

THE HOLY BIBLE

THAI KJV

Thai KJV

This Bible is in the Public Domain.

Table of Contents

Old Testament	7	Acts	395
Genesis	7	Romans	409
Exodus	27	1 Corinthians	415
Leviticus	43	2 Corinthians	421
Numbers	55	Galatians	425
Deuteronomy	72	Ephesians	427
Joshua	87	Philippians	430
Judges	97	Colossians	431
Ruth	107	1 Thessalonians	433
1 Samuel	108	2 Thessalonians	434
2 Samuel	122	1 Timothy	435
1 Kings	133	2 Timothy	436
2 Kings	147	Titus	438
1 Chronicles	160	Philemon	438
2 Chronicles	172	Hebrews	439
Ezra	187	James	443
Nehemiah	191	1 Peter	445
Esther	197	2 Peter	447
Job	200	1 John	448
Psalms	211	2 John	449
Proverbs	242	3 John	450
Ecclesiastes	251	Jude	450
Song of Solomon	254	Revelation	450
Isaiah	256		
Jeremiah	276		
Lamentations	300		
Ezekiel	302		
Daniel	323		
Hosea	329		
Joel	332		
Amos	333		
Obadiah	336		
Jonah	336		
Micah	337		
Nahum	339		
Habakkuk	340		
Zephaniah	341		
Haggai	342		
Zechariah	342		
Malachi	346		
New Testament	347		
Matthew	347		
Mark	361		
Luke	369		
John	384		

GENESIS

Chapter 1

1 ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก
2 แผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ ความมืดอยู่เหนือผิวน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือผิวน้ำนั้น
3 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้มีความสว่าง" แล้วความสว่างก็เกิดขึ้น
4 พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี และพระเจ้าทรงแยกความสว่างนั้นออกจากความมืด
5 พระเจ้าทรงเรียกความสว่างนั้นว่าวัน และพระองค์ทรงเรียกความมืดนั้นว่าคืน มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หนึ่ง
6 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้พื้นที่อากาศในระหว่างน้ำ และจงให้พื้นอากาศนั้นแยกน้ำออกจากน้ำ"
7 พระเจ้าทรงสร้างพื้นอากาศ และทรงแยกน้ำซึ่งอยู่ใต้พื้นอากาศจากน้ำซึ่งอยู่เหนือพื้นอากาศ ก็เป็นดังนั้น
8 พระเจ้าทรงเรียกพื้นอากาศว่าฟ้า มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สอง
9 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้น้ำที่อยู่ใต้ฟ้ารวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกัน และจงให้ที่แห่งปรากฏขึ้น" ก็เป็นดังนั้น
10 พระเจ้าทรงเรียกที่แห่งน้ำแผ่นดิน และที่น้ำรวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกันว่าทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี
11 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้แผ่นดินเกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ด และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมันบนแผ่นดิน" ก็เป็นดังนั้น
12 แผ่นดินก็เกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ดตามชนิดของมัน และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี
13 มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สาม
14 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้ดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อแยกวันออกจากคืน และเพื่อใช้เป็นหมายสำคัญ และเพื่อกำหนดฤดู วันและปีต่างๆ
15 และจงให้เป็นดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก" ก็เป็นดังนั้น
16 พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่สองดวง ให้ดวงสว่างที่ใหญ่กว่านั้นครองกลางวัน และให้ดวงที่เล็กกว่าครองกลางคืน พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่างๆด้วยเช่นกัน
17 พระเจ้าทรงตั้งดวงสว่างเหล่านี้ไว้บนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก
18 เพื่อครองกลางวันและครองกลางคืน และเพื่อแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี
19 มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สี่
20 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้น้ำอุดมบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมา และให้ผืนบกมีไปมาบนพื้นฟ้าอากาศเหนือแผ่นดินโลก"
21 พระเจ้าได้ทรงสร้างปลาฟ้าใหญ่ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมาตามชนิดของมันเกิดขึ้นบริบูรณ์ในน้ำนั้น และบรรดาสัตว์ที่มีปีกตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี
22 พระเจ้าได้ทรงอวยพรสัตว์เหล่านั้นว่า "จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น ให้น้ำในทะเลบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ และจงให้บกทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน"
23 มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่ห้า
24 พระเจ้าตรัสว่า "จงให้แผ่นดินโลกเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน สัตว์สี่ขา สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ป่านบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน" ก็เป็นดังนั้น
25 พระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ป่านบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน สัตว์สี่ขาตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี
26 และพระเจ้าตรัสว่า "จงให้พวกเราสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของเรา ตามอย่างพวกเรา และให้พวกเขาครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และสัตว์สี่ขา ให้ครอบครองทั่วทั้งแผ่นดินโลก และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก"
27 ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบพระฉายาของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง
28 พระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเขา และพระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า "จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น จงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก"
29 พระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด เราให้บรรดาต้นผักที่มีเมล็ดซึ่งอยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก และบรรดาต้นไม้ซึ่งมีเมล็ดในผลแก่เจ้า ให้เป็นอาหารแก่เจ้า
30 สำหรับบรรดาสัตว์ป่านบนแผ่นดินโลก บรรดานกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานที่มีชีวิตบนแผ่นดินโลก เราให้บรรดาพืชผักเขียวสดเป็นอาหาร" ก็เป็นดังนั้น
31 พระเจ้าทอดพระเนตรบรรดาสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเถิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก

Chapter 2

1 ดังนั้นฟ้าและแผ่นดินโลกและบรรดาบริวารที่ถูกสร้างขึ้นให้สำเร็จ
2 ในวันที่เจ็ดพระเจ้าก็เสร็จงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น และในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น
3 พระเจ้าทรงอวยพรพรวันทั้งเจ็ดและทรงตั้งวันนี้ไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะในวันนั้นพระองค์ได้ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างไว้แล้วนั้น
4 เรื่องราวของฟ้าและแผ่นดินโลกเมื่อถูกเนรมิตสร้างนั้นเป็นดังนี้ ในวันที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและฟ้า
5 บรรดาต้นไม้ตามทุ่งนายังไม่เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก และบรรดาผักตามทุ่งนายังไม่ออกขึ้นเลย

เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก และยังไม่มีความพืชไรใดในนา
6 แต่มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก ทำให้พื้นแผ่นดินเปียกทั่วไป
7 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลินดิน
ทรงระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงเกิดเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่
8 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศตะวันออก และพระองค์ได้ทรงให้มนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงปั้นมานั้นอาศัยอยู่ที่นั่น
9 แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงให้บรรดาต้นไม้ที่งามน่าดูและที่เหมาะสำหรับเป็นอาหารรกขึ้นบนแผ่นดินโลก มีต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ท่ามกลางสวนด้วย และมีต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่ว
10 มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากเอเดนตรงสวนนั้น จากที่นั่นได้แยกออกเป็นแม่น้ำสี่สาย
11 ชื่อของแม่น้ำสายที่หนึ่งคือปิสอน ซึ่งไหลรอบแผ่นดินอัสซีเรีย ที่นั่นมีแร่ทองคำ
12 ทองคำที่แผ่นดินนั้นเป็นทองคำเนื้อดี มียางไม้หอม และพลอยสีนิลข้าว
13 ชื่อแม่น้ำสายที่สองคือกิฮอน แม่น้ำสายนี้ได้ไหลรอบแผ่นดินเอธิโอเปีย
14 ชื่อแม่น้ำสายที่สามคือไทกริส ซึ่งได้ไหลไปทางทิศตะวันออกของแผ่นดินอัสซีเรีย และแม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรติส
15 พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงนำมนุษย์ไปอยู่ในสวนเอเดนให้ทำและรักษาสวน
16 พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงมีพระดำรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า
"บรรดาต้นไม้ทุกอย่างเป็นสวนแก่กินได้ทั้งหมด
17 แต่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วเจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้นเป็นอันขาด เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายในวันนั้น"
18 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า "ซึ่งมนุษย์นั้นอยู่คนเดียวก็ไม่เหมาะ เราจะสร้างผู้คู่ปักษ์ให้เขา"
19 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นบรรดาสัตว์ในทุ่งนา และบรรดานกในอากาศจากดิน แล้วจึงพามาหยอตามเพื่อดูว่าเขาจะเรียกชื่อพวกมันว่าอะไร
อาดัมได้เรียกชื่อบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตอย่างไร สัตว์ก็มีชื่ออย่างนั้น
20 อาดัมได้ตั้งชื่อบรรดาสัตว์สี่ขาในสวน บรรดานกในอากาศ และบรรดาสัตว์ในทุ่งนา แต่ว่าสำหรับอาดัมยังไม่พบผู้คู่ปักษ์
21 แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกระทำให้ออาดัมหลับสนิท และเขาได้หลับสนิท พระองค์จึงทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขากออกมา และทรงกระทำให้เนื้อที่ซี่โครงติดกัน
22 กระดูกซี่โครงซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงชักจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิงคนหนึ่ง และทรงนำเธอมาให้ชายนั้น
23 อาดัมจึงว่า "บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกของเรา และเนื่องจากเนื้อของเรา จะต้องเรียกเธอว่าหญิง เพราะว่าหญิงนี้เธอออกมาจากเรา
24 เหตุฉะนั้นผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน"
25 เขาทั้งสองยังเปลือยกายอยู่ ผู้ชายและภรรยาของเขายังไม่มีความอาย

Chapter 3

1 ภูนั้นเป็นสัตว์ที่ฉลาดกว่าบรรดาสัตว์ในทุ่งนาซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ มันกล่าวแก่หญิงนั้นว่า "จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า 'เจ้าอย่ากินผลจากต้นไม้ทุกชนิดในสวนนี้'"
2 หญิงนั้นจึงกล่าวแก่งูว่า "ผลของต้นไม้ชนิดต่างๆในสวนนี้เรากินได้
3 แต่ผลของต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางสวน พระเจ้าตรัสว่า 'เจ้าอย่ากินหรือแต่จะต้องมีโทษ' นั่นเจ้าจะตาย"
4 งูจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า "เจ้าจะไม่ตายแน่
5 เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบว่าเขาเห็นผลไม้นั้นวันใด เขาของเจ้าจะสว่างขึ้นวันนั้น และเจ้าจะเป็นเหมือนพระที่รู้ดีรู้ชั่ว"
6 เมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหารและมันงามน่าดู และต้นไม้ต้นนั้นเห็นที่น่าปรารถนาเพื่อให้เกิดปัญญา หญิงจึงเก็บผลไม้นั้นแล้วกินเข้าไป แล้วส่งให้สามีของนางด้วย และเขากินกัน
7 เขาทั้งสองก็สว่างขึ้น เขาจึงรู้ว่าเขาเปลือยกายอยู่ และเขาทั้งสองก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดอวัยวะส่วนล่างของเขาไว้
8 ในเวลาเย็นวันนั้นเขาทั้งสองได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าเสด็จมานั่งอยู่ในสวนอาดัมและภรรยาของเขาซ่อนตัวจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าท่ามกลางต้นไม้ต่างๆในสวนนั้น
9 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเรียกอาดัมและตรัสแก่เขาว่า "เจ้าอยู่ที่ไหน"
10 เขาทูลว่า "ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวน และข้าพระองค์ก็กลัว เพราะข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ ข้าพระองค์จึงได้ซ่อนตัวเสีย"
11 พระองค์ตรัสว่า "ใครได้บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งเจ้าไว้ว่าเจ้าอย่ากินแล้วหรือ"
12 ชายนั้นทูลว่า "หญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่ข้าพระองค์นั้น นางได้ส่งผลจากต้นไม้ที่ข้าพระองค์จึงรับประทาน"
13 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่หญิงนั้นว่า "เจ้าทำอะไรลงไป" หญิงนั้นทูลว่า "งูล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน"
14 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่งูนั้นว่า "เพราะเหตุที่เจ้าได้กระทำเช่นนั้น เจ้าถูกสาปแช่งมากกว่าบรรดาสัตว์สี่ขา และบรรดาสัตว์ในทุ่งนา เจ้าจะเลือกไปด้วยเท้าของเจ้า และเจ้าจะกินผงคลินดินตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า
15 เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ"
16 พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า "เราจะเพิ่มความทุกข์ยากให้มากขึ้นแก่เจ้าและการตั้งครรภ์ของเจ้า เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด เจ้ายังต้องการสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเจ้า"
17 พระองค์ตรัสแก่อาดัมว่า "เพราะเหตุที่เจ้าได้ฟังเสียงของภรรยาเจ้า และได้กินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งเจ้าไว้ว่า เจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้น แผ่นดินจึงต้องถูกสาปแช่งเพราะตัวเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินนั้นด้วยความทุกข์ยากตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า
18 แผ่นดินจะออกต้นไม้ที่มีหนามและผักที่มีหนามแก่เจ้า และเจ้าจะกินผักในทุ่งนา

19 เจ้าจะต้องทากินด้วยเหวี่ยงโคลงหมทหน้าจนกว่าเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้ามาจากดิน
เจ้าเป็นผงกลีดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นผงกลีดิน"
20 อาดัมเรียกชื่อภรรยาของเขาว่าเอวา เพราะว่านางเป็นมารดาของบรรดาชนที่มีชีวิต
21
พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทำเสื้อคลุมด้วยหนังสัตว์แก่อาดัมและภรรยาและสามใส่ให้เขาทั้งสอง
22 พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด
มนุษย์กลายเป็นเหมือนผู้หนึ่งใดในพวกเราที่รู้จักความดีและความชั่ว
บัดนี้เกรงว่าเขาจะมีมือไปหยิบผลจากต้นไม้แห่งชีวิตมากินด้วยกัน และมีชีวิตนิรันดร์ตลอดไป"
23 เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงให้เขาออกไปจากสวนเอเดน
เพื่อทำไร่ไถนาจากที่เขากำเนิดมานั้น
24 ดังนั้นพระองค์ทรงไล่มนุษย์ออกไป ทรงตั้งพวกเครูบไว้ทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน
และตั้งดาบเพลิงซึ่งหมุนได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต

Chapter 4

1 อาดัมได้สมสู่กับเอวากภรรยาของเขา นางได้ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชื่อคาอิน จึงกล่าวว่
"ข้าพเจ้าได้รับชายคนหนึ่งจากพระเยโฮวาห์"
2 นางได้คลอดบุตรอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นน้องชายของเขาคืออาเบล อาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ
แต่คาอินเป็นคนทำไร่ไถนา
3 อยู่มาวันหนึ่งปรากฏว่า คาอินได้นำผลไม้จากไร่ไถนามาเป็นเครื่องบูชาถวายพระเยโฮวาห์
4 เช่นกันอาเบลได้นำผลแลกรากฝูงแกะของเขาและไขมันของแกะ
พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยต่ออาเบลและเครื่องบูชาของเขา
5 แต่พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยต่อคาอินและเครื่องบูชาของเขา และคาอินได้โกรธแค้นยิ่งนัก
สีหน้าหม่นหมองไป
6 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่คาอินว่า "ทำไมเจ้าถึงโกรธแค้น และทำไมสีหน้าเจ้าหม่นหมองไป
7 ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะไม่ได้รับการยกย่องหรือ ถ้าเจ้าทำไม่ดี เครื่องบูชาใดบาปก็หมอบอยู่ที่ประตู
ถ้าเจ้าปรารถนา เจ้าจงถวายแกะนั้น"
8 คาอินพูดกับอาเบลน้องชายของเขา ต่อมาเมื่อเขาทั้งสองอยู่ในที่นาด้วยกัน
คาอินได้กลืนกินต่อสู้อาเบลน้องชายของเขาและฆ่าเขา
9 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่คาอินว่า "อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน" เขาพูดว่า "ข้าพระองค์ไม่ทราบ
ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องชายหรือ"
10 พระองค์ตรัสว่า "เจ้าทำอะไรไป เสียร้องของโลหิตน้องชายของเจ้าร้องจากดินถึงเรา
11 บัดนี้เจ้าถูกสาปแช่งจากแผ่นดินแล้ว ซึ่งได้อำปากรับโลหิตน้องชายของเจ้าจากมือเจ้า
12 เมื่อเจ้าทำไร่ไถนา มันจะไม่เกิดผลแก่เจ้าเหมือนเดิม เจ้าจะต้องพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก"
13 คาอินพูดแก่พระเยโฮวาห์ว่า "โทษของข้าพระองค์หนักเหลือที่ข้าพระองค์จะแบกรับได้
14 ดูเถิด วันนี้พระองค์ได้ทรงขับไล่ข้าพระองค์จากพื้นแผ่นดินโลก
ข้าพระองค์จะถูกข้อนไว้จากพระพักตร์ของพระองค์ และข้าพระองค์จะพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก
จากนั้นทุกคนที่พบข้าพระองค์จะฆ่าข้าพระองค์เสีย"
15 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เขาว่า "เหตุฉะนั้นใครก็ตามที่ฆ่าคาอิน จะรับโทษถึงเจ็ดเท่า"
แล้วเกรงว่าใครที่พบเขาจะฆ่าเขา พระเยโฮวาห์จึงทรงประทับตราที่ตัวคาอิน
16 คาอินได้ออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์
และอาศัยอยู่เมืองโนดทางด้านทิศตะวันออกของเอเดน
17 คาอินได้สมสู่กับภรรยาของเขา นางได้ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชื่อเอโนช
เขาสร้างเมืองขึ้นนามเมืองหนึ่งและเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อบุตรชายของเขาว่าเอโนช
18 เอโนชให้กำเนิดบุตรชื่ออิราด อิราดให้กำเนิดบุตรชื่อเมθυเอล
เมθυเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูซาเอล เมธูซาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อลามเค
19 ลามเคได้ภรรยาสองคน คนหนึ่งมีชื่อว่าอาดาท อีกคนหนึ่งมีชื่อว่าซีลลาห์
20 นางอาดาทคลอดบุตรชื่อว่ายาบาล
เขาเป็นต้นตระกูลของคนที่อาศัยอยู่ในดินที่และคนที่เลี้ยงสัตว์
21 น้องชายของเขามีสื่อว่ายูบาล เขาเป็นต้นตระกูลของบรรดาคนที่ตีตีพิณเขาคู่และเป่าขลุ่ย
22 นางซีลลาห์คลอดบุตรด้วยชื่อว่าทูบัลคาอิน
ซึ่งเป็นผู้อ่อนนบรดาช่างฝีมือทำเครื่องทองสัมฤทธิ์และเหล็ก ทูบัลคาอินมีน้องสาวชื่อว่านาอามห์
23 ลามเคพูดกับภรรยาทั้งสองของเขาว่า "อาดาทและซีลลาห์ จงฟังเสียงของเรา
ภรรยาทั้งสองของลามเค จงเสียฟังถ้อยคำของเรา เพราะเราได้ฆ่าคนๆหนึ่งที่ทำให้เราบาบเจ็บ
ชายหนุ่มที่ทำอันตรายแก่เรา
24 ถ้าผู้ที่ฆ่าคาอินจะได้รับโทษเป็นเจ็ดเท่า แล้วผู้ที่ฆ่าลามเคจะได้รับโทษเจ็ดสิบเจ็ดเท่าเป็นแน่"
25 อาดัมได้สมสู่กับภรรยาของเขาอีกครั้งที่หนึ่ง นางได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง
และเรียกชื่อของเขาว่าเซท นางพูดว่า
"เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายอีกคนหนึ่งแทนอาเบล ผู้ซึ่งถูกคาอินฆ่าตาย"
26 ฝ่ายเซทกำเนิดบุตรชายคนหนึ่งด้วย เขาเรียกชื่อของเขาว่าเอโนช
ตั้งแต่บัดนั้นมนุษย์เริ่มตั้งที่จะร้องเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์

Chapter 5

1 นี่เป็นหนังสือลำดับพงศัพพันธุของอาดัม ในวันที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์นั้น
พระองค์ทรงสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า
2 พระองค์ทรงสร้างให้เป็นผู้ชายและผู้หญิง และทรงอวยพระพรแก่เขา
และทรงเรียกชื่อเขาทั้งสองว่าอาดัม ในวันที่เขาถูกสร้างขึ้นนั้น
3 และอาดัมอยู่มาไดหนึ่งร้อยสามสิบปี
และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งมีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกับเขา และเรียกชื่อของเขาว่าเซท
4 ตั้งแต่อาดัมให้กำเนิดเซทแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี
และเขาให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
5 รวมอายุที่อาดัมมีชีวิตอยู่ได้แก่ร้อยสามสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต

6 เซทอยู่มาไดร้อยห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนช
7 ตั้งแต่เซทให้กำเนิดเอโนชแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยเจ็ดปี
และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
8 รวมอายุของเซทได้แก่ร้อยสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต
9 เอโนชอยู่มาได้เก้าสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเคนัน
10 ตั้งแต่เอโนชให้กำเนิดเคนันแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสิบห้าปี
และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
11 รวมอายุของเอโนชได้แก่ร้อยห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต
12 เคนันอยู่มาได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อมาหะลาเลล
13 ตั้งแต่เคนันให้กำเนิดมาหะลาเลลแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสี่สิบปี
และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
14 รวมอายุของเคนันได้แก่ร้อยสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต
15 มาหะลาเลลอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อยาเรด
16 ตั้งแต่มาหะลาเลลให้กำเนิดยาเรดแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสามสิบปี
และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
17 รวมอายุของมาหะลาเลลได้แปดร้อยเก้าสิบห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต
18 ยาเรดอยู่มาไดร้อยหกสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนค
19 ตั้งแต่ยาเรดให้กำเนิดเอโนคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี
และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
20 รวมอายุของยาเรดได้แก่ร้อยหกสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต
21 เอโนคอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูสลาห์
22 ตั้งแต่เอโนคให้กำเนิดเมธูสลาห์แล้ว ก็ดำเนินกับพระเจ้าสามร้อยปี
และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
23 รวมอายุของเอโนคได้สามร้อยหกสิบห้าปี
24 เอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และหายไ้ไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป
25 เมธูสลาห์อยู่มาไดร้อยแปดสิบเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชื่อลามเค
26 ตั้งแต่เมธูสลาห์ให้กำเนิดลามเคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี
และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
27 รวมอายุของเมธูสลาห์ได้แก่ร้อยหกสิบเก้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต
28 ลามเคอยู่มาไดร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง
29 เขาเรียกชื่อบุตรชายว่า โนอาห์ กล่าวว่า
"คนนี้จะเป็นที่ปลอบประโลมใจเราเกี่ยวกับการงานของเรา และความเหนื่อยยากของมือเรา
เพราะเหตุแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสาปแช่งนั้น"
30 ตั้งแต่ลามเคให้กำเนิดโนอาห์แล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกหกร้อยเก้าสิบห้าปี
และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
31 รวมอายุของลามเคได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปีและเขาได้สิ้นชีวิต
32 โนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี และโนอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อฮาม ชาม และยาเฟท

Chapter 6

1 ต่อมาเมื่อมนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนพื้นแผ่นดินโลก และพวกเขาให้กำเนิดบุตรสาวหลายคน
2 บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเห็นว่าบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์สวยงาม
และพวกเขาเริ่มชอบทั้งหลายไว้เป็นภรรยาตามชอบใจของพวกเขา
3 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "วิญญาณของเราจะไม่วางวนกับมนุษย์ตลอดไป
เพราะเขาเป็นแต่เนื้อหนัง อายุของเขาจะเพียงแค้อยู่สิบปี"
4 ในคราวนั้นมีพวกมนุษย์ยกขึ้นแผ่นดินโลก
แล้วภายหลังเมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าสมสู่กับบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์
และเขาทั้งหลายคลอดบุตรให้แก่พวกเขา บุตรเหล่านั้นเป็นคนมีอำนาจมาก
ตั้งแต่สมัยโบราณเป็นคนที่ชื่อเสียง
5 และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก
และเจตนาทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดียวเสมอไป
6 พระเยโฮวาห์ทรงโสมนัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก
และกระทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกภายในพระทัยของพระองค์
7 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะทำลายมนุษย์ที่เราได้สร้างมาจากพื้นแผ่นดินโลก
ทั้งมนุษย์และสัตว์และสัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศ
เพราะว่าเราเสียใจที่เราได้สร้างพวกเขา"
8 แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
9 ต่อไปนี้คือพงศัพพันธุของโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรมและดีรอบคอบในสมัยของท่าน
และโนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า
10 โนอาห์ให้กำเนิดบุตรชายสามคน ชื่อฮาม ชาม และยาเฟท
11 ดังนั้นมนุษย์โลกจึงชั่วช้าต่อพระพักตร์พระเจ้า และแผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยความอำมหิต
12 พระเจ้าทอดพระเนตรบนแผ่นดินโลก และดูเถิด แผ่นดินโลกก็ชั่วช้า
เพราะว่าบรรดาเนื้อหนังได้กระทำการชั่วช้าบนแผ่นดินโลก
13 พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า "ต่อหน้าเราบรรดาเนื้อหนังก็มาถึงวาระสุดท้ายแล้ว
เพราะว่าแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความอำมหิตเพราะพวกเขา และดูเถิด
เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก
14 เจ้าจงต้อนนาวาด้วยไม้สนโกเฟอร์ เจ้าจงทำเป็นห้องๆในนาวา และยกทั้งข้างในข้างนอกด้วยชั้น
15 เจ้าจงต้อนนาวาตามนี้ นาวายาวสามร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงสามสิบศอก
16 เจ้าจงทำช่องในนาวา และให้อยู่ต้งบนขนาดศอกหนึ่ง และเจ้าจงตั้งประตูที่ด้านข้างนาวา
เจ้าจงทำเป็นชั้นล่าง ชั้นที่สองและชั้นที่สาม
17 ดูเถิด เราเองเป็นผู้กระทำให้น้ำท่วมบนแผ่นดินโลก
เพื่อทำลายบรรดาเนื้อหนังได้ฟ้าที่มีลมปราดแห่งชีวิต และทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกจะตายสิ้น
18 แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจงเข้าอยู่ในนาวา ทั้งเจ้า บุตรชาย

ภรรยาและบุตรสะไภ้ของเจ้าพร้อมกับเจ้า
19 เจ้าจึงนำสัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตทั้งตัวผู้และตัวเมียทุกชนิดอย่างละคู่เข้าไปในนาวาเพื่อรักษาชีวิต
20 นกตามชนิดของมัน และสัตว์สี่งาตามชนิดของมัน สัตว์เลื้อยคลานตามชนิดของมัน
อย่างละคู่จะมาหาเจ้าเพื่อรักษาชีวิตไว้
21 เจ้าจึงหาอาหารทุกอย่างที่กินได้ และสะสมไว้สำหรับเจ้า
และมันจะเป็นอาหารสำหรับเจ้าและสัตว์ทั้งปวง"
22 ในอาที่ไดักระทำตามทุกสิ่งทั้งพระเจ้ทรงบัญชาแก่ท่าน ดังนั้นท่านจึงกระทำ

Chapter 7

1 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โนอาห์ว่า "เจ้าและครอบครัวทั้งหมดจงเข้าไปในนาวา
เพราะเราเห็นว่า เจ้าชอบธรรมต่อหน้าเราในชั่วอายุนี้
2 เจ้าจงเอาสัตว์ทั้งปวงที่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่
และสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละคู่
3 นกในอากาศทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ด้วย
เพื่อรักษาชีวิตไว้ให้สืบเชื้อสายบนพื้นแผ่นดินโลก
4 เพราะว่าอีกเจ็ดวันเราจะบันดาลให้ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน
และสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่เราสร้างมานั้นเราจะทำลายเสียจากพื้นแผ่นดินโลก"
5 ในอาที่ไดักระทำตามทุกสิ่งทั้งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน
6 เมื่อน้ำท่วมบนแผ่นดินโลกในอาที่มีอายุได้หกร้อยปี
7 ในอาที่ทั้งบุตรชาย ภรรยาและบุตรสะไภ้ทั้งหลายจึงเข้าไปในนาวาเพราะเหตุน้ำท่วม
8 สัตว์ทั้งปวงที่สะอาดและสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดและฝูงนกและบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน
โลก
9 ได้เข้าไปหาในอาที่ในนาวาเป็นคู่ทั้งตัวผู้และตัวเมีย ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้แก่โนอาห์
10 ต่อมาอีกเจ็ดวันน้ำก็ท่วมบนแผ่นดินโลก
11 เมื่อในอาที่มีชีวิตอยู่ได้หกร้อยปี ในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น
ในวันเดียวกันนั้นเอง น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลก็พลุ่งขึ้นมา และต้องฟักก็เปิดออก
12 ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน
13 ในวันเดียวกันนั้นเองโนอาห์และบุตรชายของโนอาห์ คือเฮม ฮาม และยาเฟท
ภรรยาของโนอาห์ และบุตรสะไภ้ทั้งสามได้เข้าไปในนาวา
14 เขาเหล่านั้นและสัตว์ทั้งปวงตามชนิดของมัน และสัตว์สี่งาทั้งปวงตามชนิดของมัน
และบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน
และนกทั้งปวงตามชนิดของมัน คือบรรดาทุกชนิดที่มีลักษณะแตกต่างกัน
15 สัตว์ทั้งปวงที่มีลมปราณแห่งชีวิตได้เข้าไปหาในอาที่ในนาวาเป็นคู่
16 สัตว์ทั้งปวงที่เข้าไปนั้นได้เข้าไปทั้งตัวผู้และตัวเมียตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่ท่าน
และพระเยโฮวาห์ทรงปิดประตูไว้ท่าน
17 น้ำได้ท่วมแผ่นดินโลกสี่สิบวัน และน้ำก็ทวีมากขึ้นและหนุนนาวาให้สูงเหนือแผ่นดินโลก
18 น้ำไหลเชี่ยวและทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และนาวาลอยบนผิวน้ำ
19 น้ำไหลเชี่ยวทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และน้ำก็ท่วมภูเขาสูงทุกแห่งทั่วได้ฟ้า
20 น้ำไหลเชี่ยวท่วมเหนือภูเขาสิห์ท่าดอก
21 บรรดาเนื้อหนังที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก ทั้งนก สัตว์สี่งา สัตว์ป่า
และสัตว์เลื้อยคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และมนุษย์ทั้งปวงก็ตายสิ้น
22 มนุษย์ทั้งปวงผู้ซึ่งมีลมปราณแห่งชีวิตเข้าออกทางจมูก สิ่งสารพัดที่อยู่บนบกตายสิ้น
23 สิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลกถูกทำลาย ทั้งมนุษย์ สัตว์สี่งา สัตว์เลื้อยคลาน
และนกในอากาศ และทุกสิ่งถูกทำลายจากแผ่นดินโลก
เหลืออยู่แต่โนอาห์และทุกสิ่งที่อยู่กับท่านในนาวา
24 น้ำไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน

Chapter 8

1 พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตและสัตว์สี่งาทั้งปวงที่อยู่กับท่านในนาวา
และพระเจ้าทรงทำให้ลมพัดมาเหนือแผ่นดินโลก และน้ำทั้งปวงก็ลดลง
2 น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลและต้องฟักทั้งปวงก็ปิด และฝนที่ตกจากฟ้าก็หยุด
3 น้ำก็ค่อยลดลงจากแผ่นดินโลก และล่งน้ำร้อยห้าสิบวันแล้วน้ำก็ลดลง
4 ณ เดือนที่เจ็ดวันที่สิบเจ็ดนาวาก็ค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต
5 น้ำก็ค่อยลดลงจนถึงเดือนที่สิบ ในเดือนที่สิบ ณ วันที่หนึ่งของเดือนนั้น
ยอดภูเขาต่างๆโผล่ขึ้นมา
6 ต่อจากนั้นอีกสี่สิบวัน ในอาที่ก็เปิดช่องในนาวาที่ท่านได้ทำไว้
7 ท่านปล่อยกาตัวหนึ่ง ซึ่งมันบินไปมาจนกระทั่งน้ำลดทั้งจากแผ่นดินโลก
8 ท่านจึงปล่อยนกเขาตัวหนึ่งด้วยเพื่อจะรู้ว่าน้ำได้ลดลงจากพื้นแผ่นดินโลกหรือไม่
9 แต่นกเขาไม่พบที่ที่จะจับอาศัยอยู่ได้เพราะน้ำยังท่วมทั่วพื้นแผ่นดินโลกอยู่
มันจึงโฉบกลับมาหาท่านในนาวา ดังนั้นท่านจึงยื่นมือออกไปจับนกเขาเข้ามาไว้ด้วยกันในนาวา
10 ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน ท่านจึงปล่อยนกเขาไปจากนาวาอีกครั้งหนึ่ง
11 ในเวลาเย็นนกเขาก็กลับมายังท่าน ดูเถิด มันคาบใบมะกอกเทศเขียวสดมา
ดังนั้นในอาที่จึงรู้ว่า น้ำได้ลดลงจากแผ่นดินโลกแล้ว
12 ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน และปล่อยนกเขาออกไป แล้วมันไม่กลับมาหาท่านอีกเลย
13 ต่อมาปีที่หกร้อยเอ็ดเดือนที่หนึ่งวันที่หนึ่งของเดือนนั้นน้ำก็แห้งจากแผ่นดินโลก
โนอาห์ก็เปิดหลังคาของนาวาและมองดู ดูเถิด พื้นแผ่นดินแห้งแล้ว
14 ในเดือนที่สองวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้นแผ่นดินโลกก็แห้งสนิท
15 พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า
16 "จงออกไปจากนาวา ทั้งเจ้า ภรรยา บุตรชาย และบุตรสะไภ้ทั้งหลายของเจ้า
17 จงพาสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่ด้วยกับเจ้า คือบรรดาเนื้อหนัง ทั้งนก สัตว์สี่งา
และสัตว์เลื้อยคลานทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกให้ออกมา

เพื่อพวกมันจะทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก และมีลูกดกทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก"
18 ในอาที่จึงออกไป พร้อมทั้งบุตรชาย ภรรยา และบุตรสะไภ้ทั้งหลายที่อยู่กับท่าน
19 สัตว์ป่าทั้งปวง บรรดาสัตว์เลื้อยคลาน นกทั้งปวง
และทุกสิ่งที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของพวกมันออกไปจากนาวา
20 ในอาที่ก็สร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์
และอาบรดาสัตว์ที่สะอาดและบรรดาคนที่สะอาดถวายเป็นเครื่องเผบูชาที่แท่นนั้น
21 พระเยโฮวาห์ได้ดมกลิ่นหอมหวาน และพระเยโฮวาห์ทรงดำริในพระทัยว่า
"เราจะไม่สาปแช่งแผ่นดินอีกเพราะเหตุมนุษย์
ด้วยว่าเจตนาในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายตั้งแต่เด็กมา
เราจะไม่ประหารสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตอีกเหมือนอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น
22 ในขณะที่โลกยังดำรงอยู่นั้น จะมีฤดูหนาวฤดูเก็บเกี่ยว เวลาเย็นเวลาร้อน ฤดูร้อนฤดูหนาว
กลางวันกลางคืนต่อไป"

Chapter 9

1 พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายของท่าน และตรัสแก่พวกเขาว่า
"จงมีลูกดก และทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน
2 สัตว์ป่าทั้งปวงบนแผ่นดินโลก บรรดาคนในอากาศ สิ่งทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก
และบรรดาปลาในทะเล จะเกรงกลัวพวกเจ้าและพวกสัตว์ต่อพวกเจ้า
พวกมันจะถูกมอบอยู่ในมือพวกเจ้า
3 สิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมาเป็นอาหารของพวกเจ้า เช่นเดียวกับพืชผักเขียวสด
เรายกทุกสิ่งให้แก่พวกเจ้า
4 แต่เนื้อกับชีวิตของมัน คือเลือดของมัน พวกเจ้าอย่ากินเลย
5 โลหิตเจ้าที่เป็นชีวิตของเจ้าเราจะเรียกเอาแน่นอน
เราจะเรียกเอาจากชีวิตของสัตว์ทั้งปวงและจากมือมนุษย์
เราจะเรียกเอาชีวิตมนุษย์จากมือที่น้องของตนทุกคน
6 ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์ไหล ผู้นั้นจะทำให้ผู้อื่นโลหิตไหล
เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์
7 เจ้าจงมีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์ในแผ่นดินโลกและทวีมากขึ้นในนั้น"
8 พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายที่อยู่กับท่านว่า
9 "ดูเถิด เราตั้งพันธสัญญาของเรากับพวกเจ้าและกับเชื้อสายของเจ้าสืบไป
10 และกับสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ทั้งนก สัตว์สี่งา
และบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกที่อยู่กับเจ้า สัตว์ทั้งปวงที่ออกจากนาวา
รวมทั้งบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก
11 เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่า จะไม่มีการทำลายบรรดาเนื้อหนังโดยน้ำท่วมอีก
จะไม่มีน้ำท่วมทำลายโลกอีกต่อไป"
12 พระเจ้าตรัสว่า "นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราตั้งไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า
และสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ในทุกชั่วอายุตลอดไปเป็นนิตย์
13
เราได้ตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆและมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับแผ่นดินโลก
14 และต่อมาเมื่อเราให้มีเมฆเหนือแผ่นดินโลก จะเห็นรุ้งที่เมฆนั้น
15 และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีระหว่างเรากับพวกเจ้าและสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงแห่งบรรดาเนื้อหนัง และน้ำจะไม่มาท่วมทำลายบรรดาเนื้อหนังอีกต่อไป
16 จะมีรุ้งที่เมฆและเราจะมองดูมันเพื่อเราจะระลึกถึงพันธสัญญาในนัยน์ต
ระหว่างพระเจ้ากับสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตแห่งบรรดาเนื้อหนังที่อยู่บนแผ่นดินโลก"
17 และพระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า
"นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับบรรดาเนื้อหนังบนแผ่นดินโลก"
18 บุตรชายของโนอาห์ที่ได้ออกจากนาวา คือเฮม ฮาม และยาเฟท และฮามเป็นบิดาของคานาอัน
19 นี่เป็นบุตรชายสามคนของโนอาห์ และมนุษย์ที่กระจัดกระจายออกไปทั่วโลกมาจากคนเหล่านี้
20 ในอาที่เริ่มเป็นชาวสวนและเขาทำสวนองุ่น
21 ท่านได้ดื่มเหล้าองุ่นจนเมา และท่านก็เปลือยกายอยู่ในเต็นท์ของท่าน
22 ฮาม บิดาของคานาอัน เห็นบิดาของตนเปลือยกายอยู่
จึงบอกที่น้องทั้งสองคนของเขาที่อยู่ภายนอก
23 เขมกับยาเฟทเอาผ้าผืนหนึ่งพาดบ่าของเขาทั้งสองคนเดินหันหลังเข้าไปปกปิดกายบิดาของพา
กเขาที่เปลือยอยู่ และมีได้เห็นหน้าดูกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่นั้น
24 ในอาที่สร้างเมาแล้วจึงรู้ว่าบุตรชายสุดท้องของเขาได้ทำอะไรแก่ท่าน
25 ท่านพูดว่า "คานาอันจงถูกสาปแช่ง และเขาจะเป็นทาสแห่งทาสทั้งหลายของพี่น้องของเขา"
26 ท่านพูดว่า "สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเฮม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา
27 พระเจ้าจะทรงเพิ่มพูนยาเฟทและเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเฮม
และคานาอันจะเป็นทาสของเขา"
28 หลังจากน้ำท่วมโนอาห์มีชีวิตต่อไปอีกสามร้อยห้าสิบปี
29 รวมอายุของโนอาห์ได้เก้าร้อยห้าสิบปีและท่านได้สิ้นชีวิต

Chapter 10

1 ต่อไปนี่เป็นพงศ์พันธุ์ของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ คือเฮม ฮาม และยาเฟท
และพวกเขาก็นิذบุตรชายหลายคนหลังน้ำท่วม
2 บุตรชายทั้งหลายของยาเฟทชื่อโกเมอร์ มาโกก มีเดีย ยาวาน ภูบล เมเซค และทிரาส
3 บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ชื่ออัคนัส รีฟาท และไถการมาห์
4 บุตรชายทั้งหลายของยาวานชื่อเอลีซัท ทารซิช ลีทิม และโดดานิม
5 จากเชื้อสายเหล่านี้ อาณาเขตของชนชาติทั้งหลายได้แบ่งแยกตามดินแดนต่างๆของพวกเขา
แต่ละคนตามภาษาของเขา ตามครอบครัวของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา
6 บุตรชายทั้งหลายของฮามชื่อชูช มิสราอิม ฟูต และคานาอัน

7 บุตรชายทั้งหลายของคูชคือเส-บา ฮาวิลาห์ สัมบาห์ ราอามาห์ และสับเทลา และบุตรชายทั้งหลายของราอามาห์คือเซบา และเดดาน
8 คูชให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมาบนแผ่นดินโลก
9 เขาเป็นพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นจึงว่า "เหมือนกับนิมโรดพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์"
10 การเริ่มต้นของอาณาจักรเขาคือเมืองบาเบล เมืองเเรก เมืองอัครัด และเมืองกาลเนนห์ในแผ่นดินของสินาร์
11 ฝ่ายอัสซูร์จึงออกไปจากแผ่นดินของสินาร์นั้น และสร้างเมืองนีนะเวห์ เมืองเรโหโบทและเมืองกาลาห์
12 และเมืองเรเสนซึ่งอยู่ระหว่างเมืองนีนะเวห์กับเมืองกาลาห์ เมืองนี้เป็นเมืองใหญ่
13 มิสราอิมให้กำเนิดบุตรชื่อลูติม อานาอิม เลหะบิม นัฟพูอิม
14 ปัทรูสิม ทัสลูอิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟิลิสเตีย) และคัฟไทโริม
15 คานาอันให้กำเนิดบุตรห้าปีคือโซดอนและเฮท
16 และคนเยบุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซี
17 คนฮีไวต์ คนอารคี คนสินี
18 คนอารวีต คนเศเมอร์ และคนฮามัท และภายหลังนั้นครอบครัวต่างๆของคนคานาอันก็กระจัดกระจายออกไป
19 เขตแดนของคนคานาอันจากเมืองโซดอน ไปทางเมืองเกราห์ จนถึงเมืองกาซา ไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ และเมืองเศโบอิมจนถึงเมืองลาซา
20 นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของฮาม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา
21 เช่นเดียวกันแซมผู้เป็นบรรพบุรุษของบรรดาชนเอเบอร์ ผู้เป็นพี่ชายคนโตของยาเฟท เขาก็ให้กำเนิดบุตรหลายคนด้วย
22 บุตรของแซมคือเอลาม อัสซูร์ อารฟคชาด ลูด และอารัม
23 บุตรอารัมคืออุส คุล เกเธอร์ และมิห์
24 อารฟคชาดให้กำเนิดบุตรชื่อเฮลาห์ และเฮลาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์
25 เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน
26 โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออัลโมดัด เซเลฟ ฮาซาร-มาเวท และเยราห์
27 ฮาโดรัม อุซาล ดิคลาห์
28 โอบาล อาบีมาเอล เฮบา
29 โอฟีร์ ฮาวิลาห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน
30 ที่อยู่อาศัยของพวกเขาเริ่มจากเมืองเมซาไปทางเสฟาร์เทือกเขาทางทิศตะวันออก
31 นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของแซม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขาและตามชาติของพวกเขา
32 นี่เป็นครอบครัวต่างๆของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ ตามพงศ์พันธุ์ของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา และจากคนเหล่านี้ประชาชาติทั้งหลายถูกแบ่งแยกในแผ่นดินโลกภายหลังน้ำท่วม

Chapter 11

1 ทั่วแผ่นดินโลกมีภาษาเดียวและมีสำเนียงเดียวกัน
2 และต่อมาเมื่อพวกเขาเดินทางจากทิศตะวันออกก็พบที่ราบในแผ่นดินสินาร์และพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น
3 แล้วพวกเขาต่างคนต่างก็พูดกันว่า "มาเกิด ให้พวกเราทำอิฐและเผามันให้แข็ง" พวกเขาจึงมีอิฐใช้ต่างหินและมียางมะตอยใช้ต่างปูนสอ
4 เขาทั้งหลายพูดว่า "มาเกิด ให้พวกเราสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งและก่อหอคอยยอดของมันไปถึงฟ้าสวรรค์ และให้พวกเราสร้างชื่อเสียงของเราไว้ เพื่อว่าพวกเราจะไม่กระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก"
5 และพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาทอดพระเนตรเมืองและหอขึ้นซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ก่อสร้างขึ้น
6 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด คนเหล่านี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพวกเขาทั้งปวงมีภาษาเดียว พวกเขาเริ่มทำเช่นนี้แล้ว ประเดี๋ยวจะไม่มีอะไรหยุดยั้งพวกเขาได้ในสิ่งที่พวกเขาคิดจะทำ"
7 มาเกิด ให้พวกเราลงไปและทำให้ภาษาของเขาวุ่นวายที่นั่น เพื่อไม่ให้พวกเขาพูดเข้าใจกันได้"
8 ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงทำให้เขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วพื้นแผ่นดิน พวกเขาจึงเลิกสร้างเมืองนั้น
9 เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า บาเบล เพราะว่าที่นั่นพระเยโฮวาห์ทรงทำให้ภาษาของทั่วโลกวุ่นวาย และ ณ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายออกไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก
10 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของแซม แซมมีอายุได้ร้อยปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออารฟคชาด หลังน้ำท่วมสองปี
11 หลังจากแซมให้กำเนิดอารฟคชาดแล้วก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
12 อารฟคชาดมีอายุได้สามสิบห้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเฮลาห์
13 หลังจากอารฟคชาดให้กำเนิดเฮลาห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
14 เฮลาห์มีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์
15 หลังจากเฮลาห์ให้กำเนิดเอเบอร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
16 เอเบอร์มีอายุได้สามสิบสี่ปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเปเลก
17 หลังจากเอเบอร์ให้กำเนิดเปเลกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามสิบปี

และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
18 เปเลกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเรอู
19 หลังจากเปเลกให้กำเนิดเรอูแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
20 เรอูมีอายุได้สามสิบสองปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเสรุก
21 หลังจากเรอูให้กำเนิดเสรุกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
22 เสรุกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อนาโฮร์
23 หลังจากเสรุกให้กำเนิดนาโฮร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
24 นาโฮร์มีอายุได้ยี่สิบเก้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเทราห์
25 หลังจากนาโฮร์ให้กำเนิดเทราห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกร้อยสิบเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
26 เทราห์มีอายุได้เจ็ดสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน
27 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเทราห์ เทราห์ให้กำเนิดอับราม นาโฮร์ และฮาราน และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อโลท
28 ฮารานได้สิ้นชีวิตก่อนเทราห์ผู้เป็นบิดาของเขาในแผ่นดินที่เขางบเกิด ในเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย
29 อับรามและนาโฮร์ต่างก็ได้ภรรยา ภรรยาของอับรามมีชื่อว่าซาราย และภรรยาของนาโฮร์มีชื่อว่ามิลคาห์ผู้เป็นบุตรธิดาของฮาราน ผู้เป็นบิดาของมิลคาห์และบิดาของอิสคาค์
30 แต่นางซารายได้เป็นหมั้น นางหามับบุตรไม
31 เทราห์ก็พาอับรามบุตรชายของเขาไปกับบุตรชายของฮารานผู้เป็นหลานชายของเขาและนางซาราย บุตรสะโบทของเขาผู้เป็นภรรยาของอับรามบุตรชายของเขา เขาทั้งหลายออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย จะเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน พวกเขามาถึงเมืองฮารานแล้วก็อาศัยอยู่ที่นั่น
32 รวมอายุเทราห์ได้สองร้อยห้าปี และเทราห์ก็ได้สิ้นชีวิตในเมืองฮาราน

Chapter 12

1 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามแล้วว่า "เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น
2 เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง เราจะอวยพรเจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร
3 เราจะทำอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า"
4 ดังนั้นอับรามจึงออกไปตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่านและโลกก็ไปกับท่าน อับรามมีอายุได้เจ็ดสิบห้าปีขณะเมื่อท่านออกจากเมืองฮาราน
5 อับรามพานางซารายภรรยาของท่าน โลกบุตรชายของน้องชายท่าน บรรดาทรัพย์สิ่งของของพวกเขาที่ได้สะสมไว้ และผู้คนทั้งหลายที่ได้อำนาจไว้ที่เมืองฮาราน พวกเขาออกไปเพื่อเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน และพวกเขาไปถึงแผ่นดินคานาอัน
6 อับรามเดินผ่านแผ่นดินนั้นจนถึงสถานที่เมืองเชเคม คือที่ราบโมเรห์ คราวนั้นชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น
7 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสว่า "เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า" อับรามจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่นถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปรากฏแก่ท่าน
8 ท่านย้ายไปจากที่นั่นมาถึงภูเขากูทหนึ่งทางทิศตะวันออกของเมืองเบธเอลแล้วตั้งเต็นท์ของท่าน โดยเมืองเบธเอลอยู่ทางทิศตะวันตกและเมืองอียิปต์อยู่ทางทิศตะวันออก ณ ที่นั่นท่านสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และร้องอวยพรนามของพระเยโฮวาห์
9 และอับรามก็ยังคงเดินทางเรื่อยไป ไปทางทิศใต้
10 เกิดการกันดารอาหารที่แผ่นดิน อับรามก็ต้องไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เพราะว่าการกันดารอาหารในแผ่นดินนั้นมากยิ่งนัก
11 ต่อมาเมื่อท่านใกล้จะเข้าอียิปต์ ท่านจึงพูดกับนางซารายภรรยาของท่านว่า "ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่าเจ้าเป็นหญิงรูปงามน่าดู
12 เพราะฉะนั้นต่อเมื่อคนอียิปต์จะเห็นเจ้า พวกเขาจะพูดว่า 'นี่เป็นภรรยาของข้า' และพวกเขาจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย แต่พวกเขาจะไม่ชีวิตเจ้า"
13 กรุณาพูดว่าข้าพเจ้าน้องสาวของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะอยู่อย่างสุขสบายเพราะเห็นแก่เจ้า และข้าพเจ้าจะมีชีวิตเพราะเหตุเจ้า"
14 ต่อมาเมื่ออับรามเข้าไปในอียิปต์แล้ว คนอียิปต์เห็นท่านหญิงคนนั้นรูปงามยิ่งนัก
15 พวกเจ้านายของฟาโรห์เห็นนางด้วยเช่นกัน และทูลยกย่องนางต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และหญิงนั้นจึงถูกนำเข้าไปอยู่ในวังของฟาโรห์
16 ฟาโรห์ได้โปรดปรานอับรามมากเพราะเห็นแก่นาง ท่านได้แกะ วัว ลาตัวผู้ ทาส ทาสี ลาตัวเมีย และอูฐจำนวนมาก
17 และพระเยโฮวาห์ทรงทำให้เกิดภัยพิบัติแก่ฟาโรห์และราชวงศ์ของท่านด้วยภัยพิบัติร้ายแรงต่างๆ เพราะเหตุนางซารายภรรยาของอับราม
18 ฟาโรห์จึงเรียกอับรามมาและตรัสว่า "ทำไมจึงทำเช่นนี้แก่เรา ทำไมเจ้าไม่บอกเราว่านางเป็นภรรยาของเจ้า
19 ทำไมไม่เจ้าว่า 'เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์' ดังนั้นเราเกือบจะรับนางมาเป็นภรรยาของเรา บัดนี้จึงดูภรรยาของเจ้า จงรับนางไปและออกไปตามทางของเจ้า"
20 ฟาโรห์จึงรับส่งพวกคนใช้ของท่าน และพวกเขาจึงนำท่าน ภรรยาและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่ออกไปเสีย

Chapter 13

1 อับรามจึงขึ้นไปจากอียิปต์ ท่านและภรรยาของท่านและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่พร้อมกับโลท เข้าไปทางทิศใต้
2 อับรามก็มั่งคั่งสมบูรณ์ด้วยฝูงสัตว์ เงินและทองเป็นอันมาก
3 ท่านเดินทางต่อไปจากทิศใต้จนถึงเมืองเบธเอล ถึงสถานที่ที่เต็นท์ของท่านเคยตั้งอยู่คราวก่อน ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมืองอัย
4 จนถึงสถานที่ตั้งแท่นบูชาซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยสร้างไว้ที่นั่น และอับรามร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ที่นั่น
5 โลทซึ่งไปกับอับรามมีฝูงแพะแกะ ฝูงวัวและเต็นท์เช่นกัน
6 แผ่นดินไม่กว้างขวางพอที่พวกเขาจะอาศัยอยู่ด้วยกันได้ เพราะทรัพย์สินของพวกเขาอยู่ร่วมกัน
7 เกิดมีการวิวาทกันระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของอับรามกับคนเลี้ยงสัตว์ของโลท ขณะนั้นคนคานาอันและคนเปอร์เซียอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น
8 อับรามจึงพูดกับโลทว่า "กรุณาอย่าให้มีการวิวาทกันระหว่างเรากับเจ้า และระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของเรากับคนเลี้ยงสัตว์ของเจ้า เพราะเราทั้งสองเป็นญาติกัน
9 แผ่นดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ กรุณาจึงแยกไปจากเราเถิด ถ้าเจ้าไปทางซ้ายมือเราจะไปทางขวามือ หรือถ้าเจ้าไปทางขวามือเราจะไปทางซ้ายมือ"
10 โลทยกหน้าขึ้นแลดูและเห็นว่าบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดนมีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่ง เหมือนพระอุทยานของพระเยโฮวาห์ เหมือนกับแผ่นดินอียิปต์ไปทางเมืองโสราห์ ก่อนที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์
11 ดังนั้นโลทจึงเลือกบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน โลทเดินทางไปที่ทิศตะวันออกและเขาทั้งสองจึงแยกจากกันไป
12 อับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน โลทอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆที่ราบลุ่มและตั้งเต็นท์ใกล้เมืองโสโดม
13 แต่ชาวเมืองโสโดมเป็นคนชั่วและเป็นคนบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นอันมาก
14 ภายหลังที่โลทแยกจากท่านไปแล้วพระเยโฮวาห์ตรัสแก่อับรามว่า "จงยกหน้าขึ้นแลดูและมองดูจากสถานที่ที่เจ้าอยู่ขึ้นไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออกและทิศตะวันตก
15 เพราะว่าแผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้เราจะยกให้เจ้าและเชื้อสายของเจ้าตลอดไปเป็นนิตย์
16 เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างมกคลิดิน ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับผงคลิดินได้ก็จงนับเชื้อสายของเจ้าได้เช่นกัน
17 จงลุกขึ้นเดินไปทั่วแผ่นดินทางด้านยาวด้านกว้าง เพราะเราจะยกให้เจ้า"
18 ดังนั้นอับรามจึงยกเต็นท์มาและอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเร ซึ่งอยู่ในเอบรอนและสร้างแท่นบูชาต่อพระเยโฮวาห์ที่นั่น

Chapter 14

1 และต่อมาในสมัยของอัมราเฟลกษัตริย์เมืองสินาร์ อาร์โอคกษัตริย์เมืองเอลลาซาร์ เคโดรลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม และทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ
2 กษัตริย์เหล่านี้ได้ทำสงครามรบสู้กับเบรากษัตริย์เมืองโสโดม ปรินกษัตริย์เมืองโกโมราห์ ชินาบกษัตริย์เมืองออดมาห์ เทมเบอร์กษัตริย์เมืองเคโบอิม และกษัตริย์เมืองเบ-ลาคือเมืองโสราห์
3 บรรดากษัตริย์เหล่านี้รวมทัพกัน ณ ที่หุบเขาสิดิมซึ่งคือทะเลเกลือ
4 กษัตริย์เหล่านี้ยอมขึ้นแก่กษัตริย์เคโดรลาโอเมอร์สิบสองปี และในปีที่สิบสามกษัตริย์เหล่านี้ก็กบฏ
5 และในปีที่สิบสี่กษัตริย์เคโดรลาโอเมอร์และบรรดากษัตริย์ที่อยู่กับท่านยกมาตีคนเรฟาอิมที่เมืองอัธทาโรท คารนาอิม คนซูซิมที่เมืองฮาม และคนเอมิมีที่เมืองซาเวห์ คิริยาธาอิม
6 ชาวโสโรท์ภูเขาเสอีร์ซึ่งเป็นของพวกเขา จนถึงเมืองเอลปารานซึ่งอยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร
7 กษัตริย์เหล่านี้กลับมาถึงเมืองเอนมิสปาซึ่งคือเมืองคาเดช และยกมาตีแผ่นดินทั้งสี่ของคานาเมส และคนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ ณ เมืองฮาซาโซนทามาร์ด้วย
8 และกษัตริย์เมืองโสโดม กษัตริย์เมืองโกโมราห์ กษัตริย์เมืองออดมาห์ กษัตริย์เมืองเคโบอิม และกษัตริย์เมืองเบ-ลา (คือเมืองโสราห์) ก็ออกไปทำสงครามรบสู้กับกษัตริย์เหล่านั้น ณ ที่หุบเขาสิดิม
9 กับเคโดรลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม ทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ อัมราเฟลกษัตริย์เมืองสินาร์ และอาร์โอคกษัตริย์เมืองเอลลาซาร์ กษัตริย์สี่องค์ต่อหน้าองค์
10 ที่หุบเขาสิดิมมีบอยางมะตอยเต็มไปหมด เหล่ากษัตริย์เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ได้หนีมาและตกลงไปที่นั่น และส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีไปยังภูเข
11 กษัตริย์เหล่านั้นจึงเก็บบรรดาทรัพย์สินสิ่งของและเสบียงอาหารทั้งสิ้นของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์แล้วก็ไป
12 และได้จับโลทบุตรชายของน้องชายอับรามผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองโสโดมและทรัพย์สินสิ่งของของเขาแล้วจากไป
13 แล้วมีคนหนึ่งที่หนีมานั้นได้บอกให้อับรามชาวฮิบรู เพราะว่าท่านอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเรคนอาโมไรต์ ที่น้องของเอชโดลและพี่น้องของอาเนอร์ คนเหล่านี้เป็นพันธมิตรกับอับราม
14 เมื่ออับรามได้เห็นว่าหลานชายของท่านถูกจับไปเป็นเชลย ท่านจึงนำคนช้วนาวาญศึกที่เกิดในบ้านท่าน จำนวนสามร้อยสิบแปดคน และตามไปทันที่เมืองดาน
15 ท่านจึงยกคนของท่าน ทั้งท่านและคนใช้ของท่านออกเป็นกองอยู่ในกลางคืน ก็เข้าตีและไล่ตามจนถึงเมืองโฮบาห์ซึ่งอยู่ทางด้านซ้ายมือของดามัสกัส
16 และท่านนำบรรดาทรัพย์สินของกลับคืนมาหมด ทั้งนำโลทหลานชายของท่าน ทรัพย์สินสิ่งของของเขา ผู้หญิง และประชาชนชนกลับมาด้วย
17

หลังจากท่านกลับมาจากการฆ่ากษัตริย์เคโดรลาโอเมอร์และกษัตริย์ทั้งหลายที่ร่วมกำลังกันนั้นแล้ว กษัตริย์เมืองโสโดมก็ออกมาพบกับท่าน ณ ที่หุบเขาซาเวห์ ซึ่งคือหุบเขาของกษัตริย์
18 เมลคีเซเดคกษัตริย์เมืองซาเล็มได้นำขนมปังและน้ำองุ่นมาให้ และท่านก็เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด
19 ท่านก็ถวายพรแก่อับรามว่า "ขอให้พระเจ้าผู้สูงสุดทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกโปรดให้อับรามได้รับพรเถิด
20 และจงสรรเสริญแด่พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ได้ทรงมอบศัตรูทั้งหลายของเจ้าไว้ในมือของเจ้า" และอับรามก็ยกหนึ่งในสิบจากข้าวของทั้งหมดถวายแก่ท่าน
21 กษัตริย์เมืองโสโดมตรัสแก่อับรามว่า "ขอคืนคนให้แก่เราและทรัพย์สินสิ่งของนั้นเจ้าจงเอาไปเถิด"
22 อับรามกล่าวแก่กษัตริย์เมืองโสโดมว่า "ข้าพเจ้าได้ยกมือของข้าพเจ้าต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
23 ว่าข้าพเจ้าจะไม่รับเอาเส้นด้ายหรือสายรัดรองเท้าและข้าพเจ้าจะไม่รับเอาสิ่งใดๆที่เป็นของท่านเกรงว่าท่านจะกล่าวหาว่า 'เราได้กระทำให้อับรามมั่งมี'
24 เว้นแต่สิ่งที่คุณหนุ่มได้กินและส่วนของคนทั้งหลายซึ่งไปกับข้าพเจ้าคืออาเนอร์ เอชโดล และมัมเร ให้พวกเขารับส่วนของพวกเขาเถิด"

Chapter 15

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระด้ารัสของพระเยโฮวาห์มาถึงอับรามด้วยนิมิตว่า "อับรามอย่ากลัวเลย เราเป็นโลของเจ้าและเป็นบิดาแห่งยิจใหญ่ของเจ้า"
2 อับรามทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทานอะไรแก่ข้าพระองค์ด้วยว่าข้าพระองค์ยังไม่มีบุตร และคนต้นเรือนแห่งครัวเรือนของข้าพระองค์คนนั้นแหละคือเอลิเยเซอร์ชาวเมืองดามัสกัส"
3 อับรามทูลว่า "ดูเถิด พระองค์มิได้ทรงประทานเชื้อสายให้แก่ข้าพระองค์ และดูเถิด คนหนึ่งที่เกิดในบ้านข้าพระองค์เป็นผู้รับมรดกของข้าพระองค์"
4 ดูเถิด พระด้ารัสของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า "คนนี้จะไม่ได้เป็นผู้รับมรดกของเจ้า แต่ผู้ที่จะออกมาจากบั้นเอาจของเจ้าจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า"
5 พระองค์จึงนำท่านออกมากลางแจ้งและตรัสว่า "จงมองดูฟ้าและนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับมันได้" และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า "เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น"
6 ท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน
7 พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า "เราคือเยโฮวาห์ที่ได้พาเจ้าออกจากเมืองอูร์ของชาวเคลเตีย เพื่อยกดินแดนนี้ให้เป็นมรดกแก่เจ้า"
8 ท่านทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพระองค์จะได้ดินแดนนี้เป็นมรดก"
9 พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า "จงเอาวัวตัวเมียอายุสามปี แพะตัวเมียอายุสามปี แกะตัวผู้อายุสามปี นอกเขาตัวหนึ่งและนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งมาให้เรา"
10 ท่านจึงนำบรรดาสัตว์เหล่านั้นมาและผ่ากลางตัวมันวางข้างละซีกตรงกัน แต่นกทั้งหลายนั้นท่านหาได้ฝ่าไม่
11 เมื่อฝูงเหยี่ยวลงมาที่ซากสัตว์เหล่านั้น อับรามก็ไล่มันไปเสีย
12 เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้ตก อับรามก็นอนหลับสนิท และดูเถิด ความหวาดกลัวความหดหู่ใจอย่างยิ่งก็ทับถมท่าน
13 พระองค์ตรัสแก่อับรามว่า "จงรู้แน่เถิดว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างดาวในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพวกเขาและจะรับใช้พวกนั้น พวกนั้นจะกดขี่ข่มเหงพวกเขาเสียร้อยปี
14 เช่นกันเราจะพิพากษาประเทศนั้นซึ่งพวกเขาจะรับใช้ และต่อมาพวกเขาจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สินสิ่งของเป็นอันมาก
15 เราจะไปตามบรรพบุรุษของเจ้าโดยผสุก ในเวลาชรามากเจ้าจะถูกฝังไว้
16 แต่ในชั่วอายุที่สืบทอดจากท่านนั้นอีกครั้ง เพราะว่าความชั่วช้าของคานาโมไรต์ยังไม่ครบถ้วน"
17 ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ตกและจันทรคติ ดูเถิด เตาที่ควนเพลิงอยู่และคบเพลิงได้เลื่อนลอยมาที่ระหว่างกลางซีกสัตว์เหล่านั้น
18 ในวันเดียวกันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับอับรามว่า "เราได้ยกแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำอียิปต์ไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส
19 ทั้งแผ่นดินของเคนเคไนต์ คนเคนัส คนชัตโมไนต์
20 คนฮิตไทต์ คนเปอร์สิช คนเรฟาอิม
21 คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเกอร์กาช และคนเยบุส"

Chapter 16

1 นางซารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้ท่าน และนางมีหญิงสาวใช้ชาวอียิปต์คนหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าฮาการ์
2 นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า "ดูเถิด บัดนี้พระเยโฮวาห์ไม่ให้อับราหามมีบุตร ขอท่านกรุณาเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง" และอับรามก็ฟังเสียงนางซาราย
3 ภายหลังอับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันได้สิบปีแล้ว นางซารายภรรยาของอับรามก็ยกฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของอับรามสามปีของนาง
4 ท่านเข้าไปหานางฮาการ์ นางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้ว นางก็ดูหมิ่นนายผู้หญิงของนางในใจ
5 นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า "ให้ความผิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับท่านเถิด ข้าพเจ้าให้สาวใช้ของข้าพเจ้าไว้ในอ้อมอกของท่าน เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้วนางก็ดูหมิ่นข้าพเจ้าในใจของนาง

ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน"
6 แต่อับรามพูดกับนางซารายว่า "ดูเถิด สาวใช้ของเจ้าอยู่ในมือของเจ้า จงกระทำแก่เธอตามที่เจ้าเห็นควร" เมื่อนางซารายเดียวเชิญหญิงนั้น หญิงนั้นจึงหนีไปให้พ้นหน้าของนาง
7 หูดสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พบหญิงนั้นที่น้ำพุในถิ่นทุรกันดาร คือที่น้ำพุในทางที่จะไปเมืองสุร์
8 หูดนั้นจึงพูดว่า "ฮากัรสาวใช้ของนางซาราย เจ้ามาจากไหนและเจ้าจะไปไหน" นางจึงพูดว่า "ข้าพระองค์หนีมาให้พ้นหน้าจากนางซารายนายผู้หญิงของข้าพระองค์"
9 หูดสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า "จงกลับไปหานายผู้หญิงของเจ้า และยอมอยู่ใต้อานาจของเขา"
10 แล้วหูดสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่หญิงนั้นว่า "เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีมากขึ้น เพราะว่าเจ้ามีคนจำนวนมากมายจนนับไม่ถ้วน"
11 หูดสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่นางว่า "ดูเถิด เจ้ามีครรภ์แล้วและจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จะเรียกชื่อของเขาวา อิชมาเอล เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรับฟังความทุกข์ของเจ้า
12 เขาจะเป็นคนป่า มือของเขาจะต่อสู้คนทั้งปวงและมือคนทั้งปวงจะต่อสู้เขา และเขาจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา"
13 นางจึงเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้ตรัสแก่นางว่า "พระองค์พระเจ้านูทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์" เพราะนางพูดว่า "ข้าพระองค์ได้ได้เห็นพระองค์ที่นี้ ผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์ด้วยหรือ"
14 เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า เบเออลาโฮรย ดูเถิด อยู่ระหว่างเมืองจาเดชกับเมืองเบเรด
15 นางฮากัรคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราม อับรามจึงเรียกชื่อบุตรชายของท่านซึ่งนางฮากัรคลอดออกมาว่า อิชมาเอล
16 เมื่อนางฮากัรคลอดอิชมาเอลให้แก่อับรามนั้น อับรามอายุได้แปดสิบหกปี

Chapter 17

1 เมื่ออายุอับรามได้เก้าสิบเก้าปี พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสแก่ท่านว่า "เราเป็นพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเจ้าจะเป็นคนดีรอบคอบ
2 เราจะทำพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้า และจะให้เจ้าทวีมากขึ้น"
3 อับรามก็สับสนหลังถึงดินและพระเจ้าทรงมีพระราชปฏิสันถารกับท่านว่า
4 "สำหรับเรา ดูเถิด นี่เป็นพันธสัญญาของเรากับเจ้า และเจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย
5 ชื่อของเจ้าจะไม่เรียกว่า อับราม อีกต่อไป แต่เจ้าจะมีชื่อว่า อับราฮัม เพราะเราจะกระทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย
6 เราจะกระทำให้เจ้ามีลูกดกทวีมากขึ้น เราจะกระทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ กษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า
7 เราจะตั้งพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่ภายหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของท่านให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ เป็นพระเจ้าองค์เดียวแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่ภายหลังเจ้า
8 เราจะให้แผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นดินต่างดาวนี้ คือบรรดาแผ่นดินจากอนันแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่ภายหลังเจ้าให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์ และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา"
9 พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า "เหตุฉะนั้นเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่ภายหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของท่าน พวกเขารักษาพันธสัญญาของเรา
10 นี่เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเจ้าจะรักษาระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่ภายหลังเจ้า คือเด็กผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกเจ้าจะเข้าสุหนัต
11 เจ้าจะเข้าสุหนัตตั้งแต่หนุ่มถึงหนุ่มปลายของศตวรรษเจ้า และมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาของเรา
12 ผู้ชายที่มีอายุแปดวันจะเข้าสุหนัตในท่ามกลางพวกเจ้า เด็กผู้ชายทุกคนตลอดชั่วอายุของท่าน
13 ผู้ชายที่เกิดในบ้านหรือเอาเงินซื้อมาจากคนต่างดาวใดๆซึ่งมิได้เชื้อสายของเจ้า
14 เด็กผู้ชายที่เกิดในบ้านของเจ้าและผู้ชายที่เอาเงินซื้อมาเป็นต้องเข้าสุหนัต และพันธสัญญาของเราอยู่ที่เนื้อองเจ้า เป็นพันธสัญญานิรันดร์
15 เด็กผู้ชายที่ไม่ได้เข้าสุหนัต คือผู้ที่มิได้เข้าสุหนัตตั้งแต่หนุ่มถึงหนุ่มปลายของศตวรรษของท่านจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา"
16 และพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า "สำหรับชายภรรยาของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกชื่อนางว่า ซาราย แต่จะเรียกชื่อนางว่า ซาร่าห์
17 ดังนั้นอับราฮัมจึงขบหน้าลงหัวเราะคิดในใจของท่านว่า "ชายผู้มียูดาห์หรือปิจะให้กำเนิดบุตรได้หรือ ซาร่าห์ผู้มียูดาห์ได้แก่สิบปีแล้วจะคลอดบุตรหรือ"
18 อับราฮัมทูลพระเจ้าวา "โอ ขอให้อิชมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์"
19 พระเจ้าตรัสว่า "ซาร่าห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็นแน่ เจ้าจะเรียกชื่อของเขาวา อิสอัค และเราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาและกับเชื้อสายของเขาที่ภายหลังเขาให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์
20 สำหรับอิชมาเอลนั้นเราได้ฟังเจ้าแล้ว ดูเถิด เราได้อวยพรเขาและจะกระทำให้เขามีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์อย่างยิ่ง เขาจะเป็นคนดี เจ้านายสิบสององค์และเราจะกระทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง
21 แต่พันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคซึ่งซาร่าห์จะคลอดให้แก่เจ้าเป็นนาในเวลานั้น"
22 พระองค์มีพระราชปฏิสันถารกับท่านเสร็จแล้ว พระเจ้าก็เสด็จขึ้นไปจากอับราฮัม
23 อับราฮัมจึงเอาอิชมาเอลบุตรชายของท่าน บรรดาคนทั้งปวงที่เกิดในบ้านของท่านและบรรดาคนทั้งปวงที่ได้ซื้อมาด้วยเงินของท่าน คือผู้ชายทุกคนท่ามกลางคนที่อยู่ในบ้านของอับราฮัม ให้เข้าสุหนัตตั้งแต่หนุ่มถึงหนุ่มปลายของศตวรรษของท่าน ในวันนั้นตามที่พระเจ้าตรัสไว้แก่ท่าน
24 เมื่อท่านเข้าสุหนัตตั้งแต่หนุ่มถึงหนุ่มปลายของศตวรรษของท่าน อับราฮัมมีอายุเก้าสิบเก้าปี

25 และอิชมาเอลบุตรชายของท่านมีอายุสิบสามปีเมื่อเขาเข้าสุหนัตตั้งแต่หนุ่มถึงหนุ่มปลายของศตวรรษของท่าน
26 อับราฮัมและอิชมาเอลบุตรชายของท่านเข้าสุหนัตในวันเดียวกันนั้น
27 บรรดาผู้ชายในบ้านของท่าน ทั้งที่เกิดในบ้านของท่านและซื้อมาด้วยเงินจากคนต่างดาวก็เข้าสุหนัตพร้อมกับท่าน

Chapter 18

1 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่เขาที่ราบของมัมเร และเขานั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ในเวลาแดดร้อน
2 เขาจึงเงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายสามคนยืนอยู่ข้างเขา เมื่อเขาเห็นท่านเหล่านั้นจึงวิ่งจากประตูเต็นท์ไปต้อนรับท่านเหล่านั้นและก้มหน้าของเขาลงถึงดิน
3 และพูดว่า "เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาทของท่าน ขอท่านโปรดอย่าผ่านไปจากผู้รับใช้ของท่านเลย
4 ข้าพเจ้าขอความกรุณาจากท่านยอมให้เอาน้ำให้เหนื่อยมาล้างเท้าของท่าน และให้ท่านทั้งหลายพักไ้ด้นไม่เกิด
5 ข้าพเจ้าจะไปเอาอาหารน้อยหนึ่งมาให้และขอให้ท่านชื่นใจเถิด หลังจากนั้นจึงค่อยออกเดินทาง เพราะว่าท่านมายังผู้รับใช้ของท่านแล้ว" ท่านเหล่านั้นจึงว่า "จงทำตามที่เราเล่าเถิด"
6 อับราฮัมรีบเข้าไปในเต็นท์หานางซาร่าห์และพูดว่า "จงรีบเอาแป้งและเอี๊ยดสามถังมาวดแล้วทำขนมบนเตา"
7 อับราฮัมจึงวิ่งไปทุ่งใส่สัตว์เอาลูกวัวอ่อนและตัดหัวหนึ่งมอบให้ชายหนุ่มคนหนึ่งและเขาก็รีบปรุงเป็นอาหาร
8 เขาเอานม น้ำมันและลูกวัวซึ่งเขาได้ปรุงแล้วนั้นมาวางไว้ต่อหน้าท่านเหล่านั้น และเขายืนอยู่ข้างท่านเหล่านั้นไ้ด้นไม่แล้วท่านเหล่านั้นได้รับประทาน
9 ท่านเหล่านั้นจึงกล่าวแก่เขาว่า "ซาร่าห์ภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน" และเขาพูดว่า "ดูเถิด อยู่ในเต็นท์"
10 ท่านจึงกล่าววว่า "เราจะกลับมาหาเจ้าแน่นอนตามเวลาแห่งชีวิต และดูเถิด ซาร่าห์ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง" ซาร่าห์ได้ฟังอยู่ที่ประตูเต็นท์ซึ่งอยู่ข้างหลังท่าน
11 อับราฮัมและซาร่าห์ก็มีอายุแก่ชรามากแล้ว และนางซาร่าห์ตามปกติของผู้หญิงก็หมดแล้ว
12 ฉะนั้นนางซาร่าห์จึงหัวเราะในใจพูดว่า "ข้าพเจ้าแก่แล้ว นายของข้าพเจ้าก็แก่ด้วย ข้าพเจ้าจะมีความยินดีอีกหรือ"
13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับอับราฮัมว่า "ทำไมนางซาร่าห์หัวเราะพูดว่า 'ข้าพเจ้าจะคลอดบุตรคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าแก่แล้วจึงหรือ'
14 มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเยโฮวาห์หรือ เมื่อถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาเจ้าตามเวลาแห่งชีวิต และซาร่าห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง"
15 ฉะนั้นนางซาร่าห์ปฏิเสธว่า "ข้าพระองค์มิได้หัวเราะ" เพราะนางกลัว และพระองค์ตรัสว่า "ไม่ใช่ แต่เจ้าหัวเราะ"
16 บุรุษเหล่านั้นก็ลุกขึ้นจากที่นั่นและมองไปทางเมืองโสโดม อับราฮัมก็ไปกับท่านเหล่านั้นเพื่อตามไปส่ง
17 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเราจะกระทำจากอับราฮัมหรือ
18 ด้วยว่าอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมากอย่างแน่นอน และบรรดาประชาชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเขา
19 เพราะว่าเรารู้จักเขา เขาจะสั่งลูกหลานและครอบครัวของเขาให้สืบมา พวกเขารักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพื่อทำความยุติธรรมและการพิพากษา เพื่อพระเยโฮวาห์จะประทานแก่อับราฮัมตามสิ่งซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเขา"
20 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะเสียงร้องของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ดังมากและเพราะบาปของพวกเขาก็หนักเหลือเกิน
21 เราจะลงไปดูด้วยนิ้วดูว่าพวกเขากระทำความเลวร้ายถึงขั้นซึ่งมาถึงเราหรือไม่ ถ้าไม่ เราจะรู้"
22 บุรุษเหล่านั้นหันหน้าจากที่นั่นไปทางเมืองโสโดม แต่อับราฮัมยังยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
23 อับราฮัมเข้ามาใกล้ทูลว่า "พระองค์จะทรงทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วด้วยหรือ
24 บางทีมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น พระองค์จะทรงทำลายและจะไม่ละเว้นเมืองนั้นเพราะคนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ในนั้นด้วยหรือ
25 ขอพระองค์อย่ากระทำเช่นนั้นเลย ที่จะไม่ทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่ว และให้คนชอบธรรมเหมือนอย่างคนชั่ว ให้การนั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์ ผู้พิพากษาของทั้งแผ่นดินโลกจะไม่กระทำการยุติธรรมหรือ"
26 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ถ้าเราพบคนชอบธรรมในท่ามกลางเมืองโสโดมห้าสิบคน เราจะเว้นทั้งเมืองเพราะเห็นแก่พวกเขา"
27 อับราฮัมทูลตอบว่า "ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งข้าพระองค์เป็นเพียงผงคลีดินและขี้เถ้า
28 บางทีคนชอบธรรมห้าสิบคนจะขาดไปห้าคน พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้นทั้งเมืองเพราะขาดห้าคนหรือ" พระองค์ตรัสว่า "ถ้าเราพบสี่สิบห้าคนก็เท่านั้น เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น"
29 เขาจึงทูลต่อพระองค์อีกครั้งว่า "บางทีจะพบสี่สิบคนก็เท่านั้น" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่กระทำเพราะเห็นแก่สี่สิบคน"
30 เขาทูลต่อพระองค์ว่า "ขอทรงโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะกราบทูล บางทีจะพบสามสิบคนก็เท่านั้น" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่กระทำถ้าเราพบสามสิบคนก็เท่านั้น"
31 เขาทูลว่า "ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า บางทีจะพบยี่สิบคนก็เท่านั้น" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่ยี่สิบคน"
32 เขาทูลว่า "ขอทรงโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะยังกราบทูลครั้งนี้ครั้งเดียว บางทีจะพบสิบคนก็เท่านั้น" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่สิบคน"

33 เมื่อพระองค์ทรงมีพระราชปฏิสันถารกับอับราฮัมจบลงแล้ว
พระเยโฮวาห์ได้เสด็จไปและอับราฮัมก็กลับไปที่อยู่ของตน

Chapter 19

1 ทูตสวรรค์สององค์มาถึงเมืองโสโดมในเวลาเย็น โลทได้นั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม
เมื่อโลทเห็นแล้วก็ลุกขึ้นไปพบทูตเหล่านั้นและได้ก้มหน้าลงกราบถึงดิน
2 แล้วเขากล่าวว่า "ดูเถิด เจ้านายของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านโปรดกรุณาเอาไปบ้านผู้รับใช้ของท่าน ค้างแรมคืนนี้ ล้างเท้าของท่าน
แล้วท่านจะได้อินแต่ข้าเดินทางต่อไป" ทูตเหล่านั้นกล่าวว่า "อย่าเลย
แต่พวกเราจะค้างแรมที่ถนนในคืนนี้"
3 เขาได้รับเราทูตเหล่านั้นอย่างมาก ทูตเหล่านั้นจึงแะเข้าไปในบ้านของเขา
และเขาจึงจัดการเลี้ยงทูตเหล่านั้น ท่านมบปไว้ธ้อและทูตเหล่านั้นจึงรับประทาน
4 แต่ก่อนที่ทูตเหล่านั้นเข้านอน พวกผู้ชายเมืองนั้นคือพวกผู้ชายชาวเมืองโสโดม ทั้งแก่และหนุ่ม
ทุกคนจากทุกสารทิศ มาล้อมเรือนนั้นไว้
5 พวกเขาเรียกโลทและพูดกับเขาว่า "ผู้ชายเหล่านั้นซึ่งมาหาท่านคืนนี้อยู่ที่ไหน
จงนำเขาเหล่านั้นออกมาให้พวกเราเพื่อพวกเราจะได้สมสู่กับเขา"
6 โลทก็ออกทางประตูไปหาพวกนั้นและปิดประตูหลังจากที่เขาออกไปแล้ว
7 และกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน อย่ากระทำชั่วเช่นนี้เลย
8 ดูเถิด ข้าพเจ้ามีบุตรสาวสองคนซึ่งไม่เคยสมสู่กับชายเลย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน
ขอให้ข้าพเจ้านำพวกเธอออกมาให้ท่าน
ให้ท่านกระทำแก่พวกเธอตามที่เห็นชอบในสายตาของท่านเถิด
เพียงแต่อย่ากระทำการอะไรแก่ชายเหล่านั้นเลย
เพราะเหตุว่าพวกเขาเหล่านั้นเข้ามาอยู่ใต้ร่มชายคาของข้าพเจ้า"
9 พวกเขาพูดว่า "ถอยไป" และพวกเขาพูดอีกว่า
"คนนั้นเข้ามาอาศัยอยู่และเขาจะมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา
บัดนี้เราขอทำการชั่วร้ายกับท่านยิ่งกว่าคนเหล่านั้น" พวกเขาจึงผลัดกันนั้นโดยแรงถือโลทนั่นเอง
และเข้ามาใกล้เพื่อพंगประทุ
10 แต่ทูตเหล่านั้นจึงยืนมือออกไปดึงโลทเข้ามาในบ้านและปิดประตู
11 ทูตเหล่านั้นทำให้พวกผู้ชายที่อยู่ประตูบ้านนั้นตาบอดผู้น้อยผู้ใหญ่
ดังนั้นพวกเขาจึงหาประตูจนเหนื่อย
12 ทูตเหล่านั้นจึงพูดกับโลทว่า "ที่นี่มีใครอีกไหม จงพาบุตรชาย บุตรชาย บุตรสาว
และสิ่งใดของเจ้าที่อยู่ในเมืองนี้ออกจากที่นี่
13 เพราะพวกเราจะทำลายสถานที่แห่งนี้เพราะว่าเสียงร้องของพวกเขาดังมากยิ่งขึ้นต่อพระพักตร์
พระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งพวกเรามาทำลายมันเสีย"
14 โลทจึงออกไปพูดกับบุตรชายของเขาซึ่งได้แต่งงานกับบุตรสาวของเขาว่า "ลุกขึ้น
เจ้าจงออกไปจากสถานที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายเมืองนี้"
แต่เขากลับดูเหมือนอย่างผู้ที่อ่อนแอบุตรชายของเขา
15 เมื่อรุ่งเช้าทูตสวรรค์เหล่านั้นจึงเร่งเร้าโลทว่า "จงลุกขึ้น พาภรรยาของเจ้า
และบุตรสาวทั้งสองของเจ้า ซึ่งอยู่ที่นี้ไปเสีย
เกรงว่าพวกเขาจะถูกทำลายพร้อมกับความชั่วช้าของเมืองนี้"
16 ขณะที่เขายังเริ่รออยู่ ทูตเหล่านั้นจึงคว้าจับมือเขา
มือภรรยาของเขาและมือบุตรสาวทั้งสองของเขา พระเยโฮวาห์ทรงมีความเมตตาต่อเขา
ทูตเหล่านั้นจึงนำเขาออกมาและให้เขาอยู่ที่นอกเมือง
17 ต่อมาเมื่อทูตเหล่านั้นพาเขาออกมาภายนอกแล้ว ทูตพูดว่า "จงหนีเอาชีวิตรอด
อย่าได้เหลียวหลังมาดูหรือพักอยู่ที่ราบลุ่มทั้งหลาย จงหนีไปที่ภูเขากรงว่าเจ้าจะถูกทำลาย"
18 โลทจึงกล่าวแก่ทูตเหล่านั้นว่า "โอ เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย
19 ดูเถิด ผู้รับใช้ของท่านได้รับพระกรุณาในสายตาของท่านและท่านมีความเมตตาอย่างยิ่ง
ซึ่งท่านได้ส่งแแดงต่อข้าพเจ้าในการช่วยชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถหนีไปยังภูเขาได้
เกรงว่าสิ่งชั่วร้ายจะมาถึงตัวข้าพเจ้าและข้าพเจ้าจะตายเสีย
20 ดูเถิด กรุณาเถิด เมืองนี้อยู่ใกล้ที่จะหนีไปถึงได้และเป็นเมืองเล็ก โอ
โปรดให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่น (เป็นเมืองเล็กๆมิใช่หรือ) และชีวิตของข้าพเจ้าจะรอด"
21 ทูตกล่าวแก่เขาว่า "ดูเถิด
เรายอมรับเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยว่าเราจะไม่ทำลายล้างเมืองนี้ซึ่งเจ้าได้กล่าวถึง
22 เจ้าจงรีบหนีไปที่นั่น เพราะเราไม่สามารถกระทำการใดได้จนกว่าเจ้าไปถึงที่นั่น"
เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่าโสโอร
23 เมื่อโลทเข้าไปยังเมืองโสโอร ตะวันก็ขึ้นมาเหนือแผ่นดินโลกแล้ว
24 ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระเยโฮวาห์ตกมาจากฟ้าสวรรค์ลงมาบนเมือง
โสโดมและเมืองโกโมราห์
25 พระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายเหล่านั้น บรรดาที่ราบลุ่ม
ชาวเมืองทั้งปวงและสิ่งที่ยกขึ้นมานบนแผ่นดิน
26 แต่ภรรยาของเขาดูตามข้างหลังเขาเหลียวกลับไปมองดูและนางจึงกลายเป็นเสาเกลือ
27 อับราฮัมลุกขึ้นตั้งแต่ชั่วตัวไปยังสถานที่ที่ท่านเคยยืนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
28 ท่านมองไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์และดินแดนที่ราบลุ่มทั้งหลาย และดูเถิด
ก็เห็นควันจากแผ่นดินนั้นพุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาไฟใหญ่
29 ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงทำลายเมืองทั้งหลายในที่ราบลุ่มแล้วนั้น พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม
และส่งโลทออกไปจากท่ามกลางการทำลายล้าง
เมื่อพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายซึ่งโลทอาศัยอยู่
30 โลทขึ้นมาจากโสโอรไปอาศัยอยู่กับภูเขาร่วมกับบุตรสาวสองคนของเขา
เพราะเขากลัวที่อาศัยในเมืองโสโอร เขาจึงไปอาศัยอยู่ในถ้ำซึ่งเขาอยู่กับบุตรสาวสองคนของเขา
31 บุตรสาวห่าปีพูดกับน้องสาวว่า
"บิดาของเราแก่แล้วและไม่มีความโง่ในแผ่นดินโลกเข้ามาหาพวกเราตามธรรมเนียมของหัวโลก
32 มาเถิด พวกเราจะให้บิดาของพวกเราดื่มเหล้าองุ่น และพวกเขาจะนอนกับท่าน

เพื่อพวกเราจะสวานเชื้อสายของบิดาพวกเรา"
33 ในคืนวันนั้นพวกเธอจึงให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่น
บุตรสาวห่าปีเข้าไปนอนกับบิดาของเธอ
และเขาไม่สังเกตว่าเธอมาอนด้วยเมื่อไรและเธอถูกขึ้นไปเมื่อไร
34 ต่อมาวันรุ่งขึ้นบุตรสาวห่าปีพูดกับน้องสาวว่า "ดูเถิด เมื่อคืนนี้เราได้นอนกับบิดาของเรา
พวกเราจึงให้ท่านดื่มเหล้าองุ่นในคืนนี้อีก
และเจ้าจะเข้าไปนอนกับท่านเพื่อพวกเราจะสวานเชื้อสายของบิดาพวกเรา"
35 พวกเธอจึงให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่นในคืนวันนั้นด้วย น้องสาวก็ลุกขึ้นไปนอนกับเขา
และเขาไม่สังเกตว่าเธอมาอนด้วยเมื่อไรและเธอถูกขึ้นไปเมื่อไร
36 ดังนั้น บุตรสาวทั้งสองของโลทก็ตั้งครรภ์กับบิดาของพวกเธอ
37 บุตรสาวห่าปีคลอดบุตรชายคนหนึ่งและเรียกชื่อของเขาว่า โมอับ
เขาเป็นบรรพบุรุษของคนโมอับมาจนถึงทุกวันนี้
38 ส่วนน้องสาว เธอคลอดบุตรชายคนหนึ่งด้วยและเรียกชื่อของเขาว่า เบน-อัมมี
เขาเป็นบรรพบุรุษของคนอัมโมนมาจนถึงทุกวันนี้

Chapter 20

1 อับราฮัมเดินทางจากที่นั่นไปยังดินแดนทางใต้ อาศัยอยู่ระหว่างเมืองคาเดชและเมืองสุร์
และอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์
2 อับราฮัมบอกถึงนางซาร่าห์ภรรยาของตนว่า "นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า"
อาบีเมเลคหัตริย์แห่งเมืองเก-ราร์จึงได้คนมาหานางซาร่าห์ไป
3 แต่พระเจ้าเสด็จมาหาอาบีเมเลคทางพระสุบินในเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า "ดูเถิด
เจ้าเป็นเหมือนคนตาย เพราะเหตุนี้ซึ่งเจ้านำมา ด้วยว่านางเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว"
4 แต่อาบีเมเลคยังไม่ได้เข้าใจถึนาง ท่านจึงพูดว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า
พระองค์จะประหารชนชาติที่ขอบธรรมด้วยหรือ
5 เขามอบแก่ข้าพระองค์มิใช่หรือว่า 'นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า' และแม้แต่นางเองก็ว่า
'เขาเป็นพี่ชายของข้าพเจ้า' ข้าพระองค์กระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรงและด้วยมือที่บริสุทธิ์"
6 พระเจ้าตรัสกับท่านในพระสุบินว่า "แท้จริงเรารู้แล้วว่าเจ้ากระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรง
เราจึงยังมิจะเจ้าไม่ทำบาปต่อเรา เหตุฉะนั้นเราไม่ยอมให้เจ้าถูกตองนางนั้น
7 บัดนี้จึงคืนภรรยาให้แก่ชายนั้น เพราะเขาเป็นผู้พยากรณ์
เขาจะอธิษฐานเพื่อเจ้าแล้วเจ้าจะมีชีวิตอยู่ ถ้าเจ้าไม่คืนนางนั้น เจ้าจะรู้ว่เจ้าจะตายเป็นแน่
ทั้งเจ้าและทุกคนที่เป็นของเจ้า"
8 เหตุฉะนั้นอาบีเมเลคตื่นบรรทมตั้งแต่ชั่วตัว ทรงเรียกบรรดาข้าราชการของท่าน
และทรงรับสิ่งเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกเขาฟัง และคนเหล่านั้นก็กลัวยิ่งนัก
9 ดังนั้นอาบีเมเลคทรงเรียกอับราฮัมมาและตรัสกับท่านว่า "เจ้าได้กระทำการแก่พวกเรา
เราได้กระทำผิดอะไรต่อเจ้า ที่เจ้านำบาปใหญ่โตมาซึ่งเราและชาวอาณาจักรของเรา
เจ้าได้กระทำสิ่งซึ่งไม่ควรกระทำแก่เรา"
10 อาบีเมเลคตรัสกับอับราฮัมว่า "เจ้าคิดอะไรที่เจ้าจึงได้กระทำสิ่งนี้"
11 อับราฮัมพูดว่า "เพราะข้าพระองค์คิดว่าไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้าในสถานที่นี้เป็นแน่
พวกเขาจะฆ่าข้าพระองค์เพราะเห็นแก่ภรรยาของข้าพระองค์
12 ยิ่งกว่านั้นนางเป็นน้องสาวของข้าพระองค์จริงๆ นางเป็นบุตรสาวของบิดาข้าพระองค์
แต่ไม่ใช่บุตรสาวของมารดาข้าพระองค์ และนางได้มาเป็นภรรยาของข้าพระองค์
13 ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพระองค์ต้องเร่ร่อนจากบ้านบิดาของข้าพระองค์
ข้าพระองค์จึงพูดกับนางว่า 'นี่เป็นความมฤตดาซึ่งเจ้าจะสำแดงต่อข้าพเจ้า
ในสถานที่ทุกแห่งที่เราจะไป' นี่ขอให้อกล่าวถึงข้าพเจ้าว่า เขาเป็นพี่ชายของดิฉัน"
14 อาบีเมเลคจึงทรงนำแกะ วัวและทาสชายหญิง และประทานให้แก่อับราฮัม
แล้วทรงคืนซาร่าห์ภรรยาของตนให้ท่านไป
15 แล้วอาบีเมเลคตรัสว่า "ดูเถิด แผ่นดินของเราที่อยู่ต่อหน้าเจ้า
เจ้าอาศัยอยู่ที่นี่ก็ได้ตามใจชอบ"
16 พระองค์ตรัสกับซาร่าห์ว่า "ดูเถิด เราให้เงินหนึ่งพันแผ่นแก่พี่ชายของเจ้า ดูเถิด
พี่ชายจะคลุมตาเจ้าต่อหน้าทุกคนที่อยู่กับเจ้าและคนทั้งปวง" ด้วยคำเหล่านั้นจึงได้รับการตีเตียน
17 เพราะฉะนั้น อับราฮัมก็อธิษฐานต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงรักหาอาบีเมเลค
และเมเหัสของพระองค์และทาสหญิงให้หาย และเขาเหล่านั้นก็มีบุตร
18 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเปิดครรภ์สตรีในราสสำนักของอาบีเมเลคทุกคน
เพราะเรื่องซาร่าห์ภรรยาอับราฮัม

Chapter 21

1 พระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมซาร่าห์เหมือนที่พระองค์ตรัสไว้
และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ซาร่าห์ดังที่พระองค์ทรงตรัสไว้
2 เพราะซาร่าห์ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชรา
ตามเวลาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่าน
3 อับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายที่เกิดแก่ท่าน ผู้ซึ่งซาร่าห์คลอดให้ท่านนั้นว่า อิสอัค
4 แล้วอับราฮัมทำพิธีเข้าสุหนัตให้แก่อิสอัคบุตรชายของตนเมื่อมีอายุแปดวัน
ดังที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน
5 อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปีเมื่ออิสอัคบุตรชายเกิดแก่ท่าน
6 นางซาร่าห์กล่าวว่า "พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าพเจ้าหัวเราะ
ดังนั้นทุกคนที่ได้ฟังจะพลอยหัวเราะกับข้าพเจ้า"
7 นางกล่าวอีกว่า "ใครจะพูดกับอับราฮัมได้ว่าซาร่าห์จะให้ลูกอ่อนกินนม
เพราะข้าพเจ้าก็ได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้ท่านเมื่อท่านชราแล้ว"
8 เด็กนั้นก็เติบโตขึ้นและหย่านมและอับราฮัมจัดการเลี้ยงใหญ่ในวันนั้นเมื่ออิสอัคหย่านม
9 แต่ซาร่าห์เห็นบุตรชายของฮารันคืออียิปต์ซึ่งนางคลอดให้อับราฮัม กำลังหัวเราะเล่นอยู่
10 นางจึงพูดกับอับราฮัมว่า "ไล่ทาสหญิงคนนี้กับบุตรชายของนางไปเสียเถิด

เพราะว่าบุตรชายของทาสหญิงคนนี้จะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับอิสอัคบุตรชายของข้าพเจ้าไม่ได้"
11 อับราฮัมกลุ่มีมาจาก เพราะเรื่องบุตรชายของท่าน
12 แต่พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า "เจ้าอย่าโศกเศร้าในสายตาของเจ้าเพราะเรื่องเด็กนั้น และเพราะทาสหญิงของเจ้าเลย ทุกสิ่งซึ่งซาร่าห์กล่าวกับเจ้า เจ้าก็จงฟังเสียงของนางเถิด เพราะเขาจะเรียกชื่อสายของเจ้าทางสายอิสอัค
13 ส่วนบุตรชายของทาสหญิงนั้น เราจะกระทำให้เป็นชนชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาเป็นเชื้อสายของเจ้า"
14 อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด ให้ชนเมฆและน้ำหนึ่งถุงหนึ่งแ่งฮาการ์ ใส่บาให้นางพร้อมกับเด็กนั้นแล้วไถ่ลงออกไป
นางก็จากไปและพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เซบา
15 และน้ำในถุงหนึ่งนั้นก็หมดไป นางก็วางเด็กนั้นไว้ใต้พุ่มไม้แห่งหนึ่ง
16 แล้วนางก็ไปนั่งลงห่างออกไปตรงหน้าเด็กนั้น ประมาณเท่ากับระยะลูกธนูตก เพราะนางพูดว่า "อย่าให้ข้าพเจ้าเห็นความตายของเด็กนั้นเลย" นางก็นั่งอยู่ตรงหน้าเด็กนั้นแล้วตะเบ็งเสียงร้องไห้
17 พระเจ้าทรงสถับเปลี่ยนร้องของเด็กนั้น และบุตรสาวของพระเจ้าจึงเรียกฮาการ์จากฟ้าสวรรค์กล่าวว่า "ฮาการ์ เจ้าเป็นอะไรไป อย่างกลัวยเลย เพราะว่าพระเจ้าทรงสถับเปลี่ยนของดิฉัน ที่ที่เธออยู่นั้นแล้ว
18 ลูกขึ้นอุ้มเด็กนั้น เอมือจัมเขาไว้ที่แน่น เพราะเราทำให้เขาเป็นชาติใหญ่ชาติหนึ่ง"
19 แล้วพระเจ้าทรงเบิกตาของนาง นางก็เห็นบ่อน้ำแห่งหนึ่ง จึงไปเติมน้ำเต็มถุงหนึ่งและให้เด็กนั้นดื่ม
20 พระเจ้าทรงสถิตกับเด็กนั้น เขาเติบโตขึ้น อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และเป็นนักธนู
21 เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน มารดาภิเษการยาคนหนึ่งจากประเทศอียิปต์ให้เขา
22 และต่อมาในคราวนั้น อาบิเมเลคและฟีโลผู้บัญชาการทหารของพระองค์ พุดกับอับราฮัมว่า "พระเจ้าทรงสถิตกับท่านในทุกสิ่งที่ท่านกระทำ
23 เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงปฏิญาณในพระนามพระเจ้าให้แก่เราที่นี่ว่า ท่านจะไม่ประพฤติการคดโกงต่อเรา หรือโอ้อวดของเรา หรือต่อหลานของเรา แต่ตั้งที่เราภักดีต่อท่าน ท่านจงภักดีต่อเราและต่อแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่นั้น"
24 อับราฮัมก็พูดว่า "ข้าพเจ้ายอมปฏิญาณ"
25 อับราฮัมก็ร้องทุกข์ต่ออาบิเมเลค เรื่องบ่อน้ำซึ่งซาร่าศการอาบิเมเลคยึดเอาไป
26 อาบิเมเลคตรัสว่า "เราไม่รู้ว่าใครทำอย่างนี้ ทั้งท่านก็มีได้บอกเรา เรากียังไม่ได้ยินเรื่องจนวันนี้"
27 อับราฮัมจึงนำแกะและวัวมาถวายแก่อาบิเมเลค ทั้งสองฝ่ายก็ทำพันธสัญญากัน
28 อับราฮัมได้แยกลูกแกะตัวเมียจากฝูงไว้ต่างหากเจ็ดตัว
29 อาบิเมเลคตรัสถามอับราฮัมว่า "ลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวที่ท่านแยกไว้ต่างหากนั้นหมายความว่าอะไร"
30 ท่านพูดว่า "ขอพระองค์รับลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวนี้จากมือข้าพระองค์ เพื่อจะได้เป็นพยานแก่ข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ได้พูดบ่อน้ำนี้"
31 เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกที่นั้นว่า เบเออร์เซบา เพราะว่าทั้งสองได้ปฏิญาณกันไว้
32 ทั้งสองกระทำพันธสัญญากันที่เบเออร์เซบาตั้งนี้แหละ แล้วอาบิเมเลคและฟีโลผู้บัญชาการทหารของพระองค์ได้ลุกขึ้นแล้วก็กลับไปยังแผ่นดินของชาวฟิลิสเตีย
33 อับราฮัมปลูกต้นแทมริสไว้ที่เบเออร์เซบา และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้านิรันดร์ที่นั่น
34 อับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินชาวฟิลิสเตียหลายวัน

Chapter 22

1 และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้าทรงลงใจอับราฮัม และตรัสกับท่านว่า "อับราฮัม" ท่านพูดว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า"
2 พระองค์ตรัสว่า "จงพาบุตรชายของเจ้าคืออิสอัค บุตรชายคนเดียวของเจ้าผู้ที่เรารักไปยังแผ่นดินโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาสูงหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า"
3 อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด ผูกอาบิลาของท่านพาดนไ้ห่มหมู่ไปกับท่านด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรชายของท่าน ท่านตัดพินสำหรับเครื่องเผาบูชา แล้วลุกขึ้นเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงตรัสแก่ท่าน
4 พอถึงวันที่สามอับราฮัมยกหย่นว้าขึ้นแลเห็นที่นั้นแต่ไกล
5 อับราฮัมจึงพุดกับคนไ้ห่มหมู่ของท่านว่า "อยู่ใกล้ที่นี้เถิด เราก็นั่งเฝ้าชายาจะเดินไปนมัสการที่โน้น แล้วจะกลับมาพบเจ้า"
6 อับราฮัมเอาพินสำหรับเครื่องเผาบูชาใส่บาอิสอัคบุตรชายของตน ถือไฟและมิดแล้วพ้อลุกไปด้วยกัน
7 อิสอัคพุดกับอับราฮัมบิิดว่า "บิดาเจ้าข้า" และท่านตอบว่า "ลูกเอ๋ย พ่ออยู่ที่นี้" ลูกจึงว่า "นี่ไฟและพิน แต่ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน"
8 อับราฮัมตอบว่า "ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องเผาบูชา" พ้อลุกทั้งสองก็เดินต่อไปด้วยกัน
9 เขาทั้งสองมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกท่านไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียงพินเป็นระเบียบ แล้วมัดอิสอัคบุตรชายวางไว้บนแท่นบูชาบนพิน
10 แล้วอับบราฮัมก็ยื่นมือจัมมิดจะฆ่าบุตรชาย
11 แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกท่านจากฟ้าสวรรค์ว่า "อับราฮัม อับราฮัม" และท่านตอบว่า "ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า"
12 และพระองค์ตรัสว่า "อย่าแตะต้องเด็กนั้นหรือกระทำอะไรแก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า ด้วยเห็นว่าเจ้ามิได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา"
13 อับราฮัมยกหย่นว้าขึ้นมองดู และดูเถิด ข้างหลังท่านมีแกะผู้ตัวหนึ่ง เขาของม้นติดอยู่ในพุ่มไม้ที่ป อับราฮัมก็ไปจับแกะผู้ตัวนั้นมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของท่าน
14 อับราฮัมจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เยโฮวาห์อิเยร อย่างที่เขาพุดกับทุกท่านนี้ว่า

"ที่ภูเขาของพระเยโฮวาห์นั้น พระองค์ทรงทอดพระเนตร"
15 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ที่เรียกอับราฮัมครั้งที่สองมาจากฟ้าสวรรค์
16 และตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณโดยตัวเราเองว่าเพราะเจ้ากระทำอย่างนี้และมีได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า
17 เราจึงอวยพรเจ้าแน่ เราะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และตั้งเมิดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุเมืองศัตรูของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์
18 ประชาชาติทั้งหลายทั่วโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าได้ซื้อพินเสียงของเรา"
19 อับราฮัมจึงกลับไปหาคนไ้ห่มหมู่ของท่าน เขาก็ลุกขึ้นแล้วพากันกลับไปยังเมืองเบเออร์เซบา
20 และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ มีคนมาบอกอับราฮัมว่า "ดูเถิด มีหลานที่บังเกิดบุตรให้แก่นาโฮร์น้องชายของท่านด้วยแล้ว
21 คือฮูสบุตรหาวี บุสน้องชายของเขา เคมูเอลบิดาของอารัม
22 เคเดธ ฮาโซ ปิลดาธ ยิดลาฟ และเบธูเอล"
23 เบธูเอลให้กานันิดบุตรสาวชื่อเรเบคาห์ ทั้งแปดนี้มีหลานที่บังเกิดให้นาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม
24 และภรรยาของเขาคือเรอูมาห์ ก็ได้บังเกิดเดบารห์ กาสัม ทาฮาซ และมาอาคห์

Chapter 23

1 ซาร่าห์มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี ซาร่าห์มีชีวิติถึงอายุนี้
2 แล้วซาร่าห์ก็สิ้นชีวิติที่เมืองศิรียาทอราบา คือเมืองเอโบรน ในแผ่นดินคานาอัน อับราฮัมไว้ทุกข์ให้ซาร่าห์และร้องไห้คิดถึงนาง
3 อับราฮัมยื่นขึ้นหน้าศพพุดกับลูกหลานของเฮทว่า
4 "ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวและเป็นคนมาอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน ขอท่านให้ที่ดินท่ามกลางท่านเป็นสุสาน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไป"
5 ลูกหลานของเฮทตอบอับราฮัมว่า
6 "นายเจ้าข้า โปรดฟังพวกเรา ท่านเป็นเจ้านายจากพระเจ้าท่ามกลางเรา ขอให้ฝังผู้ตายของท่านในโอโมคค์ฝังศพที่ดีที่สุดของเราเถิด ไม่มีผู้ใดในพวกเราที่จะหวงสุสานของข้าพเจ้าไว้ไม่ให้ท่าน หรือขัดขวางท่านมิให้ฝังผู้ตายของท่าน"
7 อับราฮัมก็ลุกขึ้นกราบลงต่อหน้าลูกหลานของเฮทชาวแผ่นดินนั้น
8 และพุดกับพวกเขาว่า "ถ้าท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไปแล้ว ขอฝังข้าพเจ้าเถิด และวิงวอนเอโไฟรนบุตรชายโสทรพี่เพื่อข้าพเจ้า
9 ขอให้เขาให้ถ้ำคัมเป-ลาห์ ซึ่งเขาถือกรรมสิทธิ์นั้นแก่ข้าพเจ้า มันอยู่ที่ปลายนาของเขา ขอให้เขาซาวให้ข้าพเจ้าเต็มตามราคาให้เป็นกรรมสิทธิ์สำหรับใช้เป็นสุสานในหมู่พวกท่าน"
10 ฝ่ายเอโไฟรนอาศัยอยู่ท่ามกลางลูกหลานของเฮท เอโไฟรนคนฮิตไทต์จึงตอบอับราฮัมให้บรรดาลูกหลานของเฮทผู้ที่เขาไปที่ประตูเมืองของเขาฟังว่า
11 "อย่าเลย นายเจ้าข้า โปรดฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้นานี้แก่ท่านและให้ถ้ำที่อยู่ในานี้แก่ท่าน ด้วยข้าพเจ้าให้แก่ท่านต่อหน้าลูกหลานประชาชนของข้าพเจ้า ขอเชิญฝังผู้ตายของท่านเถิด"
12 อับราฮัมก็กราบลงต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น
13 และท่านพุดกับเอโไฟรนให้ชาวแผ่นดินนั้นฟังว่า "แต่ถ้าท่านยินยอมให้แล้ว ขอฝังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจ่ายค่านานี้ ขอรับเงินจากข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าที่นั่น"
14 เอโไฟรนตอบอับราฮัมว่า
15 "นายเจ้าข้า ขอฝังข้าพเจ้าเถิด ที่ดินแปลงนี้มีราคาเป็นเงินสี่ร้อยเชเชล สำหรับท่านกับข้าพเจ้าก็ไม่เท่าไร ฝังผู้ตายของท่านเถิด"
16 อับราฮัมก็ฝังศพของเอโไฟรน แล้วอับราฮัมก็ส่งเงินให้เอโไฟรนตามจำนวนที่เขาบอกให้ลูกหลานของเฮทฟังแล้ว คือเงินสี่ร้อยเชเชลตามน้ำหนักที่พวกพ่อค้าใช้กันในวันนั้น
17 นาของเอโไฟรนในมคเค-ลาห์ ซึ่งอยู่หน้ามัมเร มีนาสิบถ้ำซึ่งอยู่ในนั้น และต้นไม้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในนาตลอดทั่วบริเวณนั้น จึงได้ขาย
18 ให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์ต่อหน้าลูกหลานของเฮท คือต่อหน้าบรรดาผู้ที่เขาไปที่ประตูเมืองของเขา
19 ต่อมาอับราฮัมก็ฝังศพนางซาร่าห์ภรรยาของตน ในถ้ำที่นามคเค-ลาห์หน้ามัมเร คือเมืองเอโบรน ในแผ่นดินคานาอัน
20 นาและถ้ำซึ่งอยู่ในนั้นลูกหลานของเฮทยอมขายให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน

Chapter 24

1 ฝ่ายอับราฮัมก็ชราแล้ว มีอายุมากทีเดียว และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรอับราฮัมทุกประการ
2 อับราฮัมพุดกับคนไ้ห่มหมู่ท่านที่มีอายุโสที่สุดในบ้าน ผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างของท่านว่า "เมื่อเจ้าวางไว้ใต้อาบิลาของเรา
3 แล้วเราจะให้เจ้าปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก ว่าเราจะไม่หาภรรยาให้บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคานาอัน ที่เราอาศัยอยู่ท่ามกลางเขา
4 แต่เราจะไปยังประเทศและหมู่ญาติของเราเพื่อหาภรรยาคคนหนึ่งให้แก่อิสอัคบุตรชายของเรา"
5 คนไ้ห่มเรียนท่านว่า "หากว่าหญิงนั้นจะไม่เต็มใจมากับข้าพเจ้ายังแผ่นดินนี้ ถ้างั้นนั้นข้าพเจ้าก็ต้องนำบุตรชายของท่านกลับไปยังแผ่นดินซึ่งท่านจากมานั้นหรือ"
6 อับราฮัมพุดกับเขาว่า "ระวังอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นี่อีก
7 พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงนำเราจากบ้านบิดาเรา และจากแผ่นดินแห่งญาติของเรา พระองค์ตรัสกับเราและทรงปฏิญาณกับเราว่า 'เราจะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า' พระองค์จะทรงให้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปข้างหน้าเจ้า เจ้าจงหาภรรยาคคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากที่นี่
8 ถ้าหญิงนั้นไม่เต็มใจมากับเจ้า เจ้าก็จะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา

แต่เจ้าอย่าพบทรายของเรากลับไปที่นั่นก็แล้วกัน"

9 คนใช้จึงเอามือของเขาวางใต้เท้าของอับราฮัมนายของตน และปฏิญาณต่อท่านตามเรื่องนี้

10 คนใช้นำอูฐสิบตัวของนายมาแล้วออกเดินทางไป

ด้วยว่าชาวท้องถิ่นของนายเขาอยู่ในอำนาจของเขา เขาถูกขับไปยังเมโสโปเตเมีย

ถึงเมืองของนอร์

11 เขาให้อูฐผูกเข่าลงที่ริมบ่อน้ำข้างนอกเมืองเวลาเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้หญิงออกมาตักน้ำ

12 เขาอธิษฐานว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์

ขอทรงประทานความสำเร็จแก่ข้าพระองค์ในวันนี้

และขอทรงสำแดงความเมตตาแก่อับราฮัมนายของข้าพระองค์

13 ดูก่อน ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่ริมบ่อน้ำ และบรรดาบุตรสาวของชาวเมืองนี้กำลังออกมาตักน้ำ

14 ขอให้หญิงสาวคนหนึ่งที่ข้าพระองค์จะพูดกับนางว่า 'โปรดลดเหยือกของนางลงให้ข้าพเจ้าดื่มน้ำ'

และนางนั้นจะว่า 'เชิญดื่มเถิดและข้าพเจ้าจะให้น้ำอูฐของท่านกินด้วย'

ให้คนนั้นเป็นคนที่จะบอกทรงกำหนดสำหรับอิสอัคผู้รับใช้ของพระองค์

อย่างนี้ข้าพระองค์จะทราบได้ว่า พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาแก่นายของข้าพระองค์"

15 และต่อมาเมื่อเขอธิษฐานยังไม่ทันเสร็จ ดูก่อน เรเบลาค์

ผู้ที่เกิดแก่เบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ภรรยาของนอร์น้องชายของอับราฮัม

ก็แบกไหน้ำของนางเดินออกมา

16 หญิงสาวนั้นงามมาก เป็นพรหมจารีที่ไม่มีชายใดสมสู่นาง

นางก็ลงไปบ่อน้ำดื่มแล้วกลับมาแล้วก็ขึ้นมา

17 คนใช้หนึ่งวิ่งไปต้อนรับนาง แล้วพูดว่า "ขอน้ำจากไหน้ำของนางให้ข้าพเจ้าดื่มสักหน่อย"

18 นางตอบว่า "นายเจ้าข้า เชิญดื่มเถิด" แล้วนางก็รีบลดไหน้ำของนางลงมาถือไว้แล้วให้เขาดื่ม

19 เมื่อให้เขาดื่มเสร็จแล้ว นางจึงว่า "ข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านกินจนอิ่มด้วย"

20 นางรีบเทน้ำในไหน้ำของนางใส่รางแล้ววิ่งไปตักน้ำที่บ่ออีก นางตักน้ำให้อูฐทั้งหมดของเขา

21 ชายนั้นเพิ่งดูนางจึงประหลาดใจตรองดูว่าพระเยโฮวาห์ทรงให้การเดินทางของตนบังเกิดผลหรือไม่มี

22 และต่อมาเมื่ออูฐกินน้ำเสร็จแล้ว ชายนั้นก็ให้แพนของคานักครึ่งเชล

และภาโลสำหรับซื้อเมืองนางคู่หนึ่งทองหนักสิบเชล

23 และพูดว่า "ขอบอกข้าพเจ้าว่านางเป็นบุตรสาวของใคร

ในบ้านบิดาของนางนั้นมีที่ให้พวกเราพักอาศัยบ้างไหม"

24 นางตอบเขาว่า

"ข้าพเจ้าเป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับนอร์"

25 นางพูดเสริมว่า "เรามีทั้งฟางและเสบียงพอ และมีที่ให้พักด้วย"

26 ชายนั้นก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์

27 และอธิษฐานว่า "สรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์

ผู้มิได้ทรงทอดทิ้งความกรุณา และความจริงของพระองค์ต่อนาย

ส่วนข้าพระองค์นั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำเราตามทางจนถึงบ้านหมู่ญาติของนายข้าพระองค์"

28 แล้วหญิงสาวนั้นก็วิ่งไปบอกคนในครอบครัวของมารดาถึงเรื่องเหล่านี้

29 เรเบลาค์มีพี่ชายคนหนึ่งชื่อ ลาบีน ลาบีนวิ่งไปหาชายคนนั้นที่บ่อน้ำ

30 และต่อมาเมื่อท่านเห็นแพนและภาโลที่ซื้อเมืองนางสาว

และเมื่อท่านได้ยินคำของเรเบลาค์น้องสาวว่า "ชายนั้นพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้" ท่านก็ไปหาชายนั้น

และดูเถิด เขากำลังยืนอยู่กับอูฐที่บ่อน้ำ

31 ท่านพูดว่า "ข้าแต่ท่านผู้รับพระพรของพระเยโฮวาห์ เชิญเข้ามาเถิด ท่านยืนอยู่ข้างนอกทำไม เพราะข้าพเจ้าเตรียมบ้านและเตรียมที่สำหรับอูฐแล้ว"

32 ชายนั้นจึงเข้าไปในบ้าน ลาบีนก็แก้อูฐของเขา ให้ฟางและอาหารสำหรับอูฐ

ให้น้ำล้างเท้าเขาและคนที่มากับเขา

33 แล้วจัดอาหารมาเลี้ยงเขา แต่เขาว่า "ข้าพเจ้าจะไม่รับประทาน

จนกว่าข้าพเจ้าจะพูดถึงพระเจ้าที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายมานั้นให้ท่านฟังเสียก่อน" ลาบีนก็ว่า

"เชิญพูดเถิด"

34 เขาจึงพูดว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของอับราฮัม

35 พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่นายข้าพเจ้าอย่างมากมาย ท่านก็เจริญขึ้น

และพระองค์ทรงประทานฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เงินและทอง คนใช้ชายหญิง อูฐและลา

36 และนางซาร่าภรรยานายข้าพเจ้าได้บังเกิดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ภยเมื่อนางแก่แล้ว

และนายก็ยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้บุตร

37 นายให้ข้าพเจ้าปฏิญาณว่า

'เจ้าอย่าหกรรยาให้แก่บุตรชายของเรากลับบุตรสาวของคานานอัน

ซึ่งเราอาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขานี้

38 แต่เจ้าจงไปยังบ้านบิดาของเราและไปยังหมู่ญาติของเรา

และหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่บุตรชายของเรา'

39 ข้าพเจ้าพูดกับนายว่า 'หญิงนั้นอาจจะไม่ยอมมากับข้าพเจ้า'

40 แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า

'พระเยโฮวาห์ผู้ซึ่งเราดำเนินอยู่ต่อพระองค์ทรงได้บุตรสาวของพระองค์ให้กับเจ้า

และให้ทางของเจ้าบังเกิดผล และเจ้าจะหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเรากลับหมู่ญาติของเรา

และจากบ้านบิดาของเรา

41 แล้วเจ้าจะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา เมื่อเจ้ามาถึงหมู่ญาติของเราแล้ว

ถ้าเขาไม่ยอมให้หญิงนั้น เจ้าก็พ้นจากคำปฏิญาณของเรา'

42 วันนั้นข้าพเจ้ามาถึงบ่อน้ำและทูลว่า 'ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์

ถ้าบัดนี้พระองค์ทรงโปรดให้ทางที่ข้าพระองค์ไปนั้นแก่ผล

43 ดูก่อน ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่บ่อน้ำ และต่อมาเมื่อสาวพรหมจารีออกมาตักน้ำ

และข้าพระองค์พูดกับนางด้วยว่า 'ขอน้ำให้ข้าพเจ้าดื่มจากไหน้ำของนางสักหน่อย'

44 และนางจะตอบข้าพระองค์ว่า 'เชิญดื่มเถิด และข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านด้วย'

ให้ผู้หนึ่งเป็นหญิงที่พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดไว้สำหรับบุตรชายของนายข้าพระองค์'

45 เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานในใจไม่ทันขาดคำ ดูก่อน นางเรเบลาค์แบกไหน้ำของนางเดินออกมา

นางลงไปตักน้ำที่บ่อน้ำ ข้าพเจ้าพูดกับนางว่า 'ขอน้ำให้ข้าพเจ้าดื่มหน่อย'

46 นางก็รีบลดไหน้ำจากบ่าของนางและว่า 'เชิญดื่มเถิด แล้วข้าพเจ้าจะให้น้ำแก่อูฐของท่านด้วย'

ข้าพเจ้าจึงดื่ม และนางก็ตักน้ำให้อูฐกินด้วย

47 แล้วข้าพเจ้าถามนางว่า 'นางเป็นบุตรสาวของใคร' นางตอบว่า

'เป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนอร์ ซึ่งนางมิลคาห์ก่าเนิดให้แก่เขา'

ข้าพเจ้าจึงใส่แหวนที่นิ้วมือของนางแล้วสวมกำไลที่ข้อมือนาง

48 แล้วข้าพเจ้าก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์

และถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายข้าพเจ้า

ผู้ทรงนำข้าพเจ้ามาตามทางที่ถูก เพื่อหาบุตรสาวของน้องชายนายให้บุตรชายของนาย

49 บัดนี้ถ้าท่านยอมแสดงความเมตตาและจริงใจต่อนายข้าพเจ้าแล้ว ขอกรุณาบอกข้าพเจ้า

ถ้ามีละนั้นก็ขอบอกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะหนีไปทางขวาหรือซ้าย"

50 ลาบีนและเบธูเอลจึงตอบว่า "สิ่งนี้มาจากพระเยโฮวาห์ เราจะพูดดีหรือร้ายกับท่านก็ไม่ได้

51 ดูก่อน เรเบลาค์ก็อยู่ต่อหน้าท่าน พานางไปเถิด

และให้นางเป็นภรรยาบุตรชายคนของท่านดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสแล้ว"

52 และต่อมาเมื่อคนใช้ของอับราฮัมได้ยินถ้อยคำของท่านทั้งสอง

ก็กราบลงถึงดินนมัสการพระเยโฮวาห์

53 แล้วคนใช้ก็นำเอาเครื่องเงินและเครื่องทอง พร้อมกับเสื้อผ้ามอบให้แก่เรเบลาค์

เขาจึงมอบของอันมีค่าให้แก่พี่ชายและมารดาของนางด้วย

54 แล้วพวกเขาที่รับประทานและดื่ม คือเขากับคนที่มากับเขา และค้างคืนที่นั่น

และพวกเขาลุกขึ้นในเวลาเช้า คนใช้หนึ่งก็กล่าวว่า "ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปหานายข้าพเจ้าเถิด"

55 พี่ชายและมารดาของนางว่า "ขอให้หญิงสาวอยู่กับเราสักหน่อยก่อน

อย่างน้อยสักสัปดาห์แล้วนางจะไปก็ได้"

56 แต่ชายนั้นพูดกับพวกเขาว่า "อย่าหน่วงข้าพเจ้าไว้เลย

เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้ทางของข้าพเจ้าเกิดผลแล้ว

ขอให้ข้าพเจ้าออกเดินทางเพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับไปหานายข้าพเจ้า"

57 พวกเขาว่า "เราจะเรียกหญิงสาวมาตามดู"

58 พวกเขาที่เรียกเรเบลาค์มาหา และพูดกับนางว่า "เจ้าจะไปกับชายคนนั้นหรือไม่" นางตอบว่า

"ข้าพเจ้าจะไป"

59 พวกเขาจึงส่งเรเบลาค์น้องสาวกับพี่เลี้ยงของนางไปพร้อมกับคนใช้ของอับราฮัม

และคนของเขา

60 พวกเขาอวยพรเรเบลาค์ และกล่าวแก่นางว่า "น้องสาวเอ๋ย

ขอให้เจ้าเป็นมารดาคนนับแสนนับล้าน

และขอให้เชื้อสายของเจ้าได้ประดุเมืองของคนที่เกลียดชังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์"

61 แล้วเรเบลาค์และเหล่าสาวใช้ของนางก็ขึ้นอูฐไปกับชายนั้น คนใช้ก็พาเรเบลาค์ไป

62 ฝ่ายอิสอัคมาจากบ่อน้ำไอสรอย เพราะท่านไปอาศัยอยู่ทางใต้

63 เวลาเย็นอิสอัคออกไปตริกรตรองที่ทุ่งนและท่านก็แยกท่อนี่หนึ่งออกไป และดูเถิด มีอูฐเดินมา

64 เรเบลาค์แยกท่อนี่นั้น เมื่อแลเห็นอิสอัคนางก็ลงจากอูฐ

65 เพราะนางได้พูดกับคนใช้หนึ่งว่า "ชายคนโน้นที่กล่าวถึงเดินผ่านทุ่งนามาหาเรานั้นคือใคร"

คนใช้หนึ่งตอบว่า "นายของข้าพเจ้าเอง" นางจึงหยิบผ้าคลุมหน้ามาคลุม

66 คนใช้บอกให้อิสอัคทราบทุกอย่างที่เขาได้กระทำไป

67 อิสอัคก็หานางเข้ามาในเต็นท์ของนางซาร่ามารดาของท่านและรับเรเบลาค์ไว้

นางก็เป็นภรรยาของท่าน และท่านก็รักนาง

อิสอัคก็ได้รับความโลบประโลมภายหลังที่มารดาของท่านสิ้นชีวิตแล้ว

Chapter 25

1 อับราฮัมได้กรรยาอีกคนหนึ่งชื่อเลหุราห์

2 นางก็คลอดบุตรให้แก่ท่านชื่อคิมราน โยกซาน เมดาน มีเดีย อิชบากและซุฮาห์

3 โยกซานให้กำเนิดบุตรชื่อเซบาและเดดาน บุตรชายของเดดาน คืออัสซูริม เลหุทิมและเลอุมมิม

4 บุตรชายของมีเดียคือ เอฟาห์ เอฟอห์ ฮาโนค อาบีดาและเอลดาอาห์

ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเลหุราห์

5 อับราฮัมได้มอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดแก่อิสอัค

6 แต่อับราฮัมให้ของขวัญแก่บุตรชายทั้งหลายของพวกภรรยาของนาง

และให้พวกเขาแยกไปจากอิสอัคบุตรชายของท่าน ไปทางทิศตะวันออกยังประเทศตะวันออก

เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่

7 อายุแห่งชีวิตของอับราฮัม คือหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี

8 อับราฮัมสิ้นลมหายใจเมื่อแก่หง่อมแล้ว และเป็นคนรรมายามาก

และถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน

9 อิสอัคและอิธมาเอลบุตรชายของท่านก็ฝังท่านไว้ในถ้ำมัดเป-ลาห์

ในนาซอกเอโฟรนบุตรชายของโศหารันอิดิโตซึ่งอยู่หน้ามัมเร

10 เป็นนาที่อับราฮัมซื้อมาจากลูกหลานของเฮท เขาก็ฝังอับราฮัมไว้ที่นั่น

อยู่กับซาร่าภรรยาของท่าน

11 และต่อมาหลังจากที่อับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่อิสอัคบุตรชายของท่าน

อิสอัคอาศัยอยู่ริมบ่อน้ำไอสรอย

12 ต่อไปนั้นเป็นพงศ์พันธุ์ของอิธมาเอล บุตรชายของอับราฮัม

ซึ่งนางซาร่าภรรยาคนอียิปต์สาวใช้ของนางซาร่าก่าเนิดให้แก่อับราฮัม

13 ต่อไปนั้นเป็นเชื้อบรรดาบุตรชายของอิธมาเอล ตามชื่อ ตามพงศ์พันธุ์

คือเนบาโยธเป็นบุตรหัวปีของอิธมาเอล เดคาร์ อัดนีเอล มิมสึม

14 มิธมา ดูมาห์ มัสสา

15 ฮาดาร์ เทมา เยหุร์ นาฟิซและเคเดมาห์

16 คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิธมาเอล ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อของพวกเขามาก่อน

และตามคำของเข่า เจ้านายสิบสองคนตามตระกูลของเขา

17 อายุแห่งชีวิตของอิธมาเอล คือหนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี

ท่านสิ้นลมหายใจและถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน

18 พวกเขาอาศัยอยู่ตั้งแต่เมืองฮาร่าจนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่นำอียิปต์ไปทางทิศแผ่นดินอัสซีเรีย

และเฮสั่นชีวิตอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา
19 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิสอัคบุตรชายของอับราฮัม คืออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค
20 อิสอัคมีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านได้กรรยาชื่อ
เรเบคาห์บุตรสาวของเบธูเอลคนสิเรียชาวเมืองปัดดานอารัม น้องสาวของลาบันคนสิเรีย
21 อิสอัคอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อกรรยาของท่าน เพราะนางเป็นหมัน
พระเยโฮวาห์ประทานตามคำอธิษฐานของท่าน เรเบคาห์กรรยาของท่านก็ดังครรถ์
22 เด็กก็เบียดเสียดกันอยู่ในครรภ์ของนาง นางจึงพูดว่า "ถ้าเป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าจะทำอะไรดี"
นางจึงไปทูลถามพระเยโฮวาห์
23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับนางว่า "ชนสองชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า
และประชาชนสองพวกที่เกิดจากบั้นเอวของเจ้าจะต้องแยกกัน
พวกหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกพวกหนึ่ง ที่จะปรนนิบัติน้อง"
24 เมื่อกำหนดคลอดของนางมาถึงแล้ว ดูเถิด มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง
25 คนแรกคลอดออกมาตัวแดงมีขนอยู่ทั่วตัวหมด เขาจึงตั้งชื่อว่า เอซาว
26 ภายหลังน้องชายของเขาก็คลอดออกมา มือของเขจับส้นเท้าของเอซาวไว้ เขาจึงตั้งชื่อว่า
ยาโคบ เมื่อนางคลอดลูกแฝดนั้น อิสอัคมีอายุได้หกสิบปี
27 เด็กชายทั้งสองนั้นโตขึ้น เอซาวก็เป็นพรานที่ชำนาญ เป็นชาวทุ่ง
ฝ่ายยาโคบเป็นคนเงี้ยวอาศัยอยู่ในเต็นท์
28 อิสอัครักเอซาว เพราะท่านรับประทานเนื้อที่เขาล่ามา แต่นางเรเบคาห์รักยาโคบ
29 และยาโคบต้มผักอยู่ เอซาวกลับมาจากทุ่งแล้วรู้สึกอ่อนกำลัง
30 เอซาวพูดกับยาโคบว่า "ขอให้ข้ากินผักแดงนั้น เพราะเราอ่อนกำลัง"
เพราะฉะนั้นเขาจึงได้ชื่อว่า เอโดม
31 ยาโคบว่า "ขายสิทธิบัตรหัวปีของพี่ให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้"
32 เอซาวว่า "ดูเถิด ข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธิบัตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าเล่า"
33 ยาโคบว่า "ปฏิญาณให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้" เอซาวจึงปฏิญาณให้กับเขา
และขายสิทธิบัตรหัวปีของตนแก่ยาโคบ
34 ยาโคบจึงให้ชนมไฟและถั่วแดงต้มแก่เอซาว เขากินและดื่ม แล้วลุกไป
ดังนั้นเอซาวก็ดูหมิ่นสิทธิบัตรหัวปีของตน

Chapter 26

1 เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินนั้น นอกเหนือจากการกันดารอาหารครั้งก่อนในสมัยอับราฮัม
และอิสอัคไปหาอามีเเลคหัตริย์แห่งชาวฟิลิสเตียที่เมืองเก-ราร์
2 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านและตรัสว่า "อย่าลงไปอียิปต์เลย
จงอาศัยในแผ่นดินซึ่งเราจะบอกเจ้าเกิด
3 จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ แล้วเราจะอยู่กับเจ้าและอวยพรเจ้า
เพราะว่าเราจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า
เราจะทำให้คำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้านั้นสำเร็จ
4 เราจะทวี่เชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นดังดาวบนฟ้าและจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เชื้อสายของ
เจ้า ประชาชาติทั้งหลายในโลกจะได้รับพรก็เพราะเชื้อสายของเจ้า
5 เพราะอับราฮัมได้เชื่อฟังเสียงของเราและได้รักษาคำกำชับของเรา บัญญัติของเรา
กฎเกณฑ์ของเรา และราชบัญญัติของเรา"
6 อิสอัคจึงอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์
7 คนเมืองนั้นจึงถามท่านเรื่องกรรยาของท่าน ท่านจึงว่า "เธอเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า"
เพราะท่านกลัวที่จะพูดว่า "เธอเป็นภรรยาของข้าพเจ้า" คิดไปว่า
"มิฉะนั้นแล้วคนเมืองนี้จะฆ่าข้าพเจ้าเพื่อแย่งเอาเรเบคาห์" เพราะนางงามมีรูปงาม
8 และต่อมาเมื่อท่านอยู่ที่นั่นนานแล้ว
อามีเเลคหัตริย์ชาวฟิลิสเตียทอดพระเนตรตามช่องพระแกล และดูเถิด
เห็นอิสอัคกำลังหยอกเล่นกับเรเบคาห์ภรรยาของตน
9 อามีเเลคจึงเรียกอิสอัคมาเฝ้า และตรัสว่า "ดูเถิด นางเป็นภรรยาของเจ้านั้นแล้ว
ทำไมเจ้าจึงพูดว่า เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์" อิสอัคทูลพระองค์ว่า "เพราะข้าพระองค์คิดว่า
มิฉะนั้นข้าจะตายเพราะนาง"
10 อามีเเลคตรัสว่า "ท่านทำอะไรแก่พวกเขา
ดังนั้นประชาชนคนหนึ่งอาจจะเข้าไปนอนกับภรรยาของเจ้าง่าย ๆ
แล้วเจ้าจะนำความผิดมาสู่พวกเขา"
11 อามีเเลคจึงทรงรับสั่งประชาชนทั้งปวงว่า
"ผู้ใดแตะต้องชายคนนั้นหรือภรรยาของเขาจะต้องถูกประหารชีวิตเป็นแน่"
12 อิสอัคได้หว่านพืชในแผ่นดินนั้น ในปีเดียวกันนั้นก็เก็บผลได้หนึ่งร้อยเท่า
พระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระแก่ท่าน
13 อิสอัคก็จำริ้วมิกัไรทวยซึ่งขึ้นท่านเป็นคนมั่งมีมาก
14 ด้วยว่าท่านมีฝูงแพะแกะ และฝูงวัวเป็นกรรมสิทธิ์และมีบริวารมากมาย
ชาวฟิลิสเตียจึงอิจฉาท่าน
15 ฝ่ายชาวฟิลิสเตียได้ดูดและเอาดินถมบ่อทุกบ่อ
ซึ่งคนใช้ของบิดาท่านขุดไว้ในสมัยอับราฮัมบิดาของท่าน
16 อามีเเลคตรัสกับอิสอัคว่า "ไปเสียจากเราเถิด เพราะท่านมีกำลังมากกว่าพวกเรา"
17 อิสอัคจึงออกจากที่นั่น ไปตั้งเต็นท์อยู่ที่หุบเขาเก-ราร์และอาศัยอยู่ที่นั่น
18 อิสอัคขุดบ่อน้ำซึ่งขุดไว้ในสมัยของอับราฮัมบิดาของท่านอีก
เพราะหลังจากที่อับราฮัมได้สิ้นชีพแล้วชาวฟิลิสเตียได้ดูดเสีย
แล้วท่านก็ตั้งชื่อตามชื่อที่บิดาของท่านตั้งไว้
19 และคนใช้ของอิสอัคในหุบเขาและพบบ่อน้ำพุหลายบ่อน
20 คนเลี้ยงสัตว์ของเมืองเก-ราร์ก็มาทะเลาะถกกันเลี้ยงสัตว์ของอิสอัคอ้างว่า "น้ำนั้นเป็นของเรา"
ท่านจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า เอเสก เพราะเขาทั้งหลายมาทะเลาะกับท่าน
21 แล้วพวกเขาก็ขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง และทะเลาะกันเรื่องบ่อน้ำด้วย ท่านจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า
สิตนัท

22 ท่านย้ายจากที่นั่นไปตักอีกบ่อหนึ่ง แล้วเขาก็มิได้ทะเลาะกันเรื่องบ่อน้ำ
ท่านจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า เรโหโบท ท่านกล่าวว่า
"เพราะบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประทานที่อยู่แก่เรา และเราจะทวีมากขึ้นในแผ่นดินนี้"
23 และท่านก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองเบเออร์เซบา
24 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านในฝันเหมือนกันนั้น ตรัสว่า "เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม
บิดาของเจ้า อย่ากลัวเลย ด้วยว่าเราอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า
และทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นเพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับใช้ของเรา"
25 ท่านจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่น และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์ และตั้งเต็นท์ของท่านที่นั่น
แล้วคนใช้ของอิสอัคขุดบ่อน้ำที่นั่น
26 ฝ่ายอามีเเลคออกจากเมืองเก-ราร์พร้อมกับอาสุสัทสหายคนหนึ่งของพระองค์
กับฟีโลผู้บัญชาการทหารของพระองค์ไปหาท่าน
27 อิสอัคทูลถามเขาทั้งหลายว่า
"ไฉนท่านจึงมาหาข้าพเจ้าเมื่อท่านเกลียดชังข้าพเจ้าและขับไล่ข้าพเจ้าไปจากท่าน"
28 พวกเขาตอบว่า "เราเห็นชัดแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน เราจึงว่า
ขอให้กระทำปฏิญาณระหว่างท่านและเราทั้งหลาย และขอให้เราก่อทำพันธสัญญากับท่าน
29 เพื่อว่าท่านจะไม่ทำอันตรายแก่เรา
ดังที่เรามิได้จะต้องท่านและไม่ได้กระทำสิ่งใดแก่ท่านเว้นแต่การดี และได้ส่งท่านไปอย่างสันติ
บัดนี้ท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระ"
30 ท่านจึงจัดการเลี้ยงให้แก่พวกเขา และเขาก็ได้กินและดื่ม
31 ครั้นรุ่งเช้าทั้งสองฝ่ายก็ตื่นแต่เช้ามืด กระทำปฏิญาณต่อกัน และอิสอัคไปส่งพวกเขา
พวกเขาก็จากท่านไปอย่างสันติ
32
และต่อมาในวันนั้นเองคนใช้ของอิสอัคมาบอกท่านถึงเรื่องบ่อน้ำซึ่งเขาได้ขุดและกล่าวแก่ท่านว่า
"เราพบน้ำแล้ว"
33 ท่านเรียกบ่อน้ำว่า เซบา เมืองนั้นจึงมีชื่อว่า เบเออร์เซบา จนทุกวันนี้
34 เอซาวมีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านรับยูดิสบุตรสาวของเบเออร์คนอิตโตห์และบสนมทูลสาวของเอโดม
คนอิตโตห์เป็นภรรยา
35 หญิงเหล่านั้นทำให้อิสอัคและเรเบคาห์มีใจโศกเศร้า

Chapter 27

1 และต่อมาเมื่ออิสอัคแก่ ตามัวจนมองไม่เห็น
ท่านก็เรียกเอซาวบุตรชายคนโตของท่านมาและกล่าวแก่เขาว่า "ลูกเอ๋ย" เขาตอบว่า "ดูเถิด
ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้"
2 ท่านว่า "ดูเถิด บัดนี้พ่อแก่แล้ว จะถึงวันตายเมื่อไรก็ไม่รู้
3 ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงเอาอาสุของเจ้า คือเล่งธนูและคันธนูออกไปที่ทุ่ง หานเนื้อมาให้พ่อ
4 และจัดอาหารร่อยอย่างที่พักผ่อนนั้น และนำมาให้พ่อกิน
เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะได้วยพรแก่เจ้าก่อนพ่อตาย"
5 เมื่ออิสอัคพูดกับเอซาวบุตรชายนั้น นางเรเบคาห์ได้ยิน เอซาวก็ออกไปที่ทุ่งเพื่อล่าเนื้อมา
6 นางเรเบคาห์จึงพูดกับยาโคบบุตรชายของนางว่า "ดูเถิด
แม่ได้ยินบิดาของเจ้าพูดกับเอซาวพี่ชายของเจ้าว่า
7 'จงนำเนื้อมาให้พ่อและจัดอาหารร่อยให้พ่อกิน
และเราจะอวยพรเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ก่อนพ่อตาย'
8 เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้จงฟังเสียงของแม่ตามที่แม่สั่งเจ้า
9 บัดนี้ไปให้ฝูงแพะแกะ นำลูกแพะดูลูกสองตัวมาให้แม่
แม่จะเอามันปรุงอาหารร่อยให้บิดาเจ้าอย่างที่ท่านชอบ
10 และเจ้าจะต้องนำไปให้บิดาเจ้ารับประทาน เพื่อว่าท่านจะอวยพรแก่ก่อนท่านสิ้นชีวิต"
11 ยาโคบพูดกับนางเรเบคาห์มารดาของตนว่า "ดูเถิด เอซาวพี่ชายของข้าพเจ้าเป็นคนมีชนค
และข้าพเจ้าเป็นคนเกลี้ยกลา
12 บิดาของข้าพเจ้าคงจะกล่าวตัวข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะดูเหมือนว่าเป็นผู้หลอกลวงท่าน
แล้วข้าพเจ้าจะนำการสาปแช่งมาเหนือข้าพเจ้าเอง หากินว่าพรมานไม่"
13 มารดาของเขาคูกับเขาว่า "ลูกเอ๋ย ขอให้การสาปแช่งของเจ้าตกอยู่กับแม่เถิด
ฟังเสียงของแม่เท่านั้น ไปเอาลูกแพะมาให้แม่เถิด"
14 เขาจึงไปจับเอามาให้มารดาของตน มารดาของเขาดำจัดอาหารร่อยอย่างที่บิดาของเขาชอบนั้น
15 แล้วนางเรเบคาห์นำเสื้ออย่างดีที่สุดของเอซาว บุตรชายคนโตของนาง
ซึ่งอยู่กับนางในเรือนมาสวมให้ยาโคบบุตรชายคนเล็กของนาง
16 นางเอาหนังลูกแพะหุ้มมือและคอที่เกลี้ยงเกลาของเขา
17 แล้วนางก็มอบอาหารร่อยและขนมปัง ซึ่งนางจัดทำนั้นไว้ในมือของยาโคบบุตรชายของนาง
18 เขาจึงเข้าไปหาบิดาของตนและพูดว่า "บิดาเจ้าข้า" และท่านว่า "พ่อยู่นี่ ลูกเอ๋ย เจ้าคือใคร"
19 ยาโคบตอบบิดาของตนว่า "ลูกเป็นเอซาวบุตรหัวปีของท่าน ลูกทำตามที่ท่านสั่งลูกแล้ว
เชิญลูกขึ้นนั่งรับประทานเนื้อที่ลูกหามาเถิด เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้วยพรแก่ลูก"
20 แต่อิสอัคพูดกับบุตรชายของตนว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าทำอย่างไรจึงพรมันเร็วนัก" บุตรจึงตอบว่า
"เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงนำพามาให้แก่ลูก"
21 แล้วอิสอัคจึงพูดกับยาโคบว่า "ลูกเอ๋ย มาใกล้ๆ พ่อจะได้คลำดูเจ้า
เพื่อจะได้รู้ว่าเจ้าเป็นเอซาวบุตรชายของพ่อแน่หรือไม่"
22 ยาโคบจึงเข้าไปใกล้อิสอัคบิดาของตน อิสอัคคลำตัวเขาแล้วพูดว่า "เสียงก็เป็นเสียงของยาโคบ
แต่มือเป็นมือของเอซาว"
23 ท่านก็มิได้สังเกต เพราะมือของเขามีชนคเหมือนมือเอซาวพี่ชายของเขา
ท่านจึงอวยพรแก่เขา
24 ท่านถามว่า "เจ้าเป็นเอซาวบุตรชายของพ่อจริงหรือ" เขาตอบว่า "ใช่ครับ"
25 ท่านจึงว่า "นำแกลงมาให้พ่อ พ่อจะได้กินเนื้อที่บุตรชายของพ่อหามา
เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะอวยพรเจ้า" ยาโคบจึงนำนมามาให้ท่าน ท่านก็รับประทาน
ยาโคบนำนมามาส่งมาให้ท่านและท่านก็ดื่ม

26 แล้วอิสอัคบิดาของเขาจึงพูดกับเขาว่า "ลูกเอ๋ย เข้ามาใกล้และจูบพ่อ"
27 เขาก็เข้ามาใกล้และจูบท่าน และท่านก็ดมกลิ่นที่เสื้อของเขา และอวยพรเขาว่า "ดูสิ
กลิ่นลูกชายข้าเหมือนกลิ่นท้องทุ่ง ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระ
28 ดังนั้นขอพระเจ้าทรงประทานน้ำค้างจากฟ้าแก่เจ้า
และประทานความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินทั้งข้าวและน้ำองุ่นมากมายแก่เจ้า
29 ขอให้ชนชาติทั้งหลายรับใต้เจ้า และให้ประชาชาติกราบไหว้เจ้า ขอให้เป็นเจ้านายเหนือที่น้อง
และบุตรชายมารดาของเจ้ากราบไหว้เจ้า
ผู้ใดสาปแช่งเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปและผู้ใดอวยพรเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นได้รับพร"
30 และต่อมาพออิสอัคอวยพรยาโคบเสร็จแล้ว เมื่อยาโคบเพิ่งออกไปจากหน้าอิสอัคบิดา
เอชาวพี่ชายก็กลับจากการล่าเนื้อ
31 และเขาเตรียมอาหารอร่อยนำมาให้บิดาด้วย และพูดกับบิดาว่า
"ขอท่านลูกซึ่งรับประทานเนื้อที่ลูกชายหามา เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้อวยพรลูก"
32 อิสอัคบิดาพูดกับเขาว่า "เจ้าคือใคร" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าคือเอชาวบุตรชายของท่าน
เป็นบุตรหัวปีของท่าน"
33 อิสอัคก็ยั่วสั่นมากพูดว่า "ใครเล่า คือผู้นั้นอยู่ที่ไหน ที่ไปล่าเนื้อ แล้วนำมาให้พ่อ
พอกินหมดแล้วก่อนเจ้ามาถึงและพ่ออวยพรเขาแล้ว เป็นที่แน่ว่าผู้นั้นจะได้รับพร"
34 เมื่อเอชาวได้ยินคำกล่าวของบิดาก็ร้องออกมาเสียงดังด้วยความขมขื่น และพูดกับบิดาว่า
"บิดาเจ้าข้า ขออวยพรข้าพเจ้า ขออวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด"
35 แต่ท่านพูดว่า "น้องชายเจ้าเข้ามาหอก่อน และเอาพรของเจ้าไปเสียแล้ว"
36 เอชาวพูดว่า "เขามีสื่อว่ายาโคบก็ถูกต้องแล้วมิใช่หรือ
เพราะว่าเขาแกล้งให้ข้าพเจ้าเสียเปรียบสองครั้งแล้ว เขาเอาสิทธิบุตรหัวปีของข้าพเจ้าไป และดูเถิด
คราวนี้เขาเอาพรของข้าพเจ้าไปอีกด้วย" แล้วเขาพูดว่า "ท่านมิได้สงวนพรไว้ให้ข้าพเจ้าบ้างหรือ"
37 อิสอัคตอบเอชาวว่า "ดูเถิด พ่อตั้งให้เขาเป็นนายเหนือเจ้า
และมอบบรรดาที่หนึ่งของเขาให้เป็นคนใช้ของเขา ทั้งข้าวและน้ำองุ่นพ่อก็จัดให้เขา ลูกเอ๋ย
พ่อจะทำอะไรให้เจ้าได้อีกเล่า"
38 เอชาวพูดกับบิดาว่า "บิดาเจ้าข้า ท่านมีพรแต่เพียงพรเดียวเท่านั้นหรือ บิดาเจ้าข้า
ขออวยพรลูก ขออวยพรลูกด้วยเถิด" แล้วเอชวาก็ตะเบ็งเสียงร้องให้
39 อิสอัคบิดาของเขาจึงตอบเขาว่า "ดูเถิด เจ้าจะได้อยู่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอันอุดมบริบูรณ์
มีน้ำค้างลงมาจากฟ้า
40 แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่ด้วยดาบและเจ้าจะรับใต้มือของชายของเจ้า
แต่ต่อมาเมื่อเจ้ามาถึงขึ้นเจ้าจะหักแอกของน้องเสียจากคอของตน"
41 ฝ่ายเอชวาก็เกลียดชังยาโคบเพราะเหตุพรที่บิดาได้ให้แก่ท่านนั้น เอชวาว่าฟังในใจว่า
"วันใดทุกขพิภพก็เข้ามาแล้ว หลังจากนั้นข้าจะฆ่ายาโคบน้องชายของข้าเสีย"
42 แต่คำของเอชาวบุตรชายคนโตไปถึงหูของนางเรเบคาห์
นางให้คนไปเรียกยาโคบบุตรชายคนเล็กของนางมา และพูดกับเขาว่า "ดูเถิด
เอชวาทพี่ชายของเจ้าปลอบใจตนเองด้วยแผนการระฆ่ำเจ้า
43 เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้ฟังเสียงของแม่เถิด
จงลุกขึ้นหนีไปหาลาบันพี่ชายของแม่ที่เมืองฮาราน
44 และอยู่กับเขาชั่วคราจนกว่าความเกรี้ยวกราดของพี่ชายเจ้าจะคลายลง
45 จนกว่าความโกรธของพี่ชายเจ้าจะคลายลง และเขาลืมสิ่งที่เจ้าได้ทำแก่เขา
แล้วแม่จะส่งให้คนไปพาเจ้ากลับมาจากที่นั่น
แม่ต้องสูญเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกันเท่านั้น"
46 นางเรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า "ข้าพเจ้าเบียดเบียนชีวิตของข้าพเจ้าเหลือเกิน เพราะบุตรสาวของคนเฮ
ถ้ายาโคบแต่งงานกับบุตรสาวคนเฮ ซึ่งเป็นหญิงแผ่นดินนี้
ชีวิตข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า"

Chapter 28

1 แล้วอิสอัคก็เรียกยาโคบมาอวยพรให้ และกำขั้เขาว่า "เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอัน
2 แต่ลุกขึ้นไปเมืองปัดดานอารัม ไปยังบ้านเบธเอลบิดาของแม่เจ้า
ที่นั่นเจ้าจะแต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของลาบันพี่ชายแม่ของเจ้า
3 ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอวยพรคนแก่เจ้า และโปรดให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้น
จนได้เป็นมวลชนชาติทั้งหลาย
4 ขอพระองค์ทรงประทานพรของอับราฮัมแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าด้วย
เพื่อเจ้าจะได้รับเป็นมรดกแผ่นดินนี้ที่เจ้าอาศัยอยู่ในดินต่างด้าว
ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่อับราฮัมแล้ว"
5 อิสอัคก็ส่งยาโคบไป ยาโคบก็ไปปัดดานอารัมไปหาลาบัน
บุตรชายของเบธูเอลคนซีเรียพี่ชายของนางเรเบคาห์ มารดาของยาโคบและเอชวา
6 ฝ่ายเอชวาเมื่อเห็นว่าอิสอัคอวยพรยาโคบ และส่งเขาไปยังปัดดานอารัมเพื่อหาภรรยาจากที่นั่น
และเห็นว่าเมื่ออิสอัคอวยพรเขาที่ท่านกำขั้เขาว่า "เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอันเลย"
7 และเห็นว่ายาโคบเชื้อวงศ์บิดามารดา และไปยังปัดดานอารัม
8 เมื่อเอชวาเห็นว่าหญิงคานาอันไม่เป็นที่พอใจอิสอัคบิดาของตน
9 เอชวาจึงไปหาอิสมาเอลและรับมาหะลาห์บุตรสาวของอิชมาเอลบุตรชายของอับราฮัมน้องสาวของ
เนบาโยทมาเป็นภรรยา นอกเหนือภรรยาซึ่งเขามีอยู่แล้ว
10 ยาโคบออกจากเมืองเบเออร์เซบาเดินไปยังเมืองฮาราน
11 เขามาถึงที่แห่งหนึ่ง และพักอยู่ที่นั่นในคืนนั้น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว
เขาเอาหินจากที่นั่นมาเป็นหมอนหนุนศีรษะ แล้วนอนลงที่นั่น
12 เขฝัน และดูเถิด มีบันไดอันหนึ่งตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลก ยอดถึงฟ้าสวรรค์ ดูเถิด
ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้ากำลังขึ้นลงอยู่บนนั้น
13 และดูเถิด พระเยโฮวาห์ประทับยืนเหนือบันได และตรัสว่า
"เราคือเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม บรรพบุรุษของเจ้า และพระเจ้าของอิสอัค
แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้นเราจะให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า
14 เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนฝูงกบในแผ่นดิน

และเจ้าจะแผ่กว้างออกไปทิศตะวันตกและทิศตะวันออก ทางทิศเหนือและทิศใต้
บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพรเพราะเจ้าและเพราะเชื้อสายของเจ้า
15 ดูเถิด เราอยู่กับเจ้า และจะพิทักษ์รักษาเจ้าทุกแห่งหนที่เจ้าไป
และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินนี้
เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าจนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้าไว้วันแล้ว"
16 ยาโคบตื่นขึ้นและพูดว่า "พระเยโฮวาห์ทรงสถิต ณ ที่นี้แน่ทีเดียว แต่ข้าหาไม่รู้"
17 เขากลั่นและพูดว่า "สถานที่ที่นั่นนับถือ สถานที่นี้มีชื่ออย่างอื่น
แต่เป็นพระนิเวศของพระเจ้าและประตูฟ้าสวรรค์"
18 ยาโคบจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด เขาก่อนหินที่เขาหมอนหนุนศีรษะ ตั้งขึ้นเป็นเสาสำคัญ
และเทน้ำมันบนยอดเสาขึ้น
19 เขาเรียกสถานที่ที่นั่นว่า เบธเอล แต่ก่อนเมืองนั้นชื่อ ลูส
20 แล้วยาโคบปฏิญาณว่า "ถ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้าพระองค์
และจะทรงพิทักษ์รักษาในทางที่ข้าพระองค์ไป และจะประทานอาหารให้ข้าพระองค์รับประทาน
และเสื้อผ้าให้ข้าพระองค์สวม
21 จนข้าพระองค์กลับมายังบิดาของข้าพระองค์โดยสันติภาพแล้ว
พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์
22 และก่อนหินซึ่งข้าพระองค์ตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ จะเป็นพระนิเวศของพระเจ้า
และทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแก่พระองค์"

Chapter 29

1 ยาโคบเดินทางมาถึงแผ่นดินของประชาชนชาวตะวันออก
2 เขาก็มุ่งไป และเห็นบ่อน้ำบ่อหนึ่งในทุ่งนา ดูเถิด มีฝูงแกะสามฝูงนอนอยู่ข้างบ่อนั้น
เพราะคนเลี้ยงแกะเคยตักน้ำจากบ่อนั้นให้ฝูงแกะกิน และหินใหญ่ก็ปิดปากบ่อนั้น
3 และฝูงแกะมาพร้อมกันที่นั่น แล้วคนเลี้ยงแกะก็ถลันหินออกจากปากบ่อตักน้ำให้ฝูงแกะกิน
แล้วเอาน้ำไปดื่มปากบ่อนั้นเสียดังเดิม
4 ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า "พี่น้องเอ๋ย ท่านมาจากไหน" เขาตอบว่า "เรามาจากเมืองฮาราน"
5 ยาโคบจึงถามเขาทั้งหลายว่า "ท่านรู้จักลาบันบุตรชายนาโอรหรือไม" เขาตอบว่า "รู้จัก"
6 ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า "ลาบันสบายดีหรือ" เขาตอบว่า "สบายดี ดูเถิด
บุตรสาวของเขาชื่อราเชลกำลังมาพร้อมกับฝูงแกะ"
7 ยาโคบจึงว่า "ดูเถิด เวลานี้ยังวันอยู่มาก ยังไม่ถึงเวลาที่จะให้ฝูงแพะแกะมารวมกัน
จงเอาน้ำให้แกะเหล่านี้กินแล้วให้ไปกินหญ้าอีก"
8 แต่เขาทั้งหลายตอบว่า "เราทำไม่ได้ จนกว่าจะแกะทุกฝูงจะมารวมกัน
และเขากลั้หินออกจากปากบ่อน้ำก่อน แล้วเราจึงจะเอาน้ำให้ฝูงแกะกิน"
9 เมื่อยาโคบกำลังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ราเชลก็มาถึงพร้อมกับฝูงแกะของบิดา
เพราะนางเป็นผู้เลี้ยงมัน
10 และต่อมาครั้นยาโคบแลเห็นราเชลบุตรสาวของลาบันพี่ชายมารดาของตน
และฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตน ยาโคบก็เข้าไปใกล้หินออกจากปากบ่อน้ำ
เอาน้ำให้ฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตนกิน
11 ยาโคบจูราเชลแล้วร้องให้ด้วยเสียงดัง
12 ยาโคบบอกราเชลว่าเขาเป็นหลานบิดาของนาง และเป็นบุตรชายของนางเรเบคาห์
นางก็วิ่งไปบอกบิดาของนาง
13 ต่อมาครั้นลาบันได้ยินข่าวถึงยาโคบบุตรชายน้องสาวของตน
เขาก็วิ่งไปพบและกดอุบยาโคบและพามายังบ้านของเขา
ยาโคบก็เล่าเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดให้ลาบันฟัง
14 ลาบันจึงพูดกับเขาว่า "เจ้าเป็นกระดุกและเนื้อของเราแท้ๆ" ยาโคบก็พักอยู่กับเขาเดือนหนึ่ง
15 แล้วลาบันพูดกับยาโคบว่า "เพราะเจ้าเป็นหลานของเรา จึงไม่ควรที่เจ้าจะทำงานให้เราเปล่าๆ
เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไร จงบอกมาเถิด"
16 ลาบันมีบุตรสาวสองคน พี่สาวชื่อเลอาห์ น้องสาวชื่อราเชล
17 นางสาวเลอาห์นั้นตาขี้นัยยิ แตนางสาวราเชลนั้นสะสวยและงามน่าดู
18 ยาโคบก็รักนางสาวราเชล และพูดว่า "ข้าพเจ้าจะรับใช้การงานให้ท่านเจ็ดปี
เพื่อได้ราเชลบุตรสาวคนเล็กของท่าน"
19 ลาบันจึงว่า "ให้เรายกบุตรสาวให้เจ้านั้นดีกว่าจะยกให้คนอื่น จงอยู่กับเราเถิด"
20 ยาโคบก็รับใช้อยู่เจ็ดปีเพื่อได้นางสาวราเชล
เห็นเป็นเหมือนน้อยวันเพราะความรักที่เขามิต้องนาง
21 ยาโคบบอกลาบันว่า "เวลาที่กำหนดไว้ก็ครบแล้ว ขอให้ภรรยาข้าพเจ้าเถิด
เพื่อข้าพเจ้าจะได้เข้าไปหาเธอ"
22 ลาบันจึงเชิญบรรดาชาวบ้านมาพร้อมกัน แล้วจัดการเลี้ยง
23 และต่อมาครั้นเวลาค่ำ ลาบันก็พาเลอาห์บุตรสาวของตนมามอบให้แก่ยาโคบ
และยาโคบก็เข้าไปหานาง
24 ลาบันยกสิบลำพาใส่ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางเลอาห์
25 และต่อมาพอรุ่งขึ้น ดูเถิด เป็นนางเลอาห์ ยาโคบจึงกล่าวแก่ลาบันว่า
"ลุงทำอะไรกับข้าพเจ้าเล่า ข้าพเจ้ารับใช้ลุงเพื่อได้ราเชลมิใช่หรือ ทำไมลุงจึงล่อลวงข้าพเจ้าเล่า"
26 ลาบันจึงตอบว่า "ในแผ่นดินเรามีพิธีธรรมเนียมที่จะยกน้องสาวให้ก่อนที่หัวปี
27 ขอให้ครบเจ็ดวันของหญิงนี้ก่อน แล้วเราจะยกคนนั้นให้ด้วย
เพื่อตอบแทนที่เจ้าจะได้รับใช้ลุงอีกเจ็ดปี"
28 ยาโคบก็ยอม และรอจนครบเจ็ดวันของนางแล้วลาบันก็ยกราเชลบุตรสาวให้เป็นภรรยาด้วย
29 ลาบันยกสิบลำพาใส่ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางราเชล
30 ฝ่ายยาโคบก็เข้าไปหาราเชลด้วย และเธอก็รักเขามากกว่าเลอาห์
เขาจึงรับใช้ลาบันต่อไปอีกเจ็ดปี
31 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่ายาโคบซึ่งเลอาห์ พระองค์จึงทรงเปิดครรภ์ของนาง
แต่ราเชลนั้นเป็นหมัน
32 นางเลอาห์จึงตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย และยังชื่อว่ารูเบน ด้วยนางว่า

"เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพเจ้าแห่ง บัดนี้สามจึงจะรักข้าพเจ้า"
33 นางเลอาห์ตั้งครรรภ์คลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่งและว่า
"เหตุพระเยโฮวาห์ทรงได้อันว่าข้าพเจ้าเป็นที่ซึ่ง
พระองค์จึงทรงประทานบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ข้าพเจ้าด้วย" นางตั้งชื่อเขาว่า ลิมเโอน
34 นางตั้งครรรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง และกล่าวว่า
"ครั้งนี้สามจะสนิทสนมกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้คลอดบุตรเป็นชายสามคนให้เขาแล้ว"
เหตุนี้จึงตั้งชื่อเขาว่า เลวี
35 นางตั้งครรรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง นางกล่าวว่า
"ครั้งนี้ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์" เหตุนี้นางจึงตั้งชื่อเขาว่า ยูดาห์ ต่อไปนางก็หยุดมีบุตร

Chapter 30

1 เมื่อนางราเชลเห็นว่าตนไม่มีบุตรกับยาโคบ ราเชลก็อิจฉาพี่สาว และพูดกับยาโคบว่า
"ขอให้ข้าพเจ้ามีบุตรด้วย หากไม่มีข้าพเจ้าตาย"
2 ยาโคบโกรธนางราเชล เขาจึงว่า "เราเป็นเหมือนพระเจ้า ผู้ไม่ให้เจ้ามีผู้บังเกิดจากครรรภ์หรือ"
3 นางจึงบอกว่า "ดูเถิด บิลฮาห์สาวใช้ของข้าพเจ้า จงเข้าไปหานางเกิด
นางจะได้มีบุตรเลี้ยงไว้ที่ตักของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีบุตรด้วยอาศัยหญิงคนนี้"
4 นางจึงยกบิลฮาห์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ ยาโคบก็เข้าไปหานาง
5 บิลฮาห์ก็ตั้งครรรภ์และคลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ
6 นางราเชลว่า "พระเจ้าได้ทรงตัดสินเรื่องข้าพเจ้า
และได้ทรงสดับฟังเสียงทูลขอของข้าพเจ้าจึงประทานบุตรชายแก่ข้าพเจ้า"
เหตุฉะนั้นนางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ดาน
7 บิลฮาห์สาวใช้ของนางราเชลตั้งครรรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ
8 นางราเชลจึงว่า "ข้าพเจ้าปล้ำสู้กับพี่สาวของข้าพเจ้าเสียใหญ่โต และข้าพเจ้าได้ชัยชนะแล้ว"
นางจึงให้ชื่อบุตรนั้นว่า นัฟทาลี
9 เมื่อนางเลอาห์เห็นว่าตนหยุดคลอดบุตร
นางจึงยกสิลาห์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ
10 สิลาห์สาวใช้ของเลอาห์ก็คลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ
11 นางเลอาห์ว่า "กองทหารกำลังมา" จึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า กาด
12 แล้วสิลาห์สาวใช้ของเลอาห์ ก็คลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ
13 นางเลอาห์ก็ว่า "ข้าพเจ้ามีความสุขเพราะพวกบุตรสาวจะเรียกข้าพเจ้าว่าเป็นสุข"
นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อาเชอร์
14 ในฤดูเกี่ยวข้าวสาลี ฐานะออกไปที่นาบมะเหือดูดาอิม จึงเก็บผลมาให้นางเลอาห์มารดา
ราเชลจึงพูดกับเลอาห์ว่า "ขอผมซื้อดูดาอิมของบุตรชายของพี่ให้ข้าพเจ้าบ้าง"
15 นางเลอาห์ตอบนางว่า "ที่หนึ่งอย่าสามีของข้าพเจ้าไปแล้วนั้นยังน้อยไปหรือจึงจะมาเอาผมซื้อ
ดูดาอิมของบุตรชายข้าพเจ้าด้วย" ราเชลตอบว่า "ฉะนั้นถ้าให้ผมซื้อดูดาอิมของบุตรชายแก่ข้าพเจ้า
ในวันนี้ผมจะไปนอนกับพี่"
16 และยาโคบกลับมาจากนาเวลาเย็น นางเลอาห์ก็ออกไปต้อนรับเขาบอกว่า
"จงเข้ามาหาข้าพเจ้าเกิด เพราะข้าพเจ้าให้ผมซื้อดูดาอิมของบุตรชายเป็นสินจ้างท่านแล้ว"
คืนวันนั้นยาโคบก็นอนกับนาง
17 พระเจ้าทรงสดับฟังนางเลอาห์ นางก็ตั้งครรรภ์ และคลอดบุตรชายคนที่ห้าให้แก่ยาโคบ
18 ฝ่ายนางเลอาห์พูดว่า "พระเจ้าทรงประทานสินจ้างนั้นให้แก่ข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้ายกหญิงคนใต้ให้สามี" นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อิสสาคาร์
19 นางเลอาห์ก็ตั้งครรรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่หกให้แก่ยาโคบ
20 แล้วนางเลอาห์จึงว่า "พระเจ้าทรงประทานของดีให้ข้าพเจ้า บัดนี้สามีจะอาศัยอยู่กับข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้าได้ให้บุตรชายแก่เขาทุกคนแล้ว" นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เซบูลุน
21 ต่อมาภายหลังนางก็คลอดบุตรสาวคนหนึ่งตั้งชื่อว่า ดีน่าห์
22 พระเจ้าทรงระลึกถึงนางราเชล และพระเจ้าทรงสดับฟังนาง ทรงเปิดครรรภ์ของนาง
23 นางก็ตั้งครรรภ์คลอดบุตรเป็นชาย จึงกล่าวว่า
"พระเจ้าทรงโปรดยกความอดสูของข้าพเจ้าไปเสีย"
24 นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า โยเซฟ กล่าวว่า
"พระเยโฮวาห์จะทรงโปรดเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้ข้าพเจ้า"
25 และต่อมาเมื่อนางราเชลคลอดโยเซฟแล้ว ยาโคบก็พูดกับลาบีนว่า
"ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปบ้านเกิดและแผ่นดินของข้าพเจ้า
26 ขอมอบภรรยา กับบุตรให้ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำงานรับใช้ท่านเพื่อเขาแล้ว
และให้ข้าพเจ้าไปเถิด เพราะท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านแล้ว"
27 แต่ลาบีนตอบเขาว่า "ถ้าลูกเป็นถือพระเจ้าแล้ว จงอยู่ต่อเถิด
เพราะลูกเรียนรู้จากประสบการณ์ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรเราเพราะเจ้า"
28 และเขาพูดว่า "เราจะเรียกค่าจ้างเท่าไรกับออกมาเถิด จงจะให้"
29 ยาโคบตอบเขาว่า "ข้าพเจ้ารับใช้ลูกอย่างไร และสัตว์ของลูกอยู่กับข้าพเจ้าอย่างไร
ลูกก็ทราบอยู่แล้ว
30 เพราะว่าก่อนข้าพเจ้ามานั้นลูมิแต่น้อย แต่บัดนี้ก็มีทวีขึ้นเป็นอันมาก ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาถึง
พระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพระพรแก่ลูก
และบัดนี้เมื่อไรข้าพเจ้าจะบำรุงครอบครัวของตนเองได้บ้างเล่า"
31 ลาบีนจึงถามว่า "ลูกควรจะให้อะไรเจ้า" ยาโคบตอบว่า "ลูกไม่ต้องให้อะไรข้าพเจ้าตลอด
แต่หากว่าลูกจะทำสิ่งนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเลี้ยงรับสัตว์ของลูกต่อไป
32 คือวันนั้นข้าพเจ้าจะไปตรวจดูฝูงสัตว์ของลูกทั้งฝูง
ข้าพเจ้าจะคัดแกะที่มีจุดและดำงูทุกตัวออกจากฝูง และคัดแกะดำทุกตัวออกจากฝูงแกะ
และแกะดำกับที่มีจุดออกจากฝูงแกะ ให้สัตว์เหล่านั้นเป็นค่าจ้างของข้าพเจ้า
33 ดังนั้นหากชอบธรรมของข้าพเจ้าจะเป็นค่าตอบแทนของข้าพเจ้าในเวลาภายหลัง
คือเมื่อลูกมาตรวจดูค่าจ้างของข้าพเจ้า
ถ้าพบตัวไม่มีจุดและที่ไม่ดำอยู่ในฝูงแกะและตัวที่ไม่มีดำในฝูงแกะ
ก็ให้ถือเสียว่าข้าพเจ้ายกยอกสัตว์เหล่านั้นมา"

34 ลาบีนจึงตอบว่า "ดูเถิด ลูกตกลงตามที่เจ้าพูดนั้นเถิด"
35 วันนั้นเขาก็คัดแกะตัวผู้ที่ลายและที่ดำ และแกะตัวเมียที่มีจุดและที่ดำ
แกะที่ขาวบ้างทั้งหมดและแกะดำทั้งหมด มามอบให้บุตรชายของเขา
36 เขาแยกสัตว์ออกไปทั้งหมดห่างจากยาโคบเป็นระยะทางสามวัน
ฝูงสัตว์ของลาบีนที่เหลืออยู่นั้นยาโคบก็เลี้ยงไว้
37 ยาโคบเองก็ไม่ได้สดจากต้นไค้ ต้นสลา และต้นเปลอน
มาปลูกเปลือกออกเป็นรอยขาวๆให้เห็นไม้สียา
38 เขาว่างไม้ที่ปลูกเปลือกไว้ในร่องตรงหน้าฝูงสัตว์คือในรางน้ำที่ฝูงสัตว์มากินน้ำ
เพื่อเมื่อมันมากินน้ำ มันจะต้อง
39 ฝูงสัตว์ก็ตั้งท้องตรงหน้าไม้นั้น ดังนั้นฝูงสัตว์จึงมีลูกที่มีลายมีจุดและดำ
40 ยาโคบก็แยกลูกแกะและให้ฝูงแกะและแกะนั้นอยู่ตรงหน้าแกะที่มีลาย
และแกะดำทุกตัวในฝูงของลาบีน แต่ฝูงแกะของตนนั้นอยู่ต่างหาก
ไม่ให้ปะปนกับฝูงสัตว์ของลาบีน
41 อยู่มาเมื่อสัตว์ที่แข็งแรงในฝูงจะตั้งท้อง
ยาโคบก็จัดไม้วางไว้ที่รางน้ำให้ฝูงสัตว์เห็นเพื่อให้มันตั้งท้องกลางไม้นั้น
42 และเมื่อสัตว์อ่อนแอ ยาโคบก็ไม่ให้ไม้มันไว้ เหตุฉะนั้นสัตว์ที่อ่อนแอจึงตกเป็นของลาบีน
แต่สัตว์ที่แข็งแรงเป็นของยาโคบ
43 ยาโคบก็มั่งมีมากขึ้น มีฝูงแกะฝูงใหญ่ คนใช้ชายหญิง และฝูงอูฐฝูงลา

Chapter 31

1 ยาโคบได้ยินบุตรชายของลาบีนพูดว่า "ยาโคบได้แย่งทรัพย์ของบิดาเราไปหมด
เขาได้ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดนี้มาจากบิดาเรา"
2 ยาโคบได้สังเกตดูสีหน้าของลาบีน และดูเถิด เห็นว่าไม่เหมือนแต่ก่อน
3 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งยาโคบว่า "จงกลับไปยังแผ่นดินบิดาและญาติพี่น้องของเจ้าเกิด
และเราจะอยู่กับเจ้า"
4 ยาโคบก็ให้คนไปเรียกนางราเชลและนางเลอาห์ให้มาที่ทุ่งนาที่เลี้ยงฝูงสัตว์
5 แล้วบอกนางทั้งสองว่า "ข้าพเจ้าเห็นว่าสีหน้าบิดาเจ้าไม่เหมือนแต่ก่อน
แต่พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้า
6 เจ้าทั้งสองรู้แล้วว่าข้าพเจ้ารับใช้บิดาของเจ้าด้วยเต็มกำลัง
7 บิดาของเจ้ายังโกงข้าพเจ้า และเปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าเสียสิบครั้งแล้ว
แต่พระเจ้ามิได้ทรงอนุญาตให้เขาทำความเสียหายแก่ข้าพเจ้า
8 ถ้าบิดาบอกว่า 'สัตว์ที่มีจุดจะเป็นค่าจ้างของเจ้า' สัตว์ทุกตัวก็มีลูกมีจุด และถ้าบิดาบอกว่า
'สัตว์ตัวที่ลายเป็นค่าจ้างของเจ้า' สัตว์ทุกตัวก็มีลูกลายหมด
9 ดังนั้นแหละพระเจ้าจึงทรงยกสัตว์ของบิดาเจ้าประทานให้แก่ข้าพเจ้า
10 ครั้นมาในฤดูที่สัตว์เหล่านั้นตั้งท้อง ข้าพเจ้าแหงนหน้าขึ้นดู ก็เห็นในความฝันว่า ดูเถิด
แกะตัวผู้ที่สามารถฝูงสัตว์นั้นเป็นแกะลาย แกะจุด และแกะลายเป็นแถบๆ
11 ในความฝันนั้นบุตรสวรรค์ของพระเจ้าเรียกข้าพเจ้าว่า 'ยาโคบเอ๋ย ข้าพเจ้าตอบว่า
'ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ พระเจ้าข้า'
12 พระองค์ตรัสว่า 'เงยหน้าขึ้นดู แกะตัวผู้ทุกตัวที่สมกับฝูงสัตว์นั้น
เป็นสัตว์ลายและมีจุดและลายเป็นแถบๆ เพราะเราเห็นทุกสิ่งที่มาบังกับเจ้า
13 เราเป็นพระเจ้าแห่งเบธเอลที่เจ้าจินตเสาสัญญ์และปฏิญาณต่อเรา
บัดนี้จึงลูกขึ้นออกจากแผ่นดินนี้ และกลับไปยังแผ่นดินพี่น้องของเจ้า"
14 นางราเชลกับนางเลอาห์จึงตอบเขาว่า "เรายังมีส่วนทรัพย์มรดกในบ้านบิดาเรามากหรือไม่
15 บิดานับเราเหมือนคนต่างด้าวมิใช่หรือ เพราะบิดาขายเรา ทั้งยังกินเงินของเราเกือบหมด
16 ทรัพย์สมบัติทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเอามาจากบิดาของเรา
นั้นแหละเป็นของของเรากับลูกหลานของเรา บัดนี้พระเจ้าตรัสสั่งท่านอย่างไร
ก็ขอให้ทำอย่างนั้นเถิด"
17 ดังนั้น ยาโคบจึงลุกขึ้นให้บุตรภรรยาขึ้นสี่อูฐ
18 แล้วเขาต้อนสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของเขาไป ขนข้าวของทั้งสิ้นที่เขาได้กำไรมา
สัตว์เลี้ยงที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ที่เขาพามาได้ในเมืองเบธเอลอารัน
เพื่อเดินทางกลับไปหาอิสอัคบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน
19 และลาบีนออกไปตัดขนแกะ ฝ่ายนางราเชลก็ลักรูปเคารพของบิดาไปด้วย
20 ฝ่ายยาโคบก็หลบหนีไปมิได้บอกลาบีนสาวชู้ซึ่งรู้ว่าตนจะหนีไป
21 ยาโคบเอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดลูกขึ้นห็นข้ามแม่น้ำบรียห์น้ำไปยังถิ่นเทือกเขากิเลอาด
22 ครั้นถึงวันที่สาม มิดนไปบอกลาบีนว่ายาโคบหนีไปแล้ว
23 ลาบีนก็หาญาติพี่น้องออกติดตามไปจับคืนก็เห็นยาโคบในถิ่นเทือกเขากิเลอาด
24 แต่ในกลางคืนพระเจ้าทรงปรากฏแก่ลาบีนคนชู้เรียในความฝัน ตรัสแก่เขาว่า "จงระวังตัว
อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย"
25 แล้วลาบีนตามมาถึงยาโคบ ยาโคบตื่นเห็นอยู่ที่ถิ่นเทือกเขา
ส่วนลาบีนกับญาติพี่น้องตั้งอยู่ที่ถิ่นเทือกเขากิเลอาด
26 ลาบีนกล่าวกับยาโคบว่า "เจ้าทำอะไรเล่า หนีพาบุตรสาวของเราไป ไม่บอกให้เรา
รู้ ท่านเหมือนเขลขี้ขี้บได้ด้วยดาบ
27 เหตุไฉนเจ้าได้หลบหนีมาอย่างลับๆและแอบมาโดยไม่บอกให้เรา
รู้ ถ้าเรารู้เราก็จะจัดส่งเจ้าไปด้วยความร่ำเร่งยินดี โดยให้มีการขับร้องด้วยรำมะนาและพิณซอ
28 ทำให้เจ้าไม่ยอมให้เราลูกบุตรชายและบุตรสาวของเราเล่า นี่เจ้าทำอย่างไรเขลาแท้ๆ
29 เรามีกาลังพอที่จะทำอันตรายแก่เจ้าได้
แต่ในเวลากลางคืนเวลานั้นพระเจ้าแห่งบิดาเจ้ามาตรัสห้ามเราไว้ว่า 'จงระวังตัว
อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาโคบเลย'
30 บัดนี้ แม้ว่าเจ้าจะไปเพราะคิดถึงบ้านบิดามาก ทำไมจึงลักพระของเรามาด้วยเล่า"
31 ยาโคบจึงตอบลาบีนว่า "เพราะว่าข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าจึงว่า
'บางทีท่านจะริบบุตรสาวของท่านคืนจากข้าพเจ้าเสีย'
32 ส่วนพระของท่านนั้นถ้าพบที่คนไหน ก็อย่าไว้ชีวิตผู้นั้นเลย ค้นดูต่อหน้าญาติพี่น้องของเรา

ท่านพบสิ่งใดที่เป็นของท่านกับข้าพเจ้า ก็เอาไปเถิด"
เพราะยาโคบไม่รู้ว่านางราเชลได้ลักรูปเหล่านั้นมา
33 ลานันจึงเข้าไปในเต็นท์ของยาโคบ เต็นท์ของนางเลอาห์และเต็นท์สาวาใช้ทั้งสองคนนั้น
แต่หาไม่พบ จึงออกจากเต็นท์ของนางเลอาห์ แล้วเข้าไปในเต็นท์ของนางราเชล
34 ส่วนนางราเชลเอารูปเคารพเหล่านั้นซ่อนไว้ในกวนดูรูและนั่งทับไว้
ลานันได้ค้นดูหัวเต็นท์ก็หาไม่พบ
35 นางราเชลก็พูดกับบิดาของตนว่า "ซ่อนยาโคบอย่าโกรธเล่นที่ข้าพเจ้าลักขึ้นตอนรับไม่ได้
ด้วยว่าธรรมดาที่ผู้หญิงเคยมีกำลังเป็นอยู่กับข้าพเจ้า" ลานันก็ค้นดูแล้ว แต่ไม่พบรูปเคารพนั้นเลย
36 ส่วนยาโคบก็โกรธและต่อว่าลานัน ยาโคบกล่าวกับลานันว่า
"ข้าพเจ้าทำการละเมิดต่อท่านประการใด ข้าพเจ้าทำบาปอะไรท่านจึงรับติดตามข้าพเจ้ามาดังนี้
37 ท่านค้นดูของของข้าพเจ้าทั้งหมดแล้ว ท่านพบอะไรที่เป็นของมาจากบ้านของท่าน
ก็เอามาตั้งไว้ที่นี่ตรงหน้าญาติพี่น้องทั้งสองฝ่าย ให้เขาตัดสินความระหว่างเราทั้งสอง
38 ข้าพเจ้าอยู่กับท่านมายี่สิบปีแล้ว และตัวเมียและแพะตัวเมียมิได้แทงลูก
และแกะตัวผู้ในฝูงของท่าน ข้าพเจ้าก็มีมิได้กินเลย
39 ที่สัตว์ร้ายกัดฉีกกินเสีย ข้าพเจ้าก็มีได้นำมาให้ท่าน ข้าพเจ้าเองสู้ใช้ให้
ที่ถูกขโมยไปเป็นเวลากลางวันหรือกลางคืน ท่านก็หักจากข้าพเจ้าทั้งนั้น
40 ข้าพเจ้าเคยเป็นเช่นนั้น เวลากลางวัน แดงก็เฝ้าข้าพเจ้า เวลากลางคืนก็นำค้างแข็งมาให้ลูก
แล้วข้าพเจ้านอนไม่หลับ
41 ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในเรือนของท่านเช่นนี้ยี่สิบปีแล้ว
ข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านสิบปีเพื่อได้บุตรสาวสองคนของท่าน
และรับใช้ท่านหกปีเพื่อได้ฝูงสัตว์ของท่าน ท่านยังได้เปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าสิบครั้ง
42 ถ้าแม้พระเจ้าทรงบิดาข้าพเจ้า พระเจ้าของอับราฮัมและซึ่งอิสอัคยังทรง
ไม่ทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้าแล้ว ครั้นนี้ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปตัวเปล่าเป็นแน่
พระเจ้าทรงเห็นความทุกข์ใจของข้าพเจ้าและการงานตรากตรำที่มีต่อข้าพเจ้าว่า
จึงทรงทำท่านเหมือนค่านานี้"
43 แล้วลานันตอบยาโคบว่า "บุตรสาวเหล่านี้ก็เป็นบุตรสาวของเรา เด็กเหล่านี้ก็เป็นเด็กของเรา
ฝูงสัตว์ทั้งฝูงนี้ก็เป็ฝูงสัตว์ของเรา ของทั้งสี่นี้ที่เจ้าเห็นก็เป็นของเรา
วันนี้เราจะกระทำอะไรแก่บุตรสาวของเราหรือแก่เด็กที่เกิดมาจากเรา
44 ฉะนั้นมาเถิด บัดนี้ให้เราทำพันธสัญญา ทั้งเรากับเจ้า ให้เป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า"
45 ฝ่ายยาโคบก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ
46 แล้วยาโคบจึงพูดกับญาติพี่น้องว่า "เก็บก้อนหินมา" เขาเก็บก้อนหินมากองสุ่มไว้
แล้วก็กินเลี้ยงกันที่กองหินนั้น
47 ลานันจึงตั้งชื่อกองหินนั้นว่า เขารัสหตุธา แต่ยาโคบตั้งชื่อว่า กาลเลอด
48 ลานันกล่าวว่า "วันนี้กองหินนี้จะเป็พยานระหว่างเรากับเจ้า" เหตุฉะนั้นจึงตั้งชื่อว่า
กาลเลอด
49 และมีปาห์ เพราะเขากล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเผื่ออยู่ระหว่างเรากับเจ้า เมื่อเรารากันไป
50 ถ้าข้าพเจ้าพบบุตรสาวของเรา หรือถ้าเจ้าได้กระษัยนั้นนอกจากบุตรสาวของเรา
ถึงไม่มีใครอยู่กับเราด้วย จงรู้เถิดว่า พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า"
51 ลานันบอกยาโคบว่า "จงดูกองหินและเสาหินนี้ที่เราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับเจ้า
52 หินกองนี้เป็นพยาน และเสาหินก็เป็นพยานว่า เราจะไม่มีข้ามกองหินนี้ไปหาเจ้า
และเจ้าจะไม่ข้ามกองหินนี้และเสาหินมาหาเรา เพื่อทำอันตราयกัน
53 ให้พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของนาโฮร์
ซึ่งเป็พระเจ้าของบิดาของท่านทรงตัดสินความระหว่างเรา"
ยาโคบก็ปฏิญาณโดยอ้างถึงผู้ที่อิสอัคบิดาของตนยกเกรง
54 แล้วยาโคบถวายเครื่องบูชาบนดินเทือกเขา และเรียกญาติพี่น้องของตนมารับประทานขนมปัง
พวกเขารับประทานขนมปังและอยู่บนดินเทือกเขาตลอดคืนวันนั้น
55 ลานันตื่นขึ้นแต่ด้ามืด จูบลานันและบุตรสาว อวยพรแก่พวกเขา
แล้วลานันก็ออกเดินทางกลับไปบ้าน

Chapter 32

1 ยาโคบก็เดินทางไปแล้วเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าพบเขา
2 เมื่อยาโคบเห็นทูตสวรรค์เหล่านั้นเขาจึงว่า "นี่เป็กองทัพอของพระเจ้า"
เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า มาพะนาอิม
3 ยาโคบส่งผู้สื่อสารหลายคนล่วงหน้าไปหาเอาชาวพี่ชายของตนที่แผ่นดินเฮอริที่เมืองเอโดมตั้งอยู่
4 และส่งเขาวา "จงไปบอกเอาชวณายของเราว่า ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกล่าวดังนี้
ข้าพเจ้าไปอาศัยอยู่กับลานันจนบัดนี้ ซึ่งทรงประสงค์
5 ข้าพเจ้ามีฝูงว่า ฝูงลา ฝูงแพะแกะ มีคนใช้ชายหญิง
ข้าพเจ้าได้คนมาเรียนนายของข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน"
6 ผู้สื่อสารนั้นกลับมาบอกยาโคบว่า "ข้าพเจ้าไปพบเอาชาวพี่ชายของท่านแล้ว
เขากลัวจะมาพบท่านด้วย มีพวกผู้ชายมากกับเขาสี่ร้อยคน"
7 ยาโคบมีความกลัวและเป็ทุกขยิ่งนัก เขาจึงแบ่งคนทั้งหลายที่มาด้วยเขา และฝูงแพะแกะ ฝูงว่า
ฝูงอู่ออกเป็สองพวก
8 คิดว่า "ถ้าเอาชามาตีพวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่งก็เหลือจะหนีไปได้"
9 ยาโคบอธิษฐานว่า "โอพระเจ้าของอับราฮัมปู่ของข้าพระองค์
และพระเจ้าของอิสอัคบิดาของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ผู้ตรัสสั่งข้าพระองค์ไว้ว่า
กลับไปยังแผ่นดินและยังญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะกระทำดีแก่เจ้าฉัน'
10 ข้าพระองค์ไม่สมควรจะรับบรรดาพระกรุณาและความจริงแม้เล็กน้อยที่สุด
ที่พระองค์ได้ทรงโปรดประทานแด่แก่ผู้รับใช้ของพระองค์
ด้วยว่าข้าพระองค์ค้ำแบ่ม้าจอร์แดนนี้เมื่อมิแต่ไม่เท่า และบัดนี้ข้าพระองค์มีผู้คนเป็สองพวก
11 ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเงื้อมมือพี่ชายข้าพระองค์
คือจากเงื้อมมือของเอาชา เพราะข้าพระองค์กลัวเขาเกรกว่าเขาจะฆาตีข้าพระองค์
ทั้งมารดาทั้งลูกด้วย

12 แต่พระองค์ตรัสไว้แล้วว่า
เราจะกระทำการดีแก่เจ้าและทำให้เชื้อสายของเจ้าดูจะมีหลายชาติที่ทะเล
ซึ่งจะมากมายจนนับไม่ถ้วน"
13 คืนวันนั้นยาโคบพักอยู่ที่นั่นและตัดเอาของที่มีอยู่นั้นให้เป็นของกำนัลแก่เอาชาวพี่ชายของตน
14 คือแพะตัวเมียสองร้อย แพะตัวผู้ยี่สิบ และตัวเมียสองร้อย และแกะตัวผู้ยี่สิบ
15 อูรม้าลูกอ่อนสามสิบกับลูกวัวตัวเมียสิบสาม วัวตัวผู้สิบ ลาตัวเมียยี่สิบ และลูกลาสิบ
16 ยาโคบมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในความดูแลของคนใช้ แต่ละฝูงอยู่ต่างหาก และส่งพวกคนใช้ว่า
"ล่วงหน้าไปก่อนเรา และให้หมู่สัตว์นี้วันระยะทางกันหน่อย"
17 ยาโคบส่งหมู่ที่ขึ้นหน้าว่า "เมื่อเอาชาวพี่ชายของเราพบเจ้าและถามเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็คนของใคร
เจ้าไปไหน และของที่อยู่ข้างหน้าเจ้านี้เป็ของใคร'
18 เจ้าจงตอบว่า ของเหล่านี้เป็ของยาโคบผู้รับใช้ของท่าน
เป็ของกำนัลส่งมาให้เอาชานายของข้าพเจ้า และดูเถิด ยาโคบตามมาข้างหลัง"
19 ยาโคบส่งหมู่ที่สองและหมู่ที่สาม และบรรดาผู้ติดตามหมู่เหล่านั้นท่านเองเพียงคนเดียว
"เมื่อเจ้าพบเอาชา จงกล่าวแก่เขาเช่นเดียวกัน
20 และเสริมว่า 'ดูเถิด ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกำลังตามมาข้างหลังพวกเรา'" เพราะยาโคบคิดว่า
"ข้าจะรับความโกรธของเอาชาได้ด้วยของกำนัลที่ส่งล่วงหน้าไป และภายหลังข้าจะเห็นหน้าเขา
บางทีเขาจะยอมรับข้า"
21 ฉะนั้น ของกำนัลต่างๆจึงล่วงหน้าไปก่อนเขา ส่วนตัวเขาหินนั้นยังค้างอยู่ในค่าย
22 กลางคืนนั้นเอง ยาโคบก็ลุกขึ้น พกธธาทิ้งสอง
สาวาใช้ทั้งสองและบุตรชายสิบเอ็ดคนข้ามลำธารชื่อยัมบอไป
23 ยาโคบส่งครอบครัวข้ามลำธารไป และส่งของทั้งหมดของตนข้ามไปด้วย
24 ยาโคบอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว มีบุรุษหนึ่งมาปล้ำกับเขาจนเวลารุ่งสาง
25 เมื่อบุรุษผู้นั้นเห็นว่าเขาชนะยาโคบไม่ได้ ก็ถูกต้องที่ข้อต่อสะโพกของยาโคบ
ข้อต่อสะโพกของยาโคบก็เคล็ด เมื่อปล้ำสู้กันอยู่นั้น
26 บุรุษนั้นจึงว่า "ปล่อยให้เราไปเถิดเพราะใกล้สว่างแล้ว" แต่ยาโคบตอบว่า
"ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจากท่านจะอวยพรแก่ข้าพเจ้า"
27 บุรุษนั้นจึงถามยาโคบว่า "เจ้าชื่ออะไร" ยาโคบตอบว่า "ข้าพเจ้าชื่อยาโคบ"
28 บุรุษนั้นจึงว่า "เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไป แต่จะเรียกว่า อิสราเอล
เพราะเจ้าเหมือนเจ้าชายได้สู้กับพระเจ้าและมนุษย์ และได้ชัยชนะ"
29 ยาโคบจึงถามบุรุษผู้นั้นว่า "ขอท่านบอกข้าพเจ้าว่าท่านชื่ออะไร" แต่บุรุษนั้นกล่าวว่า
"เหตุไฉนเจ้าจึงถามชื่อเรา" แล้วก็อวยพรยาโคบที่นั่น
30 ยาโคบจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เปนีเอล กล่าวว่า "เพราะข้าพเจ้าได้เห็นพระพักตร์พระเจ้า
แล้วยังมีชีวิตอยู่"
31 เมื่อยาโคบผ่านเปนูเอล ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วเขาเดินไปชโยกเซยกไป
32 เหตุฉะนั้น คนอิสราเอลจึงไม่กินเส้นเอ็นที่สะโพก ซึ่งอยู่ที่ข้อต่อสะโพกนั้นจนทุกวันนี้
เพราะพระองค์ทรงถูกตัดข้อต่อสะโพกของยาโคบตรงเส้นเอ็นที่สะโพก

Chapter 33

1 ยาโคบแยกหน้าขึ้นดู และดูเถิด เอาชากำลังมาพร้อมกับพวกผู้ชายสี่ร้อยคน
ยาโคบจึงแบ่งลูกๆให้นางเลอาห์ นางราเชลและสาวาใช้ทั้งสอง
2 เขาให้สาวาใช้ทั้งสองกับลูกอยู่ข้างหน้า ถัดมานางเลอาห์กับลูก
ส่วนนางราเชลกับโยเซฟอยู่ท้ายสุด
3 ตัวเขาเองเดินออกหน้าไปก่อน กราบลงถึงดินเจ็ดหน จนเข้ามาใกล้พี่ชายของเขา
4 แต่เอาชาวิ่งออกไปต้อนรับเขา กอดและซบหน้าลงที่คอจูบเขา ต่างก็ร้องไห้
5 เอาชาก็แยกหน้าขึ้นและเห็นพวกผู้หญิงกับลูกๆจึงถามว่า "คนที่อยู่กับเจ้านี้คือใคร" ยาโคบตอบว่า
"คือลูกๆที่พระเจ้าโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน"
6 แล้วสาวาใช้ทั้งสองคนกับลูกๆก็เข้ามาใกล้และกราบลง
7 นางเลอาห์กับลูกของเขาก็เข้ามาใกล้และกราบลงด้วย
ภายหลังโยเซฟและนางราเชลก็เข้ามาใกล้และกราบลง
8 เอาชากล่าวว่า "ชวณผู้คนและฝูงสัตว์ทั้งหมดที่เราพบมีความหมายอย่างไร" ยาโคบตอบว่า
"เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้า"
9 เอาชาพูดว่า "น้องเอ๋ย ข้ามิพออยู่แล้ว เก็บของของเจ้าไว้เองเถิด"
10 ยาโคบตอบว่า "มิได้ ข้าพเจ้าขอร้องท่านเถิด
ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่านแล้วขอรับของกำนัลนั้นจากมือข้าพเจ้า
เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าได้เห็นหน้าท่านก็เหมือนเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า
และท่านได้โปรดข้าพเจ้าแล้ว
11 ข้าพเจ้าอ่อนนวล ขอท่านรับของขวัญที่นำมาให้ท่าน
เพราะพระเจ้าทรงโปรดกรุณาข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็มีพอเพียงแล้ว"
เขาอ่อนนวลและเอาชาจึงรับไว้
12 เอาชาพูดว่า "ให้เราเดินทางไปกันเถิด ให้เราไปกันและข้าจะนำหน้าเจ้า"
13 แต่ยาโคบตอบเขาวา "นายท่านยอมทราบอยู่แล้วว่าเด็กนั้นอ่อนแอ
และข้าพเจ้ายังมีฝูงแพะแกะและโคที่มีลูกอ่อนยังกินนมอยู่
ถ้าจะต้อนให้เดินเกินไปสักวันหนึ่งฝูงสัตว์ก็จะตายหมด
14 ขอนายท่านล่วงหน้าผู้รับใช้ของท่านไปก่อนเถิด
ข้าพเจ้าจะตามไปช้าๆตามกำลังของสัตว์ซึ่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าและตามที่เด็กของท่านได้
จนกว่าข้าพเจ้าจะไปพบนายท่านที่เฮอริ"
15 เอาชาจึงกล่าวว่า "บัดนี้ขอให้คนที่มากับเราไปกับเจ้าบ้าง" ยาโคบตอบว่า
"มีความจำเป็นอะไรหรือ ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของนายท่านเถิด"
16 ในวันนั้น เอาชาก็กลับไปทางเฮอริ
17 ส่วนยาโคบเดินทางไปถึงสุคท เขาสร้างบ้านอยู่ที่นั่น และสร้างเพิงให้สัตว์ของเขา
ฉะนั้นจึงเรียกที่นั้นว่า สุคท

เมื่อยาโลบเดินทางจากปัดดานอาร์มีมาถึงเมืองเซเลมซึ่งเป็นเมืองของเซเลมในแผ่นดินคานาอัน เขาตั้งเต็นท์อยู่หน้าเมืองนั้น
19 ยาโลบซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่ตั้งเต็นท์อยู่นั้น
จากบุตรชายของฮาโมรบิดาของเซเลมเป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ
20 ยาโลบสร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียกแท่นนั้นว่า เอลเอลโฮฮิสราเอล

Chapter 34

1 ฝ่ายดินาห์บุตรสาวของนางเลอาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับยาโลบนั้นออกไปเยี่ยมผู้หญิงในแผ่นดินนั้น
2 เมื่อเซเลมบุตรชายฮาโมรคนฮิไวต์ผู้เป็นเจ้าเมืองเห็นนางสาวดินาห์
เขาก็เอานางไปหล่อนอนและทำอนาจารต่อนาง
3 จิตใจของเซเลมก็ผูกพันอยู่กับนางสาวดินาห์บุตรสาวยาโลบ
และเขารักนางพูดจาเล้าโลมเอาใจนาง
4 เซเลมจึงพูดกับฮาโมรบิดาของตนว่า "จงขอหญิงสาวนี้ให้เป็นภรรยาข้าพเจ้าเถิด"
5 ยาโลบได้ยินข่าวว่าผู้นั้นทำการอนาจารกับนางสาวดินาห์บุตรสาวของตน
เวลานั้นพวกบุตรชายของท่านอยู่กับฝูงสัตว์ที่ในนา ยาโลบจึงนิ่งคอยจนพวกบุตรชายกลับมาม้าน
6 ฮาโมรบิดาของเซเลมก็ไปหายาโลบเพื่อปรึกษากับท่าน
7 เมื่อพวกบุตรชายของยาโลบได้ยินข่าวนั้นก็กลับมมาจากนา
ต่างก็โสกเศร้าและโกรธยิ่งนักเพราะเซเลมได้กระทำความโง่เขลาในพวกอิสราเอล
โดยข่มขืนบุตรสาวของยาโลบ ซึ่งเป็นการไม่สมควร
8 ฮาโมรก็ปรึกษากับพวกเขาว่า "จิตใจเซเลมบุตรชายของเราผูกพันรักใคร่บุตรสาวของท่านมา
ชอหญิงนั้นเป็นภรรยาบุตรชายของเราเถิด
9 และเชิญพวกท่านจงทำการสมรสกับพวกเรา ยกบุตรสาวของท่านให้พวกเรา
และรับบุตรสาวของเราให้พวกท่าน
10 ท่านทั้งหลายจะได้อยู่กับพวกเรา แผ่นดินนี้จะอยู่ตรงหน้าท่าน
จงอาศัยเป็นที่ค้าขายและจะได้สมบัติมากในแผ่นดินนี้"
11 เซเลมบอกบิดาและพวกพี่ชายของหญิงนั้นว่า "จงเห็นแก่ข้าพเจ้าเถิด และท่านจะเรียกเท่าไร
ข้าพเจ้าก็จะให้
12 ท่านจะเอาเงินสินสอดและของขวัญสักเท่าไรก็ตามใจ ท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าจะให้
แต่ชอยยกหญิงนั้นเป็นภรรยาข้าพเจ้า"
13 ฝ่ายบุตรชายของยาโลบก็ตบแค้นเซเลมและฮาโมรบิดาของเซเลมเป็นกลอุบาย
เพราะเหตุเขาทำอนาจารแก่นางสาวดินาห์น้องสาวนั้น จึงกล่าวว่า
14 ดิวยบอเลเขาว่า "เราทำสิ่งนี้ไม่ได้ ดิวยบน้องสาวของเราให้แค้นที่ยังไม่ได้เข้าสุหนัดนั้น
เพราะจะเป็นที่อับอายขายหน้าแก่เรา
15 แต่เราจะยอมตั้งนี้ ถ้าท่านจะยอมเป็นเหมือนพวกเรา โดยให้ผู้ชายทุกคนของท่านเข้าสุหนัด
16 เราจึงจะยอมยกบุตรสาวของเราให้แก่พวกท่าน
และเราจะรับบุตรสาวของพวกท่านเป็นภรรยาของพวกเขา
และเราจะอยู่กับท่านและจะเป็นชนชาติเดียวกัน
17 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ฟังคำเรา ไม่เข้าสุหนัด เราจะเอาบุตรสาวของเราไปเสีย"
18 ดิวยบคำของเขาเป็นที่พอใจฮาโมร และเซเลมบุตรชายของฮาโมร
19 หมั่นคนนั้นไม่รู้เรื่องที่กระทำตน เพราะเขามีความรักใคร่ในบุตรสาวของยาโลบ
เขาเป็นคนน่าเคารพนับถือมากกว่าใครๆในครอบครัวของบิดา
20 ฮาโมรกับเซเลมบุตรชายจึงออกไปที่ประตูเมือง และปรึกษากับชาวเมืองนั้นว่า
21 "คนเหล่านี้เป็นมิตรกับพวกเรา เพราะฉะนั้นจงให้เขาอาศัยค้าขายในแผ่นดินนี้ เพราะดูเถิด
แผ่นดินนี้กว้างขวางพอให้เขาอยู่ได้
ให้เรารับบุตรสาวของเขาเป็นภรรยาพวกเราและยกบุตรสาวของเราให้เขา
22 เพียงแต่เราที่เป็นชายทุกคนจะยอมเข้าสุหนัดเหมือนเขา
ถ้ายอมกระทำดังนั้นพวกนั้นจะอาศัยอยู่เป็นชนชาติเดียวกับเรา
23 ฝูงสัตว์เลี้ยงและทรัพย์สินมีติดของเขา กับฝูงสัตว์ทั้งสิ้นของเขาก็จะเป็นของเราด้วยมิใช่หรือ
ขอแต่ให้เรายอมกระทำดังนั้นเขาจะยอมอยู่กับเรา"
24 บรรดาชาวเมืองที่ออกไปจากประตูเมืองก็เห็นชอบด้วยฮาโมรและเซเลมบุตรชาย
และผู้ชายทั้งปวงที่ออกไปจากประตูเมืองก็เข้าสุหนัด
25 ครั้นอยู่มาถึงวันที่สาม เมื่อคนเหล่านั้นกำลังเรืออยู่
บุตรชายสองคนของยาโลบชื่อสิเมโอนและเลวี เป็นพี่ชายนางสาวดินาห์
ก็ถือดาบเข้าไปในเมืองด้วยใจกล้าหาญฆ่าผู้ชายในเมืองนั้นเสียสิ้น
26 เขาฆ่าฮาโมรและเซเลมบุตรชายเสียด้วยคมดาบ
และพานางสาวดินาห์ออกจากบ้านเซเลมไปเสีย
27 พวกบุตรชายของยาโลบเข้าไปตามบ้านคนตาย และปล้นเมืองนั้น
เพราะคนเหล่านั้นได้ทำอนาจารต่อน้องสาวของเขา
28 เขาริบเอาฝูงแกะ ฝูงวัว ฝูงลา และข้าวของทั้งปวงในเมืองและในนาไป
29 เอาทรัพย์สินมีติดทั้งหมดของเขาไป และจับบุตรภรรยาของคนเหล่านั้นไปเป็นเชลย
และรึบของในบ้านไปเสียทั้งสิ้น
30 ฝ่ายยาโลบจึงพูดกับสิเมโอนและเลวีว่า "เจ้าทำที่เราลำบากใจ
โดยทำให้เราเป็นที่ยเกลียดชังแก่คนแผ่นดินนี้ คือคนคานาอันกับคนเปรีซี เรามีผู้คนน้อยนัก
เขาทั้งหลายจะรวมกันมาฆ่าเราเสีย จะทำให้เราและครอบครัวพินาศสิ้น"
31 แต่เขาตอบว่า "มันจะเท่ากับน้องสาวเราเหมือนหญิงแพศยาได้หรือ"

Chapter 35

1 พระเจ้าตรัสแก่ยาโลบว่า "จงลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบธเอล และอาศัยอยู่ที่นั่น
ท่านจะเห็นแท่นบูชาพระเจ้าผู้สร้างแสงพระองค์แก่เจ้าเมื่อเจ้าหนีไปจากหน้าเอชาวพี่ชายของเจ้า"
2 ดังนั้นยาโลบจึงบอกครอบครัวของตน และคนทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันว่า

"จงทั้งพระดังตัวที่อยู่ท่ามกลางเจ้าเสียทั้งหมด ชำระตัว และเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่ม
3 และให้พวกเราลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบธเอล ที่นั่นข้าจะทำแท่นบูชาแด่พระเจ้า
ผู้ทรงตอบข้าในวันที่ข้ามีความทุกข์ใจ และทรงอยู่กับข้าในทางที่ข้าไปนั้น"
4 คนทั้งหลายเอาพระดังตัวทั้งหมดที่มีอยู่ กับตุ้มหูที่หูของเขามาให้ยาโลบ
ยาโลบก็ซ่อนไว้ใต้ต้นโอ๊กที่อยู่ใกล้เมืองเซเลม
5 พวกเขาแยกเดินไป เมืองต่างๆที่อยู่รอบข้างต่างมีความเกรงกลัวพระเจ้า
ชาวเมืองจึงมิได้ไล่ตามบรรดาบุตรชายของยาโลบ
6 ดังนั้นยาโลบมาถึงตำบลลูส คือเบธเอล ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน
ทั้งตัวเขาและทุกคนที่อยู่กับเขา
7 ที่นั่นยาโลบสร้างแท่นบูชาไว้ และเรียกตำบลนั้นว่าเอลเบธเอล
เหตุว่าที่นั่นพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโลบ เมื่อครั้งยาโลบหนีไปจากหน้าพี่ชาย
8 ฝ่ายพี่เลี้ยงของนางเรเบลลา ชื่อเดโบราห์ก็ถึงแก่ความตาย เขาฝังศพไว้ใต้ต้นโอ๊กใต้เบธเอล
เขาเรียกต้นไม้ว่า อีลโลนาบุด
9 เมื่อยาโลบออกจากปัดดานอาร์มีพระเจ้าก็ทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโลบอีก และทรงอวยพรเขา
10 พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า "เจ้ามีชื่อว่ายาโลบ
เพราะไม่ว่าเรียกเจ้าว่ายาโลบต่อไปแต่จะมีชื่อว่าอิสราเอล" ดังนั้นพระองค์จึงเรียกเขาว่า อิสราเอล
11 พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า "เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เจ้าจึงเกิดผู้คนทวีมากขึ้น
ประชาชาติหนึ่งและหลายประชาชาติจะเกิดมาจากเจ้า
กษัตริย์หลายคนจะออกมาจากบั้นเอวของเจ้า
12 แผ่นดินที่เราให้แก่อับราฮัมและอิสอัคแล้วเราจะให้แก่เจ้า
และเราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มากมายหลังเจ้า"
13 พระเจ้าเสด็จขึ้นไปจากยาโลบ ณ ที่ที่พระองค์ตรัสแก่เขา
14 ยาโลบก็ปักเสาสำคัญไว้ที่นั่นที่พระองค์ตรัสแก่ตน เป็นเสาหิน
เขาก็เอาเครื่องดื่มบูชาเทลงบนเสา และเทน้ำมันบนนั้น
15 ยาโลบเรียกตำบลที่พระเจ้าตรัสแก่ตนว่า เบธเอล
16 เขาทั้งหลายไปจากเบธเอลใกล้จะถึงเอฟราธาห์ นางราเชลจะคลอดบุตรก็เจ็บครรภ์นัก
17 ต่อมาขณะที่นางเจ็บครรภ์นัก หญิงผดุงครรภ์บอกนางว่า "อย่ากลัว
ท่านจะได้บุตรชายคนนี้ด้วย"
18 อยู่มาเมื่อชีวิตใกล้ดับ (เพราะนางถึงแก่ความตาย) นางเรียกบุตรนั้นว่า เบนโอนี
แต่บิดาเรียกเขาว่า เบนยามิน
19 นางราเชลก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพไว้ริมทางที่จะไปบ้านเอฟราธาห์ซึ่งคือเบธเลเฮม
20 ยาโลบเอาเสาหินปักไว้ ณ ที่ฝังศพซึ่งเป็นเสาหิน ณ ที่ฝังศพนางราเชลจนทุกวันนี้
21 อิสราเอลก็ยกเดินต่อไปอีกไปตั้งเต็นท์อยู่เลหอคอยแห่งเอเดอร์
22 อยู่มาเมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น รูเบนไปนอนกับนางบิลฮาห์ ภรรยาคน้อยของบิดา
อิสราเอลก็ได้ยินเรื่องนี้ ฝ่ายบุตรชายของยาโลบมีสิบสองคน
23 บุตรชายของนางเลอาห์ชื่อ รูเบน เป็นบุตรหัวปีของยาโลบ สิเมโอน เลวี ยูดาห์
อิสสาคาร์และเศบูลุน
24 บุตรชายของนางราเชลชื่อ โยเซฟ และเบนยามิน
25 บุตรชายของนางบิลฮาห์ สาวใช้ของนางราเชลชื่อ ดาน และนัฟทาลี
26 บุตรชายของนางสิลปาห์ สาวใช้ของนางเลอาห์ชื่อ กาด และอาเชอร์
คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของยาโลบ ซึ่งเกิดที่ปัดดานอาร์มี
27 ฝ่ายยาโลบกลับมาหาอิสอัคบิดาของตนที่มัมเร คือที่เมืองอารบา คือเฮโบรน
ที่อับราฮัมและอิสอัคเคยอาศัยก่อน
28 อิสอัคมีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบปี
29 อิสอัคก็สิ้นลมหายใจ ท่านชราและแก่หง่อมมากเมื่อสิ้นชีวิต และไปอยู่ร่วมบรรพบุรุษของท่าน
เอชาวและยาโลบบุตรชายของตนก็นำท่านไปฝังเสีย

Chapter 36

1 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอชาวคือเอโดม
2 เอชาวได้หญิงคนคานาอันมาเป็นภรรยา คืออาดาทบุตรสาวเอโลนคนฮิไตต์
และโอโฮลิมาห์ บุตรสาวอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวติเบโอนคนฮิไวต์
3 กับบาเสมีห์ บุตรสาวอิซมาเอลเป็นน้องสาวของเนบาโยท
4 ฝ่ายนางอาดาทคลอดบุตรให้เอชาวชื่อเอลิฟัส นางบาเสมีห์คลอดบุตรชื่อเรูเอล
5 และนางโอโฮลิมาห์คลอดบุตรชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์
คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอชาวที่เกิดในแผ่นดินคานาอัน
6 เอชาวพาภรรยาบุตรชายหญิงและคนทั้งปวงในครอบครัวของตน กับฝูงสัตว์ บรรดาสัตว์ใช้งาน
และทรัพย์สินของทั้งหมดที่ได้มาในแผ่นดินคานาอัน หนีจากหน้ายาโลบน้องชายไปที่เมืองฮิน
7 เพราะทรัพย์สินมีติดของทั้งสองมีมาก จะอยู่ด้วยกันมิได้
ดินแดนที่เขาอาศัยนั้นไม่พอให้เขาเลี้ยงฝูงสัตว์
8 เอชาวจึงไปอยู่ในถิ่นเทือกเขาเสอีร์ เอชาวคือเอโดม
9 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอชาว บิดาคนเอโดม ชาวเมืองเทือกเขาเสอีร์
10 ชื่อบุตรชายของเอชาว คือเอลิฟัสบุตรชายนางอาดาท ภรรยาเอชาว
เรูเอลบุตรชายนางบาเสมีห์ ภรรยาเอชาว
11 ฝ่ายบุตรชายของเอลิฟัสชื่อเทมาน โอมาร์ เศไฟ กาทาม และเคนส์
12 ทิมนะเป็นภรรยาคน้อยของเอลิฟัสบุตรชายเอชาว นางคลอดบุตรให้เอลิฟัสชื่ออามาเลช
คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอาดาทภรรยาเอชาว
13 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรูเอล คือนาหัท เศ-ราห์ ชัมมาห์ และมิสซาห์
คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของบาเสมีห์ภรรยาของเอชาว
14 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายภรรยาของเอชาว คือนางโอโฮลิมาห์
บุตรสาวของอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวติเบโอน นางคลอดบุตรให้เอชาวชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์
15 ต่อไปนี้เป็นเจ้านายในบรรดาบุตรชายของเอชาว บรรดาบุตรชายของเอลิฟัส
บุตรชายหัวปีของเอชาว คือเจ้านายเทมาน เจ้านายโอมาร์ เจ้านายเศไฟ เจ้านายเคนส์

16 เจ้านายโคราห์ เจ้านายกาทาม เจ้านายอามเลซ
 คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอลีฟสในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางอาดัท
 17 ต่อไปนี่เป็นบุตรชายของเรอูเอลผู้เป็นบุตรชายของเอซาว คือเจ้านายนาหาท เจ้านายเศ-ราห์
 เจ้านายซัมมาห์และเจ้านายมีสซาห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเรอูเอลในแผ่นดินเอโดม
 พวกเขาเป็นลูกหลานของนางบาเลห์ภรรยาของเอซาว
 18 ต่อไปนี่เป็นบุตรชายของนางไอโฮลิบมาห์ภรรยาของเอซาว คือเจ้านายเยอูซ เจ้านายยาลาม
 และเจ้านายโคราห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายเกิดจากนางไอโฮลิบมาห์บุตรสาวของอานาห์
 ภรรยาเอซาว
 19 คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอซาวคือเอโดมและคนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเขา
 20 ต่อไปนี่เป็นบุตรชายของเสิร์คนโฮรี ชาวแผ่นดินนั้นคือโลทาน โยบาล ตีเบโอน อานาห์
 21 ดีโชน เอเซอร์และดีซาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรี
 ผู้เป็นบุตรของเสิร์ในแผ่นดินเอโดม
 22 บุตรชายโลทานคือโฮรีและเฮมาน และน้องสาวของโลทานคือทิมนา
 23 ต่อไปนี่เป็นบุตรของโยบาล คืออัลวาน มานาซาท เอบาล เซไฟ และโอนัม
 24 ต่อไปนี่เป็นบุตรของตีเบโอนคืออียาห์ และอานาห์
 อานาห์นั้นเป็นผู้ที่ได้พบผู้ล่อในถิ่นทุรกันดาร เมื่อเสียงผู้ล่อของตีเบโอนบิดาของเขา
 25 ต่อไปนี่เป็นบุตรของอานาห์ คือดีโชน และไอโฮลิบมาห์ผู้เป็นบุตรสาวของอานาห์
 26 ต่อไปนี่เป็นบุตรของดีโชน คือเฮมดาน เอชบาน อิศราน และเคราน
 27 ต่อไปนี่เป็นบุตรของเอเซอร์ คือบิฮาน ชาวาน และอาซาน
 28 ต่อไปนี่เป็นบุตรของดีซาน คืออูซและอารัน
 29 ต่อไปนี่เป็นเจ้านายของคนโฮรี คือเจ้านายโลทาน เจ้านายโยบาล เจ้านายตีเบโอน
 เจ้านายอานาห์
 30 เจ้านายดีโชน เจ้านายเอเซอร์ เจ้านายดีซาน
 คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรีตามพวกเจ้านายของเขาในแผ่นดินเสิร์
 31 ต่อไปนี่เป็นภักษัตริย์ที่ครอบครองในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่คนอิสราเอลมีภักษัตริย์ครอบครอง
 32 เวลาบุตรชายเบเอร์ครอบครองในเอโดม เมืองหลวงของท่านชื่อติซาบาห์
 33 เมื่อเบลาสิ้นพระชนม์แล้ว โยบับบุตรชายเศ-ราห์ชาวเมืองโบสราห์ขึ้นครอบครองแทน
 34 เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์แล้ว หูตามชาวแผ่นดินของคนเทมานขึ้นครอบครองแทน
 35 เมื่อหุตามสิ้นพระชนม์แล้ว
 อาดัมบุตรชายของเบตดีผู้ประชนคนมีเดียในทุ่งแห่งโมอับขึ้นครอบครองแทน
 เมืองหลวงของท่านชื่ออารีท
 36 เมื่ออาดัดสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวเมืองมัสเรคาห์ขึ้นครอบครองแทน
 37 เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ชาลูลชาวเมืองเรโาโบทอยู่ที่แม่น้ำขึ้นครอบครองแทน
 38 เมื่อชาลูลสิ้นพระชนม์แล้ว บาออลฮันบุตรชายอัคโบรขึ้นครอบครองแทน
 39 เมื่อบาออลฮันบุตรชายอัคโบรสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาดาร์ขึ้นครอบครองแทน
 เมืองหลวงของท่านชื่อปาลู และเมเลสิชของท่านมีพระนามว่า เมเททาเบล ดิดาของมัทเรด
 ดิดาของเมซาห์บ
 40 ต่อไปนี่เป็นชื่อเจ้านายของเอซาว ตามครอบครัว ตามที่ ตามชื่อ คือเจ้านายทิมนา
 เจ้านายอัลวาร์ เจ้านายเยเซท
 41 เจ้านายไอโฮลิบมาห์ เจ้านายเอลาห์ เจ้านายปิโนน
 42 เจ้านายเคเนส เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบซาร์
 43 เจ้านายมักดีเอล และเจ้านายอึราม คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดม
 คือเอซาวบิดาของคนเอโดม ตามที่อยู่ของท่าน ในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน

Chapter 37

1 ฝ่ายยาโคบมาอยู่ในดินแดนที่บิดาของท่านเคยอาศัยเป็นคนต่างด้าวนั่นคือ แผ่นดินคานาอัน
 2 ต่อไปนี่เป็นประวัติพงศ์พันธุ์ของยาโคบ เมื่อโยเซฟอายุได้สิบเจ็ดปีไปเลี้ยงสัตว์อยู่กับพวกพี่ชาย
 เด็กหนุ่มนั้นอยู่กับบุตรชายของนางบิลฮาห์และกับบุตรชายของนางสิลปัทภรรยาบิดาของตน
 โยเซฟเฝ้าความผิดของพี่ชายมาเล่าให้บิดาฟัง
 3 ฝ่ายโยเซฟอภรรยาก็โยเซฟมากกว่าบุตรทั้งหมดของท่าน
 เพราะโยเซฟเป็นบุตรชายที่เกิดมาเมื่อบิดาแก่แล้ว บิดาทำเลื่อยยาวหลาสิให้แก่โยเซฟ
 4 เมื่อพวกพี่ชายเห็นว่าบิดารักโยเซฟมากกว่าบรรดาพี่ชาย ก็ชังโยเซฟ และพูดกับเขาไม่ได้
 5 คราวหนึ่งโยเซฟฝัน แล้วเล่าให้พวกพี่ชายฟัง พวกพี่ชายยังชังโยเซฟมากขึ้น
 6 โยเซฟเล่าว่า "ฝันความฝันซึ่งข้าพเจ้าฝันเห็น
 7 ดูเถิด พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในนา ทันใดนั้น ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้าตั้งขึ้นยืนตรง และดูเถิด
 ฟ่อนข้าวของพวกพี่มาแหวดล้อมกรางไว้ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้า"
 8 พวกพี่ชายจึงถามโยเซฟว่า "เจ้าจะปกครองเรากระนั้นหรือ เจ้าจะมีอำนาจครอบครองเราหรือ"
 พวกพี่ชายก็ยังชังโยเซฟมากขึ้นอีกเพราะความฝัน และเพราะคำของเขา
 9 ต่อมาโยเซฟก็ฝันอีก จึงเล่าให้พวกพี่ชายฟังว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าฝันอีกครั้งหนึ่ง
 เห็นดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวงกำลังกราบไหว้ข้าพเจ้า"
 10 เมื่อเล่าให้บิดาและพวกพี่ชายฟัง บิดาก็อวกล่าวโยเซฟว่า
 "ความฝันที่เจ้าได้ฝันเห็นนั้นหมายความว่าอะไร
 เราก็นับรดาและพวกพี่ชายของเจ้าจะมาขอพบหน้าลงถึงดินกราบไหว้เจ้ากระนั้นหรือ"
 11 พวกพี่ชายจึงถามโยเซฟ บิดาก็นั่งตรองเรื่องนี้อยู่แต่ในใจ
 12 ฝ่ายพวกพี่ชายพากันไปเลี้ยงแกะและขอพบบิดาที่เมืองเชเคม
 13 อิสราเอลจึงพูดกับโยเซฟว่า "พี่ชายของเจ้าเลี้ยงแกะและอยู่ที่เมืองเชเคมมิใช่หรือ
 มาพอจะให้เจ้าไปหาพี่ชาย" โยเซฟตอบว่า "ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว"
 14 บิดาจึงพูดกับเขาว่า "เราขอรองเจ้าไปดูพี่ชายของเจ้าและผู้ส่งสัตว์ว่า สบายดีหรือไม่
 แล้วกลับมาบอกพ่อ" บิดาให้เขาไปจากที่ราบเอโบรน เขาก็มายังเมืองเชเคม
 15 ดูเถิด ชายคนหนึ่งพบโยเซฟเดินไปเดินมาในท้องนาจึงถามว่า "เจ้าหาอะไร"
 16 โยเซฟตอบว่า "ข้าพเจ้าหาพี่ชายของข้าพเจ้า โปรดบอกข้าพเจ้าที่ว่า เขาเลี้ยงสัตว์อยู่ที่ไหน"
 17 คนนั้นตอบว่า "เขาไปไปแล้วเพราะเราได้ยินเขาพูดกันว่า `ให้เราไปเมืองโดธานกันเถิด'"

โยเซฟตามไปพบพวกพี่ชายที่เมืองโดธาน
 18 เมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟแต่ไกลยังไม่ถึง เขาก็พากันจัดปองร้ายจะฆ่าเสีย
 19 เขาพูดกันว่า "ดูเถิด เจ้าช่างฝันมานี้แล้ว
 20 บัดนี้ มาเถิด ให้พวกเราฆ่ามันเสีย แล้วทิ้งลงไว้ในบ่อน้ำหนึ่ง เราว่า `สัตว์ร้ายกัดกินมันเสีย'
 แล้วเราจะดูว่าความฝันนั้นจะเป็นจริงได้อย่างไร"
 21 ฝ่ายเบนดอนไดยินดังนั้น ก็อยากช่วยโยเซฟให้พ้นมือพวกพี่ชายจึงพูดว่า "เราอย่าฆ่ามันเลย"
 22 รุเบนเตือนเขาว่า "อย่าทำให้โลหิตไหล จงทิ้งมันในบ่อน้ำในถิ่นทุรกันดาร
 อย่าแตะต้องน้องเลย" ทั้งนี้เพื่อจะช่วยน้องให้พ้นมือเขา แล้วจะได้ส่งกลับไปยังบิดา
 23 ต่อมา ครั้นโยเซฟมาถึงพวกพี่ชาย เขาก็จับโยเซฟตลอดเสื้อออกเสีย คือเลื่อยยาวหลาสิที่สวมอยู่
 24 แล้วเอาโยเซฟไปทิ้งลงในบ่อน้ำ บ่อน้ำว่างเปล่าไม่มีน้ำ
 25 ขณะนั้นรับรประทานอยู่เขาเงยหน้าขึ้น ดูเถิด เห็นหมู่คนอิสราเอลมาจากเมืองกิเลอาด
 มีฝูงอูฐบรรทุกลายไม้ พิมเสนและมดยอบเอาเงินทางลงไปยังอียิปต์
 26 ยูดาสจึงพูดกับพี่น้องว่า "หากเราพี่น้องและซอลโลทิตาไว้จะมีประโยชน์อันใดเล่า
 27 มาเถิด ให้เราขายน้องแก่พวกอิสราเอลโดยไม่แตะต้องเขา
 เพราะเขาก็เป็นน้องและเป็นเลือดเนื้อของเราเหมือนกัน" พี่น้องทั้งปวงก็พอใจ
 28 ขณะนั้นพวกพ่อค้าชาวมีเดียกำลังผ่านมา พวกพี่ชายก็จุดโยเซฟขึ้นจากบ่อน้ำ
 ขายให้แก่คนอิสราเอลเป็นเงินยี่สิบเหรียญ คนอิสราเอลก็พาโยเซฟไปยังอียิปต์
 29 ฝ่ายเบนเมื่อกลับมาถึงบ่อน้ำ และดูเถิด โยเซฟมิได้อยู่ในบ่อน้ำ จึงฉีกเสื้อผ้าของตน
 30 แล้วกลับไปหาพวกน้องบอกว่า "เด็กนั้นหายไปเสียแล้ว แล้วข้าพเจ้าจะไปที่ไหนเล่า"
 31 พวกเขาที่เขาซื้อของโยเซฟมา และฆ่าลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง รุ่มเลือดของโยเซฟลงในเลือด
 32 แล้วก็ส่งเลื่อยยาวหลาสิขึ้นไปยังบิดา บอกว่า "พวกเราได้พบเลือดตัวนี้
 ขอพ้องพิจารณาดูว่าใช่เลือดของพ่อหรือไม่"
 33 บิดารู้จักแล้วร้องว่า "นี่เป็นเลือดเรา สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียแล้ว
 โยเซฟอยู่ยัยบ่เสียแล้วเป็นแน่"
 34 ยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าเอาผ้ากระสอบคาดเอาไว้ทุกสัปดาห์บุตรชายหลายคน
 35 ฝ่ายบุตรชายหญิงทั้งหมดก็พากันมาปลอบโยนบิดา แต่ท่านไม่ยอมรับการปลอบโยนกล่าวว่า
 "เราจะโศกเศร้าถึงลูกเรามากกว่าเราจะตามลงไปยังหลุมฝังศพ" บิดาของซารองให้คิดถึงเขาดังนี้
 36 แล้วคนมีเดียก็ขายโยเซฟในอียิปต์ไว้กับไปตีฟาริซารส่านักของฟาโรห์
 ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์

Chapter 38

1 ต่อมา ครั้นนั้นยูดาห์ลงไปจากพวกพี่น้อง ไปอาศัยอยู่กับคนอดุลลามคนหนึ่งชื่อฮิราห์
 2 ยูดาห์เห็นบุตรสาวของคนคานาอันคนหนึ่งทีนั้น บิดาหญิงนั้นชื่อธูรา
 จึงแต่งงานกับหญิงนั้นและเข้าไปหานาง
 3 หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชาย บิดาจึงตั้งชื่อว่า เอร์
 4 หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า โอนัน
 5 นางตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า เซ-ลาห์ นางอยู่ที่เชลบเมืองนาโงให้กำเนิดเขา
 6 ยูดาห์ก็ให้หาหญิงคนหนึ่งชื่อทามารให้เป็นภรรยาเอร์บุตรหัวปีของตน
 7 เอร์บุตรหัวปีของยูดาห์เป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระยาโฮวาท
 พระยาโฮวาทจึงทรงประหารเขาเสีย
 8 ยูดาห์จึงบอกโอนันว่า "เข้าไปหาภรรยาพี่ชายของเจ้าเถิด และแต่งงานกับนาง
 เพื่อจะได้สืบเชื้อสายพี่ชายไว้"
 9 โอนันรู้ว่าเชื้อสายจะไม่ได้นับเป็นของตน ต่อมา เมื่อเขาเข้าไปหาภรรยาของพี่ชาย
 จึงทำให้หน้าผาตกดินเสียด้วยเกรงว่าจะสืบเชื้อสายให้แก่พี่ชาย
 10 สิ่งทีโอนันกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระยาโฮวาท พระองค์จึงทรงประหารชีวิตเขาเสีย
 11 ยูดาห์จึงบอกทามารบุตรสะใภ้ว่า "กลับไปเป็นหญิงม่ายที่บ้านบิดาจนกว่าเซ-
 ลาห์บุตรชายของเราจะไต่" ยูดาห์กล่าวว่าเขาจะตายเสียเหมือนพี่ชาย
 นางทามารจึงไปอาศัยอยู่ในบ้านบิดา
 12 อยู่มาภรรยาของยูดาห์ ผู้เป็นบุตรสาวธูราก็ตาย เมื่อยูดาห์ค่อยบรรเทาความโศก
 จึงขึ้นไปหาคนตัดขนแกะของตนที่บ้านทิมนาท กับเพื่อนชื่อฮิราห์ เป็นคนอดุลลาม
 13 มีคนมาบอกนางทามารว่า "ดูเถิด พ่อเจ้าของเจ้าไปบ้านทิมนาทมาจะตัดขนแกะ"
 14 นางจึงมัดเสื้อสำหรับหญิงม่ายออกเสีย เอาผ้าคลุมหน้าห่มตัวไว้ไปนั่งอยู่ที่สถานที่กลางแจ้ง
 ริมทางที่จะไปบ้านทิมนาท ด้วยนางเห็นว่าเซ-ลาห์ได้ขึ้นแล้ว แต่นางยังมิได้เป็นภรรยาของเขา
 15 เมื่อยูดาห์เห็นนางก็คิดว่าหญิงโสเภณี เพราะนางได้เอาผ้าคลุมหน้าไว้
 16 ยูดาห์จึงได้เข้าไปพูดกับหญิงริมทางนั้นว่า "มาเถิด ให้เราเข้านอนด้วย"
 (เพราะไม่ทราบว่าเป็นสะโงษของตน) นางจึงว่า "ท่านจะให้อะไรสำหรับสิ่งที่ข้าพเจ้าทำ"
 17 ยูดาห์ตอบว่า "เราจะส่งลูกแพะจากฝูงมาให้เจ้าตัวหนึ่ง" นางก็ถามว่า
 "ท่านจะให้ของมัดจำไว้ก่อนจนกว่าจะส่งลูกแพะนั้นมาให้ไหม"
 18 ยูดาห์ถามว่า "เจ้าจะเอาอะไรเป็นของมัดจำ" นางจึงตอบว่า "จะขอแหวนตรากับเข็ม
 ทั้งไม้พลองที่มีของท่านด้วย" ยูดาห์ก็ให้ และเข้าไปหานาง นางก็ตั้งครรภ์กับเขา
 19 นางจึงลูกขึ้นไปเสียและเอาผ้าคลุมหน้านั้นออก นุ่งห่มเสื้อผ้าสำหรับหญิงม่ายอีก
 20 ฝ่ายยูดาห์ก็ฝากลูกแพะมากับเพื่อนคนอดุลลามให้ไปส่งมัดจำจากมือหญิงนั้น
 แต่เขาหาไม่พบ
 21 เขาจึงถามคนที่อยู่ตำบลนั้นว่า "หญิงโสเภณีอยู่ที่สถานที่กลางแจ้งริมทางนี้ไปไหน"
 เขาตอบว่า "หญิงโสเภณีที่นั่นไม่มี"
 22 เพื่อนก็กลับไปบอกยูดาห์ว่า "ข้าพเจ้าหาไม่พบ ทั้งสาวตำบลนั้นก็ว่า `หญิงโสเภณีที่นั่นไม่มี'"
 23 ยูดาห์จึงว่า "ให้หญิงนั้นเก็บของนั้นไว้เถิด มิฉะนั้นเราจะอายใจ ดูเถิด
 เราฝากลูกแพะตัวนี้ไปไว้ แต่ท่านก็หาหญิงนั้นไม่พบ"
 24 อยู่มาอีกประมาณสามเดือน มีคนมาบอกยูดาห์ว่า "ทามารบุตรสะโงษของท่านเป็นหญิงแพศยา
 ยิ่งกว่านั้นอีก ดูเถิด นางมีครรภ์เพราะการแพศยาแล้ว" ยูดาห์จึงสั่งว่า
 "พานางออกมาจับคลอกไฟเสีย"
 25 เมื่อเขากำลังพานางออกมา นางก็ส่งคนไปหาพ่อผู้มาบอกว่า

"ข้าพเจ้ามีครรภ์กับคนที่ เป็นเจ้าของสิ่งนี้" และนางว่า "ขอท่านพิจารณาดูแหวนตรา เลือก และไม้พลองเหล่านี้ว่าเป็นของผูใด"
26 ยุดาห์รับไปพิจารณาดูแล้วก็ว่า "หญิงคนนี้ชอบธรรมยิ่งกว่าเรา เหตุว่าเราได้ยกเขาให้แก่-ลาหับบุตรชายของเรา" ฝ่ายยูดาห์ก็มีได้สมลูกนางต่อไปอีก
27 อยู่มาเมื่อถึงเวลากำหนดคลอดบุตร ดูดิก็ มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์
28 ต่อมาเมื่อจะคลอดนั้นบุตรคนหนึ่งยื่นมือออกมาก่อน หญิงผดุงครรภ์จึงเอาด้ายแดงผูกไว้ที่ข้อมือและกล่าวว่า "คนนั้นคลอดก่อน"
29 ต่อมาเมื่อบุตรนั้นหัดมือเข้าไป ดูดิเกิด บุตรอีกคนหนึ่งก็คลอดออกมาก่อน หญิงผดุงครรภ์จึงร้องว่า "เจ้าแหวกออกมาได้อย่างไร เจ้าได้แหวกออกมา"
เหตุฉะนั้นจึงเรียกบุตรนั้นว่า เปเรศ
30 ภายหลังนั้นชายเปเรศที่มีด้ายแดงผูกข้อมือนั้นก็คลอด จึงให้ชื่อว่า เสร-ราห์

Chapter 39

1 โยเซฟถูกพลางไปยังอียิปต์แล้วไปพักที่ราชารส้านของฟาโรห์
ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เป็นคนอียิปต์ ชื่อโยเซฟไว้จากมือคนอิธมาแอลผู้พาเขาลงมานั้น
2 พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ โยเซฟจึงเจริญรวดเร็ว เขาอยู่ในบ้านคนอียิปต์นายของเขา
3 นายก็เห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้การงานทุกอย่างที่กระทำเจริญขึ้นมากในมือของโยเซฟ
4 โยเซฟได้รับความกรุณาในสายตาของนายและรับใช้ท่าน นายก็ตั้งให้ดูแลการงานในบ้านของท่าน และทุกสิ่งที่ท่านครอบครองอยู่ท่านก็มอบไว้ในมือของโยเซฟทั้งสิ้น
5 ต่อมาตั้งแต่ไปพักที่โยเซฟให้เป็นผู้ดูแลการงานในบ้าน และทรัพย์สินของทั้งปวงของท่านแล้ว
พระเยโฮวาห์ก็ได้ทรงอวยมพระพรให้แก่ครอบครัวของคนที่อียิปต์นั้นเพราะเห็นแก่โยเซฟ ทั้งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรให้สิ่งของทั้งปวงซึ่งเขาซื้ออยู่ในบ้านและในนาให้เจริญขึ้น
6 นายได้มอบของสารพัดไว้ในมือโยเซฟ มิได้เอาใจใส่สิ่งของอะไรเลย เว้นแต่อาหารการกิน โยเซฟนั้นเป็นคนรูปงามและเป็นທີ່โปรดปราน
7 อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ภรรยาของนายมองดูโยเซฟด้วยความเสนาหาและชวนว่า "มานอนกับเราเถิด"
8 แต่โยเซฟไม่ยอม จึงตอบแก่ภรรยาของนายว่า "ลิตดูดิเถิด นายก็ได้หวังสิ่งใดซึ่งอยู่ในบ้านเรือน ได้มอบของทุกอย่างที่มีอยู่ไว้ในมือข้าพเจ้า
9 ในบ้านนี้ไม่มีอะไรใหญ่กว่าข้าพเจ้า นายมิได้หวังสิ่งใดจากข้าพเจ้า ยกเสียแต่ตัวท่านเพราะเป็นภรรยาของนาย ข้าพเจ้าจะทำความผิดใหญ่หลวงขึ้นอันเป็นบาปต่อพระเจ้าอย่างไรได้"
10 ต่อมาเมื่อนางชวนโยเซฟวันแล้ววันเล่า โยเซฟก็ไม่ยอมฟังนาง ไม่ว่าจะนอนกับนางหรืออยู่ด้วยกัน
11 อยู่มาคราวนั้นโยเซฟเข้าไปในบ้านเพื่อทูลกระการงานของเขา ไม่มีชายประจําบ้านคนใดอยู่
12 นางก็คว้าเสื้อฝ่ายโยเซฟเหนียวไว้ แล้วพูดว่า "มานอนอยู่กับเราเถิด"
แต่โยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในเมืองนางหนีไปข้างนอก
13 ต่อมาเมื่อนางเห็นว่าโยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือของนาง หนีไปข้างนอกแล้ว
14 นางก็ร้องเรียกชายประจําบ้านของตนมาบอกว่า "ดูซิ นายเอานกชาติฮิบรูมาไว้ทำความหยาบคายแก่เรา มันเข้ามาหาจะนอนกับข้า แต่ข้าร้องเสียงดัง
15 อยู่มาเมื่อมันได้ยินข้าร้องขึ้น มันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าหนีไปข้างนอก"
16 แล้วนางก็เก็บเสื้อผ้าไว้ใกล้ตัวจนนายกลับมาบ้าน
17 แล้วนางก็บอกกับนายดังนี้ว่า
"อัยยัว่าชาติฮิบรูที่ท่านนำมาไว้นั้นเข้ามาหาจะทำความหยาบคายแก่ข้าพเจ้า
18 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าร้องขึ้นมันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าพเจ้าหนีไปข้างนอก"
19 ต่อมาครั้นนายได้ฟังคำภรรยาบอกว่า "บ่าวของท่านทำกับข้าพเจ้าดังนี้" ก็โกรธนัก
20 จึงเอาโยเซฟไปจำไว้ในคุกที่ซึ่งนักโทษหลวง โยเซฟก็ต้องจำอยู่ที่นั่น
21 แต่ว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และทรงส่งด้ายแดงพระเมตตาแก่เขา ทรงให้เขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของผู้คุมเรือนจำ
22 ผู้คุมเรือนจำก็มอบนักโทษทั้งปวงที่อยู่ในเรือนจำไว้ในความดูแลของโยเซฟ การงานที่ท่านในที่นั้นทุกอย่างโยเซฟเป็นผู้กระทำ
23 ผู้คุมเรือนจำไม่ได้เอาใจใส่การงานใดๆที่โยเซฟดูแล เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และการงานใดๆที่ท่านกระทำพระเยโฮวาห์ก็ทรงโปรดให้เจริญ

Chapter 40

1 ต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พนักงานนำจูงของกษัตริย์แห่งอียิปต์ และพนักงานขนมของพระองค์ทำผิดต่อเจ้านาย คือกษัตริย์แห่งอียิปต์
2 ฟาโรห์ทรงกริ้วข้าราชการทั้งสองนั้น คือหัวหน้าพนักงานนำจูง และหัวหน้าพนักงานขนม
3 จึงให้จำคุกไว้ในบ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ในคุกที่โยเซฟติดอยู่นั้น
4 ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์สั่งโยเซฟให้รับใช้สองคนนั้น โยเซฟก็ปรานีปฏิบัติเขา พนักงานทั้งสองติดคุกอยู่คนหนึ่ง
5 คนหนึ่งข้าราชการทั้งสองนั้นฝันไป
คือพนักงานนำจูงและพนักงานขนมของกษัตริย์อียิปต์ที่ต้องจำอยู่ในคุกนั้น ต่างคนต่างฝันคนละเรื่อง ความฝันของต่างคนก็มีความหมายต่างกัน
6 ครั้นเวลาเช้า โยเซฟเข้ามาหา เห็นข้าราชการทั้งสองนั้น ดูดิเถิด เขามีหน้าโศกเศร้า
7 จึงถามข้าราชการของฟาโรห์ที่ถูกจำอยู่ในคุกที่บ้านนายของตนว่า "ทำไมวันนี้ท่านจึงหน้าเศร้า"
8 เขาตอบว่า "เราทั้งสองฝันไปและไม่มีความฝันใดจะได้แก่ฝันได้" โยเซฟบอกเขาว่า "พระเจ้าท่านนั้นแก่ฝันได้มิใช่หรือ ขอท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเถิด"

9 หัวหน้าพนักงานนำจูงก็เล่าความฝันของตนให้โยเซฟฟังว่า "ดูดิเถิด เราฝันเห็นเอาจูงอยู่ตรงหน้า
10 เอาจูงนั้นมีสามกิ่ง พงอกใบอ่อนดอกตูม ก็มีดอกบานออกมา และช่องุ่นก็สุก
11 ถ้วยของฟาโรห์อยู่ในมือเรา แล้วเราเก็บลูกงุ่นนั้นบีบให้น้ำลงในถ้วยของฟาโรห์ และวางถ้วยนั้นในพระหัตถ์ของฟาโรห์"
12 โยเซฟบอกข้าราชการนั้นว่า "ขอแก่ฝันดังนี้ คือกิ่งสามกิ่งนั้นได้แก่สามวัน
13 ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้น และจะทรงตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเหมือนแต่ก่อน ท่านจะได้วางถ้วยนั้นแก่ฟาโรห์อีก ดังที่ได้กระทำมาแต่ก่อนเมื่อเป็นพนักงานนำจูง
14 เมื่อท่านมีความสุขแล้วขอให้ระลึกถึงข้าพเจ้าและแสดงความเมตตาปราณีแก่ข้าพเจ้า ช่วยทูลฟาโรห์ให้ข้าพเจ้าได้ออกจากบ้านนี้
15 เพราะอันที่จริงข้าพเจ้าหนีมาจากแคว้นอียิปู และที่นี้ก็เหมือนกันข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดอะไรที่ควรต้องติดคุกไต่दनนี้"
16 เมื่อหัวหน้าพนักงานขนมเห็นว่า คำแก่ความฝันนั้นดี จึงเล่าให้โยเซฟฟังว่า "เราฝันด้วย ดูดิเถิด เห็นมีกระจาดขนมขาวสามใบ ตั้งอยู่บนศีรษะเรา
17 ในกระจาดใบบนนั้นมีขนมสารพัดสำหรับฟาโรห์ แล้วมีนกมากินของในกระจาดที่ตั้งอยู่บนศีรษะเรา"
18 โยเซฟตอบว่า "ขอแก่ฝันดังนี้ คือกระจาดสามใบนั้นได้แก่สามวัน
19 ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้นให้พ้นตัว และแขวนท่านไว้ที่ต้นไม้ ผูกนกจะมากินเนื้อท่าน"
20 ครั้นถึงวันที่สามเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของฟาโรห์ พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ แล้วทรงยกศีรษะหัวหน้าพนักงานนำจูง และหัวหน้าพนักงานขนมเข้ามาอยู่ท่ามกลางพวกข้าราชการ
21 ฝ่ายหัวหน้าพนักงานนำจูงนั้นได้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งเดิม เขาก็กินถ้วยในพระหัตถ์ของฟาโรห์เช่นแต่ก่อน
22 ส่วนหัวหน้าพนักงานขนมนั้นให้แขวนคอเสีย สมจริงดังที่โยเซฟแก่ฝันไว้
23 แต่หัวหน้าพนักงานนำจูงนั้นมิได้ระลึกถึงโยเซฟ กลับลืมเขาเสีย

Chapter 41

1 ครั้นอยู่มาอีกสองปีเต็ม ฟาโรห์ก็สุบิน และดูดิเถิด พระองค์ทรงยินอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ
2 ดูดิเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนเฟื่องมาดูดื่มน้ำจากแม่น้ำนั้น เสียงทัญญูแห่งหนึ่ง
3 แล้วดูดิเถิด มีวัวอีกเจ็ดตัวซูบผอมมาเกลี้ยดตามดื่มมาจากแม่น้ำ
มายืนอยู่กับวัวอื่นๆที่ริมฝั่งแม่น้ำ
4 วัวที่ซูบผอมนำเกลี้ยดก็กินวัวอ้วนเฟื่องมาดูดื่มน้ำเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม
5 พระองค์ก็บรรทมหลับไปและสุบินครั้งที่สอง และดูดิเถิด
ต้นข้าวต้นเดียวมีรวงจีดรวงเป็นข้าวเมล็ดเต่งงามดี
6 แล้วดูดิเถิด มีรวงข้าวจีดรวงอกขึ้นมาภายหลัง เป็นข้าวลีบและเกรียมเพราะลมตะวันตก
7 รวงข้าวลีบจีดรวงนั้นได้กลืนกินรวงข้าวเมล็ดเต่งงามดีจีดรวงนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม และดูดิเถิด รู้ว่าเป็นพระสุบิน
8 ครั้นต่อมาเวลารุ่งเช้าพระองค์มีพระทัยปั่นป่วน จึงรับสั่งให้เรียกโหรและปราชญ์ทั้งปวงของอียิปต์มาเฝ้า แล้วฟาโรห์ทรงเล่าพระสุบินให้เขาฟัง แต่ไม่มีผู้ใดทูลแก่พระสุบินนั้นถวายแก่ฟาโรห์ได้
9 ครั้นนั้นหัวหน้าพนักงานนำจูงจึงทูลฟาโรห์ว่า "วันนั้นข้าพระองค์ระลึกถึงความผิดพลั้งของข้าพเจ้าพระองค์ได้
10 คือฟาโรห์ทรงพระพิโรธแก่ข้าราชการของพระองค์ และทรงจำข้าพระองค์ไว้ในคุกที่บ้านผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ทั้งข้าพระองค์กับหัวหน้าพนักงานขนม
11 ข้าพระองค์ทั้งสองฝันในคืนเดียวกัน ทั้งข้าพระองค์และเขา ความฝันของต่างคนมีความหมายต่างกัน
12 มีชายหนุ่มชาติฮิบรูคนหนึ่งเป็นบ่าวของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ อยู่ที่นั่นด้วยกันกับเขา และข้าพระองค์ทั้งสองเล่าความฝันให้เขาฟัง ชายนั้นก็แก่ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสอง เขาก็กินให้แต่ละคนตามความฝันของตน
13 และต่อมาที่เขาแก่ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสองอย่างไรก็เป็นไปอย่างนั้น คือฟาโรห์ทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ในตำแหน่งเดิม แต่ฝ่ายเขานั้นถูกแขวนคอเสีย"
14 ฟาโรห์จึงรับสั่งให้เรียกโยเซฟมา เขาก็รีบไปบิภักดิ์โยเซฟออกมาจากคุกไต่दन โยเซฟโกนหัวผดผลัดเสื้อผ้าแล้วก็เข้าเฝ้าฟาโรห์
15 ฟาโรห์ตรัสแก่โยเซฟว่า "เราฝันไป และหาเป็นผู้ใดแก่ฝันได้ไม่ เราได้ยินถึงเจ้าว่าเจ้าสามารถเข้าใจความฝันเพื่อแก่ฝันนั้นได้"
16 โยเซฟจึงทูลตอบฟาโรห์ว่า "การแก่ฝันมิได้อยู่ที่ข้าพระองค์ พระเจ้าต่างหากจะประทานคำตอบอันเป็นสุขแก่ฟาโรห์"
17 ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า "ในความเป็นของเรามีนา ดูดิเถิด เรายืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ
18 และดูดิเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนเฟื่องมาดูดื่มน้ำจากแม่น้ำ เสียงทัญญูแห่งหนึ่ง
19 แล้วดูดิเถิด วัวอีกเจ็ดตัวตามดื่มมาไม่งาม นกเกลี้ยดมากและซูบผอม เราไม่เคยเห็นมีวัวเป็นอย่างนี้หัวแผ่นดินอียิปต์เลย
20 วัวที่ซูบผอมไม่งามนั้นกินวัวอ้วนที่เจ็ดตัวแรกนั้นเสียหมด
21 เมื่อกินหมดแล้วหาเราใครว่ามันกินเข้าไปไม่ เพราะยังพอมองเหมือนแต่ก่อน แล้วเราก็ตื่นขึ้น
22 เราเห็นในความฝันของเรา ดูดิเถิด ต้นข้าวต้นหนึ่ง มีรวงจีดรวงอกขึ้นมา เป็นข้าวเมล็ดเต่งงามดี
23 และดูดิเถิด ข้าวอีกจีดรวงอกขึ้นมาภายหลังเป็นข้าวเหี่ยวลีบ และเกรียมเพราะลมตะวันตก
24 รวงข้าวลีบนั้นกลืนกินรวงข้าวดีจีดรวงนั้นเสีย เราเล่าความฝันนี้ให้โหรฟัง แต่ไม่มีใครสามารถอธิบายให้เราได้"

25 โยเซฟจึงทูลฟาโรห์ว่า "พระสุบินของฟาโรห์มีความหมายอันเดียวกัน พระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์ทราบถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ

26 วัวอ้วนที่เจ็ดตัวนั้นคือเจ็ดปี และรวงข้าวดีเลิศรวงนั้นก็คือเจ็ดปี เป็นความเฟื่องฟูเหมือนกัน

27 วัวเจ็ดตัวซูบผอมน่าเกลียดที่ขึ้นมาภายหลังคือเจ็ดปี กับรวงข้าวเล็กรวงลีบและเกรียมเพราะลมตะวันตกนั้น คือเจ็ดปีที่กันดารอาหาร

28 นี่คือสิ่งที่ข้าพระองค์ทูลฟาโรห์ คือพระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์รู้สิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ

29 ดุเล็ด จะมีอาหารบริบูรณ์ทั่วประเทศอียิปต์ถึงเจ็ดปี

30 หลังจากนั้นจะมีเกิดการกันดารอาหารอีกเจ็ดปี จนจะลือความอุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์เสีย การกันดารอาหารจะล้างผลาญแผ่นดิน

31 ทำให้จำความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินไม่ได้ เพราะเหตุการณ์กันดารอาหารที่เกิดขึ้นตามหลังนี้ ด้วยว่าการกันดารอาหารนั้นจะรุนแรงนัก

32 ที่ฟาโรห์สุบินสองครั้งนั้น ก็หมายว่าสิ่งนั้นพระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว และพระเจ้าทรงให้บังเกิดในเราดังนี้

33 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอฟาโรห์เลือกคนที่มีความคิดดี มีปัญญา ตั้งให้ดูแลประเทศอียิปต์

34 ขอฟาโรห์ทำดังนี้และให้คนนั้นจัดพนักงานไว้ทั่วแผ่นดิน และเก็บผลหนึ่งในห้าส่วนแห่งประเทศอียิปต์ไว้ตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น

35 ให้คนเหล่านั้นรวบรวมอาหารในปีที่อุดมเหล่านั้นซึ่งจะมาถึงนั้นไว้ และสะสมข้าวด้วยอำนาจของฟาโรห์ไว้และให้เก็บอาหารไว้ในเมืองต่างๆ

36 อาหารนี้จะได้เป็นเสบียงสำรองในแผ่นดินสำหรับเจ็ดปีที่กันดารอาหาร ซึ่งจะเกิดขึ้นในประเทศอียิปต์ เพื่อแผ่นดินจะไม่พินาศเสียไปเพราะกันดารอาหาร"

37 ข้อเสนอนี้เป็นที่เห็นชอบในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการทั้งปวงของพระองค์

38 ฟาโรห์ตรัสกับบรรดาข้าราชการว่า "เราจะหาคนที่มีความรู้ของพระเจ้าของเราในแผ่นดินนี้ได้หรือ"

39 ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า "เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงเรื่องนี้ทั้งสิบแก่ท่าน จะหาผู้ใดที่มีความคิดดีและมีปัญญาเหมือนท่านก็ได้"

40 ท่านจะดูแลราษฎรสำนักของเรา และประชาชนทั้งหลายของเราจะปฏิบัติตามคำสั่งของท่าน เว้นแต่ฝ่ายพระที่หนึ่งเท่านั้นเราจะเป็นใหญ่กว่าท่าน"

41 ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า "ดูเถิด เราตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์แล้ว"

42 ฟาโรห์ทรงถอดตำราทรงตั้งตราออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ สวมที่มือโยเซฟ กับให้สวมเสื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และสวมสร้อยทองคำให้ที่คอ

43 ให้โยเซฟใช้รถหลวงคันที่สองซึ่งฟาโรห์มียู และมีคนร้องประกาศข้างหน้าท่านว่า "ลูกเขาลงเถิด" ดังนั้นแหละ พระองค์ทรงตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์

44 ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า "เราคือฟาโรห์ ไม่มีคนทั่วแผ่นดินอียิปต์จะยกมือยกเท้าไว้เว้นแต่ท่านจะอนุญาต"

45 ฟาโรห์เรียกนามโยเซฟว่า ศาสนาพาเนอาห์ และประทานอาสน์บุตรสาวไปกิเฟราปุริทิตเมืองโอนไธเป็นภรรยา โยเซฟก็ออกไปสำรวจทั่วประเทศอียิปต์

46 เมื่อโยเซฟเข้าเฝ้าฟาโรห์ทักขัตริย์แห่งอียิปต์นั้น ท่านอายุได้สามสิบปี แล้วโยเซฟก็ออกจากที่เข้าเฝ้าฟาโรห์เที่ยวไปทั่วประเทศอียิปต์

47 ในเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น แผ่นดินก็ออกผลมากมาย

48 โยเซฟรวบรวมอาหารทั้งเจ็ดปีซึ่งมีอยู่ในประเทศอียิปต์ไว้หมด สะสมอาหารไว้ในเมืองต่างๆ ผลที่เกิดขึ้นในรอบเมืองใดก็เก็บไว้ในเมืองนั้นๆ

49 โยเซฟสะสมข้าวไว้จุเจ็ดศอกในแควและเลกมากมายต้องหยุดคิดบุญชี้ เพราะน้ำไม่ถ้วน

50 ก่อนถึงปีกันดารอาหาร มีบุตรชายสองคนเกิดแก่โยเซฟ ซึ่งนางอาสน์บุตรสาวไปกิเฟราปุริทิตเมืองโอนบึงเกิดให้ท่าน

51 โยเซฟเรียกบุตรหัวปีว่า มนัสสะห์ กล่าวว่า "เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้าลืมนความยากลำบากทั้งปวง และวางศ้วนทั้งสิ้นของบิดาเสีย"

52 บุตรที่สองท่านเรียกชื่อว่า เอฟราอิม "เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายทวีขึ้นในแผ่นดินที่ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ใจ"

53 เจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์ก็ล่วงไป

54 จึงเกิดการกันดารอาหารเจ็ดปี ดังที่โยเซฟกล่าวไว้ การกันดารอาหารนั้นเกิดทั่วแผ่นดินทั้งหลาย แต่ทั่วประเทศอียิปต์ยังมีอาหารอยู่

55 เมื่อชาวอียิปต์อดอยากอาหาร ประชาชนก็ร้องทูลขออาหารต่อฟาโรห์ ฟาโรห์ก็รับสั่งแก่ชาวอียิปต์ทั้งหลายว่า "ไปหาโยเซฟ ท่านบอกอะไร ก็จงทำตาม"

56 การกันดารอาหารแผ่ไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก โยเซฟก็เปิดคลังออกขายข้าวแก่ชาวอียิปต์ และการกันดารอาหารในแผ่นดินอียิปต์รุนแรงมาก

57 และประเทศทั้งปวงก็มายังประเทศอียิปต์หาโยเซฟเพื่อซื้อข้าว เพราะการกันดารอาหารร้ายแรงในทุกประเทศ

Chapter 42

1 เมื่อโยอาบรู้ว่ามิثวาในอียิปต์ ยาโคบจึงพูดกับพวกบุตรชายของตนว่า "มานั่งมองดูกันอยู่ทำไมเล่า"

2 ท่านพูดว่า "ดูเถิด เราได้ยินว่ามิทวาในอียิปต์ ลงไปซื้อข้าวจากที่นั่นมาให้พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้มีชีวิตและไม่อดตาย"

3 พี่ชายของโยเซฟสิบคนก็ลงไปซื้อข้าวที่อียิปต์

4 แต่เบนยามินน้องชายของโยเซฟนั้นยาโคบไม่ให้เป็นไปกับพวกพี่ชาย ด้วยท่านกล่าวว่า "เกรงว่าอาจจะเกิดอันตรายแก่เขา"

5 บรรดาบุตรชายของอิสราเอลก็ไปซื้อข้าวพร้อมกับคนทั้งหลายที่ไป เพราะการกันดารอาหารก็เกิดในแผ่นดินคานาอัน

6 ฝ่ายโยเซฟเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ท่านเป็นผู้ที่ขายข้าวให้แก่บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน พวกพี่ชายของโยเซฟก็มากราบไหว้ท่าน ก้มหน้าลงถึงดิน

7 โยเซฟเห็นพวกพี่ชายของตนและรู้จักเขาแต่ทว่าเป็นไม่รู้จักเขา และพูดจาตุ้นกับเขา

ท่านถามเขาว่า "พวกเจ้ามาจากไหน" เขาตอบว่า "มาจากแผ่นดินคานาอันเพื่อซื้ออาหาร"

8 โยเซฟรู้จักพวกพี่ชาย แต่พวกพี่หารู้จักท่านไม่

9 โยเซฟระลึกถึงความฝันที่ท่านเคยฝันถึงพวกพี่ๆ และกล่าวแก่พวกเขาว่า "พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม แอมมาดูจวอนของบ้านเมือง"

10 พวกเขาร้องตอบท่านว่า "นายเจ้าข้า มิใช่เช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านมาซื้ออาหาร

11 ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน เป็นคนสัตย์จริง ผู้รับใช้ของท่านมิใช่คนสอดแนม"

12 โยเซฟบอกเขากลับว่า "มิใช่ แต่พวกเจ้ามาเพื่อดูจวอนของบ้านเมือง"

13 พวกพี่จึงตอบว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านเป็นพี่น้องสิบสองคน เป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกันอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ดุเล็ด วันนี้น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดา แต่น้องอีกคนหนึ่งเสียไปแล้ว"

14 โยเซฟตอบเขาว่า "ที่เรารู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนสอดแนม' นั้นจริงแน่ๆ

15 พวกเจ้าจะถูกทดลองดังนี้ โดยพระชนม์ฟาโรห์พวกเจ้าจะไปจากที่นี่ไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องมาที่นี่

16 พวกเจ้าต้องอยู่ในคุกก่อน ให้คนหนึ่งไปพากเจ้าไปพาน้องชายมา เพื่อพิสูจน์ถ้อยคำของเจ้าว่าเจ้าพูดจริงหรือไม่ มิฉะนั้นโดยพระชนม์ฟาโรห์ พวกเจ้าเป็นคนสอดแนมเน"

17 แล้วโยเซฟก็สั่งพวกพี่ชายไว้ด้วยกันในคุกสามวัน

18 ในวันที่สามโยเซฟบอกเขาว่า "ทำดังนี้แล้วจะรอดชีวิต เพราะเรายำเกรงพระเจ้า

19 ถ้าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง จงให้คนหนึ่งไปพากเจ้าจากจวอนที่ห้องเล็กในคุก คนอื่นนำข้าพเจ้าไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้านของเจ้า

20 แล้วพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่าพวกเจ้าพูดจริง แล้วพวกเจ้าจะไม่ตาย" พวกพี่ชายก็ทำดังนี้

21 พวกพี่ชายจึงพูดกันว่า "ที่จริงเรามีความผิดเรื่องน้องชายเรา เพราะเราได้เห็นความทุกข์ใจของน้องเมื่อเขื่อนานเราแต่แล้วมิได้ฟัง เพราะฉะนั้นความทุกข์ใจทั้งนี้จึงบังเกิดแก่เรา"

22 ฝ่ายรูปเนบูตกัน้องทั้งหลายว่า "ข้าพเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า 'อย่าทำบาปผิดต่อเด็กนั้น' แต่พวกเจ้าไม่ฟัง เหตุฉะนั้น ดุเล็ด การที่พวกเขาเรื่องโลภิตของน้องจึงมาถึง"

23 พวกพี่ชายไม่รู้ว่โยเซฟฟังออก เพราะว่าท่านพูดกับเขาโดยใช้ล่าม

24 โยเซฟก็หันไปจากเขาและร้องไห้ แล้วกลับมาพูดกับเขาก

และเอาสิมโอนออกมามัดไว้ต่อหน้าต่อตาพวกเขา

25 แล้วโยเซฟบัญชาให้ใส่ข้าวในถุงของพี่ชายให้เต็มและใส่เงินของแต่ละคนไว้ในกระสอบของทุกคน และให้เสบียงไปกินกลางทาง ท่านก็ทำต่อเขาดังนี้

26 พวกเขามารรถข้าวใส่หกลังแล้วก็ออกเดินทางไป

27 ครั้นคนหนึ่งเปิดกระสอบออกจะเอาข้าวไว้หลาकिन ณ ที่หยุดพัก ดุเล็ด เขาก็เห็นเงินของเขาอยู่ที่ปากกระสอบนั้น

28 ผู้นั้นจึงบอกแก่พี่น้องว่า "เงินของข้าพเจ้ากลับคืนมา ดุเล็ด เงินนั้นอยู่ที่ปากกระสอบของข้าพเจ้า" พี่น้องตกใจกลัวจนตัวสั่น พูดกันว่า "ที่พระเจ้าทรงกระทำดังนี้แก่เราจะเป็นอย่างไรหนอ"

29 เขาก็กลับไปหาโยาโคบบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่ตนให้บิดาฟังว่า

30 "ท่านผู้นั้นที่เป็นเจ้านายของประเทศพูดจาตุ้นกับพวกข้าพเจ้า เหมาเอาว่าพวกข้าพเจ้าเป็นผู้สอดแนมดูบ้านเมือง

31 พวกข้าพเจ้าเรียนท่านว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นคนสัตย์จริง หากได้เป็นคนสอดแนมไม่

32 ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน มีพี่น้องสิบสองคน น้องคนหนึ่งเสียไปแล้ว น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดาในแผ่นดินคานาอัน'

33 แล้วท่านผู้เป็นเจ้านายของประเทศนั้นตอบแก่เราว่า 'เพื่อเราจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง ให้คนหนึ่งไปพากพี่น้องอยู่กับเรา

พวกเจ้าเอาข้าวไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้านของเจ้า แล้วออกเดินทางไปได้

34 แล้ววงพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา เราจึงจะรู้ว่าพวกเจ้ามิได้เป็นคนสอดแนม แต่เป็นคนสัตย์จริง แล้วเราจะปล่อยพี่ชายไป พวกเจ้ายังจะได้ค้าขายในประเทศนี้"

35 และต่อมาครั้นพวกเขาแก่กระสอบข้าวออก ดุเล็ด เห็นห่อเงินของแต่ละคนอยู่ในกระสอบของตน เมื่อเวลาพวกเขา กับบิดาเห็นห่อเงินดังนั้นก็กลัว

36 ฝ่ายยาโคบบิดาของเขาจึงว่า "พวกเจ้าทำให้เรารู้สึกเศร้าจากลูกของเรา โยเซฟก็เสียไปแล้ว สิโมนก็เสียไปแล้ว แล้วพวกเจ้ายังจะเอาเบนยามินไปอีกคน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดทำให้เรามีความทุกข์"

37 รูปเนบจึงบอกบิดาของตนว่า "ถ้าลูกไม่พาเบนยามินกลับมาให้พ่อ พ่อจะเอาบุตรชายทั้งสองคนของลูกฆ่าเสีย จมอมเบนยามินไว้ในความดูเลของลูกเถิด แล้วลูกจะนำเขากลับมาหาพ่ออีก"

38 ยาโคบบอกว่า "ลูกของเราจะไม่ลงไปกับเจ้า เพราะพี่ชายของเขาก็ตายเสียแล้ว เหลือแต่เบนยามินคนเดียว ถ้าเกิดอันตรายแก่เขาในเวลาเดินทางไปกับเจ้า เจ้าจะพาผมหอกของเราลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์"

Chapter 43

1 การกันดารอาหารในแผ่นดินร้ายแรงยิ่ง

2 และต่อมาเมื่อครอบครัวยาโคบกินข้าวที่ได้มาจากประเทศอียิปต์หมดแล้ว บิดาเขาร้องบอกแก่บุตรชายว่า "ไปซื้ออาหารมาอีกหน่อย"

3 แต่ดูดาห์ตอบบิดาว่า "ท่านกำชับพวกลูกอย่างเด็ดขาดว่า 'ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเราจะไม่เห็นหน้าเราอีก'

4 ถ้าพ่อใช้ให้น้องชายไปกับพวกลูก ลูกจะลงไปซื้ออาหารให้พ่อ

5 แต่ถ้าน้องพ่อไม่ไปน้องไป พวกลูกจะไม่ลงไป เพราะเจ้านายท่านบัญชาแก่พวกลูกว่า 'ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเราจะไม่เห็นหน้าเราอีก'"

6 อิสราเอลจึงว่า "เหตุใดเงินเจ้าจึงไปบอกท่านว่ามีน้องชายอีกคนหนึ่ง ทำให้เราได้รับความเข้าใจเช่นนี้"

7 เขาจึงตอบว่า "เจ้านายท่านชักใช้ติดตามถึงพวกลูก และญาติพี่น้องของพวกลูกว่า 'บิดายังอยู่หรือ เจ้าน้องชายอีกหรือเปล่า' พวกลูกก็ตอบตามคำถามนั้น จะล่วงรู้ได้อย่างไรว่าท่านจะสั่งว่า 'พาน้องชายของเจ้ามา'"

8 ยูดาห์จึงพูดกับอิสราเอลบิดาของเขาว่า "ขอพ่อให้เด็กนั้นไปกับข้าพเจ้า เราจะได้ลูกขึ้นออกเดินทางไปกับเพื่อจะได้มีชีวิตและไม่ตาย ทั้งพวกลูกและพ่อกับลูกอ่อนทั้งหลายของเราด้วย"

9 ลูกรับประกันน้องคนนี้ พ่อจะเรียกร้องให้ลูกรับผิดชอบได้ ถ้าลูกไม่นำเขากลับมาหาพ่อและส่งเขาต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกรับผิดชอบต่อพ่อตลอดไปเป็นนิตย์"

10 ด้วยว่าถ้าพวกลูกไม่เชื่อเช่นนั้น ก็จะได้กลับมาเป็นครั้งที่สองแล้วเป็นแน่"

11 ฝ่ายอิสราเอลบิดาของพวกเขาก็บอกบุตรชายทั้งหลายว่า "ถ้าอย่างนั้นให้ทำดังนี้ คือเอาเมล็ดธัญพืชที่ดีที่สุดที่มีในแผ่นดินนี้ คือพืชสับบาร์ นำฝังบาง ยังไม่และมดยอบ ลูกนัทและลูกอัลมอนด์ ใส่ภาชนะไปเป็นของกำนัลแก่ท่าน"

12 เาเงินติดมือเจ้าไปสองเท่า คือเงินที่ติดมาในปากกระสอบของเจ้านั้นก็ให้ติดมือกลับไปด้วย เพราะบางทีเขาจะเอาไป"

13 จงพาน้องชายของเจ้าด้วย แล้วลูกขึ้นกลับไปหาท่านนั้นอีก"

14 ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โปรดกรุณาพวกเจ้าต่อหน้าท่านนั้น เพื่อท่านจะปล่อยพี่ชายกับเบนยามินกลับมา หากว่าเราจะต้องพลัดพรากจากบุตรไปก็ตามเถิด"

15 คนเหล่านั้นก็เอาของกำนัลและเงินสองเท่าติดมือไปพร้อมกับเบนยามิน แล้วลูกขึ้นพากันเดินทางลงไปยังประเทศอียิปต์ และเข้าเฝ้าโยเซฟ"

16 เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมากับพี่ชาย ท่านจึงสั่งคนต้อนว่า "จงพาคนเหล่านี้เข้าไปในบ้าน ให้ฆ่าสัตว์และจัดโต๊ะไว้ เพราะคนเหล่านี้จะมารับประทานด้วยกันกับเราในเวลาเที่ยง"

17 คนต้อนเรือนก็ทำตามคำโยเซฟสั่ง และพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านโยเซฟ"

18 คนเหล่านั้นก็กลัวเพราะเขาพาเข้าไปในบ้านโยเซฟ จึงพูดกันว่า "เพราะเหตุใดจึงติดตามในกระสอบของเราจึงก่อนนั้น เขาจึงพาพวกเราที่นี่ เพื่อท่านจะหาเหตุใส่เราจับกุมเรา จับเราเป็นทาส ทั้งจะริบเอาด้วย"

19 พวกเขาเข้าไปหาคนต้อนเรือนของโยเซฟ และพูดกับเขาที่ประตูบ้าน"

20 และกล่าวว่า "นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายลงมาครั้งก่อนเพื่อซื้ออาหาร"

21 และต่อมาครั้นข้าพเจ้าทั้งหลายไปถึงที่พัก เราเปิดกระสอบของเราออก และดูเถิด เงินของแต่ละคนก็อยู่ในปากกระสอบของตน เงินนั้นยังอยู่ครบถ้วนทุก ข้าพเจ้าจึงได้นำเงินนั้นติดมือกลับมา"

22 ข้าพเจ้าเอาเงินอีกส่วนหนึ่งติดมือมาเพื่อจะซื้ออาหารอีก เงินที่อยู่ในกระสอบของเรานั้นผู้ใดใส่ไว้ข้าพเจ้าไม่ทราบเลย"

23 คนต้อนเรือนจึงตอบว่า "จงเป็นสุขเถิด อย่างกลัวเลย พระเจ้าของท่านและพระเจ้าของบิดาท่านบนดาดฟ้าไม่มีทรัพย์สินอยู่ในกระสอบเพื่อท่าน เงินของท่านนั้นเราได้รับแล้ว" คนต้อนเรือนก็พลันเอนออกมาหาเขา"

24 คนต้อนเรือนพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของโยเซฟ แล้วเอาน้ำให้เขา เขาก็ล้างเท้าและคนต้อนเรือนจัดหญ้าฟางให้เขาเขากิน"

25 พวกพี่ชายก็จัดเตรียมของกำนัลไปถวายโยเซฟซึ่งจะมาในเวลาเที่ยง เพราะเขาได้ยินว่าเขาจะรับประทานอาหารกับท่านนั้น"

26 เมื่อโยเซฟกลับมาบ้าน เขาก็บอกของกำนัลที่ติดมือนั้นมาให้โยเซฟในบ้านแล้วกราบลงถึงดินต่อท่าน"

27 โยเซฟถามถึงทุกข์สุขของเขาและกล่าวว่า "บิดาของเจ้าผู้ชราที่พวกเจ้ากล่าวถึงครั้งก่อนนั้นสบายดีหรือ บิดายังมีชีวิตอยู่หรือ"

28 เขาตอบว่า "บิดาของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่สบายดี ท่านยังมีชีวิตอยู่" แล้วเขาก็โน้มลงกราบไหว้อีก"

29 โยเซฟเผยหน้าดูเห็นเบนยามินน้องชายมารดาเดียวกัน แล้วถามว่า "คนนี้เป็นน้องชายสุดท้องที่พวกเจ้าบอกแก่เราครั้งก่อนหรือ" โยเซฟกล่าวว่า "ลูกเอ๋ย ขอให้พระเจ้าทรงเมตตาแก่เจ้า"

30 แล้วโยเซฟรีบไป เพราะรักน้องจนกลืนน้ำตาไว้ไม่ได้ ท่านก็หาที่ที่จะร้องไห้ ท่านจึงเข้าไปในห้องร้องไห้อยู่ที่นั่น"

31 โยเซฟล้างหน้าแล้วกลับออกมาแจ้งใจกับน้ำตาสั่งว่า "ยกอาหารมาเถิด"

32 พวกคนใช้ก็ยกส่วนของโยเซฟมาตั้งไว้เฉพาะท่าน ส่วนของพี่น้องก็เฉพาะพี่น้อง ส่วนของคนอียิปต์ที่จะมารับประทานด้วยกันนั้นก็เฉพาะเขา เพราะคนอียิปต์จะไม่รับประทานอาหารร่วมกับคนฮีบรู ด้วยว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจสำหรับคนอียิปต์"

33 พวกพี่น้องก็นั่งตรงหน้าโยเซฟ เรียงตั้งแต่พี่ใหญ่ผู้มีสิทธิบุตรหัวปี ลงมาจนถึงน้องสุดท้องตามวัย พี่น้องทั้งหลายมองดูตากันด้วยความประหลาดใจ"

34 แล้วโยเซฟก็สั่งของรับประทานให้พี่น้องเหล่านั้นต่อหน้าท่าน แต่ของที่ส่งให้เบนยามินนั้นมากกว่าของพี่ชายถึงห้าเท่า พวกเขาก็กินดื่มกับโยเซฟจนสำราญใจ"

Chapter 44

1 โยเซฟสั่งคนต้อนเรือนของท่านว่า "จัดอาหารใส่กระสอบของคนเหล่านี้ให้เต็มตามที่จะชนไปได้ และเอาเงินของเขาส่งไว้เ็นปากกระสอบของทุกคน"

2 ใส่ถ้วยของเรา คือถ้วยเงินนั้นไว้เ็นปากกระสอบของคนสุดท้องกับเงินค่าข้าวของเขาด้วย" คนต้อนเรือนก็ทำตามคำที่โยเซฟสั่ง"

3 ครั้นเวลารุ่งเช้าคนต้อนเรือนก็ให้คนเหล่านั้นออกเดินทางไปพร้อมกับลาของเขา"

4 เมื่อพี่น้องออกไปจากเมืองยังไม่มีผู้ใดนำโยเซฟส่งคนต้อนเรือนว่า "ลูกขึ้นไปตามคนเหล่านั้น เมื่อไปทันแล้วให้ถามพวกเขาว่า 'ทำไมพวกเจ้าจึงทำความชั่วตอบความดีเล่า' ถ้ายินเป็นด้วยเฉพาะที่เจ้านายของข้าได้ดื่ม และใช้ท่านยมิได้หรือ เจ้าทำเช่นนี้ผิดมาก"

6 คนต้อนเรือนตามพวกเขาไปทัน แล้วว่าแก่พี่น้องตามคำที่โยเซฟบอก

7 คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า "เหตุใดเจ้านายของข้าพเจ้าจึงว่าอย่างนี้ พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำเรื่องเช่นนี้เลย"

8 ดูเถิด เงินที่ข้าพเจ้าพบในปากกระสอบของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ายังได้นำมาจากแผ่นดินคานาอันคืนแก่ท่าน"

ข้าพเจ้าทั้งหลายจะลี้ภัยเงินทองไปจากบ้านนายของท่านได้อย่างไรเล่า"

9 หากท่านพบของนั้นที่ใครในพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านก็ให้ผู้นั้นตายเถิด และข้าพเจ้าทั้งหลายจะเป็นทาสเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย"

10 คนต้อนเรือนจึงว่า "บัดนี้ให้เป็นไปตามคำที่ท่านว่า ถ้าเราพบของนั้นที่ผู้ใด ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสของเรา แต่ท่านทั้งหลายหาความผิดไม่"

11 พวกเขาทุกคนจึงรีบยกกระสอบของตนวางลงบนดินและเปิดกระสอบของตนออก"

12 คนต้อนเรือนก็ค้นดูตั้งแต่คนหัวปีจนถึงคนสุดท้อง ก็พบถ้วยนั้นในกระสอบของเบนยามิน"

13 พวกเขาจึงลี้ภัยหนีจากตน และบรรทุกขึ้นหลังลากลับมายังเมือง"

14 ฝ่ายยูดาห์กับพวกพี่น้องก็มาบ้านโยเซฟ โยเซฟยังอยู่ที่นั่น พวกเขากราบลงถึงดินต่อหน้าท่าน"

15 โยเซฟจึงถามเขาว่า "พวกเจ้าทำอะไรนะ พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างเราท่านยมิได้"

16 ยูดาห์ตอบว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจะตอบอย่างไรกับนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดอย่างไร หรือข้าพเจ้าจะแก้ตัวอย่างไรได้ พระเจ้าทรงทราบความชั่วช้าของพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าแต่ท่าน ดูเถิด พวกข้าพเจ้าเป็นทาสของท่าน ทั้งข้าพเจ้าทั้งหลายกับคนที่เขาพบด้วยผู้นั้นด้วย"

17 แต่โยเซฟตอบว่า "พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เรากระทำเช่นนั้น เฉพาะคนที่เขาพบถ้วยในมือนั้นจะเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าจงกลับไปหาบิดาโดยสันติสุขเถิด"

18 ยูดาห์จึงเข้าไปใกล้โยเซฟ เรียกว่า "โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านขอกราบเรียนท่านสักคำหนึ่ง ขอท่านอย่าได้ถือโกรธข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านเลย เพราะท่านก็เป็นเหมือนฟาโรห์"

19 นายของข้าพเจ้าถามข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า 'เจ้าน้องมีบิดาหรือน้องชายอยู่หรือ'

20 พวกข้าพเจ้าตอบนายของข้าพเจ้าว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายมีบิดาที่ชราแล้ว มีบุตรคนหนึ่งเกิดเมื่อบิดาชรา เป็นน้องเล็ก พี่ชายของเด็กนั้นตายเสียแล้ว บุตรของมารดานั้นยังอยู่แต่คนนั้นคนเดียวและบิดารักเด็กคนนั้นมาก'

21 แล้วท่านส่งข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า 'พาน้องคนนั้นมาที่นี่ให้เราดู'

22 ข้าพเจ้าทั้งหลายเรียนนายของข้าพเจ้าว่า 'เด็กหนุ่มคนนี้จะพรากจากบิดาไม่ได้เพราะถ้าจากบิดาไป บิดาจะตาย'

23 ท่านบอกข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า 'ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายไม่พาน้องชายสุดท้องมาด้วยกับเราจะไม่เห็นหน้าเราอีกเลย'

24 และต่อมาครั้นข้าพเจ้าไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายก็นำถ้วยคำของนายของข้าพเจ้าไปเล่าให้บิดาฟัง"

25 และบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายสั่งว่า 'จงกลับไปอีกซื้ออาหารมาให้พวกเราหน่อย'

26 ข้าพเจ้าทั้งหลายว่า 'เราลงไปไม่ได้ ถ้าน้องชายสุดท้องไปด้วยเราจึงจะลงไป เพราะเราจะเห็นหน้าท่านนั้นไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องอยู่กับเรา'

27 บิดาผู้รับใช้ของท่านจึงบอกข้าพเจ้าทั้งหลายว่า 'เจ้ารู้ว่าภรรยาของเราลดอดบุตรชายให้เราสองคน'

28 บุตรคนหนึ่งก็จากเราไปแล้ว เราจึงว่า 'สตรีร้ายกัดกินเราเสียเป็นแน่' เราไม่ได้เห็นบุตรนั้นจนบัดนี้"

29 ถ้าพวกเจ้าเอาเด็กคนนี้ไปจากเราด้วย และเขาเป็นอันตรายขึ้น พวกเจ้าก็จะทำให้เราซึ่งมีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์"

30 เหตุฉะนั้นบัดนี้เมื่อข้าพเจ้ากลับไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่าน และเด็กหนุ่มนั้นมิได้กลับไปกับข้าพเจ้า เพราะชีวิตของท่านติดอยู่กับชีวิตของเด็ก"

31 และต่อมาเมื่อบิดาเห็นว่าเด็กนั้นไม่อยู่กับพวกข้าพเจ้า บิดาก็จะตาย ผู้รับใช้ของท่านจะเป็นเหตุให้บิดาผู้รับใช้ของท่านผู้มีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์"

32 เพราะข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านรับประกันน้องไว้ต่อบิดาของข้าพเจ้าว่า 'ถ้าข้าพเจ้าไม่พาน้องกลับมาหาบิดา ข้าพเจ้าจะรับผิดต่อบิดาตลอดไป'

33 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอโปรดให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่แทนน้องโดยเป็นทาสของนายของข้าพเจ้า ขอให้น้องกลับไปกับพวกพี่ของท่านเถิด"

34 ด้วยว่าถ้าน้องมิได้อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับไปหาบิดาของข้าพเจ้าอย่างไรได้ นึกกลัวว่าจะเห็นเหตุร้ายอยู่ที่นี่แก่บิดาข้าพเจ้า"

Chapter 45

1 โยเซฟอดกลืนต่อหน้าบรรดาผู้ที่ยืนอยู่ต่อไปอีกมิได้ ท่านก็ร้องสั่งว่า "ให้ทุกคนออกไปเสียเถิด" จึงไม่มีผู้ใดยืนอยู่กับท่านด้วย ขณะที่โยเซฟนั่งให้พี่น้องรู้จักตัวท่าน"

2 แล้วโยเซฟร้องไห้เสียงดัง คนอียิปต์ทั้งหลายและคนในสำนักพระราชวังฟาโรห์ก็ได้ยิน"

3 โยเซฟบอกพวกพี่น้องของตนว่า "เราคือโยเซฟ บิดาเรายังมีชีวิตอยู่หรือ"

ฝ่ายพวกพี่น้องไม่รู้ที่จะตอบประการใดเพราะตกใจกลัวที่เผชิญหน้ากับโยเซฟ"

4 โยเซฟจึงบอกพี่น้องของตนว่า "เชิญเข้ามาใกล้เถิด" เขาก็เข้ามาใกล้แล้วโยเซฟว่า "เราคือโยเซฟน้องที่พี่ชายมายังอียิปต์"

5 แต่บัดนี้อย่าเสียใจไปเลย อย่าโกรธตัวเองที่ขายเราที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าทรงได้เราให้มาก่อนหน้าเพื่อจะได้ช่วยชีวิต"

6 เพราะมีการก่อดรเอาเราในแผ่นดินสองปีแล้ว ยังอีกห้าปีจะหายน่าหรือภัยข้าวไม่ได้เลย"

7 พระเจ้าทรงได้เรามาก่อนนี้ เพื่อสงวนหมู่คนจากพวกที่ไว้บนแผ่นดิน และช่วยชีวิตของไว้ด้วยการช่วยให้บนอันใหญ่หลวง"

8 ฉะนั้นบัดนี้มิใช่ที่ให้ผู้ใดให้เราที่นี่ แต่พระเจ้าทรงให้มา พระองค์ทรงโปรดให้เราเป็นเหมือนบิดาแก่ฟาโรห์ เป็นเจ้าในราชวงศ์ทั้งสิ้น และเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด"

9 เจ้าจงรีบขึ้นไปหาบิดาเรามาก่อนว่า 'โยเซฟบุตรชายของท่านพูดดังนี้ว่า

"พระเจ้าทรงโปรดให้ลูกเป็นเจ้าเหนืออียิปต์ทั้งสิ้น ขอลงมาจากอียิปต์ได้ช้า
10 พ่อจะได้อยู่ในแผ่นดินโกเชน และพ่อจะได้อยู่ใกล้ลูก
ทั้งตัวพ่อกับลูกหลานและฝูงแพะแกะ ฝูงวัว และทรัพย์ทั้งหมดของพ่อ
11 ลูกจะบำรุงรักษาพ่อที่นั่น ด้วยยั้งกะเนยอาหารอาหารอีกห้าปี
มิฉะนั้นพ่อและครอบครัวของพ่อและผู้คนที่มีอยู่มากจะตายไป"
12 ดูเถิด นายนดาที่และนายนดาของเบนยามินน้องชายของข้าพเจ้าได้เห็นว่าเป็นปากของข้าพเจ้าเอง
ที่ได้พูดกับพี่
13 พี่จึงเล่าให้บิดาของเราฟังถึงยศศักดิ์ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในอียิปต์และที่พี่ได้เห็นนั้นทุกประการ
พี่จึงรีบพาบิดาเราลงมาถึงที่นี่เกิด"
14 โยเซฟทอดคอเบนยามินผู้น้องแล้วร้องไห้ เบนยามินก็ทอดคอโยเซฟร้องไห้เหมือนกัน
15 ยิ่งกว่านั้นโยเซฟจึงจูบพี่ชายทั้งปวงและร้องไห้ หลังจากนั้นพี่น้องของท่านก็สันทนาการกับโยเซฟ
16 เพราะว่า "พี่น้องของโยเซฟมา" ไปถึงราชวังฟาโรห์
ฟาโรห์ก็รับข้าพเจ้ามาและทรงรักพี่มากยิ่งนัก
17 ฟาโรห์รับสั่งกับโยเซฟว่า "พูดกับพี่น้องของท่านว่า 'ท่านดังนี้
คืออาของบรรพบุรุษสืบลูกกลับไปแผ่นดินคานาอัน
18 พาบิดาและครอบครัวของเจ้ามาหาเรา เราจะประทานของดีที่สุดในแผ่นดินอียิปต์ให้พวกเจ้า
พวกเจ้าจะได้รับประทานผลไม้อุดมบริบูรณ์ของประเทศนี้'
19 เราสั่งเจ้าแล้ว จงทำดังนี้
เราขอบรรทุกจากประเทศอียิปต์ไปรับเด็กเล็กและภรรยาของเจ้ากับน้าบิดาของเจ้ามา
20 อย่าเสียทรัพย์สมบัติเลย เพราะของดีที่สุดในประเทศอียิปต์เป็นของเจ้าแล้ว"
21 บรรดาบุตรของอิสราเอลก็ทำตาม โยเซฟจัดรถบรรทุกให้เขาตามรับสั่งของฟาโรห์
กับให้เสบียงรับประทานตามทาง
22 โยเซฟให้เสื้อผ้านละสำรับ แต่ให้เงินแก่เบนยามินสามร้อยเหรียญกับเสื้อห้าสำรับ
23 โยเซฟฝากของต่อไปน้าให้บิดา คือลาสิบตัวบรรทุกของดีที่สุดในประเทศอียิปต์
และลาตัวเมียอีกสิบตัวบรรทุกข้าว ธนมาปง และเสบียงอาหารสำหรับให้บิดารับประทานตามทาง
24 ดังนั้นโยเซฟส่งพี่น้องไป แล้วเขาก็ออกไป แล้วท่านส่งเขาวา
"จงระวังให้ดีอย่าได้วิวาทกันตามทาง"
25 พวกพี่น้องก็พากันขึ้นไปจากอียิปต์เข้าไปในแผ่นดินคานาอันไปหาโยอาบิดาของตน
26 บอกบิดาว่า "โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ ท่านเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด"
แต่จิตโยอาบิดงังงั้นเพราะยังไม่เชื่อเขา
27 เขาจึงเล่าคำของโยเซฟให้บิดาฟังทุกประการ คือคำที่โยเซฟส่งพวกเขาไว้
เมื่อโยอาบิดเห็นรถบรรทุกที่โยเซฟส่งมารับตน จิตใจของท่านก็ชื่นชมยินดีขึ้น
28 อิสราเอลจึงว่า "เราอึ้งใจแล้ว โยเซฟลูกเรายังมีชีวิตอยู่ เราจะไปเห็นลูกก่อนเราตาย"

Chapter 46

1 อิสราเอลเดินทางไปด้วยพร้อมทั้งทรัพย์ทั้งหมด มาถึงเมืองเบเออร์เซบา
และถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของอิสราเอลของตน
2 พระเจ้าตรัสแก่อิสราเอลโดยมีดิมในเวลากลางคืนว่า "ยาโคบ ยาโคบเอ๋ย" ยาโคบกล่าวว่า
"ข้าพระองค์อยู่ที่นี่พระเจ้าข้า"
3 พระองค์จึงตรัสว่า "เราคือพระเจ้า คือพระเจ้าของบิดาเจ้า
อย่ากลัวที่จะลงไปยังอียิปต์เพราะเราจะให้เจ้าเป็นประมุขชาติใหญ่ที่นั่น
4 เราจะลงไปกับเจ้าถึงอียิปต์ และเราจะพาเจ้าขึ้นมาอีกด้วยแน่ และโยเซฟจะวางมือบนตาเจ้า"
5 ยาโคบก็ยกไปจากเบเออร์เซบา บรรดาบุตรชายอิสราเอลก็พาโยอาบิดาขึ้นรถบรรทุกที่ฟาโรห์ส่ง
มารับไปรับลูกหลานเล็กและภรรยาของเขา
6 เขาพาฝูงสัตว์ของตนและทรัพย์ที่เขาได้มาในแผ่นดินคานาอันนั้นไปอียิปต์
ทั้งยาโคบกับบรรดาเชื้อสายของท่าน
7 คือลูกหลานชายหญิงและเชื้อสายทั้งหมดของท่านเข้าไปในอียิปต์
8 ต่อไปนี้เป็นชื่อลูกหลานของอิสราเอลที่เข้าไปในอียิปต์ ทั้งยาโคบและบุตรชายของท่านคือ รูเบน
บุตรหัวปีของยาโคบ
9 และบุตรชายของรูเบน คือ ฮานโนช ปาลู เฮสโรน และคารมี
10 บุตรชายของสิเมโอน คือ เยมูเอล ยาหมิน โอาหาด ยาซีน และโศหาร กับชูลู
บุตรชายของเลวีคนคานาอัน
11 บุตรชายของเลวี คือ เกอร์โชน โคฮาท และเมรารี
12 บุตรชายของยูดาห์คือ เอร์ โอนัน เส-หาล เปเรศ เส-ราห์
แต่เอร์และโอนันได้ถึงแก่ความตายในแผ่นดินคานาอัน บุตรชายของเปเรศคือ เฮสโรน และฮามูล
13 บุตรชายของอิสสาคาร์ คือ โทลา ปูราห์ โยบ และซิมโรน
14 บุตรชายของเศบูลุน คือ เสดด เอลอน และอิลเลอ
15 พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางเลอาห์ ซึ่งนางคลอดให้ยาโคบในปอดานอารัม กับบุตรสาวชื่อ
ดินาห์ บุตรชายหญิงทั้งหมดด้วยกันมีสามสิบสามคน
16 บุตรชายของกาท คือ ศิฟโอน อักกี ซูนิ เอสโบน เอร์ อาโรตี และอาเรลี
17 บุตรชายของอาซอร์ คือ ยิมนาห์ อิชูอาห์ อิชูโอ และเปรีอาห์ กับเสราห์น้องสาวของเขา
และบุตรชายของเปรีอาห์คือ เซบอร์และมัลคิเอล
18 พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางลีลาห์ ผู้ที่ลาบ้นยกให้แก่นางเลอาห์บุตรสาวของตน
และบุตรสิบหกคนนั้นนางคลอดให้ยาโคบ
19 บุตรชายของนางราเชลภรรยายาโคบคือ โยเซฟและเบนยามิน
20 มนัสเสห์กับเอฟราอิม เกิดแก่โยเซฟในแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งนางอาเสนาห์บุตรสาวของไปทิเฟรา
บุโรทิตเมืองโอนคลอดให้ท่าน
21 บุตรชายของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ อัสเบล เก-รา นาอามาน เอโอ โธษ มุปีม มุปีม
และออร์ด
22 พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางราเชลที่เกิดแก่ยาโคบ มีสิบสี่คนด้วยกัน
23 บุตรชายของดานคือ หุซิม
24 บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนิ เยเซอร์ และฮิลเลม

25 พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางบิลฮาห์ ผู้ที่ลาบ้นยกให้แก่นางราเชลบุตรสาวของตน
และบุตรเจ็ดคนนั้นนางคลอดให้ยาโคบ
26 บรรดาคนของยาโคบซึ่งออกมาจากบ้นเอวของท่านที่เข้ามาในอียิปต์นั้น
ไม่นับภรรยาของบุตรชายยาโคบ มีหกสิบหกคนด้วยกัน
27 บุตรชายของโยเซฟซึ่งเกิดแก่ท่านในอียิปต์มีสองคน
นับคนทั้งปวงในครอบครัวของยาโคบที่เข้ามาในอียิปต์ได้เจ็ดสิบคน
28 ยาโคบให้ยูดาห์ล่วงหน้าไปหาโยเซฟเพื่อจะนำหน้าไปยังเมืองโกเชน
แล้วพวกเขาก็มาถึงแผ่นดินโกเชน
29 โยเซฟก็จัดรถม้าของตนขึ้นไปยังเมืองโกเชนรับอิสราเอลบิดาของตน
พอเห็นบิดาท่านก็ทอดคอบิดาไว้ร้องไห้เป็นเวลานาน
30 อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า "เดี๋ยวนี้พ่อจะตายก็ตามเถิด
เพราะพ่อได้เห็นหน้าเจ้าแล้วและรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่"
31 โยเซฟจึงบอกพี่น้องและครอบครัวของเขาว่า
"เราจะขึ้นไปแสดงแก่ฟาโรห์และทูลแก่พระองค์ว่า
'พี่น้องและครอบครัวของบิดาผู้เคยอยู่ในแผ่นดินคานาอันนั้นมาหาข้าพระองค์แล้ว
32 คนเหล่านั้นเป็นผู้เลี้ยงแกะมีอาชีพเลี้ยงสัตว์ เขาพาฝูงแพะแกะ
ฝูงวัวกับทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสิ้นมาด้วย'
33 และต่อมาเมื่อฟาโรห์จะรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าและจะถามว่า
'พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร'
34 ท่านทั้งหลายจงทูลว่า 'การที่ท่านหาเลี้ยงชีพของพวกเราใช้ของพระองค์นั้นเกี่ยวข้องกับพวกสัตว์
ซึ่งงานดั้งเดิมเป็นเด็กมาจนทุกวันนี้ ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ด้วย'
เพื่อท่านทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน
เหตุว่าคนเลี้ยงแพะแกะทุกคนนั้นเป็นที่รังเกียจสำหรับชาวอียิปต์"

Chapter 47

1 โยเซฟเข้าไปพบฟาโรห์ว่า "บิดาและพี่น้องของข้าพระองค์กับฝูงแพะแกะฝูงวัวและทรัพย์สมบัติ
ของเขาทั้งสิ้นมาจากแผ่นดินคานาอันแล้ว ดูเถิด พวกเขายู่ในแผ่นดินโกเชน"
2 โยเซฟเลือกคนจากหมู่พี่น้อง คือผู้ชายห้าคนพาไปเฝ้าฟาโรห์
3 ฟาโรห์ตรัสถามพี่น้องของโยเซฟว่า "พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร" เขาทูลฟาโรห์ว่า
"พวกเราใช้ของพระองค์เป็นผู้เลี้ยงแพะแกะ ทั้งพวกข้าพระองค์และบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์"
4 เขาทูลฟาโรห์อีกว่า "พวกข้าพระองค์มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้เพราะไม่มีทุ่งหญ้าจะเลี้ยงสัตว์ของ
ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะเหตุว่าในแผ่นดินคานาอันนั้นกั้นดารอาหารนัก
เหตุฉะนั้นบัดนี้ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชนเถิด"
5 ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า "บิดาและพี่น้องของท่านมาหาท่านแล้ว
6 ท่านมีประเทศอียิปต์อยู่ต่อหน้า
ให้บิดาและพี่น้องของท่านตั้งหลักแหล่งอยู่ในแผ่นดินดีที่สุดคือให้เขาอยู่แผ่นดินโกเชน
แล้วในพวกพี่น้องนั้น ถ้าท่านรู้ว่าผู้ใดเป็นคนมีความสามารถ
จงตั้งผู้นั้นให้เป็นหัวหน้ากองเลี้ยงสัตว์ของรา"
7 โยเซฟก็พาโยอาบิดาของท่านเข้าเฝ้าฟาโรห์ ยาโคบก็ถวายพระพรแก่ฟาโรห์
8 ฟาโรห์จึงตรัสถามยาโคบว่า "อายุท่านได้เท่าไร"
9 ยาโคบทูลตอบฟาโรห์ว่า "ข้าพระองค์ดำรงชีวิตอยู่จนบัดนี้ร้อยสามสิบปี
ชีวิตของข้าพระองค์สั้นและมีความลำบาก
ไม่เท่าอายุบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในวันที่ดำรงชีวิตอยู่จนบัดนี้"
10 ยาโคบถวายพระพรแก่ฟาโรห์ แล้วทูลลาไปจากฟาโรห์
11 ฝ่ายโยเซฟให้บิดาและพวกพี่น้องของตนอยู่และถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในประเทศอียิปต์
ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือ ในแผ่นดินรามเสส ตามรับสั่งของฟาโรห์
12 โยเซฟเลี้ยงดูบิดาและพวกพี่น้องรวมทั้งครอบครัวของบิดา
ให้มีอาหารรับประทานตามจำนวนคนในครอบครัว
13 และทั่วแผ่นดินขาดอาหารเพราะการกั้นดารอาหารร้ายแรง
จนแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้นขาดอาหารเพราะการกั้นดารอาหาร
14 โยเซฟรวบรวมเงินทั้งหมดที่ได้จากการขายวัวในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน
และโยเซฟนำเงินนั้นไปไว้ในราชวังฟาโรห์
15 เมื่อเงินในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอันหมดแล้ว
ชาวอียิปต์ทั้งปวงมากราบเรียนโยเซฟว่า "ขออาหารให้พวกข้าพเจ้าเถิด
เหตุใดพวกข้าพเจ้าจะต้องอดตายต่อหน้าท่านเพราะเงินหมดเล่า"
16 โยเซฟจึงบอกว่า "ถ้าเงินหมดแล้วจงเอาฝูงสัตว์ของเจ้ามาและเราจะให้ข้าพเจ้าแลกกับสัตว์"
17 เขาก็นำฝูงสัตว์มาให้โยเซฟ โยเซฟก็ให้อาหารแก่เขาแลกกับม้า แพะแกะ ฝูงวัวและลา
ในปิ่นแทนจ่ายอาหารแลกกับสัตว์ตัวต่างๆของเขา
18 เมื่อปิ่นนั้นสิ้นสุดลงแล้ว เขาก็มาหาท่านในปีที่สองกราบเรียนท่านว่า
"พวกข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังเรื่องนี้ไว้จากนายของข้าพเจ้าว่า
เงินของข้าพเจ้าหมดแล้วและฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าก็เป็นของนายแล้วด้วย
ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดเหลือในสายตาของท่านเลย เว้นแต่ตัวข้าพเจ้ากับที่ดินเท่านั้น
19 เหตุใดข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องอดตายต่อหน้าต่อตาท่านเล่า
ทั้งตัวข้าพเจ้ากับที่ดินของข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย
ขอท่านโปรดซื้อพวกข้าพเจ้ากับที่ดินแลกกับอาหาร
ข้าพเจ้าทั้งหลายกับที่ดินจะเป็นทาของฟาโรห์ ขอท่านโปรดให้เมล็ดข้าวแก่พวกข้าพเจ้า
เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้และไม่ตายเพื่อที่ดินนั้นจะไม่ร้างไป"
20 โยเซฟก็ซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้แก่ฟาโรห์
เพราะคนอียิปต์ทุกคนขายไร่นาของตนเนื่องจากการกั้นดารอาหารรุนแรงต่อเขายังนัก
เพราะฉะนั้นแผ่นดินจึงตกเป็นของฟาโรห์
21 ส่วนประชาชนเหล่านั้นโยเซฟให้เขาขายไปอยู่ตามเมืองต่างๆในประเทศอียิปต์
22 เว้นแต่ที่ดินของพวกบุโรทิตเท่านั้นโยเซฟไม่ได้ซื้อ เพราะบุโรทิตได้รับส่วนจากฟาโรห์

และดำรงชีวิตอาศัยตามส่วนที่ฟาโรห์พระราชทาน เหตุฉะนั้นเขาจึงไม่ได้ขายที่ดินของเขา

23 โยเซฟชี้แจงแก่ประชาชนทั้งปวงว่า "ดูเถิด
วันนี้เราซื้อตัวพวกเจ้ากับที่ดินของเจ้าให้เป็นของฟาโรห์แล้ว
นี่เราจะให้เมล็ดข้าวแก่พวกเจ้าและพวกเจ้าจงเอาไปหว่านเถิด
24 และต่อมาเมื่อได้ผลแล้วจงถวายส่วนหนึ่งในห้าส่วนแก่ฟาโรห์ เก็บสี่ส่วนไว้เป็นของตน
สำหรับได้เป็นเมล็ดข้าวบ้าง เป็นอาหารสำหรับเจ้าและครอบครัวกับเด็กเล็กบ้าง"

25 คนทั้งหลายก็กล่าวว่า "ท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้
ขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้าเถิด
ข้าพเจ้าทั้งหลายยอมเป็นทาสของฟาโรห์"

26 โยเซฟตั้งเป็นกฎหมายในประเทศอียิปต์ราบเท่าทุกวันนี้ว่า ให้ฟาโรห์ได้ส่วนหนึ่งในห้าส่วน
เว้นแต่ที่ดินของปุโรหิตเท่านั้นไม่ตกเป็นของฟาโรห์

27 พวกอิสราเอลอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ณ แผ่นดินโกเสน เขามีทรัพย์สมบัติที่นั่น
และมีลูกหลานทวีขึ้นมากมาย

28 ยาโคบมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินอียิปต์สิบเจ็ดปี รวมอายุยาโคบได้ร้อยสิบเจ็ดปี

29 เวลาที่อิสราเอลจะสิ้นชีพก็ใกล้เข้ามาแล้ว ท่านจึงเรียกโยเซฟบุตรชายท่านมาสั่งว่า
"ถ้าเดี๋ยวนี้เราได้รับความกรุณาในสายตาของเจ้า
เราขอร้องให้เจ้าเอามือของเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา
และปฏิบัติต่อเราด้วยความเมตตากรุณาและจริงใจ ขอเจ้าโปรดอย่าฝังเราศพไว้ในอียิปต์เลย
30 แต่เราจะถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเรา แล้วเจ้าจงนำเราออกจากอียิปต์ไปฝังไว้ ณ
ที่ฝังศพบิดาเถิด" โยเซฟก็สัญญาว่า "ข้าพเจ้าจะกระทำตามที่ท่านสั่ง"

31 อิสราเอลจึงบอกว่า "จงปฏิญาณตัวให้เราด้วย" โยเซฟก็ปฏิญาณให้บิดา
แล้วอิสราเอลก็ราบลงที่บนหัวนอน

Chapter 48

1 และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้มีคนเรียนโยเซฟว่า "ดูเถิด บิดาของท่านป่วย"
โยเซฟก็หันหลังหันและเอเฟราอิมบุตรชายทั้งสองของตนไป

2 มีคนบอกยาโคบว่า "ดูเถิด โยเซฟบุตรชายมาหาท่าน"
อิสราเอลก็รวบรวมกำลังลุกขึ้นนั่งบนที่นอน

3 ยาโคบจึงพูดกับโยเซฟว่า
"พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้สำแดงพระองค์แก่พ่อที่ตำบลลูสในแผ่นดินคานาอัน
และทรงอวยพระพรแก่พ่อ

4 และตรัสแก่พ่อว่า "ดูเถิด เราจะให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้นและเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่
และจะยกแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิตย์"
5 ส่วนบุตรชายทั้งสองของเจ้าที่เกิดแก่เจ้าในประเทศอียิปต์ก่อนพ่อมาหาเจ้าในอียิปต์ก็เป็นบุตรช
องพ่อ เอเฟราอิมและมนัสเสห์จะต้องเป็นของพ่อ เหมือนรูเบนและสิเมโอน

6 ส่วนบุตรของเจ้า ที่เกิดมาภายหลังเขานั้นเป็นบุตรของเจ้า
เขาจะได้ชื่อตามพี่ชายในการรับมรดกของเขา

7 และสำหรับพ่อเมื่อพ่อจากบิดามมา
นางราเชลซึ่งอยู่กับพ่อก็ได้สิ้นชีวิตในแผ่นดินคานาอันขณะอยู่ตามทางยังห่างจากเอเฟราธา
แล้วพ่อได้ฝังศพเธอไว้ริมทางไปเอเฟราธาที่คิอเบสเลเฮม"

8 อิสราเอลเห็นบุตรชายทั้งสองของโยเซฟจึงถามว่า "นี่ใคร"

9 โยเซฟตอบบิดาของตนว่า "นี่เป็นบุตรชายของลูกที่พระเจ้าประทานแก่ลูกในแผ่นดินนี้"
อิสราเอลจึงว่า "ขอเจ้าพาบุตรทั้งสองเข้ามาเพื่อพ่อจะได้ให้พรแก่เขา"

10 ครั้นนั้นดาของอิสราเอลมีลมวิ่วไปเพราะพร มองอะไรไม่เห็น
โยเซฟพาบุตรเข้ามาใกล้บิดา บิดาก็จับอุกเขา

11 อิสราเอลบอกโยเซฟว่า "แต่ก่อนพ่อคิดว่าจะไม่ได้เห็นหน้าเจ้า แต่ดูเถิด
พระเจ้าทรงโปรดให้พ่อเห็นทั้งเชื้อสายของเจ้าด้วย"

12 โยเซฟเอาบุตรออกมาจากรหว่างเข่าของท่าน แล้วกราบลงถึงดิน

13 โยเซฟงูบุตรทั้งสองเข้าไปใกล้บิดา มือขวาจับเอเฟราอิมให้อยู่ข้างซ้ายอิสราเอล
และมือซ้ายจับมนัสเสห์ให้อยู่ข้างขวาอิสราเอล

14 ฝ่ายอิสราเอลก็เหยียดมือขวาออกมาบนศีรษะเอเฟราอิมผู้เป็นน้อง
และมือซ้ายวางไว้บนศีรษะมนัสเสห์ โดยตั้งใจเหยียดมือออกเช่นนั้น เพราะมนัสเสห์เป็นบุตรหัวปี

15 แล้วอิสราเอลกล่าวคำอวยพรแก่โยเซฟว่า
"ขอพระเจ้าที่อับราฮัมและอิสอัคบิดาข้าพเจ้าดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์นั้น
ขอพระเจ้าผู้ทรงบำรุงเลี้ยงชีวิตข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาจนวันนี้
16 ขอทูลสารพัดที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น โปรดอวยพรแก่เด็กหนุ่มทั้งสองนี้
ให้เขาสืบชื่อของข้าพเจ้าและชื่อของอับราฮัมและชื่อของอิสอัคบิดาของข้าพเจ้าไว้และขอให้เขาเจริญ
ทวีขึ้นเป็นมวลชนบนแผ่นดินเถิด"

17 ฝ่ายโยเซฟเมื่อเห็นบิดาวางมือข้างขวาบนศีรษะของเอเฟราอิมก็ไม่พอใจ
จึงจับมือบิดาแยกจากศีรษะเอเฟราอิมวางบนศีรษะมนัสเสห์

18 โยเซฟพูดกับบิดาของตนว่า "ไม่ถูก บิดาของข้าพเจ้า เพราะคนนี้เป็นหัวปี
ขอท่านวางมือขวาบนศีรษะคนเถิด"

19 บิดาก็ไม่ยอมจึงตอบว่า "พอแล้ว ลูกเอ๋ย พอแล้ว เขาจะเป็นคนตระกูลหนึ่งด้วย
และเขาจะใหญ่โตด้วย แต่แท้จริงน้องชายจะใหญ่โตกว่าที่
และเชื้อสายของน้องนั้นจะเป็นคนหลายประชาชาติด้วยกัน"

20 วันนั้นอิสราเอลก็ให้พรแก่ทั้งสองคนว่า "พวกอิสราเอลจะได้ชื่อเจ้าให้พรว่า
"ขอพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านเป็นเหมือนเอเฟราอิมและเหมือนมนัสเสห์เถิด"

อิสราเอลจึงให้อเอเฟราอิมเป็นใหญ่กว่ามนัสเสห์แล้ว

21 อิสราเอลบอกโยเซฟว่า "ดูเถิด พ่อจะตายแล้ว
แต่พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าและจะพาพวกเจ้ากลับไปสู่แผ่นดินของบรรพบุรุษของเจ้า

22 ยิ่งกว่านั้นอีก พ่อจะยกส่วนหนึ่งที่พ่อดีใจจากมรดกอาโมไรต์ด้วยดาบและธนูของพ่อฉันให้แก่
เจ้าแทนที่จะให้พี่น้องของเจ้า"

Chapter 49

1 ยาโคบเรียกบรรดาบุตรชายของตนมา ล้วน
"พวกเจ้ามาชุมนุมกันแล้วเราจะบอกเหตุที่จะบังเกิดแก่เจ้าในยศสุดท้าย

2 บุตรชายของยาโคบเอ๋ย จงมาประชุมกันฟัง จงฟังคำอิสราเอลบิดาของเจ้า

3 รูเบนเอ๋ย เจ้าเป็นบุตรหัวปีของเรา เป็นกำลังและเป็นผลแรกแห่งริ้วแรงของเรา
เป็นยอดแห่งความมีเกียรติและยอดของความรุ่มร่า

4 เจ้าไม่มั่นคงเหมือนดังน้ำ จึงเป็นยอดไม่ได้ ด้วยเจ้าล่วงเข้าไปถึงที่นอนบิดาของเจ้า
เจ้าทำให้ที่นอนนั้นเป็นมลทิน เขาช่างเข้าไปถึงที่นอนของเรา

5 สิเมโอนกับเลวีเป็นพี่น้องกัน เครื่องอาวุธร้ายกาจอยู่ในที่อาศัยของเขา
6 จิตวิญญาณของเราเอ๋ย อย่าเข้าไปในที่ชุมนุมลับลับของเขา ศบรตดาศักดิ์ของเขาเอ๋ย
อย่าเข้าร่วมกับเขาเลย เหตุว่าเขาสาแค้นด้วยความโกรธ เขาทำลายกำแพงเมืองตามอำเภอใจเขา

7 ให้ความโกรธอันรุนแรงของเขาเป็นที่ตั้ง ให้ความโหดร้ายของเขาเป็นที่สาปเสียด
เราจะให้เขาแตกแยกกันในพวกยาโคบ จะให้เขาพลัดพรากไปในพวกอิสราเอล

8 ยูดาห์เอ๋ย พวกพี่น้องจะสรรเสริญเจ้า มือของเจ้าจะจับคอตของศัตรูของเจ้า
บุตรทั้งหลายของบิดาจะกราบเจ้า

9 ยูดาห์เป็นลูกสิงโต ลูกเอ๋ย เจ้าก็ได้ลุกขึ้นจากการจับสัตว์ เขาก็มลง
เขาหมอบลงเหมือนสิงโตตัวผู้ และเหมือนสิงโตแก่ ใครจะเหยียดเขาให้ลุกขึ้น

10 ธารพระภระจะไม่ขาดไปจากยูดาห์
หรือผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์จะมา
และชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมตัวกับผู้นั้น

11 เขาผู้กลาของเขาวัวที่เถาถุ่น และผู้ถูกลาของเขาวัวที่เถาถุ่นดีที่สุด
เขาชักผ้าของเขาด้วยน้ำถุ่น เขาชักเสื้อผ้าของเขาด้วยเลือดแห่งเถาถุ่น

12 ดาเซาจะแดงด้วยน้ำถุ่น และพื้นเขาขาวด้วยน้ำนม

13 เสิบลูจะอาศัยอยู่ที่ท่าเรือริมทะเล เขาจะเป็นท่าจอดเรือ
เขตแดนของเขาจะต่อกันไปถึงเมืองไซดอน

14 ฝ่ายอิสราเอลเป็นตัวเลขมีกำลังมากหมอบลงกลางสัณการของมัน

15 เขาเห็นว่าที่ก่อกัดและแผ่นดินสลาย จึงย่อบาของตนลงรับไว้ ยอมเป็นทาสรับใช้การงาน

16 ส่วนดานจะปกครองพลไพร่ของตน เหมือนเป็นตระกูลหนึ่งในอิสราเอล

17 ดานจะเป็นญูยูตามทาง เป็นญูพิชที่อยู่ในหนทางที่ก่อกัดเท้าม้า ให้คนชืดกหนายลง

18 ขั้แต่กระเษยโฮวาร์ ข้าพระองค์จรรคจอยความรอดจากพระองค์

19 ฝ่ายกาตนั้นจะมีกองทัพมาย้ายิเขา แต่ในที่สุดเขาจะกลับตามไล่ตีกองทัพนั้น

20 อาจมีการวิวรณ์จะเกิดจากเอเซอร์ และเขาจะผลิตเครื่องเสวยสำหรับภักดิ์ริย

21 นัฟทาลีเป็นกวางตัวเมียที่ปล่อยปละ เขากล่าวว่าอันไพบเร

22 โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผลดก เป็นกิ่งที่เกิดผลดกอยู่ริมบ่อน้ำ มีกิ่งพาดข้ามกำแพง

23 พวกฟรานธูได้ทำให้เขาทุกขโศก ทั้งยังและเกลียดสังเขา

24 แต่ธนูของเขาเองยืนหยัดต่อสู้
ลำแขนของเขามีกำลังขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเดชาญาณของยาโคบ
(ผู้เลี้ยงแกะคือลาแห่งอิสราเอลมาจากพระองค์นั้น)

25 โดยพระเจ้าของบิดาพระเจ้าผู้จะทรงช่วยเจ้า โดยพระองค์ทรงศักดิ์ดานภาพใหญ่ยิ่ง
ผู้จะทรงอวยพระพรแก่เจ้าด้วยพรที่มาจากฟ้าเบื้องบน พรที่มาจากใต้ทะเลเบื้องล่าง
พรที่มาจากบนและครภัก

26 ส่วนพรที่มาจากบิดาของเจ้า มีมากกว่าพรที่มาจากบรรพบุรุษของเรา
จนถึงที่สุดแห่งเนินเขาเนื่องนิตย์ ขอพรเหล่านั้นอยู่บนศีรษะของโยเซฟ
และอยู่เบื้องบนกระหม่อมศีรษะแห่งผู้ที่ต้องพราจากพี่น้อง

27 ฝ่ายเบนยามินจะละเหยื่อเหมือนสุนัขป่า เวลาเช้าเขาจะกินเหยื่อเสีย
เวลาเย็นเขาจะแบ่งปันของที่แย่งชิงไว้"

28 ทั้งหมดนี้เป็นตระกูลพี่สิบสองของอิสราเอล นี่เป็นถ้อยคำที่บิดากล่าวไว้แก่เขาและอวยพรเขา
ยาโคบให้พรแก่ทุกคนอย่างเหมาะสมกับแต่ละคน

29 ยาโคบกำขับเขาและกล่าวแก่เขาว่า "เราจะไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเรา
จงส่งเราไว้กับบรรพบุรุษของเราในถ้ำที่นอนของเอโฟรคนอิตไต่

30 ในถ้ำที่อยู่ในนาชื่อมัดป-ลาห์ หน้ามมีเรในแผ่นดินคานาอัน
ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อกับนาของเอโฟรคนอิตไต่ไว้เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน

31 ณ ที่นั้น เขาฝังศพอับราฮัม และซาร่าภรรยาของเขา
ที่นั่นเขาได้ฝังศพอิสอัคและเรเบคาภรรยาของเขา และที่นั่นเราฝังศพเลอาห์

32 นากับถ้ำที่อยู่ในนาอันเราซื้อจากลูกหลานของเอท"

33 เมื่อยาโคบสั่งบุตรชายของตนเสร็จแล้ว ก็ยกเท้าขึ้นบนที่นอน แล้วก็สิ้นลมหายใจ
และลูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของท่าน

Chapter 50

1 โยเซฟพบหนหลังที่หน้าบิดาแล้วร้องไห้และร่ำกัน

2 โยเซฟปัญหาพวกหม่อที่เป็นข้าราชการของตน ให้อาบยารักษาศพบิดาไว้
พวกหม่อก็อาบยารักษาศพอิสราเอล

3 เขาทำการอาบยารักษาศพนั้นถึงสี่สิบวัน จึงสำเร็จเวลาของการอาบยารักษาศพ
ชาวอียิปต์ก็ไว้ทุกข์ให้อิสราเอลถึงเจ็ดสิบวัน

4 เมื่อวันเวลาที่ไว้ทุกข์ให้ท่านผ่านพ้นไปแล้ว โยเซฟก็เรียนข้าราชการสำนักของฟาโรห์ว่า
"ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอโปรดไปพลที่พระภรรณของฟาโรห์ว่า

5 บิดาให้เราปฏิญาณไว้ โดยกล่าวว่า "ดูเถิด พ่อจะจนจะตายแล้ว
จงเอาศพพ่อไปฝังไว้ในอูโมงค์ที่พ่อได้ขุดไว้สำหรับพ่อ ณ แผ่นดินคานาอัน"
เหตุฉะนั้นบัดนี้ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าขึ้นไปยังศพบิดาแล้วข้าพเจ้าจะกลับมามีอีก"

6 ฟาโรห์ก็รับสั่งว่า "จงขึ้นไปฝังศพบิดาของท่านตามคำที่บิดาให้ท่านปฏิญาณไว้ฉันเถิด"

7 โยเซฟจึงขึ้นไปยังศพบิดา พวกข้าราชการของฟาโรห์

ผู้ใหญ่ในราชสำนักและบรรดาผู้ใหญ่หัวแผ่นดินอียิปต์ทั้งสิ้นก็ตามไปด้วย
8 กับครอบครัวทั้งหมดของโยเซฟ พวกพี่น้องและครอบครัวของบิดาท่านก็ไปด้วยเหมือนกัน
เว้นแต่เด็กเล็กๆและฝูงแพะแกะฝูงวัวเท่านั้น เขาให้อยู่ในแผ่นดินโกเชน
9 มีขบวนราชรถ ขบวนม้าไปกับท่าน เป็นขบวนใหญ่มาก
10 เขาก็พากันมาถึงลานนาวด้าวแห่งอาทาด ซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
ที่นั่นเขาร้องให้คร่ำครวญเป็นอันมาก โยเซฟก็ไว้ทุกข์ให้บิดาเจ็ดวัน
11 เมื่อชาวแผ่นดินนั้นคือคนคานาอันได้เห็นการไว้ทุกข์ที่ลานอาทาด เขาจึงพูดกันว่า
"นี่เป็นการไว้ทุกข์ใหญ่ของชาวอียิปต์" เหตุฉะนั้นเขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า อาเบลมิสราอิม
ตามอนนั้นอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
12 บุตรชายยาโคบกระทำตามคำที่ท่านสั่งเขาไว้
13 คือบรรดาบุตรชายเชิญศพไปยังแผ่นดินคานาอัน แล้วฝังไว้ในถ้ำที่อยู่ในนาซ็อมัดเป-ลาห์
ซึ่งอับราฮัมซื้อไว้กับนาจอกเอโพรคนฮิตไตต์เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อได้เป็นสุสาน อยู่หน้ามัมเร
14 เมื่อฝังศพบิดาแล้ว โยเซฟก็กลับมายังอียิปต์
ทั้งท่านกับพวกพี่น้องและคนทั้งปวงที่ไปในงานฝังศพบิดาของท่าน
15 เมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟเห็นว่าบิดาสิ้นชีวิตแล้ว เขาจึงพูดว่า "บางทีโยเซฟจะตั้งพวกเรา
และจะแบกศพพวกเราบนอานเพราะการประทุษร้ายที่พวกเราเคยกระทำแก่เขา"
16 พวกพี่ก็ชักชวนไปเรียนโยเซฟว่า "บิดาท่านเมื่อก่อนจะสิ้นใจนั้นสั่งไว้ว่า
17 'พวกเจ้าจงเรียนโยเซฟว่า
บัดนี้เราขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดและบาปของพวกพี่ชายที่ประทุษร้ายท่าน'
บัดนี้ขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดของข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของพระเจ้าของบิดาท่าน"
โยเซฟจึงร้องให้เมื่อฟังพี่ชายเรียนดังนี้
18 พี่ชายก็พากันมาราบลงต่อหน้าโยเซฟด้วยว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน"
19 โยเซฟจึงบอกเขาว่า "อย่ากลัวเลย เราเป็นดังพระเจ้าหรือ
20 สำหรับพวกท่าน พวกท่านคิดร้ายต่อเรากิจจริง
แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดีอย่างทั้งปวงเกิดขึ้นแล้วในวันนี้ คือช่วยชีวิตคนเป็นอันมาก
21 ดังนั้นบัดนี้พี่อย่ากลัวเลย เราจะบำรุงเลี้ยงที่ทั้งบุตรด้วย"
โยเซฟพูดลอบโยนพวกพี่น้องและพูดอย่างกรุณาต่อเขา
22 โยเซฟอาศัยอยู่ในอียิปต์ ทั้งท่านและครอบครัวบิดาของท่าน โยเซฟอาศัยในอียิปต์
23 โยเซฟได้เห็นลูกหลานเหลนของเอฟราอิม
บุตรของมาลีร์ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ที่เกิดมาบนเข่าของโยเซฟ
24 โยเซฟจึงบอกพวกพี่น้องว่า "เราจวนจะตายแล้ว
และพระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่
และจะพาพวกท่านออกไปจากประเทศนี้ให้ถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับอับราฮัม
อิสอัคและยาโคบ"
25 โยเซฟก็ให้ลูกหลานของอิสราเอลปฏิญาณคำว่า
"พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่แล้วท่านทั้งหลายต้องนำกระดูกของเราไปจากที่นี่"
26 โยเซฟสิ้นชีพเมื่ออายุได้ร้อยสิบปี เขาก็อวยภรรยาสะฟไว้แล้วบรรจุไว้ในโลงที่อียิปต์

EXODUS

Chapter 1

1 นี่แหละเป็นชื่อบุตรของอิสราเอลที่เข้ามาในประเทศอียิปต์
ท่านเหล่านี้กับทั้งครอบครัวของตนได้มากับยาโคบ
2 คือ รูเบน ลีเมโอน เลวี และ ยูดาห์
3 อิศาการ์ เศบูลุน และ เบนยามิน
4 ดาน และนัฟทาลี กาดและอาเชอร์
5 คนทั้งปวงที่ออกมาจากบั้นเอวของยาโคบมารวมเจ็ดสิบคนด้วยกัน
ส่วนโยเซฟนั้นอยู่ที่ประเทศอียิปต์แล้ว
6 แล้วโยเซฟกับพี่น้องทุกคน ทั้งบรรดาคนยุคนั้น ถึงแก่ความตายเสียหมด
7 และบุตรของอิสราเอลมีลูกหลานมากและเพิ่มจำนวนขึ้นมาก พวกเขาทวีมากขึ้น
และมีกำลังมากทีเดียว และแพร่หลายไปจนเต็มแผ่นดินนั้น
8 บัดนี้มิชดัยรัชองค์ใหม่ขึ้นครองราชสมบัติในประเทศอียิปต์ ซึ่งมีได้รู้จักกับโยเซฟ
9 และพระองค์ทรงประกาศแก่ชนชาติของพระองค์ว่า "ดูเถิด
ประชาชนชนชาติอิสราเอลมีมากกว่าและมีกำลังยิ่งกว่าเรากิจ
10 มาเถิด ให้เราใช้สติปัญญาในเรื่องพวกนี้กับเขา เกรงว่าเขาจะทวีมากขึ้น
แล้วต่อมาเมื่อเกิดสงครามขึ้น เขาจะสมทบกับพวกข้าศึกของเราสู้รบกับเรา
แล้วจะยกออกไปจากอาณาจักร"
11 เหตุฉะนั้น เขาจึงตั้งนางยาสเอบีตเป็นคณอิสราเอลด้วยงานตราครดรา
และเขาทั้งหลายสร้างเมืองเก็บราชสมบัติของฟาโรห์ คือเมืองปิทม และเมืองรามัสเสส
12 แต่ยิ่งเบียดเบียนชนชาติอิสราเอล ชนชาติอิสราเอลก็ยิ่งทวีมากขึ้น และยังแพร่หลายออกไป
ชาวอียิปต์ก็ทุกขใจเนื่องด้วยชนชาติอิสราเอล
13 ชาวอียิปต์จึงบังคับชนชาติอิสราเอลให้ทำงานหนัก
14 และทำให้ชีวิตของเขาสั้นเพราะงานหนักที่เขากระทำนั้น เช่นทำปูนสอ
ทำอิฐและทำงานต่างๆที่ทุ่งนา เขาถูกบังคับให้ทำงานหนักทุกชนิด
15 และกษัตริย์อียิปต์ทรงตรัสกับนางผดุงครรภ์ชาวฮิบรู
ซึ่งคนหนึ่งชื่อสิฟราห์และอีกคนหนึ่งชื่อปูอาห์
16 และพระองค์ตรัสว่า "เมื่อเจ้าไปทำการคลอดให้แก่หญิงฮิบรู และเห็นเขายูบนแผ่นดิน
ถ้าเป็นเด็กชายก็ให้ฆ่าเสีย แต่ถ้าเป็นเด็กหญิงก็ให้ไว้ชีวิต"
17 แต่นางผดุงครรภ์ยำเกรงพระเจ้า จึงมิได้ทำตามีกษัตริย์อียิปต์สั่งเท่านั้น
แต่ปล่อยให้บุตรชายรอดชีวิต

18 กษัตริย์อียิปต์จึงรับสั่งให้นางผดุงครรภ์เข้าเฝ้า และตรัสแก่เขาว่า "เหตุใดนางจึงทำอย่างนี้
คือปล่อยให้เด็กชายรอดชีวิต"
19 นางผดุงครรภ์จึงกราบทูลฟาโรห์ว่า "เพราะหญิงฮิบรูไม่เหมือนหญิงอียิปต์
เพราะเขามีกาลังมากจึงคลอดบุตรโดยเร็ว และนางผดุงครรภ์มาหาเขาไม่ทัน"
20 เพราะฉะนั้น พระเจ้าทรงโปรดประทานนางผดุงครรภ์นั้น พลไพร่ซึ่งทวีมากขึ้น
และมีกำลังเข้มแข็งมาก
21 และต่อมา เพราะนางผดุงครรภ์นั้นยำเกรงพระเจ้า พระองค์จึงได้ทรงให้เขาทั้งสองมีครอบครัว
22 ฝ่ายฟาโรห์จึงรับสั่งแก่ปวโรห์ทั้งปวงของพระองค์ว่า
"บุตรชายทุกคนที่เกิดมาให้เอาไปทิ้งเสียในแม่น้ำ แต่บุตรสาวทุกคนให้รอดชีวิตอยู่ได้"

Chapter 2

1 ยังมีสาววงศ์วานเลวีคนหนึ่ง ได้หญิงสาวคนเลวีมาเป็นภรรยา
2 หญิงนั้นตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย และเมื่อนางเห็นว่าทารกเป็นเด็กที่มีรูปงาม
นางจึงซ่อนทารกไว้ถึงสามเดือน
3 ครั้นนางจะซ่อนทารกต่อไปอีกไม่ได้แล้วก็เอาตะกร้าสานด้วยต้นกก ยัดด้วยขมิ้นและขันทัน
เอาทารกใส่ลงในตะกร้า แล้วนางนำไปวางไว้ที่กอปรอิมแม่น้ำ
4 ส่วนที่สาวยืนอยู่แต่ไกล คอยดูว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นแก่เด็ก
5 และพระราชธิดาของฟาโรห์ลงไปสรงที่แม่น้ำ และพวกสาวใช้เดินไปตามริมฝั่งแม่น้ำนั้น
และเมื่อพระนางเห็นตะกร้าอยู่ระหว่างกอปรอิม จึงสั่งให้สาวใช้ไปนำ
6 และเมื่อเปิดตะกร้านั้นออกก็เห็นทารก และดูเถิด ทารกนั้นกำลังร้องไห้
พระนางจึงทรงกรุณาต่อทารกนั้น และตรัสว่า "นี่เป็นลูกชาวฮิบรู"
7 ที่สาวทรากรังทูลถามพระราชธิดาของฟาโรห์ว่า
"จะให้หม่อมฉันไปหานางนมชาวฮิบรูมาเลี้ยงทารกนี้ให้พระนางไหม"
8 พระราชธิดาของฟาโรห์จึงมีรับสั่งแก่เธอว่า "ไปหาเถิด"
หญิงสาวนั้นจึงไปเรียกมารดาของทารกนั้นมา
9 แล้วพระราชธิดาของฟาโรห์จึงตรัสสั่งนางว่า "รับเด็กนี้ไปเลี้ยงไว้ให้เรา
แล้วเราจะให้ค่าจ้างแก่เจ้า" นางจึงรับทารกไปเลี้ยงไว้
10 แล้วทารกนั้นก็โตขึ้น และนางก็พาเขามาถวายพระราชธิดาของฟาโรห์
และเขากลายเป็นบุตรเลี้ยงของพระนาง และพระนางประทานชื่อว่า โมเสส และตรัสว่า
"เพราะเราได้ฉุดเขาขึ้นมาจากน้ำ"
11 และต่อมาในวันเหล่านั้น ครั้นโมเสสเติบโตขึ้นแล้ว ท่านก็ออกไปหาพวกพี่น้อง
และเห็นพวกเขาต้องทำงานตราครดรา โมเสสเห็นคนอียิปต์คนหนึ่งกำลังตีคนฮิบรู
ซึ่งเป็นชนชาติเดียวกันกับตน
12 ท่านก็มองดูชายและเมื่อท่านเห็นว่าไม่มีผู้ใดอยู่ที่นั่น ท่านจึงฆ่าคนอียิปต์นั้นเสีย
แล้วซ่อนศพไว้ในทราย
13 และเมื่อโมเสสออกไปอีกในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด มีชาวฮิบรูสองคนต่อสู้กันอยู่
ท่านจึงกล่าวแก่คนที่ทำผิดนั้นว่า "ท่านตีพี่น้องของท่านเองทำไม"
14 และเขาตอบว่า "ใครแต่งตั้งท่านให้เป็นเจ้านาย และเป็นตุลาการปกครองพวกข้าพเจ้า
ท่านตั้งเราจะฆ่าข้าพเจ้าเหมือนกับที่ได้ฆ่าคนอียิปต์คนนั้นหรือ" โมเสสจึงกล่าว และนึกว่า
"เรื่องนั้นได้ลือกันไปทั่วแล้วเป็นแน่"
15 เมื่อฟาโรห์ทรงได้ยินถึงเรื่องนี้ก็หาสองที่จะประหารชีวิตโมเสสเสีย
แต่โมเสสหนีจากพระพักตร์ของฟาโรห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินมิดยัน
ท่านจึงนั่งลงที่ริมบ่อน้ำแห่งหนึ่ง
16 ฝ่ายปโรทิตของคณมีเดียมีบุตรสาวเจ็ดคน
หญิงเหล่านั้นก็มาดักน้ำใส่รางให้ฝูงแพะแกะของบิดากิน
17 และพวกเลี้ยงแกะมาไล่หญิงเหล่านั้น แต่โมเสสลุกขึ้นช่วยหญิงเหล่านั้น
และให้ฝูงแพะแกะของเขากินน้ำ
18 และเมื่อหญิงเหล่านั้นกลับไปหาเรอูเอลบิดาของเขอ บิดาถามว่า
"วันนี้ทำไมพวกเจ้าจึงกลับมาเร็ว"
19 และเธอตอบว่า "มีคนอียิปต์คนหนึ่งช่วยพวกข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของพวกเลี้ยงแกะ
ทั้งยังดักน้ำให้พวกข้าพเจ้าและให้ฝูงแพะแกะกินด้วย"
20 บิดาจึงถามบุตรสาวของท่านว่า "แล้วชายผู้นั้นอยู่ที่ไหน ทำไมจึงทิ้งเขาไว้ละ
ไปเสียเขาเขาเพื่อจะรับประทานอาหารสิ"
21 โมเสสก็เต็มใจอาศัยอยู่กับเรอูเอล แล้วเรอูเอลก็ยกคิปีโรทิตบุตรสาวให้แก่โมเสส
22 นางก็คลอดบุตรชายคนหนึ่ง โมเสสจึงตั้งชื่อว่า เกรทโฮม เพราะท่านกล่าวว่า
"ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ"
23 และต่อมา ครั้นเวลาล่วงมาช้านาน กษัตริย์อียิปต์ก็สิ้นพระชนม์
ชนชาติอิสราเอลก็เศร้าใจมากเพราะเหตุที่เขาเป็นทาส เขาจึงร้องคร่ำครวญ
และเสียงร่ำร้องของเขาดังขึ้นไปถึงพระเจ้า ด้วยเหตุที่เป็นทาส
24 และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงคร่ำครวญของเขา
พระเจ้าจึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
25 พระเจ้าจึงทอดพระเนตรชนชาติอิสราเอล แล้วพระเจ้าทรงเอาใจใส่พวกเขา

Chapter 3

1 ฝ่ายโมเสสเลี้ยงฝูงแพะแกะของเยโธรพ่อตาของเขา ผู้เป็นปโรทิตของคณมีเดีย
และท่านได้พาฝูงแพะแกะไปด้านหลังของถิ่นทุรกันดาร และมาถึงภูเขของพระเจ้า คือไฮเรบ
2 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟซึ่งอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้
โมเสสจึงมองดูและดูเถิด พุ่มไม้นั้นมีไฟลุกโชนอยู่ แต่พุ่มไม้นั้นมีไฟไหม้ไหม้ไหม้
3 โมเสสจึงกล่าวว่า "ข้าจะแวะเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าเหตุใดพุ่มไม้จึงไม่ไหม้"
4 และเมื่อพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นเขาเดินเข้ามาดู
พระเจ้าจึงตรัสแก่เขาออกมาจากท่ามกลางพุ่มไม้ว่า "โมเสส โมเสส" และโมเสสทูลตอบว่า

"ข้าพระองค์อยู่ที่นั่น"
5 พระองค์จึงตรัสว่า "อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่นี่ซึ่งเจ้านียืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์"
6 แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า "เราเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ" และโมเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัวไม่กล้ามองดูพระเจ้า
7 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราเห็นความทุกข์ของพลไพร่ของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และได้ยินเสียงร้องของเขา เพราะเหตุพวคนายงานของเขา ด้วยเรารู้ถึงความทุกข์ร้อนต่างๆของเขา
8 และเราลงมาเพื่อจะช่วยเขาให้รอดพ้นจากมือของชาวอียิปต์ และนำเขาออกจากประเทศนั้น ไปยังแผ่นดินที่อุดมกว้างขวาง เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ คือไปยังที่อยู่ของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามีไรต์ คนเปอร์สิช คนอัสซีร์ และคนเยบุส
9 เพราะฉะนั้น ดูเถิด บัดนี้คำร้องขอของชนชาติอิสราเอลมาถึงเราแล้ว ที่เราได้เห็นการข่มเหงซึ่งชาวอียิปต์กระทำต่อเขาแล้ว
10 เพราะฉะนั้น จงมาเถิด บัดนี้เราจะใช้เจ้าไปเฝ้าฟาโรห์ เพื่อเราจะได้พวพลไพร่ของเรา คือชนชาติอิสราเอล ออกจากอียิปต์"
11 ฝ่ายโมเสสจึงทูลพระเจ้าว่า "ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งข้าพระองค์จะไปเฝ้าฟาโรห์และจะนำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์"
12 พระองค์จึงตรัสว่า "เราจะอยู่กับเจ้าแน่ และนี่จะเป็นหมายสำคัญให้เจ้ารู้ว่าเราใช้ให้เจ้าไป คือเมื่อเจ้านำพลไพร่ออกจากอียิปต์แล้ว เจ้าทั้งหลายจะมาปรนนิบัติพระเจ้านบนภูเขานี้"
13 และโมเสสทูลพระเจ้าว่า "ดูเถิด เมื่อข้าพระองค์จะไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า 'พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน' และเขาจะพูดกับข้าพเจ้าว่า 'พระองค์ทรงพระนามว่ากระไร' ข้าพระองค์จะกล่าวแก่เขาอย่างไร"
14 พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า "เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น" แล้วพระองค์ตรัสว่า "เจ้าจงไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า 'เราเป็นได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย'"
15 พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า "เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่าดังนี้ 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัคและพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน' นี่เป็นนามของเราตลอดไปเป็นนิตย์ และนี่เป็นที่ระลึกของเราตลอดทุกชั่วอายุ
16 จงไปรวบรวมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลให้มาประชุมพร้อมกัน แล้วกล่าวแก่เขาว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ตรัสว่า "แท้จริงเราลงมาเยี่ยมเจ้าทั้งหลายแล้ว และได้เห็นสิ่งซึ่งเขาได้กระทำแก่เจ้าในอียิปต์
17 และเราได้กล่าวไว้แล้วว่า เราจะพาเจ้าทั้งหลายไปให้พ้นจากความทุกข์ในในประเทศอียิปต์ ไปยังแผ่นดินของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามีไรต์ คนเปอร์สิช คนอัสซีร์และคนเยบุส ไปยังแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์"'
18 และเขาก็จะเชื่อฟังคำของเจ้า แล้วพวกเขา ทั้งเจ้ากับพวกผู้ใหญ่ของชนอิสราเอล จงพากันไปเฝ้ากษัตริย์ของอียิปต์ และเจ้าจงทูลพระองค์ว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนฮีบรู ทรงปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอได้โปรดให้ข้าพระองค์เดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันเพื่อจะถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา'
19 เรารู้นั่นแล้วว่า กษัตริย์แห่งอียิปต์จะไม่ยอมให้พวกเราไป แม้กระทั้งโดยหัตถ์อันทรงฤทธิ์
20 และเราจะเหยียดมือของเราออกประหารอียิปต์ด้วยมหัศจรรย์ต่างๆของเราที่เราจะกระทำในท่ามกลางประเทศนั้น แล้วหลังจากนั้น กษัตริย์ก็จะยอมปล่อยพวกเราไป
21 และเราจะให้พลไพร่เป็นที่ใช้ปรดปรานในสายตของชาวอียิปต์ และต่อมา เมื่อเจ้าทั้งหลายออกไปก็จะไม่ต้องไปมีเอเลอา
22 แต่หมู่หญิงทุกคนจะขอเครื่องเงินเครื่องทองและเสื้อผ้าจากเพื่อนบ้านของเขา และจากหญิงที่อาศัยอยู่ในเรือนของเขา และเจ้าจงเอาของเหล่านั้นไปแต่งให้บุตรชายหญิงของเจ้า และเจ้าจะได้รับเอาสิ่งของของชาวอียิปต์"

Chapter 4

1 โมเสสจึงทูลตอบว่า "แต่ ดูเถิด เขาจะไม่เชื่อข้าพระองค์ หรือฟังเสียงของข้าพระองค์เพราะเขาว่า 'พระเยโฮวาห์มิได้ทรงปรากฏแก่ท่านเลย'"
2 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "อะไรอยู่ในมือของเจ้า" และท่านทูลว่า "ไม้เท้า"
3 และพระองค์ตรัสว่า "โยนลงที่พื้นดินเถิด" ท่านจึงโยนไม้เท้าลงบนพื้นดิน ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู โมเสสก็หลบหนีจากงูไป
4 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เอื้อมมือของเจ้าและจับหางงูไว้" ท่านก็เอื้อมมือของท่านและจับหางงู มันก็กลายเป็นไม้เท้าอยู่ในมือของท่าน
5 "เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงบรรพบุรุษของเรา พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ทรงปรากฏแก่เจ้าแล้ว"
6 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสอีกว่า "เอามือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้า" ท่านก็สอดมือของท่านไว้ที่อกของท่าน และมือซึ่งมีออกมา ดูเถิด มือของท่านก็เป็นโรคเรื้อนขาวเหมือนหิมะ
7 พระองค์จึงตรัสว่า "เอามือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้าอีกครึ่งหนึ่ง" โมเสสก็สอดมือของท่านเข้าอกของท่านอีก แล้วท่านชักมือออกจากอกมา และดูเถิด มือนั้นกลับกลายเป็นเหมือนเนื้อหนังส่วนอื่นของท่าน
8 "และต่อมา ถ้าเขาจะไม่เชื่อเจ้า และไม่ฟังเสียงแห่งหมายสำคัญแรก เขาก็จะเชื่อเสียงแห่งหมายสำคัญที่สอง
9 และต่อมา ถ้าเขาไม่เชื่อหมายสำคัญทั้งสองครั้งนี้ ทั้งไม่ฟังเสียงของเจ้า เจ้าจงตักน้ำในแม่น้ำและเทลงที่พื้นแห้ง แล้วน้ำที่เจ้าตักมาจากแม่น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือดบนดินแห้งนั้น"
10 แต่โมเสสทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์มีไม้เท้าคนพูดคล่อง ทั้งในกาลก่อน และตั้งแต่เวลาที่พระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ แต่ข้าพระองค์ก็เป็นคนพูดไม่คล่อง และพูดซ้ำ"

11 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับท่านว่า "ผู้ใดเล่าที่สร้างปากมนุษย์ หรือทำให้เป็นใบ้ พูทพวง ดาตี หรือตามอด เราพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทำให้ใบ้หรือ
12 เพราะฉะนั้น จงไปเถิด บัดนี้เราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และจะสอนคำซึ่งเจ้าควรจะพูด"
13 แต่ท่านทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดให้ผู้อื่นไปเถิด"
14 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงริ้วต่อโมเสส พระองค์จึงตรัสว่า "เจ้ามีพี่ชายคืออาโรนคนเลวีไม่ใช่หรือ เรารู้แล้วว่าเขาเป็นคนที่พูดเก่ง และดูเถิด เขากำลังเดินทางมาพบเจ้าด้วย เมื่อเขาเห็นเจ้าเขาก็จะใจ
15 เจ้าจะพูดกับเขา และบอกสิ่งซึ่งเขาควรจะพูด แล้วเราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และปากของเขา และเราจะสอนเจ้าว่าควรจะทำประการใด
16 และเขาจะเป็นผู้พูดแก่พลไพร่แทนเจ้า และเขา คือเขาเองจะเป็นปากแทนเจ้า และเจ้าจะเป็นผู้แทนพระเจ้าแก่เขา
17 เจ้าจงถือไม้เท้านี้ไว้ในมือของเจ้า สำหรับทำหมายสำคัญ"
18 โมเสสจึงกลับไปหาเยโร โฟตาของตน และบอกกับเขาว่า "ข้าพเจ้าขอกลับไปหาพี่น้องข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในอียิปต์ เพื่อจะได้ดูว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่" ฝ่ายเยโรตอบโมเสสว่า "ไปโดยสันติภาพเถิด"
19 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสในแผ่นดินมีเดียนว่า "กลับไปอียิปต์ เพราะคนทั้งหมดที่หาช่องประหารชีวิตเจ้านั้นตายแล้ว"
20 โมเสสจึงให้ภรรยาและบุตรชายของตนติดตามกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ ส่วนโมเสสก็ถือไม้เท้าของพระเจ้าในมือของท่านไปด้วย
21 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เมื่อเจ้ากลับไปไปถึงอียิปต์ จงกระทำมหัศจรรย์ต่างๆซึ่งเราบอกไว้ไว้ในมือของเจ้าแล้วนั้นต่อหน้าฟาโรห์ แต่เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อเขาจะไม่ยอมให้พลไพร่ไป
22 และเจ้าจะทูลฟาโรห์ว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า คนอิสราเอลเป็นบุตรชายของเรา คือเป็นบุตรหัวปีของเรา
23 เราจึงบอกแก่เจ้าว่า 'จงปล่อยบุตรของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา' และถ้าเจ้าไม่ยอมให้เขาไป ดูเถิด เราจะประหารชีวิตบุตรชายของเจ้า คือบุตรหัวปีของเจ้าเสีย'"
24 และต่อมา ณ ที่ที่กระหว่างทาง พระเยโฮวาห์เสด็จมาพบโมเสส และจะประหารชีวิตของท่านเสีย
25 ครั้งนั้นนางสิบไปราห์จึงเอาหินคมตัดหนึ่งที่ปลายองคคชาบุตรชายของตนออกแล้วทิ้งไว้ที่เท้าของโมเสสกล่าวว่า "จริงนะ ท่านเป็นสามีผู้ทำให้โลหิตตก"
26 พระองค์จึงทรงละท่านไว้ นางจึงกล่าวว่า "ท่านเป็นสามีผู้ทำให้โลหิตตก" เนื่องจากพิธี่เข้าสุหนัต
27 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า "จงไปพบกับโมเสสในถิ่นทุรกันดาร" เขาก็ไปพบกับท่านที่ภูเขาของพระเจ้าและจุบท่าน
28 โมเสสจึงเล่าให้อาโรนฟังถึงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ทั้งหมด ผู้ซึ่งทรงใช้ตน และถึงหมายสำคัญที่ปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาแก่ท่าน
29 โมเสสกับอาโรนไปเรียกประชุมบรรดาผู้ใหญ่ของชนชาติอิสราเอลพร้อมกัน
30 แล้วอาโรนจึงกล่าวถึงพระดำรัสทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โมเสส และทำหมายสำคัญต่างๆนั้นท่ามกลางสายตาของพลไพร่
31 ฝ่ายพลไพร่ก็เชื่อ และเมื่อเขาได้ยินว่าพระเยโฮวาห์เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติอิสราเอล และทอดพระเนตรเห็นความทุกข์ยากของเขาแล้ว เขาก็มีศีรชะลงและนมัสการ

Chapter 5

1 ต่อมาภายหลังโมเสสกับอาโรนเข้าเฝ้า และทูลฟาโรห์ว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'จงปล่อยพลไพร่ของเราไป เพื่อเขาจะได้ทำการเลี้ยงนมัสการเราในถิ่นทุรกันดาร'"
2 ฟาโรห์จึงตรัสว่า "พระเยโฮวาห์นั้นเป็นผู้ใดเล่าเราจะจะต้องเชื่อฟังเสียงของพระองค์และปล่อยคนอิสราเอลไป เราไม่รู้จักพระเยโฮวาห์ ทั้งเราจะไม่ยอมปล่อยคนอิสราเอลไป"
3 เขาทั้งสองจึงทูลว่า "พระเจ้าของชนฮีบรูได้ทรงปรากฏกับข้าพระองค์ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน และถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงลงโทษพวกข้าพระองค์ด้วยโรคภัยหรือด้วยดาบ"
4 แล้วกษัตริย์แห่งอียิปต์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าโมเสสกับอาโรน เจ้าจะให้พลไพร่ละทิ้งการงานของเขาเสียทำไม เจ้าจงกลับไปรับภาระงานของเจ้า"
5 และฟาโรห์ตรัสว่า "ดูเถิด พวกไฟรีนในประเทศนี้มีมาก และเจ้าทั้งสองทำให้เขาหยุดการงานของเขาเสีย"
6 ในวันนั้นเองฟาโรห์มีพระบัญชาส่งนายงานและนายกองของพลไพร่ว่า "ตั้งแต่นี้ไป เจ้าอย่าให้ฟางแก่พวกไพร่สำหรับใช้ทำอิฐเหมือนแต่ก่อน แต่ให้เขาไปเที่ยวหาฟางเอาเอง
8 ส่วนจำนวนอิฐซึ่งแต่ก่อนเกณฑ์ให้เขาทำเท่าไร เจ้าก็จงเกณฑ์ให้เขาทำเท่านั้น เจ้าอย่าได้หย่อนลง เพราะว่าเขาเกียจคร้าน เหตุฉะนั้นเขาจึงร้องว่า 'ขอให้พวกข้าพระองค์ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของพวกข้าพระองค์'
9 จงจัดหางานให้เขาทำหนักกว่าแต่ก่อน เพื่อเขาจะทำงาน และไม่ฟังคำพูดเหลวไหล"
10 ฝ่ายนายงานและนายกองของพลไพร่ก็ออกไปและกล่าวแก่พลไพร่ว่า "ฟาโรห์รับสั่งดังนี้ว่า 'เราจะไม่ยอมให้ฟางแก่พวกเจ้าเลย
11 เจ้าจงไปหาฟางมาเอง ตามแต่จะหามาได้เถิด แต่งานของเจ้าที่เกณฑ์นั้นก็ไม่ลดหย่อนให้เลย'"
12 พลไพร่เหล่านั้นจึงแยกย้ายกันไปทั่วแผ่นดินอียิปต์เพื่อเก็บตอฟางมาแทนฟาง
13 นายกองก็เร่งรัดว่า "จงทำงาน คืองานประจำวันของเจ้า ให้เสร็จครั้นเหมือนเมื่อยังมีฟางอยู่"
14 นายกองของชนชาติอิสราเอล ซึ่งนายงานของฟาโรห์ตั้งให้เป็นผู้บังคับเขานั้น ก็ถูกไยตและถูกถามว่า "ทำไมหมู่นี้จึงไม่ได้อิฐที่เกณฑ์ไว้เพิ่มจำนวน ทั้งงานนี้และวันนี้เหมือนแต่ก่อน"

15 นายกองของชนชาติอิสราเอลจึงมาร้องทูลต่อฟาโรห์ว่า
"เหตุไฉนพระองค์จึงทรงกระทำดังนี้แก่พวกทาสของพระองค์
16 พวกเขากล่าวกับพวกเราว่า 'ทำอิฐสิ' แต่มิได้ให้ฟางแก่พวกทาสของพระองค์เลย และดูเถิด พวกทาสของพระองค์ถูกไยดี แต่ข้าราชการของพระองค์เองเป็นฝ่ายผิด"
17 แต่ฟาโรห์ตรัสว่า "พวกเจ้าเกียจคร้าน พวกเจ้าเกียจคร้าน พวกเจ้าจึงมาร้องว่า 'ขอให้ข้าพระองค์ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์'
18 เหตุฉะนั้นเจ้าจึงไปทำงานเดี๋ยวนี้นะ ฟางนั้นจะไม่ให้พวกเจ้าเลย แต่จำนวนอิฐที่เกณฑ์ไว้วันนั้น พวกเจ้าจะต้องทำมาให้ครบจำนวน"
19 นายกองชนชาติอิสราเอลก็เห็นว่าตนมีปัญหาแล้ว หลังจากถูกสั่งว่า "ไม่ให้ลดหย่อนจำนวนอิฐที่ถูกเกณฑ์ให้ทำทุกวันลง"
20 ครั้นออกมาจากเผ่าฟาโรห์ เขาพบโมเสสกับอาโรนยืนอยู่กลางทาง
21 เขาจึงกล่าวแก่เขาทั้งสองว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงมองดูพวกท่านและพิพากษาเถิด เพราะท่านกระทำให้ชื่อของพวกข้าพเจ้าเป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการของพระองค์ เหมือนหนึ่งเอาดาบไปใส่มือเขาให้สังหารพวกข้าพเจ้าเสีย"
22 โมเสสจึงกลับไปทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุไฉนพระองค์ทรงทำการร้ายแก่ชนชาตินี้ เหตุไฉนพระองค์จึงทรงใช้ข้าพระองค์มา
23 เพราะว่าตั้งแต่ข้าพระองค์ไปเผ่าฟาโรห์เพื่อทูลในพระนามของพระองค์แล้ว ฟาโรห์ก็ทำทารุณแก่ชนชาตินี้ ส่วนพระองค์มิได้ทรงช่วยพลไพร่ของพระองค์ให้พ้นเลย"

Chapter 6

1 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "บัดนี้เจ้าจะได้เห็นเหตุการณ์ซึ่งเราจะกระทำแก่ฟาโรห์ คือด้วยมืออันทรงฤทธิ์ เขาจะปล่อยพลไพร่ไป และด้วยมืออันเข้มแข็ง เขาจะไล่พลไพร่ออกจากแผ่นดินของเขา"
2 พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า "เราคือพระเยโฮวาห์
3 เราปรากฏแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบด้วยนามว่า พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่เรามิได้สำแดงให้เชารูจักเราในนามพระเยโฮวาห์
4 และเราได้ตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเขาทั้งหลายด้วยว่า จะยกแผ่นดินคานาอันให้แก่เขาเป็นแผ่นดินที่เขาเคยอาศัยอยู่ในฐานะคนต่างดาว
5 และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของชนชาติอิสราเอลด้วย ซึ่งชาวอียิปต์กดขี่ไว้ให้เป็นทาส และเราได้ระลึกถึงพันธสัญญาของเรา
6 เหตุฉะนั้นจึงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า 'เราคือพระเยโฮวาห์ เราจะนำพวกเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ และจะให้พ้นจากการเป็นทาสเขา เราจะช่วยเจ้าให้พ้นด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง
7 เราจะรับพวกเจ้าเป็นพลไพร่ของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า พวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ
8 เราจะนำพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ เราจะยกแผ่นดินนั้นให้แก่เจ้าเป็นมรดก เราคือพระเยโฮวาห์'"
9 โมเสสจึงนำความนั้นไปเล่าให้ชนชาติอิสราเอลฟัง แต่เขามิได้เชื่อฟังโมเสสเพราะระอาใจ และถูกเกณฑ์ให้ทำการหนักอย่างสาหัส
10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
11 "จงเข้าไปเผ่าฟาโรห์ทูลพระอัครราชทูตแห่งอียิปต์ บอกให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจากแผ่นดินของเขา"
12 และโมเสสกราบทูลต่อพระอัครราชทูตพระเยโฮวาห์ว่า "ดูเถิด แม้แต่ชนชาติอิสราเอลก็มิได้เชื่อฟังข้าพระองค์ ฟาโรห์จะฟังข้าพระองค์อย่างไร ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง"
13 พระเยโฮวาห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรน ให้แจ้งแก่ชนชาติอิสราเอลและฟาโรห์ทูลพระอัครราชทูตว่า ให้พาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์
14 คนเหล่านั้นเป็นหัวหน้าในวงศ์วานบรรพบุรุษของเขา บุตรชายของรูเบนเป็นผู้เป็นบุตรหัวปีของอิสราเอล ชื่ออาโนค ปลูสุ เฮลโรน และคารมี คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างของรูเบน
15 บุตรชายของสิเมโอนชื่อเยมูเอล ยาหมิน โอาหัด ยาหิน โศหาร และชาลูลผู้เป็นบุตรชายของหญิงสาวคานาอัน คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างของสิเมโอน
16 และคนเหล่านี้เป็นชื่อบุตรชายของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขาคือ เกอร์โชน โคฮาถและเมรารี เลวีนั้นมียาอูได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี
17 บุตรชายของเกอร์โชนคือ ลิบนี และชิมิธ ตามครอบครัวของเขา
18 บุตรชายของโคฮาถคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซึเชล โคฮาถมียาอูได้ร้อยสามสิบสามปี
19 บุตรชายของเมรารีชื่อ มาฮาสิ และมุชิ คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเข
20 ฝ่ายอัมรามได้นางโยเคเบตน้องสาวบิดาของตนเป็นภรรยา แล้วนางให้กำเนิดบุตรแก่เขาชื่ออาโรนและโมเสส อัมรามมียาอูได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี
21 บุตรชายของอิสฮาร์ชื่อ โคราห์ เนเฟก และสิครี
22 บุตรชายของอุสซึเชลคือ มิซแอล เอลชาฟาน และสิธรี
23 ฝ่ายอาโรนได้นางเอลิเซบาบุตรสาวของอัมมีนาคับ น้องสาวของนาโชนเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ นาดับ อาบิฮู เอลอาซาร์และอิสฮามาร์
24 บุตรชายของโคราห์ชื่อ อัสสัร เอลาณาท และอาบิยาสาฟ คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างของคนโคราห์
25 ฝ่ายเอลอาซาร์บุตรชายอาโรน ได้รับบุตรสาวคนหนึ่งของปุทียเอลเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ ฟินหัส คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีตามครอบครัวของเขา
26 อาโรนและโมเสสสองคนนั้นแหละ คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า "จงพาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ตามหมู่ตมกองของเขา"

27 สองคนนั้นแหละเป็นผู้ที่กราบทูลฟาโรห์ทูลพระอัครราชทูตเพื่อพาชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ คือโมเสสและอาโรนนั้นแหละ
28 และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในแผ่นดินอียิปต์นั้น
29 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เราคือพระเยโฮวาห์ เจ้าจงบอกฟาโรห์ทูลพระอัครราชทูตตามข้อความทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกแก่เจ้า"
30 ฝ่ายโมเสสกราบทูลต่อพระอัครราชทูตพระเยโฮวาห์ว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง ที่ไหนฟาโรห์จะเชื่อฟังข้าพระองค์"

Chapter 7

1 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "ดูสิ เราได้ตั้งเจ้าไว้เป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์ และอาโรนที่ชายของเจ้าจะเป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า
2 เจ้าจงบอกข้อความทั้งหมดที่เราสั่งเจ้า แล้วอาโรนที่ชายของเจ้าจะบอกแก่ฟาโรห์ให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินของเขา
3 เราจะทำให้ฟาโรห์และข้าราชการของเขา และเราจะกระทำการสำคัญและมหัศจรรย์ของเราให้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์
4 แต่ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อเราจะยกมือของเราขึ้นเหนือประเทศอียิปต์ และจะพาพลโยธาของเรา และชนชาติอิสราเอลพลไพร่ของเราให้พ้นจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง
5 และชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้ยกมือขึ้นเหนืออียิปต์ และพาชนชาติอิสราเอลออกจากพวกเขา"
6 โมเสสและอาโรนก็กระทำตามนั้น คือกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเขา
7 เมื่อเขาทั้งสองไปทูลฟาโรห์นั้น โมเสสมียาอูเบดลิบปี และอาโรนมียาอูเบดลิบสามปี
8 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
9 "เมื่อฟาโรห์ส่งเจ้าว่า 'จงแสดงอัครราชทูตผู้สูงชันงานของเจ้า' เจ้าจงพูดกับอาโรนว่า 'เอาไม้เท้าของท่านโยนลงต่อหน้าฟาโรห์' และไม้เท้านั้นจะกลายเป็นงู"
10 โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปเผ่าฟาโรห์ เขารกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา อาโรนโยนไม้เท้าของท่านลงต่อหน้าฟาโรห์และต่อหน้าข้าราชการทั้งปวง ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู
11 ฝ่ายฟาโรห์ก็เรียกพวกนักปราชญ์ และพวกนักวิทยายาคมมาด้วย พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์จึงทำได้เหมือนกันด้วยเล่ห์กลของเขา
12 ด้วยว่าเขาต่างคนต่างโยนไม้เท้าลง ไม้เท้าเหล่านั้นก็กลายเป็นงู แต่ไม้เท้าของอาโรนกลืนไม้เท้าของพวกเขาสลับที่ทั้งหมด
13 และพระอัครราชทูตทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อฟาโรห์หายอมเชื่อฟังเขาทั้งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว
14 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง ไม่ยอมปล่อยให้พลไพร่ไป
15 เจ้าจึงถือไม้เท้าที่กลายเป็นงูไปเผ่าฟาโรห์ในเวลาเช้า ดูเถิด เขาไปที่แม่น้ำ เจ้าจึงยืนคอยเขาอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ
16 และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชาวอียิปต์ตรัสสั่งให้ข้าพระองค์มาเผ่าโดยมีพระดำรัสว่า 'จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเราในถิ่นทุรกันดาร ดูเถิด จมบดินี้เจ้าก็ยงหาได้เชื่องหรือไม่'
17 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'ท่านจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ด้วยอาศัยการกระทำดังนี้ ดูเถิด เราจะเอาไม้เท้าที่ถือไว้วันหน้าดน้ำในแม่น้ำ น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือด
18 ปลาซึ่งอยู่ในแม่น้ำจะตาย และแม่น้ำจะเหม็น ชาวอียิปต์จะดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้'"
19 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า "จงบอกอาโรนว่า 'เอาไม้เท้าของท่านชี้ไปเหนือน้ำทั้งหลายแห่งอียิปต์ คือเหนือลำคลอง แม่น้ำ บึง และสระทั้งหมดของเขา เพื่อน้ำจะกลายเป็นเลือดและมีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ ทั้งที่อยู่ในภาชนะไม้และภาชนะดิน'"
20 โมเสสกับอาโรนก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์บัญชา คือท่านได้ยกไม้เท้าขึ้นตีน้ำในแม่น้ำตอสาຍพระเนตรของฟาโรห์ และท่านกล่าวสาຍตาของพวกข้าราชการของฟาโรห์ แล้วน้ำในแม่น้ำก็กลายเป็นเลือดทั้งสิ้น
21 ปลาที่อยู่ในแม่น้ำก็ตาย แม่น้ำก็เหม็น และชาวอียิปต์ก็ดื่มน้ำในแม่น้ำนั้นไม่ได้ มีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์
22 แต่พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์ก็กระทำได้เหมือนกันอาศัยเล่ห์กลของเขา และพระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง ฟาโรห์หาเชื่อฟังท่านทั้งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้
23 ฟาโรห์เสด็จกลับเข้าในวัง มิได้เอาพระทัยใส่ในเหตุการณ์ครั้งนั้นเหมือนกัน
24 ชาวอียิปต์ตั้งปวงก็พากันสุดหลุมตามริมแม่น้ำหาหน้ำดื่ม เพราะเขาดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้
25 ครบกำหนดเจ็ดวันนับตั้งแต่พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้แม่น้ำเป็นเลือด

Chapter 8

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ไปหาฟาโรห์บอกเขาว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะได้ไปปรนนิบัติเรา
2 ถ้าท่านไม่ยอมให้เขาไป ดูเถิด เราจะให้ฝูงกบขึ้นมารบกวนทั่วเขตแดนของท่าน
3 ฝูงกบจะเต็มไปทั้งแม่น้ำ จะขึ้นมาอยู่ในวัง ในห้องบรรทม และบนแท่นบรรทมของท่าน ในเรือนข้าราชการ ตามตัวพลเมือง ในเตาปิ้งขนมและในอ่างช้ำาแบ่งของท่านด้วย
4 ฝูงกบนั้นจะขึ้นมาที่ตัวฟาโรห์ ที่ตัวพลเมืองและที่ตัวข้าราชการทั้งปวงของท่าน'"
5 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงบอกอาโรนว่า 'ให้เหยียดมือที่ถือไม้เท้าออกเหนือลำคลอง เห็นอแม่น้ำ และเหนือบึงให้ฝูงกบขึ้นมานบนแผ่นดินอียิปต์"
6 อาโรนก็เหยียดมือออกเหนือพื้นน้ำทั้งหลายในอียิปต์ ฝูงกบก็ขึ้นมาเต็มแผ่นดินอียิปต์

7 ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ทำตามเล่ห์กลของเขา ให้มีฝูงงบนขึ้นมานบนแผ่นดินอียิปต์เหมือนกัน

8 ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมาว่า

"จงกราบทูลจวอนขอพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ฝูงงบนไปเสียจากเรา และจากพลเมืองของเรา แล้วเราจะยอมปล่อยให้บ่าวไพร่เหล่านั้นไปเพื่อเขาจะถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์"

9 โมเสสจึงทูลฟาโรห์ว่า "ข้าพระองค์ได้รับเกียรติมาก

เวลาได้ที่ข้าพระองค์จวอนขอพระองค์ ข้าราชบริพาร และพลเมืองของพระองค์ เพื่อให้ทรงทำลายฝูงงบนไปเสียจากพระองค์และราชสำนักให้อยู่ในแม่น้ำเท่านั้น"

10 ฟาโรห์ตรัสตอบว่า "พรงนี้" โมเสสจึงทูลว่า "ให้ไปไปตามคำตรัสของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่ามีผีผู้ใดเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย

11 ฝูงงบนจะไปจากพระองค์ จากราชสำนัก จากข้าราชการและพลเมืองของพระองค์ เหลืออยู่เฉพาะแต่ในแม่น้ำเท่านั้น"

12 โมเสสกับอาโรนทูลลาไปจากฟาโรห์ แล้วโมเสสร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องฝูงงบนที่พระองค์ได้ทรงให้มาทรมานฟาโรห์

13 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส ฝูงงบนเหล่านั้นก็ตายเกลือนบ้านเรือน เลื่อนหมู่บ้านและทุ่งนา

14 เขาก็เก็บซากงบนไว้เป็นกองๆ แผ่นดินก็เหม็นตลบไป

15 แต่เมื่อฟาโรห์ทรงเห็นว่าความเดือดร้อนลดน้อยลงแล้ว ก็กลับมีพระหทัยแข็งกระด้าง ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

16 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "บอกอาโรนว่า

`จงเหยียดไม้เท้าออกและตีฝูงงบนให้กลายเป็นรืนทั่วประเทศอียิปต์'"

17 เขาทั้งสองก็กระทำตาม ด้วยว่าอาโรนเหยียดมือออกยกไม้เท้าและตีฝูงงบน ก็กลายเป็นรืนมาตอมมนุษย์และสัตว์ ฝูงงบนทั้งหมดกลายเป็นรืนทั่วประเทศอียิปต์

18 ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็พยายามใช้เล่ห์กลของเขา เพื่อทำให้เกิดรืน แต่ก็ไม่ทำได้ รืนพากันมาตอมมนุษย์และสัตว์ทั้งปวง

19 พวกนักแสดงกลจึงทูลฟาโรห์ว่า "นี่เป็นนิ้วพระหัตถ์พระเจ้า" ฝ่ายฟาโรห์มีพระหทัยแข็งกระด้าง หาเชื่อฟังเขาไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

20 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ลูกขึ้นแต่เข้าไปคอยเฝ้าฟาโรห์ ดูเถิด ฟาโรห์จะมายังแม่น้ำ แล้วบอกฟาโรห์ว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา

21 ถ้าไม่ปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูเถิด เราจะใช้ให้ฝูงเหลือบมาตอมกายของเจ้า ตอมข้าราชการและพลเมืองของเจ้าด้วย ในราชสำนัก บ้านเรือนของชาวอียิปต์ และพื้นดินที่เขายูบนั้นจะเต็มไปด้วยฝูงเหลือบ

22 ในวันนั้นเราจะแยกแผ่นดินโกเสน ที่พลไพร่ของเราอาศัยอยู่นั่นออก มิให้มีฝูงเหลือบที่นั่น เพื่อเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ สถิตอยู่ท่ามกลางแผ่นดินโลก

23 เราจะแบ่งเขตแดนในระหว่างชนชาติของเรากับชนชาติของเจ้า หมายถึงภูมิจัะนั้นจะบังเกิดขึ้นในวันพรงนี้'"

24 แล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำดังนี้ เหลือบฝูงใหญ่ยังงักเข้าไปในพระราชวังของฟาโรห์ ในเรือนข้าราชการ และทั่วแผ่นดินอียิปต์ แผ่นดินได้รับความเสียหายเพราะเหตุฝูงเหลือบนั้น

25 ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมา รบสั่งว่า

"จงไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของเจ้าในเขตแผ่นดินนี้"

26 โมเสสทูลว่า "การกระทำเช่นนั้นหาควรไม่ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายจะต้องถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายจะถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์ต่อหน้าต่อตาเขา แล้วเขาจะไม่เอาก่อนหน้าข้าพเจ้าพระองค์ทั้งหลายหรือ

27 ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ ตามที่พระองค์จะทรงบัญชาพวกข้าพระองค์"

28 ฟาโรห์จึงรับสั่งว่า "เราจะปล่อยพวกเจ้าไป เพื่อพวกเจ้าจะได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าในถิ่นทุรกันดาร แต่ว่าพวกเจ้าอย่าไปไหนไกลนัก จงจวอนเพื่อเราด้วย"

29 โมเสสจึงทูลว่า "ดูเถิด พ่อข้าพระองค์ทูลขอพระองค์ไป และข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลพระเยโฮวาห์ ขอให้ฝูงเหลือบไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองในเวลาพรงนี้ แต่ขอฟาโรห์อย่าทรงทำกลับกลอกอีกโดยไม่ยอมปล่อยบ่าวไพร่ให้ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์"

30 โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปแล้วก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์

31 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส พระองค์ทรงให้ฝูงเหลือบไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองของพระองค์ มิได้เหลืออยู่สักตัวเดียว

32 ฝ่ายฟาโรห์ก็กลับมีพระหทัยแข็งกระด้างในคราวนี้อีก มิได้ทรงปล่อยบ่าวไพร่นั้นไป

Chapter 9

1 ขณะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "ไปเข้าเฝ้าฟาโรห์บอกฟาโรห์ว่า

`พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคณอิบรูตรัสดังนี้ว่า 'จงปล่อยให้พลไพร่ของเราไปเพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา

2 ด้วยว่าถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยให้ไป และยังมีนางหนึ่งหาเขาไว้

3 ดูเถิด หัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนฝูงสัตว์ของเจ้าซึ่งอยู่ในทุ่งนา ฝูงม้า ฝูงลา ฝูงอูฐ ฝูงวัว และฝูงแกะ จะทำให้เป็นโรคระบาดร้ายแรงขึ้น

4 และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อฝูงสัตว์ของชนชาติอิสราเอลต่างกับฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ สัตว์ของชนอิสราเอลจะไม่ต้องตายเลย'"

5 พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดเวลาไว้ว่า "พรงนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสิ่งนั้นในแผ่นดิน"

6 รุ่งขึ้นพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น ฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ตายหมด แต่สัตว์ของชาติอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว

7 ฟาโรห์ทรงให้คนไปดู และดูเถิด สัตว์ของชนอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว แต่พระหทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง พระองค์ไม่ยอมปล่อยให้บ่าวไพร่ไป

8 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า

"เจ้าจงทำที่ถ้ำจากเตาให้เต็มกำมือแล้วให้โมเสสชดขึ้นไปในอาภาศในสายพระเนตรของฟาโรห์

9 และมันจะกลายเป็นฝูงปลิวไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ทำให้เกิดเป็นผื่นแตกลามทั้งตัวคนและสัตว์ทั่วแผ่นดินอียิปต์"

10 เขาทั้งสองจึงนำที่ถ้ำจากเตาไปยืนอยู่ต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และโมเสสก็ชดที่ถ้ำขึ้นไปในท้องฟ้า ที่ถ้ำนั้นก็กลายเป็นผื่นแตกลามไปทั้งตัวคนและสัตว์

11 ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ไม่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าโมเสสเพราะเหตุนี้

เพราะนักแสดงกลและชาวอียิปต์ทั้งปวง ก็เป็นผีด้วยเหมือนกัน

12 แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระหทัยของฟาโรห์แข็งกระด้าง

ฟาโรห์ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสไว้แล้ว

13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงขึ้นแต่เข้าไปยืนต่อหน้าฟาโรห์บอกเขาว่า

`พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคณอิบรูตรัสดังนี้ว่า 'จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา

14 ด้วยว่าคราวนี้เราจะบันดาลให้เกิดภัยพิบัติทั้งหมดแก่จิตใจเจ้า และแก่ข้าราชการ และแก่พลเมืองของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้เห็นว่า ทั่วโลกไม่มีผู้ใดจะเปรียบกับเราได้

15 เพราะเดี๋ยวนี้เราจะเหยียดมือของเราออกเพื่อจะฟาดเจ้าและประชาชนของเจ้าด้วยภัยพิบัติ และเจ้าจะถูกตัดออกไปจากแผ่นดินโลก

16 และเพราะเหตุนี้เราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง

ก็เพื่อจะแสดงฤทธานภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก

17 เจ้ายังถือที่รู้ต่อสู้พลไพร่ของเรา เจ้าจึงไม่ยอมปล่อยเขาไปหรือ

18 ดูเถิด พรงนี้ประมาณเวลานี้ เราจะทำให้ลูกเห็บตกลงมาอย่างหนัก อย่างที่ไม่เคยมีในอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มสร้างบ้านเมืองมาจนบัดนี้

19 เหตุฉะนั้น บัดนี้จึงต้อนฝูงสัตว์ และทุกสิ่งทั้งเจ้ามีอยู่ในทุ่งนาให้เข้าที่กำบัง เพราะคณทุกคนและสัตว์ทุกตัวที่อยู่ในทุ่งนามิได้เข้ามาอยู่ในบ้านจะถูกลูกเห็บตายหมด'"

20 บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ที่เกรงกลัวพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ให้ทาสและสัตว์ของตนกลับเข้าบ้าน

21 แต่ผู้ที่ไม่บังถือพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ยังคงปล่อยให้ทาสและสัตว์ของตนอยู่ในทุ่งนา

22 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงสูมือขึ้นยังท้องฟ้า

เพื่อลูกเห็บจะได้ตกลงมาทั่วแผ่นดินอียิปต์ บนมนุษย์ บนสัตว์และบนผักหญ้าทุกอย่างซึ่งอยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์"

23 โมเสสก็สูไม้เท้าของตนขึ้นยังท้องฟ้าแล้วพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้มีเสียงฟ้าร้อง มีลูกเห็บและไฟตกลงมานบนแผ่นดิน และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ลูกเห็บตกบนแผ่นดินอียิปต์

24 มีลูกเห็บและลูกเห็บป่นไปตกหนักยิ่งนักอย่างที่ไม่เคยมีทั่วแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มตั้งเป็นประเทศมา

25 สิ่งทั้งปวงที่อยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์ ก็ถูกลูกเห็บทำลายเสียสิ้นทั้งคนและสัตว์ ลูกเห็บยังทำลายผักและต้นไม้ทุกอย่างที่อยู่ในทุ่งนาหักโค่นลง

26 เว้นแต่ที่แผ่นดินโกเสน ที่ชนชาติอิสราเอลอยู่นั้น หามีลูกเห็บตกไม่

27 ฟาโรห์จึงทรงให้คนไปเรียกโมเสสและอาโรนมาเฝ้า แล้วตรัสว่า "ครั้งนี้เราทำบาปแน่แล้ว พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรม เราและชนชาติของเรานั้นก็ชั่ว

28 ขอทูลจวอนพระเยโฮวาห์ (เพราะภัยพิบัติเสียที) ให้เลิกมีฟ้าร้องและลูกเห็บ และเราจะปล่อยพวกท่านไป และพวกท่านจะไม่ถูกกักต้อไปอีก"

29 โมเสสทูลฟาโรห์ว่า

"ทันทีที่ข้าพระองค์ออกไปจากกรุงนี้แล้วข้าพระองค์จะยกมือทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องก็จะเจิบ และจะไม่ลูกเห็บตกอีก

เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่าโลกนี้เป็นของพระเยโฮวาห์

30 แต่ฝ่ายพระองค์และข้าราชการนั้น ข้าพระองค์ทราบบว่า พระองค์จะไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้า"

31 ต้นป่านและต้นบารลิลูกทำลายเสีย เพราะต้นบารลิลูกกำลังออกรวง และต้นป่านก็ออกดอกแล้ว

32 ส่วนข้าวสาลีและข้าวสาลีนั้นมิได้ถูกทำลาย เพราะยังไม่ออกขึ้น

33 โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปจากกรุง และยกมือขึ้นทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องกับลูกเห็บนั้นก็หยุด ฝนก็มีได้ตกบนแผ่นดิน

34 เมื่อฟาโรห์เห็นว่า ฝน ลูกเห็บและฟ้าร้องนั้นหยุดแล้ว พระองค์ก็กลับทรงกระทำผิดบาปต่อไปอีก พระหทัยแข็งกระด้าง ทั้งพระองค์และข้าราชการ

35 พระหทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างและไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจริง เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส

Chapter 10

1 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "จงเข้าไปหาฟาโรห์ เพราะเราได้ทำให้อาของฟาโรห์ และใจของข้าราชการแข็งกระด้าง เพื่อเราได้แสดงหมายสำคัญเหล่านี้ของเรต่อหน้าพวกเขา

2 เพื่อเจ้าจะได้เล่าเหตุการณ์ที่เราได้กระทำแก่ชาวอียิปต์ให้ลูกหลานฟัง รวมทั้งหมายสำคัญซึ่งเราได้กระทำท่ามกลางพวกเขา เพื่อพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์"

3 โมเสสและอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ทูลฟาโรห์ว่า

"พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคณอิบรูตรัสดังนี้ว่า `เจ้าจะชดขึ้นไม่ยอมอ่อนน้อมต่อเรานานสักเท่าใด จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา

4 มิฉะนั้นถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูเถิด พรงนี้เราจะให้ตึกแดนเข้ามาในเขตแดนของเจ้า

5 ฝูงตึกแดนนั้นจะปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลให้เห็นพื้นดิน และสิ่งที่เหลือจากลูกเห็บทำลาย มันจะกิน และต้นไม้ทุกต้นซึ่งออกขึ้นให้เจ้าในทุ่งนานั้น มันจะกินเสียหมด

6 มันจะเข้าไปในราชสำนัก ในบ้านเรือนของข้าราชการ และในบ้านเรือนของบรรดาชาวอียิปต์จนเต็มหมด อย่างที่บิดาและปู่ทวด ตั้งแต่เกิดมาจนทุกวันนี้ ไม่เคยเห็นเช่นนี้เลย'" แล้วโมเสสก็กลับออกไปจากฟาโรห์

7 บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ทูลฟาโรห์ว่า "คนนี้จะป่วนเร่งรัดเราไปนานสักเท่าใด ขอทรงพระกรุณาปลดปล่อยคณเหล่านั้นให้ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาคิด พระองค์ยังไม่ทรงทราบหรือว่าอียิปต์กำลังพินาศแล้ว"

8 โมเสสและอาโรนถูกนำตัวเข้ามาเฝ้าฟาโรห์อีก พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า
 "ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า แต่ใครจะไปบ้าง"
 9 โมเสสทูลว่า "ข้าพระองค์จะต้องพากันไปทั้งคนหนุ่มและคนแก่ บุตรชายและบุตรสาวและฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายต้องมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์"
 10 ฟาโรห์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า "ถ้าเรายอมให้เจ้าไปกับบุตรด้วย ก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าเถิด ระวังตัวให้ดีเถิด เจ้ากำลังมุ่งไปไหนทางทุรจิตเสียแล้ว"
 11 อนุญาตไม่ได้ จึงพาเฉพาะแต่ผู้ชายไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้าปรารถนาเช่นนั้นเท่านั้น"
 แล้วโมเสสกับอาโรนก็ถูกขับไล่ออกไปเสียจากพระพักตร์ของฟาโรห์
 12 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า
 "จงเหยียดมือออกเหนือประเทศอียิปต์ให้ฝูงต๊กแตนมาเหนือแผ่นดินอียิปต์ ให้กินผักทั่วไปของแผ่นดินซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย"
 13 โมเสสจึงยืนไม่ทำออกเหนือแผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลมตะวันตกพัดมาเหนือพื้นแผ่นดินทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดวันนั้น ครั้นเวลารุ่งเช้า ลมตะวันตกก็พัดหอบฝูงต๊กแตนมา
 14 ฝูงต๊กแตนลงทั่วแผ่นดินอียิปต์ และจับอยู่ทั่วเขตแดนอียิปต์ทั้งหมด มนุษย์แรงมาก แต่ก่อนไม่เคยมีต๊กแตนอย่างนี้เลย และต่อไปข้างหน้าจะหาหม้อย่างนั้นอีกไม่
 15 เพราะมันปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลมืดไป มนุษย์กินในแผ่นดินทุกอย่าง และผลไม้ทุกอย่างซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย ไม่มีพืชในเขียวเหลือเลย ไม่ว่าต้นไม้อะไรก็กินในทุ่งทั่วแผ่นดินอียิปต์
 16 ฟาโรห์จึงรีบให้คนไปตามโมเสสและอาโรนเข้ามา แล้วฟาโรห์ตรัสว่า "เราได้ห้ามไปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และต่อเจ้าทั้งสองด้วย
 17 เหตุฉะนั้นบัดนี้ขอเจ้ายกโทษบาปที่เราครั้งนี้สักครั้งเถิด และวิงวอนขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงโปรดให้ลมตายนี้พัดไปจากเรา"
 18 โมเสสก็ไปจากฟาโรห์ และทูลวิงวอนพระเยโฮวาห์
 19 พระเยโฮวาห์จึงทรงบันดาลให้ลมพายุพัดกลบมาจากทิศตะวันตกหอบฝูงต๊กแตนไปตกในทะเลจน จนไม่เคยมีต๊กแตนเหลือเลยสักตัวเดียวตลอดเขตแดนอียิปต์
 20 แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระหทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อพระองค์จะไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไป
 21 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงสูมือของเจ้าขึ้นสู่ท้องฟ้า เพื่อจะให้ความมืดทั่วแผ่นดินอียิปต์ เป็นความมืดจนจับคลำได้"
 22 โมเสสจึงสูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า แล้วก็เกิดมีความมืดทั่วทั่วไปในแผ่นดินอียิปต์ตลอดสามวัน
 23 เขามองกันไม่เห็น ไม่มีใครลุกไปจากที่ของเขาสามวัน แต่บรรดาชนชาติอิสราเอลนั้นมีแสงสว่างอยู่ในที่อาศัยของเขา
 24 ฟาโรห์จึงให้ตามตัวโมเสสเข้ามา ตรัสว่า "พวกเจ้าจงไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์เถิด เพียงแต่ให้ฝูงแกะและฝูงวัวอยู่ ส่วนเด็กไปกับเจ้าได้ด้วย"
 25 ฝ่ายโมเสสจึงทูลว่า "พระองค์ต้องให้เราเครื่องบูชาและเครื่องเผาวาซาไปด้วย เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้บูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์
 26 ข้าพระองค์ตั้งนาคฝูงสัตว์ไปด้วย หากไม่ได้สักสิ่งเดียว เพราะข้าจะต้องเอาสัตว์จากฝูงแกะเหล่านั้นไปถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ยังไม่ทราบว่าจะต้องการสัตว์ตัวใดถวายพระเยโฮวาห์ จนกว่าเราจะถึงที่นั่น"
 27 แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระหทัยฟาโรห์แข็งกระด้าง พระองค์จึงไม่ยอมปล่อยเขาไป
 28 ฟาโรห์รับสั่งแก่โมเสสว่า "ไปให้พ้นจากเรา ระวังตัวให้ดีเถอะ อย่ามาเห็นหน้าเราอีกเลยเพราะถ้าเจ้าเห็นหน้าเราวันใด เจ้าจะต้องตายวันนั้น"
 29 โมเสสจึงทูลว่า "พระองค์ตรัสถูกแล้ว ข้าพระองค์จะไม่มาเห็นพระพักตร์ของพระองค์อีกเลย"

Chapter 11

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เราระนำภัยพิบัติมาสู่ฟาโรห์และอียิปต์อีกอย่างเดียว หลังจากนั้นเขาจะปล่อยพวกเจ้าไปจากที่นี่ เมื่อเขาให้พวกเจ้าไปคราวนี้ เขาจะขับไล่พวกเจ้าออกไปทีเดียว
 2 บัดนี้เจ้าจงสั่งให้ประชาชนทั้งปวง ให้ผู้ชายผู้หญิงทุกคน ขอเครื่องเงินเครื่องทองจากเพื่อนบ้านของตน"
 3 พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ประชาชนเป็นทีโปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ นอกจากนั้นบุรุษผู้นั้นคือโมเสสก็ยิ่งใหญ่มากในแผ่นดินอียิปต์ ทั้งในสายตาข้าราชการของฟาโรห์และในสายตาพลเมืองทั้งปวง
 4 โมเสสประกาศว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เวลาประมาณเที่ยงคืน เราจะออกไปท่ามกลางอียิปต์'
 5 และพวกลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่ราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของทาสหญิง ซึ่งอยู่หลังไม้นาง ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เดียรฉานด้วยจะต้องตาย และจะมีการพิธีปลงศพให้ทั่วแผ่นดินอียิปต์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน และต่อไปภายหลังก็จะไม่อีกเลย
 7 ฝ่ายคนหรือสัตว์ของชนชาติอิสราเอลทั้งปวงจะไม่มีแม้แต่เสียงสุนัขหูก เพื่อให้ทราบว่าการเยโฮวาห์ทรงกระทำต่อชาวอียิปต์ต่างกับชนชาติอิสราเอล
 8 ข้าราชการของพระองค์จะลงมาหาเรากราบลงต่อหน้าเราแล้วว่า "ขอท่านกับพรรคพวกไปเสียจากที่นี่เถิด" หลังจากนั้นเราก็จะออกไป"
 โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปด้วยความโกรธยิ่งนัก
 9 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสตอบโมเสสว่า "ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อมหัศจรรย์ของเราจะได้เพิ่มขึ้นอีกในแผ่นดินอียิปต์"
 10 โมเสสกับอาโรนก็ได้กระทำการรบกวนห้ศรัทธาเหล่านั้นต่อพระพักตร์ฟาโรห์

และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้พระหทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างไป ท่านจึงไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลให้ออกไปจากแผ่นดินของท่าน

Chapter 12

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนในประเทศอียิปต์ว่า
 2 "ในเดือนนี้เป็นเดือนเริ่มต้นสำหรับเจ้าทั้งหลาย ให้เป็นเดือนแรกในปีใหม่สำหรับพวกเจ้า
 3 จงส่งชุมนุมคนอิสราเอลทั้งหมดว่า ในวันที่สิบเดือนนี้ ให้ผู้ชายทุกคนเตรียมลูกแกะ ครบครันแล้วตัวตามเรือนบรรพบุรุษของตน
 4 ถ้าครอบครัวใดมีคนน้อยกินลูกแกะตัวหนึ่งไม่หมด ก็ให้รวมกับเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เคียงกันเตรียมลูกแกะตัวหนึ่งตามจำนวนคนตามที่เขาจะกินได้ก็มากน้อย ให้นับจำนวนคนที่กินลูกแกะนั้น
 5 ลูกแกะของเจ้าต้องปราศจากตำหนิเป็นตัวผู้อายุไม่เกินหนึ่งขวบ เจ้าจงเอามาจากฝูงแกะ หรือฝูงแพะ
 6 จงเก็บไว้ให้ถึงวันที่สิบสี่เดือนนี้
 แล้วในเย็นวันนั้นให้ที่ประชุมของคนอิสราเอลทั้งหมดฆ่าลูกแกะของเขา
 7 แล้วเอาเลือดทาที่ไม้วงกบประตูทั้งสองข้าง และไม้ข้างบน ณ เรือนที่เขาเลี้ยงกันนั้นด้วย
 8 ในคืนวันนั้นให้เขากินเนื้อปิ้ง กับขนมปังไร้เชื้อและผักสด
 9 เนื้อที่ยังดิบหรือเนื้อต้มอย่ากินเลย แต่งจืดทั้งหัวและขา และเครื่องในด้วย
 10 จงกินให้หมดอย่าให้มีเศษเหลือจนถึงเวลาเช้า เศษเหลือถึงเวลาเช้าก็ให้เผาเสีย
 11 เจ้าทั้งหลายจงเลี้ยงกันดังนี้ คือให้คาดเอา สวมรองเท้า และถือไม้เท้าไว้ และรีบกินโดยเร็ว การเลี้ยงนี้เป็นเทศกาลของพระเยโฮวาห์
 12 เพราะในคืนวันนั้น เราจะผ่านไปในประเทศอียิปต์ และเราจะประหารลูกหัวปีทั้งหมดในประเทศอียิปต์ ทั้งของมนุษย์และของสัตว์ และเราจะพิพากษาลงโทษพระทั้งปวงของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์
 13 แต่เลือดที่บ้านที่เจ้าทั้งหลายอยู่นั้น จะเป็นหมายสำคัญสำหรับเจ้า เมื่อเราเห็นเลือดนั้นเราจะผ่านเว้นเจ้าทั้งหลายไป จะไม่มีภัยพิบัติทำลายเจ้า ขณะที่เราประหารประเทศอียิปต์
 14 วันนั้นจะเป็นวันที่ระลึกสำหรับเจ้า ให้เจ้าทั้งหลายถือไว้เป็นเทศกาลแต่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า
 เจ้าจงฉลองเทศกาลนี้และถือเป็นกฎถาวร
 15 เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวัน วันแรกจงชำระบ้านเจ้าให้ปราศจากเชื้อ ถ้าผู้ใดกินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล
 16 ในวันแรกนั้นให้มีการประชุมบริสุทธิ์ และในวันที่เจ็ดนั้นจะประวันประชุมอันบริสุทธิ์แก่ท่าน ในวันเหล่านั้นอย่าให้ผู้ใดทำงานเลย เว้นไว้แต่การเจ็ดเตรียมอาหารสำหรับรับประทาน
 17 เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เพราะในวันนั้นเราได้นำพลโยธาของเจ้าทั้งหลายออกไปจากแผ่นดินอียิปต์ เหตุฉะนั้น เจ้าจงฉลองวันนั้นและถือเป็นกฎถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า
 18 ในตอนเย็นวันที่สิบสี่เดือนแรก
 เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อจนถึงเวลาเย็นวันที่ยี่สิบเอ็ดของเดือนนั้น
 19 ในเจ็ดวันนั้นอย่าให้พบเชื้อในบ้านของเจ้าเลย เพราะถ้าผู้ใดที่เป็นคนต่างด้าวก็ดีหรือคนเกิดในเมืองก็ดี ชินกินสิ่งใดๆที่มีเชื้อ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากที่ชุมนุมของอิสราเอล
 20 อย่ากินสิ่งใดที่มีเชื้อ ในที่อาศัยของเจ้า เจ้าจงกินแต่ขนมปังไร้เชื้อเท่านั้น"
 21 แล้วโมเสสเรียกบรรดาพวกผู้ใหญ่ของชนอิสราเอลมาพร้อมกันแล้ว
 "ท่านทั้งหลายจงไปเอาลูกแกะตามครอบครัวของท่านมาฆ่าเป็นลูกแกะปลาก
 22 เอาต้นหุบกาหนึ่งจุ่มลงในเลือดที่อยู่ในอ่าง แล้วป้ายเลือดนั้นไว้ที่ไม้ข้างบน และไม้วงกบประตูทั้งสองข้างด้วยเลือดที่อยู่ในอ่าง
 อย่าให้ผู้ใดออกไปพ้นประตูบ้านของตนจนถึงรุ่งเช้า
 23 เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จผ่านไปเพื่อจะได้ประหารคนอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงเห็นเลือดที่ไม่ประดู่ข้างบนและที่ไม้วงกบประตูทั้งสองข้าง
 พระเยโฮวาห์จะทรงผ่านเว้นประเทศนี้ ไม่ทรงยอมให้ผู้สังหารเข้าไปในบ้านท่าน เพื่อจะประหารท่าน
 24 ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ให้เป็นกฎถาวรของท่านและของลูกหลานท่าน
 25 ต่อมาครั้นท่านไปถึงแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่านตามที่ได้ทรงสัญญาไว้แล้ว
 26 ครั้นสืบไปภายหลังนั้นเมื่อลูกหลานของท่านถามว่า 'พิธีนี้หมายความว่ากระไร'
 27 ท่านทั้งหลายจงตอบว่า 'เป็นการถวายสัตวบูชาปลากแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงผ่านวันบ้านของชนชาติอิสราเอลในอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงประหารคนอียิปต์ แต่ไว้ชีวิตครอบครัวของเราทั้งหลาย'" พลไพร่ทั้งปวงก็กราบลงนมัสการ
 28 แล้วชนชาติอิสราเอลก็ไปทำตามคำสั่งทุกประการ
 พระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งกับโมเสสและอาโรนอย่างไร เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกประการ
 29 ต่อมาในเวลาเที่ยงคืน พระเยโฮวาห์ทรงประหารบุตรหัวปีทุกคนในประเทศอียิปต์ ตั้งแต่พระราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของทาสที่อยู่ในคุกใต้ดิน ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เลี้ยงทุกตัว
 30 ฟาโรห์กับข้าราชการ และชาวอียิปต์ทั้งปวงตื่นขึ้นในตอนกลางคืน มีเสียงร้องไห้คร่ำครวญดังทั่วทั้งอียิปต์ เนื่องด้วยไม่มีบ้านใดเลยที่ไม่มีคนตาย
 31 ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนให้มาเฝ้าในคืนวันนั้น ตรัสว่า "เจ้าทั้งสองกับทั้งชนชาติอิสราเอลจงยกออกไปจากประชาชนของเราเถิด ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตามที่ได้พูดไว้แล้ว
 32 เอาฝูงแพะแกะและฝูงวัวของเจ้าไปถวายตามที่เจ้าได้พูดไว้แล้ว ไปและอวยพรให้เรารวย"
 33 ฝ่ายชาวอียิปต์ก็เร่งรัดให้พลไพร่เหล่านั้นออกไปจากประเทศโดยเร็ว เพราะเขาพูดว่า "พวกเราตายกันหมดแล้ว"
 34 พลไพร่เหล่านั้นเาก่อนแบ่งดิบที่ยังมีได้ใส่เชือกกับอ่างขยาแบ่ง ท่อผ้าใส่บาแนกไป

35 ชนชาติอิสราเอลกระทำตามคำสั่งของโมเสสคือ ขอเครื่องเงิน
เครื่องทองและเครื่องนุ่งห่มจากชาวอียิปต์
36 และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้พลไพร่นั้นเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์
เขาจึงให้สิ่งของทั้งปวงตามที่เขาขอ เขาจึงได้รับเอาสิ่งของต่างๆของชาวอียิปต์เสีย
37 ชนชาติอิสราเอลยกเดินออกจากเมืองรามเสสไปถึงเมืองสุคคห
นับแต่ผู้ชายได้ประมาณหกแสนคน เด็กต่างหาก
38 มีฝูงชนชาติอื่นเป็นจำนวนมาติดติดตามไปด้วยพร้อมทั้งฝูงสัตว์ คือฝูงแพะแกะ
และวัวจำนวนมากมาย
39 เขาเอาก้อนแป้งโรเชื้อซึ่งนำมาจากอียิปต์นั้น ปิ้งเป็นขนมโรเชื้อ
เพราะเขาถูกเร่งรัดให้ออกจากอียิปต์ จึงไม่ทันเตรียมแป้งยึ่ง
40 ชนชาติอิสราเอลอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาสี่ร้อยสามสิบปี
41 ครั้นสิ้นสี่ร้อยสามสิบปีแล้ว
ในวันนั้นนางพลโยธาทิทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ก็ยกออกจากประเทศอียิปต์
42 คืนวันนั้นเป็นคืนที่ควรจดจำไว้เป็นที่ระลึกอย่างยิ่งถึงพระเยโฮวาห์ ด้วยทรงนำเขาออกจากป
ระเทศอียิปต์
คืนวันนั้นจึงเป็นคืนของพระเยโฮวาห์ที่ชนชาติอิสราเอลทั้งปวงถือเป็นที่ระลึกตลอดชั่วอายุของเขา
43 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า "ระเบียบพิธีปัสกาเป็นดังนี้
คืออย่าให้คนต่างชาติกินเลย
44 ส่วนทาสซึ่งนายเอาเงินซื้อมา เมื่อให้ทาสนั้นเข้าสู่หนัดแล้วจึงให้เขากินได้
45 ส่วนแขกหรือลูกจ้างอย่าให้กินเลย
46 ให้กินปัสกาดนในบ้าน อย่าเอาเนื้อไปนอกบ้าน และอย่าให้กระดุกของมันเลย
47 ให้หนุ่มคนอิสราเอลทั้งปวงถือและปฏิบัติตามพิธีนี้
48 เมื่อมีคณต่างด้าวมาอาศัยอยู่กับเจ้า และใครจะถือปัสกาดวายพระเยโฮวาห์
ก็ให้ชายพวกนั้นเข้าสู่หนัดเสียก่อนทุกคนแล้วจึงให้เขามาใกล้ และถือพิธีนั้นได้
เขาจึงจะเป็นเหมือนคนเกิดในแผ่นดินนั้น แต่ผู้ใดที่ยังมิได้เข้าสู่หนัด
อย่าให้เข้าร่วมกินเลี้ยงในพิธีปัสกานั้นเลย
49 พระราชบัญญัติสำหรับคนเกิดในเมืองและคนต่างด้าวซึ่งอาศัยอยู่ด้วยกันกับเจ้าทั้งหลายจะต้อง
เป็นอันเดียวกัน"
50 คนอิสราเอลทั้งปวงก็ปฏิบัติตามทุกประการ พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่โมเสสและอาโรนอย่างไร
พวกเขาก็กระทำอย่างนั้น
51 วันนั้นแหละพระเยโฮวาห์ทรงนำชนชาติอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์
แยกเป็นกระบวนพลโยธา

Chapter 13

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงถวายลูกหัวปีทั้งปวงแก่เรา คือทุกสิ่งของชนชาติอิสราเอลที่ออกจากครรภ์ครั้งแรก
จะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ สิ่งนั้นเป็นของของเรา"
3 โมเสสจึงกล่าวแก่ประธาชนว่า "จะระลึกถึงวันนี้ที่ท่านทั้งหลายออกมาจากอียิปต์ จากเรือนทาส
เพราะพระเยโฮวาห์ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากที่นั่นด้วยฤทธิ์พระหัตถ์
อย่ากินขนมปังที่มีเชื้อเลย
4 ท่านทั้งหลายยกออกไปในวันนีในเดือนอาบิบ
5 ครั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำพวกท่านมาถึงแผ่นดินของคนคานาอัน คนอิตโทต คนอาโมไรต์
คนฮิไต และคนเยบูส ที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่า
จะยกแผ่นดินนี้ให้พวกท่าน เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์
ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ในเดือนนั้น
6 จงกินขนมปังโรเชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน และวันที่เจ็ดจึงมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์
7 จงกินขนมปังโรเชื้อให้ครบกำหนดเจ็ดวัน อย่าให้เห็นขนมปังซึ่งมีเชื้อ
หรือให้เห็นเชื้อขนมปังในเขตของพวกท่าน
8 ในวันนั้นจงบอกบุตรของท่านว่า
'ที่ได้ทำดังนี้ก็เพราะเหตุการณ์ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำสำหรับเรา
ขณะที่เราออกจากอียิปต์'
9 สำหรับท่านพิธีนี้จะป็นดังรอยสำคัญที่มีของท่าน และตั้งเครื่องระลึกระหว่างนัยันดาของท่าน
เพื่อพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์จะได้อยู่ในปากของท่าน
เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์
10 เพราะฉะนั้น พวกท่านจงปฏิบัติตามกฎพิธีนี้ตามกำหนดทุกๆปีไป
11 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงนำท่านไปยังแผ่นดินของคนคานาอัน
ตั้งที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับท่านและบรรพบุรุษของท่านว่า จะทรงยกแผ่นดินนั้นให้แก่ท่าน
12 ทุกอย่างที่เกิดครั้งแรกนั้น ท่านจงแยกถวายแด่พระเยโฮวาห์
และลูกสัตว์หัวปีตัวผู้ที่เกิดจากสัตว์โง่งานของท่าน จงเป็นของพระเยโฮวาห์
13 จงเอาลูกแกะไถ่ลูกลาหัวปี ถ้ามีไถ่จงหักค้อนมันเสีย
จงไถ่บุตรหัวปีทั้งหลายของมนุษย์ไว้ทั้งหมด
14 ต่อไปภายหลัง เมื่อบุตรของท่านจะถามว่า 'ทำไมจึงทำอย่างนี้' จงเล่าให้เขาฟังว่า
'พระเยโฮวาห์ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ จากเรือนทาสด้วยฤทธิ์พระหัตถ์
15 ต่อมาครั้นพระทัยของฟาโรห์ดื้อไม่ยอมปล่อยให้เราไป
พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารลูกหัวปีทั้งหลายในประเทศอียิปต์
ทั้งลูกหัวปีของมนุษย์และลูกหัวปีของสัตว์ด้วย เหตุฉะนั้น
เราจึงถวายบรรดาลสัตว์หัวปีตัวผู้ที่เกิดครั้งแรกแด่พระเยโฮวาห์ แต่บุตรหัวปีทั้งหลายของเรา
เราก็ไถ่ไว้'
16 พิธีนี้จะป็นดังรอยสำคัญที่มีของท่าน และตั้งเครื่องหมายระหว่างนัยันดาของท่าน
เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยฤทธิ์พระหัตถ์"
17 ต่อมาเมื่อฟาโรห์ปล่อยพลไพรไปแล้ว พระเจ้ามิได้ทรงนำเขาไปทางแผ่นดินของชาวฟิลิสเตีย
แม้ว่าจะเป็ทางใกล้ เพราะพระเจ้าตรัสว่า "เกรงว่าเมื่อพลไพรไปเผชิญสงครามเข้า

เขาจะเปลี่ยนใจและกลับไปยังอียิปต์เสีย"
18 พระเจ้าจึงทรงนำเขาอ้อมไปทางถิ่นทุรกันดารยังทะเลแดง
ชนชาติอิสราเอลก็ออกไปจากแผ่นดินอียิปต์มีอาวุธพร้อมที่จะทำสงคราม
19 โมเสสเอากระดุกของโยเซฟไปด้วย เพราะโยเซฟให้ชนชาติอิสราเอลปฏิญาณไว้ว่า
"พระเจ้าจะเสด็จมาเยี่ยมท่านทั้งหลายเป็นแน่ แล้วท่านจงเอากระดุกของเราไปจากที่นี่ด้วย"
20 คนอิสราเอลยกออกจากเมืองสุคคห ไปตั้งค่ายที่ตำบลอธามบริเวณชายถิ่นทุรกันดาร
21 พระเยโฮวาห์เสด็จนำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และตอนกลางคืนด้วยเสาเพลิง
ให้เขามิแสงสว่างเพื่อจะได้เดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน
22 เสาเมฆในเวลากลางวันและเสาเพลิงในเวลากลางคืน
พระองค์มิได้ให้คลาจากเบื้องหน้าพลไพรเลย

Chapter 14

1 พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่โมเสสว่า
2 "จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้ย้อนกลับไปยังค่ายหน้าตำบลปิเบหิโร ระหว่างมิกดลและทะเล
หน้าตำบลบออัลเซโฟน แล้วตั้งค่ายตรงนั้นใกล้ทะเล
3 ฟาโรห์จะกล่าวถึงชนชาติอิสราเอลว่า 'พวกเขาดิตดยุ่นบงก ถิ่นทุรกันดารนั้นกันเขาไว้แล้ว'
4 เราจะบันดาลให้ฟาโรห์แค้นกระด้างไป ฟาโรห์จะไล่ตามมา
แล้วเราจะได้รับเกียรติยศเพราะฟาโรห์และบรรดาพลโยธาของเขา
แล้วชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์" เขาทั้งหลายก็กระทำการรบสังนั้น
5 เมื่อภษัตริย์อียิปต์ทราบความว่าฟาโรห์เหล่านั้นหนีไปแล้ว
พระดำริของฟาโรห์และความคิดของข้าราชการก็เปลี่ยนไปจากที่มีต่อบาฟาโรห์นั้น เขาจึงว่า
"ทำไมเราจึงทำเช่นนั้น โฉนเราจึงได้ปล่อยพวกอิสราเอลไปให้พ้นจากการรับใช้เราเล่า"
6 ฝ่ายฟาโรห์ก็จัดารหด และนำพลโยธาไปด้วย
7 ท่านเอารถรบอย่างดีหกร้อยคัน กับรถรบทั้งหมดในอียิปต์ มีทหารประจำอยู่ทุกคัน
8 พระเยโฮวาห์ทรงให้พระทัยของฟาโรห์ภษัตริย์แห่งอียิปต์แค้นกระด้างไป
ท่านจึงไล่ตามชนชาติอิสราเอลซึ่งเดินทางไปด้วยมีพระหัตถ์ของพระเจ้าคุ้มครอง
9 ชาวอียิปต์ไล่ตามไปมีทั้งม้าและรถรบทั้งหมดของฟาโรห์และทหารม้า
กองทัพของท่านมาทันชนชาติอิสราเอลที่ตั้งค่ายอยู่ริมทะเล ใกล้ตำบลปิเบหิโร
หน้าตำบลบออัลเซโฟน
10 เมื่อฟาโรห์เข้ามาใกล้ ชนชาติอิสราเอลก็เงยหน้าขึ้นดู และดูเถิด ชาวอียิปต์ยกติดตามมา
เขาก็มีความกลัวยิ่งนัก คนอิสราเอลจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์
11 เขาบอกโมเสสว่า "หลุมฝังศพในอียิปต์ไม่มีหรือ ท่านจึงพาเราออกมาให้ตายในถิ่นทุรกันดาร
ทำไมหนอท่านจึงทำเช่นนั้นคือพาเราออกมาจากอียิปต์
12 พวกเราบอกท่านในอียิปต์แล้วมิใช่หรือว่า 'ปล่อยพวกเราแต่ลำพัง
ให้พวกเรารับใช้ชาวอียิปต์เถิด' เพราะการรับใช้ชาวอียิปต์นั้น
ก็ยิ่งดีกว่าที่จะมาตายในถิ่นทุรกันดาร"
13 โมเสสจึงเตือนพลไพรว่า "อย่ากลัวเลย มันคงไว้ คอยดูความรอดที่จะมาจากพระเยโฮวาห์
ซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ ด้วยคนอียิปต์ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นในวันนี้
แต่มิได้ไปจะไม่ได้เห็นอีก"
14 พระเยโฮวาห์จะทรงรบแทนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงสงบอยู่เถิด"
15 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เหตุไฉนเจ้าจึงมาร้องทุกข์ต่อเรา
จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้เดินต่อไปข้างหน้าเถิด
16 ฝ่ายเจ้าจงยกไม้เท้าของเจ้า แล้วยืนมือของเจ้าออกไปเหนือทะเล ทำให้ทะเลนั้นแยกออก
เพื่อคนอิสราเอลจะได้เดินบนดินแห้งกลางทะเลแล้วข้ามไปได้
17 ดูเถิด ส่วนเราก็จะบันดาลให้โจชาวอียิปต์แค้นกระด้างไล่ตามมา
แล้วเราจะได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ พลโยธา รถรบ และพลม้าทั้งหมดของเขา
18 เมื่อเราได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ รถรบและพลม้าของเขาแล้ว
ชาวอียิปต์ก็จะรู้ว่าเรานั้นแหละคือพระเยโฮวาห์"
19 ฝ่ายทูตสวรรค์ของพระเจ้าซึ่งนำพลโยธาอิสราเอลนั้นกลับไปอยู่ข้างหลัง
และเสาเมฆซึ่งอยู่ข้างหน้า ก็กลับมามีอยู่ข้างหน้าเขา
20 คือเสานั้นมาอยู่ระหว่างค่ายของชาติอียิปต์และค่ายของชนชาติอิสราเอล และเป็นเมฆมืดแก่ชาว
อียิปต์ แต่มีแสงส่องสว่างในเวลากลางคืนแก่ชนชาติอิสราเอล ทั้งสองฝ่ายมิได้เข้าใกล้กันตลอดคืน
21 โมเสสยืนมือของท่านออกไปเหนือทะเล
และพระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลมทิศตะวันออกพัดโหมไล่หน้าทะเลตลอดคืน
ทำให้ทะเลกลายเป็นดินแห้ง น้ำแยกออกจากกัน
22 ชนชาติอิสราเอลก็พากันเดินบนดินแห้งกลางทะเล ส่วนน้ำนั้นตั้งเป็นเหมือนกำแพงสำหรับเขา
ทั้งทางขวาและทางซ้าย
23 คนอียิปต์ก็ไล่ตามเขาเข้าไปกลางทะเล ทั้งกองม้าและราชรถ และพลม้าทั้งปวงของฟาโรห์
24 ครั้นในเวลารุ่ง พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากเสาเพลิงและเสาเมฆทรงเห็นพลโยธาอียิปต์
ก็ทรงบันดาลให้กองทัพอียิปต์เกิดโกลาหล
25 พระองค์ทรงกระทำให้ล้อรถผิดจนแล่นไปแทบไม่ไหว คนอียิปต์จึงพูดกันว่า
"ให้เราหนีไปจากหน้าคนอิสราเอลเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้กับคนอียิปต์แทนเรา"
26 ขณะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงยืนมือออกไปเหนือทะเล
เพื่อให้หน้าทะเลไหลกลับคืนมาท่วมคนอียิปต์ ทั้งรถรบและพลม้าของเขา"
27 โมเสสจึงยืนมือออกไปเหนือทะเล ครั้นรุ่งเช้าทะเลก็กลับไหลดังเก่า
คนอียิปต์พากันหนีกระแสน้ำ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสัดคนอียิปต์ลงกลางทะเล
28 น้ำก็กลับท่วมพลรถและพลม้า คือพลโยธาทั้งหมดของฟาโรห์ซึ่งไล่ตามเขาเข้าไปในทะเล
ไม่เหลือสักคนเดียว
29 ฝ่ายชนชาติอิสราเอลเดินไปตามดินแห้งกลางท้องทะเล
น้ำตั้งขึ้นเหมือนกำแพงสำหรับเขาทั้งทางขวาและทางซ้าย
30 ดังนั้นในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงโปรดด้วยให้คนอิสราเอลรอดจากเงื้อมมือคนอียิปต์
อิสราเอลเห็นศพคนอียิปต์อยู่ที่ชายทะเล

31 อิสราเอลเห็นกิจการใหญ่ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่คนอียิปต์
พลไพร่หนักก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์
เขาทั้งหลายเชื่อถือพระเยโฮวาห์และเชื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย

Chapter 15

1 ขณะนั้นโมเสสกับชนชาติอิสราเอลร้องเพลงบทหนึ่ง ถวายพระเยโฮวาห์ว่า
"ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง
พระองค์ทรงกวาดน้ำและพลม้าลงในทะเล
2 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นบทเพลงแห่งข้าพเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอด
พระองค์นั้นแหละเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์
ทรงเป็นพระเจ้าของบรรดาบุตรของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกย่องสรรเสริญพระองค์
3 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นนักรบ พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์
4 พระองค์ทรงเหวี่ยงรถรบ และโยนพลโยธาของฟาโรห์ลงในทะเล
นายทหารรถรบชั้นยอดของฟาโรห์ก็ล้มในทะเลแดง
5 น้ำท่วมเขา เขาลมลง在海เลที่ลึกประจักษ์อันทิน
6 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ ทรงอาณุาพยับน้ำ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
พระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงทำลายศัตรูให้พินาศไป
7 ด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงดำปฎิบัติของพระองค์เสีย
พระองค์ทรงใช้พระพิโรธของพระองค์เผาผลาญเขาเสียอย่างต่อเนื่อง
8 โดยลมที่ระบายจากช่องพระนสิกน้ำก็ท่วมสูงขึ้นไป น้ำท่วมก็ท่วมสูงขึ้น
น้ำก็แข็งขึ้นในท้องทะเล
9 พวกข้าศึกกล่าวว่า 'เราจะติดตาม เราจะจับให้ทัน เราจะริบสิ่งของมาแบ่งปันกัน
เราจึงจะพอไว้ที่ใดกระทำกับพวกนั้นดังประสงค์ เราจะชักดาบออก เมื่อเราจะทำลายเขาเสีย'
10 พระองค์ทรงบันดาลให้ลมพัดมา น้ำทะเลก็ท่วมเขาமிด
เขาลมลงในกระแสน้ำอันไหลแรงนั้นเหมือนตะกั่ว
11 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในบรรดาพระปวงองค์ไหนจะเป็นเหมือนพระองค์เล่า
องค์ไหนจะเหมือนพระองค์ผู้ทรงประกอบด้วยความบริสุทธิ์อันรุ่งเรือง
และนำเกรงขามเนื่องด้วยการสรรเสริญ และการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ
12 พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ขวาออก แผ่นดินก็กลืนพวกเขาเสีย
13 พระองค์ทรงนำชนชาติ ซึ่งพระองค์ทรงไล่ไถ่ด้วยพระเมตตาของพระองค์
พระองค์ทรงพาเขามาถึงที่สถิตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยพระเดชานุภาพ
14 ชนชาติทั้งหลายจะไดยิน แล้วจะพากันหวาดกลัว ชาวประเทศพิลิสเตียจะรู้สึกเสียสยของ
15 ครั้งนั้นพวกเจ้านายในเมืองเอโดมก็จะพากันหวาดกลัว
และพวกหัวหน้าในเมืองโมอับก็จะสะทกสะท้าน ชาวเมืองคานออันทั้งปวงก็จะระส่ำระสายไป
16 ความรู้สึกเสียสยของ และความตกใจกลัวจะอุบัติขึ้นในใจของเขา
เนื่องด้วยฤทธานุภาพแห่งพระกรของพระองค์ เขาจะหยุดนิ่งอยู่เหมือนก้อนหิน
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จงพลไพร่ของพระองค์ผ่านพ้นไป จงชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไล่ไถ่แล้วผ่านไป
17 พระองค์จะทรงนำเขาเข้ามา และทรงตั้งเขาไว้บนภูเขาซึ่งเป็นมรดกของพระองค์
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ เพื่อเป็นที่สถิตของพระองค์
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สถานบริสุทธิ์ซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์สถาปนาไว้
18 พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองอยู่เป็นนิรันดร์
19 เพราะเมื่อกองม้าของฟาโรห์กับม้ารถ และพลม้าของท่านลงไปในทะเล
พระเยโฮวาห์ก็ทรงให้น้ำทะเลไหลกลับมาท่วมเสีย
แต่ชนชาติอิสราเอลเดินไปบนดินแห้งกลางทะเลนั้น"
20 ฝ่ายมิเรียมหญิงผู้พยากรณ์ พี่สาวของอาโรนก็ถือร่ามะนา
และหญิงทั้งปวงก็ถือร่ามะนาเดินตาม พร้อมเต้นรำไปด้วย
21 มิเรียมจึงร้องนำว่า "จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์เกิด
เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดน้ำและพลม้าให้ตกลงไปในทะเล"
22 ต่อมาโมเสสนำพวกอิสราเอลออกจากทะเลแดงไปยังถิ่นทุรกันดารซูร์
เดินไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน ก็มิได้พบน้ำเลย
23 ครั้นมาถึงตำบลมารา เขาก็กินน้ำที่ตำบลมารานั้นไม่ได้ เพราะน้ำขม
เหตุฉะนั้นจึงตั้งชื่อวามาร่า
24 และพลไพร่หนักก็พากันบ่นต่อว่าโมเสสว่า "พวกเราจะเอาอะไรดื่ม"
25 โมเสสก็ร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงชี้ให้ท่านเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง
เมื่อโยนต้นไม้ลงในน้ำ น้ำก็จืด ณ ที่นั้นพระองค์ทรงประทานกฎเกณฑ์ และกฎไว้
และทรงลงโทษเขาที่นั่น
26 พระองค์ตรัสว่า
"ถ้าเจ้าทั้งหลายฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างระมัดระวัง
และกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์ เจริญรุ่งพระบัญญัติของพระองค์
และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ทุกประการ แล้วโรคต่างๆซึ่งเราบันดาลให้เกิดแก่ชาวอียิปต์นั้น
เราจะไม่ให้บังเกิดแก่พวกเจ้าเลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์เป็นผู้รักษาเจ้าให้หาย"
27 พวกเขามาถึงตำบลเอลิม ที่มีบ่อน้ำสิบสองบ่อ มีต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น
พวกเขาจึงตั้งค่ายใกล้บ่อน้ำนั้น

Chapter 16

1 พวกเขาออกไปจากเอลิม และในวันที่สิบห้าเดือนที่สอง นับตั้งแต่พวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์
ชุมนุมชนชาติอิสราเอลทั้งหมดก็มาถึงถิ่นทุรกันดารสิน ซึ่งอยู่ระหว่างตำบลเอลิมกับภูเขาซีนาย
2 ชุมชนชนชาติอิสราเอลทั้งปวงก็พากันบ่นต่อโมเสสและอาโรนในถิ่นทุรกันดาร
3 คนอิสราเอลกล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า
"พวกข้าพเจ้าตายเสียด้วยพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่อยู่ในประเทศอียิปต์
ขณะที่เมื่อนั่งอยู่ใกล้หม้อเนื้อและรับประทานอาหารอื่นหม่าจะดีกว่า

นี่ท่านกลับนำพวกข้าพเจ้าออกมาในถิ่นทุรกันดารอย่างนี้
เพื่อจะให้ชุมนุมชนทั้งหมดตายที่ท่านั้น"
4 แล้วพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า "ดูเถิด
เราจะให้อาหารตกลงมาจากท้องฟ้าดูจะเหมาะสำหรับพวกเจ้า
ให้พลไพร่ออกไปเก็บทุกวันพอกินเฉพาะวันหนึ่งๆ
เพื่อเราจะไดลองใจว่าเขาจะปฏิบัติตามราชบัญญัติของเราหรือไม่
5 ต่อมาในวันที่หก เมื่อเขาเตรียมของที่เก็บมา อาหารนั้นก็จะเพิ่มเป็นสองเท่าของที่เขาเก็บทุกวัน"
6 โมเสสกับอาโรนจึงบอกชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า
"ในเวลาเย็นท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทรงนำพวกท่านออกจากประเทศอียิปต์
7 ในเวลาเช้าพวกท่านจะได้เห็นสง่าราศีแห่งพระเยโฮวาห์
เพราะท่านต้องว่าของพวกท่านต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับแล้ว เราทั้งสองเป็นผู้ใดเล่า
พวกท่านจึงมาบ่นต่อว่าเรา"
8 โมเสสกล่าวว่า "ในเวลาเย็นพระเยโฮวาห์จะประทานเนื้อให้ท่านรับประทานและในเวลาเช้าพวก
ท่านจะมิหาอาหารรับประทานจนอิ่ม เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับคำบ่นของท่านต่อพระองค์
เราทั้งสองนี้เป็นผู้ใดเล่า พวกท่านมิได้บ่นต่อว่าเรา แต่ได้บ่นต่อว่าพระเยโฮวาห์"
9 โมเสสจึงกล่าวแก่อาโรนว่า "จงบอกชุมนุมชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า
'ข้าพเจ้าใกล้พระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับคำบ่นของท่านแล้ว'"
10 ต่อมาขณะที่อาโรนกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลอยู่นั้น
เขาทั้งหลายมองไปทางถิ่นทุรกันดาร แล้วดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏอยู่ในเมฆ
11 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
12 "เราได้ยินคำบ่นของชนชาติอิสราเอลแล้ว จงกล่าวแก่เขาว่า 'ในเวลาเย็น พวกเจ้าจะได้กินเนื้อ
ทั้งในเวลาเช้า เจ้าจะได้อาหารกินจนอิ่ม แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้า'"
13 ครั้นถึงเวลาเย็นฝูงนกคุ้มบินมาเต็มค่าย ในเวลาเช้าก็มีน้ำค้างตกครอบค่ายที่พัก
14 เมื่อน้ำค้างระเหยไปแล้ว ดูเถิด
สิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดเล็กเท่าเม็ดน้ำค้างแข็งอยู่ที่พื้นดินในถิ่นทุรกันดารนั้น
15 เมื่อชนชาติอิสราเอลเห็นจึงพูดกันว่า "นี่คือмана" เพราะเขาไม่ทราบว่าเป็นสิ่งใด
โมเสสจึงบอกเขาว่า "นี่แหละเป็นอาหารที่พระเยโฮวาห์ประทานให้พวกท่านรับประทาน
16 นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ว่า 'ให้ทุกคนเก็บเท่าที่พอรับประทานอิ่ม
ให้เก็บคนละโอเมอร์ ตามจำนวนคนมากน้อย ซึ่งพักอยู่ในเต็นท์ของตน'"
17 ชนชาติอิสราเอลก็กระทำตาม บางคนเก็บมาก บางคนเก็บน้อย
18 แต่เมื่อเขาใช้โอเมอร์ตรวจคนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่
ทุกคนเก็บได้เท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี
19 โมเสสจึงส่งว่า "อย่าให้ผู้ใดเก็บเหลือไว้จนรุ่งเช้า"
20 แต่เขามิได้เชื่อฟังโมเสส บางคนเก็บส่วนหนึ่งไว้จนรุ่งเช้า
อาหารนั้นก็เน่าเป็นหนอนและบูดเหม็น โมเสสจึงโกรธคนเหล่านั้น
21 เขาเก็บกันทุกๆเช้าเท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี
แต่พอแดดออกอรันจัดแล้วอาหารนั้นก็ละลายไป
22 อยู่มาเมื่อถึงวันที่หก เขาเก็บอาหารสองเท่า คือคนละสองโอเมอร์
บรรดาหัวหน้าของชุมนุมชนจึงมารายงานต่อโมเสส
23 โมเสสบอกเขาว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระบัญชาว่า 'พวงนี้เป็นวันหยุดงาน เป็นสะบาโต
วันบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ วันนี้จะปิ้งอะไรก็ได้ให้ปิ้ง จะต้มอะไรก็ได้ต้มเสีย
และส่วนที่เหลือทั้งหมดก็เก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น'"
24 เมื่อเขาเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้นตามโมเสสสั่ง อาหารนั้นก็มิได้บูดเหม็นเป็นหนอนเลย
25 โมเสสจึงบอกว่า "วันนี้จึงกินอาหารนั้น เพราะว่ามันนี้เป็นวันสะบาโตของพระเยโฮวาห์
วันนี้ท่านจะไม่พบอาหารอย่างนั้นในทุ้งเลย
26 จงเก็บหว่าวัน แต่ในวันที่เจ็ดซึ่งเป็นสะบาโตจะไม่มีเลย"
27 อยู่มาเมื่อวันที่เจ็ดมีบางคนออกไปเก็บ แต่ไม่ได้พบ
28 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "พวกเจ้าจะสดับบัญญัติและราชบัญญัติของเราจนสักเท่าไร
29 ดูซิ พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดวันสะบาโตให้เจ้า คือในวันที่หก
พระองค์จึงประทานอาหารให้พอรับประทานสองวัน ให้ทุกคนพักอยู่ในที่ของตน
อย่าให้ผู้ใดออกจากที่พักในวันที่เจ็ดนั้นเลย"
30 เหตุฉะนั้นพลไพร่ทั้งปวงจึงได้พักงานในวันที่เจ็ด
31 เหล่าวงศ์วานของอิสราเอลเรียกชื่ออาหารนั้นว่า มานา เป็นเม็ดยาวเหมือนเมล็ดฝัสดีมี
รสเหมือนขนมแผ่นประสมน้ำผึ้ง
32 โมเสสกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์มีรับสั่งว่า 'จงดูมานานาโอเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ตลอดชั่วอายุของเจ้า
เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เห็นอาหารซึ่งเราเลี้ยงงาในถิ่นทุรกันดารนี้
เมื่อเรานำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์'"
33 โมเสสบอกอาโรนว่า "เอาหม้อลูกหนึ่ง ดูงมานานาให้เต็มโอเมอร์หนึ่ง
เก็บไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตลอดชั่วอายุของท่าน"
34 อาโรนก็วางมานานาหนึ่งลงหน้าหีบพระโอวาท
เพื่อรักษาไว้ตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
35 ชนชาติอิสราเอลได้กินมานาสี่สิบปีจนเขามาถึงเมืองที่จะอาศัยอยู่
พวกเขากินมานานาจนถึงชายแดนแผ่นดินคานาอัน
36 หนังสือโอเมอร์เท่ากับหนึ่งในสิบของเอฟาห์

Chapter 17

1 ชุมชนชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ยกออกจากถิ่นทุรกันดารสิน
ไปเป็นระยะทางพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และมาตั้งค่ายที่เรฟิม ที่นั้นไม่มีน้ำให้พลไพร่ดื่ม
2 เหตุฉะนั้นพลไพร่จึงกล่าวหาโมเสสว่า "ให้น้ำพวกข้าดื่มซิ" โมเสสจึงบอกเขาว่า
"พวกเจ้าหาเรื่องเราทำไม เหตุไฉนพวกเจ้าจึงบังอาจลงดกับพระเยโฮวาห์"
3 พลไพร่กระหายน้ำที่ตำบลนั้น จึงบ่นต่อโมเสสว่า "ทำไมท่านจึงพาพวกข้า
ทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของข้า ออกมาจากประเทศอียิปต์ให้อดน้ำตาย"

4 โมเสสจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าพระองค์จะอย่างไรกับชนชาตินี้ที่
เขาเกือบจะเอาหินขว้างข้าพระองค์ให้ตายอยู่แล้ว"
5 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า
"จงเดินล่วงหน้าพลไพรไปและนำพวกผู้ใหญ่บางคนของอิสราเอลไปด้วย
ให้ถือไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีแม่น้ำนั้นไปด้วย"
6 ดูกิดิ เราจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าที่นั่นบนศิลาที่ภูเขาไซเนบ เจ้าจงตีศิลานั้น
แล้วน้ำจะไหลออกมาจากศิลาให้พลไพรดื่ม"
โมเสสก็ทำดังนั้นท่ามกลางสายตาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล
7 โมเสสเรียกชื่อตำบลนั้นว่า มัสสาห์ และเมรบาห์ ด้วยเหตุว่า คนอิสราเอลกล่าวหาตน ณ ที่นั้น
และลองดื่กับพระเยโฮวาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกข้าพเจ้าจริงหรือ"
8 ครั้นนั้น คนอามาเลซยกมารบกับคนอิสราเอลที่ตำบลเรฟิดิม
9 โมเสสส่งโยชูวาว่า "จงเลือกชายฉกรรจ์ฝ่ายเราออกไปสู้รบกับพวกอามาเลซ
พรุ่งนี้เราจะยืนถือไม้เท้าของพระเจ้าอยู่บนยอดภูเขา"
10 โยชูวาก็ทำตามคำสั่งของโมเสส ออกสู้รบกับพวกอามาเลซ ส่วนโมเสส อาโรน และเฮอร
ก็ขึ้นไปบนยอดภูเขาแทน
11 ต่อมาโมเสสยกมือขึ้นเมื่อไร อิสราเอลก็ได้เปรียบเมื่อนั้น ท่านลุดม็องเมื่อไร
พวกอามาเลซก็เป็นต่อเมื่อนั้น
12 แต่มือของโมเสสเมื่อยล้า เขาทั้งสองก็นำก้อนหินมาวางไว้ให้โมเสส ท่านนัง
อาโรนกับเฮอรก็ช่วยยกมือท่านขึ้นคนละข้าง มือของท่านก็ชูอยู่จนตะวันตกดิน
13 ฝ่ายโยชูวาปราบอามาเลซกับพลไพรของเขาฝ่ายแพ้ไปด้วยคมดาบ
14 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงเขียนข้อความต่อไปนี้ลงในหนังสือเพื่อเป็นที่ระลึก ทั้งเล
่าให้โยชูวาฟังก็ว่าเราจะลบล้างชื่อชนชาติอามาเลซไม่ให้ปรากฏในความทรงจำของพลไพรภายใ
ตฟ้านี้เลย"
15 โมเสสจึงสร้างแท่นเรียกชื่อว่า เยโฮวาคีนิส
16 กล่าวไว้ "เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญญัติว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสงครามกับอามาเล
ซต่อไปทุกชั่วอายุ"

Chapter 18

1 เมื่อเยโรโบแอมบุตรนาโธมบุตรเบะเซกบุตรอาหิเศบ บุตรของนาโธมบุตรเบะเซกบุตรอาหิเศบ
ได้ยินถึงกิจการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อโมเสส และอิสราเอลพลไพรของพระองค์ว่า
พระเยโฮวาห์ทรงนำอิสราเอลออกจากอียิปต์
2 เยโรโบแอมบุตรนาโธมบุตรเบะเซกบุตรอาหิเศบบุตรของนาโธมบุตรเบะเซกบุตรอาหิเศบ
3 พร้อมกับผู้บริวารชายทั้งสองคนของเขา คนหนึ่งชื่อเกอรโอม เพราะโมเสสกล่าวไว้ว่า
"ข้าพเจ้าเป็นคนดวงดำอาชั้อยู่ต่างประเทศ"
4 อีกคนหนึ่งชื่อเอลียาซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า "พระเจ้าทรงบิดาข้าพเจ้าเป็นผู้ปกคุ้มของข้าพเจ้า
และทรงให้ข้าพเจ้ารอดจากพระแสบดาบของฟาโรห์"
5 เยโรโบแอมบุตรนาโธมบุตรเบะเซกบุตรอาหิเศบบุตรของนาโธมบุตรเบะเซกบุตรอาหิเศบ
ตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขาของพระเจา
6 ท่านบอกโมเสสว่า "เราคือเยโรโบแอมบุตรนาโธมบุตรเบะเซกบุตรอาหิเศบบุตรของนาโธมบุตรเบะเซกบุตรอาหิเศบ
7 โมเสสออกไปต้อนรับพอตาราบลงและจูบท่าน
ท่านทั้งสองได้ถากถึงทุกขซึ่งกันและกันแล้วพากันเข้าไปในเต็นท์
8 โมเสสเล่าให้พอตาราฟถึงเหตุการณ์ทุกประการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำกับฟาโรห์
และแก่ชาวอียิปต์เพราะทรงเห็นแก่พวกอิสราเอล
ทั้งความทุกข์ยากลำบากทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลในระหว่างทาง
และพระเยโฮวาห์ได้ทรงช่วยเขาให้พ้นภัยอย่างไร
9 เยโรโบแอมมีความยินดีที่ได้ทราบพระกรุณาทั้งสินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่คนอิสราเอล
เมื่อพระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือชาวอียิปต์
10 เยโรโบแอมกล่าวว่า
"สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยท่านทั้งหลายให้รอดจากเงื้อมมือชาวอียิปต์
และจากเงื้อมมือของฟาโรห์ และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์
11 บัดนี้เราทราบว่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นใหญ่กว่าพระทั้งปวง
ใหญ่กว่าพระเหล่านั้นที่ได้กระทำต่อชนชาติอิสราเอลอย่างพะเนง"
12 เยโรโบแอมบุตรนาโธมบุตรเบะเซกบุตรอาหิเศบบุตรของนาโธมบุตรเบะเซกบุตรอาหิเศบ
รดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลมารับประทานเลี้ยงกับพอตาราบบุตรของโมเสสเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
13 ต่อมาวันรุ่งขึ้น โมเสสออกนั่งพิจารณาพิพากษาความให้พลไพร
พลไพรก็ยินยอมล้นโมเสสตั้งแต่ท่านขึ้น
14 เมื่อพอตาราบบุตรนาโธมบุตรเบะเซกบุตรอาหิเศบบุตรของนาโธมบุตรเบะเซกบุตรอาหิเศบ
"นี่ท่านไว้ชีวิตอะไรปฏิบัติกับพลไพรเล่า เหตุไรท่านจึงนั่งทำงานอยู่แต่ผู้เดียว
และพลไพรทั้งปวงก็ยินยอมท่านตั้งแต่ท่านขึ้น"
15 โมเสสจึงตอบพอตาราว่า "เพราะพลไพรมาหาข้าพเจ้า เพื่อขอให้พลไพรล้นพระเจา
16 เมื่อเขามิการได้เลี้ยงกันก็มาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ตัดสินความระหว่างเขากับเพื่อนบ้าน
สอนเขาให้รู้จักกฎเกณฑ์ของพระเจ้าและพระราชบัญญัติของพระเจ้า
17 ฝ่ายพอตาราบบุตรนาโธมบุตรเบะเซกบุตรอาหิเศบบุตรของนาโธมบุตรเบะเซกบุตรอาหิเศบ
18 ทั้งท่านและพลไพรที่มาหาท่านนั้นจะอ่อนระอาใจ เพราะภาระอันหนักนี้เหลือกำลังของท่าน
ท่านไม่สามารถที่จะทำแต่ผู้เดียวได้
19 ฟังเสียงของเรบ้าง เราจะให้คำแนะนำแก่ท่าน และขอให้พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน
ท่านจงเป็นผู้แทนของพลไพรต่อพระเจ้า นำความกราบทูลพระเจา
20 ท่านจงสั่งสอนเขาให้รู้จักและพระราชบัญญัติต่าง
และแสดงให้เห็นเขารู้จักทางที่เขาต้องดำเนินชีวิตและสิ่งที่ต้องปฏิบัติ
21 ยิ่งกว่านั้น ท่านจงเลือกคนที่สามารถจากพลไพร คือคนที่ยำเกรงพระเจ้า
ไว้ใจได้และเกลียดสินบน แต่งตั้งคนอย่างนี้ไว้เป็นผู้ปกครองคน พันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง
ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง

22 ให้เขาพิพากษาความของพลไพรอยู่เสมอ ส่วนคดีใหญ่ก็ให้เขานำมาแจ้งต่อท่าน
แต่คดีเล็กน้อยให้เขาตัดสินเอง การงานของท่านจะเบาลง และพวกเขาจะแบกภาระร่วมกับท่าน
23 ถ้าท่านตั้งนี้และพระเจ้าทรงบัญชาแล้ว ท่านก็จะสามารถทนได้
พลไพรทั้งปวงนี้ก็จะไปยังที่อาศัยของเขาด้วยความสงบสุข"
24 โมเสสก็ฟังเสียงของพอตารา และทำตามที่เขาแนะนำทุกประการ
25 โมเสสจึงได้เลือกคนที่สามารถจากคนอิสราเอลทั้งปวงตั้งให้เป็นหัวหน้าพลไพร
เป็นผู้ปกครองคนพันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง
26 คนเหล่านั้นพิพากษาความของพลไพรอยู่เสมอ แต่คดียากๆเขานำไปแจ้งโมเสส
ส่วนคดีเล็กน้อยเขาตัดสินเอง
27 โมเสสส่งพอตาราของตนกลับไป พอตารากลับไปยังเมืองของเขา

Chapter 19

1 ในเดือนที่สามนับตั้งแต่ชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์
ในวันนั้นเขามาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย
2 เมื่อยกออกจากตำบลเรฟิดิม มาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย พวกเขาตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
ชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่หน้าภูเขานั้น
3 โมเสสขึ้นไปเฝ้าพระเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสจากภูเขานั้นว่า
"บอกวงศ์วานยาโคบและชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า
4 'พวกเจ้าได้เห็นกิจการซึ่งเรากระทำกับชาวอียิปต์แล้ว และที่เราเกิดผู้เจ้านั้น
ดูดังด้วยปิณกันทรี เพื่อนำเจ้ามาถึงเรา
5 เหตุฉะนั้นบัดนี้ถ้าเจ้าเชื่อฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้
เจ้าจะเป็นที่รักอันประเสริฐของเรา ยิ่งกว่าชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสินเป็นของเรา
6 เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรแห่งปรีทิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา'
นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้ชนชาติอิสราเอลฟัง"
7 โมเสสจึงมาเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของพลไพร
แล้วเล่าข้อความเหล่านั้นที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านให้เขาฟังทุกประการ
8 บรรดาพลไพรก็ตอบพร้อมกันว่า "สิ่งทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ตรัสนั้น
ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม" โมเสสจึงนำถ้อยคำของพลไพรไปกราบทูลพระเยโฮวาห์
9 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ดูเถิด เราจะมาหาเจ้าในเมฆหมอกที่บ
เพื่อพลไพรจะได้ยินขณะที่เราพูดกับเจ้า แล้วจะได้เชื่อเจ้าตลอดไป"
โมเสสนำคำของพลไพรนั้นกราบทูลพระเยโฮวาห์
10 พระเยโฮวาห์จึงรับสั่งกับโมเสสว่า "ไปบอกให้พลไพรชำระตัวให้บริสุทธิ์ในวันนั้นและพรุ่งนี้
ให้เขาซักเสื้อผ้าเสียให้สะอาด
11 เตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันทีสาม
เพราะในวันทีสามนั้นพระเยโฮวาห์จะเสด็จลงมานบนภูเขาซีนายท่ามกลางสายตาของพลไพรทั้งปวง
12 จงกำหนดเขตให้พลไพรอยู่รอบภูเขา แล้วกลับขึ้นเขาว่า
'เจ้าทั้งหลายจงระวังตัวให้ดีอย่าล่วงล้ำเขตขึ้นไปหรือถูกต้องเชิงภูเขานั้น
ผู้ใดถูกภูเขาต้องมิให้เสียชีวิต
13 อย่าให้มีผู้ฆ่าผู้อื่นเลย ให้เอาหินขว้างหรือยิงเสีย จะเป็นสัตว์ก็ดีหรือเป็นมนุษย์ก็ดี อย่าไว้ชีวิต'
เมื่อได้ยินเสียงแตรเป่ายาว ให้เขาทั้งหลายมายังภูเขานั้น"
14 โมเสสลงจากภูเขามายังพลไพร แล้วพลไพรชำระตัวให้บริสุทธิ์และซักเสื้อผ้าให้สะอาด
15 แล้วท่านกล่าวแก่พลไพรว่า "ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันทีสาม
อย่าเข้าใกล้ภรรยาของท่านเลย"
16 อยู่มาพอถึงรุ่งเช้าวันทีสาม ก็บังเกิดฟ้าร้องฟ้าแลบ
มีเมฆอันหนาที่ปกคลุมภูเขานั้นไว้ก็มีเสียงแตรดังสนั่น
จนคนทั้งปวงที่อยู่ค่ายต่างก็พากันกลัวจนตัวสั่น
17 โมเสสก็นำประชาชนออกจากค่ายไปเฝ้าพระเจ้า พวกเขาเฝ้าอยู่แต่เชิงภูเขา
18 ภูเขาซีนายมีความคลุมหม้อยู่ทั่วไปเพราะพระเยโฮวาห์เสด็จลงมานบนภูเขานั้นโดยอาศัยเพลิง
ควันไฟพุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาใหญ่ ภูเขาที่สะท้านหวั่นไหวไปหมด
19 เมื่อเสียงแตรดังขึ้น โมเสสก็กราบทูล พระเจ้าก็ตรัสตอบเป็นเสียงร้อง
20 พระเยโฮวาห์เสด็จลงมานบนยอดภูเขาซีนาย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสให้ขึ้นไปบนยอดเขา
โมเสสก็ขึ้นไป
21 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า "เจ้าจงลงไปกับพลไพร
เกรงว่าเขาจะล่วงล้ำเข้ามาถึงพระเยโฮวาห์ เพราะอยากเห็น แล้วเขาจะพินาศเสียเป็นจำนวนมาก
22 อีกประการหนึ่ง พวกปุโรหิตที่เข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์นั้นให้เขาชำระตัวให้บริสุทธิ์
ด้วยเกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษเขา"
23 ฝ่ายโมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า
"พลไพรขึ้นมานบนภูเขาซีนายไม่ได้เพราะพระองค์ทรงสั่งข้าพระองค์ทั้งหลายว่า
'จงกินเซอรอบบนภูเขานั้น ชำระให้เป็นที่บริสุทธิ์'
24 พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า "ลงไปเถิด แล้วกลับขึ้นมอีก พวกเขาขึ้นมด้วย
แต่อย่าให้พวกปุโรหิตและพลไพรล่วงล้ำขึ้นมาถึงพระเยโฮวาห์ เกรงว่าพระองค์จะลงโทษเขา"
25 โมเสสก็ลงไปบอกพลไพรตามนั้น

Chapter 20

1 พระเจ้าตรัสพระวจนะทั้งสินต่อไปนี้ว่า
2 "เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ใดฝ่าใจออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส
3 อย่ามีพระอินเิดนอกเหนือจากเรา
4 อย่าทำรูปเคารพสักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน
หรือซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน
5 อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น
เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าที่ทรงเห็น

ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ชั่ว เราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน
 6 แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และปฏิบัติตามบัญญัติของเรา จนถึงชั่วอายุคน
 7 อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราอย่างไร้ประโยชน์
 เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์ทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่
 8 จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์
 9 จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าให้วัน
 10 แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ
 ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า
 หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า
 11 เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้า และแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น
 แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรวันสะบาโต
 และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์
 12 จงให้เกียรติกับบิดามารดาของเจ้า เพื่ออายุของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน
 ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ประทานให้แก่เจ้า
 13 อย่ากระทำการฆาตกรรม
 14 อย่าล่วงประเวณีฝ่าเมียเขา
 15 อย่าลักทรัพย์
 16 อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน
 17 อย่าโลภทั้งเรือนของเพื่อนบ้าน อย่าโลภกรรยาของเพื่อนบ้าน หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว
 ลาของเขา หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน"
 18 คนทั้งหลายเมื่อได้ยิน ได้เห็นฟ้าร้อง ฟ้าแลบ เสียงแตร และควันที่พุ่งขึ้นจากภูเขาเช่นนั้น
 ต่างก็ยืนตัวสั่นอยู่แต่ไกล
 19 เขาก็กล่าวแก่โมเสสว่า "ท่านจงนำความมาเล่าเถิด พวกข้าพเจ้าจะฟัง
 แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับพวกข้าพเจ้าเลย เกรงว่าข้าพเจ้าจะตาย"
 20 โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า "อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าเสด็จมาเพื่อลองใจท่านทั้งหลาย
 เพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระองค์ และจะได้ไม่ทำบาป"
 21 พลไพร่ยืนอยู่แต่ไกล แต่โมเสสเข้าไปใกล้ความมืดที่ที่พระเจ้าทรงสถิตย์อยู่นั้น
 22 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "บอกชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า 'เจ้าทั้งหลายได้เห็นแล้วว่า
 เราพูดกับพวกเจ้าจากท้องฟ้า
 23 เจ้าอย่าทำรูปพระด้วยเงินไว้สำหรับบูชาเทียมเท่ากับเรา หรือทำรูปพระด้วยทองคำสำหรับตัว
 24 จงให้ตนก่อนแทนบูชาสำหรับเรา และบนแท่นนั้นจงใช้แกะและวัวของเจ้าเป็นเครื่องเผาบูชา
 และเป็นสันติบูชาแก่เรา ในทุกตำบลที่เราให้ระลึกถึงนามของเรา เราจะมาหาเจ้าและอวยพรเจ้า
 25 ถ้าจะก่อแท่นบูชาด้วยศิลาสำหรับเรา อย่าก่อด้วยศิลาที่ตกแต่งแล้ว
 เพราะถ้าเจ้าได้เครื่องมือตกแต่งศิลานั้น เจ้าก็จะทำให้อิลาะนั้นเป็นมลทิน
 26 และเจ้าอย่าเดินตามชนชั้นใดชั้นไปยังแท่นบูชาของเรา
 เพื่อว่าการเปลี่ยนเปล้าของเจ้าจะไม่ได้ถูกเปิดเผยเสียทีนั้น"

Chapter 21

1 "ต่อไปนี้เป็นคำตัดสินซึ่งเจ้าต้องประกาศให้เขาทั้งหลายทราบไว้
 2 ถ้าเจ้าจะชื้อคนฮีบรูไว้เป็นทาส เขาจะต้องปรนนิบัติเจ้าหกปี
 แต่ปีที่เจ็ดเขาจะได้เป็นอิสระโดยไม่ต้องเสียค่าไถ่
 3 ถ้าทาสได้มาแต่ผู้เดียวจงปล่อยเขาไปแต่ผู้เดียว ถ้าเขามีภรรยาต้องปล่อยภรรยาของเขาไปด้วย
 4 ถ้านายทหารรายให้เขา และภรรยานั้นเกิดบุตรชายก็ดี บุตรสาวก็ดีด้วยกับ
 ภรรยา กับบุตรนั้นจะเป็นคนของนาย เขาจะเป็นอิสระได้แต่ตัวผู้เดียว
 5 ถ้าทาสนั้นมากล่าวเป็นที่เข้าใจชัดเจนว่า 'ข้าพเจ้ารักนายและลูกเมียของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าไม่อยากจะออกไปเป็นไทย'
 6 ให้นายพาทาสนั้นไปถึงพวกผู้พิพากษา พาเขาไปที่ประตูหรือไถ่ร้างประตู
 แล้วให้นายจะบูชาด้วยเหล็กหมัด เขาก็จะอยู่ปรนนิบัตินายต่อไปจนชีวิตหาไม่
 7 ถ้านายตายบุตรสาวเป็นทาส หญิงนั้นจะมีให้เป็นอิสระเหมือนทาส
 8 ถ้าหญิงนั้นไม่เป็นที่พอใจของนายหรือเธอไว้เป็นภรรยา ต้องยอมให้คนอื่นใดเธอไป
 แต่ไม่มีสิทธิจะขายหญิงนั้นให้แก่ชาวต่างประเทศ เพราะมิได้สืบทอดชื่อต่อหญิงนั้นแล้ว
 9 ถ้านายยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยาบุตรชายของตน
 ก็ให้เขาปฏิบัติต่อหญิงนั้นดุจเป็นบุตรสาวของตน
 10 ถ้าเขาหาหญิงอื่นมาเป็นภรรยา อย่านให้เขาลดอาหารการกิน
 เสื้อผ้าและประเพณีฝ่าเมียกับคนเก่า
 11 ถ้าเขามีได้กระทำตามประการใดในสามประการนี้แก่เธอ
 หญิงนั้นจะไปเสียก็ได้โดยไม่ต้องมีค่าไถ่ ไม่ต้องเสียเงิน
 12 ผู้ใดทุบตีคนหนึ่งให้ตาย ผู้นั้นจำต้องรับโทษถึงตายเหมือนกัน
 13 ถ้าผู้ใดได้เจนาฆ่าเขา แต่เขาตายเพราะพระเจ้าทรงปล่อยให้ตายด้วยมือของผู้นั้น
 เราจะต้องตามลหหนึ่งไว้ให้เขาหนีไปทีนั้น
 14 แต่ถ้าผู้ใดเจนาหักหลังฆ่าเพื่อนบ้าน
 ก็ให้ตั้งตัวเขาไปจากแท่นบูชาของเราเพื่อลงโทษให้ถึงตาย
 15 ผู้ใดทุบตีบิดามารดาของตน ผู้นั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตาย
 16 ผู้ใดลักคนไปขายก็ดี หรือมีผู้พบคนที่ถูกลักไปอยู่ในมือของผู้นั้นก็ดี
 ผู้ลักนั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตาย
 17 ผู้ใดจำเริญบิดามารดาของตน ผู้นั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตาย
 18 ถ้ามีผู้วิวาทกัน และฝ่ายหนึ่งเอาหินขว้างหรือศอก แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ลงความตาย
 เพียงแต่เจ็บป่วยต้องนอนพัก
 19 ถ้าผู้ที่ถูกเจ็บนั้นลุกขึ้น ถือไม้เท้าเดินออกไปได้ก็ ผู้ตีนั้นก็พ้นโทษ
 แต่เขาจะต้องเสียค่าไยการ และค่ารักษาบาดแผลจนหายเป็นปกติ
 20 ถ้าผู้ใดทุบตีทาสชายหญิงของตนด้วยไม้จนตายฉฉฉ ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษ
 21 หากว่าทาสนั้นมีชีวิตต่อไปได้วันหนึ่ง หรือสองวันจึงตาย นายก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ

เพราะทาสนั้นเป็นดังเงินของนาย
 22 ถ้ามีผู้ชายตีกัน แล้วบังเอิญไปถูกผู้หญิงมีครรภ์ทำให้แท้งลูก แต่หญิงนั้นไม่เป็นอันตราย
 ต้องปรับผู้นั้นตามแต่สามีของหญิงนั้นจะเรียกร้องเอาจากเขา
 และเขาจะต้องเสียตามที่พวกผู้พิพากษาจะตัดสิน
 23 ถ้าหากว่าเป็นเหตุให้เกิดอันตรายประการใด ก็ให้วินิจฉัยดังนี้ คือชีวิตแทนชีวิต
 24 ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า
 25 รอยไหม้แทนรอยไหม้ แผลแทนแผล รอยฉีกแทนรอยฉีก
 26 ถ้าผู้ใดตีจนตาของทาสชายหญิงให้บอดไป
 เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นให้เป็นไทยเนื่องด้วยนัยน์ตาของเขา
 27 ถ้าผู้ใดทำให้ฟันทาสชายหญิงหลุดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นเป็นไทยเนื่องด้วยฟันของเขา
 28 ถ้าตัวชีวิตชายหรือหญิงถึงตายจงเอาหินขว้างวันนั้นให้ตาย และอย่ากินเนื้อของมันเลย
 แต่เจ้าของวัวตัวนั้นไม่มีโทษ
 29 แต่ถ้าวันนั้นเคยชีวิตคนมาก่อน และมีผู้มาเตือนให้เจ้าของทราบ แต่เจ้าของมิได้กักขังมันไว้
 มันจึงได้ชีวิตชายหรือหญิงถึงตาย
 ให้เอาหินขว้างวันนั้นเสียให้ตายและให้ลงโทษเจ้าของถึงตายด้วย
 30 ถ้าจะเรียกร้องเอาค่าไถ่จากผู้นั้น เขาต้องเสียค่าไถ่แทนชีวิตของเขาตามที่เรียกร้อง
 31 หากว่าวันนั้นชีวิตบุตรชายและบุตรสาว ก็จงปรับโทษตามค่าตัดสินข้อนี้ดูกัน
 32 ถ้าวันนั้นชีวิตทาสชายหญิงของผู้ใด เจ้าของวัวต้องให้เงินค่าตัวของทาสนั้นสามสิบเชลเชล
 แล้วต้องเอาหินขว้างวันนั้นให้ตายเสียด้วย
 33 ถ้าผู้ใดเปิดบ่อหรือขุดบ่อแต่ไม่ได้ปิดไว้ แล้วมีวัวหรือลาตกลงไปตายในบ่อนั้น
 34 เจ้าของบ่อต้องให้ค่าสดใช้เขา ต้องเสียเงินค่าสัตว์นั้นให้แก่เจ้าของ
 ชากสัตว์ที่ตายนั้นจะตกเป็นของเจ้าของบ่อ
 35 ถ้าวัวของผู้ใดชีวิตวัวของผู้อื่นให้ตาย เขาต้องตายวัวที่เป็นอยู่แล้วมาแบ่งเงินกัน
 และวัวที่ตายนั้นให้แบ่งกันด้วย
 36 หรือถ้ารู้แล้วว่าวันนั้นเคยชีวิตมาก่อน แต่เจ้าของมิได้กักขังไว้ เจ้าของต้องใช้วัวแทนวัว
 และวัวที่ตายนั้นก็ตกเป็นของตัว"

Chapter 22

1 "ถ้าผู้ใดลักวัวหรือแกะไปฆ่าหรือขาย
 ให้ผู้นั้นไว้หัวตัวแทนวัวหนึ่งตัวและแกะสี่ตัวแทนแกะตัวหนึ่ง
 2 ถ้าผู้ใดเห็นขโมยกำลังขุดช่องเข้าไปแล้วตีขโมยนั้นตาย
 ไม่ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการติดคนนั้น
 3 ถ้าดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการติดคนนั้น แต่ผู้ร้ายนั้นต้องให้ค่าสดใช้
 ถ้าเขาไม่มีอะไรจะใช้ให้ ต้องขายตัวเขาเป็นค่าของที่ลักไปนั้น
 4 ถ้าจับของที่ลักไปนั้นได้อยู่ในมือของเขาจะเป็นวัวก็ดี หรือลาก็ดี หรือแกะก็ดี ซึ่งยังเป็นอยู่
 ขโมยนั้นต้องให้ค่าสดใช้เป็นสองเท่า
 5 ถ้าผู้ใดปล่อยให้สัตว์กินของในนา หรือในสวนอันเสียไป หรือปล่อยสัตว์ของตน
 แล้วมันไปกินในนาของผู้อื่น เขาต้องให้ค่าสดใช้ โดยให้ของที่ดีที่สุดในนาของตน
 และของที่ดีที่สุดในสวนอันของตนเป็นค่าเสียหาย
 6 ถ้าจุดไฟที่กองหมาม และไฟลามไปติดกองข้าว หรือติดต้นข้าวซึ่งมิได้เกี่ยว
 หรือติดทุ่งนาให้ไหม้เสีย ผู้ที่จุดไฟนั้นต้องชดค่าเสียหายเต็มจำนวน
 7 ถ้าผู้ใดฝ่าฝืนหรือสิ่งของไว้กับเพื่อนบ้านแล้วของนั้นถูกขโมยลักไปจากเรือนผู้นั้น
 ถ้าจับขโมยได้ ขโมยต้องใช้แทนเป็นสองเท่า
 8 ถ้าจับขโมยไม่ได้ จงนำเจ้าของเรือนมาถึงพวกผู้พิพากษาเพื่อจะดูว่ามือของตนเองได้ลักสิ่งของ
 ของเพื่อนบ้านนั้นหรือไม่
 9 ในคดีฟ้องร้องทุกอย่าง จะเป็นเรื่องวัว ลา และ หรือเสื้อผ้า หรือเรื่องสิ่งของใดๆที่หายไป
 ถ้ามีคนมาอ้างว่าสิ่งนั้นเป็นของตน จงนำคดีของคู่ความนั้นไปถึงพวกผู้พิพากษา
 พวกผู้พิพากษานั้นจะตัดสินว่าผู้ใดผิด ผู้นั้นจะต้องให้ค่าสดใช้เป็นสองเท่า
 10 ถ้าผู้ใดฝ่ากลาหรือวัว หรือแกะ หรือสัตว์ใดๆไว้กับเพื่อนบ้าน
 และสัตว์นั้นเกิดตายลงหรือเป็นอันตราย หรือมิใช่ลูกอันไปจากบ้านนั้นโดยไม่มีใครเห็น
 11 ต้องให้ผู้รับฝากนั้นพิสูจน์ตัวต่อเพื่อนบ้านต่อพระพัตร์พระเยโฮวาห์เพื่อดูว่า
 มือของเขาลักของของเพื่อนบ้านนั้นจริงหรือไม่ แล้วเจ้าของนั้นจะต้องยินยอม
 ผู้รับฝากนั้นไม่ต้องให้ค่าสดใช้
 12 แต่ถ้าสัตว์นั้นถูกลักไป ขณะเมื่อผู้รับฝากอยู่ด้วย ผู้รับฝากต้องให้ค่าสดให้แก่เจ้าของ
 13 ถ้ามีสัตว์ร้ายมากตักสัตว์นั้นตาย จงเอาซากมาให้ตรวจดูเป็นหลักฐาน
 แล้วผู้รับฝากไม่ต้องให้ค่าสดใช้แทนสัตว์ที่ถูกตักนั้น
 14 ถ้าผู้ใดยืมสิ่งใดๆไปจากเพื่อนบ้านแล้วเกิดเป็นอันตราย หรือตายระหว่างเวลาที่เจ้าของไม่อยู่
 ผู้ยืมต้องให้ค่าสดใช้เต็มตามจำนวน
 15 ถ้าเจ้าของอยู่ด้วย ผู้ยืมไม่ต้องให้ค่าสดใช้ ถ้าเป็นของเช่า ให้คิดแต่ค่าเช่าเท่านั้น
 16 ถ้าผู้ใดล่อลวงหญิงพรหมจารีที่ยังไม่มีคู่หมั้นและนอนร่วมกับหญิงนั้น
 ผู้นั้นจะต้องเสียเงินสินสอด และต้องรับหญิงนั้นเป็นภรรยาของตน
 17 ถ้าบิดาไม่ยอมอย่างเด็ดขาดที่จะยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยา
 เขาก็ต้องเสียเงินเท่าสินสอดตามธรรมเนียมสู่ขอหญิงพรหมจารีนั้นดูกัน
 18 สำหรับหญิงแหม่ม เจ้าอย่าให้รอดชีวิตอยู่เลย
 19 ผู้ใดร่วมประเวณีกับสัตว์ ผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงตาย
 20 ผู้ใดขายบุตรแต่พระต่างๆเช่นแต่พระเยโฮวาห์องค์เดียว ผู้นั้นต้องถูกทำลายเสียสิ้น
 21 เจ้าอย่าบีบบังคับหรือข่มเหงคนต่างด้าวเลย
 เพราะเจ้าทั้งหลายเคยเป็นคนต่างด้าวอยู่ในประเทศอียิปต์
 22 อย่าข่มเหงหญิงม่ายหรือลูกกำพร้าอยู่เลย
 23 ถ้าเจ้าข่มเหงเขาโดยวิธีใดก็ตาม และเขาร้องทุกข์ถึงเรา เราจะฟังการร้องทุกข์ของเขาแล้ว
 24 ความโกรธของเราจะพลุ่งขึ้น และเราจะประหารเจ้าด้วยดาบ ภรรยาของเจ้าจะต้องเป็นม่าย
 และบุตรของเจ้าจะต้องเป็นกำพร้าพอ

25 ถ้าเจ้าให้พลไว้ครองเราคนใดที่เป็นคนจนและอยู่กับเจ้ามีเงินไป อย่าถือว่าตนเป็นเจ้าหนี้ และอย่าคิดดอกเบี้ยจากเขา

26 ถ้าเจ้าได้รับเสียดุลของเพื่อนบ้านไว้เป็นของประกัน จงคืนของนั้นให้เขาก่อนตะวันตกดิน

27 เพราะเขามีเสียดุลตัวนั้นตัวเดียวเป็นเครื่องปกคลุมร่างกาย

มิฉะนั้นเวลานอนเขาจะเอาอะไรห่มเล่า ต่อมาเมื่อเขาถูกร้องทุกข์ต่อเรา

เราจะสดับฟังเพราะเราเป็นผู้มีเมตตากรรณา

28 อย่าตำพระเจ้า หรือสาปแช่งผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย

29 อย่าชักช้าที่จะนำพืชผลและน้ำผลไม้อันแรกของเจ้ามาถวายพระเจ้า

จงถวายบุตรชายหัวปีของเจ้าให้แก่เรา

30 สำหรับวัวและแพะแกะของเจ้า จงทำดั่งนั้นเหมือนกัน ให้ลูกมันอยู่กับแม่เจ็ดวัน

ถึงวันที่แปดจงพามาถวายแก่เรา

31 เจ้าทั้งหลายเป็นคนบริสุทธิ์ที่สุดแก่เรา เหตุฉะนั้นเนื้อสัตว์ที่ถูกกัตตายในทุ่งนา เจ้าอย่ากินเลย จงทิ้งให้สุนัขกินเสีย"

Chapter 23

1 "อย่าฆ่าเรื่องเท็จไปเล่าต่อทุกคน อย่าร่วมมือเป็นพยานในร้ายกับคนชั่ว

2 อย่าทำชั่วตามอย่างคนจำนวนมากที่เขาทำกันนั้นเลย อย่าอ้างพยานล้าเอียงเข้าข้างหมู่มาก จะทำให้ขาดความยุติธรรมไป

3 ทั้งอย่าล้าเอียงเข้าข้างคนจนในคดีของเขา

4 ถ้าเจ้าพบว่าหรืออาของศัตรูหลมา จงพาไปส่งคืนให้แก่เจ้าของจงได้

5 ถ้าเห็นลาของผู้ที่เกลียดชังเจ้าล้มลงเพราะบรรทุกของหนัก อย่าได้มีเมณเสีย จงช่วยเขายกมันขึ้น

6 เจ้าอย่าบิดเบือนคำพิพากษาให้ผิดไปจากความยุติธรรมที่คนจนควรได้รับในคดีของเขา

7 เจ้าจงหลีกเลี่ยงให้ห่างไกลจากการใส่ความคนอื่น

อย่าประหารชีวิตคนที่ปราศจากความผิดและคนชอบธรรม เพราะเราจะไม่ยกโทษให้คนชั่ว

8 อย่ารับสินบนเลย เพราะวาสิณบนทำให้คนตาดีกลายเป็นคนตาบอดไป และพลิกคดีของคนชอบธรรมเสียได้

9 เจ้าอย่าข่มเหงคนต่างด้าวเพราะเจ้ารู้จักใจคนต่างด้าวแล้ว

เพราะว่าเจ้าทั้งหลายก็เคยเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์มาก่อน

10 จงหว่านพืชและเกี่ยวเก็บผลในนาของเจ้าตลอดทุกปี

11 แต่ปีที่เจ็ดนั้นจงงดเสีย ปล่อยให้หน่นนั้นว่างอยู่ เพื่อให้คนจนในชนชาติของเจ้าเก็บกิน ส่วนที่เหลือของนั้นก็ให้สัตว์ป่ากิน ส่วนสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศเจ้าจงกระทำเช่นเดียวกัน

12 จงทำการงานของเจ้าหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดนั้นจงหยุดงาน เพื่อว่า ลาของเจ้าจะได้พัก และลูกชายหาสของเจ้า กับคนต่างด้าวจะได้พักผ่อนให้สดชื่นด้วย

13 สิ่งทั้งปวงที่เราสั่งเจ้าไว้นั้นจงระวังถือให้ดี และอย่าออกชื่อพระอื่นเลย

อย่าให้ได้ยินชื่อของพระเหล่านั้นออกจากปากของเจ้า

14 จงถือเทศกาลถวายแก่เราเป็นสามครั้ง

15 จงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อตามเวลาที่กำหนดไว้ (ในเดือนอาบิบ อันเป็นเดือนซึ่งเราบัญญัติไว้ เจ้าจงกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันตามที่เราสั่งเจ้าไว้แล้ว เพราะในเดือนนั้นเจ้าออกจากอียิปต์ อย่าให้ผู้ใดมาเฝ้าเราเมื่อเปล่าเลย)

16 จงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยว ถวายพืชผลแรกที่เกิดจากแรงงานของเจ้า

ซึ่งเจ้าได้หว่านพืชลงในนา เจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บพืชผลปลายปี

เมื่อเจ้าเก็บพืชผลจากทุ่งนาอันเป็นผลงานของเจ้า

17 ให้ผู้ชายทั้งปวงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าเป็นสามครั้ง

18 อย่าถวายเลือดจากเครื่องบูชาของเรา พร้อมกับขนมปังมีเชื้อ หรือปล่อยให้มิใช่หมันในเครื่องบูชาของเราเหลืออยู่จนถึงรุ่งเช้า

19 พืชผลอันดีเลิศซึ่งได้เก็บครั้งแรกจากไร่นาของเจ้านั้นจงนำมาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์

พระเจ้าของเรา อย่าต้มเนื้อลูกแพะด้วยน้ำมันของแม่มันเลย

20 ดูเถิด เราให้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเดินนำหน้าพวกเจ้าเพื่อคอยระวังรักษาพวกเจ้าตามทาง

นำไปถึงที่ซึ่งเราได้เตรียมไว้

21 จงเอาใจใส่ทูตนั้นและเชื่อฟังเสียงของเขา

อย่าฝ่าฝืนเขาเพราะเขาจะไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่เลย ด้วยว่าเขาร้องทำในนามของเรา

22 ถ้าเจ้าทั้งหลายเชื่อฟังเสียงของตารจึงรูป และทำทุกสิ่งตามที่เราสั่งไว้

เราจะเป็นศัตรูต่อศัตรูของพวกเจ้า และจะเป็นปฏิปักษ์ต่อปฏิปักษ์ของพวกเจ้า

23 ด้วยว่าทูตสวรรค์ของเราจะไปข้างหน้าพวกเจ้า และจะนำพวกเจ้าไปถึงคณาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์สิซ คนคานาอัน คนอีไวต์ และคนเยบูส แล้วเราจะตีคนเหล่านั้นออกเสีย

24 อย่ากราบไหว้พระของเขา หรือปรนนิบัติหรือทำตามแบบอย่างที่เขากระทำ

แต่จงทำลายรูปเคารพของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสียให้แหลกละเอียด

25 จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา แล้วพระองค์จะทรงอวยพรแก่อาหารและน้ำของเรา

เราจะบันดาลให้โรคต่างๆหายไ้จากท่ามกลางพวกเจ้า

26 จะไม่มีการแท้งลูก หรือเป็นหมันในดินแดนของเรา เราจะทำให้เจ้ามีอายุยืนนาน

27 เราจะบันดาลให้เกิดความสยดสยองซึ่งก่อนหน้าพวกเจ้า

เราจะทำลายชาวเมืองทั้งปวงที่พวกเจ้าไปเผชิญหน้านั้น

เราจะให้พวกศัตรูทั้งปวงหันหลังหนีพวกเจ้า

28 เราจะไล่ให้ฝูงต่อล่วงหน้าไปก่อนพวกเจ้า จะขับไล่คนอีไวต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า

29 เราจะไล่ให้เตาไฟไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าในระยะปีเดียว

เกรกว่าแผ่นดินจะรกร้างไปและสัตว์ป่าจะทวีจำนวนขึ้นต่อสู้กับพวกเจ้า

30 แต่เราจะไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าที่จะเลือกเลี่ยนจานพวกเจ้าทวีจำนวนมากขึ้น

แล้วได้รับมอบดินแดนนั้นเป็นกรรมสิทธิ์

31 เราจะกำหนดเขตแดนของพวกเจ้าไว้ตั้งแต่ทะเลแดงจนถึงทะเลของชาวฟิลิสเตีย

ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารจนจดแม่น้ำ

เพราะเราจะมอบชาวเมืองนั้นไว้ในมือของพวกเจ้าให้พวกเจ้าไล่เขาไปเสียให้พ้นหน้า

32 พวกเจ้าอย่าทำพันธสัญญากับเขา หรือกับพระของเขาเลย

33 เขาจะอาศัยในดินแดนของเจ้าไม่ได้ เกรกว่าเขาจะชักจูงให้เจ้ากระทำบาปต่อเรา

เพราะว่าถ้าพวกเจ้าปรนนิบัติพระของเขา เรื่องนี้ก็จะเป็นบ่วงแร้วดักเจ้าเป็นแน่"

Chapter 24

1 พระองค์ตรัสกับโมเสสว่า "เจ้ากับอาโรน นาถับ และอาบิซู กับพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลจงขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ แล้วนมัสการอยู่แต่ไกล

2 ให้เฉพาะโมเสสผู้เดียวเข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์

ส่วนคนอื่นอยู่อย่าให้เข้ามาใกล้และอย่าให้ประชาชนขึ้นมากับโมเสสเลย"

3 โมเสสจึงนำพระวาระของพระเยโฮวาห์และคำตัดสินทั้งสิ้นมาชี้แจงให้ประชาชนทราบ

ประชาชนทั้งปวงก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า "พระวาระทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว พวกเราจะกระทำตาม"

4 โมเสสจึงจารึกพระวาระของพระเยโฮวาห์ไว้ทุกคำ

แล้วตีหินตั้งแต่เช้าจัดแจงสร้างแท่นบูชาขึ้นที่เชิงภูเขา

ปักเสาหินขึ้นสิบสองก้อนตามจำนวนตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล

5 ท่านใดที่หนุ่มมุขนชาติอิสราเอลถวายเครื่องเผบูชาและถวายวัวเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์

6 โมเสสเก็บเลือดวัวครึ่งหนึ่งไว้ในสาม อีกครึ่งหนึ่งประพรมที่แท่นบูชานั้น

7 ท่านถือหนังสือพันธสัญญาอ่านให้ประชาชนฟัง พวกเขากล่าวว่า

"บรรดาสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้วนั้นพวกเราจะกระทำตาม และเราจะเชื่อฟัง"

8 โมเสสก็เอาเลือดประพรมประชาชนและกล่าวว่า "ดูเถิด นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำกับเจ้าตามพระวาระทั้งหมดนี้"

9 ครั้นนั้น โมเสสกับอาโรน นาถับและอาบิซู และพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลขึ้นไปอีก

10 เขาทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล

และพื้นที่ยิ่งพระบาทเป็นดุจพลอยไพฑูรย์สุกใสเหมือนท้องฟ้าที่เดี่ยว

11 พระองค์มีได้ลงโทษบรรดาหัวหน้าชนชาติอิสราเอล

เขาทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าและได้กินและดื่ม

12 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ขึ้นมาหาเราบนภูเขาแล้วคอยอยู่ที่นั่น

เราจะให้แผ่นศิลาอันมีราชบัญญัติ และข้อบัญญัติซึ่งเราจารึกไว้เพื่อเก็บไว้สอนเขา"

13 โมเสสจึงลุกขึ้นพร้อมกับโยฮูาผู้รับใช้ โมเสสขึ้นไปบนภูเขาของพระเจ้า

14 และกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า "คอยเราอยู่ที่นั่นกว่าเราจะกลับมาจากท่านอีก ดูเถิด อาโรนและเฮอร้อยอยู่กับพวกท่าน ใครมีเรื่องราวอะไรก็จงมาหาท่านทั้งสองนี้เถิด"

15 แล้วโมเสสขึ้นไปบนภูเขา เมฆก็คลุมภูเขาไว้

16 สำราสีของพระเยโฮวาห์มาอยู่บนภูเขาขึ้นย เมฆนั้นปกคลุมภูเขาอยู่หกวัน

ครั้นวันที่เจ็ดพระองค์ทรงเรียกโมเสสจากหมู่เมฆ

17 สำราสีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่ตาชนชาติอิสราเอลเหมือนเปลวไฟไหม้อยู่บนยอดภูเขา

18 โมเสสเข้าไปในหมู่เมฆนั้นและขึ้นไปบนภูเขา โมเสสอยู่บนภูเขานั้นสี่สิบวันสี่สิบคืน

Chapter 25

1 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

2 "จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำของมาถวายแก่เรา ของนั้นให้รับมาจากทุกคนที่เต็มใจถวาย

3 ของถวายซึ่งเจ้าจะต้องรับจากเขาคือ ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์

4 ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าป่านเนื้อละเอียดและขนแพะ

5 หนึ่งแ่งและตัวผู้ย้อมสีแดง หนึ่งทาตัส และไม่กระดินเทศ

6 น้ำมันเติมประทีป เครื่องเทศปรุงน้ำมันสำหรับจิม และปรุงเครื่องหอม

7 พลอยสีน้ำข้าวและพลอยสำหรับฝังโนเอโผดและทับทรวง

8 แล้วให้เขาสร้างสถานบริสุทธิ์ถวายแก่เรา เพื่อเราจะได้อยู่ท่ามกลางพวกเขา

9 แบบอย่างพลับพลาและเครื่องทั้งปวงของพลับพลานั้น

เจ้าจงทำตามที่เราแจ้งไว้แก่เจ้านี้ทุกประการ

10 ให้เขาทำหีบโบเหน็ด้วยไม้กระดินเทศ ยาวสองศอกสิบ กว้างศอกสิบ และสูงศอกสิบ

11 ที่บนนั้นหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งด้านในและด้านนอก แล้วทำการึงลาดรอบหีบนั้นด้วยทองคำ

12 ให้หล่อห่วงทองคำสี่ห่วงสำหรับหีบนั้น ตัดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้สองห่วงและด้านนั้นสองห่วง

13 ให้ทำคานาหามด้วยไม้กระดินเทศหุ้มด้วยทองคำ

14 แล้วสอดคานาหามเข้าที่ห่วงข้างหีบสำหรับใส่ยักหามหีบนั้น

15 ไม่คานาหามให้สอดไว้ในหว่างของหีบ อย่าถอดออกเลย

16 พระโอวาทที่เราจะให้แก่เจ้าจงเก็บไว้ในหีบนั้น

17 แล้ววางพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกสิบ กว้างศอกสิบ

18 จงทำเครุบทองคำสองรูป โดยได้ฝีมือทำตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง

19 ทำเครุบไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาข้างละรูป

ทำเครุบนั้นและให้ตอนปลายทั้งสองข้างติดเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา

20 ให้เครุบบางปีกออกไว้เบื้องบน ปกพระที่นั่งกรุณาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน

ให้เครุบนหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุณา

21 แล้ววางตั้งพระที่นั่งกรุณานั้นไว้บนหีบ จงบรรจุพระโอวาทซึ่งเราจะให้ไว้แก่เจ้าไว้ในหีบนั้น

22 ณ ที่นั้น เราจะอยู่ที่เจ้าเข้าเฝ้า และจะสนทนากับเจ้าจากเหนือพระที่นั่งกรุณาระหว่างกลางเครุบบทั้งสองซึ่งตั้งอยู่บนหีบพระโอวาท

เราจะสนทนากับเจ้าทุกเรื่องซึ่งเราจะสั่งเจ้าให้ประกาศแก่ชนชาติอิสราเอล

23 แล้วจงเอาไม้กระดินเทศมาทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกสิบ

24 เจ้าจงหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำการึงทองลาดรอบโต๊ะนั้นด้วย

25 ประทับโต๊ะนั้นทำให้กว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้วทำการึงทองลาดประกอบให้รอบประกันนั้น

26 จงทำห่วงทองคำสี่ห่วงติดไว้ที่มุมขาโต๊ะทั้งสี่

27 ห่วงนั้นให้ติดชิดกับประทีป เพื่อเอาไว้สอดคานหาม
28 เจ้าจงทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศ หุ้มด้วยทองคำ ให้หามโตะด้วยไม้นี้
29 เจ้าจงทำจานและช้อน คนโท และอ่างน้ำที่ใช้สำหรับรินเครื่องดื่มบูชา
สิ่งเหล่านี้เจ้าจงทำด้วยทองคำบริสุทธิ์
30 และเจ้าจงวางชนมภิงหน้าพระพักตร์ไว้บนโตะนั้นต่อหน้าเราเป็นนิตย์
31 เจ้าจงทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ จงใช้ไฟค้อนทำคันประทีป ให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก
ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันคันประทีปนั้น
32 ให้มีกิ่งหกกิ่ง แยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง
33 กิ่งหนึ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์สามดอก ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ
อีกกิ่งหนึ่งให้มีดอกสามดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ
ให้เป็นดังนี้ทั้งหกกิ่งซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป
34 สำหรับลำคันประทีปนั้นให้มีดอกสีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทั้งดอกตูมและกลีบ
35 ได้ทั้งทุกๆกิ่งทั้งหกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป
36 ดอกตูมและกิ่งทำให้เป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป
ให้ทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์ที่ได้ค้อนทำ
37 จงทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น แล้วจุดตะเกียงให้ส่องแสงตรงไปหน้าคันประทีป
38 ตะกรัดใส่ตะเกียง และลาดใส่ตะกรไ้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์
39 คันประทีปกับเครื่องใช้ทุกอย่างให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนึ่งตะลันต์
40 จงระวังทำสิ่งเหล่านี้ตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่เจ้านูเถา"

Chapter 26

1 "นอกจากนั้น เจ้าจงทำพลับพลาด้วยม่านลิลีผืน ทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด
และผ้าทองด้ายย้อมสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม กับให้มีภาพเครูบฝีมือช่างออกแบบไว้
2 ม่านผืนหนึ่งให้ยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนให้เท่ากัน
3 ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าผืนนั้นก็ให้เกี่ยวติดกันด้วย
4 จงทำม่านด้วยด้ายสีฟ้าติดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดสุดที่หนึ่ง
และตามขอบม่านด้านนอกสุดสุดที่สอง จงติดหูไว้เหมือนกัน
5 ม่านผืนหนึ่งให้ทำหูห้าสิบหู และตามขอบม่านสุดที่สอง ให้ทำหูห้าสิบหูให้ตรงกัน
6 จงทำทองคำห้าสิบช่อสำหรับใช้เกี่ยวม่าน เพื่อให้เป็นพลับพลาเดียวกัน
7 จงทำม่านด้วยขนแพะ สำหรับเป็นเต็นท์คลุมพลับพลาขึ้นนอกอีกสิบเอ็ดผืน
8 ม่านผืนหนึ่งให้ทำยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนให้เท่ากัน
9 ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากและม่านอีกผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากเช่นกัน
และม่านผืนที่หกนั้นจงให้ห้อยซ้อนลงมาทั้งหน้าพลับพลา
10 ทำหูห้าสิบหูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดสุดที่หนึ่ง
และหูห้าสิบหูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดสุดที่สอง
11 แล้วทำขอบของสัมฤทธิ์ห้าสิบช่อ เกี่ยวขอบเข้าที่หู เกี่ยวให้ติดเป็นเต็นท์หลังเดียวกัน
12 ม่านเต็นท์ส่วนที่เกินอยู่ คือชายม่านครึ่งหนึ่งที่เหลืออยู่นั้น จงให้ห้อยลงมาด้านหลังพลับพลา
13 ชายม่านคลุมพลับพลา ซึ่งยาวเกินไปถึงและเหนือหลังคานั้น
ให้ห้อยลงมาข้างพลับพลาทั้งข้างนี้และข้างโน้น สำหรับใช้กำบัง
14 เครื่องลาดเต็นท์ข้างบน เจ้าจงทำด้วยหนังแกะตัวผู้ ย้อมสีแดงขึ้นหนึ่ง
และคลุมด้วยหนังหาคีบอีกชั้นหนึ่ง
15 ไม่กรอบสำหรับทำฝาพลับพลา นั้น ให้ใช้ไม้กระถินเทศตั้งตรงขึ้น
16 ไม่กรอบนั้นให้ยาวแผ่นละสิบศอก กว้างศอกสิบ
17 ให้มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งให้มีประกบติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง
ไม่กรอบพลับพลาทั้งหมดให้ท่าง่ายนี้
18 เจ้าจงทำไม่กรอบพลับพลาดังนี้ ด้านใต้ให้ทำยี่สิบแผ่น
19 จงทำฐานรองรับด้วยเงินสี่สิบฐานสำหรับไม่กรอบยี่สิบแผ่น
ใต้ไม่กรอบแผ่นหนึ่งให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน สำหรับสามเดือยสองอัน
20 ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือ นั้น ให้ใช้ไม่กรอบยี่สิบแผ่น
21 และทำฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน ใต้กรอบให้ทำฐานแผ่นละสองฐาน
22 ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับพลา ให้ทำไม่กรอบหกแผ่น
23 และทำอีกสองแผ่นสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง
24 ไม่กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดให้ติดกันที่หัวแรกทั้งสองแห่ง
ให้กระทำดังนี้ก็จะทำให้เกิดมุมสองมุม
25 คือรวมเป็นไม่กรอบแปดแผ่นด้วยกัน และฐานเงินสิบหกอัน
ใต้กรอบไม้ให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน
26 เจ้าจงทำกลอนด้วยไม้กระถินเทศทำอัน สำหรับไม่กรอบฝาพลับพลาด้านหลัง
27 และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาอีกด้านหนึ่ง
และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหลัง คือด้านตะวันตก
28 กลอนตัวกลางคืออยู่ตอนกลางของไม้กรอบสำหรับขัดฝารอยให้ติดกัน
29 จงหุ้มไม้กรอบเหล่านี้ด้วยทองคำ และทำห่วงไม้กรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน
และกลอนนั้นให้หุ้มด้วยทองคำ
30 พลับพลา นั้น เจ้าจงจัดตั้งไว้ตามแบบอย่างที่เราได้แจ้งแก่เจ้าแล้วที่บนภูเขา
31 จงทำม่านผืนหนึ่ง ทอด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด
ให้มีภาพเครูบฝีมือช่างออกแบบไว้
32 ม่านนั้นให้แขวนไว้ด้วยช่อทองคำที่เสาไม้กระถินเทศสี่เสาที่หุ้มด้วยทองคำ
และซึ่งตั้งอยู่บนฐานเงินสี่อัน
33 ม่านนั้นให้แขวนไว้กับขอสำหรับเกี่ยวม่าน
แล้วเอาหีบพระโอวาทเข้ามาไว้ข้างในภายในม่าน
และม่านนั้นจะเป็นที่แบ่งพลับพลาระหว่างที่บริสุทธิ์กับที่บริสุทธิ์ที่สุด
34 พระที่นั่งกรุณานั้นให้ตั้งไว้บนหีบพระโอวาทในที่บริสุทธิ์ที่สุด
35 จงตั้งโตะไว้ข้างนอกม่าน และจงตั้งคันประทีปไว้ด้านใต้ในพลับพลาตรงข้ามกับโตะ

เจ้าจงตั้งโตะไว้ทางด้านเหนือ
36 เจ้าจงทำบังตาที่ประตูเต็นท์นั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม
และด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝีมือช่างด้ายสี
37 จงทำเสาทั้งต้นด้วยไม้กระถินเทศสำหรับติดบังตาที่ประตูแล้วหุ้มเสาเหล่านั้นด้วยทองคำ
ขอแขวนเสาทั้งด้วยทองคำ แล้วห่อฐานของสัมฤทธิ์ที่ฐานสำหรับรองรับเสานั้น"

Chapter 27

1 "เจ้าจงทำแท่นบูชาด้วยไม้กระถินเทศให้ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก ให้เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส
สูงสามศอก
2 จงทำเชิงอนเตดไว้ทั้งสี่มุมของแท่น ให้เป็นชั้นเดียวกันกับแท่น และจงหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์
3 เจ้าจงทำหม้อสำหรับใส่ขี้เถ้า พลับ ขาม ขอเกี่ยวเนื้อและลาดรองไฟ
คือเครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมด เจ้าจงทำด้วยทองสัมฤทธิ์
4 แล้วเอาทองสัมฤทธิ์ทำถ้วยประดับแท่นนั้น กับทำห่วงของสัมฤทธิ์ติดที่มุมทั้งสี่ของตาข่าย
5 ตาข่ายนั้นให้อยู่ใต้กระสังของแท่น และให้ห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา
6 ไม้คานหามแท่นให้ทำด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์
7 ไม้คานนั้นให้สอดไว้ในห่วง ในเวลาหามไม้คานจะอยู่ข้างแท่นข้างละอัน
8 แท่นนั้นทำด้วยไม้กระดาน แต่ข้างในแท่นกลางตามแบบที่แจ้งแก่เจ้าแล้วที่ภูเขา
จงให้เขาทำอย่างนั้น
9 เจ้าจงสร้างลานพลับพลา
ให้รั้วด้านใต้มีผ้าป่านนั้นทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดยาวหนึ่งร้อยศอก
10 ให้มีเสาขีลยี่สิบต้นกับฐานของสัมฤทธิ์รองรับเสาขีลยี่สิบฐาน ขอดิดเสาดและรายียดเสานั้น
ให้ทำด้วยเงิน
11 ทำนองเดียวกัน ด้านทิศเหนือให้มีผ้าป่านยาวร้อยศอก เหมือนกันกับเสาขีลยี่สิบต้น
และฐานของสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน ขอดิดเสาดและรายียดเสานั้น ให้ทำด้วยเงิน
12 ตามส่วนกว้างของลานด้านตะวันตก ให้มีผ้าป่านยาวห้าสิบศอก กับเสาขีลยี่สิบต้น
และฐานรองรับเสาขีลยี่สิบฐาน
13 ส่วนกว้างของลานด้านตะวันออก ให้ยาวห้าสิบศอก
14 ผ้าบังแดดริมประตูข้างหนึ่งให้ยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้น และฐานรองรับเสาสามฐาน
15 อีกข้างหนึ่งให้มีผ้าป่านยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้น และฐานรองรับเสาสามฐาน
16 ให้มีผ้าบังตาที่ประตูลานยาวยี่สิบศอก ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด
ประกอบด้วยฝีมือช่างด้ายสี กับเสาสี่ต้นและฐานรองรับเสาสี่ฐาน
17 เสาล้อมรอบลานทั้งหมด ให้มีราวสำหรับยึดเสาให้ติดต่อกันทำด้วยเงิน และให้ทำด้วยเงิน
ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์
18 ด้านยาวของลานนั้นจะเป็นร้อยศอก ด้านกว้างห้าสิบศอก สูงห้าศอก
กันด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และมีฐานของสัมฤทธิ์
19 เครื่องใช้สองข้างปวงของพลับพลาพร้อมทั้งหลักหมุดของพลับพลา
กับหลักหมุดสำหรับรั้วที่กั้นลานทั้งหมด ให้ทำด้วยทองสัมฤทธิ์
20 เจ้าจงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำน้ำมันมะกอกเทศบริสุทธิ์ที่คั้นไว้นั้นมาสำหรับเติมประทีป
เพื่อจะให้ประทีปนั้นส่องสว่างอยู่เสมอ
21 ในพลับพลาแห่งชุมนุมข้างนอกม่านซึ่งอยู่หน้าหีบพระโอวาท
ให้เอาโรนและบุตรชายของอาโรน ดูและประทีปนั้นอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์
ตั้งแต่เวลาพลบค่ำจนถึงรุ่งเช้า
ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องในนิตย์ที่ชนชาติอิสราเอลต้องปฏิบัติตามชั่วอายุของเขา"

Chapter 28

1
"จงนำอาโรนพี่ชายของเจ้ากับบุตรชายของเขาแยกออกมาจากหมู่ชนชาติอิสราเอลให้มาอยู่ใกล้เจ้า
เพื่อจะให้ประณินิตีเราในตำแหน่งปุโรหิต คือทั้งอาโรนกับบุตรชายของอาโรน คืออนาถึ อามิฮู
เอลาซาร์ กับอิธามาร์
2 แล้วให้ทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าให้สมเกียรติ และงดงาม
3 ให้กล่าวแก่คนทั้งปวงผู้เฉลียวฉลาดซึ่งเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญานั้น
ให้เขาทำเครื่องยศสำหรับสถาปนาอาโรนให้ประณินิตีเราในตำแหน่งปุโรหิต
4 ให้เขาทำเครื่องยศดังต่อไปนี้คือทับทรวง เสื้อเอโฟด เสื้อคลุม เสื้อตาสมุก
ผ้ามาลาและรัดประคด
และให้เขาทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าและบุตรชายของเขา
เพื่อจะให้ประณินิตีเราในตำแหน่งปุโรหิต
5 ให้เขาเหล่านั้นรับเอาทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด
6 ให้เขาทำเอโฟดด้วยทองคำ ด้ายด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าป่านเนื้อละเอียด
ติดด้วยฝีมือช่างออกแบบ
7 แถบที่ผูกบ่าของเอโฟดนั้น ให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองข้าง เพื่อจะติดเป็นอันเดียวกัน
8 รัดประคดทองอย่างประณีต สำหรับคาดทับเอโฟด ให้ทำด้วยฝีมือช่างเดียวกัน
และให้วัดดูอย่างเดียวกับเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม
และผ้าป่านเนื้อละเอียด
9 แล้วให้ใช้พลอยสีน้ำตาสองแผ่น สำหรับจารึกชื่อบุตรของอิสราเอลไว้
10 ที่พลอยแผ่นหนึ่งให้จารึกชื่อหกชื่อ
และแผ่นที่สองก็ให้จารึกชื่อไว้อีกหกชื่อที่เหลืออยู่ตามกำหนด
11 ให้ช่างแกะจารึกชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลไว้ที่พลอยทั้งสองแผ่นนั้น
เช่นอย่างแกะตราแล้วฝังไว้บนกระเปาะทองคำซึ่งมีวลดาหยดละเอียด
12 พลอยทั้งสองแผ่นนั้นให้ติดไว้กับเอโฟดตามบ่าทั้งสองข้าง
พลอยนั้นจะเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล

และอาโรนจะแบกชื่อเขาทั้งหลายไว้บนำทึงสองเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นที่ระลึก
13 เจ้าจงทำกระเปาะทองคำมีลวดลายละเอียด
14 กับทำสร้อยสองสายด้วยทองคำบริสุทธิ์ เป็นสร้อยดักเกลียวแล้วติดไว้ที่กระเปาะนั้น
15 จงทำทับทรวงแห่งการพิพากษา ด้วยฝีมือช่างออกแบบฝีมือเหมือนทำเอาโฟดคือทำด้วยทองคำ
ด้วยสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าปานเนื้อละเอียด
16 ให้ทำทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง
17 จงฝังพลอยสี่แฉบนทับทรวงนั้น แฉกหนึ่งฝังทับทิม บุษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม
18 แฉกที่สองฝังมรกต ไพฑูรย์ และเพชร
19 แฉกที่สามฝังนิล โมรา และพลอยสีม่วง
20 แฉกที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าวและหยก
พลอยทั้งหมดนี้ให้ฝังในลวดลายอันละเอียดที่ทำด้วยทองคำ
21 พลอยเหล่านั้นให้มีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลสิบสองชื่อจารึกไว้เหมือนแกะตรา
จะมีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล
22 และเจ้าจงทำสร้อยดักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทรวง
23 และเจ้าจงทำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ที่มุมบนทั้งสองของทับทรวง
24 ส่วนสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้น ให้เกี่ยด้วยห่วงที่มุมทับทรวง
25 และปลายสร้อยอีกสองข้าง ให้ติดกับกระเปาะที่มีลวดลายละเอียดทั้งสอง
ให้ติดไว้ข้างหน้ากับแถบยึดเอาโฟดทั้งสองข้างบนนำ
26 จงทำห่วงทองคำสองอันติดไว้ที่มุมล่างทั้งสองข้างของทับทรวงข้างในให้ติดเอาโฟด
27 จงทำห่วงสองอันด้วยทองคำใส่ไว้ริมเอาโฟดเบื้องหน้า
ใต้แถบที่ตะขิบเหนือรัดประคดซึ่งทองด้วยฝีมือประณีตของเอาโฟด
28 ให้ผูกทับทรวงนั้นติดกับเอาโฟดด้วย ใช้ด้ายสีฟ้าร้อยผูกที่ห่วง
ให้ทับทรวงทับรัดประคดที่ทำด้วยฝีมือประณีตของเอาโฟด เพื่อมิให้ทับทรวงหลุดไปจากเอาโฟด
29 อาโรนจึงจะมีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลจารึกไว้ที่ทับทรวงแห่งการพิพากษาดังไว้ที่หัวใจของตน
ให้เป็นเป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ เมื่อเขาเข้าไปในที่บริสุทธิ์นั้น
30 จงใส่สุริยมणिและหุยมणिไว้ในทับทรวงแห่งการพิพากษา
และสองของสิ่งนี้จะอยู่ที่หัวใจของอาโรนเมื่อเข้านำพระเยโฮวาห์ อาโรนจะรับการะการพิพากษา
เหล่าบุตรอิสราเอลไว้ที่หัวใจของตนเสมอเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์
31 เจ้าจงทำเสื้อคลุมให้เข้าชุดกับเอาโฟดด้วยผ้าสีฟ้าล้วน
32 ให้ทำช่องคอกกลางผืนเสื้อ แล้วขลิบรอบคอกด้วยผ้าทอง เช่นเดียวกับคอกเสื้อทหาร
เพื่อจะมีให้ขาด
33 ที่ชายล่างของเสื้อคลุมให้ปักรูปทับทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มรอบชายเสื้อ
และติดลูกพรานทองคำสลับกับผลทับทิม
34 ลูกพรานทองคำลูกหนึ่ง ผลทับทิมผลหนึ่ง ลูกพรานทองคำอีกลูกหนึ่ง
ผลทับทิมอีกผลหนึ่งรอบชายล่างของเสื้อคลุม
35 อาโรนจะสวมเสื้อตัวนั้นเมื่อทำงานปรนนิบัติ
และจะได้ยินเสียงลูกพรานเมื่อเข้านำพระเยโฮวาห์ในที่บริสุทธิ์ และเมื่อเดินออกมา
ด้วยเกรงว่าเขาจะต้องตาย
36 เจ้าจงทำแผ่นทองคำบริสุทธิ์จารึกคำว่า `บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์' ไว้เหมือนอย่างแกะตรา
37 และเจ้าจงเอาด้ายดักสีฟ้า ผูกแผ่นทองคำนั้นไว้บนมำลาให้อยู่ที่ขามาลาด้านหน้า
38 แผ่นทองคำนั้นจะอยู่ที่หน้าผากของอาโรน
และอาโรนจะรับความชั่วช้าอันเกิดแก่ชนชาติอิสราเอลเนื่องจากของถวายอันบริสุทธิ์
ซึ่งนำมาชำระให้เป็นของถวายอันบริสุทธิ์ และแผ่นทองคำนั้นให้อยู่ที่หน้าผากของอาโรนเสมอ
เพื่อสิ่งของเหล่านั้นจะเป็นที่โปรดปรานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
39 จงทอเสื้อให้เป็นลวดลาย ด้วยป่านเนื้อละเอียด ส่วนผ้ามาลาหน้า จงทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด
และทำรัดประคดด้วยฝีมือช่างด้ายสี
40 จงทำเสื้อ รัดประคดและมาลาสำหรับบุตรชายทั้งหลายของอาโรนให้สมเกียรติและงดงาม
41 จงแต่งอาโรนที่ชายของเจ้าและบุตรชายทั้งหลายของเขาด้วยเครื่องยศ
แล้วจึงแกะสถาปนาและชำระเขาในบริสุทธิ์ เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต
42 จงเย็บกางเกงให้เขาเหล่านั้นด้วยผ้าปานเพื่อจะปกปิดกายที่เปลือยของเขา
ให้ยาวตั้งแต่เอวจนถึงต้นขา
43 ให้อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาสามเมื่อเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม
และเมื่อเข้าไปกลับนั้นจะปรนนิบัติ ณ ที่บริสุทธิ์ เกลือกว่าเขาจะก่อความชั่วช้าและถึงตาย
เรื่องนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิตย์ที่เขาและเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาจะต้องปฏิบัติตาม"

Chapter 29

1 "ต่อไปนี้เป็นกรซึ่งเจ้าควรกระทำเพื่อชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์
เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต
คือจงเอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งและแกะตัวผู้สองตัวซึ่งปราศจากตำหนิ
2 ขนมันไร้โรค ขนมันไร้เชื้อคลุกน้ำมันและขนมันเผ่นบางไร้โรคทาน้ำมัน
ขนมันเหล่านี้จงทำด้วยยอดแป้งข้าวสาลี
3 แล้วจงใส่ขนมันต่างุเหล่านี้ไว้ในกระบุงเดียวกัน จงนำมาในกระบุงพร้อมกับวัวตัวผู้
และลูกแกะตัวผู้สองตัว
4 จงนำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาไปที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
แล้วจงชำระตัวเขาทั้งหลายด้วยน้ำ
5 จงสวมเครื่องยศให้อาโรน คือเสื้อในกับเสื้อเอาโฟด กับเอาโฟดและทับทรวง
และเอารัดประคดที่ทอด้วยฝีมือประณีต สำหรับใช้กับเอาโฟดนั้นคาดเอาไว้
6 จงสวมมาลาที่ศีรษะของอาโรน และจงสวมมงกุฎบริสุทธิ์ที่มำลา
7 จงเอาน้ำมันเจิมเทลงบนศีรษะของเขา และเจิมตั้งเขาไว้
8 จงนำบุตรชายทั้งหลายของเขาและสวมเสื้อให้
9 แล้วจงเอารัดประคดคาดเอาไว้ ทั้งตัวอาโรนเองและบุตรชายของเขา และคาดมาลาให้เขา
แล้วเขาก็จะรับตำแหน่งเป็นปุโรหิตตามกฎหมายกฎเกณฑ์เนื่องนิตย์ ดังนี้แหละ

เจ้าจงสถาปนาอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาไว้
10 เจ้าจงนำวัวตัวผู้มาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม
ให้อาโรนกับบุตรชายของเขาเอามือวางลงบนหัววัวตัวผู้
11 แล้วจงฆ่าวัวตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
12 จงเอาน้ำมันจุ่มเลือดวัวตัวผู้นั้น ทาไว้ที่เชิงอนริ้มและนัยข้าง
ส่วนเลือดที่เหลือทั้งหมดจงเทไว้ที่เชิงแท่นบูชา
13 เจ้าจงเอาไขมันทั้งหมดที่หุ้มเครื่องใน
พังผืดที่ติดอยู่กับตับและไตทั้งสองกับไขมันที่ติดใต้น้ำมันมาบนแท่น
14 แต่เนื้อกับหนัง และมูลของวัวตัวผู้นั้นจงเผาไฟเสียข้างนอกค่าย ทั้งนี้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
15 เจ้าจงนำแกะผู้ตัวหนึ่งมาให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของตนวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น
16 แล้วจงฆ่าแกะตัวนั้นเสีย เอาเลือดพรมรอบแท่น
17 จงฆ่าแกะตัวนั้นนอกเป็นท่อนๆและเครื่องในกับหางล้างน้ำวางไว้กับเนื้อและหัว
18 แล้วจงเผาแกะตัวนั้นทั้งตัวบนแท่นบูชา เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์
เป็นกลิ่นพอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
19 เจ้าจงนำแกะตัวผู้อีกตัวหนึ่งมา
แล้วให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของตนวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น
20 แล้วทอนจงฆ่าแกะตัวนั้นเสีย เอาเลือดส่วนหนึ่งเจิมที่ปลายใบหูข้างขวาของอาโรน
และที่ปลายใบหูข้างขวาของบุตรชายของเขาทุกคน และที่หัวแม่มือข้างขวา
และที่หัวแม่เท้าข้างขวาของเขาบ้าง แล้วจงเอาเลือดที่เหลือพรมรอบแท่นบูชา
21 จงเอาเลือดส่วนหนึ่งที่อยู่บนแท่นและน้ำมันเจิมนั้นพรมอาโรนและเครื่องยศของเขา
จงพรมบุตรชายทั้งหลายของเขา และเครื่องยศของบุตรชายเหล่านั้นด้วย
อาโรนและเครื่องยศของเขาจะบริสุทธิ์รวมทั้งบุตรชายของเขาและเครื่องยศของเขาด้วย
22 เจ้าจงเอาไขมันแกะตัวผู้และหางที่เป็นไขมัน กับไขมันที่ติดเครื่องใน และพังผืดที่ติดอยู่กับตับ
กับไตทั้งสองและไขมันที่ติดอยู่กับไต กับโคนขาข้างขวาด้วย เพราะเป็นและใช้สำหรับการสถาปนา
23 กับขนมันก้อนหนึ่งและขนมันกิ่งลูกน้ำมันแผ่นหนึ่ง
และขนมันกิ่งบางแผ่นหนึ่งจากกระบุงขนมันไร้โรค ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
24 แล้วจงวางสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของอาโรน และในมือบุตรชายของเขา
ให้แก่วางไปแก่วางมาเป็นเครื่องบูชาแกวงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
25 แล้วจงรับสิ่งเหล่านี้จากมือของเขานำไปเผาบนแท่นบูชาเป็นเครื่องเผาบูชา
เป็นกลิ่นที่พอพระทัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
26 กับขนมันก้อนหนึ่งและขนมันกิ่งลูกน้ำมันแผ่นหนึ่ง
แล้วให้แก่วางไปแก่วางมาเป็นเครื่องบูชาแกวงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
และนั่นจะเป็นส่วนของเจ้า
27 และจงเอาเนื้อที่ทอกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาแกวงนั้นไว้
และเนื้อโคนขาอันเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิต และขนชาติอิสราเอลจะยกให้จากเครื่องสันติบูชา
และซึ่งเป็นของถวายจากแกะใช้สำหรับการสถาปนา ด้วยเป็นส่วนของอาโรนและบุตรชายเขา
28 นั่นแหละเป็นส่วนซึ่งอาโรนและบุตรชายเขาจะได้รับจากชนชาติอิสราเอลเป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิตย์
เพราะเป็นส่วนที่ยกให้แก่ปุโรหิต และชนชาติอิสราเอลจะยกให้จากเครื่องสันติบูชา
เป็นเครื่องบูชาของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์
29 เครื่องยศบริสุทธิ์ของอาโรนจะเป็นของบุตรชายของเขาต่อไป ให้เขาสามเมื่อเขารับการเจิม
และได้รับการสถาปนาไว้ในตำแหน่ง
30 จงให้บุตรชายซึ่งจะเป็นปุโรหิตแทนเขานั้นสวมเครื่องยศเหล่านั้นครบเจ็ดวัน
ขณะที่เขามายังพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์
31 จงต้มเนื้อแกะตัวผู้สำหรับการสถาปนาในที่บริสุทธิ์
32 แล้วให้อาโรนกับบุตรชายของเขากินเนื้อแกะตัวผู้นั้น
และขนมันซึ่งอยู่ในกระบุงที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
33 ให้เขาก็กินของซึ่งนำมาบูชาลมกลืน เพื่อจะสถาปนาและชำระเขาเหล่านั้นให้บริสุทธิ์
แต่คนภายนอกอย่าให้รับประทาน เพราะเป็นของบริสุทธิ์
34 และถ้าเนื้อที่ใส่ในพิธีสถาปนา และขนมันนั้นยังเหลืออยู่จนรุ่งเช้าบ้าง
ก็ให้เผาส่วนที่เหลือนั้นด้วยไฟเสีย อย่าให้รับประทานเพราะเป็นของบริสุทธิ์
35 ดังนั้นแหละ เจ้าจงกระทำให้แก่อาโรน และบุตรชายเขาตามคำที่เราได้บัญชาเจ้าไว้
จงทำพิธีสถาปนาเขาให้ครบเจ็ดวัน
36 จงนำวัวตัวผู้หนึ่งมาถวายทุกวัน เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
เพื่อทำการลบมลทินและจงชำระแท่นบูชา ด้วยทำการลบมลทินของแท่นนั้น
จงเจิมแท่นนั้นเพื่อจะชำระให้บริสุทธิ์
37 จงทำการลบมลทินแท่นนั้นครบเจ็ดวัน และชำระแท่นนั้นให้บริสุทธิ์
แล้วแท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุด สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ถูกต้องแท่นนั้นก็จะบริสุทธิ์ด้วย
38 ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งเจ้าต้องถวายบนแท่นนั้นทุกวันเสมอไป คือลูกแกะสองตัว อายุหนึ่งขวบ
39 จงนำลูกแกะตัวหนึ่งมาบูชาเวลาเช้า และนำลูกแกะอีกตัวหนึ่งมาบูชาเวลาเย็น
40 พรหมกับลูกแกะตัวที่หนึ่งนั้น
จงถวายยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟาท์คลุกกับน้ำมันที่ดั้นไว้หนึ่งหนึ่งในสี่สิน
และนำอู่นหนึ่งหนึ่งในสี่สินคูกั้น เป็นเครื่องดื่มบูชา
41 จงถวายลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นในเวลาเย็น ถวายด้วยบูชาและเครื่องดื่มบูชาคูกั้นด้วย
เหมือนอย่างในเวลาเช้า ให้เป็นกลิ่นพอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
42 นี่จะเป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ตลอดชั่วอายุของเจ้า
ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์
ที่ที่เราะเซบเจ้าทั้งหลายและสนทนากับเจ้านั้น
43 ที่นั่นเราจะพบกับชนชาติอิสราเอล
และพลับพลาอันจะรับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยสง่าราศีของเรา
44 เราจะชำระพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชาไว้เป็นที่บริสุทธิ์
และเราจะชำระอาโรนและบุตรชายเขาให้บริสุทธิ์ด้วย เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต
45 เราจะสถิตอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอล และจะเป็นพระเจ้าของเขา
46 เขาจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้นำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์

เพื่อเราจะสถิตอยู่ท่ามกลางเขาทั้งกลาย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา"

Chapter 30

1 "เจ้าจงสร้างแท่นสำหรับเผาเครื่องหอม จงทำแท่นนั้นด้วยไม้กระถินเทศ
2 ให้ยาวศอกหนึ่ง กว้างศอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก
เชิงนอนมุมแท่นนั้นให้เป็นไม้ท่อนเดียวกับแท่น
3 และจงหุ้มแท่นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทุกด้าน และเชิงนอนด้วย
และงาทำกระงะทองคำล้อมรอบแท่น
4 จงทำห่วงทองคำสองห่วง ติดไว้ใต้กระงะด้านละห่วงตรงกันข้าม
ห่วงนั้นสำหรับสอดใส่ไม้คานหาม
5 ไม้คานหามนั้นจงทำด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ
6 จงตั้งแท่นนั้นไว้ข้างนอกม่านซึ่งอยู่ใกล้หีบพระโอวาท
ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาท ที่ที่เราจะพบกับเจ้า
7 จงให้อาโรนเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้นทุกเวลาเช้า เมื่อเขาแต่งประทีปถึงเผาเครื่องหอมด้วย
8 และในเวลาเย็นเมื่ออาโรนจุดประทีป ให้เผาเครื่องหอมบนแท่น
เป็นเครื่องหอมเนื่องนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า
9 แต่เครื่องหอมอย่างที่ทำน ออย่าได้เผาบนแท่นนั้นเลย หรือเผาเครื่องเผาบูชา
หรือเครื่องธัญญาบูชา หรือเทเครื่องดื่มบูชาบนนั้น
10 ให้อาโรนทำการบูชาได้บาปที่เชิงนอนปิละหนด้วยเลือดของเครื่องบูชาได้บาปมลทิน
ให้เขาทำการมลทินแท่นนั้นปิละหนตลอดชั่วอายุของเจ้า
แท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุดแด่พระเยโฮวาห์"
11 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
12 "เมื่อเจ้าจะดลสำมะโนครัวชนชาติอิสราเอลจงให้เขาต่างนำทรัพย์สินมาถวายพระเยโฮวาห์
เป็นค่าไถ่ชีวิต เมื่อเจ้านับจำนวนเขา เพื่อจะมีไถ่เกิดภัยพิบัติขึ้นในหมู่พวกเขาเมื่อเจ้านับเขา
13 ทุกคนที่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว จะต้องถวายของอย่างนี้
คือเงินเครื่องเชลยตามเชลยของสถานบริสุทธิ์ (เชลยคนหนึ่งมียิสเก-ราห์)
ครึ่งเชลยเป็นเงินถวายแด่พระเยโฮวาห์
14 ทุกคนที่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ให้หน้าเงินมาถวายพระเยโฮวาห์
15 เมื่อเจ้าทั้งหลายนำเงินมาถวายพระเยโฮวาห์ เพื่อจะได้ไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลายนั้น
สำหรับคนนั้นมีก็อย่าถวายเกินและสำหรับคนจนก็อย่าถวายน้อยกว่าครึ่งเชลย
16 จงเก็บเงินค่าไถ่จากชนชาติอิสราเอล และจงกำหนดเงินไว้ใช้จ่ายในพลับพลาแห่งชุมนุม
เพื่อเป็นกระดิกแก่ชนชาติอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
สำหรับการไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย"
17 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
18 "เจ้าจงนำชันทองสัมฤทธิ์และพานรองชันทองสัมฤทธิ์ด้วย สำหรับล้างชำระ
จงตั้งชันนั้นไว้ระหว่างพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในชันนั้น
19 ให้อาโรนและบุตรชายของเขาใช้ล้างมือและเท้า
20 เมื่อเขาจะเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เขาจะต้องชำระด้วยน้ำเพื่อจะไม่ตาย
หรือเมื่อเขาเข้ามาใกล้แท่นทำการบูชามิบัติ เพื่อถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์
21 จงให้เขาล้างมือและเท้าเพื่อจะมีไถ่ตาย และให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิตย์ประจำตัวเขา
คืออาโรนกับเชื้อสายของเขาตลอดชั่วอายุของเขา"
22 ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ยังตรัสกับโมเสสว่า
23 "จงเอาเครื่องเทศพิเศษคือมดยอบน้ำ ซึ่งหนักห้าร้อยเชเชล
และอบเชยหอมครึ่งจำนวนคือสองร้อยห้าสิบเชเชล และตะไคร้สองร้อยห้าสิบเชเชล
24 และกราบรูปที่ร้อยเชเชล ตามเชลยของสถานบริสุทธิ์ และนำมันมะกอกเทศหนึ่งอิน
25 เจ้าจงเอาสิ่งเหล่านี้มาทำเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ เป็นน้ำหอมปรุงตามศิลป์ต่างปรุงน้ำมันนั้น
จะเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์
26 แล้วจงเอาน้ำมันเจิมพลับพลาแห่งชุมนุมและหีบพระโอวาทด้วย
27 โตะและเครื่องใช้ประจำโต๊ะ คันประทีปกับเครื่องใช้ประจำคันประทีป และแท่นเผาเครื่องหอม
28 แท่นเครื่องเผาบูชาและเครื่องใช้ประจำแท่น ทั้งชันและพานรองชันนั้น
29 จงชำระให้บริสุทธิ์ เพื่อจะได้บริสุทธิ์ที่สุด และอะไรมาถูกสิ่งเหล่านั้นกับบริสุทธิ์ด้วย
30 อนึ่งจงเจิมอาโรนและบุตรชายเขา และสถาปนาเขาไว้ให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต
31 ท่านจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า 'นี่แหละ
เป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์สำหรับเราตลอดชั่วอายุของเจ้า
32 น้ำมันนี้อ่าให้เจิมคนสามัญเลย และอย่าผสมทำน้ำมันอื่นเหมือนอย่างน้ำมันนี้
น้ำมันนี้เป็นน้ำมันบริสุทธิ์ เจ้าทั้งหลายจงถือไว้เป็นบริสุทธิ์
33 ผู้ใดจะผสมน้ำมันอย่างนี้ หรือผู้ใดจะใช้สิ่งใดมาด่างด่า
ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา"
34 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงเอาเครื่องเทศอย่างไม้ ชะมด และมหาทิงค์
ผสมกับกำยานบริสุทธิ์ ให้เท่าๆกันทุกอย่าง
35 จงผสมเครื่องหอมปรุงตามศิลป์ต่างปรุงเจือด้วยเกลือให้เป็นของบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์
36 จงเอาส่วนหนึ่งมาตำให้ละเอียด
และวางอีกส่วนหนึ่งไว้หน้าหีบพระโอวาทในพลับพลาแห่งชุมนุมที่เราจะพบกับเจ้า
เครื่องหอมนั้นเจ้าจงถือว่ามีบริสุทธิ์ที่สุด
37 เครื่องหอมที่เจ้ากระทำตามส่วนที่ผสมนั้น เจ้าอย่าทำให้อะไร
ให้ถือว่ามีเป็นเครื่องหอมบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์
38 ผู้ใดทำเครื่องเช่นนี้ไว้ได้สุดคม ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา"

Chapter 31

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "ดูซิ เราได้ออกชื่อเบซาเลล ผู้เป็นบุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายเฮอร์แห่งตระกูลยูดาห์

3 และได้ให้เขาประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าคือให้เขามีสติปัญญา
ความเข้าใจและความรู้ในวิชาการทุกอย่าง
4 จะได้คิดออกแบบอย่างประณีตในการทำเครื่องทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์
5 เจียรไนพลอยต่างๆสำหรับฝังในกระเปาะและแกะสลักไม้ได้ คือประกอบวิชาการทุกอย่าง
6 และดูเถิด เราได้ตั้งผู้ช่วยอีกคนหนึ่ง ชื่อโอโฮลิอับ บุตรชายอาหิสะมัดแห่งตระกูลดัน
และสำหรับคนที่บังวางผู้เฉลียวฉลาดเราได้ค้นดลหาให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา
เพื่อเขาจะได้ทำสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งเจ้าไว้มานั้น
7 คือพลับพลาแห่งชุมนุม หีบพระโอวาทและพระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาท
และเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับพลับพลา
8 โตะกับเครื่องใช้สำหรับโตะ คันประทีปบริสุทธิ์กับเครื่องใช้สำหรับคันประทีป
และแท่นเครื่องหอม
9 แท่นเครื่องเผาบูชากับเครื่องใช้ประจำแท่น ชันกับพานรองชันนั้น
10 เลื่อยศับด้วยฝีมือประณีต คือเลื่อยศับบริสุทธิ์ของอาโรนปุโรหิต
และเลื่อยศของบุตรชายของเขา เพื่อจะได้สามปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต
11 และน้ำมันเจิมกับเครื่องหอมสำหรับบริสุทธิ์ ที่เราบัญชาเจ้านั้นให้เขากระทำตามทุกประการ"
12 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
13 "จงสั่งชนชาติอิสราเอลว่า 'เจ้าทั้งหลายจงรักษาวินสบบาโตของเราไว้
เพราะนี่จะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า
เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ใดกระทำเจ้าให้บริสุทธิ์
14 เหตุฉะนี้ เจ้าทั้งหลายจงรักษาวินสบบาโตไว้ เพราะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับเจ้า
ทุกคนที่กระทำไว้นั้นเป็นมลทินจะต้องถูกประหารให้ตาย
เพราะผู้ใดทำตามทำการงานในวันนั้น ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา
15 จงทำงานแต่ในกำหนดทวนั้น แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสบบาโต เป็นวันหยุดพักสงบ
เป็นวันบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดทำงานในวันสบบาโตนั้นต้องถูกลงโทษถึงตาย
16 เหตุฉะนี้ ชนชาติอิสราเอลจงรักษาวินสบบาโตไว้
คือถือวันสบบาโตตลอดชั่วอายุของเขาเป็นพันธสัญญาเนื่องนิตย์
17 เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับชนชาติอิสราเอลว่า
ในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
แต่ในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงงดการงานไว้ และได้ทรงหย่อนพระทัยในวันนั้น"
18 เมื่อพระองค์ตรัสแก่โมเสสบอกเขาเช่นนั้นเสียแล้ว
พระองค์ก็ไปประทานแผ่นพระโอวาทสองแผ่น เป็นแผ่นศิลาจารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า

Chapter 32

1 เมื่อพลไพร่เห็นโมเสสล่าช้าอยู่ ไม่ลงมาจากภูเขาจึงได้พากันมาหาอาโรน เรียกว่า "ลูกขึ้น
ชอท่านสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป
ด้วยว่าโมเสสคนนี้ที่ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ"
2 ฝ่ายอาโรนได้กล่าวแก่เขาว่า "จงปลดตุ้มหูทองคำออกจากหูกระยา
และหูบุตรชายหญิงของเจ้าทั้งหลายแล้วนำมาให้เราเถิด"
3 พลไพร่ทั้งปวงจึงได้ปลดตุ้มหูทองคำของตนนำมามอบให้กับอาโรน
4 เมื่ออาโรนได้รับทองคำจากมือเขาแล้ว จึงได้เครื่องมอสลักหล่อรูปเป็นวัวหนุ่ม
แล้วเขาทั้งหลายประกาศว่า "โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเรา
ซึ่งนำเราออกมาจากแผ่นดินอียิปต์"
5 เมื่ออาโรนได้ยินดังนั้นแล้วจึงสร้างแท่นบูชาไว้ตรงหน้ารูปวัวหนุ่มนั้น แล้วอาโรนประกาศว่า
"พรู่นี้จะเป็นวันเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์"
6 ครั้นรุ่งขึ้นเขาตื่นแต่เช้ามืด ถวายเครื่องเผาบูชา และนำเครื่องสันติบูชามา
พลไพร่ทั้งนั่งลงกินและดื่มแล้วก็ลูกขึ้นเล่นสนุกกัน
7 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เจ้าลงไปเถิด
ด้วยว่าชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้าได้นำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์นั้น ได้ทำความเสื่อมเสียมากแล้ว
8 เขาได้หันเหออกจากทางซึ่งเราส่งเขาไว้อย่างรวดเร็ว คือหล่อรูปวัวซึ่งรูปหนึ่งสำหรับตน
และกราบไหว้รูปนั้น และถวายสัตวบูชาแก่รูปนั้นและกล่าวว่า 'โอ อิสราเอล
สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเรา ซึ่งนำเราออกมาจากแผ่นดินอียิปต์'"
9 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เราเห็นพลไพร่แล้ว ดูเถิด เขาเป็นชนชาติคดองแข็ง
10 ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงปล่อยเราตามลำพัง
เพื่อความพิโรธของเราจะเดือดพลุ่งขึ้นต่อเขาและเพื่อเราจะผลาญทำลายเขาเสีย
ส่วนเจ้าเราจะให้เป็นประชาชาติใหญ่"
11 ฝ่ายโมเสสก็วิ่งวนกราบทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ไฉนพระองค์จึงทรงพระพิโรธอย่างแรงกล้าต่อพลไพร่ของพระองค์
ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยฤทธาานุภาพอันใหญ่ยิ่ง
และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์เล่า
12 เหตุไฉนจะให้ชนชาวอียิปต์กล่าวว่า 'พระองค์ทรงนำเขาออกมาเพื่อจะทรงทำร้ายเขา
เพื่อจะประหารชีวิตเขาที่ภูเขาและทำลายเขาเสียจากพื้นแผ่นดินโลก'
ขอพระองค์ทรงหันกลับเสียจากความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์
และทรงกลับพระทัยอย่าทำอันตรายแก่พลไพร่ของพระองค์เอง
13 ขอพระองค์ได้ทรงระลึกถึงอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์
เป็นผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณด้วยพระองค์เองแก่เขาเหล่านั้นไว้ว่า
'เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่ขึ้นดงดวงดาวในท้องฟ้า และแผ่นดินนี้ทั้งหมดซึ่งเราสัญญาไว้แล้ว
เราจะยกให้แก่เชื้อสายของเจ้า และเขาจะรับไว้เป็นมรดกตลอดไป'"
14 แล้วพระเยโฮวาห์จึงทรงกลับพระทัย
มิได้ทรงทำอันตรายอย่างที่เราจะกล่าวไว้ว่าจะกระทำแก่พลไพร่ของพระองค์
15 ฝ่ายโมเสสกลับลงมาจากภูเขาถือแผ่นศิลาพระโอวาทมาสองแผ่น ซึ่งจารึกทั้งสองด้าน
จารึกทั้งด้านนี้และด้านนั้น
16 แผ่นศิลาล้วนนี้เป็นงานจากฝีมือพระหัตถ์ของพระเจ้า

และอักษรที่จารึกนั้นเป็นลายพระหัตถ์ของพระเจ้า สลักไว้บนแผ่นศิลา
17 เมื่อโยชูวาได้ยินเสียงพลโพร้ออึ้งอึงเขาจึงเรียน โมเสสว่า "ที่ค่ายมีเสียงเหมือนเกิดสงคราม"
18 ฝ่ายโมเสสตอบว่า "ที่เราได้ยินมีไ้เสียงอึ้งอึงของคนที่มีชัยชนะ และมีไ้เสียงคนที่แพ้
แต่เป็นเสียงคนร้องเพลงกัน"
19 ต่อมาพอโมเสสเข้ามาใกล้ค่าย ได้เห็นรูปว่าห่มุ่และคนเต้นรำ
โทสะของโมเสสก็เดือดพลุ่งขึ้น ท่านโยนแผ่นศิลาทั้งแตกแตกเสียที่เชิงภูเขานั้นเอง
20 แล้วท่านเอารูปว่าห่มุ่ที่พลพร้าไว้ให้นเผาเสีย และบดเป็นผงโรยลงในน้ำ
และบังคับให้ชนชาติอิสราเอลดื่มน้ำนั้น
21 โมเสสจึงถามเอาโรนว่า "พลโพรนี้กระห่าอะไรแก่ท่านเล่า
ท่านจึงนำมาป้อนใหญ่นี้มาสู่พวกเขา"
22 ฝ่ายเอาโรนตอบว่า "อย่าให้ความโกรธของเจ้านายของข้าพเจ้าเดือดพลุ่งขึ้นเลย
ท่านก็รู้จักพลโพรพวกนี้แล้ว! เขาเอนเอียงไปในทางชั่ว
23 เขามาร้องขอข้าพเจ้าว่า 'ขอจงทำพระไ้พวกข้าพเจ้าไว้หน้เผาศีล และบดเป็นผงโรยลงในน้ำ
ด้วยว่าโมเสสคนนี้ที่ได้นำพวกข้าพเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเกิดอะไรขึ้นกับเขา
ข้าพเจ้าไม่ทราบ'
24 แล้วข้าพเจ้าตอบแก่เขาว่า 'ผู้ใดมีทองคำไปพลอดออกมา เขาก็มอบทองคำให้แก่ข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าจึงโยนลงไปในไฟแล้ววันนี้ก็ออกมา'
25 เมื่อโมเสสเห็นประชาชนแสดงออกถึงการเปลี่ยนเปล้าเสียแล้ว
26 แล้วเอาโรนปล่อยไ้เขาเปลี่ยนเปล้าจนนำละออยท่ามกลางพวกศัตรู)
26 แล้วโมเสสยืนอยู่ที่ประตูค่ายร้อว่า "ผู้ใดอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ไ้ผู้นั้นมาหาเราเถิด"
ฝ่ายลูกหลานของเลวีได้มาหาโมเสสพร้อมกัน
27 โมเสสจึงกล่าวแก่เขาว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสสั่งดังนี้ว่า
`จงเอาบาสะพวยทุกคนแล้วจงไปมาตามประตูต่างๆทั่วค่าย
ทุกคนจงฆ่าพี่น้องและมิตรสหายและเพื่อนบ้านของตัวเอง"
28 ฝ่ายลูกหลานของเลวีก็ทำตามโมเสสสั่ง และพลโพรประมาณสามพันคนตายลงในวันนั้น
29 ด้วยโมเสสกล่าวไว้แล้วว่า "ในวันนี้ท่านทั้งหลายจงสถาปนาตัวเองรับไ้พระเยโฮวาห์
จงไ้ทุกคนสู้รบกับบุตรชายและพี่น้องของตน
เพื่อนนี้พระองค์จะได้อ่านวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย"
30 ครั้นวันรุ่งขึ้น โมเสสจึงกล่าวแก่พลโพรว่า "ท่านทั้งหลายท่านป้อนใหญ่ยิ่ง
แต่บัดนี้เราจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ ะรอยเราจะทำการลบมลทินบาปของท่านไ้"
31 โมเสสจึงกลับไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ทูลว่า "โอพระเจ้ข้า! พลโพรนี้ท่านป้อนใหญ่ยิ่ง
เขาทำพระด้วยทองคำสำหรับตัวเอง
32 แต่บัดนี้ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของเขา ถ้าหากไ้
ขอพระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากทะเบียนที่พระองค์ทรงจดไว้"
33 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
"ผู้ใดท่านมาต่อเราแล้วเราละบชื่อผู้นั้นเสียจากทะเบียนของเรา
34 ฉะนั้นบัดนี้ จงไปเถอะ น้าพลโพรไปยังที่ซึ่งเราบอกแก่เจ้าแล้ว ดูเถิด
ทูตสวรรค์ของเราจะนำหน้าเจ้า แต่ไว้ในวันนั้นเมื่อเราจะพิพากษาเขา เราจะลงโทษเขา"
35 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นแก่พลโพร
เพราะเหตุเขาทำรูปว่าห่มุ่ซึ่งเอาโรนทำนั้น

Chapter 33

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ไปเถิด จงยกไปจากที่นี่
เลิกกับพลโพรซึ่งเจ้าสร้างขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ไปยังแผ่นดินซึ่งเราปฎิญาณกับอับราฮัม อิสอัค
และยาโคบว่า 'แผ่นดินนั้นเราจะไ้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า'
2 เราจะไ้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำหน้าเจ้าไป และจะไ้ล้นคานาอัน คนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์
คนเปรีชชี คนฮิไตต์ คนเยบส ออกเสียจากที่นี่
3 จงนำไปถึงแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ แต่เราจะไม่ขึ้นไปกับพวกเจ้า
เกรกว่าเราจะทำลายล้างพวกเจ้าเสียกลางทาง เพราะว่าเจ้าเป็นชนชาติคอแข็ง"
4 เมื่อพลโพรได้ยินข่าวร้ายนั้นเขาคำนวณโทษคร่ำ และไม่มีผู้ใดไ้เครื่องประดับเลย
5 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า
'เจ้าทั้งหลายเป็นชนชาติคอแข็ง ถ้าเราจะขึ้นไปกับเจ้าเพียงครั้งเดียว เราจะทำลายล้างเจ้าเสีย
เหตุฉะนี้ จงถอดเครื่องประดับออกเสียเพื่อเราจะได้ว่า เราจะกระทำอย่างไรกับเจ้า"
6 ฝ่ายชนชาติอิสราเอลก็ถอดเครื่องประดับออกตอนที่เขาอยู่แถบภูเขายิสเรบ
7 ฝ่ายโมเสสตั้งพลับพลาหลังหนึ่งไว้ข้างนอกไกลจากค่าย และเรียกว่าพลับพลาแห่งชุมนุม
ต่อมาทุกคนซึ่งปรารถนาจะเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ก็ออกไปยังพลับพลาแห่งชุมนุม
ซึ่งตั้งอยู่นอกบริเวณค่าย
8 และต่อมาเมื่อไรที่โมเสสออกไปยังพลับพลา
พลโพรทั้งปวงก็จะลุกขึ้นยืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน มองดูโมเสสจนท่านเข้าไปในพลับพลา
9 ครั้น โมเสสเข้าไปในพลับพลาแล้ว เสนาแม่ทัพก็ลงมาตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลา
แล้วพระเยโฮวาห์ก็ตรัสสนทนากับโมเสส
10 เวลาพลโพรทั้งปวงเห็นเสนาแม่ทัพนั้นตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลาเมื่อไร
ทุกคนก็จะลุกขึ้นยืนนมัสการอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน
11 ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์เคยตรัสสนทนากับโมเสสสองต่อสอง เหมือนมิตรสหายสนทนากัน
แล้วโมเสสก็กลับไปยังค่าย แต่โยชูวาผู้รับใช้ห่มุ่ ผู้เป็นบุตรชายของหุม นู มีได้ออกไปจากพลับพลา
12 โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ดูเถิด พระองค์ได้ตรัสสั่งข้าพระองค์ว่า 'จงนำพลโพรนี้ขึ้นไป'
แต่พระองค์มิได้แจ้งไ้ข้าพระองค์ทราบว่า จะไ้ผู้ใดขึ้นไปกับข้าพระองค์
แม้กระนั้นพระองค์ก็ยังตรัสกับข้าพระองค์ว่า 'เราจักไ้เจาตามชื่อของเจ้า
และเจ้าก็ไ้รับความกรุณาในสายตาของเราด้วย'
13 ฉะนั้นบัดนี้ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์
ถ้าแม่ข้าพระองค์ไ้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว
ขอทรงโปรดสำแดงพระมรรคาของพระองค์ไ้ข้าพระองค์เห็นในกาลบัดนี้

เพื่อข้าพระองค์จะรู้จักพระองค์ แล้วจะรับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์
และขอทรงถือว่าชนชาตินี้เป็นพลโพรของพระองค์"
14 ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า "เราเองจะไปกับเจ้า และไ้เจ้าได้พัก"
15 ฝ่ายโมเสสจึงกราบทูลพระองค์ว่า "ถ้าพระองค์มิได้เสด็จไปกับข้าพระองค์
ก็ขออย่านำพวกข้าพระองค์ขึ้นไปจากที่นี่เลย
16 ท้าย่างไรขอทราบไ้ตรงนี้ว่า
18 โมเสสจึงกราบทูลว่า "ขอทรงโปรดสำแดงสำราศีของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด"
19 พระองค์จึงตรัสตอบว่า "เราจะไ้คุณความดีของเราประจักษ์แจ้งต่อหน้าเจ้า
และเราจะประกาศนามของเราคือ เยโฮวาห์ ไ้ประจักษ์ต่อหน้าเจ้า เราประสงค์จะโปรดปรานผู้ใด
เราก็จะโปรดปรานผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาแก่ผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น"
20 พระองค์จึงตรัสว่า "เจ้าจะเห็นหน้าของเรามิได้
เพราะมนุษย์เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่มิได้"
21 พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า "ดูเถิด มีที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนอยู่บนศิลานั้น
22 แล้วขณะที่เมืองสำราศีของเรากำลังผ่านไป
เราจะซ่อนเจ้าไว้ในช่องศิลาและจะบังเจ้าไ้ด้วยมือเราจนกว่าเราจะผ่านไป
23 เมื่อเราเอามือของเราออกแล้ว เจ้าจะเห็นหลังของเรา แต่หน้าของเราเจ้าจะมิได้เห็น"

Chapter 34

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
"จงสกัดศิลาสองแผ่นเหมือนเดิมแล้วเราจะจารึกคำเหมือนในแผ่นเก่าที่เจ้าทำแตกนั้นไ้
2 จงเตรียมไ้พร้อมเวลาเช้า แล้วจงขึ้นมาบนภูเขาซีนายแต่เช้า จงคอยเฝ้าเราบนยอดภูเขานั้น
3 อย่าไ้ผู้ใดขึ้นมาด้วย และอย่าไ้ผู้ใดมาอยู่ตลอดทั่วทั้งภูเขา อย่าไ้ฝูงแพะแกะ
ฝูงวัวกินหญ้าอยู่หน้าภูเขาเสีย"
4 ฝ่ายโมเสสจึงสกัดศิลาสองแผ่นเหมือนสองแผ่นแรก
แล้วท่านก็ตีขึ้นแต่เช้าขึ้นไปบนภูเขาซีนายตามรับสั่งของพระเยโฮวาห์ก็ถือศิลาไปสองแผ่น
5 ฝ่ายพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆ และโมเสสยืนอยู่กับพระองค์ที่นั่น
และออกพระนามพระเยโฮวาห์
6 พระเยโฮวาห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่าน ตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์พระเจ้า
ผู้ทรงพระกรุณา ทรงกอบปรัายพระคุณ ทรงกริ้วข้า และบริบูรณ์ด้วยความเมตตาและความจริง
7 ผู้ทรงสำแดงความเมตตาต่อมนุษยกระทั้งพันชั่วอายุ ผู้ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้า
การละเมิดและบาปของเขาเสีย แต่จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หามิได้
และไ้ไ้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุคน"
8 ฝ่ายโมเสสจึงกราบทูลถึงที่พื้นดินนมัสการ
9 แล้วทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า
ถ้าแม่ข้าพระองค์ไ้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ข
อองค์พระผู้เป็นเจ้าขอข้าพระองค์โปรดเสด็จไปท่ามกลางพวกข้าพระองค์เพราะเป็นชนชาติคอแข็ง
ดื้อดิ่ง และขอทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและความบาปของพวกข้าพระองค์
และโปรดรับพวกข้าพระองค์เป็นมรดกของพระองค์ด้วย"
10 ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า "ดูเถิด เราจะทำพันธสัญญาไว้
เราจะทำการหมั้นสร้อยต่อหน้าชนชาติของเจ้าทุกคน ซึ่งไม่มีผู้ใดกระทำในประชาชาติใดทั่วพิภพ
และประชาชนทั้งปวงซึ่งเจ้อยู่ท่ามกลางเขาเหล่านั้น จะเห็นกิจการของพระเยโฮวาห์
เพราะการซึ่งเรากระทำต่อเจ้านั้นจะเป็นสิ่งที่น่ากลายยิ่งนัก
11 จงถือตามคำซึ่งเราบัญชาเจ้าในวันนี้ ดูเถิด เราจะไ้ล้นคานาโมไรต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์
คนเปรีชชี คนฮิไตต์ และคนเยบส ไปไ้ที่หน้าหน้าเจ้า
12 จงระวังตัวไ้ดี อย่ากระทำการพันธสัญญากับชาวเมืองซึ่งเจ้าจะไปถึงนั้น
เกรกว่าจะเป็นบ่วงแร้วดักพวกเจ้า
13 แต่เจ้าทั้งหลายจงทำลายแท่นบูชาและภูเสอาอันศักดิ์สิทธิ์ของเขาไ้ให้แหลกละเอียด
และไ้คนเสารูปเคารพของเขาเสีย
14 เจ้าอย่านมัสการพระอื่นเลย
เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพระนามว่าหางแหนเป็นพระเจ้าผู้ทรงหางแหน
15 เกรกว่าเจ้าจะทำพันธสัญญากับชาวเมืองนั้น และเมื่อเขาเล่นสู้กับพระของเขา
และถวายสัตว์บูชาแก่บรรดาพระนั้น เขาจะเชิญพวกเจ้าไปร่วมด้วย
และพวกเจ้าจะไปกินของที่เขาถวายบูชา
16 เกรกว่าเจ้าจะรับบุตรสาวของเขามาเป็นภรรยาบุตรชายของเจ้า
และบุตรสาวของเขานั้นจะไปเล่นสู้กับพระของเขา
และชักชวนไ้บุตรชายของเจ้าไปเล่นสู้กับพระนั้นด้วย
17 เจ้าอย่าพล่อบุระไว้สำหรับตัวเองเลย
18 เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ
จงกินขนมปังไร้เชื้อไ้ครบเจ็ดวันตามกำหนดในเดือนอาบิบตามที่เรายูษาเจ้า
เพราะเจ้าออกจากอียิปต์ในเดือนอาบิบ
19 ทุกสิ่งซึ่งออกจากครกครั้งแรกเป็นของเรา คือสัตว์ตัวผู้ทั้งหมดของเจ้า
ลูกที่ปีบขึ้นแล้วและของแกะ
20 ส่วนลูกลาหัวปีนั้นเจ้าจงนำลูกแกะมาไ้ไว้ ถ้าแม่เจ้ามิได้ไ้ก็จงหักคอมันเสีย
บุตรชายหัวปีทั้งหลายของพวกเจ้านั้นจะต้องไ้ไ้ด้วย อย่าไ้ผู้ใดมาเฝ้าเราเมื่อเปล่าย
21 เจ้าจงทำการงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดจงพัก แม้ว่าในฤดูไ้ไ้และฤดูเกี่ยวข้าวถึงพัก
22 จงถือเทศกาลสัปดาห์ คือเทศกาลเลี้ยงฉลองเมล็ดฤดูเกี่ยวข้าวสาลี

และถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บผลิตผลในปลายปี
23 บรรดาผู้ชายทั้งหลายของพวกเขาจะต้องมาประชุมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า
คือพระเจ้าแห่งอิสราเอลปีละสามครั้ง
24 เพราะเราจะขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าพวกเขาและจะขยายเขตแดนเมืองของเรา
ให้กว้างออกไป เมื่อพวกเขาจะขึ้นไปเผ่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราปีละสามครั้งนั้น
จะไม่มีใครอยากได้แผ่นดินของเขาเลย
25 อย่างถวายเลือดบูชาพร้อมกับขนมก็มีเชื้อ และเครื่องบูชาอันเกี่ยวกับเทศกาลเลี้ยงปลากัน
อย่าให้เหลือไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น
26 จงคิดพิชผลแรกจากผลรุ่นแรกในไร่รนามาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
อย่าต้มเนื้อลูกแพะด้วยน้ำมันของมันเป็น"
27 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "คำเหล่านี้จงเขียนไว้
เพราะเราทำพันธสัญญาไว้กับเจ้าและพวกอิสราเอลตามข้อความเหล่านี้แล้ว"
28 ฝ่ายโมเสสเผ่าพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นสิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือน้ำเลย
และท่านจารึกคำพันธสัญญาไว้ที่แผ่นศิลา คือพระบัญญัติสิบประการ
29 อยู่ต่อมาโมเสสได้ลงมาจากภูเขาศินาย ถือแผ่นพระโอวาทสองแผ่นมาด้วย
เวลาที่ลงมาจากภูเขานั้นโมเสสก็ไม่ทราบว่า
ผิวหน้าของตนส่องแสงเนื่องด้วยพระเจ้าทรงสนทนากับท่าน
30 เมื่ออาโรนและคนอิสราเอลทั้งปวงมองดูโมเสส ดูเกิด ผิวหน้าของท่านทอแสง
และเขาก็กลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้ท่าน
31 ฝ่ายโมเสสเรียกเขามา
แล้วอาโรนกับบรรดาประมุขของชุมนุมก็กลับมาหาโมเสสและท่านสนทนากับเขา
32 แล้วภายหลังคนอิสราเอลทั้งหลายเข้ามาใกล้
โมเสสจึงให้บัญญัติแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ท่านทุกข้อบนภูเขาศินาย
33 เมื่อท่านพูดจบแล้วก็ใช้ผ้าคลุมหน้าไว้
34 แต่เมื่อไรที่โมเสสเข้าเฝ้าทูตต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านก็ปลดผ้านั้นออกเสีย
จนกว่าจะกลับออกมา แล้วท่านออกมาเล่าให้คนอิสราเอลฟังตามที่ท่านรับพระบัญชามาแล้วนั้น
35 และคนอิสราเอลดูหน้าของโมเสสคือเห็นผิวหน้าของโมเสสทอแสง
ฝ่ายโมเสสใช้ผ้าคลุมหน้าไว้ทุกครั้ง จนกว่าจะเข้าไปทูลพระองค์

Chapter 35

1 ฝ่ายโมเสสให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดประชุมกันกล่าวแก่เขาว่า
"ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ
2 จงทำงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดให้ท่านถือเป็นวันบริสุทธิ์
เป็นวันสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ สำหรับใช้พัก ผู้ใดทำงานในวันนั้นต้องถูกลงโทษถึงตาย
3 ในวันสะบาโตนั้นอย่าก่อไฟเลย หัวตอดที่อาศัยของท่าน"
4 โมเสสได้กล่าวแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดว่า "ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า
5 ท่านทั้งหลายจงนำทองคำทองที่มีอยู่มาถวายพระเยโฮวาห์
ผู้ใดมีใจกว้างขวางให้ผู้นั้นนำทองคำของถวายพระเยโฮวาห์ คือทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์
6 ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าปานเนื้อละเอียด และขนแพะ
7 หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง หนังหาคีบะและไม่กระกินเทศ
8 น้ำมันเติมตะเกียง เครื่องเทศสำหรับเจือน้ำมันเจิม และปรุงเครื่องหอมสำหรับกรณเภาถวาย
9 พลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างๆสำหรับฝังทำเอาไฟดและทับทรวง
10 จงให้ทุกคนที่เลืยวลลาดในหมู่พวกท่าน
พากันมาทำสิ่งทั้งปวงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ทำแล้ว
11 คือพลับพลา เต็นท์ และผ้าคลุมพลับพลา ขอบเกี่ยวและไม้กรอบ กลอน เสา
และฐานรองรับเสาของพลับพลานั้น
12 ทึบและไม้ฉานหามทึบ พระที่นั่งกรุณาภิรมย์กับม่านบังตา
13 โต๊ะกับไม้ฉานหามโต๊ะ เครื่องใช้ทั้งปวงสำหรับโต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์
14 คันประทีปที่ให้แสงสว่างกับเครื่องอุปรกรณ์ และตะเกียง และน้ำมันเติมตะเกียง
15 แผ่นเผาเครื่องหอมกับไม้ฉานหามเท่านั้น น้ำมันเจิม และเครื่องหอมสำหรับเภาถวาย
และแผ่นทองคำสำหรับประติรูปที่ประติรูปพลับพลา
16 แท่นเครื่องเผาบูชากับตาข่ายทองสัมฤทธิ์ ไม้ฉานหามและเครื่องใช้ทั้งปวงของแท่น
ชั้นกับพานรองชั้นนั้น
17 ผ้าผ้านสำหรับกั้นลานพลับพลาภิรมย์ เสา และฐานรองรับเสา และผ้าผ้านสำหรับประติรูปลาน
18 หลักหมุดสำหรับพลับพลา และหลักหมุดสำหรับลานพลับพลาพร้อมกันเชือก
19 เสื้อยอขึ้นด้วยฝีมือประติรูปสำหรับแต่งเวลาปรนนิบัติในเทียรลัทธิ
คือเสื้อยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต และเสื้อยศสำหรับบุตรชายของท่าน
เพื่อใช้ปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต"
20 แล้วชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็แยกย้ายกันจากโมเสสไป
21 ทุกคนที่มีใจปรารถนา และที่มีใจสมัครก็นำสิ่งของมาถวายพระเยโฮวาห์สำหรับพลับพลาแห่ง
มณูมและการปรนนิบัติทั้งหลาย และสำหรับเครื่องยศบริสุทธิ์
22 เขาจึงพากันมาทั้งชายและหญิง บรรดาผู้นั้นใจสมัครนำมาซึ่งเข็มกลัด คัมพู
แหวนตราและกำไล เป็นทองคำรูปพรรณทั้งสิ้น
คือทุกคนนำทองคำมาแกว่งไปแกว่งมาถวายพระเยโฮวาห์
23 ส่วนทุกคนที่มีผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม หรือที่มีผ้าปานเนื้อละเอียด ขนแพะ
หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังหาคีบะก็เอาของเหล่านั้นมาถวาย
24 ทุกคนที่มีเงินหรือทองสัมฤทธิ์จะถวายก็นำมาถวายพระเยโฮวาห์
และทุกคนที่มีไม้กระกินเทศใช้การได้ก็นำไม้เหล่านั้นถวาย
25 ส่วนผู้หญิงทั้งปวงก็ทำผ้าผูกพันด้วยมือของตน แล้วนำด้วยสิ่งป็นนั้นมาถวายทั้งสีฟ้า
สีม่วง สีแดงเข้ม และเส้นปานป็นอย่างดี
26 ฝ่ายบรรดาผู้หญิงที่มีใจปรารถนาก็ปันขนแพะด้วยความชำนาญ
27 บรรดาประมุขทั้งหลายพลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างๆมาสำหรับฝังทำเอาไฟด และทับทรวง

28 กับเครื่องเทศและน้ำมันเติมตะเกียง น้ำมันเจิม และน้ำมันปรุงเครื่องหอมสำหรับเผาบูชา
29 คนอิสราเอลทั้งชายหญิงทุกคนที่มีใจสมัครนำทองคำสำหรับกรณเภาถวาย
ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ให้กระทำก็นำของมาตามอำเภอใจถวายแด่พระเยโฮวาห์
30 โมเสสจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "ดูก่อนท่าน
พระเยโฮวาห์ได้ทรงออกชื่อเบซาเลลบุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายของเฮอร์ตระกูลยูดาห์
31 และพระองค์ได้ทรงให้ผู้นั้นประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าให้มีสติปัญญาและความเข้าใจ
และความรู้ในการช่างฝีมือทั้งปวง
32 เพื่อจะคิดประดิษฐ์รูวลายอย่างฉลาด ทำด้วยทองคำและเงินและทองสัมฤทธิ์
33 และเจียรไนพลอยต่างๆสำหรับฝังในกระเปาะ และการแกะสลักไม้ คือให้มีฝีมือเลิศทุกอย่าง
34 อนึ่งพระองค์ทรงดลใจให้ผู้นั้นมีน้ำใจที่จะสอนคนอื่นได้ด้วย
พร้อมด้วยโอโธลีบุตรชายอาหิสะมัดตระกูลดาน
35 คนทั้งสองนี้พระองค์ทรงประทานสติปัญญาแก่จิตใจของเขาให้มีความสามารถในการที่จะกระ
ทำงานได้ทุกอย่าง เช่นการช่างฝีมือ การช่างออกแบบ และการช่างด้ายสี คือสีฟ้า สีม่วง
สีแดงเข้มและเส้นปานป็นอย่างดี และช่างทอ คือทำการช่างฝีมือได้ทุกอย่าง
และป็นช่างออกแบบอย่างฉลาดด้วย"

Chapter 36

1 ฝ่ายเบซาเลล และโอโธลีอับ กับคนทั้งปวงที่เลืยวลลาด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญา
และความเข้าใจให้พอที่จะทำการทุกอย่างในการสร้างสถานบริสุทธิ์
ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้แล้วทูลประกาศ
2 โมเสสจึงเรียกเบซาเลลและโอโธลีอับ
กับคนทั้งปวงที่เลืยวลลาดซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาให้แก่จิตใจของเขา
และใจของเขาปรารถนาให้มาทำงาน
3 คนเหล่านี้ได้รับทองคำทั้งหมัดนั้นจากโมเสสที่คนอิสราเอลนำมาถวายเพื่อนำไปทำสถานบริ
สุทธิ พลโพรจึงนำทองคำที่สมัครใจจะถวายมาถวายอีกทุกเวลาเข้า
4 ฝ่ายคนทั้งปวงที่เลืยวลลาดซึ่งทำงานต่างๆที่สถานบริสุทธิ์นั้นมาถึงแล้ว
ต่างก็หยุดทำงานในหน้าที่ของตน
5 พวกคนมาเรียนโมเสสว่า "พลโพรนำทองคำมาถวายมากเกินไปจนความต้องการที่จะใช้ในงานนั้นๆซึ่งพร
เยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ"
6 โมเสสจึงสั่งให้ประกาศไปทั่วค่ายว่า
"อย่าให้ชายหญิงนำทองคำสำหรับทำสถานบริสุทธิ์มถวายอีกเลย"
เหตุฉะนั้นพลโพรจึงยังยั้งไม่นำทองคำถวายอีก
7 เพราะของที่เขาถืออยู่แล้วก็พอสำหรับงานทั้งปวงนั้น และยังมิเหลืออีก
8 บรรดาช่างผู้เลืยวลลาดได้ทำพลับพลาด้วยม่านสิบผืน ด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ด้วยด้ายสีฟ้า
สีม่วง สีแดงเข้ม มีรูปเรขมูศมีช่องข้างออกแบบไว้
9 ม่านผืนหนึ่งยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนเท่ากัน
10 ม่านห้าผืนเขาทำไว้ให้เกยติดกัน และอีกห้าผืนนั้นเกยติดกันด้วย
11 เขาทำหูด้วยด้ายสีฟ้า ติดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดสุดที่หนึ่ง
และตามขอบม่านด้านนอกสุดสุดที่สองก็ทำหูไว้เหมือนกัน
12 ม่านผืนหนึ่งเขาทำหูห้าสิบหู และตามขอบม่านสุดที่สองเขาก็ทำหูห้าสิบหูให้ตรงกัน
13 และเขาทำช่องของคำทำสิบช่อ สำหรับใช้เกี่ยวม่านเพื่อให้พลับพลาเป็นชิ้นเดียวกัน
14 เขาทำม่านด้วยขนแพะสำหรับเป็นเต็นท์คลุมพลับพลาอีกสิบเอ็ดผืน
15 ม่านผืนหนึ่งยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนเท่ากัน
16 เขาเกี่ยวม่านห้าผืนให้ติดกันต่างหาก และม่านอีกหกผืนก็เกยติดกันอีกต่างหาก
17 และเขาทำหูห้าสิบหูติดกับม่านด้านนอกสุดสุดที่หนึ่ง
และเขาทำหูห้าสิบหูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดสุดที่สอง
18 เขาทำช่องของสัมฤทธิ์ห้าสิบช่อเกี่ยวขาของเต้าที่หูให้ติดต่อกันเป็นเต็นท์หลังเดียวกัน
19 เขาทำเครื่องคาดเต็นท์ด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดงขึ้นหนึ่ง
และคลุมทับด้วยหนังหาคีบะอีกชั้นหนึ่ง
20 เขาทำไม้กรอบสำหรับพลับพลาด้วยไม้กระกินเทศยัดขึ้นตรงๆ
21 ไม้กรอบนั้นยาวแผ่นละสิบศอก กว้างศอกคืบ
22 มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งมีไม้ประกับติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง
เขาได้ทำไม้กรอบพลับพลาทั้งหมดอย่างนี้
23 เขาทำไม้กรอบพลับพลาดังนี้ ด้านใต้เขาใช้ยี่สิบแผ่น
24 เขาทำฐานด้วยเงินสี่สิริฐานสำหรับไม้กรอบยี่สิบแผ่น
ใต้ไม้กรอบแผ่นหนึ่งมีฐานรองรับแผ่นละสองฐานสำหรับสามเดือยสองอัน
25 ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือนั้นเขาทำไม้กรอบยี่สิบแผ่น
26 เขาทำฐานเงินรองรับสี่สิริฐาน ใต้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสองฐาน
27 ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับพลาเขาทำไม้กรอบหกแผ่น
28 เขาทำไม้กรอบอีกสองแผ่นสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง
29 ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดติดต่อกันที่ท้าวแรก
เขาทำอย่างนี้ทำให้เกิดมุมสองมุม
30 คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกันและฐานเงินสิบหกอัน ใต้ไม้กรอบมีฐานแผ่นละสองฐาน
31 เขาทำกลอนด้วยไม้กระกินเทศทำอันสำหรับขัดไม้กรอบผ้าพลับพลาด้านหลัง
32 และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบผ้าพลับพลาอีกด้านหนึ่ง
และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบผ้าพลับพลาด้านตะวันตก
33 เขาทำกลอนตัวกลางให้ร้อยตอนกลางของไม้กรอบสำหรับขัดผ้าตั้งตามมุมหนึ่งไปจดอีกมุมหนึ่ง
34 เขาเพิ่มไม้กรอบเหล่านั้นด้วยทองคำ และทำห่วงทองคำของคำสำหรับร้อยกลอน
และกลอนนั้นเขาผูกด้วยทองคำเช่นกัน
35 เขาทำม่านนั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด
มีภาพเรขมูศมีช่องข้างออกแบบไว้

36 เขาทำเสาไม้กระถินเทศสี่เสาหุ้มด้วยทองคำ ขอดติดเสานั้นก็เป็นทองคำ
เสาหล่อฐานเงินสี่อันสำหรับรองรับเสานั้น
37 และเขาทำบังตาที่ประตูพลับพลานั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม
และผ้าปานเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝีมือช่างปัก
38 และทำเสาทำต้นสำหรับม่านนั้นพร้อมด้วยขอเกี่ยว บัวคว่ำและราวยึดเสานั้นหุ้มด้วยทองคำ
แต่ฐานทำฐานสำหรับรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์

Chapter 37

1 เบซเลลทำที่บดด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ
2 ที่บนนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งข้างในและข้างนอก และได้ทำกระจิงรอบที่บนนั้นด้วยทองคำ
3 เขาหล่อห้วงทองคำสี่ห้วงติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้สองห้วงและด้านนั้นสองห้วง
4 เขาทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ
5 เขาสอดคานหามเข้าที่ห้วงข้างหีบสำหรับใช้ยกที่บนนั้น
6 แล้วเขาทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ
7 เขาทำเคบรทองคำสองรูป โดยใช้ค้อนทำ ตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง
8 เขาทำเคบรไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาข้างละรูป
เขาทำเคบรนั้นตอนปลายทั้งสองข้างเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา
9 ให้เคบรกางปีกออกเบื้องบนปกพระที่นั่งกรุณาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหาหน้า
คือให้เคบรหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุณา
10 เขาเอาไม้กระถินเทศทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกคืบ
11 เขาหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจิงทองคำรอบโต๊ะนั้นด้วย
12 เขาทำประทับขอบโต๊ะนั้นกว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ
แล้วทำกระจิงทองคำประกอบรอบประทับนั้น
13 เขาหล่อห้วงทองคำสี่อันติดไว้ที่มุมโต๊ะทั้งสี่ตรงขาโต๊ะ
14 ห่วงนั้นติดติดกับกระจิง สำหรับสอดคานหามโต๊ะนั้น
15 เขาทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำสำหรับหามโต๊ะนั้น
16 และเขาทำเครื่องใช้สำหรับโต๊ะนั้นมี จาน ช้อน กับอ่างน้ำและคนโทที่ไว้รินเครื่องดื่มบูชา
ซึ่งทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งสิ้น
17 เขาทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ เขาใช้ฝักทองทำคันประทีป ให้ทั้งลำตัว ถึง ดอก
ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีปนั้น
18 มีกิ่งหกกิ่งแยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง
19 แต่ละกิ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์สามดอก ทุกๆดอกมีดอกตูมและกลีบ เป็นดังนี้ทั้งหกกิ่ง
ซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป
20 สำหรับลำคันประทีปนั้นมันมีดอกสีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทั้งดอกตูมและกลีบ
21 ได้กิ่งทุกอย่างทั้งหกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป
22 ดอกตูมและกิ่งเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป
ทำทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์และใช้ค้อนทำ
23 เขาทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น ตะกริดใส่ตะเกียง
และภาดใส่ตะกริดด้วยทองคำบริสุทธิ์
24 คันประทีปและเครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับคันประทีปนั้น
เขาทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนักหนึ่งตะลันต์
25 เขาสร้างแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอมด้วยไม้กระถินเทศ ยาวศอกหนึ่ง กว้างศอกหนึ่ง
เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก เชิงอนที่มุมแท่นนั้นก็เป็นไม้ทองเดียวกันกับแท่น
26 เขาหุ้มแท่นนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทั้งสี่ด้าน และเชิงอนด้วย
และเขาทำกระจิงทองคำรอบแท่นนั้น
27 เขาทำห้วงทองคำสองห้วงติดไว้ใต้กระจิงทั้งสองด้าน ตรงข้ามกัน
เป็นที่สำหรับสอดใส่ไม้คานหาม
28 เขาทำไม้คานหามนั้นด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ
29 เขาปรุหน้าผืนjemอนับบริสุทธิ์ และปรุเครื่องหอมบริสุทธิ์ด้วยเครื่องเทศตามคิลิปของช่างปรุ

Chapter 38

1 เขาทำแท่นเครื่องเผาบูชาด้วยไม้กระถินเทศ ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส
สูงสามศอก
2 เขาทำเชิงอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่นนั้น เชิงอนนั้นเป็นไม้ชิ้นเดียวกันกับแท่นบูชา
เขาหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์
3 เขาทำเครื่องใช้บนแท่นนั้นทุกอย่าง คือหม้อ พลั่ว ชาม ขอเกี่ยวเนื้อ และภาดรองไฟ
เครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมดนั้นเขาทำด้วยทองสัมฤทธิ์
4 และเขาเอาทองสัมฤทธิ์ทำเป็นตาข่ายประดับแท่นนั้นให้อยู่ใต้กระจิงของแท่น
และห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา
5 เขาหล่อห้วงสี่ห้วงติดที่มุมทั้งสี่ของตาข่ายทองสัมฤทธิ์สำหรับสอดใส่ไม้คานหาม
6 เขาทำไม้คานหามด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์
7 เขาสอดไม้คานนั้นไว้ในห้วงที่ข้างแท่นสำหรับหาม
เขาทำแท่นนั้นด้วยไม้กระดานให้ข้างในกลวง
8 เขาทำชั้นทองสัมฤทธิ์และหามรองชั้นทองสัมฤทธิ์จากกระดูกงูของบรรดาผู้หญิงที่ปรนนิบัติ ณ
ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
9 และเขาทำลานไว้ด้วย ให้รั้วด้านใต้มีผ้าบัง ทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ยาวร้อยศอก
10 มีสายยี่สิบต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับสายยี่สิบฐาน ขอดติดเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน
11 ด้านเหนือมีผ้าบังยาวร้อยศอก กับสายยี่สิบต้นและฐานทองสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน
ขอดติดเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน
12 ส่วนด้านตะวันออกมีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับสายสิบต้น และฐานรองรับสายสิบฐาน
ขอดติดเสาและราวยึดเสาทำด้วยเงิน

13 ด้านตะวันออกใช้ผ้ายาวห้าสิบศอก
14 ผ้าบังด้านริมประตูข้างหนึ่งยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามฐาน
15 และอีกข้างหนึ่ง ริมประตูข้างนี้และข้างโน้น มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก
มีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามฐาน
16 ผ้าบังลานโดยรอบนั้นทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด
17 ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ขอดติดเสาและราวยึดเสาเป็นเงิน
และบอกว่าของเสานั้นหุ้มด้วยเงิน และเสาทุกต้นของลานมีราวยึดเสาทำด้วยเงิน
18 ม่านบังตาที่ประตูลานนั้นปักด้วยฝีมือของช่างปัก เป็นสีฟ้า สีม่วง
สีแดงเข้มและผ้าปานเนื้อละเอียด ยาวยี่สิบศอก สูงห้าศอก เสมอกับผ้าบังลาน
19 มีเสาสี่ต้นกับฐานรองรับเสาสี่ฐานเป็นทองสัมฤทธิ์ ขอดติดเสาทำด้วยเงิน
และส่วนที่หุ้มบัวคว่ำกับราวยึดเสาเป็นเงิน
20 หลักหมุดทุกหลักของพลับพลาและของลานรอบพลับพลานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์
21 นี่แหละเป็นบัญชีสิ่งของที่ใช้ในพลับพลา คือพลับพลาพระโอวาท
ซึ่งเขาทั้งหลายนับตามคำสั่งของโมเสส
มิดนแล้วจึงทำตามบัญชีของอิสมาเอลบุตรชายอาโรนปุโรหิต
22 ส่วนเบซเลลบุตรชายอิธูเป็นบุตรชายของเฮอรแห่งตระกูลยูดาห์
ทำสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโมเสสแล้ว
23 ผู้ร่วมงานกับเขาคือ โอโยลิบ บุตรชายอาหิสะมัคแห่งตระกูลดาน เป็นช่างฝีมือ
ช่างออกแบบและช่างด้ายสีใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด
24 ทองคำทั้งหมดซึ่งเขาใช้ในการสร้างที่บริสุทธิ์นั้น คือทองคำที่เขานำมาถวาย
มีน้ำหนักยี่สิบเกาละลันต์เจ็ดร้อยสามสิบเชลล ตามเชลลแห่งสถานที่บริสุทธิ์
25 เงินตามจำนวนชุมนุมชนได้นับไว้
รวมเป็นหนึ่งในร้อยตะลันต์กับหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเชลล ตามเชลลแห่งสถานที่บริสุทธิ์
26 คนละเบคา คือครึ่งเชลลตามเชลลของสถานที่บริสุทธิ์
อันเก็บมาจากทุกคนที่ไปจดทะเบียนสามะโนครว้
คือนับตั้งแต่อาฮุยิบบิขึ้นไปรวมหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน
27 เงินหนึ่งร้อยตะลันต์นั้น เขาใช้หล่อทำฐานรองรับเสาของสถานที่บริสุทธิ์และฐานของม่าน
ฐานร้อยฐานเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ คือฐานละหนึ่งตะลันต์
28 แต่เงินหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเชลลนั้นเขาใช้ทำขอสำหรับเสาและหุ้มบัวคว่ำของเสานั้น
และทำราวยึดเสาด้วย
29 ทองสัมฤทธิ์ที่เขานำมาถวายหนักเจ็ดสิบตะลันต์ กับสองพันสี่ร้อยเชลล
30 ทองสัมฤทธิ์นั้นเขาใช้ทำฐานประตูพลับพลาแห่งชุมนุมและทำแท่นทองสัมฤทธิ์
และตาข่ายทองสัมฤทธิ์ประดับแท่นและทำเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นนั้น
31 ทำฐานล้อมรอบลานและฐานที่ประตูลาน
หลักหมุดทั้งหมดของพลับพลาและหลักหมุดรอบลานนั้น

Chapter 39

1 ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มนั้น
เขาใช้ทำเสื้อยี่สิบด้วยฝีมือประณีตสำหรับใส่เวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์
และได้ทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส
2 เขาทำเอโฟดด้วยทองคำ ด้ายด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด
3 เขาตัดทองใบແ່ออกเป็นແ່แผ่นบางๆแล้วตัดเป็นเส้นๆเพื่อจะทอเข้ากับด้ายสีฟ้า เขากับด้ายสีม่วง
เข้ากับด้ายสีแดงเข้ม และเข้ากับเส้นปานอย่างดีด้วยฝีมือช่างชำนาญ
4 เขาทำแถบติดไว้ที่บ่าเพื่อโยงเอโฟด ให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองชิ้น
5 รัดประตดทองอย่างประณีตสำหรับคาดทับเอโฟดนั้น
เขาทำด้วยวัตถุอย่างเดียวกันและฝีมืออย่างเดียวกับเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง
สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส
6 เขาเอาพลอยสีน้ำข้าวผึ้งไว้ในกระเปาะทองคำซึ่งมีลาดลายละเอียด และแกะอย่างแกะตรา
เป็นชื่อบุตรอิสราเอล
7 แล้วเขาติดไว้กับเอโฟดบนแถบหน้านั้นเพื่อให้พลอยนั้นเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล
ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแกโมเสส
8 เขาทำทับทรวงด้วยฝีมือช่างออกแบบให้ฝีมือเหมือนกับทาบเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า
สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด
9 เขาทำทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ทับทรวงกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง เป็นสองทบด้วยกัน
10 เขาฝังพลอยสี่แถวบนทับทรวงนั้น แถวที่หนึ่งฝังทับทิม บุรหาคัมและพลอยสีแดงเข้ม
11 แถวที่สองฝังรภด โพพูรย์และเพชร
12 แถวที่สามฝังนิล โมราและพลอยสีม่วง
13 แถวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก
พลอยทั้งหมดนี้เขาได้ฝังในกระเปาะลาดลายละเอียดทำด้วยทองคำ
14 พลอยเหล่านี้มีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลสิบสองชื่อ จารึกไว้เหมือนแกะตรา
มีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล
15 เขาทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทรวง
16 และเขาทำหลายทำกระเปาะลาดลายละเอียดด้วยทองคำสองอัน และห้วงทองคำสองห้วง
ติดไว้ที่ปลายทั้งสองของทับทรวง
17 เขาทำหลายสอดสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้นในห้วงที่ปลายทับทรวง
18 และปลายสร้อยอีกสองข้างนั้น เขาทำหลายทำติดกับกระเปาะลาดลายละเอียดทั้งสอง
ให้ติดไว้ข้างหน้ากับแถบยึดเอโฟดทั้งสองข้างบนบ่า
19 เขาทำหลายทำห้วงทองคำสองอันติดไว้ที่ขอบด้านล่างทั้งสองของทับทรวงข้างในติดเอโฟด
20 และเขาทำหลายทำห้วงสองอันด้วยทองคำ ใส่ไว้ริมเอโฟดด้านหน้า
ใต้แถบที่ตะเข็บเหนือรัดประคดที่ทอด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด
21 และเขาทำหลายผูกทับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายถักสี่ร้อยผูกที่ห้วง
ให้ทับทรวงทั้งรัดประคดสี่ทอด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด เพื่อให้ทับทรวงหลุดไปจากเอโฟด

ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส
22 เขาทำเสื้อคลุมเข้าชุดกับเอโฟดด้วยด้ายสีฟ้าล้วนเป็นฝีมือทอง
23 และต่อกลางผืนเสื้อนั้น
เขาทำเป็นคอเสื้อเช่นเดียวกับคอเสื้อทหารและมีลิบบรรอบคอเพื่อมิให้ขาด
24 ที่ชายเสื้อคลุม เขาทั้งหลายปักเป็นรูปลูกทึบทึม ให้น้ำด้วยสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม
และผ้าป่านเนื้อละเอียด
25 เขาทั้งหลายทำลูกพรวนด้วยทองคำบริสุทธิ์แล้วติดลูกพรวนระหว่างผืนทึบรอบชายเสื้อคลุมนั้น
26 คือลูกพรวนลูกหนึ่ง ผลทึบทึมหนึ่ง และลูกพรวนอีกลูกหนึ่ง
ผลทึบทึมอีกผลหนึ่งสลักกันดังนี้ รอบชายเสื้อคลุมนั้น สำหรับสวมเวลาปรนนิบัติพระองค์
ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส
27 เขาทั้งหลายทำเสื้อด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดของช่างทอผ้าสำหรับอาโรนและสำหรับบุตรชายของท่าน
28 และทำมาลาด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และมาลางามด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด
และทำกางเกงด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด
29 และทำห่อประคอดด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และปักด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม
ด้วยฝีมือช่างปัก ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส
30 เขาทั้งหลายทำแผ่นมงกุฎบริสุทธิ์ด้วยทองคำบริสุทธิ์จารึกคำว่า "บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์"
ไว้เหนือผืนอย่างกะตรา
31 แล้วเขาเอาด้ายถักสีฟ้าผูกแผ่นทองคำนั้นไว้บนมาลา ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส
32 ดังนั้นแหละเขาทำงานสำหรับพลับพลาของเต็นท์แห่งชุมนุมให้สำเร็จทุกประการ
พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสสไว้อย่างไร คนอิสราเอลก็กระทำอย่างนั้นทุกประการ
33 เขาจึงได้นำพลับพลามามอบไว้กับโมเสส ทั้งเต็นท์และเครื่องใช้ทั้งปวงคือ ห่อ ไม่กรอบ กลอน
เสา และฐานรองรับเสา
34 เครื่องฉากพลับพลาข้างบนทำด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังทากัส
และม่านสำหรับบังตา
35 ทึบพระโอวาทกับโมเสสตามหามของทีบั้น และพระที่นักรุดนา
36 โต๊ะกับเครื่องใช้ทั้งหมดบนโต๊ะนั้น และขนมปังหน้าพระพักตร์
37 คันประทับบริสุทธิ์กับโต๊ะเกีย
คือโต๊ะเกียที่เข้าที่และเครื่องใช้ทั้งหมดของคันประทับนั้นและน้ำมันสำหรับเติมโต๊ะเกีย
38 แท่นทองคำ น้ำมันเจิม เครื่องหอมสำหรับเผาบูชา และผ้าบังตาสำหรับประดูพลับพลา
39 แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ กับตาข่ายทองสัมฤทธิ์สำหรับแท่นนั้น
ไม้คานหามและเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่น ขึ้นกับพานรองรับ
40 ม่านบังลาน เสากับฐานรองรับ ผ้าบังตาประตูลาน เชือกและหลักหมุดสำหรับลาน
และเครื่องใช้ทั้งหมดของการปรนนิบัติที่พลับพลา สำหรับเต็นท์แห่งชุมนุม
41 เสียยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับสวมในเวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์
เครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต เครื่องยศสำหรับบุตรชายอาโรน
สำหรับใส่สวมในเวลาปฏิบัติตำแหน่งปุโรหิต
42 สิ่งสารพัดที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสสแล้ว ชนชาติอิสราเอลกระทำให้สำเร็จทุกประการ
43 โมเสสจึงตรวจดูงานทั้งปวง และดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้อย่างไร
เขาก็ทำเสร็จสิ้นทุกอย่าง โมเสสจึงอวยพรแก่เขา

Chapter 40

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "ในวันที่หนึ่งของเดือนแรก จงตั้งพลับพลาแห่งเต็นท์แห่งชุมนุม
3 จงตั้งทึบพระโอวาทไว้ในพลับพลาและกันม่านบังทึบนั้นไว้
4 จงยกโต๊ะเข้ามาตั้งไว้ และจัดเครื่องบนโต๊ะไว้ตามที่ของนั้น
แล้วจงนำคันประทับนั้นเข้ามาและจุดไฟที่โต๊ะเกีย
5 จงตั้งแท่นบูชาทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมตรงหน้าทึบพระโอวาท
แล้วติดม่านบังตาของประดูพลับพลา
6 จงตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ตรงหน้าประดูพลับพลาแห่งเต็นท์แห่งชุมนุม
7 จงตั้งชั้นไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในชั้นนั้น
8 จงตั้งข้างฝาลานไว้รอบพลับพลา และติดม่านบังตาไว้ที่ประตูลานนั้น
9 จงเอาน้ำมันเจิม เจิมพลับพลาทั้งสิ่งสารพัดซึ่งอยู่ในพลับพลา
และชำระพลับพลาทั้งเครื่องใช้ทั้งหมดให้บริสุทธิ์ แล้วพลับพลาทั้งนั้นจะบริสุทธิ์
10 จงเจิมแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาด้วย และเครื่องใช้ทั้งหมดบนแท่นนั้น
และชำระแท่นนั้นให้บริสุทธิ์ แท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุด
11 จงเจิมชั้นทั้งพานรองรับด้วย และชำระให้บริสุทธิ์
12 แล้วจงนำอาโรน และบุตรชายของท่านมาที่ประดูพลับพลาแห่งชุมนุม ใช้น้ำล้างชำระตัวเขาเสีย
13 จงนำเสื้อผ้ายศบริสุทธิ์สวมให้อาโรน แล้วเจิมและชำระเขาให้บริสุทธิ์
เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต
14 แล้วจงนำบุตรชายอาโรนมาด้วยและสวมเสื้อให้
15 จงเจิมเขาเช่นเจิมบิดาของเขา เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต
การเจิมนั้นจะเป็นการเจิมแต่งตั้งเขาไว้เป็นปุโรหิตเนื่องนิรันดร์ตลอดชั่วอายุของเขา"
16 พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสสให้กระทำสิ่งใด ท่านก็กระทำสิ่งนั้นทุกประการ
17 ต่อมาในวันที่หนึ่งเดือนแรกของปีที่ท่านติดตั้งพลับพลา
18 โมเสสติดตั้งพลับพลาขึ้น คือวางฐานและตั้งไม้กรอบขึ้นไว้ สอดไม้กลอนและตั้งเสาขึ้น
19 ทำกางมวดเต็นท์กับบนพลับพลา แล้วเอาเครื่องฉากคลุมบนเต็นท์
ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส
20 ท่านเก็บพระโอวาทไว้ในทีบั้นและสอดไม้คานหามไว้ในทีบั้น
และตั้งพระที่นักรุดนาไว้บนทึบ
21 แล้วท่านนำทึบเข้าไปไว้ในพลับพลา และกันม่านบังตาบังทึบพระโอวาทนั้นไว้

ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส
22 ท่านตั้งโต๊ะไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมทางทิศเหนือของพลับพลาออกมานั้น
23 แล้วจัดขนมปังไว้บนโต๊ะเป็นระเบียบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสสไว้
24 และท่านตั้งคันประทับไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมทางทิศใต้ของพลับพลาตรงหน้าโต๊ะนั้น
25 แล้วก็จุดไฟโต๊ะเกียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส
26 ท่านตั้งแท่นทองคำไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมตรงหน้าม่าน
27 และเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส
28 ท่านกันม่านบังตาที่ประดูพลับพลา
29 ท่านตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ตรงประดูพลับพลาแห่งเต็นท์แห่งชุมนุม
แล้วถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องตั้งัญชุกรอบบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส
30 ท่านตั้งชั้นไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา แล้วใส่น้ำไว้ในชั้นสำหรับชำระล้าง
31 โมเสสกับอาโรน และบุตรชายของท่าน ล้างมือและเท้าที่ชั้นนั้น
32 เวลาเขาทั้งหลายเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุม หรือเข้าไปใกล้แท่นนั้นเมื่อไร
เขาก็ชำระล้างเสียก่อน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มุเสส
33 ท่านกันบริเวณลานรอบพลับพลาและแท่นนั้น แล้วกันม่านบังตาที่ตรงประตูลาน
โมเสสก็จัดการนั้นให้เสร็จสิ้นไปทุกประการ
34 ในขณะนั้นมีเมฆมาปกคลุมเต็นท์แห่งชุมนุมไว้
และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏอยู่เต็มพลับพลา
35 โมเสสเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุมไม่ได้เพราะเมฆปกคลุมอยู่
และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เต็มพลับพลา
36 ตลอดการเดินทางของเขา เมฆนั้นถูกยกขึ้นจากพลับพลาเมื่อใด
ชนชาติอิสราเอลก็ยกเดินต่อไปทุกครั้ง
37 แต่หากว่าเมฆนั้นมิได้ถูกยกขึ้นไป เขาก็ไม่ออกเดินทางเลย
จนกว่าจะถึงวันที่เมฆนั้นจะถูกยกขึ้นไป
38 เพราะตลอดทางที่เขายกเดินไปนั้น
ในกลางวันเมฆของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่เหนือพลับพลา
และในตอนกลางคืนมีไฟสถิตอยู่เหนือพลับพลาในประจักษ์แก่ตาของวงศ์วานอิสราเอลทั้งปวง

LEVITICUS

Chapter 1

1 พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสตรัสกับท่านจากพลับพลาแห่งชุมนุมว่า
2 "จงพูดกับคนอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า
เมื่อคนใดในพวกท่านนำเครื่องบูชาถวายพระเยโฮวาห์
ให้นำสัตว์เลี้ยงอันเป็นเครื่องบูชาของท่านมาจากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะ
3 ถ้าเครื่องบูชาของเขาคือเครื่องเผาบูชาจากฝูงวัว ก็ให้เขาฆ่าสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ
ให้เขาฆ่าเครื่องบูชานั้นมาที่ประดูพลับพลาแห่งชุมนุมด้วยความเต็มใจต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
4 ให้เขาเอามือวางบนหัวสัตว์ซึ่งเป็นเครื่องเผาบูชานั้น
และเครื่องเผาบูชานั้นจะเป็นที่ทรงโปรดปรานเพื่อทำการลบมลทินของผู้นั้น
5 แล้วให้เขาฆ่าสัตว์ผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน
จะถากเลือด และเอาเลือดมาประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา
ซึ่งอยู่ตรงประดูพลับพลาแห่งชุมนุม
6 และให้เขาลอกหนังเครื่องเผาบูชานั้นออกเสีย แล้วตัดเป็นท่อนๆ
7 และบุตรชายของอาโรนผู้เป็นปุโรหิตจะก่อไฟที่แท่น และเรียงฟืนบนไฟ
8 และพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะวางท่อนเนื้อ หัว
และไขมันสัตว์ตามลำดับไว้บนฟืนบนไฟที่แท่นบูชา
9 แต่ให้เขาเอาน้ำล้างเครื่องในและทาสีเลี้ยง
แล้วปุโรหิตจึงเผาของทั้งหมดบนแท่นเป็นเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ
เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
10 ถ้าของถวายที่ผู้ใดจะใช้เป็นเครื่องเผาบูชามาจากฝูงแกะหรือฝูงแพะ
ให้ผู้นั้นเลือกเอาสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ
11 ให้เขาฆ่าสัตว์นั้นเสียที่แท่นบูชาข้างด้านเหนือต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพวกปุโรหิต
คือบุตรชายของอาโรน จะเอาเลือดสัตว์นั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา
12 ให้เขาฟ้นสัตว์นั้นเป็นท่อนๆทั้งหัวและไขมันด้วย
และปุโรหิตจะวางเครื่องเหล่านี้ตามลำดับไว้บนฟืนบนไฟที่แท่นบูชา
13 แต่เครื่องในกับท่อนผู้ถวายบูชาจะล้างเสียด้วยน้ำ
และให้ปุโรหิตเอาเครื่องทั้งหมดเหล่านี้เผาบูชาด้วยกับบนแท่น เป็นเครื่องเผาบูชา
คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
14 ถ้าผู้ใดจะนำนกมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์
ก็ให้ผู้นั้นนำของบูชาที่เป็นนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มมาถวาย
15 จงให้ปุโรหิตนำนกนั้นมาที่แท่น บิดหัวเสียแล้วเผาบูชาบนแท่น ให้เลือดไหลออกมาข้างแท่น
16 และให้ฉีกกระเพาะตัวและถอนขนออกเสีย ทั้งลวมแท่นด้านตะวันออกในที่ที่งมูลเก่า
17 และให้เขาฉีกปีกอย่าให้ขาดจากตัว และปุโรหิตจะเผาอกนกนั้นบนแท่นที่กองฟืนบนไฟ
เป็นเครื่องเผาบูชา คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์"

Chapter 2

1 "เมื่อผู้ใดนำสัตว์บูชาเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้ผู้นั้นนำยอดแป้งมาถวาย
ให้เขาทำน้ำมันลงที่แป้งและใส่กำยานด้วย

2 แล้วนำมาให้พวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน
ผู้ถวายบูชาจะหยิบยอดแป้งคลุกน้ำมันกับกำยานทั้งหมดออก
และปุโรหิตจะเผาเครื่องบูชาส่วนนี้เป็นที่ระลึกบนแท่น คือบูชาด้วยไฟ
เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
3 ส่วนธัญญาบูชาที่เหลืออยู่นั้นจะเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา
เป็นส่วนบริสุทธิอย่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
4 เมื่อทำนํ้าธัญญาบูชาเป็นขนมอบในเตาอบมาถวายเป็นเครื่องบูชา
ให้เป็นขนมไว้ใช้ทำด้วยยอดแป้งคลุกน้ำมัน หรือขนมแผ่นไว้ใช้ทอดน้ำมัน
5 และถ้าทำนํ้าธัญญาบูชาเป็นขนมปังบนกระทะ ก็ให้เป็นขนมทำด้วยยอดแป้งไว้ใช้ทอดคลุกน้ำมัน
6 ทำนํ้าธัญญาขนมปังนั้นเป็นชิ้นๆเท่าหน้าไม้ราบ เป็นธัญญาบูชา
7 ถ้าเครื่องบูชาของท่านเป็นธัญญาบูชาทอดด้วยกระทะ ให้ทำด้วยยอดแป้งคลุกน้ำมัน
8 ทำนํ้าธัญญาบูชาซึ่งทำด้วยสิ่งเหล่านี้มาถวายแด่พระเยโฮวาห์
เมื่อนำมาให้ปุโรหิตแล้วปุโรหิตจะนำมากินแก่ตนบูชา
9 และปุโรหิตจะนำส่วนที่ระลึกออกจากธัญญาบูชา และเผาเสียบนแท่น เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ
เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
10 ส่วนธัญญาบูชาที่เหลืออยู่นั้นตกเป็นของอาโรนและของบุตรชายท่าน
เป็นส่วนบริสุทธิอย่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
11 บรรดาธัญญาบูชาซึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นอย่าให้มีเชื้อ
เจืออย่าเผาเชื้อหรือหน้าผิงเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
12 ถ้าเจ้านํ้าสิ่งทั้งสองนี้เป็นผลรุ่นแรกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ก็ได้
แต่อย่าเผาถวายบนแท่นให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัย
13 เจ้าจงปรุงบรรดาธัญญาบูชาด้วยใสเกลือ
เจ้าอย่าให้เกลือแห่งพันธุสัญญากับพระเจ้าของเจ้าขาดเสียจากธัญญาบูชาของเจ้า
เจ้าจงถวายเกลือพร้อมกับบรรดาเครื่องบูชาของเจ้า
14 ถ้าเจ้าถวายธัญญาบูชาเป็นผลรุ่นแรกแด่พระเยโฮวาห์
ธัญญาบูชาอันเป็นผลรุ่นแรกนั้นเจ้าจงถวายรวมใหญ่ย่างไฟให้แห้ง บดเมล็ดให้ละเอียด
15 เจ้าจงใส่น้ำมันและวางเครื่องกำยานไว้บนนั้น เป็นธัญญาบูชา
16 ปุโรหิตจะเอาส่วนหนึ่งของเมล็ดที่บด น้ำมันและเครื่องกำยานเผาถวายเป็นส่วนที่ระลึก
เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์"

Chapter 3

1 "ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดถวายเครื่องบูชาเป็นสันติบูชา ถ้าเขาถวายวัวผู้หรือวัวเมียจากฝูง
ให้เขาถวายสัปดาห์ที่ไม่มีตำหนิต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
2 ให้เขาเอาเมียวางบนหัวของสัปดาห์ที่จะถวาย และจงฆ่าเสียที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
พวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา
3 จากเครื่องบูชาที่ถวายเป็นสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
ผู้ถวายจะนำไขมันที่ติดกับเครื่องในและไขมันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด
4 และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบั้นเอวนั้น
และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต
5 บุตรชายอาโรนจะเผาเสียบนแท่นบูชาบนเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่บนพินบนไฟ
เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
6 ถ้าผู้ใดนำเครื่องบูชาที่เป็นสันติบูชามาถวายแด่พระเยโฮวาห์
เป็นสัตว์ตัวผู้หรือตัวเมียที่ได้มาจากฝูงแพะแกะ ก็อย่าให้สัตว์นั้นมีตำหนิ
7 ถ้าเขาจะถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาก็ให้เขานำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
8 ให้เขาเอาเมียวางบนหัวของสัปดาห์ที่จะถวายนั้นและให้ฆ่าเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม
และบุตรชายอาโรนจะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น
9 จากเครื่องบูชาที่ถวายเป็นสันติบูชา คือบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เขาถวายไขมัน
หางที่เป็นไขมันทั้งหมดตัดติดกระดูกสันหลังและไขมันที่หุ้มเครื่องใน
กับไขมันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด
10 และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบั้นเอวนั้น
และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต
11 และปุโรหิตจะเอาสิ่งเหล่านี้เผาบนแท่น เป็นอาหารเผาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
12 ถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นแพะก็ให้เขานำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
13 ให้เขาเอาเมียวางบนหัวของมันและฆ่ามันเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม
และบุตรชายของอาโรนจะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา
14 แล้วให้เขาเอาสิ่งเหล่านี้จากแพะตัวนั้นเป็นเครื่องบูชา
เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไขมันที่อยู่ในเครื่องใน
15 และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบั้นเอวนั้น
และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต
16 และปุโรหิตจะเผาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเป็นอาหารเผาไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย
ไขมันทั้งหมดเป็นของพระเยโฮวาห์
17 ให้เป็นกฎเกณฑ์เมืองนี้ตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่ที่เจ้าอาศัยอยู่ทั่วๆไปว่า
เจ้าอย่ารับประทานไขมันหรือเลือด"

Chapter 4

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า
ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดกระทำผิดสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญญัติไว้ให้กระทำ
โดยเขามิได้เจตนากระทำสิ่งเหล่านั้นประการหนึ่งประการใด
3 ถ้าปุโรหิตที่ได้รับการเจิมไว้เป็นผู้กระทำบาป เป็นเหตุให้พลไพร่หลงทำบาปไปด้วย
เหตุด้วยบาปที่เขาได้กระทำไป

ก็ให้เขานำวัวหนุ่มซึ่งไม่มีตำหนิมาถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
4 ให้เขานำวัวนั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
และให้เขาเอาเมียวางบนหัววัวตัวนั้นและให้ฆ่ามันเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
5 และปุโรหิตผู้ได้รับการเจิมแล้วจะนำเลือดวัวนั้นมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง
6 ปุโรหิตจะเอาหัวจุ่มลงในเลือด
และประพรมเลือดนั้นที่หน้าม้านสถานบริสุทธิ์เจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
7 และปุโรหิตจะเอาเลือดเล็กน้อยเจิมที่เชิงนอนของแท่นเผาเครื่องหอมซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุม
ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ส่วนเลือดวัวที่เหลืออยู่นั้นเขาจะเทลงที่ฐานแท่นเผาเครื่องเผาบูชาซึ่ง
อยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
8 และเขาจะเอาไขมันทั้งหมดออกเสียจากวัวตัวที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนี้
คือไขมันที่หุ้มเครื่องในและไขมันที่ติดอยู่กับเครื่องในทั้งหมด
9 และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบั้นเอวนั้น
และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต
10 ให้เอาออกเช่นเดียวกับเอาออกจากวัวที่ถวายเป็นสันติบูชา
และปุโรหิตจะเผาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเครื่องเผาบูชา
11 แต่หนังของวัวพร้อมกับเนื้อวัวทั้งหมด หัว ขา เครื่องในและมูลของมัน
12 คือวัวทั้งตัวนี้ ให้เอาออกไปเสียจากค่ายถึงที่สะอาดที่ทิ้งมูลเก่าและให้สุมไฟเผาเสีย
ที่ทิ้งมูลเก่าอยู่ที่ไหนก็ให้เผาที่นั่น
13 ถ้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดกระทำผิดโดยไม่รู้ตัวและความผิดนั้นยังไม่ปรากฏแจ้งแก่ที่ประชุม
และเขาได้กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์บัญญัติไว้ให้กระทำ เขาก็มีความผิด
14 เมื่อความผิดที่เขาได้กระทำนั้นเป็นที่ประจักษ์ขึ้น
ให้ที่ประชุมถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ให้นำวัวนั้นมาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม
15 และผู้ให้ของชุมนุมชนจะเอาเมียวางบนหัวของวัวนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
และให้เอาวัวตัวนั้นเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
16 แล้วปุโรหิตผู้รับการเจิมจะนำเลือดของวัวมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง
17 และปุโรหิตจะเอาหัวจุ่มลงในเลือดและประพรมที่หน้าม้านเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
18 และปุโรหิตจะเอาเลือดเล็กน้อยเจิมที่เชิงนอนของแท่นบูชาซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระ
พักตร์พระเยโฮวาห์ ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้น
เขาจะเทลงที่ฐานแท่นเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
19 และเขาจะเอาไขมันออกจากวัวนั้นหมด นำไปเผาเสียบนแท่น
20 เขาจะกระทำดังนี้แก่วัวตัวนี้ เขาได้กระทำกับวัวตัวที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปอย่างไร
ก็ให้เขากระทำกับวัวตัวนี้ออย่างนั้น
ดังนี้ปุโรหิตจะทำการลบมลทินของชุมนุมชนแล้วเขาทั้งหลายจะได้รับการอภัย
21 แล้วเขาจะนำวัวออกไปนอกค่าย และเผาเสียอย่างกับแพะวัวตัวก่อน
เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของที่ประชุม
22 ถ้าผู้ครอบครองกระทำความบาป
กระทำสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทรงบัญญัติไว้ให้กระทำโดยไม่รู้ตัว เขาก็มีความผิด
23 เมื่อเขารู้ตัวว่ากระทำผิดดังนั้นแล้ว
ก็ให้เขานำลูกแพะตัวผู้ที่ไม่มีความผิดหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชา
24 ให้เขาเอาเมียวางบนหัวแพะ
และให้ฆ่าแพะเสียในที่ที่เขาฆ่าสัตว์เป็นเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
25 ปุโรหิตจะเอาหัวจุ่มเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปบ้าง นำไปเจิมที่เชิงนอนบนแท่นเครื่องเผาบูชา
และเทเลือดที่เหลืออยู่นั้นที่ฐานของแท่นเครื่องเผาบูชา
26 และเขาจะเผาไขมันทั้งหมดบนแท่น เช่นเดียวกับเผาไขมันเครื่องสันติบูชา
ดังนี้และปุโรหิตจะทำการลบมลทินแทนผู้กระทำผิดนั้น และเขาจะได้รับการอภัย
27 ถ้าพลไพร่สามัญคนหนึ่งคนใดกระทำความผิดโดยมิได้เจตนาถือกระทำความผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเย
โฮวาห์ทรงบัญญัติไว้ให้เขากระทำ เขาก็มีความผิด
28 เมื่อเขารู้ตัวว่ากระทำผิดดังนั้นแล้ว
ก็ให้เขานำลูกแพะตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งไม่มีตำหนิมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปที่เขาได้กระทำไปนั้น
29 และเขาจะเอาเมียวางบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาป
และฆ่าเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นในที่ที่เขาถวายเครื่องเผาบูชา
30 ปุโรหิตจะเอาหัวจุ่มเลือดแพะนั้นไปเจิมที่เชิงนอนของแท่นเครื่องเผาบูชา
และเทเลือดส่วนที่เหลือลงที่ฐานของแท่นนั้น
31 และเขาจะเอาไขมันออกเสียให้หมดอย่างที่เขาไขมันออกเสียจากเครื่องสันติบูชา
และปุโรหิตจะเผาไขมันนั้นบนแท่น เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาและเขาจะได้รับการอภัย
32 ถ้าเขานำลูกแกะมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก็ให้เขานำลูกแกะตัวเมียไม่มีตำหนิมา
33 เขาจะเอาเมียวางบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาปและฆ่าเสียเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในที่ที่เขาฆ่าเครื่อง
เผาบูชา
34 และปุโรหิตจะเอาหัวจุ่มเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นบ้าง
นำไปเจิมที่เชิงนอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดที่เหลือลงที่ฐานของแท่น
35 และเขาจะเอาไขมันทั้งหมดออกเสียอย่างที่เขาไขมันของลูกแกะออกจากเครื่องสันติบูชา
และปุโรหิตจะเผาไขมันบนแท่นเหมือนเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาซึ่งเขาได้กระทำผิด และเขาจะได้รับการอภัย"

Chapter 5

1 "ถ้าผู้ใดกระทำความผิดในข้อที่ได้อันเสียงแห่งการปฏิญาณตัวและเป็นพยาน
และแม้ว่าเขาเป็นพยานโดยที่เขาเห็นหรือรู้เรื่องก็ตาม แต่เขาไม่ยอมให้การเป็นพยาน
เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา
2 หรือผู้หนึ่งผู้ใดจะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน จะเป็นซากสัตว์ป่าที่มลทิน หรือซากสัตว์เลี้ยงที่มลทิน

หรือหากสัตว์เสียyclanที่เป็นมลทิน โดยไม่ทันรู้ตัว เขาจึงเป็นคนมีมลทิน เขาก็มีความผิด 3 หรือถ้าเขาจะต้องมลทินของคน จะเป็นสิ่งใดๆซึ่งเป็นมลทิน อันเป็นสิ่งที่กระทำให้นั้นเป็นมลทิน โดยเขาไม่รู้ว่า เมื่อเขารู้แล้ว เขาก็มีความผิด 4 หรือถ้าคนหนึ่งคนใดเผลอตักกล่าวคำปฏิญาณด้วยริมฝีปากกว่าจะกระทำชั่วหรือดี หรือเผลอตักกล่าวคำปฏิญาณใดๆ และเขากระทำโดยไม่ทันรู้ตัว เมื่อเขารู้สึกตัวแล้วในประการใดก็ตาม เขาก็มีความผิด 5 เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความผิดใดๆที่กล่าวมานี้ ก็ให้เขาสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ 6 และให้เขานำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำนั้น เครื่องบูชานั้นจะเป็นสัตว์ตัวเมียจากฝูง คือลูกแกะหรือลูกแพะ ก็เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปได้ ดังนั้นปุโรหิตจะทำการลบมลทินแทนผู้ที่กระทำผิดนั้น 7 ถ้าเขาไม่สามารถถวายลูกแกะตัวหนึ่ง ก็ให้เขานำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว มาเป็นเครื่องถวายพระเยโฮวาห์ไถ่การละเมิด นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และเผาลูกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา 8 ให้เขานำนกทั้งสองนี้มาให้ปุโรหิต ปุโรหิตก็ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก่อน ให้เขาปิดหัวนกหลุดจากคอกแต่อย่าให้ขาด 9 และปุโรหิตจะเอาเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปประพรมที่ข้างแท่นเสียบ้าง ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้นจะรดให้ไหลออกที่ฐานแท่น นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 10 แล้วเขาจะถวายนกตัวที่สองเป็นเครื่องเผาบูชาตามลักษณะ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาซึ่งเขาได้กระทำไปและเขาจะได้รับการอภัย 11 แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมา ก็ให้เขานำเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเขาได้กระทำนั้นมา คือยอแด่งหนึ่งในสิบเอเฟฟาไถ่อาวมเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป อย่าใส่สำนััน หรือใส่เครื่องกำยานในแ่ง เพราะเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 12 ให้เขานำแ่งมาให้ปุโรหิตและปุโรหิตจะเอาแ่งกำมือหนึ่งเป็นส่วนที่ระลึก และเผาลิยบนแท่นเหมือนเครื่องเผาบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป 13 และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาเพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำในเรื่องหนึ่งเรื่องใดที่กล่าวมานี้ และเขาจะได้รับการอภัย และส่วนที่เหลือนั้นจะเป็นของปุโรหิต เช่นเดียวกับธัญญบูชา" 14 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 15 "ถ้าผู้ใดทำการละเมิดและทำบาปโดยไม่รู้ตัวในเรื่องของบริสุทธิ์แห่งพระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ปราศจากตำหนิมาจากฝูงมาถึงปุโรหิต ให้เจ้าตีราคา เป็นราคาเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินของเขาตามความผิดซึ่งเขาได้กระทำด้วยมีได้เจตนานั้นและเขาจะได้รับการอภัย 16 และให้ผู้นั้นสดใช้ของบริสุทธิ์ที่ขาดไป และเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาสิ่งที่ขาดไปนั้น นำมอมให้แก่ปุโรหิต และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาด้วยแกะผู้ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และเขาจะได้รับการอภัย 17 ถ้าผู้ใดกระทำผิด คือกระทำสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติให้กระทำ ถึงแม้ว่าเขากระทำโดยไม่รู้เท่าถึงการ เขาก็มีความผิดจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา 18 ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ปราศจากตำหนิมาจากฝูงมาถึงปุโรหิต ให้เจ้าตีราคา เป็นราคาเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินของเขาตามความผิดซึ่งเขาได้กระทำด้วยมีได้เจตนานั้นและเขาจะได้รับการอภัย 19 เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เพราะเขาได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์"

Chapter 6

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 2 "ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำบาปและทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ด้วยการมุสต่อเพื่อนบ้านของเขาในสิ่งที่ฝากเขาให้เก็บรักษาวัวหรือในเรื่องมิตรภาพ หรือในสิ่งที่ใช้ความรุนแรงไปแย่งชิงมา หรือได้หลอกลวงเพื่อนบ้านของเขา 3 หรือบปซึ่งทำหายไปแล้วแต่ไม่ยอมรับ ปฏิญาณตนเป็นความเท็จ ในข้อเหล่านี้ถ้าผู้ใดกระทำก็เป็นความผิด 4 ก็ให้ผู้ที่กระทำผิดมีโทษเพราะความผิดของเขา ให้ผู้นั้นคืนของที่ได้อมาจากการชิงมานั้นเสีย หรือสิ่งใดที่เขาได้มาด้วยการหลอกลวง หรือสิ่งที่ฝากเขาไว้ หรือสิ่งสูญหายที่เขาได้พบเข้า 5 หรือสิ่งใดๆที่ได้ปฏิญาณเท็จไว้ เขาต้องคืนให้เต็มตามจำนวน และจงเพิ่มอีกหนึ่งในห้าและมอมให้ให้แก่เจ้าของในวันที่เขาถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 6 ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ไม่มีตำหนิมาจากฝูงเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์มา มอมให้ปุโรหิต ให้เจ้าตีราคาเอง เป็นราคาเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 7 และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาจะได้รับการอภัยในทุกสิ่งที่เขาได้กระทำไปซึ่งเป็นการละเมิด" 8 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 9 "จงบัญญัติแก่อาโรนและบุตรชายของเขาว่า ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องเผาบูชานั้นจะต้องเผายูบนแท่นตลอดคืนจนรุ่งเช้า จงให้ไฟบนแท่นเผาเครื่องบูชาตลอดอยู่เรื่อยไป 10 ให้ปุโรหิตสวมเสื้อผ้าป่านและสวมกางเกงผ้าป่านและให้ตัดมูลแกะออกจากไฟที่ไหม้เครื่องเผาบูชาอยู่บนแท่นนำไปไว้ข้างแท่น 11 ให้ถอดเสื้อที่สวมอยู่ออกแล้วสวมเสื้ออีกตัวหนึ่ง นำมูลแกะออกไปนอกค่ายยังที่สะอาด 12 ให้รักษาวัวที่บนแท่นให้ลุกอยู่ อย่าให้ดับแสบทีเดียว ให้ปุโรหิตใส่พื้นทุกเช้าและให้เรียงเครื่องเผาบูชาให้เป็นระเบียบไว้บนแท่น และเผาไหม้ของเครื่องสันติบูชาบนแท่นนั้น 13 ต้องรักษาวัวให้ไฟติดอยู่บนแท่นเรื่อยไป อย่าให้ดับเป็นอันขาด 14 ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายธัญญบูชา ให้บุตรชายอาโรนถวายเครื่องบูชาขึ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่หน้าแท่นบูชา 15 ให้ปุโรหิตคนหนึ่งหยิบยอแด่งกำมือหนึ่งมาจากธัญญบูชา

คลุกน้ำมันและเครื่องกำยานทั้งหมดซึ่งอยู่บนธัญญบูชา และเผาส่วนนั้นบนแท่นเป็นที่ระลึก เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 16 ส่วนที่เหลืออยู่ให้อาโรนและบุตรชายของเขาปันประทาน ให้รับประทานกับขนมปังไร้เชื้อในที่บริสุทธิ์ ให้รับประทานในลานของพลับพลาแห่งชุมนุม 17 อย่าใส่เชื้อในขนมนั้นแล้วπίง เราได้ให้ส่วนนี้เป็นส่วนเครื่องบูชาด้วยไฟของเรออันตกแก่เขาเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด เช่นเดียวกับเครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 18 ให้บุตรชายทั้งหลายของอาโรนรับประทานสิ่งนี้ เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าจากเครื่องบูชาด้วยไฟของพระเยโฮวาห์ ผู้ใดที่ถูกตองสิ่งเหล่านี้จะบริสุทธิ์" 19 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 20 "ต่อไปนี้เป็นเครื่องบูชาที่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะต้องถวายแด่พระเยโฮวาห์ในวัน ที่เขารับภาระจึง คือยอแด่งหนึ่งในสิบเอเฟฟาเป็นธัญญบูชาประจำ ให้ถวายตอนเช้าครึ่งหนึ่ง ตอนเย็นครึ่งหนึ่ง 21 ให้คลุกกับน้ำมันให้เข้ากันดีแล้วทอดบนเหล็ก ทำเป็นแผ่นเหมือนธัญญบูชาแล้วถวายเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 22 ให้ปุโรหิตจากบรรดาบุตรชายของอาโรนผู้รับการเจิมตั้งแทนเขาถวายสิ่งนี้ เป็นกฎเกณฑ์สืบไปเนื่องนิตย์แด่พระเยโฮวาห์ ให้เผาเครื่องบูชาทั้งหมดเสีย 23 ธัญญบูชาของปุโรหิตทุกรายให้เผาเสียทั้งหมด อย่าให้รับประทาน" 24 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 25 "จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายของเขาว่า ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป ให้ฆ่าสัตว์ที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในที่ที่ฆ่าสัตว์วันเป็นเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด 26 ให้ปุโรหิตผู้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปรับประทานสัตว์นั้น ให้เขารับประทานในที่บริสุทธิ์ ในลานพลับพลาแห่งชุมนุม 27 อะไรที่แตะต้องเนื้อสัตว์นั้นจะบริสุทธิ์ และเมื่อประพรมมีเลือดติดเสีย ก็ให้ซักเสื้อผ้าที่ติดเลือดนั้นในที่บริสุทธิ์ 28 จงทำลายภาชนะดินที่ใช้ต้มเนื้อนั้นเสีย ถ้าดื่มในภาชนะทองสัมฤทธิ์ก็ให้ขัดและล้างเสียด้วยน้ำ 29 ผู้ชายทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับประทานได้ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด 30 แต่เครื่องบูชาไถ่บาป ซึ่งปุโรหิตนำเลือดเข้าไปบนพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อทำการลบมลทินในที่บริสุทธิ์นั้น อย่ารับประทานเลย ต้องเผาให้เสีย"

Chapter 7

1 "เช่นเดียวกันนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด 2 ให้ฆ่าสัตว์วันเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดในที่ที่ฆ่าสัตว์วันเป็นเครื่องเผาบูชา และให้เอาเลือดสัตว์นั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่น 3 และให้เอาไขมันของสัตว์นั้นถวายบูชาเสียทั้งหมดด้วย ทางที่เป็นไขมัน ไขมันที่หุ้มเครื่องใน 4 และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงนั้นด้วย และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต 5 ให้ปุโรหิตเผาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด 6 ผู้ชายทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับประทานได้ ให้รับประทานในสถานบริสุทธิ์ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด 7 เครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชาไถ่บาป มีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกัน ปุโรหิตผู้ใดใช้เครื่องบูชาทำการลบมลทินจะได้เครื่องบูชานั้น 8 ปุโรหิตคนใดถวายเครื่องเผาบูชาของผู้อื่น ปุโรหิตผู้นั้นย่อมได้หนังของเครื่องเผาบูชาที่ตนถวาย 9 เครื่องธัญญบูชาทุกอย่างที่ปิ้งในเตาอบ และสิ่งทั้งหมดซึ่งเตรียมในกระทะหรือที่เหล็ก ให้ยกเป็นของปุโรหิตผู้ถวายของเหล่านั้น 10 ธัญญบูชาทุกอย่างที่เคล้าน้ำมันหรือไม่เคล้าจะตกเป็นของบุตรชายอาโรนด้วยกัน 11 ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องสันติบูชาซึ่งผู้หนึ่งผู้ใดนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ 12 ถ้าเขาถวายเป็นเครื่องไมทานพระคุณ ก็ให้เขาถวายขนมไร้เชื้อคลุกน้ำมัน ขนมแผ่นไร้เชื้อทาน้ำมัน ขนมยอแด่งปลุกน้ำมันให้ดีพร้อมกับเครื่องบูชาไมทาน 13 นอกจากขนมเหล่านี้ให้เขานำขนมปังไร้เชื้อมาถวายเป็นส่วนของเครื่องบูชา พร้อมกับเครื่องสันติบูชาที่ถวายเป็นการไมทานพระคุณ 14 ให้เขาถวายของบูชาเหล่านี้ส่วนหนึ่งจากทั้งหมดแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิตผู้เอาเลือดสันติบูชาประพรม 15 ส่วนเนื้อสัตว์เครื่องสันติบูชาเพื่อไมทานพระคุณนั้น เขาจะต้องรับประทานเสียในวันทำการถวายบูชา อย่าเหลือไว้จนวันรุ่งเช้าเลย 16 ถ้าเครื่องบูชานั้นเป็นเครื่องบูชาปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัคร ให้เขารับประทานเสียในวันทำการถวายบูชา และในวันรุ่งขึ้นเขาจึงรับประทานส่วนที่เหลือได้ 17 ส่วนเนื้อของเครื่องบูชาที่เหลือถึงวันที่สามให้เผาเสียด้วยไฟ 18 ถ้าเนื้อสัตว์วันเป็นเครื่องสันติบูชามารับประทานในวันที่สาม ก็จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย และผู้ที่ถวายนั้นจะไม่เป็นที่โปรดปรานด้วย แต่จะเป็นการกระทำที่น่าสะอิดสะเอียน และผู้ที่รับประทานนั้นจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา 19 เนื้อที่ไปถูกของที่เป็นมลทินใดๆ อย่ารับประทาน จงเผาเสียด้วยไฟ บุคคลที่สะอาดทุกคนรับประทานเนื้อได้ 20 แต่ผู้ใดรับประทานเนื้อสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์โดยที่ตนยังมีมลทินติดตัวอยู่ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน 21 ยิ่งกว่านั้นอีกถ้าผู้ใดแตะต้องสิ่งมลทินใดๆ ไม่ว่าจะเป็นมลทินของคน หรือสัตว์มลทินใดๆ หรือสิ่งมลทินที่น่าสะอิดสะเอียนใดๆ และผู้นั้นมารับประทานเนื้อสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน"

22 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
23 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายอย่ารับประทานไขมันของวัว ของแกะหรือของแพะ
24 ไขมันของสัตว์ที่ตายเอง และไขมันของสัตว์ที่สัตว์กัดตายจะนำไปใช้อย่างอื่นก็ได้
แต่อย่ารับประทานเลยเป็นอันขาด
25 ด้วยผู้ใดก็ตามรับประทานไขมันสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
ผู้ที่รับประทานนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน
26 ยิ่งกว่านั้นอีกเจ้าอย่ารับประทานเลือดเลยทีเดียว
ไม่ว่าเลือดของสัตว์ปีกหรือเลือดสัตว์ในท้องที่เจ้าอาศัยอยู่
27 ผู้ใดก็ตามที่รับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง
ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไพร่ของตน"
28 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
29 "กล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ใดจะถวายเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์
ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาของเขามาถวายแด่พระเยโฮวาห์จากเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาของเขา
30 ให้เขานำเครื่องถวายบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์มาด้วยมือของตนเอง
ให้เขานำไขมันมาพร้อมกับเนื้ออกนั้น
เพื่อเอาเนื้ออกนั้นแกลงไปแกลงมาเป็นเครื่องบูชาแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
31 ให้ปุโรหิตเผาไขมันเสียบนแท่นบูชา แต่เนื้ออกนั้นจะตกเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา
32 แต่โคนขาข้างขวาของสัตว์นั้นเจ้าจงให้ปุโรหิตเป็นส่วนถวายจากเครื่องบูชาแห่งสันติบูชา
33 บุตรชายอาโรนผู้ถวายเลือดแห่งสันติบูชาและไขมันจะได้รับโคนขาข้างขวาเป็นส่วนของเขา
34 เพราะว่าเนื้ออกที่แกลงถวาย
และเนื้อโคนขาที่ถวายนั้นเราได้อาจจากคนอิสราเอลจากเครื่องสันติบูชาของเขา
และเราให้มอบให้แก่อาโรนปุโรหิตและบุตรชายของเขาเป็นกฎเกณฑ์อันถาวรจากคนอิสราเอล
35 นี่เป็นส่วนจากการเจิมอาโรนและการเจิมบุตรชายของเขา
ได้จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ มอบหมายให้แก่เขาทั้งหลายในวันที่เขาทั้งหลายถูก
ถวายให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ในตำแหน่งปุโรหิต
36 ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้มอบสิ่งเหล่านี้แก่เขาทั้งหลาย
ในวันที่เขาทั้งหลายได้รับการเจิมเป็นปุโรหิต เป็นกฎเกณฑ์อันถาวรตลอดชั่วอายุของเขา"
37 ทั้งหมดนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องขัณูญบูชา เครื่องบูชาได้บาป
เครื่องบูชาได้การละเมิด เครื่องสถาปนาบูชา และเครื่องสันติบูชา
38 ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสบนภูเขาซีนาย ในวันที่พระองค์ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้นำ
เครื่องบูชามาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในถิ่นทุรกันดารซีนาย

Chapter 8

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงนำอาโรนและบุตรชายของเขามาพร้อมกับเสือดุ นมไขมัน วัวอันเป็นเครื่องบูชาได้บาป
และแกะผู้สองตัว กระบุงขนมปังไร้เชื้อ
3 และจงเรียกชุมนุมชนทั้งหมดไว้ประชุมกันที่ประตูลัทธิพลแห่งชุมนุม"
4 และโมเสสก็กระทำดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน
และชุมนุมชนก็ประชุมกันที่ประตูลัทธิพลแห่งชุมนุม
5 โมเสสกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า "ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ"
6 โมเสสก็นำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขามาชำระกายด้วยน้ำ
7 แล้วสวมเสื้อให้และคาดรัดประคดให้ แล้วสวมเสื้อคลุมยาวให้ และสวมเอโฟดให้เขา
เอารัดประคดทออย่างประณีตสำหรับคาดทับเอโฟดคาดเอวให้ ผูกเอโฟดให้ติดเขาไว้
8 และโมเสสสวมทับทรงให้อาโรน และใส่สร้อยกับขุมมิมิไว้ในทับทรงนั้น
9 และสวมผ้ามาลาไวบนศีรษะ และติดแผ่นทองคำอันเป็นมงกุฎบริสุทธิที่ผ้ามาลาด้านหน้า
ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
10 แล้วโมเสสนำนมไขมันเจิมมาเจิมลัทธิพลและทูกซึ่งอยู่ในนั้น ชำระให้เป็นของบริสุทธิ
11 และท่านเอานมไขมันเจิมประพรมบนแท่นเจ็ดครั้ง เจิมแท่นและเจิมภาชนะประจำแท่นทั้งหมด
เจิมขั้นและพานรองขั้นเพื่อชำระให้เป็นของบริสุทธิ
12 และท่านเทนมไขมันเจิมลงบนศีรษะของอาโรนบ้าง แล้วเจิมเขาไว้เพื่อชำระให้บริสุทธิ
13 และโมเสสก็นำบุตรชายอาโรนเข้ามาสวมเสื้อแล้วคาดรัดประคดให้ และสวมมาลาให้
ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
14 แล้วท่านจึงนำวัวผู้อันเป็นเครื่องบูชาได้บาปเข้ามา
อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัววัวอันเป็นเครื่องบูชาได้บาปนั้น
15 โมเสสก็ฆ่าวัวตัวนั้นเสีย เอาน้ำจุมเลือดไปเจิมที่เชิงงอนรอบแท่น
ชำระและให้บริสุทธิแล้วเหวเลือดที่ฐานของแท่น ถวายแท่นไว้เป็นสิ่งบริสุทธิ
เพื่อทำการลบมลทินของแท่นนั้น
16 และท่านนำไขมันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องในและพังผืดเหนือตับ
และไตสองลูกพร้อมกับไขมันแล้วโมเสสก็เผาสิ่งเหล่านี้เสียบนแท่น
17 แต่ตัวและหนังวัว กับเนื้อและมูลของมัน ท่านเผาเสียด้วยไฟข้างนอกค่าย
ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
18 แล้วท่านก็นำแกะผู้อันเป็นเครื่องเผาบูชาเข้ามา
อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้นั้น
19 โมเสสก็ฆ่าแกะนั้นเสีย เอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น
20 เมื่อท่านพ่นแกะออกเป็นท่อนๆ โมเสสก็เผาหัวและแกะท่อนๆกับไขมันเสีย
21 เมื่อเอาน้ำล้างเครื่องในและขาแกะแล้ว โมเสสก็เผาแกะทั้งตัวบนแท่น เป็นเครื่องเผาบูชา
เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส
22 ท่านจึงนำแกะผู้อีกตัวหนึ่งนั้นเข้ามาคือแกะตัวผู้ที่เป็นเครื่องสถาปนา
และอาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้นั้น
23 โมเสสก็ฆ่าแกะนั้นเสีย เอาเลือดเจิมที่ปลายหูข้างขวาของอาโรน และที่นิ้วหัวแม่มือขวาของเขา
และที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา

24 แล้วนำบุตรชายทั้งหลายของอาโรนเข้ามา และโมเสสเอาเลือดเจิมที่ปลายหูข้างขวา
ที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวา ที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา
และโมเสสเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น
25 แล้วท่านจึงนำไขมันและหางที่เป็นไขมัน และไขมันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องใน
และพังผืดเหนือตับและไตสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ และโคนขาข้างขวา
26 และท่านหยิบขนมปังไร้เชื้อหนึ่งก้อนจากกระบุงขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
และหยิบขนมปังลูกนํ้ามันก้อนหนึ่ง และขนมแผ่นแผ่นหนึ่ง วางของเหล่านี้ไว้บนไขมัน
และบนโคนขาข้างขวา
27 ท่านเอาสิ่งเหล่านี้วางไว้ในมือของอาโรน และมือของบุตรชายทั้งหลายของเขา
และให้แกลงไปแกลงมาเป็นเครื่องบูชาแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
28 แล้วโมเสสก็รับของเหล่านี้มาจากมือของเขาทั้งหลายและเผาเสียบนแท่นบนเครื่องเผาบูชา
เป็นเครื่องสถาปนาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
29 และโมเสสเอาน้ำออกแกลงไปแกลงมาเป็นเครื่องแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
นี่เป็นแกตัวผู้สถาปนาส่วนของโมเสส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส
30 แล้วโมเสสนำนมไขมันเจิมและเลือดซึ่งอยู่บนแท่น ประพรมบนอาโรนและเครื่องยศของเขา
และบนบุตรชายทั้งหลาย กับบนเครื่องยศของบุตรชายทั้งหลายของเขา
ดังนี้และท่านก็ชำระอาโรนกับเครื่องยศของเขาให้บริสุทธิ
บุตรชายทั้งหลายของเขากับเครื่องยศของบุตรชายนั้นด้วย
31 โมเสสจึงนำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาว่า "จงดื่มเนื้อเสียที่ประตูลัทธิพลแห่งชุมนุม
และรับประทานเสียที่นั่นกับขนมปังซึ่งอยู่ในกระบุงเครื่องสถาปนาบูชา ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านว่า
อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของข้าจะรับประทาน
32 เนื้อและขนมปังที่เหลือนั้นท่านจงเผาเสียด้วยไฟ
33 และท่านทั้งหลายอย่าออกไปนอกประตูลัทธิพลแห่งชุมนุมตลอดเจ็ดวัน
จนกว่าฉันกำหนดสถาปนาของท่านจะครบ เพราะที่ซึ่งสถาปนาท่านนั้นก็กินเวลาเจ็ดวัน
34 สิ่งที่ได้กระทำในวันนี้ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำเพื่อลบมลทินของท่าน
35 ท่านจงอยู่ที่ประตูลัทธิพลแห่งชุมนุมทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดเจ็ดวัน
กระทำกิจที่พระเยโฮวาห์ทรงกำชับไว้ เลือกว่าท่านจะต้องถึงตาย
เพราะนี่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชาว่า"
36
อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสสทุกประการ

Chapter 9

1 ต่อมาวันที่แปดโมเสสก็เรียกอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล
2 และท่านกล่าวแก่อาโรนว่า "จงนำลูกวัวตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป
และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ทั้งสองอย่าให้มีตำหนิ
จงถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
3 และกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า 'จงเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป
และลูกวัวตัวหนึ่งกับลูกแกะตัวหนึ่ง ทั้งสองให้มียาของหนึ่งชวบ ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา
4 และเอาผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นสันติบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
และเอาขัณูญบูชาลูกนํ้ามันมาถวาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปรากฏแก่ท่านในวันนี้"
5 เขาทั้งหลายก็นำสิ่งที่โมเสสบัญชาให้นำมาที่หน้าลัทธิพลแห่งชุมนุม
และชุมนุมชนทั้งหมดก็เข้ามาใกล้ ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
6 โมเสสกล่าวว่า "นี่เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ
และสร้างรหัสของพระเยโฮวาห์จะปรากฏแก่ท่านทั้งหลาย"
7 แล้วโมเสสจึงสั่งอาโรนว่า "จงเข้าไปใกล้แท่นบูชา ถวายเครื่องบูชาได้บาป
และเครื่องเผาบูชาของท่านเสีย และทำการลบมลทินบาปของตัวท่านกับพลไพร่ทั้งหลาย
และจงนำเครื่องถวายบูชาของพลไพร่มา และทำการลบมลทินบาปของเขา
ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา"
8 อาโรนจึงเข้าไปใกล้แท่นบูชาและฆ่าลูกวัวอันเป็นเครื่องบูชาได้บาปซึ่งเป็นของเพื่อตน
9 และบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาก็เอาน้ำจุมเลือดไปเจิมเชิงงอนของแท่น
และเหวเลือดที่ฐานแท่น
10 ส่วนไขมันและไต กับพังผืดเหนือตับจากเครื่องบูชาได้บาปนั้น เขาเผาเสียบนแท่น
ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส
11 เขาก็เผาเนื้อและหนังเสียด้วยไฟที่ภายนอกค่าย
12 เขาฆ่าสัตว์เครื่องเผาบูชา แล้วบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา
เขาก็เอาเลือดนั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่น
13 และบุตรชายทั้งหลายของอาโรนก็ส่งเครื่องเผาบูชาที่จะท่อนกับหัวมาให้อาโรน
อาโรนก็เผาสิ่งเหล่านี้บนแท่น
14 อาโรนจึงล้างเครื่องในและทาสัตว์และเผาเสียบนเครื่องเผาบูชาที่บนแท่นบูชา
15 แล้วอาโรนก็นำเครื่องบูชาของพลไพร่มาถวาย
คือน้ำและซึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาปซึ่งเป็นของเพื่อพลไพร่มาฆ่าเสียบูชาได้บาป
ดังเครื่องบูชาได้บาปครั้งก่อนนั้น
16 และเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาถวายตามลักษณะ
17 และเขาก็ถวายขัณูญบูชาโดยหยิบมากำมือหนึ่งเผาเสียบนแท่นนอกเหนือเครื่องเผาบูชาประจำ
เวลาเช้า
18 เขาฆ่าวัวผู้ด้วย และแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาสำหรับพลไพร่
และบุตรชายอาโรนนำเลือดมาให้อาโรน อาโรนก็เอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น
19 และนำไขมันวัวและไขมันแกะ กับหางที่เป็นไขมัน และไขมันที่หุ้มเครื่องใน
และไตกับพังผืดเหนือตับมาให้
20 และเขาทั้งหลายวางไขมันไว้บนเนื้ออก และอาโรนก็เผาไขมันเสียบนแท่น
21 ส่วนเนื้ออกและเนื้อโคนขาข้างขวานั้น
อาโรนแกลงไปแกลงมาเป็นเครื่องบูชาแกลงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่โมเสสบัญชาไว้

22 แล้วอาโรนยกมือขึ้นอวยพรพลไพร่ และอาโรนก็ลงมาจากการถวายเครื่องบูชาไปบนเครื่องเผาบูชาและสันติบูชา
23 โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เมื่อเขาทั้งสองออกมา เขาก็อวยพรพลไพร่และส่งารศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่พลไพร่ทั้งหมด
24 เพลาเพลิงพุ่งออกมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เเผาเครื่องเผาบูชาและไขมันซึ่งอยู่บนแท่นเมื่อพลไพร่ทั้งหลายเห็นก็ให้ร้องและชมบ่นถ้อย

Chapter 10

1 ฝ่ายนายดับกับอาบิฮูบุตรชายของอาโรนต่างนำกระถางไฟของเขามาและเอาไฟใส่ในนั้นแล้วใส่เครื่องหอมลงเอาไฟที่ผิดรูปแบบมาเผาถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์มิได้ทรงบัญชาให้เขากระทำเช่นนั้น
2 ไฟก็พุ่งขึ้นมาจากพระเยโฮวาห์ไหม้เขาทั้งสองและเขาก็ตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
3 โมเสสจึงบอกอาโรนว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางผู้ที่อยู่ใกล้เรา เขาจะถวายสังราศีแก่เราต่อหน้าพลไพร่ทั้งปวง'" และอาโรนก็นิ่งอยู่
4 โมเสสเรียกมิฮาเอลและเอลชาฟาน บุตรชายของอุสซีเอล อาชองอาโรน บอกเขาว่า "จงเข้ามาใกล้ หามเอาพี่น้องของเจ้าออกไปเสียนอกค่ายจากหน้าสถานบริสุทธิ์"
5 เขาก็เข้ามาใกล้หามศพทั้งสองออกไปไว้นอกค่ายตามที่โมเสสสั่ง
6 และโมเสสกล่าวแก่อาโรนและเอลาซารห์และอิตามาร์ บุตรชายอาโรนว่า "ท่านทั้งหลายอย่าปล่อยผมหือหรือฉีกเสื้อผ้าของท่านเกลือกว่าท่านจะต้องตายและเกลือกว่าพระพิโรธจะตกเหนือชุมนุมชนทั้งหมด แต่พี่น้องของท่านคือวงศวานอิสราเอลทั้งมวลจะไว้ทุกข์เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้บังเกิดการเผาไหม้ก็ได้
7 และอย่าออกไปจากประตูพลับพลาแห่งชุมนุม เกลือกว่าท่านต้องตาย เพราะว่ามันนั้นเข้มแข็งแห่งพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย"
และเขาทั้งหลายก็กระทำตามคำของโมเสส
8 พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า
9 "เมื่อตัวเจ้าหรือบุตรชายของเจ้าจะเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุมอย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือสุราเกลือกว่าเจ้าจะต้องตาย
ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรอยู่ตลอดชั่วอายุของเจ้า
10 เจ้าจแยกของบริสุทธิ์จากของไม่บริสุทธิ์และของมลทินจากของไม่มลทิน
11 และเจ้าจะต้องสอนพลไพร่อิสราเอลให้ทราบถึงกฎเกณฑ์ทั้งมวลซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายทางโมเสส"
12 โมเสสกล่าวแก่อาโรนและเอลาซารห์ และอิตามาร์ บุตรชายของเขาผู้ที่เหลืออยู่ว่า "จงเอาบัญญัติบูชาซึ่งเหลือจากการบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์มาบริษัทานที่ริมแท่นบูชาไม้ไผ่เชื้อ เพราะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด
13 ท่านจงรับประทานในที่บริสุทธิ์เพราะเป็นส่วนของท่าน และส่วนของบุตรชายของท่านจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพราะตัวเจ้าได้รับบัญชาดังนี้
14 แต่เนื้ออกที่แกว่งถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายแล้วนั้น ท่านจงรับประทานในที่สะอาดทั้งตัวท่านและบุตรชายบุตรสาของท่านก็รับประทานได้
เพราะเป็นส่วนที่ได้มาจากสันติบูชาของชนอิสราเอลอันตกอยู่กับท่านทั้งบุตรชายทั้งหลายของท่านด้วย
15 เนื้อโคนขาที่ถวายและเนื้ออกที่แกว่งถวายเขาจะนำมาบูชาพร้อมกับเครื่องไขมันที่บูชาด้วยไฟเพื่อแกว่งเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
สิ่งเหล่านี้เป็นของท่านและบุตรชายทั้งหลายของท่าน ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิยดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้"
16 ฝ่ายโมเสสได้พยายามได้ถามถึงเรื่องแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไปบาป และดูเถิดแพะตัวนั้นถูกเผาเสียแล้ว ท่านจึงโกรธเอลาซารห์และอิตามาร์บุตรชายของอาโรนที่เหลืออยู่ท่านว่าเขาวัว
17 "เหตุใดท่านจึงมิได้รับประทานเครื่องบูชาไปบาปในที่บริสุทธิ์ ในเมื่อเป็นของบริสุทธิ์ที่สุดและพระเจ้าได้ประทานของเหล่านั้นให้แก่ท่านเพื่อท่านจะได้รับความสุขด้วยของชุมนุมชนเพื่อทำการอวมลทินบาปของเขาทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
18 ดูเถิด เลือดสัตว์นั้นก็มีได้นำมาเข้ามายังที่บริสุทธิ์ที่ห้องชั้นในท่านควรจะได้รับประทานสิ่งเหล่านี้ในที่บริสุทธิ์ ดังที่ข้าพเจ้าได้บัญชาแล้วนั้น"
19 อาโรนจึงกล่าวแก่โมเสสว่า "ดูเถิดวันนี้ข้าได้ถวายเครื่องบูชาไปบาปและเครื่องเผาบูชาของเขาคือต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แล้วและเหตุการณ์เหล่านี้ก็เกิดที่ข้าพเจ้าแล้ว ถ้าวันนี้ข้าพเจ้าได้รับประทานเครื่องบูชาไปบาปจะเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์หรือ"
20 เมื่อโมเสสได้ฟังดังนั้น ท่านก็พอใจ

Chapter 11

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2 "จงกล่าวแก่ชนอิสราเอลว่า
ต่อไปนี้เป็นสัตว์ที่มีชีวิตในบรรดาสัตว์ในโลกซึ่งเจ้าจะรับประทานได้
3 บรรดาสัตว์ที่แยกกับและมีกีบเท้าและสัตว์เคี้ยวเอื้อง เจ้ารับประทานได้
4 อย่างไรก็ตามสัตว์ต่อไปนี้มีเคี้ยวเอื้องหรือแยกกับ เจ้าก็อย่ารับประทาน อูฐเพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกับ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า
5 ตัวกระจงผาเพราะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกับ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า
6 กระต่าย เพราะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกับ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า
7 หมูเพราะมันเป็นสัตว์แยกกับและมีกีบเท้าแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า

8 อย่ารับประทานเนื้อของสัตว์เหล่านี้เลย และเจ้าอย่าจะต้องซากของมันมันเป็นของมลทินแก่เจ้า
9 สัตว์ที่อยู่ในน้ำทั้งหมดเหล่านี้เจ้ารับประทานได้ ของทุกอย่างซึ่งอยู่ในน้ำที่มีครีบและมีเกล็ดจะอยู่ในทะเลหรือในแม่น้ำก็ตาม เจ้ารับประทานได้
10 แต่ทุกอย่างในทะเลและในแม่น้ำ ทุกอย่างก็เคลื่อนไหวในน้ำ และสิ่งมีชีวิตใหญ่ซึ่งอยู่ในน้ำไม่มีครีบและมีเกล็ด สัตว์เหล่านี้เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า
11 สัตว์เหล่านี้จึงจะเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า เจ้าอย่ารับประทานเนื้อของมันแต่ให้เจ้าถือว่าซากของมันเป็นที่พึงรังเกียจ
12 อะไรก็ตามที่อยู่ในน้ำไม่มีครีบและมีเกล็ด เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า
13 ต่อไปนี้เป็นนกซึ่งให้เจ้าถือว่าเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจท่ามกลางนกทั้งหลายนกเหล่านี้รับประทานไม่ได้ มันเป็นที่พึงรังเกียจ คือนกอินทรี นกแร้ง นกออก
14 นกเหยี่ยวหางยาว เหยี่ยวดำตามชนิดของมัน
15 นกแควตามชนิดของมัน
16 นกเค้าแมว นกเค้าโมง นกนางนวล เหยี่ยวนกเขาคือตามชนิดของมัน
17 นกเค้าแมวเล็ก นกอ้ายจั่ว นกที่ถือ
18 นกอีโง้ง นกกระทุง นกแร้ง
19 นกกระสาตัว นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค้างคาว
20 แมลงมีปีกซึ่งคลานสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า
21 แต่ในบรรดาแมลงมีปีกที่คลานสี่ขา
เจ้าจะรับประทานจำพวกที่มีขาพับได้กระโดดไปบนดินได้
22 ในจำพวกแมลงต่อไปนี้เจ้ารับประทานได้ ตั๊กแตนยับินตามชนิดของมัน จิ้งหรีดไกร้ตามชนิดของมัน จักจั่นตามชนิดของมัน และตั๊กแตนตามชนิดของมัน
23 แต่แมลงมีปีกอย่างอื่นซึ่งมีสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า
24 สิ่งเหล่านี้จะทำให้เจ้ามลทินได้
คือผู้หนึ่งผู้ใดจะต้องซากของมันจะต้องมลทินไปถึงเวลาเย็น
25 ผู้ใดถือซากสัตว์ส่วนใหญ่ไปต้องซักเสื้อผ้าของตน และมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
26 ซากของสัตว์ทั้งปวงที่แยกกับและไม่มีกีบเท้า ไม่เคี้ยวเอื้องเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้าผู้ใดจะต้องสัตว์เหล่านี้จะมลทิน
27 ในบรรดาสัตว์สี่เท้าทุกอย่างซึ่งเดินด้วยสี่ขุมเท้าเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้าผู้ใดจะต้องซากสัตว์นี้จะต้องมลทินไปถึงเวลาเย็น
28 ผู้ใดฆ่าซากมันไปจะต้องซักเสื้อผ้าของตน และมลทินไปจนถึงเวลาเย็น เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า
29 ในบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานไปบนดิน ชนิดต่อไปนี้เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า คือ อีเห็น หนู
เหี้ยตามชนิดของมัน
30 จิงจก ตะกวด แย้ จิ้งเหลนและกิ้งก่า
31 ในบรรดาสัตว์เลื้อยคลาน ชนิดเหล่านี้เป็นมลทินแก่เจ้า ผู้ใดจะต้องเมื่อมันตายแล้วมันจะมลทินไปถึงเวลาเย็น
32 และเมื่อมันตายตกทับสิ่งใด สิ่งนั้นก็เปนมลทิน ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่เป้นไม้ หรือเสื่อผ้าหรือหนังสัตว์ หรือกระสอบ หรือภาชนะใดๆที่ใส่เพื่อประโยชน์อย่างใด จะต้องล้างและจะมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ต่อไปนี้บว่าสะอาดได้
33 และถ้ามันตกลงไปในภาชนะดิน สิ่งที่อยู่ในภาชนะนั้นจะมลทิน จงพบภาชนะนั้นเสีย
34 อาหารในภาชนะนั้นที่รับประทานได้ซึ่งมีน้ำปนอยู่ก็เป็นมลทินและน้ำดื่มทั้งสิ้นซึ่งจะดื่มได้จากภาชนะอย่างนั้นจะมลทิน
35 ถ้าส่วนใดของซากสัตว์ตกใส่สิ่งใดๆ สิ่งนั้นก็มลทิน ไม่ว่าเป็นเตาอบหรือเตา ต้องทุบเสียเป็นมลทิน และเป็นของมลทินแก่เจ้า
36 อย่างไรก็ตามน้ำพุหรือน้ำในแอ่งเก็บน้ำเป็นของสะอาดแต่สิ่งใดที่แตะต้องซากสัตว์นั้นจะมลทิน
37 ถ้าส่วนใดของซากตกใส่เมล็ดพืชที่ใส่หว่าน พืชนั้นนับว่าสะอาด
38 ถ้าอามเมล็ดพืชนั้นแห้งแล้ว และซากสัตว์ส่วนใหญ่ตกใส่หว่านนั้นก็เปนมลทินแก่เจ้า
39 ถ้าสัตว์ซึ่งเจ้าจะรับประทานได้นั้นตายเอง ผู้ที่แตะต้องซากสัตว์นั้นจะมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
40 และผู้ใดที่รับประทานซากนั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของเขาเสียและเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
ผู้ใดที่จับถือซากนั้นไปก็ต้องซักเสื้อผ้าของตน และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
41 บรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่ไปบนแผ่นดินเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจ อย่ารับประทาน
42 สิ่งใดที่เลื้อยไปด้วยท้อง หรือสิ่งที่เดินสี่ขา หรือสิ่งที่มีหลายขา ทุกสิ่งที่คลานไปบนแผ่นดินเจ้าอย่ารับประทาน เพราะเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจ
43 เจ้าอย่ากระทำที่ตัวเองเป็นที่พึงรังเกียจด้วยสัตว์เลื้อยคลานใดๆ
อย่าทำตัวให้เป็นมลทินไปด้วยสัตว์เหล่านี้เลย เกรงว่าเจ้าจะเป็นมลทินไปด้วย
44 เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงชำระตัวไว้ให้บริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์เจ้าอย่าทำตัวให้เป็นมลทินไปด้วยสัตว์อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งคลานไปบนแผ่นดิน
45 เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้าเพราะฉะนั้นเจ้าจึงต้องบริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์"
46 เหล่านี้เป็นพระราชบัญญัติกล่าวถึงเรื่องสัตว์และนก และสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวไปมาในน้ำและสัตว์ทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน
47 เพื่อให้สังเกตความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เปนมลทินและสิ่งที่ไม่เปนมลทินและระหว่างสัตว์ที่มีชีวิตรับประทานได้ และสัตว์มีชีวิตที่รับประทานไม่ได้

Chapter 12

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงกล่าวแก่ชนอิสราเอลว่า ถ้าหญิงคนใดมีครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย นางต้องเป็นมลทินเจ็ดวันนางจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับมลทินเวลาที่ตั้งครรภ์เจ็ดเดือน
3 ในวันที่แปดให้ตัดหนังปลายองคชาตของเด็กนั้นเสียเพื่อเป็นการเข้าสู่หนัด
4 ให้นางคอยอยู่อีกสามสิบสามวันด้วยเรื่องโลหิตชำระของนางอย่าให้นางแตะต้องขอบบริสุทธิ์อันใด หรือเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ จนกว่าจะครบวันชำระของนาง

5 แต่ถ้านางคลอดบุตรเป็นหญิง นางจะมลทินไปสองสัปดาห์ อย่างเดียวกับเรื่องการมีประจำเดือน และนางจะต้องคอยอยู่หกสิบหกวัน ด้วยเรื่องโลหิตชำระของนาง
6 และเมื่อวันชำระของนางครบแล้ว ไม่ว่าเป็นกำหนดของบุตรชายหรือบุตรสาว ให้นางไปหาปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม นำลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งไปเป็นเครื่องเผาบูชาและนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งหรือนกเขาตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป
7 ให้ปุโรหิตนำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาดในเรื่องโลหิตของนางจน ก็เป็นพระราชบัญญัติกล่าวด้วยเรื่องการคลอดบุตร ไม่ว่าเป็นชายหรือหญิง
8 และถ้านางไม่สามารถหาลูกแกะตัวหนึ่งได้ก็ให้นางนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาและอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาด"

Chapter 13

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2 "ถ้าผู้ใดเกิดอาการบวมหรือพุพองดั่งขึ้นที่ผิวหนัง แล้วผิวหนังของเขาเป็นโรคเรื้อน ก็ให้พาผู้นั้นมาหาอาโรนปุโรหิต หรือมาหาบุตรชายคนหนึ่งของเขาที่เป็นปุโรหิต
3 ให้ปุโรหิตตรวจผิวหนังตรงที่เป็นโรค ถ้าขนในที่นั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวและเห็นว่าโรคนั้นอยู่ลึกกว่าผิวหนังลงไป นับว่าเป็นโรคเรื้อน เมื่อปุโรหิตตรวจเขาเสร็จแล้วให้ประกาศว่าเขาเป็นมลทิน
4 ถ้าผิวหนังตรงที่ดั่งขึ้นนั้นขาว และปรากฏว่ากินไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง และขนในบริเวณนั้นก็ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตกักตัวผู้ป่วยไว้เจ็ดวัน
5 และให้ปุโรหิตตรวจเขาอีกในวันที่เจ็ด ดูเถิด ถ้าตามสายตาของเขาเห็นว่าโรคนั้นทรงอยู่ในไม่ลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตกักตัวเขาต่อไปอีกเจ็ดวัน
6 พอถึงวันที่เจ็ดให้ปุโรหิตตรวจเขาอีกครั้งหนึ่ง ดูเถิด ถ้าบริเวณที่ป่วยนั้นจางลง และโรคมิได้ลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่า เขาสะอาดแล้ว เขาเป็นโรคพุเท่านั้น ให้เขาซักเสื้อผ้าแล้วเขาก็จะสะอาดได้
7 แต่ถ้าหากว่าภายหลังจากที่เขาซักแต่งตัวแก่ปุโรหิตเพื่อรับการชำระแล้วนั้นปรากฏว่าบริเวณที่พุดามออกไปในผิวหนัง เขาต้องกลับไปหาปุโรหิตอีก
8 ให้ปุโรหิตทำการตรวจ ดูเถิด ถ้าบริเวณพุนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน
9 ถ้าผู้ใดเป็นโรคเรื้อนก็ให้พาเขามาหาปุโรหิต
10 และให้ปุโรหิตตรวจดูตัวเขา ดูเถิด ถ้ามีบริเวณบวมสีขาวเกิดขึ้นที่ผิวหนัง ซึ่งทำให้ขนที่นั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว และมีเนื้อแผลสดในที่ที่บวมนั้น
11 แสดงว่าเป็นโรคเรื้อนเรื้อรังที่ผิวหนัง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขามลทิน อย่ากักตัวเขาไว้ เพราะว่าเขาเป็นมลทิน
12 ถ้าโรคเรื้อนนั้นลามไปตามผิวหนังตามที่ปุโรหิตเห็นก็ปรากฏว่าลามไปตามผิวหนังทั่วตัวผู้ป่วยตั้งแต่ศีรษะจนเท้า
13 ปุโรหิตต้องตรวจดู และดูเถิด ถ้าเรื้อนนั้นแผ่ไปทั่วตัว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาดด้วยโรคของเขาแล้วตัวของเขาเผือก เขาสะอาด
14 ถ้ามีเนื้อแผลสดปรากฏขึ้นมาเมื่อไร เขาก็เป็นมลทิน
15 ให้ปุโรหิตตรวจดูที่เนื้อแผลสดและประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เพราะเนื้อแผลสดนั้นทำให้มลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน
16 หรือถ้าเนื้อแผลสดนั้นเปลี่ยนไปอีกกลายเป็นสีขาว ให้เขามาหาปุโรหิต
17 และให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเถิด ถ้าโรคนั้นกลายเป็นโรคเผือก ให้ปุโรหิตประกาศว่าคนที่เป็นโรคนั้นสะอาด เขาสะอาด
18 ถ้าที่ร่างกายคือผิวหนังของคนใดมีแผลผิซึ่งหายแล้ว
19 ถ้าที่แผลเป็นนั้นมีสีขาวบวมขึ้นมาหรือมีที่ดั่งขึ้นสีแดงเรื่อปรากฏ ก็ให้ผู้นั้นไปสระแต่งตัวต่อปุโรหิต
20 และปุโรหิตจะตรวจดู ดูเถิด ถ้าที่เป็นนั้นลึกกว่าผิวหนัง และขนที่บริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน โรคนั้นเป็นโรคเรื้อน มันพุขึ้นมาที่แผลผิ
21 แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดูแล้ว และดูเถิด ขนในที่นั้นก็ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็นไม่ลึกกว่าผิวหนังแต่จาง ให้ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน
22 ถ้าโรคนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคแล้ว
23 แต่ถ้าที่ดั่งขึ้นนั้นคงที่อยู่ ไม่ลามออกไปในผิวหนัง แต่จาง บวมเพราะไฟลวก ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด เพราะมันเป็นเพียงแผลเป็นของไฟลวก
24 หรือเมื่อส่วนของร่างกายคือผิวหนังถูกไฟลวกและเนื้อแผลสดที่ตรงนั้นเป็นที่ดั่งขึ้นสีแดงเรื่อหรือสีขาว
25 ให้ปุโรหิตตรวจดู และดูเถิด ถ้าขนในบริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวและปรากฏว่าเป็นลึกกว่าผิวหนังก็เป็นโรคเรื้อน มันพุขึ้นมาที่แผลไฟลวก และให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน
26 แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดู และดูเถิด ขนในที่ดั่งขึ้นนั้นไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็นไม่ลึกกว่าผิวหนัง แต่จาง ให้ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน
27 พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจดูเขา ถ้าที่เป็นนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน
28 ถ้าที่ดั่งขึ้นนั้นคงที่อยู่ ไม่ลามออกไปในผิวหนัง แต่จาง บวมเพราะไฟลวก ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด เพราะมันเป็นเพียงแผลเป็นของไฟลวก
29 ถ้าชายหรือหญิงคนใดมีโรคที่ศีรษะหรือที่เครา
30 ให้ปุโรหิตตรวจดูโรคนั้น และดูเถิด ถ้าเป็นลึกกว่าผิวหนัง และผมตรงนั้นเหลืองและบาง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคคัน เป็นโรคเรื้อนที่ศีรษะหรือที่เครา
31 และถ้าปุโรหิตตรวจดูโรคคันนั้น และดูเถิด เป็นไม่ลึกกว่าผิวหนัง และไม่มีผมดำอยู่ในบริเวณนั้น ให้ปุโรหิตกักตัวบุคคลที่เป็นโรคคันนั้นไว้เจ็ดวัน

32 พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจโรคนั้น ดูเถิด ถ้าอาการคันนั้นไม่ลามออกไป และไม่มีขนเหลืองในบริเวณนั้น และปรากฏว่าอาการคันไม่ลึกกว่าผิวหนัง
33 ก็ให้คนนั้นโกนผมเสีย แต่อย่าโกนตรงบริเวณที่คัน ให้ปุโรหิตกักตัวบุคคลที่เป็นโรคคันนั้นไว้อีกเจ็ดวัน
34 พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจดูตรงที่คัน ดูเถิด ถ้าที่คันนั้นไม่ลามออกไปในผิวหนัง และปรากฏว่าเป็นไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด ให้เขาซักเสื้อผ้าแล้วจะสะอาด
35 แต่ถ้าเขาชำระตัวแล้ว ยังปรากฏว่าโรคคันนั้นลามออกไปในผิวหนัง
36 ก็ให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเถิด ถ้าโรคคันนั้นลามออกไปในผิวหนังแล้ว ปุโรหิตไม่จำเป็นต้องมองหาขนสีเหลือง เขาเป็นมลทินแล้ว
37 แต่ถ้าตามสายตาของเขาโรคคันนั้นระงับแล้ว และมีผมดำงอกอยู่ในบริเวณนั้น โรคคันนั้นหายแล้ว เขาก็สะอาด และให้ปุโรหิตประกาศว่า เขาสะอาด
38 เมื่อผู้ชายหรือหญิงผู้มีที่ดั่งขึ้นที่ผิวหนัง คือที่ดั่งขึ้นสีขาว
39 ให้ปุโรหิตตรวจเขา ดูเถิด ถ้าที่ดั่งขึ้นที่ผิวหนังนั้นเป็นสีขาวหม่นนั้นเป็นเกลื้อนที่พุขึ้นในผิวหนัง เขาสะอาด
40 ถ้าชายคนใดมีผมร่วงจากศีรษะ เขาเป็นคนศีรษะล้าน แต่เขาสะอาด
41 ถ้าชายคนใดมีผมที่หน้าผากและที่ขมับร่วง หน้าผากของเขาล้าน แต่เขาสะอาด
42 แต่ถ้าตรงบริเวณศีรษะล้านหรือหน้าผากล้าน มีบริเวณเป็นโรคสีแดงเรื่อ เขาเป็นเรื้อนพุขึ้นที่ศีรษะล้านหรือที่หน้าผากล้านนั้น
43 ให้ปุโรหิตตรวจดูเขา ดูเถิด ถ้าโรคบวมนั้นสีแดงเรื่ออยู่ที่ศีรษะล้านหรือที่หน้าผากล้านของเขา เหมือนกับโรคเรื้อนที่ปรากฏตามผิวหนัง
44 ชายผู้นั้นเป็นโรคเรื้อน เขาเป็นมลทิน ปุโรหิตต้องประกาศว่า เขาเป็นมลทิน โรคของเขาอยู่ที่ศีรษะ
45 ให้บุคคลที่เป็นโรคเรื้อนสวมเสื้อผ้าที่ขาด และให้ปล่อยผม และให้เขาปิดริมฝีปากจนไว้ แล้วร้องไปว่า 'มลทิน มลทิน'
46 เขาจะเป็นมลทินอยู่ตลอดเวลาที่เขาเป็นโรค เขาเป็นมลทิน เขาจะต้องอยู่แต่ลำพังภายนอกค่าย
47 เมื่อในเครื่องแต่งกายมีโรคเรื้อน ไม่ว่าจะเป็นเครื่องแต่งกายขนสัตว์หรือผ้าป่าน
48 อยู่ที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง อยู่ที่ผ้าป่านหรือผ้าขนสัตว์ หรืออยู่ในหนัง หรือสิ่งใดที่ทำด้วยหนัง
49 ถ้าโรคนั้นทำให้เครื่องแต่งกายมีสีสีขาวหรือแดงงที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่งที่หนังหรือสิ่งใดที่ทำด้วยหนัง นั้นเป็นโรคเรื้อน จะต้องนำไปแสดงต่อปุโรหิต
50 และให้ปุโรหิตตรวจโรคนั้น และให้กักสิ่งที่เป็นโรคนั้นไว้เจ็ดวัน
51 พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ตรวจดูโรคนั้นอีก ถ้าโรคนั้นลามไปในเนื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ไม่ว่าที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่หนังสัตว์ หรือสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรคนั้นเป็นโรคเรื้อนอย่างร้าย นับว่าเป็นมลทิน
52 ให้ปุโรหิตเผาเครื่องแต่งกายนั้นเสีย ไม่ว่าเป็นโรคที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่ผ้าขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพราะเป็นโรคเรื้อนที่ร้าย จึงให้เผาเสียในไฟ
53 และถ้าปุโรหิตนั้นตรวจดู และดูเถิด โรคนั้นมิได้ลามไปในเนื้อ ทั้งที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือในสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์
54 ก็ให้ปุโรหิตบัญชาให้เขาซักตัวที่เป็นโรคนั้นเสีย และให้กักไว้อีกเจ็ดวัน
55 เมื่อซักแล้วก็ให้ปุโรหิตตรวจดูตัวที่เป็นโรคนั้นอีก ดูเถิด ถ้าบริเวณที่เป็นโรคไม่เปลี่ยนสี แม้ว่าโรคนั้นไม่ลามไป ก็เป็นมลทิน เจ้าจงเอาใส่ในไฟเผาเสีย ไม่ว่าบริเวณที่เป็นโรคเรื้อนนั้นจะอยู่ข้างในหรือข้างนอก
56 ถ้าปุโรหิตตรวจดูเมื่อซักแล้ว และดูเถิด โรคนั้นจาง ก็ให้ลักบริเวณนั้นออกเสียจากเสื้อผ้าหรือหนังสัตว์ หรือเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง
57 ถ้าปรากฏขึ้นอีกในเครื่องแต่งกาย ไม่ว่าที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือในสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรคนั้นลามไปแล้ว เจ้าจงเผาส่งที่เป็นโรคนั้นด้วยไฟ
58 ถ้าสิ่งทั้งที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือสิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ ซึ่งเมื่อซักแล้วโรคนั้นหมดไป ก็ให้ซักอีกเป็นครั้งที่สอง สะอาดได้แล้ว"
59 นี่เป็นพระราชบัญญัติว่าด้วยโรคเรื้อนในสิ่งที่ทำด้วยขนสัตว์หรือผ้าป่าน ไม่ว่าเป็นที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือเป็นที่สิ่งใดที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพื่อให้พิจารณาว่าอย่างใดสะอาด อย่างใดเป็นมลทิน

Chapter 14

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "ต่อไปนี้จะพระราชบัญญัติเรื่องคนเป็นโรคเรื้อนในวันชำระตัวของเขา ให้พาเขามาหาปุโรหิต
3 และให้ปุโรหิตออกไปนอกค่าย และให้ปุโรหิตทำการตรวจ ดูเถิด ถ้าผู้ป่วยหายจากโรคเรื้อนแล้ว
4 ให้ปุโรหิตบัญชาเขาให้จัดของสำหรับผู้จะรับการชำระ คือนกสะอาดที่มีชีวิตสองตัว ไส้สนสัตว์ กับด้ายสีแดง และต้นหุสบ
5 ให้ปุโรหิตบัญชาให้ท่านกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบนน้ำไหล
6 สำหรับนกตัวที่ยังเป็นอยู่นั้น ให้ปุโรหิตเอานกตัวที่ยังเป็นอยู่กับไส้สนสัตว์ ต้นหุสบ จุ่มเข้าไปในเลือดของนกที่ถูกฆ่าข้างบนน้ำไหล
7 และให้ปุโรหิตประพรมคนที่รับการชำระจากโรคเรื้อนนั้นเจ็ดครั้ง แล้วประกาศว่า เขาสะอาด และให้ปล่อยนกตัวที่ยังมีชีวิตนั้นไปในท้องทุ่ง
8 และให้ผู้ที่รับการชำระนั้นซักเสื้อผ้าของตน และให้โกนผมกับขนทั้งหมดเสีย และอาบน้ำ เขาจะสะอาด ต่อจากนั้นก็ให้เขาเข้าค่ายได้ แต่ให้นอนอยู่นอกเต็นท์ของเขาเจ็ดวัน
9 พอวันที่เจ็ดให้เขาโกนผมจากศีรษะของเขาทั้งหมด ให้เขาโกนเคราและโกนขนหัว คือโกนทั้งหมด แล้วให้ซักเสื้อผ้า และอาบน้ำ เขาก็จะสะอาด

10 ในวันที่แปดให้เขาเอาลูกแกะผู้สองตัวปราศจากตำหนิ และลูกแกะเมียอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งปราศจากตำหนิ และขูดแบ่งคลุกน้ำมันสามในสิบเอฟาห์เป็นธัญญบูชา กับน้ำมันลวกหนึ่ง

11 ให้ปุโรหิตผู้ทำการชำระ นำผู้ที่รับการชำระกับสิ่งของเหล่านี้มาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม

12 ให้ปุโรหิตนำลูกแกะผู้หนึ่งตัวหนึ่งไปถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดพร้อมกับน้ำมันลวกหนึ่งให้แก่วางไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

13 ให้ปุโรหิตฆ่าลูกแกะนั้นในที่ที่เขาฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาได้บาปและสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชาในที่บริสุทธิ์ เพราะว่าเครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชาได้บาป เป็นของที่ตกแก่ปุโรหิต เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด

14 ปุโรหิตจะนำเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาบ้าง และปุโรหิตจะเจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้ที่ได้รับการชำระ และเจิมที่นิ้วหัวแม่มือขวาและที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา

15 และปุโรหิตจะนำน้ำมันหนึ่งลวกนั้นมาบ้าง เทใส่ฝ่ามือซ้ายของตน

16 และเอานิ้วมือขวาจึมน้ำมันซึ่งอยู่ในมือซ้าย ประพรมน้ำมันด้วยนิ้วของเขาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

17 ส่วนน้ำมันที่เหลืออยู่ในมือนั้น ปุโรหิตจะเอามาบ้าง เจิมที่ปลายหูขวาของผู้ที่ได้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวาและที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวา ทับบนเลือดเครื่องบูชาไถ่การละเมิด

18 ส่วนน้ำมันที่ยังเหลืออยู่ในมือของปุโรหิตนั้น เขาจะเจิมศีรษะของผู้รับการชำระ แล้วปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

19 ปุโรหิตจะถวายเครื่องบูชาได้บาป เพื่อทำการลบมลทินของผู้รับการชำระให้พ้นจากมลทินของเขา

ภายหลังปุโรหิตจะฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชา

20 และปุโรหิตจะถวายเครื่องเผาบูชาและธัญญบูชาบนแท่น ปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาดังนี้ และเขาก็จะสะอาดได้

21 ถ้าผู้หนึ่งเป็นคนยากจนและไม่สามารถจะหามาได้เท่านั้น ก็ให้เขานำลูกแกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเพื่อแก่วางไปแกว่งมากระทำการลบมลทินของเขา และนำขูดแบ่งหนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมัน เป็นธัญญบูชากับน้ำมันลวกหนึ่ง

22 พร้อมกับนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ตามที่เขาสามารถหาได้ นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา

23 ในวันที่แปดให้เขานำมามอบให้แก่ปุโรหิตเพื่อการชำระของตนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

24 และปุโรหิตจะนำลูกแกะที่เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดและน้ำมันลวกหนึ่งนั้น และปุโรหิตจะแก่วางไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

25 และเขาจะฆ่าลูกแกะเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และปุโรหิตจะเอาเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาบ้าง เจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวา กับที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา

26 แล้วปุโรหิตจะเทน้ำมันใส่ฝ่ามือซ้ายของตนบ้าง

27 และเอาน้ำมันที่อยู่ในมือซ้ายนั้นประพรมด้วยนิ้วมือขวาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

28 และปุโรหิตจะเอาน้ำมันที่อยู่ในมือเจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วแม่มือขวา กับนิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา ตรงที่ที่เจิมด้วยเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิด

29 น้ำมันที่เหลืออยู่ในมือของปุโรหิตนั้น เขาจะเจิมศีรษะของผู้ที่ได้รับการชำระ ทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

30 และเขาจะถวายนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งตามที่หาสามารถหาได้

31 คือตามที่หาสามารถหาได้ให้ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา พร้อมกับธัญญบูชา

และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของผู้รับการชำระต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

32 นี่เป็นพระราชบัญญัติสำหรับผู้ที่ เป็นโรคเรื้อนไม่สามารถหาเครื่องบูชาเพื่อการชำระของตนได้"

33 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า

34 "เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเราให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์นั้น และเราจะใส่โรคเรื้อนเข้าที่เรือนหลังหนึ่งหลังใดในแผ่นดินที่เจ้าถือกรรมสิทธิ์นั้น

35 ผู้ใดที่ถือกรรมสิทธิ์ของเรือนนั้นจะต้องมาบอกแก่ปุโรหิตว่า 'ข้าพเจ้าเห็นโรคอะไรอย่างหนึ่งเกิดในเรือนของข้าพเจ้า'

36 แล้วปุโรหิตจะบัญชาให้เขาขนของออกจากเรือนทั้งหมด ก่อนที่ปุโรหิตจะเข้าไปตรวจโรค เกรงว่าของทุกอย่างที่อยู่ในเรือนนั้นจะถูกประกาศว่า มลทิน

ต่อจากนั้นปุโรหิตจึงจะเข้าไปตรวจดูเรือน

37 และปุโรหิตจะตรวจดูโรค ดูเถิด ถ้าโรคนั้นอยู่ในผนังของเรือนเป็นรอยสีเขียวแดงและปรากฏว่าอยู่ลึกกว่าผิว

38 แล้วปุโรหิตจะออกจากเรือนไปอยู่ที่ประตูเรือนแล้วปิดเรือนเสียเจ็ดวัน

39 พอถึงวันที่เจ็ดปุโรหิตจะกลับมามตราวดูอีก ดูเถิด ถ้าโรคนั้นลบล้างไปในผนังเรือน

40 แล้วปุโรหิตจะบัญชาให้เอาหินก้อนที่ติดโรคนั้นออกเสียนำไปโยนทิ้งในที่มลทินภายนอกเมือง

41 และสั่งให้ขูดข้างในเรือนทั่วๆไป

ผนังที่ขูดออกมานั้นให้นำไปทิ้งเสียในที่มลทินภายนอกเมือง

42 แล้วให้หาหินอื่นมาแทนหินก้อนที่นำออกไป และเอาปูนอื่นมาโบกผนังเรือนนั้น

43 เมื่อเขาเอาหินออก ขูดเรือนและโบกปูนใหม่แล้ว ยังเกิดโรคขึ้นในเรือนนั้นอีก

44 แล้วปุโรหิตจะไปตรวจดู ดูเถิด ถ้าโรคนั้นลามไปในเรือน เป็นโรคเรื้อนอย่างร้ายในเรือน เรือนนั้นก็เป็นมลทิน

45 ให้เขาพาเรือนนั้นลง หิน ไม้และปูนที่ทำเรือนนั้นให้ชนไปทิ้งเสียในที่ที่มลทินภายนอกเมือง

46 ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรือนปิดอยู่ มีผู้ใดเข้าไป ผู้นั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น

47 ผู้ใดที่นอนลงในเรือนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขา และผู้ที่รับประทานในเรือนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขาด้วย

48 แต่ปุโรหิตมาทำการตรวจ ดูเถิด เมื่อโบกปูนใหม่แล้ว โรคนั้นมิได้ลามไปในเรือนแล้ว

ปุโรหิตจะประกาศว่าเรือนนั้นสะอาด เพราะโรคหายแล้ว

49 และเพื่อจะชำระเรือนนั้นให้เขานำนกสองตัวกับไม้สนสิดาร์ ด้ายสีแดง และต้นหุสบ

50 ให้ผ่านกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบนน้ำที่ไหล

51 เอาไม้สนสิดาร์ ต้นหุสบและด้ายสีแดง

พร้อมกับนกตัวที่ยังมีชีวิตอยู่จุ่มลงในเลือดนกที่ได้ฆ่าและในน้ำที่ไหลนั้น

แล้วประพรมเรือนนั้นเจ็ดครั้ง

52 ดังนั้นเขาจะใส่ชำระเรือนด้วยเลือดนก ด้วยน้ำไหลและด้วยนกที่มีชีวิต ด้วยไม้สนสิดาร์ ต้นหุสบ และด้ายสีแดง

53 ให้เขาปล่อยนกที่มีชีวิตออกไปจากเมืองยังท้องทุ่ง

ดังนี้แหละเขาจะไต่ทำการลบมลทินของเรือน และเรือนนั้นก็สะอาด"

54 นี่เป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับโรคเรื้อนต่างๆ โรคดังนี้

55 โรคเรื้อนในเครื่องแต่งกายหรือในเรือน

56 ที่บวมหรือพุ หรือที่ต่าง

57 เพื่อจะแสดงว่าเมื่อไรจึงเรียกว่ามลทิน เมื่อไรเรียกว่าสะอาด

นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องโรคเรื้อน

Chapter 15

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า

2 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ใดมีสิ่งไหลออกจากร่างกาย เพราะเหตุสิ่งที่ไม่ออกนั้น เขาเป็นมลทิน

3 ต่อไปนี้เป็นกฎเกี่ยวกับด้วยเรื่องมลทินของเขาเนื่องด้วยสิ่งที่ไม่ออก ร่างกายของเขาจะมีสิ่งไหลออกหรือสิ่งที่ไม่ออกคงอยู่ในร่างกายของเขาทั้งนี้ เรื่องนี้เป็นมลทินแก่เขา

4 เพียงนอนซึ่งผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกขึ้นไปนอน เพียงนั้นก็เป็นมลทิน ทุกสิ่งที่เขารองนึ่งก็เป็นมลทิน

5 ผู้ใดที่แตะต้องเตียงของเขาต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

6 ผู้ใดไปนั่งบนสิ่งที่ผู้มีสิ่งไหลออกได้นั่งก่อน ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

7 ผู้ใดไปแตะต้องร่างกายของผู้ที่มีสิ่งไหลออก ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

8 และถ้าผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกนั้นถ่มน้ำลายรดผู้ที่สะอาดเข้า ผู้ที่ถูกน้ำลายรดต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

9 และอาบน้ำซึ่งผู้มีสิ่งไหลออกนั่งอยู่ อาบนั้นก็เป็นมลทิน

10 ผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งที่รองเขาผู้นั้น ผู้นั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และผู้ใดที่หยิบถือสิ่งนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

11 ผู้ที่มีสิ่งไหลออกแตะต้องผู้ใดด้วยมือที่มีได้ล้าง ผู้ถูกแตะต้องนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

12 ภาชนะดินซึ่งผู้มีสิ่งไหลออกแตะต้องให้ทุบเสีย และภาชนะไม้ทุกอย่างก็ให้ชำระเสียด้วยน้ำ

13 เมื่อผู้มีสิ่งไหลออกได้ชำระสิ่งไหลออกของเขาแล้ว เขาต้องรับการชำระของเขาให้ครบเจ็ดวัน และเขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำที่ไหล เขาจึงจะสะอาด

14 ในวันที่แปดให้เขานำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และมอบของเหล่านั้นให้แก่ปุโรหิต

15 ให้ปุโรหิตถวายบูชา คือถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องถวายบูชาได้บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา

และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกของเขา

16 ชายคนใดมีน้ำกามไหลออก ให้เขาอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

17 เครื่องแต่งกายทุกชิ้นและผ้าผืนทุกส่วนที่น้ำกามไหลรดต้องชำระเสียในน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

18 ชายคนใดสมสู่กับหญิงคนใด และมีน้ำกามไหลออกทั้งสองจะต้องอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

19 เมื่อสตรีมีสิ่งไหลออกเป็นโลหิตประจำเดือน เธอจะต้องอยู่ต่างหากเจ็ดวัน และผู้ใดแตะต้องเธอ จะต้องเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

20 และทุกสิ่งที่เธอนอนทับในเวลาที่เธอต้องแยกออกนั้นก็เป็นมลทิน สิ่งใดที่เธอไปนั่งทับสิ่งนั้นก็เป็นมลทิน

21 ผู้ใดไปแตะต้องที่นอนของเธอ ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

22 และผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งใดๆที่เธอนั่ง ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

23 สิ่งใดที่เธอนั่งทับจะเป็นที่นอนหรือสิ่งใดก็ตาม เมื่อผู้ใดไปแตะต้องเข้า ผู้นั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

24 ถ้าชายใดไปสมสู่กับเธอและมลทินของเธอมาดิตที่ชายนั้น ชายนั้นจะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน เขาไปนอนที่เตียงใด เพียงนั้นก็เป็นมลทิน

25 ถ้าสตรีใดมีโลหิตไหลออกหลายวัน ไม่ใช่เป็นเวลาที่เขาจะต้องอยู่ต่างหากนั้น หรือถ้าเธอมีโลหิตไหลออกเลยกำหนดที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น

ทุกวันที่มีโลหิตไหลออกเธอจะเป็นมลทิน

เธอจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับเวลาที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น

26 ที่นอนทุกหลังที่เธอนอนเมื่อวันเธอมีสิ่งไหลออก ที่นอนนั้นเป็นดังที่นอนในเวลาที่เขาต้องอยู่ต่างหากนั้น และทุกสิ่งที่เธอนั่งทับจะเป็นมลทิน อย่างเดียวกับมลทินในเวลาที่เขาต้องอยู่ต่างหากนั้น

27 ผู้ใดแตะต้องสิ่งเหล่านั้น ผู้นั้นก็เป็นมลทินด้วย เขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น

28 ถ้าเธอชำระสิ่งไหลออกของเธอแล้ว ให้เธอนับเองให้ครบเจ็ดวัน ต่อจากนั้นเธอจึงจะสะอาด

29 และในวันที่แปดให้เชื่อน่านกเขาสองตัว
หรือนกพิราบหนุ่มสองตัวไปให้ปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
30 และปุโรหิตจะถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา
และปุโรหิตจะทำการมลทินให้เชือดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกที่เป็นมลทินของเธอ
31 ดังนั้นแหละพวกเจ้าจะให้คนอิสราเอลแยกจากมลทินของเขาทั้งหลาย
เกลือกว่าเขาจะต้องตายด้วยมลทินของเขา
เมื่อเขาทำให้พลับพลาของเราที่อยู่ท่ามกลางเขาเป็นมลทินไป"
32 นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องผู้มีสิ่งไหลออกและชายที่มีน้ำกามไหลออก
ซึ่งกระทำให้ตัวเป็นมลทิน
33 และเกี่ยวกับสตรีที่ป่วยด้วยมลทินของเธอ คือทั้งนี้เกี่ยวกับผู้มีสิ่งไหลออกไม่ว่าชายหรือหญิง
และเกี่ยวกับชายผู้สมสู่กับหญิงผู้มีมลทิน

Chapter 16

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสหลังจากที่บุตรชายทั้งสองของอาโรนสิ้นชีวิต
คือเมื่อเขากระทำบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และถึงแก่ความตาย
2 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "เจ้าจงบอกอาโรนที่ชายว่า
อย่าเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่อยู่ในม่านหน้าพระที่นั่งพระกรุณาซึ่งอยู่บนหลังทึบ ตลอดทุกเวลา
เพื่อเขาจะไม่ตาย เพราะว่าเราจะปรากฏในเมฆเหนือพระที่นั่งกรุณา
3 แต่อาโรนจะเข้ามาในที่บริสุทธิ์ได้ดังนี้ คือให้เอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา
4 ให้เขาสวมเสื้อป่านบริสุทธิ์และสวมกางเกงผ้าป่าน คางรัดประคดผ้าป่าน และสวมผ้ามาลาป่าน
นี่เป็นเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ เขาจะต้องอาบน้ำแล้วจึงสวม
5 และให้เขานำแพะผู้สองตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปกับแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาจากชุมนุมชน
อิสราเอล
6 และอาโรนจะถวายวัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของตนเอง
และจะทำการมลทินบาปตนเองและครอบครัวของตน
7 แล้วเขาจะนำแพะสองตัวนั้นไปถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
8 และอาโรนจะจับสลากแพะสองตัวนั้น สลากหนึ่งตกเป็นของพระเยโฮวาห์
และอีกสลากหนึ่งเพื่อแพะรับบาป
9 แพะตัวที่สลากตกเป็นของพระเยโฮวาห์นั้น อาโรนจะนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
10 แต่แพะอีกตัวหนึ่งซึ่งสลากตกเพื่อเป็นแพะรับบาปนั้น
จะนำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นสัตว์เป็น เพื่ทำการมลทินบาปให้ตกที่มัน
แล้วจะได้เอามันไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดารเป็นแพะรับบาป
11 อาโรนจะถวายวัวเป็นเครื่องไถ่บาปของตน และจะทำการมลทินบาปตนเอง
กับครอบครัวของตน เขาจะฆ่าตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเขาเอง
12 และอาโรนจะเอากระดางไฟที่มีถ่านลุกอยู่เพิ่มมาจากแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
และเครื่องหอมทุบละเอียดสองกำมือนำเข้าไถ่ไปภายในม่าน
13 แล้วเอาเครื่องหอมนั้นใส่ไฟถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
ให้ถ่านเครื่องหอมขึ้นคลุมพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือทึบพระโออาห์ เพื่อเขาจะไม่ตาย
14 เขาจะเอาเลือดวัวมาประพรมด้วยนิ้วมือของตนบนพระที่นั่งกรุณาข้างตะวันออก
แล้วจะประพรมเลือดที่หน้าพระที่นั่งกรุณาเจ็ดครั้งด้วยนิ้วของเขา
15 แล้วอาโรนจะฆ่าแพะอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับประชาชน
และนำเลือดแพะเข้าไปภายในม่าน และเอาเลือดแพะไปกระทำเช่นเดียวกับกระทำเลือดวัว
คือประพรมบนพระที่นั่งกรุณาและที่ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณานั้น
16 ดังนั้นแหละเขาจะทำการมลทินของสถานที่บริสุทธิ์นั้นเพราะเหตุมลทินของคนอิสราเอลและ
เพราะเหตุการละเมิด เพราะบาปทั้งสิ้นของเขา
และอาโรนจะกระทำต่อพลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งอยู่กับเขาท่ามกลางมลทินของประชาชน
17 อย่าให้มีผู้ใดอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมเมื่ออาโรนเข้าไปทำการมลทินในสถานที่บริสุทธิ์นั้น
จนกว่าเขาจะออกมาและทำการมลทินสำหรับตัวเขาและสำหรับครอบครัวของเขาและสำหรับบร
รดาชุมนุมชนอิสราเอล
18 และอาโรนจะออกไปยังแท่นซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการมลทินแท่นนั้น
เขาจะเอาเลือดวัวเลือดแพะเจิมที่เชิงนอนของแท่นโดยรอบ
19 และเอาน้ำจุ่มเลือดประพรมบนแท่นนั้นเจ็ดครั้ง
และชำระกระทำให้แท่นบริสุทธิ์พ้นจากมลทินของคนอิสราเอล
20 เมื่ออาโรนเสร็จการมลทินของสถานที่บริสุทธิ์ และพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชาแล้ว
เขาจะนำแพะตัวที่เป็นอยู่ของเขา
21 และอาโรนจะเอามือทั้งสองวางบนหัวแพะที่มีชีวิตนั้น
และกล่าวคำสารภาพบรรดาความชั่วช้าของคนอิสราเอล และการละเมิดทั้งหมด
และบาปทั้งสิ้นให้ตกลงบนหัวแพะนั้น
และให้คนที่เตรียมมือไว้พร้อมแล้วมานำแพะไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดาร
22 และนี่จะแบกความชั่วช้าทั้งหมดไปยังที่เปลี่ยน
แล้วเขาก็ปล่อยให้แพะนั้นเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
23 แล้วอาโรนจะเข้ามาในพลับพลาแห่งชุมนุม
เขาจะเปลื้องเครื่องแต่งกายผ้าป่านชุดที่เขำเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ออกเสียเก็บไว้ที่นั่น
24 และเขาจะชำระตัวในน้ำในที่บริสุทธิ์แล้วสวมเครื่องแต่งกายของตน
และเดินออกมาถวายเครื่องเผาบูชาของตน และเครื่องเผาบูชาของประชาชน
และทำการมลทินของตนเองกับประชาชนทั้งหลาย
25 เขาจะเอาไขมันของเครื่องบูชาไถ่บาปไปเผาเสียบนแท่น
26 ผู้ที่นำแพะซึ่งเป็นแพะรับบาปนั้นจะต้องชักเลือดผ้าของตนและอาบนน้ำ
แล้วต่อมาจึงจะเข้าในค่ายได้
27 เขาจะเอาวัวซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป

ที่อาโรนเอาเลือดไปทำการมลทินสถานที่บริสุทธิ์นั้นไปเสียข้างนอกค่าย
และเขาจะเผาเนื้อหนังและมูลเสียด้วยไฟ
28 ผู้ที่ทำการเผาก็ต้องชักเสื้อผ้าของตนและอาบนน้ำ ภายหลังเขาจึงจะกลับเข้าค่ายได้
29 ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลายว่า ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ด เจ้าต้องล่อมใจลง
ไม่กระทำการงานสิ่งใด ทั้งตัวชาวเมืองเองหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า
30 เพราะว่าในวันที่นั้นปุโรหิตจะทำการมลทินบาปของเจ้า และชำระเจ้า
เจ้าจะสะอาดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พ้นจากบาปทั้งสิ้นของเจ้า
31 เป็นวันสะบาโตให้เจ้าทั้งหลายหยุดพักสงบ และเจ้าต้องล่อมใจลง
ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดไป
32 ปุโรหิตผู้ที่ถูกเจิม และลูกสถาปนาให้ปรนนิบัติในตำแหน่งปุโรหิตแทนบิดาของตน
จะต้องทำการมลทินโดยสวมเสื้อป่าน คือเครื่องยศอันบริสุทธิ์
33 ให้เขาทำการมลทินแก่สถานที่บริสุทธิ์ และเขาจะทำการมลทินให้แก่พลับพลาแห่งชุมนุม
และให้แท่น และเขาจะทำการมลทินให้แก่ปุโรหิตและประชาชนทั้งหมดในชุมนุมชนนั้น
34 ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลาย ให้ทำการมลทินบาปเพื่อคนอิสราเอลปีละครั้ง
เพราะบาปทั้งสิ้นของเขา" และเขาก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชากับโมเสสไว้

Chapter 17

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และแก่บรรดาคนอิสราเอลว่า
ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาไว้ว่า
3 ถ้านคนใดในวงศ์วานอิสราเอลฆ่าวัวหรือลูกแกะ หรือแพะในค่าย หรือฆ่าภายนอกค่าย
4 และมีได้นำมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อถวายเป็นของบูชาแด่พระเยโฮวาห์ที่หน้าพลับพลา
แห่งพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นต้องมีโทษด้วยมีบาปเรื่องเลือด คือเขาทำให้เลือดตก
ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
5 ทั้งนี้เพื่อประสงคิให้คนอิสราเอลนำเครื่องถวายซึ่งเขาฆ่าที่พื้นทุ่งมาถวายแด่พระเยโฮวาห์มายัง
ปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และเอาสัตว์นั้นเป็นสันติบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์
6 และปุโรหิตจะเอาเลือดสัตว์นั้นประพรมบนแท่นบูชาพระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
และเผาไขมันให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยถวายแด่พระเยโฮวาห์
7 เขาก็จะไม่ถวายบูชาแก่ภูตผีปีศาจอีกต่อไปซึ่งเขาทั้งหลายเล่นสุัน
ให้เรื่องนี้เป็นกฎเกณฑ์แก่เขาตลอดชั่วอายุของเขา
8 และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า วงศ์วานอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวคนใดผู้อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้า
ผู้ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชา
9 และมีได้นำเครื่องบูชานั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อถวายแด่พระเยโฮวาห์
ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
10 ถ้าผู้ใดก็ตามในวงศ์วานอิสราเอลหรือในพวกคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้ารับประทานเลื
อดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เราจะต้องนำหน้าของเราต่อสู้ผู้รับประทานเลือนั้น
และจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน
11 เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด เราได้ให้เลือดแก่เจ้าเพื่อได้บนแท่น
เพื่อกระทำการมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณของเขา
เพราะว่าเลือดเป็นที่ทำการมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณ
12 เพราะฉะนั้นเราจึงได้พูดกับคนอิสราเอลว่า ในพวกเจ้าอย่าให้คนใดรับประทานเลือดเลย
หรือคนต่างด้าวผู้อาศัยท่ามกลางเจ้าก็อย่าได้รับประทานเลือด
13 คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า
ไปล่าสัตว์หรือนกเพื่อนำมารับประทานก็ให้หลังเลือดออกแล้วเอาผืนกลบ
14 เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงอยู่ในเลือด เลือดของสิ่งใดก็คือชีวิตของสิ่งนั้นเอง
เพราะฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ลูกหลานอิสราเอลว่า เจ้าอย่ารับประทานเลือดของเนื้อหนังใดๆเลย
เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงคือเลือดนั้นเอง
ผู้ใดก็ตามรับประทานเลือดนั้นก็ต้องถูกตัดขาดเสีย
15 และทุกคนไม่ว่าชาวเมืองหรือคนต่างด้าว
ผู้รับประทานสัตว์ที่ตายเองหรือสัตว์ที่ถูกสัตว์อื่นกัดตาย ต้องชักเลือดผ้าและอาบนน้ำ
และเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น แล้วจึงจะสะอาดได้
16 ถ้าเขาไม่ชักเลือดผ้าหรืออาบนน้ำ เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา"

Chapter 18

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
3 เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำให้ดังที่เขารกระทำกันในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งเจ้าเคยอาศัยอยู่นั้น
และเจ้าอย่ากระทำดังที่เขารกระทำกันในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเรากล่าวสั่งเจ้าไปนั้น
เจ้าอย่าประพฤติตามกฎของเขา
4 เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามคำตัดสินของเราและรักษากฎของเราและประพฤติตาม
เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
5 เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจึงต้องรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา
ด้วยการกระทำตามนั้นและ มนุษย์จึงจะมีชีวิตอยู่ได้ เราคือพระเยโฮวาห์
6 อย่าให้ผู้หญิงใดในพวกเจ้าเข้าใกล้ญาติสนิทของตนเพื่อเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเขา
เราคือพระเยโฮวาห์
7 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบิดาเจ้าหรือกายที่เปลือยเปล่าของมารดาเจ้า
นางเป็นมารดาของเจ้า เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของนางเลย
8 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของภรรยาของบิดาเจ้า เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่าของบิดาเจ้า
9 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า คือบุตรสาวของบิดาเจ้า
หรือบุตรสาวของมารดาเจ้า ไม่ว่าเธอจะเกิดที่บ้านหรือเกิดต่างแดนก็ตาม
10 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของบุตรชายเจ้า

หรือกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของบุตรสาวเจ้า
เพราะว่ากายที่เปลือยเปล่าของเขาคือเป็นกายที่เปลือยเปล่าของเจ้าของ
11 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของภรรยาของบิดาเจ้า ซึ่งเกิดจากบิดาเจ้าเอง
เพราะว่าเธอเป็นพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า
12 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของบิดาเจ้า
เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของบิดาเจ้า
13 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของมารดาเจ้า
เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของมารดาเจ้า
14 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชายของบิดาเจ้า
คือเจ้าอย่าเข้าหาภรรยาของเขา เพราะเธอเป็นพี่น้องเจ้า
15 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของลูกสะใภ้ของเจ้า เธอเป็นภรรยาบุตรชายเจ้า
เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอเลย
16 เจ้าอย่าพาภรรยาไปหาพี่สาวหรือน้องสาวของพี่ชายหรือน้องชายของเจ้า
เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่าของพี่น้องชายของเจ้า
17 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของผู้หญิงคนใดคนหนึ่งและของบุตรสาวของนาง
และเจ้าอย่านำบุตรสาวของบุตรชายของนาง
หรือบุตรสาวของบุตรสาวของนางไปเปิดกายที่เปลือยเปล่า
เพราะว่าพวกเขาเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของนาง เป็นการชั่วร้ายนัก
18 และเจ้าอย่าพาภรรยาไปหาพี่สาวหรือน้องสาวของนางเพื่อจะก่อความและเปิดกายที่เปลือยเปล่า
ของเธอ ขณะเมื่อภรรยายังมีชีวิตอยู่
19 และเจ้าอย่าเข้าใกล้ผู้หญิงคนใดคนหนึ่งเพื่อเปิดกายที่เปลือยเปล่าของนาง
ตราใบใดที่นางยังถูกแยกไว้ต่างหากเพราะมลทินของนาง
20 เจ้าอย่าสมสู่กับภรรยาของเพื่อนบ้านของเจ้า กระทำให้ตัวเจ้าลามกอนาจารกับนาง
21 เจ้าอย่าฉวยเชื้อสายของเจ้าให้พระโมเลตด้วยให้ลุยไฟ
และอย่ากระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเสื่อมเกียรติ เราคือพระเยโฮวาห์
22 เจ้าอย่าสมสู่กับผู้ชายให้ต่างผู้หญิง เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน
23 เจ้าอย่าสมสู่กับสัตว์เดียรฉาน กระทำตนให้ลามกอนาจาร
หรืออย่าให้หญิงคนใดยอมตัวสมสู่กับสัตว์เดียรฉาน ดังนั้นเป็นเรื่องกามวิปلاس
24 เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำตัวให้ลามกอนาจารด้วยสิ่งเหล่านี้เลย
เพราะว่าบรรดาประชาชาติที่เราได้ไล่ไปเสียต่อหน้าเจ้านั้น กระทำบรรดาลามกอนาจารอย่างนี้เอง
25 และแผ่นดินนั้นก็ลามก เราจึงต้องลงโทษความชั่วช้าแก่แผ่นดินนั้น
และแผ่นดินก็สำรอกเอาพลเมืองของตนออกเสีย
26 เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจะต้องรักษากฎเกณฑ์ของเราและคำตัดสินของเรา
และอย่ากระทำให้สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้
ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดในชาติของเจ้าเองหรือคนต่างด้าวใดๆที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้า
27 (ประชาชนในแผ่นดินผู้มาก่อนเจ้าได้กระทำบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้
ดังนั้นแผ่นดินจึงเป็นมลทิน)
28 เลือกว่าเมื่อเจ้าทั้งหลายทำให้แผ่นดินเป็นลามก แผ่นดินก็จะสำรอกเจ้าออก
ดังที่แผ่นดินได้สำรอกประชาชาติที่อยู่ก่อนเจ้าออกไปนั้น
29 เพราะผู้ใดก็ตามกระทำให้สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนใดๆเหล่านี้
ผู้กระทำให้สิ่งเหล่านี้จะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
30 เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงปฏิบัติตามกฎของเรา
เจ้าอย่าประพฤติตามธรรมเนียมของชนที่อาศัยอยู่ก่อนเจ้า ซึ่งเขาประพฤติกันมาก่อนเจ้า
และอย่าทำตัวเจ้าให้เป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า"

Chapter 19

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์
เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นผู้บริสุทธิ์
3 เจ้าทุกคนต้องเคารพมารดาและบิดาของตน และเจ้าต้องรักษาบรรดาสะบาโตของเรา
เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
4 อย่าให้ผู้ใดกลับหน้าถือรูปเคารพ หรือหล่อพระไว้เป็นรูปเคารพสำหรับตน
เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
5 เมื่อเจ้าฉวยสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายด้วยความเต็มใจ
6 เจ้าจงรับประทานเครื่องบูชานั้นเสียในวันที่เจ้าถวายบูชาหรือในวันรุ่งขึ้น
ถ้ามีส่วนใดเหลืออยู่จน วันที่สาม จงเผาไฟเสีย
7 ถ้าเอาเครื่องบูชานั้นมารับประทานในวันที่สามก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่เป็นที่โปรดปรานเลย
8 เพราะฉะนั้นทุกคนที่รับประทานเครื่องบูชานั้นต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา
เพราะเขาได้ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
9 เมื่อเจ้าทั้งหลายเกี่ยวข้าวในนา อย่าเกี่ยวเก็บข้าวที่ขอบนาให้หมด
เมื่อเกี่ยวแล้วก็อย่าเก็บข้าวที่ตก
10 อย่าเก็บผลที่สวนองุ่นให้หมด เจ้าอย่าเก็บองุ่นที่ตกในสวนของเจ้า
จงเหลือไว้ให้คนยากจนและคนต่างด้าวบ้าง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
11 เจ้าอย่าลักทรัพย์ หรือโกงหรือมุสาต่อกัน
12 อย่าปฏิบัติเอากันนของเรว่าเป็นความเท็จ
หรือกระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม เราคือพระเยโฮวาห์
13 เจ้าอย่าล่อใจเพื่อนบ้านหรือปล้นเขา อย่าให้คำเท็จของลูกจ้างค้างอยู่กับเจ้านิ่งรุ่งเช้า
14 เจ้าอย่าแช่งคนหูหนวก หรือวางของให้คนตาบอดสะดุด แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า
เราคือพระเยโฮวาห์
15 เจ้าอย่าพิพากษาคด้วยความอยุติธรรม เจ้าอย่าล่าเอียงเข้าข้างคนจนหรือเห็นแก่หน้าผู้เป็นใหญ่
แต่เจ้าจงพิพากษาเพื่อนบ้านของเจ้าด้วยความชอบธรรม
16 อย่าเหยียดขึ้นเหยียดลงอยุติเลียดทำกันกลางชนชาติของตน

และอย่าป้องกันต่อเลือดของเพื่อนบ้าน เราคือพระเยโฮวาห์
17 อย่าเกลียดชังพี่น้องของเจ้าอยู่ในใจ แต่เจ้าจงตักเตือนเพื่อนบ้านของเจ้า
เพื่อเจ้าจะไม่ต้องรับโทษเพราะเขา
18 เจ้าอย่าแค้นแค้นหรือผูกพยาบาทลูกหลานญาติพี่น้องของเจ้า
แต่เจ้าจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เราคือพระเยโฮวาห์
19 เจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ของเรา เจ้าอย่าประสมสัตว์ของเจ้ากับสัตว์ประเภทอื่น
เจ้าอย่าหาพันธุ์ผสมกันสองชนิดในนาของเจ้า อย่าใช้เครื่องมือแต่งกายที่ทำด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน
20 ถ้าผู้ใดเข้านอนกับผู้หญิงที่เป็นทาสี
ที่ชายอีกคนหนึ่งสู้ขอไว้แล้วแต่ยังมีได้ก่อนหรือปล่อยเป็นอิสระ ต้องลงโทษเธอ
แต่อย่าให้ถึงตาย เพราะว่าเขาเหล่านั้นยังไม่เป็นอิสระ
21 แต่ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาไปถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่ง
ชุมนุม คือแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไปถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์
22 และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปของเขาด้วยแกะผู้นั้นเป็นเครื่องบูชาไปถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำไป
และให้เขาได้รับการอภัยบาปที่เขาได้กระทำไปนั้นเสีย
23 เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินและปลูกต้นไม้ทุกชนิดที่มีผลเป็นอาหาร
ผลที่ได้นั้นต้องเป็นผลที่ต้องห้าม สามปีเป็นผลที่ต้องห้ามแก่เจ้า เจ้าอย่ารับประทานเลย
24 และปีที่สี่ ผลที่ได้ทั้งหมดจะเป็นของบริสุทธิ์เพื่อใช้ในการสรรเสริญพระเยโฮวาห์
25 แต่ในปีที่ห้าเจ้าจงรับประทานผลไม้ในได้ เพื่อจะบังเกิดผลทวีขึ้นเพื่อเจ้า
เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
26 เจ้าอย่ารับประทานเนื้อสัตว์ที่มีเลือดในเนื้อนั้น เจ้าอย่าเป็นหมอมีหรือเป็นหมอดู
27 เจ้าอย่ากินผมที่ถอนหูหรือกินริมเคราของเจ้า
28 เจ้าอย่าเชือดเนื้อของเจ้าเพราะเหตุมีคนตาย หรือสักเป็นเครื่องหมายใดๆลงที่ตัวเจ้า
เราคือพระเยโฮวาห์
29 อย่าทำบุตรสาวของตนให้เป็นคนลามกด้วยให้เป็นหญิงโสเภณี
เลือกว่าแผ่นดินนั้นจะเป็นถิ่นการโสเภณี และแผ่นดินจะเต็มไปด้วยความลามก
30 เจ้าจงรักษาสะบาโตทั้งหลายของเรา และเคารพต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโฮวาห์
31 อย่าไปหาคนทรงหรือพ่อมดแม่มด อย่าที่ยัควันหา ให้ตนมลทินไปเพราะเขาเลย
เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
32 เจ้าจงลูกขึ้นคำนำหน้าคนผมทอง และเคารพต่อหน้าเจโนชรา และจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า
เราคือพระเยโฮวาห์
33 เมื่อคนต่างด้าวอาศัยอยู่กับเจ้าในแผ่นดินของเจ้า อย่าฆ่าพวกเขา
34 คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้นก็เหมือนกับชาวเมืองของเจ้า เจ้าจงรักเขาเหมือนกับรักตัวเอง
เพราะว่าเจ้าเคยเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
35 เจ้าอย่ากระทำให้ผิดในการพิพากษา ในการตัดสิน หรือสั่งนำหนักหรือนับจำนวน
36 เจ้าจงได้ตาซึ่งเที่ยงตรง ลูกตมซึ่งเที่ยงตรง เอาฟที่เที่ยงตรง และอินที่เที่ยงตรง
เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
37 ดังนั้นแหละเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ทั้งหมดของเราและคำตัดสินของเราทั้งสิ้นและกระทำตาม
เราคือพระเยโฮวาห์"

Chapter 20

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลซ้ำอีกว่า
คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล
ผู้หมอบเชื้อสายของตนให้แก่พระโมเลต ผู้นั้นต้องมีโทษถึงตาย
ให้ประชาชนแห่งแผ่นดินเอาหินขว้างเขาเสียให้ตาย
3 และเราจะตั้งหน้าของเรากับผู้นั้น และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางชนชาติของตน
เพราะว่าเจ้าได้หมอบเชื้อสายของเจ้าแก่พระโมเลต กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน
และลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา
4 และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้นไม่เอาใจใส่ที่จะฆ่าคนนั้นเมื่อเขาให้เชื้อสายแก่พระโมเลต
5 เราจะตั้งหน้าของเรากับผู้นั้น และตอ่อยู่กับครอบครัวของเขา
และจะตัดเขาและผู้ใดที่ทำตามเขาในการเล่นชู้กับพระโมเลตออกเสียจากชนชาติของตน
6 ผู้ที่หนีไปหาคนทรงเจ้าเข้าผีหรือพวกพ่อมดหมอผี เล่นชู้กับเขา
เราจะตั้งหน้าของเรากับผู้นั้นและจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน
7 เหตุฉะนั้นเจ้าจงชำระตัวให้บริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
8 จงรักษากฎเกณฑ์ของเราและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์
9 เพราะว่าทุกคนที่แต่งบิาดาหรือมารดาของตนจะต้องมีโทษถึงตาย
เขาได้แต่งบิาดาหรือมารดาของเขา ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง
10 ถ้าผู้ใดร่วมประเวณีกับภรรยาของผู้อื่น คือเขาได้ร่วมประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน
ต้องให้ผู้ร่วมประเวณีทั้งชายและหญิงนั้นมิโทษถึงตายเป็นแน่
11 ผู้ชายที่หลับนอนกับภรรยาของบิดาคนใดได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของบิดาตน
ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารให้ตายอย่างแน่นอน ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง
12 ถ้าผู้ใดเข้านอนกับลูกสะใภ้ ต้องให้ทั้งสองคนนั้นมิโทษถึงตายเป็นแน่
เพราะเขาได้กระทำกามวิปลาส ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง
13 ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับผู้ชายด้วยกันเหมือนอย่างที่เขาหลับนอนกับผู้หญิง
ทั้งสองคนก็ได้กระทำให้สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารให้ตายอย่างแน่นอน
ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง
14 และถ้าชายใดได้ภรรยาและได้มารดาของนางมาเป็นภรรยาด้วย นี่เป็นเรื่องชั่วนัก
ให้เขาทั้งชายนั้นและหญิงทั้งสองนั้นเสียด้วยไฟ เพื่อว่าจะไม่มีความชั่วร้ายในหมู่พวกเจ้า
15 ถ้าชายใดสมสู่กับสัตว์เดียรฉาน ต้องให้ชายคนนั้นมิโทษถึงตายเป็นแน่
และเจ้าจงฆ่าสัตว์เดียรฉานนั้นเสียให้ตาย
16 ถ้าหญิงคนใดเข้าใกล้สัตว์เดียรฉาน และเข้านอนกับมัน

เจ้าจงฆ่าหญิงนั้นและสัตว์เดียรฉานนั้นเสียให้ตาย ทั้งสองต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่
ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง
17 ถ้าชายใดพาพี่สาวหรือน้องสาวของตน คือบุตรสาวของบิดา หรือบุตรสาวของมารดา
และดูการเปลือยกายของเธอและเธอก็ดูการเปลือยกายของเขา นี่เป็นสิ่งที่น่าอายมาก
เขาจะต้องถูกตัดขาดท่ามกลางสายตาของชนชาติของเขา
เพราะเขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวน้องสาวของเขา เขาต้องรับโทษความชั่วร้ายของเขา
18 ถ้าชายใดเข้านอนกับหญิงผู้มีประจำเดือน และเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอ
เขาได้กระทำให้แหล่งโลหิตของเธอเปิด ส่วนเธอก็เปิดแหล่งโลหิตของเธอ
เขาทั้งสองจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา
19 เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวมารดาเจ้า หรือพี่สาวน้องสาวของบิดาเจ้า
เพราะผู้นั้นได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของญาติสนิท เขาจะต้องรับโทษความชั่วร้ายของเขา
20 ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับภรรยาของลุง เขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของลุง
ทั้งสองจะต้องรับโทษบาปของเขา เขาจะต้องตายโดยไม่มีบุตร
21 ถ้าชายคนใดคนหนึ่งเอาภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายไป ก็เป็นการมกลทิน
เขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชาย เขาเหล่านั้นจะต้องไม่มีบุตร
22 เพราะฉะนั้นเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และตัดสิ่งทั้งสี่ของเราและกระทำตาม
เพื่อว่าแผ่นดินซึ่งเรานำเจ้าให้มาอยู่นั้นจะมีได้สารอกจำให้ออกไปเสีย
23 และเจ้าอย่าประพฤติตามธรรมเนียมของประชาชาติที่เรากำลังไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า
ด้วยว่าเราทั้งหลายได้ประพฤติดูแลในสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เราจึงเกลียดชังเขา
24 แต่เราได้บอกเจ้าแล้วว่า เจ้าทั้งหลายจะได้รับแผ่นดินนี้เป็นมรดก
เราจะให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์
เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลาย
25 เหตุฉะนั้นเจ้าจงแยกแยะความแตกต่างระหว่างสัตว์สะอาดและสัตว์มลทิน
ระหว่างนกมลทินและนกสะอาด
เจ้าอย่ากระทำตัวให้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนด้วยสัตว์เรื้อนคหรือสิ่งมีชีวิตในลักษณะใดๆ
ที่เสียยกลานอยู่บนดิน ซึ่งเราได้แยกให้เจ้าแล้วว่าเป็นสิ่งมลทิน
26 เจ้าต้องบริสุทธิ์สำหรับเรา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์บริสุทธิ์
และได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลายเพื่อเจ้าจะเป็นของเรา
27 ชายหรือหญิงคนใดที่เป็นคนทรงหรือพอมดเมมด จงฆ่าเสีย จงเอาหินขว้างให้ตาย
ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง"

Chapter 21

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงกล่าวแก่บรรดาปุโรหิต คือลูกหลานของอาโรนและสั่งเขาว่า
อย่าให้ผู้ใดกระทำตัวให้มลทินด้วยเรื่องศพในหมู่ประชาชน
2 เว้นแต่ญาติที่สนิทที่สุดคือ มารดา บิดา บุตรชายหญิง พี่ชายน้องชาย
3 หรือพี่สาวน้องสาวพรหมจารี ผู้ที่ยังสนิทกับเขา เพราะเธอยังไม่มีสามี
เขาจึงยอมตัวเป็นมลทินเพราะเธอได้
4 อย่าให้เขาหมกมุ่นถือกระทำให้ตนเองเป็นมลทิน เพราะเหตุเขาเป็นผู้ใหญ่ในหมู่ชนชาติของเขา
5 ห้ามมิให้เขาทั้งหลายโกนศีรษะ หรือกินนมเครา หรือเชือดเนื้อตัวเอง
6 พวกปุโรหิตต้องเป็นคนบริสุทธิ์ต่อพระเจ้าของตน
และไม่กระทำให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม
เพราะเขาทั้งหลายถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์
และพระภรรยาแห่งพระเจ้าของเขาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงต้องบริสุทธิ์
7 ปุโรหิตจะแต่งงานกับหญิงโสเภณีหรือหญิงที่มีมลทินไม่ได้
หรือจะแต่งงานกับหญิงที่หย่าจากสามีก็ได้ เพราะปุโรหิตจะต้องบริสุทธิ์แด่พระเจ้าของเขา
8 เจ้าจงชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพราะเขาถวายพระภรรยาการแห่งพระเจ้าของเจ้า
เขาจะต้องบริสุทธิ์สำหรับเจ้า เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ชำระเจ้าทั้งหลายให้บริสุทธิ์ เราบริสุทธิ์
9 บุตรสาวของปุโรหิตคนใด
ถ้าเธอกระทำตัวให้มลทินโดยไปเป็นหญิงโสเภณีก็กระทำให้บิดาเป็นมลทิน
จะต้องเผาเธอเสียด้วยไฟ
10 และผู้ที่เปนมหาปุโรหิตในหมู่พวกพี่น้อง ผู้ถูกเจิมที่ศีรษะด้วยน้ำมัน
และผู้ที่ได้รับการสถาปนาที่จะสวมเสื้อยศ อย่าปล่อยผม หรือนุ่งเสื้อผ้าของตน
11 อย่าให้เขาเข้าไปถูกต้องศพหรือกระทำตัวให้มลทิน แม้ว่าศพนั้นเป็นบิดาหรือมารดาของเขา
12 อย่าให้เขาออกไปจากสถานบริสุทธิ์ หรือกระทำสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้าให้เป็นมลทิน
เพราะว่าการสถาปนาด้วยน้ำมันเจิมของพระเจ้าอยู่บนตัวเขา เราคือพระเยโฮวาห์
13 เขาจะต้องมีการยาเป็นหญิงพรหมจารี
14 อย่าให้เขาแต่งงานกับหญิงม่าย แม้รัง หญิงที่มีมลทิน หรือหญิงโสเภณี
เขาจะต้องหาหญิงพรหมจารีในชนชาติของเขามาเป็นภรรยา
15 เพื่อเขาจะมีได้กระทำให้เชื้อสายของเขาในหมู่ชนชาติของเขาเป็นมลทิน
เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์"
16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
17 "จงกล่าวแก่อาโรนว่า ในบรรดาเชื้อสายของเจ้าตลอดทุกชั่วอายุของเขาทั้งหลาย
อย่าให้ผู้มีตำหนิพิจารณาเข้าไปถวายพระภรรยาการแห่งพระเจ้าของเขา
18 เพราะว่าผู้ใดที่มีตำหนิจะเข้าใกล้ไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นคนบาบอดหรือเป็นคนง่อย
หรือที่หน้มีแผลเป็น หรือแขนขายาวเกิน
19 หรือมีเท้าพิการหรือมือพิการ
20 คนหลังค่อม คนแฉะ คนเสียตา คนเป็นชั๊กลากหรือหิด หรือคนมีลูกอันทะเผลอ
21 ผู้ใดในเชื้อสายของอาโรนปุโรหิตที่มีตำหนิ
อย่าให้เขามารวายเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าเขาเป็นคนมีตำหนิ
อย่าให้เขาเข้ามาใกล้ถวายพระภรรยาการแห่งพระเจ้าของเขา
22 เขาจะรับพระทานพระภรรยาการแห่งพระเจ้าของเขาได้ ทั้งของที่บริสุทธิ์ที่สุด และของบริสุทธิ์
23 แต่อย่าให้เขาเข้ามาใกล้ม้านหรือใกล้แท่น เพราะเขามีตำหนิ

เพื่อเขาจะไม่กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน
เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์"
24 โมเสสจึงบอกอาโรนและลูกหลานของอาโรนและบรรดาคนอิสราเอลดังนี้

Chapter 22

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงบอกอาโรนกับลูกหลานของเขาให้ออกห่างเสียจากสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอล
เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะมีได้ลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเราด้วยสิ่งที่เขาทั้งหลายถวายแก่เรา
เราคือพระเยโฮวาห์
3 จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า `คนใดก็ตามในเชื้อสายของเจ้าตลอดชั่วอายุเข้าใกล้ของบริสุทธิ์
ซึ่งคนอิสราเอลถวายแด่พระเยโฮวาห์ ขณะที่เขาหมกมุ่นอยู่ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดให้พ้นหน้าเรา
เราคือพระเยโฮวาห์
4 อย่าให้เชื้อสายอาโรนคนใดที่เป็นโรคเรื้อนหรือมีสิ่งไหลออกมารับพระทานของบริสุทธิ์
ให้รอกนกว่าเขาสะอาดแล้วก่อน
ผู้ใดจะต้องสิ่งที่มีมลทินโดยจะต้องศพหรือผู้ที่มีน้ำกามไหลออก
5 หรือผู้ใดที่จะต้องสิ่งเสียยกลาน ซึ่งกระทำให้เขามลทิน หรือจะต้องคนซึ่งอาจทำให้เขามลทิน
ไม่ว่าจะเป็นมลทินชนิดใด
6 บุคคลผู้จะต้องสิ่งเหล่านี้ ต้องมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และจะรับพระทานสิ่งบริสุทธิ์ไม่ได้
นอกจากเขาจะอาบน้ำชำระตัวเสียก่อน
7 เมื่อดวงอาทิตย์ตกเขาก็สะอาด
ภายหลังเขาจึงรับพระทานสิ่งบริสุทธิ์ได้เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นอาหารของเขา
8 สิ่งใดที่ตายเอง หรือถูกสัตว์กัดตาย อยู่ารับพระทาน เขาจะเป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้
เราคือพระเยโฮวาห์'
9 เพราะฉะนั้นเขาทั้งหลายต้องรักษากฎของเรา
เกลือกว่าเขาจะต้องรับโทษบาปเพราะสิ่งนั้นและจะต้องตาย เมื่อเขากระทำสิ่งนั้นให้เป็นมลทิน
เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์
10 อย่าให้คนภายนอกมารับพระทานสิ่งบริสุทธิ์
ผู้ที่มาอาศัยอยู่กับโรหิตหรือลูกจ้างอย่าให้รับพระทานสิ่งบริสุทธิ์นั้น
11 แต่ถ้าปุโรหิตคนหนึ่งซื้อหาสมาคมด้วยเงินเป็นทรัพย์สินของตน ทาสนั้นจะรับพระทานก็ได้
และผู้ที่เกิดในครัวเรือนของปุโรหิตรับพระทานอาหารนั้นได้
12 ถ้าบุตรสาวของปุโรหิตไปแต่งงานกับคนภายนอก
เธอก็รับพระทานของถวายแห่งสิ่งบริสุทธิ์นั้นไม่ได้
13 ถ้าบุตรสาวของปุโรหิตเป็นแม่ม่ายหรือแม่ร้างและไม่มีบุตร
และกลับมาอยู่กับเรือนของบิดาอย่างเมื่อเธอยังสาว เธอรับพระทานอาหารของบิดาได้
แต่คนภายนอกรับพระทานไม่ได้
14 ถ้าคนใดรับพระทานสิ่งบริสุทธิ์โดยมิได้เจตนา เขาจะต้องเพิ่มค่าของนั้นหนึ่งในห้า
และมอบแก่ปุโรหิตพร้อมกับสิ่งบริสุทธิ์นั้น
15 อย่าให้ปุโรหิตกระทำสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอลที่นำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ให้เป็นมลทิน
16 ซึ่งเขากระทำให้เขาได้รับโทษความชั่วร้ายด้วยมีการละเมิดที่รับพระทานสิ่งบริสุทธิ์
เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์"
17 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
18 "จงกล่าวแก่อาโรนและลูกหลานของอาโรน และแก่คนอิสราเอลทั้งหมดว่า เมื่อคนในวงศ์วาน
อิสราเอลหรือคนต่างด้าวในอิสราเอลผู้ใดถวายเครื่องบูชาสำหรับบรรดาเครื่องปฏิญาณ
และบรรดาเครื่องบูชาด้วยใจสมัครของตน ซึ่งถวายบูชาแด่พระเยโฮวาห์เป็นเครื่องเผานบูชา
19 เจ้าจงถวายด้วยความเต็มใจ คือสัตว์ตัวผู้ปราศจากตำหนิ คือโค หรือแกะ หรือแพะ
20 เจ้าอย่าถวายสิ่งใดๆที่มีตำหนิ เพราะจะไม่เป็นที่โปรดปราน
21 เมื่อคนใดถวายเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อทำตนค่าปฏิญาณหรือถวายด้วยใจสมัคร
เป็นสัตว์ที่ใดมาจากฝูงวัว หรือฝูงแพะแกะ สัตว์นั้นต้องไม่มีตำหนิจึงจะเป็นที่โปรดปราน
อย่าให้สัตว์นั้นมีที่ติเลย
22 สัตว์ที่ตาบอดหรือพิการ หรือมีแผล หรือมีสิ่งไหลออกหรือเป็นชั๊กลากหรือเป็นหิด
เจ้าอย่านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์
หรือนำมาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟที่บนแท่นถวายแด่พระเยโฮวาห์
23 วัวหรือลูกแกะที่มีอวัยวะยาวเกินไปหรือสั้นเกินไปสักส่วนหนึ่ง
ท่านจะนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัครก็ได้
แต่ถ้าเป็นเครื่องบูชาปฏิญาณก็ไม่เป็นที่โปรดปราน
24 สัตว์ตัวใดที่เข้าหรือถูกทุบหรือฉีกขาดหรือมีรอยตัด
เจ้าอย่านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ให้เป็นเครื่องบูชาในแผ่นดินของเจ้า
25 เจ้าอย่าฆ่าสัตว์ซึ่งได้มาจากคนต่างด้าวถวายเป็นพระภรรยาการแห่งพระเจ้าของเจ้า
เพราะสัตว์นั้นมีตำหนิด้วยถูกทำให้พิการจึงไม่เป็นที่โปรดปราน"
26 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
27 "เมื่อวัวหรือแกะหรือแพะเกิดมา ให้อยู่กับแม่เจ็ดวัน
ตั้งแต่วันที่เกิดเป็นต้นไปจะใช้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ก็เป็นที่โปรดปราน
28 แม้ว่าแม่สัตว์นั้นจะเป็นวัวหรือแกะก็ดี เจ้าอย่าฆ่ามันพร้อมกับลูกของมันในวันเดียวกัน
29 เมื่อเจ้าถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องบูชาโมทนาพระคุณแด่พระเยโฮวาห์
เจ้าจงถวายเครื่องสัตวบูชานั้นด้วยความเต็มใจ
30 จงรับพระทานเครื่องบูชาในวันถวายเครื่องบูชา อย่าเหลือไว้จนรุ่งเช้าเลย
เราคือพระเยโฮวาห์
31 เพราะฉะนั้นเจ้าจงรักษาบัญญัติของเราและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์
32 เจ้าอย่าลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา แต่ให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์ในหมู่คนอิสราเอล
เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์
33 ผู้นั้นเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์"

Chapter 23

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเจ้าจะต้องประกาศว่าเป็นการประชุมบริสุทธิ คือเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของเรานั้นมีดังนี้
3 จงทำการงานในหนว้น แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตแห่งการหยุดพักสงบ เป็นวันประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำการงานใดๆ เป็นสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ตามที่อยู่ทั่วไปของเจ้า
4 ต่อไปนี้เป็นเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแด่พระเยโฮวาห์ เป็นการประชุมบริสุทธิ ซึ่งเจ้าจะต้องประกาศตามเวลากำหนดให้ทราบ
5 ในเวลาเย็นวันที่สิบสี่เดือนที่หนึ่งเป็นวันเทศกาลปัสกาของพระเยโฮวาห์
6 และในวันที่สิบห้าเดือนเดียวกัน เป็นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เจ้ารับประทานขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน
7 ในวันต้นเจ้าจึงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนัก
8 แต่เจ้าจงถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ให้ครบเจ็ดวัน ในวันที่เจ็ดเป็นวันประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนัก"
9 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
10 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้ามาถึงแผ่นดินซึ่งเราให้เจ้า และเกี่ยวพืชผลของแผ่นดินนั้น เจ้าจงเอาฟ่อนข้าวที่เกี่ยวข้องในรุ่นแรกนำไปให้ปุโรหิต
11 และปุโรหิตจะนำฟ่อนข้าวนั้น แกว่งไปแกว่งมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อเจ้าจะเป็นที่โปรดปราน รุ่งขึ้นหลังวันสะบาโตปุโรหิตจะแกว่งถวาย
12 ในวันที่เจ้าแกว่งถวายฟ่อนข้าว เจ้าจงถวายลูกแกะผู้อายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์
13 และเครื่องธัญญาหารที่คู่กันนั้น คือยอแด่สองในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมัน เมาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นกลิ่นพวยพระทัย และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กันคือน้ำองุ่นหนึ่งในสิ้อิน
14 เจ้าอย่ารับประทานขนมปังไร้เชื้อข้าวธั่วขาวสดจนกว่าจะถึงวันเดียวกันนี้ คือกว่าเจ้าจะนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเจ้าของเจ้า
ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์การตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่อยู่ของเจ้าทั่วไป
15 เจ้าทั้งหลายจงนับตั้งแต่วันรุ่งขึ้นหลังวันสะบาโต จากวันที่เจ้าทั้งหลายได้นำฟ่อนข้าวแกว่งถวายครบเจ็ดวันสะบาโต
16 นับไปให้ได้ห้าสิบวัน จนถึงวันถัดวันสะบาโตที่เจ็ดแล้ว เจ้าจงถวายธัญญาหารใหม่แด่พระเยโฮวาห์
17 จงนำขนมปังสองก้อนหน้าด้วยแป้งสองในสิบเอฟาห์จากที่อาศัยของเจ้ามาแกว่งถวาย ให้ทำด้วยยอแด่ปึงโล่เชื้อปึง เป็นขนมปังรกลายแด่พระเยโฮวาห์
18 พร้อมกับขนมปังนั้นเจ้าจงนำลูกแกะเจ็ดตัวอายุหนึ่งขวบปราศจากตำหนิ วัหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้สองตัว มาเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาอันเป็นคู่กัน ให้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นพวยพระทัยถวายแด่พระเยโฮวาห์
19 เจ้าจงถวายลูกแกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาถ่อป
และลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวเป็นเครื่องสันติบูชา
20 ให้ปุโรหิตแกว่งไปแกว่งมาถวายพร้อมกับขนมปังซึ่งเป็นผลรุ่นแรกเป็นเครื่องแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พร้อมกับลูกแกะสองตัว จะเป็นสิ่งบริสุทธิแด่พระเยโฮวาห์สำหรับปุโรหิต
21 และในวันเดียวกันนั้น เจ้าจงประกาศว่าเจ้าจึงมีการประชุมบริสุทธิแก่เจ้า เจ้าอย่าทำงานหนัก ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์การทั่วไปในที่อาศัยของเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า
22 และเมื่อเจ้าเกี่ยวข้าวในแผ่นดินของเจ้า เจ้าอย่าเกี่ยวไปที่ขอบนาให้หมด และอย่าเก็บข้าวที่เกี่ยวข้อง เจ้าจงไว้ให้คนยากจน และคนต่างด้าว เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า"
23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
24 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด เจ้าทั้งหลายจงถือเป็นวันสะบาโต เป็นวันประชุมบริสุทธิประกาศเป็นที่ระลึกด้วยเสียงแตร
25 เจ้าอย่าทำงานหนัก และเจ้าจงนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์"
26 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
27 "ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดนี้เป็นวันทำการลบลมทิน จะเป็นวันประชุมบริสุทธิแก่เจ้า และเจ้าต้องด้อมใจลง และนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
28 ในวันที่เดียวกันนั้นเจ้าอย่าทำงานใดๆ เพราะเป็นวันทำการลบลมทิน ที่จะทำการลบลมทินของเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
29 ในวันเดียวกันนั้น ผู้ใดก็ตามไม่ด้อมใจลง ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของตน
30 และในวันเดียวกันนี้ถ้าผู้ใดทำงานใดๆ เราจะทำลายผู้นั้นเสียจากท่ามกลางชนชาติของเขา
31 เจ้าอย่าทำงานสิ่งใดเลย ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์การตลอดชั่วอายุของเจ้าทั่วไปในที่อาศัยของเจ้า
32 จะเป็นวันสะบาโตสำหรับหยุดพักสงบแก่เจ้า และเจ้าจงด้อมใจลง เริ่มแต่เวลาเย็นในวันที่เก้าของเดือน เจ้าต้องรักษาวนสะบาโตจากเวลาเย็นถึงเวลาเย็น"
33 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
34 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดนั้น เป็นวันเทศกาลอยู่เพิงถวายแด่พระเยโฮวาห์สิ้นเจ็ดวัน
35 จะมีการประชุมบริสุทธิในวันแรก เจ้าอย่าทำงานหนัก
36 ในเจ็ดวันเจ้าจงถวายบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และในวันที่แปดจะเป็นวันประชุมอัน บริสุทธิแก่เจ้า และเจ้าจงถวายเครื่องบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ เป็นประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าทำงานหนัก
37 นี่แหละเป็นเทศกาลเลี้ยงของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเจ้าต้องประกาศเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์ เพื่อให้หน้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ซึ่งเครื่องบูชาด้วยไฟ เครื่องเผาบูชาและธัญญาหาร ทั้งเครื่องสัตว์บูชาและเครื่องดื่มบูชาตามวันกำหนดนั้นๆ
38 นอกเหนือวันสะบาโตแห่งพระเยโฮวาห์ และนอกเหนือของถวายของเจ้า และนอกเหนือเครื่องปฏิญาณทั้งหลายของเจ้า

และนอกเหนือเครื่องบูชาด้วยไฟสมัตร์ทั้งหลายของเจ้า ซึ่งเจ้านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์
39 แล้วในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ดเมื่อเจ้าได้เก็บพืชผลที่ได้จากแผ่นดินนั้นเข้ามาแล้ว เจ้าจึงมีเทศกาลเลี้ยงแห่งพระเยโฮวาห์เจ็ดวัน ในวันที่แรกจะเป็นวันสะบาโต และในวันที่แปดจะเป็นวันสะบาโต
40 ในวันแรกเจ้าจงนำมาซึ่งผลจากต้นมะงัว ใบอินทผลัม กิ่งไม้ที่มีใบมาก กิ่งต้นไค้แห่งธารน้ำ และเจ้าจงปดียนี้อยู่เจ็ดวันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
41 เจ้าจงถือเป็นเทศกาลเลี้ยงปัสเจเจ็ดวันถวายแด่พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์การตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงนี้ในเดือนที่เจ็ด
42 เจ้าจงอยู่ในเพิงเจ็ดวัน ทุกคนที่เกิดในวงขวานพวกอิสราเอลให้เข้าอยู่ในเพิง
43 เพื่อตลอดชั่วอายุของเจ้าจะได้ทราบว่า เมื่อเราพาคนอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเราได้ให้เขาอยู่ในเพิง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า"
44 ดังนี้แหละโมเสสจึงได้ประกาศให้คนอิสราเอลทราบถึงเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของพระเยโฮวาห์

Chapter 24

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "เจ้าจงบัญชาแก่คนอิสราเอลให้หน้ามน้อย่างบริสุทธิ์สัดจากมะกอกเทศเพื่อเติมประทีป เพื่อไม่ให้ตะเกียงลุกอยู่เสมอ
3 ภายในพลับพลาแห่งชุมนุมข้างนอกน่านที่พระโอภาทนั้น ให้โอโรนจัดประทีปให้เป็นระเบียบตั้งแต่เวลาเย็นจนเวลาเช้าเสมอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์การตลอดชั่วอายุของเจ้า
4 ให้โอโรนจัดประทีปให้เป็นระเบียบอยู่บนคันประทีปบริสุทธิ์สมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
5 และเจ้าจงเอายอแด่ปึง ปิงขนมปังสิบสองก้อน แต่ละก้อนใช้แป้งสองในสิบเอฟาห์
6 เจ้าจงจัดขนมปังนี้วางบนโต๊ะบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นสองแถวจะหกก่อน
7 และเจ้าจงเอาเครื่องถวายนาบริสุทธิใส่ไว้แต่ละแถว เพื่อจะคู่กับขนมปังเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
8 ทุกวันสะบาโตให้โอโรนจัดไว้ให้เป็นระเบียบถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ ในนามของคนอิสราเอลเป็นพันธสัญญาเนื่องนิตย์
9 ขนมปังนี้ถูกเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา ให้เขารับประทานได้ในที่บริสุทธิ์ เพราะเป็นส่ว บริสุทธิที่สุดที่ได้จากเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิตย์"
10 ครึ่งหนึ่งมีชายคนหนึ่งเป็นบุตรชายของหญิงคนอิสราเอล ซึ่งบิดาเป็นชาวอียิปต์ ออกไปท่ามกลางคนอิสราเอล และบุตรชายของหญิงอิสราเอลทะเลาะกับชายอิสราเอลคนหนึ่งในค่าย
11 และบุตรชายหญิงอิสราเอลคนนั้นได้เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์และได้ตั้งคำ เขาจึงนำตัวมาไหม้โมเสส (มารดาของเขาชื่อเซโลมิทบุตรสาวของดิมรีคนตระกูลดาน)
12 เขาจึงจงจำชายคนนั้นไว้จนกว่าหน้าพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเป็นที่ระงำต่อเขาทั้งหลาย
13 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
14 "จงนำผู้ที่แ่งดำนี้ออกมาจากค่าย ให้บรรดาผู้ที่ได้ยินคำแ่งด่าเอามือของตนวางไว้บนศีรษะของเขา และให้บรรดาชุมนุมชนเอาหินขว้างเขาให้ตาย
15 และจงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ใดแ่งด่าพระเจ้าของเขา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาป
16 ผู้ใดที่เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์จะต้องถูกโทษถึงตาย และให้ชุมนุมชนทั้งหมดเอาหินขว้างเขา คนต่างด้าวหรือชาวเมืองก็ดี เมื่อเขาเหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์ จะต้องถูกโทษถึงตาย
17 ผู้ที่ฆ่าคนตาย จะต้องถูกโทษถึงตาย
18 ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ต้องชดใช้สิ่งนั้น สัตว์แทนสัตว์
19 ถ้าผู้ใดกระทำให้เพื่อนบ้านเสียโฉม เขากระทำให้เสียโฉมอย่างไร ก็ให้กระทำแก่เขาอย่างนั้น
20 กระดุกหักแทนกระดุกหัก ตาแทนตา ฟันแทนฟัน เขากระทำให้เสียโฉมอย่างไร เขาก็ต้องถูกทำให้เสียโฉมอย่างนั้น
21 ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ต้องเสียค่าชดใช้ และผู้ใดที่ฆ่าคนให้ผู้นั้นถูกโทษถึงตาย
22 เจ้าจงมีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับคนต่างด้าว และสำหรับชาวเมือง เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า"
23 โมเสสก็บอกแก่คนอิสราเอลให้เขาพากันที่แ่งดำนี้ออกมาจากค่าย และเอาหินขว้างเขาคอนิสราเอลกระทำดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

Chapter 25

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ภูเขซีนายว่า
2 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายเข้าแผ่นดินที่เราให้เจ้านั้น จงให้แผ่นดินนั้นถือสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์
3 เจ้าจงหว่านพืชในนาของเจ้าหกปี และจงลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้าและเก็บผลหกปี
4 แต่ในปีที่เจ็ดนั้นเป็นปีสะบาโตแห่งการหยุดพักผ่อนสำหรับแผ่นดิน เป็นปีสะบาโตแด่พระเยโฮวาห์ เจ้าอย่าหว่านพืชในนา หรือลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้า
5 สิ่งใดที่งอกขึ้นมาเอง เจ้าอย่าเก็บเกี่ยว อยู่นั่นก็อยู่อยู่ที่เถาอันงามมีได้ตกแต่งก็อย่าเก็บ ให้เป็นปีที่แผ่นดินหยุดพักสงบ
6 แผ่นดินในปีสะบาโตนั้นจะยังพืชผลให้แก่เจ้าทั้งหลาย คือแก่ตัวเจ้าเอง แก่ทาสชายทาสหญิงของเจ้า แก่ลูกจ้างของเจ้า และแก่คนต่างด้าวที่อยู่กับเจ้า
7 พืชผลแห่งแผ่นดินทั้งสิ้น จะเป็นอาหารของสัตว์เลี้ยงของเจ้า และของสัตว์ป่าที่อยู่ในแผ่นดินของเจ้า
8 เจ้าจงนับปีสะบาโตเจ็ดปีคือเจ็ดปีจบเวลาปีสะบาโตเจ็ดปีจึงเป็นสี่สิบเก้าปีแก่เจ้า
9 เจ้าจงให้เปาแตรดังสนั่นในวันที่สิบเดือนที่เจ็ด

เจ้าจึงให้เปาตรทั่วแผ่นดินในวันทำการสมมลทิน
10 เจ้าจึงถือปีที่ห้าสิบไว้เป็นปีบริสุทธิ
และประกาศอิสรภาพแก่บรรดาคนที่อาศัยอยู่ทั่วแผ่นดินของเจ้า ให้เป็นปีเสียงแตรแก่เจ้า
ให้ทุกคนกลับไปยังภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน และกลับไปสู่ครอบครัวของตน
11 ปีที่ห้าสิบนั้นเป็นปีเสียงแตรของเจ้า ในปีนั้นเจ้าอย่าหว่านพืชหรือเกี่ยวเก็บผลที่เกิดขึ้นมาเอง
หรือเก็บอันจากเถาที่มีได้ตกแต่ง
12 เพราะเป็นปีเสียงแตร จะเป็นปีบริสุทธิแก่เจ้า เจ้าจึงรับประทานพืชผลที่ออกมาจากนาในปีนั้น
13 ในปีเสียงแตรนี้ให้ทุกคนกลับไปสู่ภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน
14 ถ้าเจ้ายชนาให้เพื่อนบ้านเกิด หรือซื้อจากเพื่อนบ้านเกิด เจ้าอย่าไถกัน
15 ตามจำนวนปีหลังจากปีเสียงแตร
เจ้าจึงซื้อนาจากเพื่อนบ้านของเจ้าและให้เขาขายแก่เจ้าตามจำนวนปีที่ปลูกพืชได้
16 ถ้ามากปีก็ต้องเพิ่มราคาสูงขึ้น ถ้าน้อยปีเจ้าจึงลดราคาให้ต่ำลง
เพราะที่เขาขายนั้นเขาก็ขายตามจำนวนปีที่ปลูกพืช
17 เจ้าอย่าไถกัน แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
18 เพราะฉะนั้นเจ้าจงกระทำตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษาคำตัดสินของเราและปฏิบัติตาม
ดังนั้นเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นอย่างปลอดภัยได้
19 แผ่นดินจะอำนวยผลให้เจ้าได้รับประทานอย่างอิมหน่า และอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย
20 ถ้าเจ้าจะพูดว่า 'ดูเถิด ถ้าเราทั้งหลายหว่านหรือเกี่ยวพืชผลของเราไม่ได้
ในปีที่เจ็ดเราเอาจะรับประทาน'
21 เราจะบัญชาพรของเราให้มีเหนือเจ้าในปีที่หก เพื่อจะมีพืชผลพอสำหรับสามปี
22 เมื่อเจ้าหว่านในปีที่แปดเจ้าจะรับประทานของเก่าของเจ้านปีปีที่เก้า
เมื่อเจ้าได้พืชผลใหม่เข้ามาเจ้าก็ยิ่งรับประทานพืชผลเก่าของเจ้าอยู่
23 เจ้าทั้งหลายจะขายที่ดินของเจ้าให้ขาดไม่ได้เพราะว่าดินนั้นเป็นของเรา
เพราะเจ้าเป็นคนต่างด้าวและเป็นคนอาศัยอยู่กับเรา
24 หว่าไปในแผ่นดินที่เจ้ายึดถืออยู่ เจ้าจึงให้มีการไถถอนที่ดินดิน
25 ถ้าที่หนึ่งของเจ้าขายจนลงและขายที่ดินส่วนหนึ่งของเขา
หากว่ามีผู้ใดในพี่น้องของเขามาไถถอนที่นั้น ก็จงให้เขาไถถอนที่ซึ่งพี่น้องของเขาขายไปนั้น
26 ถ้าขายคนนั้นไม่มีญาติมาไถถอนให้ และตัวเขาสามารถจะไถถอนเอง
27 ก็จงให้คนที่ไถ่ในปีทั้งหลายที่เขาขายไป
และเงินที่เหลือนั้นจงคืนให้แก่คนที่เขาขายให้และคนใดก็ได้เข้าไปในที่ดินของเขาได้
28 แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะไถคืนมา ที่ดินที่เขาได้ขายไปจะคงอยู่ในมือของผู้ซื้อจนถึงปีเสียงแตร
และในปีเสียงแตรนี้ ที่ดินจะออกไปและเขาจะได้ที่ดินของเขากลับคืน
29 ถ้าผู้ใดขายเรือนซึ่งอยู่ในเมืองที่มีกำแพง เมื่อขายไปแล้วให้เขาไถถอนคืนได้ภายในหนึ่งปีแรก
ให้เขามีสิทธิในการไถถอนคืนได้หนึ่งปีเต็ม
30 ถ้าในเวลาหนึ่งปีเต็มเขาไม่ทำการไถถอน ก็ให้จัดการเสียให้เป็นการแน่นอนว่า
ผู้ที่ซื้อไปมีสิทธิเหนือเรือนที่อยู่ในเมืองที่มีกำแพงนั้นสิทธิขาดแล้ว ตลอดชั่วอายุของเขา
ในปีเสียงแตรเขาไม่ต้องคืนให้
31 แต่เรือนในชนบทที่ไม่มีกำแพงล้อมให้นับเขาเป็นพวกเดียวกับท้องนาในประเทศนั้น
คือไถถอนคืนได้ และจะต้องคืนกลับให้เจ้าของเดิมในปีเสียงแตร
32 แต่อย่าไรก็ตามเมืองของคนเลวี หรือบ้านในเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์
คนเลวีจะไถถอนคืนได้ทุกเวลา
33 ถ้าผู้ใดซื้อของจากคนเลวี
เรือนซึ่งถูกขายไปนั้นกับเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์ต้องกลับคืนในปีเสียงแตร
เพราะเรือนทั้งหลายในหัวเมืองของพวกเลวีนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาท่ามกลางพวกอิสราเอล
34 แต่ทุ่งนาที่ล้อมรอบหัวเมืองทั้งหลายของพวกเขานั้นจะขายไม่ได้
เพราะว่าเป็นกรรมสิทธิ์ถาวรของเขาทั้งหลาย
35 ถ้าพี่น้องของเจ้าขายจนลงและเสียงตัวเองอยู่กับเจ้าไม่ได้ เจ้าจะต้องชูกำลังเขา
ถึงเขาเป็นคนต่างด้าวหรือคนอาศัย เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับเจ้า
36 อย่าเอาดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่มอะไรจากเขา แต่จงยำเกรงพระเจ้า
เพื่อว่าพี่น้องของเจ้าจะอยู่ใกล้ชิดกับเจ้าได้
37 เจ้าอย่าให้เขาข่มเงินด้วยติดดอกเบีย หรืออย่าให้อาหารเพื่อเอาค่าไจจากเขา
38 เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์
เพื่อยกแผ่นดินคานาอันให้แก่เจ้า และที่จะเป็นพระเจ้าของเจ้า
39 ถ้าพี่น้องที่อยู่ใกล้ชิดกับเจ้าขายจนลง และขายตัวให้แก่เจ้า เจ้าอย่าให้เขาทำงานเหมือนทาส
40 ให้เขาอยู่กับเจ้าอย่างลูกจ้างหรือคนที่อาศัยอยู่ด้วย ให้เขาปรนนิบัติเจ้าไปถึงปีเสียงแตร
41 แล้วเขาและลูกหลานของเขาจะออกไปจากเจ้ากลับไปสู่ครอบครัวของเขา
และกลับไปอยู่ในที่ดินของบิดาของเขา
42 เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นทาสของเราที่เราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์
เขาจะขายตัวเป็นทาสไม่ได้
43 เจ้าอย่าข่มขี่เขาให้ลำบาก แต่จงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า
44 ส่วนทาสชายหญิงซึ่งมีได้นั้น
เจ้าจะซื้อทาสชายหญิงจากท่ามกลางบรรดาประชาชนที่อยู่ที่ข้างเคียงเจ้าก็ได้
45 ยิ่งกว่านั้นเจ้าจะซื้อจากคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้าทั้งครอบครัวของเขาซึ่งเป็นคนเกิด
ในแผ่นดินของเจ้า และเขาจะตกเป็นทาสของเจ้าก็ได้
46 เจ้าจะทาสีบุตรภรรยาของเขาให้แก่ลูกหลานของเจ้า ให้เป็นมรดกแก่เขาเป็นกรรมสิทธิ์
เจ้าได้เขาได้อย่างทาสเป็นนิตย์ก็ได้
แต่เจ้าทั้งหลายอย่าปกครองพี่น้องจนอิสราเอลด้วยความรุนแรง
47 ถ้าคนต่างด้าวหรือคนที่อาศัยอยู่กับเจ้ามีมืชน และพี่น้องของเจ้าที่อยู่ใกล้ชิดกับเขาขายจนลง
และขายตัวให้แก่คนต่างด้าวหรือผู้ที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้น
หรือขายให้แก่ญาติคนหนึ่งคนใดของคนต่างด้าวนั้น
48 เมื่อเขาขายตัวแล้วก็ให้มีการไถถอน คือพี่น้องคนหนึ่งคนใดของเขาทำการไถถอนเขาได้
49 หรือลูกหรือลูกพี่ลูกน้องจะทำการไถถอนเขาก็ได้
หรือญาติพี่น้องของครอบครัวของเขาจะไถถอนเขาก็ได้ หรือถ้าเขามีความสามารถ
เขาจะไถถอนตัวเองก็ได้

50 จงให้ผู้ขายตัวนั้นปีทั้งหลายที่เขาตัวกับผู้ซื้อตัวเขาไป ว่าเขาได้ขายตัวกี่ปีจนถึงปีเสียงแตร
ค่าตัวของเขาเป็นค่าตามจำนวนปีเหล่านั้น
เวลาที่เขาอยู่กับเจ้าของตัวเขานั้นคิดตามเวลาของลูกจ้าง
51 ถ้ามีเวลาอีกหลายปี เขาต้องชำระเงินคืนเท่ากับเงินที่ถูกซื้อมา นับเป็นค่าไถถอนตัวเขา
52 ถ้ายังเหลือน้อยปีจนถึงปีเสียงแตร ก็ให้ผู้ขายตัวติดกับผู้ซื้อตัวไว้เป็นราคาค่าไถถอนเท่านั้น
และตามจำนวนปีเหล่านั้น เขาจะคืนเงินให้แก่ผู้ซื้อตัว
53 ผู้ขายตัวนั้นจะต้องอยู่กับผู้ซื้อตัวตั้งลูกจ้างที่จจะเป็นปี
อย่าให้นายปกครองเขาอย่างกดขี่ในสายตาของเจ้า
54 ถ้าเขาไถ่ไถถอนตามที่กล่าวมานี้ก็ให้ปล่อยเขาในปีเสียงแตร ทั้งเขาพร้อมกับลูกของเขา
55 สำหรับเรา คนอิสราเอลเป็นทาสของเรา เขาเป็นทาสของเราที่เราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์
เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา"

Chapter 26

1 "เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำรูปเคารพหรือรูปแกะสลักสำหรับตัว หรือตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์
และเจ้าทั้งหลายอย่าตั้งสิ่งใดๆที่เป็นรูปสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใดด้วยศิลาไว้ในแผ่นดินของเจ้า
เพื่อแก่การกราบไหว้ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
2 เจ้าจงรักษาสะบาโตทั้งหลายของเราและเคารพต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโฮวาห์
3 ถ้าเจ้าทั้งหลายดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเราและรักษาบัญญัติของเราและกระทำตาม
4 เราจะประทานแผ่นดินอุดมแก่เจ้า และแผ่นดินจะเกิดพืชผลและต้นไม้ในทุ่งจะบังเกิดผล
5 และเวลาเรวาดข้าวจะเนิ่นนานถึงฤดูเก็บผลอู่ และฤดูเก็บผลอู่จะเนิ่นนานไปถึงฤดูหว่าน
และเจ้าจะรับประทานอาหารอย่างอิมหน่า และอยู่ในแผ่นดินของเจ้าอย่างปลอดภัย
6 เราจะไม่มีความสงบสุขในแผ่นดิน เจ้าทั้งหลายจะนอนลง และไม่มีผู้ใดที่จะทำให้ง่วงกลัว
เราจักจัดสัตว์ร้ายจากแผ่นดินและดาบจะไม่ผ่านแผ่นดินของเจ้าเลย
7 เจ้าจะขับไล่ศัตรูของเจ้า และเขาทั้งหลายจะล้มลงต่อหน้าเจ้าด้วยดาบ
8
พวกเจ้าทุกคนจะขับไล่ศัตรูร้อยคนและพวกเจ้าร้อยคนจะขับไล่ศัตรูหมื่นคนให้กระจัดกระจายไป
และศัตรูของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบต่อหน้าเจ้า
9 เพราะเราจะคิดถึงเจ้า จะกระทำให้เจ้ามีลูกดกและทวีมากขึ้น และตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า
10 เราจะได้รับประทานของที่สมส่วนไว้ทาน
และเจ้าจะต้องเอาของเก่าออกไปเพราะเหตุของใหม่นั้น
11 และเราจะตั้งพลับพลาของเราไว้ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และจิตใจของเราจะไม่เกลียดเจ้า
12 เราจะทำเนิในหมู่พวกเจ้า และจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นพลีพรของเรา
13 เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์
เพื่อเจ้าจะมีดีเป็นทาสของเขา เราได้หักคานแอกของเจ้าออกเสีย เพื่อให้เจ้ายืนตัวตรงได้
14 ถ้าเจ้ามีได้ซึ่งของเรา และจะไม่กระทำตามบัญญัติทั้งหมดเหล่านี้
15 ถ้าเจ้าปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเรา และใจของเจ้าเกลียดชังต่อคำตัดสินของเรา
เจ้าจึงไม่กระทำตามบัญญัติทั้งสิ้นของเรา แต่ทำลายพันธสัญญาของเรา
16 เราจึงจะกระทำดังนี้แก่เจ้า คือเราจะตั้งความหวาดกลัวต่อหน้าเจ้า ความผ่ายผอม
และความเจ็บไข้ ซึ่งทำให้หายนดาทรุดโทรม และกระทำให้จิตใจเศร้าหมอง
เจ้าทั้งหลายจะหว่านพืชไว้เสียเปล่า เพราะศัตรูของเจ้าจะมากิน
17 เราจะตั้งหนามของเราต่อสู้เจ้า เจ้าจะล้มตายต่อหน้าศัตรูของเจ้าทั้งหลาย
คนที่เกลียดชังเจ้าจะปกครองอยู่เหนือเจ้า เจ้าจะหลบหนีไปทั้งที่ไม่มีใครไล่ติดตาม
18 ถ้าเจ้าทั้งหลายยังไม่เชื่อฟังเราเพราะสิ่งทั้งปวงเหล่านี้
เราจึงจะลงโทษเจ้าทั้งหลายให้ทวีขึ้นอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปของเจ้า
19 เราจะทำลายความเอ่อเต็มในกำลังอำนาจของเจ้า
เราจะทำให้ฟ้าสวรรค์ของเจ้าเหมือนเหล็ก และพื้นดินของเจ้าเหมือนทองสัมฤทธิ์
20 เจ้าทั้งหลายจะเปลี่ยนกำลังเสียเปล่าๆ เพราะแผ่นดินของเจ้าจะไม่มีพืชผล
และต้นไม้ในแผ่นดินก็จะไม่บังเกิดผล
21 ถ้าเจ้ายัดนาเน้นขัดแย้งเราอยู่และไม่เชื่อฟังเรา
เราจะนำภัยพิบัติให้ทวีอีกเจ็ดเท่ามายังเจ้าตามการบาปทั้งหลายของเจ้า
22 เราจะทำลายสัตว์ป่าเข้ามาท่ามกลางพวกเจ้าด้วย มันจะแย่งชิงลูกหลานของเจ้า
และทำลายสัตว์ใช้งานของเจ้า และทำให้เจ้าเหลือน้อย และถนนหลวงของเจ้าก็จะร้างเปล่าไป
23 และถ้าด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้ายังไม่หันมาหาเรา และยังประพฤติดขัดแย้งเราอยู่
24 แล้วเราจะดำเนินการขัดแย้งเจ้าทั้งหลายด้วย
และจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้งหลายของเจ้า
25 เราจะทำลายมาเหนือเจ้า ซึ่งลงโทษเจ้าตามพันธสัญญา ถ้าเจ้าเข้ามารวมกันอยู่ในเมือง
เราจะนำโรคร้ายมาในหมู่พวกเจ้า และเจ้าจะตกอยู่ในมือของศัตรู
26 เมื่อเราทำลายเสบียงอาหารของเจ้า ผู้หญิงสิบคนจะชิงขนมของเจ้าด้วยดาบอันเดียว
แล้วเอาขนมมาซึ่งให้เจ้า เจ้าจะรับประทานแต่จะไม่อิ่ม
27 แล้วถ้าเป็นอย่างนี้แล้ว เจ้ายังไม่เชื่อฟังเรา แต่ประพฤติขัดแย้งเรา
28 เราจะทำเนิการขัดแย้งเจ้าอย่างรุนแรง
และเราจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้งหลายของเจ้า
29 เราจะทำเนิบุตรชายของเจ้า และเจ้าจะกินเนื่อบุตรสาวของเจ้า
30 เราจะทำลายปฐมนิสถานสูงทั้งหลายของเจ้า และตัดทำลายรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า
และโยนศพของเจ้าลงเหนือซากรูปเคารพของเจ้า และจิตใจของเราจะเกลียดชังเจ้า
31 เราจะทำให้เมืองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้าร้างไป
และเราจะไม่ถมกลืนอันหอมหวานของเจ้า
32 และเราจะนำแผ่นดินนี้ไปสู่การรกร้างและศัตรูของเจ้าที่อาศัยอยู่ในนั้นจะตกตะลึงกับแผ่นดิน
นั้น
33 และเราจะให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ
และเราจะชักดาบออกมาไล่ตามเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะรกร้าง
และเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งเสียเปล่าๆ

34 แผ่นดินจะขึ้นหมกกับสะบาโตเหล่านั้นของมันทราบเท่าที่แผ่นดินนั้นยังว่างเปล่าอยู่ และเจ้าต้องไปอยู่ในแผ่นดินของศัตรู ซึ่งขณะนั้นแผ่นดินก็จะได้หยุดพัก และขึ้นหมกกับสะบาโตเหล่านั้นของมัน

35 ตรบาเท่าที่แผ่นดินยังว่างเปล่าอยู่ก็มันจะได้หยุดพัก เพราะมิได้หยุดพักในสะบาโตของพวกเขาขณะที่เจ้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น

36 ส่วนพวกเจ้าทั้งหลายที่ยังเหลืออยู่เราจะให้เขามีใจอ่อนแอในแผ่นดินของศัตรู จนเสียใจไปไม่ไหวจะไล่ตามเขา และเขาจะหนีเหมือนคนหนีจากดาบ และเขาจะล้มลงทั้งที่ไม่มีคนไล่ติดตาม

37 และเขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยกันและกัน เหมือนคนหนีดาบทั้งที่ไม่มีคนตามมา และเจ้าจะไม่กำลังต่อต้านศัตรูของเจ้า

38 เจ้าทั้งหลายจะพินาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและแผ่นดินของศัตรูของเจ้าจะกินเจ้าเสีย

39 ส่วนเจ้าทั้งหลายที่เหลืออยู่จะทรุดโทรมไปในแผ่นดินศัตรูของเจ้านั้นเพราะความชั่วช้าของตน และเพราะความชั่วช้าของบรรพบุรุษของตน เขาจะต้องทรุดโทรมไปอย่างบรรพบุรุษด้วย

40 แต่ถ้าเขาทั้งหลายสราภพความชั่วช้าของเขา และความชั่วช้าของบรรพบุรุษ ซึ่งเขาทั้งหลายกระทำการละเมิดต่อเรา ด้วยการละเมิดของเขานั้น และที่ได้ประทุษร้ายต่อเราด้วย

41 และเราจึงดำเนินการขัดแย้งเขาทั้งหลายด้วย และได้นำเขาเข้าแผ่นดินแห่งศัตรูของเขา ถ้าเมื่อนั้นจิตใจอ่อนอกหรือของเขาอ่อนลงแล้ว และเขายอมรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขาแล้ว

42 เราจึงจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อयाโคบ และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออิสอัค และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออับราฮัม และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น

43 แต่แผ่นดินจะต้องถูกละไว้จากเขาและจะได้ขึ้นหมกกับสะบาโตเหล่านั้นของมันขณะที่มันยังว่างเปล่าอยู่โดยไม่มีความชั่วช้าทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะยอมรับการลงโทษในความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้รังเกียจคำตัดสินของเรา และเพราะจิตใจของเขาเกลียดชังกฎเกณฑ์ของเรา

44 ถึงเพียงนั้นก็ เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในแผ่นดินศัตรูของเขา เราจะไมละทิ้งเขา เราจะไม่เกลียดชังเขาถึงกับจะทำลายเขาเสียให้หมดทีเดียว และทำลายพันธสัญญาซึ่งมีกับเขาเสีย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา

45 เพราะเห็นแก่เขาเราจะรำลึกถึงพันธสัญญาซึ่งมีต่อบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเราได้พาเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของเขา เราคือพระเยโฮวาห์"

46 สิ่งเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสิน และพระราชบัญญัติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ระหว่างพระองค์กับชนชาติอิสราเอลบนภูเขาซีนาย โดยมีโมเสส

Chapter 27

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

2 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ใดปฏิญาณเป็นพิเศษไว้ บุคคลผู้ที่ถูกปฏิญาณไว้วันนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ ตามราคาของท่าน

3 ให้เจ้ากำหนดราคาดังนี้

ผู้ชายอายุตั้งแต่ยี่สิบถึงหกสิบปีจะเป็นค่าเงินห้าสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์

4 ถ้าผู้นั้นเป็นผู้หญิง ให้เจ้ากำหนดราคาเป็นค่าเงินสามสิบเชเชล

5 ถ้าผู้นั้นอายุห้าขวบถึงยี่สิบปี ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินยี่สิบเชเชล และผู้หญิงสิบเชเชล

6 ถ้าผู้นั้นอายุนึ่งเดือนถึงห้าขวบ ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินห้าเชเชล ให้เจ้ากำหนดราคาผู้หญิงเป็นเงินสามเชเชล

7 ถ้าเป็นบุคคลอายุตั้งแต่หกสิบปีขึ้นไป ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินสิบเชเชลและผู้หญิงเป็นสิบเชเชล

8 แต่ถ้าผู้นั้นเป็นคนจนมีน้อยกว่าค่าตัวก็ให้เขาไปหาปุโรหิต ให้ปุโรหิตกำหนดราคาตามกำลังของผู้ที่ถูกปฏิญาณ ปุโรหิตจะกำหนดราคาของคนนั้น

9 ถ้าเป็นสัตว์อย่างที่มีมนุษย์นำมาถวายพระเยโฮวาห์ สิ่งใดที่มีมนุษย์ถวายแด่พระเยโฮวาห์ก็ถือว่าเป็นของบริสุทธิ์

10 อย่าให้เขาทำอะไรมาแทนหรือเปลี่ยน เอาดีมาเปลี่ยนไม่ได้ หรือเอาไม่ดีมาเปลี่ยนดี ถ้าเขาทำการเปลี่ยนสัตว์ ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนและตัวที่ถูกเปลี่ยนจะต้องบริสุทธิ์

11 ถ้าเป็นสัตว์มลทินซึ่งไม่พินำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้ผู้ให้นำสัตว์ตัวนั้นไปหาปุโรหิต

12 แล้วปุโรหิตจะตีค่าว่าเป็นของดีหรือไม่ดี ท่านผู้เป็นปุโรหิตกำหนดราคาเท่าใดก็ได้เป็นเท่านั้น

13 ถ้าเขาจะฆ่าสัตว์นั้นก็ให้เขาเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาที่ตีไว้

14 เมื่อคนใดถวายเรือนของตนไว้เป็นของบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ ปุโรหิตต้องกำหนดราคาตามดีไม่ดี ปุโรหิตกำหนดราคาเท่าใดก็ได้เป็นเท่านั้น

15 ถ้าผู้ที่ถวายเรือนไว้ประสงค์จะได้เรือนของเขา ก็ให้ผู้นั้นเพิ่มเงินอีกหนึ่งในห้าของราคาเรือนที่ตีไว้ แล้วเรือนนั้นจึงตกเป็นของเขาได้

16 ถ้าผู้ใดถวายที่ดินส่วนหนึ่งแด่พระเยโฮวาห์ซึ่งเป็นมรดกตกแก่เขา ให้เจ้ากำหนดราคาของที่ดินตามจำนวนเมล็ดพืชที่ว่างลงในดินนั้น ถ้าที่นาได้เมล็ดบารลีนหนึ่งโอมอร์ ให้กำหนดราคาเป็นเงินห้าสิบเชเชล

17 ถ้าเขาถวายนาไปเสียแด่เร ก็ให้คงเดิมราคาที่เขากำหนด

18 ถ้าเขาถวายที่นากายหลังปีเสียแด่เร ก็ให้ปุโรหิตคำนวณค่าเงินตามจำนวนปีที่เหลืออยู่กว่าจะถึงปีเสียแด่เร ให้หักเสียจากราคาที่เขากำหนด

19 ถ้าผู้ที่ถวายนาประสงค์จะได้นานั้นก็ให้เขาเพิ่มค่าเงินอีกหนึ่งในห้าของกำหนดราคาที่ตีไว้ แล้วนานั้นจะเป็นของเขา

20 แต่ถ้าเขาไม่ประสงค์จะได้นาหรือเขาได้ขายนานั้นให้แก่อีกคนหนึ่งแล้ว ก็อย่าให้ได้อีกเลย

21 แต่หากันเมื่อออกไปในปีเสียแด่เรก็เป็นของบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์

คนงานที่ตีถวายจึงเป็นของปุโรหิต

22 ถ้าคนใดซื้อนามาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งไม่ใช่ส่วนมรดกที่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา

23 ปุโรหิตจะคำนวณค่านามันจนถึงปีเสียแด่เร ในวันนั้นเจ้าของเขาต้องถวายเงินเท่ากับค่านามันที่ตีไว้ เป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์

24 พอถึงปีเสียแด่เรานั้นต้องกลับไปตกแก่ผู้ที่ขายให้เขาซึ่งเป็นเจ้าของเดิม ตามมรดกที่ตกมาเป็นของเขา

25 การกำหนดราคาทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามค่าเงินเชเชลของสถานบริสุทธิ์ ยี่สิบเก-ราห์เป็นหนึ่งเชเชล

26 แต่ลูกสัตว์หัวป็นินอย่าให้ใครนำมาถวาย เพราะที่เป็นสัตว์หัวป็นตกเป็นของพระเยโฮวาห์แล้ว วัวก็ดี แกะก็ดี เป็นของพระเยโฮวาห์

27 ถ้าเป็นสัตว์มลทินจงให้เขาซื้อคืนตามกำหนดราคาของเจ้า โดยเพิ่มหนึ่งในห้าของกำหนดราคาที่ตีไว้ ถ้าเขาไม่ไ่ก็ให้ขายเสียตามกำหนดราคาที่ตีไว้

28 แต่สิ่งใดที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่เขาถืออยู่ ไม่ว่าเป็นคนหรือสัตว์ หรือที่นาอันเป็นมรดกตกแก่เขาจะขายหรือได้ไม่ได้เลย เพราะสิ่งที่ถวายแล้วเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุดแด่พระเยโฮวาห์

29 ทุกสิ่งที่ถูกถวายแล้ว คือสิ่งที่ต้องทำลายเสียจากมนุษย์ อย่าให้ถ่ถอน แต่ต้องถูกฆ่าเสียแน่นอน

30 สิบชักหนึ่งทั้งสิ้นที่ได้จากแผ่นดิน เป็นพืชที่ได้จากแผ่นดินก็ดี หรือผลจากต้นไม้ก็ดี เป็นของพระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์

31 ถ้าคนใดประสงค์จะได้สิบชักหนึ่งส่วนใดของเขา เขาต้องเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของสิบชักหนึ่งนั้น

32 และสิบชักหนึ่งที่ได้อาจจากฝูงวัว หรือฝูงแพะแกะ คือสัตว์หนึ่งในสิบตัวที่ลอดได้ไม่เท้าของผู้นั้น จะเป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์

33 อย่าให้พิจารณาว่าดีหรือไม่ดี อย่าให้เขาสับเปลี่ยน ถ้าเขาสับเปลี่ยน ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนกับตัวที่ถูกเปลี่ยนเป็นของบริสุทธิ์ ได้ไม่ได้"

34 เหล่านี้เป็นบทบัญญัติที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติไว้กับโมเสสสำหรับคนอิสราเอลบนภูเขาซีนาย

NUMBERS

Chapter 1

1 ณ วันที่หนึ่งเดือนที่สองปีที่สองตั้งแต่เขาทั้งหลายออกจากประเทศอียิปต์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในแผ่นดินแห่งธุมนุม ณ ถิ่นที่ภูกันดารซีนายว่า

2 "เจ้านับหมูมขนอิสราเอลทั้งหมดตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษตามจำนวนรายชื่อผู้ชาย เรียงตัวทุกคน

3 ตั้งแต่อายุได้ยี่สิบปีขึ้นไปบรรดาคนที่ออกรบได้ในกองทัพพวกอิสราเอล

เจ้ากับอาโรนจงจัดตั้งเขาทั้งหลายไว้เป็นกองๆ

4 และจงมีคนอยู่ด้วยเจ้าจากทุกตระกูล ทุกคนนั้นให้เป็นหัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา

5 และเหล่านี้คือชื่อชายทั้งปวงที่จะยืนอยู่กับเจ้าคือ เอลีชูรบบุตรชายเชเชเดอร์ จากตระกูลรูเบน

6 เชลูมิเอลบุตรชายสุรีดัดย์ จากตระกูลสิเมโอน

7 นาซันบุตรชายอัมมีนาตับ จากตระกูลยูดาห์

8 เนธันเอลบุตรชายศุอร จากตระกูลอิสสาคาร์

9 เอลีอับบุตรชายเอโลน จากตระกูลเศบูลุน

10 จากลูกหลานของโยเซฟ มีเอลีชามาบุตรชายอัมมีสุด จากตระกูลเอฟราอิม และกามาเอลบุตรชายเปลาซุร จากตระกูลมนัสเสห์

11 อาบีดันบุตรชายกิเดโอนี จากตระกูลเบนยามิน

12 อาหิเยเชอร์บุตรชายอัมมีดัดย์ จากตระกูลดาบ

13 ปากีเอลบุตรชายโยคราน จากตระกูลอาเชอร์

14 เอลียาซาบุตรชายเดอเอล จากตระกูลกาด

15 อาหิราบุตรชายเอนัน จากตระกูลนัฟทาลี"

16 คนเหล่านี้เป็นคนที่มีหมูมขนเลือกให้เป็นประมุขแห่งตระกูลของบรรพบุรุษของเขา เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆ

17 โมเสสและอาโรนได้นำนคนเหล่านี้ที่ระบุชื่อมาแล้ว

18 และในวันที่หนึ่งเดือนที่สองคนเหล่านี้ก็เรียกประชุมชนทั้งหมด เข้ามาขึ้นทะเบียนตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อเรียงตัวคนทั้งปวงที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป

19 ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสไว้ ท่านจึงนับคนที่ถิ่นที่ภูกันดารซีนายดังนี้

20 คนรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด

21 จำนวนคนในตระกูลรูเบนเป็นสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน

22 คนสิเมโอน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ทุกคนที่เขา นับตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด

23 จำนวนคนในตระกูลสิเมโอนเป็นห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน

24 คนกาด โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด

25 จำนวนคนในตระกูลกาดเป็นสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน

26 คนยูดาห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด

27 จำนวนคนในตระกูลยูดาห์เป็นเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน

28 คนอิสสาคาร์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด

29 จำนวนคนในตระกูลอิสสาคาร์เป็นห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน

30 คนเศบูลุน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปออกรบได้ทั้งหมด

31 จำนวนคนในตระกูลเศบูลุนเป็นห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน
32 จากลูกหลานของโยเซฟ คือคนเอฟราอิม โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว
ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มียาอยู่ตั้งแต่ยิสปีขึ้นไปก็ออกรบได้ทั้งหมด
33 จำนวนคนตระกูลเอฟราอิมเป็นสี่หมื่นห้าร้อยคน
34 คนมนัสเสห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ
ตามจำนวนรายชื่อคนที่มียาอยู่ตั้งแต่ยิสปีขึ้นไปก็ออกรบได้ทั้งหมด
35 จำนวนคนในตระกูลมนัสเสห์เป็นสามหมื่นสองพันสองร้อยคน
36 คนเบนยามิน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ
ตามจำนวนรายชื่อคนที่มียาอยู่ตั้งแต่ยิสปีขึ้นไปก็ออกรบได้ทั้งหมด
37 จำนวนคนในตระกูลเบนยามินเป็นสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน
38 คนดาน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ
ตามจำนวนรายชื่อคนที่มียาอยู่ตั้งแต่ยิสปีขึ้นไปก็ออกรบได้ทั้งหมด
39 จำนวนคนในตระกูลดานเป็นหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน
40 คนอาเชอร์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ
ตามจำนวนรายชื่อคนที่มียาอยู่ตั้งแต่ยิสปีขึ้นไปก็ออกรบได้ทั้งหมด
41 จำนวนคนในตระกูลอาเชอร์เป็นสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน
42 คน نفتาลี โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ
ตามจำนวนรายชื่อคนที่มียาอยู่ตั้งแต่ยิสปีขึ้นไปก็ออกรบได้ทั้งหมด
43 จำนวนคนในตระกูล نفتาลีเป็นห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน
44 จำนวนคนเหล่านี้เป็นคนที่โมเสสกับอาโรน และประมุขทั้งสิบสองคนของชนอิสราเอล
ผู้แทนเรือนบรรพบุรุษของตนได้นำไว้
45 ฉะนั้นจำนวนคนอิสราเอลทั้งหมดที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ
ตามจำนวนคนที่มียาอยู่ตั้งแต่ยิสปีขึ้นไปทุกคนในอิสราเอลซึ่งออกรบได้
46 จำนวนคนทั้งหมดที่นับนั้นเป็นหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน
47 แต่มีได้นับคนเลวีตามตระกูลบรรพบุรุษของตนรวมด้วย
48 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
49 "เฉพาะตระกูลเลวีเจ้าย่านับและอย่าทำสามะในครัวไว้ในคนอิสราเอล
50 แต่เจ้าจงตั้งคนเลวีไว้สำหรับพลับพลาพระโอวาท
สำหรับบรรดาเครื่องใช้กับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพลับพลา ให้เขาชนพลับพลาและบรรดาเครื่องใช้
กับปฏิบัติงานพลับพลานั้นและตั้งเต็นท์ที่อยู่รอบพลับพลา
51 เมื่อจะยกพลับพลาไปคนเลวีจะต้องรื้อพลับพลาลง
และเมื่อจะตั้งพลับพลาขึ้นก็ให้คนเลวีเป็นผู้จัดตั้ง ผู้อื่นเข้ามาใกล้พลับพลา
ผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตาย
52 ให้คนอิสราเอลตั้งเต็นท์ตามที่ของตนแต่ละพวก และแต่ละคนตามค่ายของตน
และแต่ละคนตามตระกูลของตน
53 แต่ให้คนเลวีตั้งเต็นท์รอบพลับพลาพระโอวาท เพื่อมิให้พระพิโรธเกิดเหนือชุมนุมชนอิสราเอล
ให้ตระกูลเลวีปฏิบัติงานพลับพลาพระโอวาท"
54 คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น
เขาทั้งหลายกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

Chapter 2

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2 "ให้คนอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ตามธงของตนทุกคน ตามธงตราเรือนบรรพบุรุษของตน
ให้ตั้งเต็นท์หน้าเข้าหาพลับพลาแห่งชุมนุมทุกด้าน
3 พวกที่ตั้งค่ายด้านตะวันออกทางขวาจากทิศขึ้น ให้เป็นธงธงค่ายยูดาห์ตามกองของเขา
นาโธบุตรชายอัมมีนาตจะเป็นนายกองของชนยูดาห์
4 พลโยธาทันบับไว้วันมีเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน
5 ให้ตระกูลอิสสาคาร์ตั้งค่ายเรียงถัดมา ในด้านเอลบุตรชายสุอาร์จะเป็นนายกองของคนอิสสาคาร์
6 พลโยธาทันบับไว้วันมีห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน
7 ให้ตระกูลเศบูลุนเรียงถัดยูดาห์ไป เอลีอับบุตรชายเฮโลนจะเป็นนายกองของคนเศบูลุน
8 พลโยธาทันบับไว้วันมีห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน
9 จำนวนชนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายยูดาห์ตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนแปดหมื่นหกพันสี่ร้อยคน
เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่ถือธง
10 ให้ธงค่ายของรูเบนตั้งทางทิศใต้ตามกองของเขา
เอลีชูรบบุตรชายเชเดเออร์จะเป็นนายกองของชนรูเบน
11 พลโยธาทันบับไว้วันมีสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน
12 ให้ตระกูลสิเมโอนตั้งค่ายเรียงถัดมา เกลอิมบุตรชายสุริซัดดีจะเป็นนายกองของชนสิเมโอน
13 พลโยธาทันบับไว้วันมีห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน
14 ให้ตระกูลกาดเรียงถัดรูเบนไป เอลียาสาบุตรชายเรูเอลจะเป็นนายกองของชนกาด
15 พลโยธาทันบับไว้วันมีสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน
16 จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายรูเบนตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นหนึ่งพันสี่ร้อยห้า
สิบคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่ถือธง
17 แล้วให้ยกพลับพลาแห่งชุมนุมเดินตามไป ให้ค่ายคนเลวีอยู่กลางกระบวนค่าย
เขาตั้งค่ายอยู่อันดับใดก็ให้ออกเดินไปตามอันดับนั้น ทุกค่ายตามอันดับตามธงตระกูลของตน
18 ให้ธงค่ายของเอฟราอิมตั้งทางทิศตะวันตกตามกองของเขา
เอลีชามาบุตรชายอัมมีสุดจะเป็นนายกองของชนเอฟราอิม
19 พลโยธาทันบับไว้วันมีสี่หมื่นห้าร้อยคน
20 ให้คนตระกูลมนัสเสห์เรียงถัดมา กามาเลบุตรชายเปดาซูร์จะเป็นนายกองของชนมนัสเสห์
21 พลโยธาทันบับไว้วันมีสามหมื่นสองพันสองร้อยคน
22 ให้ตระกูลเบนยามินเรียงถัดเอฟราอิมไป
อาบิดันบุตรชายกิเดโอนจะเป็นนายกองของชนเบนยามิน
23 พลโยธาทันบับไว้วันมีสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน

24 จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายเอฟราอิมตามกองของเขาเป็นหนึ่งแสนแปดพันหนึ่งร้อยคน
เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่สาม
25 ให้ธงค่ายของดานตั้งทางทิศเหนือตามกองของเขา
อาหิเยเชอร์บุตรชายอัมมีซัดดีจะเป็นนายกองของชนดาน
26 พลโยธาทันบับไว้วันมีหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน
27 ให้ตระกูลอาเชอร์ตั้งค่ายเรียงถัดมา ปากีเอลบุตรชายโอรานจะเป็นนายกองของชนอาเชอร์
28 พลโยธาทันบับไว้วันมีสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน
29 ให้ตระกูล نفتาลีตั้งค่ายเรียงถัดดานไป อาหิราบุตรชายเอนันจะเป็นนายกองของชน نفتาลี
30 พลโยธาทันบับไว้วันมีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน
31 จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายดาน เป็นหนึ่งแสนห้าหมื่นเจ็ดพันหกร้อยคน
เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกสุดท้าย เดินตามธงตระกูลของตน"
32 คนเหล่านี้เป็นชนชาติอิสราเอลที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ
คนทั้งหมดที่อยู่ในค่ายนับตามกองมีหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน
33 แต่มีได้นับพวกเลวีรวมเข้าในคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส
34 คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น เขาทั้งหลายตั้งค่ายอยู่ตามธง
และยกออกเดินไปทุกคนตามครอบครัวของตน ตามเรือนบรรพบุรุษของตน
ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

Chapter 3

1 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอาโรนและโมเสสครั้งเมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสบนภูเขาซีนาย
2 ชื่อบุตรชายของอาโรนมีดังนี้ นาดับบุตรหาวี อาบิฮู เอเลอาซาร์และอิธามาร์
3 นี่แหละเป็นชื่อบุตรชายของอาโรนที่ได้เจิมไว้เป็นปุโรหิต
เป็นผู้ที่ทำงานสถาปนาไว้ให้ปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต
4 แต่มานาเสห์และอาบิฮูตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
เมื่อเขาเอาไฟที่ผิดรูปแบบมาถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ถิ่นทูกันดารซีนาย
และดังนั้นก็มิมีบุตร ดังนั้นเอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงได้ปรานีบุตรในตำแหน่งปุโรหิตอยู่ในสายตาท
องอาโรนบิดาของเขา
5 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
6 "จงนำตระกูลเลวีเข้ามาใกล้ และตั้งเขาไว้ต่อหน้าอาโรนปุโรหิต ให้เขาปรานีบุตรอาโรน
7 เขาจะปฏิบัติหน้าที่แทนอาโรนและแทนชุมนุมชนทั้งหมดหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม
ขณะเขาปฏิบัติงานที่พลับพลา
8 เขาจะดูแลบรรดาเครื่องใช้ของพลับพลาแห่งชุมนุม และปฏิบัติหน้าที่แทนคนอิสราเอล
เมื่อเขาปฏิบัติงานที่พลับพลา
9 จงมอบคนเลวีไว้กับอาโรนและกับบุตรชายทั้งหลายของอาโรน
เขาทั้งหลายรับเลือกจากคนอิสราเอลมอบไว้กับอาโรนแล้ว
10 เจ้าจงแต่งตั้งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนให้ปฏิบัติงานตามตำแหน่งปุโรหิต
แต่คนอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย"
11 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
12 "ดูเถิด เราเองได้เลือกคนเลวีจากคนอิสราเอลแทนบรรดาบุตรหาวีที่ท่ามกลางคนอิสราเอลที่เคล
ออกจากกรรมมารดา ก่อน คนเลวีจะเป็นของเรา
13 เพราะบรรดาบุตรหาวีนี้เป็นของเรา
ในวันที่เราได้ประหารชีวิตบุตรหาวีทั้งหลายในประเทศอียิปต์นั้น
เราได้เลือกบรรดาบุตรหาวีในอิสราเอล ทั้งมนุษย์และสัตว์เดียวิ์จำนวนไว้เป็นของเรา
ทั้งหลายเหล่านี้ต้องเป็นของเรา เราคือพระเยโฮวาห์"
14 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ถิ่นทูกันดารซีนายว่า
15 "จงนับคนเลวีตามเรือนบรรพบุรุษและตามครอบครัว
คือทำงานจับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไป"
16 โมเสสจึงได้นำเขาทั้งหลายตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ตั้งที่พระองค์ตรัสสั่งไว้
17 ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรชายของเลวี คือเกอร์โชน โคอาท และเมารี
18 ชื่อบุตรชายของเกอร์โชนตามครอบครัว คือลิมนีและติมอี
19 บุตรชายของโคอาทตามครอบครัว คืออัมราม อิสสาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล
20 และบุตรชายของเมารีตามครอบครัว คือมาลี และมุชี นี่เป็นครอบครัวคนเลวี
ตามเรือนบรรพบุรุษของเขา
21 วงศ์เกอร์โชนมีครอบครัวลิมนีและครอบครัวติมอี เหล่านี้เป็นครอบครัวเกอร์โชน
22 จำนวนคนทั้งหลาย
คือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นเจ็ดพันห้าร้อยคน
23 ครอบครัวเกอร์โชนนั้นจะต้องตั้งค่ายอยู่ข้างหลังพลับพลาด้านตะวันตก
24 เมื่อลียาสาบุตรชายเรูเอลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเกอร์โชน
25 งานที่วงศ์เกอร์โชนปฏิบัติในพลับพลาแห่งชุมนุมมีงานพลับพลา
งานเต็นท์พร้อมกับเครื่องคลุมเต็นท์ และม่านประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
26 ม่านบังแดดและม่านประตูลาน ซึ่งอยู่รอบพลับพลาและแท่นบูชา
รวมทั้งถือโยกทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้
27 วงศ์โคอาทมีครอบครัวอัมราม ครอบครัวอิสสาร์ ครอบครัวเฮโบรน ครอบครัวอุสซีเอล
เหล่านี้เป็นครอบครัวโคอาท
28 ตามจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นแปดพันหกร้อยคน
เป็นคนปฏิบัติหน้าที่สถานบริสุทธิ์
29 บรรดาครอบครัวลูกหลานของโคอาทจะตั้งค่ายอยู่ทางด้านใต้ของพลับพลา
30 เมื่อลียาสาบุตรชายอุสซีเอลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของครอบครัวโคอาท
31 คนเหล่านี้มีหน้าที่ดูแลหีบพระโอวาท ใต้ ต้นพระทิม
แท่นบูชาทั้งสองและเครื่องใช้ต่างๆของสถานบริสุทธิ์ ซึ่งปุโรหิตได้ปฏิบัติงานและม่าน
ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้
32 เอเลอาซาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตเป็นนายใหญ่เหนือหัวหน้าของคนเลวีและตราตราผู้

มีหน้าที่ปฏิบัติสถานบริสุทธิ์

33 วงศ์เมารี่มีครอบครัวมาลี และครอบครัวมุธี เหล่านี้เป็นครอบครัวเมารี่

34

จำนวนคนทั้งหลายคือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปเป็นหกพันสองร้อยคน

35 และศุรีเอลบุตรชายอาบิฮายีลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของครอบครัวเมารี่

คนเหล่านี้จะตั้งค่ายอยู่ด้านเหนือของพลับพลา

36 งานที่กำหนดให้แก่ลูกหลานเมารี่คืองานดูแลไม้กรอบพลับพลา ไม้กลอน ไม้เสา

ฐานรองและเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้

37 และเสารอบลาน พร้อมกับฐานรอง หลักหมุดและเชือกโยง

38 และบุคคลที่จะตั้งค่ายอยู่หน้าพลับพลาด้านตะวันออกหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม

ด้านที่ดวงอาทิตย์ขึ้น มีโมเสสและอาโรนกับลูกหลานของท่าน

มีหน้าที่ดูแลการปรนนิบัติภายในสถานบริสุทธิ์และบรรดากิจการที่พึงกระทำเพื่อคนอิสราเอล

และผู้ใดอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย

39 บรรดาคนที่นับเข้าในคนเลวี ซึ่งมีโมเสสและอาโรนได้นับตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์

เป็นบรรดาผู้ชายทั้งหมดตามครอบครัวที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปเป็นสองหมื่นสองพันคน

40 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนับบุตรชายหัวปีทั้งหลายของคนอิสราเอล

ที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป จงจดจำนวนรายชื่อไว้

41 เจ้าจงบันทึกพวกเลวีไว้ให้เรา (เราคือพระเยโฮวาห์)

ทั้งนี้เพื่อแทนบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอล

และให้สัตว์ทั้งปวงของชนเลวีแทนสัตว์หัวปีทั้งหลายของคนอิสราเอล"

42 ดังนั้นโมเสสจึงได้นับบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่าน

43 บุตรชายหัวปีทั้งหลายตามจำนวนคือหนึ่งนับได้ ซึ่งมีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป

มีสองหมื่นสองพันสองร้อยเจ็ดสิบสามคน

44 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

45 "จงเอาคนเลวีแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอล

และเอาสัตว์ทั้งหลายของคนเลวีแทนสัตว์ของคนอิสราเอล คนเลวีจะเป็นของเรา

เราคือพระเยโฮวาห์

46 สำหรับเป็นค่าไถ่บุตรหัวปีของคนอิสราเอลจำนวนสองร้อยเจ็ดสิบสามคนที่เกินจำนวนผู้ชายคนเลวี่นั้น

47 เจ้าจงเก็บคนละห้าเชเชล คือจงเก็บตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ (เชเชลหนึ่งมียี่สิบเก-ราห์)

48 และมอบเงินซึ่งต้องเสียเป็นค่าไถ่ของคนที่เป็นเหล่านั้นให้ไว้แก่อารอนและลูกหลานของท่าน"

49 โมเสสจึงเก็บเงินค่าไถ่จากคนเหล่านั้นที่เกินกว่าจำนวนคนที่คนเลวีได้ไว้

50 คือท่านเก็บเงินจากบุตรหัวปีของคนอิสราเอล เป็นเงินจำนวนหนึ่งพันสามร้อยหกสิบห้าเชเชล

นับตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์

51 และโมเสสได้นำเอาเงินค่าไถ่แก่อารอนและลูกหลานของอารอน

ตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

Chapter 4

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า

2 "จงทำสำมะโนครัวลูกหลานโคฮาต จากคนเลวี ตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ

3 จากคนที่มียูสาหมสับปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม

4 นี่เป็นงานที่ลูกหลานโคฮาตจะกระทำในพลับพลาแห่งชุมนุม คืองานที่กระทำต่อสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด

5 เมื่อจะเคลื่อนย้ายค่ายไป อารอนและบุตรชายของท่านจะเข้าไปข้างใน

และปลดม่านกำบังออกเอาคลุมหีบพระโยอาห์ไว้

6 แล้วเอาหนึ่งทาศักคลุม และเอาผ้าสีฟ้าล้วนคลุมบนนั้น และสอดคานหาม

7 และเอาผ้าสีฟ้าปูลงบนโต๊ะสำหรับชนมวงหน้าพระพักตร์แล้ววางจานและช้อน

อ่างน้ำและคนโทที่รินเครื่องดื่มบูชา

และชนมวงหน้าพระพักตร์เป็นนิตย์ก็ให้วางอยู่บนผ้าสีฟ้านั้นด้วย

8 แล้วเอาผ้าสีแดงคลุม บนนั้นเอาหนึ่งทาศักคลุมอีก แล้วสอดคานหาม

9 แล้วให้เขาเอาผ้าสีฟ้าคลุมชั้นประณีที่ใ้สูงสุด คลุมตะเกียง ตะโกรตใต้ตะเกียง ถาดใส่ตะไกร

และบรรดาภาชนะใส่น้ำมันเดิมตะเกียง

10 เอาหนึ่งทาศักห่อตะเกียงและเครื่องประกอบทั้งหมด แล้วใส่ไว้บนโครงหาม

11 ให้เขาเอาผ้าสีฟ้ามาคลุมแท่นทองคำ เอาหนึ่งทาศักคลุมไว้ แล้วสอดคานหาม

12 และให้เขาเอาผ้าสีฟ้าห่อภาชนะเครื่องใช้ซึ่งใส่อยู่ในสถานบริสุทธิ์และคลุมเสียด้วยหนึ่งทาศัก

และใส่ไว้บนโครงหาม

13 ให้เอาชีเผื่อออกจากแท่นบูชา เอาผ้าสีม่วงคลุมแท่นเสีย

14 เอาภาชนะประจำแท่นทั้งหมดซึ่งเป็นเครื่องใช้ประจำแท่น มีกระถางไฟ ช่อเทียนเนื้อ พว้า ชาม และภาชนะประจำแท่นทั้งสิ้นวางไว้ข้างบน แล้วเอาหนึ่งทาศักคลุม และสอดคานหาม

15 เมื่ออารอนและบุตรชายคลุมสถานบริสุทธิ์และคลุมบรรดาเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์เสร็จแล้ว

เมื่อถึงเวลาเคลื่อนย้ายค่ายลูกหลานโคฮาตจึงจะเข้ามาหาม

แต่เขาต้องไม่แตะต้องของบริสุทธิ์เหล่านั้นเกลือกว่าเขาจะต้องตาย

สิ่งเหล่านี้และที่เป็นของประจำพลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งลูกหลานของโคฮาตจะต้องหาม

16 แล้วเอาภาชนะบรรดาของอารอนปุโรหิตจะต้องดูแลน้ำมันสำหรับตะเกียง เครื่องหอม

เครื่องธัญญาหารประจำวัน และน้ำมันเจิม

และดูแลพลับพลาทั้งหมดกับบรรดาสิ่งของในพลับพลา

คือสถานบริสุทธิ์และเครื่องประกอบด้วย"

17 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า

18 "อย่าตัดตระกูลครอบครัวคนโคฮาตออกเสียจากคนเลวี

19 แต่จงกระทำแก่เขาเพื่อจะให้เขามีชีวิตและไม่ตาย

เมื่อเขาทั้งหลายเข้ามาใกล้ของบริสุทธิ์ที่สุดเหล่านั้น คืออารอนและบุตรชายทั้งหลายของอารอนจะ

เข้าไปตั้งเขาทั้งหลายไว้ตามงานและภาระของเขาทุกคน

20 แต่อย่าให้คนโคฮาตเข้าไปมองของบริสุทธิ์แม้แต่จิตใจเดียวเกลือกว่าเขาจะต้องตาย"

21 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

22 "จงทำสำมะโนครัวลูกหลานเกอร์โชน ตามเรือนบรรพบุรุษตามครอบครัวของเขาด้วย

23 เจ้าจงนับคนที่มียูยติงแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้

เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม

24 ต่อไปนี้เป็นการงานของครอบครัวเกอร์โชน คืองานปรนนิบัติและงานแบกภาระ

25 ให้เขาทั้งหลายขนม่านพลับพลา

และขนพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับผ้าคลุมและหนึ่งทาศักที่คลุมอยู่ข้างบน

และผ้าม่านสำหรับบังประตูพลับพลาแห่งชุมนุม

26 และม่านบังลาน และม่านทางเข้าประตูลานซึ่งอยู่รอบพลับพลาและแท่นบูชา และเชือกโยง

และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น เขาจะต้องกระทำงานที่ควรกระทำทุกอย่างที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้

27 ให้อารอนและบุตรชายทั้งหลายของอารอนบังคับบัญชาบุตรชายทั้งหลายของเกอร์โชนเรื่องทุก

สิ่งที่เขาจะต้องชน และงานทุกอย่างที่เขาจะต้องกระทำ และเจ้าจะต้องกำหนดทุกสิ่งที่เขาจะต้องชน

28 นี่เป็นภาระงานของครอบครัวคนเกอร์โชนในพลับพลาแห่งชุมนุม

และอิสมาโรบุตรชายของอารอนปุโรหิตจะบังคับดูแลงานของคนเหล่านั้น

29 ฝ่ายคนเมารี่นั้น เจ้าจงนับเขาตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ

30 เจ้าจงนับคนที่มียูสาหมสับปีขึ้นไปถึงห้าสิบปี

ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม

31 และต่อไปนี้เป็นสิ่งที่กำหนดให้เขาชน งานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม

คือไม้กรอบพลับพลา ไม้กลอน ไม้เสาและฐานรอง

32 เสารอบลานพร้อมกับฐานรอง หลักหมุดและเชือกโยง

เครื่องใช้และเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เจ้าจงกำหนดคือสิ่งของที่เขาต้องหาม

33 นี่เป็นการงานของครอบครัวคนเมารี่

เป็นงานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม

ในบังคับบัญชาของอิสมาโรบุตรชายของอารอนปุโรหิต"

34 โมเสสและอารอนและบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชนได้นับคนโคฮาต

ตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ

35

ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม

36 และจำนวนคนตามครอบครัวของเขาเป็นสองพันเจ็ดร้อยห้าสิบคน

37 นี่แหละเป็นจำนวนคนในครอบครัวของโคฮาต บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม

ซึ่งโมเสสและอารอนได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโดยโมเสส

38 จำนวนคนในลูกหลานเกอร์โชน ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ

39 ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้

เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม

40 จำนวนคนตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นสองพันหกร้อยสามสิบคน

41 นี่เป็นจำนวนคนในครอบครัวคนเกอร์โชน บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม

ซึ่งโมเสสและอารอนได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโดยโมเสส

42 จำนวนคนในครอบครัวคนเมารี่ ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ

43 ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้

เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม

44 จำนวนคนตามครอบครัวของเขาเป็นสามพันสองร้อยคน

45 นี่แหละเป็นจำนวนคนที่นับได้ในครอบครัวคนเมารี่

ซึ่งโมเสสและอารอนได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโดยโมเสส

46 บรรดาคนเลวีที่นับได้ ผู้ที่โมเสสและอารอนและบรรดาหัวหน้าของคนอิสราเอลได้นับไว้

ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ

47 ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานและทำงานบนภาระได้ในพลับพลาแห่ง

ชุมนุม

48 จำนวนคนที่นับได้นั้นเป็นแปดพันห้าร้อยแปดสิบคน

49 เขาทั้งหลายได้ถูกนับตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทางโมเสส

ให้ทุกคนทำงานปรนนิบัติเครื่องบนชนของเขา

ดังนั้นแหละโมเสสได้นับเขาไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

Chapter 5

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

2 "จงบัญชาคนอิสราเอลให้ส่งบรรดาคนโรคร้อน และทุกคนที่มีสิ่งไหลออก

และทุกคนที่มัสลินเพราะการถูกชกจากศพให้ไปนอกค่าย

3 เจ้าจงสั่งทั้งผู้ชายและผู้หญิงให้ไปนอกค่าย

เพื่อมิให้เขากระทำให้ค่ายของเขาซึ่งเราสถิตอยู่ท่ามกลางนั้นเป็นมลทิน"

4 และคนอิสราเอลก็กระทำตาม และส่งคนเหล่านั้นให้ไปนอกค่าย

พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสไว้ประการใด คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น

5 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

6 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ชายก็ดีหรือผู้หญิงก็ดีกระทำบาปอย่างที่มีมนุษย์กระทำ

คือประพฤติกการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ และผู้หนึ่งมีความผิดแล้ว

7 ก็ให้ผู้อื่นสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ และให้เขาคืนสิ่งที่จะผิดซึ่งเขาได้มานั้นเต็มตามเดิม

ทั้งเพิ่มอีกหนึ่งในห้าส่วนให้แก่เจ้าของเดิมผู้ที่เขาได้กระทำการละเมิดต่อ

8 ถ้านั้นนั้นไม่มีพี่น้องที่จะรับของคืนก็ให้ถวายของที่ดินนั้นแต่พระเยโฮวาห์ทางปุโรหิตรวมทั้งแ

งผู้สำหรับบูชามลทินบาป ซึ่งเขาต้องบูชามลทินบาปของเขา

9 และของบริสุทธิ์ที่คนอิสราเอลนำมาถวายทุกสิ่งอันนั้นให้แก่ปุโรหิตก็ตกเป็นของปุโรหิต

10 สิ่งบริสุทธิ์ของทุกคนให้ตกเป็นของปุโรหิตและทุกสิ่งที่เขานำไปถวายปุโรหิตก็ต้องตกเป็นของ

ปุโรหิต"

11 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

12 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าภรรยาของผู้ชายคนใดหลงประพฤตินอกใจสามี

13 มีชายอื่นมานอนร่วมกับนางพันดาสามีของนาง แม่นางได้กระทำตัวให้เป็นมลทินแล้ว แต่ไม่มีใครรู้เห็นและยังไม่มีพยาน เพราะจับไม่ได้คำที่

14 จิตทั้งหลายก็มาลึงสามี เขาจึงทั้งหลายกรรยาของเขา และกรรยาได้กระทำตัวให้มลทิน หรือจิตทั้งหลายมาลึงสามี เขาจึงทั้งหลายกรรยาของเขา แม่นางกรรยาได้กระทำตัวให้มลทิน

15 ก็ให้ชายผู้นั้นพากรรยาของตนไปหาปุโรหิต นำเครื่องบูชาสำหรับกรรยาไป เมื่อบาบริลหนึ่งในลิบบเอฟาห์ อย่าให้เขาเท่านั้นหรือใส่ถ้ำภายในแ่งนั้น เพราะเป็นศัญญบูชาเรื่องความทั้งหวง เป็นศัญญบูชาแห่งความรำลึกถึงในหระลิกถึงความชั่วช้า

16 และปุโรหิตจะนำนางมาใกล้ให้เข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์

17 และปุโรหิตจะเอาหน้าบริสุทท์ที่ใส่ภาชนะดิน ปุโรหิตจะเอาผงคลีที่พื้นพลับพลาใส่ในน้ำนั้น

18 และปุโรหิตจะให้นางเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ และแก้มายผมของนางออก และส่งศัญญบูชาแห่งความรำลึกให้นางคือว่า อันเป็นศัญญบูชาแห่งความทั้งหวง แล้วปุโรหิตจะถือหน้าแห่งความขมขื่นที่น้การสาปแช่งนั้นไว้เอง

19 แล้วปุโรหิตจะให้นางปฏิญาณตัวว่า 'ถ้าไม่มีชายใดมานอนกับเจ้า หรือเจ้าไม่หันเหไปกระทำมลทิน เมื่อเจ้ายังอยู่ในอำนาจของสามี ก็ให้เจ้าพ้นเสียจากหน้าแห่งความขมขื่นที่น้การสาปแช่งนี้

20 แต่ถ้าเจ้าได้หลงไปแม่เจ้าอยู่ในอำนาจของสามีและได้กระทำตัวเองให้เป็นมลทินและชายอื่นนอกจากสามีได้เข้านอนด้วยแล้ว'

21 ก็ให้ปุโรหิตกระทำให้หญิงนั้นกล่าวคำปฏิญาณสาปแช่ง และปุโรหิตจะกล่าวแก่ผู้หญิงนั้นว่า 'ขอให้พระเยโฮวาห์ทรงกระทำเจ้าให้เป็นคำสาปแช่ง และเป็นคำปฏิญาณท่ามกลางชนชาติของเจ้า ในเมื่อพระเยโฮวาห์กระทำให้โดนเขาเจ้าสืบและกระทำต่อเจ้าให้ป้องกันแล้ว

22 ขอให้น้ำแห่งคำสาปแช่งนี้เข้าในตัวเจ้ากระทำให้ท้องเจ้าป่อง และกระทำให้โดนเขาเจ้าสืบไป' และนางนั้นจะต้องกล่าวว่า 'เอเมน เอเมน'

23 แล้วปุโรหิตจะเขียนคำสาปแช่งลงในหนังสือ และลบความนั้นออกเสียด้วยน้ำแห่งความขมขื่น

24 แล้วให้หญิงนั้นดื่มหน้าแห่งความขมขื่นที่น้การสาปแช่ง แล้วน้ำที่น้การสาปแช่งนั้นจะเข้าไปในตัวนางเป็นความเดือนผาด

25 และปุโรหิตจะเอาศัญญบูชาแห่งความทั้งหวงออกจากมือนาง แกว่งไปแกว่งมาถวายศัญญบูชานั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วนำไปถวายที่แท่นบูชา

26 และปุโรหิตจะหยิบศัญญบูชาจากมือหนึ่งเป็นส่นที่ระลิก แล้วเผาเสียบนแท่นบูชา แล้วจึงให้หญิงนั้นดื่มหน้านั้น

27 เมื่อให้หญิงนั้นดื่มหน้าแล้ว ต่อมา ถ้านางกระทำตัวให้มลทินและประพฤตินอกใจสามี น้ำที่น้การสาปแช่งนั้นจะเข้าไปในตัวนางเป็นความเดือนผาด ท้องจะป่องและโดนเขาเจ้าสืบไป และหญิงนั้นจะเป็นคำสาปแช่งท่ามกลางชนชาติของนาง

28 ถ้าหญิงนั้นมิได้มีมลทิน แต่บริสุทท์ นางจะพ้นความผิดและตั้งครบก

29 นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องความทั้งหวงเมื่อกรรยาแม้จะอยู่ในอำนาจของสามีได้หลงไปกระทำตนให้มลทิน

30 หรือเมื่อจิตทั้งหลายลึงผู้ชาย และเขาทั้งหลายกรรยาของเขา แล้วเขาต้องให้นางไปเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะปฏิบัติต่อนางตามพระราชบัญญัตินี้ทุกประการ

31 ผู้ชายจึงจะพ้นความชั่วช้า แต่ผู้หญิงจะต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง"

Chapter 6

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

2 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ชายก็ดี ผู้หญิงก็ดี ปลีกตัวด้วยการกระทำสัตย์ปฏิญาณ คือปฏิญาณเป็นนาซีร์ คือปลีกตัวออกจากแต่พระเยโฮวาห์

3 ก็ให้ผู้นั้นปลีกตัวออกจากเล้าฝูงแกะและสุรา เขาต้องไม่ดื่มน้ำส้มที่ได้จากเล้าฝูงหรือสุรา ไม่ดื่มหน้าองุ่นหรือรับประทานองุ่น ไม่ว่าสดหรือแห้ง

4 ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมานั้น เขาต้องไม่รับประทานสิ่งใดที่ได้จากต้นองุ่น แม้เป็นเมล็ดหรือเปลือกองุ่นก็ดี

5 ตลอดเวลาที่เขาปฏิญาณปลีกตัวออกมานั้น อย่าให้มิดโดนลูกศีรษะของเขา เขาต้องบริสุทท์จนกว่าจะสิ้นกำหนดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาจะต้องไว้มวยาว

6 ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาต้องไม่เข้าใกล้ศพ

7 อย่าทำตัวให้มลทินด้วยบิดามารดาหรือพี่น้องชายหญิงที่ตาย เพราะที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเจ้านั้นเป็นพันธะของเขา

8 ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมา เขาต้องบริสุทท์แด่พระเยโฮวาห์

9 และถ้ามีคนมาตายอยู่ใกล้ตัวเขาปัจจุบันทันด่วน ศีรษะของเขาที่ชำระให้บริสุทท์ไว้ก็เป็นมลทินเสียแล้ว เขาต้องโดนศีรษะของเขาในวันชำระตัวคือในวันที่เจ็ดนั้นเขาต้องโดนศีรษะ

10 ในวันที่แปดเขาต้องนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวไปให้ปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม

11 และปุโรหิตจะถวายบูชาตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป อีกตัวหนึ่งถวายเป็นเครื่องเผาบูชา ลมบกินให้เขา เพราะเขาได้กระทำผิดเหตุเรื่องศพ และเขาต้องชำระศีรษะให้บริสุทท์ในวันนั้นอีก

12 และให้เขาปลีกตัวออกจากแต่พระเยโฮวาห์ตลอดด้วยการปลีกตัวของเขา และนำลูกแกะอายุหนึ่งขวบมาเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด แต่เวลาก่อนนั้นนับไม่ได้ เพราะการปฏิญาณปลีกตัวของเขานั้นมีมลทินเสียแล้ว

13 เมื่อเวลาปลีกตัวของเขาคงแล้ว พระราชบัญญัติของพวกนาซีร์มีดังนี้ ให้เขาเข้ามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม

14 ให้เขาถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะผู้อายุขวบหนึ่งซึ่งปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา และลูกแกะเมียอายุขวบหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งซึ่งปราศจากตำหนิเป็นเครื่องสันติบูชา

15 และขนมปังไร้เชื้อกระจาดหนึ่ง ขนมทำด้วยอบแป้งกลุ่หน้มนั้

ขนมแผ่นไร้เชื้อหน้ามันพร้อมกับเครื่องศัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน

16 และปุโรหิตจะนำส่วนของเหล่านี้อาวยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วถวายเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชา

17 และปุโรหิตจะถวายแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับขนมปังไร้เชื้อกระจาดหนึ่ง ปุโรหิตจะถวายศัญญบูชาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กันด้วย

18 และผู้นั้นเป็นนาซีร์จะโดนศีรษะแห่งการปลีกตัวนั้นที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และนำเอาผมที่ศีรษะแห่งการปลีกตัวนั้นไปใส่ไฟที่อยู่ใต้เครื่องสันติบูชาเสีย

19 เมื่อผู้นั้นเป็นนาซีร์โดนผมแห่งการปลีกตัวเสร็จแล้ว ปุโรหิตจะนำเนื้อสันตทาน้ำของแกะตัวผู้ต้มแล้ว กับขนมปังไร้เชื้อก้อนหนึ่งจากกระจาด และขนมแผ่นไร้เชื้อแผ่นหนึ่งวางไว้ในมือทั้งสองของผู้เป็นนาซีร์นั้น

20 แล้วปุโรหิตจะนำส่วนของเหล่านั้นแกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นส่วนบริสุทท์ที่กินไว้สำหรับปุโรหิต พร้อมกับเนื้ออีกที่แกว่งถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายแล้ว ต่อจากนี้ผู้นั้นเป็นนาซีร์ก็ดื่มหน้าองุ่นได้

21 นี่เป็นพระราชบัญญัติของผู้เป็นนาซีร์ผู้ปฏิญาณ และเครื่องบูชาของเขาที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ในการปลีกตัว นอกจากสิ่งอื่นๆที่เขาถวายได้ ดังนั้นแหละเขาต้องกระทำตามพระราชบัญญัติของการปลีกตัวออกไปเป็นนาซีร์ตามที่เขาได้ปฏิญาณไว้"

22 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

23 "จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาว่า ท่านทั้งหลายจงถวายพรแก่คนอิสราเอลดังต่อไปนี้ คือว่าแก่เขาทั้งหลายว่า

24 ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระพรแก่ท่าน และพิทักษ์รักษาท่าน

25 ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอดแสงแก่ท่าน และทรงพระกรุณาท่าน

26 ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้มีพระพักตร์แช่มชื่นต่อท่านและประทานสันติสุขแก่ท่าน

27 ดังนั้นแหละให้เขาประทับนามของเรานือคนอิสราเอล และเราจะได้วยพรแก่เขาทั้งหลาย"

Chapter 7

1 เมื่อวันที่มีโมเสสดังพลับพลาเสร็จ และได้เจิมและได้ชำระพลับพลากับบรรดาเครื่องใช้สอยประจำพลับพลาให้บริสุทท์ และได้เจิมและชำระแท่นบูชากับภาชนะประจำทั้งหมดให้บริสุทท์แล้ว

2 บรรดาประมุขของคนอิสราเอล หัวหน้าเรือนบรรพบุรุษ คือประมุขของตระกูลต่างๆ ผู้อยู่เหนือผู้ที่ขึ้นทะเบียนไว้ ได้เข้ามา

3 และได้นำของขวัญตามถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ มีเกรียนประทุนหกเล่มกับวัวหูกคู่ ประมุขสองคนนำเกรียนเล่มหนึ่งและวัวคนละตัว ถวายเสียที่หน้าพลับพลา

4 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

5 "จงรับของเหล่านี้ไว้จากเขาเพื่อจะได้ใช้ในการปรนนิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม จมอมไว้กับคนแล้ว แก่ทุกคนตามงานปรนนิบัติของเขา"

6 โมเสสจึงนำเกรียนและวัวไปมอบให้แก่คนแล้ว

7 ท่านให้เกรียนสองเล่มกับวัวสองคู่แก่บุตรชายทั้งหลายของเกอร์โชนตามงานปรนนิบัติของเขา

8 ท่านมอบเกรียนสี่เล่มและวัวสี่คู่ให้แก่บุตรชายทั้งหลายของเมราธตามงานปรนนิบัติของเขา ซึ่งเป็นตามคำชี้แจงของอิธามารบุตรชายอาโรนปุโรหิต

9 แต่ท่านมิได้มอบอะไรให้แก่บุตรชายของโคธา

เพราะงานปรนนิบัติของเขาเป็นงานที่ต้องหามสิ่งของบริสุทท์บน่า

10 และบรรดาประมุขก็นำของขวัญมาเพื่อแบ่งกันมอบถวายแท่นบูชาในวันที่ทำพิธีเจิมแท่นบูชานั้น และพวกประมุขต่างก็ถวายเครื่องบูชาของตนหน้าแท่นบูชา

11 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

"ให้พวกประมุขมาถวายเครื่องบูชาของเขาวั้และคนในงานมอบถวายแท่นบูชา"

12 ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาในวันแรกคืออาโชนบุตรชายอัมมีนาดับแห่งตระกูลยูดาห์

13 ของถวายของเขาคืองานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล และชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทท์

ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแปงคลุ่หน้มนั้เต็มเพื่อเป็นศัญญบูชา

14 ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม

15 วัวหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา

16 ลูกแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป

17 วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของนาโชนบุตรชายของอัมมีนาดับ

18 วันที่สองเนธันเอลบุตรชายสุอาร์ประมุขของตระกูลอิสสาคาร์ถวายของ

19 เขาถวายของถวายของเขาเป็นงานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทท์

ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแปงคลุ่หน้มนั้เต็มเพื่อเป็นศัญญบูชา

20 ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม

21 วัวหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา

22 ลูกแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป

23 และวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเนธันเอลบุตรชายของสุอาร์

24 วันที่สามเอลีอับบุตรชายเฮโลนประมุขของคนเศบูลุนถวายของ

25 ของถวายของเขาคืองานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชเชล ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชเชลตามเชเชลของสถานบริสุทท์

ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแปงคลุ่หน้มนั้เต็มเพื่อเป็นศัญญบูชา

26 ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเชเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม

27 วัวหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา

28 ลูกแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป

29 วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา

สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลีอับบุตรชายของเฮโลน
 30 วันที่สี่เอลีอับบุตรชายของเฮเดออร์ประมุขของคนรูเบนถวายของ
 31 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชล
 32 ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชลตามเชลของสถานบริสุทธิ์
 33 ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญา
 34 ขอนทองคาลูกหนึ่งหนักสิบเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
 35 33 ว่าหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
 36 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป
 37 35 ว่าผู้สองตัว และผู้ห้า และผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา
 38 สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลีอับบุตรชายของเฮเดออร์
 39 วันที่ห้าเอลีอับบุตรชายผู้รั้งตั้งประมุขของคนเลวีถวายของ
 40 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชล
 41 ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชลตามเชลของสถานบริสุทธิ์
 42 ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญา
 43 ขอนทองคาลูกหนึ่งหนักสิบเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
 44 39 ว่าหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
 45 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป
 46 41 ว่าผู้สองตัว และผู้ห้า และผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา
 47 สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลีอับบุตรชายของเฮเดออร์
 48 วันที่เจ็ดเอลีอับบุตรชายผู้มีสุดประมุขของคนเลวีถวายของ
 49 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชล
 50 ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชลตามเชลของสถานบริสุทธิ์
 51 ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญา
 52 ขอนทองคาลูกหนึ่งหนักสิบเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
 53 51 ว่าหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
 54 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป
 55 53 ว่าผู้สองตัว และผู้ห้า และผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา
 56 สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลีอับบุตรชายของเฮเดออร์
 57 วันที่แปดกามาเลบุตรชายเฒ่าผู้รั้งประมุขของคนอิสราเอล
 58 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชล
 59 ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชลตามเชลของสถานบริสุทธิ์
 60 ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญา
 61 ขอนทองคาลูกหนึ่งหนักสิบเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
 62 57 ว่าหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
 63 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป
 64 59 ว่าผู้สองตัว และผู้ห้า และผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา
 65 สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของกามาเลบุตรชายของเฒ่าผู้รั้ง
 66 วันที่เก้าอาบิดันบุตรชายกิเดโอนีประมุขของคนเบนยามินถวายของ
 67 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชล
 68 ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชลตามเชลของสถานบริสุทธิ์
 69 ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญา
 70 ขอนทองคาลูกหนึ่งหนักสิบเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
 71 63 ว่าหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
 72 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป
 73 65 ว่าผู้สองตัว และผู้ห้า และผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา
 74 สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาบิดันบุตรชายของกิเดโอนี
 75 วันที่สิบอาหิเยเซอร์บุตรชายอัมมีรั้งตั้งประมุขของคนดานถวายของ
 76 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชล
 77 ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชลตามเชลของสถานบริสุทธิ์
 78 ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญา
 79 ขอนทองคาลูกหนึ่งหนักสิบเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
 80 67 ว่าหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
 81 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป
 82 69 ว่าผู้สองตัว และผู้ห้า และผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา
 83 สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาหิเยเซอร์บุตรชายของอัมมีรั้ง
 84 วันที่สิบเอ็ดปาเลบุตรชายโอรานประมุขของคนอาเชอร์ถวายของ
 85 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชล
 86 ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชลตามเชลของสถานบริสุทธิ์
 87 ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญา
 88 ขอนทองคาลูกหนึ่งหนักสิบเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
 89 71 ว่าหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
 90 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป
 91 73 ว่าผู้สองตัว และผู้ห้า และผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา
 92 สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของปาเลบุตรชายของโอราน
 93 วันที่สิบสองอาหิราบุตรชายเอณันประมุขของคนฟัทลาถวายของ

79 ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชล
 80 ขามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชลตามเชลของสถานบริสุทธิ์
 81 ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญา
 82 80 ขอนทองคาลูกหนึ่งหนักสิบเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
 83 81 ว่าหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
 84 82 ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป
 85 83 ว่าผู้สองตัว และผู้ห้า และผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา
 86 สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาหิราบุตรชายของเอณัน
 87 84 ต่อไปนี้เป็นของถวายในงานมอบถวายแทนบูชาจากประมุขของคณิสราเอล
 88 ในวันที่มีพิธีเจิมแทนบูชานั้นคือจางเงินสิบสองลูก ขามเงินสิบสองลูก ขอนทองคาลิบสองลูก
 89 85 จางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเชล และขามลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเชล
 90 เงินที่ภาชนะทั้งหมดหนักสองพันสี่ร้อยเชล ตามเชลของสถานบริสุทธิ์
 91 86 ขอนทองคาลิบสองลูก มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
 92 หนักลูกละสิบเชลตามเชลของสถานบริสุทธิ์ ทองคำที่ทำขึ้นทั้งหมดหนักหนึ่งร้อยยี่สิบเชล
 93 87 สัตว์สำหรับเครื่องเผาบูชา มีว่าผู้สิบสองตัว และผู้สิบสอง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบสิบสอง
 94 พร้อมกันเครื่องธัญญาบูชาลูก และแพะผู้สิบสองตัวสำหรับเป็นเครื่องบูชาได้บาป
 95 88 สัตว์ทั้งหมดที่ถวายเป็นเครื่องสันติบูชา มีว่าผู้ยี่สิบสี่ และผู้หกสิบ และผู้หกสิบ
 96 และลูกแกะอายุหนึ่งขวบหกสิบ
 97 นี้แหละเป็นของถวายในงานมอบถวายแทนบูชาเมื่อได้กระทำการเจิมแล้ว
 98 89 เมื่อโมเสสได้เข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อจะกราบทูลพระองค์
 99 ท่านไฉนพระสุรเสียงตรัสกับท่านมาจากพระที่นั่งกรุณา
 100 ซึ่งอยู่บนที่พระโอวาทท่ามกลางเศรฐทั้งสอง และพระสุรเสียงนั้นได้สนทนากับท่าน

Chapter 8

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
 2 "จงกล่าวแก่อาโรนว่า เมื่อจะตั้งตะเกียงให้ตะเกียงทั้งเจ็ดส่องแสงข้างหน้าคันประทีป"
 3 และอาโรนได้กระทำดังนั้น ท่านได้ตั้งตะเกียงให้ส่องแสงออกด้านหน้าคันประทีป
 4 ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งกับโมเสส
 5 เมื่อมีที่ทำการประทีปเป็นดังนี้ เป็นทองคำใช้ค้อนทุบ ตั้งตรงขึ้นไปถึงดอกเป็นผิวดน
 6 ตามแบบอย่างที่พระเยโฮวาห์สำแดงแก่โมเสส เขาจึงทำคันประทีปดังนี้
 7 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
 8 "จงยกคนเลวีออกจากคณิสราเอลและชำระเขาทั้งหลายเสีย
 9 เจ้าจงชำระเขาดังนี้ จงเอาน้ำชำระมาประพรมเขา ให้เขาโกนตลอดทั้งตัว
 10 ให้ซักเสื้อผ้าและชำระตัวให้สะอาด
 11 แล้วให้เขาทั้งหลายนำว่าหนุ่มตัวหนึ่ง กับเครื่องธัญญาบูชาลูก คือยอแด่งคลุกน้ำมัน
 12 และเจ้าจงนำว่าหนุ่มอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป
 13 แล้วจงพาคนเลวีมาหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และให้คณิสราเอลมาชุมนุมพร้อมกันหมด
 14 เมื่อเจ้าพาคนเลวีมากราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
 15 ให้คณิสราเอลเอามือของเขาวางบนคนเลวี
 16 และให้อาโรนถวายคนเลวีต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ให้เป็นเครื่องบูชาแก่งถวายจากประชาชน
 17 คณิสราเอล เพื่อเขาจะได้ทำงานปรนนิบัติพระเยโฮวาห์
 18 แล้วคนเลวีจะเอามือของตนวางบนหัวว่าผู้ทั้งสอง
 19 เจ้าจงเอาตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องบูชาได้บาป
 20 และอีกตัวหนึ่งให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อลบมลทินบาปของคนเลวี
 21 เจ้าจงตั้งคนเลวีให้คอยรับใช้อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรน
 22 และจงถวายเขาทั้งหลายให้เป็นเครื่องบูชาแก่งถวายแด่พระเยโฮวาห์
 23 ฉะนั้นและเจ้าจงแยกคนเลวีออกจากคณิสราเอล และคนเลวีจะเป็นของเรา
 24 ตั้งแต่นั้นไปคนเลวีจะเข้าปฏิบัติงานที่พลับพลาแห่งชุมนุม
 25 ในเมื่อเจ้าได้ชำระเขาและกระทำเป็นเครื่องบูชาแก่งถวายเขาไว้แล้ว
 26 เพราะเขาทั้งหมดถูกแยกออกจากคณิสราเอล และมอบไว้แก่เรา
 27 เราได้รับเขามาเป็นของเราแล้วแทนบูชาลูกที่เกิดจากครรภ์มารดาของคณิสราเอล
 28 แทนบุตรหัวปีของประชาชนอิสราเอลทั้งหมด
 29 เพราะว่าลูกหัวปีทั้งหมดของคณิสราเอลเป็นของเรา ทั้งคนและสัตว์
 30 ในวันที่เราได้สังหารบรรดาลูกหัวปีในแผ่นดินอียิปต์ เราได้เลือกเขาไว้เป็นของเรา
 31 และเราได้เลือกคนเลวีแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของคณิสราเอล
 32 และเราได้ให้คนเลวีจากคณิสราเอลไว้กับอาโรนและบุตรชายของอาโรน
 33 ให้ปฏิบัติงานแทนคณิสราเอลที่พลับพลาแห่งชุมนุม และทำการลบมลทินให้คณิสราเอล
 34 เพื่อว่าจะไม่มีภัยพิบัติบังเกิดแก่คณิสราเอล เมื่อคณิสราเอลเข้ามาใกล้สถานบริสุทธิ์"
 35 20 โมเสสและอาโรนและชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้กระทำต่อคนเลวีดังนี้
 36 ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสในเรื่องคนเลวีทุกประการ คณิสราเอลก็กระทำดังนี้
 37 คนเลวีได้ชำระตนให้สิ้นบาป และซักเสื้อผ้าของตน
 38 และอาโรนก็ถวายเขาเป็นเครื่องบูชาแก่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
 39 และอาโรนทำการลบมลทินชำระเขา
 40 22 แต่คนมาคนเลวีก็เข้าไปปฏิบัติงานที่พลับพลาแห่งชุมนุม
 41 ในการรับใช้อาโรนและบุตรชายของอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสเรื่องคนเลวี
 42 เขาจึงได้กระทำอย่างนั้นแก่เขาทั้งหลาย
 43 23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
 44 "เรื่องนี้จะเกี่ยวกับคนเลวี ให้คนเลวีที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบห้าขึ้นไป
 45 เข้าไปปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม
 46 25 พออายุได้ห้าสิบปีให้เขาหยุดปฏิบัติ ไม่ต้องทำงานต่อไป
 47 26 แต่ให้เขาชยันที่นั่งในพลับพลาแห่งชุมนุมดูแลการงาน ไม่ต้องลงมือทำเอง
 48 เจ้าจงกระทำเช่นนี้แก่คนเลวีเมื่อใกล้ท่านงานให้เขา"

Chapter 9

1 ในเดือนที่หนึ่งปีที่สองตั้งแต่เขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์
พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ถิ่นทุรกันดารขึ้นว่า
2 "ให้คนอิสราเอลถือเทศกาลปัสกามาตามเวลาที่กำหนดไว้
3 คือเดือนนี้ในวันขึ้นสิบสี่ค่ำ เวลาเย็น เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลปัสกามาตามเวลาที่กำหนดนั้น
เจ้าจงกระทำตามกฎหมายและพิธีต่างๆทั้งสิ้นของเทศกาลนั้น"
4 โมเสสจึงบอกคนอิสราเอลให้ถือเทศกาลปัสกา
5 เขาทั้งหลายได้ถือเทศกาลปัสกาในเดือนที่หนึ่งวันขึ้นสิบสี่ค่ำเวลาเย็นที่ถิ่นทุรกันดารขึ้น
ที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น
6 และมีผู้ชายบางคนที่มีมลทินเพราะถูกต้องศพ จึงถือปัสกาในวันนั้นไม่ได้
เขาจึงมาอยู่ต่อหน้าโมเสสและอาโรนในวันนั้น
7 เขาเหล่านั้นกล่าวแก่ท่านว่า "เรามีมลทินเพราะได้ถูกต้องศพ
ทำไมจึงห้ามมิให้เราถวายเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์ตามวันกำหนดท่ามกลางคนอิสราเอล"
8 และโมเสสบอกเขาว่า "จงคอยอยู่ก่อนที่เราจะฟังดูว่า
พระเยโฮวาห์จะตรัสสั่งอย่างไรแก่ท่าน"
9 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
10 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้ใดในพวกเจ้าหรือในเชื้อสายของเจ้ามีมลทินเพราะถูกต้องศพ
หรือไปทางไกลก็ให้ผู้นั้นถือปัสกาแต่พระเยโฮวาห์
11 ให้ถือปัสกาในเดือนที่สองวันขึ้นสิบสี่ค่ำเวลาเย็น ให้เขากินขนมอบไร้เชื้อและผักสด
12 เขาทั้งหลายต้องไม่ให้อะไรเหลือจนวันรุ่งขึ้น และไม่หักกระดูกแกะปัสกา
ให้กระทำตามกฎหมายในเรื่องถือเทศกาลปัสกาทุกประการ
13 แต่คนที่สะอาดและมีได้อยู่ในระหว่างการเดินทางแต่ยังไม่ถือเทศกาลปัสกา
ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา
เพราะเขามิได้นำเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์มาถวายตามกำหนดเวลา
ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาปของเขาเอง
14 ถ้าคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย
จะใคร่ถือเทศกาลปัสกาแต่พระเยโฮวาห์ตามกฎหมายของเทศกาลปัสกาและตามลักษณะก็ให้เขาถือได้
เจ้าจึงมีกฎอย่างเดียวกันสำหรับทั้งคนต่างด้าวและชาวเมือง"
15 ในวันที่จัดตั้งพลับพลาขึ้นมีเมฆมาปกคลุมพลับพลาไว้ คือเต็นท์พระโอวาท
เวลาเย็นเมฆนั้นก็อยู่เหนือพลับพลาปรากฏเหมือนเพลิงจางรุ่งเช้า
16 เป็นอย่างนั้นเสมอมา มีเมฆคลุมกลางวัน แต่กลางคืนปรากฏเหมือนเพลิง
17 เมื่อไรเมฆลอยขึ้นจากพลับพลา ภายหลังนั้นพวกอิสราเอลก็ยกเดินไป
ครั้นเมฆนั้นลอยหยุดอยู่ที่ใด คนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่นั่น
18 คนอิสราเอลออกเดินตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์
และเขาตั้งค่ายตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์
ตราบใดที่เมฆพักอยู่เหนือพลับพลาเขาก็ยังตั้งค่ายอยู่
19 แม้เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลาไม่นานหลายวัน
คนอิสราเอลก็ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ไม่ยกเดินไป
20 เมื่อเมฆลอยเหนือพลับพลาบ่อยวัน ตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาก็ยังอยู่ในค่าย
แล้วตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์เขาก็ยกออกเดินทาง
21 เมื่อเมฆลงอยู่ตั้งแต่เย็นจนเช้า ครั้นเมฆลอยขึ้นในตอนเช้าเขาก็ยกออกเดิน
ไม่ว่าเป็นกลางวันหรือกลางคืนก็ตาม เมื่อเมฆลอยขึ้นเขาก็ยกออกเดิน
22 ไม่ว่าเมฆจะลงอยู่เหนือพลับพลาสองวัน หรือเดือนหนึ่งหรือปีหนึ่ง
คนอิสราเอลก็อยู่ในค่ายนานเท่า่นั้น มิได้ยกออกไป แต่เมื่อเมฆลอยขึ้นเมื่อใด
เขาก็ยกออกไปเมื่อนั้น
23 เขาตั้งค่ายอยู่ตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์
และเขายกออกเดินตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็ปฏิบัติตามของพระเยโฮวาห์
ตามพระคำรัสที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสส

Chapter 10

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงทำแท่นเครื่องสักการะด้วยไม้ค้อนทุบ เจ้าจงใช้แท่นนั้นเรียกชุมนุมและใช้ร้องย่ำค่าย
3
เมื่อเปาแตรทั้งสองนั้นก็ให้ชุมนุมชนทั้งหมดมาประชุมพร้อมกันกับเจ้าที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
4 ถ้าเปาแตรคนเดียวให้พวกประชุมผู้เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆมาประชุมกับเจ้า
5 เมื่อเปาแตรปลุกให้บรรดาค่ายที่ตั้งอยู่ด้านตะวันออกยกออกเดิน
6 เมื่อเปาแตรปลุกหนที่สองให้บรรดาค่ายที่อยู่ด้านใต้ยกออกเดิน
เมื่อใดจะให้ยกออกเดินก็ให้เปาแตรปลุก
7 แต่เมื่อจะให้คนทั้งปวงมาประชุมพร้อมกัน จงเปาแตร แต่อย่าทำเสียงปลุก
8 ให้บุตรชายของอาโรนคือปุโรหิตเป็นคนเปาแตร แตرنี่จะเป็นกฎถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า
9 และเมื่อเจ้าทั้งหลายจะไปทำศึกในแผ่นดินของเจ้าผู้ศัตรูผู้มาบีบบังคับเจ้า
ก็ให้เปาแตรทำเสียงปลุก และเจ้าจะเป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
และเจ้าจะได้พ้นจากศัตรูของเจ้า
10 ในวันที่เจ้าทั้งหลายมีความยินดี และในงานเทศกาลและในวันต้นเดือนของเจ้า
เจ้าจงเปาแตรเหนือเครื่องเผาบูชาและเหนือสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชา
เป็นที่ให้พระเจ้าของเจ้าระลึกถึงเจ้า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า"
11 ต่อมาวันที่สิบเดือนที่สองปีที่สองทรงให้เมฆนั้นขึ้นจากพลับพลาพระโอวาท
12 คนอิสราเอลก็ยกเดินทางไปจากถิ่นทุรกันดารขึ้น และเมฆนั้นมายังอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน
13 เขาทั้งหลายได้ยกออกเดินไปเป็นครั้งแรกตามพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสสั่งโมเสส
14 ธงค่ายของชนยูดาห์ออกเดินไปเป็นกองก่อน มีนำชนบุตรชายอัมมีนาดับเป็นผู้นำพลโยธา
15 เน้นถันเอลบุตรชายสุอรนำพลโยธาตระกูลคนอิสราเอล

16 และเอลีอับบุตรชายเฮโลนนำพลโยธาทะกูลคนเศบูลุน
17 เมื่อรื้อพลับพลาแล้ว
บรรดาบุตรชายของเกอร์โซนและบุตรชายของเมารีย์ผู้แบกหามพลับพลาขึ้นก็ยกเดินไป
18 ธงค่ายของชนรูเบนออกเดินไปเป็นกองๆ เอลีชูบุตรชายเซเดเอร์เป็นผู้นำพลโยธา
19 เหลือมิเอลบุตรชายสุรีษัดยัณนำพลโยธาทะกูลคนสิเมโอน
20 เอลียาสาบุตรชายเดอเอลนำพลโยธาทะกูลคนกาด
21 แล้วคนโคธาทก็ยกออกเดินแบกหามสถานที่บริสุทธิ์ ก่อนที่พวกนี้ไปถึง
เขาก็ตั้งพลับพลาเสร็จแล้ว
22 ธงค่ายคนเอฟราอิมออกเดินไปเป็นกองๆ มีเอลีฮามบุตรชายอัมมีฮูดนำพลโยธา
23 กาเมลีเอลบุตรชายเปตาซูร์นำพลโยธาทะกูลคนมนัสเสห์
24 อาบิดันบุตรชายกิโดเอนำพลโยธาทะกูลคนเบนยามิน
25 แล้วธงค่ายคนดานเป็นพวกกระง้างท้ายของค่ายทั้งหมด ได้ยกออกเดินไปเป็นกองๆ
มีอาทียะเชอบุตรชายอัมมีหุดยัณนำพลโยธา
26 ปากีเอลบุตรชายโอดรานนำพลโยธาทะกูลคนอาเชอร์
27 อาทียาบุตรชายเฮนินนำพลโยธาทะกูลคนนัฟทาลี
28 นี่เป็นอันดับการเดินทางของคนอิสราเอลตามเหล่าพลโยธาของเขา เมื่อเขายกออกเดินไป
29 โมเสสพบกับโอบัับบุตรชายเรูเอลคนมีเดียพ่อตาของโมเสสว่า
'เราทั้งหลายออกเดินไปสู่ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ว่า 'เราจะยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย'
เชิญไปกับเราเถิด และเราทั้งหลายจะทำแก่ท่าน
เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาให้ของดีแก่คนอิสราเอล"
30 แต่เขาตอบโมเสสว่า "เราจะไม่ไป เราจะกลับไปเมืองของเรา ยังงศ์ญาติของเรา"
31 และโมเสสว่า "ขออย่าพรากรจากเราไปเลย ท่านทราบอยู่แล้วว่า
เราต้องตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะเป็นดั่งนัยน์ตาของเรา
32 ถ้าท่านไปกับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงกระทำอะไรแก่เรา เราจะกระทำอย่างนั้นแก่ท่าน"
33 เขาทั้งหลายก็ออกเดินจากภูเขของพระเยโฮวาห์ระหว่างสามวัน
หีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์นำหน้าเขาไปสามวันเพื่อหาที่พักให้เขา
34 เขาทั้งหลายยกค่ายไปเมื่อไร เมฆของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เหนือเขาในกลางวันเมื่อนั้น
35 ต่อมาเมื่อหีบยกออกเดินเมื่อไร โมเสสกราบทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลูกธนูเกิด
ให้ศัตรูทั้งหลายของพระองค์กระจัดกระจายไป ให้ผู้ที่ตั้งพระองค์ลี้ภัยหนีพระองค์ไป"
36 เมื่อหีบยับยั้งท่านกราบทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอเสด็จกลับมาสู่คนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆเถิด"

Chapter 11

1 เมื่อประชาชนบ่น พระเยโฮวาห์ทรงไม่พอพระทัย พระเยโฮวาห์ทรงสดับแล้วทรงพระพิโรธ
มีไฟของพระเยโฮวาห์มาไหม้อยู่ท่ามกลางเขา เผาถ้อยรอบนอกเสียบ้าง
2 แล้วคนทั้งหลายจึงร้องต่อโมเสส และเมื่อโมเสสได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ไฟก็ดับ
3 เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่าบาเบราห์ เพราะไฟของพระเยโฮวาห์มาไหม้อยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย
4 คนที่ไปมากับเขาทั้งหลายเป็นคนโลกมาก ทั้งคนอิสราเอลก็ร้องให้คร่ำครวญอีกว่า
"ผู้ใดจะให้แก่เรากิน
5 เราเรลลิกถึงลาที่เราเคยกินในอียิปต์โดยไม่ต้องซื้อ ทั้งแตงกวา แตงโม กระเทียมจีน หอมใหญ่
หัวกระเทียม
6 บัตนิ์จิตาของเราก็เหี่ยวแห้งลง ไม่มีอะไรให้เราดูเลยนอกจากมานา"
7 มานานั้นเหมือนเมล็ดผักชี สีเหมือนยางไม้หอม
8 ประชาชนก็เที่ยวออกไปเก็บมานาหรือตำไคร้และใส่หม้อมัธทำขนม
รสของมานาเหมือนรสน้ำมันสด
9 กลางคืนเมื่อมีค้างคามาเหนือค่าย มานาก็ตกมาด้วย
10 โมเสสได้ยืนประกาศเรื่องให้ไปทั่วครอบครัวทั้งหลาย ต่างคนต่างอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน
พระเยโฮวาห์ทรงกรำยิ่งนัก โมเสสก็ไม่พอใจด้วย
11 โมเสสจึงกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "โชนพระองค์จึงให้ได้รับใช้ของพระองค์ล้าปากกล้านเช่นนี้
เหตุใดข้าพระองค์ก็ไม่เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์
พระองค์จึงทรงวางภาระของชนชาติทั้งหมดนี้ลงบนข้าพระองค์
12 ข้าพระองค์ตั้งครุภักคนเหล่านี้มาหรือ ข้าพระองค์ยังจนเหล่านี้ให้เกิดมาหรือ
พระองค์จึงตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า 'จงอุ้มเขาไว้ในอกของเจ้าอย่างพ่อบุตรหม่อมลูกแดงนำมาสู่แผ่น
ดินที่พระองค์ปลูฏูณาจะให้แก่บรรพบุรุษของเขา'
13 ข้าพระองค์จะได้เนื่องมาจากไหนให้คนทั้งหมดนี้ เพราะเขาร้องให้ต่อข้าพระองค์ว่า
'ขอเนื้อให้เรากิน'
14 ข้าพระองค์มิสามารถหอบอุ้มคนเหล่านี้แต่ลำพังได้ เป็นภาระหนักเกินแก่ข้าพระองค์
15 ถ้าพระองค์จะทรงปฏิบัติแก่ข้าพระองค์อย่างนี้แล้ว ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์
ถ้าข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์
ขอทรงประหารข้าพระองค์เสียทันทีเถิด อย่าให้ข้าพระองค์แลเห็นความทุเรศของข้าพระองค์เลย"
16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงรวบรวมพวกผู้ใหญ่ในอิสราเอลให้เราเจ็ดสิบคน
เป็นคนดีเจ้าทราบว่าเป็นคนผู้ใหญ่ในประชาชนและเป็นเจ้าหน้าที่เหนือเขาทั้งหลาย
จงพาเขามาที่พลับพลาแห่งชุมนุมให้เขายืนอยู่พร้อมกับเจ้าที่นั่น
17 เราจะลงมาสทนากับเจ้าที่นั่น
และเราจะเอาวิญญาณที่มีอยู่บนเจ้ามาใส่บนคนเหล่านั้นเสียบ้าง
ให้เขาทั้งหลายแบกภาระของชนชาตินี้ด้วยกันกับเจ้า เพื่อเจ้าจะมีได้ทนแบกอยู่แต่ลำพัง
18 และจงกล่าวแก่คนทั้งปวงว่า 'ท่านทั้งหลายจงดำรงตัวให้บริสุทธิ์สำหรับพรุ่งนี้
ท่านจะได้รับประทานเนื้อ เพราะท่านร้องให้ต่อพระกรณของพระเยโฮวาห์ว่า
"ผู้ใดจะให้แก่เรากิน เมื่อเราอยู่ในอียิปต์เราก็สุขสบาย"
เพราะเหตุนี้พระเยโฮวาห์จะทรงประทานเนื้อให้ท่านทั้งหลายรับประทาน
19 ท่านจะมีได้รับประทานวันเดียว หรือสองวัน หรือห้าวัน หรือสิบวัน หรือยี่สิบวัน
20 แต่หนึ่งเดือนเต็ม จนนี้อะไรจะออกมาทางรูจมูกของท่าน จนท่านเอือม

เพราะท่านได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ผู้อยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และได้ร้องไห้ต่อพระองค์กล่าวว่า "ในเราจึงได้ออกมาจากอียิปต์""

21 แต่โมเสสกราบทูลว่า "คนที่ข้าพระองค์อยู่ท่ามกลางท่านนั้นเป็นทหารราบหกแสนคน และพระองค์ตรัสว่า 'เราจะให้เนื้อหางทั้งหลายกินครบเดือนหนึ่ง'

22 จะเอาฝูงแพะแกะฝูงวัวมาให้เขาให้พอเขากินหรือ จะรวบรวมปลาทั้งหมดในทะเลมาให้เขาให้พอเขากินหรือ"

23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์สิ้นไปหรือ บัดนี้เจ้าจะเห็นว่าคำของเรายำสำเร็จเพื่อเจ้าจริงหรือไม่"

24 โมเสสก็ออกไปบอกแก่คนทั้งปวงถึงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ และท่านได้รวบรวมพวกผู้ใหญ่ในประชาชนได้เจ็ดสิบคน แต่งตั้งเขาไว้ให้ยืนรอบพลับพลา

25 แล้วพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆและตรัสกับโมเสส และเอาวิญญาณที่มีอยู่บนโมเสสบ้างใส่บนพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนนั้น และต่อมาเมื่อวิญญาณอยู่บนเขาทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายก็พยากรณ์ แต่เขาทั้งหลายก็ไม่ทำอีก

26 ยังมีสองคนที่อยู่ในค่าย คนหนึ่งชื่อเอลดาด อีกคนหนึ่งชื่อเมดาด และวิญญาณอยู่บนเขา เขาเป็นคนที่ได้ลงทะเบียนไว้ แต่ไม่ได้มาที่พลับพลา เขาพยากรณ์ในค่าย

27 มีชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งมาบอกโมเสสว่า "เอลดาดและเมดาดกำลังพยากรณ์อยู่ในค่าย"

28 และโยชูวาบุตรชายนูนเป็นผู้รับใช้ของโมเสส เป็นคนหนุ่ม มากล่าวว่า "โมเสสเจ้านายของข้าพเจ้า ขอห้ามเขาเสีย"

29 แต่โมเสสบอกเขาว่า "ท่านเจ็บร้อนแทนเราหรือ เราใครให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์เป็นผู้พยากรณ์ทุกคน และใครให้พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณของพระองค์ไว้บนเขาเหล่านั้น"

30 โมเสสและพวกผู้ใหญ่ของชนอิสราเอลก็กลับไปค่าย

31 มีลมพัดมาจากพระเยโฮวาห์พาฝูงนกหูกมามากจากทะเล ให้มาตกอยู่ที่ข้างค่ายรอบค่ายทุกทิศทางออกไปเป็นหนทางเดินวนหนึ่ง สูงพ้นพื้นดินประมาณสองศอก

32 วันนั้นประชาชนก็ลุกขึ้นเที่ยวจับนกหูกทั้งวันและกินและตลอดวันรุ่งขึ้นด้วย คนที่จับได้น้อยที่สุดได้ถึงสิบโอมอร์ แล้วเขาเอามาวางตากทั่วค่าย

33 เมื่อเนื้อยังติดฟันเขาทั้งหลายอยู่ ยังรับประทานไม่ทันหมด พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วประชาชนยิ่งนัก

พระเยโฮวาห์ก็ทรงประหารประชาชนเสียด้วยภัยพิบัติอย่างร้ายแรง

34 เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า ชิบโรทห์ธาวาห์ เพราะที่นั้นเขาฝังศพคนทั้งปวงที่โลกมาก

35 ประชาชนได้ยกเดินจากชิบโรทห์ธาวาห์ถึงเฮเชโรทและยังยั้งที่เฮเชโรท

Chapter 12

1 มิเรียมและอาโรนได้พูดติโมเสส เหตุหญิงคนเอธิโอเปียที่ท่านได้แต่งงานด้วย เพราะโมเสสได้แต่งงานกับหญิงคนเอธิโอเปียคนหนึ่ง

2 เขาทั้งสองกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสทางโมเสสคนเดียวเท่านั้นจริงหรือ พระองค์ไม่ตรัสทางเราบ้างหรือ" พระเยโฮวาห์ทรงได้ยิน

3 (โมเสสเป็นคนกตัญญูมากยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่พื้นแผ่นดิน)

4 ทันใดนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนกับมิเรียมว่า "เจ้าทั้งสามจงออกมาที่พลับพลาแห่งชุมนุม" เขาทั้งสามก็ออกมา

5 พระเยโฮวาห์ก็เสด็จลงมาในเมฆเมฆ ประทับยืนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ทรงเรียกอาโรนและมิเรียม เขาทั้งสองก็มาข้างหน้า

6 พระองค์ตรัสว่า "จงฟังถ้อยคำของเรา ถ้าจะมีผู้พยากรณ์ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย เราพระเยโฮวาห์จะสาแดงตัวแก่ผู้นั้นเป็นนิมิต เราจะพูดกับเขาทางฝัน

7 สำหรับโมเสสผู้รับใช้ของเราที่ไม่เป็นเช่นนั้น ในวงความทั้งหมดของเราเขาสัตย์ซื่อ

8 เราพูดกับเขาปากต่อปากอย่างชัดเจน ไม่พูดเร้นลับ และเขาเห็นสัญญาณของพระเยโฮวาห์

9 ในเราเจ้าไม่กลัวที่จะพูดติโมเสสผู้รับใช้ของเรา"

10 เมื่อเมฆลอยพ้นพลับพลาไป ดูเถิด มิเรียมก็เป็นโรครีเอน ชาวคูทิมะอาโรนหันไปดูมิเรียมและดูเถิด นางเป็นโรครีเอน

11 และอาโรนพูดกับโมเสสว่า "ข้าแต่เจ้านายขออย่าพาล อนิจจาเอ๋ย ขออย่าโทษบาปเราทั้งสองที่ได้กระทำความเหลวและบาปเช่นนั้น

12 ขออย่าให้มิเรียมเป็นเหมือนคนที่ตายแล้ว ดูจคนที่ลอบดจากครกมีการตามมีเนื้อกุดไปครึ่งหนึ่ง"

13 และโมเสสได้ร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าแต่พระเจ้า ขอพระองค์ทรงรักษานาง ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์"

14 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ถ้าพ่อนางงอม่น้ำลายรดหน้านาง นางจะละอายอยู่เจ็ดวันมิใช่หรือ จงกักนางไว้นอกค่ายเจ็ดวัน ภายหลังจึงให้กลับเข้ามาได้"

15 ดังนั้นมิเรียมจึงถูกกักอยู่นอกค่ายเจ็ดวัน และประชาชนก็มีไต่ยกเดินไปจนกว่ามิเรียมกลับเข้ามาอีก

16 แล้วภายหลังประชาชนก็ยกเดินจากตำบลเฮเชโรทไปตั้งค่ายอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน

Chapter 13

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

2 "จงส่งคนไปสอดแนมดูที่แผ่นดินคานาอันที่เราให้แก่ชนอิสราเอลนั้น จงส่งคนจากตระกูลของบรรพบุรุษตระกูลละคน ให้ทุกคนเป็นหัวหน้าในตระกูลนั้น"

3 โมเสสจึงให้เขาไปจากถิ่นทุรกันดารปารานตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ ทุกคนเป็นหัวหน้าในชนอิสราเอล

4 ต่อไปนี้เป็นชื่อของคนเหล่านั้น ทั้งบุรุษชายสี่กัเกอร์เป็นตระกูลรูปเน

5 ชาห์บุตรชายโฮรีเป็นตระกูลสิเมโอน

6 คาเลบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นตระกูลยูดาห์

7 อิกาลบุตรชายโยเซฟเป็นตระกูลอิสสาคาร์

8 โยเซยาบุตรชายนูนเป็นตระกูลเอฟราอิม

9 ปลัทิบุตรชายราฟูเป็นตระกูลเบนยามิน

10 กัดเดียบุตรชายโสดีเป็นตระกูลเศบูลุน

11 ตระกูลโยเซฟคือตระกูลมนัสเสห์มีกัดีบุตรชายสูลี

12 อัมมีเอลบุตรชายเกมลีลเป็นตระกูลดาน

13 เสธูร์บุตรชายมีคาเอลเป็นตระกูลอานะซอร์

14 นาบีบุตรชายโวฟสีเป็นตระกูลนัฟทาลี

15 เกอูเอลบุตรชายมาคีเป็นตระกูลกาด

16 ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อคนที่โมเสสได้ไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น และโมเสสเรียกชื่อโยเซยาบุตรชายนูนว่า โยชูวา

17 โมเสสได้เขาทั้งสิบไปสอดแนมที่แผ่นดินคานาอัน และส่งเขาทั้งหลายว่า "จงขึ้นไปทางนี้แล้วขึ้นไปตามภูเขา

18 ตรวจดูแผ่นดินนั้นว่าเป็นอย่างไร และว่าคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นมีกำลังแข็งแรงหรืออ่อนแอ มีคนน้อยหรือมาก

19 ดูว่าแผ่นดินที่เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไรบ้าง เป็นแผ่นดินที่ดีหรือเลวอย่างไร และบ้านเมืองที่เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไร เป็นดินที่หรือเป็นป้อมปราการที่เข้มแข็ง

20 ดูว่าแผ่นดินอุดมหรือจืด มีป่าไม้หรือเปล่า ท่านทั้งหลายจงมีใจกล้าหาญ และนำผลไม้ที่เมืองนั้นกลับมาบ้างด้วย" เวลานั้นเป็นฤดูผลงุ่นงุ่นครั้งแรก

21 คนเหล่านั้นจึงขึ้นไปสอดแนมแผ่นดิน ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารกิน จนถึงโรโทบที่ทางเข้าเมืองฮามัท

22 เขาขึ้นไปทางใต้ถึงเมืองเฮโบรน และอาทิมาน เชเชย์ และทัมยิ คือคนอานาคอยู่ที่นั่น (เมืองเฮโบรนนี้เขาสร้างมาก่อนเมืองโสโธนในอียิปต์ได้เจ็ดปี)

23 เขาทั้งหลายมาถึงลำธารเอชโกล ที่นั่นเขาต้องนั่งหนึ่งมืองุ่นพวงหนึ่ง สองคนใช้ไม้คานาหามา เขาก็กินผลกับน้ำและมะเดื่อมาบ้าง

24 เขาเรียกที่นั้นว่าห้วยเอชโกลเพราะพวงผลงุ่นซึ่งคนอิสราเอลได้ตัดมาจากที่นั่น

25 ล่วงมาสี่สิบวันเขาทั้งหลายก็กลับมาจากการไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น

26 เขาทั้งหลายกลับมาถึงโมเสสและอาโรน และมาถึงชุมนุมชนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารปารานที่คาเดช

เขาเล่าเรื่องให้ท่านทั้งสองและบรรดาคนอิสราเอลฟัง และได้ดูผลไม้แห่งแผ่นดินนั้น

27 เขาทั้งหลายเล่าให้โมเสสฟังว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ไปถึงแผ่นดินซึ่งท่านได้ไป มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ที่นั่นจริง และเป็นผลไม้ของเมืองนั้น

28 แต่คนที่อยู่ในเมืองนั้นมีกำลังมากและเมืองของเขาที่ใหญ่โตมีกำแพงล้อมรอบ นอกจากนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายยังเห็นคนอานาคที่นั่นด้วย

29 คนอามาละฮ์อยู่ในแผ่นดินทางใต้ คนฮิตไทต์ คนเยบูส และคนอาโมไรต์อยู่บนภูเขา คานาอันอาศัยอยู่ที่ริมทะเล และตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน"

30 แต่คาเลบได้ให้คนทั้งปวงเจียบต่อหน้าโมเสสกล่าวว่า "ให้เราขึ้นไปทันทีและยึดเมืองนั้น เพราะพวกเรา มีกำลังสามารถที่จะเอาชนะได้"

31 ฝ่ายคนทั้งปวงที่ขึ้นไปสอดแนมด้วยกันกล่าวว่า "เราไม่สามารถสู้คนเหล่านั้นได้ เพราะเขามีกำลังมากกว่าเรา"

32 และเขาได้กล่าวร้ายเรื่องแผ่นดินที่เขาได้ไปสอดแนมมาแล้วให้คนอิสราเอลฟังว่า "แผ่นดินที่เราได้ไปสืบดูตลอดแล้วนั้นเป็นแผ่นดินที่กินคนซึ่งอยู่ในนั้น บรรดาชาวเมืองที่เราเห็นเป็นคนรูปร่างใหญ่โต

33 ที่นั่นเราเห็นพวกมนุษย์ยักษ์ คือบุตรของคนอานาคซึ่งมาจากพวกมนุษย์ยักษ์ เราเป็นเหมือนตึกเตตนในสายตาของเรา ในสายตาของเขาเหมือนกัน"

Chapter 14

1 แล้วบรรดาชุมนุมชนนั้นก็ร้องลั่นขึ้นมา ประชาชนร้องไห้ในคืนวันนั้น

2 บรรดาคนอิสราเอลได้บ่นว่าโมเสสและอาโรน ชุมชนชนทั้งหมดกล่าวแก่ท่านว่า "ให้เราตายเสียที่แผ่นดินอียิปต์ หรือให้เราตายเสียที่ถิ่นทุรกันดารนี้ก็ดีกว่า

3 พระเยโฮวาห์นำเราเข้ามาในประเทศนี้ให้ตายด้วยดาบทำไมเล่า ลูกเมียของเรจะต้องตกเป็นเหยื่อที่เราจะกลับไปอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ"

4 เขาพูดกันและกันว่า "ให้เราตั้งคนหนึ่งขึ้นเป็นหัวหน้าแล้วกลับไปยังอียิปต์เถิด"

5 โมเสสกับอาโรนได้ขบหน้างถึงพื้นดินต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมตของชุมนุมชนอิสราเอล

6 และโยชูวาบุตรชายนูนกับคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ เป็นผู้ที่ได้ร่วมไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น ได้ลี้กเสื้อผ้าของตน

7 และกล่าวว่าแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลว่า "แผ่นดินที่เราได้เที่ยวสอดแนมดูตลอดนั้นเป็นแผ่นดินที่ดีเหลือเกิน

8 ถ้าพระเยโฮวาห์พอพระทัยในพวกเรา พระองค์จะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดินนี้ และทรงประทานแก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์

9 ขอแต่อย่าให้พวกเราถูกต่อพระเยโฮวาห์เท่านั้น อย่ากล่าวหาแผ่นดินนั้น เพราะเขาทำเป็นชนของพวกเราแล้ว ร่มอุทิศของเขาก็สูญไปแล้ว พระเยโฮวาห์สละฝ่ายเราอย่ากล่าวเขาเลย"

10 แต่ชุมนุมชนทั้งหมดนั้นพูดกันว่าให้เอาถินหินขว้างเขาเสีย

ขณะนั้นสงสารีของพระเยโฮวาห์ปรากฏที่พลับพลาแห่งชุมนุมต่อหน้าบรรดาคนอิสราเอล

11 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ชนชาตินี้จะสมประมาทเรานานสักเท่าใด แม้ว่าเราได้กระทำหมายสำคัญต่างๆท่ามกลางเขามาแล้ว เขาทั้งหลายจะไม่เชื่อเราจนเท่าใด

12 เราจะประหารเขาเสียด้วยโรคร้ายและตัดเขาเสียจากการสืบมรดก

เราจะกระทำให้เขาเป็นประเทศใหญ่โตและแข็งแรงกว่าเขาก็ก"

13 แต่โมเสสได้กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ชาวอียิปต์จะได้ยินเรื่องนี้ (เพราะพระองค์ทรงพาชาตินี้ออกมาจากท่ามกลางเขาด้วยฤทธาณาภาพของพระองค์)

14 ชาวอียิปต์จะเล้าความนั้นแก่ชาวประเทศนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์

เขาทั้งหลายได้ยืนยันว่าพระองค์สถิตท่ามกลางชนชาตินี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
เขาได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์ เมฆของพระองค์ตั้งอยู่เหนือเขาทั้งหลาย
พระองค์ทรงนำเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และในกลางคืนด้วยเสาเพลิง
15 ถ้าพระองค์ทรงประหารชนชาตินี้ดูจงคนเดียว
ประเทศทั้งหลายที่ได้ยินกิตติศัพท์ถึงพระองค์จะพูดกันว่า
16 'เพราะพระเยโฮวาห์ไม่สามารถพาชนชาตินี้ไปถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้แก่ท่านใน
มิได้ พระองค์จึงทรงประหารเขาเสียทีในถิ่นทุรกันดาร'
17 บัดนี้ข้าพระองค์ทูลวิงวอน
ขอพระองค์ทรงบันดาลให้ฤทธิ์อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ใหญ่ยิ่งดังพระสัญญาที่ว่า
18 'พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธข้า ทรงลดมโนความเมตตา
ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและให้อภัยการละเมิด แต่ถือว่าไม่มีโทษหามิได้
ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วสี่ชั่วอายุ'
19 ขอทรงประทานอภัยความชั่วช้าของชนชาตินี้ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์
ดังที่พระองค์ทรงประทานอภัยชนชาตินี้ตั้งแต่อดีตจนบัดนี้"
20 แล้วพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า "เราให้อภัยตามคำขอของเจ้า
21 แต่แท้จริง เรามีชีวิตอยู่นั่นใด
และบรรดาโลกจะเต็มไปด้วยสงสารสำหรับพระเยโฮวาห์นั่นใด
22 คนทั้งหลายที่ได้เห็นสงสารของเรา
และได้เห็นการอัสรรยต่างๆที่เราได้กระทำในอียิปต์และในถิ่นทุรกันดาร
และยังได้ทดลองเรามาตั้งสิบครั้ง และยังมีได้ฟังเสียงของเรา
23 คนเหล่านี้จะมีได้เห็นแผ่นดินที่เราปฏิญาณไว้กับปวงทายายของชาตินั้น
คนทั้งปวงที่สมประมาทเราจะมิได้เห็นแผ่นดินนั้นสักคนเดียว
24 แต่ส่วนคนเลบบผู้รับใช้ของเรา เพราะมีจิตใจงัดกันและได้ตามเรามาอย่างเต็มที่
เราก็จะได้นำเขาไปถึงแผ่นดินที่เขาได้ไปมาและเชื้อสายของเขาจะได้รับการสถิตที่เมืองนั้น
25 (พวกอามเลซและพวกคานาอันอยู่ที่นั่น)
พรุ่งนี้เจ้าจงกลับไปในถิ่นทุรกันดารตามทางถึงทะเลแดง"
26 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
27 "เราจะทนชุมนุมชนชั่วร้ายนั้นต่อเรานานสักเท่าใด
เราได้ยินเสียงบ่นของคณอิสราเอลซึ่งเขาบ่นว่าเรา
28 เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'เรามีชีวิตอยู่นั่นใด
เราจะกระทำสิ่งนี้แก่เจ้าทั้งหลายมิให้เราได้ยินแก่เจ้าเหล่านั้น
29 หากศพของเจ้าจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้
จำนวนคนทั้งหมดของเจ้านับตั้งแต่อายุสิบปีขึ้นไป ผู้ใดที่บ่นว่าเรา
30 จะไม่มีสักคนหนึ่งที่มาถึงแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้เจ้าอาศัยอยู่
เว้นแต่คนเลบบบุตรชายเยฟุนเนห์และโยชูวาบุตรชายนูน
31 แต่ลูกเล็กที่เจ้าทั้งหลายว่าจะเป็นเหมือนนั้นเราจะพาเขาทั้งหลายเข้าไป
และเขาจะรู้จักแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายได้สมประมาท
32 ส่วนเจ้าทั้งหลาย ศพของเจ้าจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้
33 ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายจะพบเจออยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี
เขาจะทนโทษการเล่นชู้ของเจ้า จนกว่าจำนวนซากศพของเจ้าจะอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ครบ
34 ตามจำนวนวันที่เจ้าเข้าไปสอดแนมในแผ่นดินนั้นซึ่งมีสี่สิบวัน วันหนึ่งจะเป็นปีหนึ่ง
เจ้าทั้งหลายจะรับโทษความชั่วช้าของเจ้าผู้สี่สิบปี
เจ้าทั้งหลายจะทราบถึงการฝ่าฝืนคำสั่งสัญญาของเรา
35 เราผู้เป็นพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาแล้ว
เราจะกระทำดังนี้แก่บรรดาชุมนุมชนที่ชั่วร้ายซึ่งร่วมกันคิดต่อสู้เรา
เขาจะสิ้นสุดลงในถิ่นทุรกันดาร เขาจะตายอยู่ที่นั่น"
36 คนที่โมเสสใช้ไปสอดแนมที่แผ่นดิน ผู้ที่กลับมาเล่าความไม่ร้ายแผ่นดินนั้น
ซึ่งกระทำใ้บรรดาชุมนุมชนบ่นว่าโมเสส
37 คนที่มารายงานความร้ายเรื่องแผ่นดินนั้นได้ตายเสียด้วยโรคภัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
38 แต่โยชูวาบุตรชายนูน
และคนเลบบบุตรชายเยฟุนเนห์ในหมู่คนที่ไปสอดแนมที่แผ่นดินยังมีชีวิตอยู่
39 และโมเสสเล่าข้อความนี้ให้คณอิสราเอลทั้งหมดฟัง ประชาชนก็ร้องไห้โศกเศร้ายิ่งนัก
40 และคนทั้งปวงได้ลุกขึ้นแต่เช้า ขึ้นไปยังที่สูงบนภูเขากล่าวว่า "ดูเถิด เราทั้งหลายมาอยู่ที่นี้แล้ว
เราจะเข้าไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาไว้ เพราะเราได้กระทำผิดแล้ว"
41 แต่โมเสสกล่าวว่า "เหตุไฉนท่านคิดขึ้นพระดาร์สของพระเยโฮวาห์ การนี้จะไม่สำเร็จ
42 ย่อขึ้นไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์มิได้อภัยท่ามกลางท่าน
เกลือกว่าท่านทั้งหลายจะล้มตายอยู่ต่อหน้าศัตรู
43 เพราะคนอามเลซและคนคานาอันอยู่ข้างหน้าท่าน ท่านจะล้มลงด้วยดาบ
เพราะท่านได้หันกลับจากการตามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จะไม่สถิตท่ามกลางท่านทั้งหลาย"
44 แต่เขาทั้งหลายยังบ่นอาจขึ้นไปยังที่สูงบนเนินเขา
แต่ที่พ้นเสัญภูษาแห่งพระเยโฮวาห์และโมเสสได้หนีออกจากค่าย
45 แล้วคนอามเลซและคนคานาอันที่อยู่บนเนินเขานั้นก็ลงมาขับไล่เขาให้พ่ายแพ้งนไปถึงตำบล
โฮธมาห์

Chapter 15

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงกล่าวแก่คณอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายจะเข้าไปแผ่นดินที่เจ้าจะเข้าอาศัยอยู่
ซึ่งเราให้แก่เจ้านั้น
3
ถ้าผู้ใดจะนำเครื่องบูชาจากฝูงวัวหรือจากฝูงแพะแกะไปถวายพระเยโฮวาห์เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ
คือเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสัตวบูชาท่าตามคำปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัคร
หรือในการเลี้ยงตามกำหนด กระทำให้มีกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์

4 ก็ให้ผู้ให้นำเครื่องบูชานั้นนำสัตวบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์
คือยอแด่ปึงหนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันหนึ่งในสิ้อิน
5 และเจ้าจงจัดน้ำมันหนึ่งในสิ้อินสำหรับลูกแกะทุกตัว
เป็นเครื่องดื่มบูชาคู่กับเครื่องเผาบูชาคู่กับเครื่องสัตวบูชา
6 หรือสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงจัดสัตวบูชาด้วยยอแด่ปึงสองในสิบเอฟาห์คลุกน้ำมันหนึ่งในสาม
มิน
7 และสำหรับเป็นเครื่องดื่มบูชา เจ้าจงถวายน้ำมันหนึ่งในสามมิน
ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
8 เมื่อเจ้าจัดวัวผู้เป็นเครื่องเผาบูชา หรือเป็นเครื่องสัตวบูชาท่าตามคำปฏิญาณ
หรือให้เป็นสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์
9 ก็ให้นำสัตวบูชาที่ยอแด่ปึงสามในสิบเอฟาห์คลุกน้ำมันครึ่งอินมาบูชาพร้อมกับวัวผู้นั้น
10 และให้นำเครื่องดื่มบูชาที่มีน้ำมันครึ่งอินให้เป็นการบูชาด้วยไฟ
เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
11 จงกระทำอย่างนี้สำหรับวัวผู้หรือแกะผู้ทุกตัว หรือสำหรับลูกแกะหรือลูกแพะทุกตัว
12 ตามจำนวนสัตว์ที่จัดมา จงกระทำตามส่วนนี้แก่สัตว์ทุกตัว
13 บรรดาชาวพื้นเมืองต้องกระทำอย่างนี้ทุกคน เมื่อจะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ
เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
14 ถัดคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า
หรือคนหนึ่งจนใดท่ามกลางเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้าจะใคร่ถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ
เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้เขาทั้งหลายกระทำเหมือนเจ้าทั้งหลายได้กระทำนั้น
15 จะต้องมีกฎอย่างเดียวกันสำหรับชุมนุมชนและสำหรับคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า
เป็นกฎการตลอดชั่วอายุของเจ้า คือเจ้าเป็นอย่างไร
คนต่างด้าวก็เป็นอย่างนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
16 จะต้องมีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันและลักษณะอย่างเดียวกันสำหรับเจ้าและสำหรับคนต่าง
ด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า"
17 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
18 "จงกล่าวแก่คณอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายมาถึงแผ่นดินที่เราจะพาเจ้าไป
19 และเมื่อเจ้าเริ่มประทานอาหารแก่แผ่นดินนั้น เจ้าจงนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์
20 จงเอาแป้งเปียกผลแรกทำขนมก้อนหนึ่งถวายเป็นเครื่องบูชา
เป็นเครื่องบูชาที่ได้จากลานนาวดข้าว เจ้าจงถวายเช่นนั้น
21 จงเอาแป้งเปียกผลแรกถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า
22 ถ้าเจ้าทั้งหลายได้ประพฤติดิฉินมิได้รักษาพระบัญญัติเหล่านี้ทุกประการ
ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่โมเสส
23 ทุกประการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ทางโมเสส
ตั้งแต่วันที่พระเยโฮวาห์ประทานพระบัญชาแก่โมเสส และต่อไปตลอดชั่วอายุของเจ้า
24 แล้วถ้าประชาชนได้กระทำผิดโดยไม่เจตนา โดยที่ชุมนุมชนไม่รู้เห็น
ชุมนุมชนทั้งหมดต้องถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา
ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับสัตวบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันตามลักษณะ
และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไป่บาป
25 และให้โรยธิดาการลบมลทินบาปให้แก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด
และเขาทั้งหลายจะได้รับอภัยโทษ เพราะเป็นการผิดโดยไม่เจตนา
และเขาจำนำเครื่องบูชาของเขามาถวายด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์
26 และให้โรยธิดาการลบมลทินบาปไปบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะความผิดโดยไม่เจตนาของเขา
27 ถ้าบุคคลคนหนึ่งคนใดกระทำผิดโดยไม่รู้ตัว
ก็ให้ผู้นั้นเอาแพะเมียอายุสามหนึ่งไปเป็นเครื่องบูชาไป่บาป
28 และให้โรยธิดาการลบมลทินบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ให้บุคคลนั้น
ผู้กระทำผิดเมื่อเขากระทำบาปโดยไม่รู้ตัว เพื่อทำการลบมลทินบาปเขาเสีย
และเขาจะได้รับอภัยโทษ
29 ให้เจ้ามีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับผู้กระทำผิดโดยไม่รู้ตัว
คือคณอิสราเอลผู้เป็นชาวพื้นเมืองและผู้เป็นชนต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางเขา
30 แต่บุคคลที่บังอาจกระทำการใดๆโดยพลการ
ไม่ว่าเขาจะเกิดในแผ่นดินนั้นหรือเป็นคนต่างด้าวก็ดี ผู้นั้นเหยียดหยามพระเยโฮวาห์
ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
31 เพราะเขาได้สมประมาทพระดาร์สของพระเยโฮวาห์และทำผิดพระบัญญัติของพระองค์
ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิง ให้เขารับโทษความชั่วช้าของตน"
32 ขณะเมื่อคณอิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เขาพบคนหนึ่งไปเก็บฟืนในวันสะบาโต
33 ผู้ที่พบเขาเก็บฟืนก็พาเขามาหาโมเสสและอาโรน และมาหาชุมนุมชนทั้งหมด
34 แล้วจ้จากนั้นไว้ เพราะยังไม่แจ้งว่าจะกระทำอย่างไรแก่เขา
35 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ชายผู้นั้นต้องถึงตาย
ชุมนุมชนทั้งหมดต้องเอาหินขว้างเขาที่นอกค่าย"
36 และชุมนุมชนทั้งหมดจึงพาเขามานอกค่าย และเอาหินขว้างเขาจนตาย
ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส
37 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
38 "จงพูดกับคณอิสราเอลและสั่งเขาให้ทำทุกที่มุมชายเสื้อตลอดชั่วอายุของเขา
ให้เอาด้ายสีฟ้าติดอยู่ที่มุมทุกมุม
39 เพื่อเจ้าจะมองดูผู้นั้น และจดจำพระบัญญัติทั้งสี่ของพระเยโฮวาห์ และปฏิบัติตาม
เพื่อเจ้าจะไม่กระทำอะไรตามความพอใจของเจ้าซึ่งเจ้ามักหลงตามนั้น
40 เพื่อว่าเจ้าจะจดจำและกระทำตามบัญญัติทั้งสี่ของเรา และเป็นคนบริสุทธิ์แด่พระเจ้าของเรา
41 เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า
เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า"

Chapter 16

1 โครห์ บุตรชายอิสราห์ ผู้เป็นบุตรชายโคธา ผู้เป็นบุตรชายเลวี กับดาธานและอาบิริม บุตรชายเอลิอับ กับโอบนบุตรชายเบเลา บุตรชายบูเรน พาคนไป
2 และไปยื่นต่อหน้าโมเสส พร้อมกับคนอิสราเอลจำนวนหนึ่ง
เป็นเจ้านายของชุมนุมชนมีสองร้อยห้าสิบคนที่เลือกมาจากที่ประชุม เป็นคนมีชื่อ
3 และเขาทั้งหลายมาประชุมกันต่อโมเสสต่ออาโรน กล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า "ท่านทำเกินเหตุไป เพราะว่าคุณชุมนุมชนทั้งหมดกับริสุทธ์ทุกจน และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางเขา เหตุใดท่านจึงแยกตนเหนือชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์"
4 ครั้นโมเสสได้ยินก็ชบหน้าลงถึงดิน
5 ท่านจึงพูดกับโครห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขาว่า
"พวกรึนี้เข้าพระเยโฮวาห์จะทรงสำแดงให้เห็น ว่า ผู้ใดเป็นของพระองค์และใครเป็นคนริสุทธ์ และจะทรงให้ผู้นั้นเข้าใกล้พระองค์ ผู้ใดที่พระองค์ทรงเลือก พระองค์จะทรงให้เข้าไปใกล้พระองค์
6 จงกระทำอย่างนี้ ให้โครห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขา นำกระถางไฟมา
7 จงเอาไฟใส่และใส่เครื่องหอมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในวันพวกรึนี้ ผู้ใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกก็จะเป็นคนบริสุทธ์ บุตรชายของเลวีเอ๋ย ท่านทั้งหลายได้กระทำเกินเหตุไป"
8 และโมเสสพูดกับโครห์ว่า "พวกท่านผู้เป็นบุตรชายของเลวีจงฟัง
9 เป็นการเล็กน้อยสำหรับท่านอยู่หรือซึ่งพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้แยกท่านออกจากชุมนุมชนอิสราเอล เพื่อนำท่านให้มาใกล้พระองค์
ให้ปฏิบัติงานในพลับพลาของพระเยโฮวาห์และยืนอยู่ต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อปรนนิบัติเขา
10 และพระองค์ทรงนำท่านมาใกล้พระองค์รวมทั้งพี่น้องทั้งสิ้นของท่าน คือลูกหลานของเลวี ท่านทั้งหลายแสวงหาตำแหน่งปุโรหิตด้วยหรือ
11 เพราะฉะนั้นที่ท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่านได้ประชุมกันก็เป็นการต่อสู้พระเยโฮวาห์ ส่วนอาโรนเป็นอะไรเล่าที่ท่านได้บ่นว่าเขา"
12 โมเสสได้ให้ไปเรียกดาธานและอาบิริมบุตรชายเอลิอับ เขาทั้งสองว่า "เราจะไม่ขึ้นไป เป็นการเล็กน้อยอยู่หรือที่ท่านนำพวกเรามาจากแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เพื่อจะฆ่าพวกเราเสียในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะได้ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้านายเหนือพวกเราด้วย
14 ยิ่งกว่านั้นอีกท่านมิได้นำพวกเราเข้าไปยังแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ มิได้ให้พวกเราบริโภคน้ำหรือसानอนุ่นเป็นมรดก ท่านจะลวักตาคนเหล่านี้่ออกเสียหรือ เราจะไม่ขึ้นไป"
15 โมเสสโกรธมากและกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ขออย่าทรงโปรดปรานเครื่องบูชาของเขาละย ข้าพระองค์มิได้เอาลของเขามาสักตัวหนึ่ง และข้าพระองค์มิได้ทำอันตรายเขาสักคนเดียว"
16 และโมเสสพูดกับโครห์ว่า
"ตัวท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่านจงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ในวันพวกรึนี้ ทั้งตัวท่าน พรรคพวกของท่านและอาโรน
17 ให้ทุกคนนำกระถางไฟของตนไป ใส่เครื่องหอมในนั้น ให้ทุกคนนำกระถางไฟเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ มีกระถางไฟสองร้อยห้าสิบด้วยกัน ตัวท่านด้วย และอาโรน ต่างจงเอากระถางไฟของตนไป"
18 ดังนั้นทุกคนจึงนำกระถางไฟของเขา ต่างเอาไฟใส่และเอาเครื่องหอมใส่ และเข้าไปยืนอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับโมเสสและอาโรน
19 โครห์ที่ร่วมชุมนุมชนทั้งหมดที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมประจัญหน้าเขาทั้งสอง และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏต่อบรรดาชุมนุมชน
20 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
21 "จงแยกตัวออกจากชุมนุมชนนี้ เพื่อเราจะผลาญเขาเสียในพริบตาเดียว"
22 เขาทั้งสองชบหน้าลงถึงดินกราบทูลว่า "ข้าแต่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งจิตวิญญาณของมนุษย์ทั้งสิ้น เมื่อคนเดียวกระทำผิด พระองค์จะทรงพระพิโรธแก่ชุมนุมชนทั้งหมดหรือ"
23 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
24 "จงกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า จงออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโครห์ ดาธาน และอาบิริม"
25 แล้วโมเสสลุกขึ้นไปหาดาธานและอาบิริมและพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็ตามท่านไป
26 โมเสสจึงกล่าวแก่ชุมนุมชนนั้นว่า "ท่านทั้งหลายออกไปเสียให้ห่างจากเต็นท์ของคนชั่วเหล่านี้ อย่าแตะต้องอะไรของเขาละย
เกลือกว่าท่านทั้งหลายจะต้องถูกกวาดไปกับบรรดาการบาปของเขาด้วย"
27 ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโครห์ ดาธาน และอาบิริม และดาธานกับอาบิริมออกมายืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พร้อมกับภรรยา บุตรชายและลูกเล็กๆของเขา
28 และโมเสสพูดว่า "ดังนี้แหละท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า พระเยโฮวาห์ให้ข้ามากระทำการทั้งสิ้นนี้ ข้ามิได้กระทำตามอำเภอใจตัวเอง
29 ถ้าคนเหล่านี้ตายอย่างคนธรรมดาทั้งปวง หรือเหตุการณ์อย่างคนธรรมดาตามเยเยมเยนเขา ก็หมายความว่าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงให้ข้ามา
30 แต่ถ้าพระเยโฮวาห์บันดาลอะไรใหม่เกิดขึ้นและแผ่นดินอาปากกลืนคนเหล่านี้เข้าไปพร้อมกับตัวของท่านทั้งหลาย และเขาทั้งหลายลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น ท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า คนเหล่านี้ได้สับประมาทพระเยโฮวาห์"
31 ต่อมาเมื่อท่านกล่าวบรรดาคำเหล่านี้จบ แผ่นดินใต้ที่เขเหล่านั้นยืนอยู่ก็แยกออก
32 และแผ่นดินก็อาปากออกกลืนเขาทั้งหลายกับครอบครัว และบรรดาคนของโครห์และตัวของพวกเขาทั้งหมดของเขา
33 ดังนั้นเขาทั้งหลายพร้อมกับตัวของทั้งหมดของพวกเขาลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น และแผ่นดินก็รับเขาไว้และเขาทั้งหลายก็พินาศเสียจากท่ามกลางที่ประชุม
34 อิสราเอลทั้งหมดที่อยู่รอบเขาได้ยินเสียงร้องของเขา ก็หนีไป เพราะเขากล่าวว่า "เกลือกว่าธรณีจะกลืนเราเสีย"
35 และไฟออกมาจากพระเยโฮวาห์ เผาผลาญคนทั้งสองร้อยห้าสิบที่ได้ถวายเครื่องหอมนั้นเสีย
36 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

37 "จงบอกเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต ให้เอากระถางไฟออกเสียจากพลับพลา และเจ้าจงกระจายก้อนไฟออกห่างๆกัน เพราะกระถางไฟเหล่านั้นบริสุทธ์
38 คือกระถางไฟของคนเหล่านี้ที่ได้กระทำบาปจนถึงเสียชีวิตนั้น จงตีแผ่ทำเป็นแผ่นคลุมแท่นบูชา เพราะได้ถวายกระถางเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จึงเป็นสิ่งบริสุทธ์ ดังนั้นสิ่งเหล่านี้จะเป็นมหาสำคัญแก่คนอิสราเอล"
39 ดังนั้นเอเลอาซาร์ปุโรหิตจึงนำกระถางไฟทองสัมฤทธิ์ ซึ่งผู้ที่ถูกไฟเผาเข้าไปบูชา มาตีแผ่ออกเป็นแผ่นคลุมแท่นบูชา
40 ให้เป็นเครื่องเตือนใจคนอิสราเอล เพื่อว่าคนสามัญผู้ที่มีใจเป็นเชื้อสายของอาโรน จะมีได้เข้าไปเฝ้าเครื่องหอมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
เกลือกว่าเป็นอย่างโครห์และพรรคพวกของเขา
ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอเลอาซาร์ทางโมเสส
41 พวกรึนี้บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลก็บ่นว่าโมเสสและอาโรนว่า
"ท่านได้ประหารชีวิตคนของพระเยโฮวาห์เสีย"
42 ต่อมาเมื่อชุมนุมชนมาประชุมประจัญหน้าโมเสสและอาโรน เขาทันหน้ามาสู่พลับพลาแห่งชุมนุม และดูเถิด เมฆมาคลุมพลับพลาใน และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏ
43 โมเสสกับอาโรนจึงมาหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม
44 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
45 "จงออกไปเสียจากท่ามกลางประชุมชนนี้ เพื่อเราจะผลาญเขาทั้งหลายเสียในพริบตาเดียว" และท่านทั้งสองก็ชบหน้าลงถึงดิน
46 โมเสสพูดกับอาโรนว่า "จงเอากระถางไฟ เอาไฟจากแท่นบูชาใส่ไว้ แล้วใส่เครื่องหอมรึนั้นไปที่ชุมนุมชน ทำการลบมลทินบาปของชุมนุมชนนั้นเสีย เพราะพระพิโรธพลุ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์แล้ว ภัยพิบัติได้บังเกิดขึ้น"
47 อาโรนจึงนำกระถางไฟดังที่โมเสสบอกไว้เข้าไปท่ามกลางที่ประชุม และดูเถิด ภัยพิบัติได้บังเกิดขึ้นแก่ประชาชนแล้ว
และท่านได้ใส่เครื่องหอมและทำการลบมลทินบาปของประชาชน
48 ท่านได้ยินอยู่ระหว่างคนตายกับคนเป็น และภัยพิบัติดินก็ถูกระงับแล้ว
49 บรรดาคนที่ตายด้วยภัยพิบัติมีหนึ่งหมื่นสี่พันเจ็ดร้อยคน ไม่นับคนที่ตายด้วยเรื่องของโครห์
50 เมื่อภัยพิบัติถูกระงับแล้ว อาโรนก็กลับไปที่โมเสสที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม

Chapter 17

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2 "จงพูดกับคนอิสราเอลและเอาไม้เท้ามาจากเขา
เรียนบรรพบุรุษและอันจากประมุขทุกคนตามเรียนบรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน เขียนชื่อชายเจ้าของไม้วันนั้นไม้เท้าทุกอัน
3 เขียนชื่อของอาโรนไว้บนไม้เท้าของคนแล้ว
เพราะจะมีไม้เท้าอันเดียวสำหรับหัวหน้าเรียนบรรพบุรุษหนึ่ง
4 จงวางไม้เท้าเหล่านั้นไว้ในพลับพลาแห่งชุมนุม ต่อหน้าพระโอวาทที่ที่เราพบกับเจ้าทั้งหลาย
5 และต่อมาไม้เท้าของชายผู้ที่เราโปรดเลือกนั้นจะออก เช่นนี้เราจะกระทำให้เสียบนของคนอิสราเอล ซึ่งเขาบ่นต่อเจ้าสบถลงเสียจากเรา"
6 โมเสสจึงส่งคนอิสราเอล
และประมุขของท่านทุกคนก็มอบไม้เท้าแก่ท่านคนละอันตามเรียนบรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน และไม้เท้าของอาโรนก็อยู่ในไม้เท้าเหล่านั้นด้วย
7 และโมเสสวางไม้เท้าเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในพลับพลาพระโอวาท
8 อยู่มาวันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้าไปในพลับพลาพระโอวาท ดูเถิด ไม้เท้าของอาโรนสำหรับวงศานเลวีได้งอก มีดอกตูมและดอกบาน และเกิดผลอันมีรสดีบ้าง
9 แล้วโมเสสนำไม้เท้าทั้งหมดจากที่ตรงพระพักตร์พระเยโฮวาห์มายังคนอิสราเอลทั้งหมด เขาได้ตรวจดู และทุกคนก็เห็นว่าไม้เท้าของตนไป
10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนำไม้เท้าของอาโรนกลับไปวางไว้ต่อหน้าพระโอวาท เก็บไว้เป็นหมายสำคัญสำหรับเตือนพวกคนบาป เพื่อเราจะให้เขาทั้งหลายยุติการบ่นว่าเรา เพื่อเราจะไม่ตอင့်ตาย"
11 โมเสสก็กระทำเช่นนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่านอย่างไร ท่านก็กระทำอย่างนั้น
12 และคนอิสราเอลพูดกับโมเสสว่า "ดูเถิด เราพินาศ เราถึงหายนะ เราถึงหายนะหมดแล้ว
13 ผู้ใดที่มากลัวพลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ต้องตาย เราจะต้องตายหมดหรือ"

Chapter 18

1 ดังนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า "เจ้าและบุตรชายของเจ้า และวงศานบิดาของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าเนื่องด้วยสถานบริสุทธ์
ทั้งเจ้าและบุตรชายของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าเนื่องด้วยหน้าที่ปุโรหิตของเจ้า
2 และงานที่หนึ่งของเจ้ามากลัวเจ้า ซึ่งเป็นตระกูลเลวี ตระกูลบิดาของเจ้า เพื่อเขาจะสมทบกับเจ้า และปรนนิบัติเจ้า ขณะที่เจ้าและบุตรชายปรนนิบัติอยู่ต่อหน้าพลับพลาพระโอวาท
3 เขาทั้งหลายจะคอยรับใช้เจ้า และรับใช้บรรดาหน้าที่ต่างๆของพลับพลา แต่อย่าให้เข้าไปใกล้เครื่องใช้ของสถานบริสุทธ์หรือแท่นบูชา
เกลือกว่าเขาทั้งหลายและเจ้าจะต้องตาย
4 เขาทั้งหลายจะสมทบกับพวกเจ้า และคอยรับใช้อยู่ที่พลับพลาแห่งชุมนุม ในงานปรนนิบัติพิธีสิ้นของพลับพลา และอย่าให้ผู้อื่นใดมากลัวเจ้า
5 พวกเจ้าต้องคอยรับใช้ในหน้าที่ของสถานบริสุทธ์ และหน้าที่ของแท่นบูชา เพื่อพระพิโรธจะไม่เกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลอีก
6 และดูเถิด เราได้เลือกคนเลวีที่หนึ่งของเจ้าออกจากคนอิสราเอล เป็นของประทานแก่เจ้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อให้ปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งชุมนุม
7 ทั้งเจ้าและบุตรชายจงคอยรับใช้ในที่ที่ปุโรหิต

เพื่องานทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับแท่นบูชาและสิ่งที่อยู่ภายในมัน เราต้องอยู่ปฏิบัติงาน เราให้ตำแหน่งปุโรหิตแก่เจ้าเป็นของประทานสำหรับงานปฏิบัติ และผู้ใดอื่นที่เข้ามาใกล้ต้องให้ถึงแก่ความตาย" 8 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า "ดูเถิด เราได้ให้เครื่องบูชาของเราส่วนหนึ่งแก่เจ้า คือบรรดาของถวายของฉนอิสราเอล เราให้แก่เจ้าส่วนหนึ่งและแก่ลูกหลานของเจ้าเป็นกฎการเพราะเหตุพวกเจ้าได้รับการเจิมแล้ว 9 ในบรรดาของบริสุทธิ์ที่สุดส่วนซึ่งไม่ได้เผาไฟที่เป็นของของเจ้ามีดังนี้ บรรดาของถวายของบาบรรดาด้วยบูชาของเขา บรรดาเครื่องบูชาได้บาปของเขา บรรดาเครื่องบูชาได้การละเมิดของเขา ซึ่งเขาถวายแก่เรา จะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุดแก่เจ้าและแก่ลูกหลานของเจ้า 10 เจ้าจงรับประทานสิ่งเหล่านี้ในที่บริสุทธิ์ที่สุด ผู้ชายทุกคนรับประทานได้ เป็นของบริสุทธิ์แก่เจ้า 11 สิ่งต่อไปนี้เป็นของเจ้าด้วย คือของให้ให้เขาถวาย บรรดาเครื่องบูชาแก่วงถวายของฉนอิสราเอล เราได้ให้ไว้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้าเป็นกฎเกณฑ์ถาวร ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้ 12 น้ำมันที่ดีที่สุดทั้งหมด และน้ำมันที่ดีที่สุด และเมล็ดพืชทั้งหมด และผลรุ่นแรกที่เขาวางแด่พระเยโฮวาห์ เราให้แก่เจ้า 13 ผลสุกรุ่นแรกของทุกอย่างซึ่งอยู่ในแผ่นดิน ที่เขานำมาถวายพระเยโฮวาห์ จะเป็นของเจ้า ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้ 14 บรรดาของมอบถวายในอิสราเอลจะเป็นของเจ้า 15 บรรดาเนื้อหนังที่เป็กละคร ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ ซึ่งเขาวางแด่พระเยโฮวาห์จะเป็นของเจ้า แต่อย่างไรก็ตาม บุตรหัวปีของมนุษย์เจ้าจะต้องได้ไว้ เจ้าต้องได้ลูกหัวปีของบรรดาสัตว์ทั้งปวงที่มลทินด้วย 16 และคำได้ พออายุได้หนึ่งเดือนเจ้าก็ต้องได้ ให้เจ้ากำหนดว่าเป็นเงินห้าเชลตามเพศของสถานที่บริสุทธิ์ ซึ่งเป็นยี่สิบเอ-รธา 17 แต่ลูกหัวปีของวัว หรือลูกหัวปีของแกะ หรือลูกหัวปีของแพะ เจ้าไม่ต้องได้เพราะเป็นของบริสุทธิ์ เจ้าจึงเอาเลือดของมันพรมบนแท่นบูชา และเอาไขมันของมันเผาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ 18 แต่เนื้อของมันจะเป็นของเจ้า เช่นเดียวกับเนื้ออกที่แก่ถวายหรือเนื้อโคจนเขาว่าเป็นของเจ้า 19 บรรดาเครื่องบูชาบริสุทธิ์ที่ฉนอิสราเอลมอบถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราให้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้า เป็นกฎเกณฑ์ถาวร เป็นที่นสัญญะเกลือเป็นนิตยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สำหรับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าด้วย" 20 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า "เจ้าจะไม่ได้รับมรดกในแผ่นดินของเขา ทั้งเจ้าจะไม่มีส่วนอันใดกับเขาเลย เราเป็นส่วนแบ่งของเจ้าและเป็นมรดกของเจ้าท่ามกลางฉนอิสราเอล 21 ดูเถิด เราให้บรรดาลิขสิทธิ์หนึ่งในอิสราเอลแก่คนเลวีเป็นมรดก เป็นคำตอบแทนงานที่เขาปฏิบัติ คืองานปฏิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม 22 ตั้งแต่นั้นต่อไปฉนอิสราเอลจะมีได้เข้ามาใกล้พลับพลาแห่งชุมนุม เหลือกว่าเขาจะรับโทษบาปและจะต้องตาย 23 แต่คนเลวีจะต้องปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งชุมนุม และเขาจะต้องรับโทษความชั่วร้ายของเขา จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเขา เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางฉนอิสราเอล 24 เพราะว่าส่วนลิขสิทธิ์หนึ่งของฉนอิสราเอล ซึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราได้ให้แก่คนเลวีเป็นมรดก เพราะฉะนั้นเราจึงได้ออกเขาว่า 'เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางฉนอิสราเอล'" 25 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 26 "ยังกว่านั้น เจ้าจงกล่าวแก่คนเลวีว่า 'เมื่อพวกเจ้ารับลิขสิทธิ์หนึ่งจากฉนอิสราเอล ซึ่งเราให้แก่เจ้าอันมาจากเขาเป็นมรดกของเจ้านั้น เจ้าจงนำลิขสิทธิ์หนึ่งของลิขสิทธิ์หนึ่งที่เราได้มานั้นถวายแด่พระเยโฮวาห์ 27 และส่วนถวายของเจ้านั้นจะนับเหมือนหนึ่งเป็นพืชที่ได้มาจากลานนาวด้า และเหมือนส่วนที่เติมเปี่ยมจากบ่ออย่างอื่น 28 เพราะฉะนั้นเจ้าต้องนำของบูชาจากลิขสิทธิ์หนึ่งทั้งสิ้นของเจ้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือลิขสิทธิ์หนึ่งที่เราได้จากฉนอิสราเอลนั้น จากส่วนใดนี้พวกเจ้าจงมอบของถวายแด่พระเยโฮวาห์แต่อาโรนปโรหิต 29 จากบรรดาของดีที่สุคนธ์คือส่วนของบริสุทธิ์ 30 ฉะนั้นเจ้าจงพูดกับเขาว่า 'เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้ว ให้คนเลวีนับส่วนที่เหลืออยู่เป็นเหมือนหนึ่งพืชที่ได้มาจากลานนาวด้าและเป็นผลได้จากบ่ออย่างอื่น 31 และเจ้าจะรับประทานส่วนนั้น ณ ที่ใดก็ได้ ทั้งตัวเจ้าและครอบครัวของเจ้า เพราะว่านี่เป็นรางวัลตอบแทนงานปฏิบัติของเจ้าในพลับพลาแห่งชุมนุม 32 เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้วเจ้าจะห้ามโทษบาปโดยของถวายนั้นไม่ และเจ้าอย่าทำสิ่งบริสุทธิ์ของฉนอิสราเอลให้มลทินเหลือกว่าเจ้าจะต้องตาย"

Chapter 19

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า 2 "ต่อไปนี้เป็นกฎพระราษฏ์ปฏิบัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาว่า จงบอกฉนอิสราเอลให้ว่าวัวตัวเมียสีแดงไม่พิศารซึ่งไม่มีตำหนิ และยังไม่เคยเข้าเทียมแอก 3 และเจ้าจงให้วัวนั้นแก่เอลาซาร์ปุโรหิต และให้เขาว่านั้นไปนอกค่ายฆ่าเสียต่อหน้าเขา 4 และเอลาซาร์ปุโรหิตจะเอาน้ำมันจุ่มเลือดวัวพรมที่ข้างหน้าพลับพลาแห่งชุมนุมเจ็ดครั้ง 5 และให้มันเผาว่าตัวเมียนั้นเสียในสายดาของเขา คือเขาจะต้องเผาทั้ง เนื้อ และเลือด กับมูลของมันเสียทั้งหมด 6 และปุโรหิตจะเอาไม้สนสิธาร์ ไม่หุบกับตัวยี่สีแดงโยนเข้าไปในไฟที่เผาว่าตัวเมียนั้น 7 แล้วปุโรหิตจะซักเสื้อผ้าของตน และชำระร่างกายเสียในน้ำ ภายหลังจึงเข้าไปในค่ายและปุโรหิตนั้นจึงเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น

8 ผู้ใดที่ทำการเผาว่าตัวเมียต้องซักเสื้อผ้าและชำระร่างกายของตนเสียในน้ำ และเขาจะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น 9 ให้ชายคนที่สะอาดเก็บที่เผาว่าตัวเมียนั้น นำไปไว้นอกค่ายในที่สะอาด และให้เก็บที่เผาว่านั้นไว้ทว่าเป็นน้ำแห่งการแยกตั้งไว้สำหรับที่ชุมนุมชนอิสราเอลเพื่อเป็นการชำระล้างบาปออกเสีย 10 และคนที่เก็บที่เผาของวัวตัวเมียต้องซักเสื้อผ้าของตน และเขาจะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น จะเป็นอย่างนี้แก่ฉนอิสราเอล และแก่คนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา เป็นกฎเกณฑ์ถาวร 11 ผู้ที่แตะต้องศพของผู้ใดก็ตามต้องเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน 12 ในวันที่สามเขาต้องชำระตัวด้วยน้ำ แล้วในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาด แต่ถ้าเขาไม่ชำระตัวในวันที่สาม ในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาดไม่ได้ 13 ผู้ใดก็ตามแตะต้องคนตาย คือร่างกายของคนตายแล้ว และมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ ผู้นั้นก็กระทำให้พลับพลาของพระเยโฮวาห์มีมลทิน คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล เพราะน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้พรมถูกตัวเขา เขาจะเป็นมลทิน มลทินยังค้างอยู่ที่เขา 14 ต่อไปนี้เป็นพระราษฏ์ปฏิบัติเรื่องคนตายในดินที่ ทุกคนที่เข้ามาในดินที่ และสารพัดที่อยู่ในดินที่ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน 15 ภาชนะทุกอย่างที่ไม่มีฝาปิดต้องเป็นมลทิน 16 คนใดที่อยู่ในพื้นทุ่งไปแตะต้องคนที่ถูกดาบตาย หรือแตะต้องศพ หรือกระดูกคน หรือหลุมศพ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน 17 สำหรับคนที่เป็มลทินนี้ จงเอาดีเถาจากการเผาว่าตัวเมียในการบูชาได้บาป และเอาน้ำที่ไหลเติมเข้าไปปนในภาชนะ 18 ให้คนสะอาดเอากิ่งหุบจุ่มน้ำนั้นประพรมที่เดินที่และเครื่องใช้สองทั้งสิ้น และบนตัวคนที่อยู่ที่นั้นและบนตัวคนที่แตะต้องกระดูกหรือคนถูกฆ่าหรือคนตายหรือหลุมศพ 19 ให้คนสะอาดประพรมคนที่เป็มลทินในวันที่สามและวันที่เจ็ด อย่างนี้พอวันที่เจ็ดเขาจะทำให้คนนั้นสะอาด และเขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ พอถึงเวลาเย็นเขาจะสะอาด 20 แต่คนที่เป็มลทินและไม่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางที่ชุมนุม เพราะเขาได้กระทำให้สถานที่บริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์เป็มลทิน คือว่าน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้พรมถูกตัวเขา เขาจึงเป็มลทิน 21 และให้เป็นกฎเกณฑ์แก่พวกเขาอยู่เนืองนิตย์ ผู้ที่ประพรมน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะต้องซักเสื้อผ้าของตน และผู้ที่แตะต้องน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น 22 และสิ่งใดที่ผู้เป็มลทินแตะต้อง สิ่งนั้นจะเป็นมลทิน และผู้ที่แตะต้องสิ่งนั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น"

Chapter 20

1 ชุมนุมชนทั้งหมดของฉนอิสราเอลเข้ามาในถิ่นทุรกันดารสินในเดือนที่หนึ่ง ประชาชนพักอยู่ในคาเดช มิเรียมก็สิ้นชีวิตและฝังไว้ที่นั่น 2 ครั้นนั้นชุมนุมชนไม่มีน้ำ เขาประทุมกันว่าโมเสสและอาโรน 3 ประชาชนตั้งต่ออาโรนว่าโมเสสว่า "เมื่อพี่น้องเราตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์นั้น เราตายเสียด้วยก็ดี 4 ท่านพาชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์มาในถิ่นทุรกันดารนี้ให้ตายเสียที่นี้ทั้งตัวเราและสัตว์ของเราทำไม 5 และทำไมท่านจึงให้เราออกจากอียิปต์ นำเรามาขังที่เลาธารานี้ เป็นที่ซึ่งไม่มีพืช ไม่มีมะเดื่อ อยู่นหรือกับทมิ และไม่มีน้ำดื่ม" 6 แล้วโมเสสและอาโรนออกจากที่ประชุมไปที่ประดูพลับพลาแห่งชุมนุมและชนบทาลง และส่งรายชื่อของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่เขา 7 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 8 "จงเอาไม้เท้าและเรียกประชุมชุมนุมชน ทั้งเจ้าและอาโรนพี่ชายของเจ้า และบอกกันต่อหน้าต่อตาประชาชนให้กินหลังน้ำ ดังนั้นเจ้าจะเอาน้ำออกจากหินให้เขา ดงนั้นแหละเจ้าจะให้น้ำแก่ชุมนุมชนและสัตว์ดื่ม" 9 โมเสสก็ไม่ได้ไปจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่พระองค์ทรงบัญชา 10 โมเสสกับอาโรนก็เรียกชุมนุมชนให้ไปพร้อมกันที่หิน โมเสสกล่าวแก่เขาว่า "เจ้าผู้กบฏจงฟัง ณ บัดนี้จะให้เรานำออกจากหินนี้ให้พวกเจ้าดื่มหรือ" 11 และโมเสสก็ยกมือขึ้นตีหินนั้นสองครั้งด้วยไม้เท้า และน้ำก็ไหลออกมามากมาย ชุมชนชนและสัตว์ของเขาก็ได้ดื่มน้ำ 12 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า "เพราะเจ้ามิได้เชื่อเราจึงมิได้กระทำที่เราเป็นที่บริสุทธิ์ในสายดาของฉนอิสราเอล เพราะฉะนั้นเจ้าจึงจะมีได้น้ำชุมนุมชนนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา" 13 น้ำนั้นคือน้ำเมรียาห์ เพราะว่าคนอิสราเอลได้ดื่ว่าพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสำแดงความบริสุทธิ์ท่ามกลางเขา 14 โมเสสได้ส่งผู้สื่อสารจากคาเดชไปถึงกษัตริย์แห่งเอโดมาว่า "พี่น้องซึ่งเป็คนอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่า ท่านก็ทราบถึงบรรดาความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นแก่เราแล้ว 15 ว่าบรรพบุรุษของเราร่างไปยัอีอิปต์ และเราอยู่ในอียิปต์มานาน และชาวอียิปต์ได้ข่มเหงเราและบรรพบุรุษของเรา 16 และเมื่อเราร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับเสียงของเรา และได้ส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำเราออกจากอียิปต์ และดูเถิด เราอยู่ในคาเดชเป็นเมืองที่อยู่ขัดพรมแดนของท่าน 17 ขอให้เรายกผ่านเขตแดนของท่าน เราจะไม่ผ่านไร่นาหรือสวนอันของท่าน เราจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อ เราจะไม่ไปตามทางหลวง เราจะไม่หนีไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ จนกว่าเราจะผ่านพ้นเขตแดนของท่าน" 18 แต่เอโดมกล่าวแก่ท่านว่า "ท่านจะยกผ่านไปไม่ได้เหลือกว่าเราจะยกออกมาสู้ท่านด้วยดาบ" 19 และฉนอิสราเอลพูดกับกษัตริย์แห่งเอโดมาว่า "เราจะไม่ไปตามทางหลวง ถ้าเรามิได้มาของท่านไม่ว่าตัวเราหรือสัตว์ เราจะชำระเงินให้ ขอให้เราเดินผ่านไป

เราไม่ต้องการอะไรอีก"

20 แต่ท่านตอบว่า "เจ้าจะยกผ่านไปไม่ได้"

แล้วเอโดมก็ยกพลเป็นอันมากมาต่อสู้เขาทั้งหลายด้วยมืออันเข้มแข็ง

21 เช่นนี้แหละเอโดมปฏิเสธไม่ให้อิสราเอลยกผ่านพรมแดนของท่าน

ดังนั้นอิสราเอลจึงหันไปจากท่าน

22 และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเดินทางจากคาเดชมาถึงภูเขารโธร์

23 ที่ภูเขารโธร์นี้พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนริมเขตแดนแผ่นดินเอโดมว่า

24 "อาโรนจะต้องถูกรวบรวมอยู่กับพวกของเขา

เพราะเขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่คนอิสราเอล

เพราะเจ้าทั้งสองภพฎีต่อคำสั่งของเราที่น้ำเมรีบาห์

25 จงนำอาโรนและเอเลอาซาร์บุตรชายของเขา นำเขาขึ้นมาบนภูเขารโธร์

26 จงถอดเสื้อของอาโรนสวมให้แก่เอเลอาซาร์บุตรชายของเขา

และอาโรนจะถูกรวบรวมอยู่กับพวกของเขา เขาจะตายที่นั่น"

27 โมเสสก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา

และพวกท่านก็ขึ้นไปบนภูเขารโธร์ท่ามกลางสายตของชุมนุมชนทั้งหมด

28 และโมเสสถอดเสื้อผ้าของอาโรน และสวมให้แก่เอเลอาซาร์บุตรชายของเขา

และอาโรนก็สิ้นชีวิตอยู่ที่ยอดภูเขานั้น แล้วโมเสสและเอเลอาซาร์ลงมาจากภูเขาร

29 เมื่อบรรดาชุมนุมชนเห็นว่าอาโรนสิ้นชีวิตเสียแล้ว

วงทวนอิสราเอลทั้งหมดก็ร้องไห้ไว้ทุกข์ให้อาโรนอยู่สามสิบวัน

Chapter 21

1 เมื่อกษัตริย์เมืองอราต ชาวคานาอันผู้อพยพทางภาคใต้

ได้ยินว่าอิสราเอลกำลังยกมาตามทางที่พวกสอดแนมได้ขึ้น

ท่านต่อสู้กับคนอิสราเอลและจับไปเป็นเชลยได้บ้าง

2 และคนอิสราเอลปฏิเสธไว้กับพระเยโฮวาห์ว่า

"ถ้าพระองค์จะทรงมอบชนชาตินี้ไว้ในมือข้าพระองค์แน่แล้ว

ข้าพระองค์จะทำลายบ้านเมืองเขาเสียให้สิ้น"

3 และพระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงของคนอิสราเอลและมอบชาวคานาอันไว้

เขาก็ทำลายชาวคานาอันและบ้านเมืองของเขาเสียสิ้น จึงได้เรียกชื่อตำบลนั้นว่าโฮรมาห์

4 เขาทั้งหลายออกเดินทางจากภูเขารโธร์ตามทางที่ไปทะเลแดงเพื่อจะอ้อมแผ่นดินเอโดม

ประชาชนที่โอบไจมาเพราะเหตุหนทาง

5 และประชาชนก็บ่นว่าพระเจ้าและว่าโมเสสว่า

"ทำไมพาเราออกจากอียิปต์มาแต่ในถิ่นทุรกันดาร เพราะไม่มีอาหารและไม่มีน้ำ

เราเบื่ออาหารอันไร้ค่านี้"

6 และพระเยโฮวาห์ก็ทรงให้งูแมวเซามาในหมู่ประชาชน ถูกกัดประชาชน

และคนอิสราเอลตายมาก

7 และประชาชนมาหาโมเสสกล่าวว่า

"เราทั้งหลายได้กระทำบาปเพราะเราทั้งหลายได้นำว่าพระเยโฮวาห์และบ่นว่าท่าน

ขอโทษแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงนำงูไปจากเราเสีย" ดังนั้นโมเสสจึงอธิษฐานเพื่อประชาชน

8 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงทำงูแมวเซาตัวหนึ่งติดไว้ที่เสา

และต่อมากุคนที่ถูกงูกัดเมื่อเขามองงู เขาจะยังมีชีวิตอยู่ได้"

9 ดังนั้นโมเสสจึงทำงูทองสัมฤทธิ์ตัวหนึ่ง และติดไว้ที่เสา แล้วต่อมาถ้างูกัดคนใด

ถ้าเขามองดูทองสัมฤทธิ์นั้น เขาก็มีชีวิตอยู่ได้

10 และคนอิสราเอลก็ยกออกจากถิ่นทุรกันดารไปยังค่ายอยู่ที่โอโบท

11 และเขาออกเดินทางจากโอโบทไปตั้งค่ายอยู่ที่อียอบาเบรม อยู่ในถิ่นทุรกันดาร ตรงข้ามโมอับ

ทางทิศตะวันตก

12 เขายกออกจากที่นั่นมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเตเรด

13 เขายกออกจากที่นั่นไปตั้งอยู่พักแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

ซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดารที่ยึดมาจากพรมแดนของคานาโมไรต์

เพราะว่าแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดนของโมอับ ระหว่างโมอับกับคานาโมไรต์

14 ดังนั้นในหนังสือสงครามของพระเยโฮวาห์จึงมีว่า "พระองค์ทรงชนะที่ทะเลแดง

และลุ่มแม่น้ำจอร์แดน

15 และที่เชิงลาดของที่ลุ่มเหล่านั้นซึ่งยึดไปจนถึงที่ตั้งเมืองอาร์ และพาดไปถึงพรมแดนโมอับ"

16 จากที่นั่นเขาออกเดินทางต่อไปถึงเมืองเนออร์ ซึ่งเป็นบ่อน้ำที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

"จงรวบรวมประชาชนเข้าด้วยกัน เราจะให้น้ำแก่เขา"

17 แล้วอิสราเอลจึงร้องเพลงนี้ว่า "บ่อน้ำเอ๋ย จงมีน้ำพุพุ่งขึ้นมา ให้เราร้องเพลงกัน

18 เป็นบ่อน้ำที่เจ้านายได้ขุดไว้ เป็นบ่อน้ำที่ขุนนางของประชาชนจะไว้

ด้วยคทาและไม่เท้าของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติ" และจากถิ่นทุรกันดารนั้นไป

เขาก็มาถึงมีทธานาห์

19 และจากมีทธานาห์ถึงตำบลนาหะลีเอล และจากนาหะลีเอลถึงตำบลบาโมท

20 และจากบาโมทถึงหุบเขาซึ่งอยู่ในท้องคินโมอับข้างยอดเขาปัสกาห์ซึ่งมองลงมาเห็นเยธิโมเน

21 แล้วอิสราเอลส่งผู้สื่อสารไปหาสิโหนกษัตริย์คานาโมไรต์กล่าวว่า

22 "ขอให้ข้าพเจ้าผ่านแผ่นดินของท่าน พวกเราจะไม่เสียเข้าไปในนาหรือในสวนอัน

เราจะไม่ดื่มน้ำจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวงจนเราได้ผ่านพรมแดนเมืองของท่าน"

23 แต่สิโหนไม่ยอมให้อิสราเอลยกผ่านพรมแดนของท่าน

สิโหนรวบรวมพลทั้งหมดของท่านยกออกสู้รบกับอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร

และท่านมาถึยาสาษรบกับอิสราเอลที่นั่น

24 และอิสราเอลได้ประหารท่านเสียด้วยคทา

ยึดเอาแผ่นดินของท่านจากแม่น้ำจอร์แดนจนถึงแถวยับบอก

ไกลไปจนถึงแดนคินอัมโมเนเพราะว่าพรมแดนของคินอัมโมเนเข้มแข็ง

25 และอิสราเอลยึดเมืองเหล่านั้นทั้งหมด และอิสราเอลเข้าตั้งอยู่ในบรรดาหัวเมืองของคานาโมไรต์

ในเฮธโบเน และตามชนบททั้งหมด

26 เพราะว่าเฮธโบเนเป็นเมืองหลวงของสิโหนกษัตริย์ของคานาโมไรต์

ผู้ที่ต่อสู้กับกษัตริย์ชาวโมอับองค์ก่อน และยึดได้แผ่นดินของท่านทั้งสิ้นไกลไปถึงแม่น้ำจอร์แดน

27 เพราะฉะนั้นกษัตริย์บทภาษาฮิตจึงร้องว่า "มาที่เฮธโบเน

ให้สร้างและสถาปนาเมืองแห่งสิโหนขึ้น

28 เพราะว่ามีไฟออกไปจากเฮธโบเน มีเปลวไฟออกไปจากเมืองแห่งสิโหน

ได้ทำลายเมืองอาร์ของโมอับ เจ้าของแห่งบุษนิยสถานสูงของแม่น้ำจอร์แดน

29 โอ โมอับเอ๋ย รีบแตกเจ้า โอ ชนชาติแห่งพระเจโมเซอัย เจ้าต้องพินาศ

พระเจโมเซอัยได้มอบทั้งบุตรชายของตนที่หลบภัยแล้วกับบุตรสาวของตน

ให้เป็นเชลยของสิโหนกษัตริย์คานาโมไรต์

30 เราทั้งหลายได้ยิงเขาทั้งปวง เฮธโบเนพินาศจนถึงนิโบเน

เราได้กวาดล้างถึงนิฟาห์เสียคือถึงเมเดบา"

31 ดังนั้นอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาโมไรต์

32 และโมเสสได้คนไปสอดแนมเมืองยาเซอรั และเขาทั้งหลายได้ยึดชนบทของเมืองนั้น

และขับไล่คานาโมไรต์ที่อยู่ที่นี่เสีย

33 แล้วเขาก็เลยยกเดินทางไปตามทางเมืองบาซาน และโอกกษัตริย์เมืองบาซานก็ออกมา

ทั้งตัวท่านกับพลไพร่ทั้งสิ้นของท่าน เพื่อสู้รบกับเขาที่เอเดรอี

34 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว

ทั้งบรรดาพลไพร่ของเขา และแผ่นดินของเขา

และเจ้าจะกระทำแก่เขาอย่างเจ้าได้กระทำแก่สิโหนกษัตริย์คานาโมไรต์ผู้อยู่ที่เฮธโบเน"

35 ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงฆ่าโอกและโอรสของท่านเสีย ทั้งประชาชนทั้งสิ้นของท่าน

ไม่มีเหลือให้ท่านสักคนเดียว และเขาทั้งหลายก็เข้ายึดแผ่นดินของท่าน

Chapter 22

1 แล้วคนอิสราเอลก็ยกออกไปตั้งค่ายอยู่ ณ

ที่ราบโมอับซึ่งอยู่พักแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ใกล้เมืองเยรีโค

2 ฝ่ายบาลาคบุตรชายตีบปีไรต์เห็นการทั้งปวงซึ่งอิสราเอลได้กระทำต่อคานาโมไรต์

3 ทั้งโมอับก็ครั่นคร้ามต่อชนชาตินั้นนักหนา เพราะเขามีคนมากด้วยกัน

โมอับกลัวคนอิสราเอลแล่นทีเดียว

4 โมอับจึงพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียนว่า

"คนเหล่านี้จะมาเลยกินสารพัดที่ล้อมรอบเราอยู่หมด เหมือนวัวเลยกินหญ้าในนา"

บาลาคบุตรชายตีบปีไรต์เป็นกษัตริย์เมืองโมอับในเวลานั้น

5 ท่านได้ผู้สื่อสารไปยังบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ที่เปโตรโกลีแม่น้ำในแผ่นดินอันเป็นบ้านเกิดเมือง

นอนของท่าน โดยกล่าวว่า "ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์ ดูเถิด

เขาทั้งหลายเข้าแ่ค้คลุมพื้นแผ่นดินโลก กำลังพักอยู่ตรงข้ามข้าพเจ้า

6 ขอเชิญมาเกิด ขอสาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า เพราะเขาเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้ามาก

ชะรอยข้าพเจ้าจะสามารถรบชนะเขาและขับไล่เขาออกไปจากแผ่นดินได้ เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า

ถ้าท่านอวยพรแก่ผู้ใด ผู้นั้นจะเป็นไปตามพรนั้น และท่านสาปแช่งผู้ใด ผู้นั้นก็ถูกสาปแช่ง"

7 บาลาอัมบุตรชาย

ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของเมืองโมอับกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียนก็ถือคำการท่าอการพรที่นั้นออกไป

ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงบาลาอัม ก็บอกคำของบาลาคแก่เขา

8 บาลาอัมกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า "สิ่งนี้จะง่ายที่นีก่อน เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสอย่างไรแก่ข้าแล้ว

ข้าจึงจะนำคำนั้นมาแจ้งแก่ท่านทั้งหลาย" ดังนั้นเจ้าเมืองแห่งโมอับจึงยังอยู่กับบาลาอัม

9 และพระเจ้าเสด็จมาหาบาลาอัมตรัสว่า "คนที่มีอายุอยู่กับเจ้าคือผู้ใด"

10 บาลาอัมทูลพระเจว่า

"บาลาคบุตรชายตีบปีไรต์กษัตริย์เมืองโมอับได้ให้ข้าทั้งหลายมาแจ้งแก่ข้าพระองค์ว่า

11 `ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์มาแ่ค้คลุมพื้นแผ่นดินโลก ขอเชิญมาเกิด

ขอสาปแช่งเขาทั้งหลายให้แก่ข้าพเจ้า ชะรอยข้าพเจ้าจะสามารถรบชนะเขาและขับไล่เขาออกไปได้"

12 พระเจ้าตรัสกับบาลาอัมว่า "เจ้าอย่าไปกับเขาทั้งหลาย เจ้าอย่าแช่งชนชาตินั้น

เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนที่เราได้รักพร"

13 รุ่งเช้าบาลาอัมก็ลุกขึ้นกล่าวแก่เจ้านายของบาลาคว่า "จงกลับไปแผ่นดินของท่านเกิด

เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธมิให้เราไปกับท่าน"

14 เพราะฉะนั้นเจ้านายแห่งโมอับก็ลุกขึ้นกลับไปหาบาลาคกล่าวว่า

"บาลาอัมปฏิเสธไม่ยอมมากับเรา"

15 บาลาคได้ส่งพวกเจ้านายไปอีกครั้งหนึ่ง มีจำนวนมากกว่า และมีเกียรติยศมากกว่ารุ่นก่อน

16 เขาทั้งหลายมาถึงบาลาอัมกล่าวแก่ท่านว่า "บาลาคบุตรชายตีบปีไรต์กล่าวดังนี้ว่า

`ขออย่าให้มิอะไรจะขัดขวางท่านที่จะไปหาข้าพเจ้าเลย

17 เพราะข้าพเจ้าจะให้เกียรติแก่ท่านอย่างสูงแน่ ท่านจะให้ข้าพเจ้าทำอะไรให้

ข้าพเจ้าจะกระทำตาม ขอเชิญมาสาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า"

18 แต่บาลาอัมได้ตอบคนใช้ของบาลาคว่า

"แม้ว่าบาลาคจะให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือนของท่านแก่ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าขอข้าพเจ้าไม่ได้

ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่

19 บัดนี้ของท่านยังอยู่ที่นี่สักคืนหนึ่งก่อนด้วย

เพื่อข้าพเจ้าจะทราบว่าจะพระเยโฮวาห์จะตรัสเพิ่มเติมประการใดแก่ข้าพเจ้าบ้าง"

20 และพระเจ้าเสด็จมาหาบาลาอัมในกลางคืนตรัสแก่เขาว่า

"ถ้ามีผู้ชวยมาเรียกเจ้าจงลุกขึ้นไปกับเขา แต่เจ้าจะกระทำตามที่เราสั่งเจ้าเท่านั้น"

21 ดังนั้นรุ่งเช้าบาลาอัมก็ลุกขึ้นผูกอานลา ไปกับเจ้านายแห่งโมอับ

22 แต่พระเจาทรงกริ้วต่อบาลาอัมเพราะเขาไป

ดังนั้นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มายืนเป็นผู้สกัดทางบาลาอัมไว้

ฝ่ายบาลาอัมก็ล้ามีคินใช้สองคนไปกับเขา

23 เมื่อลานั้นเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ถอยยืนอยู่ในหนทาง ลาก็เลยวอกนอกทาง

เข้าไปในทุ่งนา บาลาอัมจึงติดตามกลับไปทางเดิม

24 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์หมยีนอยู่ในทางแคบระหว่างสวนองุ่น มีกำแพงทั้งสองข้างทาง
25 เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์นั้นก็ตื่นไปเปิดกำแพง
หนับเท้าของบาลาอัมเข้ากับกำแพง บาลาอัมก็ตีลาอิก
26 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็เดินไปข้างหน้ายืนอยู่ในที่แคบ
ไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงไปข้างขวาหรือข้างซ้าย
27 เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์นั้นก็หอบลง บาลาอัมยังคงนั่งอยู่บนหลัง
บาลาอัมก็โกรธ จึงเอาไม้เท้าของเขาตีลา
28 แล้วพระเยโฮวาห์เปิดปากลา มันจึงพูดกับบาลาอัมว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำอะไรแก่ท่าน
ท่านจึงได้ตีข้าพเจ้าถึงสามครั้ง"
29 บาลาอัมพูดกับลาว่า "เพราะเจ้าได้แกล้งเรา เรายากจะมีตาบอยู่ในมือเดียวกัน
เราจะได้ฆ่าเจ้าเสีย"
30 ลาก็พูดกับบาลาอัมว่า
"ข้าพเจ้าไม่ได้ลาของท่านที่ท่านขับขี้อยู่ทุกวันตลอดชีวิตจนบัดนี้ดอกหรือ
ข้าพเจ้าได้เคยกระทำเช่นนั้นแก่ท่านหรือ" บาลาอัมก็บอกว่่า "ไม่เลย"
31 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเกิดตากับบาลาอัม
เขาจึงเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ถือดาบยืนอยู่ในหนทาง บาลาอัมก็กลัวศีรษะขมบนหน้าลงกราบ
32 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับบาลาอัมว่า "ทำไมเจ้าจึงตีลาของเจ้าถึงสามครั้ง ดูเถิด
เรามาฆ่าเจ้า เพราะการประพฤติของเจ้าชั่วคึนเรา
33 ลาได้เห็นเราและหลีกเลี่ยงไปต่อหน้าเราถึงสามครั้ง ถ้ามันมิได้หลีกเลี่ยงไปจากเรา
เราจะได้ฆ่าเจ้าเสียแล้วเมื่อตะกี้นี้แน่ และให้ลารอดตายไป"
34 แล้วบาลาอัมพูดกับทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำบาป
เพราะข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเป็นหมยีนอยู่ในหนทางกับข้าพเจ้า ฉะนั้นถ้าท่านไม่เห็นชอบ
ข้าพเจ้าจะกลับไปเสีย"
35 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับบาลาอัมว่า "จงไปกับชายเหล่านั้นเถิด
แต่เจ้าจงพูดเฉพาะคำที่เราให้เจ้าพูด" ดังนั้นบาลาอัมก็ไปกับเจ้านายของบาลาคต่อไป
36 เมื่อบาลาคได้ยินว่าบาลาอัมมาแล้ว
ท่านจึงออกไปรับบาลาอัมที่เมืองโมอับที่สุดปลายพรมแดนซึ่งเกิดขึ้นด้วยแม่น้ำอารโนน
37 บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "เราได้ลู่ตสำห้ให้คนไปเชิญท่านมามิใช่หรือ
เหตุไฉนท่านไม่มาหาเราเล่า เราไม่สามารถที่จะให้เกียรติแก่ท่านหรือ"
38 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้ามาหาท่านแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรได้เล่า
คำซึ่งพระเจ้าใส่ปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องกล่าว"
39 แล้วบาลาอัมก็ไปกับบาลาคถึงตำบลสิริยาบทูโท
40 ณ ที่นั้นบาลาคเอารัวและแกะถวายบูชา แล้วส่งไปให้บาลาอัมและเจ้านายที่อยู่กับเขาบ้าง
41 ต่อมารุ่งขึ้นบาลาคก็พาบาลาอัมขึ้นไปยังปูชนียสถานสูงของพระบารอิล
จากที่นั่นก็ได้เห็นประชาชนส่วนที่อยู่ใกล้ที่สุด

Chapter 23

1 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "ท่านจงสร้างแท่นบูชาให้ข้าพเจ้าที่นี่เจ็ดแท่น และจัดวัวผู้เจ็ดตัว
และผู้เจ็ดตัวให้ข้าพเจ้า"
2 บาลาคก็กระทำตามคำของบาลาอัม
บาลาคและบาลาอัมเอารัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งกระทำบูชาที่แท่นบูชาทุกแท่น
3 แล้วบาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "จงยินยอมใกล้เครื่องเผาบูชาของท่านแล้วข้าพเจ้าจะไป
ชะรอยพระเยโฮวาห์จะเสด็จมาหาข้าพเจ้า และสิ่งใดที่พระองค์สำแดงแก่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะบอกท่าน" แล้วเขาก็ขึ้นไปยังที่สูง
4 พระเจ้าทรงพบกับบาลาอัม และบาลาอัมกราบทูลพระองค์ว่า
"ข้าพพระองค์ได้จัดแท่นบูชาเจ็ดแท่น ทั้งได้จัดวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่ทุกแท่น"
5 พระเยโฮวาห์ทรงใส่ถ้อยคำในปากของบาลาอัมและตรัสว่า
"จงกลับไปหาบาลาคแล้วจงพูดอย่างนั้น"
6 บาลาอัมจึงกลับไปหาบาลาค และดูเถิด
บาลาคก็บรรจดาเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่ที่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน
7 บาลาอัมได้กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า "บาลาคได้พาข้าพเจ้ามาจากอารม
ท่านกษัตริย์ของโมอับได้พาข้าพเจ้ามาจากภูเขทางตะวันออก กล่าวว่า 'มาเถิด
มาตั้งยาโคบเพื่อข้าพเจ้า มาเถิด มาประณามอิสราเอล'
8 ข้าพเจ้าจะแช่งผู้ที่พระเจ้าไม่ทรงแช่งได้อย่างไร
ข้าพเจ้าจะประณามผู้ที่พระเยโฮวาห์ไม่ทรงประณามได้อย่างไร
9 เพราะข้าพเจ้าได้ดูเขาจากยอดผา จากเนินสูงข้าพเจ้าได้เห็นเขาแน่ ดูเถิด
ชนชาติหนึ่งอยู่ล่ำฟ้าและมีได้นับเข้าในหมู่ประชาชาติ
10 ใครจะนับผลผลิตินของยาโคบได้ หรือหนึ่งหนึ่งในสี่ของอิสราเอลได้
ขอให้ข้าพเจ้ายายอย่างจนชอบธรรม และขอให้สุดปลายชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างของเขา"
11 แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเล่า
เราเชิญท่านให้มาแช่งพวกศัตรูของเรา ดูเถิด ท่านไม่ได้กระทำอะไรแก่เขานอกจากอวยพรเขา"
12 เขาจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องระวังที่จะกล่าวคำซึ่งพระเยโฮวาห์ใส่ในปากข้าพเจ้าหรือ"
13 บาลาคพูดกับเขาว่า "เชิญท่านไปอีกที่หนึ่งกับข้าพเจ้าเถิด ซึ่งท่านจะดูเขาจากที่นั่นได้
ท่านจะเห็นเพียงส่วนที่ใกล้ที่สุด และจะไม่เห็นคนทั้งหมด
จากที่นั่นท่านจงแช่งเขาทั้งหลายให้ข้าพเจ้าเถิด"
14 แล้วบาลาคก็พาบาลาอัมมาถึงเนินของโสเฟม ขึ้นถึงยอดเขาปิสกาห์ สร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่น
และจัดวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่บนทุกแท่น
15 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "จงยินยอมอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่านเถิด
ขณะที่ข้าพเจ้าไปพบพระเยโฮวาห์ตรงโน้น"
16 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงพบกับบาลาอัมและทรงใส่ถ้อยคำในปากของเขตรัสว่า
"จงกลับไปหาบาลาค และจงพูดอย่างนั้น"
17 บาลาอัมก็กลับมามาหาบาลาค ดูเถิด เขายืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน

มีเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่กับท่าน บาลาคจึงถามเขาว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสว่ากระไร"
18 บาลาอัมก็ได้อีกว่ากลอนภาษิตของเขาว่า "บาลาค ลูกขึ้นเถิดและคอยฟัง บุตรชายของตึบไปรับ
จงฟังข้าพเจ้าเถิด
19 พระเจ้ามิได้สมมุขย์จึงมิได้มุสา และมีได้เป็นบุตรของมนุษย์จึงไม่ต้องกลับใจ
ที่พระองค์ตรัสไปแล้ว พระองค์ก็จะมีการกระทำตามหรือ ที่พระองค์ทรงลั่นวาจาแล้ว
จะไม่ทรงกระทำให้สำเร็จหรือ
20 ดูเถิด ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้อวยพร พระองค์ได้ทรงอำนวยพร
และข้าพเจ้าจะเรียกกลับไม่ได้
21 พระองค์ได้ทอดพระเนตรว่าไม่มีความชั่วร้ายในยาโคบ
และทรงเห็นว่าไม่มีความชั่วร้ายในอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขายู่กับเขา
และเสียงให้ร้องถวายพรพระมหากษัตริย์อยู่ท่ามกลางเขา
22 พระเจ้าทรงนำเขาออกจากอียิปต์ ทรงเป็นเสมือนเขาโคกระทั้งเพื่อเขา
23 ไม่มีการถือล้างต่อต้านยาโคบ ไม่มีการทำนายต่อต้านอิสราเอล
ถึงเวลาแล้วยาโคบและอิสราเอลก็จะได้รับคำบอกว่่า 'พระเจ้าจะทรงกระทำอะไร'
24 ดูเถิด ชนชาติหนึ่งซึ่งลูกขึ้นอย่างสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ และยืนขึ้นอย่างสิงโตหนุ่ม
ไม่ยอมนอนจนกว่าจะกินเหยื่อเสีย และดื่มเลือดของสิ่งที่ฆ่าตาย"
25 แล้วบาลาคจึงพูดกับบาลาอัม "อย่าแช่งเขาเลย ทั้งอวยววยพรแก่เขา"
26 แต่บาลาอัมตอบบาลาคว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้บอกท่านแล้วหรือว่า 'ทุกสิ่งทั้งพระเยโฮวาห์ตรัส
ข้าพเจ้าจะต้องกระทำตาม'"
27 บาลาคจึงพูดกับบาลาอัมว่า "มาเถิด ข้าพเจ้าจะพาท่านไปอีกที่หนึ่ง
ชะรอยพระเจ้าจะทรงโปรดให้ท่านแช่งเขาเพื่อข้าพเจ้าจากที่นั่น"
28 บาลาคก็พาบาลาอัมไปถึงยอดเขาเปโอไร ซึ่งมองลงมาเห็นชัยโมน
29 แล้วบาลาอัมบอกกับบาลาคว่า "จงสร้างแท่นบูชาที่นี่เจ็ดแท่นให้ข้าพเจ้า
จัดวัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัวให้ข้าพเจ้าที่นี่"
30 บาลาคจึงกระทำตามที่บาลาอัมได้บอก
และถวายบูชาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบนแท่นทุกแท่น

Chapter 24

1 เมื่อบาลาอัมเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยที่จะให้อวยพรแก่อิสราเอล
บาลาอัมก็หาได้ไปแสวงหาลงอย่างครั้งก่อนๆไม่ แต่มุ่งหน้าตรงไปยังถิ่นทุรกันดาร
2 บาลาอัมแยกหนาดูเห็นอิสราเอลอยู่เป็นค่ายตามตระกูล
แล้วพระวิญญาณของพระเจ้ามาอยู่บนเขา
3 เขาจึงกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า "คำพยากรณ์ของบาลาอัมบุตรชายเบโอไร
คำพยากรณ์ของชายที่หูดำแข็ง
4 คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวาจาของพระเจ้า ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
ได้ล้มลงจนเกิดความมึนง แต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง
5 โอ ยาโคบเอ๋ย เห็นที่ของท่านข้างงามเหลือเกิน โอ อิสราเอลเอ๋ย ค่ายของท่านถึงงาม
6 เหมือนทุ่งเขาที่ยืดไปไกล เหมือนสวนซึ่งอยู่ข้างแม่น้ำ
เหมือนต้นกฤษณาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เหมือนต้นสนสิดาไรที่อยู่ข้างลำน้ำ
7 น้ำจะไหลออกจากถ้ำของเขา และเชื้อสายของเขาจะมีอยู่ตามลำน้ำเป็นอันมาก
กษัตริย์ของเขาจะสูงกว่ากษัตริย์อาบัก ราชาอาณาจักรของเขาจะรุ่งเรือง
8 พระเจ้าผู้ทรงนำเขาออกมาจากอียิปต์ ทรงเป็นเสมือนเขาโคกระทั้งเพื่อเขา
เขาจะกินประชาชาติซึ่งเป็นศัตรูเสีย และหักกระดูกของศัตรูเหล่านั้น
และแทงเขาทั้งหลายทะลุด้วยลูกศร
9 เขามอบลงและนอนลงอย่างสิงโต เขาเหมือนสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ ใครเล่าจะมาปลุกให้เขาลุกขึ้น
ผู้ใดที่อวยพรแก่ท่าน ขอให้เขาได้รับพร ผู้ใดที่แช่งท่าน ขอให้เขาได้รับคำแช่ง"
10 บาลาคก็โกรธบาลาอัม จึงตบมือ แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า
"เราเชิญท่านมาให้แช่งศัตรูของเรา และดูเถิด ท่านได้อวยพรแก่เขาถึงสามครั้ง
11 ดังนั้นจงหนีไปยังที่อยู่ของท่านเถิด เราได้อีกว่าว่า เราจะให้เกียรติแก่ท่านแน่แท้ แต่ดูเถิด
พระเยโฮวาห์ทรงขัดขวางมิให้ท่านได้รับเกียรติ"
12 แต่บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า
"ข้าพเจ้ามิได้บอกผู้สื่อสารซึ่งท่านใส่ให้ไปหาข้าพเจ้านั้นแล้วหรือว่า
13 'แม้ว่าบาลาคจะให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือนของเขาแก่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ไม่ได้
ที่จะทำตามใจข้าพเจ้าไม่ว่าดีหรือชั่ว พระเยโฮวาห์ตรัสประกาศไว้ ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น'
14 ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปสู่ชนชาติของข้าพเจ้า มาเถิด ข้าพเจ้าจะสำแดงให้ท่านทราบว่า
ชนชาติหนึ่งจะกระทำประการใดแก่ชนชาติของท่านในวันข้างหน้า"
15 เขาก็กล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า "คำพยากรณ์ของบาลาอัมบุตรชายเบโอไร
คำพยากรณ์ของชายผู้ที่หูดำแข็ง
16 คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวาจาของพระเจ้า และทราบถึงพระบัญชาของพระองค์ผู้สูงสุด
ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ล้มลงจนเกิดความมึนง แต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง
17 ข้าพเจ้าจะเห็นเขา แต่ไม่ใช่อย่างเดียวกัน ข้าพเจ้าจะดูเขา แต่ไม่ใช่อย่างใดที่หนึ่ง
ดาวดวงหนึ่งจะขึ้นเหนือออกมาจากยาโคบ และสารพรพรรณหนึ่งจะขึ้นมาจากอิสราเอล
จะตีเขตแดนของโมอับและทำลายบรรดาภูเขาลานของเขา
18 ฝ่ายโยเอลมาจะตกเป็นของคนอื่น เสอีร์จะตกเป็นของศัตรูของเขาด้วย
ฝ่ายอิสราเอลได้แสดงวีรกรรมแล้ว
19 ผู้หนึ่งที่จะออกมาจากยาโคบจะครอบครอง และชาวเมืองที่รอดตาย ผู้นั้นจะทำลายเสีย"
20 แล้วบาลาอัมมองดูคนอามาเลซ และกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า
"อามาเลซเป็นประชาชาติที่หนึ่ง แต่ในที่สุดจะถึงซึ่งการทำลายอันถาวร"
21 และเขามองดูคนเกไนต์ และกล่าวกลอนภาษิตของเขาว่า "ที่อาศัยของท่านเข้มแข็งมาก
และวังของท่านก็วางอยู่ในศิลา
22 แต่อย่างไรก็ตามคนเกไนต์ก็ต้องถูกกวาดล้าง อีกนานเท่าใดเล่า

พวกอิสราเอลจะมาด่าเจ้าไปเป็นหลาย"

23 และบาลาอัมก็กล่าวกลอนภาหิตของเขาว่า "อนิจจาเอ๋ย

เมื่อพระเจ้าทรงกระทำเช่นนี้ใครจะมีชีวิตอยู่ได้

24 แต่กว่าปีจะมาจากเขตแดนเมืองจิตติมท่าलयอิสราเอลและเอเบอร์

และเขาจะถูกทำลายอันถาวรด้วย"

25 แล้วบาลาอัมก็ลุกขึ้นกลับไปที่อยู่ของเขา และบาลาอัมก็ไปตามทางของตนด้วย

Chapter 25

1 เมื่ออิสราเอลพักอยู่ในเมืองจิตติม ประชาชนก็ได้เริ่มเล่นสู้กับหญิงชาวโมอับ

2 หญิงเหล่านี้ก็เชิญประชาชนให้ไปกระทำบูชาต่อพระของนาง

ประชาชนก็รับประทานและกราบไหว้พระของนาง

3 ดังนั้นอิสราเอลก็เข้าถือพระบaalแห่งเปโอร์ และพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอล

4 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

"จงนำหัวหน้าทั้งหลายของประชาชนชเวานดาแกแดไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

เพื่อว่าพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์จะหันเหไปจากอิสราเอลเสีย"

5 และโมเสสบอกพวกผู้นำฉินัยของอิสราเอลว่า

"ท่านทุกคนจงฆ่าคนของท่านที่เข้าถือพระบaalแห่งเปโอร์เสีย"

6 และดูเถิด

มีชายอิสราเอลคนหนึ่งพาหญิงคนหนึ่งเดินคนหนึ่งเข้ามาในหมู่พี่น้องของเขาต่อสายตาของโมเสส

และท่ามกลางสายตาของชุมนุมชนทั้งหมตของชนอิสราเอล

ซึ่งกำลังร้องให้อยู่หน้าประตูพลับพลาแห่งที่ชุมนุม

7 ครั้นที่เห็นสับุตรชายเอเลอาซาร์ บุตรชายของอาโรนปุโรหิตเห็นดังนั้นก็ลุกขึ้นไปจากชุมนุมชน

มือถือทวน

8 ติดตามชายอิสราเอลคนนั้นเข้าไปในเต็นท์ และแทงทะลุเขาทั้งคู่

ทั้งชายอิสราเอลและหญิงคนนั้น ท้องของนางก็ทะลุ แล้วก็ยับยิตในชนอิสราเอลก็สงบ

9 แต่อย่างไรก็ตาม คนที่ตายด้วยก็ยับยิตมีสองหมื่นสี่พันคน

10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

11 "พี่น้องสั บุตรชายเอเลอาซาร์ บุตรชายอาโรนปุโรหิต

ได้ยับยั้งความกริ้วของเราต่อชนอิสราเอล

ในการที่เขามีความกระตือรือร้นเพราะเห็นแก่เราในท่ามกลางประชาชน

ดังนั้นเราจึงมิได้เผาผลาญชนอิสราเอลเสียด้วยความทั้งหวงของเขา

12 ดังนั้นจึงกล่าวว่า "ดูเถิด เราให้พันธสัญญาอันดีสุดแก่เขา

13 พันธสัญญาหนึ่งจะเป็นของเขา และของเชื้อสายของเขาที่ภายหลังเขา

เป็นพันธสัญญาแห่งดาแห่งปุโรหิตอันถาวร เพราะเขามีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าของเขา

และได้ทำการมมลทินบาปคนอิสราเอล"

14 ชื่อของชายอิสราเอลคนที่ถูกฆ่าพร้อมกับหญิงสาวมีเดียคนนั้น ชื่อสิมรี บุตรชายของสาอู

เจ้านายของครอบครัวสำคัญในตระกูลสิเมโอน

15 และชื่อของหญิงสาวมีเดียผู้ถูกฆ่า ชื่อคัลมี บุตรสาวของซูร์

ผู้เป็นหัวหน้าตระกูลและครอบครัวสำคัญในมีเดีย

16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

17 "จงทราบคนมีเดีย และสุรบกับเขา

18 เพราะเขาทราบงานเจ้าด้วยอุบาย ซึ่งเขาล่องเจ้าในเรื่องเปโอร์ และในเรื่องนางคัลมี

บุตรสาวเจ้านายแห่งมีเดีย ผู้เป็นน้องสาวของพวกเขา

ผู้ที่ถูกฆ่าตายในวันที่ยังเกิดก็ยับยิตด้วยเรื่องเปโอร์"

Chapter 26

1 ต่อมาภายหลังก็ยับยิตนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิตว่า

2 "จงทำสำมะโนครัวชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด

อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปตามเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหมดในอิสราเอล ผู้ที่จะเข้าสงครามได้"

3 โมเสสกับเอเลอาซาร์ปุโรหิต ปราศรัยกับเขาทั้งหลาย ณ ที่ราบโมอับ

ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า

4 "จงทำสำมะโนครัวประชาชน อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป"

ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสและชนอิสราเอล ผู้ที่ออกจากแผ่นดินอียิปต์คือ

5 รูเบน บุตรชายหัวปีของอิสราเอล บุตรของรูเบน คือฮาโนค คนครอบครัวฮาโนค ปัลลู

คนครอบครัวปัลลู

6 เฮสโรน คนครอบครัวเฮสโรน คารมี คนครอบครัวคารมี

7 เหล่านี้เป็นครอบครัวของชนรูเบน มีจำนวนสี่หมื่นสามพันเจ็ดร้อยสามสิบคน

8 และบุตรชายของปัลลู คือเอลีอับ

9 บุตรชายของเอลีอับคือ เนมูเอล ดาธาน และอาบีรัม นี่คือดาธานและอาบีรัมที่เลือกจากชุมนุมชน

เป็นผู้ขัดขวางโมเสสและอาโรนในพรรคพวกโคราห์ เมื่อเขาขัดขวางพระเยโฮวาห์

10 และแผ่นดินธรณีได้อ้าปากออกกลืนเขาพร้อมกับโคราห์ เมื่อพรรคพวกนั้นถึงตาย

เมื่อไฟเผาผลาญเสียสองร้อยห้าสิบคนและเขาทั้งหลายเป็นเรื่องเตือนใจ

11 แต่บุตรของโคราห์นั้นหาได้ตายไม่

12 บุตรชายของสิเมโอนตามครอบครัวของเขา คือเนมูเอล คนครอบครัวเนมูเอล ยามีน

คนครอบครัวยามีน ยาซีน คนครอบครัวยามีน

13 เศ-ราห์ คนครอบครัวเศ-ราห์ ชาอูล คนครอบครัวชาอูล

14 เหล่านี้เป็นครอบครัวของชนสิเมโอน มีจำนวนสองหมื่นสองพันสองร้อยคน

15 บุตรของกาต ตามครอบครัวของเขา คือเศโฟน คนครอบครัวเศโฟน อักกี คนครอบครัวอักกี

ซูนิ คนครอบครัวซูนิ

16 โอสัน คนครอบครัวโอสัน เอร์ คนครอบครัวเอร์

17 อาโรด คนครอบครัวอาโรด อาเรลี คนครอบครัวอาเรลี

18 เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรของกาต ตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าร้อยคน

19 บุตรชายของยูดาห์คือ เอร์และโอนัน เอร์กับโอนันตายเสียในแผ่นดินคานอัน

20 และบุตรชายของยูดาห์ตามครอบครัวของเขา คือเศลาห์ คนครอบครัวเศลาห์ เปเรส

คนครอบครัวเปเรส เศ-ราห์ คนครอบครัวเศ-ราห์

21 และบุตรชายของเปเรสคือ เฮสโรน คนครอบครัวเฮสโรน ฮามูล คนครอบครัวฮามูล

22 เหล่านี้เป็นครอบครัวของยูดาห์ ตามจำนวนของเขามีเจ็ดหมื่นหกพันห้าร้อยคน

23 บุตรชายของอิสสาคาร์ตามครอบครัวของเขา คือโกลา คนครอบครัวโกลา ปูอาห์

คนครอบครัวปูอาห์

24 ยาซุบ คนครอบครัวยาซุบ ซิมโรน คนครอบครัวซิมโรน

25 เหล่านี้เป็นครอบครัวของอิสสาคาร์ ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นสี่พันสามร้อยคน

26 บุตรชายของเศบูลุนตามครอบครัวของเขา คือเศเรด คนครอบครัวเศเรด เอโลน

คนครอบครัวเอโลน ยาลเอล คนครอบครัวยาเลเอล

27 เหล่านี้เป็นครอบครัวของชนเศบูลุน ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นห้าร้อยคน

28 บุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเขา คือมนัสเสห์และเอฟราอิม

29 บุตรชายของมนัสเสห์ คือมาสิร์ คนครอบครัวมาสิร์ มาสิร์ให้กำเนิดบุตรชื่อกิเลอาด กิเลอาด

คนครอบครัวกิเลอาด

30 บุตรชายของกิเลอาด คืออียะเซอร์ คนครอบครัวอียะเซอร์ เฮเลค คนครอบครัวเฮเลค

31 และอัสรีเอล คนครอบครัวอัสรีเอล เซเคม คนครอบครัวเซเคม

32 และเชมิดา คนครอบครัวเชมิดา เฮเฟอร์ คนครอบครัวเฮเฟอร์

33 ส่วนเศโลเฟห์ได้บุตรชายเฮเฟอร์ไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรสาว ชื่อบุตรสาวของเศโลเฟห์คือ

มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์และทิสราห์

34 เหล่านี้เป็นครอบครัวของมนัสเสห์ และจำนวนของเขามีห้าหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน

35 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเอฟราอิมตามครอบครัวของเขาชื่อ ซูเลาห์ คนครอบครัวซูเลาห์

เบเคอร์ คนครอบครัวเบเคอร์ ทาหาน คนครอบครัวทาหาน

36 บุตรชายของซูเลาห์คือ เอราน คนครอบครัวเอราน

37 เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายเอฟราอิม ตามจำนวนของเขา มีสามหมื่นสองพันห้าร้อยคน

เหล่านี้เป็นบุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเขา

38 บุตรชายของเบนยามีนตามครอบครัวของเขา คือ เบ-ลา คนครอบครัวเบ-ลา อัซเบล

คนครอบครัวอัซเบล อาหิรั้ม คนครอบครัวอาหิรั้ม

39 เชฟูฟาม คนครอบครัวเชฟูฟาม ฟูฟาม คนครอบครัวฟูฟาม

40 และบุตรชายของเบ-ลา คืออาร์ดและนอามาน อาร์ด คนครอบครัวอาร์ด นอามาน

คนครอบครัวนอามาน

41 เหล่านี้เป็นบุตรชายของเบนยามีนตามครอบครัวของเขา

และจำนวนของเขาเป็นสี่หมื่นห้าพันหกร้อยคน

42 ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของดานตามครอบครัวของเขา คือซูอัม คนครอบครัวซูอัม

นี่เป็นครอบครัวของดานตามครอบครัวของเขา

43 ครอบครัวทั้งหมดของชนซูอัมตามจำนวนของเขา มีหกหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน

44 บุตรของอาเชอร์ตามครอบครัวของเขา คืออิมนาห์ คนครอบครัวอิมนาห์ อิสิวี

คนครอบครัวอิสิวี เบรียห์ คนครอบครัวเบรียห์

45 บุตรชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์ คนครอบครัวเฮเบอร์ มัลติเอล คนครอบครัวมัลติเอล

46 บุตรสาวของอาเชอร์ คือเศราห์

47 เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายอาเชอร์ตามจำนวนของเขา มีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน

48 บุตรชายของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา คือยาเซเอล คนครอบครัวยาเซเอล ภูนี

คนครอบครัวภูนี

49 เยเซอร์ คนครอบครัวเยเซอร์ ซิลเลม คนครอบครัวซิลเลม

50 เหล่านี้เป็นครอบครัวของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา

และตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าพันสี่ร้อยคน

51 จำนวนชนอิสราเอล มีหกแสนหนึ่งพันเจ็ดร้อยสามสิบคน

52 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

53 "ให้แบ่งแผ่นดินนั้นเป็นมรดกแก่คนเหล่านี้ตามจำนวนรายชื่อ

54 มรดกส่วนใหญ่ก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลใหญ่ และมรดกส่วนน้อยก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลย่อม

ทุกตระกูลจะได้รับส่วนมรดกตามจำนวนคน

55 แต่ให้จับสลากแบ่งแผ่นดินนั้น ให้เขาได้รับมรดกตามรายชื่อตระกูลของบรรพบุรุษของเขา

56 ให้จับสลากแบ่งมรดกของเขานั้นตามส่วนตระกูลใหญ่และตระกูลย่อม"

57 ต่อไปนี้เป็นคนเลวีที่นับตามครอบครัวของเขา คือเกอร์โชน คนครอบครัวเกอร์โชน โคอาท

คนครอบครัวโคอาท เมรารี คนครอบครัวเมรารี

58 ต่อไปนี้เป็นครอบครัวของเลวี คือคนครอบครัวลิบนี คนครอบครัวเอโบรน คนครอบครัวมาลี

คนครอบครัวมุซึ คนครอบครัวโคราห์ และโคอาทให้กำเนิดบุตรชื่ออัมราม

59 ภรรยาของอัมรามคือโยเคเบตบุตรสาวของเลวีเกิดแก่เลวีที่อียิปต์

และนางคลอดบุตรให้อัมรามชื่อ อาโรนและโมเสส และมีริชมพี่สาวของเขาทั้งสอง

60 และอาโรนให้กำเนิดบุตรชื่อนาถัน อาบิซู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์

61 แต่นาดับและอาบิฮูนั้นได้เสียชีวิต เมื่อเขาบูชาด้วยไฟที่ผิดรูปแบบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

62 และจำนวนของเขาเป็นสองหมื่นสามพันคน เป็นผู้ตายทุกคนอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป

เพราะเขาไม่ได้นับรวมไว้ในชนอิสราเอล เพราะไม่มีมรดกให้แก่เขาท่ามกลางชนอิสราเอล

63 จำนวนคนเหล่านี้โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้นับไว้ ครั้งเมื่อนับชนอิสราเอล ณ

ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค

64 แต่ตามรายชื่อเหล่านี้ไม่มีชายสักคนหนึ่งซึ่งโมเสสและอาโรนปุโรหิตได้นับไว้ครั้งเมื่อนับชน

อิสราเอลในถิ่นทุรกันดารซีนาย

65 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสเรื่องเขาเหล่านั้นว่า "เขาจะต้องตายในถิ่นทุรกันดาร"

ไม่มีชายสักคนหนึ่งเหลืออยู่นอกจากคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์และยิชูยาบุตรชายนูน

Chapter 27

1 ครั้นนั้นบุตรสาวทั้งหลายของเศโลเฟห์บุตรชายของเฮเฟอร์ ผู้เป็นบุตรชายของกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ จากครอบครัวต่างๆของมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟเข้ามาใกล้ ชื่อบุตรสาวทั้งหลายของเขาคือ มาลาห์ โนอาห์ โยกลาห์ มัลคาห์ และทีราห์

2 และเขาทั้งหลายมายืนอยู่ต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าเอเลาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าประมุข และต่อหน้าบรรดาชุมนุมชนที่ประสูติพลีบาแห่งชุมนุม กล่าวว่

3 "บิดาของเราตายเสียในถิ่นทุรกันดาร ท่านมิได้อยู่ในพวกที่ส้องสมกันต่อผู้พระเยโฮวาห์ในพรรคพวกโคราห์ แต่ท่านเสียชีวิตเพราะบาปของตน และท่านไม่มีบุตรชายเลย

4 เหตุใดจึงลบชื่อบิดาของเราจากครอบครัวของท่าน เพราะเหตุที่ท่านไม่มีบุตรชายเลย ขอให้เรามีกรรมสิทธิ์ที่ดินท่ามกลางพี่น้องบิดาของเราด้วย"

5 โมเสสได้นำเรื่องของเขารับมรดกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

6 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

7 "บุตรสาวของเศโลเฟห์หัดพูดถูกต้องแล้ว เจ้าจงให้กรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นมรดกท่ามกลางพี่น้องบิดาของเขา และกระทำให้มรดกบิดาของเขาตกทอดมาถึงเขา

8 เจ้าจงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า 'ถ้าผู้ชายคนหนึ่งตายและไม่มีบุตรชาย เจ้าจงให้มรดกของเขาตกไปยังบุตรสาวของเขา

9 และถ้าเขาไม่มีบุตรสาว เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่พี่น้องของเขา

10 และถ้าเขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่พี่น้องบิดาของเขา

11 และถ้าบิดาของเขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่ญาติถัดตัวเขาไปในครอบครัวของเขา ให้ผู้นั้นถือกรรมสิทธิ์ได้ ให้เป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินแก่ประชาชนอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้"

12 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาริมนี้ และมองดูแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่คนอิสราเอล

13 และเมื่อเจ้าได้เห็นแล้ว เจ้าจะถูกรวบรวมอยู่กับประชาชนของเจ้า อย่างอาโรนพี่ชายของเจ้าได้ถูกรวบรวมไปนั้น

14 เพราะว่าเจ้าทั้งสองยกบฏต่อบัญชาของเราในถิ่นทุรกันดารสินะระหว่างที่ชุมนุมชนได้โต้แย้งขึ้น เจ้ามิได้นับถือเราต่อหน้าต่อตาเขาทั้งหลายที่นั่น"

นี่คือนามบริบทแห่งคณาตชนในถิ่นทุรกันดารสิน

15 โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า

16 "ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งชีวิตวิญญาณมนุษย์ทั้งปวงทรงแต่งตั้งชายผู้หนึ่งไว้เหนือชุมนุมชนนี้

17 ผู้ซึ่งจะเข้าออกนอกในต่อหน้าเขา ผู้ซึ่งจะนำเขาเข้าออก เพื่อว่าชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์จะมีได้เหมือนกับฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง"

18 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "จงนำโยชูวาบุตรชายคนผู้มิพระวิญญาณอยู่ในเขามา จงเอามือของเจ้าวางบนเขา

19 ตั้งเขาไว้ต่อหน้าเอเลาซาร์ปุโรหิตและต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด และเจ้าจงกำชับเขาท่ามกลางสายตาของชุมนุมชน

20 เจ้าจงให้เกียรติยศอย่างของเจ้าแก่เขาบ้าง เพื่อให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเชื่อฟังเขา

21 และเขาจะยืนอยู่ต่อหน้าเอเลาซาร์ปุโรหิต ผู้ซึ่งจะทูลถามเพื่อเขาตามหลักตัดสินของอุริมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และคนทั้งปวงจะออกไปและเข้ามาตามคำของปุโรหิต ทั้งเขากับคนทั้งปวงในอิสราเอลนั่นคือชุมนุมชนทั้งหมด"

22 และโมเสสกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่าน ท่านจึงนำโยชูวาให้มายืนต่อหน้าเอเลาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด

23 และท่านเอามือวางบนโยชูวา และกำชับเขา ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทางโมเสส

Chapter 28

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

2 "จงบัญชาคนอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า ของบูชาของเรา อาหารของเราซึ่งเป็นของบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เจ้าทั้งหลายจงเอาใจใส่ที่จะถวายบูชาแก่เราตามกาลกำหนด

3 และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า นี่เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟซึ่งเจ้าทั้งหลายควรถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนีสองตัว เป็นเครื่องบูชาเนืองนิตย์ทุกวัน

4 เจ้าจงถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาในตอนเช้าตัวหนึ่ง และลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น

5 และยอตนึงหนึ่งในสิบเอฟ่าหนึ่งเป็นธัญญาสุคนธ์ ลูกกลั่นน้ำมันสดกึ่งหนึ่งในสิอี

6 เป็นเครื่องเผาบูชาเนืองนิตย์ ซึ่งได้บัญชาตั้งไว้ที่ภูเขาศินายเป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

7 ส่วนเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้นให้ถวายหนึ่งโนลิอีกับแกะตัวหนึ่ง ในที่บริสุทธิ์เจ้าจงเทเครื่องดื่มบูชาซึ่งเป็นเหล้าองุ่นถวายแด่พระเยโฮวาห์

8 ลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น เจ้าจงถวายบูชาด้วยไฟเช่นเดียวกับธัญญาสุคนธ์ของเวลาเช้า และเช่นเดียวกับเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

9 ในวันสะบาโตลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวที่ไม่มีตำหนิ และยอตนึงหนึ่งในสิบเอฟ่าหนึ่งลูกกลั่นน้ำมันโนลิอีเป็นธัญญาสุคนธ์ และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

10 นี่เป็นเครื่องเผาบูชาทุกวันสะบาโตนอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนืองนิตย์และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

11 เวลาดั้นเดือนทุกเดือน เจ้าทั้งหลายจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือวัวหนุ่มสองตัว และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว

12 สำหรับวัวตัวหนึ่งจงเอายอตนึงสามในสิบเอฟ่าหนึ่งลูกกลั่นน้ำมันสำหรับเป็นธัญญาสุคนธ์

และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นจงเอายอตนึงสองในสิบเอฟ่าหนึ่งลูกกลั่นน้ำมันเป็นธัญญาสุคนธ์

13 สำหรับลูกแกะทุกตัวจงเอายอตนึงหนึ่งในสิบเอฟ่าหนึ่งลูกกลั่นน้ำมันเป็นธัญญาสุคนธ์ ให้เป็นเครื่องเผาบูชาเป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

14 ส่วนเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งจงเอาไวน์ครึ่งอิน สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งจงเอาหนึ่งในสามอิน สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งจงเอาหนึ่งในสิอี

นี่เป็นเครื่องเผาบูชาประจำเดือน ทุกเดือนตลอดปี

15 และเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปถวายแด่พระเยโฮวาห์

ให้นามบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนืองนิตย์และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

16 เดือนที่หนึ่งวันที่สิบสี่เป็นสัปดาห์ของพระเยโฮวาห์

17 และวันที่สิบห้าของเดือนนี้เป็นวันการเลี้ยง จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน

18 ในวันต้นให้มีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำงานหนักในวันนั้น

19 แต่งถวายบูชาด้วยไฟ เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือเอวาวัวหนุ่มสองตัว และผู้ตัวหนึ่ง และลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว ดูให้ตัวที่ไม่มีตำหนิ

20 และเอายอตนึงสามในสิบเอฟ่าหนึ่งเป็นธัญญาสุคนธ์สัปดาห์เหล่านี้

สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงถวายสามในสิบเอฟ่า และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งสองในสิบเอฟ่า

21 สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งๆในลูกแกะเจ็ดตัวนั้น จงเอาหนึ่งหนึ่งในสิบเอฟ่า

22 และเอาแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อทำการลบมลทินบาปของเจ้า

23 เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ นอกเหนือเครื่องเผาบูชาตอนเช้า ซึ่งเป็นเครื่องบูชาเนืองนิตย์นั้น

24 ในทำนองเดียวกัน เจ้าจงถวายเครื่องบูชาทุกวันตลอดทั้งเจ็ดวัน คือถวายอาหารเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

จงถวายบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนืองนิตย์ และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

25 และในวันที่เจ็ดพวกเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนักในวันนั้น

26 ในวันถวายผลรุ่นแรก

เมื่อเจ้าเอาข้าวใหม่มาเป็นธัญญาสุคนธ์ถวายแด่พระเยโฮวาห์ในเทศกาลสัปดาห์นั้น เจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนักในวันนั้น

27 แต่งถวายเครื่องเผาบูชาให้เป็นกลิ่นพอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ คือถวายวัวหนุ่มสองตัว และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว

28 และถวายยอตนึงสามในสิบเอฟ่าหนึ่งเป็นธัญญาสุคนธ์

สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งตัวนั้นสองในสิบเอฟ่า

29 สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวละหนึ่งในสิบเอฟ่า

30 พร้อมกับลูกแพะผู้ตัวหนึ่งสำหรับลบมลทินของเจ้า

31 นอกจากเครื่องเผาบูชาเนืองนิตย์และธัญญาสุคนธ์นั้น

เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้และเครื่องดื่มบูชาคู่กันด้วย (ดูให้ตัวให้ปราศจากตำหนิ)"

Chapter 29

1 "ในวันที่หนึ่งเดือนที่เจ็ดเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก เป็นวันให้เจ้าทั้งหลายเปาแตร

2 เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว

3 และถวายยอตนึงสามในสิบเอฟ่าหนึ่งเป็นธัญญาสุคนธ์

สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งตัวนั้นสองในสิบเอฟ่า

4 ลูกแกะเจ็ดตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอฟ่า

5 และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อลบมลทินบาปของเจ้า

6 นอกเหนือเครื่องเผาบูชาในวันข้างขึ้นและธัญญาสุคนธ์และเครื่องเผาบูชาประจำวันคู่กับธัญญาสุคนธ์ และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ตามลักษณะเครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

7 ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ดนี้ เจ้าทั้งหลายจงมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าต้องถ่อมใจลง อย่าทำงานสิ่งใด

8 แต่เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัย คือถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว เจ้าอย่ามีตำหนิ

9 และยอตนึงสามในสิบเอฟ่าหนึ่งเป็นธัญญาสุคนธ์

สำหรับวัวตัวนั้นถวายยอตนึงสามในสิบเอฟ่า

10 สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวนั้น ตัวละหนึ่งในสิบเอฟ่า

11 และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องบูชาไถ่บาปลบมลทินและเครื่องเผาบูชาเนืองนิตย์ซึ่งคู่กับธัญญาสุคนธ์ และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

12 ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดเจ้าทั้งหลายจงมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก และเจ้าจงมีการเลี้ยงเจ็ดวันแด่พระเยโฮวาห์

13 เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัวหนุ่มสิบสามตัว และผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบสิบสี่ตัว สัตว์เหล่านี้อย่าให้มีตำหนิ

14 และถวายยอตนึงสามในสิบเอฟ่าหนึ่งเป็นธัญญาสุคนธ์

สำหรับวัวสิบสามตัว ตัวหนึ่งถวายยอตนึงสามในสิบเอฟ่า สำหรับแกะผู้สองตัว ตัวละสองในสิบเอฟ่า

15 สำหรับลูกแกะสิบสี่ตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอฟ่า

16 และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนืองนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญาสุคนธ์และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

17 ในวันที่สองจงถวายวัวหนุ่มสิบสองตัว และผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว

18 กับธัญญาสุคนธ์และเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้นสำหรับวัว และผู้ และลูกแกะนั้นตามจำนวนตามลักษณะ

19 และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนืองนิตย์ ซึ่งคู่กับธัญญาสุคนธ์และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

20 ในวันที่สามจงถวายวัวสิบเอ็ดตัว และผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว

21 กับธัญญาสุคนธ์และเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว และผู้ และลูกแกะนั้น

ตามจำนวนตามลักษณะ

22 และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิยต์

ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

23 ในวันที่สี่จถวายวัวสิบตัว และผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว

24 กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว และผู้ และลูกแกะนั้น

ตามจำนวนตามลักษณะ

25 และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิยต์

ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

26 ในวันที่ห้าจถวายวัวเก้าตัว และผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว

27 กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว และผู้ และลูกแกะนั้น

ตามจำนวนตามลักษณะ

28 และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิยต์

ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

29 ในวันที่หกจถวายวัวแปดตัว และผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว

30 กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว และผู้ และลูกแกะนั้น

ตามจำนวนตามลักษณะ

31 และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิยต์

ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

32 ในวันที่เจ็ดจถวายวัวเจ็ดตัว และผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว

33 กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว และผู้ และลูกแกะนั้น

ตามจำนวนตามลักษณะ

34 และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิยต์

ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

35 ในวันที่แปดเจ้าจึงมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เจ้าอยู่ท่าทางหนัก

36 แต่เจ้าจถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

คือว่าผู้ตัวหนึ่ง และผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว

37 และถวายธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว และผู้ และลูกแกะนั้น

ตามจำนวนตามลักษณะ

38 และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิยต์

ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

39 สิ่งเหล่านี้เจ้าทั้งหลายจงถวายแด่พระเยโฮวาห์ตามเทศกาลกำหนดของเจ้า

เพิ่มเข้ากับการถวายตามคำปฏิญาณของเจ้า และการถวายด้วยใจสมัครของเจ้า

เป็นเครื่องเผาบูชาของเจ้า เครื่องธัญญาบูชาของเจ้า เครื่องดื่มบูชาของเจ้า

และเครื่องสันติบูชาของเจ้า"

40 และโมเสสได้บอกคนอิสราเอลตามที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาท่านไว้ทุกประการ

Chapter 30

1 โมเสสได้พูดกับหัวหน้าตระกูลเกี่ยวกับคนอิสราเอลว่า "นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชา

2 เมื่อชายผู้ใดปฏิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์

หรือให้สัตย์ปฏิญาณผูกมัดตัวไว้ด้วยคำสัญญาไว้ต่ออย่างหนึ่งอย่างใด อย่าให้เขาเสียเวลา

เขาต้องกระทำตามคำที่ออกจากปากของเขาทั้งสิ้น

3 หรือเมื่อสตรีคนหนึ่งคนใดปฏิญาณไว้แด่พระเยโฮวาห์ และผูกมัดตัวเองไว้ด้วยคำสัญญาไว้ต่อเมื่อเธอยังสาวอยู่ในเรือนของบิดา

4 และบิดาของเธอได้ยินคำที่เธอปฏิญาณไว้และคำสัญญาไว้ที่เธอผูกมัดตัวเอง

แต่มิได้พูดอะไรกับเธอ ก็ให้คำที่ปฏิญาณไว้วันทั้งสี่ลงอยู่

และให้คำสัญญาไว้ที่ผูกมัดเธอไว้วันทั้งทุกอย่างลงอยู่

5 แต่ถ้าบิดาของเธอคัดค้านในวันที่เขาได้ยินนั้น การที่เธอปฏิญาณไว้ก็ดี

คำสัญญาไว้ที่ผูกมัดเธอไว้ก็ดี ย่อมไม่ลงอยู่ และพระเยโฮวาห์จะทรงยกยให้แก่เธอ

เพราะบิดาของเธอได้คัดค้านเธอไว้

6 และถ้านางแต่งงานมีสามีแล้ว

สิ่งที่นางปฏิญาณไว้หรือกล่าวด้วยริมฝีปากที่ไม่ทันคิดซึ่งผูกมัดนาง

7 ฝ่ายสามีก็ได้ยินแล้ว และในวันที่ได้ยินเขาก็มิได้พูดอะไรกับนาง

สิ่งที่นางปฏิญาณไว้วันนั้นและคำสัญญาไว้ที่ผูกมัดนางย่อมลงอยู่ด้วย

8 แต่ถ้าในวันนั้นที่สามีมิได้ยินนางและเขาคัดค้าน ก็ทำให้คำที่นางปฏิญาณไว้วันเป็นโมฆะ

ทั้งคำกล่าวด้วยริมฝีปากที่ไม่ทันคิดของนาง ซึ่งผูกมัดนางนั้นก็เป็นโมฆะด้วย

และพระเยโฮวาห์จะทรงยกยให้แก่นาง

9 แต่ถ้าปฏิญาณที่แม่น้ำหรือแม่น้ำรกรุงราที่ไว้หรือคำใดที่นางพูดผูกมัดตนเอง

คำพูดนั้นย่อมลงอยู่

10 และถ้านางปฏิญาณไว้ในบ้านสามีของนาง

หรือให้สัญญาไว้ด้วยสัตย์ปฏิญาณผูกมัดตนเองไว้

11 และสามีของนางได้ยินแล้ว แต่ไม่ว่าอะไรแก่นาง และไม่คัดค้านนาง

คำปฏิญาณของนางทั้งสี่ย่อมลงอยู่ และคำสัญญาไว้ที่ทุกอย่างซึ่งนางผูกมัดตัวเองย่อมลงอยู่

12 แต่ถ้าสามีของนางได้กระทำไม่ลงอยู่หรือเป็นโมฆะในวันที่เขาได้ยินแล้ว สิ่งใดที่ออกจาก

ริมฝีปากของนางเกี่ยวกับคำปฏิญาณหรือเกี่ยวกับคำสัญญาไว้ที่ของนางย่อมไม่ลงอยู่

สามีของนางได้กระทำให้เป็นโมฆะ และพระเยโฮวาห์จะทรงยกยให้แก่นาง

13 คำปฏิญาณหรือคำสัตย์ปฏิญาณทั้งสิ้นที่กระทำในนางต่อมิใช่เอง

สามีของนางย่อมให้คงอยู่หรือให้เป็นโมฆะได้

14 แต่ถ้าสามีของนางไม่กล่าวสิ่งใดแก่นางวันแล้ววันเล่า

เขาย่อมกระทำให้คำปฏิญาณและคำสัญญาไว้ที่สิ้นของนาง ซึ่งจะตกแก่นางให้คงอยู่

เพราะเขาไม่พูดสิ่งใดในวันที่เขาได้ยิน เขาจึงกระทำให้คงอยู่

15 แต่ถ้าภายหลังที่เขาได้ยินแล้วมาระทำให้ไม่ลงอยู่หรือเป็นโมฆะ

เขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง"

16 ข้อความเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

เป็นเครื่องระหว่างชายกับภรรยาของเขา เครื่องระหว่างบิดากับบุตรสาว ขณะเมื่อเธอยังสาวอยู่

ยังอยู่ในเรือนบิดาของเธอ

Chapter 31

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

2 "จงแก้แค้นคนมิเดียเพื่อคนอิสราเอล

แล้วภายหลังเจ้าจะดูกราบให้ไปอยู่กับประชาชนของเจ้า"

3 และโมเสสกล่าวกับประชาชนว่า

"จงเตรียมคนบางคนในพวกเจ้าให้พร้อมด้วยอาวุธเพื่อทำสงคราม

แล้วเข้าไปสู่พวกมิเดียเพื่อกระทำการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ต่อคนมิเดีย

4 เจ้าจงส่งคนจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดตระกูลละพันคนเข้าทำสงคราม"

5 ดังนั้นเขาจึงจัดคนจากอิสราเอลที่นับพันนั้นตระกูลละพันคน

เป็นคนหมื่นสองพันสรรพด้วยอาวุธเพื่อเข้าสงคราม

6 และโมเสสส่งคนตระกูลละพันคนออกไปทำสงคราม

ทั้งคนเหล่านั้นกับที่เนหะสับตรชาเยเอลาชารูปโรหิตไปทำสงคราม พร้อมกับเครื่องใช้อันบริสุทธ์

และมีแตรปลุกอยู่ในมือ

7 เขาทำสงครามต่อสู้คนมิเดียดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสและได้ฆ่าผู้ชายเสียทุกคน

8 เขาได้ประหารชีวิตบรรดาภคินีคนมิเดียพร้อมกับคนอื่นที่เข้าฆ่าเสีย มีเอวี เรเมม สุร์ เฮอร์

และเรบา ภคินีทั้งห้าแห่งคนมิเดีย และได้ประหารชีวิตบาลอัมบุตรชายเบอร์โฮเสียด้วยดาบ

9 และคนอิสราเอลได้จับสตรีราวีมิเดียทั้งหมดมาเป็นเชลย พร้อมกับพวกเด็กเล็กทั้งหลาย

และกวาดเอาฝูงวัวฝูงแพะแกะและข้าวของทั้งปวงไปสิ้น เป็นทรัพย์สินที่ปล้นได้

10 และเอาไฟเผาบรรดาเมืองที่อาศัยของเขา และเผาค่ายทั้งสิ้นของเขาเสียด้วย

11 แล้วเก็บบรรดาของที่บริบได้และทรัพย์สินที่ปล้นได้ทั้งคนและสัตว์ไปเสียสิ้น

12 แล้วเขานำเชลยและทรัพย์สินที่ปล้นได้กับของที่บริบได้ทั้งหมดมายังโมเสส

และเอเลาชารูปโรหิต และชุมนุมชนอิสราเอลที่ค่าย ณ ที่ราบโมอับ

ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค

13 โมเสสและเอเลาชารูปโรหิตและบรรดาประมุขแห่งชุมนุมชนออกไปต้อนรับเขานอกค่าย

14 และโมเสสไกรศพนายทหาร คือนายพันและนายร้อยผู้กลับจากการทำสงคราม

15 โมเสสพูดกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายได้ไว้ชีวิตพวกผู้หญิงทั้งหมดหรือ

16 ดูเถิด โดยคำปรึกษาของบาลอัม

หญิงเหล่านี้ได้กระทำให้คนอิสราเอลหลงกระทำระเมิดต่อพระเยโฮวาห์ในเรื่องเบอร์

และภัยพิบัติจึงได้เกิดขึ้นท่ามกลางชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์

17 บัดนี้จงประหารชีวิตเด็กผู้ชายเล็กเสียทุกคน

และประหารชีวิตผู้หญิงซึ่งได้เคยนอนร่วมกับชายเสียทุกคน

18 แต่จงไว้ชีวิตเด็กผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชายไว้สำหรับท่านทั้งหลายเอง

19 จงอยู่ภายนอกค่ายเจ็ดวัน ท่านผู้ใดที่ได้ฆ่าคน และท่านผู้ใดที่ได้แตะต่อผู้ที่ถูกฆ่า

จงชำระตัวและเชลยของตัวในวันที่สามและวันที่เจ็ด

20 ท่านต้องชำระเครื่องแต่งกายทุกชิ้น เครื่องหนึ่งสัตว์ทุกชิ้น

และเครื่องขนแกะทั้งหมดและเครื่องที่ทำด้วยไม้มทุกชิ้น"

21 และเอเลาชารูปโรหิตได้กล่าวแก่ทหารผู้ออกไปทำสงครามว่า

"นี่เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาโมเสส

22 เฉพาะทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ดีบุก และตะกั่ว

23 ทุกสิ่งที่ทนไฟได้ เจ้าทั้งหลายจงลงเสียด้วยไฟ แล้วจะสะอาด

ถึงอย่างไรก็จะต้องชำระล้างให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำแห่งการแยกตั้งไว้

และทุกสิ่งที่ทนไฟไม่ได้ท่านต้องให้ผ่านน้ำนั้น

24 ท่านต้องซักเสื้อผ้าของท่านในวันที่เจ็ด และท่านจะสะอาด ภายหลังท่านจึงจะเข้ามาในค่ายได้"

25 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

26 "เจ้าและเอเลาชารูปโรหิตกับบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชน จงนับสิ่งของที่ได้มาทั้งคนและสัตว์

27 และแบ่งสิ่งของเหล่านั้นออกเป็นสองส่วน ให้ทหารผู้ออกไปทำสงครามส่วนหนึ่ง

และให้บรรดาชุมนุมชนนี้อีกส่วนหนึ่ง

28 และจงชักส่วนหนึ่งจากทหารที่ออกไปทำสงครามเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์

ห้าร้อยชักหนึ่ง ทั้งคนและวัว และลาและฝูงแพะแกะ

29 จงเอาจากครึ่งส่วนของเขา มอบให้แก่เอเลาชารูปโรหิตเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์

30 และจากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้น เจ้าจงนำห้าสิบชักหนึ่งจากคน ฝูงวัว ฝูงลา

และฝูงแพะแกะ และสัตว์ทั้งหมด มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแลพลาของพระเยโฮวาห์"

31 และโมเสสกับเอเลาชารูปโรหิตได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

32 บรรดาทรัพย์สินที่ปล้นได้อันเหลือจากสิ่งที่ทหารริบมาได้นั้น คือ และทกแสนเจ็ดหมื่นห้าพันตัว

33 วัวเจ็ดหมื่นสองพันตัว

34 ลาหกหมื่นหนึ่งพันตัว

35 และคน คือผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชาย ทั้งหมดมีสามหมื่นสองพันคน

36 และในครึ่งส่วนได้ของคนที่ย่อยออกไปทำสงคราม มีแกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว

37 และส่วนแกะที่เป็นของพระเยโฮวาห์มีห้าร้อยเจ็ดสิบห้าตัว

38 มีวัวสามหมื่นหกพันตัว วัวอันเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์เจ็ดสิบสองตัว

39 มีลาสามหมื่นห้าร้อยตัว ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์หกสิบเจ็ดตัว

40 ส่วนคนนั้นมีหนึ่งหมื่นหกพัน ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์สามสิบสองคน

41 โมเสสได้มอบส่วนที่ชักมาซึ่งเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นแก่เอเลาชารูปโรหิตตามที่พร

เยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส

42 จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลซึ่งโมเสสได้แบ่งมาจากส่วนที่ทหารไปทำสงครามได้มานั้น

43 (ครึ่งส่วนของชุมนุมชน คือ แกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว

44 วัวสามหมื่นหกพันตัว

45 ลาสามหมื่นห้าร้อยตัว

46 และคนหนึ่งหนีหนีหกพันคน)
47 จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้นโมเสสได้เอาส่วนห้าสิบชักหนึ่ง ทั้งคนและสัตว์มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแลพลของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
48 แล้วนายทหารผู้บังคับกองพันทั้งปวง คือนายพันนายร้อยได้เข้ามาใกล้โมเสส
49 และกล่าวแก่โมเสสว่า "คนใช้ของท่านได้ตรวจนับทหารผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของท่านทั้งหลายแล้วไม่มีคนหายไปสักคนเดียว
50 และข้าพเจ้าทั้งหลายได้นำส่วนที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งต่างคนต่างได้มา คือสิ่งที่ทำด้วยทองคำ มีกำไลขาและสร้อยคอ แหวนตรา คัมภีร์ และกำไล เพื่อทำการลบมลทินบาปของพวกเราทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์"
51 โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตก็รับบรรดาสິงของที่ทำด้วยทองคำจากเขา
52 และทองคำทั้งสิ้นจากเครื่องถวายซึ่งเขาได้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ จากนั้นพันและนายร้อยมีน้ำหนักหนึ่งหมื่นหกพันเจ็ดร้อยห้าสิบเชเชล
53 (ทหารเหล่านั้นต่างคนต่างได้เก็บข้าวของของข้าศึกมา)
54 โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้รับทองคำจากนายพันนายร้อย นำมาในพลับพลาแห่งชุมนุมเป็นที่ระลึกแก่คนอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

Chapter 32

1 คนรูเบนและคนกาดีมีฝูงวัวเป็นอันมาก เขาได้เห็นแผ่นดินยาเซอร์และแผ่นดินกิเลอาด ดูเถิดที่นั่นเป็นที่เหมาะแก่ฝูงสัตว์
2
3 ดังนั้นคนกาดีและคนรูเบนจึงมาหาโมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตและประมุขของชุมนุมชนกล่าวว่า
4 "อาทาโรท ดีโบน ยาเซอร์ นิมราห์ เฮสโบน เอลเอเลห์ เสบาม เนโบ และเบโอน
5 เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทำลายต่อหน้าคนอิสราเอล เป็นแผ่นดินเหมาะแก่ฝูงสัตว์ และข้าพเจ้าทั้งหลายคนใช้ของท่านมีฝูงวัว"
6 และเขาทั้งหลายกล่าวว่า "ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอมอบแผ่นดินนี้เป็นการมสืบทิดแก่คนใช้ของท่าน ขออย่าพาดำพำข้าพเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเลย"
7 แต่โมเสสพูดกับคนกาดีและคนรูเบนว่า "ควรให้พี่น้องของท่านไปทำสงครามฝ่ายพวกท่านจะยับยั้งอยู่ที่นั่นอย่างนั้นหรือ
8 ทำไมท่านทั้งหลายกระทำให้จิตใจของคนอิสราเอลทอดยถ์จะยกข้ามไปยังแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา
9 บิดาของท่านทั้งหลายได้กระทำเช่นนั้น เมื่อเขาได้เขาไปจากคาเดชบารเนียให้สอดแนมดูแผ่นดินนั้น
10 เมื่อเขาขึ้นไปยังหุบเขาเอชโกล์ และได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว เขาก็กระทำให้จิตใจคนอิสราเอลทอดยถ์จะยกเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา
11 ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วเขาหนัก พระองค์ทรงตั้งสัตย์ปฏิญาณไว้ว่า
12 'แน่ทีเดียวที่ทุกคนซึ่งยกออกจากอียิปต์อายุตั้งแต่สิบปีขึ้นไป จะมีได้เห็นแผ่นดินซึ่งเราได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณที่จะมอบให้อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เพราะเขาทั้งหลายมิได้ตามเราด้วยใจจริง'
13 เว้นแต่อาเลบบุตรชายเยฟูเนห์คนเกสส์และโยชูวาบุตรชายนูน เพราะเขาทั้งสองตามพระเยโฮวาห์ด้วยใจจริง'
14 และความกริ้วโกรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงให้เขาเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี จนชั่วอายุที่กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ถูกผลาญไปหมดสิ้น
15 และดูเถิด ท่านได้เติบโตขึ้นมาแทนบิดาของท่าน เป็นเชื้อสายคนบาปที่จะทวีพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ต่ออิสราเอลให้มากยิ่งขึ้น
16 เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายหนีจากการตามพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารอีก และท่านทั้งหลายจะกลายเป็นซากศพที่หมดเนื้อเสีย"
17 แล้วเขาทั้งหลายเข้ามาใกล้ท่านกล่าวว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจะสร้างจอกสำหรับฝูงแพะแกะที่นี่ และสร้างเมืองสำหรับลูกเด็กเล็กทั่วทั้งหลาย
18 แต่เราทั้งหลายจะถืออาวุธพร้อมที่จะไปข้างหน้าคนอิสราเอล จนกว่าเราทั้งหลายจะนำเขาไปถึงที่ของเข
19 เด็กเล็กของเราจะได้อยู่ในเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบเพราะกลัวชาวแผ่นดินนี้
20 เราทั้งหลายจะไม่ยอมกลับบ้านจนกว่าคนอิสราเอลจะได้รับมรดกของเราทุกคน
21 เพราะเราจะมิได้รับมรดกกับเขาซึ่งอยู่พักแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นและนอกออกไป เพราะวามรดกที่ตกทอดมาถึงเขาอยู่พักแม่น้ำจอร์แดนข้างตะวันออกนั้น"
22 โมเสสจึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ถ้าท่านทั้งหลายจะกระทำเช่นนั้น คือหนีอาวุธขึ้นเข้าสู่สงครามต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
23 และคนของท่านที่ถืออาวุธทุกคนจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จนกว่าพระองค์ทรงขับไล่ศัตรูให้พ้นพระองค์
24 และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แล้ว ภายหลังท่านจึงจะกลับและพ้นจากพันธะที่มีต่อพระเยโฮวาห์และอิสราเอล และแผ่นดินนี้จะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
25 แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กระทำเช่นนั้น ดูเถิด ท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านก็จะตามทัน
26 จงสร้างเมืองสำหรับเด็กเล็กทั่วทั้งหลายของท่าน และสร้างจอกสำหรับแพะแกะของท่าน และกระทำตามคำที่ออกจากปากของท่าน"
27 และคนกาดีกับคนรูเบนกล่าวแก่โมเสสว่า "คนใช้ของท่านจะกระทำดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าบัญชา
28 เด็กเล็กทั่วทั้งหลาย ภรรยาทั้งหลาย ฝูงสัตว์และสัตว์สี่เท้าทั้งหมดของเรา จะอยู่ที่นั่นเมืองกิเลอาด
29 แต่คนใช้ของท่านทุกคนผู้มีอาวุธทำสงครามจะข้ามไปเพื่อสู้รบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

ดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าสั่ง"
28 เกี่ยวกับเรื่องเขาทั้งหลายนี้โมเสสจึงออกคำสั่งแก่เอเลอาซาร์ปุโรหิตและโยชูวาบุตรชายนูน และแก่หัวหน้าตระกูลของคนอิสราเอล
29 และโมเสสกล่าวแก่เขาว่า "ถ้าคนกาดีและคนรูเบนทุกคนผู้มีอาวุธที่จะทำสงครามต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับท่านทั้งหลาย และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อหน้าท่านแล้ว ท่านจزمอบแผ่นดินกิเลอาดให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เขา
30 แต่ถ้าเขาไม่ถืออาวุธข้ามไปกับท่าน เขาจะต้องได้ส่วนแผ่นดินคานาอันร่วมกับท่านเป็นการมสืบทิด"
31 คนกาดีกับคนรูเบนตอบว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสกับคนใช้ของท่านอย่างไร เราทั้งหลายจะกระทำอย่างนั้น
32 เราจะถืออาวุธข้ามไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สู่แผ่นดินคานาอัน และที่ดินมรดกของเรานั้นจะคงอยู่พักแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้"
33 โมเสสได้มอบดินแดนเหล่านี้แก่คนกาดี และแก่คนรูเบน และแก่ครึ่งหนึ่งของตระกูลมนัสเสห์บุตรชายโยเซฟ คืออาณาจักรของสิโหนกษัตริย์แห่งคนอาโมไรต์ และอาณาจักรของโอกกษัตริย์แห่งบาซาน ทั้งแผ่นดินและหัวเมืองตลอดพรมแดน คือหัวเมืองใหญ่ในแผ่นดินนี้ตลอดประเทศ
34 และคนกาดีก็สร้างเมืองดีโบน อาทาโรท อาโรเออร์
35 อัทโรท โฟฟาน ยาเซอร์ โยกเบฮาห์
36 เบธนิมราห์ และเบธฮาราน ให้เป็นเมืองมีกำแพงล้อมรอบ และสร้างจอกให้แกะ
37 และคนรูเบนก็สร้างเมืองเฮสโบน เอลเอเลห์ จิริยาธาอิม
38 เนโบ และบาอัลมโอน (ชื่อเหล่านี้ต้องเปลี่ยนใหม่) และสิบมาห์ และตั้งชื่อใหม่ให้แก่เมืองที่เขาสร้างขึ้นนั้น
39 และคนมสืบทิดบุตรชายมนัสเสห์เข้าไปยึดเมืองกิเลอาด และขับไล่พวกอาโมไรต์ซึ่งอยู่ในเมืองนั้น
40 และโมเสสยกกิเลอาดให้แก่มาสิร์บุตรชายมนัสเสห์และเขาที่เข้าตั้งอยู่ในเมืองนั้น
41 และยาสิร์บุตรชายมนัสเสห์ยกไปยึดชนบทของเขาเหล่านั้น และเรียกชื่อว่าฮาโยยาอีร์
42 และในบาหิไปยึดเคนาห์และชนบทของเมืองนี้ และเรียกว่าเมืองโนบาห์ตามชื่อของเขา

Chapter 33

1 ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวการเดินทางของคนอิสราเอล เมื่อเขาออกเดินจากแผ่นดินอียิปต์เป็นหมวดหมู่ภายใต้การนำของโมเสสและอาโรน
2 โมเสสได้จัดสถานที่ที่เขาออกเดินที่ละระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ต่อไปนี้เป็นระยะตามสถานที่ที่เขาออกเดิน
3 เขาทั้งหลายพากันเดินจากรามเสสในเดือนต้น ในวันที่สิบห้าของเดือนต้นนั้น ถัดวันปัสกาไปวันหนึ่งคนอิสราเอลก็ออกเดินด้วยคู่มือแห่งชัยชนะท่ามกลางสายตาของชาวอียิปต์ทั้งสิ้น
4 ขณะนั้นชาวอียิปต์กำลังฝังศพลูกหัวปีทั้งหลายของตน เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประทานชีวิตท่ามกลางพวกเขา พระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระทั้งหลายของเขาด้วย
5 ดังนั้นคนอิสราเอลจึงยกเดินจากรามเสส และตั้งค่ายที่สุคคท
6 และเขาทั้งหลายยกเดินจากสุคคท และตั้งค่ายที่เอธามซึ่งอยู่ชายฝั่งทุรกันดาร
7 และเขาทั้งหลายยกเดินจากเอธาม หันกลับไปยังปิหะโรท ซึ่งอยู่ตรงหน้าบอัลเซโฟน และเขาตั้งค่ายที่หน้าเมืองมิกดล
8 และเขาทั้งหลายยกเดินจากหน้าปิหะโรท ท่ามกลางทะเลเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร และเขาทั้งหลายเดินในถิ่นทุรกันดารเอธามระยะทางสามวัน และมาตั้งค่ายที่มาราห์
9 และเขายกเดินจากมาราห์มาถึงเอลิม ที่เอลิมมีน้ำพุสิบสองแห่งและต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น และเขาตั้งค่ายที่นั่น
10 เขายกเดินจากเอลิมมาตั้งค่ายที่ทะเลแดง
11 และเขายกเดินจากทะเลแดงมาตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดารสิน
12 และเขายกเดินจากถิ่นทุรกันดารสินมาตั้งค่ายที่โดฟคาห์
13 และเขายกเดินจากโดฟคาห์และตั้งค่ายที่อาอูซ
14 และเขายกเดินจากอาอูซและตั้งค่ายที่เรฟดิม ที่นั่นไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม
15 และเขายกเดินจากเรฟดิมและตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารซีนาย
16 และเขายกเดินจากถิ่นทุรกันดารซีนายมาตั้งค่ายที่ดิบโรทหัทธาอาวาห์
17 และเขาออกเดินจากดิบโรทหัทธาอาวาห์มาตั้งค่ายที่ฮาเซโรท
18 และเขายกเดินจากฮาเซโรท และตั้งค่ายที่ริมมาห์
19 และเขายกเดินจากริมมาห์ และตั้งค่ายที่ริมโมเนเปเรศ
20 และเขายกเดินจากริมโมเนเปเรศ และตั้งค่ายที่ลิบนาห์
21 และเขายกเดินจากลิบนาห์ และตั้งค่ายที่ริสสาห์
22 และเขายกเดินจากริสสาห์ และตั้งค่ายที่เคเลอาธาห์
23 และเขายกเดินจากเคเลอาธาห์และตั้งค่ายที่กูเซาเซเฟอร์
24 และเขายกเดินจากกูเซาเซเฟอร์ และตั้งค่ายที่ฮาราดาห์
25 และเขายกเดินจากฮาราดาห์ และตั้งค่ายที่มักเฮโลท
26 และเขายกเดินจากมักเฮโลทและตั้งค่ายที่ทาหัท
27 และเขายกเดินจากทาหัท และตั้งค่ายที่เทราห์
28 และเขายกเดินจากเทราห์ และตั้งค่ายที่มิคาห์
29 และเขายกเดินจากมิคาห์และตั้งค่ายที่ฮัซโมเนาห์
30 และเขายกเดินจากฮัซโมเนาห์ และตั้งค่ายที่โมเสโรท
31 และเขายกเดินจากโมเสโรท และตั้งค่ายที่เบนยาอะคัน
32 และเขายกเดินจากเบนยาอะคันและตั้งค่ายที่โฮร์ฮักกิดกาด
33 และเขายกเดินจากโฮร์ฮักกิดกาด และตั้งค่ายที่โยทบาธาห์
34 และเขายกเดินจากโยทบาธาห์ และตั้งค่ายที่อันโรนาห์

35 และเขายกเดินจากอับโรนาห์ และตั้งค่ายที่เอธิโอนเกเบอร์
 36 และเขายกเดินจากเอธิโอนเกเบอร์ และตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารสิน คือคาเดช
 37 และยกเดินจากคาเดชและตั้งค่ายที่ภูเขาโฮร์ ริมแผ่นดินเอโดม
 38 และอาโรนปโรหิตได้ขึ้นบนภูเขาโฮร์ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และสิ้นชีวิตที่นั่น
 ในวันที่หนึ่งเดือนที่ห้าปีที่สี่สิบนับตั้งแต่วันที่คนอิสราเอลยกออกจากประเทศอียิปต์
 39 เมื่ออาโรนสิ้นชีวิตที่ภูเขาโฮร์นั้น มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบสามปี
 40 และกะหัตริย์เมื่ออาราด ชาวกานอน ผู้ที่อยู่ทางภาคไตในแผ่นดินกานอน
 ได้ยินข่าวว่าคนอิสราเอลยกมา
 41 และเขายกเดินจากภูเขาโฮร์และตั้งค่ายที่สัโอมนาห์
 42 และเขายกเดินจากสัโอมนาห์ และตั้งค่ายที่บูโนน
 43 และเขายกเดินจากบูโนน และตั้งค่ายที่โอโบท
 44 และเขายกเดินจากโอโบท มาตั้งค่ายที่อียอบาบริม ในดินแดนโมอับ
 45 และเขากองค้ำจากโอโยม และตั้งค่ายที่ติโบนกาต
 46 และเขายกเดินจากติโบนกาต และตั้งค่ายที่อัลโมเนตบลาธาอิม
 47 และเขายกเดินจากอัลโมเนตบลาธาอิม และตั้งค่ายในภูเขาอาบาบริมหน้าเนโบ
 48 และเขายกเดินจากภูเขาอาบาบริม และตั้งค่าย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค
 49 เขาตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำจอร์แดนตั้งแต่เบธยีสโมท ไกลไปจนถึงอาเบลชิทิม ณ ที่ราบโมอับ
 50 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า
 51 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินกานอน
 52 เจ้าจงขับไล่ชาวเมืองนั้นออกเสียทั้งหมดไปให้พ้นหน้าเจ้า
 และทำลายศิลาปูและสลักของเขาสีไปให้สิ้น และทำลายรูปเคารพที่เหลือของเขาสีไปให้สิ้น
 และทำลายบรรดาปูชนียสถานสูงของเขาเสีย
 53 และเจ้าจงขับชาวแผ่นดินนั้นออก และเข้าไปตั้งอยู่ในนั้น
 เพราะเราได้ให้แผ่นดินนั้นให้แก่เจ้าถือกรรมสิทธิ์
 54 เจ้าทั้งหลายจงจับสลากมรดกที่ดินนั้นตามครอบครัวของเจ้า
 ครอบครัวที่ใหญ่เจ้าจงให้มรดกส่วนใหญ่ ครอบครัวที่ย่อมเจ้าจงให้มรดกส่วนน้อย
 ดินผืนใดที่ผลาดตกแก่คนใด ก็เป็นของคนนั้น เจ้าจงรับมรดกตามตระกูลของบรรพบุรุษของเจ้า
 55 ถ้าเจ้าทั้งหลายมิได้ขับไล่ชาวเมืองนั้นออกเสียให้พ้นหน้าเจ้า
 ต่อมาผู้ที่เจ้าให้เหลืออยู่นั้นก็จะเป็นอย่างเสียในนัยน์ตาของเจ้า
 และเป็นอย่างหนามอยู่ที่นี่ซึ่งของเจ้า
 และเขาทั้งหลายจะรบกวนเจ้าในแผ่นดินที่เจ้าเข้าอาศัยอยู่นั้น
 56 และต่อมาเราจะกระทำแก่เจ้าทั้งหลายดังที่เราคิดจะกระทำแก่เขาทั้งหลายนั้น"

Chapter 34

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
 2 "จงบัญชาคนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินกานอน
 (อันเป็นแผ่นดินที่เราให้แก่เจ้าเป็นมรดก คือแผ่นดินกานอนตามเขตพรมแดนทั้งหมด) นั้น
 3 เขตด้านใต้ของเจ้านั้นมาจากถิ่นทุรกันดารสินตามด้านเอโดม
 และอาณาเขตด้านใต้ของเจ้านั้นนับจากปลายทะเลเกลือทางด้านตะวันออก
 4 และอาณาเขตของเจ้าจะเลี้ยวไปทางใต้ในสูงอาครับบิม ตามไปยังสิน
 ไปสุดลงที่ด้านใต้คาเดชบารเนีย เรื่อยไปถึงอาซารัดดาร์ผ่านเรื่อยไปถึงอัลโมเน
 5 และอาณาเขตจะเลี้ยวจากอัลโมเนถึงแม่น้ำอียิปต์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล
 6 อาณาเขตตะวันออกเจ้าจะได้ทะเลใหญ่และฝั่งทะเลนั้น จะเป็นเขตด้านตะวันออกของเจ้า
 7 ต่อไปนี้เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า
 คือจากทะเลใหญ่เจ้าจงทำเครื่องหมายเรื่อยไปถึงภูเขาโฮร์
 8 จากภูเขาโฮร์เจ้าจงทำเครื่องหมายเรื่อยไปจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท
 และปลายสุดของอาณาเขตด้านนี้คือเศดดี
 9 แล้วอาณาเขตจะขึ้นไปถึงซิโพรน ไปสิ้นสุดที่ฮาซาเรนั้น นี่เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า
 10 เจ้าจงทำเครื่องหมายอาณาเขตด้านตะวันออกของเจ้าจากฮาซาเรนั้นถึงเซฟาม
 11 และอาณาเขตจะลงมาจากเซฟามถึงริบลาห์ตะวันออกของเมืองอาฮัน
 และอาณาเขตจะลงมาถึงใกล้ทะเลดินเนราททางด้านตะวันออก
 12 และอาณาเขตจะลงมาถึงแม่น้ำจอร์แดนสุดลงที่ทะเลเกลือ
 นี่เป็นแผ่นดินของเจ้าตามอาณาเขตโดยรอบ"
 13 โมเสสบัญชาคนอิสราเอลกล่าวว่า "นี่เป็นแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายจะได้จับสลากรับเป็นมรดก
 ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า ให้ยกให้แก่ทั้งเก้าตระกูลกับอีกครั้งตระกูล
 14 เพราะว่าตระกูลคนรูปนตามเรือนบรรพบุรุษ
 และตระกูลคนภาคตามเรือนบรรพบุรุษได้รับมรดกของเขาแล้ว
 คนครั้งตระกูลมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกของเขาแล้วด้วย
 15 ทั้งสองตระกูลและครั้งตระกูลนั้นได้รับมรดกของเขาที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ใกล้เมืองเยรีโค
 ด้านตะวันออก ทางดวงอาทิตย์ขึ้น"
 16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
 17 "ต่อไปนี้เป็นชื่อบุคคลที่จะแบ่งดินแดนแก่เจ้าทั้งหลาย คือเอเลอาซาร์ปโรหิต
 และโยชูวาบุตรชายนูน
 18 ท่านจงนำประมุขของคนทุกตระกูลไป แบ่งดินแดนเพื่อเป็นมรดก
 19 ต่อไปนี้เป็นชื่อของประมุขเหล่านั้น คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ จากตระกูลยูดาห์
 20 เชมูเอลบุตรชายอัมมีสุด จากตระกูลคนสิเมโอน
 21 เอลีดาบุตรชายคิสโลน จากตระกูลเบนยามิน
 22 จากตระกูลคนดามมีประมุขคนหนึ่ง ชื่อบุคกีบุตรชายโยกิล
 23 จากลูกหลานของโยเซฟ จากตระกูลคนมนัสเสห์ มีประมุขชื่อฮันเนลบุตรชายเอโปล
 24 และจากตระกูลคนเอฟราอิมมีประมุขคนหนึ่งชื่อเคมูเอลบุตรชายซียฟาน
 25 จากตระกูลคนเศบูลุนมีประมุขคนหนึ่งชื่อเอลีซาฟานบุตรชายปารนาค
 26 จากตระกูลคนอิสสาคาร์ มีประมุขคนหนึ่งชื่ออิลที่เอลบุตรชายอัสซาน

27 และจากตระกูลคนอาเชอร์มีประมุขคนหนึ่งชื่ออาหิซุดบุตรชายเซโลม
 28 จากตระกูลคนนัฟทาลีมีประมุขคนหนึ่งชื่อเปดาเอลบุตรชายอัมมีสุด"
 29
 บุคคลเหล่านี้เป็นคนที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้แบ่งมรดกให้คนอิสราเอลในแผ่นดินกานอน

Chapter 35

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า
 2 "จงบัญชาคนอิสราเอล ให้เขยกเมืองให้คนเลวีได้อาศัยอยู่จากมรดกที่เขาได้รับนั้นบ้าง
 และยกทุ่งหญ้ารอบๆเมืองนั้นให้คนเลวีด้วย
 3 ให้เมืองนั้นเป็นของเขาเพื่อจะได้อาศัยอยู่
 ให้ทุ่งหญ้าเพื่อฝูงสัตว์และทรัพย์สินของและสัตว์ทั้งสิ้นของเขา
 4 ทุ่งหญ้าของเมืองที่แจกให้แก่คนเลวีนั้นให้มีเขตจากกำแพงเมืองและห่างออกไปหนึ่งพันศอก
 โดยรอบ
 5 และเจ้าจงวัดภายนอกเมืองสองพันศอกเป็นด้านตะวันออก สองพันศอกเป็นด้านใต้
 สองพันศอกเป็นด้านตะวันตก สองพันศอกเป็นด้านเหนือ ให้ตัวเมืองอยู่กลาง
 นี่เป็นทุ่งหญ้าประจำเมืองเหล่านั้น
 6 เมืองซึ่งเจ้าจะยกให้แก่คนเลวี คือ เมืองลียัททกเมือง ซึ่งเจ้าจะอนุญาตให้คนฆ่าคนหนีไปอยู่
 และเจ้าจงเพิ่มให้เขากี่สิบสองเมือง
 7 เมืองทั้งหมดที่แจกให้คนเลวีเป็นสี่สิบแปดหัวเมือง มีทุ่งหญ้าตามเมืองด้วย
 8 และหัวเมืองที่เจ้าจะให้เขาจากกรรมสิทธิ์ของคนอิสราเอลนั้น
 จากตระกูลใหญ่เจ้าก็เอาเมืองมากหน่อย จากตระกูลย่อมเจ้าก็เอาเมืองน้อยหน่อย
 ทุกตระกูลตามส่วนของมรดกซึ่งเขาได้รับ ให้ยกให้แก่คนเลวี"
 9 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
 10 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน เข้าในแผ่นดินกานอน
 11 เจ้าจงเลือกเมืองให้เป็นเมืองลียัทสำหรับเจ้า
 เพื่อคนที่ได้ฆ่าคนด้วยมิได้เจตนาจะหลบหนีไปอยู่ที่นั่นก็ได้
 12 ให้เมืองเหล่านั้นเป็นเมืองลียัทจากผู้ถืออาชญา
 เพื่อมิให้คนฆ่าคนจะต้องตายก่อนที่จะเขาจะยื่นต่อหน้าผู้ชุมนุมชนเพื่อการพิพากษา
 13 และเมืองที่แจกไว้ดังนี้ให้เป็นเมืองลียัทหกเมือง
 14 เจ้าจงให้ทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้สามเมือง และอีกสามเมืองในแผ่นดินกานอน
 ให้เป็นเมืองลียัท
 15 ึ่งหกเมืองนี้ให้เป็นเมืองลียัทของคนอิสราเอลและสำหรับคนต่างด้าว
 และสำหรับคนที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา
 เพื่อคนหนึ่งคนใดที่ได้ฆ่าเขาโดยมิได้เจตนาจะได้หลบหนีไปที่นั่น
 16 ถ้าผู้ใดตีเขาด้วยเครื่องมือเหล็กจนคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นคนฆ่าคน
 ให้ประหารชีวิตคนฆ่าคนนั้นเสีย
 17 ผู้ใดทุบเขาให้ล้มลงด้วยก้อนหินในมือขนาดฆ่าคนได้ และเขาถึงตาย ผู้นั้นเป็นคนฆ่าคน
 ให้ประหารชีวิตคนฆ่าคนนั้นเสีย
 18 หรือผู้ใดใช้อาวุธไม่ที่อยู่ในมือขนาดฆ่าคนได้ตีเขาล้มลงและคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นคนฆ่าคน
 ให้ประหารชีวิตคนฆ่าคนนั้นเสีย
 19 ให้ผู้อาชญาโลหิตเองเป็นผู้ประหารชีวิตคนฆ่าคนนั้น
 ถ้าผู้อาชญาพบเขาเมื่อใดก็ให้ประหารชีวิตเสีย
 20 ถ้าผู้ใดแทงเขาด้วยความเกลียดชัง หรือชும்คอยขวางเขาจนเขาตาย
 21 หรือเพราะเป็นศัตรูกันชกเขาล้มลง จนเขาตาย ให้ประหารชีวิตผู้ที่ทำให้เขาตายนั้นเสีย
 เขาเป็นคนฆ่าคน เมื่อผู้อาชญาโลหิตพบเขาเมื่อใด ก็ให้ประหารชีวิตเขาเสีย
 22 ถ้าผู้ใดโดยมิได้เป็นศัตรูกันแทงเขาที่เท้า หรือเอาอะไรขวางเขาโดยมิได้คอยชும்คอยอยู่
 23 หรือใช้ก้อนหินขนาดฆ่าคนได้ขว้างถูกเขาเข้าโดยมิได้เห็น และเขาถึงตาย และเขามิได้เป็นศัตรู
 และมีผู้มุ่งทำร้ายเขา
 24 ก็ให้ชุมนุมชนตัดสินความระหว่างผู้ฆ่าและผู้อาชญาโลหิตตามคำตัดสินนี้
 25 ให้ชุมนุมชนช่วยผู้ฆ่าให้พ้นจากมือผู้อาชญาโลหิต
 ให้ชุมนุมชนพาตัวเขากลับไปไปถึงเมืองลียัทซึ่งเขาได้หนีไปอยู่นั้น
 ให้เขาอยู่ที่นั่นจนกว่ามหาปโรหิตผู้ได้ถูกเจิมไว้ด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ถึงแก่ความตาย
 26 ถ้าผู้ฆ่าคนออกไปพ้นเขตเมืองลียัท ซึ่งเขาหนีเข้าไปอยู่ในเวลาใด
 27 และผู้อาชญาโลหิตพบเขานอกเขตเมืองลียัท และผู้อาชญาโลหิตได้ฆ่าผู้ฆ่าคนนั้นเสีย
 ผู้อาชญาโลหิตจะไม่มีความผิดเนื่องด้วยโลหิตตกของเขา
 28 เพราะว่าชายผู้นั้นต้องอยู่ในเขตเมืองลียัทจนมหาปโรหิตถึงแก่ความตาย
 ภายหลังเมื่อมหาปโรหิตถึงแก่ความตายแล้ว
 ผู้ฆ่าคนนั้นจะกลับไปไปยังแผ่นดินที่เขาถือกรรมสิทธิ์อยู่ก็ได้
 29 สิ่งเหล่านี้ควรเป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินของเจ้าตลอดด้วยอายุของเจ้าในที่อาศัยทั้งปวงของเจ้า
 30 ผู้ใดฆ่าเขาตาย ให้ประหารชีวิตผู้ฆ่าคนนั้นเสียตามปากของพยาน
 แต่อย่าประหารชีวิตผู้ใดด้วยมีพยานปากเดียว
 31 ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าอย่ารับค่าไถ่ชีวิตของผู้ฆ่าคนผู้มีความผิดถึงตายนั้น แต่เขาต้องตายแน่
 32 และเจ้าอย่ารับค่าไถ่คนที่หลบหนีไปยังเมืองลียัทเพื่อให้อภัยมาอยู่ในแผ่นดินของเขา ก่อนที่มหา
 ปโรหิตสิ้นชีวิต
 33 ดังนั้นเจ้าจึงไม่กระทำให้แผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายอาศัยอยู่มีมลทิน
 เพราะว่าโลหิตทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน
 และไม่มีสิ่งใดที่จะชำระแผ่นดินให้หมดมลทินที่เกิดขึ้นเพราะโลหิตตกในแผ่นดินนั้นได้
 นอกจากโลหิตของผู้ที่ทำโลหิตตก
 34 เจ้าอย่ากระทำให้เกิดมลทินในแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ ที่เราอยู่ท่ามกลาง
 เพราะว่าเราคือพระเยโฮวาห์อยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล"

Chapter 36

1 หัวหน้าครอบครัวคนกิเลอาด บุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์
ครอบครัวต่างๆของบุตรชายโยเซฟ เข้ามาใกล้และพูดต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าประมุข
คือบรรดาหัวหน้าคนอิสราเอล
2 เขาพูดว่า
"พระเยโฮวาห์ได้บัญชาเจ้านายของข้าพเจ้าให้รับสลาภยกแผ่นดินให้เป็นมรดกแก่คนอิสราเอล แ
ละเจ้านายของข้าพเจ้าได้รับบัญชาจากพระเยโฮวาห์ให้ยกมรดกของเศเลเฟห์พี่น้องของเราแก่บุ
ตรสาวของเขา
3 ถ้าเธอทั้งหลายแต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของคนอิสราเอลตระกูลอื่นแล้ว
ส่วนมรดกของบรรพบุรุษของเราจะเพิ่มให้กับมรดกของคนตระกูลที่เธอไปอยู่ด้วย
เพราะฉะนั้นจึงเป็นการที่น่ามรดกไปจากส่วนที่เป็นของเรา
4 และเมื่อถึงปีเลี้ยงเตรของคนอิสราเอล
มรดกที่เป็นส่วนของเธอก็จะถูกยกไปเพิ่มเข้ากับส่วนของตระกูลที่เธอไปอยู่ด้วย
จึงเป็นการที่น่าส่วนมรดกของเศเลเฟห์ไปจากส่วนมรดกของตระกูลบิดาของเรา"
5 และโมเสสบัญชาคนอิสราเอลตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ว่า
"ตระกูลคนโยเซฟพูดถูกต้องแล้ว
6 นี่คือสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับบุตรสาวของเศเลเฟห์ คือว่า
`จงให้เธอแต่งงานกับใครที่เธอพอใจ
แต่เธอต้องแต่งงานกับคนภายในครอบครัววงศ์ตระกูลบิดาของเธอ
7 ดังนั้นแหละส่วนมรดกของคนอิสราเอลจะไม่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปให้อีกตระกูลหนึ่ง
คนอิสราเอลทุกคนต้องอยู่ในที่มรดกแห่งตระกูลบรรพบุรุษของตน
8 และบุตรสาวทุกคนผู้รับกรรมสิทธิ์มรดกในตระกูลคนอิสราเอลตระกูลใด
ให้เป็นภรรยาของคนใดคนหนึ่งในการครอบครัวในตระกูลบิดาของตน
เพื่อคนอิสราเอลทุกคนจะถือกรรมสิทธิ์มรดกของบิดาของเขา
9 ดังนั้นจะไม่มรดกที่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปยังอีกตระกูลหนึ่ง
เพราะว่าคนอิสราเอลแต่ละตระกูลจะคงอยู่ในที่มรดกของตน"
10 พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสอย่างไร บุตรสาวทั้งหลายของเศเลเฟห์ก็กระทำการอย่างนั้น
11 เพราะว่ามาลาห์ ทิราห์ โอลาห์ มีลาคห์ และโนอาห์ บุตรสาวของเศเลเฟห์
ได้แต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของพี่น้องแห่งบิดาของตน
12 เธอได้แต่งงานกับครอบครัวคนมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟ
และส่วนมรดกของเธอก็คงอยู่ในตระกูลแห่งครอบครัวบิดาของเธอ
13 ชื่อคนเหล่านั้นเป็นแบบัญญัติและคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาทางโมเสสแก่คนอิส
ราเอล ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเฮรีโศ

DEUTERONOMY

Chapter 1

1 ข้อความต่อไปนี้เป็นคำที่โมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งปวงที่ในถิ่นทุรกันดารฟากแม่น้ำจอร์แดน
ข้างนี้ คือในที่ราบข้างหน้าทะเลแดงระหว่างปารานและไฟโพล ลาบาน ฮาเซโรท และดีซาหับ
2 (หนทางจากโฮเรบตามทางภูเขาเสอีร์จนถึงคาเดชบารเนียนั้นเป็นทางเดินสิบเอ็ดวัน)
3 อยู่มาในวันที่หนึ่งเดือนที่สิบเอ็ดปีที่สี่สิบโมเสสได้กล่าวแก่คนอิสราเอล
ตามบรรดาพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน เป็นพระบัญญัติไว้แก่เขาทั้งหลาย
4 หลังจากที่ท่านได้ข้ามโชนกษัตริย์คนอามิไรต์ ที่อยู่เมืองเฮชโบเน และโอกกษัตริย์เมืองบาซาน
ผู้ซึ่งอยู่ในอัสซาทาโรท ณ ตำบลเดเรอีนนั้นแล้ว
5 โมเสสได้เริ่มอธิบายพระราชบัญญัตินี้ที่ในแผ่นดินโมอับฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ว่า
6 "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราทั้งหลายที่โฮเรบว่า
`เจ้าทั้งหลายได้ฟังที่ภูเขานี้มานานพอแล้ว
7 เจ้าทั้งหลายจงหันไปเดินตามทางที่ไปยังแดนเทือกเขาของคานอามิไรต์
และที่ใกล้เคียงกันในที่ราบ และในแดนเทือกเขา และในภูเขา ในทางใด และที่ฝั่งทะเล
แผ่นดินของคนคานาอัน และที่เลบานอน จนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส
8 ดูเถิด เราได้ตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าเจ้าทั้งหลาย
เจ้าทั้งหลายจงเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของเจ้า
คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่าจะให้แก่เขาทั้งหลายและแก่เชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาด้วย'
9 ครั้นนั้นข้าพเจ้าได้บอกท่านทั้งหลายว่า `ข้าพเจ้าผู้เดียวแบกพวกท่านทั้งหลายไม่ไหว
10 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายทวีมากขึ้น และดูเถิด
ทุกวันนี้พวกท่านทั้งหลายมีจำนวนมากดุจดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้า
11 (ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายทวีขึ้นพัน
เท่าและทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้วนั้น)
12 ข้าพเจ้าคนเดียวจะแบกท่านทั้งหลายผู้เป็นภาระและเป็นความยากลำบากและการรุ่มร่ามของ
ท่านทั้งหลายอย่างไรได้
13 จงเลือกคนที่มิมีปัญหา มีความเข้าใจและมีชื่อตามตระกูลของท่านทั้งหลาย
และข้าพเจ้าจะตั้งเขาให้เป็นหัวหน้าของท่านทั้งหลาย'
14 ท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า `สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นดีแล้ว คราวที่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำ'
15 ข้าพเจ้าจึงได้เลือกหัวหน้าจากทุกตระกูล ซึ่งเป็นคนมิมีปัญหาและมีชื่อ
ดังไว้เป็นใหญ่เหนือท่านทั้งหลาย ให้เป็นนายพัน นายร้อย นายห้าสิบ นายสิบ
และพนักงานต่างๆตามตระกูลของท่าน
16 ครั้นนั้นข้าพเจ้าได้กล่าวกับพวกตุลาการของท่านทั้งหลายว่า
`จงพิจารณาตัดสินข้อพิพาทและตัดสินความตามยุติธรรมระหว่างชายคนหนึ่งและพี่น้องของตน
หรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับท่าน

17 ท่านทั้งหลายอย่าล่าเอียงในการพิพากษา จงฟังผู้น้อยและผู้ใหญ่ให้เหมือนกัน
ท่านทั้งหลายอย่ากลัวหน้ามนุษย์เลย เพราะการพิพากษานั้นเป็นการของพระเจ้า
และคดีใดที่ยากเกินไปสำหรับท่านจงนำมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพิจารณาเอง'
18 ครั้นนั้นข้าพเจ้าได้สั่งท่านทั้งหลายถึงบรรดาสิ่งที่ท่านทั้งหลายควรกระทำ
19
เราได้ออกไปจากโฮเรบเดินทะเลถิ่นทุรกันดารใหญ่อันเป็นที่น่ากลัวตามที่ท่านทั้งหลายได้เห็นนั้น
เดินไปตามแดนเทือกเขาของคานอามิไรต์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราไว้
และเรามาถึงคาเดชบารเนีย
20 และข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า `ท่านทั้งหลายมาถึงแดนเทือกเขาของคานอามิไรต์แล้ว
เป็นที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เราทั้งหลาย
21 ดูเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าท่านแล้ว
จงเข้าไปยึดแผ่นดินนั้น ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้ตรัสสั่งไว้
อย่ากลัวหรืออย่าตกใจไปเลย'
22 แล้วท่านทั้งหลายทุกคนได้เข้ามาหาข้าพเจ้าพูดว่า
`ให้เราทั้งหลายได้คนไปก่อนเราและสอดแนมดูแผ่นดินนั้นแทนเรา
นำข่าวเรื่องทางที่เราจะต้องขึ้นไป และเรื่องหัวเมืองที่เราจะไปนั้นมาให้เรา'
23 เรื่อนั้นข้าพเจ้าเห็นด้วย ข้าพเจ้าจึงได้เลือกสิบสองคนมาจากท่านทั้งหลายตระกูลละคน
24 แล้วคนเหล่านั้นได้หันไปขึ้นแดนเทือกเขา มาถึงหุบเขาของโศล และสอดแนมดูที่นั้น
25 เขาทั้งหลายได้เก็บผลไม้ของแผ่นดินติดมือมาให้เราทั้งหลายและนำข่าวมาให้เราว่า
`ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เรานั้นเป็นแผ่นดินที่ดี'
26 แต่กระนั้นท่านทั้งหลายก็มิยอมขึ้นไป
กลับขัดขึ้นพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย
27 และท่านทั้งหลายได้ับนอยู่ในถิ่นที่ของตน และว่า `เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสั่งพวกเรา
พระองค์จึงทรงพาเราทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
จะได้มอบเราไว้ในมือคนอามิไรต์เพื่อจะทำลายเราเสีย
28 เราทั้งหลายจะขึ้นไปที่ไหนเล่า พวกพี่น้องของเราได้ท้อใจของเราให้ผ่อท้อถอยไปโดยที่ว่า
'คนเหล่านั้นใหญ่กว่าและสูงกว่าพวกเราอีก เมืองเหล่านั้นก็ใหญ่มีกำแพงสูงเทียมฟ้า
และยังกว่านั้นเราได้เห็นพวกคนคานาอาศัยที่นั่นด้วย'
29 แล้วข้าพเจ้าจึงได้พูดกับท่านทั้งหลายว่า `อย่าครั่นคร้ามหรือกลัวเขาเลย
30 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้นำท่านทั้งหลาย พระองค์จะทรงต่อสู้เพื่อท่านทั้งหลาย
ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่ท่านทั้งหลายในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่านทั้งหลาย
31 และในถิ่นทุรกันดาร
ซึ่งในที่นั้นพวกท่านได้เห็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอุมัษฐพวกท่าน
ดังเพื่ออุมัษฐชายของตอง ตลอดทางที่ท่านได้ไปนั้น จนท่านทั้งหลายได้มาถึงที่นี่'
32 แต่อย่างไรก็ตาม ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย
33 ผู้ได้ทรงนำทางข้าพเจ้าท่าน เพื่อจะหาที่ให้ท่านทั้งหลายตั้งถิ่นที่ของท่าน เป็นไฟในกลางคืน
เพื่อโปรดให้ท่านทั้งหลายเห็นทางที่ควรจะไป และเป็นฝนในกลางวัน
34 พระเยโฮวาห์ได้ทรงสดับเสียงคำพูดของท่านทั้งหลาย จึงทรงกริ้วและปฏิญาณว่า
35 `แท้จริงจะไม่มีผู้ใดในยุคที่ชั่วนี้สักคนเดียวที่จะได้เห็นแผ่นดินดินนี้
ที่เราได้ปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย
36 เว้นแต่คนเลวบุตรชายเยฟูเนห์ เขาจะเห็นแผ่นดินนั้น
และเราจะให้แผ่นดินที่เขาได้เหยียบนั้นแก่เขาและแก่ลูกหลาน
เพราะเขาได้ตามพระเยโฮวาห์อย่างสุดใจ'
37 เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายพระเยโฮวาห์ก็ทรงพิโรธเราด้วย ตรัสว่า
`เราจะไม่ได้เข้าไปในที่นั้นด้วยเหมือนกัน
38 แต่ให้ชาวบุตรชายหนุ่มผู้อยู่ตรงหน้าเจ้า จะได้เข้าไป
จงสนับสนุนเขาเพราะเขาจะพาคนอิสราเอลไปถือกรรมสิทธิ์ที่นั่น
39 ยิ่งกว่านั้นเด็กเล็กของเจ้าทั้งหลายที่เจ้าทั้งหลายว่าจะตกเป็นเหยื่อ
และบุตรของเจ้าก็ในวันนี้ยังไม่รู้จักผัดและขอบ จะได้เข้าไปที่นั่น เราจะให้แผ่นดินนั้นแก่เขา
และเขาจะถือกรรมสิทธิ์อยู่ที่นั่น
40 แต่ฝ่ายเจ้าทั้งหลายจงกลับเดินเข้าถิ่นทุรกันดาร ตามทางที่ไปสู่ทะเลแดงเถิด'
41 ครั้นนั้นท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า `เราทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์แล้ว เราทั้ง
หลายจะขึ้นไปสู่บรรดาพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายได้ตรัสสั่งนั้น'
และท่านทั้งหลายได้ลาออกจากเตรียมตัวไว้ทุกคน คิดว่าที่จะขึ้นไปยังแดนเทือกเขานั้นเป็นเรื่องราว
42 พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า `จงกล่าวแก่คนทั้งหลายนั้นว่า อย่าขึ้นไปสู่รบเลย
เกรงว่าเจ้าทั้งหลายจะแพ้ศัตรู เพราะเรามีได้อยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย'
43 ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวแก่ท่านดังนั้น และท่านทั้งหลายไม่ฟัง
แต่ได้ขัดขึ้นพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ มีใจองอาจและได้ขึ้นไปที่แดนเทือกเขานั้น
44 และคานอามิไรต์ที่อยู่ในแดนเทือกเขานั้น ได้ออกมาต่อสู้และได้ตีท่านทั้งหลายดุจฝูงผึ้งไล่
และได้ฆ่าท่านทั้งหลายในตำบลเสอีร์จนถึงโฮรมาห์
45 และท่านทั้งหลายกลับมาร้องไห้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
แต่พระเยโฮวาห์มิได้ทรงฟังเสียงร้องหรือเจ็ยพระกรรณสับกับท่านทั้งหลาย
46 ท่านทั้งหลายจึงพักอยู่ที่คาเดชหลายวันตามวันที่ท่านทั้งหลายได้อยู่ที่นี่"

Chapter 2

1 "ครั้นนั้นเราทั้งหลายได้กลับเดินเข้าถิ่นทุรกันดารตามทางที่ไปสู่ทะเลแดงตามที่พระเยโฮวาห์สั่ง
ข้าพเจ้า และเราทั้งหลายได้เดินเวียนภูเขาเสอีร์หลายวัน
2 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า
3 `เจ้าทั้งหลายได้เดินเวียนที่แดนเทือกเขานี้มานานพอแล้ว จงหันไปเดินทางทิศเหนือเถิด
4 และจงบัญชาคนทั้งปวงว่า เจ้าทั้งหลายจงจะเดินผ่านเขตแดนเมืองพี่น้องของเจ้า
คือลูกหลานของเอซาวที่อยู่ตำบลเสอีร์แล้ว และเขาทั้งหลายจะกลัวพวกเจ้า
ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจะระงับตัว

5 ยอว่าต่อสู้เขา เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขาแก่เจ้าเลย จะไม่ให้ที่ดินแม้เพียงฝ่าเท้าเหยียบได้
ด้วยว่าภูเขาเสอีร์นั้นเราได้ให้เขาชาวยิดครองแล้ว

6 เจ้าทั้งหลายจงเอาเงินซื้อเสบียงอาหารจากเขาเพื่อจะได้กิน
และจงเอาเงินซื้อน้ำจากเขาด้วยเพื่อจะได้ดื่ม

7 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้อำนาจพระพรแก่บรรดาการที่มีของพวกเจ้าได้กระทำ
พระองค์ทรงทราบทางที่เจ้าได้เดินในถิ่นทุรกันดารใหญ่นี้
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้อยู่กับเจ้าสืบเป็นมาแล้ว พวกเจ้ามิได้ขัดสนสิ่งใดเลย'
8 แล้วเราทั้งหลายได้เดินเลยไปจากที่หนึ่งของเราพวกลูกหลานเอชราผู้อยู่ที่เสอีร์
ไปจากทางที่ราบจากเอลัทและจากเอซีโอนแกเบอร์
และเราได้เสียไปเดินตามทางถิ่นทุรกันดารโมอับ

9 และพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าทั้งหลายอย่าร้ายพวกโมอับหรือสู้รบกับเขาเลย
เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขาแก่เจ้าเพื่อยิดครอง
ด้วยเราได้ให้ที่ที่ตำบลลารันแก่ลูกหลานของโลทให้ปกครองแล้ว'

10 แต่ก่อนคนเอมีมอยู่ที่นั่นเป็นชนชาติใหญ่และมากและสูงอย่างคนอานาค
11 คนเหล่านั้นได้นับว่าเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ เหมือนคนอานาค แต่คนโมอับเรียกชื่อพวกนั้นว่าเอมีม
12 เมื่อก่อนพวกโฮรีได้อยู่ที่เสอีร์ด้วย แต่ลูกหลานเอชราได้มาอยู่แทนเขา
และได้ทำลายเขาเสียให้หมดหน้า และได้อาศัยอยู่ในที่ของเขาเหมือนพวกอิสราเอลได้กระทำแก่เม
ืองที่พระเยโฮวาห์ประทานให้ชายยิดครองนั้น
13 ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'บัดนี้เจ้าทั้งหลายจงยกเดินข้ามลำธารเศเรต' เราทั้งหลายจึงข้ามลำธารเศเรต

14 และนับตั้งแต่เรามาจากคานาอันจนมาถึงได้ข้ามลำธารเศเรตนั้น ได้สามสิบแปดปีจนสิ้นยุคนั้น
คือคนทั้งหลายที่จะออกทัพได้นั้นตายหมดจากท่ามกลางค่าย

ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติแก่กับเขาไว้
15 แท้จริงพระหัตถ์พระเยโฮวาห์ได้ทรงต่อสู้เขา
เพื่อทรงทำลายเขาจากท่ามกลางค่ายจนเขาทั้งหลายสูญเสียหมด

16 ต่อมาเมื่อคนที่ออกทัพได้มาตายเสียหมดจากท่ามกลางคนเหล่านั้นแล้ว
17 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า
18 'วันนี้เจ้าทั้งหลายจะเดินข้ามตำบลลารันเขตแดนของคนโมอับ

19 และเมื่อเข้าใกล้แนวหน้าของคนอัมโมนอย่าไว้หรือรบกับเขาเลย
เพราะเราจะไม่ให้ที่อยู่ของลูกหลานคนอัมโมนแก่เจ้าให้ยิดครองเลย
ด้วยเราได้ให้ที่นั้นแก่ลูกหลานของโลทเป็นผู้ยิดครองแล้ว'

20 (ทั้งที่นั่นก็นับว่าเป็นแผ่นดินของพวกมนุษย์ยักษ์ แต่ก่อนมนุษย์ยักษ์ได้อยู่ในนั้น
แต่คนอัมโมนได้เรียกชื่อของเขาว่าศิมมูมิม

21 คนเหล่านั้นใหญ่และมากและสูงอย่างคนอานาค
แต่พระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายเขาเสียให้หมดหน้า
และพวกอัมโมนได้เข้ายิดที่ของเขาและตั้งอยู่แทน
22 เหมือนพระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่พวกลูกหลานเอชราผู้อยู่ที่เสอีร์
เมื่อพระองค์ทรงทำลายพวกโฮรีเสียให้หมดหน้า
และเขาได้ยิดที่ของพวกโฮรีแล้วตั้งอยู่แทนจนทุกวันนี้

23 ส่วนชาวอิฟวาทที่อยู่ในเอเชริมจนถึงกาซา คนทัพโธร์ซึ่งมาจากตำบลคัฟโธร์
ก็ได้ทำลายเขาและตั้งอยู่แทน)

24 'พวกเจ้าจงลุกเดินทางไปข้ามลุ่มแม่น้ำอารโนน ดูเถิด
เราได้มอบสิโหนชาวอโมไรต์ผู้เป็นกษัตริย์เมืองเฮชโบน และเมืองของเขาไว้ในมือของพวกเจ้า
เจ้าทั้งหลายจงตั้งต้นยึดเมืองนั้นและสู้รบกับเขา
25 ตั้งแต่วันนี้ไปเราจะให้ชนชาติทั้งหลายทำได้ที่ฟารันคร้ามต่อพวกเจ้าและกลัวเจ้า
คนประเทศผู้จะได้นับข่าวเรื่องเจ้าจะกลัวตัวสันและมีความระทมเพราะเจ้า'
26 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้ผู้สื่อสารจากถิ่นทุรกันดารเคเดโมทไปเผ่าสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบนนั้น
พูดถ้อยคำอันนี้ว่า

27 'ขอให้ข้าพเจ้าเดินข้ามแผ่นดินของท่าน ข้าพเจ้าจะเดินไปตามทางหลวง
จะไม่เสียไปทางขวามือหรือซ้ายมือเลย

28 ขอท่านได้ขายเสบียงเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้กิน และขอขายน้ำเอาเงินของข้าพเจ้า
เพื่อข้าพเจ้าจะได้ดื่ม ขอให้ข้าพเจ้าเดินเท้าข้ามประเทศของท่านเท่านั้น

29 (ดูว่าพวกลูกหลานเอชราที่อยู่ตำบลเสอีร์ และพวกโมอับที่อยู่ตำบลลารัน
ได้กระทำแก่ข้าพเจ้านั้น) จนข้าพเจ้าข้ามแม่น้ำอาร์แดนเข้าไปในแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้า
องค์ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า'

30 แต่สิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบน ไม่ยอมให้เราทั้งหลายข้ามประเทศของท่าน
เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำจิตใจของสิโหนให้กระด้าง
กระทำใจของท่านให้แข็งไป เพื่อจะได้ทรงมอบเขาไว้ในมือของพวกท่าน ดังเป็นอยู่ทุกวันนี้
31 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ดูเถิด เราได้เริ่มมอบสิโหนและเมืองของเขาไว้กับเจ้า
จึงตั้งต้นยึดครองที่นั้นเพื่อเจ้าจะได้แผ่นดินของเขาเป็นกรรมสิทธิ์'

32 แล้วสิโหนยกออกมาต่อสู้กับเรา ทั้งท่านและพลโยธาทั้งหลายของท่านที่ตำบลยาฮาซ

33 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายได้ทรงมอบท่านไว้ต่อหน้าเรา
และเราได้ตีทำลายท่านกับโอรสและพลโยธาทั้งหลายของท่านเสีย

34 ครั้งนั้นเราได้ยึดเมืองทั้งปวงของท่าน และเราได้ทำลายเสียสิ้น
คือผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลายในทุกเมือง ไม่มีที่เหลือเลย

35 แต่ผู้ส่งตัวเราได้ยึดมาเป็นของเรา ทั้งของริบได้นในเมืองเหล่านั้นที่เราตีมา
36

ตั้งแต่อารอร์ที่อยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนนและตั้งแต่เมืองที่อยู่ในลุ่มแม่น้ำนั้นจนถึงเมืองกิเลอาด
ไม่มีเมืองใดที่ต่อต้านเราได้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงมอบทั้งหมดไว้แก่เรา

37 แต่ท่านทั้งหลายมิได้เข้าใกล้แผ่นดินคนอัมโมน คือฝั่งแม่น้ำยับบอกและเมืองที่อยู่บนภูเขา
และที่ใดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตราตรึงตามเรานั้น"

Chapter 3

1 "เราทั้งหลายจึงได้หันไปขึ้นทางสู่เมืองบาซาน แล้วโอกษัตริย์เมืองบาซานก็ออกมาสู้รบกับเรา
ตัวใจเองและพลโยธาทั้งหมดของท่านมารบกับเราที่ตำบลเอเดรอี

2 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าอย่ากลัวเขาเลย

เพราะเราจะมอบเขากับพลโยธาทั้งหมดของเขาและแผ่นดินของเขาไว้ในมือของเจ้า
เจ้าจะกระทำแก่เขาเหมือนเจ้าได้กระทำแก่สิโหนกษัตริย์ของคนอโมไรต์ซึ่งอยู่ตำบลเฮชโบนนั้น'

3 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจึงได้ทรงมอบไว้ในมือของเรา ทั้งโอกษัตริย์เมืองบาซาน
และพลโยธาทั้งหลายของท่าน และเราทั้งหลายได้ฆ่าตีเขาจนไม่มีเหลือ

4 ครั้งนั้นเราทั้งหลายได้ตีเอาบ้านเมืองทั้งหลายของเขาคจนไม่มีเหลือสักเมืองเดียวซึ่งเราไม่ได้ยึด
รวมพลกับเมือง ดินแดนอารโอบทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของโอกษัตริย์เมืองบาซาน

5 บรรดาเมืองเหล่านั้นเป็นเมืองที่มีกำแพงสูงโดยรอบ มีประตู มีด่านประตู

และยังมีชนบทอีกมากที่ไม่มีกำแพง

6 เราได้ตีทำลายสิ้น ได้ทำลายทุกๆเมืองเสียสิ้น รวมทั้งผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลาย
เหมือนเราได้กระทำกับสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบนนั้น

7 แต่ผู้ส่งตัวทั้งหมด และของริบได้นในเมืองเหล่านั้นเราได้ยึดมาเป็นของเรา

8 ครั้งนั้นเราได้ยึดแผ่นดินเสียจากมือของกษัตริย์ทั้งสองของคนอโมไรต์
ผู้อยู่ปากแม่น้ำอาร์แดนข้างนี้ ตั้งแต่ลุ่มแม่น้ำอารโนนถึงภูเขาเฮอร์โมน

9 (ภูเขาเฮอร์โมนนั้นชาวไซดอนเรียกชื่อว่าสิร็อน และชาวอโมไรต์เรียกชื่อว่าสนีร์)

10 คือเมืองทั้งหลายในที่ราบสูง และกิเลอาดทั้งหมด และบาซานทั้งหมด

จนถึงसानเกาห์และเอเดรอี ซึ่งเป็นหัวเมืองแห่งราชอาณาจักรโกลิในเมืองบาซาน

11 ด้วยยังเหลืออยู่แต่โอกษัตริย์เมืองบาซานซึ่งเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ ดูเถิด
เตียงนอนของท่านทำด้วยเหล็ก เตียงนอนนั้นไม่อยู่ที่เมืองริบบาทแห่งคนอัมโมนดอกหรือ

ยารัตนเกาสอก กว้างสี่ศอกขนาดศอกคนเรา

12 แผ่นดินนี้ที่เรายึดครองได้ครั้งนั้น คือตั้งแต่อารอร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน
และแดนที่ือกเขากิเลอาดครึ่งหนึ่ง กับหัวเมืองทั้งหลายเหล่านั้น

เราก็ได้ให้แก่คนรูเบนและคนกาด

13 ส่วนกิเลอาดที่ยังเหลืออยู่กับเมืองบาซานทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของโอก
คือดินแดนอารโอบทั้งหมด เราก็ได้ไว้ไว้กับครึ่งหนึ่งของคนตระกูลมนัสเสห์
ทั้งหมดเมื่อบาซานนั้นเรียกว่าดินแดนของพวกมนุษย์ยักษ์

14 ยาริธคนมนัสเสห์ก็ที่ได้ดินแดนอารโอบทั้งหมด จนถึงเขตแดนเมืองชาวเกชูร์
และเมืองมาคาห์ และได้เรียกชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของตนว่า บาซานฮาโยทยาริธ
จนทุกวันนี้

15 เมืองกิเลอาดนั้นเราให้แก่มาคีร์

16 แก่คนรูเบนและคนกาदनนั้นเราให้ตำบลตั้งแต่กิเลอาดถึงลุ่มแม่น้ำอารโนน

คืออากาลาลุ่มน้ำเป็นแดนเรียวยาวถึงแม่น้ำยับบอกอันเป็นแดนของคนอัมโมน

17 ทั้งแถบที่ราบด้วย มีแม่น้ำอาร์แดนเป็นพรมแดน ตั้งแต่ทะเลดินเนเรทจนถึงทะเลแห่งที่ราบ

คือทะเลเมิ ที่อัสโดตปัสกาห์ ซึ่งอยู่ที่สระวันออก

18 ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลายว่า

'พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายยึดครองแผ่นดินนี้

ทกลั่วทางทั้งสี่ของท่าน จงถืออาวุธยกตัวไปก่อนคนอิสราเอลผู้เป็นพี่น้องของท่าน

19 แต่กรยาของท่าน บุตรเล็กทั้งหลายของท่านกับผู้ส่งตัวของท่าน

(เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่แล้วว่า ท่านทั้งหลายมีผู้ส่งตัวเป็นอันมาก)

จงอยู่ในเขตเมืองที่เรายกให้ท่านก่อน

20 กว่าการพระเยโฮวาห์จะโปรดให้พี่น้องของท่านได้หยุดพักเหมือนได้ประทานแก่ท่านแล้ว จนเขา
ทั้งหลายจะยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่เขาที่ปากแม่น้ำอาร์แดนข้าง
โน้นแล้ว ท่านทั้งหลายต่างจึงจะกลับมายังที่อยู่ของตน ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้แก่ท่านทั้งหลาย'

21 ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้ส่งโยชูวาว่า 'นัยนาของท่านได้เห็นบรรดากิจการซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้า
องค์ท่านได้ทรงกระทำแก่กษัตริย์ทั้งสองนั้นแล้ว

ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่อาณาจักรทั้งปวงซึ่งท่านจะข้ามไปอยู่เช่นเดียวกัน

22 ท่านอย่าได้กลัวเขาเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์นั้นทรงสู้รบเพื่อท่าน'

23 ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้อ้อนวอนพระเยโฮวาห์ว่า

24 'ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

พระองค์ทั้งทรงสำแดงอานุภาพและฤทธิ์พระหัตถ์ของพระองค์แก่ผู้รับใช้ของพระองค์

เพราะมีพระเจ้าองค์ใหญ่ล้าในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลกซึ่งสามารถกระทำตามการสำคัญ

และการอธิษฐานถึงพระองค์ได้

25

ขอพระองค์ทรงโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไปดูแลแผ่นดินอันดีที่อยู่ปากแม่น้ำอาร์แดนข้างโน้น
ดูแดนที่ือกเขาตงามและเลบานอนด้วย'

26 แต่พระเยโฮวาห์ได้พระพิโรธต่อข้าพเจ้า เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ
พระองค์จึงมิได้ทรงโปรดฟังข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'พอแล้ว

เจ้าอย่าได้พูดกับเราด้วยเรื่องนี่ต่อไปเลย

27 เจ้าจงขึ้นไปถึงยอดเขาปัสกาห์ และเพ่งตาของเจ้าดูทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้

และทิศตะวันออก และดูแผ่นดินนั้นด้วยนัยน์ตาของเจ้า

เพราะเจ้าจะข้ามแม่น้ำอาร์แดนนี้ไปไม่ได้เลย

28 แต่เจ้าจงกำชับโยชูวา จงสำนัสนุนและลูกของเขาคให้เข้มแข็ง

เพราะเขาจะต้องนำชนชาตินี้ข้ามไป

และจะให้เขาทั้งหลายเข้าถือกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินที่เจ้าแลเห็นนั้น'

29 ฉะนั้นเราทั้งหลายจึงยับยั้งอยู่ในหุบเขาตรงหน้าบะบะโลร์"

Chapter 4

1 "บัดนี้ โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าสอนท่านทั้งหลาย จงประพฤติตามเพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่

และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่าน

2 ท่านทั้งหลายอย่าเสริมเติมคำซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้และอย่าตัดออก

เพื่อท่านทั้งหลายจะรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน

3 นัยน์ตาของท่านทั้งหลายได้เห็นการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำ เพราะเหตุพระบาอัลเปออร์แล้ว ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงทำลายบรรดาคนที่ติดตามพระบาอัลเปออร์จากท่ามกลางท่าน

4

แต่ท่านทั้งหลายผู้ได้ยึดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายมั่นคงอยู่ทุกคนได้มีชีวิตอยู่ถึงวันนี้

5 ดูเถิด ข้าพเจ้าได้สั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินแก่ท่าน

ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้

เพื่อท่านทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น

6 จงรักษากฎเหล่านั้นและกระทำตาม เพราะนี่เป็นสติปัญญาของท่านทั้งหลายและความเข้าใจของ

ท่านทั้งหลายท่ามกลางสายตาของชนชาติทั้งหลาย

ซึ่งจะได้ยินถึงกฎเกณฑ์เหล่านั้นแล้วเขาจะกล่าวว่า

‘แน่ทีเดียวประชาชาติใหญ่นี้เป็นชนชาติที่มีปัญญาและความเข้าใจ’

7 เพราะมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่าซึ่งมีพระเจ้าอยู่ใกล้ตน

อย่างกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราทรงอยู่ใกล้เราในสิ่งสารพัดเมื่อเราร้องทูลต่อพระองค์

8 และมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่า

ซึ่งมีกฎเกณฑ์และคำตัดสินอันชอบธรรมอย่างกับพระราชบัญญัติทั้งหมดนี้

ซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้

9 แต่จงระวังตัว และรักษาจิตวิญญาณของท่านให้ดี เกรงว่าพวกท่านจะลืมนั่นซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นนั้น

และเกรงว่าสิ่งเหล่านั้นจะประหลาดเสียจากใจของท่านตลอดวันคืนแห่งชีวิตของพวกท่าน

10 ในวันนี้ที่พวกท่านได้ยินอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านที่โฮเรบ

พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงรวมประชาชาติให้เข้ามาหาเรา

เพื่อเราจะให้เขาได้ยินคำของเรา

เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ฝึกตนที่จะยำเกรงเราตลอดวันคืนที่เขามีชีวิตอยู่ในโลก

และเพื่อว่าเขาจะได้สอนลูกหลานของเขาด้วย’

11 ท่านทั้งหลายได้เข้ามาใกล้ฉันอยู่ที่เชิงภูเขา และภูเขานั้นมีเพลงลูกขึ้นถึงท้องฟ้า มีความมิด

เมฆ และความมืดคลุมอยู่

12 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายออกมาจากท่ามกลางเพลิง

ท่านทั้งหลายได้ยินเสียงพระวจนะ แต่ไม่เห็นรูปสัณฐาน มีแต่ได้ยินพระสุรเสียงเท่านั้น

13 และพระองค์ทรงประกาศพันธสัญญาของพระองค์แก่ท่าน

ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติตามคือ พระบัญญัติสิบประการ

และพระองค์ทรงจารึกพระบัญญัตินั้นไว้บนศิลาสองแผ่น

14 ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าสั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินแก่ท่านทั้งหลาย

เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น

15 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพราะในเวลานั้นพวกท่านไม่เห็นสัณฐานอันใด

เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายที่โฮเรบจากท่ามกลางเพลิง

16

เกรงว่าท่านทั้งหลายจะหลงทางรูปเคารพและสลักสำหรับตัวท่านทั้งหลายเป็นสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใด

เป็นรูปตัวผู้หรือตัวเมีย

17 เหมือนสัตว์เดียรฉานอย่างใดในโลก เหมือนนกที่มีปีกบินไปในอากาศ

18 เหมือนสิ่งใดอยู่ที่กลางนubesดิน เหมือนปลาอย่างใดที่อยู่ในน้ำใต้แผ่นดินโลก

19 เกรงว่าพวกท่านจะยกหน้าขึ้นต่อท้องฟ้าและเมื่อท่านเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว

คือบริวารของท้องฟ้า พวกท่านจะถูกละเหี่ยวร้างให้หมดการและปรณนิบัติสิ่งเหล่านั้น

เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านทรงแบ่งแก่ชนชาติทั้งหลายทั่วใต้ฟ้าทั้งสิ้น

20 แต่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกท่านทั้งหลายและนำท่านออกมาจากเตาเหล็ก คือจากอียิปต์

ให้เป็นประชาชนในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

21 ยิ่งกว่านั้น เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่อข้าพเจ้า

และทรงปฏิญาณว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้อำมาแก่หน้าจอร์แดน และข้าพเจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินดีซึ่ง

พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่านให้เป็นมรดก

22 แต่ข้าพเจ้าจะตายเสียในแผ่นดินนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ได้อำมาแก่หน้าจอร์แดน

แต่ท่านทั้งหลายจะได้เข้ามาไป และถือแผ่นดินดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์

23 จงระวังตัวให้ดี

เกรงว่าท่านทั้งหลายจะลืมนั้นพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย

ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้แก่ท่าน และสร้างรูปเคารพสลักเป็นสัณฐานสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์

พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงห้ามไว้

24 เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นเพลิงที่เผาผลาญ เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน

25 เมื่อพวกท่านมีลูกและมีหลานและได้อาศัยในแผ่นดินนั้นมาช้านาน

และท่านกระทำตัวให้เสื่อมทรามโดยการทำรูปเคารพสลักเป็นสัณฐานสิ่งใด

และกระทำตัวในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย

ซึ่งเป็นการชั่วร้ายให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ

26 ข้าพเจ้าขออภัยภูเขาและดินมาเป็นขยานกล่าวโทษท่านในวันนี้ว่า

ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดิน

ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น ท่านจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดินนั้นนาน

แต่ท่านจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง

27 และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย

และท่านทั้งหลายจะเลือนจางน้อยในท่ามกลางประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ให้ท่านเข้าไปอยู่นั้น

28 ณ ที่นั้นท่านทั้งหลายจะปรณนิบัติพระที่ทำได้ด้วยไม้และศิลา เป็นงานที่มือคนทำไว้ ซึ่งไม่

มีพลัง ไม่รับประทาน ไม่ดมกลิ่น

29 แต่ ณ ที่นั้นแหละท่านทั้งหลายจะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

ถ้าพวกท่านค้นหาพระองค์ด้วยสุดจิตและสุดใจ พวกท่านจะพบพระองค์

30 เมื่อพวกท่านมีความทุกข์ลำบาก ซึ่งสิ่งสารพัดเหล่านี้มาถึงท่าน ในกาลภายหลัง

ถ้าพวกท่านจะกลับหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเมื่อพระสุรเสียงของพระองค์

31 (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเป็นพระเจ้าผู้ทรงก่อปฏวัตพระเมตตา)

พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งหรือทำลายท่านทั้งหลาย

หรือลืมนั้นพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของท่านโดยการปฏิญาณ

32 เพราะบัดนี้จงถามดูเถิดว่า ในกาลวันที่ล่วงมาแล้วนั้น คือวันที่อยู่ก่อนท่านทั้งหลาย

ตั้งแต่วันที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ไว้บนโลก และถามดูจากฟ้าซึ่งนี้ถึงฟ้าซึ่งโน้นว่า

เคยมีเรื่องใหญ่โตอย่างนี้เกิดขึ้นบ้างหรือ หรือเคยได้ยินเรื่องอย่างนี้บ้างหรือ

33 มีชนชาติใดได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิง

ดังที่ท่านได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้

34 หรือมีพระเจ้าองค์ใดได้ทรงเพียรพยายามไปนำประชาชาติหนึ่งจากท่ามกลางอีกประชาชาติหนึ่ง

ด้วยการล่องใจ ด้วยการทำหมายสำคัญ ด้วยการมหัศจรรย์ ด้วยการสงคราม

ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่ทรงเหยียดออก และด้วยเหตุน่ากลัวยิ่ง ตามสิ่งสารพัดซึ่ง

พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงกระทำเพื่อท่านในอียิปต์ก่อนที่ต่อตาท่าน

35 ที่ไ้ได้ทรงสำแดงแก่ท่านทั้งหลายนั้นก็เพื่อท่านจะได้ทราบว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า

นอกจากพระองค์แล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกเลย

36 พระองค์ทรงโปรดให้พวกท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากฟ้าสวรรค์

เพื่อว่าท่านจะอยู่ในวินัยปกครอง พระองค์ทรงโปรดให้ท่านเห็นเพลิงใหญ่ของพระองค์ในโลก

และพวกท่านได้ยินพระวจนะของพระองค์จากกองเพลิง

37 และเพราะพระองค์ทรงรักษารบรรพบุรุษของพวกท่าน จึงทรงเลือกเชื้อสายของเขาให้มาภายหลังเขา

และทรงพาท่านออกมาจากอียิปต์ท่ามกลางสายพระเนตรของพระองค์

ด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์

38 ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าพวกท่านเสียให้พ้นหน้าท่าน

และนำท่านเข้ามา และทรงประทานแผ่นดินของเขาให้แก่ท่านเป็นมรดกตั้งทุกวันนี้

39 เหตุฉะนั้นจงทราบเสียในวันนี้ และตรึกรองอยู่ในใจว่า

พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินเบื้องล่าง

หาที่พระเจ้าอื่นใดอีกไม่เลย

40 เพราะฉะนั้นพวกท่านจงรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์

ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านและลูกหลานที่เกิดมาภายหลังท่านจะไปดีมาดี

และวันคืนของท่านจะยืนนานอยู่ในแผ่นดิน

ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านประทานแก่ท่านเป็นนิตย์นั้น"

41 แล้วโมเสสกำหนดหัวเมืองทางดวงอาทิตย์ขึ้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างฝั่งสามหัวเมือง

42 เพื่อผู้ใดที่บางคนจะได้หลบหนีไปอยู่ที่นั่น คือผู้ที่ฆ่าเพื่อนบ้านโดยมิได้เจตนา

โดยมิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน และเมื่อหนีไปอยู่ในเมืองนี้เมืองใดเมืองหนึ่งก็จะรอดชีวิต

43 หัวเมืองเหล่านี้คือเมืองเบเชอร์อยู่ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบสูงสำหรับคนรบน

และเมืองราโหที่ใกล้ลาดสำหรับคนลาด และเมืองไกลานในบาธานสำหรับคนมนัสส์

44 ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติที่โมเสสได้ตั้งไว้ต่อหน้าคนอิสราเอล

45 เหล่านี้เป็นพระโอวาท

เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งโมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์แล้ว

46 ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ที่หุบเขาตรซามเบเปออร์

ในแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์

ผู้อยู่ที่เชซโนนซึ่งโมเสสและคนอิสราเอลได้ตีพ่ายไปครั้งเมื่อออกมาจากอียิปต์แล้ว

47 คนอิสราเอลได้เข้ายึดแผ่นดินของท่านและแผ่นดินของโอดกษัตริย์เมืองบาซาน

เป็นกษัตริย์สององค์ของคนอาโมไรต์ ผู้ที่อยู่ทางดวงอาทิตย์ขึ้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้

48 ตั้งแต่อาโรธที่อยู่มิคุมแม่น้ำจอร์แดน ไปจนถึงภูเขาสิโอน คือเฮอร์โมน

49 รวมกับที่ราบทั้งหมด ซึ่งอยู่ฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ จนถึงทะเลแห่งที่ราบ

ที่น้ำพาแห่งปิสกัท

Chapter 5

1 โมเสสได้เรียกคนอิสราเอลทั้งหมดเข้ามาแล้วกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย

จงฟังกฎเกณฑ์และคำตัดสิน ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวให้เข้าหูของท่านทั้งหลายในวันนี้

เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ รักษาไว้และกระทำตาม

2 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงกระทำพันธสัญญากับเราทั้งหลายที่โฮเรบ

3 มิใช่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำพันธสัญญากับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย แต่ทรงกระทำกับเรา

คือเราทั้งหลายผู้มีชีวิตอยู่ที่นี่ในวันนี้

4 พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายที่ภูเขานั้นจากท่ามกลางเพลิงหน้าต่อหน้า

5 (ครั้งนั้นข้าพเจ้ายืนอยู่ระหว่างพระเยโฮวาห์กับท่านทั้งหลาย

เพื่อจะประกาศพระวจนะของพระเยโฮวาห์แก่ท่านทั้งหลาย เพราะท่านทั้งหลายกลัวเพลิง

จึงมิได้ขึ้นไปบนภูเขา) พระองค์ตรัสว่า

6 'เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส

7 อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา

8 อย่าทำรูปเคารพสลักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน

หรือซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน

9 อย่ากราบไหว้หรือปรณนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

เป็นพระเจ้าที่หวงแหน

ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ซึ่งเราจนถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน

10 แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และปฏิบัติตามบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน

11 อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไรประโยชน์

เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้
12 จงถือน้ำสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาไว้แก่เจ้า
13 จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าทุกวัน
14 แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ
ไม่ว่าเจ้าเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือวัวของเจ้า หรือลาของเจ้า
หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า
เพื่อทาสทาสีของเจ้าจะได้หยุดพักอย่างเจ้า
15 จงระลึกว่าเจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์
และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้พาเจ้าออกมาจากที่นั่นด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์
และด้วยพระกรที่เหยียดออก
เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้ทรงบัญชาให้เจ้ารักษาน้ำสะบาโต
16 จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงบัญชาไว้
เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนาน
และเจ้าจะไปมีมาดีในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า
17 อย่ากระทำการฆาตกรรม
18 อย่าล่วงประเวณีฝ่าเมียเขา
19 อย่าลักทรัพย์
20 อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน
21 อย่าอยากได้กรรมของเพื่อนบ้าน และอย่าโลภครว้เรือนของเพื่อนบ้าน คือไร่นาของเขา
หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว ลาของเขา หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน'
22 พระวาจะเหล่านี้พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ชุมนุมชนทั้งปวงของท่านที่ภูเขาออกมาจากท่ามกลาง
เพลิง เมฆและความมืดคลุมหนาทึบ ด้วยพระสุรเสียงอันดัง และมีได้ทรงเพิ่มเติมสิ่งใดอีก
และพระองค์ทรงจารึกไว้บนแผ่นศิลาสองแผ่นและประทานแก่ข้าพเจ้า
23 ต่อมาเมื่อท่านทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงออกมาจากท่ามกลางความมืดนั้น
(ขณะที่ภูเขานั้นมีเพลิงลุกอยู่) ท่านทั้งหลายเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า
คือหัวหน้าตระกูลของท่านทั้งหมด และพวกผู้ใหญ่ของท่าน
24 และท่านทั้งหลายกล่าวว่า `ดูเถิด
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงสำแดงสงราวดีและความใหญ่ยิ่งของพระองค์
และเราได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากท่ามกลางเพลิง ในวันที่เราได้เห็นพระเจ้าตรัสกับมนุษย์
และมนุษย์ยังงงชีวิตอยู่ได้
25 เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายจะต้องตายเสียทำไม เพราะเพลิงใหญ่ยิ่งนี้จะเผาผลาญเรา
ถ้าเราได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราอีก เราก็จะต้องตาย
26 เพราะในบรรดามนุษย์ทั้งหลายใครเล่า ผู้ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
ตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิงอย่างที่เราได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้
27 ท่านจงเข้าไปใกล้ และฟังทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัส
และนำพระวาจะทั้งสิ้นที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัสแก่ท่านนั้นมากล่าวแก่เราทั้งหลาย
และเราทั้งหลายจะฟังและกระทำตาม'
28 เมื่อท่านทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้านั้น พระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงแห่งถ้อยคำของท่านทั้งหลาย
และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า `เราได้ยินเสียงแห่งถ้อยคำของชนชาติซึ่งเขาพูดกับเจ้าแล้ว
สารพัดซึ่งเขาพูดกับเจ้านั้นนั่นก็ดีอยู่
29 โอ อยากให้มิจิตใจเช่นนี้อยู่เสมอไปหนอ คือที่จะยำเกรงเราและรักษากฎบัญญัติทั้งสิ้นของเรา
เขาทั้งหลายก็จะสุขเจริญอยู่ตลอดชั่วลูกหลานของเขาเป็นนิตย์
30 จงกลับไปบอกแก่เขาว่า "เจ้าจงกลับไปเห็นที่ของเจ้าทุกคนเถิด"
31 แต่ตัวเจ้าจงยืนอยู่ที่นี้ใกล้เรา
และเราจะบอกข้อบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งสิ้นแก่เจ้า
ซึ่งเจ้าจะต้องสอนเขาทั้งหลายเพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดินซึ่งเราให้เขายึดครองนั้น'
32 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังที่จะกระทำดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงบ
ัญชาไว้แล้ว ท่านทั้งหลายอย่าหันไปทางขวามือหรือทางซ้ายเลย
33 ท่านจงดำเนินตามวิถีทางทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงบัญชาท่านไว้
เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่และเพื่อท่านจะไปมีมาดี
และมิชีวิตยืนนานอยู่ในแผ่นดินซึ่งท่านจะยึดครองนั้น"

Chapter 6

1 "ต่อไปนี้นี้เป็นพระบัญญัติ
กฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงบัญชาให้สอนท่าน
เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านจะข้ามไปยึดครองนั้น
2 เพื่อว่าพวกท่านจะได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านโดยรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติ
ของพระองค์ทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน
ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของท่านเพื่อว่าวันคืนของพวกท่านจะได้ยืนยาว
3 โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย เหตุฉะนั้นของฟัง
และจงระวังที่จะกระทำตามเพื่อพวกท่านจะไปมีมาดี
และเพื่อท่านทั้งหลายจะทวีมากยิ่งนักในแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์
ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญาอยู่กับท่าน
4 โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์เดียว
5 พวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน
และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน
6 และจงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน
7 และพวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน
เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนี้
8 จงเอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ
และจะเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน
9 และเขียนไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน

10 เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะพาท่านมาถึงแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับ
บรรพบุรุษของท่าน คือแก่อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่าจะให้แก่ท่าน
มีหัวเมืองใหญ่โตและดีซึ่งท่านไม่ได้สร้าง
11 และเรือนที่มีช่องใต้เต็ม ซึ่งพวกท่านมิได้สะสมไว้ และบ่อขังน้ำ ที่ท่านมิได้ขุด
และสวนอันงามกับต้นมะกอกเทศ ซึ่งท่านมิได้ปลูกไว้ และเมื่อท่านได้รับประทานก็อิ่มหนำ
12 แล้วจงระวังกลัวว่าพวกท่านจะลืมพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเร
ือนทาสนั้น
13 พวกท่านจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงปรนนิบัติพระองค์
และปฏิญาณโดยออกพระนามของพระองค์
14 ท่านทั้งหลายอย่าติดตามพระอื่น ซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบท่าน
15 (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ทรงสถิตท่ามกลางท่าน เป็นพระเจ้าหวงแหน)
กลัวว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงพิโรธต่อท่าน
และทำลายท่านเสียจากพื้นแผ่นดินโลก
16 อย่าทดลองพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ดังที่ได้ทดลองพระองค์ที่มีสสารห์
17 ท่านทั้งหลายจงอุตส่าห์รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
และพระโอวาทของพระองค์และกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้
18 พวกท่านจงกระทำสิ่งที่ถูกต้องและที่ประเสริฐในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์
เพื่อพวกท่านจะมีสวัสดิภาพ และเพื่อท่านจะได้เข้าไปครอบครองแผ่นดินที่ดีซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงป
ฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน
19 โดยขับไล่ศัตรูทั้งสี่นของท่านออกไปให้พ้นหน้าพวกท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้
20 เมื่อเวลาต่อไปบุตรชายของท่านจะถามท่านว่า 'พระโอวาท
กฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย
ได้บัญชาท่านทั้งหลายไว้ นั้นมีความหมายว่ากระไร'
21 แล้วท่านจะตอบบุตรชายของท่านว่า 'เราเป็นทาสของฟาโรห์อยู่ในอียิปต์
และพระเยโฮวาห์ได้ทรงพาเราออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์
22 และพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งที่ใหญโตและที่ร้ายเหนืออียิปต์
และเหนือฟาโรห์ ตลอดจนทั้งราชวงศ์ของท่าน ต่อหน้าต่อตาเราทั้งหลาย
23 แล้วพระองค์ได้ทรงพาเราออกมาจากที่นั่น เพื่อจะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดิน
ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานแก่บรรพบุรุษของเรา และประทานแผ่นดินนั้นแก่เรา
24 พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้เราระกระทำตามกฎเกณฑ์เหล่านี้ทั้งสิ้น
คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เพื่อเป็นผลดีแก่เราเสมอ
เพื่อพระองค์จะทรงรักษาสีชีวิตของเราไว้ให้คงอยู่ ดังทุกวันนี้
25 ถ้าเราทั้งหลายจะระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งสี่นี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของเรา ดังที่พระองค์ทรงบัญชาเราไว้ ก็จะเป็นความชอบธรรมแก่เราทั้งหลาย"

Chapter 7

1 "เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงพาท่านเข้าในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลัง
จะยึดครอง และกวาดไล่ประชาชาติหลายชาติให้ออกไปพ้นหน้าท่าน คือคนฮิตไตต์ คนเกอร์กาซี
คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปรีซซี คนซีไต์ และคนเญบุส
เป็นเจ็ดประชาชาติซึ่งใหญ่โตกว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน
2 และเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ต่อหน้าท่าน
พวกท่านจะต้องตีเขาให้พ่ายแพ้ไปนั้น และทำลายเขาให้สิ้นทีเดียว
อย่าได้กระทำพันธสัญญาใดๆกับเขาเลยและอย่ามีความเมตตาต่อเขาด้วย
3 พวกท่านอย่าทำการแต่งงานกับพวกเขา อย่ายกบุตรสาวของท่านให้แก่บุตรชายของเขา
หรือรับบุตรสาวของเขามาให้แก่บุตรชายของท่าน
4 เพราะว่าพวกเขาจะทำให้บุตรชายของพวกเจ้าหันเหไปจากการติดตามเรา ไปปฏิบัติพระอื่นๆ
พระเยโฮวาห์จะทรงพระพิโรธต่อท่านทั้งหลายและจะทรงทำลายท่านเสียโดยเร็ว
5 แต่จงกระทำแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ ท่านทั้งหลายจงทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย
และหักทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสีย จงโค่นเสารูปเคารพของเขาจนเสีย
และเผารูปเคารพแกะสลักของเขาเสียด้วยไฟ
6 เพราะว่าพวกท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกท่านออกจากชนชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก
ให้มาเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์
7 ที่พระเยโฮวาห์ทรงรักและทรงเลือกท่านทั้งหลายนั้น
มิใช่เพราะท่านทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าประชาชนชาติอื่น ด้วยว่าในบรรดาชนชาติทั้งหลาย
ท่านเป็นจำนวนน้อยที่สุด
8 แต่เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักท่านทั้งหลาย
และพระองค์ทรงรักษาคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย
พระเยโฮวาห์จึงทรงพาท่านทั้งหลายออกมาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์
และทรงไล่ท่านทั้งหลายให้พ้นจากเรือนทาส จากหัตถ์ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์
9 เหตุฉะนั้นพึงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านเป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าสัจย์ชอบ ผู้ท
รงรักษากฎสัญญาและความเมตตาต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์และรักษากฎบัญญัติของพระองค์ถึง
พันชั่วอายุคน
10 และทรงตอบแทนผู้ที่เกลียดชังพระองค์ต่อหน้าตัวเขาเองด้วยทรงทำลายเขาเสีย
พระองค์จะไม่ทรงลดหย่อนโทษผู้ที่เกลียดชังพระองค์ พระองค์จะทรงตอบแทนต่อหน้าตัวเขาเอง
11 เหตุฉะนั้นพวกท่านจงระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติ กฎเกณฑ์
และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้
12 ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังคำตัดสินเหล่านี้ รักษาและกระทำตาม
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงกระทำตามพันธสัญญาและความเมตตากับท่าน
ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน
13 พระองค์จะทรงรักท่าน อวยพระพรแก่ท่านให้เจริญยิ่งทวีขึ้น
พระองค์จะทรงอวยพระพรผู้บังเกิดจากครรภ์ของพวกท่าน และผลแห่งพื้นดินของท่าน ทั้งข้าว

นำอู่น และนำหินของท่านทั้งหลาย ให้กลัวและลุกพะแคะของท่านวิชีนในแผ่นดิน
ซึ่งพระองค์ทรงบัญญัติแก่บรรพบุรุษของท่านที่จะให้แก่ท่าน
14 ท่านทั้งหลายจะได้รับพระพรเหนือชนชาติทั้งหลายหมด
จะไม่มีชายหรือหญิงเป็นหมั้นท่ามกลางท่าน หรือในหมู่สัตว์เลี้ยงของท่านด้วย
15 และพระเยโฮวาห์จะทรงยกความเจ็บไข้ทั้งสิ้นไปเสียจากพวกท่าน
และโรคภัยอย่างในอียิปต์ซึ่งท่านได้ทราบนั้น พระองค์จะไม่ทรงให้เกิดแก่ท่าน
แต่จะทรงให้เกิดแก่ทุกคนที่เกิดขึ้นตั้งพวกท่าน
16 พวกท่านจงทำลายชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงมอบให้ท่าน
อย่าให้ैनินดาของท่านมีเมตตาต่อเขาเลย พวกท่านอย่าปฏิบัติพระของเขา
เพราะการอย่างนั้นจะเป็นบ่วงดักท่านทั้งหลาย
17 ถ้าท่านทั้งหลายจะนึกในใจว่า ‘ประชาชาติเหล่านี้โตกว่าเรา เราจะขับไล่เขาอย่างไรได้’
18 ท่านทั้งหลายอย่ากลัวเลย
แต่จะระลึกถึงการที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำต่อฟาโรห์และต่อชาวอียิปต์ทั้งสิ้นนั้น
19 การทดลองใหญ่ยิ่งซึ่งนัยน์ตาท่านได้เห็นแล้ว ทั้งหมายสำคัญ การมหัศจรรย์
พระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออก
ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงใช้พาท่านทั้งหลายออกมา
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงกระทำต่อชนชาติทั้งหลายที่ท่านกลัวอย่างนั้นแหละ
20 ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงใช้ฝูงต่อมาท่ามกลางเขา
จนกว่าผู้ที่เหลืออยู่และซ่อนตัวหลบจากท่านจะถูกทำลายสิ้น
21 พวกท่านอย่าวิตกเพราะเขา ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านอยู่ท่ามกลางท่าน
ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ที่นักกลัว
22
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะกวาดไล่ประชาชาติเหล่านี้ให้พ้นหน้าท่านทีละเล็กทีละน้อย
ท่านอย่ากลัวเขาเสียทันที กล่าวไว้ล่วงหน้าที่จะเพิ่มแก่ท่านขึ้นมากไป
23 แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาไว้ให้ท่านทั้งหลาย
และจะกระทำให้เกิดโกลาหลใหญ่จนเขาทั้งหลายจะพินาศ
24 และพระองค์จะทรงมอบกษัตริย์ของเขาไว้ในมือของท่าน
และท่านทั้งหลายจะกระทำให้ชื่อของเขาพินาศไปจากใต้ฟ้า จะไม่มีผู้ใดต่อต้านท่านทั้งหลายได้
จนกว่าท่านจะทำลายเขาเสีย
25 ท่านทั้งหลายจงเฝ้ารูปแกะสลักอันเป็นรูปพระทั้งหลายของเขาเสียด้วยไฟ
ท่านทั้งหลายอย่าปรารถนาอยากได้เงินหรือทองซึ่งปิตุรูประอยู่นั้น หรือนำไปเป็นของท่าน
เกรงว่าท่านจะติดกับดักอยู่ภายในนั้นเอง
เพราะว่านั่นเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
26 พวกท่านอย่านำสิ่งพึงรังเกียจเข้าไปในเรือนของท่าน
กล่าวว่าท่านจะเป็นที่ตอหม้อเหมือนของนั้น พวกท่านจงรังเกียจและเกลียดมันอย่างที่สุด
ด้วยเป็นของที่ต้องห้าม”

Chapter 8

1 "บัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญญัติท่านในวันนั้น ท่านทั้งหลายจงระวังกระทำตาม
เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตและทวีมากขึ้น
และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติกับบรรพบุรุษของท่าน
2 ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงทางซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่
สิบปี เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านลุ่มใจและทดลองให้ทราบว่าจิตใจของท่านเป็นอย่างไร
3 ท่านจงรักษาทะบัญญัติซึ่งพระองค์หรือไม่
ดูว่าพระองค์ทรงกระทำให้ท่านลุ่มใจ และปล่อยท่านให้หัว และเลี้ยงท่านด้วยมานา
ซึ่งท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไร
เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านตระหนักแก่ใจว่า
มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หาไม่ได้
แต่มนุษย์จะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์
4 ในเวลาสี่สิบปีนั้น เสื้อผ้าของท่านก็ไม่ขาดวัน และเท้าของท่านก็ไม่บวม
5 ท่านทั้งหลายจงพิจารณาอยู่ในใจเถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงทดสอบท่าน
เหมือนกับบิดาทดสอบบุตรของตนเช่นกัน
6 เหตุฉะนั้นท่านจงรักษาทะบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
โดยดำเนินตามพระมรรคาของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์
7 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินที่ดี เป็นแผ่นดินที่มีธารน้ำ
น้ำพุ และน้ำบาดาลไหลออกกลางหุบเขาและเนินเขา
8 แผ่นดินที่มีข้าวสาลีและข้าวบาร์ลี เลวอดัน ต้นมะเดื่อ ต้นทับทิม
เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและ꿀เทศและน้ำผึ้ง
9 เป็นแผ่นดินที่ท่านจะรับประทานอาหารอย่างอุดมซึ่งท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย
เป็นแผ่นดินที่ศิลาเป็นหลัก และท่านจะพูดทองสัมฤทธิ์ได้จากภูเขา
10 เมื่อท่านได้รับประทานอิ่มหนำแล้ว
ท่านจงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านในเรื่องแผ่นดินอันดี
ซึ่งพระองค์ประทานแก่ท่านนั้น
11 ท่านทั้งหลายจงระวังตัวอย่าลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ด้วยไม่รักษาทะบัญญัติ
และคำตักเตือนและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้
12 เกรงว่าเมื่อท่านได้รับประทานอิ่มหนำ ได้สร้างบ้านเรือนดีและได้อาศัยอยู่ในนั้น
13 และเมื่อฝูงวัวและฝูงแพะแกะของท่านทวีขึ้น มีเงินทองมากขึ้น และบรรดาซึ่งท่านมีอยู่ที่ทวีขึ้น
14 จิตใจของท่านทั้งหลายจะผยองขึ้น
และท่านทั้งหลายก็ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย
ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาส
15 ผู้ทรงนำท่านมาตลอดถิ่นทุรกันดารใหญ่นักกลัว ซึ่งมีงูมีเขาสุนัขและแมลงปอง
และดินแห้งแล้งไม่มีน้ำ ผู้ทรงประทานน้ำจากหินแห้งให้แก่ท่าน

16 ผู้ทรงเลี้ยงท่านทั้งหลายด้วยมานาในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่ทราบ
เพื่อว่าพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านลุ่มใจและทดลองท่าน
เพื่อกระทำให้เกิดประโยชน์แก่ท่านในบัดนี้
17 เกรงว่าท่านจะนึกในใจว่า ‘กำลังและเรี่ยวแรงของข้าพเจ้าทำประโยชน์มาให้’
18 ท่านทั้งหลายจงจำพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย
เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำลังแก่ท่านที่จะได้ทรัพย์สมบัตินี้
เพื่อว่าพระองค์จะทรงดำรงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำโดยปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน
ดังนั้น
19 และถ้าท่านลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ไปติดตามพระอื่นและปฏิบัตินมีสการพระเหล่านั้น
ข้าพเจ้าขอเตือนท่านจริงๆ ในวันนี้ว่าท่านจะต้องพินาศเป็นแน่
20 อย่างกับบรรดาประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้พินาศไปต่อหน้าท่าน
ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างนั้นแหละ
เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย”

Chapter 9

1 "โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปในวันนี้
เพื่อจะเข้าไปยึดครองประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน
ทั้งเมืองที่ใหญ่มีกำแพงสูงเทียมฟ้า
2 ประชาชนที่สูงใหญ่ เป็นลูกหลานของคอนอาน ผู้ที่ท่านทั้งหลายรู้จักแล้ว
และผู้ที่ท่านได้ยินเขาพูดว่า ‘ใครจะยืนหยัดต่อสู้กับลูกหลานของอานาคได้’
3 วันนี้ท่านทั้งหลายจงเข้าใจเถิดว่า ผู้ที่ไปข้างหน้าท่านนั้นคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
พระองค์ทรงทำลายเขาตั้งเพลิงเผาผลาญและทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน
ดังนั้นท่านจะได้ขับไล่เขาออกไป กระทำให้เขาพินาศโดยเร็ว
ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงตรัสไว้กับท่านทั้งหลายแล้วนั้น
4 เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ขับไล่เขาออกไปต่อหน้าท่านทั้งหลายแล้ว
ท่านทั้งหลายอย่านึกในใจว่า
‘เพราะความชอบธรรมของข้าพเจ้าเยโฮวาห์จึงทรงนำข้าพเจ้าให้ยึดครองแผ่นดินนี้’
แต่เพราะความชั่วของประชาชาติเหล่านี้ พระเยโฮวาห์จึงทรงขับไล่เขาออกไปต่อหน้าท่าน
5 ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองแผ่นดินนั้น
มิใช่เพราะความชอบธรรมของท่านหรือความสัตย์ธรรมในใจของท่าน
แต่เป็นเพราะความชั่วของประชาชาตินี้
ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านต้องขับไล่เขาออกเสียต่อหน้าท่านทั้งหลาย และเพื่อว่าพระองค์จะ
ทรงให้เป็นจริงตามพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติต่อบรรพบุรุษของท่าน คือต่ออับราฮัม
ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ
6 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเข้าใจเถิดว่า
ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินนี้ให้ท่านยึดครองนั้น
มิใช่เพราะความชอบธรรมของท่าน เพราะที่ท่านทั้งหลายเป็นชนชาติดองแข็ง
7 จงจำไว้และอย่าลืมเสียว่าพวกท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านพิโรธในถิ่นทุรกัน
ดาร ตั้งแต่วันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ กระทั่งท่านมาถึงที่นี่
ท่านมักกบฏต่อพระเยโฮวาห์อยู่
8 แม้ว่าที่โฮเรบท่านก็กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธ
และพระเยโฮวาห์ก็ทรงกริ้วมากถึงกับจะทำลายท่านทั้งหลายเสีย
9 เมื่อข้าพเจ้าขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะรับแผ่นดิน
เป็นแผ่นดินพันธสัญญาซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำไว้กับท่าน ข้าพเจ้าอยู่บนภูเขาสี่สิบวันสี่สิบคืน
ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ
10
และพระเยโฮวาห์ได้ประทานแผ่นดินสองแผ่นที่จารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้าให้แก่ข้าพเจ้า
บนศิลานี้มีพระวจนะทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายบนภูเขาจากท่ามกลางเพลิงใน
วันนี้เพื่อประชุมกันอยู่
11 ต่อมาเมื่อสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินสองแผ่น
เป็นแผ่นดินพันธสัญญา
12 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้นลงไปจากที่นี่โดยเร็วเถิด
เพราะชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้านำออกจากอียิปต์ได้หลงกระทำผิด
เขาได้หันเสียจากทางซึ่งเราบัญชาเขาไว้เช่นนั้นอย่างรวดเร็ว
เขาได้หลอรูปเคารพไว้สำหรับตัวเขาทั้งหลาย’
13 ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ยังตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราได้เห็นชนชาตินี้แล้ว และดูเถิด
เขาทั้งหลายเป็นชนชาติดองแข็ง
14 ขออย่าท้อทวงเรา ให้เราทำลายเขา และลบชื่อของเขาเสียจากใต้ฟ้า
และเราจะตั้งเจ้าให้เป็นประชาชาติที่มีกำลังกว่าและใหญ่กว่าเขา’
15 ข้าพเจ้าจึงกลับลงมาจากภูเขา และภูเขานั้นก็มิเหลือลูกอยู่
และศิลานี้พันธสัญญาสองแผ่นนั้นก็อยู่ในมือทั้งสองของข้าพเจ้า
16 ดูเถิด
เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็แลเห็นท่านทั้งหลายกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายแล้ว
ท่านทั้งหลายได้หลอรูปลู่กั่วไว้สำหรับท่าน
ท่านได้หันจากพระมรรคาซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาแก่ท่านอย่างรวดเร็ว
17 ข้าพเจ้าจึงยกศิลาสองแผ่นเหวี่ยงเสียจากมือทั้งสองของข้าพเจ้าและทำศิลาให้แตกต่อหน้าต
อของพวกท่านทั้งหลาย
18 แล้วข้าพเจ้าก็ทรุดกราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อย่างคร่ำครวญสี่สิบวันสี่สิบคืน
มิได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ เพราะเหตุบาปทั้งสิ้นที่ท่านทั้งหลายได้กระทำ
คือได้ประพฤติอย่างชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
ซึ่งเป็นการยั่วให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ

19 เพราะข้าพเจ้ากลัวพระพิโรธและความไม่พอพระทัยอย่างรุนแรงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมีต่อท่าน พระองค์ก็จะทรงทำลายท่านอยู่แล้ว แต่พระเยโฮวาห์ทรงฟังข้าพเจ้าในครั้งนั้นด้วย

20 พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธต่ออาโรนมากจะทำลายเขาอยู่แล้ว ในครั้งนั้นข้าพเจ้าก็อธิษฐานเผื่ออาโรนด้วย

21 แล้วข้าพเจ้าจึงเอาสิ่งที่บาปหนาแน่น คือรูปลูกวัวซึ่งท่านสร้างขึ้นนั้นเผาเสียด้วยไฟ แล้วทูลแล้วดลให้เป็นผงละเอียดอย่างฝุ่น แล้วข้าพเจ้าก็โยนผงคลีลงไปในลำธารซึ่งไหลลงมาจากภูเข

22 ท่านทั้งหลายได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธที่ทาเบ-ราห์ และที่มิสสาห์ และที่ซิบโรทหัทธาอวาท

23 และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงใช้ท่านไปจากคาเดชบาเนย ตรัสว่า 'จงขึ้นไปยึดครองแผ่นดินนั้นซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า'

และท่านก็บุกต่อพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ไม่ยอมเชื่อพระองค์ หรือเชื่อฟังสุรเสียงของพระองค์

24 ท่านทั้งหลายได้บุกต่อพระเยโฮวาห์เสมอตั้งแต่วันที่ข้าพเจ้ารู้จักท่านทั้งหลาย

25 ข้าพเจ้าจึงกราบลงต่อพระพิทักตร์พระเยโฮวาห์สี่สิบวันสี่สิบคืนนี้ อย่างข้าพเจ้ากราบลงครั้งก่อนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่าทรงทำลายท่านทั้งหลายเสีย

26 ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขออย่าทรงทำลายประชาชนของพระองค์ และมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงไล่เขาทั้งหลายมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์

เป็นคน ที่พระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์ด้วยพระพิทักตร์อันทรงฤทธิ์

27 ขอทรงระลึกถึงบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ขออย่าทรงใส่พระทัยในความผิดและความชั่วร้าย หรือบาปของชนชาตินี้

28 กล่าวหาว่าแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงพาข้าพระองค์ทั้งหลายจากมานั้นจะว่า เพราะพระเยโฮวาห์ไม่สามารถจะพาเขาทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงสัญญาแก่ข้าไว้ และเพราะว่าพระองค์ทรงเกลียดชังเขา พระองค์จึงทรงพาเขาออกมาฆ่าเสียในถิ่นทุรกันดาร

29 เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำเขาออกมาด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่และด้วยพระกรที่เหยียดออกของพระองค์"

Chapter 10

1 "ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงสกัดศิลาสองแผ่นให้เหมือนอย่างเดิม และขึ้นมาหาเราที่บนภูเขาและทำให้ไว้ด้วย'

2 และเราจะจารึกถ้อยคำที่อยู่ในแผ่นศิลาแผ่นเดิมที่เจ้าทำแตกเสียนั้น จงเก็บศิลานั้นไว้ในหีบไม้'

3 ข้าพเจ้าจึงทำหีบด้วยไม้กระถินเทศ และสกัดศิลาสองแผ่นเหมือนอย่างเดิม ขึ้นไปบนภูเขา มีศิลาสองแผ่นอยู่ในมือของข้าพเจ้า

4 แล้วพระองค์จึงทรงจารึกพระบัญญัติสิบประการลงบนแผ่นศิลาย่างจริงก่อน ซึ่งเป็นพระวจนะที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านบนภูเขาจากท่ามกลางเพลิงในวันที่ประชุมนั้น และพระเยโฮวาห์ทรงประทานแผ่นศิลานั้นแก่ข้าพเจ้า

5 แล้วข้าพเจ้าก็กลับลงมาจากภูเขา และเก็บแผ่นศิลานั้นไว้ในหีบซึ่งข้าพเจ้าให้ทำขึ้นและแผ่นศิลาก็ยังอยู่ในหีบนั้น ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้

6 คนอิสราเอลเดินทางจากเบเอโรทของคณยาอตัน มาถึงโมเสราห์ อาโรนก็สิ้นชีวิตและฝังไว้ที่นั่น และเอเลอาซาร์บุตรชายของข้าพเจ้าปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิตแทนเขา

7 ทางทั้งหลายเดินทางออกจากที่นั่นมาถึงภูคดโคดาห์ และจากภูคดโคดาห์ถึงโยทบาธที่เป็นแผ่นดินที่มีแม่น้ำลำธารมาก

8 ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ได้แยกตระกูลแล้ว ให้ทามที่บนพื้นธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ ให้เผ่าพระเยโฮวาห์เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และให้อาณาพรในพระนามของพระองค์ จนถึงทุกวันนี้

9 เหตุฉะนั้นคนเลวีจึงห้ามส่วนแบ่งหรือมรดกกับพวกพี่น้องของตนไม่ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนมรดกของเขา

ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงสัญญาแก่ท่าน

10 ข้าพเจ้าก็อยู่บนภูเขาอย่างครั้งก่อนสี่สิบวันสี่สิบคืน ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ทรงฟังข้าพเจ้าด้วย พระเยโฮวาห์ไม่พอพระทัยที่จะทำลายท่านทั้งหลาย

11 พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงลุกขึ้นเดินทางนำหน้าประชาชนต่อไปเถิด เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เข้าไปยึดแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่ท่าน'

12 และบัดนี้ คนอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประสงค์ให้ท่านกระทำอย่างไร คือให้ยกเกรงพระเยโฮวาห์ต่อพระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินตามพระมรรคาทั้งปวงของพระองค์ ให้รักพระองค์ ให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านทั้งหลาย

13 และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย

14 ดูเถิด ฟาสะวอร์ดและฟาสะวอร์ดอันสูงสุด และโลกกับบรรดาสิ่งสรรพที่ที่อยู่ในโลกเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

15 แต่พระเยโฮวาห์ทรงฝังพระทัยในบรรพบุรุษของท่านและทรงรักเขา และทรงเลือกเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังคือ ท่านทั้งหลายจากชนชาติทั้งหลาย อย่างเป็นอยู่ทุกวันนี้

16 เพราะฉะนั้นจงตัดหน่อกิ่งปลายหัวใจของท่านเสีย อย่าค่อแข็งถือถือไป

17 เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และเป็นจอมของเจ้าทั้งปวง เป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์และน่ากลัว ทรงปราศจากอคติ และมีได้ทรงเห็นแก่อามิสสินบุญ

18 พระองค์ประทานความยุติธรรมแก่ลูกหลานฟารอห์และแม่น้ำย และทรงรักษคนต่างด้าวประทานอาหารและเครื่องนุ่งห่มแก่เขา

19 เพราะฉะนั้นท่านจงมีความรักต่อคนต่างด้าว เพราะท่านทั้งหลายก็เป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์

20 ท่านทั้งหลายจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จงปรนนิบัติพระองค์และติดพันอยู่กับพระองค์ จงปฏิญาณด้วยออกพระนามของพระองค์

21 พระองค์ทรงเป็นที่สรรเสริญของท่านทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของท่าน ผู้ทรงกระทำการใหญ่และน่ากลัวซึ่งหยั่งตาของท่านได้เห็นนี้

22 บรรพบุรุษของท่านลงไปไนอียิปต์เจ็ดสิบคน และบัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีมากดังดวงดาวในท้องฟ้า"

Chapter 11

1 "เหตุฉะนั้นพวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จงรักษาพระดำรัสสั่ง กฎเกณฑ์ และคำตัดสิน และพระบัญญัติของพระองค์เสมอไป

2 ท่านทั้งหลายจงทราบในวันนี้ เพราะข้าพเจ้ามิได้กล่าวกับลูกหลานของท่านทั้งหลาย ผู้มิได้รู้เรื่องหรือเห็นถึงวันของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระพิทักตร์อันทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์

3 ถึงการอัสจรรยและถึงพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไนอียิปต์ต่อฟาโรห์ษัตริย์อียิปต์ และต่อแผ่นดินทั้งสิ้นของท่าน

4 และซึ่งพระองค์ทรงกระทำตอองทัพอียิปต์ ต่อมาซึ่งเขา และต่อรถรบของเขา และที่พระองค์ทรงกระทำให้น้ำในทะเลแดงท่วมเขาเมื่อเขาไล่ติดตามท่านทั้งหลาย และที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเขาทั้งหลายจนทุกวันนี้

5 และที่พระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายในถิ่นทุรกันดาร จนท่านทั้งหลายมาถึงที่นี่

6 และที่ทรงกระทำต่ออาณ และอาบิรัมบุตรชายของเอลีอับ บุตรชายของรูเบน คือแผ่นดินได้อย่าปากกลืนเขาเข้าไป ทั้งครัวเรือน เดิรห์ และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่ติดตามเขาไปในท่ามกลางคนอิสราเอลทั้งปวง

7 เพราะนัยนาตองท่านทั้งหลายได้เห็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้น

8 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรักษาบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะเข้มแข็ง และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามไปครอบครองนั้นมาเป็นกรรมสิทธิ์

9 และเพื่อท่านจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน

ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่เขาและแก่เชื้อสายของเขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์

10 เพราะว่าแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น ไม่เหมือนแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งท่านได้จักมา ในที่นั้นท่านหว่านพืชและเอาหน่อที่รดน้ำเหมือนเป็นสวนผัก

11 แต่แผ่นดินซึ่งท่านจะไปยึดครองนั้น เป็นแผ่นดินที่มีเนินเขาและหุบเขา ซึ่งมีน้ำฝนจากฟ้ารดอยู่

12 เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงดูแล พระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอยู่เหนือแผ่นดินนั้นเสมอ ตั้งแต่ต้นปีจนถึงสิ้นปี

13 ต่อม่าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังบัญญัติของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายและปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน

14 ให้รักพระองค์บนแผ่นดินของเจ้าตามฤดูกาล คือแผ่นดินฤดูและฝนสุกปลายฤดู เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้เก็บพืชผล น้าองุ่น และน้ำมัน

15 และเราจะให้กฎในทุ่งสำหรับฝูงสัตว์ของเจ้า และเจ้าจะได้รับประทานอิมหน่า'

16 จงระวังตัวอย่าให้จิตใจของท่านทั้งหลายลุ่มหลงและหันเหไปปรนนิบัติมีสักการะอื่น

17 และพระเยโฮวาห์จึงทรงกริ้วต่อท่าน ปิดฟ้าสวรรค์ไม่ให้ฝนตก และแผ่นดินก็ไม่งอกพืชผล และท่านทั้งหลายจะพินาศจากแผ่นดินนี้ซึ่งพระเยโฮวาห์ประทานแก่ท่านนั้นเสียอย่างรวดเร็ว

18 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงจดจำถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้าไว้ในจิตใจในใจของท่านทั้งหลาย จงเอาถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในหีมือของท่านเป็นหมายสำคัญ

จงเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยนาตองท่าน

19 และท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่านทั้งหลาย จงพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน และเมื่อท่านเดินอยู่ตามทาง เมื่อท่านนอนลงหรือลุกขึ้น

20 ท่านจงเขียนคำเหล่านี้ไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน

21 เพื่ออายุของท่านและอายุของลูกหลานของท่านจะได้ยืนนานในแผ่นดิน

ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณที่จะประทานแก่บรรพบุรุษของท่าน

ตราบนักรบราวันทีฟาสะวอร์ดอยู่เหนือโลก

22 เพราะถ้าท่านระวังที่จะกระทำตามบัญญัติทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน คือรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดำเนินในพระมรรคาทั้งสิ้นของพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์แล้ว

23 พระเยโฮวาห์จะทรงขับไล่บรรดาประชาชาติเหล่านี้ให้ออกไปพ้นหน้าท่านทั้งหลาย แล้วท่านจะเข้ายึดครองแผ่นดินของประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน

24 ฝ่ายท่านทั้งหลายจะเหยียบลงที่ใด ที่นั้นจะเป็นของท่าน อาณาเขตของท่านจะเริ่มจากถิ่นทุรกันดารไปจนถึงเลบานอน และจากแม่น้ำค็อแม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงทะเลตะวันตก

25 จะไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านท่านได้

เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นที่เกรงขาม และตกใจกลัวของแผ่นดินที่ท่านทั้งหลายจะเหยียบย่างไป ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน

26 ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าได้นำคำอวยพรและคำสาปแห่งมาไว้ตรหน้าท่านทั้งหลาย

27 ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ท่านก็จะเข้าไปตามพระนั้น

28 ถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่หันเหไปเสียจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ไปติดตามพระอื่นซึ่งท่านไม่รู้จัก ท่านก็จะเข้าไปตามคำสาปเหล่านั้น

29

และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านจะเข้าไปยึดครองนั้น ท่านจงตั้งค่ายอยู่พร้าบนภูเขาเกรซิม และตั้งค่ายแห่งไว้บนภูเขาเอบาล 30 ภูเขาเหล่านี้อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ไปตามทางที่ดวงอาทิตย์ตกในแผ่นดินคนคานาอัน ผู้อาศัยอยู่ในที่ราบตรงหน้ากิลาธข้างที่ราบโมเรห์มิใช่หรือ 31 เพราะท่านทั้งหลายจะต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านจะยึดครองและอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น 32 ท่านจงระวังที่จะรักษากฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้"

Chapter 12

1 "ต่อไปนี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งท่านจะต้องระวังที่จะกระทำตามในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านประทานให้ท่านยึดครองตลอดวันคืนซึ่งท่านมีชีวิตรอยู่ในโลก 2 ท่านทั้งหลายจงทำลายบรรดาสถานที่ซึ่งประชาชาติที่ท่านจะยึดครองนั้นได้เป็นที่ปรนนิบัติพระชนเจ้า ซึ่งอยู่บนภูเขาสูงและบนเนินเขา และไต่ต้นไม้เขียวสดทุกต้น 3 ท่านจงรื้อแท่นบูชาของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ และเผาเสารูปเคารพของเขาเสียด้วยไฟ ท่านจงฟันทำลายรูปแกะสลักอันเป็นรูปพระของเขาเสีย และลบชื่อของพระเหล่านั้นออกเสียจากที่นั้น 4 ท่านทั้งหลายอย่ากระทำดังนี้แก่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 5 ท่านจงแสวงหาสถานที่จากเขตแดนของบรรดาตระกูลของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงเลือก เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ไว้ คือให้เป็นທີ່ประทับของพระองค์ ท่านทั้งหลายจงไปเผาศพของคัที่นั้น 6 และท่านทั้งหลายจงนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาของท่านไปที่นั่น ทั้งสิบกัหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะยี่นถวาย ทั้งเครื่องบูชาปฏิญาณ เครื่องบูชาตามใจสมัคร และผลรุ่นแรกที่ไ้จากฝูงวัวและฝูงแพะแกะ 7 ท่านทั้งหลายจงรับประทานที่นั่นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ที่ท่านและครอบครัวของท่านจงเปีตราไว้ในบรรดากิจการซึ่งมีของท่านได้กระทำนั้น ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านและพระพรแก่ท่านทั้งหลาย 8 ท่านทั้งหลายอย่ากระทำตามบรรดากิจการที่เรากระทำอยู่ที่นี้ทุกวันนี้ คือทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่เขาถูกต้องในสายตาของตนเอง 9 เพราะท่านทั้งหลายยังไม่ไปถึงที่หยุดพักและถึงมรดก ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน 10 แต่เมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานเป็นมรดกแก่ท่าน และเมื่อพระองค์โปรดให้ท่านพักพิงศัตรูรอบข้างของท่านทั้งสิ้น ท่านจึงอยู่อย่างปลอดภัย 11 แล้วจงไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น จงนำบรรดาสิ่งต่างๆไปถวายซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลาย คือเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาของท่าน ทั้งสิบกัหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะยี่นถวาย ทั้งบรรดาเครื่องบูชาปฏิญาณที่ดีที่สุดซึ่งท่านได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ 12 และท่านทั้งหลายจงเปีตราไว้ตรงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านทั้งหลายและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทั้งทาสชายหญิงของท่านและคนเลวีซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือส่วนมรดกกับท่าน 13 ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดีอย่าถวายเครื่องเผาบูชาตามที่ทุกแห่งซึ่งท่านเห็น 14 แต่จงถวายในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกในท่ามกลางตระกูลหนึ่งของท่าน ท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาของท่านที่นั่น และที่นั่นท่านจงกระทำทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ 15 อย่างไรก็ตาม ท่านจะฆ่าสัตว์และรับประทานเนื้อในประตูเมืองทั้งหลายของท่านตามที่ท่านปรารถนาก็ได้ ตามซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอนุญาตนายพระพรประทานแก่ท่านทั้งหลาย ทั้งผู้ที่สะอาดและผู้ที่มลทินก็รับประทานได้ อย่างที่รับประทานเนื้อละมั่งและเนื้อกวาง 16 แต่ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานเนื้อสัตว์เลย ท่านจงเทงบบนพื้นดินเหมือนแม่น้ำ 17 ส่วนสิบกัหนึ่งของพืช หรือน้ำมัน หรือน้ำมัน หรือลูกดอกุ่นแรกจากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะ หรือของถวายปฏิญาณตามที่ท่านปฏิญาณไว้ หรือของถวายตามใจสมัคร หรือของที่ท่านนำมายี่นถวาย ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานภายในประตูเมืองของท่าน 18 แต่ท่านจงรับประทานของเหล่านี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ทั้งตัวท่านและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทาสชายหญิงของท่าน และคนเลวีผู้อยู่ภายในประตูเมืองของท่าน และท่านจงเปีตราไว้ตรงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในบรรดากิจการซึ่งมีของท่านได้กระทำนั้น 19 ท่านจงระวังอย่าทอดทิ้งคนเลวีตามเทวอันที่ท่านอาศัยอยู่ในโลก 20 เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขยายอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่านแล้วนั้น และท่านกล่าวว่า 'เราจะกินเนื้อสัตว์' เพราะพวกท่านอย่ารับประทานเนื้อสัตว์ ท่านจะรับประทานเนื้อตามใจปรารถนาของท่านได้ 21 ถ้าสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่นนั้นห่างจากท่านเกินไป ท่านจงฆ่าสัตว์จากฝูงวัวฝูงแพะแกะของท่านและ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้แล้วนั้น 22 ท่านจงรับประทานในประตูเมืองของท่านตามที่ใจของท่านปรารถนาเกิด 22 ท่านจะรับประทานได้อย่างที่ท่านรับประทานเนื้อละมั่งหรือเนื้อกวาง ทั้งผู้ที่มลทินและผู้ที่สะอาดด้วยก็รับประทานได้ 23 แต่พึงมั่นใจว่าท่านไม่รับประทานเลือดสัตว์เลย เพราะว่าเลือดเป็นชีวิตของท่าน ท่านอย่ารับประทานชีวิตพร้อมกับเนื้อ

24 ท่านอย่ารับประทานเลือด แต่ท่านจงเทเลือดลงบนดินอย่างท่านำ 25 ท่านอย่ารับประทานเลือด เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำเริญเป็นสุข เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ 26 แต่สิ่งบริสุทธิ์ซึ่งเป็นส่วนกำหนดจากท่านและของปฏิญาณของท่านนั้น ท่านจงนำไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ 27 และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งเนื้อและเลือดบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงเทเลือดแห่งเครื่องสัตวบูชาลงบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ส่วนเนื้อนั้นท่านรับประทานได้ 28 จงระวังที่จะฟังบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำเริญเป็นนิตย์ เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ประเสริฐและถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 29 เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะขจัดประชาชาติซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้นออกไปให้พ้นหน้าท่าน และท่านก็ยึดครองเข้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น 30 จงระวังตัวว่าท่านจะไม่หลงติดตามเขา ภายหลังจากที่เขาถูกทำลายต่อหน้าท่านแล้วนั้น และจะไม่ทำตามเรื่องพระของเขาโดยกล่าวว่า 'ประชาชาตินี้มีสการพระของเขายังไร เพื่อเราจะกระทำด้วย' 31 ท่านอย่ากระทำอย่างนั้นแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง พวกเขารกระทำสิ่งนั้นต่อพระทั้งหลายของเขา แม้แต่บุตรชายและบุตรสาวของเขา เขาก็เผาด้วยไฟบูชาแด่พระของเขา 32 ทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้วันนี้ จงระวังที่จะกระทำตาม ท่านอย่าเพิ่มอะไรเข้าหรือตัดอะไรออกไปจากสิ่งเหล่านี้"

Chapter 13

1 "ถ้าในหมู่พวกท่านเกิดมีผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์ขึ้น และสาแดงหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์ซึ่งเขาบอกท่านนั้นสำเร็จจริง ถ้าเขากล่าวว่า 'ให้เราดิตตามพระอื่นกันเถิด' ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก 'และให้เรามาปรนนิบัติพระนั้น' 2 ท่านอย่าเชื่อฟังคำของผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านลงใจท่านดู เพื่อให้ทรงทราบ ว่าท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านหรือไม่ 3 ท่านทั้งหลายจงดำเนินตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และอย่าเกรงพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์ 4 แต่ผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้นต้องมีโทษถึงตาย เพราะว่าเขาได้ส่งสอนให้ภักดีต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงนำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ และทรงไล่ท่านออกจากเรือนทาส เขาจะกระทำที่ท่านทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านบัญชาให้ท่านดำเนินตามเสีย ดังนั้นแหละท่านจะต้องล้างความชั่วเช่นนี้จากท่ามกลางท่าน 6 ถ้าพี่ชายน้องชายของท่านมารดาเดียวกันกับท่าน หรือบุตรชายบุตรสาวของท่าน หรือภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของท่าน หรือมิตรสหายร่วมใจของท่าน ลักขานท่านอย่างลับๆว่า 'ให้เราไปปรนนิบัติพระอื่นกันเถิด' ซึ่งเป็นพระที่ท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จัก 7 เป็นพระบางองค์ของชนชาติทั้งหลายซึ่งอยู่รอบท่าน ไม่ว่าใกล้หรือไกล จากสุดปลายแผ่นดินโลกข้างนี้ถึงที่สุดปลายโลกข้างโน้น 8 ท่านอย่ายอมตามหรือเชื่อฟังเขา อย่าให้เขื่อนินดาของท่านเมตตาปรานีเขา ท่านอย่าไว้ชีวิตเขา หรืออย่าซ่อนเขาไว้เลย 9 ท่านจงประหารชีวิตเขาเสียเป็นแน่ ท่านควรลงมือก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย และต่อไปให้บรรดาประชาชนร่วมมือด้วย 10 ท่านจงเอาหินขว้างเขาให้ตาย เพราะเขาแสวงหาช่องที่จะพาท่านไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ต่อจากเรือนทาส 11 และคนอิสราเอลทั้งปวงจะฟังและยำเกรง ไม่กระทำความชั่วเช่นนี้ท่ามกลางท่านทั้งหลายอีกเลย 12 ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินว่า ในหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านอาศัยอยู่นั้น 13 มีบางคนที่เป็นคนอหังการได้ออกไปจากท่ามกลางท่าน ลักขานชาวเมืองนั้นว่า 'ให้เราไปปรนนิบัติพระอื่นกันเถิด' ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก 14 ท่านทั้งหลายจงสอบถามและดูสาห์ค้นหาและถามดูอย่างชะมัดเข้ม้น และดูเถิด ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมิผิดกระทำกันอยู่ในหมู่พวกท่าน 15 ท่านจงฆ่าชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ทลายเสียให้สิ้นเชิงด้วยคมดาบ ทั้งคนทั้งหลายที่อาศัยในเมืองนั้นและฝูงสัตว์ด้วย 16 ท่านจงเก็บข้าวของทั้งสิ้นในเมืองนั้นไปกองไว้ที่กลางถนน และเผาเมืองนั้นกับบรรดาข้าวของในเมืองนั้นเสียด้วยไฟ เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้เมืองนั้นร้างอยู่เป็นนิตย์ อย่าสำราษขึ้นมาใหม่อีกเลย 17 อย่าให้ของต้องห้ามนั้นมาติดพันมือของท่าน เพื่อว่าพระเยโฮวาห์จะทรงหันจากพระพิโรธซึ่งของพระองค์ และทรงสาแดงพระกรุณาคุณต่อท่าน และทรงเมตตาท่าน ให้ท่านที่มาอีกขึ้น ดังที่พระองค์ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านนั้น 18 เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้วันนี้ และกระทำสิ่งที่ถูกต้องตามสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน"

Chapter 14

1 "ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ท่านอย่าเชือดเนื้อตัวเองหรือกระทำหน้าผากให้โล้นเพื่อคนตาย
2 เพราะท่านทั้งหลายเป็นชนชาติบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงเล
ออกจากประชาชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลกให้เป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์
3 ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานสิ่งพึงรังเกียจใดๆเลย
4 สัตว์ที่รับประทานได้มีดังต่อไปนี้ คือ วัว และ แพะ
5 กวาง ละมั่ง อีเก้ง และแพะป่า สุนัข โคราซาว และแกะป่า
6 ท่านรับประทานสัตว์ทุกชนิดที่แยกกับและกับผ่าออกเป็นสองและเดี่ยวเอื้องนั้นได้
7 อย่างไรก็ตามในจำพวกสัตว์ทั้งหลายที่เดี่ยวเอื้องหรือมีกีบผ่า
ท่านอย่ารับประทานสัตว์ต่อไปนี้คือ อูฐ กระต่าย ตัวกระจงผา
เพราะว่าสัตว์เหล่านี้เดี่ยวเอื้องแต่กับไม่ผ่า จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน
8 และเหตุด้วยเพราะหมูกีบผ่าแต่ไม่เดี่ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน
ท่านอย่ารับประทานเนื้อของมัน และซากของมันท่านก็อย่าแตะต้อง
9 ในบรรดาสัตว์น้ำทั้งสิ้นท่านรับประทานสัตว์เหล่านี้ได้ คือ สัตว์ใดๆที่มีครีบและเกล็ด
ท่านรับประทานได้
10 แต่สัตว์ใดๆที่ไม่มีครีบและเกล็ดท่านอย่ารับประทาน เป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน
11 นกสะอาดทุกชนิดท่านรับประทานได้
12 แต่นกเหล่านี้ท่านอย่ารับประทานคือ นกอินทรี นกแร้งหวดแพะ นกออก
13 นกเหยี่ยวทางยาว นกเหยี่ยวดำ นกแร้งตามชนิดของมัน
14 บรรดานกแกลตามชนิดของมัน
15 นกเค้าแมว นกเค้าโม่ง นกนางนวล เหยี่ยวนกเขาตามชนิดของมัน
16 นกเค้าแมวเล็ก นกพิตทือ นกอีโก้ง
17 นกกระทง หง แร้ง และนกอ้ายว้า
18 นกกระสาตัว นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค้างคาว
19 แผลงมีปีกทุกชนิดเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน อย่ารับประทานเลย
20 สัตว์มีปีกที่สะอาดทุกชนิดท่านรับประทานได้
21 ท่านอย่ารับประทานสัตว์ชนิดใดที่ตายเอง
ท่านจะให้แก่คนต่างด้าวที่อยู่ภายในประตูเมืองของท่านรับประทานก็ได้
หรือท่านจะขายให้แก่คนต่างประเทศก็ได้
เพราะว่าท่านเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย
ท่านอย่าดื่มลูกและดื่วน้ำนมของมันเลย
22 ผลได้เป็นปีจากพืชในนาของท่านนั้น ท่านจงถวายสิบชักหนึ่ง
23 ท่านจงรับประทานสิบชักหนึ่งที่ได้จากข้าวหรือน้ำองุ่นของท่าน หรือน้ำมันของท่าน
และผลธัญธรรมาจากฝูงวัว และฝูงแพะแกะของท่าน
ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในสถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้
เพื่อให้พระนามของพระองค์สถิตที่นั่น
เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเสมอ
24 ถ้าระยะทางไกลเกินไป ท่านไม่สามารถนำสิบชักหนึ่งมาได้
ในเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอวยพรแก่ท่าน เพราะว่าสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
ท่านจะทรงเลือกเพื่อเป็นที่ตั้งพระนามของพระองค์นั้น อยู่ห่างไกลจากท่านเกินไป
25 ท่านจงขายของนั้นเอาเงิน และห่อเงินถือไว้
และไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้
26 และเอาเงินนั้นซื้อสิ่งใดๆที่ท่านปรารถนา จะเป็นวัว และ
หรือน้ำองุ่นหรือสุราและสิ่งใดๆที่ท่านปรารถนา
และท่านจงรับประทานที่นั่นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
และจงปิติยินดีทั้งตัวท่านและครอบครัวของท่านด้วย
27 ท่านทั้งหลายอย่าทอดทิ้งคนเลวี่ซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน
เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับท่าน
28 พอลครบสามปีที่ท่านทั้งหลายจงสิบชักหนึ่งจากพืชผลที่ได้ในปีนั้น
มาสะสมไว้ภายในประตูเมืองของท่าน
29 คนเลวี่ (เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับท่าน)
และคนต่างด้าวและลูกกำพร้าพ่อแม่ไม่มีอายุ ผู้ซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน
จะได้มารับประทานอย่างอิ่มหนำ เพื่อว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพรพระพรแก่บ
รรดากิจการซึ่งมือของท่านทั้งหลายได้กระทำนั้น"

Chapter 15

1 "ทุกสิ้นเจ็ดปีท่านทั้งหลายต้องมีการปลดปล่อย
2 ให้กระทำการปลดปล่อยดังนี้ เจ้าหนี้ทุกคนจะต้องยกสิ่งที่ตนให้เพื่อนบ้านยืมไปนั้นเสีย
อย่าทวงสิ่งนั้นคืนจากเพื่อนบ้านหรือพี่น้องของตนเลย
เพราะว่าได้ประกาศการปลดปล่อยของพระเยโฮวาห์แล้ว
3 ท่านทั้งหลายจะทวงจากคนต่างประเทศคืนได้
แต่ถ้ามีสิ่งใดของท่านซึ่งอยู่กับพี่น้องก็มีมือของท่านปล่อยไป
4 ยกเว้นเมื่อไม่มีคนยากจนในหมู่พวกท่านทั้งหลาย
เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงอวยพรพระพรแก่ท่านในแผ่นดิน
ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านเป็นมรดกยึดครองนั้น
5 ถ้าท่านเพียงแต่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ทั้งระวางที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้
6 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพรพระพรท่านดังที่พระองค์สัญญาต่อท่านนั้น
ท่านทั้งหลายจะให้ประชาชาติหลายชาติยืมของของท่าน แต่ท่านอย่ายืมของเขาสลย
ท่านทั้งหลายจะปกครองอยู่เหนือหลายประชาชาติ แต่เขาทั้งหลายจะไม่ปกครองเหนือท่าน

7 ถ้าในท่ามกลางท่านทั้งหลายมีคนจนสักคนหนึ่งเป็นพี่น้องของท่านอยู่ภายในประตูเมืองใดๆ
ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
ท่านอย่ามีใจแข็งหัดมือของท่านไว้เสียต่อหน้าพี่น้องของท่านที่ยากจนนั้น
8 แต่ท่านทั้งหลายจงยื่นมือของท่านอย่างใจกว้างให้เขา
และให้เขายืมตัวของท่านแก่ความต้องการของเขา ไม่ว่าเป็นตัวของสิ่งใดๆ
9 จงระวังให้ดีเกรงว่าจะมีความคิดในจิตใจของท่านว่า 'ปีที่เจ็ด ปีที่จะต้องปลดปล่อยมาถึงแล้ว'
และตาท่านก็ริษยาต่อพี่น้องของท่าน ท่านจึงไม่ยอมให้อะไรเขาเลย
และเขาจะร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องท่าน บาปก็จะตกแก่ท่าน
10 ท่านจงให้เขา และเมื่อให้เขาแล้วอย่ามีจิตคิดเสียด้วย เพราะเหตุนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
จะทรงอวยพรพระพรแก่ท่านในบรรดากิจการทั้งสิ้นของท่าน ไม่ว่าท่านจะลงมือกระทำสิ่งใด
11 เพราะท่านคนจนจะไม่หมดไปจากแผ่นดิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า
'ท่านต้องยื่นมือให้อย่างใจกว้างต่อพี่น้องของท่าน
คือต่อคนยากจนคนขัดสนซึ่งอยู่ในแผ่นดินของท่าน'
12 ถ้าพี่น้องของท่านซึ่งเป็นคนฮีบรูไม่ว่าชายหรือหญิง ที่เขาขายไว้แก่ท่าน
จงให้ปรนนิบัติท่านหกปี เมื่อถึงปีที่เจ็ดก็ให้ปล่อยเขาเป็นอิสระพ้นไปจากท่าน
13 และเมื่อท่านปล่อยเขาเป็นอิสระไปจากท่าน ท่านอย่าปล่อยเขาไปมือเปล่า
14 ท่านจงมีใจกว้างขวางจัดของให้แก่เขา เป็นของจากฝูงแพะแกะของท่าน
จากลานนาดข้าวของท่าน และจากบ่ออย่าองุ่นของท่าน
ท่านจงให้แก่เขาตามสมควรตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอวยพรพระพรแก่ท่าน
15 ท่านจงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงไถ่ท
านไว้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาเรื่องนี้แก่ท่านในวันนี้
16 แต่ถ้าท่านนั้นจะกล่าวแก่ท่านว่า 'ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่าน'
เพราะเขารักท่านและครอบครัวของท่าน เพราะเขาอยู่กับท่านสบายดี
17 จงเอาเหล็กแท่งในหูของเขาให้ทะลุไปติดกับประตูเรือน ดังนั้นเขาจะเป็นทาสของท่านตลอดไป
ท่านจงกระทำเช่นนี้แก่ทาสหญิงด้วย
18 เมื่อท่านปล่อยเขาให้เป็นอิสระนั้นท่านอย่ารู้สึกหนักอกหนักใจ
เพราะว่าท่านได้รับใช้ท่านมากหีบด้วยมีค่าแรงมากกว่าลูกจ้างเป็นสองเท่า
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอวยพรพระพรแก่ท่านในการที่ปวงที่ท่านได้กระทำนั้น
19 สัตว์ตัวผู้ห่านปีซึ่งเกิดในฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะนั้น
ท่านทั้งหลายจงถวายไว้แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าใช้วัวห่านปีทำงาน
หรือตัดดินจากแกะห่านปี
20 ท่านและครอบครัวของท่านจงรับประทานสัตว์ห่านปีนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของ
ท่านทุกปี ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกำหนดไว้
21 แต่ถ้าสัตว์นั้นมีตำหนิใดๆคือขาเกหรือตาบอด หรือมีตำหนิเลวร้ายอย่างใด
ท่านอย่าถวายบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
22 ท่านจงรับประทานสัตว์นั้นภายในประตูเมืองของท่าน
ทั้งผู้ที่มลทินและผู้ที่สะอาดด้วยก็รับประทานได้ ดังว่าเป็นละมั่งหรือกวาง
23 เพียงแต่ท่านอย่ารับประทานเลือดของมันเท่านั้น ท่านจงเทออกทิ้งบนดินเหมือนเท่านั้น"

Chapter 16

1 "ท่านจงถือเดือนอาบีบ ท่านทั้งหลายจงถือปัสกาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะว่าในเด
ือนอาบีบนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านออกจากอียิปต์ในเวลากลางคืน
2 และท่านจงถวายปัสกา เป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
จากฝูงแพะแกะหรือฝูงวัว ณ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้
ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น
3 อย่ารับประทานขนมปังมีเชื้อกับปัสกา ตลอดเจ็ดวันท่านจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อ
เป็นขนมปังแห่งความทุกข์ใจ เพราะท่านหนีออกจากแผ่นดินอียิปต์
เพื่อท่านจะระลึกถึงวันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นตลอดชีวิตของท่าน
4 ตลอดเจ็ดวันนั้นอย่าให้เห็นเชื้อขนมภายในอาณาเขตประเทศของท่าน
หรือเนื้อสัตว์ซึ่งท่านได้บูชาในเวลานั้น วันแรกเหลืออยู่ตลอดคืนจนสว่างรุ่งขึ้น
5 ท่านทั้งหลายอย่าถวายปัสกาภายในประตูเมืองใดๆซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประทาน
แก่ท่าน
6 แต่ท่านจงถวายปัสกา ณ
สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น
ในเวลานั้นเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้ว ในเวลาเดียวกับที่ท่านออกจากอียิปต์
7 ท่านจงทำให้สุกและรับประทานในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้
พอรุ่งเช้าท่านจงกลับไปสู่ถิ่นที่ของท่าน
8 ท่านจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อหกวัน
แต่ในวันที่เจ็ดเป็นประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ
9 ท่านทั้งหลายจงนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์
จงนับนั้นนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์เริ่มด้วยวันแรกที่ท่านเอาเดิยาเกี่ยวข้าว
10 ท่านทั้งหลายจงถือเทศกาลสัปดาห์ถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ด้วยการถวายตามใจสมัครจากมือของท่าน ซึ่งท่านจะถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอวยพรพระพรแก่ท่าน
11 ท่านจงปิติยินดีต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ทั้งตัวท่านและบุตรชายหญิงของท่าน ทั้งทาสชายหญิงของท่าน
ทั้งคนเลวี่ซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งคนต่างด้าว
เด็กกำพร้าพ่อแม่และแม่ไม่มีอายุซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน ณ
สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น
12 ท่านพึงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในอียิปต์ ท่านพึงระวังที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เหล่านี้
13 ท่านจงถือเทศกาลอยู่เพ็งเจ็ดวัน

เมื่อท่านเก็บรวบรวมพืชผลของท่านจากลานนวดข้าวและจากบ่อย่ำของของท่านแล้ว
14 ในการเลี้ยงนั้นท่านจงปรีดาเร่ง ทั้งท่านและบุตรชายหญิงของท่าน และทาสชายหญิงของท่าน
ทั้งคนเลวีและคนต่างด้าว ทั้งเด็กกำพร้าพ่อและแม่ม่ายซึ่งอยู่ในประตูเมืองของท่าน
15 ท่านจงถือเทศกาลนั้นแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเจ็ดวัน ณ
สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้
เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเจ้าของท่านจะทรงอำนวยการแก่พืชผลทั้งหลายของท่าน
และแก่ผลของทั้งสิ้นที่มีที่ท่านกระทำ เพื่อว่าท่านจะมีแต่ความปิติยินดี
16 บรรดาผู้ชายทั้งสิ้นจะต้องเข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านปีละสามครั้ง ณ
สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ คือ ณ เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์
และเทศกาลออกบูเซ้ง อย่าให้เขาไปเฝ้าพระเยโฮวาห์มือเปล่าๆ
17 ให้ทุกคนถวายตามความสามารถของเขา
ตามส่วนพระพรที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่าน
18 ท่านทั้งหลายจงเลือกตั้งผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ตามบรรดาประตูเมืองของท่าน
ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ตามตระกูลคนของท่าน
ให้เขาพิพากษาประชาชนตามความยุติธรรม
19 ท่านอย่ากระทำให้เสียความยุติธรรม อย่าล่าเอียง อย่ารับสินบน
เพราะว่าสินบนทำให้ตาของคนมีปัญญามืดมัวไป และกลับคดของคนชอบธรรมเสีย
20 ท่านจงติดตามความยุติธรรมเท่านั้น เพื่อท่านจะมีชีวิตและสืบมรดกในแผ่นดิน
ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
21 ท่านทั้งหลายอย่าปลุกดันไม้ไผ่ให้เป็นสารูปเคารพซึ่งแทนบูชาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ซึ่งท่านจะสร้างไว้
22 และท่านอย่าตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นรูปเคารพ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรังเกียจ"

Chapter 17

1 "ท่านทั้งหลายอย่าว่าผู้หรือแกะที่มีตาเหนือหรือความพิการใดๆเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์
พระเจ้าของท่าน เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
2 ภายในประตูเมืองใดๆของท่านทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านนั้น ถ้า
พบว่าในท่ามกลางพวกท่านมีชายหรือหญิงคนใดกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
พระเจ้าของท่าน โดยละเมิดพันธสัญญาของพระองค์
3 และไปปรนนิบัติพระอื่น และนมัสการพระเหล่านั้น หรือดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์
หรืออันใดที่เป็นบริวารท้องฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ห้ามไว้
4 มีคนมาบอกท่านแล้วและท่านก็ได้ยิน และสืบถามอย่างซื่อแก่ซื่อ และดูเถิด
ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมีคนกระทำกันในอิสราเอล
5 ท่านจงนำชายหรือหญิงผู้กระทำสิ่งชั่วร้ายนั้นมาที่ประตูเมือง
และท่านจงเอาหินขว้างชายหรือหญิงนั้นเสียให้ตาย
6 ผู้ที่ถูกกล่าวโทษถึงตายนั้น ให้มีพยานสองหรือสามปากยืนยันว่าผู้นั้นมีความผิด
จึงให้ปรับโทษถึงตายได้ อย่างละโทษผู้ใดถึงตายด้วยพยานปากเดียว
7 ผู้ที่เป็นพยานต้องลงมือก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย ต่อไปคนทั้งปวงจึงร่วมมือด้วยกัน
ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน
8 ถ้าคดีใดเกิดขึ้นเป็นเรื่องยากที่จะตัดสินได้ว่า เป็นคดีฆ่าคนตายโดยเจตนาหรือไม่
เป็นคดีเกี่ยวกับการเบียดเบียนสิทธิในทรัพย์ เป็นคดีทำร้ายร่างกาย
เป็นคดีใดๆซึ่งโต้แย้งกันภายในประตูเมืองของท่าน
ท่านจงลุกขึ้นพากันไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้
9 จงไปหาคนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิต และไปหาผู้พิพากษาประจำการในสมัยนั้น
ท่านจงปรึกษาหารือกับเขา และเขาจะชี้แจงให้ท่านทราบถึงคำตัดสิน
10 แล้วท่านจงกระทำตามคำแนะนำซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน จากสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกนั้น
และท่านจงระงับกระทำตามทุกสิ่งซึ่งเขาแนะนำท่าน
11 ท่านจงกระทำตามคำแนะนำจากพระราชบัญญัติซึ่งเขาให้แก่ท่าน
และกระทำตามคำตัดสินซึ่งเขาได้สั่งท่าน
ท่านทั้งหลายอย่าหันหน้าไปจากคำตัดสินซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน อย่างหันไปทางขามือหรือซ้ายมือ
12 ผู้ใดที่บ่อน้ำจมิได้กระทำตาม
คือไม่ได้เชื้อฟงปุโรหิตผู้ที่ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่นั่น
หรือเชื้อฟงผู้พิพากษา ผู้นั้นต้องตาย ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากอิสราเอล
13 และประชาชนทั้งหลายจะได้นับและยำเกรง และมีได้สดชื่นต่อไปอีก
14 เมื่อท่านมาถึงแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
และท่านถือกรรมสิทธิ์อาสยอยู่ในแผ่นดินนั้น แล้วท่านจะกล่าวว่า
'เราจะตั้งภักษัตริย์ไว้เหนือเราเหมือนประชาชนชาติอื่นซึ่งอยู่รอบเรา'
15 ก็จงตั้งผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้เป็นภักษัตริย์เหนือท่าน
คือตั้งผู้หนึ่งผู้ใดในพวกพี่น้องของท่านให้เป็นภักษัตริย์เหนือท่าน
ท่านอย่าตั้งคนต่างด้าวซึ่งมิใช่พี่น้องของท่านให้อยู่เหนือท่าน
16 แต่อย่าให้ผู้หนึ่งมีมาฆของตนเองมากเกินไป
หรือเป็นเหตุให้ประชาชนกลับไปอียิปต์เพื่อจะมีมาฆๆ
เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายแล้วว่า 'เจ้าทั้งหลายจะไม่กลับไปทางนั้นอีกเลย'
17 และอย่าให้ผู้หนึ่งมีภรรยามาก เก่งกว่าจิตใจของเขาจะทนไหวไปเสีย
หรืออย่าให้มีเงินมีทองเป็นของตนอย่างมากมาย
18 เมื่อผู้นั้นนั่งบัลลังก์ในราชอาณาจัก
ก็ให้ผู้นั้นคัดลอกพระราชบัญญัตินี้ไว้ในหนังสือเพื่อประโยชน์แก่ตนเอง
จากหนังสือซึ่งอยู่ตรงหน้าพวกปุโรหิตที่เป็นคนเลวี
19 ให้พระราชบัญญัตินั้นอยู่กับผู้นั้น และให้เขาอ่านอยู่เสมอตลอดชีวิตของตน
เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา
โดยรักษาบรรดาถ้อยคำในพระราชบัญญัตินี้และกฎเกณฑ์เหล่านั้นและกระทำตาม
20 เพื่อว่าจิตใจของเขาจะมีได้ทองชั้นสูงกว่าพี่น้องของตน

และเพื่อเขาเองจะมีได้หันเหจากพระบัญญัติไปทางขามือหรือทางซ้ายมือ
เพื่อเขาจะได้ปกครองราชอาณาจักรของเขาอยู่ได้นาน ทั้งตนเองและลูกหลานของตนในอิสราเอล"

Chapter 18

1 "คนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิตและตระกูลเลวีทั้งหมด จะไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับคนอิสราเอล
เขาจะรับประทานเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์และส่วนที่ตกเป็นของพระองค์
2 ฉะนั้นเขาจะไม่มรดกในหมู่พวกพี่น้องของเขา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นมรดกของเขา
ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แก่เขาแล้วนั้น
3 ให้ส่วนต่อไปนี้เป็นส่วนที่ปุโรหิตได้อันตกจากประชาชน คือส่วนที่ได้จากผู้ที่ถวายสัตวบูชา
ไม่ว่าจะเป็นวัวผู้หรือแกะ ก็ให้เขามอบเนื้อสันห่านห้า เนื้อแก้มทั้งสองข้าง
และเนื้อท้องให้แก่ปุโรหิต
4 ผลรุ่นแรกของท่านคือ ผลข้าว ผลน้ำองุ่น ผลน้ำมัน และขนแกะรุ่นแรกที่ได้จากแกะของท่าน
จงมอบให้แก่ปุโรหิต
5 เพราะว่าการที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้เลือกเขาจากตระกูลชนทั้งสิ้นของท่าน
ให้ยืนปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์ ทั้งตัวเขาและลูกหลานของเขาสืบต่อกันไปเป็นนิตย์
6 ถ้าคนเลวีคนใดมาจากประตูเมืองใดในอิสราเอลอันเป็นที่อยู่ของเขา
จะมายังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้ก็ให้เขามาได้ตามใจปรารถนา
7 แล้วเขาจะปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา
เช่นเดียวกับบรรดาคนเลวีพี่น้องของเขา ผู้ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่น
8 ให้เขาได้ส่วนที่จะรับประทานเท่าๆกัน
นอกเหนือจากส่วนที่เขาได้มาด้วยการขายทรัพย์สินของเขาเอง
9 เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
ท่านอย่าเรียนรู้ที่จะกระทำตามสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติเหล่านั้น
10 อย่าให้มีคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านซึ่งให้บุตรชายหรือบุตรสาวของเขาลงไฟ
อย่าให้ผูใดเป็นคนทาส เป็นหมอดู เป็นหมอล้างยามดูเหตุการณ หรือเป็นนักวิทยาคม
11 เป็นหมอมึน เป็นคนทรง เป็นพ่อมดแม่มด หรือเป็นหมอพยา
12 เพราะทุกคนที่กระทำสิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นที่สะอิดสะเอียนแด่พระเยโฮวาห์
และด้วยเหตุจากการกระทำที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจึงทรงขับไล่เขาออกไปจากเบื้องหน้าท่าน
13 ท่านทั้งหลายจงเป็นคนที่ปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
14 เพราะว่าการที่ประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งท่านกำลังจะยึดครองนั้นเชื้อฟงหมอดูและพวกโหร
และส่วนตัวท่านนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะไม่ทรงยินยอมให้ท่านกระทำเช่นนั้น
15 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ผู้พยากรณ์อย่างข้าพเจ้านี้เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจาก
พี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื้อฟงเขา
16 อย่างที่ท่านปรารถนาจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่โฮเรบนวันประชุมเมื่อท่านกล่าวว่า
'อย่าให้ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า
หรือได้เห็นเพลิงหิมานี้อีกเลย เก่งกว่าข้าพเจ้าจะตายเสีย'
17 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ซึ่งเขาพูดมาเช่นนั้นก็ดียู่
18 เราจะโปรดให้บังเกิดผู้พยากรณ์อย่างเจ้าในหมู่พวกพี่น้องของเขา
และเราจะไล่ถ้อยคำของเราในปากของเขา
และเขาจะกล่าวบรรดาสิ่งที่เราบัญชาเขาไว้ให้แก่ประชาชนทั้งหลาย
19 ต่อมาผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ซึ่งผู้พยากรณ์กล่าวไว้ในนามของเรา เราจะกำหนดโทษผู้นั้น
20 แต่ผู้พยากรณ์คนใดบงออาจกล่าวคำในนามของเราซึ่งเรามิได้บัญชาให้กล่าวหรือผู้นั้นกล่าวใน
นามของพระอื่น ผู้พยากรณ์นั้นต้องมิโทษถึงตาย'
21 และถ้าท่านนึกในใจว่า 'ทำอย่างไรเราจึงจะรู้พระวจนะที่พระเยโฮวาห์ยังมิได้ตรัสแน่ได้'
22 เมื่อผู้พยากรณ์กล่าวคำในพระนามของพระเยโฮวาห์ ถ้ามิได้เป็นไปจริงตามถ้อยคำของผู้กล่าว
ถ้อยคำนั้นมิได้เป็นพระวจนะที่พระเยโฮวาห์ตรัส ผู้พยากรณ์นั้นบงออาจกล่าวเอง
ท่านทั้งหลายอย่าเกรงกลัวเขาเลย"

Chapter 19

1 "เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงจัดบรรดาประชาชน
ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินของเขแก่ท่าน
และท่านทั้งหลายยึดครองและเข้าไปอาศัยอยู่ในหัวเมืองและในบ้านเรือนของเขาเหล่านั้น
2 ท่านจงแยกเมืองไว้สามเมืองสำหรับพวกท่านทั้งหลายในท่ามกลางแผ่นดิน
ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น
3 ท่านจงจัดเตรียมให้มีทาง และจงแบ่งอาณาเขตแผ่นดิน
ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้นออกเป็นสามส่วน
เพื่อว่าผู้ใดที่ได้ฆ่าคนแล้วจะหลบหนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้
4 ต่อไปนี้เป็นเรื่องของคนฆ่าคนผู้หนึ่งไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้และรอดชีวิตอยู่
คือผู้ใดที่ได้ฆ่าเพื่อนบ้านของตนโดยมิได้เจตนา โดยมีได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน
5 อาทิเช่น ชายคนหนึ่งเข้าไปในป่าพร้อมกับเพื่อนบ้านของเขาเพื่อจะตัดไม้
เมื่อเขาเหวี่ยงขวานเพื่อจะโค่นต้นไม้ลง
หัวขวานหลุดจากด้ามถูกเพื่อนบ้านของเขาและคนนั้นก็ถึงตาย
ก็ให้เขาหนีไปยังเมืองเหล่านั้นเมืองใดเมืองหนึ่งและรอดตายได้
6 ด้วยเกรงว่าผู้เอาขวานโลหิตกำลังโกรธจัดจะไล่ตามชายผู้ฆ่าคนคนนั้นหัน
เพราะหนทางไกลแล้วฆ่าเขาเสีย แม้ว่าชายผู้นั้นไม่มีโทษถึงตาย
เพราะเขามิได้เกลียดชังเพื่อนบ้านของเขาแต่ก่อน
7 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า ให้ท่านจัดแยกหัวเมืองไว้สามหัวเมือง
8 และถ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านชยอาณาเขตของท่าน
ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน
และประทานแผ่นดินทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงสัญญาจะประทานแก่บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน

9 ถ้าท่านได้ระวังที่จะรักษากฎบัญญัติทั้งหมดนี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญญัติท่านในวันนี้ โดยที่ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินอยู่ในพระมรรคาของพระองค์เสมอ แล้วท่านจงเพิ่มหัวเมืองอีกสามหัวเมืองนอกจากสามหัวเมืองเหล่านั้น 10 ด้วยเกรงว่าโลหิตที่ไร้ความผิดจะตกในแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก และท่านทั้งหลายจึงต้องรับผิดชอบโลหิตนั้น 11 แต่ท่านผู้ใดเกลียดชังเพื่อนบ้านของตน และซุ่มคอยดักเขาอยู่และได้ลอบตีเขาถึงแก่ความตาย แล้วชายผู้นั้นก็หนีเข้าไปในหัวเมืองเหล่านั้นเมืองใดเมืองหนึ่ง 12 แล้วพวกผู้ใหญ่ในเมืองของชายผู้นั้นจะส่งคนให้ไปรับตัวชายผู้นั้นมาจากที่นั้น และส่งตัวเขาไว้ในมือผู้อาฆาตโลหิต เพื่อเขาจะต้องถูกโทษถึงตาย 13 อย่าให้หนี้ตาของท่านเมตตาสงสารเขาเลย แต่ท่านจงกำจัดความผิดอันเนื่องจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นให้สิ้นไปจากอิสราเอล เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ไปดีมาดี 14 ในเรื่องมรดกซึ่งท่านจะรับในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านอย่าย้ายเสาเขตของเพื่อนบ้านของท่าน ซึ่งคนโบราณได้ปักไว้ 15 อย่าให้พยานปากเดียวยืนยันกล่าวโทษผู้อื่นซึ่งผู้ใด ไม่ว่าในเรื่องความชั่วช้า หรือในเรื่องความผิดใดๆ ซึ่งเขาได้กระทำผิดไป แต่ต้องมีพยานสองหรือสามปาก คำพยานนั้นจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้ 16 ถ้าพยานหนึ่งกล่าวว่าปรีกษาว่าความผิดของคนหนึ่งคนใด 17 ก็ให้ทั้งสองฝ่ายที่ต่อสู้คดีกันนั้นเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าปุโรหิตและผู้พิพากษาซึ่งประจำหน้าที่อยู่ในกาลนั้นๆ 18 พวกผู้พิพากษายะอุตสำหรั้ได้สาม และดูเถิด ถ้าพยานนั้นเป็นพยานเท็จกล่าวปรีกษาที่น้องของตนเป็นความเท็จ 19 ท่านจงกระทำต่อพยานคนนั้นดังที่เขาตั้งใจจะกระทำแก่ที่น้องของตน ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วจากท่ามกลางท่านเสีย 20 คนอื่นๆจะได้นับได้ฟังและยำเกรงไม่กระทำความผิดเช่นนั้นท่ามกลางพวกท่านทั้งหลายอีก 21 อย่าให้หนี้ตาของท่านเมตตาสงสาร จงไว้ชีวิตแทนชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า"

Chapter 20

1 "เมื่อท่านทั้งหลายจะยกไปทำสงครามกับพวกศัตรูของท่าน เห็นม้า รถรบ และกองทัพบากมายใหญ่โตกว่าของท่าน ท่านอย่ากลัวเลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตอยู่กับท่าน ผู้ทรงนำท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ 2 และเมื่อใกล้จะรบกัน ปุโรหิตจะออกมาอยู่ข้างหน้าและกล่าวแก่ประชาชน 3 และจะกล่าวว่า "โอ อิสราเอล จงฟังเถิด วันนี้ท่านมาใกล้ จะสู้รบกับศัตรูของท่าน อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตก อย่ากลัวหรือหวาดหวั่น หรือครั่นคร้ามต่อศัตรูเลย 4 เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเสด็จไปกับท่าน ทรงต่อสู้ศัตรูของท่านเพื่อท่าน จะประทานชัยชนะแก่ท่าน" 5 แล้วนายทหารจะพูดกับประชาชนว่า "ใครที่สร้างบ้านใหม่ และยังไม่ได้ทำพิธีถวายบ้านนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะถายบ้านนั้น 6 ใครที่ปลูกสวนองุ่นและยังมิได้รับประทานผลจากสวนองุ่นนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้าน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะรับประทานผลองุ่นนั้น 7 ผู้ใดที่หันหลังไว้เป็นภรรยาแล้ว แต่ยังไม่ได้แต่งงานกัน ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และชายอื่นจะได้นางไปเสีย" 8 และนายทหารจะพูดกับประชาชนต่อไปอีกว่า "ผู้ใดที่อยู่ที่มีจิตใจกลัวและวิตก ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตนเสีย เกรงว่าจิตใจที่น้องของเขาจะลนลานไปเหมือนกับจิตใจของเขา" 9 เมื่อนายทหารพูดกับประชาชนจบลงแล้ว ก็ให้เลือกตั้งผู้บังคับบัญชาของต่างๆให้เป็นหัวหน้าประชาชน 10 เมื่อพวกท่านเข้าไปใกล้เมืองซึ่งท่านจะไปสู้รบนั้น จงเสนอหลักสันติภาพแก่เมืองนั้นก่อน 11 ถ้าเขาตอบท่านอย่างสันติและเปิดประตูเมืองให้แก่ท่าน ก็ให้ประชาชนทั้งปวงที่พบบ่อยในเมืองนั้นทำงานโยธาให้แก่ท่านและปรนนิบัติท่าน 12 ถ้าเมืองนั้นไม่ร่วมสันติกับท่าน แดกลับออกมารบ ก็ให้ท่านเข้าล้อมตีเมืองนั้นได้ 13 เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าประทานเมืองนั้นไว้ในมือท่านแล้ว ท่านจงฆ่าชายทุกคนเสียด้วยคมดาบ 14 แต่ผู้หญิงและเด็ก สัตว์และทุกสิ่งในเมืองนั้น คือของที่รับไว้ทั้งหมด ท่านจงยึดเอาเป็นของตัว ท่านจงมีใจในของที่รับมาจากศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน 15 ท่านทั้งหลายจงกระทำเช่นนั้นแก่ทุกหัวเมืองที่อยู่ไกลจากท่าน ซึ่งไม่ได้หัวเมืองของประชาชาติใกล้เคียง 16 แต่ในหัวเมืองของชนชาติทั้งหลายนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก ท่านอย่าไว้ชีวิตสิ่งใดๆที่หายใจได้เลย 17 แต่งว่าลายเขาเสียให้สิ้นเชิง คือคนอิตาโทต์ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปอร์สซี คนอิวัด และคนเยบุส ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญญัติไว้ 18 เพื่อว่าเขาจะมีได้สอนท่านให้กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อพวกพระของเขา เพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นการกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 19 เมื่อท่านล้อมหัวเมืองหนึ่งอยู่ด้านหน้า เพื่อจะสู้รบเอาหัวเมืองนั้น อย่าให้ชาวพื้นท่วลายต้นไม้ของเมืองนั้นเสีย เพราะท่านทั้งหลายจะรับประทานผลจากต้นไม้ นั้น อย่าโค่นลงเพื่อใช้ในการล้อมเมืองนั้นเลย (เพราะต้นไม้ในทุ่งนาเป็นชีวิตมนุษย์) 20 และเพราะต้นไม้ที่ท่านทราบว่าไม่ได้เป็นอาหาร ท่านจะทำลายเสียโค่นลงก็ได้ เพื่อจะให้สร้างเครื่องล้อมเมืองซึ่งสู้รบกับท่าน จกกว่าเมืองนั้นจะแตก"

Chapter 21

1 "ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ถ้าพบศพคนที่ถูกฆ่าที่อยูากลางแจ้ง ไม่ทราบว่ามีผู้ใดฆ่าเขาตาย 2 ก็ให้พวกผู้ใหญ่และผู้พิพากษาของท่านออกมาวัดระยะทางถึงเมืองต่างๆที่อยู่รอบๆศพผู้ตายนั้น 3 แล้วเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดกับศพผู้ตายนั้น ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัวตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งยังไม่เคยใช้งาน และยังไม่เคยเทียมแอก 4 และให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัวเมียตัวนั้นไปที่หุบเขาซึ่งมีน้ำไหล ซึ่งไม่มีใครไถหรือหว่านเลย และให้หักคอวัวเมียที่หุบเขา นั้น 5 และปุโรหิตผู้เป็นลูกหลานของเลวีจะต้องเข้ามาใกล้ ด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงเลือกเขาไว้ให้ปรนนิบัติพระองค์ และให้ช่วยพระในพระนามของพระเยโฮวาห์ ให้การวิวาทและการทำร้ายทุกอย่างสิ้นสุดลงด้วยคำของปุโรหิตเหล่านั้น 6 และพวกผู้ใหญ่ทุกคนของเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดผู้ถูกฆ่านั้นจะล้างมือของเขาทั้งหลายเหนือวัวเมียซึ่งถูกหักคอที่ในหุบเขา นั้น 7 และเขาจะเป็นพยานว่า "มือของเราทั้งหลายมิได้กระทำให้โลหิตของชายผู้นี้ตก และตาของเราทั้งหลายก็มิได้แลเห็นโลหิตของเขาตก 8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลบมลทินบาปของประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไว้ไว้ 9 ขออย่าทรงถือโทษประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์เนื่องด้วยโลหิตที่ไร้ความผิด" และจะทรงถือโทษอันเนื่องจากโลหิตนี้ให้แก่เขา 9 ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความผิดอันเนื่องจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นเสียจากท่ามกลางท่าน เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ 10 เมื่อท่านออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงมอบเขาไว้ในมือของท่านแล้ว และท่านจับเขามาเป็นเชลย 11 และท่านเห็นหญิงงามคนหนึ่งในหมู่เชลยนั้น และปรารถนาอยากได้มาเป็นภรรยาของท่าน 12 ท่านจงพาหญิงสาวไว้ที่เรือนของท่าน ในนางคนสิริชและดัดเลียมือเสีย 13 และให้นางเปลี่ยนเครื่องแต่งกายอย่างเชลยออกและให้อยู่ในเรือนของท่าน ให้ไว้ทุกข์ถึงบิดามารดาของนางหนึ่งเดือนเต็ม หลังจากนั้นท่านจึงจะเข้าไปหานางและเป็นสามีของนางได้ และให้นางเป็นภรรยาของท่าน 14 ภายหลังถ้าท่านไม่พอใจนางนั้นเสียแล้ว จงปล่อยนางไปตามแต่นางจะพอใจไปไหน อย่าขายนางเอาเงิน อย่ากระทำให้นางเป็นสินค้า เพราะท่านได้หยามเกียรตินางแล้ว 15 ถ้าชายคนหนึ่งมีภรรยาสองคน รักคนหนึ่ง ซึ่งอีกคนหนึ่ง ภรรยาทั้งสองคือทั้งคนที่รักและคนที่ชังก็กำเนิดบุตรด้วยกัน และบุตรชายห่าปีเป็นบุตรของภรรยาคนที่ตนชัง 16 เมื่อถึงวันแบ่งทรัพย์สินให้แก่บุตรชายเป็นมรดกนั้น อย่าให้เขากระทำแก่บุตรชายของภรรยานคนที่ตนรักนั้นอย่างกับเป็นบุตรห่าปี แทนบุตรชายของภรรยาที่ตนชัง ซึ่งเป็นบุตรห่าปี 17 แต่เขาต้องยอมรับบุตรห่าปีคือบุตรชายของภรรยาคนที่ตนชัง โดยแบ่งข้าวของให้แก่บุตรห่าปีสองเท่า เพราะว่าคนนี้เป็นต้นก่าสินของบิดา สิทธิของบุตรห่าปีเป็นของเขา 18 ถ้าชายคนใดมีบุตรชายที่ดื้อและไม่อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังเสียงของบิดาของตน หรือเสียงของมารดาของตน แม้ว่าบิดามารดาจะได้ตีสอน เขาก็ไม่ยอมฟัง 19 ให้บิดามารดาจับตัวเขาให้ออกมาหาพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้น ณ ประตูเมืองที่เขาอาศัยอยู่ 20 และเขาจะพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นว่า "บุตรชายของเรานั้นเป็นคนดื้อดั่งและไม่อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังเสียงเรา เป็นคนตะกละและขี้เมา" 21 แล้วบรรดาผู้ชายในเมืองนั้นจะเอาหินขว้างเขาให้ตาย ดังนั้นท่านจะได้กำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน คนอิสราเอลทั้งปวงจะได้ยินและยำเกรง 22 ถ้าคนใดได้กระทำความผิดอันมิโทษถึงตาย และเขาถูกประหารชีวิต และแขวนเขาไว้ที่ต้นไม้ 23 อย่าให้ศพตกอยู่ที่ดินไม้สามคืน ท่านจงฝังเขาเสียในวันเดียวกันนั้น (ด้วยว่าผู้ที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ไม่ต้องถูกฝังแต่โดยพระเจ้า) ท่านอย่ากระทำให้แผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นเป็นมลทิน"

Chapter 22

1 "เมื่อท่านทั้งหลายเห็นวัวหรือแกะของที่น้องของท่านหลงมาอย่านิ่งเฉยเสีย จงพาตัวเหล่านั้นกลับไปให้ที่น้องของท่าน 2 ถ้าบ้านเขาอยู่ไม่ใกล้ หรือท่านไม่รู้จักตัวเขา จงนำตัวนั้นมาไว้ที่บ้านของท่านและให้อยู่กับท่านจนพบน้องมาเที่ยวหา แล้วท่านจงมอบคืนให้เขาไป 3 ลาของที่น้องท่านถึงจิ้นให้เหมือนกัน เสื้อผ้าของที่น้องท่านถึงจิ้นให้เหมือนกัน สิ่งใดของที่น้องที่หายไป และที่ท่านพบตัวท่านจงคืนให้เหมือนกัน ท่านอย่านิ่งเฉยเสีย 4 ถ้าท่านเห็นลาหรือวัวของที่น้องล้มอยู่ตามทาง อย่านิ่งเฉยเสีย ท่านจงช่วยพยุงตัวเหล่านั้นขึ้นอีก 5 อย่าให้ผู้หญิงสามใส่สิ่งที่เป็นของผู้ชาย และอย่าให้ผู้ชายคนใดคนหนึ่งสามใส่เสื้อผ้าของผู้หญิง เพราะทุกคนที่กระทำเช่นนั้นก็เป็นที่สะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน 6 ถ้าท่านเผอิญไปพบร้างนอยู่ตามทาง บนต้นไม้หรือที่พื้นดิน มีลูกนกหรือไข่และแม่มันกกอยู่บนลูกนกหรือไข่ นั้น ท่านอย่าเอาแม่มันกกกับลูกนกไป 7 ท่านจงปล่อยแม่มันกไปเสีย แต่ลูกนกนั้นท่านจะเอาไปเป็นของท่านก็ได้ เพื่อท่านจะไปดีมาดี และท่านจะมีอายุยืนนาน 8 เมื่อท่านก่อเรือนใหม่ จงก่อขอบขึ้นกันไว้ที่ดาดฟ้าหลังคา เพื่อท่านจะมีได้นำโทษเนื่องด้วยโลหิตตกมาสู่เรือนนั้น เพราะมีคนพลัดตกลงมาจากหลังคาตาย

9 อย่าเอาเมล็ดพืชสองชนิดหว่านลงในสวนงุ่นของท่าน
เกรงว่าทั้งพืชผลที่ท่านหว่านและผลงุ่นของสวนนั้นเป็นมลทิน
10 ท่านอย่าเอาวัวและลาเข้าเทียมไถด้วยกัน
11 ท่านอย่าสวมเครื่องแต่งกายที่ทำด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน
12 ท่านจงทำพู่ห้อยไว้ที่มุมทั้งสี่ของชายเสื้อคลุมของท่าน ซึ่งท่านใช้คลุมตัว
13 ถ้าชายคนใดได้กรรยา และได้สวมเสื้ออยู่บนาง แล้วเกิดเกลียดชังนาง
14 และหาเหตุว่าหญิงนั้นประพฤติสิ่งน่าอาย กระทำให้ชื่อเสียงของนางเสียหาย โดยกล่าวว่า
'ตัวรับหญิงคนนั้นมาเป็นกรรยา ครั้นข้าฯข้ามสกลับนางก็เห็นว่านางมิได้เป็นพรหมจารี'
15 บิดาของหญิงสาวคนนั้นและมารดาจะต้องนำของสำคัญอันเป็นพยานว่า
หญิงนั้นเป็นพรหมจารีมาให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นที่ประตูเมือง
16 และบิดาของหญิงสาวนั้นจะบอกกับพวกผู้ใหญ่ว่า
'ข้าได้ยกลูกสาวของข้าให้เป็นกรรยาชายคนนี้ และเขากลับเกลียดชัง
17 ดูกิด ชยผู้หนึ่งหาเหตุกล่าวติเตียนว่า "ตัวเจ้าไม่เห็นว่าเป็นบุตรสาวของท่านเป็นพรหมจารีเลย"
นี่แหละเป็นของสำคัญว่าลูกสาวของข้าเป็นหญิงพรหมจารี'
แล้วเขาจะคลี่ผ้าขึ้นออกต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นให้เป็นพยาน
18 ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นรับชายคนนั้นมาเป็นชย
19 และปรับเขาเป็นเงินหนึ่งร้อยเชเซล และมอบเงินนั้นให้แก่บิดาของหญิงสาว
เพราะเขาทำให้หญิงพรหมจารีอิสราเอลคนหนึ่งเสียชื่อ หญิงนั้นจะเป็นกรรยาของเขาต่อไป
เขาจะหย่าร้างไม่ได้ตลอดชีวิต
20 แต่ถ้าเรื่องนั้นเป็นความจริง และหาของสำคัญอันเป็นพยานว่า
หญิงนั้นเป็นพรหมจารีสำหรับหญิงสาวนั้นไม่ได้
21 เขาจะพาหญิงสาวนั้นออกมานอกประตูเรือนบิดาของเธอ
แล้วพวกผู้ชายในเมืองของเธอจะเอาหินขว้างเธอให้ตาย
เพราะเธอได้กระทำความโง่เขลาในอิสราเอล คือเป็นหญิงโสเภณีในเรือนของบิดา
ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วออกจากท่ามกลางท่าน
22 ถ้าพบชายคนหนึ่งไปร่วมกักรรยาของคนอื่น ทั้งสองคน
คือชายที่ไปร่วมกักรรยาและหญิงคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย
ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วจากอิสราเอล
23 ถ้ามีหญิงพรหมจารีคนหนึ่งหมั้นไว้กับสามีแล้ว และมีชายคนหนึ่งไปพบเธอในเมือง
และได้ร่วมกักรรยา
24 ท่านจงพาเขาทั้งสองออกไปยังประตูเมืองนั้น และท่านจงขว้างเขาทั้งสองด้วยหินให้ตายเสีย
หญิงสาวคนนั้นเพราะมิได้ร้องไว้อายวขึ้นแม้ว่าจะอยู่ในเมือง
ชายคนนั้นเพราะว่าเขาได้พยายามเกียติกรรยาของเพื่อนบ้าน
ดังนี้แหละท่านทั้งหลายจะขจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน
25 แต่ถ้าชายคนหนึ่งไปพบหญิงสาวที่คนอื่นหมั้นไว้แล้วที่กลางทุ่ง
ชายคนนั้นจับตัวหญิงคนนั้นและได้ร่วมกักรรยา
เฉพาะผู้ชายคนที่ร่วมกักรรยาเท่านั้นจะต้องมีโทษถึงตาย
26 แต่ท่านอย่าทำโทษหญิงสาวนั้นเลย ฝ่ายหญิงสาวนั้นไม่มีความผิดสิ่งใดที่จะต้องมีโทษถึงตาย
เพราะคดีเรื่องนี้ก็เหมือนกับคดีเรื่องชายคนหนึ่งเอาตัวคู่และฆ่าเพื่อนบ้านของตน
27 เพราะชายนั้นพบเธอที่กลางทุ่ง
แม้ว่าหญิงสาวที่เขาหมั้นไว้คนนั้นจะร้องขอความช่วยเหลือก็ไม่มีผู้ใดมาช่วยได้
28 ถ้าชายคนหนึ่งพบหญิงพรหมจารีซึ่งไม่มีคนหมั้น เขาจึงจับตัวเธอและได้ร่วมกักรรยาเมื่อมีผู้รู้เห็น
29 แล้วชายผู้ที่ได้ร่วมกักรรยานั้นจะต้องมอบเงินห้าเชเซลให้แก่บิดาของหญิงสาวคนนั้น
และเธอจะตกเป็นกรรยาของเขา เพราะเขาได้พยายามเกียติเธอ
เขาจะหย่าร้างเธอไม่ได้ตลอดชีวิตของเขา
30 ห้ามมิให้ผู้ชายคนใดเอากรรยาของบิดามารดาเป็นกรรยาของตน
และห้ามมิให้เปิดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา"

Chapter 23

1 "ชายคนใดได้รับบาดเจ็บที่ถูกอันธพาลหรือร้ายะสืบพันธุถูกตัดออก
อย่าให้เขานับในชุมนุมของพระเยโฮวาห์
2 ห้ามมิให้คนที่ไม่มีพ้อเข้าในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์
อย่าให้ลูกหลานของเขาเข้าในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์จนถึงสืบชั่วอายุคน
3 อย่าให้คนอัมโหมหรือคนโง่เขลาเข้าในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ บุคคลที่เป็นลูกหลานของคน
ทั้งสองตระกูลนี้ห้ามมิให้เขานับในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์เลยจนถึงสืบชั่วอายุคน
4
เพราะว่าคนเหล่านี้มิได้มาต้อนรับท่านทั้งหลายตามทางด้วยขนมปังและน้ำเมื่อท่านออกจากอียิปต์
และเพราะว่าเขาได้จ้างบาลาอัมบุตรชายเบเอร์มาจากบิโธรแห่งเมโสโปเตเมียให้สาปแช่งท่านทั้ง
หลาย
5 อย่างไรก็ตามก็ดีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านมิได้ฟังบาลาอัม
แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเปลี่ยนคำสาปแช่งให้เป็นคำอวยพรท่าน
เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรักท่าน
6 ท่านอย่าเสริมสันติภาพหรือความเจริญให้เขาตลอดชีวิตของท่านทั้งหลายเป็นนิตย์
7 ท่านทั้งหลายอย่าเกลียดคนเอโดม เพราะเขาเป็นพี่น้องของท่าน ท่านอย่าเกลียดคนอียิปต์
เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนต่างด้าวอยู่ในแผ่นดินของท่านนี้
8 เด็กชั่วอายุที่สามซึ่งเกิดกับคนเหล่านี้จะเข้าในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ก็ได้
9 เมื่อท่านออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน ท่านจงระวังตัวให้พ้นจากสิ่งชั่วทุกอย่าง
10 ถ้าคนใดในพวกท่านไม่สะอาดด้วยเหตุการณที่เกิดขึ้นในเวลากลางคืน เขาต้องไปอยู่นอกค่าย
อย่าให้เขาเข้ามาในค่าย
11 แต่เมื่อถึงเวลาเย็นแล้วให้เขาอบหน้าชำระตัว
และเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้วเขาจะกลับเข้ามาในค่ายก็ได้
12 ท่านทั้งหลายต้องมีที่ภายนอกค่าย เพื่อจะออกไปฝังได้

13 และท่านต้องมิได้เสียมรามาไว้กับเครื่องอาวุธ และเมื่อท่านนั่งลงในที่ซึ่งนอนก็นั้น
ท่านจงใช้ไม้สอดหลุมไว้ และหันไปกลบสิ่งปฏิกูลของท่านเสีย
14 เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางค่ายของท่าน
เพื่อจะช่วยท่านให้พ้น และมอบศัตรูของท่านไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นค่ายของท่านต้องบริสุทธิ์
เพื่อพระองค์จะไม่ทอดพระเนตรสิ่งโสโครกในหมู่พวกท่าน และเสด็จไปเสียจากท่าน
15 ถ้ามีทาสหนีจากนายของเขาอยู่กับท่าน อย่าจับทาสนั้นไปส่งนายของเขา
16 จงให้ทาสนั้นอยู่กับท่าน อยู่ในหมู่พวกท่าน
ให้ผู้นั้นที่ซึ่งเขาจะเลือกในประตูเมืองหนึ่งประตูเมืองใดตามความพอใจของเขา
อย่ากดขี่ข่มเหงเขาเลย
17 ผู้หญิงชาวอิสราเอลนั้น อย่าให้คนหนึ่งคนใดเป็นหญิงโสเภณี
อย่าให้บุตรชายอิสราเอลคนหนึ่งคนใดเป็นเกะเทย
18 ท่านอย่านำคำจ้างของหญิงโสเภณี หรือคำซื้อขายสุนัข
มาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อกระทำตามคำสัตย์ปฎิญาณใด ๆ
เพราะของทั้งสองอย่างนี้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
19 ท่านอย่าให้พี่น้องของท่านยืมเงินเพื่อเอาดอกเบี้ย ไม่ว่าดอกเบี้ยเงินกู้
หรือดอกเบี้ยเครื่องมือรถไถ หรือดอกเบี้ยของสิ่งใด ๆ ที่ให้ยืมเพื่อเอาดอกเบี้ย
20 ท่านจะให้คนต่างด้าวยืมเพื่อเอาดอกเบี้ยก็ได้ แต่สำหรับพี่น้องของท่าน
ท่านอย่าให้ยืมเพื่อเอาดอกเบี้ย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านใน
ทุกสิ่งซึ่งมือท่านกระทำในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น
21 เมื่อท่านปฏิบัติพลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าละเลยไม่ทำตามคำปฏิญาณนั้น
เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเรียกเอาจากท่านเป็นแน่ และท่านจะมีบาป
22 ถ้าท่านจงใจไม่ปฏิบัติ ท่านก็จะไม่มีบาป
23 ท่านจงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำที่ผ่านออกมาจากริมฝีปากของท่าน
ตามที่ท่านได้สมัครใจปฏิบัติพลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ซึ่งท่านสัญญาด้วยปากของท่านแล้ว
24 เมื่อท่านเข้าไปในสวนงุ่นแห่งเพื่อนบ้านของท่าน
ท่านจะรับประทานผลงุ่นให้อิ่มหนำตามที่ท่านปรารถนาก็ได้ แต่อย่าใส่ในภาชนะของท่านไป
25 เมื่อท่านเข้าไปในนาของเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะเอาเมล็ดตรงข้ามมาก็ได้
แต่ท่านจะมิได้ยั่วเกี่ยวข้าวของเพื่อนบ้านของท่านไม่ได้"

Chapter 24

1 "เมื่อชายคนใดคนหนึ่งมีการยาแต่งงานอยู่กินด้วยกันกับนาง
และต่อมานางไม่เป็นที่ชอบในสายตาของสามีเพราะเขาพบสิ่งมลทินในตัวนาง
ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าใส่มีอนาง แล้วไล่ออกจากเรือนไป
2 และนางก็ออกจากเรือนไปเสีย และถ้านางไปเป็นกรรยาของชายอีกคนหนึ่ง
3 และสามีคนหลังนี้ตั้งนางจึงทำหนังสือหย่าใส่มีอนางแล้วไล่ออกจากเรือน
หรือสามีคนหลังนี้ที่ได้นางเป็นกรรยาก็แก่ความตาย
4 สามีคนเดิมที่ได้ไล่นางไปนั้นจะรับนางหลังจากที่นางเป็นมลทินแล้วกลับมาเป็นกรรยาอีกไม่ได้
เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายอย่ากระทำให้แผ่นดินซึ่ง
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นมียาป
5 เมื่อชายคนใดมีการยาใหม่ ๆ ให้นำผู้หนึ่งต้องไปพัว หรือทำราศกรอย่างใด
ให้เขาอยู่บ้านป็นหนึ่งเพื่อเขาจะให้กรรยาซึ่งเขาได้มานั้นมีความสุข
6 อย่าให้ผู้ใดขโมยไม่หรือหินไม่ลูกปฎิญาณไว้เป็นประกัน
เพราะสิ่งที่ยึดเป็นประกันนั้นเขาได้เสียชีวิตของเขา
7 ถ้าชายคนใดถูกเขาจับได้ว่าได้ลักพี่น้องคนอิสราเอลหนึ่งคนใดไปใต้เป็นทาสหรือชายเสีย
ชโมยคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน
8 ท่านทั้งหลายจงระวังเรื่องโรครื้อถอน จงระวังที่จะกระทำตามคำชี้แจงของปโรหิตคนเลวี
ดังที่ข้าพเจ้าได้บัญชาเขาไว้ ท่านจงระวังที่จะทำตามอย่างนั้น
9 จงระลึกถึงเรื่องที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำแก่มีเรียมตามทาง
เมื่อท่านทั้งหลายออกจากอียิปต์แล้ว
10 เมื่อท่านทั้งหลายให้พี่น้องของมิมีสิ่งใด อย่าเข้าไปในเรือนของเขาและเอาสิ่งที่เขาใช้เป็นประกัน
11 ท่านจงยืนอยู่ภายนอก และคนที่ยืมนั้นจะนำของประกันออกมาให้ท่านเอง
12 ถ้าเขาเป็นคนยากจน อย่าเอาของประกันนั้นเก็บไว้จนตามคืน
13 เมื่อดวงอาทิตย์ตกท่านจงเอาของประกันนั้นมาคืนให้เขา เพื่อเขาจะมีของคลุมตัวเมื่อเวลานอน
และอวยพรแก่ท่าน นี่จะเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน
เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
14 ท่านอย่าข่มขู่ลูกจ้างที่เป็นคนยากจนและขัดสน ไม่ว่าเขาจะเป็นพี่น้องของท่าน
หรือคนต่างด้าวอยู่ในแผ่นดินภายในประตูเมืองของท่าน
15 ท่านจงจ่ายเงินค่าจ้างวันนั้นให้แก่เขา ก่อนดวงอาทิตย์ตก เพราะเขาเป็นคนยากจน
และมีใจจดจ่ออยู่ที่ค่าจ้างนั้น ด้วยเกรงว่าเขาจะกล่าวหาท่านต่อพระเยโฮวาห์
และจะเป็นความบาปแก่ท่าน
16 อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน
หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน
ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของคนนั้นเอง
17 ท่านทั้งหลายอย่าให้เสียความยุติธรรมซึ่งควรได้แก่คนต่างด้าว หรือการได้แก่ลูกกำพร้าพ่อ
และอย่ารับสินไต่ของแม่ม่ายไว้เป็นประกัน
18 แต่ท่านพึงจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในอียิปต์
และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้นำท่านออกจากที่นั่น
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนี้
19 เมื่อท่านเกี่ยวข้าวในนาของท่าน และลิมฟ่อนข้าวไว้ในนาฟ่อนหนึ่ง อย่ากลับไปเอามาเลย
ให้เป็นของคนที่ต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย
เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอวยพระพรแก่กิจการทั้งหลายแห่งมือของท่าน

20 เมื่อท่านฟาดต้นมะกอกเทศ ท่านอย่าเก็บที่กิ่งเดิมสักครั้งที่สอง ให้เหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย

21 เมื่อท่านเก็บผลองุ่นจากสวนองุ่นของท่าน ท่านอย่าไปเก็บเล็มอีก จงเหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ทั้งลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย

22 ท่านจงจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนั้น"

Chapter 25

1 "ถ้าสองคนเป็นความกันถึงโรงศาล เมื่อพวกผู้พิพากษาพิจารณาความของเขาทั้งสองแล้ว และประกาศความบริสุทธิ์ของฝ่ายถูก และกล่าวโทษฝ่ายผิด

2 ถ้าผู้ผิดสมควรถูกโบยก็ให้ผู้พิพากษาให้เขานอนลง แล้วกำหนดให้โบยต่อหน้ามากน้อยตามความผิดของผู้นั้น

3 ให้โบยเขาสิบที่ก็ได้ แต่อย่าให้เกินนั้นไปเลย เกรงว่าถ้าโบยเขากินนั้น พี่น้องของท่านก็เป็นที่ถูกดูของท่าน

4 อย่าเอาตะกร้าครอบปากไว้ เมื่อมันกำลังปวดขาอยู่

5 ถ้าพี่น้องอยู่ด้วยกัน และคนหนึ่งตายเสียหามิบุตรไม่ ภรรยาของผู้ที่ตายนั้นจะออกไปเป็นภรรยาของคนนอกไม่ได้ ให้พี่น้องของสามีนางเข้าไปหานางและรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา และทำหน้าที่ของสามีแก่นาง

6 บุตรหัวปีที่เกิดมากับหญิงคนนั้นให้สืบชื่อพี่น้องคนที่ตายไปนั้น เพื่อชื่อของเขาจะมีได้กลับไปจากอิสราเอล

7 ถ้าชายคนนั้นไม่ประสงค์จะรับภรรยาของพี่น้องของเขา ก็ให้ภรรยาของพี่น้องของเขาไปหาพวกผู้ใหญ่ที่ประตูเมืองและกล่าวว่า 'พี่น้องของสามีฉันไม่ยอมสืบชื่อของพี่น้องของเขาในอิสราเอล เขาไม่ยอมรับหน้าที่ของสามีของดิฉัน'

8 แล้วพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจะเรียกชายคนนั้นมาพูดกับเขา ถ้าเขายืนยัน โดยกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะรับนาง'

9 แล้วนางนั้นจะเข้าไปใกล้ชายคนนั้นต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ตั้งเอารองเท้าของชายคนนั้นออกมาข้างหนึ่ง และถ่มน้ำลายรดหน้าชายนั้นแล้วกล่าวว่า 'ต้องกระทำเช่นนั้นกับผู้ชายที่ไม่ยอมสร้างครอบครัวของพี่น้องของตน'

10 ในอิสราเอลเขาจะเรียกชื่อครอบครัวนี้ว่า 'วงศ์วานที่รองเท้าถูกดึงออก'

11 ถ้าชายสองคนวิวาทพบตีกันและภรรยาของชายคนหนึ่งเข้ามาใกล้ช่วยสามีของตนให้พ้นจากมือของคู่ตี และนางยืนมือออกเค้นของลับของผู้ชายคนนั้น

12 ท่านจงตัดมือของนางทิ้งเสีย อย่าให้ตาของท่านสงสารนางเลย

13 ท่านอย่ามีลูกตุ้มสำหรับตาชั่งต่างกันไปไว้ในถุง อันหนึ่งหนักอันหนึ่งเบา

14 ในเรือนของท่านอย่าให้มีเครื่องตวงสองชนิด ในถุงอันหนึ่งเล็กอันหนึ่งใหญ่

15 ท่านจงมีลูกตุ้มอันสมบูรณ์และเที่ยงตรงและมีถั่งตวงอันสมบูรณ์และเที่ยงตรง เพื่อว่าวันคืนของท่านจะยืนนานในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน

16 เพราะว่าทุกคนที่กระทำสิ่งเหล่านี้ และทุกคนที่กระทำสิ่งต่างๆอย่างไม่ชอบธรรมก็เป็นผู้ที่นำสะเดือยขึ้นต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

17 จงระลึกถึงการที่คนอมาเลศกระทำแก่ท่านทั้งหลายตามทางที่ท่านออกจากอียิปต์

18 เขาได้ออกมาพบท่านตามทาง และโจมตีพวกที่อยู่รั้งท้าย คือบรรดาคนที่อ่อนกำลังที่อยู่รั้งท้าย เมื่อท่านอ่อนเพลียเมื่อยล้า เขามีได้ยาเกรงพระเจ้า

19 เพราะฉะนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านหยุดพักจากบรรดาศัตรูที่อยู่รอบข้างแล้ว

ในแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดกให้เป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านทั้งหลายจงทำลายล้างคนอมาเลศเสียจากความทรงจำภายใต้ฟ้า ท่านทั้งหลายอย่าลืมเสีย"

Chapter 26

1 "เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก และท่านเข้ายึดเป็นกรรมสิทธิ์ และอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นแล้ว

2 ท่านจงเอาผลแรกทั้งหมดจากดินซึ่งท่านเกี่ยวเก็บมาจากแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน จงนำผลนั้นใส่กระเจาดินไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ เพื่อให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น

3 ท่านจงไปหาปุโรหิตผู้ประจำเวรอยู่ในเวลานั้น และกล่าวแก่เขาว่า 'ข้าพเจ้ายอมรับในวันนี้แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ข้าพเจ้าได้เข้ามาในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฎิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย'

4 แล้วปุโรหิตจะรับกระเจาดินไปจากมือของท่าน และวางไว้ที่หน้าแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

5 และท่านจงตอบสนองต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า 'บิดาของข้าพระองค์เป็นชาวซีเรียที่กาลักซิมคนอยู่ ท่านลงไปในอียิปต์และอาศัยอยู่ที่นั่นมีแต่จำนวนน้อย ที่นั่นท่านก็กลายเป็นประชาชาติหนึ่งใหญ่โตแข็งแรงและมีพลเมืองมาก

6 และชาวอียิปต์ต่างก็เกลียดชังเราและข่มเหงเรา และทำให้เราทำงานหนัก

7 แล้วเมื่อเราร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา พระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงของเรา ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา การลำบากของเรา การถูกบีบคั้นของเรา

8 และพระเยโฮวาห์ทรงนำเราทั้งหลายออกจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และด้วยพระกรที่ยืดยอดออก ด้วยความน่ากลัวยิ่ง ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ

9 พระองค์ทรงนำเรามาที่นี่และประทานแผ่นดินนี้แก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์

10 ตั้งแต่พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ดูก่อเกิด บดนี้ข้าพระองค์นำผลรุ่นแรกมาจากแผ่นดินนั้นซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์' และท่านจงวางสิ่งของนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และกราบนมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

11 ท่านจงปฐพีตราึงด้วยของดีทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และครอบครัวของท่าน แก่ตัวท่านเอง และคนเลวี และคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกท่าน

12 เมื่อท่านถวายสิ่งสักหนึ่งทั้งหลายจากผลไม้อของท่านเสร็จแล้วในปีที่สามอันเป็นปีสืบสักหนึ่ง คือให้สืบสักหนึ่งนั้นแก่คนเลวีและคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย เพื่อเขาจะได้รับประทานให้อิ่มหนำภายในประตูเมืองของท่าน

13 แล้วท่านจงทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า 'ข้าพระองค์ยกส่วนศักดิ์สิทธิ์ออกจากบ้านของข้าพระองค์แล้ว และยิ่งกว่านั้นข้าพระองค์ก็ได้ให้แก่คนเลวีและคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย ตามพระบัญญัติซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้แก่ข้าพระองค์ทุกประการ

ข้าพระองค์มิได้ละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ในข้อใดเลย และข้าพระองค์มิได้ลืมเลย

14 ข้าพระองค์มิได้รับประทานสืบสักหนึ่งเมื่อข้าพระองค์ไว้ทุกซ์หรือยกส่วนได้ออกไปเมื่อข้าพระองค์เป็นมลทิน หรืออุทิศส่วนใดเพื่อผู้ตาย

แต่ข้าพระองค์ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์

15 ข้าพระองค์ได้กระทำตามทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้

16 ขอพระองค์ทอดพระเนตรจากสาดนประทับบริสุทธิของพระองค์คือจากสวรรค์ และขอทรงอำนวยพระพรแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ และแก่ที่ดินซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย

ดังที่พระองค์ทรงปฎิญาณไว้กับบรรพบุรุษของข้าพระองค์

เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์'

16 วันนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาท่าน ให้กระทำตามกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านี้ ฉะนั้นท่านจะรังviceกระทำตามด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน

17 ในวันนั้นท่านได้ยอมรับแล้วว่า พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของท่าน และท่านจะดำเนินตามพระมรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ พระบัญญัติ และคำตัดสินของพระองค์ และจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์

18 และในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงรับว่า ท่านทั้งหลายเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน และว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติทั้งสิบของพระองค์

19 และว่าพระองค์จะทรงตั้งท่านให้สูงเหนือบรรดาประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง

ในเรื่องสรรเสริญ ชื่อเสียงและเกียรติยศ

และว่าท่านจะเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ตรัสแล้ว"

Chapter 27

1 โมเสสและพวกผู้ใหญ่ของชนอิสราเอลได้บัญชาประชาชนว่า "จงรักษาพระบัญญัติทั้งสิบซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้

2 ในวันที่ท่านทั้งหลายจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านจงตั้งศิลาก้อนใหญ่ขึ้น เอาปูนโบกเสีย

3 แล้วท่านจงจารึกบรรดาถ้อยคำของพระราชนิพนธ์นี้ไว้บนนั้น เมื่อท่านข้ามไปเพื่อเข้าแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน เป็นแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์

ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญาไว้กับท่าน

4 ฉะนั้นเมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว

บนภูเขาเอบาลท่านจงตั้งศิลาเหล่านี้ตามเรื่องซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วจงโบกเสียด้วยปูน

5 และท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่นั่น เป็นแท่นศิลา อย่าใช้เครื่องมือเหล็กตัดศิลาขึ้น

6 ท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยศิลาที่ไม่ต้องตกแต่ง และท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้นแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

7 และท่านจงถวายสันติบูชา และรับประทานเสียที่นั่น และท่านจงปฐพีตราึงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

8 และท่านจงจารึกบรรดาถ้อยคำของพระราชนิพนธ์นี้บนศิลาน้อยอย่างชัดเจน"

9 โมเสสและปุโรหิตคนเลวีได้กล่าวแก่ชนอิสราเอลทั้งหลายว่า "โอ อิสราเอล จงเจียบและสดับตรับฟัง วันนี้ท่านทั้งหลายได้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

10 เพราะฉะนั้นท่านจงเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้"

11 ในวันเดียวกันนั้นโมเสสได้กำชับประชาชนว่า

12 "เมื่อท่านทั้งหลายยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนั้นแล้ว ให้คนต่อไปนี้เป็นบนภูเขากริซิมกล่าวคำอวยพรแก่ประชาชน คือสิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ โยเซฟและเบนยามิน

13 และให้คนต่อไปนี้เป็นแห่งอยู่บนภูเขาเอบาล คือรูเบน กาด อาเชอร์ เศบูลุน ดานและนัฟทาลี

14 และให้คนเลวีกล่าวประกาศแก่ชนอิสราเอลทั้งปวงด้วยเสียงดังว่า

15 'ผู้ที่กระทำการเป็นรูปสลักหรือรูปหล่อ ซึ่งเป็นสิ่งที่นาสะอีเดียนต่อพระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่ทำด้วยฝีมือช่าง และตั้งไว้ในที่ลับก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง'

ให้ประชาชนทั้งปวงตอบและกล่าวว่า 'เอเมน'

16 'ผู้ใดหมิ่นประมาทบิดาของตนหรือมารดาของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง'

ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'

17 'ผู้ใดที่ยักยอกเสนาของตนเพื่อนบ้าน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'

18 'ผู้ใดพาให้คนตาบอดหลงทาง ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'

19 'ผู้ใดพาให้เสียความยุติธรรมอันควรได้แก่คนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'

20 'ผู้ใดสมสู่กับภรรยาของบิดาตน เพราะเขาได้เป็ดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง'

ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'
21 'ผู้ใดสมสู่กับสัตว์เดียรฉานชนิดใดๆก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'
22 'ผู้ใดที่สมสู่กับพี่สาวหรือน้องสาว จะเป็นบุตรสาวของบิดาหรือบุตรสาวของมารดาของตนก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'
23 'ผู้ใดสมสู่กับเมียของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'
24 'ผู้ใดฆ่าเพื่อนบ้านของตนอย่างลับๆ ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'
25 'ผู้ใดรับสินบนให้ฆ่าบุคคลที่มีได้กระทำผิด ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'
26 'ผู้ใดไม่ดำรงบรรดาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้โดยการกระทำตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'"

Chapter 28

1 "ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และระวังที่จะกระทำตามบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตั้งท่านไว้ให้สูงกว่าบรรดาประชาชาติทั้งหลายทั่วโลก
2 บรรดาพระพรเหล่านี้จะตามมาทันท่าน ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
3 ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในทุ่งนา
4 ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่านและผลแห่งสัตว์ของท่านจะรับพระพร คือฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มมากขึ้น
5 กระจาดของท่าน และรวงนวดแบ่งของท่านจะรับพระพร
6 ท่านจะรับพระพรเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับพระพรเมื่อท่านออกไป
7 พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ศัตรูผู้ลุกขึ้นต่อสู้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน เขาจะออกมาต่อสู้ท่านทางหนึ่ง และหนีให้พ้นหน้าท่านเจ็ดทาง
8 พระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาพระพรให้แก่งานของพระยา และบรรดากิจการที่มีของท่านกระทำ และพระองค์จะทรงอวยพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
9 พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งท่านให้เป็นชนชาติบริสุทธิ์แด่พระองค์ ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณแก่ท่านแล้ว ถ้าท่านรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมรรคาของพระองค์
10 และชนชาติทั้งหลายในโลกจะเห็นว่าเขาเรียกท่านตามพระนามพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจะเกรงกลัวท่าน
11 พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายอุดมสมบูรณ์ไปด้วยผลแห่งตัวของท่าน ผลของฝูงสัตว์ของท่าน และผลแห่งพื้นดินของท่าน ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้ท่าน
12 พระเยโฮวาห์จะทรงเปิดคลังที่ซ่อนของพระองค์ ประทานแผ่นดินแก่แผ่นดินของท่านตามฤดูกาล และทรงอวยพระพรแก่กิจการนำมือของท่าน และท่านจะให้ประชาชาติหลายประชาชาติขยิย แต่ท่านจะไม่ขยิยเขา
13 ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ และระวังที่จะกระทำตาม พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านเป็นหัว ไม่ใช่ใต้เป็นทงกระทำให้สูงขึ้นทางเดียว มิใช่ให้ต่ำลง
14 และท่านจะไม่หันเหไปจากถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ โดยหันไปทางขวามือหรือทางซ้าย ไปติดตามปรนนิบัติพระอื่น
15 แต่ต่อมาถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และไม่ระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ทั้งปวงของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วบรรดาคำสาปแช่งเหล่านี้จะตามมาทันท่าน
16 ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในทุ่งนา
17 กระจาดของท่านและรวงนวดแบ่งของท่านจะรับคำสาปแช่ง
18 ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่าน ฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มจะรับคำสาปแช่ง
19 ท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านออกไป
20 พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้คำสาปแช่ง ความมวนวาย และการดำเนินมีขึ้นแก่บรรดากิจการที่มีของท่านกระทำท่านจะถูกทำลายและพินาศอย่างรวดเร็ว เนื่องด้วยความชั่วซึ่งท่านได้กระทำเพราะท่านได้ทอดทิ้งเราเสีย
21 พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้โรคร้ายติดพันท่าน จนพระองค์ทรงเผาผลาญท่านให้สิ้นเสียจากแผ่นดิน ซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น
22 พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยความขุบหมอม และด้วยความไต่ ความอึกเสบ ความรื้ออย่างรุนแรง ด้วยดาบ ด้วยพายุรื้อถอนกล้า ด้วยราศีเน และสิ่งเหล่านี้จะติดตามท่านไปจนท่านพินาศ
23 และฟ้าสวรรค์ที่อยู่เหนือศีรษะของท่านจะเป็นทองสัมฤทธิ์ และแผ่นดินที่อยู่ใต้ท่านจะเป็นเหล็ก
24 พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้ฝนในแผ่นดินของท่านเป็นฝนและละออง ลงมาจากอากาศอยู่เหนือท่านทั้งหลายจนกว่าท่านจะถูกทำลาย
25 พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรูของท่าน ท่านจะออกไปต่อสู้เขาทางเดียว แต่จะหนีให้พ้นหน้าเขาเจ็ดทาง และท่านทั้งหลายจะถูกถอนออกไปอยู่ตามบรรดาธารของน้ำทั่วโลก
26 ชกศพของท่านทั้งหลายจะเป็นอาหารของนกทั้งหลายในอากาศ และสำหรับสัตว์ป่าในโลก และไม่มีผู้ใดขับไล่ฝูงสัตว์เหล่านี้ไป
27 พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยฝียิปต์ ด้วยริตสิดวงทวารขึ้นรุนแรง ด้วยโรคกัดปัดลึกเปิด และด้วยโรคคัน ซึ่งจะรักษาไม่ได้
28 พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยโรควิกลจริต โรคตาบอด และให้จิตใจยุ่งเหยิง
29 ท่านจะต้องคลาไปในเวลาเที่ยง เหมือนคนตาบอดคลาไปในความมืด

และท่านจะไม่มีความเจริญในหนทางของท่าน ท่านจะถูกบีบคั้นและถูกปล้นอยู่เสมอ และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย
30 ท่านจะห่มหนัญของคนหนึ่งไว้เป็นกรรยา และชายอื่นจะเข้าไปสมสู่กับนาง ท่านจะก่อสร้างเรือนแต่จะไม่ได้อาศัยอยู่ในนั้น ท่านจะปลูกสวนองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้เก็บผลของนั้นเข้ามา
31 คนจะฆ่าวัวของท่านต่อหน้าต่อตาท่าน ท่านจะมีผู้รับประทานเนื้อวันนั้น เขาจะฆ่าแกะซึ่งลาไปต่อหน้าต่อตาท่าน และเขาจะไม่เอากลับคืนมาให้ท่าน ฝูงแกะและของท่านจะต้องเอาไปให้ศัตรูของท่าน และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย
32 เขาจะเอาบุตรชายและบุตรสาวของท่านไปให้แก่ประชาชาติอื่น ส่วนตาของท่านจะมองดูและมีมัวลงด้วยความอาลัยอาวรณ์ตลอดเวลา อำนาจนำมือของท่านก็ไม่สามารถจะป้องกันได้
33 ชนชาติที่ท่านไม่เคยรู้จักมาแต่ก่อนจะมารับประทานพืชผลแห่งแผ่นดินของท่าน และกินผลงานทั้งปวงของท่าน เขาจะบีบคั้นและเหยียบย่ำท่านเสมอไป
34 ดังนั้นภาพที่ท่านเห็นจึงจะกระทำให้ท่านบ่กลับใจไป
35 พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยฝีร้ายที่หัวเข่า และที่ขา ซึ่งท่านจะรักษาให้หายไม่ได้ เป็นดังแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อมของท่าน
36 พระเยโฮวาห์จะทรงนำท่าน และภักษัตริย์ผู้ที่ท่านแต่งตั้งไว้เหนือท่านนั้น ไปยังประชาชาติซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักมาก่อน ณ ที่นั้นท่านจะปรนนิบัติพระอื่นที่ท้าวด้วยไม้และด้วยหิน
37 ท่านจะเป็นที่นาตกตลึง เป็นคำภาซิด เป็นที่ตำราหาหมากลงสนชาติทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ทรงนำท่านไปนั้น
38 ท่านจะต้องเอาพืชไปหว่านไว้ในนาและเก็บผลเข้ามาแต่น้อย เพราะดึกแดงจะกัดกินเสีย
39 ท่านจะปลูกและแต่งต้นองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้อิ่มน้าองุ่นหรือกินผลเข้ามา เพราะตัวหนอนจะกินมันเสีย
40 ท่านจะมีดินมะกอกเทศอยู่ทั่วอาณาเขตของท่าน แต่ท่านจะไม่ได้น้ำมันมาชโลมตัวท่าน เพราะว่าผลมะกอกเทศของท่านจะร่วงหล่นเสีย
41 ท่านจะให้ก้านนิดยบุตรชายและบุตรสาว แต่จะไม่เป็นของท่าน เพราะเขาจะตกไปเป็นเชลย
42 ต้นไม้ทั้งหลายของท่านและผลจากพื้นดินของท่านนั้น ดึกแดงจะถือกรรมสิทธิ์
43 คนต่างดาวซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน จะสูงขึ้นเหนือท่านทุกที่ และท่านจะต่ำลงทุกที่
44 เขาจะให้ท่านทั้งหลายยืมของของเขาได้ และท่านจะไม่มิให้เขายืม เขาจะเป็นหัว และท่านจะเป็นหาง
45 ยิ่งกว่านั้นคำสาปแช่งทั้งหมดนี้จะตามหาท่าน และตามทันท่านจนกว่าท่านจะถูกทำลาย เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ที่รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์บัญชาท่านไว้
46 สิ่งเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญและกรรมที่ทรงรายอยู่เหนือท่าน และเหนือเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์
47 เพราะท่านมิได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยความรักจริงและใจยินดี เพราะเหตุนี้สิ่งสารพัดบริบูรณ์
48 เพราะฉะนั้นท่านจึงต้องปรนนิบัติศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงใช้มาต่อสู้ท่านด้วยความหิวและกระหาย เปลือยกายและขัดสนทุกอย่าง และพระองค์จะทรงวางแอกเหล็กบนคอของท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียสิ้น
49 พระเยโฮวาห์จะทรงนำประชาชาติหนึ่งมาต่อสู้กับท่านจากทางไกล จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก เร็วเหมือนนกอินทรีบินมา เป็นประชาชาติที่ท่านไม่รู้จักภาษาของเขา
50 เป็นประชาชาติที่มีหน้าตาดุร้าย คือผู้ซึ่งไม่เคารพคนแก่ และไม่โปรดปรานคนหนุ่มสาว
51 และจะรับประทานผลของฝูงสัตว์ของท่าน และพืชผลจากพื้นดินของท่าน จนท่านจะถูกทำลาย ทั้งเขาจะไม่เหลือตัว น้าองุ่นหรือน้ำมัน ลูกวัว หรือลูกแกะอันใดไว้ให้ท่าน จนกว่าเขาจะกระทำให้ท่านพินาศ
52 เขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองจนกำแพงสูงและเข้มแข็งซึ่งท่านไว้วางใจนั้นพังทลายลงทั่วแผ่นดินของท่าน คือเขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองทั่วแผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของ ท่านประทานแก่ท่าน
53 ท่านจะต้องรับประทานผลแห่งตัวของท่านเป็นอาหาร คือเนื้อบุตรชายและบุตรสาวของท่าน ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ในการล้อมและในความทุกข์ลำบากซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากนั้น
54 ผู้ชายสาวรายและสาวางเหลือเกินในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ตาเขาจะชั่วร้ายต่อพี่น้องของตน ต่อกรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของตนและต่อลูกจนสุดท้ายที่เหลืออยู่ก็ตน
55 จนเขาจะไม่ยอมให้ใครกินเนื้อลูกของตนซึ่งกำลังกินอยู่ เพราะไม่มีอะไรเหลือให้เขาอีกแล้วในการล้อมและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากทุกประตูเมือง
56 ผู้หญิงสาวรายและสาวางเหลือเกินในหมู่พวกท่าน ซึ่งไม่เจยย่างแก่ลงที่พื้นดินเพราะเป็นคนสาวางและสาวรายอย่างนั้น ตาเขาจะชั่วร้ายต่อสามีในอ้อมอกของเธอ และต่อบุตรชายและบุตรสาวของเธอ
57 ต่อภักซึ่งเพิ่งออกมาจากท้องของเธอ และต่อลูกแดงที่เพิ่งคลอด เพราะว่าเขาจะกินเป็นอาหารเจิบๆเพราะขัดสนทุกอย่าง ในการถูกล้อมและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากทุกประตูเมือง
58 ถ้าท่านทั้งหลายไม่ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งปวงของพระราชบัญญัติซึ่งเขียนไว้ในหนังสือ ม้วนนี้ ที่จะให้ยาเกรงพระนามที่ทรงสงสารีและที่น้าสะพึงกลัวนั้น คือพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
59 แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงนำมสู่ท่านและเชื้อสายของท่านด้วยภัยพิบัติอย่างผิดธรรมดา ภัยพิบัติร้ายแรงและอำนาจ และความเจ็บไข้ต่างๆที่ร้ายแรงและอำนาจ
60 ยิ่งกว่านั้นพระองค์จะทรงนำโรคทั้งหลายแห่งยิปต์ ซึ่งท่านกลัวนั้นมาสู่ท่าน และมันจะติดพันท่านอยู่
61 เช่นเดียวกันโรคทุกอย่างและภัยพิบัติทุกอย่าง ซึ่งมีได้ระบุไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้ พระเยโฮวาห์จะทรงนำมายังท่าน จนกว่าท่านทั้งหลายจะถูกทำลาย
62 ซึ่งพวกท่านทั้งหลายมีมากอย่างดวงดาวในท้องฟ้านี้ ท่านก็จะเหลือแต่จำนวนน้อย เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

63 และต่อมาซึ่งพระเยโฮวาห์พอพระทัยที่จะทรงกระทำต่อท่านและอำนวยพระพรให้ท่านทวีมากขึ้นนั้น
พระเยโฮวาห์ก็จะทรงพอพระทัยที่จะทรงทำให้ท่านพินาศและทำลายท่านเสียเช่นเดียวกัน
ท่านจะต้องถูกตัดทิ้งไปเสียจากแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น
64 และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจายไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
ตั้งแต่ที่สุดปลายโลกข้างนี้ไปถึงข้างโน้น ณ ที่นั้นท่านจะปรนนิบัติพระอื่น ๆ
ซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักคือ พระซึ่งต่างด้วยไม้และศิลา
65 เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางประชาชาติต่าง ๆ นั้น ท่านจะไม่พบความสบายเลย
ฝ่าเท้าของท่านจะไม่มีความหยุดพัก เพราะพระเยโฮวาห์จะประจานให้ท่านมีจิตใจที่หวาดหวั่น
มีตาที่มีลมว้างและมีชีวิตที่ค่อย ๆ วอดลง
66 และชีวิตของท่านก็จะแขวนอยู่ข้างหน้าท่านอย่างสงสัย
ท่านจะครั่นคร้ามอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน ไม่มีความสนใจในชีวิตของท่านเลย
67 ในเวลาเช้าท่านจะกล่าวว่า 'ถ้าเป็นเวลาเย็นก็จะดี' และในเวลาเย็นท่านจะกล่าวว่า
'ถ้าเป็นเวลาเช้าก็จะดี' เพราะความครั่นคร้ามซึ่งมีอยู่ในจิตใจของท่านนั้น
และเพราะสิ่งที่ตาท่านจะเห็น
68 และพระเยโฮวาห์จะนำท่านกลับมาทางเรือถึงอียิปต์ เป็นการเดินทางซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวว่า
ท่านจะไม่พบเห็นอีกเลย ณ ที่นั้นท่านจะต้องมอบตัวขายให้ศัตรูเป็นทาสชายและทาสหญิง
แต่จะไม่มีผู้ใดซื้อท่าน"

Chapter 29

1 ต่อไปเป็นนิตย์คำในพันธสัญญาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสให้กระทำกับคนอิสราเอลใน
แผ่นดินโมอับ นอกเหนือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับพวกเขาที่โฮเรบ
2 โมเสสเรียกบรรดาคนอิสราเอลมาและกล่าวแก่เขาว่า
"ท่านทั้งหลายได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านในแผ่นดินอียิปต์
ต่อฟาโรห์และต่อบรรดาข้าราชการบิราของท่าน และต่อประเทศของท่านทั้งสิ้น
3 ที่การทดลองใหญ่ซึ่งมีนัยตาของท่านได้เห็น ทั้งหมดอย่างสำคัญและการอัสการยิ่งใหญ่เหล่านั้น
4 แต่จนกระทั่งวันนี้พระเยโฮวาห์มิได้ประทานจิตใจที่เข้าใจ ตาที่มองเห็นได้
และหูที่ยินได้ให้แก่ท่าน
5 'เราได้้นำเจ้าอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี เลือดของเจ้ามิได้ขาดรินไปจากเจ้า
และรองน้ำมิได้ขาดหลุดไปจากเท้าของเจ้า
6 เจ้าทั้งหลายมิได้รับประทานขนมปัง เจ้ามิได้ดื่มน้ำอันหนึ่งหรือสุรา เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า
เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า'
7 และเมื่อท่านมาถึงที่นี้ สี่โหลกษัตริย์เมืองเฮธิบอน และโกลกษัตริย์เมืองบาซัน
ออกมาทาสกรรมกับเรา แต่เราทั้งหลายก็ได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป
8 เราบริบูรณ์แผ่นดินของเขาละมอับให้เป็นมรดกแก่คนรูเบน คนกาดี และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์
9 เพราะฉะนั้นจงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้
เพื่อท่านทั้งหลายจะจำไว้ในบรรดากิจการซึ่งท่านกระทำ
10 ในวันที่ท่านทั้งหลายทุกคนยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
คือบรรดาผู้หัวหน้าตระกูลทั้งหลาย พวกผู้ใหญ่ของท่าน และเจ้าหน้าที่ของท่าน
บรรดาผู้ชายของอิสราเอล
11 เด็กของท่าน ภรรยาของท่าน และคนต่างด้าวที่อยู่ในค่ายของท่าน ทั้งคนที่ตัดฟันให้ท่าน
และคนที่ตักน้ำให้ท่าน
12 เพื่อท่านจะได้เข้ามาในพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
คือในพันธสัญญาที่ปฏิญาณไว้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงกระทำกับท่านในวันนี้
13 เพื่อพระองค์จะทรงแต่งตั้งท่านทั้งหลายในวันนี้ให้เป็นประชาชนของพระองค์
และเพื่อพระองค์จะเป็นพระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ทรงตรัสกับท่านนั้น
และดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน คือกับอับราฮัม กับอิสอัคและกับยาโคบ
14 ข้าพเจ้ามิได้กระทำพันธสัญญากับคำปฏิญาณนี้กับท่านเท่านั้น
15 แต่กับผู้ที่ยืนอยู่กับเราทั้งหลายในวันนี้ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
และกับผู้ที่มิได้อยู่ที่นี้กับเราในวันนี้
16 (ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์อย่างไร
และเราทั้งหลายได้ผ่านท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งท่านทั้งหลายผ่านพ้นอย่างไร
17 ท่านทั้งหลายได้เห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของชาติทั้งหลายแล้ว คือเห็นรูปเคารพที่ทำด้วยไม้
ด้วยหิน และด้วยเงินและทอง ซึ่งอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย)
18 จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีชายหรือหญิงคนใด หรือครอบครัวใด หรือตระกูลใด ซึ่งในวันนี้จิตใจ
ของเขาหันไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไปปรนนิบัติพระของประชาชาติเหล่านั้น
เกรงว่าท่ามกลางท่านจะมีรากซึ่งเกิดขึ้นในจิตใจและบอระเพ็ด
19 และต่อมาเมื่อคนนั้นได้ยินถ้อยคำแห่งคำสาปแช่งนี้ จะหนีกายพรตัวเองในใจว่า
'แม้ข้าจะเดินด้วยความตึงตังตามใจของข้า ข้าก็จะป็นสุข
ไม่ว่าจะเอาการมาเหนือข้อความกระหายนั้น'
20 พระเยโฮวาห์จะมีได้ทรงให้ภัยแก่คนนั้น
แต่พระพิโรธของพระเยโฮวาห์และความหึงหวงของพระองค์จะพลุ่งขึ้นต่อชยคนนั้น
และคำสาปแช่งทั้งสิ้นซึ่งเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้จะตกอยู่เหนือเขา
และพระเยโฮวาห์จะทรงลบชื่อของเขาเสียจากใต้ฟ้า
21 แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงแยกเขาออกจากตระกูลคนอิสราเอลทั้งปวงให้ประสมหายและตามคำสาป
แช่งทั้งสิ้นของพันธสัญญา ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือของพระราชบัญญัตินี้
22 และคนชั่วร้ายต่อมากคือลูกหลานซึ่งเกิดมาภายหลังท่าน
และชนต่างด้าวซึ่งมาจากแผ่นดินที่อยู่ห่างไกล
จะกล่าวเมื่อเขาเห็นกบฏปิตาธิฆของแผ่นดินนั้นและโรคภัยซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เป็น
23 คือแผ่นดินทั้งหมดเป็นกำมะถันและเป็นเกลือ และถูกเผาไฟ ไม่มีใครปลูกหว่าน
และไม่มีการไถหว่าน เป็นที่ที่หญ้าไม่ออก เป็นการที่ถูกคว่ำอย่างโลโดมและโกโมราห์
เมืองอัดมาห์ เมืองเศโบอิม ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงจำด้วยความรักและพระพิโรธ

24 เออ ประชาชาติทั้งหลายจะกล่าวว่า 'ทำไมพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนั้นแก่แผ่นดินนี้
พระพิโรธมากมายเช่นนี้หมายความว่าอะไร'
25 แล้วคนจะพูดกันว่า
'เพราะเขาทอดทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา
ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับเขาเมื่อพระองค์ทรงพาเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์
26 ไปปรนนิบัติตนมีสารพระอื่น เป็นพระซึ่งเขาไม่เคยรู้จัก และซึ่งพระองค์มิได้ประทานแก่เขา
27 เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงหลั่งนิตลงแผ่นดินนี้
นำเอาบรรดาศาลาแช่งซึ่งจารึกไว้ในหนังสือนี้มาถึง
28 และพระเยโฮวาห์จึงทรงถอนรากเขาเสียจากแผ่นดินด้วยความกริ้ว
พระพิโรธและความเดือดดาลอันมากมาย และทิ้งเขาไปในอีกแผ่นดินหนึ่ง ดังที่เป็นอยู่วันนี้'
29 สิ่งลึกลับทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย
แต่สิ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลาย และของลูกหลานของเราเป็นนิตย์
เพื่อเราจะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้"

Chapter 30

1 "ต่อมาเมื่อบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้
คือพระพรและคำสาปแช่งซึ่งข้าพเจ้ากล่าวไว้ต่อหน้าท่านมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว
และท่านทั้งหลายระลึกขึ้นได้ในเมื่อท่านทั้งหลายอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขับไล่ท่านไปนั้น
2 และท่านก็หันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน และเชื้อ
พงศ์พระสุเสียงของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งข้าพเจ้าได้บัญญัติท่านในวันนี้ด้วยสุดจิตสุดใจของ
ท่าน
3 แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงให้ท่านคืนสู่สภาพเดิมและทรงพระกรุณาต่อ
ท่าน และจะรวบรวมพวกท่านทั้งหลายอีกจากชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรง
ให้ท่านทั้งหลายกระจ่ายไปอยู่นั้น
4 ถ้ามีคนของท่านที่ถูกขับไล่ไปอยู่สุดท้ายปลายสารพัด
จากที่นั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงรวบรวมท่านให้มา
จากที่นั้นพระองค์จะทรงนำท่านกลับ
5 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะนำท่านเข้ามาในแผ่นดิน
ซึ่งบรรพบุรุษของท่านยึดครองเพื่อท่านจะได้ยึดครอง และพระองค์จะทรงกระทำดีแก่ท่าน
และทวีมากขึ้นยิ่งกว่าบรรพบุรุษของท่าน
6 แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตัดสินใจของท่าน และใจของเชื้อสายของท่าน
เพื่อท่านจะได้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน
เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้
7
และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงให้คำสาปแช่งเหล่านี้ตกอยู่บนข้าศึกและผู้ที่เกี่ยวข้องซึ่งท่าน
คือผู้สมเริงท่านทั้งหลาย
8 และท่านทั้งหลายจะเชื้อฟังพระสุเสียงของพระเยโฮวาห์อีก
และกระทำตามพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญญัติท่านทั้งหลายในวันนี้
9 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านจำเริญมั่งคั่งอย่างยิ่งในบรรดากิจการที่มีอ่า
นกระทำ ในผลแห่งตัวของท่าน และในผลแห่งฝูงสัตว์ของท่าน และในผลแห่งที่ดินของท่าน
เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงปลื้มปิติที่จะให้ท่านจำเริญมั่งคั่งอีก
ดังที่พระองค์ทรงปลื้มปิติในบรรพบุรุษของท่าน
10 ถ้าท่านเชื้อฟังพระสุเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
โดยรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือของพระราชบัญญัตินี้
ถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน
11 เพราะว่าพระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ไม่ได้ปิดบังไว้จากท่าน
และไม่ทำท่านเห็นเกินไปได้
12 มิใช่พระบัญญัตินั้นอยู่บนสวรรค์แล้วท่านจะกล่าวว่า
'ใครจะแทนเราขึ้นไปบนสวรรค์และนำมาให้เรา และกระทำให้เราได้ฟังและประพฤติตาม'
13 มิใช่อยู่ที่พื้นทะเล ซึ่งท่านจะกล่าวว่า 'ใครจะดำทะนงไปแทนเราและนำมาให้เรา
และกระทำให้เราได้ฟังและประพฤติตาม'
14 แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ในใกล้ท่านทั้งหลายมาก อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน
ฉะนั้นท่านจึงกระทำตามได้
15 จงดูเถิด ในวันนี้ข้าพเจ้าได้วางชีวิตและสิ่งดี ความตายและสิ่งร้ายไว้ต่อหน้าท่าน
16 คือในการที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ให้ดำเนินในพระมรรคาทั้งหลายของพระองค์
และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำตัดสินของพระองค์
แล้วท่านจะมีชีวิตอยู่และทวีมากขึ้น
และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอำนวยพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น
17 ถ้าใจของท่านหันเหไป และท่านมิได้ฟัง แต่ถูกลวงให้ไปนมัสการพระอื่นและปรนนิบัติพระนั้น
18 ข้าพเจ้าขอประกาศแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพินาศเป็นแน่
ท่านจะไม่มีชีวิตอยู่นานในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยึดครองนั้น
19 ข้าพเจ้าขออวยชัยสวัสดิ์และโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า
ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแช่งไว้ต่อหน้าท่าน
เพราะฉะนั้นท่านจงเลือกเอาซึ่งชีวิตเพื่อท่านและเชื้อสายของท่านจะได้มีชีวิตอยู่
20 ด้วยมีความรักต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เชื้อฟังพระสุเสียงของพระองค์
และคิดน้อมน้อมพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิตและความนิรันดร์ของท่าน
เพื่อท่านจะได้อยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของท่าน คือแก่อับราฮัม
แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ ว่าจะประทานแก่ท่านเหล่านั้น"

Chapter 31

1 โมเสสยังกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่คนอิสราเอลทุกคน
2 และท่านกล่าวแก่เขาว่า "วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีแล้ว
ข้าพเจ้าจะออกไปและเข้ามาอีกไม่ไหวแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า
'เจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้'
3 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะข้ามไปข้างหน้าท่านเอง
พระองค์ทรงทำลายประชาชาติเหล่านี้ให้พ้นหน้าท่าน เพื่อว่าท่านจะยึดครองเขา
นั้นโดยฐานะข้ามไปนำหน้าท่านทั้งหลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว
4 พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เขาอย่างที่เราจะกระทำแก่สิโหนและโอกษัตริย์ของ
คนอาโมไรต์ และแก่แผ่นดินของเขา ผู้ที่พระองค์ทรงทำลายแล้ว
5 แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าท่าน
และท่านทั้งหลายจะกระทำแก่เขาตามบัญญัติทั้งสี่ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญญัติท่านไว้แล้ว
6 จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรืออย่าครั่นคร้ามเลย
เพราะว่าผู้ที่ไปกับท่านคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย"
7 แล้วโมเสสเรียกโยชูวาเข้ามาและกล่าวแก่ท่านท่ามกลางสายตาของบรรดาคนอิสราเอลว่า
"จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะท่านจะต้องไปกับชนชาตินี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์
ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าเราจะประทานแก่เขา ท่านจงกระทำให้เขาได้แผ่นดินนั้นมาเป็นมรดก
8 ผู้ที่ไปข้างหน้าคือพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย
พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย อย่ากลัวและอย่าขยาดเลย"
9 โมเสสได้เขียนพระราชบัญญัตินี้ และมอบให้แก่โรทีกูลหลานของเลวี
ผู้ซึ่งห้ามทัพบนธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และแก่พวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของคนอิสราเอล
10 และโมเสสบัญชาเขาว่า "เมื่อครบทุกยุคปฏิทิน ตามเวลากำหนดปีปลดปล่อย ณ เทศกาลอยู่เพิง
11 เมื่อคนอิสราเอลทั้งหลายมาประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ณ
สถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้วันนั้น
ท่านทั้งหลายจงอ่านพระราชบัญญัตินี้ให้คนอิสราเอลทั้งปวงฟัง
12 จงเรียกประชาชนให้มาประชุมกัน ทั้งชาย หญิง และเด็ก
ทั้งคนต่างด้าวภายในประตูเมืองของท่าน
เพื่อให้เขาได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
และให้ระวางที่จะกระทำตามถ้อยคำซึ่งสืบของพระราชบัญญัตินี้
13 และเพื่อลูกหลานทั้งหลายของเขา
ผู้จะไม่ทราบจะได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ตราว่าเวลาซึ่งท่านอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น"
14 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ดูเถิด วันซึ่งเจ้าต้องตายก็ใกล้เข้ามาแล้ว จงเรียกโยชูวามา
และเจ้าทั้งสองจงมาเผ่นเราในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเราจะได้อ่านเขา"
โมเสสและโยชูวาก็เข้าไปและเข้าเผ่นพระองค์ในพลับพลาแห่งชุมนุม
15 และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏในเสามะพร้าวในพลับพลาแห่งชุมนุม
และเสามะพร้าวที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
16 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า "ดูเถิด ตัวเจ้าจะต้องห้อยอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้าแล้ว
และชนชาตินี้จะลุกขึ้นและเล่นสู้กับพระองค์จนต่างด้าวแห่งแผ่นดินนี้ ในที่ที่เขาไปอยู่ท่ามกลางนั้น
เขาทั้งหลายจะทอดทิ้งเราเสียและหักพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเขา
17 แล้วในวันนั้นเราจะกริ้วต่อเขา และเราจะทอดทิ้งเขาเสียและซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา
เขาทั้งหลายจะถูกกลืน และสิ่งร้ายกับความลำบากเป็นอันมากจะมาถึงเขา
ในวันนั้นเขาจึงจะกล่าวว่า 'สิ่งร้ายเหล่านี้ตกแก่เรา
เพราะพระเจ้าไม่ทรงสถิตท่ามกลางเราไม่ใช่อ้อ'
18 ในวันนั้นเราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขาเป็นแน่ ด้วยเหตุความชั่วทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำ
เพราะเขาได้หันไปหาพระอื่น
19 เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าทั้งสองจงเขียนบทเพลงนี้ และสอนคนอิสราเอลให้ร้องจนติดปาก
เพื่อบทเพลงนี้จะเป็นพยานของเราปรักปรำคนอิสราเอล
20 เพราะถ้าเมื่อเราจะได้มาเขาตามไปในแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์
ซึ่งเราได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของเรา และเขาได้รับประทานอิ่มหนำและอันพิ
เศษเขาหันไปปรนนิบัติพระอื่น และหมิ่นประมาทเรา และผิดพันธสัญญาของเรา
21 และต่อมาเมื่อสิ่งร้ายและความลำบากหลายอย่างมาถึงเขาแล้ว
เพลงบทนี้จะเผชิญหน้าเป็นพยาน เพราะว่าเพลงนี้จะอยู่ที่ปากเชื้อสายของเขาไม่มีวันลืม
เพราะแม้แต่เวลาเมื่อเราไปถึงความมุ่งหมายที่เขากำลังจะก่อขึ้นมาแล้ว
ก่อนที่เราจะนำเขาเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้"
22 โมเสสจึงได้เขียนบทเพลงนี้ในวันเดียวกันนั้น และสอนให้แก่ประชาชนอิสราเอล
23 พระองค์ตรัสสั่งโยชูวาบุตรชายนูนว่า "จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด
เพราะเจ้านำคนอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณว่าจะให้แก่เขา เราอยู่ด้วยเจ้า"
24 ต่อมาเมื่อโมเสสเขียนถ้อยคำของพระราชบัญญัติลงในหนังสือจนจบแล้ว
25 โมเสสก็บัญชาคนเลวีผู้ห้ามทัพบนธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ว่า
26 "จงรับหนังสือพระราชบัญญัตินี้วางไว้ข้างหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
ให้อยู่ที่นั่นเพื่อเป็นพยานปรักปรำท่าน
27 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นคนมักภักฏและคอแข็ง ดูเถิด
เมื่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่กับท่านวันหนึ่ง ท่านก็ยกบฏต่อพระเยโฮวาห์
เมื่อข้าพเจ้าตายแล้วจะร้ายกว่านี้สักเท่าใด
28 ท่านจงเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของทุกตระกูล และเจ้าหน้าที่ทั้งหมด
เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ให้เขาฟัง
และอภัยโทษสวรรค์และโลกให้เป็นพยานปรักปรำเขา
29 เพราะข้าพเจ้าทราบว่าเมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว ท่านจะประพฤติชั่วเลื่อมลามกอย่างที่สุด
และหันหน้าไปจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ ความชั่วร้ายจะตกแก่ท่านในวันข้างหน้า
เพราะว่าท่านจะกระทำสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

Chapter 32

ซึ่งเป็นการยั่วให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธด้วยการที่มือท่านกระทำ"
30 โมเสสก็ได้กล่าวถ้อยคำในบทเพลงต่อไปนี้ให้เข้าหูประชุมชนอิสราเอลทั้งหมดจนจบ

1 "โอ ฟาสาเรล จงเงยหูฟัง ข้าพเจ้าจะพูด โอ โฟทโลก ขอจงสดับถ้อยคำจากปากของข้าพเจ้า
2 ขอให้คำสอนของข้าพเจ้าหยดลงอย่างเม็ดฝน และคำปราศรัยของข้าพเจ้ากลั่นตัวลงอย่างน้ำค้าง
อย่างฝนตกปรอยอยู่เหนือหน่อหญ้าอ่อน อย่างน้ำฝนตกลงเหนือผักสด
3 เพราะข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระเยโฮวาห์ จงถวายความยิ่งใหญ่แด่พระเจ้าของเรา
4 พระองค์ทรงเป็นศิลา พระราชกิจของพระองค์ก็สมบูรณ์
พระมรดกทั้งหลายของพระองค์ก็ยุติธรรม พระเจ้าที่เที่ยงธรรมและปราศจากความชั่วช้า
พระองค์ทรงยุติธรรมและเที่ยงตรง
5 เขาทั้งหลายประพฤติดุร้ายแล้ว คำหึงของเขาทั้งหลายหาเป็นคำหึงของบุตรของพระองค์
เขาเป็นยุควิบัติและคดโกง
6 โอ ชนชาติโง่เขลาและเบาความเอ๋ย ท่านจะตอบสนองพระเยโฮวาห์อย่างไรละหรือ
พระองค์มิใช่พระบิดา ผู้ทรงไถ่ท่านไว้ดอกหรือ ผู้ทรงสรรค์ท่าน และตั้งท่านไว้แล้ว
7 จงระลึกถึงโบราณกาล จงพิจารณาถึงจำนวนปีที่ผ่านมามากมายชั่วอายุคนแล้วนั้น
จงถามบิดาของท่าน แล้วเขาจะสำแดงให้ท่านทราบ จงถามพวกผู้ใหญ่ของท่าน
แล้วเขาจะบอกท่าน
8 เมื่อผู้สูงสุดประทานมรดกแก่บรรดาประชาชาติ เมื่อพระองค์ทรงแยกลูกหลานของอาดัม
พระองค์ทรงกันเขตของชนชาติทั้งหลายตามจำนวนคนอิสราเอล
9 เพราะว่าส่วนของพระเยโฮวาห์คือประชาชนของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์เอง
10 พระองค์ทรงพบเขาในแผ่นดินตุรกีตาร์ ในที่เปลี่ยวเปล่าซึ่งมีแต่เสียงเห่าหอน
พระองค์ทรงนำเขาไปไว้ และทรงสอนเขาอยู่ ทรงรักษาเขาไว้ดังแก้วพระเนตรของพระองค์
11 เหมือนนกอินทรีที่กวางรังของมัน กระพือปีกอยู่เหนือลูกโต
กางปีกออกรองรับลูกไว้ให้เกาะอยู่บนปีก
12 พระเยโฮวาห์องค์เดียวที่ทรงนำเขามา ไม่มีพระต่างด้าวองค์ใดอยู่กับเขา
13 พระองค์ทรงโปรดเขาให้ขึ้นไปบนโลกส่วนสูง ให้เขากินพืชผลที่ได้จากนา
พระองค์ทรงให้เขาตูดน้ำผึ้งจากศิลา และให้ดื่มน้ำนมจากหินแข็งกล้า
14 ให้ได้นมเปรี้ยวจากวัว และให้ได้น้ำนมจากแพะแกะ ได้ไขมันจากลูกแกะ
และแกะผู้หนึ่งคู่บ้าน และฝูงแพะ กับข้าวสาลีอย่างดีที่สุด และท่านได้ดื่มเลือดของอู่นั่น คือน้ำอู่นั่น
15 แต่ยี่สุรนอวนพินินแล้วก็มีพืชศ พอเจ้าอันใหญ่ เนื้อหนานุ่มนึ่ง
เขาทอดทิ้งพระเจ้าผู้สร้างเขามา แล้วดูหมิ่นศิลาแห่งความรอดของเขา
16 เขาขยั่วให้พระองค์ทรงอิจจาด้วยพระต่างด้าว
ด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายเขาก็ขยั่วให้พระองค์ทรงกริ้ว
17 เขาบูชาพวกบิดาแทนพระเจ้า บูชาพระซึ่งเขาไม่รู้จักมาก่อน บูชาพระใหม่ซึ่งเกิดมาเร็วนี้
ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่เกรงกลัว
18 ท่านมิได้ใส่ใจในศิลาที่หักแล้วที่ท่านมา ท่านหลงลืมพระเจ้าซึ่งทรงเป็นท่าน
19 พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรและทรงสังเขา เพราะเหตุบุตรชายหญิงของพระองค์ได้ยั่วพระองค์
20 และพระองค์ตรัสว่า "เราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา
เราจะคอยดูว่าปลายทางของเขจะเป็นอย่างไร เพราะเขาเป็นยุคที่ชั่วร้าย เป็นลูกเต่าที่ไม่มีคามเชื่อ
21 เขาทำในเราอิจจาด้วยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า เขาได้ยั่วโทษเราด้วยความไร้ประโยชน์ของเขา
ดังนั้นเราจึงทำให้เขาอิจจาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ และจะยั่วโทษเขาด้วยประชาชาติที่เขาหาดีหนึ่ง
22 เพราะมิใช่โลกขึ้นด้วยเหตุความกริ้วของเราแน่ ไฟก็ไหม้ลูกหลานไปจนถึงก้นลึกของนรก
เผาแผ่นดินโลกและพืชผลในนั้น และก่อเพลิงติดรากภูเขา
23 เราจะสุขสิ่งร้ายไว้บนเขาทั้งหลาย และปล่อยลูกธนูของเรามาถึงเขา
24 เขาจะซุ่มซ่อนไปเพราะความหิว
ความร่อนอันแรงกล้าและการทำลายอันมหึมาซึ่งเผาผลาญเขาเสีย
เราจะส่งฝนสัตว์ร้ายให้มาพบกับพืชของสัตว์เลื้อยคลานในพงคด
25 ภายนอกจะมีดาบและภายในจะมีความกลัวมาทำลายทั้งชายหนุ่มและหญิงพรหมจารี
ทั้งเด็กที่ยังดูดนมและคนที่ยังหมอง
26 เราพูดแล้วว่า "เราจะให้เขากระจัดกระจายไปถึงมุมต่างๆ
เราจะให้ชื่อของเขาสูญหายไปจากความทรงจำของมนุษย์"
27 ถ้าหากว่าเราไม่กลัวความกริ้วโกรธของศัตรู เกรงว่าศัตรูจะประพฤติผิดไป
กลัวว่าศัตรูทั้งหลายจะพูดว่า "กำลังมือของเรามีชัย
พระเยโฮวาห์หาได้ทรงกระทำกิจการทั้งปวงนี้ไม่"
28 เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชาติที่ไม่ยอมฟังคำปรึกษา ในพวกเขาไม่มีความเข้าใจ
29 ถ้าเขาลาดแล้วเขาจะเข้าใจเรื่องนี้และทราบเรื่องสุดท้ายปลายมือ
30 คนเดียวจะไล่ทันคนอย่างไรได้ สองคนจะทำให้หมีคนหนึ่งได้อย่างไร
นอกจากศิลาของเขาได้ตายเขาเสียแล้ว และพระเยโฮวาห์ได้ทรงทอดทิ้งเขาเสีย
31 เพราะศิลาของเขาไม่เหมือนศิลาของเรา แม้ศัตรูของเราก็ตัดสินอย่างนั้น
32 เพราะว่าเขาอู่นของเขามาจากเขาเมืองโสโดม มาจากโรเมืองโกโมราห์
ผลอู่นของเขาเป็นดีหมี และอู่นที่เป็นพวงงาก็เหมือน
33 น้ำอู่นของเขาเป็นพิษของมังกร เป็นพิษอำมหิตของงูเห่า
34 เรื่องนี้มีได้สมไว้กับเราดอกหรือ ประทับตราไว้ในคลังของเรา
35 การแก้แค้นและการตอบสนองเป็นของเรา เก้าของเขาสืบไล่ไปตามกำหนดเวลา
เพราะว่าวันแห่งหายนะของเขาอยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว และสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นกับเขาก็จะมาโดยพลัน
36 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์
และทรงเมตตาปรานีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ เมื่อทอดพระเนตรกำลังของเขาสิ้นลง
ไม่มีใครยังอยู่หรือเหลืออยู่
37 แล้วพระองค์จะตรัสว่า "พระของเขายู่งที่โหด ศิลาที่เขาพิงพาดนั้นอยู่ที่ไหนเล่า
38 คือผู้ที่รับประทานไขมันของเครื่องสัตวบูชาของเขา และดื่มน้ำอู่นที่เป็นเครื่องดื่มบูชาของเขา
ให้บรรดาพระเหล่านั้นลุกขึ้นช่วย ให้พระเหล่านั้นเป็นผู้ป้องกันเจ้า

39 จงดูเถิด ตัวเรา คือเรานี่แหละเป็นผู้นำนั้น นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นใด เราฆ่าให้ตาย และเราก็ให้มีชีวิตอยู่ เราทำให้บาดเจ็บ และเราก็รักษาให้หาย ไม่มีผู้ใดจะช่วยให้พ้นมือเราได้ 40 เพราะเราห่อหุ้มขึ้นถึงสวรรค์ และปฏิญาณว่า ดังที่เราดำรงอยู่เป็นนิตย์ 41 ถ้าเราลับดาบอันยาววับของเรา และมือของเรายึดการพิพากษาไว้ เราจะแก้แค้นศัตรูของเรา และตอบแทนผู้ที่เกลียดเรา 42 เราจะให้ลูกธนูของเราเมาโลหิต และดาบของเราจะกินเนื้อหนัง ด้วยโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่าและของเขลย จากศีรษะเจ้านายศัตรู" 43 โอ ประชาชาติทั้งหลาย จงขึ้นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์ เพราะพระองค์จะแก้แค้น โลहितแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว และจะทรงทำการแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และจะทรงเมตตาปราณีทั้งแผ่นดินและประชาชนของพระองค์" 44 โมเสสได้มาเล่าบรรดาถ้อยคำของเพลงบทนี้ให้ประชาชนฟัง ทั้งตัวท่านพร้อมกับโยชูวาบุตรชายหนุ่ม 45 และเมื่อโมเสสเล่าคำเหล่านี้ทั้งหมดแก่บรรดาคนอิสราเอลจบแล้ว 46 ท่านก็กล่าวแก่เขาว่า "จงใส่ใจในถ้อยคำทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านจะได้บัญญัติแก่ลูกหลานของท่าน เพื่อเขาจะได้ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพระราชาบัญญัตินี้ทั้งสิ้น 47 เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยสำหรับท่านทั้งหลาย แต่เป็นเรื่องชีวิตของท่านทั้งหลาย และเรื่องนี้จะกระทำที่ท่านทั้งหลายมีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น" 48 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในวันนั้นเองว่า 49 "จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาริม ถึงยอดเขาเนโบ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเมืองเยรีโค และดูแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเราให้แก่ประชาชนอิสราเอลเป็นกรรมสิทธิ์ 50 และสืบชีวิตสืบบนภูเขาซึ่งเจ้าขึ้นไปนั้น และถูกรวบไปอยู่กับญาติพี่น้องของเจ้า ดังอาโอรนพี่ชายของเจ้าได้สืบชีวิตที่ภูเขาโฮรั และถูกรวบไปอยู่กับประชาชนของเขา 51 เพราะเจ้าทั้งสองได้ละเมิดต่อเราท่ามกลางคนอิสราเอลที่นาเมริบที่แห่งจดเดสในถิ่นทุรกันดารสิน เพราะเจ้ามิได้เคารพร่าวาบริสุทธิในหมู่คนอิสราเอล 52 เพราะเจ้าจะได้เห็นแผ่นดินซึ่งอยู่ต่อหน้าเจ้า แต่เจ้าไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่คนอิสราเอล"

Chapter 33

1 ต่อไปนี่เป็นพรซึ่งโมเสสบุตรของพระเจ้าได้อวยแก่คนอิสราเอลก่อนที่ท่านสิ้นชีวิต 2 ท่านกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์เสด็จจากซีนาย และทรงรุ่งแจ้งจากเสอีร์มายังเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงฉายรังสีจากภูเขาปาราน พระองค์เสด็จพร้อมกับบริสุทธินับหมื่นๆ ที่พระหัตถ์เบื้องขวามีไฟเป็นพระราชบัญญัติแก่เขา 3 แท้จริง พระองค์ทรงรักประชาชนของพระองค์ บรรดาบริสุทธินของพระองค์ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และเขาทั้งหลายกราบลงที่พระบาทของพระองค์รับพระดำรัสของพระองค์ 4 โมเสสบัญชาพระราชบัญญัติไว้แก่เรา เป็นกรรมสิทธิ์ของชุมนุมชนยาโคบ 5 พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ในเยชurun เมื่อหัวหน้านาชชาติชุมนุมกับคนอิสราเอลทุกตระกูล 6 ขอให้รูปแบบดำรงชีวิตอยู่ อย่าให้ตาย อย่าให้ผู้คนของเรามีชัย" 7 ท่านกล่าวถึงพรสำหรับยูดาห์ทั้งนี้ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับเสียงของยูดาห์ ขอทรงนำเขาขึ้นจากชนชาติของเขา มือของเขาได้ต่อสู้เพื่อตนเอง และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากปรักษของเขา" 8 ท่านกล่าวถึงเลวีว่า "ขอให้หนุ่มมีมและอูริมของพระองค์อยู่กับบริสุทธิของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงทดลองแล้วที่ตำบลมัสสาห์ ผู้ที่พระองค์ได้ต่อสู้แล้วที่นาเมริบที่ 9 ผู้กล่าวถึงบิดามารดาของเขาว่า 'ข้าพเจ้ามิได้เห็นเขา' เขาไม่จำพี่น้องของเขา และไม่รู้จักลูกของตนเอง เพราะว่าเขาปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์ และรักษาพันธสัญญาของพระองค์ 10 เขาทั้งหลายจะสอนคำตัดสินของพระองค์แก่ยาโคบ และสอนพระราชบัญญัติของพระองค์แก่อิสราเอล เขาจะวางเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งสิ้นบนแท่นบูชาของพระองค์ 11 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงอำนวยพระพรแก่ข้าพเจ้าของของ เขา และโปรดการงานที่มือเขาทำ ขอทรงดีท่ายาบบันเอวแห่งศัตรูของเขา คือผู้ที่เกลียดชังเขา อย่าให้ลูกขึ้นอีกได้" 12 ท่านกล่าวเรื่องเบนยาเมนว่า "คนที่พระเยโฮวาห์ทรงรักษะอาศัยอยู่กับพระองค์อย่างปลอดภัย พระเยโฮวาห์จะทรงปกเขาไว้วันยังค่ำ และจะทรงประทับอยู่ระหว่างขาของเขา" 13 และท่านกล่าวถึงโยเซฟว่า "ขอให้แผ่นดินของเขาได้รับพระพรจากพระเยโฮวาห์ ให้ได้รับของประเสริฐที่สุดจากฟ้าสวรรค์ ทั้งน้ำค้างและจากบาดาลซึ่งหมอบอยู่ข้างล่าง 14 ให้ได้รับผลประเสริฐที่สุดของดวงอาทิตย์ และพืชผลประเสริฐที่สุดที่ดวงจันทร์ให้บังเกิด 15 พร้อมกับผลอย่างงามที่สุดจากภูเขาดีกดับรรพ และผลประเสริฐที่สุดจากเนินเขาที่อยู่ต่อกองเขา 16 และผลประเสริฐที่สุดของพิภพและสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระกรุณาคุณของพระองค์ซึ่งประทับที่พุ่มไม้ ขอให้พรเหล่านี้ลงมาเหนือศีรษะของโยเซฟ และเหนือกระหม่อมของผู้ที่ถูกแยกจากพี่น้องของตน 17 สง่าราศีของเขาเหมือนลูกวัวหัวป่องเขา เขาของเขาเหมือนเขาโคกระทั้ง และด้วยเขาเนินเขาจะเดินชนชาติทั้งหลายออกไปจนสุดปลายพิภพ คนเอฟราอิมนับหมื่นเป็นแสนนี้ คนมนัสเสห์นับพันก็เหมือนกัน" 18 ท่านกล่าวถึงเศบูลุนว่า "เศบูลุนเอ๋ย จงปีติร่าเริงเมื่อท่านออกไป และอิสสาคราเอ๋ย จงปีติร่าเริงในดินแห่งของตน 19 เขาจะเรียกชนชาติทั้งหลายมาที่ภูเขา และถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรมที่นั้น

เพราะเขาจะดูความอุดมจากทะเลและได้ثمرทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ในทราย" 20 ท่านกล่าวถึงกาฉาว่า "สาธุการแด่พระองค์ผู้ทรงขยายภาค ภาคหมอบอยู่เหมือนกับสิงโต เขาทั้งแขนและกระหม่อมบนศีรษะ 21 เขาเลือกแผ่นดินส่วนดีที่สุดเป็นของตน เพราะส่วนของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติได้มีเก็บไว้ที่นั่นแล้ว และเขามาถึงหัวหน้าของชนชาตินี้ เขาได้กระทำตามความเที่ยงธรรมของพระเยโฮวาห์และตามคำตัดสินซึ่งมีต่ออิสราเอล" 22 และท่านกล่าวถึงดานว่า "ดานเป็นลูกสิงโตที่กระโดดมาจากเมืองบาซัน" 23 และท่านกล่าวถึงนัฟทาลีว่า "โอ นัฟทาลี ผู้มีมด้วยพระคุณและหนักด้วยพระพรของพระเยโฮวาห์ จงยึดครองทางตะวันตกและทางใต้" 24 และท่านกล่าวถึงอาเชอร์ว่า "ขอให้อาเชอร์ได้รับพระพรคือให้มีบุตรมากมาย ให้เขาเป็นที่โปรดปรานของพี่น้องของเขา และให้เขาจุ่มเท้าเขาลงในน้ำมัน 25 รองเท้าของท่านจะเป็นเหล็กและทองสัมฤทธิ์ วันคืนของท่านเป็นอย่างไร ขอให้กำลังของท่านเป็นอย่างนั้น 26 ไม่มีผู้ใดเหมือนพระเจ้าของเยชurun พระองค์เสด็จมาทางฟ้าสวรรค์เพื่อช่วยท่าน เสด็จมาเปี่ยมด้วยความโอ้อาติระการของพระองค์ตามท้องฟ้า 27 พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิตย์เป็นที่ลี้ภัยของท่าน และพระกนิษฐนัรร์รับรองท่านอยู่ พระองค์จะทรงผลึกศัตรูให้ออกไปพ้นหน้าท่าน และจะตรัสว่า 'ทำลายเสียเถิด' 28 ดังนั้นแหละ อิสราเอลจึงจะอยู่อย่างปลอดภัยแต่ฝ่ายเดียว น้ำพุแห่งยาโคบจะอยู่ในแผ่นดินที่มีชีวิตและน้ำจืด เออ ท้องฟ้าของพระองค์จะโปรยน้ำค้างลงมา 29 โอ อิสราเอล ท่านทั้งหลายเป็นสุขแท้ๆ โครเหมือนท่านบ้าง โอ ชนชาติที่รอมดาด้วยพระเยโฮวาห์ทรงช่วย เป็นโลช่วยท่าน เป็นดาบแห่งความยอดเยี่ยมของท่าน ท่านจะพบว่าพวกศัตรูเป็นผู้มสาหัสสิ้น ท่านจะเหยียบย่ำไปบนปฐพีสถานสูงของเขา"

Chapter 34

1 และโมเสสก็ขึ้นไปจากราบโมอับถึงภูเขาเนโบ ถึงยอดเขาปัสกาห์ ซึ่งอยู่ตรงข้ามเมืองเยรีโค และพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงให้ท่านเห็นแผ่นดินนั้นทั้งหมด คือกิลเลอาดจนถึงดาน 2 ทั้งนัฟทาลีทั้งหมด เห็นแผ่นดินเอฟราอิม และมนัสเสห์ หัวแผ่นดินยูดาห์ ไกลไปถึงทะเลที่อยู่ไกลออกไป 3 ทั้งทางใต้และที่ลุ่มในหุบเขาแห่งเมืองเยรีโค เมื่อต้นอินทผลัม ไกลไปจนถึงโศอาร์ 4 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า "นี่คือแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ ว่า เราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า" เราให้เจ้าเห็นกับตา แต่เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินนั้น" 5 เหตุฉะนั้นโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์จึงสืบชีวิตที่นั่นในแผ่นดินโมอับ ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ 6 และพระองค์ทรงฝังท่านไว้ในหุบเขาในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเบธเปโอรั จนถึงทุกวันนี้หามีผู้ไม่รู้จำที่ฝังศพของท่านไม่ 7 เมื่อโมเสสสิ้นชีวิตนี้ท่านมีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปี นัยน์ตาของท่านมิได้มัวไป หรือกำลังของท่านก็ไม่ถอย 8 และคนอิสราเอลร้องให้ถึงโมเสสที่ราบโมอับสามสิบวัน แล้ววันรุ่งขึ้นให้ไว้ทุกข์ถึงโมเสสก็สิ้นลง 9 โยชูวาบุตรชายหนุ่มมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพราะโมเสสได้อามือของท่านวางบนเขา ดังนั้นประชาชนอิสราเอลจึงเชื่อฟังเขา และได้กระทำดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ 10 ตั้งแต่นั้นนั้นมาก็ไม่มีผู้พยากรณ์คนใดเกิดขึ้นในอิสราเอลเสมอโมเสส ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรู้จักหน้าต่อหน้า 11 ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนท่านในเรื่องหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้ท่านให้กระทำในแผ่นดินอียิปต์ ต่อฟาโรห์และต่อบรรดาข้าราชการบริหารของฟาโรห์ และต่อแผ่นดินของท่านทั้งสิ้น 12 และในเรื่องอำนาจยิ่งใหญ่และกิจการอันน่าเกรงกลัวและใหญ่โตทั้งสิ้นซึ่งโมเสสกระทำในสายตาของชนอิสราเอลทั้งปวง

JOSHUA

Chapter 1

1 อยู่มาเมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์สิ้นชีวิตแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาบุตรชายหนุ่มผู้รับใช้ของโมเสสว่า 2 "โมเสสผู้รับใช้ของเราสิ้นชีวิตแล้ว ฉะนั้นบัดนี้จงลุกขึ้น ยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ ทั้งเจ้าและชนชาตินี้ทั้งหมดไปยังแผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่เขาทั้งหลาย คือแก่คนอิสราเอล 3 ทุกๆตำบลถิ่นที่ฝ่าเท้าของเจ้าทั้งหลายจะเหยียบบลง เราได้ยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย ดังที่เราได้ตรัสไว้กับโมเสส 4 ตั้งแต่นั้นทรกันดารและภูเขาเลบานอนนี้ไกลไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส แผ่นดินทั้งหมดของคนฮิตไตต์ ถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก จะเป็นอาณาเขตของเจ้า 5 ไม่มีผู้ใดจะยืนหยัดต่อหน้าเจ้าได้ตลอดชีวิตของเจ้า เราอยู่กับโมเสสมานานแล้วฉันใด เราจะถูกกับเจ้าฉันนั้น เราจะไม่ละเลยหรือละทิ้งเจ้าเสีย 6 จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะกระทำให้ชนชาตินี้แบ่งมรดกในแผ่นดินนี้ ซึ่งเราปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเราทั้งหลายว่าจะยกให้เขา 7 เพียงแต่จงเข้มแข็งและกล้าหาญยิ่งเถิด 8 คราวนี้ที่จะกระทำตามพระราชบัญญัติทั้งหมดซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราได้บัญชาเจ้าไว้แน่ อย่างหลีกเลี่ยงจากพระราชบัญญัตินี้ไปทางขวามือหรือทางซ้าย เพื่อว่าเจ้าจะไปในถิ่นฐานใด เจ้าจะได้รับความสำเร็จอย่างดี

8 อย่าให้หนังสือพระราชนิพนธ์ใดแห่งหนึ่งไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าจงตรึกตรองตามนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะกระทำตามข้อความที่เขียนไว้วันทุกประการ แล้วเจ้าจะมีความจำเริญ และเจ้าจะสำเร็จผลเป็นอย่างดี

9 เราส่งเจ้าไปแล้วมิใช่หรือว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือคร้ามกลัวเลย เพราะว่าเจ้าไปเป็นผู้นำคนใด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงสถิตกับเจ้า"

10 แล้วโยชูวาบัญชาเจ้าหน้าทัพทั้งปวงของประชาชนว่า

11 "จงไปเป็นค่ายส่งประชาชนว่า จงเตรียมเสบียงอาหารไว้ เพราะว่าภายในสามวันท่านทั้งหลายจะต้องยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ เพื่อเข้าไปยึดครองแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้ยึดครอง"

12 แล้วโยชูวาพูดกับคนรูเบน คนกาดี และคนตระกูลมนัสเศห์ครึ่งหนึ่งว่า

13 "จงจำคำที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านทั้งหลายไว้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งปวงทรงจัดทัพให้ท่าน และประทานแผ่นดินนี้แก่ท่าน

14 จงให้ภรรยาของท่านทั้งหลาย ลูกเล็กของท่าน และฝูงสัตว์ของท่านอยู่ในแผ่นดินซึ่งโมเสสยกให้ทัพากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ แต่ผู้ชายที่ชำนาญศึกทั้งหลายในพวกท่านต้องถืออาวุธข้ามไปเป็นทัพหน้า เพื่อช่วยพี่น้องของท่าน

15 จนกว่าพระเยโฮวาห์จะประทานที่พักให้แก่พี่น้องของท่าน ดังที่ประทานแก่ท่าน ทัพให้เขาได้ยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่เขา แล้วท่านจึงจะกลับไปยังแผ่นดินที่ท่านยึดครองและถือไว้เป็นกรรมสิทธิ์ คือแผ่นดินซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้ให้แก่พวกท่านฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ทางดวงอาทิตย์ขึ้น"

16 เขาทั้งหลายจึงตอบโยชูวาว่า "สิ่งสารพัดซึ่งท่านบัญชาแก่พวกเรา เราจะกระทำตาม ท่านจะให้พวกเราไปในที่ใดๆ เราจะไป

17 เราเชื่อฟังโมเสสในเรื่องทั้งปวงอย่างไร เราเชื่อฟังท่านอย่างนั้น ขอเพียงว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตกับท่าน ดังที่พระองค์ได้สถิตกับโมเสสแล้วกัน

18 ผู้ใดที่ขัดขืนคำบัญชาของท่าน และไม่เชื่อฟังถ้อยคำของท่าน ไม่ว่าท่านจะบัญชาเขาอย่างไร ผู้นั้นจะต้องถึงตาย ขอเพียงให้เข้มแข็งและกล้าหาญเถิด"

Chapter 2

1 ต่อมาโยชูวาบุตรชายนูนได้ใช้ชายสองคนจากเมืองสิทิมเป็นการลับให้ไปสอดแนม กล่าวว่า "จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น และเมืองเยรีโคด้วย" คนทั้งสองก็ไป เข้าไปในเรือนของหญิงโสเภณีคนหนึ่งชื่อราห์ และพักอยู่ที่นั่น

2 มีคนทูลภคษัตริย์เมืองเยรีโคว่า "ดูเถิด มีชายอิสราเอลมาจนคนเข้ามาคืบนี้ เพื่อจะสอดแนมดูแผ่นดิน"

3 ฝ่ายภคษัตริย์เมืองเยรีโคจึงใช้คนไปส่งราห์ว่า "จงส่งคนเหล่านั้นซึ่งมาหาเจ้าในบ้านของเจ้าออกมาให้เรา เพราะเขามาเพื่อจะสอดแนมดูทั่วแผ่นดินของเรา"

4 แต่หญิงนั้นได้ซ่อนชายทั้งสองเสียแล้วจึงกล่าวว่า "มีผู้ชายมาหาข้าพเจ้าจริง แต่เขามาจากไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ

5 ต่อมาเมื่อจะปิดประตูเมืองในเวลาพลบค่ำ คนเหล่านั้นก็ออกไปแล้ว เขาไปทางไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ จงรีบตามเขาไปเถิด กองทัพเขา"

6 แต่หญิงนั้นได้พาคนที่ทั้งสองขึ้นบนหลังคาแล้วซ่อนตัวเขาไว้ใต้ต้นปาล์มซึ่งวางลำดับตากไว้ที่คาน้ำพิชานหลังคานั้น

7 เขาทั้งหลายก็ไล่ตามคนทั้งสองไปทางแม่น้ำจอร์แดนจนถึงท่าข้าม พอลคนทีไล่ตามหนีออกไปแล้วเขาก็ปิดประตูดูเมือง

8 เมื่อชายทั้งสองคนยังไม่นอนหญิงนั้นก็ขึ้นไปพาเขามบนหลังคา

9 กล่าวแก่ชายนั้นว่า "ดิฉันทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่พวกท่าน ความศรัทธากลับต่อท่านได้ตกอยู่บนเราทั้งหลาย และบรรดาชาวแผ่นดินก็เกรงคร้ามต่อท่าน

10 เพราะเราทั้งหลายได้ยินเรื่องที่พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ทะเลแดงแห้งไปต่อหน้าท่านเมื่อท่านออกจากอียิปต์ และเรื่องการที่ท่านได้กระทำแก่ภคษัตริย์ทั้งสองของคานาไมไรต์ ซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือภคษัตริย์ลีโอนและโอก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ทำลายเสียสิ้น

11 เพราะเรื่องท่านนี้แหละ พอเราได้ยินข่าวนี้ จิตใจของเราก็ละลายไป ไม่มีความกล้าหาญเหลืออยู่ในสัักคนหนึ่งเลย

เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของสวรรค์เบื้องบนและโลกเบื้องล่าง

12 บัดนี้ขอท่านปฎิญาณให้ดิฉันในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า เมื่อดิฉันได้สำแดงความเมตตาต่อท่านแล้ว ท่านจะแสดงความเมตตาต่อเรอบนบิตาของดิฉันและให้มีหมายสำคัญอันแน่นอนต่อกัน

13 และขอไว้ชีวิตบิดามารดา พี่น้องชายหญิง และทุกคนที่เป็นของวงศ์ญาติให้ชีวิตเรารอดจากตาย"

14 ชายนั้นจึงตอบนางว่า "ชีวิตของเราเพื่อชีวิตของเจ้านะหรือ ถ้าเจ้าไม่แพร่พรายศรูกิจนี้แก่ผู้ใด เราจะไม่มีความเมตตาและจริงใจต่อเจ้า เมื่อพระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่เรา"

15 แล้วนางจึงเอาเชือกหย่อนเขาทั้งสองลงทางหน้าต่าง เพราะบ้านของนางตั้งอยู่ที่กำแพงเมือง นางอาศัยอยู่ในกำแพง

16 นางจึงบอกเขาว่า "จงขึ้นไปบนภูเขา ด้วยเกรงว่าผู้ที่ไล่ตามจะพบข้า จงซ่อนตัวอยู่สามวันจนกว่าผู้ที่ไล่ตามจะกลับ แล้วจึงค่อยออกเดินต่อไป"

17 ชายนั้นจึงพูดกับนางว่า "ฝ่ายเราจะไม่ให้เกิดคำปฎิญาณซึ่งเจ้าได้ให้เราปฎิญาณนั้น

18 ดูเถิด เมื่อเรายกเข้ามาในแผ่นดินนี้ เจ้าจงเอาดาบแดงนี้ผูกไว้ที่หน้าต่างซึ่งเจ้าหย่อนเราลงไปนั้น และเจ้าจงรวบรวมบิดามารดา พี่น้อง และครัวเรือนของบิดาทั้งสิ้นเข้ามาไว้ในบ้าน

19 ถ้ามีผู้ใดออกไปทักนบนนอกประตูบ้าน โลหิตของผู้นั้นตกบนศีรษะของผู้นั้นเอง ฝ่ายเราไม่มีความผิด แต่ถ้ามีคนหนึ่งคนใดโดยมีข้อขึ้นทำร้ายผู้ใดที่อยู่กับเจ้าในเรือน ให้โลหิตของคนนั้นตกบนศีรษะของเราเถิด

20 แต่ถ้าเจ้าแพร่พรายศรูกิจของนางแก่ผู้ใด เราก็พ้นจากคำปฎิญาณซึ่งเจ้าให้เราปฎิญาณไว้วันนี้"

21 นางจึงกล่าวว่า "ให้ขึ้นไปตามคำของท่านเถิด" แล้วนางก็ส่งคนทั้งสองนั้นไป เขาก็ไป นางจึงเอาดาบแดงผูกไว้ที่หน้าต่าง

22 คนทั้งสองออกไปแล้วปีนขึ้นไปบนภูเขาพักอยู่ที่นั่นสามวัน จนผู้ที่ไล่ตามกลับ เพราะผู้ที่ไล่ตามนั้นได้ค้นหายู่ตลอดทางก็ไม่พบ

23 ชายทั้งสองก็ลงจากภูเขาอีก และข้ามไปหาโยชูวาบุตรชายนูน แล้วเล่าเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งเกิดแก่ตนให้ฟัง

24 และเขากล่าวแก่โยชูวาว่า "พระเยโฮวาห์ทรงมอบแผ่นดินนั้นทั้งหมดไว้ในวันเมื่อเราแน่นอนแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกบรรดาชาวบ้านชาวเมืองในแผ่นดินนี้ ก็มีใจครั่นคร้ามไป เพราะเราเป็นเหตุ"

Chapter 3

1 ฝ่ายโยชูวาก็ตื่นแต่เช้า เขาทั้งหลายยกออกจากสิทิมมาถึงแม่น้ำจอร์แดน ทั้งตัวท่านและคนอิสราเอลทั้งหมด เขาพักอยู่ที่นั่นก่อนจะข้ามไป

2 ครั้นล่วงมาได้สามวัน พวกเจ้าหน้าทัพก็ไปทั่วค่าย

3 แล้วโยชูวาประชาชนว่า "เมื่อท่านเห็นหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเห็นคนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิตหามไป ก็ให้ยกออกจากที่ของท่านตามหีบนั้นไป

4 ที่ระยะของท่านไว้ให้ห่างจากหีบประมาณสองพันศอก อย่าเข้าไปใกล้หีบนั้น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้กิจทางที่จะไป เพราะท่านยังไม่เคยมาทางนี้ก่อน"

5 ฝ่ายโยชูวาจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า "จงชำระตัวให้บริสุทธิ์เถิด เพราะว่าพรุ่งนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำกรรมมหัศจรรย์ท่ามกลางท่าน"

6 โยชูวาสั่งพวกปุโรหิตว่า "จงยกหีบพันธสัญญาข้ามไปข้างหน้าประชาชนทั้งปวง" เขาก็ยกหีบพันธสัญญาเดินไปข้างหน้าประชาชน

7 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า "วันนี้เราจะเริ่มยกย่องเจ้าท่ามกลางสายตาของบรรดาอิสราเอล เพื่อเขาจะทราบว่า เราอยู่กับโมเสสมาแล้วอย่างไร เราอยู่กับเจ้าอย่างนั้น

8 และเจ้าจงส่งปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาว่า "เมื่อท่านทั้งหลายมาริมแม่น้ำจอร์แดนจงหยุดยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน"

9 และโยชูวากล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "จงมาที่นี่เถิด และฟังพระคำรัสของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน"

10 และโยชูวากล่าวว่า "โดยเหตุนี้ท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ได้ประทับอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และว่าพระองค์จะทรงขับไล่คนคานาอัน คนฮิตไตต์ คนซีไวด์ คนเปริสซี คนเกอร์กาซี คนอาโมไรต์ และคนเยบุสให้พ้นหน้าท่านทั้งหลายอย่างแน่นอน

11 ดูเถิด หีบพันธสัญญาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นสากลพิภพจะข้ามไปข้างหน้าท่านลงไปในแม่น้ำจอร์แดน

12 เหตุฉะนั้นจงเลือกคนสิบสองคนออกจากตระกูลอิสราเอลตระกูลละคน

13 และต่อมามันที่ที่เมื่อฝ่าเท้าของปุโรหิตผู้หามหีบแห่งพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกที่ขึ้น จะลงไปยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน

น้ำในแม่น้ำจอร์แดนจะถูกตัดขาดจากน้ำที่ไหลมาจากข้างบน น้ำนั้นจะหยุดตั้งขึ้นเป็นกองเดียว"

14 ดังนั้นเมื่อประชาชนยกจากเนินที่ของเขาทั้งหลาย เพื่อจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน พร้อมกันกับปุโรหิตหามหีบพันธสัญญาไปข้างหน้าประชาชน

15 เมื่อคนหามหีบมาถึงจอร์แดนและเท้าของปุโรหิตผู้หามหีบก้าวลงในขอบแม่น้ำแล้ว (จอร์แดนขึ้นท่วมฝั่งตลอดฤดูเกี่ยวข้าวเสมอ)

16 น้ำที่ไหลมาจากข้างบนก็หยุดตั้งขึ้นและน้ำนั้นเป็นกองไกลออกไปยังมักตั้งแต่เมืองอดัม ซึ่งเป็นเมืองอยู่ข้างเมืองศารธาน และน้ำที่ไหลลงสู่ทะเลแห่งที่ราบ ก็ทะเลเหือดมันก็ขาดกันสิ้น แล้วประชาชนก็ข้ามไปที่ฝั่งตรงข้ามเมืองเยรีโค

17 และปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ยืนมั่นอยู่บนดินแดนแห่งกลางแม่น้ำจอร์แดน คนอิสราเอลทั้งหมดก็เดินข้ามไปบนดินแห้ง จนประชาชนข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหมด

Chapter 4

1 ต่อมาเมื่อประชาชนนั้นได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนเสร็จหมดแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชูวาว่า

2 "จงเลือกชายสิบสองคนจากประชาชนตระกูลละคน

3 และบัญชาเขาว่า `จงไปเอาศิลาสิบสองก้อนจากที่นี้ที่กลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่ซึ่งเท้าของปุโรหิตยืนมั่นอยู่นั้น ชนมาวางไว้ในที่ซึ่งท่านทั้งหลายจะนอนในคืนวันนี้"

4 แล้วโยชูวาก็เลือกชายสิบสองคน ซึ่งท่านจัดตั้งจากประชาชนอิสราเอลตระกูลละคน

5 โยชูวาจึงสั่งเขาว่า "จงผ่านไปข้างหน้าหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านลงไปกลางแม่น้ำจอร์แดน แล้วแบกศิลามาลงละก้อนตามจำนวนตระกูลคนอิสราเอล

6 เพื่อว่าสิ่งนี้จะเป็นหมายสำคัญในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ในเมื่อลูกหลานของท่านจะถามบิดาในเวลาต่อไปว่า `ศิลาเหล่านี้มีความหมายอะไร'

7 แล้วท่านจงตอบพวกเขาว่า `น้ำที่จอร์แดนขาดจากกันต่อหน้าหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ เมื่อหีบนั้นข้ามแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนก็ขาดจากกัน

ศิลาเหล่านี้จะเป็นที่รำลึกแก่ลูกหลานอิสราเอลเป็นนิตย์"

8 คนอิสราเอลเหล่านั้นก็กระทำตามที่โยชูวาบัญชา และชนสิบสองก้อนมาจากกลางจอร์แดน ตามจำนวนตระกูลคนอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชูวา และเขาก็แบกมายังที่ซึ่งเขาพักอยู่ วางไว้ที่นั่น

9 และโยชูวาได้ตั้งศิลาสิบสองก้อนไว้กลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่ที่เท้าของปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญายืนอยู่ และศิลาเหล่านี้ก็ยังอยู่จนทุกวันนี้

10 เพราะว่าปุโรหิตผู้หามหีบนั้นได้ยืนอยู่ที่กลางจอร์แดนกว่าสิ่งสารพัดจะสำเร็จ ตามซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาโยชูวาให้บอกประชาชน ตามซึ่งโมเสสได้บัญชาไว้กับโยชูวาประการ แล้วประชาชนก็รับข้ามไป

11 ต่อมาเมื่อประชาชนข้ามไปหมดแล้ว

หีบแห่งพระเยโฮวาห์และปูโรทิดก็ข้ามไปต่อหน้าประชาชน

12 คนรูเบน คนกาด

และคนมนัเสห์ครั้งตระกูลถืออาวุธนำหน้าคนอิสราเอลข้ามไปตามที่โมเสสได้สั่งเอาไว้

13 มีคนถืออาวุธไว้พร้อมที่จะเข้าสงครามประมาณสี่หมื่นคนได้ข้ามไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เพื่อทำศึก ไปถึงที่ราบเขตเมืองเยรีโค

14 ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงยกयोगโยชวาท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวง เขาทั้งหลายก็ยกเครื่องทำน ดั่งที่เขาเคยยกเครื่องโมเสสตลอดชีวิตของท่าน

15 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชวาว่า

16 "จงบัญชาปูโรทิดผู้หามหีบพระโอวาห์ให้ขึ้นมาจากจอร์แดน"

17 โยชวาจึงบัญชาแก่ปูโรทิดว่า "จงขึ้นมาจากจอร์แดนเถิด"

18 ต่อมาเมื่อปูโรทิดผู้หามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากกลางจอร์แดน

เมื่อฝ่าเท้าของปูโรทิดยกขึ้นเหยียบแผ่นดินแห้ง

น้ำในจอร์แดนก็กลับมายังที่เก่าไหลท่วมฝั่งอย่างเดิม

19 ประชาชนได้ขึ้นจากจอร์แดนในวันทีสิบเดือนที่หนึ่ง ไปตั้งค่ายอยู่ที่กิกลา

ริมเขตเมืองเยรีโคข้างทิศตะวันออก

20 และศิลาสิบสองก้อนซึ่งเขานำออกมาจากจอร์แดนนั้น โยชวาก็ได้ตั้งไว้ที่กิกลา

21 ท่านจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "เวลาภายหลังเมื่อลูกหลานจะถามบิดาของเขาว่า

'ศิลาเหล่านี้มีความหมายอะไร'

22 แล้วท่านจงตอบแก่ลูกหลานให้ทราบว่ 'อิสราเอลได้ข้ามจอร์แดนบนดินแห้ง'

23 เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายกระทำให้แม่น้ำจอร์แดนแห้งไปเพื่อท่าน

จนท่านข้ามไปได้หมด ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำแก่ทะเลแดง

ทรงกระทำให้แห้งเพื่อเราทั้งหลาย จนเราข้ามไปหมด

24 เพื่อชนชาติทั้งหลายทั่วพิภพจะได้ทราบว่าพระหัตถ์พระเยโฮวาห์นั้นทรงฤทธิ์

เพื่อท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นนิตย์"

Chapter 5

1 ต่อมาเมื่อบรรดาภคัตริย์ของคนอาโมไรต์ซึ่งอยู่ฟากจอร์แดนข้างตะวันตก

และบรรดาภคัตริย์ของคนคานาอัน ซึ่งอยู่ใกล้ทะเล

ได้ยินว่าพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้น้ำในจอร์แดนแห้งไปต่อหน้าคนอิสราเอล

ให้เรข้ามฟากไปได้หมดแล้ว จิตใจของเขาก็ละลายไป

ไม่มีกำลังใจในตัวเองต่อไปเหตุเพราะคนอิสราเอล

2 คราวนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชวาว่า

"จงทำมัดด้วยหินคมและให้คนอิสราเอลเข้าสุหนัตเป็นครั้งที่สอง"

3 โยชวาจึงทำมัดด้วยหินคมและให้คนอิสราเอลเข้าสุหนัตที่เนินเขาแห่งหนึ่งหุ้มปลายองคชาต

4 นี่แหละเป็นเหตุซึ่งโยชวาให้เขาเข้าสุหนัต ในบรรดาประชาชนผู้ออกมาจากอียิปต์พวกผู้ชาย

คือทหารทั้งหมดสิ้นชีวิตเสียตามทางในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ออกจากอียิปต์

5 แม้ว่าประชาชนผู้ออกมาเหล่านั้นได้เข้าสุหนัตหมดทุกคนแล้ว

แต่ประชาชนทุกคนที่เกิดขึ้นใหม่ตามทางที่ในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ออกมาจากอียิปต์นั้น ยังไม่ได้เข้าสุหนัต

6 เพราะว่าคนอิสราเอลเดินทางสี่สิบปีอยู่ในถิ่นทุรกันดารจนประชาชนทั้งสิ้น

คือทหารที่ออกมาจากอียิปต์สิ้นชีวิตเสียหมด เพราะเขามิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์

ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับเขาว่ พระองค์จะไม่ทรงยอมให้เขาเห็นแผ่นดิน

ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ปฏิญาณแก่บรรดาบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย

เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์

7 แต่บุตรของเขาซึ่งพระองค์ทรงให้แทนท่านนั้น โยชวาก็ได้ให้เข้าสุหนัต

เพราะว่าเขายังไม่เข้าสุหนัต เพราะว่าเขามิเคยได้เข้าสุหนัตเมื่อมาตามทาง

8 ต่อมาเมื่อได้ไปประชาชนเข้าสุหนัตเสร็จหมดแล้ว

เขาก็พักอยู่ในที่อาศัยในค่ายจนกว่าจะหายเป็นปกติ

9 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชวาว่า "วันนี้เราได้ปลงความอดสูเพราะอียิปต์ไปให้พ้นเจ้าแล้ว"

จึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่ากิกลาลงมาทุกวันนี้

10 ฝ่ายคนอิสราเอลได้ตั้งค่ายที่กิกลา เขาก็เทศกาลปัสกาในวันทีสิบสี่ของเดือนนั้นเวลาเย็น ณ ที่ราบเมืองเยรีโค

11 วันรุ่งขึ้นหลังวันเทศกาลปัสกา วันนั้นเองเขาก็รับประทานผลอันเกิดจากแผ่นดิน

คือขนมไร้เชื้อและข้าวต้ม

12 ตั้งแต่วันรุ่งขึ้นมาก็ชดไป คือเมื่อเขาได้รับประทานผลจากแผ่นดิน

คนอิสราเอลไม่มีมานอีกเลย ในป็นนั้นเขาจึงรับประทานผลจากแผ่นดินคานาอัน

13 ต่อมาเมื่อโยชวาอยู่ข้างเมืองเยรีโค ท่านก็เงยหน้าขึ้นมองดู และดูเกิด

มีชายคนหนึ่งชักดาบออกมาถือยืนอยู่ตรงหน้าท่าน โยชวาเข้าไปหาชายนั้น กล่าวแก่เขาว่า

"ท่านอยู่ฝ่ายเราหรืออยู่ฝ่ายศัตรู"

14 ผู้นั้นจึงตอบว่า "มิใช่ ที่เรามาหิ่ก็มาเป็นจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์"

ฝ่ายโยชวาก็กราบลงถึงดินนมัสการแล้วถามว่า

"เจ้านายของข้าพเจ้าท่านจะให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำอะไร"

15 และจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์จึงส่งโยชวาว่า "จงลดอรรถเท้าออกจากเท้าของเจ้าเสีย

เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์" โยชวาก็กระทำตาม

Chapter 6

1 เพราะเหตุคนอิสราเอลเมืองเยรีโคต้องถูกปิดไว้ ไม่มีคนเข้าออกได้เลย

2 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชวาว่า "ดูนะ เราได้มอบเมืองเยรีโคไว้ให้นมูเจ้าแล้ว

ทั้งภคัตริย์และท้าวทหาร

3 เจ้าทั้งหลายจงเดินชวานรอบเมือง คือให้บรรดาทหารไปรอบเมืองครั้งหนึ่ง

เจ้าจงทำเช่นนี้หกวัน

4 ให้ปูโรทิดเจ็ดคนถือตราเขาแะตัวผู้เจ็ดคนนำหน้าหีบ

และในวันทีเจ็ดนั้นเจ้าทั้งหลายจงเดินรอบเมืองเจ็ดครั้ง ให้ปูโรทิดเป่าแตรไปด้วย

5 และต่อมาเมื่อเขาเป่าเขาแะตัวผู้เป็นเสียงยาว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรนั้น

ก็ให้ประชาชนทั้งปวงให้ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง กำแพงเมืองนั้นก็จะพังลงราบ

และประชาชนจะขึ้นไปทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตน"

6 ฝ่ายโยชวาบุตรชายนูนจึงเรียกปูโรทิดมาสั่งว่า "จงยกหีบพันธสัญญาขึ้นมาไป

ให้ปูโรทิดเจ็ดคนถือตราเขาแะตัวผู้เจ็ดคนเดินนำหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์"

7 และท่านส่งประชาชนว่า "จงออกเดินรอบเมืองนั้น

ให้ทหารถืออาวุธเดินข้างหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์"

8 ต่อมาเมื่อโยชวาบัญชาแก่ประชาชนแล้ว ปูโรทิดเจ็ดคนก็ถือเขาแะตัวผู้เจ็ดคนก็เดินผ่านไปข้าง

หน้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และเป่าแตรไปด้วย

และมีหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ตามเขามา

9 และทหารถืออาวุธเดินอยู่หน้าปูโรทิดผู้เป่าแตร และกองระวังหลังก็เดินตามหีบ

ฝ่ายปูโรทิดนั้นก็เดินเรื่อยไปเป่าแตรอยู่

10 แต่โยชวาบัญชาประชาชนว่า "ท่านอย่าให้ร้อง อย่าให้ใครได้ยินเสียงของท่าน

อย่าให้ถือยาคำพูดจากปากของท่านทั้งหลายเลย จนกว่าจะถึงวันที่ข้าพเจ้าบอกให้ท่านให้ร้อง

ท่านจึงให้ร้องกัน"

11 หีบแห่งพระเยโฮวาห์จึงเวียนรอบเมืองดังนี้แหละ คือเวียนรอบหนึ่งเที่ยว เขาก็กลับเข้าค่ายนอนค้างคืนอยู่ในค่ายนั้น

12 โยชวาตื่นขึ้นแต่หัวและปูโรทิดก็ยกหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นมา

13 และปูโรทิดเจ็ดคนถือตราเขาแะตัวผู้เจ็ดคนเดินนำหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์เรื่อยไปและเป่า

แตรไปด้วย และทหารถืออาวุธก็เดินอยู่ข้างหน้าเขา

และกองหลังก็เดินอยู่ข้างหลังหีบแห่งพระเยโฮวาห์ ฝ่ายปูโรทิดนั้นก็เดินเป่าแตรไปเรื่อย ๆ

14 และในวันทีสองเขาก็เดินรอบเมืองนั้นครั้งหนึ่งแล้วกลับเข้าค่ายอีก เขาทำเช่นนี้อยู่หกวัน

15 ต่อมาในวันทีเจ็ดเขาถูกขึ้นแต่เช้าตรู่ เดินกระบวนรอบเมืองอย่างเคยเจ็ดครั้ง

เฉพาะวันเดียวนั้นเขาได้เดินกระบวนรอบเมืองเจ็ดครั้ง

16 อยู่มาในครั้งที่เจ็ด เมื่อปูโรทิดเป่าแตร โยชวาบอกแก่ประชาชนว่า "จงให้ร้องขึ้นเถิด

เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบเมืองให้แก่ท่านแล้ว

17 เมื่อนั้นและสารพัดในเมืองนั้นจะถูกสาปแช่งต่อพระเยโฮวาห์

เว้นแต่ราห์เบหญิงโสเภณีกับคนทั้งหลายที่อยู่ในเรือนของนางจะรอดชีวิต

เพราะว่านางได้ซ่อนผู้สื่อสารที่พวกเรารู้ไว้"

18 แต่ส่วนท่านทั้งหลาย จงห่างไกลจากของที่ถูกสาปแช่งนั้น

เกรงว่าเมื่อท่านทั้งหลายจะเก็บสิ่งที่ถูกสาปแช่งแล้วนั้นไว้บ้าง ท่านเองจะต้องถูกสาปแช่ง

ทั้งจะทำให้ค่ายของคนอิสราเอลเป็นสิ่งที่ถูกสาปแช่ง และนำความทุกข์ลำบากมาสู่

19 แต่บรรดาเงินและทอง

และเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และเหล็กเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์

ให้นำเข้าไปไว้ในคลังของพระเยโฮวาห์"

20 เหตุฉะนั้นประชาชนก็ให้ร้องเมื่อปูโรทิดเป่าแตร ดังนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตร

เขาก็ให้ร้องดังและกำแพงก็พังลงราบ

ประชาชนจึงขึ้นไปในเมืองทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตนและเข้ายึดเมืองนั้น

21 แล้วเขาก็ทำลายสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้นด้วยคมดาบ ทั้งชายและหญิง หนุ่มและแก่

ทั้งวัว แกะและลา

22 แต่โยชวาได้ส่งชายสองคนผู้ที่ไม่สอดแนมแผ่นดินนั้นว่า "จงเข้าไปในเรือนของหญิงโสเภณี

และนำหญิงนั้นกับสารพัดซึ่งหญิงนั้นมีอยู่ออกมาตั้งที่หน้าได้ปฏิญาณแก่ท่านไว้"

23 ดังนั้นชายหนุ่มที่เป็นผู้สอดแนมก็เข้าไปนาราห์บ้อออกมา

กับบิดามารดาและพี่น้องและสารพัดซึ่งเป็นของนาง

และเขานำญาติพี่น้องทั้งหมดของนางออกมาให้ไปพักอยู่นอกค่ายของอิสราเอล

24 ส่วนเมืองนั้นเขาก็จุดไฟเผาเสียทั้งสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้น

นอกจากเงินและทองและเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และด้วยเหล็กนั้น

เขานำมาไว้ในคลังในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

25 ส่วนราห์เบหญิงโสเภณี และครอบครัวบิดาของนาง และสารพัดที่เป็นของนาง โยชวาได้ไว้ชีวิต

และนางก็อาศัยอยู่ในอิสราเอลจนทุกวันนี้ เพราะว่านางซ่อนผู้สื่อสาร

ซึ่งโยชวาส่งไปสอดแนมเมืองเยรีโค

26 ในคราวนั้นโยชวาให้คนทั้งหลายปฏิญาณว่า "ผู้ใดที่ลุกขึ้นสร้างเมืองนี้ใหม่คือเมืองเยรีโค

ก็ให้ผู้นั้นได้รับคำสาปแช่งเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ผู้ใดวางรากลงก็ให้ผู้นั้นเสียบุตรหัวปี

ผู้ใดตั้งประตูเมืองขึ้นก็ให้เสียบุตรสุดท้อง"

27 ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยชวา และชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปตลอดแผ่นดิน

Chapter 7

1 แต่คนอิสราเอลได้ละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น เพราะอาคานบุตรชายคารมี

ผู้เป็นบุตรชายสับดี ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ตระกูลยูดาห์

ได้นำของที่ถูกสาปแช่งบางส่วนของนั้นไปเป็นของตน

และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่อคนอิสราเอล

2 ฝ่ายโยชวาให้คนออกจากเยรีโคไปยังเมืองอัย ซึ่งอยู่ใกล้เบทาเวน

ข้างทิศตะวันออกของเมืองเบธเอล บอกเขาว่า "จงขึ้นไปและสอดแนมดูเมืองนั้น"

คนเหล่านั้นก็ขึ้นไปและสอดแนมดูที่เมืองอัย

3 และเขากลับมารายงานแก่โยชวาว่า "ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดขึ้นไป

ให้ทั้งสองสามที่คนขึ้นไปตีเมืองอัยก็พอ ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดล่าบากที่นั่นเลย

เพราะเขามิคน้อย"

4 เพราะฉะนั้นจึงมีประชาชนขึ้นไปที่นั่นเพียงสามพันคน แต่ต่อแอกหน้าให้พันหน้าชาวเมืองอัย

5 ฝ่ายชาวเมืองอัยก็พาพันคนเหล่านั้นตายประมาณสามสิบหกคน

โดยขับไล่คนเหล่านั้นจากตงหน้าประตูเมืองไปยังเขาริมพันเขาตามทางลง

และจิตใจของประชาชนก็ละลายไปอย่างน่า

6 ฝ่ายโยชูวาที่ฝึกเลื้อผ้าของตนซบหน้าลงถึงดินหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น

ทั้งท่านกับพวกผู้ใหญ่ของชนอิสราเอล ต่างก็อาบงคลื่นใส่น้ำชำระของตน

7 โยชูวารับบทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า อนิจจาเอ๋ย

เป็นไฉนพระองค์จึงทรงนำชนชาตินี้เข้ามาแม่น้ำจอร์แดนมา

เพื่อจะมอบเราทั้งหลายไว้ในมือของชนอาโมไรต์ให้ทำลายเสีย

พวกข้าพระองค์ที่มีความเสียดยตีไม่พอเลยอยู่เพียงพากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

8 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้าพระองค์จะทูลประกาศไต่ได้เล่าเมื่ออิสราเอลนั้นหลังหนีให้พ้นหน้าศัตรูเสียแล้ว

9 เพราะท่านคำนานอันกับผู้ทอ้ายอยู่ในแผ่นดินนั้นคงจะได้ยิน

แล้วคงจะยกมาตั้งล้อมพวกข้าพระองค์ และตัดศีรษะของบรรดาข้าพระองค์เสียจากแผ่นดินโลก

และพระองค์จะทรงกระทำประการใดต่อพระชนมอันยิ่งใหญ่ของพระองค์"

10 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า "จงลุกขึ้นเถิด โฉนเจ้าจึงซบหน้าลงตั้งนี้เล่า

11 คนอิสราเอลได้กระทำบาป เขาได้ละเมิดพันธสัญญาซึ่งเราได้ปฎิสาเขาไว้

เขาได้ยกยอกของที่ถูกสาปแช่ง เขาได้ขโมยและปิดบัง และได้เอาของรวมไว้กับข้าวของของตน

12 เพราะฉะนั้นคนอิสราเอลจึงยืนหยัดต่อสู้ศัตรูของตนไม่ได้ ได้หันหลังหนีต่อหน้าศัตรู

เพราะเขากลายเป็นสิ่งที่ถูกสาปแช่ง เราจะไม่อยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกต่อไป

เว้นแต่เจ้าจะกล่าวสิ่งของที่ถูกสาปแช่งเหล่านั้นเสียจากท่ามกลางพวกเจ้า

13 จงลุกขึ้นชำระประชาชนให้บริสุทธิ์และกล่าวว่า "จงชำระตัวเสียเพื่อนพวกรุ่นนี้

เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนอิสราเอลกล่าวเช่นนั้นว่า "โอ อิสราเอลเอ๋ย

มีสิ่งของที่ถูกสาปแช่งอยู่ในหมู่พวกเจ้า เจ้าจะยืนหยัดต่อสู้ศัตรูของเจ้าไม่ได้จนกว่าเจ้าจะนำสิ่งของ

ที่ถูกสาปแช่งนั้นออกเสียจากหมู่พวกเจ้า"

14 พอรุ่งเช้าเจ้าทั้งหลายจงเข้ามาที่ละตระกูล

ตระกูลใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ต้องเข้ามาที่ละครอบครัว

ครอบครัวใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ให้เข้ามาที่ละครัวเรือน

ครัวเรือนใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ ก็ให้เข้ามาที่ละคน

15 ผู้ใดถูกจับว่ามีของที่ถูกสาปแช่งนั้น ก็ต้องถูกเผาเสียด้วยไฟ ทั้งตัวเขาและสรรพัตที่เข็นของเขา

เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์

และเพราะเขาได้กระทำความโง่เขลาในอิสราเอล"

16 โยชูวาจึงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และนำคนอิสราเอลเข้ามาที่ละตระกูล และตระกูลยูดาห์ถูกทรงเลือก

17 จึงนำครอบครัวของยูดาห์เข้ามา และทรงเลือกครอบครัวเศ-ราห์ และนำครอบครัวเศ-

ราห์มาที่ละคน และขับตีถูกทรงเลือก

18 และนำครัวเรือนของท่านเข้ามาที่ละคน และคนที่ถูกทรงเลือกคืออาคานบุตรชายคารมี

ผู้เป็นบุตรชายสืบท่ ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ตระกูลยูดาห์

19 ฝ่ายโยชูวาจึงกล่าวแก่อาคานว่า "ลูกเอ๋ย จงถวายส่งราที่แด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล

และจงสารภาพต่อพระองค์ จงบอกข้าพเจ้าว่าได้กระทำอะไรไป อย่าปิดบังไว้จากข้าเลย"

20 และอาคานตอบโยชูวาว่า

"เป็นความจริงแล้วที่ข้าพเจ้าได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล

ข้าพเจ้าได้กระทำดังนี้

21 ในหมู่ของที่รับมาข้าพเจ้าได้เห็นเสื้อคลุมงามตัวหนึ่งของเมืองบาบิโลน กับเงินสองร้อยเชเชล

และทองคำแห่งหนึ่งหนักห้าสิบเชเชล ข้าพเจ้าก็เโลภอยากได้ของเหล่านั้น ข้าพเจ้าจึงเอามา ดูเถิด

ของเหล่านั้นซ่อนอยู่ใต้ดินในเตินท์ของข้าพเจ้า เงินนั้นอยู่ข้างล่าง"

22 ฝ่ายโยชูวาก็ให้ผู้สืบสารออกไปและเขาทั้งหลายก็วิ่งไปใต้เตินท์ ดูเถิด

ของนั้นซ่อนอยู่ในเตินท์ของเขา มีเงินอยู่ข้างล่าง

23 เขาก็เอาออกมาจากกลางเตินท์นำไปให้โยชูวาและคนอิสราเอลทั้งปวง

แล้วเขาก็วางของเหล่านั้นลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

24 และโยชูวากับบรรดาคนอิสราเอลจึงพาอาคานบุตรชายเศ-ราห์ พร้อมทั้งเงิน เสื้อคลุมตัวนั้น

และทองคำแห่งนั้น ทั้งบุตรชายหญิงของเขา ทั้งวัว ลา แพะแกะ และเตินท์ของเขา ทุกสิ่งที่เขามีอยู่

และนำคนทั้งหมดไปยังหุบเขาเอโรร

25 และโยชูวากล่าวว่า "ทำไมเจ้าจึงนำความยากร้ายมาไว้เรา

พระเยโฮวาห์จะทรงนำความยากร้ายมาถึงเจ้าในวันนี้"

และบรรดาคนอิสราเอลก็เอาหินขว้างเขาให้ตาย เขาทั้งหลายด้วยไฟ

เมื่อขว้างเขาด้วยกันหินแล้ว

26 แล้วเอาหินถมกองทับเขาไว้เป็นกองใหญ่ยังอยู่จนทุกวันนี้

และพระเยโฮวาห์ก็ทรงหันกลับพระพักตร์ไธอันแรงกล้าของพระองค์

เพราะฉะนั้นจนถึงทุกวันนี้ชายังเรียกที่นั้นว่าหุบเขาเอโรร

Chapter 8

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า "อย่ากลัวหรือชยาดเลย จงนำทหารทั้งหมดไปกับเจ้า

ลุกขึ้นไปยังเมืองอัยเอ็ด ดูเถิด เราได้มอบกษัตริย์เมืองอัยไวไว้ในมือเจ้าแล้ว

พร้อมทั้งประชาชนของเขา เมืองของเขาและแผ่นดินของเขาด้วย

2 เจ้าจงกระทำแก่เมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองนั้นเช่นเดียวกับที่เจ้ากระทำกับเมืองเยรีโคและกษั

ตริย์ของเมืองนั้น แต่ข้าของและสัตว์ที่รับมานั้น ตกเป็นของเจ้าได้ จงตั้งขุมไว้ที่ข้างหลังเมือง"

3 โยชูวาจึงลุกขึ้นพร้อมกับบรรดาทหารไปยังเมืองอัย

และโยชูวาได้ตัดทแกล้วทหารสามหมื่นคนไปหยกไปในเวลากลางคืน

4 และท่านบัญชาชาวว่า "ดูเถิด ท่านจงข่มขู่ข้างหลังเมือง อย่าให้ท่างโลกลจากเมืองนัก

และให้เตรียมตัวไว้พร้อมทุกคน

5 ส่วนตัวเราและประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเราจะเข้าไปถึงตัวเมือง

และต่อมาเมื่อเขาออกมาต่อสู้เราอย่างครวาก่อน เราก็จะถอยหนีให้พ้นหน้าเขา

6 (เขาจะตามเราออกมา) จนเราจะไล่ลงเขาให้ออกมาห่างจากตัวเมือง เพราะเขาจะพูดว่า

`เขาทั้งหลายกำลังหนีจากเราอย่างครวาก่อน' ฉะนั้นเราจะหนีให้พ้นหน้าเขาเรื่อยมา

7 แล้วท่านทั้งหลายจงลุกจากที่ข่มข่อนท้ายเมืองนั้นไว้

เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในมือท่าน

8 และเมื่อท่านทั้งหลายเข้ายึดเมืองได้แล้ว ท่านจงจุดไฟเผาเมืองเสีย

จงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปฎิสาท่านไว้แล้ว"

9 แล้วโยชูวาก็ให้เขาไป เขาก็ออกไปยังที่ข่มขู่ระหว่างเบตเอลกับเมืองอัย

ทางทิศตะวันตกของเมืองอัย แต่คืนวันนั้นโยชวานอนค้างอยู่กับประชาชน

10 โยชูวาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ก็ออกตรวจประชาชน

แล้วขึ้นไปพร้อมกับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลนำหน้าประชาชนไปเมืองอัย

11 และบรรดาประชาชน คือทหารที่อยู่กับท่านทุกคน ก็ขึ้นไปแล้วรุกไล่ตรงหน้าตัวเมืองเข้าไป

และตั้งค่ายอยู่ด้านเหนือของเมืองอัย มีหุบเขาคั่นระหว่างเขากับเมืองอัย

12 และท่านจัดคนประมาณห้าพันคน ให้เข้าแอบข่มขู่ระหว่างเมืองเบตเอลกับเมืองอัย

ทางทิศตะวันตกของตัวเมือง

13 ดังนั้นเขาทั้งหลายก็วางกำลังรับให้กองหลวงอยู่ด้านเหนือของเมือง

และกองระวังหลังอยู่ด้านตะวันตกของเมือง ในคืนวันนั้นโยชวานอนอยู่ในหุบเขา

14 ต่อมาเมื่อกษัตริย์เมืองอัยเห็นดังนั้น ชาวเมืองก็รีบลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ออกไปสู้รบกับอิสราเอล ณ

ที่ปะทะกันหน้าหีบาร ทั้งท่านและประชาชนทั้งหมดของท่าน

แต่ท่านไม่ทราบว่ามีกองข่มขู่อยู่ต่อสู้ท่านข้างหลังเมือง

15 โยชูวากับอิสราเอลทั้งปวงจึงแสวงหาเป็นแท้มีือต่อหน้าเขาแล้ว

เห็นตรงไปยังทางถิ่นทุรกันดาร

16 คนในเมืองอัยทั้งหมดก็ถูกเรียกให้ตามออกไป เมื่อเขาไล่ตามโยชูวาไปนั้น

เขาก็ออกมาห่างจากเมืองไปทุกที่

17 ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่เหลืออยู่ในเมืองอัยหรือเมืองเบตเอล ที่มีได้ออกไปไล่ตามอิสราเอล

เขาปล่อยให้เมืองเปิดอยู่ไล่ตามอิสราเอลไป

18 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชูวาว่า "จงยืนหอกลังอยู่ในมือของเจ้าออกตรงไปยังเมืองอัย

เพราะเราจะมอบเมืองนั้นไว้ในมือของเจ้า" แล้วโยชูวาก็ยืนหอกลังอยู่ในมือออกไปยังเมืองนั้น

19 ทหารที่ข่มขู่ก็ถูกออกจากที่ซ่อนอย่างรวดเร็ว พอโยชวายืนมือของท่านออก

ทหารก็วิ่งตรงเข้าไปในเมืองและยึดเมืองไว้ แล้วเขาก็รีบจุดไฟเผาเมือง

20 เมื่อชาวเมืองอัยเหลียวหลังมาดู ดูเถิด คว้นไฟที่ไหม้เมืองพลุ่งขึ้นไปยังท้องฟ้า

เขาก็หมดกำลังใจที่จะหนีไปทางนี้หรือทางนั้น

เพราะว่าประชาชนที่หนีไปทางถิ่นทุรกันดารหันกลับมามาดูสู้กับผู้ที่ไล่ตาม

21 และเมื่อโยชูวากับบรรดาอิสราเอลเห็นว่ากองข่มขู่เมืองได้แล้ว

และคว้นไฟที่ไหม้เมืองพลุ่งขึ้น เขาก็หันกลับมามีใจมดีหาเมืองอัย

22 คนอื่นๆที่ออกมาจากเมืองสู้รบกับเขา กระทำให้เขาอยู่ระหว่างกลางอิสราเอล

ผู้ต่อสู้ข้างนี้บ้างข้างโน้นบ้าง และคนอิสราเอลก็โหมตีเขาจนไม่มีสักคนหนึ่งรอดชีวิตหรือหนีไปได้

23 แต่กษัตริย์เมืองอัยยังเป็นอยู่ ได้ถูกจับและคุมตัวมาหาโยชูวา

24 ต่อมาเมื่ออิสราเอลไล่ฆ่าฟันชาวเมืองอัยทั้งหมดในทุ่งในถิ่นทุรกันดารที่เขาไล่ตามไปนั้น

และคนเหล่านั้นล้มตายหมดด้วยคมดาบจนคนสุดท้าย

บรรดาคนอิสราเอลก็กลับเข้าเมืองอัยมีใจดีคนในเมือด้วยคมดาบ

25 คนที่ล้มตายทั้งหมดวันนั้นทั้งชายและหญิงจำนวนหมื่นสองพันคน คือชาวเมืองอัยทั้งหมด

26 เพราะโยชูวามีได้หุดมือที่ถือหอกลืนอยู่นั้น จนกว่าจะได้ผลาญชาวเมืองอัยพินาศสิ้น

27 แต่คนอิสราเอลได้รับเอาฝูงสัตว์และข้าวของของเมืองนั้นเน็นของตน

ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งทรงบัญชาไว้กับโยชูวา

28 ดังนั้นแหละโยชูวาจึงเผาเมืองอัยเสีย กระทำให้เป็นกองซากปรักหักพังอยู่เป็นนิตย์

คือเป็นที่รกร้างอยู่จนถึงทุกวันนี้

29 และท่านแสวงกษัตริย์เมืองอัยไว้ที่ต้นไม้จนถึงเวลาเย็น

เมื่อดวงอาทิตย์ตกโยชูวาจึงบัญชาและเขาก็ปลดศพลจากต้นไม้้นำไปทิ้งไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง

แล้วเอาหินถมทับไว้เป็นกองใหญ่ซึ่งยังอยู่จนทุกวันนี้

30 แล้วโยชูวาได้สร้างแท่นบูชาในภูเขาเอบาลถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล

31 ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาประชาชนอิสราเอล

ตามที่จารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสสว่า "แท่นบูชาทำด้วยหินมิได้ตกแต่ง

ซึ่งไม่มีผู้ใดได้ใช้เครื่องมือเหล็กถูกต้องเลย"

แล้วเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นนั้น และถวายสันติบูชา

32 ณ ที่นั้นท่านจัดลอกพระราชบัญญัติของโมเสสบนหิน

ซึ่งท่านได้เขียนไว้ต่อหน้าประชาชนอิสราเอล

33 คนอิสราเอลทั้งหมด ทั้งคนต่างดาวและคนที่เกิดในอิสราเอล พร้อมทั้งพวกผู้ใหญ่ เจ้าหน้าที่

และฝูงพินากา ยืนอยู่ทั้งสองข้างของหีบต่อหน้าคนเลวีที่เป็นปุโรหิต

ผู้ที่หามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ ครึ่งหนึ่งยืนอยู่ข้างหน้าภูเขาเกรทิม

อีกครั้งหนึ่งข้างหน้าภูเขาเอบาล

ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ในครั้งแรกให้เขาทั้งหลายอวยพรแก่คนอิสราเอล

34 ภายหลังท่านจึงอ่านบรรดาถ้อยคำในพระราชบัญญัติ เป็นคำอวยพรและคำสาปแช่ง

ตามที่จารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติทุกประการ

35 ไม่มีคำซึ่งโมเสสได้บัญชาไว้สักคำเดียวที่โยชูวามีได้อ่านต่อหน้าบรรดาชุมนุมอิสราเอลพร้อมกั

บผู้หญิงกับเด็กๆ และคนต่างดาวซึ่งอยู่ในหมู่พวกเขา

Chapter 9

1 ต่อมาเมื่อกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ คือที่อยู่ในแดนเทือกเขา และในหุบเขา

และตามฝั่งทะเลใหญ่ไปทั่วจนถึงภูเขาเลบานอน เป็นคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน

คนเฟริซซี คนฮีไวต์ และคนเยบุสได้นับข่าวนี้

2 จึงพร้อมใจรวมกำลังกันจะต่อสู้โยชูวาและอิสราเอล

3 แต่เมื่อข่าวกับเอนได้นับข่าวการซึ่งโยชูวากระทำแก่เมืองเยรีโคและเมืองอัย

4 ฝ่ายเขาจึงท้อถอยลดถอยเป็นหูด เขากะระสอหีบที่กำบรรทุกบนลาของเขา

กับถุงหนังที่เกาศาดและปะไว้บรรจุน้ำองุ่น

5 สวรรจงแท่นแกะและปะไว้ และสวมเสื้อผ้าเก่า ส่วนเสบียงอาหารทั้งสิ้นก็แห้งมีราขึ้น

6 เขาเดินทางมาหาโยชูวาที่ค่าย ณ เมืองกิกลาล กล่าวแก่ท่านและคนอิสราเอลว่า "พวกข้าพเจ้ามาจากประเทศที่ห่างไกล บัดนี้ขอท่านสนับณากับพวกข้าพเจ้าเถิด"

7 แต่คนอิสราเอลกล่าวแก่คนอีโธเหล่านั้นว่า "ชะรอยเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่พวกเรา เราจะทาพันธสัญญากับเจ้าได้อย่างไร"

8 เขากล่าวแก่โยชูวาว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน" และโยชูวากล่าวแก่เขาว่า "พวกเจ้าเป็นใครกัน และมาจากที่ไหน"

9 เขาตอบท่านว่า "เนื่องด้วยพระนามอุไซห์แห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้รับใช้ของท่านมาจากประเทศที่ไกลมาก เราได้ยินถึงกิตติศัพท์ของพระองค์ และถึงบรรดาพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในอียิปต์

10 และได้ทราบถึงบรรดาสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำต่อกษัตริย์คนอาโมไรต์ทั้งสองพระองค์ผู้อยู่ทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบน และโอกษัตริย์เมืองบาชานผู้อยู่ที่ฮัทโรท

11 เหตุฉะนั้น พวกผู้ใหญ่ และชาวเมืองทั้งหลายของเมืองข้าพเจ้าได้กล่าวแก่พวกข้าพเจ้าว่า 'จงเอาเสบียงสำหรับเดินทางไปหาพวกเขาเรียนเขาว่า "พวกข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน บัดนี้ขอท่านสนับณากับพวกข้าพเจ้าเถิด"'

12 ขณะนี้ของพวกข้าพเจ้านี้ในวันที่ข้าพเจ้าออกมาหาท่าน ข้าพเจ้าเอาออกจากบ้านเมื่อยังร้อนๆ อยู่เพื่อให้เป็นอาหารรับประทานตามทาง แต่บัดนี้ ดูเถิด แห้งและราขึ้นแล้ว

13 ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าเติมน้ำองุ่นก็ยังไม่อยู่ แต่ ดูเถิด มันขาดออก เสื่อผ้าและรองเท้าของข้าพเจ้าก็เก่า เพราะหนทางไกลมาก"

14 ฝ่ายคนเหล่านั้นก็รับเสบียงของเขาบ้าง แต่หาได้พูดขอการแนะนำจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ไม่

15 และโยชูวาก็กระทำสัญญาสันติภาพกับเขา และทำพันธสัญญากับเขา ให้ไว้ชีวิตพวกเขา และพวกเขาประมุขของชุมนุมชนก็ปฏิบัติตามต่อเขา

16 ต่อมาเมื่อได้กระทำพันธสัญญากับเขาล่วงมาได้สามวัน ก็ได้ยินว่าพวกเหล่านั้นเป็นชาวเมืองอยู่ในหมู่พวกคน

17 และคนอิสราเอลก็ออกเดินไปถึงเมืองของเขาในวันที่สาม เมืองของเขานั้นคือเมืองกิเบโอน เคทิราห์ เบเอโรท และคีริยาทเยอริม

18 แต่คนอิสราเอลไม่ได้ฆ่าเขา เพราะว่าพวกประมุขของชุมนุมชนได้ปฏิบัติตามต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแล้ว บรรดาชุมนุมชนก็บ่นต่อว่าพวกประมุข

19 แต่บรรดาประมุขได้กล่าวแก่ชุมนุมชนทั้งปวงว่า "เราได้ปฏิบัติตามต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล เหตุฉะนั้นเราจะจะต้องเขาไม่ได้

20 เราต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้นโดยให้เขามีชีวิตอยู่ได้ เกรงว่าพระพิโรธจะตกลงเหนือเราตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณแก่เขาแล้ว"

21 และพวกประมุขก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ให้เขามีชีวิตอยู่เถิด แต่ให้เขาเป็นคนตัดฟืนและเป็นคนตักน้ำให้บรรดาชุมนุมชน"

ดังที่พวกประมุขได้สัญญาไว้กับเขาแล้ว

22 โยชูวาจึงเรียกคนเหล่านั้นมาและท่านกล่าวแก่เขาว่า "เหตุใดคนเจ้าทั้งหลายจึงหลอกลวงเราโดยกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ห่างไกลจากท่านมาก' ในเมื่อเจ้าทั้งหลายอยู่ท่ามกลางเรา

23 บัดนี้เจ้าทั้งหลายต้องรับบาปสาปแช่งและพวกเจ้าจะไม่ขาดที่ต้องเป็นทาสอยู่เป็นคนตัดฟืนและเป็นคนตักน้ำสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา"

24 เขาทั้งหลายตอบโยชูวาว่า "เพราะเราได้บอกผู้รับใช้ของท่านอย่างแน่นนอนว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้บัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ให้มอบแผ่นดินนี้ทั้งหมดแก่ท่าน และให้ทำลายชาวแผ่นดินให้พินาศท่าน

เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายก็วิตกกังวลท่านทั้งหลายจะท้อถอยและก่ชีวิตของข้าพเจ้า พวกข้าพเจ้าจึงกระทำอย่างนี้

25 ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ในกำมือของท่าน จงกระทำแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายตามที่ท่านเห็นชอบเห็นควรเถิด"

26 โยชูวาก็กระทำเช่นนั้น คือให้เขาออกจากมือนคนอิสราเอล ไม่ให้ประหารชีวิตเขาเสีย

27 ในวันนั้นโยชูวาได้ตั้งเขาให้เป็นคนตัดฟืน และคนตักน้ำสำหรับชุมนุมชน และสำหรับแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์สืบมาจนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเลือก

Chapter 10

1 ต่อมาเมื่ออาโดนีเซเด็กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มได้ยินว่า โยชูวาได้ยึดเมืองอัย และทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิงแล้ว ท่านได้กระทำต่อเมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองนี้อย่างเดียวกับที่ได้กระทำต่อเมืองเฮรีโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น และทราบด้วยว่า ชาวเมืองกิเบโอนได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอลและอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว

2 ท่านก็คร่ำครวญเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่ากิเบโอนเป็นเมืองใหญ่เสมอเหมือนหลวงและใหญ่กว่าเมืองอัย และบุรุษชาวเมืองนั้นก็ล้วนแต่คนกรัจริ

3 เหตุฉะนั้นอาโดนีเซเด็กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มจึงให้ไปหาโฮัมกษัตริย์เมืองเฮโบรนและปรัมกษัตริย์เมืองยารมูท และยาเฟียกษัตริย์เมืองลาซิช และเดบิร์กษัตริย์เมืองเอกโลน เรียนว่า

4 "ขอเชิญท่านมาหาข้าพเจ้า และช่วยข้าพเจ้าตีเมืองกิเบโอนเถิด เพราะว่าเมืองนั้นได้กระทำสันติภาพกับโยชูวาและคนอิสราเอล"

5 ฝ่ายกษัตริย์ของอาโมไรต์ทั้งห้าองค์ คือ กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์เมืองเฮโบรน กษัตริย์เมืองยารมูท กษัตริย์เมืองลาซิช และกษัตริย์เมืองเอกโลน ได้รวบรวมกำลังของตน และยกขึ้นไปพร้อมกบกองทัพอันใหญ่

ดังค่ายต่อสู้เมืองกิเบโอน

6 ฝ่ายชาวเมืองกิเบโอนจึงใช้คนไปหาโยชูวาที่ค่ายในกิกลาล กล่าวว่า "ขอท่านอย่าได้หย่อนมือจากผู้รับใช้ของท่านเลย ขอเร่งขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้รอดและช่วยข้าพเจ้าทั้งหลาย เพราะว่าบรรดา กษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขา ได้รวมกำลังกันต่อสู้ข้าพเจ้าทั้งหลาย"

7 ฝ่ายโยชูวาจึงขึ้นไปจากกิกลาล ทั้งท่านและบรรดาพลรบด้วย แลหาแล้วหาหารทั้งหมด

8 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่โยชูวาว่า "อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขาไว้ในมือเจ้าแล้ว จะไม่มีผู้ใดในพวกเขาสักคนเดียวที่จะยืนหยัดต่อสู้เจ้าได้"

9 เหตุฉะนั้นโยชูวาก็เข้าโจมตีพวกนั้นทันที โดยขึ้นไปตลอดคืนจากกิกลาล

10 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาสดุ้งตกตื่นต่อหน้าพวกอิสราเอล พระองค์ได้ทรงฆ่าเขาเสียมากมายที่กิเบโอน และได้ติดตามเขาไปในทางที่ขึ้นไปถึงเบธโฮโรน และตามฆ่าเขาจนถึงเมืองอาซคัท และเมืองมักเดลาท

11 ต่อมาขณะเมื่อเขาหนีไปข้างหน้าพวกอิสราเอลลงไปตามทางเบธโฮโรนนั้น พระเยโฮวาห์ทรงโยนลูกเห็บใหญ่ลงมาจากฟ้า ตลอดถึงเมืองอาซคัท เขาทั้งหลายก็ตาย ผู้ที่ตายด้วยลูกเห็บนั้นก็มากกว่าผู้ที่คนอิสราเอลฆ่าเสียด้วยดาบ

12 แล้วโยชูวาก็ปราบพลพระเยโฮวาห์ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงมอบคนอาโมไรต์ต่อหน้าคนอิสราเอลนั้น และท่านได้กล่าวท่ามกลางสายตของคนอิสราเอลว่า "ดวงอาทิตย์อภัย เจ้าพระอาทิตย์จงทรงเมืองกิเบโอน และดวงจันทร์อภัย เจ้าจงหยุดอยู่ตรงหน้าเขาอย่าขยับไถ"

13 ดวงอาทิตย์ก็หยุดนิ่ง และดวงจันทร์ก็ตั้งเฉยอยู่จนประชาชนได้แก้มันศัตรูของเขาเสร็จ

เรื่องนี้มิได้จารึกไว้ในหนังสือยาศรดอกหรือ ดวงอาทิตย์หยุดนิ่งอยู่กลางท้องฟ้า

หาได้รับตกไปตามเวลาประมาณวันหนึ่งไม่

14 วันที่พระเยโฮวาห์ทรงสดฟังเสียงของมนุษย์อย่างกับวันนั้นทั้งในสมัยก่อนหรือในสมัยต่อมา ไม่มีอีกแล้ว เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้เพื่ออิสราเอล

15 แล้วโยชูวากับบรรดาคนอิสราเอลก็กลับมาสู่ค่ายที่กิกลาล

16 กษัตริย์ทั้งห้าหนีขึ้นไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำมักเดลาท

17 มิคนไพบอกโยชูวาว่า "มิคนพบกษัตริย์ทั้งห้าซ่อนตัวอยู่ในถ้ำมักเดลาท"

18 โยชูวาจึงกล่าวว่า "จงลึงก้อนหินใหญ่ปิดปากถ้ำเสีย และวางยามเฝ้าปากถ้ำไว้

19 แต่ท่านทั้งหลายอย่าคอยอยู่เลย จงติดตามศัตรูของท่านเถิด จงเข้าโจมตีกองระวังหลัง อย่าให้กลับเข้าในเมืองของเขาได้

เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้มอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่านแล้ว"

20 ต่อมาเมื่อโยชูวากับคนอิสราเอลฆ่าพวกเหล่านั้นเสียเป็นอันมากจนหมดแล้ว ส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีกลับเข้าไปในเมืองที่มีกำแพงล้อม

21 ประชาชนทั้งปวงก็กลับมาหาโยชูวา ณ ค่ายที่มักเดลาทโดยสันติภาพทุกคน

หามีผู้ใดกล้ากระดิกลิ้นถึงคนอิสราเอลต่อไปไม่

22 แล้วโยชูวาจึงว่า "จงเปิดปากถ้ำคุมกษัตริย์ทั้งห้าหนีออกจากถ้ำมาหาเรา"

23 เขาก็กระทำตาม จึงคุมกษัตริย์ทั้งห้าออกจากถ้ำมาหาท่าน มีกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์เมืองเฮโบรน กษัตริย์เมืองยารมูท กษัตริย์เมืองลาซิช และกษัตริย์เมืองเอกโลน

24 ต่อมาเมื่อเขาพวกกษัตริย์เหล่านั้นมายังโยชูวา โยชูวาจึงเรียกบรรดาคนอิสราเอลมาและสั่งหัวหน้าของทหารผู้ออกไปรบพร้อมกับท่านว่า "จงเข้ามาใกล้เถิด เอาเท้าเหยียบคอ กษัตริย์เหล่านี้" แล้วเขาก็เข้ามาใกล้และเอาเท้าเหยียบที่คอ

25 และโยชูวากล่าวแก่เขาว่า "อย่ากลัวหรือชยาดเลย จงตีแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่บรรดาศัตรูของท่านซึ่งท่านสู้รบอย่างนี้แหละ"

26 ภายหลังโยชูวาก็ได้ประหารชีวิตกษัตริย์ทั้งห้าเสีย แล้วแขวนไว้ที่ต้นไม้ห้าต้น และแขวนอยู่บนต้นไม้เช่นนั้นจนเวลาเย็น

27 ต่อมาเมื่อถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก

โยชูวาได้บัญชาและเขาก็ปลดศพลงจากต้นไม้และทิ้งไว้ในถ้ำซึ่งกษัตริย์เหล่านั้นได้ซ่อนตัวอยู่ และเอาหินใหญ่ปิดปากถ้ำนั้นไว้ ซึ่งยังอยู่จนกระทั่งวันนี้

28 ในวันนั้นโยชูวายึดเมืองมักเดลาทได้ ได้ประหารเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ทั้งกษัตริย์ของเมืองนั้น ท่านได้ทำลายเขาเสียอย่างสิ้นเชิง รวมทุกชีวิตที่อยู่ในเมือง ไม่มีเหลือสักคนเดียว

และท่านได้กระทำแก่กษัตริย์มักเดลาทอย่างที่ท่านได้กระทำแก่กษัตริย์เมืองเฮรีโค

29 แล้วโยชูวาและบรรดาคนอิสราเอลก็ยกกองทัพจากเมืองมักเดลาทมาถึงลิบนัท และเข้าสู้รบกับเมืองลิบนัท

30 พระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเมืองนั้นและกษัตริย์ของเมืองไว้ในมือคนอิสราเอล และท่านได้ประหารเมืองนั้นด้วยคมดาบและทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น

ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียวในเมืองนั้น

และท่านได้กระทำต่อกษัตริย์ของเมืองนั้นอย่างที่ท่านได้กระทำต่อกษัตริย์เมืองเฮรีโค

31 และโยชูวาออกจากเมืองลิบนัทพร้อมกับอิสราเอลทั้งหมดไปยังลาซิช แล้วล้อมเมืองไว้และเข้าโจมตีเมืองนั้น

32 และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเมืองลาซิชไว้ในมือคนอิสราเอล และท่านก็ได้ยึดเมืองนั้นในวันที่สอง และประหารเสียด้วยคมดาบ ทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น

ดังที่ท่านได้กระทำแก่เมืองลิบนัท

33 ครั้นนั้นโฮรามกษัตริย์เมืองเกเซอร์ได้ขึ้นมาช่วยเมืองลาซิช

และโยชูวาได้ประหารเขาและคนของเขาเสีย จนไม่เหลือให้เขาสักคนเดียว

34 โยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยกออกจากลาซิชไปยังเมืองเอกโลน ให้เข้าล้อมและโจมตีเมืองนั้น

35 และเขาก็ตีได้ในวันนั้นเองและฆ่าฟันทุกคนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเขาเสียสิ้นในวันนั้น

ดังที่ท่านได้กระทำแก่เมืองลาซิช

36 โยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นจากเมืองเอกโลนไปยังเมืองเฮโบรน เข้าโจมตีเมืองนั้น

37 ยึดเมืองนั้นแล้วก็ประหารกษัตริย์และชนบททั้งหมดของเมืองนั้น

กับทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว

ดังที่ท่านได้กระทำต่อเมืองเอกโลน และได้ทำลายเมืองนั้น และทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้น

38 แล้วโยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงกลับมายังเมืองเดบิร์ เข้าโจมตีเมืองนั้น

39 ท่านได้ยึดเมืองนั้นรวมทั้งกษัตริย์และชนบททั้งหมดของเมือง และได้ไปประหารเขาทั้งหลายเสียด้วยคมดาบ

และได้ทำลายทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว

ท่านได้กระทำแก่เมืองเฮโบรนอย่างไร

ท่านก็ได้กระทำแก่เมืองเดบิร์และแก่กษัตริย์ของเมืองอย่างนั้น

ดังท่านแก่เมืองลิบนัทและแก่กษัตริย์ของเมืองเช่นกัน

40 โยชูวาก็ตีแผ่นดินนั้นให้พ่ายแพ้ไปหมด คือแดนเทือกเขา ในภาคใต้ ในหุบเขา และที่ลาด
ทั้งภษัตรียั้งหมดของเมืองเหล่านั้นด้วย ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว
แต่ได้ทำลายทุกสิ่งทั้งหายเลย ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนอิสราเอลได้ทรงบัญชาไว้
41 โยชูวาได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ตั้งแต่เมืองคาเดชบารเนียนจนถึงเมืองกาซา
และทั่วประเทศโกเชนจนถึงเมืองกิเบโอน
42 โยชูวาก็ยึดตัวภษัตรียั้งเหล่านั้นพร้อมทั้งพื้นดินของเขาทั้งหมดในคราวเดียวกัน
เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนอิสราเอลได้ทรงสู้รบเพื่ออิสราเอล
43 แล้วโยชูวาพร้อมกับบรรดาชนอิสราเอลก็ยกกลับมายังค่ายที่กิลกา

Chapter 11

1 ต่อมาเมื่อยามีนภษัตรียั้งเมืองฮาโธริไดยินข่าวนี้
จึงได้คนไปหาโยบับภษัตรียั้งเมืองมาโดนและไปหาภษัตรียั้งเมืองชิมโรน และภษัตรียั้งเมืองอัชทาฟ
2 และภษัตรียั้งซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาตอนเหนือ และที่อยู่ในที่ราบใต้เมืองกินเนเรท และในหุบเขา
และในบริเวณชายแดนของอิราฟทางทิศตะวันตก
3 และไปหาคนคานาอันทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก คนอาโมไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี
และคนเยบุสในแดนเทือกเขา และคนอัสมาที่อยู่เชิงเขาเออร์โมนในแผ่นดินมิสปาห์
4 ภษัตรียั้งเหล่านี้ก็ยกออกมาสู้รบกับบรรดาฟอลิธายเป็นกองทัพนับห้า มีจำนวนตั้งแต่ทหารยี่สิบห้าทะเล
มีม้าและรถรบมากมายด้วย
5 ภษัตรียั้งเหล่านี้ได้รวมกำลังกันเข้าและมาตั้งค่ายอยู่ที่ลำห้วยโมโร เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล
6 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า "อย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าพรุ่งนี้ในเวลาเดียวกันนี้
เราจะมอบเขาไว้หมดต่อหน้าอิสราเอลให้ถูกประหาร เอ็นน่องม้าของเขาก็ให้เจ็ดดิเสีย
และรถรบของเขา เจ้าจงเผาไฟเสีย"
7 ฝ่ายโยชูวาก็ยกพลทั้งหลายเข้าโจมตีเขาทันทีที่ห้วยน้ำโมโร
8 และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอล
ผู้ประหารเขาและไล่ตามเขาไปจนถึงมหาซีโดนและถึงมิสราไฟทามาอิม
และถึงหุบเขามิสปาห์ด้านตะวันออก ได้ประหารเขาเสียจนไม่ให้เหลือสักคนเดียว
9 โยชูวาได้กระทำแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งไว้
คือได้ตัดเอ็นน่องม้าและเผารถรบเสียด้วยไฟ
10 ขณะนั้นโยชูวากลับมายึดเมืองฮาโธริ และประหารภษัตรียั้งเมืองนั้นเสียด้วยดาบ
เพราะว่าแต่ก่อนนี้ฮาโธริเป็นหัวหน้าแห่งราชอาณาจักรเหล่านั้นทั้งหมด
11 เขาได้ประหารบรรดาชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ และทำลายเสียสิ้น
สิ่งทั้งหายไปได้ไม่มีเหลือเลย และท่านก็เผาเมืองฮาโธริเสียด้วยไฟ
12 โยชูวายึดบรรดาหัวเมืองของภษัตรียั้งเหล่านั้นพร้อมกับภษัตรียั้งทั้งหมด
และประหารเสียด้วยคมดาบ ทำลายเขาสิ้น ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้
13 แต่เมื่อต่างอยู่ที่ยุบเนินนาซา อิสราเอลมิได้เผา เว้นแต่เมืองฮาโธริเมืองเดียวที่โยชูวาเผาเสีย
14 สิ่งของต่างๆที่ริบได้จากเมืองเหล่านี้ ทั้งฝูงสัตว์ คนอิสราเอลได้ยึดเป็นของของตน
แต่เขาได้ประหารมนุษย์ทุกคนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเสียสิ้น
สิ่งใดที่หายไ้ได้เขาไม่ให้เหลืออยู่เลย
15 พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์อย่างไร โมเสสก็บัญชาโยชูวาอย่างนั้น
และโยชูวาก็กระทำตาม ท่านไม่ได้เว้นที่จะทำทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
16 โยชูวายึดแผ่นดินนั้นทั้งสิ้นคือแดนเทือกเขา และภาคใต้ทั้งหมด และแผ่นดินโกเชนทั้งหมด
และในหุบเขา ในที่ราบ และแดนเทือกเขาของอิสราเอล และในหุบเขาของมัน
17 ตั้งแต่ภูเขาฮาลักที่สูงเรื่อยขึ้นไปถึงเสอีร์
ไกลไปจนถึงบาอัลกาดในหุบเขาเลบานอนเชิงภูเขาเออร์โมน
ท่านได้จับบรรดาภษัตรียั้งแห่งเมืองเหล่านั้นมาประหารชีวิตเสีย
18 โยชูวาทำศึกสงครามกับบรรดาภษัตรียั้งเหล่านั้นอยู่เป็นเวลานาน
19 ไม่มีสักเมืองหนึ่งที่กระทำสันติภาพกับชนอิสราเอล นอกจากคนอัสมา
ซึ่งเป็นชาวเมืองกิเบโอน เขาต้องทำศึกสงครามตีมัวทั้งนั้น
20 เพราะเป็นมาจกพระเยโฮวาห์ที่ทรงให้เขามีใจแข็งกระด้างเข้าต่อสู้ทำสงครามกับอิสราเอล
เพื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายเขาเสียสิ้น และเขาไม่ได้รับความกรุณา
แต่พระองค์ต้องทำลายล้างเขาเสียสิ้น ดังที่พระเยโฮวาห์บัญชาไว้กับโมเสส
21 คราวนั้นโยชูวาได้มาจัดคนออกนอกจากแดนเทือกเขา จากเอโบรน จากเดบีร์ จากอาแนบ
และจากหัวแดนเทือกเขาแห่งยูดาห์ และจากหัวแดนเทือกเขาแห่งอิสราเอล
โยชูวาได้ทำลายคนเหล่านั้นเสียสิ้นพร้อมทั้งเมืองทั้งหลายของพวกเขาด้วย
22 ไม่มีคนออกนอกเหลืออยู่ในแผ่นดินของประชาชนอิสราเอล เว้นแต่ในกาซา กัทและอัสโดด
ที่ยังมีเหลืออยู่บ้าง
23 ดังนั้นแหละ โยชูวาได้ยึดแผ่นดินทั้งสิ้นตามสารพัดที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส
และโยชูวาให้เป็นมรดกแก่ชนอิสราเอลตามส่วนแบ่งของแต่ละตระกูล
และแผ่นดินนั้นก็สงบจากการศึกสงคราม

Chapter 12

1 ต่อไปนี้เป็นภษัตรียั้งแห่งแผ่นดินนั้นซึ่งประชาชนอิสราเอลได้กระทำให้แพ้ไป
และได้ยึดครองแผ่นดินฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นทางดวงอาทิตย์ขึ้น
จากที่ลุ่มแม่น้ำอารโนนถึงภูเขาเออร์โมน และที่ราบซึ่งอยู่ด้านตะวันออกทั้งหมด
2 คือสิโหนภษัตรียั้งคนอาโมไรต์ผู้อยู่ที่เฮชโบน และปกครองจากอาโรเออร์ ซึ่งอยู่ ณ
ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และจากกลางที่ลุ่มไกลไปจนถึงแม่น้ำยับบอก เขตแดนคนอัมโม
คือครึ่งหนึ่งของกิเลอาด
3 และแถบที่ราบถึงทะเลกินเนเรททางตะวันออก
และตรงทางไปยังเบธเยซีโมทไปถึงทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเอเลิมข้างตะวันออก
จากด้านใต้มาจนถึงที่อัสโดดปิสกาท
4 และเขตแดนของอิกภษัตรียั้งเมืองบาซาน เป็นพวกมนุษย์ยักษ์ที่เหลืออยู่ อยู่ที่อัสทาโรท

และเอเดรอี
5 และปกครองที่ภูเขาเออร์โมน และสาเลคาห์ และที่บาซาน
ถึงเขตแดนคนเกสุร์และคนมาอาคาห์ และปกครองครึ่งหนึ่งของแดนกิเลอาด
ถึงเขตแดนของสิโหนภษัตรียั้งเมืองเฮชโบน
6 โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์และคนอิสราเอลได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป
และโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้มอบแผ่นดินตอนนี้ให้แก่คนรูเบน คนกาดี
และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์
7 ต่อไปนี้เป็นภษัตรียั้งแห่งแผ่นดินซึ่งโยชูวากับคนอิสราเอลได้ทำให้พ่ายแพ้อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดน
ข้างโน้นทางทิศตะวันตก ตั้งแต่บาอัลกาดในหุบเขาเลบานอน ถึงภูเขาฮาลัก ที่สูงเรื่อยขึ้นไปถึงเสอีร์
ซึ่งโยชูวามอบให้แก่ตระกูลคนอิสราเอลให้ถือเป็นกรรมสิทธิ์ตามส่วนแบ่งของเขา
8 คือที่ดินในแดนเทือกเขา ในหุบเขา ในที่ราบ ในที่ลาด ในถิ่นทุรกันดารและในภาคใต้
เป็นแผ่นดินของคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนอัสมาและคนเยบุส
9 คือภษัตรียั้งเมืองเยรีโคงคัหนึ่ง ภษัตรียั้งเมืองอัสมาที่อยู่ข้างเบธเอลองคัหนึ่ง
10 ภษัตรียั้งเมืองเยรูซาเล็มองคัหนึ่ง ภษัตรียั้งเมืองเฮโบรนองคัหนึ่ง
11 ภษัตรียั้งเมืองยารมูทองคัหนึ่ง ภษัตรียั้งเมืองลาชองคัหนึ่ง
12 ภษัตรียั้งเมืองเอกลองคัหนึ่ง ภษัตรียั้งเมืองเกชอร์องคัหนึ่ง
13 ภษัตรียั้งเมืองเดบีร์องคัหนึ่ง ภษัตรียั้งเมืองเกเดรอร์องคัหนึ่ง
14 ภษัตรียั้งเมืองโฮรมาทองคัหนึ่ง ภษัตรียั้งเมืองอาราดองคัหนึ่ง
15 ภษัตรียั้งเมืองลิบนาทองคัหนึ่ง ภษัตรียั้งเมืองอดุลมิมองคัหนึ่ง
16 ภษัตรียั้งเมืองมักเดาทองคัหนึ่ง ภษัตรียั้งเมืองเบธเอลองคัหนึ่ง
17 ภษัตรียั้งเมืองที่ปฎาฟองคัหนึ่ง ภษัตรียั้งเมืองเฮเฟอร์องคัหนึ่ง
18 ภษัตรียั้งเมืองอาเนทองคัหนึ่ง ภษัตรียั้งเมืองลาทาไรองคัหนึ่ง
19 ภษัตรียั้งเมืองมาโดนองคัหนึ่ง ภษัตรียั้งเมืองฮาโธริองคัหนึ่ง
20 ภษัตรียั้งเมืองชิมโรนเนโรนองคัหนึ่ง ภษัตรียั้งเมืองอัชทาฟองคัหนึ่ง
21 ภษัตรียั้งเมืองอาอานาคองคัหนึ่ง ภษัตรียั้งเมืองเมกิดโดงคัหนึ่ง
22 ภษัตรียั้งเมืองเจดองคัหนึ่ง ภษัตรียั้งเมืองโยกเนอัมในคารเมลองคัหนึ่ง
23 ภษัตรียั้งเมืองโดริในบริเวณชายแดนของโดร์องคัหนึ่ง
ภษัตรียั้งของประชาชนต่างๆในกิลกาลองคัหนึ่ง
24 ภษัตรียั้งเมืองที่ราซาทองคัหนึ่ง รวมทั้งหมดเป็นภษัตรียั้งสามสิบเอ็ดองค์ด้วยกัน

Chapter 13

1 เมื่อโยชูวาทรงมีอายุมากแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ตรัสกับท่านว่า "เจ้าชราลงมีอายุมากแล้ว
แต่แผ่นดินที่จะต้องยึดครองนั้นยังมีอีกมาก
2 ต่อไปนี้เป็นแผ่นดินที่ยังเหลืออยู่ คือ ท้องถิ่นฟิเลิสเตียทั้งหมด และท้องถิ่นของคนเกสุร์ทั้งหมด
3 ตั้งแต่ที่โหร์ซึ่งอยู่หน้าอียิปต์ เหนือขึ้นไปถึงเขตแดนเอโดน นับกันว่าเป็นของคนคานาอัน
ผู้ครอบครองฟิเลิสเตียมีอยู่ท่านด้วยกัน คือ ผู้ครอบครองเมืองกาซา เมืองอัสโดด เมืองอัสเคโลน
เมืองกัท และเมืองเอโดน และเมืองของคนที่ฟาวห์ด้วย
4 ซึ่งอยู่ที่สิดคือแผ่นดินทั้งสิ้นของคนคานาอัน และเขตเมออาราห์
ซึ่งเป็นของชาวไชตอนถึงเมืองอาฟก ถึงเขตแดนของคนอาโมไรต์
5 และแผ่นดินของชาวเกบาลและเลบานอนทั้งหมด ไปทางที่ดวงอาทิตย์ขึ้น
จากบาอัลกาดที่อยู่เชิงภูเขาเออร์โมน ถึงทางเข้าเมืองอามัท
6 ชาวแดนเทือกเขาทั้งหมดจากเลบานอนจนถึงมิสราไฟทามาอิม และคนไชตอนทั้งหมด
เราจะขับไล่เขาทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าชนอิสราเอลเอง
เพียงแต่เจ้าจงขับไล่คนแบ่งดินแดนเหล่านั้นให้เป็นมรดกแก่อิสราเอล ดังที่เรายูชาเจ้าไว้
7 บัดนี้จึงแบ่งแผ่นดินนี้ออกให้เป็นมรดกแก่คนกัตระกูลรวมกับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลด้วย"
8 ส่วนมนัสเสห์อีกครึ่งตระกูล คนรูเบน และคนกาดีได้รับส่วนมรดกของเขา
ซึ่งโมเสสได้มอบให้ทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นด้านตะวันออก
ส่วนที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์มอบให้เขาคือ
9 ตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และเมืองที่อยู่กลางลุ่มแม่น้ำนี้
และที่ราบแถบเบธเอลจนถึงดีโบน
10 และหัวเมืองทั้งสิ้นของสิโหนภษัตรียั้งคนอาโมไรต์ ผู้ซึ่งครอบครองอยู่ในเฮชโบน
ไกลออกไปจนถึงเขตแดนคนอัมโม
11 กับเขตกิเลอาดและท้องถิ่นของคนเกสุร์และคนมาอาคาห์ และภูเขาเออร์โมนทั้งหมด
และเมืองบาซานทั้งสิ้นจนถึงเมืองสาเลคาห์
12 ตลอดราชอาณาจักรของอิกโนบาซาน ผู้ครอบครองอยู่ในอัสทาโรทและในเอเดรอี
ท่านเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ที่เหลืออยู่ เมืองเหล่านี้โมเสสรับพระนาม และได้ขับไล่ให้ออกไป
13 แต่คนอิสราเอลยังหาได้ขับไล่คนเกสุร์หรือคนมาอาคาห์ให้ออกไปไม่
แต่คนเกสุร์กับคนมาอาคายังอาศัยอยู่ในหมู่คนอิสราเอลจนทุกวันนี้
14 เฉพาะตระกูลเลวีตระกูลเดียวโมเสสหาได้มอบมรดกให้ไม่
ของบุชด้วยไฟที่ถวายแก่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของเขา
ดังที่พระองค์ตรัสไว้แก่เขาแล้ว
15 และโมเสสได้มอบส่วนมรดกให้แก่ตระกูลคนรูเบนตามครอบครัวของเขา
16 ดังนั้นเขตแดนของเขาจึงตั้งแต่อาโรเออร์ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนนและเมืองซึ่งอยู่กลางลุ่มแม่น้ำ
นั้นและที่ราบเมืองเมเดบาทั้งสิ้น
17 ทั้งเมืองเฮชโบน รวมกับหัวเมืองทั้งสิ้นซึ่งอยู่บนที่ราบนั้น คือดีโบน และบาโมทบาอัล
และเบธบาอัลเมโอน
18 กับยาฮาซ และเคเดโมท และเมฟาอาท
19 และคิริยาธอิม และสิมมาห์และเศราซาหารซึ่งอยู่บนเนินเขาแห่งหุบเขา
20 กับเบตเปโอร์ และที่อัสโดดปิสกาท และเมืองเบธเยซีโมท
21 คือหัวเมืองทั้งสิ้นซึ่งอยู่บนที่ราบ
และทั้งราชอาณาจักรทั้งหมดของสิโหนภษัตรียั้งคนอาโมไรต์ผู้ครอบครองอยู่ในเฮชโบน
ซึ่งโมเสสได้กระทำให้พ่ายแพ้พร้อมกับเจ้านายของมิเดียน คือ เอวี เรเคม สุร์ และเฮอร์ กับเรบา

เป็นเจ้านายซึ่งขึ้นแก่กษัตริย์อิสโหนผู้พำนักอยู่ในแผ่นดินนั้น

22 อนึ่งคนอิสราเอลได้ฆ่าบalaอัมบุตรชายเบโอรผู้เป็นคนทำนายเสียด้วยดาบพร้อมกับคนอื่นที่ฆ่าได้ฆ่ามัน

23 อาณาเขตของคนรูเบนคือแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน

นี่เป็นมรดกของคนรูเบนตามครอบครัว รวมทั้งหัวเมืองและชนบทด้วย

24 โมเสสได้มอบมรดกให้แก่ตระกูลกาดี คือคนกาดีตามครอบครัวของเขาด้วย

25 อาณาเขตของเขาคือยาเซอร์และหัวเมืองใกล้เคียงทั้งหมด

และครึ่งหนึ่งของแผ่นดินคนอัมโมนถึงอารเออร์ซึ่งอยู่หน้าเมืองรับบาห์

26 ตั้งแต่เมืองเฮซบอน จนถึงเมืองรามีทมิสเปห์และเบโทนิม

และตั้งแต่มาหะนาอิมจนถึงเขตแดนเดบิร์

27 ในหว่างเขา มีเมืองเบธฮารัม เบธนิมราห์ สุดคทและซาโพน

ราชอาณาจักรส่วนที่เหลือของอิสโหนกษัตริย์เมืองเฮซบอนนั้น มีแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน

จดทะเลจีนในเรทตอนปลายข้างล่าง ด้านตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

28 นี่เป็นมรดกของคนกาดีตามครอบครัวของเขา รวมทั้งหัวเมืองและชนบทด้วย

29 อนึ่งโมเสสได้มอบมรดกให้แก่คนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล

เป็นส่วนแบ่งที่ได้กับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลตามครอบครัวของเขา

30 อาณาเขตของเขาทั้งหลายเริ่มตั้งแต่มาหะนาอิมตลอดบาซานทั้งสิ้น

คือราชอาณาจักรทั้งสิ้นของโอดกษัตริย์เมืองบาซาน และหัวเมืองทั้งหมดของยาอีร์

มีหกสิบหัวเมืองด้วยกันอยู่ในบาซาน

31 และใกล้เคียงครึ่งหนึ่ง และเมืองอัสทาโรทกับเมืองเอเดรอี

หัวเมืองของราชอาณาจักรโอดในบาซาน

หัวเมืองเหล่านี้เป็นส่วนแบ่งของคนมาคีร์บุตรชายมนัสเสห์ เป็นของครึ่งหนึ่งของคนมาคีร์

ตามครอบครัวของเขา

32 เหล่านี้เป็นดินแดนต่างๆซึ่งโมเสสได้แบ่งปันให้เป็นมรดก ณ ที่ราบโมอับ

ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างยรีโค

33 แต่โมเสสมิได้มอบมรดกให้แก่คนตระกูลเลวี

พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของเขา ดังที่พระองค์ตรัสไว้กับเขา

Chapter 14

1 ต่อไปนี้เป็นดินแดนต่างๆซึ่งประชาชนอิสราเอลได้รับเป็นมรดกในแผ่นดินคานาอัน

ซึ่งเอเลอาซาร์ปุโรหิตและโยชูวาบุตรชายนูน

และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลได้แจกจ่ายให้เป็นมรดกแก่เขา

2 มรดกนี้เขาจับสลากแบ่งกันในระหว่างคนแก่ตระกูลครึ่ง

ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสส

3 เพราะโมเสสได้ให้มรดกแก่คนสองตระกูลครึ่งทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นแล้ว

แต่ท่านหาได้แบ่งส่วนมรดกให้แก่พวกเลวีไม่

4 เพราะว่าลูกหลานของโยเซฟมีสองตระกูล คือมนัสเสห์และเอฟราอิม

และพวกเลวีหาได้มีส่วนแบ่งในแผ่นดินนั้นไม่ ได้แต่หัวเมืองที่จะเข้าอาศัยอยู่

กับลานทุ่งหญ้ารอบเมืองสำหรับฝูงสัตว์และทรัพย์สินของเขาเท่านั้น

5 คนอิสราเอลได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส เขาแบ่งที่ดินกัน

6 ขณะนั้นคนยูดาห์มาหาโยชูวา ณ เมืองกิลกา

และคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ชาวเคเนซีได้กล่าวแก่ท่านว่า "ท่านทราบเรื่องซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับ

โมเสสบุรุษของพระเจ้าที่เคเดชบารเนียเกี่ยวกับท่านและข้าพเจ้าแล้ว

7 เมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้ให้ข้าพเจ้าไปจากเคเดชบารเนีย เพื่อสอดแนมดูแผ่นดิน

ข้าพเจ้ามีอายุสี่สิบปี ข้าพเจ้าได้นำข่าวมาแจ้งแก่ท่านตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า

8 แต่ส่วนพี่น้องซึ่งขึ้นไปพร้อมกับข้าพเจ้าได้กระทำให้จิตใจของประชาชนละลายไป

แต่ข้าพเจ้าได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ

9 ในวันนั้นโมเสสได้ปฏิญาณว่า

‘แท้จริงแผ่นดินซึ่งข้าพเจ้าของท่านได้เหยียบย่างไปนั้นจะตกเป็นมรดกของท่าน

และของลูกหลานของท่านสืบไปเป็นนิตย์

เพราะว่าท่านได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ’

10 และบัดนี้ ดูกิด พระเยโฮวาห์ยังทรงให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ตลอดสี่สิบห้าปีนี้ ดังที่พระองค์ตรัส

ตั้งแต่พระเยโฮวาห์ตรัสเช่นนั้นแก่โมเสส เมื่อคนอิสราเอลเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และบัดนี้

ดูเกิด วันนี้อายุข้าพเจ้ามีอายุแปดสิบห้าปีแล้ว

11 วันนี้ข้าพเจ้ายังมีกำลังแข็งแรงเช่นเดียวกับวันที่โมเสสใช้ให้ข้าพเจ้าไป

กำลังของข้าพเจ้าในการทำศึกสงครามหรือออกไปและเข้ามาเที่ยวนี้ก็เหมือนครั้งนั้น

12 เพราะฉะนั้นขอมอบแดนเทือกเขานี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสในวันนั้นให้แก่ข้าพเจ้า

เพราะท่านได้ยืนในวันนั้นแล้วว่าคนอานาคอยู่ที่นั่น มีหัวเมืองใหญ่ที่มีกำแพงล้อมอย่างเข้มแข็ง

ชะรอยพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะขับไล่เขาออกไปได้

ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว"

13 แล้วโยชูวาก็อวยพรแก่ท่านและยกเมืองเอโบรนให้คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นมรดก

14 เอโบรนจึงตกเป็นมรดกแก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์คนเคเนส์จานทุกวันนี้

เพราะว่าท่านติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลอย่างสุดใจ

15 เมืองเอโบรนนั้นแต่เดิมมีชื่อว่าสิริยาทอราบา อารบาคนนี้เป็นคนใหญ่โตในคนอานาค

แผ่นดินจึงได้สงบจากการศึกสงคราม

Chapter 15

1 ที่ดินส่วนของตระกูลคนยูดาห์ตามครอบครัวของท่านั้น ด้านใต้ถึงพรมแดนเมืองเอโดม

คือถึงถิ่นทุรกันดารสินีเป็นที่สุดปลายเขตแดนใต้

2 พรมแดนทางทิศใต้ที่นั่นตั้งแต่ต้นจากปลายทะเลเดิห์ คือตั้งแต่อ่าวซึ่งไปทางทิศใต้

3 ขึ้นไปทางด้านใต้ของมาอาเลอ์ได้รับิม ผ่านเรื่อยไปถึงสิน

แล้วขึ้นไปทางด้านใต้เมืองเคเดชบารเนีย ตามทางเมืองเฮซโรน

ขึ้นไปถึงเมืองอัสตาร์เลียวไปถึงคารคา

4 ผ่านเรื่อยไปถึงอัสโมนยื่นออกไปถึงแม่น้ำอียิปต์มาสิ้นสุดลงที่ทะเล

ที่กล่าวนี้จะเป็นพรมแดนด้านใต้ของท่าน

5 พรมแดนด้านตะวันออกคือทะเลเดิห์ขึ้นไปถึงปากแม่น้ำจอร์แดน

และพรมแดนด้านเหนือตั้งแต่อ่าวที่ทะเลตรงปากแม่น้ำจอร์แดน

6 และพรมแดนนั้นขึ้นไปถึงเบธกลาห์ผ่านไปตามด้านเหนือของเมืองเบธอราบาห์

และพรมแดนขึ้นต่อไปถึงก้อนหิน โบธบุตรชายรูเบน

7 และพรมแดนขึ้นไปถึงเดบิร์จากหุบเขาอาโลร์ ตรงไปทางทิศเหนือเลี้ยวไปหาเมืองกิลกา

ซึ่งอยู่ตรงข้ามทางข้ามเขาที่ชื่ออาคุมมิม ซึ่งอยู่ทางด้านใต้ของแม่น้ำ

และพรมแดนก็ผ่านไปถึงหน้าพอนเซเมซ ไปสิ้นสุดลงที่เอนโรเกล

8 แล้วพรมแดนก็ขึ้นไปตามหุบเขาบุตรชายของอินโนมถึงไหล่เขาด้านใต้ของเมืองคนเยบส

คือยูธนาเล็ม แล้วพรมแดนก็ขึ้นไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่หน้าหุบเขาอินโนมทางด้านตะวันตก

ที่หุบเขาแห่งพวกมนุษย์ยักษ์ด้านเหนือสุด

9 แล้วพรมแดนก็ขึ้นไปจากยอดภูเขาถึงหน้าพแห่งลำห้วยเนฟโทฮาห์

จากที่นั่นก็ถึงหัวเมืองแห่งภูเขอาโลไฟรน แล้วพรมแดนก็เลี้ยวโค้งไปหาเมืองบาอาลาห์

คือเมืองสิริยาทเยอาริม

10 แล้วพรมแดนก็เลี้ยวโค้งจากบาอาลาห์ไปทางทิศตะวันตกถึงภูเขาสเอิร์

ผ่านไปตามไหล่เขาอาริมด้านเหนือ คือทะเลโณ ลงไปถึงเมืองเบธเซเมซผ่านเมืองทิมนาห์ไป

11 แล้วพรมแดนก็ขึ้นออกไปจากทางไหล่เนินเขาด้านเหนือของเมืองเอโดรน

แล้วก็โค้งไปหาเมืองฮิกเคโรนผ่านไปถึงภูเขบาอาลาห์ ออกไปถึงเมืองยันเนเอล

และพรมแดนก็มาสิ้นสุดลงที่ทะเล

12 พรมแดนด้านตะวันตก คือทะเลใหญ่ตามฝั่งทะเล

นี่เป็นพรมแดนล้อมรอบคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขา

13 ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสแก่โยชูวา

ท่านยกที่ดินส่วนหนึ่งในเขตของคนยูดาห์ให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์

คือเมืองอารบาห์เรียกเมืองเอโบรน อารบาเป็นบิดาของอานาค

14 และคาเลบได้ขับไล่บุตรชายทั้งสามของอานาคออกจากที่นั่น คือเชซัย อาหิมานและทัลมัย

ผู้เป็นบุตรของอานาค

15 และท่านขึ้นไปจากที่นั่นจะต่อสู้กับชาวเมืองเดบิร์ เมืองเดบิร์เดิมมีชื่อว่า สิริยาทเฟออร์

16 และคาเลบกล่าวว่า "ผู้ใดโจมตีเมืองสิริยาทเฟออร์และยึดได้

เราจะยกอัสสาห์บุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา"

17 และโอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบตีเมืองนั้นได้

ท่านจึงยกอัสสาห์บุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา

18 อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอที่นาต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลา

และคาเลบถามนางว่า "เจ้าต้องการอะไร"

19 นางตอบว่า "ขอของขวัญให้ลูกสี่อย่างหนึ่งเถิด เมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินกาดีแล้ว

ลูกขอข้าพเจ้าด้วย" คาเลบก็ยกน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง

20 ต่อไปนี้เป็นมรดกของตระกูลคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขา

21 หัวเมืองที่เป็นของตระกูลคนยูดาห์ ซึ่งอยู่ทางทิศใต้สุดทางพรมแดนเอโดม คือเมืองซับเซเอล

เอเดอร์ และยากูร

22 คินาห์ ดีโมนาห์ อาดาธาห์

23 เคเดช อาโซร์ อิทานา

24 สิฟ เทเลม เบอาโลท

25 อาโซร อาดัททาห์ เครีโอท เฮสโรน คือเมืองอาโซร์

26 อามิม เซมา โมลาธาห์

27 อาซารกััดดาห์ เฮธโมน เบธเปเลท

28 อาซารฮูอาล เบเออร์เซบา บีซีโอธียาห์

29 บาอาลาห์ อิมิม เอเซม

30 เอลโกลัด เลสึล โอรมาห์

31 คิกลาก มัดมันนาห์ สันสันนาห์

32 เลบาโอท ลิลิม อายินและเมืองริมโมน

รวมทั้งหมดเป็นยี่สิบเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย

33 ในหุบเขามีเมืองเฮทาโอโล โสราห์ อັນนาห์

34 ตาโนอาห์ เอนกันนัม ที่ปฎาห์ เอนาม

35 ยารมูท อุลลัม โสโดห์ อาเซกาห์

36 ซาอารามิ อัดติอาม เกเดราห์ เกเดโรธาอิม รวมเป็นสิบสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย

37 เมืองศันน อาดัสสาห์ มิกดัลกาดี

38 ดิลอณั มิสเปห์ โยเกเซเอล

39 ลาเคิซ โบสคาท เอกโลน

40 กัมโบน ลามิม คิทลิส

41 เกเดโรท เบซดาโกน นาอามาห์และเมืองม็กเคดาห์

รวมเป็นสิบหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย

42 ลิบนาห์ เอเธอร์ อาธัน

43 ยิฟทาห์ อັນนาห์ เนซิบ

44 เคิลลาห์ อัดซิบ มาเรซาห์ รวมเป็นเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย

45 เอโดรน กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น

46 จากกรุงเอโดรนถึงทะเล และบรรดาเมืองที่อยู่ริมเมืองอัสโดดกับชนบทของเมืองนั้นๆ

47 อัสโดด กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น กาสา

กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้นจนถึงแม่น้ำอียิปต์ และทะเลใหญ่พร้อมกับฝั่งชายทะเล

48 และในแดนเทือกเขา คือ ซามิร ยาห์ทีร์ โสโดห์

49 ดานนาห์ สิริยาทสันนาห์ คือเมืองเดบิร์

50 อาบาบ เอเซโอมัท อานิม

51 โกเสน โฮโลน กิลัว รวมเป็นสิบเอ็ดหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย

52 อาหรับ ดูมาห์ เอซาน
53 ยามิม เบธที่ปัวราห์ อาเฟลาห์
54 ฮุมทาห์ คิริยาทอราบา คือเมืองเฮโบรน และเมืองศิโยร
รวมเป็นเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
55 มาโอน คารเมล ศิฟ ยูธธาห์
56 ยิสเรเอล โยกดอئم ศาโนอาห์
57 ลาอิน กิเบอาห์ และทิมนาห์ รวมเป็นสิบหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
58 ฮัลซูล เบธซูร์ เกโดร์
59 มาอราท เบธาโนท และเมืองเอลเทโจน รวมเป็นหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
60 คิริยาทบาอัล คือเมืองคิริยาทเยอริม และรับบาห์
รวมเป็นสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
61 เมืองที่ในถิ่นทุรกันดาร คือเบธอราบาห์ มิดดิน สะเคลาห์
62 นับซาน เมืองเกลือ และเอนเกดี รวมเป็นหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
63 แดคนเยบูนซึ่งเป็นชาวเมืองเยรูซาเล็มนั้น ประชาชนยูดาห์หาได้ขับไล่ไปไม่ได้
ดังนั้นแหละคนเยบูนจึงอาศัยอยู่กับประชาชนยูดาห์ที่เมืองเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้

Chapter 16

1 ที่ดินตามสลากของลูกหลานโยเซฟนั้นเริ่มจากแม่น้ำจอร์แดนใกล้ๆเมืองเยรีโค ที่สระวันออกของ
น้ำแห่งเยรีโคเข้าไปในถิ่นทุรกันดารขึ้นไปจากเยรีโคเข้าไปในแดนเทือกเขาเบธเอล
2 จากเมืองเบธเอลไปยังเมืองลูส ผ่านเรื่องไปถึงเมืองอาทาโรท ยังเขตของฉนอารี
3 แล้วลงไปทางทิศตะวันตกถึงเขตของฉนยาเลห์
ไกลไปจนเขตเมืองเบธโฮโรนล่วงถึงเมืองเกเชอร์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล
4 ลูกหลานของโยเซฟ คือคนมนัสเสห์และคนเอฟราอิม ได้รับมรดกของเขา
5 เขตของฉนเอฟราอิมตามครอบครัวของเขาเป็นดังนี้ พรมแดนมรดกของเขาด้านตะวันออก
เริ่มแต่เมืองอาทาโรทจัดาร์ ไกลไปจนถึงเบธโฮโรนบน
6 และพรมแดนขึ้นไปถึงทะเลทางทิศเหนือคือเมืองมิคเมดัท
ทางด้านตะวันออกพรมแดนโค้งมาหาเมืองทากาห์ซีโลห์
แล้วผ่านพ้นเมืองนี้ไปทางตะวันออกของเมืองยาโนอาห์
7 แล้วลงไปจากยาโนอาห์ ถึงเมืองอาทาโรทและเมืองนอาราห์
ไปจดเมืองเยรีโคสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน
8 จากที่ปัวราห์พรมแดนลงไปทางทิศตะวันตกถึงแม่น้ำคานาห์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล
นี้เป็นดินแดนมรดกของตระกูลฉนเอฟราอิมตามครอบครัวของเขา
9 รวมทั้งหัวเมืองซึ่งแบ่งแยกไว้ให้ฉนเอฟราอิมในดินแดนมรดกของคนมนัสเสห์
คือบรรดาหัวเมืองเหล่านั้นกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
10 ถึงอย่างไรก็ตามเขาหาได้ขับไล่คนคานาอันซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองเกเชอร์ให้ออกไปไม่ได้
ดังนั้นคนคานาอันจึงอาศัยอยู่ในหมู่ฉนเอฟราอิมถึงทุกวันนี้
แต่ก็ตกเป็นทาสถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา

Chapter 17

1 ที่ดินตามสลากเป็นอย่างนี้ที่ตกแก่ตระกูลมนัสเสห์ เพราะเป็นบุตรหัวปีของโยเซฟ
ส่วนมาคีร์บุตรหัวปีของมนัสเสห์ บิดาของกิเลอาด
ได้รับเมืองกิเลอาดและเมืองบาซานเป็นส่วนแบ่ง เพราะว่าเขาเป็นทหาร
2 และที่ดินตามสลากตกแก่คนมนัสเสห์ที่เหลื่ออยู่ตามครอบครัว คือคนอาบีเยเซอร์ คนเฮเลด
คนอัสรีเอล คนเซhem คนเซเฟอร์ และคนเซมิดา บุคคลเหล่านี้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์
ผู้เป็นบุตรชายของโยเซฟ ตามครอบครัวของเขา
3 ฝ่ายเศโลเฟทบุตรชายของเฮเฟอร์ บุตรชายของกิเลอาด บุตรชายของมาคีร์
บุตรชายของมนัสเสห์ไม่มีบุตรผู้ชาย มีแต่บุตรสาว และต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรสาวของเขาคือ มาลาห์
โนอาห์ ยกลาห์ มิลคาห์ และทิธฮาห์
4 เขาเข้ามาหาเอเลอาซาห์โรทิตและโยชูวาบุตรชายนูนและต่อหน้าบรรดาประมุขแล้วกล่าวว่า
"พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโมเสสไว้ว่า
ให้ข้าพเจ้าทั้งหลายรับส่วนมรดกในหมู่ญาติพี่น้องของข้าพเจ้าทั้งหลายได้"
ดังนั้นท่านจึงให้มรดกแก่คนเหล่านี้ในหมู่พี่น้องของบิดาของเขา
ตามพระบัญญัติแห่งพระเยโฮวาห์
5 ดังนั้นแหละส่วนที่ตกแก่คนมนัสเสห์จึงมีสิบส่วน
นอกเหนือดินแดนกิเลอาดและบาซานซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
6 เพราะว่าบุตรสาวของมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกพร้อมกับบุตรชายของท่านด้วย
แผ่นดินกิเลอาดนั้นได้ตกเป็นส่วนของบุตรชายมนัสเสห์ที่เหลื่ออยู่
7 เขตแดนของมนัสเสห์ตั้งต้นจากเออริซันถึงมิคเมดัท
ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองเซhemแล้ว
พรมแดนก็ขึ้นไปทางมือขวาถึงที่ของชาวเมืองเอนที่ปัวราห์
8 แผ่นดินเมืองที่ปัวราห์เป็นของมนัสเสห์
แต่ตัวเมืองที่ปัวราห์ซึ่งอยู่ที่พรมแดนของมนัสเสห์นั้นเป็นของฉนเอฟราอิม
9 แล้วพรมแดนก็ลงไปถึงแม่น้ำคานาห์
หัวเมืองเหล่านี้ซึ่งอยู่ทางทิศใต้แม่น้ำในท่ามกลางหัวเมืองของมนัสเสห์นั้นเป็นของเอฟราอิม
แล้วพรมแดนของมนัสเสห์ก็ขึ้นไปทางด้านเหนือของแม่น้ำไปสิ้นสุดลงที่ทะเล
10 แผ่นดินทางด้านใต้เป็นของเอฟราอิม และแผ่นดินทางด้านเหนือเป็นของมนัสเสห์
มีทะเลเป็นพรมแดน ทางเหนือจดดินแดนอาเซอร์ และทางทิศตะวันออกจดอิสสาการ์
11 ในเขตอิสสาการ์และในอาเซอร์นั้น มนัสเสห์ยังมีเมืองเบธซานกับชนบทของเมืองนั้น
และเมืองอิลเลอัมกับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองโดร์กับชนบทของเมืองนั้น
และชาวเมืองเอนโดร์กับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองทากานาคกับชนบทของเมืองนั้น
และชาวเมืองเมกิดโดกับชนบทของเมืองนั้น คือภูเขาทั้งสามยอด

12 แดคนมนัสเสห์ยังขับไล่ชาวเมืองเหล่านั้นไม่ได้ ด้วยคนคานาอันยังตั้งอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น
13 ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลเข้มแข็งขึ้นแล้ว ก็ได้เกณฑ์คนคานาอันให้ทำงานโยธา
และมีได้ขับไล่ให้เขาออกไปเสียทีเดียว
14 คนโยเซฟได้พูดกับโยชูวาว่า "เหตุไฉนท่านจึงแบ่งให้ข้าพเจ้ามีแต่ส่วนเดียวเป็นมรดก
แม้ว่าข้าพเจ้ามีคนมากมาย
เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพระพรแก่พวกข้าพเจ้ามาจนบัดนี้แล้ว"
15 ฝ่ายโยชูวาตอบเขาว่า "ถ้าเจ้ามีคนมากมาย
และถ้าแดนเทือกเขาของฉนเอฟราอิมเป็นที่แคบไปสำหรับเจ้า
พวกเจ้าจงเข้าไปในป่าแผ้วถางเอาเอง ที่ในแผ่นดินของคนเปรีซีและพวกมนุษย์ยักษ์"
16 คนโยเซฟพูดว่า "แดนเทือกเขานี้ไม่พอสำหรับพวกเรา
บรรดาคนคานาอันซึ่งอยู่ในบริเวณหุบเขามีลรบทำด้วยเหล็ก
ทั้งที่อยู่ในเบธซานกับชนบทของเมืองนั้น กับที่อยู่ในหุบเขาอิสเรเอล"
17 แล้วโยชูวาจึงกล่าวแก่วงศ์วานโยเซฟ คือเอฟราอิมและมนัสเสห์ว่า
"ท่านทั้งหลายเป็นพวกที่มีคนมากและมีกำลังมหาศาล ท่านจะมีส่วนแบ่งแต่ส่วนเดียวก็หาไม่ได้
18 แดนเทือกเขาเหล่านั้นจะเป็นของพวกท่าน
ถึงแม้ว่าเป็นป่าดอนท่านจงแผ้วถางและยึดครองไปจนสุดเขตเกิด
แม้ว่าคนคานาอันจะมีลรบทำด้วยเหล็กและเป็นคนเข้มแข็ง
ท่านทั้งหลายก็จะขับไล่เขาออกไปได้"

Chapter 18

1 ฝ่ายชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็มาประชุมกันที่ซีโลห์ และตั้งพลับพลาแห่งชุมนุมขึ้นที่นั่น
แผ่นดินนั้นก็ตกอยู่ในครอบครองของเขา
2 ยังมีประชาชนอิสราเอลอีกเจ็ดตระกูลที่ยังมิได้รับมรดกเป็นส่วนแบ่ง
3 ดังนั้นโยชูวาจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "ท่านทั้งหลายจะรออยู่อีกเท่าใด
จึงจะเข้าไปยึดครองที่ดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่านทั้งหลาย
4 จงเลือกคนตระกูลละสามคน แล้วข้าพเจ้าจะไต่คนเหล่านั้นไปท่องเที่ยวขึ้นล่องอยู่ที่แผ่นดินนั้น
ให้เขียนแนวเขตที่ดินที่จะมอบเป็นมรดก และกลับมาหาข้าพเจ้า
5 ให้เขาแบ่งออกเป็นเจ็ดส่วน ให้คนยูดาห์คงอยู่ในดินแดนของเขาทางภาคใต้
และวงศ์วานโยเซฟให้คงอยู่ในดินแดนของเขาทางภาคเหนือ
6 ให้ท่านทั้งหลายเขียนแนวเขตที่ดินเป็นเจ็ดส่วน แล้วนำแนวเขตที่ดินนั้นมาให้ข้าพเจ้าที่นี่
และข้าพเจ้าจะจับสลากให้ท่านที่นี่ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
7 แต่คนเลวีไม่มีส่วนแบ่งในหมู่พวกท่านทั้งหลาย
ด้วยตำแหน่งโรทิตของพระเยโฮวาห์เป็นมรดกของเขาแล้ว คนกาด และคนรูเบน
กับตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งก็ได้รับมรดกของเขาทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นด้านตะวันออก
ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้มอบให้แก่เขาทั้งหลายแล้ว"
8 ฝ่ายคนเหล่านั้นก็ขึ้นออกไปเดินทาง และโยชูวาก็ขับพวกที่จะเขียนแนวเขตที่ดินว่า
"จงเที่ยวขึ้นที่เขาล่องในแผ่นดิน และเขียนแนวเขตที่ดินนั้นแล้วกลับมาหาข้าพเจ้า"
ข้าพเจ้าจะจับสลากให้ท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์"
9 ดังนั้นคนเหล่านั้นก็ท่องเที่ยวไปมาที่แผ่นดิน
แล้วเขียนเป็นหนังสือแนวเขตเมืองต่างๆแบ่งเป็นเจ็ดส่วนแล้วกลับมาหาโยชูวา ณ ถ้ำที่ซีโลห์
10 แล้วโยชูวาก็จับสลากให้เขาที่ซีโลห์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
โยชูวาก็ได้จัดแบ่งที่ดินให้แก่ประชาชนอิสราเอลที่นั่นตามส่วนแบ่งของแต่ละตระกูล
11 จับได้สลากของตระกูลคนเบนยามินตามครอบครัวของเขาขึ้นมา
และอาณาเขตที่เป็นส่วนของเขาอยู่ระหว่างฉนยูดาห์ และคนโยเซฟ
12 ทางด้านเหนือพรมแดนของเขาเริ่มต้นที่แม่น้ำจอร์แดน
และพรมแดนก็ขึ้นขึ้นไปถึงไหล่เขาตอนเหนือของเมืองเยรีโค
แล้วขึ้นไปทางแดนเทือกเขาทางทิศตะวันตก และไปสิ้นสุดที่ถิ่นทุรกันดารเบธาเวน
13 จากที่นั่นพรมแดนก็ขึ้นไปทางทิศใต้ตรงไปเมืองลูสไปยังไหล่เขาที่เมืองลูส คือเมืองเบธเอล
แล้วพรมแดนก็ลงไปถึงอาทาโรทจัดาร์บนภูเขาซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองเบธโฮโรนล่วง
14 แล้วพรมแดนก็ขึ้นไปอีกทิศหนึ่งโค้งไปทางทิศใต้ด้านทะเล
จากภูเขาซึ่งอยู่ที่ทิศตรงข้ามเมืองเบธโฮโรน และไปสิ้นสุดลงที่คิริยาทบาอัล คือคิริยาทเยอริม
เป็นเมืองที่เป็นของฉนยูดาห์ นี่แหละเป็นพรมแดนด้านตะวันตก
15 และด้านใต้มันเริ่มต้นที่सानเมืองคิริยาทเยอริม
และพรมแดนก็ขึ้นจากที่นั่นไปยังทางตะวันตกถึงน้ำพุเนฟโทอาห์
16 แล้วพรมแดนก็ขึ้นลงไปสู่เขตภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม
ซึ่งอยู่ทางปลายเหนือสุดของหุบเขาแห่งพวกมนุษย์ยักษ์
แล้วก็ลงไปหุบเขาอินโนมได้ไหลเขาของฉนเยบูนแล้วลงไปถึงเมืองเอนโรเกล
17 แล้วโค้งไปทางทิศเหนือตรงไปถึงเอนเซhem จากที่นั่นก็ตรงไปยังเกลีโลท
ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับทางข้ามเขาซึ่งอดุมมิม แล้วลงไปยังก้อนหินโยธันบุตรชายของรูเบน
18 แล้วผ่านไปทางทิศเหนือถึงไหล่เขาตรงข้ามอราบาห์แล้วลงไปสู่อราบาห์
19 แล้วพรมแดนก็ผ่านไปทางทิศเหนือถึงไหล่เขาที่เบธกลาห์
และพรมแดนไปสิ้นสุดลงที่อ่าวด้านเหนือของทะเลถึงที่ปลายใต้ของแม่น้ำจอร์แดน
นี่เป็นพรมแดนด้านใต้
20 แม่น้ำจอร์แดนกันเป็นพรมแดนทางตะวันออก
นี่เป็นมรดกของฉนเบนยามินตามครอบครัวของเขา มีพรมแดนดังนี้ล้อมรอบ
21 ฝ่ายหัวเมืองของตระกูลคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา คือเมืองเยรีโค เบธกลาห์
หุบเขาเดีซัส
22 เบธอราบาห์ เซมาราอิม เบธเอล
23 อัฟิรม ปาร่าห์ โอฟราห์
24 เลฟรัมโมเน โอฟนี เกบา รวมเป็นสิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
25 กิเบโอน รามาห์ เบเอโรท
26 มิสปัท เคฟิธาห์ โมซาทห์

27 เรเคมี อีรเปเลล ทาระลาห์
28 เซลา เอลเฟ เยบส คือเยรูซาเล็ม กิเบอาห์และศิรียาห์
รวมเป็นสิบสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
นี่เป็นมรดกของคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา

Chapter 19

1 สลากที่ส่อกออกมาเป็นของสิเมโอน เพื่อคนตระกูลสิเมโอนตามครอบครัวของเขา
มรดกของเขายู่ท่ามกลางมรดกของคนยูดาห์
2 มีเมืองเหล่านี้เป็นมรดก คือเบเออร์เซบา เซบา โมลาตาห์
3 อาซารูอาล บาลาห์ เอเซม
4 เอลโหลัด เบตุล โอรมาห์
5 ดิกลาา เบธมารคาโบท อาซารูสาห์
6 เบธเลบาโอท และเมืองซารูเสน รวมเป็นสิบสามหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
7 อาชิน รีมโมน เอเชอร์ อาซาน รวมเป็นสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
8 รวมทั้งบรรดาชนบทที่อยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ไกลออกไปจนถึงเมืองบอาลัทห์เบเออร์
เมืองรามาห์ที่ภาคใต้ เหล่านี้เป็นมรดกของตระกูลคนสิเมโอนตามครอบครัวของเขา
9 มรดกของจนสิเมโอนเป็นดินแดนในส่วนแบ่งของคนยูดาห์
เพราะว่าส่วนของคนยูดาห์นั้นใหญ่เกินไป
คนสิเมโอนจึงได้รับมรดกอยู่ท่ามกลางมรดกของคนยูดาห์
10 สลากที่สามขึ้นมาเป็นของคนเศบูลุนตามครอบครัวของเขา
และอาณาเขตที่เป็นมรดกของเขาก็ยื่นออกไปถึงสาร์ดี
11 แล้วพรมแดนของเขายื่นออกไปทางด้านทะเล เรื่อยไปจนถึงมารลาห์
และมาจดเมืองดัมเบเซท แล้วมาถึงแม่น้ำที่อยู่ตรงหน้าโยกันอนัม
12 จากสาร์ดีพรมแดนยื่นไปอีกทิศหนึ่งทางด้านตะวันออกตรงทางดวงอาทิตย์ขึ้น
ถึงพรมแดนเมืองจิสโลททาโบร แล้วยื่นไปถึงเมืองดาบรัท แล้วขึ้นไปถึงเมืองยาเฟีย
13 จากที่นั่นพรมแดนผ่านไปทางตะวันออกถึงเมืองกัษเยเฟอร์ และถึงเมืองเอทลาซิน
เรื่อยไปจนถึงริมโมน พรมแดนก็โค้งเข้าหาเมืองเนอาห์
14 และทางทิศเหนือพรมแดนโค้งเข้ามาถึงเมืองฮันนาโธน และสิ้นสุดลงที่หุบเขาอีฟฟาห์เออล
15 และเมืองซัททา นาหะลาล ทิมโรน อิดาลาห์ และเมืองเบธเลเฮม
รวมเป็นสิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
16 นี่เป็นมรดกของคนเศบูลุนตามครอบครัวของเขา คือหัวเมืองต่างๆกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
17 สลากที่สี่ออกมาเป็นของอิสสาการ์ เพื่อคนอิสสาการ์ตามครอบครัวของเขา
18 อาณาเขตของเขารวมเมืองยิสราเอล เลสุลโลท ซูเนม
19 ฮาฟารามิ ซิโยน อานาเทรธา
20 รับบัท ลีซีโอน เอเบส
21 เรมาท เอนกันนัม เอนหัดดัท เบธปัสเซส
22 และพรมแดนยังจดเมืองทาโบร ซาเทซุมาห์ เบธเซเมซ
และพรมแดนนี้ไปสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน รวมเป็นสิบหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
23 นี่เป็นมรดกของตระกูลคนอิสสาการ์ตามครอบครัวของเขา
คือทั้งหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
24 สลากที่ห้าออกมาเป็นของตระกูลคนอาเชอร์ตามครอบครัวของเขา
25 อาณาเขตของเขารวมเมืองเอลซัท ฮาลิ เบเนท อักซาฟ
26 อาลัมเมเลค อามาต มิซอาล ทางทิศตะวันออกจดคารเมล และเมืองอีโหลิบนาท
27 แล้วเลี้ยวไปทางดวงอาทิตย์ขึ้นไปยังเบธดาโกนจดเขตเศบูลุนและหุบเขาอีฟฟาห์เออล
ไปทางด้านเหนือถึงเมืองเบธเอมเคคและนัอีเอลเรื่อยไปทางด้านซ้ายถึงเมืองดาบูล
28 เฮโบรน เรโอบ ฮัมโมน คานาห์ ไกลไปถึงมหาไซดอน
29 แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปถึงรามาห์ ไปถึงเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบชื่อไทร
แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปถึงเมืองโฮสาห์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล จากฝั่งทะเลไปถึงอักซิบ
30 อูมมาห์ อาเปก และเรโอบ รวมเป็นยี่สิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
31 นี่เป็นมรดกของตระกูลคนอาเชอร์ตามครอบครัวของเขา
ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
32 สลากที่หกออกมาเป็นของคนนัฟทาลี เพื่อคนนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา
33 อาณาเขตของเขารเริ่มจากเฮเลฟ จากอาโคโนไปถึงसानันนัม และอาดามิ เนเซบ
และยับเนเอลไกลไปจนถึงเมืองลัคคูม และสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน
34 แล้วพรมแดนก็เลี้ยวไปทางด้านตะวันตกถึงเมืองอัสโนททาโบร
จากที่นั่นไปถึงหูกกอกจเขตเศบูลุนทางทิศใต้ และเขตอาเชอร์ทางทิศตะวันตก
และเขตยูดาห์ทางดวงอาทิตย์ขึ้นที่แม่น้ำจอร์แดน
35 เมืองที่มีกำแพงล้อมคือเมืองสิดดิม เซอร์ ฮัมมัท รัดคัท จินเนราท
36 อาดามาห์ รามาห์ ฮาโซร์
37 คาเดช เอเดรอี เอนฮาโซร์
38 ยีโรน มิกดัลเอล โรเบม เบธานาท และเบธเซเมซ
รวมเป็นสิบเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
39 นี่เป็นมรดกของตระกูลคนนัฟทาลิตามครอบครัวของเขา
ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
40 สลากที่เจ็ดก็ออกมาเป็นของตระกูลคนดานตามครอบครัวของเขา
41 และอาณาเขตที่เป็นมรดกของเขา รวมเมืองไซราห์ เอทฮาโอล อิธเมซ
42 ซาอาลับบิน อัยยาโลน ยีทลาห์
43 เอโลน ทิมนาห์ เอโครน
44 เอลเทห์ท กิเบโธน และบอาลัทห์
45 เฮซุด เบเนบราค กัทริมโมน
46 เมยารโคโน และรีจโคโนและพรมแดนตรงเมืองยัฟฟา
47 อาณาเขตคนดานน้อยไปสำหรับพวกเขา คนดานจึงขึ้นไปสู่รบกับเมืองเลเซม

เมื่อยึดได้ก็ประหารเสียด้วยคมดาบ จึงยึดครองที่ดินและตั้งอยู่ที่นั่น เรียกเมืองเลเซมว่าดาน
ตามชื่อของดานบรรพบุรุษของตน
48 นี่เป็นมรดกของตระกูลคนดานตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
49 เมื่อได้แบ่งดินแดนส่วนต่างๆของแผ่นดินนั้นเป็นมรดกเสร็จสิ้นแล้ว
คนอิสราเอลก็ได้มอบส่วนมรดกในหมู่พวกเขาให้แก่โยชูวาบุตรชายนูน
50 ตามบัญชาของพระเยโฮวาห์เขาก็ได้ยกเมืองที่ทานโฮวไว้ให้แก่ท่าน
คือเมืองทิมนาทเสราห์โนแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม
ท่านก็เสริมสร้างเมืองนั้นเสียใหม่และเข้าอยู่ที่นั่น
51 ที่กล่าวมานี้เป็นมรดกที่เเลอาซาร์บุโรหิตกับโยชูวาบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของต
ระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลจับสลากแบ่งให้เป็นมรดกที่สี่โลห์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ณ
ประตูลับพลานแห่งธุมนุม ดังนั้นแหละเขาทั้งหลายก็ทำการแบ่งปันแผ่นดินสำเร็จลง

Chapter 20

1 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า
2 "จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า `จงกำหนดตั้งเมืองลี้ภัย
ซึ่งเราได้พูดกับเจ้าทั้งหลายทางโมเสสแล้วนั้น
3 เพื่อว่าผู้ฆ่าคนที่ได้ฆ่าคนได้ด้วยมิได้เจตนาหรือไม่จงใจจะได้หนีไปอยู่ที่นั่น
เมืองเหล่านี้จะได้เป็นที่ลี้ภัยของเจ้าเพื่อไม่ให้พ้นจากผู้อาฆาตโลภิต
4 ให้ผู้หนีหนีไปยังเมืองเหล่านี้เมืองใดเมืองหนึ่ง และยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมืองนั้น
และอธิบายเรื่องของตนให้แก่พวกผู้ใหญ่อยู่ในเมืองนั้นให้ทราบ
แล้วเขาทั้งหลายจะนำผู้นั้นเข้าไปในเมือง
กำหนดที่ให้อยู่แล้วผู้นั้นจะอยู่ที่นั่นในหมู่พวกเขาทั้งหลาย
5 และถ้าผู้อาฆาตโลภิตไล่ตามเขาไป ผู้ใหญ่จะไม่มอบผู้ฆ่าคนนั้นไว้ในมือของผู้อาฆาตโลภิต
เพราะว่าผู้นั้นได้ฆ่าเพื่อนบ้านของตนด้วยไม่เจตนา มิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน
6 และผู้นั้นจะอาศัยอยู่ในเมืองนั้นจนกว่าเขาจะยื่นต่อหน้าธุมนุมชนเพื่อรื้อรับการพิพากษา
จนกว่ามหาบุโรหิตในเวลานั้นสิ้นชีวิต ผู้ฆ่าคนนั้นจึงจะกลับไปยังเมืองของตน ไปยังบ้านของตน
ไปยังเมืองที่เขาจากมานั้นได้"
7 ดังนั้นเขาจึงกำหนดตั้งเมืองเคเดชในกาลิลีในแดนเทือกเขานัฟทาลี
และเมืองเซเคมในแดนเทือกเขาของเอฟราอิม และศิรียาห์อราบา คือเฮโบรน
ในแดนเทือกเขายูดาห์
8 และทางฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นตรงเมืองเยรีโคนั้น
เขาได้กำหนดเมืองเบเชอร์ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบจากที่ดินคนตระกูลรูเบน
และเมืองโมทาในกิเลอาดจากที่ดินคนตระกูลดาบ
และเมืองโกลาณในบาซานจากที่ดินคนตระกูลมนัสเสห์
9 หัวเมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่กำหนดไว้ให้คนอิสราเอลทั้งหมด
และให้คนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ในหมู่พวกเขา
เพื่อว่าถ้าผู้ใดได้ฆ่าคนด้วยมิได้เจตนาจะได้หนีไปที่นั่นได้
เพื่อว่าเขาจะไม่ต้องตายด้วยมือของผู้อาฆาตโลภิต จนกว่าเขาจะได้ยื่นต่อหน้าธุมนุมชน

Chapter 21

1 ขณะนั้นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีมาหาเเลอาซาร์บุโรหิตและโยชูวาบุตรชายนูน
และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆของคนอิสราเอล
2 และเขาได้กล่าวแก่ท่านเหล่านั้นในเมืองดีโลทในแผ่นดินคานาอันว่า
"พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า ให้มอบหัวเมืองแก่เราทั้งหลายเพื่อจะได้อาศัยอยู่
ทั้งทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าทั้งหลาย"
3 ดังนั้นแหละตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์
คนอิสราเอลจึงได้มอบเมืองและทุ่งหญ้าต่อไปนี้จากมรดกของเขาให้แก่คนเลวี
4 สลากออกมาเป็นของครอบครัวคนโคฮา ดังนั้นแหละ
คนเลวีซึ่งเป็นลูกหลานของอาโรนบุโรหิต ได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบสามหัวเมือง
จากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยามิน
5 ส่วนคนโคฮาที่เหลืออยู่ ได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบหัวเมือง
จากครอบครัวของตระกูลเอฟราอิม จากตระกูลดาน และจากครั้งตระกูลมนัสเสห์
6 คนเกอร์โชนได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบสามหัวเมือง จากครอบครัวของตระกูลอิสสาการ์
จากตระกูลอาเชอร์ จากตระกูลนัฟทาลี และจากครั้งตระกูลมนัสเสห์ในบาซาน
7 คนเมาริตามครอบครัวของเขา ได้รับหัวเมืองสิบสองหัวเมือง จากตระกูลรูเบน ตระกูลกาต
และตระกูลเศบูลุน
8 หัวเมืองและทุ่งหญ้าเหล่านี้คนอิสราเอลได้จับสลากให้แก่คนเลวีดังที่พระเยโฮวาห์ได้บัญชาโดย
ทางโมเสส
9 เขาให้หัวเมืองต่อไปนี้จากตระกูลยูดาห์และตระกูลสิเมโอน ตามชื่อดังนี้
10 เมืองเหล่านี้ตกเป็นของคนอาโรนคือ
ครอบครัวโคฮาครอบครัวหนึ่งซึ่งเป็นคนเลวีเพราะสลากตกเป็นของเขาก่อน
11 เขาทั้งหลายให้เมืองอารบาแก่เขา อารบาเป็นบิดาของอานาค คือเมืองเฮโบรน
อยู่ในแดนเทือกเขาของยูดาห์ รวมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมืองนั้นด้วย
12 แต่ทุ่งนาและชนบทของเมืองนี้โดยยกให้แก่เลาเบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นกรรมสิทธิ์
13 เขาได้ให้เมืองเฮโบรนแก่ลูกหลานของอาโรนบุโรหิต
อันเป็นเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ฆ่าคนพร้อมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองลิบนาห์พร้อมทุ่งหญ้า
14 เมืองยทาห์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองเอชเทโมอาพร้อมทุ่งหญ้า
15 เมืองโฮโลนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเดบริพร้อมทุ่งหญ้า
16 เมืองอาชินพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยูธาทห์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบธเซเมซพร้อมทุ่งหญ้า
รวมเป็นเก้าหัวเมืองจากสองตระกูลนี้
17 จากตระกูลเบนยามิน มีเมืองกิเบโอนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเกบาพร้อมทุ่งหญ้า

18 เมืองอานาโธทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองอัลโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง
19 หัวเมืองที่เป็นของลูกหลานอาโรนปุโรหิต รวมกันสิบสามหัวเมือง
พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง
20 ส่วนคนโคสาทที่เหลือยู่ซึ่งเป็นครอบครัวคนโคสาทของคนเลวีนั้น
หัวเมืองที่เขาได้รับโดยสละมาจากตระกูลเอฟราอิม
21 เมืองที่เขาให้ คือเมืองเซเคม
เป็นเมืองสืบทอดของผู้เผ่าคนพร้อมทุ่งหญ้าในแดนเทือกเขาของเอฟราอิม เมืองเกเซอร์พร้อมทุ่งหญ้า
22 เมืองทิบซาลิมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบธโฮโรนพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสี่หัวเมือง
23 และจากตระกูลดาน มีเมืองเอลเทเกพร้อมทุ่งหญ้า กิบเบโธนพร้อมทุ่งหญ้า
24 อัยยาโดนพร้อมทุ่งหญ้า กัทธิมโธนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง
25 และจากคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล มีเมืองทากานาคพร้อมทุ่งหญ้า และกัทธิมโธนพร้อมทุ่งหญ้า
รวมเป็นสองหัวเมือง
26 หัวเมืองซึ่งเป็นของครอบครัวคนโคสาทที่เหลือยู่นั้น มีสิบหัวเมืองด้วยกัน
พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง
27 เขาให้เมืองจากคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลแก่คนเกอร์โธน ครอบครัวหนึ่งของคนเลวี
คือเมืองโกลานในบาซัน เป็นเมืองสืบทอดของผู้เผ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า และเมืองเบอเซเท-
ราห์พร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสองหัวเมือง
28 และจากตระกูลอิสสาคาร์ มีเมืองเคสิโธนพร้อมทุ่งหญ้า ดาเบรัทพร้อมทุ่งหญ้า
29 เมืองยารมูทพร้อมทุ่งหญ้า เอนกันนัมพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง
30 และจากตระกูลอาเซอร์ มีเมืองมิชทาลพร้อมทุ่งหญ้า อับโดนพร้อมทุ่งหญ้า
31 เมืองเฮลซัทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองโรโธบพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง
32 และจากตระกูลนัฟทาลี เมืองคาเดสในกาลิลี เป็นเมืองสืบทอดของผู้เผ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า
เมืองฮัมโมทโดรพร้อมทุ่งหญ้า และเมืองการทานพร้อมทุ่งหญ้า รวมสามหัวเมือง
33 หัวเมืองที่เป็นของคนเกอร์โธนตามครอบครัวนั้น
รวมกันมีสิบสามหัวเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง
34 เขาให้หัวเมืองจากตระกูลเศบูลุนแก่ครอบครัวคนเมราไร คือคนเลวีที่เหลือยู่
มีเมืองโยกเนอัมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองการทาห์พร้อมทุ่งหญ้า
35 เมืองดิมนาห์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองนาเซหาลพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง
36 และจากตระกูลรูเบน มีเมืองเบเชอร์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาซาฟพร้อมทุ่งหญ้า
37 เมืองเคเดโมทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเมพาอัทพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง
38 และจากตระกูลกาดี มีเมืองราโมทในกิเลอาด เป็นเมืองสืบทอดของผู้เผ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า
เมืองมาหะนาอิมพร้อมทุ่งหญ้า
39 เมืองเฮโดโบนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาเซอร์พร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดเป็นสี่หัวเมือง
40 เมืองซึ่งเป็นของคนเมราไรตามครอบครัว ซึ่งเป็นครอบครัวคนเลวีที่เหลือยู่นั้น
เมืองที่เป็นส่วนแบ่งของเขาทั้งหมดมีสิบสองหัวเมือง
41 หัวเมืองของคนเลวี ซึ่งอยู่ท่ามกลางกรรมสิทธิ์ของชนอิสราเอลนั้นรวมทั้งหมดมีสิบแปดหัวเมือง
พร้อมทุ่งหญ้าประจำเมือง
42 เมืองเหล่านี้แต่ละเมืองมีทุ่งหญาล้อมรอบ ทุกเมืองก็มีอย่างนี้
43 ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินทั้งสี่แก่ชนอิสราเอลดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะ
ให้แก่บรรพบุรุษของเขา เมื่อเขาทั้งหลายยึดแล้วก็เข้าไปตั้งบ้านเมืองอยู่ที่นั่น
44 และพระเยโฮวาห์ประทานให้เขามีความสงบอยู่ทุกด้าน
ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเขา ไม่มีศัตรูสักคนเดียวยืนหยัดต่อสู้เขาได้
พระเยโฮวาห์ทรงมอบศัตรูของเขาให้อยู่ในกำมือของเขาทั้งสี่แล้ว
45 สรรพสิ่งอันดีทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงตรัสกับวงศ์วานอิสราเอลนั้นก็ไม่มีขาดสักสิ่งเดียว
สำเร็จทั้งสิ้น

Chapter 22

1 คราวนั้นโยชูวาได้เรียกคนรูเบน คนกาดี คนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลมา
2 และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า
"ท่านทั้งหลายได้ทำทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านไว้
และได้เชื่อฟังเสียงของข้าพเจ้าในสารพัดซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน
3 นานวันแล้วจนบัดนี้ ท่านมิได้ทอดทิ้งกฎติที่พี่น้องของท่าน
แต่ได้ระมัดระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
4 บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้โปรดให้พี่น้องของท่านหยุดพักแล้ว
ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับเขา เหตุฉะนั้นท่านจงกลับไปสู่แดนที่ของท่านเกิด
ไปสู่แผ่นดินซึ่งท่านถือกรรมสิทธิ์
ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ยกให้ท่านที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นนั้น
5 แต่จงระวังให้มากที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัติและพระราชบัญญัติซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวา
ห์บัญชาท่านไว้ คือที่จะรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
และดำเนินในพระมรรคาทั้งสี่ของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์
และติดพันอยู่กับพระองค์ และปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน"
6 โยชูวาจึงได้อวยพรเขาและส่งเขากลับไปยังแดนที่ของเขาทุกคน
7 ส่วนคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลนั้นโมเสสได้มอบให้แก่ถือกรรมสิทธิ์ในเมืองบาซัน แต่ถือครึ่งตระกูล
นั้น โยชูวามอบให้เขามีกรรมสิทธิ์ข้างเคียงกับพี่น้องของเขาที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างด้านตะวันออก
ตกนี้ และเมื่อโยชูวาส่งเขากลับไปยังแดนที่ของตน ท่านได้อวยพรเขา
8 กล่าวแก่เขาว่า
"จงกลับไปยังแดนที่ของท่านทั้งหลายพร้อมกับทรัพย์สมบัติมังคังมีฝูงสัตว์มากมาย มีเงิน ทองคำ
ทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก และเสื้อผ้าเป็นอันมาก
จงแบ่งของที่รับมาจากศัตรูของท่านให้แก่พี่น้องของท่าน"
9 คนรูเบน คนกาดีและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลได้แยกจากชนอิสราเอลที่สิโลห์
ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอันกลับไปอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด
เป็นแผ่นดินที่เขาถือกรรมสิทธิ์ซึ่งเขาได้ตั้งอยู่ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์โดยทางโมเสส

10 และเมื่อเขาทั้งหลายมาถึงท้องถิ่นที่ใกล้แม่น้ำจอร์แดนที่อยู่ในแผ่นดินคานาอัน คนรูเบน
คนกาดี และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล ได้สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งที่ใกล้แม่น้ำจอร์แดน
เป็นแท่นชานคัมเหมา
11 และคนอิสราเอลได้ยินคนพูดกัน "ดูเถิด คนรูเบน คนกาดีและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล ได้สร้าง
แท่นบูชาที่พรมแดนแผ่นดินคานาอันในท้องถิ่นใกล้แม่น้ำจอร์แดนในด้านที่เป็นของชนอิสราเอล
"
12 และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น ชุมมชนอิสราเอลทั้งหมดก็ไปรวมกันที่เมืองสิโลห์
เพื่อจะขึ้นไปทำสงครามกับเขา
13 แล้วคนอิสราเอลจึงใช้ฟีนหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ปุโรหิตไปยังคนรูเบน คนกาดี
และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในแผ่นดินกิเลอาด
14 พร้อมกับประมุขสิบคน คนหนึ่งจากแต่ละตระกูลในอิสราเอล
ทุกคนเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษในชนอิสราเอลที่นั่นเป็นพยาน
15 เมื่อเขมาถึงคนรูเบน คนกาดี และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในแผ่นดินกิเลอาด
เขาก็กล่าวแก่พวกเหล่านั้นว่า
16 "ชุมนุมชนทั้งสี่ของพระเยโฮวาห์กล่าวดังนี้ว่า
"ท่านทั้งหลายได้กระทำการละเมิดอะไรขึ้นนี้ต่อพระเจ้าของอิสราเอลหนอ
ซึ่งในวันนี้ท่านทั้งหลายได้หันกลับจากติดตามพระเยโฮวาห์ โดยท่านได้สร้างแท่นบูชาสำหรับตัว
เป็นการกบฏต่อพระเยโฮวาห์ในวันนี้
17 ความชั่วช้าซึ่งเราทำที่เมืองเบโอรันนั้นยังไม่พอเพียงหรือ
ซึ่งจนกระทั่งวันนี้เรายังชำระตัวของเราให้สะอาดไม่หมดเลย
และซึ่งเป็นเหตุให้ภัยพิบัติเกิดแก่ชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์
18 ในวันนี้ท่านทั้งหลายจะหันไปเสียจากการติดตามพระเยโฮวาห์หรือ
ถ้าท่านทั้งหลายกบฏต่อพระเยโฮวาห์ในวันนี้
พระองค์จะทรงกริ้วต่อชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดในวันในพรุ่ง
19 แต่ถ้าแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านไม่สะอาด
จงตามไปบนแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งพลับพลาของพระเยโฮวาห์
และมาถือกรรมสิทธิ์อยู่ท่ามกลางพวกเราเถิด ขอแต่เพียงอย่ากบฏต่อพระเยโฮวาห์
หรือกบฏต่อเรา โดยที่ท่านทั้งหลายสร้างแท่นบูชาสำหรับตัว
นอกจากแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย
20 อาคนาบุตรชายเศ-ราห์ได้กระทำการละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้นไม่ใช่หรือ
พระพิโรธก็เกิดเหนือชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้น
เขามิได้พิณาสแต่คนเดียวในเรื่องความชั่วช้าของเขา"
21 ขณะนั้นคนรูเบน
คนกาดีและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลได้ตอบผู้หัวหน้าของชนอิสราเอลที่นั่นเป็นพยานว่า
22 "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระทั้งหลาย พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระทั้งหลาย
พระองค์ทรงทราบ และอิสราเอลจะทราบเสียด้วย ถ้าว่าเป็นการกบฏหรือละเมิดต่อพระเยโฮวาห์
(ก็ขออย่าไว้ชีวิตพวกเราในวันนี้เลย)
23 ที่ว่าเราได้สร้างแท่นบูชานั้นเพื่อหันจากติดตามพระเยโฮวาห์
หรือพวกเราได้สร้างไว้เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา หรือตั้งญินบูชาหรือถวายสันติบูชาบนแท่นนั้น
ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษเถิด
24 เปล่าเลย แต่พวกเราได้สร้างไว้ด้วยเกรงว่า
ในเวลาต่อไปภายหลังลูกหลานของท่านอาจจะกล่าวต่อลูกหลานของเราว่า
"เจ้ามีส่วนเกี่ยวพันอะไรกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
25 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดนระหว่างเรากับเจ้าทั้งหลายนะ
คนรูเบนและคนกาดีเอ๋ย พวกเจ้าไม่มีส่วนในพระเยโฮวาห์"
ดังนั้นแหละลูกหลานของท่านอาจจะทำให้ลูกหลานของเราทั้งหลายหยุดเกรงกลัวพระเยโฮวาห์
26 เพราะฉะนั้นเราจึงว่า "ให้เราสร้างแท่นบัดนี้
มิใช่สำหรับถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาใด
27 แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับท่านทั้งหลาย และระหว่างคนชั่วอายุต่อจากเราว่า
เราทั้งหลายจะกระทำการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อพระพักตร์ของพระองค์ ด้วยเครื่องเผาบูชา
และเครื่องสัตวบูชา และเครื่องสันติบูชา
ด้วยเกรงว่าลูกหลานของท่านจะกล่าวแก่ลูกหลานของเราในเวลาต่อไปว่า
"เจ้ามีส่วนในพระเยโฮวาห์"
28 และเราคิดว่า ถ้ามิใคร่พูดเช่นนั้นกับเราหรือกับเชื้อสายของเราในเวลาข้างหน้า เรายังจะกล่าวว่า
"ดูเถิด นี่เป็นแท่นจำลองของแท่นแห่งพระเยโฮวาห์ บรรพบุรุษของเรากระทำไว้
มิใช่เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชา แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับท่าน"
29 ขอพระเจ้าอวยมอบคุณแก่เราทุกต่อพระเยโฮวาห์เลย
และหันจากติดตามพระเยโฮวาห์เสียในวันนี้ โดยสร้างแท่นนี้สำหรับเครื่องเผาบูชา ตั้งญินบูชา
เครื่องสัตวบูชา นอกจากแท่นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราซึ่งตั้งอยู่ที่หน้าพลับพลาของพระองค์"
30 เมื่อฟีนหัสปุโรหิตและประมุขของชุมนุมชน
และหัวหน้าชนอิสราเอลที่นั่นเป็นพยานที่อยู่ด้วยกันนั้นได้ยินถ้อยคำที่คนรูเบน คนกาดี
และคนมนัสเสห์กล่าว ก็รู้สึกเป็นที่พอใจมาก
31 ฟีนหัสบุตรชายของเอเลอาซาร์ปุโรหิตจึงกล่าวแก่คนรูเบน คนกาดี และคนมนัสเสห์ว่า
"วันนี้เราทราบแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางพวกเรา
เพราะท่านทั้งหลายมิได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์
ท่านได้ช่วยให้ชนอิสราเอลพ้นจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์"
32 แล้วฟีนหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ปุโรหิต และประมุขทั้งหลายก็กลับจากคนรูเบน และคนกาดี
จากแผ่นดินกิเลอาดไปยังแผ่นดินคานาอัน ไปหาชนอิสราเอลแจ้งข่าวให้เขาทราบ
33 รายงานนั้นเป็นที่พอใจชนอิสราเอล และชนอิสราเอลก็สรรเสริญพระเจ้า
และไม่พูดถึงเรื่องที่จะกระทำสงครามกับเขา
เพื่อทำลายแผ่นดินซึ่งคนรูเบนและคนกาดีได้อาศัยอยู่นั้นอีกเลย
34 คนรูเบนและคนกาดีเรียกแท่นนั้นว่า แอด เพราะว่า แท่นนั้นเป็นพยานในระหว่างเราว่า
พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้า

Chapter 23

1 ต่อมาอีกนานเมื่อพระเยโฮวาห์โปรดให้อิสราเอลสงบจากการศึกศัตรูทั้งหลายที่ล้อมรอบ และโยชูวามีอายุชราลงมาก
2 โยชูวาก็เรียกบรรดาคนอิสราเอล ทั้งพวกผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้า ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ข้าพเจ้าแก่และมีอายุมากแล้ว
3 ท่านทั้งหลายได้เห็นสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้กระทำต่อบรรดาประชาชาติเหล่านี้เพื่อเห็นแก่ท่าน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสู้รบเพื่อท่าน
4 ดูก่อน ประชาชาติที่เหลืออยู่นั้น ข้าพเจ้าได้จับสลากแบ่งให้เป็นมรดกแก่ตระกูลของท่าน รวมทั้งประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้จัดออกเสีย ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนจนถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก
5 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงผลักดันเขาออกไปให้พ้นหน้าท่าน และทรงขับไล่เขาให้ออกไปพ้นสายตาของท่าน และท่านจะได้ยึดครองแผ่นดินของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสัญญาไว้ต่อท่าน
6 เพราะฉะนั้นจึงมีความจำเป็นในการที่จะรักษาและกระทำตามสิ่งสารพัดซึ่งเขียนไว้ในหนังสือพระราชนิบัญญัติของโมเสส เพื่อจะไม่ให้หันไปทางชาวมิถิหรือทางซ้ายมือ
7 เพื่อว่าท่านจะได้เป่นกับประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งเหลืออยู่ท่ามกลางท่าน หรือออกชื่อพระของเขา หรือปฏิญาณในนามพระของเขา หรือปรนนิบัติพระนั้น หรือกราบลงนงนัสการพระนั้น
8 แต่ท่านจงติดพันอยู่กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านดังที่กระทำอยู่จนทุกวันนี้
9 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่โตและแข็งแรงออกไปให้พ้นหน้าท่าน ส่วนท่านเองก็ยังไม่มีส่วนผู้ใดต่อต้านท่านได้นจนบัดนี้
10 หากท่านคนเดียวจะขับไล่หนึ่งพันคนให้หนีไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านต่อสู้เพื่อท่านดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้
11 เพราะฉะนั้นจึงระวังตัวให้ดีที่จะรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
12 เพราะว่าถ้าท่านหันกลับและเข้าร่วมกับประชาชาติเหล่านี้ที่เหลืออยู่ในหมู่พวกท่าน โดยแต่งงานกับเขา คือท่านแต่งงานกับหญิงของเขา และเขาแต่งงานกับหญิงของท่าน
13 ท่านจงทราบเป็นแน่เถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะไม่ทรงขับไล่ประชาชาติเหล่านี้ออกไปให้พ้นหน้าท่าน แต่เขาจะเป็นบ่วงและเป็นกับดักท่าน เป็นหอกข้างแคร่เป็นหนามยอกตา จนกว่าท่านจะพินาศไปจากแผ่นดินที่ดีนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
14 ดูก่อน วันนี้ข้าพเจ้ากำลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว ท่านทุกคนได้ทราบอย่างสุดจิตสุดใจของท่านแล้วว่า ไม่มีสิ่งเดียวซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตรัสเกี่ยวกับท่านแล้วล้มเหลวไป สำเร็จหมดทุกอย่าง ไม่มีสักอย่างเดียวที่ล้มเหลว
15 สิ่งสารพัดที่ดีซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านสัญญาเกี่ยวกับท่านได้สำเร็จเพื่อท่านฉนี้ใด พระเยโฮวาห์ก็จะทรงนำสิ่งสารพัดที่รียมายิ่งท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียจากแผ่นดินอันดีนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเช่นเดียวกัน
16 ถ้าท่านทั้งหลายละเมิดพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้และไปปรนนิบัติพระอื่น และกราบลงนงนัสการพระนั้น แล้วพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จะพลุ่งขึ้นต่อท่าน แล้วท่านจะพินาศไปอย่างรวดเร็วจากแผ่นดินที่ดีนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน"

Chapter 24

1 แล้วโยชูวาก็รวบรวมบรรดาตระกูลคนอิสราเอลมาที่เซเชม แล้วเรียกพวกผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้า ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่ของอิสราเอล แล้วเขาก็มาปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้า
2 แล้วโยชูวากล่าวกับประชาชนทั้งสิ้นว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'ในกาลดึกดำบรรพ์บรรพบุรุษของเจ้าอยู่พักแม่น้ำขางโน้น คือเทราห์ บิดาของอับราฮัมและของนาโฮร และเขาปรนนิบัติพระอื่น
3 แล้วเราได้นำบิดาของเจ้าคืออับราฮัมมาจากปากแม่น้ำขางโน้น และนำเขามาตลอดแผ่นดินคนอั้น กระทำให้เชื้อสายของเขาเพิ่มมากมาย เราให้อิสอัคแก่เขา
4 เราให้ยาโคบและเอซาวแก่อิสอัค และเราได้ให้แดนเทือกเขาเอรีธแก่เอซาวเป็นกรรมสิทธิ์ แต่ยาโคบและลูกหลานของเขาได้ลงไปในอียิปต์
5 และเราได้ใช้โมเสสกับอาโรนมา และเราได้ให้ภัยพิบัติแก่อียิปต์ด้วยสิ่งที่เรากระทำท่ามกลางเขาเหล่านั้น และภายหลังเราได้นำเจ้าทั้งหลายออกมา
6 แล้วเราก็นำบรรพบุรุษของเจ้าออกจากอียิปต์และเจ้าทั้งหลายมาถึงทะเล และเขาอียิปต์ได้ไล่ตามบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายด้วยรถรบและพลม้ามาถึงทะเลแดง
7 และเมื่อเขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ก็บันดาลให้ความมืดเกิดขึ้นระหว่างเจ้าทั้งหลายและชาวอียิปต์ และกระทำให้ทะเลท่วมมิดเขา นัยนดาของเจ้าทั้งหลายได้เห็นสิ่งที่เรากระทำในอียิปต์ และเจ้าทั้งหลายอยู่ในดินทุรกันดารช้านาน
8 และเราก็นำเจ้าทั้งหลายมาที่แผ่นดินของคานาไมไรต์ซึ่งอยู่ที่ปากแม่น้ำจอร์แดนขางโน้น เขาสู้รบกับเจ้าทั้งหลาย และเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้า และเจ้าทั้งหลายยึดครองแผ่นดินของเขาและเราก็ก่ทำลายเขาให้พ้นหน้าเจ้า
9 คราวนั้นบาลาอัมบุตรชายลีบไปรักษัตริย์เมืองโมอับได้ลุกขึ้นต่อสู้กับอิสราเอล เขาได้ให้ไปตามบาลาอัมบุตรชายบโอรมาให้แข่งเจ้าทั้งหลาย
10 แต่เราไม่ฟังบาลาอัม เพราะฉะนั้นเขาจึงอวยพรเจ้าทั้งหลายเรื่อยไป ดังนั้นเราจึงช่วยเจ้าให้พ้นมือของเขา
11 และเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน มาที่เมืองเยรีโค และชาวเมืองเยรีโคต่อสู้กับเจ้า และคานาไมไรต์ คนเปรีสิห์ คนคานาอัน คนอิธโทต์ คนเกอร์กาซี คนฮิไวต์ และคนเยบูน

และเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้าทั้งหลาย
12 และเราได้ใช้ตัวต่อไปขางหน้าเจ้าทั้งหลาย ซึ่งขับไล่ศัตรูที่ยังสองของชาวอไมไรต์ไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า ไม่ได้ด้วยดาบหรือด้วยธนูของเจ้า
13 เราได้ยกแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่ได้เห็นออกขายนั้น และยกเมืองซึ่งเจ้าทั้งหลายไม่ต้องสร้างให้แก่เจ้าและเจ้าทั้งหลายได้เข้าอยู่ เจ้าได้กินผลของสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศซึ่งเจ้าไม่ต้องปลูก'
14 เหตุฉะนั้น บัดนี้จึงยกเกรงพระเยโฮวาห์และปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงใจและด้วยความจริง จึ่งทั้งพระเหล่านั้นซึ่งบรรพบุรุษของท่านได้เคยปรนนิบัติที่ปากแม่น้ำขางโน้น และในอียิปต์เสีย และท่านทั้งหลายจงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์
15 และถ้าท่านไม่เต็มใจที่จะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายจงเลือกเสียในวันนี้ว่าท่านจะปรนนิบัติผู้ใด จะปรนนิบัติพระซึ่งอยู่ปากแม่น้ำขางโน้นที่บรรพบุรุษของท่านได้เคยปรนนิบัติ หรือพระของคานาไมไรต์ในแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่ แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์"
16 ฝ่ายประชาชนทั้งหลายจึงตอบว่า "ขอพระเจ้ายำยอมให้ข้าพเจ้าทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระอื่นเลย
17 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์นั้นทรงนำข้าพเจ้าทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และออกจากเริอนทาสนั้น และเป็นผู้ทรงกระทำหมายสำคัญยิ่งใหญ่ทั้งหลายท่ามกลางสายตาของพวกข้าพเจ้า และทรงคุ้มครองข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ตลอดทางที่ข้าพเจ้าได้เดินไป และท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งพวกข้าพเจ้าผ่านไป
18 และพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าข้าพเจ้า คือคานาไมไรต์ผู้ซึ่งอยู่ในแผ่นดินนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย"
19 แต่โยชูวากล่าวแก่ประชาชนว่า "ท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ไม่ได้ ด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าทรงแทน พระองค์จะไม่ทรงอภัยการละเมิดหรือความบาปของท่าน
20 ถ้าท่านทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระอื่น แล้วพระองค์ทรงหันกลับและกระทำอันตรายแก่ท่าน และผลาญท่านเสีย หลังจากนี้พระองค์ทรงกระทำดังต่อไปนี้แล้ว"
21 และประชาชนกล่าวแก่โยชูวาว่า " हमได้ แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์"
22 แล้วโยชูวากล่าวแก่ประชาชนว่า "ท่านทั้งหลายเป็นพยานปรักปรำตนเองว่า ท่านได้เลือกพระเยโฮวาห์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์นะ" และเขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยาน"
23 ท่านจึงกล่าวว่า "เพราะฉะนั้น บัดนี้จึงทั้งพระอื่นซึ่งอยู่ในหมู่พวกท่านนั้นเสีย และโน้มจิตใจของท่านเข้าหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล"
24 และประชาชนกล่าวแก่โยชูวาว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และเชื้อพืพระสุรเสียงของพระองค์"
25 ดังนั้นโยชูวาก็ได้กระทำพันธสัญญากับประชาชน และวางกฎเกณฑ์และกฎให้แก่เขาในวันนั้นที่เมืองเซเชม
26 และโยชูวาก็จารึกถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในหนังสือพระราชนิบัญญัติของพระเจ้า และท่านได้เอาก่อนหินใหญ่ตั้งไว้ที่ใต้ต้นโอ๊กที่ในสถานบริสุทธิ์แห่งพระเยโฮวาห์
27 และโยชูวากล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า "ดูก่อนนี้จะเป็นพยานปรักปรำเรา เพราะสิลาไมได้ยินพระวจนะทั้งสิ้นแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสแก่เรา จึ่งจะเป็นพยานปรักปรำท่าน เหลือกว่าท่านจะปฏิเสธพระเจ้าของท่าน"
28 แล้วโยชูวาก็ปล่อยให้ประชาชนกลับไปไปยังที่มรดกของตนทุกคน
29 อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้โยชูวาบุตรชายนูนผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ก็สิ้นชีวิต มีอายุหนึ่งร้อยสิบปี
30 และเขาก็ฝังท่านไว้ในที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทามาเสราห์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งเอเฟราอิม ทิศเหนือของยอดเขาเกาธ
31 คนอิสราเอลได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้มีอายุชื่อนานกว่าโยชูวา ผู้ซึ่งได้ทราบถึงบรรดาพระราชกิจซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล
32 กระดูกของโยเซฟซึ่งชนอิสราเอลนำมาจากอียิปต์นั้น เขาฝังไว้ในเมืองเซเชม ในส่วนที่ดินซึ่งยาโคบซื้อไว้จากลูกหลานของฮามริบบิดาของเซเชมเป็นเงินหนึ่งร้อยแผ่น ที่นี้ตกเป็นมรดกของลูกหลานโยเซฟ
33 และเอเลอาซาบุตรชายของอาโรนก็สิ้นชีวิต และเขาฝังศพท่านไว้ในเนินเขาซึ่งเป็นของพี่น้องบุตรชายของท่าน ซึ่งได้มอบไว้ในเขาในแดนเทือกเขาเอเฟราอิม

JUDGES

Chapter 1

1 อยู่มาเมื่อโยชูวาสิ้นชีพแล้ว คนอิสราเอลทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "ใครในพวกข้าพระองค์ทั้งหลายจะขึ้นไปก่อนเพื่อสู้รบกับคนคานาอัน"
2 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ยูดาห์จะขึ้นไป ดูก่อน เราได้มอบแผ่นดินนั้นไว้ในมือเขาแล้ว"
3 ยูดาห์จึงพูดกับสิเมโอนพี่น้องตนว่า "จงขึ้นไปกับฉันในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ฉัน

เพื่อเราจะได้รับสู้กับคนคานาอัน และฉันจะไปร่วมรบในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ท่านนั้นด้วย"
สิเมโอนก็ไปกับเขา
4 แล้วยูดาห์ก็ขึ้นไป และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคนคานาอันและคนเปริสซีไว้ในมือของเขา
และเขาก็ประหารคนที่เมืองเบเซกหนึ่งหมื่นคน
5 และเขาทั้งหลายพบอาโดนีเบเซกในเมืองเบเซก และสู้รบกับท่าน
เขาได้ประหารคนคานาอันและคนเปริสซี
6 อาโดนีเบเซกหนีไป แต่พวกเขาตามจับได้และได้ตัดนิ้วหัวแม่มือ
และนิ้วเท้าของท่านออกเสีย
7 อาโดนีเบเซกกล่าวว่า "มีภักดิ์จริงเจ็ดสิบองค์ที่หัวแม่มือและนิ้วเท้าของเขาลูกตัดออก
เก็บเศษอาหารอยู่ใต้โต๊ะของเรา เรากะทำแก่เขาอย่างไร พระเจ้าก็ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น"
เขาทั้งหลายก็คุมตัวท่านมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็สิ้นชีวิตที่นั่น
8 และคนยูดาห์ได้เข้าโจมตีเมืองเยรูซาเล็มและยึดเมืองไค้ จึงฆ่าฟันชาวเมืองเสียด้วยคมดาบ
และเอาไปเผาเมืองเสีย
9 ภายหลังคนยูดาห์ได้ลงไปสู้รบกับคนคานาอันผู้ซึ่งตั้งอยู่ในแดนเทือกเขา ในภาคใต้
และในหุบเขา
10 และยูดาห์ได้ไปสู้รบกับคนคานาอันผู้อยู่ในเฮโบรน
(เมืองเฮโบรนนั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคิริยาทอราบา) และเขาทั้งหลายได้ประหารเซชัย อาหิมาณ
และท้อมัย
11 เขาทั้งหลายยกจากที่นั่นไปสู้รบกับชาวเมืองเดบิร์ เมืองเดบิร์นั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคิริยาทเสเฟอร์
12 และคาเลบกล่าวว่า "ใครโจมตีเมืองคิริยาทเสเฟอร์และยึดได้
เราจะยกอัครสาวบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา"
13 และโอทนีเอลบุตรชายเจเนส น้องชายของจาเลดีเมืองนั้นได้
ท่านจึงยกอัครสาวบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา
14 อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ทอดีนาตอบีดา นางก็ลงจากหลังลา
และคาเลบถามนางว่า "เจ้าต้องการอะไร"
15 นางจึงตอบท่านว่า "ขอของขวัญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเถิด
เมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินภาคใต้แล้ว ลูกขอข้าพเจ้าด้วย"
และคาเลบก็ยกน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง
16 คนเคไนต์พ่อตาของโมเสสได้ขึ้นไปจากเมืองฉินหนลัม
พร้อมกับคนยูดาห์มาถึงถิ่นทุรกันดารยูดาห์ซึ่งอยู่ในภาคใต้ใกล้อาราด
และเขาก็เข้าไปตั้งอยู่กับชนชาตินั้น
17 และยูดาห์ก็ยกไปร่วมกับสิเมโอนที่ของเขาประหารคนคานาอันซึ่งอยู่ในเมืองเซฟัทและทำลาย
เมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ชื่อเมืองนั้นจึงเรียกว่าโอธมาท
18 ยูดาห์ได้ยึดเมืองกาซาพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองอัสเคโลนพร้อมทั้งอาณาเขต
และเมืองเอโครนพร้อมทั้งอาณาเขตไว้ด้วย
19 และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับยูดาห์ เขาจึงขับไล่ชาวแดนเทือกเขาออกไป
และขับไล่ชาวเมืองที่อยู่ในหุบเขานั้นไม่ได้ เพราะพวกเขาล่า่นมีรศรหนัก
20 เมืองเฮโบรนนั้นเขายกให้คาเลบดังที่โมเสสได้กล่าวไว้
คาเลบจึงขับไล่บุตรชายทั้งสามคนของอานา ลออกไปเสีย
21 แต่คนเบนยามินมิได้ขับไล่คนเยบุสผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้ออกไป
ดังนั้นคนเยบุสจึงอาศัยอยู่กับคนเบนยามินในเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้
22 อนึ่งวงศาวานของโยเซฟได้ขึ้นไปสู้รบเมืองเบธเอลด้วย และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเขา
23 วงศาวานโยเซฟได้ชักนำไปสอดแนมเมืองเบธเอล (แต่ก่อนเมืองนี้ชื่อ ลูส)
24 และผู้สอดแนมเห็นชายคนหนึ่งเดินออกมาจากเมือง จึงพูดกับเขาว่า
"ขอชี้ทางเข้าเมืองนี้ให้แก่เรา และเราจะปราณีเจ้า"
25 ชายคนนั้นก็ชี้ทางเข้าเมืองให้แก่เขาประหารเมืองนั้น ทำลายเสียด้วยคมดาบ
แต่เขาปล่อยให้ชายคนนั้นและครอบครัวทั้งสิ้นของเขารอดไป
26 ชายคนนั้นก็เข้าไปในแผ่นดินของคานอิโตห์และสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่ง เรียกชื่อว่าเมืองลูส
ซึ่งเป็นชื่ออยู่จนทุกวันนี้
27 มนัสเสห์มิได้ขับไล่ชาวเมืองเบธซานและชาวชนบทของเมืองนั้นให้ออกไป
หรือชาวเมืองทอานาแลกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองโดร์กับชาวชนบทของเมืองนั้น
หรือชาวเมืองอิบเลอัมกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองเมกิดโดกับชาวชนบทของเมืองนั้น
แต่คนคานาอันยังขึ้นอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น
28 อยู่มาเมื่อคนอิสราเอลกำลังตั้งขึ้นกับคนคานาอันให้ทำงานโยธา
แต่มิได้ขับไล่ให้เขาออกไปเสียอย่างสิ้นเชิง
29 และเอฟราอิมมิได้ขับไล่คนคานาอันผู้อยู่อาศัยอยู่ในเมืองเกเชอร์ให้ออกไป
แต่คนคานาอันยังอาศัยอยู่ในเมืองเกเชอร์ท่ามกลางเขา
30 เศบูลุนมิได้ขับไล่ชาวเมืองคิไทโรน หรือชาวเมืองนาหะโลล
แต่คนคานาอันได้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขาและถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา
31 อาเชอร์มิได้ขับไล่ชาวเมืองอัสโดห์ หรือชาวเมืองไซดอน หรือชาวเมืองอัสลาบ
หรือชาวเมืองอัสซิบ หรือชาวเมืองเอลบัท หรือชาวเมืองอาฟิท หรือชาวเมืองเรโทบ
32 แต่คนอาเชอร์ได้อาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น
เพราะว่าเขาทั้งหลายมิได้ขับไล่ให้ออกไปเสีย
33 นัฟทาลีมิได้ขับไล่ชาวเมืองเบธเนเมซ หรือชาวเมืองเบธนาท
แต่อาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น แต่อย่างไรก็ดีชาวเมืองเบธเนเมซ
และชาวเมืองเบธนาทที่ถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา
34 คนอาโมไรต์ได้ขับไล่คนคานาอันเกือบทั้งเข้าไปในแดนเทือกเขา ไม่ยอมให้ลงมายังหุบเขา
35 คนอาโมไรต์ยังขึ้นอาศัยอยู่ที่ภูเขาเซเรสในเมืองอัยยาโลน และในเมืองฮาอัลบิม
แต่มีมือของวงศาวานโยเซฟเหนือกว่ามือเขาทั้งหลาย เขาจึงถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา
36 อาณาเขตของคนอาโมไรต์ตั้งตั้งแต่ทางข้ามเขาอัครับนับตั้งแต่ศิลาเรียกขึ้นไป

Chapter 2

1 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ได้ขึ้นไปจากกิลกาลถึงโบคิม และกล่าวว่า
"เราได้ให้เจ้าทั้งหลายขึ้นไปจากอียิปต์
และได้นำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเรากล่าวว่า
"เราจะไม่หักพันธสัญญาที่เราได้มีไว้กับเจ้าเลย
2 และเจ้าทั้งหลายอย่าทำพันธสัญญากับชาวแผ่นดินนี้ เจ้าต้องทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย'
แต่เจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา เจ้าทำอะไรเช่นนั้นเล่า
3 ฉะนั้นเรากล่าวด้วยว่า "เราจะไม่ขับไล่เขาเหล่านั้นออกไปให้พ้นหน้าเจ้า
แต่เขาจะเป็นเช่นหนามอยู่ที่ข้างของเจ้า และพระของเขากลายเป็นบ่วงดักเจ้า"
4 อยู่มาเมื่อทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวคำเหล่านี้แก่บรรดาคนอิสราเอลแล้วประชาชนก็ลงเสีย
ยรืองให้
5 และเขาเรียกที่ตำบลนั้นว่า โบคิม และเขาทั้งหลายได้ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น
6 เมื่อโยชูวาปล่อยประชาชนไปแล้วคนอิสราเอลต่างก็เข้าไปอยู่ในมรดกที่ดินของตนเพื่อยึดครอง
7 ประชาชนทั้งหลายได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตลอดสมัยของโยชูวา
และตลอดสมัยของพวกเขาผู้ใหญ่ผู้มีอายุชื่อนานกว่าโยชูวา
ผู้ซึ่งได้เห็นปวงมหกิจซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล
8 โยชูวาบุตรชายนูนผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์สิ้นชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสิบปี
9 และเขาทั้งหลายก็ฝังท่านไว้ในที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทิมนาทเธราห์
ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม กิตเหนือของยอดเขาเกอซ
10 และบุตรคนหนึ่งที่สืบสกุลจากไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา อิกยุลหนึ่งก็เกิดขึ้นตามมา
เขาไม่รู้จักพระเยโฮวาห์หรือรู้พระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล
11 คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระบาอัล
12 เขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรงนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
และเขาทั้งหลายติดตามพระอื่นซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเขา
กราบไหว้พระเหล่านั้น กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ
13 เขาทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระบาอัล และพวกพระอัสทาโรท
14 ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงฟุ้งขึ้นต่ออิสราเอล
พระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือพวกปล้นผู้ปล้นเขา
และทรงขายเขาไว้ในมือของบรรดาศัตรูที่อยู่รอบเขาทั้งหลาย
ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงต่อต้านพวกศัตรูของเขาทั้งหลายต่อไปไม่ได้
15 เขาทั้งหลายออกไปรบเมื่อไร พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อต้านเขา กระทำให้เขาพ่ายแพ้
ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว และดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้กับเขา
และเขาทั้งหลายก็มีความทุกข์ยิ่งนัก
16 อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้วินิจฉัย ผู้ช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นมือของผู้ที่ปล้นเขา
17 แต่เขาทั้งหลายก็ยังไม่ใช่ผู้วินิจฉัยทั้งหลายของเขา
เพราะเขาทั้งหลายเล่นสู้กับพระอื่นและกราบไหว้พระอื่น
ไม่ช้าเขาก็หันไปเสียจากทางซึ่งบรรพบุรุษของเขาได้ดำเนิน
ผู้ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ แต่เขาทั้งหลายมิได้กระทำตาม
18 พระเยโฮวาห์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยขึ้นเมื่อไร พระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับผู้วินิจฉัยนั้นเมื่อนั้น
และพระองค์ทรงช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นจากเงื้อมมือของศัตรูตลอดชีวิตของผู้วินิจฉัยนั้น
เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยสงสารเขาทั้งหลาย
เมื่อทรงฟังเสียงคร่ำครวญของเขาเนื่องจากผู้ซึ่งเบียดเบียนและบีบบังคับ
19 แต่อยู่มาเมื่อผู้วินิจฉัยนั้นสิ้นชีวิต เขาทั้งหลายก็หันกลับประพฤติชั่วร้ายเสียยิ่งกว่าบิดาของเขา
หลังไปติดตามปรนนิบัติและกราบไหว้พระอื่น
เขามิได้เคยตรวจการกระทำของเขาหรือหาหนทางดีดังของเขา
20 ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงฟุ้งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ตรัสว่า
"เพราะประชาชนนี้ได้ละเมิดต่อพันธสัญญา ซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเขา
และไม่ยอมฟังเสียงของเขา
21 ดังนั้นตั้งแต่บัดต่อไปเราจะไม่ขับไล่ประชาชาติใดในบรรดาประชาชาติซึ่งโยชูวาทิ้งไว้เมื่อเขาสิ้น
ชีวิตนั้นให้พ้นหน้า
22 เพื่อเราจะใช้ประชาชาติเหล่านั้นทั้งสี่ทดสอบอิสราเอลว่า
เขาจะรักษาพระมรดกของพระเยโฮวาห์และดำเนินตามอย่างบรรพบุรุษของเขาหรือไม่"
23 ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงปล่อยประชาชาติเหล่านั้นไว้ ไม่ทรงขับไล่ให้ออกไปเสียโดยเร็ว
และพระองค์มิได้ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของโยชูวา

Chapter 3

1 ต่อไปนี้เป็นประสาชาติที่พระเยโฮวาห์ทรงให้เหลือไว้ เพื่อให้ทดสอบบรรดาคนอิสราเอล
คือคนอิสราเอลคนใดซึ่งยังไม่เคยประສงสงครามทั้งหลายในคานาอัน
2 แต่เพียงทรงให้เชื้อสายคนอิสราเอลเข้าใจเรื่องการสงคราม
เพื่ออย่างน้อยพระองค์จะได้ทรงสอนแก่ผู้ที่ยังไม่ทราบมาก่อน
3 คือเจ้านายทั้งห้าของคนที่ลิสเตีย คนคานาอันทั้งหมด ชาวไซดอน
และคนอัสวี่ผู้อาศัยอยู่บนภูเขาเลบานอน ตั้งแต่ภูเขาบอัลเซอร์โมนจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท
4 เลือดคนเหล่านี้อยู่เพื่อทดสอบคนอิสราเอลเพื่อให้ทราบว่า
อิสราเอลจะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์
ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้กับบรรพบุรุษของเขาโดยโมเสสนั้นหรือไม่
5 ดังนั้นแหละคนอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอัน คนอิตโตห์ คนอาโมไรต์ คนเปริสซี
คนอัสวี่ และคนเยบุส
6 เขาไปสู่บุตรสาวชนเหล่านั้นมาเป็นภรรยา
และยกบุตรสาวของตนให้แก่บุตรชายของตนเหล่านั้น และได้ปรนนิบัติพระของเขาเหล่านั้น
7 คนอิสราเอลได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ สัมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตนเสีย
ไปปรนนิบัติพระบาอัลและสารูปเคารพ

8 เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงชวยเขาไว้ในมือผู้ชนิราชาอิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมีย และคนอิสราเอลได้ปฏิบัติผู้ชนิราชาอิมแปดปี

9 แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยแก่คนอิสราเอล ผู้ได้ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด คือโอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของจาเลบ

10 พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับโอทนีเอล และท่านจึงวินิจฉัยคนอิสราเอล และออกไปกระทำสงคราม

และพระเยโฮวาห์ทรงมอบผู้ชนิราชาอิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมียไว้ในมือของท่าน และมือของท่านชนะผู้ชนิราชาอิม

11 ดังนั้นแผ่นดินจึงได้หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี แล้วโอทนีเอลบุตรชายเคนัสก็สิ้นชีวิต

12 และคนอิสราเอลกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงเสริมกำลังเอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับ เพื่อต่อสู้อิสราเอล เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

13 ท่านจึงได้ให้คนอัมโมนและคนอามาละชมาสวมบท ยกไปโจมตีอิสราเอล และได้ยึดเมืองดงอินทผลัมไว้

14 และคนอิสราเอลจึงปฏิบัติเอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับอยู่ถึงสิบแปดปี

15 แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยคนหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย ชื่อเอชุต บุตรชายเก-รา คนเบนยามิน คนฉันทมิอีย

คนอิสราเอลให้ท่านเป็นผู้นำส่วยไปมอบแก่เอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับ

16 เอชุตได้ทำดาบสองคมไว้ประจำตัวเล่มหนึ่งยาวศอกหนึ่ง เหน็บไว้ใต้ผ้าที่ต้นขาขวา

17 เขาก็นำส่วยไปมอบแก่เอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับ ฝ่ายเอกลอนเป็นคนที่อ้วนมาก

18 และเมื่อเอชุตมอบส่วยเสร็จแล้ว ท่านจึงไปส่งเงินที่ห้ามหามส่วยนั้น

19 แล้วตัวท่านกลับไปจากรูปเคารพสลักที่อยู่ใกล้กาลิลาฮูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มีขีรอาชกรลับที่จะกราบทูลให้ทรงทราบ" กษัตริย์จึงมีบัญชาว่า "เจียบ" บรรดาพราหมณ์เล็กที่เฝ้าอยู่ก็ทูลถามออกไปหมด

20 และเอชุตก็เข้าไปเฝ้าท่าน ขณะนั้นท่านประทับอยู่ลำพังในห้องเย็นชั้นบนของท่าน และเอชุตทูลว่า "ข้าพระองค์มีพระดำรัสจากพระเจ้าถวายพระองค์" ท่านจึงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง

21 เอชุตก็ยื่นมือซ้ายชักดาบนั้นออกจากต้นขาขวาแทงเข้าไปในท้องของเอกลอน

22 ดาบจมเข้าไปหมดทั้งด้าม ไชมันหุ้มดาบไว้ ท่านก็ชักดาบออกจากท้องของท่านไม่ได้ แล้วของโสโครกออกมา

23 แล้วเอชุตออกไปที่เฉลียงปิดทวารห้องชั้นบน ลั่นกุญแจเสีย

24 เมื่อเอชุตไปแล้วมหาดเล็กก็เข้ามา ดูเถิด เมื่อเขาเห็นว่าทวารห้องชั้นบนปิดใส่กุญแจอยู่ เขาทั้งหลายคิดว่า "พระองค์ท่านกำลังทรงส่งทุกข้ออยู่ที่ในห้องเย็น"

25 เมื่อคอยอยู่ช้านานจนรำคาญ ดูเถิด ไม่เห็นมีใครเปิดทวารห้องชั้นบน เขาจึงเอากุญแจมาไขเปิดออก ดูเถิด เห็นเจ้านายของตนนอนสิ้นชีวิตอยู่บนพื้น

26 เมื่อเขาต่างก็คอยกันอยู่นั้นเอชุตก็หนีไปพบรูปเคารพหินสลักรอดมาได้ถึงเสอิราห์

27 ต่อมาเมื่อท่านมาถึงแล้วจึงเป่าแตรขึ้นในแดนเทือกเขาเอฟราอิม แล้วคนอิสราเอลก็ยกลงไปกับท่านจากแดนเทือกเขาและท่านนำเขา

28 ท่านจึงสั่งเขาว่า "จงตามเรามาเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบศัตรูของท่าน คือชนโมอับไว้ในมือของท่านแล้ว" เขาทั้งหลายจึงลงตามท่านไป และยึดท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดนสกัดคนโมอับไว้มิยอมให้ใครข้ามไปได้สักคนเดียว

29 ในคราวนั้นเขาประหารคนโมอับเสียประมาณหนึ่งหมื่นคนแล้วแต่คนฉกรรจ์และม้าสัณทั้งสิ้นไม่พ่นไปใดสักคนเดียว

30 โมอับจึงพ่ายแพ้อยู่ได้มือของอิสราเอลในวันนั้น และแผ่นดินนั้นก็ได้หยุดพักสงบอยู่แปดสิบปี

31 ภายหลังเอชุต มีธัมการบุตรชายอานาพาผู้ได้ประตักวัวฆ่าคนฟีลิสเตียเสียหกร้อยคน ท่านก็เป็นผู้ช่วยอิสราเอลให้รอดด้วยเหมือนกัน

Chapter 4

1 ครั้นเอชุตสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็ประพฤติชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก

2 พระเยโฮวาห์จึงทรงชวยเขาไว้ในมือของยาบินกษัตริย์เมืองคานาอัน ผู้ครอบครองอยู่ ณ กรูฮาซาร์ แม่ทัพของท่านชื่อลิสรา ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองฮาโรเซทของคนต่างชาติ

3 แล้วคนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะว่ากษัตริย์ยาบินมีรถรบเหล็กเก้าร้อยคัน และได้บีบบังคับคนอิสราเอลอย่างร้ายถึงยี่สิบปี

4 คราวนั้นผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่อเดโบราห์ ภรรยาของลัมปีโดท เป็นผู้วินิจฉัยคนอิสราเอลสมัยนั้น

5 นางเจเนนงอยู่ใต้ต้นอินทผลัมเดโบราห์ที่อยู่ระหว่างรามัทและเบธเอลในแดนเทือกเขาเอฟราอิม และคนอิสราเอลก็ขึ้นมาหาท่านที่นั่นเพื่อให้ชำระความ

6 นางได้คนไปเรียกบาราคบุตรชายอาบีโนอัม ให้มาจากเดเซไนน์ฟธาลีและกล่าวแก่เขาว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลมีได้ทรงบัญชาท่านหรือว่า 'ไปรวบรวมพลไว้ที่ภูเขทาโบร์ จงเกณฑ์จากคนนัฟทาลีและคนเศบูลุนหนึ่งหมื่นคน

7 และเราจะชักนำลิสราแม่ทัพของยาบินให้มาพบกับเจ้าที่แม่น้ำคิไซน พร้อมกับรถรบและกองทหารของเขา และเราจะมอบเขาไว้ในมือของเจ้า'"

8 บาราคจึงตอบนางว่า "ถ้า मैंนางไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไป ถ้า मैंนางไม่ไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ไป"

9 นางจึงตอบว่า "ดิฉันจะไปกับท่านแน่ แต่ว่าทางที่ท่านไปนั้นจะไม่นำท่านไปถึงศักดิ์ศรี เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะชวยลิสราไว้ในมือของหญิงคนหนึ่ง"

และนางเดโบราห์ก็ลุกขึ้นไปกับบาราคถึงเมืองเดเคช

10 บาราคจึงเรียกเศบูลุนกับนัฟทาลีให้ไปทีเดเคช มีคนหนึ่งหมื่นเดินตามขึ้นไป และนางเดโบราห์ก็ไปด้วย

11 มีชายคนหนึ่งชื่อเฮบอร์คนเคไนต์ คือจากลูกหลานของโยบับพ่อดาของโมเสส ได้แยกออกจากคนเคไนต์ทั้งหลาย มาตั้งถิ่นที่อยู่ไกลออกไปถึงที่ราบसानันนัม

ซึ่งอยู่ใกล้เมืองเดเคช

12 เมื่อมีคนไปแจ้งแก่ลิสราว่าบาราคบุตรชายอาบีโนอัมขึ้นไปภูเขทาโบร์แล้ว

13 ลิสราก็เรียกรถรบทั้งหมดของท่านออกมา เป็นรถเหล็กเก้าร้อยคัน รวมกับเหล่าทหารทั้งหมดที่ไม่ด้วย ยกไปจากเมืองฮาโรเซทของคนต่างชาติไปถึงแม่น้ำคิไซน

14 นางเดโบราห์จึงกล่าวแก่บาราคว่า "ลูกขึ้นเถิด เพราะว่านี่เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงมอบลิสราไว้ในมือของท่าน พระเยโฮวาห์เสด็จนำท่านไปมิใช่หรือ"

บาราคจึงลงมาจากภูเขทาโบร์พร้อมกับทหารหนึ่งหมื่นคนติดตามท่านไป

15 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ลิสราพร้อมกับรถรบทั้งสิ้นของท่านและกองทัพทั้งหมดของท่านแตกตื่นพ่ายแพ้ด้วยคมดาบต่อหน้าบาราค แล้วลิสราก็ลงจากรถรบวิ่งหนีไป

16 และบาราคได้ไล่ติดตามรถรบทั้งหลายและกองทัพไปจนถึงฮาโรเซทของคนต่างชาติ และกองทัพทั้งหมดของลิสราก็ล้มตายด้วยคมดาบ ไม่เหลือสักคนเดียว

17 ฝ่ายลิสราวิ่งหนีไปถึงเนินที่ของยาเอล ภรรยาของเฮบอร์คนเคไนต์ เพราะว่ายาบินกษัตริย์เมืองฮาโรเซทเป็นไมตรีกันกับนางว่านางเฮบอร์คนเคไนต์

18 ยาเอลจึงออกไปต้อนรับลิสรา เรียกว่า "เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า เชิญแวะเข้ามา เชิญแวะเข้ามาพักกับดิฉัน อย่างลืออะไรเลย" ลิสราจึงแวะเข้าไปในเต็นท์ และนางก็เอาผ้าที่ม้วนมาคลุมตัวให้

19 ท่านจึงพูดกับนางว่า "ขอให้นำเรากินสักหน่อยเพราะเรากระหายน้ำ" นางก็เปิดถุงน้ำนมให้ท่านดื่ม และเอาผ้าคลุมท่านไว้

20 ลิสราจึงบอกแก่นางอีกว่า "ขอขึ้นเผ้าที่ประตูเต็นท์ ถ้ามีผู้ใดมาถามว่า 'มีใครมาพักที่นี่บ้างหรือ' จงบอกว่า 'ไม่มี'"

21 แต่ยาเอลภรรยาของเฮบอร์หยิบหลักซึ่งเต็นท์ ถัดก่อนเดินย่องเข้ามา ตอกหลักเข้าที่ขมับของลิสราทะลุติดดิน

ขณะที่ลิสรากำลังหลับสนิหอยู่เพราะความเหน็ดเหนื่อย แล้วลิสราก็สิ้นชีวิต

22 และดูเถิด บาราคไล่ติดตามลิสรามาถึง ยาเอลก็ออกไปต้อนรับเรียนท่านว่า "เชิญเข้ามาเถิด ดิฉันจะชี้ให้ท่านเห็นคนที่ท่านค้นหาอยู่นั้น" พอบาราคก็เข้าไปในเต็นท์แล้ว ดูเถิด ลิสราอนอนสิ้นชีวิตอยู่ มีหลักเต็นท์ในขมับ

23

ดังนั้นและในวันนั้นพระเจ้าทรงกระทำให้ยาบินกษัตริย์คานาอันนอนหม่อมต่อหน้าคนอิสราเอล

24 และมือของคนอิสราเอลก็กระทำต่อยาบินกษัตริย์เมืองคานาอันหนักขึ้นทุกที จนเขาทั้งหลายได้ทำลายยาบินกษัตริย์เมืองคานาอันเสีย

Chapter 5

1 แล้วนางเดโบราห์กับบาราคบุตรชายอาบีโนอัมจึงร้องเพลงในวันนั้นว่า

2 "จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ทรงแก้แค้นคนอิสราเอลเมื่อประชาชนสมคร์ใจช่วย

3 โอ บรรดากษัตริย์ ขอทรงสดับ โอ เจ้านายทั้งหลาย ของเจียหุฟง ข้าพเจ้านี้แหละจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์

ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล

4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระองค์เสด็จออกจากเสอีร์ เมื่อพระองค์เสด็จจากท้องถื่นเอโดม แผ่นดินก็หวาดหวั่นไหว ท้องฟ้าก็ปล่อยลงมา เออ เมฆก็ปล่อยฝนลงมา

5 ภูเขาทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ รวมทั้งภูเขาซีนายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล

6 ในสมัยที่มารบุตรชายอานาพา สมัยยาเอล ทางหลวงก็หยุดชะงัก ผู้สัญจรไปมาก็หลบไปเดินตามทางสูง

7 ชาวไร่ชาวนาในอิสราเอลก็หยุดยั้ง เขาหยุดยั้งจนดิฉันเดโบราห์ขึ้นมา จนดิฉันขึ้นมาเป็นอย่างมารดาอิสราเอล

8 เมื่อเลือกนับถือพระใหม่ สงครามก็ประชิดเข้ามาถึงประตูเมือง เห็นมีโล่หรือหอกสักอันหนึ่งในพลอิสราเอลสิ้นหมดหรือ

9 จิตใจของข้าพเจ้านิยมชมชอบในบรรดาเจ้าเมืองของอิสราเอล ผู้อาสาสมัครท่ามกลางประชาชน จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์

10 บรรดาท่านผู้ซึ่งละเผือก จงบอกกล่าวให้ทราบเถิด ทั้งท่านผู้ซึ่งพิพากษาและท่านที่สัญญาไปมา

11 คนที่รอดพ้นจากเสียงกธนู ณ ที่ดักน้ำ เขากล่าวถึงกิจการอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ คือกิจการอันชอบธรรมต่อชาวไร่ชาวนาในอิสราเอล

แล้วชนชาติของพระเยโฮวาห์ก็เดินไปที่ประตูเมือง

12 ดินเกิด ดินเกิด เดโบราห์เอ๋ย ดินเกิด ดินมาร้องเพลง ลูกขึ้นเถิด บาราค โอ บุตรชายอาบีโนอัมเอ๋ย พาพวกเสลยของท่านไป

13 ครั้นนั้นพระองค์ทรงกระทำให้ผู้ที่เหลืออยู่ปกครองพวกชนนางของประชาชน พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าปกครองผู้มีกำลัง

14 ผู้ที่มีรากอยู่ในอามาละชได้ลงมาจากเอฟราอิม เขาเดินตามท่านนะ เบนยามินท่ามกลางประชาชนของท่าน

ผู้บังคับบัญชาเดินลงมาจากมาคีร์และผู้บันทึกรายงานของจอมพลออกมาจากเศบูลุน

15 เจ้านายทั้งหลายของอิสราศาร่วมกันเดโบราห์ และอิสราศาร่วมกับบาราคด้วย เขาเร่งติดตามท่านไปในหุบเขา มีความตั้งใจอย่างยิ่งเพื่อกองพลคนรบ

16 โลกท่านจึงร้องอยู่ที่คอกแกะเพื่อจะฟังเสียงปี่ที่เขาเป่าให้แกะฟัง เพื่อกองพลคนรบบนมีการพิจารณาความมุ่งหมายของจิตใจ

17 ก็เลอาดอยู่พักแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ส่วนดานาอาศัยอยู่กันที่เภาไม้ไผ่เล่า

อาเชอร์นั่งเฝ้าอยู่ที่ฝั่งทะเลถึงบ้านเรือนอยู่ตามทางจอดเรือของเขา

18 เศบูลุนกับนัฟทาลีเป็นคนตีเสียงชีวิตเข้าสู่ความตาย ณ ที่สูงในสนามรบ

19 พอบรรดากษัตริย์มาถึงก็รบกัน

บรรดากษัตริย์คานาอันก็รบที่ทาอานาคริมห้วงน้ำเมกิดโดโดยมิได้รับเงินเลย

20 ดวงดาวก็สู้รบจากสวรรค์จำกัถิของมัน มันทั้งหลายรบกับลิสรา

21 แม่น้ำซีโชนฟักवादเขาไปเสีย คือแม่น้ำซีโชน แม่น้ำไบรอนนั้น โอ จิตของข้าพเจ้าเอ๋ย
เจ้าได้เหยียบย่ำด้วยกำลังแข็งขัน
22 แล้วเสียงก็มำกักรทบแรงโดยมีาของเขาร่วงควบไป ม้าที่มีอำนาจใหญ่โตวิ่งควบไป
23 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวว่า "จงสาปแช่งมโสรเก็ด จงสาปแช่งชาวเมืองให้หนัก
เพราะเขาไม่ได้ออกมาช่วยพระเยโฮวาห์ คือช่วยพระเยโฮวาห์ผู้ผู้กำลังมาก'
24 หญิงที่นำสรรเสริญมากที่สุดก็คือเยเอลกรรยาของเฮเบอร์คนเดไนต์
เป็นหญิงที่นำสรรเสริญมากที่สุดอยู่เดิม"
25 เขาซ่อนน้ำ นางก็ให้น้ำนม นางเอานมข้นใส่สามหลวงมายืนให้
26 นางเอื้อมมือหยิบหลักเต็นท์ ข้างมือชาวของนางจลุมทุก นางดกกลิเสราเข้าที่หนึ่ง
นางมีศีรษะของลิเสรา นางตีทะลุขมับของเขา
27 เขามลง เขล้ม เขานอนที่เท้าของนาง เขามลง เขล้ม เขามลงที่ไหน
ที่นั้นเขาล้มลงตาย
28 มารดาของลิเสรา mongออกไปตามช่องหน้าต่าง นางมองไปตามบานเกล็ด ร้องว่า "ท่าโหมทอ
รกรบของเขาจึงมาข้าเหลือเกิน ท่าโหมถูกรบของเขาจึงเห็นข้าอยู่'
29 บรรดาสตรีผู้ฉลาดของนางจึงตอบนาง เปล่าดอก นางนึกตอบเองว่า
30 "เขาทั้งหลายยังไม่พบและยังไม่แบ่งของที่รับมาได้หรือ
หญิงคนหนึ่งหรือสองคนได้แก่ชายคนหนึ่ง ซึ่งของย่อมสี่ที่รับมาเป็นของลิเสรา
ของย่อมสี่ที่ปกวาดลาย ของย่อมสี่ที่ปกวาดลายสองท่นสำหรับพันคอของข้าเป็นของที่รับ"
31 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอศัตรูทั้งปวงของพระองค์พินาศสิ้นดังนี้
แต่ขอให้ผู้ที่รักพระองค์เปรียบดังดวงอาทิตย์เมื่อไพล่ขึ้นด้วยอนุภาพ"
และแผ่นดินก็หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี

Chapter 6

1 และคนอิสราเอลก็ได้กระทำไว้ในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของคนมีเดียณเจ็ดปี
2 และมือของคนมีเดียณก็มีชัยชนะต่ออิสราเอล เพราะเหตุคนมีเดียณ
ประชาชนอิสราเอลจึงต้องทำที่หลบซ่อนซึ่งอยู่ในภูเขาที่แก่ตนเอง คือถ้ำ และที่กำบังที่เข้มแข็ง
3 เพราะว่าคนอิสราเอลหว่านพืชเมื่อไร
คนมีเดียณและคนอามาเลซและชาวตะวันออกก็ขึ้นมาสู้รบกับเขา
4 เขามาตั้งค่ายไว้แล้วทำลายพืชผลแห่งแผ่นดินเสีย ไกลไปถึงเมืองกาซา
ไม่มีมีเครื่องบริโภคลือในอิสราเอลเลย ไม่ว่าแกะ หรือวัว หรือลา
5 เพราะว่าคนเหล่านั้นจะขึ้นมาพร้อมทั้งฝูงสัตว์และเต็นท์ เขามาเหมือนดึกแดนเป็นฝูงๆ
ทั้งคนและอูฐก็นับไม่ถ้วน เมื่อเขาเข้ามา เขาก็ทำลายแผ่นดินเสียอย่างนี้แหละ
6 พวกอิสราเอลจึงตกต่ำลงมากเพราะคนมีเดียณ คนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์
7 ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะคนมีเดียณ
8 พระเยโฮวาห์ก็ทรงให้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งให้มาหาคนอิสราเอล ผู้นั้นพูดกับเขาทั้งหลายว่า
"พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'เราได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์
นำเจ้าออกมาจากเรือนทาส
9 และเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์ และให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่บีบบังคับเจ้า
และขับไล่เขาให้ออกไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า และมอบแผ่นดินของเขาให้แก่เจ้า
10 และเรารอบกับเจ้าว่า "เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
เจ้าอย่าเกรงกลัวพระของคนอาโมไรต์ ในแผ่นดินของเขาส่งเจ้าอาศัยอยู่นั้น"
แต่เจ้าทั้งหลายหาได้เชื่อฟังเสียงของเราไม่"
11 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์มานั่งอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กที่ตำบลโอฟราห์
ซึ่งเป็นของโยอาช คนอาบีเยเซอร์
ฝ่ายกิเดโอนบุตรชายของท่านกำลังนวดข้าวสาโลอยู่ในบ่อข้าง่อนเพื่อซ่อนให้พ้นตาคนมีเดียณ
12 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่กิเดโอนพูดกับเขาว่า "เจ้าบุรุษผู้กล้าหาญเอ๋ย
พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเจ้า"
13 กิเดโอนจึงทูลท่านผู้นั้นว่า "โอ ท่านเจ้าข้า ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเราแล้ว
ไหนเหตุเหล่านี้จึงเกิดขึ้นแก่เราเล่า
และการอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ซึ่งบรรพบุรุษเคยเล่าให้เราฟังว่า
"พระเยโฮวาห์ทรงนำเราออกจากอียิปต์มิใช่หรือ" แต่สมัยนี้พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งเราเสียแล้ว
และทรงมอบเราไว้ในมือของพวกเขาคนมีเดียณ"
14 และพระเยโฮวาห์ทรงหันมาหาเขาตรัสว่า
"จงไปช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือพวกมีเดียณด้วยกำลังของเจ้านี้แหละ
เราได้เจ้าให้ไปแล้ว มิใช่หรือ"
15 กิเดโอนจึงกราบทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลได้อย่างไร ดูเถิด
ครอบครัวของข้าพระองค์ต่ำต้อยที่สุดในคนมนัสเสห์
และตัวข้าพระองค์ก็เป็นคนเล็กน้อยที่สุดในวงศ์วานบิดาของข้าพระองค์"
16 พระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า "แต่เราจะอยู่กับเจ้านั้น
และเจ้าจะได้โจมตีคนมีเดียณอย่างกับตีคนคนเดียว"
17 เขาก็ทูลพระองค์ว่า "ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์
ขอทรงโปรดสำแดงหมายสำคัญอย่างหนึ่งแก่ข้าพระองค์ว่า พระองค์เองตรัสกับข้าพระองค์
18 ขอพระองค์อย่าเสด็จไปเสียจากที่นี่จนกว่าข้าพระองค์จะกลับมาหาพระองค์
และนำของมาตั้งถวายต่อพระพักตร์" และพระองค์ตรัสว่า "เราจะคอยอยู่จนกว่าเจ้าจะกลับมาอีก"
19 กิเดโอนก็กลับเข้าบ้าน จัดลูกแพะตัวหนึ่งกับเปงเอฟาห์หนึ่งทำขนมไร้เชื้อ
เขาเอาเนื้อใส่กระจาด ส่วนน้ำแกลงใส่ในหม้อ นำสิ่งเหล่านี้มาถวายพระองค์ที่ใต้ต้นโอ๊ก
20 และทูตสวรรค์ของพระเจ้ายกออกไป "จงเอาเนื้อและขนมไร้เชื้อวางไว้บนศิลา
เทน้ำแกลงของเหล่านี้" กิเดโอนก็กระทำตาม
21 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็เฝ้าหายไปพ้นสายตาของเขา

22 กิเดโอนก็ทราบว่าป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์จริง และกิเดโอนพูดว่า "โอ
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้เจ้าข้า
บัดนี้ข้าพระองค์ได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าต่อตา อนิจจาเอ๋ย"
23 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า "สันติภาพจงมีอยู่แก่เจ้า เจ้าอย่ากลัวเลย
เพราะเราจะไม่ตาย"
24 ฝ่ายกิเดโอนก็สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งถวายพระเยโฮวาห์ที่นั่น และเรียกตำบลนั้นว่า
พระเยโฮวาห์ซาโลม ทุกวันนั้นแท่นนั้นก็ยังอยู่ที่โอฟราห์ ซึ่งเป็นของคนอาบีเยเซอร์
25 อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า "จงเอาวัวหนุ่มของบิดา
คือวัวผู้ตัวที่สองที่มีอายุเจ็ดปีมา ไปพังแท่นพระบอลลัซึ่งบิดาของเจ้ามีอยู่นั้นลงเสีย
จงโค่นเสารูปเคารพซึ่งอยู่ข้างๆแท่นเสียด้วย
26 และสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าที่บนป้อมนี้
ให้ก่อนเท็นถือให้เป็นระเบียบ แล้วนำวัวตัวที่สองนั้นฆ่าเสียถวายเป็นเครื่องเผาบูชา
เผ่าด้วยไม้เสารูปเคารพซึ่งเจ้าโค่นมานั้น"
27 กิเดโอนจึงนำคนใช้สิบคนไปกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่เขา
แต่เพราะกิเดโอนกลัวครอบครัวบิดาของตนและกลัวชาวเมือง
จนไม่กล้าทำกลางวันจึงกระทำในเวลากลางคืน
28 เมื่อชาวเมืองตื่นขึ้นในเช้าวันรุ่งขึ้น ดูเถิด แท่นบูชาพระบอลลัพังทลาย
และเสารูปเคารพที่อยู่ข้างๆก็ถูกโค่นลง และมีวัวผู้ตัวที่สองวางบูชาอยู่บนแท่นที่สร้างขึ้นใหม่นั้น
29 เขาจึงพูดกันและกันว่า "ใครทำอย่างนี้ละ" เมื่อเขาได้สืบถามแล้ว เขาทั้งหลายจึงกล่าวว่า
"กิเดโอนบุตรชายของโยอาชได้กระทำสิ่งนี้"
30 แล้วชาวเมืองจึงบอกโยอาชว่า "จงมอบลูกของเจ้านั้นมาให้ประหารชีวิตเสีย
เพราะเขาได้พังแท่นของพระบอลลัและโค่นเสารูปเคารพที่อยู่ข้างแท่นนั้น"
31 แต่โยอาชได้ตอบคนที่มาฟ้องนั้นว่า "ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานแทนพระบอลลัหรือ
จะสู้ความแทนหรือ ผู้ใดที่เป็นทนายแทนพระบอลลัจะต้องถูกประหารชีวิตเข้านี้แหละ
เพราะพระบอลลัเป็นพระแท่งให้สูงสุดเกิด เพราะมีคนมาพังแท่นของท่านลง"
32 วันนั้นเขาจึงตั้งข้อหาว่า เยรุมบอลลั จาคามาว่า "ให้บอลลัสูงสุดเอง"
เพราะเขาพังแท่นของท่าน
33 ครั้นนั้นบรรดาคนมีเดียณ และคนอามาเลซ
และชาวตะวันออกก็รวมกันยกทัพเข้ามาไปถึงค่ายอยู่ในหุบเขาอิสเรเอล
34 แต่พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับกิเดโอน ท่านก็เปาแตร
เรียกคนอาบีเยเซอร์ให้มาติดตามท่าน
35 และท่านส่งผู้สื่อสารไปทั่วมนัสเสห์ เรียกให้ชายติดตามท่านไปด้วย
และท่านส่งผู้สื่อสารไปยังอาเซอร์ เซบูลุน และนัฟทาลี คนเหล่านั้นก็ขึ้นมาปะทะข้าศึกด้วย
36 กิเดโอนจึงทูลพระเจ้ว่า "ถ้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์
ดังที่พระองค์ตรัสแล้วนั้น
37 ดูเถิด ข้าพระองค์ได้วางกลุ่มชนแกะไว้ที่ลานนวดข้าว แม้มีน้ำค้างเฉพาะที่กลุ่มชนแกะเท่านั้น
ส่วนที่พื้นดินโดยรอบนั้นแห้ง ข้าพระองค์ก็จะทราบว่า
พระองค์จะทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสนั้น"
38 ก็เป็นไปตามนั้น เมื่อกิเดโอนตื่นขึ้นในวันรุ่งเช้าก็บีบกลุ่มชนแกะ
เขาบีบได้นำค้างจากกลุ่มชนแกะจนเต็มชาม
39 แล้วกิเดโอนจึงทูลพระเจ้ว่า "ขออย่าให้พระพิโรธฟุ้งขึ้นต่อข้าพระองค์
ขอข้าพระองค์ทูลอภิสักครั้งเดียว ขอข้าพระองค์ทดลองด้วยกลุ่มชนแกะนี้อีกครั้งหนึ่งเถิด
คราวนี้ขอให้แท่งเฉพาะที่กลุ่มชนแกะ ส่วนที่พื้นดินนั้นให้มีน้ำค้างโดยทั่วไป"
40 ในคืนวันนั้นพระเจ้ก็ทรงกระทำตามที่เขาขอ คือกลุ่มชนแกะนั้นแห้งอยู่ แต่มีน้ำค้างอยู่ทั่วพื้นดิน

Chapter 7

1 เยรุมบอลลั คือกิเดโอน
และบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นตั้งแต่เช้านั้นไปตั้งค่ายอยู่ที่ริมน้ำพุอาไรต์
ฝ่ายค่ายของพวกมีเดียณอยู่ทางเหนือของเขา อยู่ในหุบเขาที่เขาโมเรห์
2 พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า
"คนที่อยู่กับเจ้ายังมีมากเกินที่เราจะมอบคนมีเดียณไว้ในมือของเขา
เกรงว่าอิสราเอลจะทนตัวต่อเรา โดยกล่าวว่า 'มือของเราเองได้เราให้พ้น'
3 เพราะฉะนั้นบัดนี้ประกาศให้ข้าพชนทั้งปวงว่า 'ผู้ใดที่กลัวและสิ้นเทียมอยู่ ก็ให้ผู้นั้นกลับเสีย
และไปจากภูเขาเลอาดโดยเร็ว' และมีคนกลับไปสองหมื่นสองพันคน
และยังเหลืออยู่หนึ่งหมื่นคน
4 พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า "ประชาชนยังมากอยู่
จงพาเขาลงไปที่น้ำและเราจะทำการทดสอบเขาให้เจ้าที่นั่น ผู้ที่เราจะบอกเจ้าว่า
"ให้คนที่ไปกับเจ้า' ผู้นั้นต้องไปกับเจ้า ผู้ที่เราบอกว่า 'คนหนีอย่าให้ไป' ผู้นั้นไม่ต้องไป"
5 ท่านจึงพาประชาชนลงไปที่น้ำ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า "ทุกคนที่ใช้ลิ้นเลียน้ำดังสุนัข
จงรวมเข้าไว้พวกหนึ่ง ทุกคนที่คุกเข่าลงดื่มน้ำ จงรวมไว้อีกพวกหนึ่งดูเถิด"
6 จำนวนคนที่ใช้มือยกน้ำขึ้นเลียลิ้นสามร้อยคน แต่ประชาชนนอกนั้นถูกเข่าลงดื่มน้ำ
7 พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า
"เราจะช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นด้วยจำนวนคนสามร้อยที่เลียน้ำนั้น
และมอบคนมีเดียณไว้ในมือของเจ้า นอกนั้นให้กลับไปบ้านเมืองของตนทุกคน"
8 ประชาชนจึงถือเสบียงและแตรไว้
และท่านสั่งให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับไปยังเต็นท์ของตนทุกคน แต่ให้สามร้อยคนนั้นอยู่
และค่ายของมีเดียณก็อยู่ข้างล่างท่านในหุบเขา
9 อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า "จงลุกขึ้น ลงไปยังค่ายเกิด
ด้วยเรามอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว
10 ถ้าเจ้ากลัวไม่กล้าลงไป จงพาป्राหฺคนใช้ของเจ้าไปด้วยให้ถึงค่ายนั้น
11 เ้าจะได้นิยามาพาบุตรโอรกัน ภายหลังมือของเจ้าจะมีกำลังขึ้นที่จะลงไปตีค่ายนั้น"
ท่านจึงไปกับป्राหฺคนใช้ของท่าน ไปถึงทหารถืออาวุธด้านนอกซึ่งอยู่ในค่าย

12 ฝ่ายคนมีเดียน และคนอามาเลซ กับบรรดาชาวตะวันออก
นอนอยู่ตามหุบเขาเหมือนตึกเตนเป็นฝูงๆ ฝูงอยู่สองเขาก็นับไม่ถ้วน มากดุมมืดทรายที่ฝั่งทะเล
13 ครั้นเกิดโอนแอมมา ดุเดือด มีชายคนหนึ่งเล่าความฝันให้เพื่อนฟังว่า "ดูเถิด เราฝันเรื่องหนึ่ง
ดูเถิด มีชนมบาลีก่อนหนึ่งลึงเข้ามาในค่ายของพวกมีเดียน
มาถึงเต็นท์โดนเต็นท์ทำให้เต็นท์ถล่มลง พลิกขึ้น แล้วก็ราบไป"
14 เพื่อนของเขาร้องตอบว่า "นี่ไม่ใช่ฝันไกลเลย
นอกจากค่ายของกิเดโอนบุตรชายโยอาหิรบุตรของอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงมอบพวกมีเดียน
และกองทัพทั้งสิ้นไว้ในมือของเขแล้ว"
15 เมื่อเกิดโอนไดยินเขาเล่าความฝันและคำฝันนั้นเช่นนั้นแล้ว ท่านก็มีมัสการ
และกลับไปสู่ค่ายอิสราเอลสั่งว่า "จงลุกขึ้นเถิด
เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพคนมีเดียนไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว"
16 ท่านจึงแบ่งคนสามร้อยนั้นออกเป็นสามกองให้ถือแตรทุกคน และถือหอกเปล่า
มีฉาบเหล็กอยู่ข้างในเหมือนกัน
17 และท่านสั่งเขาว่า "จงคอยดูเถา แล้วให้ทำเหมือนกัน และดูเถิด เมื่อเราไปถึงค่ายด้านนอกแล้ว
เรากระทำอย่างไรก็จงกระทำอย่างนั้น
18 ขณะเมื่อเราเป่าแตร ถือตัวเรากับบรรดาคนที่อยู่กับเรา
เจ้าจงเป่าแตรรับให้รอบค่ายทั้งหมดแล้วร้องว่า "ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน"
19 กิเดโอนกับทหารหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับท่านก็มาถึงด้านนอกค่ายในเวลาต้นยามกลาง
ทั้งพลตำรวจใหม่ เขาก็เป่าแตรขึ้นและต้อนหม้อซึ่งอยู่ในมือให้แตก
20 ทหารทั้งสามกองก็เป่าแตรและต้อนหม้อ มือซ้ายถือฉาบเหล็ก มือขวาถือแตรจะเป่า
และเขาร้องขึ้นว่า "ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน"
21 ต่างก็ยืนอยู่ตามที่ของตนเรียงรายรอบค่าย บรรดากองทัพก็ร้องอื้ออึงขึ้นหนึ่งไป
22 เมื่อเขาเป่าแตรทั้งสามร้อยอันนั้น พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เข่าฟันทันกันทั่วทุกกอง กองทัพ
ก็แตกตื่นหนีไปตั้งตำบลเบธชิสธาทางไปเมืองเศรราห์ไกลไปจนถึงเขตเมืองอาเบลเมโฮลาห์ที่
ตำบลเอโนปัท
23 คนอิสราเอลถูกเรียกออกมาจากนัฟทาลี และจากอาเซอร์ และจากทั่วมนัสเสห์
และพร้อมกันติดตามพวกมีเดียนไป
24 และกิเดโอนก็ใช้ผู้สื่อสารออกไปทั่วแดนเทือกเขาเอฟราอิม ประกาศว่า
"จงลงมารบพวกมีเดียน และยึดแควทั้งหลาย ไกลไปถึงตำบลเบธบารห์ และแม่น้ำจอร์แดนด้วย"
เขาก็เรียกบรรดาทหารเอฟราอิมออกมา เขทั้งหลายยึดแควถึงเบธบารห์ และแม่น้ำจอร์แดนไว้
25 จับโอเรบและเศอเบจ้านายสองคนของพวกมีเดียนได้ เขาฆ่าโอเรบเสียที่ศิลาโอเรบ
และฆ่าเศอเบยที่บ่อย่ำอู้นชื่อเศอเบ แล้วก็ไล่ติดตามพวกมีเดียนไป
และเขานำเอาศีรษะโอเรบและเศอเบมาให้กิเดโอนที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

Chapter 8

1 คนเอฟราอิมจึงพูดกับท่านว่า "ทำไมท่านจึงกระทำแก่เราอย่างนี้
คือเมื่อท่านยกไปต่อสู้พวกมีเดียนนั้น ท่านก็ไม่ได้เชิญเราให้ไปรบด้วย"
และเขาทั้งหลายก็ถือว่าท่านอย่างรุนแรง
2 ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า
"สิ่งที่เราทำมาแล้วจะเปรียบเทียบกับสิ่งที่ท่านทั้งหลายทำแล้วได้หรือ
ผลอยู่นี้ชาวเอฟราอิมก็เบเล็มก็ยังดีกว่าผลอยู่นี้ที่อาบีเยซอร์ก็เบเล็มมิใช่หรือ
3 พระเจ้าประทานโอเรบและเศอเบ เจ้าชายมีเดียนไว้ในมือของท่าน
ข้าพเจ้าสามารถกระทำอะไรที่จะเปรียบกับท่านได้เล่า" เมื่อท่านพูดอย่างนี้ เขทั้งหลายก็หายโกรธ
4 กิเดโอนกับแม่น้ำจอร์แดนและข้ามไป ทั้งท่านและทหารสามร้อยคนที่อยู่ด้วย
ถึงจะอ่อนเปลี้ยแต่ก็ยังยึดตามไป
5 ท่านจึงพูดกับชาวเมืองสุคทหว่า "ขอชนมบั๋งให้คนที่ติดตามเรามาบ้าง เพราะเขาอ่อนเปลี้ย
เรากลัวไล่ติดตามเสนาห์และสัลมุนนากษัตริย์แห่งมีเดียน"
6 เจ้าชายของเมืองสุคทหจึงตอบว่า "มือของเสนาห์และของสัลมุนนาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ
เราจึงจะเอาชนมบั๋งมาเลี้ยงกองทัพของเจ้า"
7 กิเดโอนจึงกล่าวว่า "ถ้าอย่างนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์มอบเสนาห์และสัลมุนนาไว้ในมือเราแล้ว
เราจะเอาหนามใหญ่แห่งถิ่นทุรกันดาร และหนามย้อยมาวนดเหนือเจ้าทั้งหลาย"
8 ท่านก็ออกจากที่นั่นขึ้นไปยังเมืองเปนูเอล และพูดกับเขาในท่านองเดียวกัน
ชาวเมืองเปนูเอลก็ตอบท่านอย่างเดียวกับที่ชาวเมืองสุคทหตอบ
9 ท่านจึงพูดกับชาวเมืองเปนูเอลดว่าว่า "เมื่อเรากลับมาด้วยสันติภาพ เราจะพั้งป้อมนี้ลงเสีย"
10 ฝ่ายเสนาห์และสัลมุนนาอาศัยอยู่ที่คารโครกับกองทัพมีทหารหนึ่งหมื่นห้าพันคน
เป็นกองทัพชาวตะวันออกที่เหลืออยู่ทั้งหมด เพราะว่าผู้ที่ถือดาบล้มตายเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคน
11 กิเดโอนขึ้นไปตามทางสัญจรของเจอนที่อาศัยในเต็นท์
ทิศตะวันออกของเมืองโนบาห์และเมืองโยกเบธฮาห์เข้าโจมตีกองทัพได้แล้ว
เพราะว่ากองทัพคิดว่าพนักัย
12 เสนาห์และสัลมุนนาก็หนีไป
กิเดโอนก็ไล่ติดตามไปจับเสนาห์กับสัลมุนนากษัตริย์พวกมีเดียนทั้งสองกองได้
และทำกองทัพทั้งหมดให้แตกตื่น
13 ฝ่ายกิเดโอนบุตรชายโยอาหิรก็กลับจากการศึกก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น
14 จับชายหนุ่มชาวเมืองสุคทหได้คนหนึ่ง จึงซักถามเขา
ชายคนนั้นก็เขียนชื่อเจ้านายและพวกผู้ใหญ่ของเมืองสุคทหให้ รวมเจ็ดสิบเจ็ดคนด้วยกัน
15 กิเดโอนจึงมาหาชาวเมืองสุคทหกล่าวว่า "จงมาสู่เสนาห์และสัลมุนนา
ซึ่งเมื่อก่อนเจ้าเยเซเยราว่า 'มือของเสนาห์และของสัลมุนนาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ
เราได้เลี้ยงทหารที่เหนือเหนือของเจ้าด้วยหนามบั๋ง'"
16 กิเดโอนก็จับพวกผู้ใหญ่ในเมืองอาหนามใหญ่แห่งถิ่นกันดาร และหนามย้อยด้วย
มาสั่งสอนชาวเมืองสุคทห
17 ท่านก็พั้งป้อมเมืองเปนูเอล และประหารชีวิตชาวเมืองเสีย
18 ท่านจึงถามเสนาห์และสัลมุนนาว่า "คนที่เจ้าฆ่าเสียที่ทาโบร์เป็นคนแบบไหน" เขาตอบว่า

"ท่านเป็นอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เป็นเหมือนราษัตริย์ทุกคน"
19 กิเดโอนจึงกล่าวว่า "คนเหล่านั้นเป็นพี่น้องทั้งเดียวกันกับเรา
พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าเจ้าไว้ชีวิตเขา เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้าแน่ฉันนั้น"
20 แล้วท่านสั่งเชอร์บุตรหว่าปีของท่านว่า "จงลุกขึ้นฆ่าเขาทั้งสองเสีย"
แต่หนุ่มคนนั้นไม่ยอมชักดาบออก ด้วยว่าเขากลัว เพราะเขายังหนุ่มอยู่
21 ฝ่ายเสนาห์กับสัลมุนนาจึงว่า "ท่านลุกขึ้นพบเราเองซิ เป็นผู้ใหญ่เท่าใดกำลังก็แข็งเท่านั้น"
กิเดโอนก็ลุกขึ้นฆ่าเสนาห์และสัลมุนนาเสีย แล้วเก็บเครื่องประดับที่คออยู่ของเขาไว้
22 ครั้นนั้นคนอิสราเอลก็เรียนกิเดโอนว่า "ขอจงปกครองพวกข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด
ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่านสืบไปด้วย
เพราะว่าท่านได้ช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากมือของมีเดียน"
23 กิเดโอนจึงตอบเขาทั้งหลายว่า "เราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย
และบุตรชายของเราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จะทรงปกครองท่านทั้งหลายเอง"
24 กิเดโอนก็บอกคนเหล่านั้นว่า "เราจะขอสิ่งหนึ่งจากท่านทั้งหลาย
คือขอให้ทุกคนถวายตุ้มหูซึ่งรับมาได้นั้น"
(ด้วยว่าคนเหล่านั้นมีตุ้มหูทองคำเพราะเป็นชนอิสมาเอล)
25 เขาก็เรียนตอบท่านว่า "เราทั้งหลายเต็มใจจะให้" เขาก็ปูผ้าลง วางตุ้มหูซึ่งรับมาได้ไว้ที่นั่น
26 ตุ้มหูทองคำซึ่งท่านขอได้นั้นมีน้ำหนักหนึ่งพันเจ็ดร้อยเชลของทองคำ
นอกจากนี้ยังมีเครื่องประดับ และเครื่องอัญมณีสิ่งต่างซึ่งภริยาก็พวกมีเดียนทรง
ทั้งเครื่องผูกคออยู่ด้วย
27 กิเดโอนก็เอาทองคำนี้ทำเป็นรูปเอโพลเป็นไว้ที่เมืองของท่านคือโอฟราห์
และบรรดาคนอิสราเอลก็เล่นอยู่กับรูปนี้กระทำให้เป็นดังตักกิเดโอนและวงศานุวงศ์ของท่าน
28 ดังนั้นและพวกมีเดียนก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล ไม่อาจยกศีรษะขึ้นอีกได้เลย
และแผ่นดินก็พักสงบอยู่ในสมัยของกิเดโอนถึงสี่สิบปี
29 ฝ่ายเยรูบาอับบุตรชายของโยอาหิรก็ไปอาศัยอยู่ในบ้านของตน
30 กิเดโอนมีบุตรชายเกิดจากบิธเอวของท่านเจ็ดสิบคน เพราะท่านมีภรรยาหลายคน
31 เมียน้อยของกิเดโอนที่อยู่ ณ เมืองเซเคมีก็คลอดบุตรชายให้ท่านคนหนึ่งด้วย
ท่านตั้งชื่อว่าอาบีเมเลค
32 กิเดโอนบุตรชายของโยอาหิรมียาษราลงมากก็สิ้นชีวิต
เขาฝังท่านไว้ที่เมืองโอฟราห์ของคนอาบีเยซอร์ ในอุโมงค์ฝังศพโยอาหิรบิดาของท่าน
33 อยู่มาเมื่อกิเดโอนสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็หันกลับไป และเล่นอยู่กับพระบาอัล
ถือว่าบาอัลเบรทเป็นพระของเขทั้งหลาย
34 คนอิสราเอลมิได้ระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน
ผู้ทรงช่วยเขาให้พ้นมือศัตรูทั้งหลายรอบด้าน
35 เขามิได้แสดงความเมตตาแก่ครอบครัวเยรูบาอับ คือกิเดโอน
เป็นการตอบแทนความดีทั้งสิ้นซึ่งกิเดโอนได้กระทำแก่คนอิสราเอล

Chapter 9

1 ฝ่ายอาบีเมเลคบุตรชายเยรูบาอับก็ขึ้นไปหาญาติของมารดาที่เมืองเซเคมี
แล้วพูดกับเขาและกับครอบครัวที่บ้านของเขาว่า
2 "ขอบอกความนี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเมืองเซเคมีเถิดว่า
"จะให้บุตรชายเยรูบาอับทั้งเจ็ดสิบคนครอบครองท่านทั้งหลายดี หรือจะให้ผู้เดียวปกครองดี"
"ขอจะดีกว่าด้วยว่า ตัวข้าพเจ้านี้เป็นกระดูกและเนื้อเดียวกับท่านทั้งหลาย"
3 ฝ่ายญาติของมารดาของเขาก็กล่าวคำทั้งหมดเหล่านี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเซเคมี
จิตใจของชาวเมืองก็อ่อนแอขึ้นเข้าข้างอาบีเมเลค ด้วยเขากล่าวกันว่า "เขาเป็นญาติของเรา"
4 เขาริเงินเจ็ดสิบแผ่นออกจากวิหารพระบาอัลเบรทมอบให้อาบีเมเลค
อาบีเมเลคก็เอาเงินนั้นไปจ้างนักเลงหัวไม้ไว้ติดตามตน
5 เขาก็ไปที่บ้านบิดาของเขาที่เมืองโอฟราห์ฆ่าพี่น้องของตน
คือบุตรชายเยรูบาอับทั้งเจ็ดสิบคนที่ศิลาแผ่นเดียว
เหลือแต่โยธามบุตรชายสุดท้องของเยรูบาอับ เพราะเขาซ่อนตัวเสีย
6 ชาวเมืองเซเคมีและชาววังศานุวงศ์มาไล่ทั้งสิบคนก็มาประชุมพร้อมกัน
ตั้งอาบีเมเลคให้เป็นกษัตริย์ที่ต่างแห่งเสลาสำคัญที่อยู่ในเมืองเซเคมี
7 เมื่อมีคนไปบอกโยธาม เขาก็ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดภูเขาเกรซิม แผลเสียงร้องให้เขาทั้งหลายฟังว่า
"ชาวเมืองเซเคมีเอ๋ย ขอจงฟังข้าพเจ้า เพื่อพระเจ้าจะทรงฟังเสียงของท่าน
8 ครั้งหนึ่งฉันไม่ต่างไปได้ออกไปเจิมต้นฉันไม้ต้นหนึ่งไว้เป็นกษัตริย์
เขาริเงินไปเชิญต้นมะกอกเทศว่า 'เชิญท่านปกครองเราเถิด'
9 แต่ต้นมะกอกเทศตอบเขาว่า 'จะให้เราทั้งนี้ในมือของเรา
ซึ่งเขาได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและแก่มนุษย์ เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งปวงหรือ'
10 แล้วต้นไม้เหล่านั้นจึงไปพูดกับต้นมะเดื่อว่า 'เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด'
11 แต่ต้นมะเดื่อตอบเขาว่า 'จะให้เราทั้งรสหวานและผลดีของเราเสีย
และไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ'
12 ต้นไม้เหล่านั้นก็ไปพูดกับเลาอูนว่า 'เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด'
13 แต่เลาอูนกล่าวแก่เขาว่า 'จะให้เราทั้งน้ำจืดของเรา อันเป็นที่ชื่นใจพระเจ้าและมนุษย์
ไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ'
14 บรรดาต้นไม้ก็ไม่ไปพูดกับต้นหนามว่า 'เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด'
15 ต้นหนามจึงตอบต้นไม้เหล่านั้นว่า
"ถ้าไม้ท่านทั้งหลายจะเจิมตั้งเราให้เป็นกษัตริย์ของเจ้าทั้งหลายจริงๆ จงมาอาศัยใต้ร่มของเราเถิด
มิฉะนั้นก็ให้ไปเกิดจากต้นหนามเผาผลาญต้นสนสิริราชบรรณอนเสีย"
16 บัดนี้ซึ่งเจ้าทั้งหลายตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์นั้น ถ้าด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรม
และถ้าได้กระทำให้เหมาะสมต่อเยรูบาอับและครอบครัวของท่าน
สมกับความดีที่มีต่อท่านได้กระทำไว้
17 (ด้วยว่าบิดาของเราได้รับฟังเพื่อเจ้าทั้งหลาย
และเสียงชีวิตช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือพวกมีเดียน

18 แต่ในวันนี้เจ้าทั้งหลายได้ลุกขึ้นประทุษร้ายต่อครอบครัวบิดาของเรา
ได้ฆ่าบุตรชายทั้งเจ็ดสิบคนของท่านเสียบนศิลาแผ่นเดียว
แล้วตั้งอาบีเมเลบุตรชายของสาวคนใช้ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือชาวเซแอม
เพราะว่าเขาเป็นญาติของเจ้าทั้งหลาย)
19 ถ้าเจ้าทั้งหลายได้กระทำด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรมต่อเยรูบาอัลและครอบครัวของท่านใน
วันนี้ ก็จงสิ้นชนในอาบีเมเลเกิด และให้เซแอมความชื่นชมยินดีในเจ้าทั้งหลายด้วย
20 แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ก็ขอให้ไฟออกมาจากอาบีเมเลค
เผาผลาญชาวเมืองเซแอมและวังท้านมิลโล
และให้ไฟออกมาจากชาวเมืองเซแอมและจากวังท้านมิลโลเผาผลาญอาบีเมเลเสีย"
21 โยธามก็รีบหนีไปยังเบเออร์อาสัยอยู่ที่นั่น เพราะกลัวอาบีเมเลคที่ชายของตน
22 เมื่ออาบีเมเลคครอบครองอิสราเอลอยู่ได้สามปีแล้ว
23 พระเจ้าทรงใช้วิญญาณชั่วเข้าแทรกระหว่างอาบีเมเลคกับชาวเมืองเซแอม
ชาวเมืองเซแอมก็ทรยศต่ออาบีเมเลค
24 เพื่อความทารุณที่เขาได้กระทำแก่บุตรชายเจ็ดสิบคนของเยรูบาอัลจะสนอง
และโลหิตของคนที่เหล่านั้นจะติดกับอาบีเมเลค พี่น้องผู้ได้ประหารเขาและตกแก่ชาวเมืองเซแอม
ผู้เสริมกำลังมืออาบีเมเลคให้ฆ่าพี่น้องของตน
25 ชาวเมืองเซแอมได้วางคนชุ่มชื้นไว้คอยดักอาบีเมเลคที่บนยอดภูเขา
เขาก็ปล้นคนที่ผ่านไปมาทางนั้น และมีคนบอกอาบีเมเลคให้ทราบ
26 ฝ่ายกาลอับดุลราชยาเอเบตกับญาติของเขาเข้าไปในเมืองเซแอม ชาวเซแอมไว้เนื้อเชื่อใจกาลอับ
27 จึงพากันออกไปในสวนองุ่นที่ผลหมากรากการเลี้ยงสมโภชในวัดพระของเขา
เขารับประทานและดื่ม และด่าแถมอาบีเมเลคด้วย
28 กาลอับดุลราชยาเอเบตจึงกล่าวว่า "อาบีเมเลคคือใคร
และเราชาวเซแอมเป็นใครกันจึงต้องมาปรนนิบัติเขา เขาเป็นบุตรชายของเยรูบาอัลมีใช้หรือ
และเหตุผลเป็นเจ้าหน้าที่ของเซแอมได้หรือ จงปรนนิบัติคนอาโมไรต์บิดาของเซแอมเกิด
เราจะปรนนิบัติอาบีเมเลคทำไมเล่า
29 ถ้าคนเมืองนี้อยู่ได้ปกครองเราเนะ เราจะถอดอาบีเมเลคเสีย" เขาก็ทำอาบีเมเลกว่า
"จงเพิ่มกองทัพของท่านขึ้นแล้วออกมาเถิด"
30 พอเสบูลเจ้าเมืองได้ยินถ้อยคำของกาลอับดุลราชยาเอเบตก็โกรธ
31 จึงส่งผู้สื่อสารไปยังอาบีเมเลคอย่างลับๆทุกกล่าวว่า "ดูเถิด
กาลอับดุลราชยาเอเบตและญาติของเขาที่เมืองเซแอม ดูเถิด พวกเขาแห่เมืองนั้นให้ต่อสู้กับท่าน
32 บัดนี้ขอท่านจงลุกขึ้นในเวลากลางคืน ทั้งท่านและคนที่อยู่กับท่าน ไปชุ่มคอยอยู่ในทุ่งนา
33 รุ่งเช้าพอดวงอาทิตย์ขึ้นท่านจงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ รักรุกเข้าเมือง และดูเถิด
เมื่อกาลอับกับกองทัพออกมาต่อสู้ท่าน ท่านจงกระทำแก่เขาตามแต่โอกาสจะอำนวย"
34 ฝ่ายอาบีเมเลค และกองทัพทั้งสี่ที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นในเวลากลางคืน
แบ่งออกเป็นสี่กองไปชุ่มคอยสู้เมืองเซแอม
35 กาลอับดุลราชยาเอเบตก็ออกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง
อาบีเมเลคก็ลุกขึ้นพร้อมกับกองทัพที่อยู่กับท่าน ออกมาจากที่ชุ่มชื้น
36 และเมื่อกาลอับเห็นกองทัพ จึงพูดกับเสบูลว่า "ดูเถิด กองทัพกำลังเคลื่อนลงมาจายอดภูเขา"
เสบูลตอบเขาว่า "ท่านเห็นเงาภูเขาเป็นกองไปกระมัง"
37 กาลอับพูดขึ้นอีกว่า "ดูซิ กองทัพกำลังออกมาจากกลางแผ่นดินกองทัพหนึ่ง
และกองทัพอีกกองทัพกำลังออกมาจากทางที่ราบเมโธเนม"
38 เสบูลก็กล่าวแก่กาลอับว่า "ปากของท่านอยู่ที่ไหนเดี๋ยวนี้ ท่านผู้ที่กล่าวว่า 'อาบีเมเลคคือผู้ใด
ที่เราต้องปรนนิบัติ' คนเหล่านั้นเป็นคนที่ท่านหมิ่นประมาทมิใช่หรือ จงยกออกไปสู้รบกับเขาเถิด"
39 กาลอับก็เดินนำหน้ากองทัพเซแอมออกไปต่อสู้กับอาบีเมเลค
40 อาบีเมเลคก็ขับไล่กาลอับหนีไป มีคนถูกบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก จนถึงทางเข้าประตูเมือง
41 ฝ่ายอาบีเมเลคก็อาศัยอยู่ที่อารูมาห์
และเสบูลก็ขับไล่กาลอับกับญาติของเขาออกไปไม่ให้อยู่ที่เซแอมต่อไป
42 ต่อมารุ่งขึ้น มีชาวเมืองออกไปที่ทุ่งนา อาบีเมเลคก็ทราบเรื่อง
43 ท่านจึงแบ่งคนของท่านออกเป็นสามกอง ชุ่มคอยอยู่ที่ทุ่งนา ท่านมองดู ดูเถิด
คนออกมาจากในเมือง ท่านจึงลุกขึ้นประหารเขา
44 ส่วนอาบีเมเลคกับทหารที่อยู่ด้วยก็รุกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง
ฝ่ายทหารอีกสองกองทัพก็รุกเข้าโจมตีคนทั้งหมดที่ในทุ่งนาประหารเสีย
45 อาบีเมเลคโจมตีเมืองนั้นตลอดวันยังค่ำ ยึดเมืองนั้นได้
และฆ่าฟันประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย ทั้งทำลายเมืองนั้นเสียด้วย แล้วก็หว่านเกลือลงไป
46 เมื่อบรรดาชาวบ้านห่อเซแอมได้ยินเช่นนั้น ก็หนีเข้าป้อมอยู่ในป้อมในวัดพระของพระเวร
47 มีคนไปเรียนอาบีเมเลกว่า บรรดาชาวบ้านห่อเซแอมไปฆ่าสุ่มกันอยู่
48 อาบีเมเลคก็ขึ้นไปบนภูเขาศีลโมเน ทั้งท่านกับบรรดาคนที่อยู่ด้วย
อาบีเมเลคก็ถือขวานตัดกิ่งไม้ใส่บาบเบกมา ท่านจึงบอกคนที่อยู่ด้วยว่า "เจ้าเห็นข้าทำอะไร
จึงรีบไปทำอย่างข้าเถิด"
49 ดังนั้นคนทั้งปวงก็ตัดกิ่งไม้แบกตามอาบีเมเลคไปสุมไว้ ณ ที่ป้อม แล้วก็จุดไฟเผาป้อมนั้น
ชาวบ้านห่อเซแอมก็ตายหมดด้วย ทั้งชายและหญิงประมาณหนึ่งพันคน
50 อาบีเมเลคไปยังเมืองเศเบตดังจ่ายประชิดเมืองเศเบตไว้ และยึดเมืองนั้นได้
51 แต่ในเมืองมีหอรบแห่งหนึ่ง ประชาชนเมืองนั้นทั้งสิ้นก็หนีเข้าป้อมอยู่ในหอทั้งผู้ชายและผู้หญิง
ปิดประตูตั้งตนเองเสีย เขาก็ขึ้นไปบนหลังคาหอรบ
52 อาบีเมเลคยกมาถึงหอรบนี้ ได้ต่อสู้กัน จนเข้ามาใกล้ประตูหอรบได้ จะเอาไฟเผา
53 มีหญิงคนหนึ่งเอาหินโมธขึ้นบนหมู่ศิระของอาบีเมเลค กระโลกศิระของท่านแตก
54 ท่านจึงรีบร้องบอกคนหนุ่มที่ถืออาวุธของท่านว่า "เอาดาบฟันเราเสียเพื่อนคนจะไม่กล่าวว่า
'ผู้หญิงคนหนึ่งฆ่าเขาตาย'" ชายหนุ่มของท่านคนนั้นก็แทงท่านทะลุถึงแก่ความตาย
55 เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าอาบีเมเลคสิ้นชีวิตแล้ว ต่างคนก็กลับไปยังที่ของตน
56 ดังนั้นแหละพระเจ้าทรงสนองความชั่วที่อาบีเมเลคได้กระทำต่อบิดาของตนที่ได้ฆ่าพี่น้องเจ็ดสิบ
คนของตนเสีย
57

และพระเจ้าทรงกระทำให้บรรดาความชั่วร้ายของชาวเซแอมกลับตกบนศิระของเขาทั้งหลายเอง
คำสาปแช่งของโยธามบุตรชายเยรูบาอัลก็ตกอยู่บนเขาทั้งหลาย

Chapter 10

1 ต่อจากอาบีเมเลคมีคนขึ้นมาช่วยอิสราเอลให้พ้นหือไ้ลาบุตรชายของปัวห์ผู้เป็นบุตรชายของโ
โดโต คนอิสราเอล และเขาอยู่ที่เมืองซามรีในแดนเทือกเขาเอฟราอิม
2 ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบสามปี แล้วท่านก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพท่านไว้ที่เมืองซามรี
3 ต่อมายาอีร์คนกิเลอาดได้ขึ้นมาและท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบสองปี
4 ท่านมีบุตรชายสามสิบคน ที่ลูกลาสสิบตัว
และมีเมืองอยู่สามสิบหัวเมืองเรียกว่าเมืองฮาไธยาอีร์จนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด
5 ยาอีร์ก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เมืองคาโมน
6 คนอิสราเอลก็กระทำซ้ำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก ไปปรนนิบัติพระบาอัล
พระอัชทาโรท พวกพระของเมืองซีเรีย พวกพระของเมืองไชดอน พวกพระของเมืองโมอับ
พวกพระของคนอัมโมน พวกพระของคนฟิลิสเตีย และละทิ้งพระเยโฮวาห์เสีย
หาได้ปรนนิบัติพระองค์ไม่
7 และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล
จึงทรงชายเขาไว้ในมือของคนฟิลิสเตียและในมือของคนอัมโมน
8 เขาได้ข่มเหงและบีบบังคับคนอิสราเอลในปิ่นน
คือคนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นในแผ่นดินของคนอาโมไรต์
ซึ่งอยู่ในกิเลอาดสิบแปดปี
9 ทั้งคนอัมโมนได้ข่มแม่น้ำจอร์แดนไปต่อสู้กับยูดาห์และต่อสู้กับเบนยามิน
และต่อสู้กับทงทวานเอฟราอิม ดังนั้นอิสราเอลจึงเดือดร้อนอย่างยิ่ง
10 และคนอิสราเอลร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์
เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทอดทิ้งพระเจ้าของข้าพระองค์เสีย และปรนนิบัติพระบาอัล"
11 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า "เรามิได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากชาวอียิปต์
จากคนอาโมไรต์ จากคนอัมโมน และจากคนฟิลิสเตียหรือ
12 ทั้งคนไชดอน คนอามาลេซ และชาวมาโอนได้บีบบังคับเจ้า
เจ้าได้ร้องทุกข์ถึงเราและเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นมือเขาทั้งหลาย
13 แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายยังได้ละทิ้งเรา และปรนนิบัติพระอื่น
ฉะนั้นเราจะไม่ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นอีกต่อไป
14 จงไปร้องทุกข์ต่อพระซึ่งเจ้าทั้งหลายได้เลือกเกิด
ให้พระเหล่านั้นช่วยเจ้าให้พ้นในยามทุกข์เดือดร้อนนี้"
15 และคนอิสราเอลกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว
ขอพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ ข้าพระองค์ขอวิงวอนเพียงว่า
ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในวันนี้เถิด"
16 ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงเลิกถือพระอื่น และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์
ฝ่ายพระองค์ทรงเดือดร้อนพระทัยด้วยความทุกข์ทรมานของอิสราเอล
17 ฝ่ายคนอัมโมนก็ถูกเรียกให้มาพร้อมกัน เขาได้ตั้งค่ายในกิเลอาด
และคนอิสราเอลก็มาพร้อมกันตั้งค่ายอยู่ที่มิสปาท
18 และประชาชนกับพวกประมุขของชนกิเลอาดพูดกันว่า
"ผู้ใดที่จะเป็นคนแรกที่จะเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน ผู้นั้นจะเป็นหัวหน้าของชาวกิเลอาดทั้งหมด"

Chapter 11

1 เยฟธาห์คนกิเลอาดเป็นทนแก่ลัทธิอาหะ แต่เป็นบุตรชายของหญิงแพศยา
กิเลอาดที่กำเนิดบุตรชื่อเยฟธาห์
2 ภรรยาแท้ของกิเลอาดคลอดบุตรชายหลายคน และเมื่อพวกบุตรเหล่านั้นโตขึ้นแล้ว
จึงมักใส่เยฟธาห์ออกไปเสียโดยกล่าวว่า "เราจะมีส่วนในมรดกของครอบครัวบิดาเราไม่ได้
เพราะเจ้าเป็นลูกของหญิงคนอื่น"
3 เยฟธาห์จึงหนีจากพี่น้องของตนไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินโทบ
พวกนักเลงก็มีวุ่นกับเยฟธาห์และติดตามเขาไป
4 ต่อมายาห์หลังคนอัมโมนได้ทำสงครามกับคนอิสราเอล
5 และเมื่อคนอัมโมนทำสงครามกับอิสราเอลนั้น
พวกผู้ใหญ่ของเมืองกิเลอาดได้ไปเพื่อจะพาเยฟธาห์มาจากแผ่นดินโทบ
6 เขากล่าวแก่เยฟธาห์ว่า "จงมาเป็นหัวหน้าของเรา เพื่อเราจะได้อต่อสู้กับคนอัมโมน"
7 แต่เยฟธาห์กล่าวว่าแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า "ท่านไม่ได้เกลียดข้าพเจ้า
และขับไล่ข้าพเจ้าเสียจากครอบครัวบิดาของข้าพเจ้าดอกหรือ
เมื่อคราวทุกข์ยากท่านจะมาหาข้าพเจ้าทำไมเล่า"
8 พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงกล่าวแก่เยฟธาห์ว่า "เหตุที่เรากลับมาหาท่าน ณ บัดนี้
ก็ด้วยต้องการให้ท่านไปกับเราสู้รบกับคนอัมโมน
แล้วมาเป็นหัวหน้าของเราที่จะปกครองชาวกิเลอาดทั้งปวง"
9 เยฟธาห์จึงกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า
"ถ้าท่านให้ข้าพเจ้ากลับมาบ้านเพื่อทำศึกกับคนอัมโมน
และถ้าพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้เป็นหัวหน้าของท่านหรือเปล่า"
10 พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงตอบเยฟธาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเรา
เราจะกระทำตามที่ท่านสั่งทุกประการ"
11 เยฟธาห์จึงไปกับพวกผู้ใหญ่ของกิเลอาด
และประชาชนก็ตั้งท่านให้เป็นหัวหน้าและเป็นที่ประมุขของเขา
แล้วเยฟธาห์ก็กล่าวคำที่ตกลงกันทั้งสี่ต่อพระพิโรธพระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสปาท
12 เยฟธาห์จึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์คนอัมโมนถามว่า "ท่านมีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า
ท่านจึงยกมาต่อสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า"
13 กษัตริย์คนอัมโมนตอบผู้สื่อสารของเยฟธาห์ว่า
"เพราะว่าเมื่ออิสราเอลยกออกมาจากอียิปต์ได้ยึดแผ่นดินของเราไป
ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนถึงแม่น้ำยับบอคและถึงแม่น้ำจอร์แดน บัดนี้
ขอคืนแผ่นดินเหล่านั้นเสียโดยดี"

14 และเยฟธาห์ก็ส่งผู้สื่อสารไปหาภคชัตยัคอนัมโมไนอิก
 15 ให้กล่าวว่า "เยฟธาห์กล่าวดังนี้ว่า อิสราเอลมิได้ยึดแผ่นดินของโมอับ หรือแผ่นดินของคณอัมโมน
 16 แต่เมื่ออิสราเอลออกจากอียิปต์ เขาได้เดินไปทางถิ่นทุรกันดารถึงทะเลแดง และมาถึงคาเดช
 17 อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังภคชัตยัคอโคมกล่าวว่า
 'ข้าพเจ้าขออนุญาตยกผ่านแผ่นดินของท่านไป' แต่ภคชัตยัคอโคมไม่ฟัง
 และก็ได้ส่งคำขอเห็นเดียวกันไปยังภคชัตยัคเมืองโมอับด้วย แต่ท่านก็ไม่ตกลง
 ดังนั้นอิสราเอลจึงยังยั้งอยู่ที่คาเดช
 18 แล้วเขาก็เดินไปในถิ่นทุรกันดารอ้อมแผ่นดินเอโดม และแผ่นดินโมอับ และมาทางด้านตะวันออกของแผ่นดินโมอับ และตั้งค่ายอยู่ที่ปากแม่น้ำอารโนนข้างโน้น
 แต่เขามิได้เข้าไปในเขตแดนของโมอับ เพราะว่าแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดนของโมอับ
 19 อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปหาสิโหนภคชัตยัคอนาโมไรต์ ภคชัตยัคกรุงเซโบน
 อิสราเอลเรียนท่านว่า "ขอให้พวกข้าพเจ้ายกผ่านแผ่นดินของท่านไปยังสถานที่ของข้าพเจ้า"
 20 แต่สิโหนไม่วางใจที่จะให้อิสราเอลยกผ่านเขตแดนของตน
 ฉะนั้นสิโหนจึงได้รวบรวมประชาชนทั้งหมดของท่าน ตั้งค่ายอยู่ที่ยาอาส และสู้รบกับอิสราเอล
 21 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงมอบสิโหนและประชาชนทั้งหมดของท่านไว้ในมืออิสราเอล คนอิสราเอลก็โจมตีเขา
 อิสราเอลจึงยึดครองแผ่นดินทั้งสี่ของคณอาโมไรต์ผู้ซึ่งเป็นชาวเมืองนั้น
 22 และเขายึดเขตแดนทั้งหมดของคณอาโมไรต์ตั้งแต่แม่น้ำอารโนนถึงแม่น้ำยับบอค และตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารถึงแม่น้ำจอร์แดน
 23 ดังนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงขับไล่คณอาโมไรต์ออกเสียต่อหน้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ฝ่ายท่านจะมาถึงเอาเป็นกรรมสิทธิ์เช่นนั้นหรือ
 24 ท่านไม่ถือกรรมสิทธิ์สิ่งซึ่งพระเจโคมิพระของท่านมอบให้ท่านยึดครองดอกหรือ
 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรารับไล่ผู้ใดไปให้พ้นหน้าเรา เราก็ยึดครองที่ของผู้นั้น
 25 ฝ่ายท่านจะคิดว่าบาลาคบุตรชายสิบิไปรักภคชัตยัคเมืองโมอับหรือ
 ท่านเคยแข่งขันกับอิสราเอลหรือ ท่านเคยต่อสู้กับเขาทั้งหลายหรือ
 26 เมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ในกรุงเซโบนและชนบทของกรุงนั้น และในเมืองอาโรเออร์และชนบทของเมืองนั้น และอยู่ในบรรดาหัวเมืองที่ตั้งอยู่ตามฝั่งแม่น้ำอารโนนถึงสามร้อยปี
 ท่านไม่ท้อใจไม่เรียกคืนเสียภายในเวลานั้นแล้ว
 27 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิได้กระทำความผิดต่อท่าน แต่ท่านได้กระทำความผิดต่อข้าพเจ้าในการที่ท่านสงครามกับข้าพเจ้า
 ขอพระเยโฮวาห์จอมผู้พิพากษาเป็นผู้ทรงพิพากษาระหว่างคนอิสราเอลและคณอัมโมนในวันนี้"
 28 แต่ภคชัตยัคของคณอัมโมนมิได้เชื่อฟังในคำของเยฟธาห์ซึ่งท่านส่งไปให้
 29 พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็มาสถิตกับเยฟธาห์
 ท่านจึงยกผ่านกิเลอาดและมนัสเสห์และผ่านมิสปาห์แห่งกิเลอาด และจากมิสปาห์แห่งกิเลอาด ท่านยกผ่านต่อไปถึงคณอัมโมน
 30 และเยฟธาห์ปฏิบัติตามต่อพระเยโฮวาห์ว่า
 "ถ้าพระองค์ทรงมอบคณอัมโมนไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว
 31 ผู้ใดที่ออกมาจากประตูเรือนของข้าพระองค์เพื่อต้อนรับข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์กลับมาจากคณอัมโมนนั้นด้วยความสงบแล้ว ผู้นั้นจะต้องเป็นของของพระเยโฮวาห์ และข้าพระองค์จะถวายผู้นั้นเป็นเครื่องเผาบูชา"
 32 และเยฟธาห์จึงยกข้าพเจ้าไปสู้รบกับคณอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของท่าน
 33 และท่านได้ประหารเขาจากอาโรเออร์จนถึงที่ใกล้ๆเมืองมินนิทราวมียิบิหัวเมือง และไกลไปจนถึงที่ราบแห่งสวนองุ่น ผู้คนล้มตายมาก คณอัมโมนจึงพ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล
 34 แล้วเยฟธาห์ก็กลับมายังบ้านที่มีสปาห์ ดุเลิต บุตรสาวของท่านถือระฆังมาเต้นโลดออกมาต้อนรับท่าน เธอเป็นบุตรคนเดียว
 นอกจากบุตรสาวคนนี้น่าหน้าไม่มีบุตรชายและบุตรสาวเลย
 35 และต่อมาเมื่อท่านเห็นเธอแล้ว ท่านก็ฉีกเสื้อผ้าของท่าน กล่าวว่า "อนิจจา ลูกสาวเอ๋ย เจ้าให้พ่อแค้นแล้ว เพราะเจ้าเป็นเหตุให้พ่อเดือดร้อนมากยิ่งขึ้น
 เพราะพ่อได้อำปอกปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ไว้ จะคืนค่าก็ไม่ได้"
 36 เธอจึงพูดกับพ่อว่า "คุณพ่อข้า เมื่อคุณพ่อออกปากสัญญาแก่พระเยโฮวาห์ไว้อย่างไร ขอคุณพ่อกระทำกับลูกตามคำที่ออกจากปากของคุณพ่อเถิด
 เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงแก้แค้นคณอัมโมนศัตรูของคุณพ่อแล้ว"
 37 และเธอพูดกับบิดาของเธอว่า "ขอให้ลูกอย่างนี้เถิด ขอปล่อยลูกไว้สักสองเดือน ลูกจะได้จากบ้านและลงไปบนภูเขาร้องไห้คร่ำครวญถึงความเป็นพรหมจารีของลูก ลูกกับเพื่อนของลูก"
 38 ท่านจึงตอบว่า "ไปเถิด" และท่านก็ปล่อยเธอไปสองเดือน เธอก็ออกไป
 เธอและพวกเพื่อนของเธอแล้วร้องไห้คร่ำครวญถึงความเป็นพรหมจารีของเธอบนภูเขา
 39 อยู่มาเมื่อครบสองเดือนแล้ว เธอก็กลับมาหาบิดาของเธอ และทูลกับบิดาของเธอตามคำปฏิญาณที่ได้ปฏิญาณไว้ เธอยังไม่เคยสมสู่กับชายใดเลย และก็เป็นธรรมเนียมในอิสราเอล
 40 คือที่บุตรสาวชาวอิสราเอลไปร้องไห้ไว้ทุกข์ให้บุตรสาวของเยฟธาห์คนกิเลอาดปีละสัปดาห์

Chapter 12

1 ฝ่ายคนเอฟราอิมมาพร้อมกันข้ามไปทางเหนือ พุดกับเยฟธาห์ว่า
 "เหตุใดท่านยกข้ามไปรบคณอัมโมน แต่ไม่เรียกเราไปด้วย เราจะจุดไฟเผาเรือนของท่านเสีย"
 2 เยฟธาห์จึงตอบเขาว่า "ข้าพเจ้ากับประชาชนติดการศึกใหญ่กับคณอัมโมน เมื่อข้าพเจ้าเรียกท่านให้ช่วย ท่านไม่ได้ช่วยเราให้พ้นมือเขา
 3 เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าท่านไม่ช่วยข้าพเจ้าแล้ว
 ข้าพเจ้าก็เสียชีวิตของข้าพเจ้าข้ามไปรบกับคณอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพเจ้า"

วันนี้ท่านจะขึ้นมาทำศึกกับข้าพเจ้าด้วยเหตุอันใด"
 4 เยฟธาห์จึงรวบรวมบรรดาชาวกิเลอาดสู้รบกับคณเอฟราอิม คนกิเลอาดก็ประหารคณเอฟราอิม เพราะเขากล่าวว่า "เจ้าชาวกิเลอาด
 เจ้าเป็นคนหลอมนั่นของชาวเอฟราอิมท่ามกลางคณเอฟราอิมและมนัสเสห์"
 5 ชาวกิเลอาดก็เข้ายึดท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดนไว้ไม่ให้คณเอฟราอิมข้าม เมื่อคณเอฟราอิมที่หลอมนั้นคนใดมาบอกว่า "ขอให้ข้ามไปเถิด" คนกิเลอาดจะถามเขาว่า "เจ้าเป็นคนเอฟราอิมหรือ" เมื่อเขาตอบว่า "เปล่า"
 6 เขาจะบอกว่า "จงว่าคำว่าสิบิโบล" คนนั้นจะว่า "สิบิโบล"
 เพราะคณเอฟราอิมออกเสียงคำนี้ไม่ชัด เขาจึงจับคนนั้นและฆ่าเสียที่ท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดน คราวนั้นคณเอฟราอิมตายสี่หมื่นสองพันคน
 7 เยฟธาห์วินิจฉัยอิสราเอลอยู่หกปี
 แล้วเยฟธาห์ชาวกิเลอาดก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในหัวเมืองหนึ่งในกิเลอาด
 8 ดัดเยฟธาห์มาคืออิบซานแห่งเบธเลเฮมได้วินิจฉัยอิสราเอล
 9 ท่านมีบุตรชายสามสิบคน และบุตรสาวสามสิบคน ท่านให้แต่งงานกับคนนอกตระกูลของท่าน และท่านนำบุตรสาวสิบคนของคณนอกตระกูลมาให้แก่บุตรชายของท่าน
 ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่เจ็ดปี
 10 แล้วอิบซานก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่เบธเลเฮม
 11 ถัดท่านมา เอโลนคนเศบูลุนวินิจฉัยอิสราเอล และท่านวินิจฉัยอิสราเอลสิบปี
 12 แล้วเอโลนคนเศบูลุนก็สิ้นชีวิต และถูกฝังไว้ที่อียาโลนในเขตแดนของคณเศบูลุน
 13 ถัดท่านมา อับโดบุตรชายอิลเลลชาวปารานวินิจฉัยอิสราเอล
 14 ท่านมีบุตรชายสี่สิบคน และหลานชายสามสิบคน ชื่อเจดิสบัต ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่แปดปี
 15 แล้วอับโดบุตรชายอิลเลลชาวปารานก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่ปารานในเขตแดนของเอฟราอิมในแดนเทือกเขาของคณอามาเลซ

Chapter 13

1 คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก
 พระเยโฮวาห์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของฉนฟิลิสเตียสิบปี
 2 มีชายคนหนึ่งเป็นชาวโสราห์คนครอบครัวดาน ชื่อมาโนอาห์ ภรรยาของท่านเป็นหมันไม่มีบุตรเลย
 3 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มาปรากฏแก่ท่านนั้น กล่าวแก่ท่านว่า "ดูเถิด บัดนี้เจ้าเป็นหมันไม่มีบุตร แต่เจ้าจะตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย
 4 เพราะฉะนั้นจะระวัง อย่าดื่มเหล้าองุ่น หรือเมรัย และอย่ารับประทานของมลทิน
 5 เพราะเหตุนี้เถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชาย อย่าให้มิดโดนลูกศิระของเข
 เพราะเด็กคนนี้จะเป็พวกนาสิร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์
 6 ฝ่ายหญิงนั้นจึงไปบอกสามีว่า "มีบุรุษผู้หนึ่งของพระเจ้ามาหาฉันในโบสถ์ของท่านเหมือนในหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า นากล้าฉัน
 ดิฉันไม่ได้ถามท่านว่าท่านมาจากไหน และท่านก็ไม่บอกชื่อของท่านแก่ดิฉัน
 7 แต่ท่านบอกดิฉันว่า 'ดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย ฉะนั้นอย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย
 อย่ารับประทานของมลทิน
 เพราะเด็กคนนี้จะเป็พวกนาสิร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์จนวันตาย'"
 8 แล้วมาโนอาห์ก็วิ่งวอนพระเยโฮวาห์ทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอบุตรของพระเจ้าผู้ซึ่งพระองค์ทรงได้มานั้นปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง
 9 สักสองตัวพระองค์ว่า ข้าพระองค์ควรกระทำอย่างไรแก่เด็กที่จะเกิดมานั้น"
 10 และพระเจ้าทรงฟังเสียงของมาโนอาห์ และทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาหาหญิงนั้นอีกเหมือนนางอยู่ในทุ่งนา แต่มาโนอาห์สามีมองนางไม่ได้ด้วยตัว
 10 นางก็รีบวิ่งไปบอกสามีว่า "ดูเถิด บุรุษผู้ที่ปรากฏแก่ดิฉันวันนั้นได้มาปรากฏแก่ดิฉันอีก"
 11 มาโนอาห์ก็ลุกขึ้นตามภรรยาไป เมื่อมาถึงบุรุษผู้นั้นเขาจึงว่า "ท่านเป็นบุรุษผู้ที่พูดกับผู้หญิงคนนี้หรือ" ผู้นั้นตอบว่า "เราเป็นผู้นั้นแหละ"
 12 มาโนอาห์จึงกล่าวว่า "บัดนี้ขอให้อีกคำของท่านเป็นความจริง ข้าพเจ้าทั้งสองควรส่งสอนเด็กคนนั้นอย่างไร และข้าพเจ้าทั้งสองควรกระทำต่อเขาอย่างไร"
 13 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็บอกแก่มาโนอาห์ว่า "บรรดาสิ่งที่เราได้บอกแก่หญิงแล้วนั้นให้นางระวังให้ดี
 14 อย่าให้รับประทานสิ่งใดที่ได้มาจากเถ้าองุ่น อย่าให้นางดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย
 อย่านับประทานของมลทิน สิ่งใดที่เราบัญชานางไว้ให้นางปฏิบัติตามทุกประการ"
 15 มาโนอาห์กล่าวแก่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า "ขอท่านรออยู่ก่อน ข้าพเจ้าทั้งสองจะไปเตรียมลูกแพะตัวหนึ่งให้ท่าน"
 16 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็บอกมาโนอาห์ว่า "ถึงเจ้าจะให้เรา เราจะไม่รับประทานอาหารของเจ้า แต่ฉันจะจัดเครื่องเผาบูชา เจ้าจงถวายแด่พระเยโฮวาห์"
 เพราะว่ามีมาโนอาห์ไม่ทราบว่าเขาผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์
 17 มาโนอาห์ถามทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า "ท่านชื่ออะไร เพื่อเมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของท่าน เราจะได้ให้เกียรติแก่ท่าน"
 18 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกมาโนอาห์ว่า "ถามชื่อเราทำไม ชื่อของเราเป็นที่ซ่อนเร้นอยู่"
 19 มาโนอาห์ก็เอาลูกแพะกับขี้มูลบูชาถวายบูชาบนศิลาแด่พระเยโฮวาห์ และทูตสวรรค์นั้นก็กระทำกรรมที่ศรัทธา มาโนอาห์และภรรยาก็มองดู
 20 และอยู่มาเมื่อเพลวไฟจากแท่นบูชาพุ่งขึ้นไปสวรรค์
 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ขึ้นไปตามเพลวไฟแห่งแท่นบูชา
 ขณะเมื่อมาโนอาห์และภรรยาคอยดูอยู่ และเขาทั้งสองก็ยืนหน้าลงถึงดิน
 21 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ไม่ปรากฏแก่มาโนอาห์หรือแก่ภรรยาของเขาอีกเลย แล้วมาโนอาห์จึงทราบว่าเขาผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์
 22 และมาโนอาห์ก็พูดกับภรรยาของตนว่า "เราจะตายเป็นแน่ เพราะเราได้เห็นพระเจ้า"

23 แต่ภรรยาบอกเขาว่า "ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงหยาจะฆ่าเราเสีย พระองค์คงจะไม่รับเครื่องเผาบูชาและสัตวบูชาจากมือของเรา หรือทรงสำแดงสิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่เรา หรือประกาศเรื่องเช่นนี้แก่เรา"

24 ผู้หญิงนั้นก็คลอดบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าแซมสัน เด็กนั้นก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงอานุภาพพระพรแก่เขา

25 และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงเริ่มเราใจเขาที่ค่ายดานระหว่างโศรัทกับแอสทาโอ

Chapter 14

1 แซมสันได้ลงไปยังเมืองทิมนาห์ และได้เห็นผู้หญิงคนฟิลิสเตียคนหนึ่งที่เมืองทิมนาห์

2 แล้วท่านจึงขึ้นมามอบบิดามารดาของตนว่า "ฉันเห็นผู้หญิงคนฟิลิสเตียคนหนึ่งที่เมืองทิมนาห์ ไปขอเขาให้เป็นเมียฉันที"

3 แต่บิดาและมารดาของท่านกล่าวแก่ท่านว่า "จะหาเมียในบรรดาญาติพี่น้องของเจ้า หรือในท่ามกลางชนชาติของเราไม่ได้หรือ

เจ้าจึงจะไปรับหญิงจากคนฟิลิสเตียที่ไม่เข้าสุหนัตมาเป็นเมียของเจ้า" แต่แซมสันกล่าวแก่บิดาว่า "ไปขอหญิงนั้นให้ฉันที เพราะเธอเป็นที่พอใจฉันมาก"

4 บิดามารดาของท่านไม่ทราบว่าเป็นมาจากพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงหาช่องโอกาสที่จะทดสอบคนฟิลิสเตีย ครั้นนั้นคนฟิลิสเตียมีอำนาจเหนืออิสราเอล

5 ฝ่ายแซมสันก็ลงไปเมืองทิมนาห์กับบิดามารดาของตน แซมสันมาถึงสวนองุ่นของทิมนาห์ ดุเดือด มีสิงโตหนุ่มตัวหนึ่งคำรามเข้าใส่ท่าน

6 พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงฉีกสิงโตออกอย่างคนฉีกลูกแพะ ทั้งที่ไม่มืออะไรในมือ แต่ท่านมิได้บอกให้บิดาหรือมารดาของท่านทราบว่าท่านได้ทำอะไรไป

7 แซมสันก็ลงไปพูดจากับหญิงคนนั้น เธอเป็นที่พอใจแก่แซมสันมาก

8 ต่อมาภายหลังแซมสันก็กลับไปเพื่อรับเธอมา ท่านก็แวะไปดูซากสิงโต และดูเถิด มีฝูงผึ้งหนึ่งฟาร์งอยู่ในซากสิงโตนั้น มีน้ำผึ้งด้วย

9 แซมสันก็ขึ้นมือกวาดเอารวงผึ้งมาเดินรับประทานไปพลาง จนมาถึงบิดามารดา ท่านจึงแบ่งไปกับบิดามารดารับประทานด้วย แต่ท่านมิได้บอกว่ามีผึ้งนั้นมาจากซากสิงโต

10 ฝ่ายบิดาของท่านก็ลงไปหาหญิงคนนั้น และแซมสันจัดการเลี้ยงที่นั่น ดังที่คนหนุ่มๆเขากระทำกัน

11 และต่อมาเมื่อประชาชนเห็นท่านแล้ว จึงนำเพื่อนสามสิบคนให้มาอยู่ด้วย

12 แซมสันกล่าวแก่เขาว่า "ให้ข้าพเจ้าทายปริศนาท่านสักข้อหนึ่งเถิด ถ้ายายได้ก่อนทายเฉลยได้ฉันนั้น เราจะให้เสื้อปานสามสิบชุด และเสื้อสามสิบชุดด้วย

13 ถ้าท่านทั้งหลายทายไม่ได้ ท่านต้องให้เสื้อปานสามสิบชุดกับเสื้อสามสิบชุดแก่ข้าพเจ้า"

เขาก็ตอบท่านว่า "ทายมาเถิด เราจะฟัง"

14 ฝ่ายแซมสันจึงกล่าวแก่เขาว่า "มีของกินใดออกมาจากตัวผู้กินเขา มีของหวานออกมาจากตัวที่แข็งแรง" ในสามวันเขาก็ยังแก้ปริศนาไม่ได้

15 ต่อมาพอถึงวันที่เจ็ดเขาจึงไปอ่อนน้อมภรรยาของแซมสันว่า "จงลวงสามมีของเจ้าให้แก้ปริศนาให้ข้าพเจ้าฟัง

มิฉะนั้นเราจะเอาไฟเผาเจ้ากับบ้านครอบครัวบิดาของเจ้าเสีย

เจ้าเสียเราหวังจะทำให้เราขายจนหรือ"

16 ภรรยาของแซมสันไปร้องให้กับแซมสันว่า "เธอเกลียดฉัน เธอไม่รักฉัน เธอทายปริศนาแก่ชาวเมืองของฉัน และเธอก็ไม่แก้ปริศนาให้ฉันฟัง" แซมสันจึงบอกว่า "ดูเถิด พ่อแม่ของฉัน ฉันยังไม่บอกเลย จะบอกเธออย่างไรได้"

17 เธอร้องให้กับแซมสันตลอดเจ็ดวันซึ่งเป็นวันเลี้ยงกันนั้น และต่อมาในวันที่เจ็ดแซมสันก็ต้องแก้ปริศนาให้เธอฟัง เพราะเธอทรมานท่านมากนัก และนางก็บอกแก้ปริศนาให้ชาวบ้านของนาง

18 พอวันที่เจ็ดก็จนดวงอาทิตย์ตกชาวเมืองจึงบอกแซมสันว่า "มีอะไรหวานกว่าน้ำผึ้ง มีอะไรแข็งแรงกว่าสิงโต" แซมสันจึงบอกเขาว่า "ถ้าเจ้าไม่เอาแก้วของเราช่วยไถ เจ้าคงจะแก้ปริศนาของเราไม่ได้"

19 และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงลงไปถือธนูโลนฆ่าชาวเมืองนั้นเสียสามสิบคน

สิบเอาตัวของและมอบเสื้อให้ผู้ที่แก้ปริศนา แล้วให้กลับไปบ้านของบิดาด้วยความโกรธอย่างมาก

20 ส่วนภรรยาของแซมสันนั้นก็ยกให้แก่เพื่อนซึ่งเป็นเพื่อนเจ้าสาวนั้นเสีย

Chapter 15

1 ครั้นล่วงมาหลายวันถึงฤดูเกี่ยวข้าวสาลี แซมสันก็เอาลูกแพะตัวหนึ่งไปเยี่ยมภรรยาพูดว่า "ฉันจะเข้าไปหาภรรยาของฉันที่นั่นท้อง" แต่พ่อตาไม่ยอมให้ท่านเข้าไป

2 พ่อตางี้ว่า "ข้าเจ้าใจจริงว่าเจ้าเกลียดชังนางเหลือเกิน ถ้าจึงยกนางให้แก่เพื่อนของเจ้าไป น้องสาวของนางก็สวยกว่านางมีไ้หรือ ของรับน้องแทนที่เกิด"

3 แซมสันจึงพูดเรื่องพวกเขาว่า "คราวนี้เราจะมีโทษน้อยกว่าคนฟิลิสเตีย ถึงแม้ว่าเราจะทำร้ายพวกเขาเสีย"

4 แซมสันจึงออกไปจับสุนัขจิ้งจอกสามร้อยตัว ผูกหางติดกันเป็นคู่ๆ แล้วเอาคบเพลิงผูกติดไว้ระหว่างหางทุกคู่

5 พอจุดคบเพลิงแล้วก็ปล่อยเข้าไปในนาของคนฟิลิสเตียที่ตัวยังตั้งรวงอยู่ ไฟก็ไหม้ฟ่อนข้าว และข้าวที่ยังตั้งรวงอยู่นั้น ทั้งสวนองุ่นและต้นมะกอกเทศด้วย

6 คนฟิลิสเตียจึงถามว่า "ใครทำอย่างนี้" เขาตอบว่า "แซมสันบุตรเขยชาวทิมนาห์ เพราะว่าพ่อตาเอภรรยาของแซมสันยกให้แก่เพื่อนเสีย"

ชาวฟิลิสเตียก็ขึ้นมาเผานางกับบิดาของนางเสียด้วยไฟ

7 แซมสันจึงบอกพวกเหล่านั้นว่า "เมื่อเจ้าทั้งหลายทำอย่างนี้ เราจะต้องแก้แค้นเจ้าก่อน แล้วเราจึงจะเลิก"

8 แล้วแซมสันก็ฟันคนเหล่านั้นเสียแหลกทีเดียวจนตายตายเสียเป็นอันมาก

แล้วแซมสันก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่ช่องศิลาเอตาม

9 ฝ่ายคนฟิลิสเตียก็ขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ในเขตยูดาห์ และกระจายกันเข้าโจมตีเมืองเลอี

10 พวกคนยูดาห์จึงถามว่า "ท่านทั้งหลายขึ้นมารบกับเราทำไม" พวกเหล่านั้นตอบว่า "เราขึ้นมามัดแซมสัน เพื่อจะได้กระทำแก่เขาอย่างที่เราได้กระทำแก่เรา"

11 คนยูดาห์สามพันคนลงไปที่ต้องศิลาเอตาม และกล่าวแก่แซมสันว่า "ท่านไม่ทราบหรือว่าคนฟิลิสเตียเป็นผู้ครอบครองเรา ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเช่นนี้"

แซมสันจึงตอบเขาว่า "เขาได้กระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าก็ต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้น"

12 คนเหล่านั้นจึงพูดกับแซมสันว่า "เราจะลงมามัดท่านเพื่่อมอบท่านไว้ในมือของคนฟิลิสเตีย"

แซมสันจึงบอกเขาว่า "ขอปฏิญาณให้ข้าพเจ้าว่าพวกท่านเองจะไม่ทำร้ายข้าพเจ้า"

13 เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า "เราจะไม่ทำร้ายท่าน เราจะมัดท่านมอบไว้ในมือของเขาเท่านั้น เราจะไม่ฆ่าท่านเสีย" เขาจึงเอาเชือกพวงใหม่สองเส้นมัดแซมสันไว้ และพาขึ้นมาจากศิลาเนิน

14 เมื่อท่านมาถึงเลอีแล้วคนฟิลิสเตียก็ร้องอีกที่กิมมาพบท่าน และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก

เชือกพวงที่ผูกแขนของท่านก็เป็นประจวบในที่ใหม่ไฟ เครื่องจำจองนั้นก็หลุดออกจากมือ

15 ท่านมาพบกระดูกขาตะไกรลาสอยู่อันหนึ่งจึงขึ้นมือหยิบมา และฆ่าคนเหล่านั้นเสียหนึ่งพันคน

16 แซมสันกล่าวว่า "ด้วยขาตะไกรลา เป็นกองชอนกอง ด้วยขาตะไกรลา เราได้ฆ่าคนหนึ่งพันเสีย"

17 อยู่มาเมื่อท่านกล่าวเช่นนั้นแล้วก็โยนกระดูกขาตะไกรลาทิ้งไป ท่านจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า รามาเลอี

18 แซมสันกระหายน้ำมาก จึงร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ว่า "การช่วยให้พ้นอันยิ่งใหญ่พระองค์ประทานให้สำเร็จด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์ บัดนี้ข้าพระองค์จะตายเพราะอดน้ำอยู่แล้ว และตกอยู่ในมือของผู้ไม่เข้าสุหนัตมิใช่หรือพระเจ้าข้า"

19 พระเจ้าจึงทรงเปิดช่องที่กระดูกขาตะไกรลาให้น้ำไหลออกมาจากที่นั่น

ท่านก็ได้อิ่มและจิตวิญญาณก็สดชื่นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นที่แห่งนั้นท่านจึงเรียกชื่อว่า เอนทีกิไร อยู่ที่เลอีจนถึงทุกวันนี้

20 และท่านวินิจฉัยอิสราเอลในสมัยของคนฟิลิสเตียยี่สิบปี

Chapter 16

1 แซมสันไปที่เมืองกาซาพบหญิงแพศยาคนหนึ่งก็เข้าไปนอนด้วย

2 มีคนไปบอกชาวกาซาว่า "แซมสันมาที่นี่แล้ว"

เขาก็ล้อมที่นั่นไว้และคอยคุ้มที่ประตูเมืองตลอดคืน เขาทุ่มเจียบอยู่คืนยังรุ่งกล่าวว่า "ให้เรารออยู่นิ่งๆเช้าแล้วเราจะฆ่าเขาเสีย"

3 แต่แซมสันนอนอยู่จนถึงเที่ยงคืน พอถึงเที่ยงคืนท่านก็ลุกขึ้น ยกประตูเมืองรวมทั้งเสาสองต้น พร้อมทั้งดานประตูใส่บาแนกไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าเมืองเฮโบรน

4 อยู่มาภายหลัง แซมสันไปรักผู้หญิงคนหนึ่งที่เขาเมืองโสแรก ชื่อเดลีลาห์

5 เจ้านายฟิลิสเตียก็ขึ้นไปหานางพูดกับนางว่า "จงลวงเขาเพื่อตัวกำลังมหาศาลของเขาอยู่ที่ไหน ทำอย่างไรเราจึงจะมีกำลังเหนือเขา เพื่อเราจะได้มัดเขาให้หมดฤทธิ์

เราทุกคนจะให้เงินเจ้าคนละพันหนึ่งร้อยแผ่น"

6 เดลีลาห์จึงพูดกับแซมสันว่า "ขอบอกดิฉันหน่อยเถิดว่า กำลังมหาศาลของเธอยู่ที่ไหน จะมัดเธอไว้อย่างไรเธอจึงจะหมดฤทธิ์"

7 แซมสันจึงบอกนางว่า "ถ้าเรามัดฉันด้วยสายสนูดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้น ฉันจะอ่อนเพลีย เหมือนกับชายอื่นๆ"

8 แล้วเจ้านายฟิลิสเตียก็เอาสายสนูดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้นมาให้นาง นางก็เอามัดท่านไว้

9 นางจัดคนให้คุ้มอยู่ที่ท้องขึ้นในกับนาง นางก็บอกท่านว่า "แซมสันเจ้า คนฟิลิสเตียมาจับเธอแล้ว" แซมสันก็ดึงสายสนูดที่มัดนั้นขาดเหมือนเชือกปานขาดเมื่อได้กลิ่นไฟ

เรื่องกำลังของท่านจึงยังไม่แจ้ง

10 เดลีลาห์พูดกับแซมสันว่า "ดูเถิด เธอหลอกฉัน และเธอมุสาต่อฉัน บัดนี้ขอบอกฉันหน่อยเถิดว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่"

11 ท่านก็ตอบนางว่า "ถ้าเอาเชือกไหมที่ยังไม่เคียวี่มัดฉัน ฉันก็จะอ่อนกำลังเหมือนชายอื่น"

12 เดลีลาห์จึงเอาเชือกไหมมัดท่านไว้แล้วบอกท่านว่า "แซมสันเจ้า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว"

และคนคุ้มคอยอยู่ในห้องขึ้นใน แต่ท่านก็ดึงเชือกออกจากแขนเหมือนดึงสายด้วย

13 เดลีลาห์พูดกับแซมสันว่า "เธอหลอกฉันเรื่อยมาจนถึงเดี๋ยวนี้ เธอมุสาต่อฉัน บอกฉันเถิดว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่" ท่านจึงบอกนางว่า "ถ้าเธอเอาผมทั้งเจ็ดแหยมของฉันทอเข้ากับด้ายเส้นยืน กระทกด้วยฟืมให้แน่น"

14 เดลีลาห์จึงเอาผมทั้งเจ็ดแหยมทอเข้ากับด้ายเส้นยืนกระทกด้วยฟืมให้แน่น แล้วนางบอกท่านว่า "แซมสันเจ้า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว" ท่านก็ตื่นตื่นดึงฟืม

ทุกละด้ายเส้นยืนไปหมด

15 นางจึงพูดกับแซมสันว่า "เธอพูดได้อย่างไรว่า 'ฉันรักเธอ' เมื่อจิตใจของเธอมิได้อยู่กับฉันเลย เธอหลอกฉันสามครั้งแล้ว และเธอมิได้บอกฉันจริงๆว่ากำลังมหาศาลของเธอยู่ที่ไหน"

16 อยู่มาเมื่อนางพูดคาดกันท่านวันแล้ววันเล่า และชักชวนท่านอยู่ทุกวัน จิตใจของแซมสันก็เบื่อแทบจะตาย

17 จึงบอกความจริงในใจของท่านแก่นางงสันว่า "มีดีโกนยังไม่เคยถูกศีรษะของฉัน เพราะฉันเป็นพวกนาซีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ของมารดา ถ้าโกนผมฉันเสีย กำลังก็จะหมดไปจากฉัน ฉันก็จะอ่อนเพลียเหมือนชายอื่น"

18 เมื่อเดลีลาห์เห็นว่าท่านบอกความจริงในใจแก่นางงสันแล้ว นางจึงได้โกนไปเรียกเจ้านายฟิลิสเตียว่า "ขอจึงขึ้นมาอีกครั้งเดียว เพราะเขาบอกความจริงในใจแก่ฉันงสันแล้ว" แล้วเจ้านายฟิลิสเตียก็ขึ้นมาหานางถือเงินมาด้วย

19 นางก็ให้แซมสันนอนอยู่บนตักของนาง แล้วนางก็เรียกชายคนหนึ่งให้มาโกนผมเจ็ดแหยมออกจากศีรษะของท่าน

นางก็ตั้งต้นรบกวานแซมสัน กำลังของแซมสันก็หมดไป

20 นางจึงบอกว่า "แซมสันเจ้า คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว" ท่านก็ตื่นตื่นจากหลับบอกว่า

"ฉันจะออกไปอย่างครึ่งก่อนๆ และสลับตัวให้หลุดไป"

ท่านหาทราบไม่ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงละท่านไปเสียแล้ว

21 คนฟิลิสเตียก็มาจับท่านทะเลาะดาของท่านเสีย นำท่านลงมาที่กาซา

เอาตราบนทองสัมฤทธิ์ลามาไว้ และให้ท่านโม้มองอยู่ที่ในเรือนจำ

22 ตั้งแต่โดนผมแล้ว ผมที่ศีรษะของท่านก็ค่อยๆ งอกขึ้นมา

23 ฝ่ายเจ้านายฟิลิสเตียประชุมกันเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชายิ่งใหญ่แก่พระดาโกนพระของเขาทั้งหลายและขึ้นชมยินดี เพราะเขากล่าวว่า "พระของเราได้มอบผมสมันศัตรูของเราไว้ในมือเราแล้ว"

24 เมื่อประชาชนเห็นผมสมันก็สรรเสริญพระของตนว่า

"พระของเราได้มอบศัตรูผู้ทำลายแผ่นดินของเราไว้ในมือของเรา

และเขาฆ่าพวกเราเสียเป็นอันมาก"

25 ต่อมาเมื่อจิตใจของเขารำเริงเต็มที่แล้ว เขาจึงพูดว่า "จงเรียกผมสมันมาเล่นตลกให้เราดู"

เขาจึงไปเรียกผมสมันออกมาจากเรือนจำ ผมสมันก็มาเล่นตลกต่อหน้าเขา

เขาพาท่านมายืนอยู่ระหว่างเสา

26 ผมสมันจึงบอกเด็กที่จู๋มือตนมาว่า "ขอพาลฉันให้ไปปล้ำเสาที่รองรับตึกนี้ดู คุณจะได้ฟังเสานั้น"

27 มีผู้ชายและผู้หญิงอยู่เต็มตึกนั้น เจ้านายฟิลิสเตียก็อยู่ที่นั่นทั้งหมด

นอกจากนั้นยังมีชายหญิงประมาณสามพันคนบนหลังคาตึก ดูผมสมันเล่นตลก

28 ฝ่ายผมสมันก็ร้องพูดต่อพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ ขอประทานกำลังแก่ข้าพระองค์ครั้งนี้อีกครั้งเดียว ข้าแต่พระเจ้า

เพื่อในเวลานี้ข้าพระองค์จะได้แก้แค้นคนฟิลิสเตียเพื่อตาทั้งสองข้างของข้าพระองค์"

29 ผมสมันก็ถอดเสากลางสองต้นที่รองรับตึกนั้นไว้และหักพังที่เสานั้น มือชายันเสาดต้นหนึ่ง

30 ผมสมันกล่าวว่า "ขอให้ข้าตายกับคนฟิลิสเตียเถิด" แล้วก็โน้มตัวลงด้วยกำลังทั้งสี่ของตบตึกนั้นก็พังทับเจ้านายและประชาชนทุกคนที่อยู่โน้น

ดังนั้นคนทั้งท่านตายเมื่อท่านตายนี้ก็มีมากกว่าคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่

31 แล้วพี่น้องและบรรดาครอบครัวบิดาของท่านก็ลงมารับศพของท่านและขึ้นไปฝังไว้ระหว่างศิรธาห์กับเอชทาโอล ในที่ฝังศพของมาโนอาห์บิดาของท่าน ท่านได้นำฉันทูอิสรเอลอยู่ยี่สิบปี

Chapter 17

1 มีชายคนหนึ่งเป็นชาวแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อมีคาห์

2 เขาพูดกับมารดาของเขาว่า "เงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยเอื้อง ซึ่งมีคนลักไปจากแม่และแม่ก็ได้สาปแช่งและพูดสาปแช่งฉัน ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ฉัน ฉันเอาไปเอง" มารดาของเขาจึงพูดว่า

"ขอพระเยโฮวาห์ทรงอานวยพระพรให้ลูกของแม่เถิด"

3 เขาจึงนำเงินพันหนึ่งร้อยเอื้องนั้นมาคืนให้แก่มารดา และมารดาของเขาพูดว่า

"เงินรายนี้แม่ได้ถวายแล้วแต่พระเยโฮวาห์จากมือแม่เพื่อลูกให้ท่านเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ บัดนี้แม่จึงคืนให้แก่เจ้า"

4 เมื่อมีคาห์คืนเงินให้แก่มารดาแล้ว มารดาก็นำเงินสองร้อยเอื้องมอบให้กับช่างเงิน

ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ รูปนั้นอยู่ในบ้านของมีคาห์

5 มีคาห์คนหนึ่งมีเรือนพระหลังหนึ่ง เขาทำรูปเอโฟด และรูปพระ

และแต่งตั้งให้บุตรชายคนหนึ่งของเขาเป็นปุโรหิต

6 ในสมัยนั้นยังไม่มีภตฺริยในอิสราเอล ทุกคนก็กระทำตามที่ตนเองเห็นชอบ

7 มีชายหนุ่มคนหนึ่งชาวบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ รบอาศรวียูดาห์ เป็นพวกเลวี อาศัยอยู่ที่นั่น

8 ชายนั้นเดินออกจากบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ เทียวหาที่เพื่อพักอาศัย

เมื่อเขาเดินทางไปนั้นก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิมถึงบ้านของมีคาห์

9 มีคาห์จึงพูดกับเขาว่า "ท่านมาจากไหน" เขาตอบว่า

"ข้าพเจ้าเป็นพวกเลวีชาวบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ ข้าพเจ้าเดินทางเทียวหาที่เพื่ออาศัย"

10 มีคาห์จึงกล่าวแก่เขาว่า "จงอยู่กับข้าพเจ้าเถิด เพื่ออย่างบิดาและปุโรหิตของข้าพเจ้าก็แล้วกัน

ข้าพเจ้าจะจ่ายเงินให้ปีละสิบเชเชล ให้เครื่องแต่งตัวสำหรับหนึ่ง และอาหารรับประทานด้วย" เลวีคนนั้นจึงเข้าไป

11 เลวีคนนั้นก็พอใจที่จะอยู่กับชายคนนั้น และชายหนุ่มคนนั้นก็เป็นเหมือนลูกของเขา

12 มีคาห์ก็ตั้งตั้งเลวีคนนั้นและชายหนุ่มคนนั้นก็เป็ปุโรหิตของเขา และอยู่ในบ้านของมีคาห์

13 มีคาห์กล่าวว่า "บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้ข้าพเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข เพราะว่าข้าพเจ้ามีเลวีคนหนึ่งเป็นปุโรหิต"

Chapter 18

1 ในสมัยนั้นไม่มีภตฺริยในอิสราเอล

และในสมัยนั้นคนตระกูลดานยังเทียวหาที่ดินอันจะเป็นมรดกของตนเพื่อจะได้พักอาศัย เพราะจนบัดนั้นแล้วมรดกในหมู่คนตระกูลอิสราเอลยังไม่ตกแก่เขา

2 ดังนั้นคนดานจึงส่งคนห้าคนจากจำนวนทั้งหมดเป็นชายฉกรรจ์ในครอบครัวของตน มาจากศิรธาห์และจากเอชทาโอล ไปสอดแนมดูแผ่นดินและตรวจดูแผ่นดินนั้น

และเขาทั้งหลายพูดแก่เขาว่า "จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น" เขาก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิมยังบ้านของมีคาห์และอาศัยอยู่ที่นั่น

3 เมื่อเขาอยู่ใกล้บ้านของมีคาห์ เขาก็จำเสียงเลวีหนุ่มคนนั้นได้ จึงแวะเข้าไปถามว่า

"ใครพาท่านมาที่นี่ ท่านทำอะไรในที่นี้ ท่านทำงานอะไรที่นี่"

4 เขาตอบคนเหล่านั้นว่า "มีคาห์ทำแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้อย่างนี้ เขาจ้างข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจึงเป็นปุโรหิตของเขา"

5 คนเหล่านั้นก็พูดกับเขาว่า "ได้โปรดทูลถามพระเจ้าให้หน่อยเถิด

เพื่อเราจะทราบว่าทางที่เราจะออกเดินไปนี่จะสำเร็จหรือไม่"

6 ปุโรหิตนั้นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า "จงไปเป็นสุขเถิด

หนทางที่ท่านไปจะอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์"

7 ชายทั้งห้าคนก็จากไปถึงเมืองลาลิซ เห็นประชาชนที่อยู่ที่เมืองนั้น

เห็นชาวเมืองอยู่อย่างไร้กังวลตามลักษณะคนไซดอน อย่างสงบ ไม่หาวาระแวงอะไร

และในแผ่นดินนั้นไม่มีผู้พิพากษาที่จะให้เขาอันอยู่ในเรื่องใดๆ เขาอยู่ห่างไกลจากคนไซดอน

ไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับคนอื่นเลย

8 เมื่อคนทั้งห้ากลับมาถึงญาติพี่น้องที่ศิรธาห์และเอชทาโอลญาติพี่น้องจึงถามเขาว่า

"เจ้าทำอะไร"

9 เขาตอบว่า "จงลุกขึ้น ให้เราไปรบกับเขาเถิด เพราะเราได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว และดูเถิด

เป็นแผ่นดินดีจริงๆ ท่านทั้งหลายจะไม่ว่าอะไรเลยหรือ

อย่าชักช้าที่จะไปกันและเข้ายึดครองแผ่นดินนั้น

10 เมื่อท่านทั้งหลายไปแล้วจะพบประชาชนที่ไม่หาวาระแวงอะไร เออแผ่นดินก็กว้างขวาง พระเจ้าทรงมอบไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เป็นสถานที่ซึ่งไม่ขาดสิ่งใดที่มีในโลก"

11 คนครอบครัวดานหกร้อยคนสรรพด้วยเครื่องอาวุธทำสงครามยกทัพออกจากศิรธาห์และเอชทาโอล

12 เขาทั้งหลายยกขึ้นไปยังค่ายอยู่ที่สิริยาทเยอริมในยูดาห์ เพราะเหตุนี้เขาจึงเรียกที่นั้นว่า

มาหะเนห์ดาน จนถึงทุกวันนี้ ดูเถิด เมืองนี้อยู่ด้านหลังสิริยาทเยอริม

13 เขาก็ผ่านจากที่นั้นไปยังแดนเทือกเขาเอฟราอิมมาถึงบ้านของมีคาห์

14 แล้วชายทั้งห้าคนที่ไปสอดแนมดูเมืองลาลิซก็บอกแก่พี่น้องของตนว่า

"ท่านทราบไหมว่าในบ้านเหล่านี้มีรูปเอโฟด รูปพระ รูปแกะสลัก และรูปหล่อ

ฉะนั้นขอใคร่ครวญว่าท่านทั้งหลายจะทำประการใด"

15 เขาทั้งหลายก็แวะเข้าบ้านของเลวีหนุ่มคนนั้น คือที่บ้านของมีคาห์ถามดูภตฺริยของเขา

16 ฝ่ายคนดานทั้งหกร้อยคนถืออาวุธทำสงคราม ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูไว้

17 ชายทั้งห้าคนที่ออกไปสอดแนมดูบ้านเมืองก็เดินเข้าไปนำเอารูปแกะสลัก รูปเอโฟด รูปพระ

และรูปหล่อไป ฝ่ายปุโรหิตก็ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูไว้กับทหารถืออาวุธทำสงครามหกร้อยคนนั้น

18 เมื่อคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของมีคาห์ นำเอารูปแกะสลัก รูปเอโฟด รูปพระ และรูปหล่อขึ้นปุโรหิตถามเขาว่า "นั่นท่านทำอะไร"

19 คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า "เจียนๆ ไว้เอามือปิดปากเสีย มากับเราเถิด

มาเป็นบิดาและปุโรหิตของเรา จะเป็นปุโรหิตในบ้านของชายคนเดียวดี

หรือว่าเป็นปุโรหิตของตระกูลหนึ่งและครอบครัวหนึ่งในอิสราเอลดี"

20 ใจของปุโรหิตก็ยินดี เขาจึงเอารูปเอโฟด รูปพระ และรูปแกะสลัก เดินไปในหมู่ประชาชน

21 แล้วเขาก็กลับออกเดินไปให้เด็ก ทั้งฝูงสัตว์และข้าของเดินไปข้างหน้า

22 เมื่อไปห่างจากบ้านมีคาห์แล้ว

คนที่อยู่ในบ้านไกลเคียงกับบ้านของมีคาห์ก็วิ่งติดตามไปทันคนดานห้า

23 จึงตะโกนเรียกคนดาน เขาก็หันกลับมาพูดกับมีคาห์ว่า "เป็นอะไรเล่า

เจ้าจึงยกคนมามากมายอย่างนี้"

24 เขาตอบว่า "ท่านทั้งหลายนำพระของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าสร้างขึ้นและนำไปโรหิตออกมามี

ข้าพเจ้าจะมีอะไรเหลืออยู่เล่า ท่านทั้งหลายจึงจะถามข้าพเจ้าอีกว่า เป็นอะไรเล่า"

25 คนดานจึงตอบเขาว่า "อย่าให้เราได้ยินเสียงของเจ้าเลยเถิดกว่าคนซีมีโหจะเล่นงานเจ้าเถา

เจ้าและครอบครัวของเจ้าก็จะเสียชีวิตเปล่าๆ"

26 ฝ่ายคนดานก็เดินต่อไป เมื่อมีคาห์เห็นว่าเขาเหล่านั้นมีกำลังมากกว่า

จึงหันกลับเดินทางกลับบ้านของตน

27 คนดานนำเอาสิ่งที่มีคาห์สร้างขึ้น และนำไปโรหิตซึ่งเป็นของเขามาด้วย ก็เดินทางมาถึงลาลิซ

มาถึงประชาชนที่อยู่อย่างสงบและไม่หาวาระแวงอะไร

จึงประหารคนเหล่านั้นด้วยคมดาบและเอาไฟเผาเมืองเสีย

28 ไม่มีผู้ใดมาช่วยเหลือ เพราะเขาอยู่ไกลจากเมืองไซดอน และไม่ได้ทำการเกี่ยวข้องกับคนอื่น

อยู่ในหมู่เขาซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองเบธเรโอบ คนเหล่านั้นก็สร้างเมืองขึ้น และอาศัยอยู่ที่นั่น

29 เขาตั้งชื่อเมืองนั้นว่าดาน ตามชื่อดานบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเกิดกับอิสราเอล

แต่ตอนแรกเมืองนั้นชื่อว่าลาลิซ

30 คนดานก็ตั้งรูปแกะสลักไว้ ส่วนโยนาธานบุตรชายเกอร์โธน บุตรชายของมนัสเสห์ ทั้งท่านและบรรดาบุตรชายของเขาก็เป็นปุโรหิตให้แก่คนตระกูลดานจนถึงสมัยที่แผ่นดินตกไปเป็นเชลย

31 เขาได้ตั้งรูปแกะสลักซึ่งมีคาห์ได้ทำไว้บนหินนานตลอดเวลาที่พระนิเวศของพระเจ้าอยู่ที่ศิโธ

Chapter 19

1 อยู่มาในสมัยนั้น เมื่อไม่มีภตฺริยในอิสราเอล

มีคนเลวีคนหนึ่งอาศัยอยู่ที่แดนเทือกเขาเอฟราอิม แถบที่ไกลออกไปโน้น

เขาได้หญิงคนหนึ่งจากเบธเลเฮมในยูดาห์มาเป็นภรรยา নয়

2 ภรรยาผู้นั้นไม่เลนนั่งจึงทั้งสามเสียกลับไปอยู่บ้านบิดาของนางที่เบธเลเฮมในยูดาห์

อยู่ที่นั่นสักสี่เดือน

3 สามเดือนนางก็ลุกขึ้นไปตามนาง เพื่อไปพูดกับนางด้วยจิตเมตตาและจะพานางกลับ

เขาพาคนใช้คนหนึ่งและลาคู่หนึ่งไปด้วย นางพาเขาเข้าไปในบ้านบิดาของนาง

เมื่อบิดาของผู้หญิงเห็นเขาก็มีความยินดีต้อนรับเขา

4 พ่อตาของเขาถือบิดาของผู้หญิงหน้าเงาของเขา และเขาพักอยู่ด้วยสามวัน เขาก็กินและดื่ม

และพักผ่อนอยู่ที่นั่น

5 อยู่มาถึงวันที่สี่เขาทั้งหลายก็ตื่นขึ้นแต่ห้าโมง และคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน

แต่พ่อตาของผู้หญิงพูดกับบุตรเขยของเขาว่า

"จงรับประทานอาหารอีกสักหน่อยหนึ่งให้ชื่นใจแล้วภายหลังจึงค่อยออกเดิน"

6 ชายสองคนนั้นก็นั่งลงรับประทานและดื่มด้วยกัน และบิดาของผู้หญิงก็บอกชายนั้นว่า

"จงค้างอีกสักคืนเถิด กระทำจิตใจให้เบิกบาน"

7 เมื่อชายคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน พ่อตาก็ชักชวนไว้ จนเขาต้องพักอยู่ที่นั่นอีก

8 ในวันที่ห้าเขาก็ตื่นแต่ห้าโมงเพื่อจะออกเดินมาพบ บิดาของผู้หญิงนั้นพูดว่า "ขอให้ชื่นใจเถิด"

เขาทั้งสองก็อยู่จนเวลาบ่ายรับประทานอยู่ด้วยกันอีก

9 เมื่อชายคนนั้นและภรรยาผู้น้อยกับคนใช้ลุกขึ้นจะออกเดิน

พ่อตาของเขาถือบิดาของผู้หญิงก็บอกเขาว่า "ดูเถิด มีภัยใกล้เข้ามาแล้ว ขอค้างอยู่อีกคืนหนึ่งเถิด

ดูเถิด จะสิ้นวันอยู่แล้ว พักนอนที่นี่เถิด เพื่อใจของเจ้าจะเบิกบาน

หญิงนี้เข้าขอเจ้าตื่นแต่เช้าเพื่อออกเดินทาง เจ้าจะไ้ไปบ้าน"
10 แต่ชายคนนั้นไม่ยอมค้างอีกคืนหนึ่ง เขาจึงลุกขึ้นออกเดินทางไปจนถึงตรangkั้มกับเมืองเยบซ
คือเยรูซาเล็ม เขามีลาสองตัวที่มื่อาน และภรรยาน้อยก็ไปด้วย
11 เมื่อเขามาใกล้เมืองเยบซก็บ่นยาวมากแล้ว คนได้จึงเรียนนายของเข่าว่า "มาเกิด
ให้เราแะเข้าไ้พักในเมืองของคนเยบซเกิด ค้างคืนอยู่ในเมืองนี้แหละ"
12 นายของเขาดตอบว่า "เราจะไม่แะเข้าไ้ไปในเมืองของคนต่างตัว ผู้ที่ไม่ไ้ของคนอิสราเอล
เราจะผ่านไ้ไปถึงเมืองกิเบอาห์"
13 เขาจึงบอกคนไ้ว่า "มาเกิด ให้เราเข้าไ้ไปใกล้ที่เหล่านั้แห่งหนึ่ง
และค้างอยู่ก็กิเบอาห์หรือที่รามาห์"
14 เขาจึงเดินทางผ่านไ้ไป เมื่อเขามาใกล้กิเบอาห์ซึ่งเป็นคนของคนเบนยามินดวงอาทิตย์ก็ตกแล้ว
15 เขาจึงแะเข้าไ้ไปค้างคืนที่เมืองกิเบอาห์ เขาก็แะเข้าไ้ไปนั่งอยู่ทีถนนในเมืองนั้น
เพราะไม่มีใครเชิญให้เขาเข้าไ้ไปค้างในบ้าน
16 ดูเกิด มีชายแ่คนหนึ่งเข้ามาเมื่อเลิกจากงานมาเป็นเวลาเย็นแล้ว
เขาเป็นชาวแดนที่อกเขาเอฟราอิมมาอาศัยอยู่ในเมืองกิเบอาห์ แต่ชาวเมืองนั้นเป็นคนเบนยามิน
17 เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นเห็นผู้เดินทางคนนั้นนั่งอยู่ทีถนนในเมือง ชายแ่คนนั้นก็ถามว่า
"ท่านจะไ้ไปไหนและมาจากไหน"
18 ชายคนนั้นจึงตอบเข่าว่า "เราเดินทางจากเบธเลเอมในยูดาห์
จะไ้ไปที่แดนที่อกเขาเอฟราอิมแ่บทไ้ไกลออกไปโน้นซึ่งข้าพเจ้ามาจากที่นั้น
ข้าพเจ้าไปเบธเลเอมในยูดาห์มา และข้าพเจ้าจะกลับไ้ไปพระนิเวศพระเยโฮวาห์
ไม่มีใครเชิญข้าพเจ้าเข้าไ้ไปพักในบ้าน
19 ฟางและอาหารที่จะเสียเวลา พวกเราก็กีพร้อมแล้ว
ทั้งอาหารและน้ำองุ่นที่เลี้ยงตนทั้งเลี้ยงทงุ่ของคนนี้
และชายหนุ่มที่อยู่กับพวกผู้รับใช้ของท่านก็มื่ออยู่แล้ว ไม่ขาดสิ่งใดเลย"
20 ชายแ่คนนั้นจึงพูดว่า "ขอท่านเป็นสุขสบายเกิด ถ้าท่านขาดสิ่งใด ข้าพเจ้าขอเป็นธุระทั้งสิ้น
ขอแต่อย่านอนที่ถนนนี้เลย"
21 เขาจึงพาชายคนนั้นเข้าไ้ไปในบ้าน เอาอาหารให้ลา ต่างก็ล้างเท้าของตน
และรับประทานอาหารและดื่ม
22 เมื่อเขากลับทำไ้ให้จิตใจเบิกบาน ดูเกิด ชาวเมืองนั้นที่เป็นคนอันธพาลมาล้อมเรือนไ้
ทุบประตู ร้องบอกชายแ่คนนี้เป็นเจ้าของบ้านว่า "ส่งชายที่เข้ามาอยู่ในบ้านของแ่กมาไ้ให้เราสังวาล"
23 ชายผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ออกไปพูดกับเข่าว่า "อย่าเลย ที่น้องของข้าพเจ้า
ขออย่ากระทำการร้ายเช่นนี้เลย เมื่อชายคนนั้นมาอาศัยบ้านของข้าพเจ้าแล้ว
ขออย่ากระทำสิ่งไ้โง่เขลาเลย"
24 ดูเกิด นี้ มีลูกสาวพรหมจารีคนหนึ่งและเมียน้อยของเขา ข้าพเจ้าจะพาออกมาให้ท่านเดียวนี้
จงกระทำตามเกียรติหรือทำอะไรแ่กพวกเขาตามข้อบ้าเกิด แต่ขออย่าทำลายคนกับชายคนนี้เลย"
25 แต่คนเหล่านั้ไม่ยอมฟังเสียง ชายคนนั้นจึงฉวยภรยาน้อยของตนล่นางออกไปให้เขา
เขาก็เริ่มสุ่ทำทารุณตลอดคืนจนรุ่งเช้า พอรุ่งสางๆ เขาทั้งหลายนั้ก็ปลอยจนไป
26 พอแจ้งผู้หญิงนั้นก็กลับมัลม่งที่ประตูบ้านซึ่งนางของตนพักอยู่ จนสว่างดึ
27 รุ่งเช้านายของนางก็ลุกขึ้นเมื่อเปิดประตูบ้าน จะออกเดินทาง ดูเกิด
ผู้หญิงซึ่งเป็นภรยาน้อยของเขาก็นอนอยู่ไ้ประตูบ้าน มือเหยียดออกไปถึงธรณีประตู
28 เขาจึงบอกนางว่า "ลุกขึ้นไปก้นเกิด" แต่ก็ไม่มื่อคำตอบ เขาจึงนางขึ้นหลังลา
ชายนั้นก็ลุกขึ้นเดินทางไ้บ้านของตน
29 เมื่อถึงบ้านแล้ว ก็เอามื่อฟนัศพรภรยาน้อยออกเป็นท่อนๆพร้อมกับกระดูก
สิบสองท่อนด้วยกันส่งไ้ไปทั่วเขตแดนอิสราเอล
30 ทุกคนที่เห็นก็พูดว่า
"เรื่องอย่างนี้ไม่มีใครเคยเห็นตั้งแต่สมัยคนอิสราเอลขออกจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้
จงตรึกตรองปรึกษากันดู แล้วไ้ว่ากันไ้เกิด"

Chapter 20

1 คนอิสราเอลทั้งหมดตั้งแต่นานถึงเบเอร์เซบา ทั้งแผ่นดินกิเลาดก็ออกมา
ชุมนุมชนนั้นได้ประชุมกันเป็นใจเดียวกันต่อพระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสปาห์
2 หัวหน้าประชาชนทั้งสี่นั้คือของตระกูลคนอิสราเอลทั้งหมด
เข้ามาปรากฏตัวในที่ประชุมแห่งประชาชนของพระเจ้า มีทหารราบถือดาบสี่แสนคน
3 (ครั้งนั้นคนเบนยามินได้ยิ่จากคนอิสราเอลไ้ขึ้นไ้ไปยังมิสปาห์) ประชาชนอิสราเอลกล่าวว่า
"ขอบอกเรามาว่า เรื่องชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นมาอย่างไรกัน"
4 คนเลวีซึ่งเป็นสามีของหญิงผู้ที่ถูกฆ่านั้นกล่าวตอบว่า
"ข้าพเจ้าและภรยาน้อยของข้าพเจ้ามาถึถึงเมืองกิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามิน
เพื่อจะค้างคืนที่นั่น
5 เวลากลางคืนผู้ชายในเมืองกิเบอาห์ก็ลุกขึ้นล้อมบ้านที่ข้าพเจ้าพักอยู่ เขาหมายจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย
เขาข่มขืนภรยาน้อยของข้าพเจ้าจนตาย
6 ข้าพเจ้าจึงนำศพรภรยาน้อยของข้าพเจ้ามาฟนัออกเป็นท่อนๆ
ส่งไปทั่วประเทศไ้เป็นมรดกของอิสราเอล
เพราะพวกเขาได้กระทำการลามกและความโง่เขลาในอิสราเอล
7 ดูเกิด ท่านผู้เป็นคนอิสราเอลทั้งหลายน จงไ้คำปรึกษาและความเห็น ณ ที่นี้เกิด"
8 ประชาชนทุกคนก็ลุกขึ้นกล่าวเป็นใจเดียวกันว่า "พวกเราจะไม่กลับไ้ไปดินที่ของเรา
เราจะไม่กลับไ้ไปเรือนของเรา
9 แต่บัดนี้เราจะกระทำกับกิเบอาห์ดังนี้ เราจะจับสลากยกขึ้นไ้สู้รบกับเขา
10 เราจะเลือกคนอิสราเอลทุกตระกูลดึเอาร้อยละสิบคน พันละร้อย หมื่นละพัน
ไ้ไ้ไปหาเสบียงอาหารมาไ้ประชาชน
เพื่อเขาทั้งหลายจะตอบสนองบรรดาความโง่เขลาซึ่งพวกกิเบอาห์กระทำขึ้นในอิสราเอล
เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงเมืองกิเบอาห์ของคนเบนยามิน"
11 คนอิสราเอลทั้งปวงก็ร่วมยกไปสู้เมืองนั้นเป็นพรกพวกใจเดียวกัน
12 ตระกูลคนอิสราเอลก็ส่งคนไปทั่วตระกูลคนเบนยามินบอกว่า

"ทำไมการชั่วร้ายนี้จึงเกิดขึ้นมาไ้ในหมู่พวกท่าน
13 เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงมอบชายคนอันธพาลในเมืองกิเบอาห์มาไ้ให้เราประหารชีวิตเสียไ้ได้กำจัด
ความชั่วเสียจากคนอิสราเอล" แต่คนเบนยามินไม่ยอมฟังเสียงคนอิสราเอลที่น้องของตน
14 คนเบนยามินก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองเข้าไ้ไปสู้กิเบอาห์พร้อมกันเพื่อยกออกไปกระทำสงคราม
กับคนอิสราเอล
15 คราวนั้นคนเบนยามินรวมจำนวนทหารถือดาบออกจากบรรดาหัวเมืองไ้สองหมื่นหกพันคน
นอกจากชาวเมืองกิเบอาห์ ซึ่งนับทหารที่คัดเลือกแล้วไ้ได้เจ็ดร้อยคน
16 ในจำนวนทั้งหมดนี้มีคนที่คัดเลือกแล้วเจ็ดร้อยคนถนัดมือชั่ยทุกคนเอาสlingเหวี่ยงก้อนหินไ้
ที่ถูกเส้นผมไ้ไม่ผิดเลย
17 จำนวนคนอิสราเอลที่ถือดาบ ไม่นับคนเบนยามิน ไ้สี่แสนคน เหล่านั้เป็นทหารทุกคน
18 คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นไ้ไปยังพระนิเวศของพระเจ้า และทูลถามพระเจ้าว่า
"ผู้ใดในพวกข้าพระองค์ชั่จะขึ้นไ้สู้รบกับคนเบนยามินก่อน" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า
"ให้ยูดาห์ขึ้นไ้ไปก่อน"
19 รุ่งเช้าคนอิสราเอลก็ลุกขึ้นตั้งค่ายต่อสู้เมืองกิเบอาห์
20 คนอิสราเอลออกไปสู้รบกับคนเบนยามิน
และคนอิสราเอลไ้วางพลเรียงรายต่อสู้เขาที่เมืองกิเบอาห์
21 ในวันนั้นคนเบนยามินออกมาจากเมืองกิเบอาห์ ฝ่ายคนอิสราเอล
ล้มตายสองหมื่นสองพันคน
22 แต่ประชาชนคือผู้ชายชาวอิสราเอลยังหนุนใจกันและวางพลเรียงรายอีกครั้งไ้ในที่ซึ่งเขาวางพล
ในวันแรก
23 (และคนอิสราเอลก็ขึ้นไ้ไปร้องไ้ให้คร่าครวญต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น
เขาทั้งหลายนั้ทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า
"สมควรที่ข้าพระองค์จะเข้าประชิดรบกับคนเบนยามินที่น้องของข้าพระองค์อีกหรือไม"
พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ไ้สู้เขาเกิด")
24 คนอิสราเอลจึงยกเข้าประชิดคนเบนยามินในวันที่สอง
25 และในวันที่สองนั้นเบนยามินก็ยกออกไปจากกิเบอาห์
ฝ่ายคนอิสราเอลล้มตายอีกหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทหารถือดาบ
26 แล้วบรรดาคนอิสราเอลก็องทัพทั้งหมดไ้ได้ขึ้นไ้ไปที่พระนิเวศของพระเจ้าและร้องไ้ให้คร่าครวญ
เขาทั้งเผ่าพระเยโฮวาห์ ณ ที่นั้น และอดอาหารจนเวลาเย็น
ภายหลังจึงเผาบูชาและสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
27 คนอิสราเอลจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ (เพราะในสมัยนั้น ทิ่บทนัสสัญญาของพระเจ้าอยู่ที่นั่น
28 และฟนัให้บุตรชายเอเลอาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายเอาโรน ก็ปรนนิบัติอยู่หน้าฟนันั้นในสมัยนั้น)
เขาทูลถามว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะยังยกไ้สู้รบกับเบนยามินที่น้องของข้าพระองค์อีกครั้งหนึ่ง
หรือควรจะหยุดเสีย" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จงยกขึ้นไ้ไปเกิด
เพราะว่าหญิงนี้เราจะมอบเขาไ้ไว้ในมือของเจ้า"
29 ดังนั้น อิสราเอลจึงชุมนุมไ้รวบรวมเมืองกิเบอาห์
30 และประชาชนอิสราเอลก็ขึ้นไ้สู้รบกับคนเบนยามินในวันที่สาม
และวางพลเรียงรายต่อสู้เมืองกิเบอาห์อย่างคราวก่อน
31 คนเบนยามินก็ยกออกมาสู้รบกับประชาชน ถูกวางไ้ให้ห่างออกไปจากตัวเมือง
เขาก็เริ่มฆ่าฟนัประชาชนอย่างคราวก่อน คือตามถนนซึ่งสายหนึ่งไ้ไปยังพระนิเวศของพระเจ้า
อีกสายหนึ่งไ้ไปกิเบอาห์ และที่กลางทุ่งแจ้ง อิสราเอลล้มตายประมาณสามสิบคน
32 คนเบนยามินกล่าวกันว่า "เขาแพร่อย่างคราวก่อน" แต่คนอิสราเอลว่า "ไ้เราดอย
นำเขาออกห่างจากเมืองไ้ไปถึงถนนหลวง"
33 คนอิสราเอลทั้งหมดก็ลุกออกจากที่ของตนเรียงรายเข้าไ้ไปที่บาอัลทามาร์
ส่วนคนอิสราเอลที่คอยชุมนุมอยู่ก็ออกจากที่ของตนคือออกจากทุ่งหญ้าแห่งเมืองกิเบอาห์
34 จากบรรดาคนอิสราเอลมีทหารที่คัดเลือกแล้วหนึ่งหมื่นคนรุกเข้าเมืองกิเบอาห์
การสงครามกำลังทรหด คนเบนยามินไม่ทราบว่าเหตุร้ายกำลังมาถึงใกล้ตนแล้ว
35 พระเยโฮวาห์ทรงไ้ให้คนเบนยามินพ่ายแพ้คนอิสราเอล
ในวันนั้นคนอิสราเอลทำลายคนเบนยามินเสียสองหมื่นห้าพันหนึ่งร้อยคน
ทุกคนเหล่านั้เป็นทหารถือดาบ
36 ดังนั้นคนเบนยามินจึงเห็นว่าเขาแพ้แล้ว คนอิสราเอลทำเป็นล่าถอยต่อเบนยามิน
เพราะเขาอาจใจคนที่เขาไ้ชุมนุมอยู่รอบเมืองกิเบอาห์
37 คนที่ชุมนุมอยู่ก็รีบรุกเข้าไ้ไปในเมืองกิเบอาห์
ทหารที่ชุมนุมอยู่นั้ก็รุกออกมาประหารเมืองทั้งหมดนั้นเสียด้วยคมดาบ
38 คนอิสราเอลและคนที่ชุมนุมอยู่นั้ดึให้อาณัติสัญญาว่า
ถ้าเห็นคว้นกลุ่มใหญ่พลุ่งขึ้นมาจากในเมือง
39 ก็ไ้ให้คนอิสราเอลหันกลับเข้ามารบ
ฝ่ายเบนยามินได้เริ่มฆ่าคนอิสราเอลได้สักสามสิบคนก็พูดว่า
"เขาต้องล้มตายต่อหน้าเราอย่างคราวก่อนแน่แล้ว"
40 แต่อาณัติสัญญาคนนั้นคว้นไ้ไปลุกพลุ่งขึ้นมาจากในเมือง คนเบนยามินก็เหลียวหลังมาดู ดูเกิด
ทั้งเมืองก็มีความพลุ่งขึ้นถึงท้องฟ้า
41 คนอิสราเอลก็หันกลับ คนเบนยามินก็หนีแพ้ เพราะเขาเห็นว่าเหตุร้ายมาถึงเขาแล้ว
42 เขาจึงหันหลังไ้ให้คนอิสราเอลหนีเข้าไ้ไปทางถิ่นทุรกันดาร แต่สงครามติดตามเขาไปอย่างหนัก
คนที่ออกมาจากเมืองก็ทำลายเขาที่อยู่ท่ามกลาง
43 เขาทั้งหลายนั้ล้อมคนเบนยามิน และขับไล่เขาไปและชนะเขาอย่างง่าย
จนไ้ไปถึงที่ตรงข้ามเมืองกิเบอาห์ทางดวงอาทิตย์ขึ้น
44 คนเบนยามินล้มตายหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทแ่กแล้วทหาร
45 เขาก็หันกลับหนีเข้าไ้ไปในถิ่นทุรกันดารถึงศิลาริมโมน
คนอิสราเอลฆ่าเขาตายตามถนนหลวงห้าพันคน และติดตามอย่างกระชั้นชิดไ้ไปถึงกิโดม
และฆ่าเขาตายสองพันคน
46 คนเบนยามินที่ล้มตายในวันนั้น เป็นทหารถือดาบสองหมื่นห้าพันคน ทุกคนเป็นทแ่กแล้วทหาร
47 แต่มีทหารทร่อยคนหันกลับหนีเข้าไ้ไปในถิ่นทุรกันดารถึงศิลาริมโมน
และไ้ไปอาศัยอยู่ไ้ที่ศิลาริมโมนสี่เดือน

48 คนอิสราเอลก็หันกลับไปสู่คนเบนยามินอีก และได้ประหารเขาเสียด้วยคมดาบ ทั้งชาวเมืองและฝูงสัตว์และบรรดาสัตว์ที่เขาเห็น ยิ่งกว่านั้นบรรดาเมืองที่เขาพบเขาก็เอาไฟเผาเสียทั้งหมด

Chapter 21

1 ฝ่ายคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ที่มีสปาทว่า
"พวกเราไม่มีใครสักคนเดียวที่จะให้บุตรสาวของตนแต่งงานกับคนเบนยามิน"
2 และประชาชนก็มาที่พระนิเวศของพระเจ้า นั่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าจนเวลาเย็น เขาทั้งหลายก็ร้องให้คร่ำครวญหนักหนา
3 เขากล่าวว่า "โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทำมาเหตุการณอย่างนี้จึงเกิดขึ้นในอิสราเอล ซึ่งวันนี้อิสราเอลขาดไปตระกูลหนึ่ง"
4 อยู่มารุ่งขึ้นประชาชนก็ลุกขึ้นแต่ตัวตูด และสร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่ง ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา
5 และคนอิสราเอลกล่าวว่า
"คนใดในบรรดาตระกูลของอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์" เพราะเขาได้ปฏิญาณไว้แข็งแรงถึงผู้ที่มีได้มาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มีสปาทว่า "ผู้หนึ่งจะต้องตาย"
6 และประชาชนอิสราเอลก็เสียใจกับคนเบนยามินน้องของตน กล่าวว่า
"วันนีตระกูลหนึ่งถูกตัดขาดจากอิสราเอลเสียแล้ว"
7 เราจะทำอย่างไรเรื่องหาภรรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่ ฝ่ายเราก็คงได้ปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์แล้วว่า เราจะไม่ยอมยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาของเขา"
8 เขาทั้งหลายถามขึ้นว่า "มีตระกูลใดในอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ที่มีสปาท" ดุเลิด ไม่มีคนใดจากยาเบชกิเลอาดมาประชุมที่ค่ายเลัยสักคนเดียว
9 เพราะว่าเมื่อเขาเข้าจำนวนประชาชนอยู่นั้น ดุเลิด ไม่มีชาวเมืองยาเบชกิเลอาดอยู่ที่นั่นเลย
10 ดังนั้นชุมนุมชนจึงส่งทหารผู้กล้าหาญที่สุดหนึ่งหมื่นสองพันคนแล้วไปดูเขาว่า "จงไปฆ่าชาวยาเบชกิเลอาดเสียด้วยคมดาบ ทั้งผู้หญิงและพวกเด็ก"
11 เจ้าทั้งหลายจงกระทำอย่างนี้ คือผู้ชายและผู้หญิงทุกคนที่ได้หลบหนีอนกับผู้ชายแล้วจึงฆ่าเสียให้หมด"
12 ในหมู่ผู้ชายยาเบชกิเลอาดนั้นเขาพบหญิงพรมหจารีสี่ร้อยคนผู้ที่ยังไม่เคยร่วมหลับนอนกับชายใดเลย เขาจึงพาหญิงเหล่านั้นมาที่ค่ายซีโลห์ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน
13 ชุมนุมชนทั้งหมดก็ส่งข่าวไปที่คนเบนยามินซึ่งอยู่ที่สิลาริมโมเน ประกาศข่าวสาบสูญ
14 คนเบนยามินก็กลับมานในคราวนั้น แล้วเขาก็มอบผู้หญิงที่เขาไว้ชีวิตในหมู่ผู้หญิงแห่งยาเบชกิเลอาด แต่ก็ไม่พอแก่กัน
15 ประชาชนก็สังหารเบนยามิน เพราะว่าเขาพบหญิงเหล่านั้นจึงกล่าวว่า "เมื่อพวกผู้หญิงในเบนยามินถูกทำลายเสียหมดเช่นนี้แล้ว เราจะทำอย่างไรเรื่องหาภรรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่"
17 เขาทั้งหลายกล่าวว่า "ต้องมีมรดกให้แก่คนเบนยามินที่รอดตาย เพื่อว่าคนตระกูลหนึ่งจะมีได้สืบล้างเสียจากอิสราเอล
18 แต่เราจะยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาเขาก็ไม่ได้" เพราะคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ว่า "ผู้ใดให้หญิงแก่เบนยามินเป็นภรรยาขอให้ถูกสาปแช่งเถิด"
19 ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า "ดุเลิด ทุกปีมีเทศกาลถวายพระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์ ในสถานที่ซึ่งอยู่เหนือเบธเอล ทางทิศตะวันออกของถนนขึ้นจากเบธเอลถึงเชเลม และอยู่ใต้เลโอนาห์"
20 เขาจึงบัญชาสั่งคนเบนยามินว่า "จงไปชุมนุมอยู่ในสวนองุ่น
21 คอยเฝ้าดูอยู่ และดุเลิด ถ้าบุตรสาวชาวซีโลห์ออกมาเดินรำในพิธีเต้นรำ จงออกมาจากสวนองุ่น ดุเลิดเอาบุตรสาวชาวซีโลห์คนละคนไปเป็นภรรยาของตน แล้วให้กลับไปแผ่นดินเบนยามินเสีย
22 ถ้าบิดาหรือพี่น้องของหญิงเหล่านั้นมาร้องทุกข์ต่อเรา เราจะบอกเขาว่า 'ขอโปรดยินยอมเพราะเห็นแก่เราเถิด ในเวลาสงครามเราไม่ได้ผู้หญิงให้พ่อแก่ทุกคน ทั้งท่านทั้งหลายเองก็ไม่ได้ให้แก่เขา ถ้ามีละหนับัดนี้พวกท่านก็จะมิโทษ'"
23 คนเบนยามินก็กระทำตาม ต่างก็ไปภรรยาไปตามจำนวน คือได้หญิงเต้นรำที่เขาไปดูมา เขาก็กลับไปอยู่ในที่ดินมรดกของเขา สร้างเมืองขึ้นใหม่และอาศัยอยู่ในนั้น
24 ครั้นนั้นประชาชนอิสราเอลก็กลับจากที่นั่นไปยังตระกูลและครอบครัวของตน ต่างก็ยกกลับไปสู่ดินแดนมรดกของตน
25 ในสมัยนั้นไม่มีภษัตริย์ในอิสราเอล ต่างก็กระทำตามที่ตนเองเห็นชอบ

RUTH

Chapter 1

1 อยู่มาในสมัยเมื่อผู้วินิจฉัยครอบครองอยู่นั้นเกิดกันดารอาหารขึ้นในแผ่นดิน มีชายคนหนึ่งเป็นชาวเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินโมอับ คือตัวเขาพร้อมกับภรรยาและบุตรชายสองคน
2 ชายคนนั้นชื่อเอลีเมเลค ภรรยาชื่อนาโอมี บุตรชายสองคนชื่อมารทีโลนและคิลีโอน เป็นชาวเอฟราธาห์ มาจากเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ เขาทั้งหลายเดินทางเข้าไปในแผ่นดินโมอับและอาศัยอยู่ที่นั่น
3 แต่เอลีเมเลคสามีของนางนาโอมีสิ้นชีวิตเสีย ทั้งนางไว้กับบุตรชายทั้งสอง

4 บุตรชายสองคนนั้นก็ได้หญิงชาวโมอับมาเป็นภรรยา คนหนึ่งชื่อโอราปาห์ อีกคนหนึ่งชื่อรูธ เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นประมาณสิบปี
5 แล้วมารทีโลนและคิลีโอนทั้งสองคนก็สิ้นชีวิต หญิงคนนั้นก็ต้องเปล้าเปลี่ยวเพราะเหตุสามีและบุตรชายทั้งสองของนางต้องล้มหายตายจากไป
6 แล้วนางนั้นพร้อมกับลูกสะใภ้ทั้งสองก็ลุกขึ้นออกเดินทางจากแผ่นดินโมอับ เพราะว่าเมื่ออยู่ในแผ่นดินโมอับนั้น นางได้ยินข่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์และประทานอาหารแก่เขาทั้งหลาย
7 นางจึงออกจากตำบลที่นางอยู่พร้อมกับบุตรสะใภ้ทั้งสอง เดินทางทางกลับไปไปยังแผ่นดินยูดาห์
8 แต่นาโอมีกล่าวแก่บุตรสะใภ้ทั้งสองของนางว่า "ไปเถิด ขอให้ต่างคนต่างกลับไปบ้านมารดาของตน ขอพระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาต่อเจ้าทั้งสอง ดังที่เจ้าได้เมตตาต่อผู้ที่ตายไปแล้วและต่อแม่"
9 พระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้เจ้ามีความสงบ ขอให้ต่างก็ได้เข้าอยู่ในเรือนของสามี" แล้วนาโอมีก็จับลูกสะใภ้ทั้งสอง ต่างก็ส่งเสียร้องไห้
10 นางทั้งสองจึงพูดกับแม่สามีว่า "อย่าเลย เราทั้งสองจะกลับไปกับแม่ไปถึงชนชาติของแม่"
11 แต่นาโอมีตอบว่า "ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงกลับไปเสียเถะ จะไปกับแม่ทำไมเล่า แม่ยังจะมีบุตรชายในครุภักให้เป็นสามีของเจ้าหรือ"
12 ลูกสาวของแม่เอ๋ย กลับไปเสียเถะ กลับไปตามทางของเจ้า แม่แก่เกินที่จะมีสามีแล้ว หากแม่จะว่าแม้อยังมีความหวังอยู่ ถ้าแม่จะมีสามีในวันนี้และให้กำเนิดบุตรชาย
13 แล้วเจ้าจะได้อยู่กับบุตรชายนั้นเติบโตได้หรือ เจ้าจะอดใจไม่แต่งงานหรือ อย่าเลยลูกสาวของแม่เอ๋ย แม่มีความซมึนมากเพราะเห็นแก่เจ้า ที่พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้กระทำแก่แม่ถึงเพียงนี้"
14 แล้วต่างก็ส่งเสียร้องไห้อีก โอราปาห์ก็จูบลามแม่สามี แต่รูธยังเกาะแม่สามีอยู่
15 นาโอมีจึงว่า "ดุเลิด พี่สะใภ้ของเจ้ากลับไปหาชนชาติของเขาและหาพระของเขาแล้ว จงกลับไปตามพี่สะใภ้ของเจ้าเถิด"
16 แต่รูธตอบว่า "ขอแม่อย่าวิงวอนให้ฉันจากแม่หรือเลิกติดตามแม่ไปเลย เพราะแม่จะไปไหนฉันจะไปด้วย และแม่จะอาศัยอยู่ที่ไหนฉันก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ญาติของแม่จะเป็นญาติของฉัน และพระเจ้าของแม่ก็จะเป็นพระเจ้าของฉัน
17 แมตายที่ไหนฉันจะตายที่นั่น และจะขอให้ฝังฉันไว้ที่นั่นด้วย ถ้ามีอะไรมาพาลฉันจากแม่นอกจากความตาย ก็ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษฉัน และให้หนักยิ่ง"
18 เมื่อนาโอมีเห็นว่ารูธตั้งใจจะไปด้วยจริงๆแล้ว นางก็ไม่พูดอะไรอีก
19 ดังนั้นทั้งสองนางก็พากันไปจนถึงเมืองเบธเลเฮม ต่อมาเมื่อนางทั้งสองมาถึงเบธเลเฮมแล้ว ชาวเมืองทั้งสี่นั้นก็พากันแตกตื่นเพราะเหตุนางทั้งสอง จึงพูดกันว่า "นี่แน่หรือ นางนาโอมี"
20 นาโอมีตอบเขาว่า "ขออย่าเรียกฉันว่านาโอมีเลย ขอเรียกฉันว่ามาราเถะ เพราะว่าองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงกระทำแก่ฉันอย่างซมึนขึ้น
21 เมื่อนั้นจากเมืองนี้ไป ฉันมีทุกอย่างครบบริบูรณ์ พระเยโฮวาห์ทรงพาลฉันกลับมาตัวเปล่า เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้ฉันทุกสิ่งจึงดี
22 และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ให้ฉันต้องประสบเหตุร้ายเช่นนี้จะเรียกฉันว่านาโอมีทำไมเล่า"
23 ดังนั้นนาโอมีจึงกลับมา และรูธลูกสะใภ้ชาวโมอับก็กลับมาด้วย ผู้กลับมาจากแผ่นดินโมอับ และเขาทั้งสองมายังเมืองเบธเลเฮมในต้นฤดูเกี่ยวข้าวบาร์ลีย์

Chapter 2

1 ฝ่ายนาโอมีนั้นมีญาติข้างสามีคนหนึ่ง เป็นคนมั่งมี ครอบครัวยุ่เดียวกับเอลีเมเลค ชื่อโบอาส
2 และรูธชาวโมอับจึงพูดกับนาโอมีว่า "บัดนี้ขอให้ฉันไปที่ทุ่งนา เพื่อจะเก็บรวงข้าวตกตามหลังผู้ที่มีสายดาครุ่นต่อฉัน" นาโอมีตอบนางว่า "ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงไปเถิด"
3 นางก็ออกเดินทางหลังคนเกี่ยวเพื่อคอยเก็บข้าวตก เผอิญเข้าไปในนาของโบอาส ซึ่งเป็นญาติของเอลีเมเลค
4 ดุเลิด โบอาสมาจากเบธเลเฮม พูดกับคนเกี่ยวข้าวว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้าเถิด" เขาทั้งหลายตอบว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่ท่านเถิด"
5 โบอาสจึงถามคนใช้ผู้คอยควบคุมคนเกี่ยวข้าวว่า "หญิงสาวคนนี้เป็นคนของใคร"
6 คนใช้ซึ่งเป็นผู้ควบคุมคนเกี่ยวข้าวจึงตอบว่า "นางเป็นหญิงชาวโมอับ กลับมาจากแผ่นดินโมอับพร้อมกับนาโอมี"
7 นางพูดว่า "ขออนุญาตให้ดิฉันเดินตามคนเกี่ยวคอยเก็บข้าวตกกระหว่างฟ่อนข้าวเถะคะ" นางก็มาเก็บข้าวตกตั้งแต่เวลาเช้าจนบัดนี้ เว้นแต่ได้พักเหนื่อยหนึ่งทีเรื่อน"
8 แล้วโบอาสจึงพูดกับรูธว่า "ลูกสาวเอ๋ย ขอพียงน้อย อย่าไปเก็บข้าวที่นาอื่น หรือที่นาอื่นไปเสียเลย จงอยู่ใกล้ๆสาวใช้ของฉัน
9 ตาของเจ้าจงมองดูตามนาที่เขากำลังเกี่ยวเกี่ยวกันอยู่ แล้วก็จงติดตามเขาไป ฉันได้ส่งพวกหนุ่มๆมาให้รับกวานเจ้าแล้วมิใช่หรือ เมื่อเจ้ากระหายน้ำก็เชิญไปที่หม้อน้ำ ดื่มน้ำซึ่งคนหนุ่มๆตักไว้"
10 รูธก็ซบหน้านม่อตัวลงถึงดินและพูดว่า "ทำไมดิฉันจึงได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ทั้งที่เอาใจใส่ดิฉันในเมื่อดิฉันเป็นแต่เพียงคนต่างดาว"
11 แต่โบอาสตอบนางว่า "ทุกอย่างที่เจ้าได้ปฏิบัติต่อแม่สามีของเจ้าตั้งแต่สามีของเจ้าสิ้นชีวิตแล้วนั้น มีคนมาเล่าให้ฉันฟังหมดแล้ว และเขาบอกด้วยว่า เจ้ายอมจากบิดามารดาและบ้านเกิดเมืองนอนของเจ้า มาอยู่กับชนชาติที่เจ้าไม่รู้จักมาก่อน
12 ขอพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการงานของเจ้าตามที่เจ้าได้กระทำมาแล้วนั้นเถิด และขอให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลซึ่งเจ้าเข้ามาวางใจอยู่ได้ปกิของพระองค์นั้น จงทรงปูนบำเหน็จอันบริบูรณ์แก่เจ้า"
13 รูธจึงกล่าวว่า "เจ้านายของดิฉัน ขอให้ดิฉันได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะท่านได้ปโลบใจดิฉัน และเพราะท่านได้กล่าวคำที่แสดงความเมตตากรุณาต่อหญิงคนใช้ของท่าน ถึงแม้ดิฉันไม่เป็นเหมือนคนหนึ่งเ็นพวกหญิงคนใช้ของท่าน"

14 โบอาสก็บอกนางว่า "พอถึงเวลารับประทานอาหารเชิญมาเถิด มารับประทานขนมปังบ้าง และเอาอาหารมาจึมน้ำส้มเล็ด" นางจึงนั่งลงข้างๆพวกคนเกี่ยวข้าว โบอาสจึงส่งข้าวคั่วให้ และนางก็รับประทานจนอิ่ม และยังเหลือไว้บ้าง

15 เมื่อนางลุกขึ้นไปเก็บข้าว โบอาสก็บัญชาชายหนุ่มของท่านว่า "จงยอมให้นางเก็บข้าวตกกระหว่างฟ่อนข้าวเถอะ อย่าได้ตำหนินางเลย

16 จงดึงข้าวออกจากฟ่อนทิ้งไว้ให้นางเก็บบ้าง อย่างว่านางเลย"

17 นางก็เที่ยวเก็บข้าวที่ตกในจนถึงเวลาเย็น แล้วก็ฟัดข้าวที่เก็บมาได้นั้น ได้ข้าวมาสิประมาณเอฟาห์หนึ่ง

18 นางยกข้าวนั้นขึ้นและเข้าไปในเมือง แม่สามีก็เห็นข้าวที่นางได้เก็บมานั้น และนางเอาอาหารที่เหลือเมื่อมารับประทานอิ่มแล้วนั้นให้แก่นแม่สามีด้วย

19 แม่สามีจึงกล่าวแก่นางว่า "วันนี้ลูกไปเก็บข้าวตกที่ไหนดมา ลูกไปทำงานที่ไหน ขอให้ชายที่เอาใจใส่ลูกได้รับพระพรเถิด" นางจึงบอกแก่นแม่สามีให้ทราบว่านางไปทำงานกับผู้ใด นางว่า "ผู้ชายที่ฉันไปทำงานด้วยในวันนี้มันชื่อโบอาส"

20 นาโอมีจึงพูดกับบุตรสะใภ้ว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่เขาเถิด พระกรุณาของพระองค์ไม่เคยขาดจากผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่หรือผู้ที่สิ้นชีวิตไปแล้ว"

21 นาโอมีก็กล่าวแก่นางด้วยว่า "ชายคนนั้นเป็นญาติของเรา เขาเป็นญาติสนิทคนหนึ่งของเรา"

21 รูธชาวโมอับก็กล่าวว่ "นอกจากนั้นเขายังพูดกับฉันว่า เจ้าจงอยู่ใกล้ๆคนให้หนุ่มของฉันจนกว่าเขาจะเกี่ยวข้าวของฉันเสร็จ"

22 นาโอมีพูดกับรูธบุตรสะใภ้ว่า "ดีแล้ว ลูกสาวของแม่เอ๋ย ที่เจ้าจะไปทำงานกับสาาให้ขอเขา เพื่อว่าเขาจะไม่พาลเจ้าไปไหนอื่น"

23 ดังนั้นนางจึงอยู่ใกล้ๆสาวใช้ของโบอาสเที่ยวเก็บข้าวตกจนสิ้นฤดูเกี่ยวข้าวบารลีและข้าวสาลี และนางก็อาศัยอยู่กับแม่สามี

Chapter 3

1 นาโอมีแม่สามีของนางพูดกับนางว่า "ลูกสาวของแม่เอ๋ย ถ้าแม่จะหาที่พึ่งพักให้เจ้า เพื่อเจ้าจะได้มีความสุขไม่ควรรหรือ

2 โบอาสผู้ที่เราเข้าไปกับพวกสาวใช้ของเขาเนั้น เป็นญาติของเรามิใช่หรือ ดูเถิด ดินวันนี้เขาจะซัดข้าวบารลีที่ลานนวดข้าว

3 จงอาบน้ำ ทาน้ำมันสวมนเครื่องแต่งกายแล้วลงไปที่ลานนวดข้าว แต่อย่าให้ท่านเห็นตัวจนกว่าท่านจะรับประทานและดื่มเสร็จแล้ว

4 เขานอนที่โน้นจงสังเกตไว้ให้ดีแล้วลงไปเปิดฝ้าคลุมเท้าขึ้นและจงนอนที่นั่น ต่อไปท่านจะบอกเจ้าเองว่าเจ้าต้องทำประการใด"

5 นางตอบว่า "แม้ว่าอย่างไร ฉันจะกระทำตามทุกอย่าง"

6 ดังนั้นนางจึงลงไปยังลานนวดข้าว และกระทำตามที่แม่สามีบอกทุกอย่าง

7 เมื่อโบอาสรับประทานและดื่มจนสำราญแล้ว ท่านก็ไปนอนอยู่ที่ปลายกองข้าว แล้วนางก็ย่องเข้ามาเปิดฝ้าคลุมเท้าของท่านขึ้น และนอนลงที่นั่น

8 ต่อมาพอถึงเที่ยงคืนชายคนนั้นก็ตกใจตื่นพลิกตัว ดูเถิด มีผู้หญิงมานอนอยู่ที่เท้าของท่าน

9 ท่านจึงถามว่า "เจ้าเป็นใคร" นางตอบว่า "ดิฉันคือรูธหญิงคนใช้ของท่านคะ ขอให้ท่านกางชายเสื้อของท่านห่มหญิงคนใช้ของท่านด้วย เพราะท่านเป็นญาติสนิทถัดมา"

10 ท่านจึงว่า "ลูกสาวเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่เจ้าเถิด คุณของเจ้าครั้งหลังนี้ก็ใหญ่ยิ่งกว่าครั้งก่อน ด้วยว่าเจ้ามิได้ไปหาคนหนุ่ม ไม่ว่าจนหรือมั่งมี

11 บัดนี้ ลูกสาวเอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเลย สิ่งที่เราจะกระทำตามทุกอย่าง บรรดาผู้หลักผู้ใหญ่ของเมืองเราทราบดีอยู่ว่าเจ้าเป็นผู้หญิงที่ดี

12 และก็เป็นความจริงด้วยที่ฉันเป็นญาติสนิท แต่ยังมีญาติอีกคนหนึ่งก็สนิทกว่าฉัน

13 คืนนี้ฉันจึงค้างที่นี่ก่อน พรุ่งนี้เช้า ถ้าเขาจะหาหน้าทีญาติสนิทเพื่อเจ้าก็ดีแล้ว ให้เขาทำหน้าที่ญาติสนิทเถอะ ถ้าเขาไม่เต็มใจที่จะหาหน้าทีญาติสนิทที่ถัดมาเพื่อเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด ฉันจะหาหน้าทีญาติสนิทที่ถัดมาเพื่อเจ้าแน่ฉันนั้น จงนอนลงเถิดจนกว่าจะรุ่งเช้า"

14 ดังนั้นนางจึงนอนอยู่ที่เท้าของท่านรุ่งเช้า แต่นางลุกขึ้นก่อนคนจะจำหนักกันได้ เพราะท่านคิดว่า "อย่าให้ใครทราบว่ามีผู้หญิงมาที่ลานนวดข้าว"

15 ท่านพูดว่า "จงเอาฝ้าคลุมที่เจ้าใช้อยู่นั้นลือออก" นางก็ลือฝ้าคลุมออก ท่านก็ตวงข้าวบารลีหกตะกอนให้นางแบกไป แล้วก็เข้าไปในเมือง

16 เมื่อนางมาถึง แม่สามีจึงถามว่า "เป็นไฉนหนอ ลูกสาวของแม่เอ๋ย" แล้วนางก็เล่าตามที่ท่านได้กระทำต่อนางให้แม่สามีฟังทุกอย่าง

17 และนางว่า "ท่านให้ข้าวนบารลีหกตะกอนนี้แก่ฉัน ท่านว่า 'เจ้าอย่ากลับไปหาแม่สามีมือเปล่าเลย'"

18 แม่สามีจึงว่า "ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงคอยอยู่ก่อน จนกว่าจะทราบว่าเรื่องจะลงเอยอย่างไร เพราะว่าท่านจะไม่หยุดเลยจนกว่าท่านจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จในวันนี้"

Chapter 4

1 โบอาสก็ขึ้นไปสู่ประตูเมืองและนั่งอยู่ที่นั่น ดูเถิด ญาติสนิทคนหนึ่งถัดมาซึ่งโบอาสกล่าวถึงก็เดินผ่านมา โบอาสจึงกล่าวว่า "โอ คนเช่นนี้เอ๋ย แวะนั่งที่นี่ก่อนเถิด" เขาก็แวะมานั่งลง

2 ท่านจึงไปเชิญพวกผู้ใหญ่ในเมืองนั้นมาสิบคนกล่าวว่า "เชิญนั่งที่นี่เถิด" เขาทั้งหลายก็นั่งลง

3 ท่านจึงพูดกับญาติสนิทที่ถัดมานั้นว่า "นาซึ่งเป็นส่วนของเอลีเมเลคญาติของเรานั้น นาโอมีผู้ที่ยกกลับมาจากแผ่นดินโมอับอยากจะขายเสีย

4 ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าควรบอกให้ท่านทราบ และขอบอกว่า ขอท่านซื้อไว้ต่อหน้าพลเมืองและต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของชาวเมืองเรา ถ้าท่านอยากจะได้ไว้ก็จงไถ่เถิด ถ้าท่านไม่ไถ่จงบอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ทราบ นอกจากท่านแล้วไม่มีใครมีสิทธิ์ไถ่ได้ ข้าพเจ้ามีสิทธิ์ไถ่ท่านไป" ผู้นั้นจึงบอกโบอาสว่า "ข้าพเจ้าจะไถ่"

5 แล้วโบอาสบอกว่า "ในวันที่ท่านซื้อที่ดินจากมือนาโอมีนั้น ท่านจะได้รูธชาวโมอับแม่ม่ายของผู้ตายด้วย เพื่อจะจรรโลงนามของผู้ตายไว้กับมรดกของเขา"

6ญาติสนิทที่ถัดมาคนนั้นตอบว่า "ข้าพเจ้าจะไถ่เพื่อตนเองอย่างนั้นไม่ได้ จะทำให้มรดกข้าพเจ้าเสียไป ท่านจงเอาสิทธิ์ในการไถ่ของข้าพเจ้าไปจัดการเองเถิด เพราะข้าพเจ้าไถ่ไม่ได้แล้ว"

7 ต่อไปนี้เป็นธรรมเนียมในอิสราเอลสมัยก่อนเกี่ยวกับการไถ่และการแลกเปลี่ยน คือเพื่อจะรับรองการตกลงกัน คนหนึ่งจะถอดรองเท้าของเขาเองยื่นให้อีกคนหนึ่ง นี่เป็นธรรมเนียมของการแสดงสักขีพยานในอิสราเอล

8 ดังนั้นเมื่อญาติสนิทคนถัดมากล่าวแก่โบอาสว่า "ท่านจงซื้อเสียเถิดเถิด" เขาก็ถอดรองเท้าออก

9 แล้วโบอาสจึงกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่และประชาชนทั้งปวงว่า "ท่านทั้งหลายเป็นพยานในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าได้ซื้อทรัพย์สินทั้งหมดของเอลีเมเลค

และทรัพย์สินทั้งหมดของคิลีโอนและมาทีโลนจากมือนาโอมีแล้ว

10 ยิ่งกว่านั้นรูธชาวโมอับแม่ม่ายของมาทีโลนข้าพเจ้าก็ได้มาเป็นภรรยาของข้าพเจ้า เพื่อจะจรรโลงนามของผู้ตายไว้กับมรดกของเขา

เพือนามของผู้ตายจะไม่ต้องถูกตัดออกจากพวกพี่น้องของเขา และจากประตูบ้านเกิดเมืองนอนของเขา ท่านทั้งหลายเป็นพยานแล้วในวันนี้"

11 ประชาชนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ประตูเมืองและพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า "เราทั้งหลายเป็นพยานแล้ว ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้หญิงนั้นที่กำลังจะเข้ามาในเรือนของท่านเหมือนนางราเชลและนางเลอาห์ ผู้ซึ่งช่วยกันสร้างวงศ์วานอิสราเอล

ขอให้ท่านจงจำเรือกูอยู่ในเอฟราธาห์และมีชื่อเสียงในเบธเลเฮม

12 ขอให้วงศ์วานของท่านเหมือนวงศ์วานของเปเรศซึ่งทามารคลอดให้แก่ยูดาห์ เนื่องจากเชื้อสายซึ่งพระเยโฮวาห์จะประทานแก่ท่านโดยผู้หญิงคนนี้"

13 ดังนั้นโบอาสก็รับรูธมาเป็นภรรยาของท่าน

และท่านก็เข้าหานางและพระเยโฮวาห์ประทานให้นางตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง

14 ฝ่ายพวกผู้หญิงก็พูดกับนาโอมีว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงละทิ้งเจ้าไว้ให้ปราศจากญาติที่ถัดมา

ขอให้ทารกนี้มีชื่อเสียงเลื่องลือไปในอิสราเอล

15 ให้เด็กคนนี้เป็นผู้ชุบชีวิตของเจ้าและเลี้ยงดูเจ้าเมื่อชรา

เพราะว่าเด็กคนนี้เกิดมาจากลูกสะไภ้ที่รักเจ้า ผู้ประเสริฐกว่าบุตรชายเจ็ดคน"

16 แล้วนาโอมีก็รับเด็กคนนั้นมาอุ้มไว้แนบอก และรับเป็นผู้เลี้ยงดูแต่เด็กคนนั้น

17 หญิงชาวบ้านข้างเคียงก็ให้ชื่อเด็กนั้น พูดกันว่า "มีบุตรชายคนหนึ่งเกิดให้แก่นาโอมี"

เขาตั้งชื่อเด็กคนนั้นว่า โอเบด ผู้เป็นบิดาของเจสซี ซึ่งเป็นบิดาของดาวิด

18 ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเปเรศ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮลีโรน

19 เฮลีโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ

20 อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลโมน

21 สัลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโบอาส โบอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบด

22 โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี และเจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิด

1 SAMUEL

Chapter 1

1 มีชายคนหนึ่งเป็นชาวรามาธามิโธฟิม แห่งแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อเอลคานาห์ บุตรชายเยโรบัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีชู ผู้เป็นบุตรชายโทท ผู้เป็นบุตรชายสุฟ คนเอฟราอิม

2 ท่านมีภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่อฮันนาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเพนินาห์ เพนินาห์มีบุตร แต่อันนาห์ไม่มีบุตร

3 ฝ่ายชายผู้นี้เคยขึ้นไปจากเมืองของตนทุกปี ไปนมัสการและถวายสัตว์บูชาแด่พระเยโฮวาห์ที่จอมโยธาที่เมืองซีโลห์ ที่นั่นมีบุตรชายสองคนชื่อยูดาห์และอิสอัค ผู้เป็นปุโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์

4 ในวันที่เอลคานาห์ถวายสัตว์บูชา ท่านก็ไถ่แบ่งส่วนให้แก่เพนินาห์ภรรยาของท่านและแก่บุตรชายบุตรสาวทุกคนของนาง

5 ท่านแบ่งให้อันนาห์สองส่วน เพราะท่านรักอันนาห์มาก แต่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย

6 ประภัษของนางก็ย่ำเย้านางอย่างรุนแรง เพื่อกระทำให้นางระคายเคืองที่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย

7 เหตุการณ์ก็เป็นอยู่ดังนี้ไปแล้วปีเล่า เมื่อนางขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์คราวใด ประภัษของนางก็เคยย่ำเย้านาง เพราะฉะนั้นนางฮันนาห์จึงร้องไห้ให้มารับประทานอาหาร

8 และเอลคานาห์สามีของนางจึงถามนางว่า "ฮันนาห์ เธอร้องไห้ทำไม และเหตุใดเธอจึงไม่รับประทานอาหาร และทำไมจิตใจของเธอจึงโศกเศร้า สำหรับเธอฉันไม่คิดว่าบุตรชายสิบคนหรือ"

9 หลังจากที่ได้รับประทานอาหารและดื่มที่เมืองซีโลห์แล้ว ฮันนาห์ก็ลุกขึ้น ฝ่ายเอลีบุโรหิตนั้นอยู่ที่แกว้ข้างเสาประตูพระวิหารของพระเยโฮวาห์

10 นางเป็นทุกข์ร้อนใจมากอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ให้ดลรัศยาวู

11 นางก็ปฏิญาณไว้ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ถ้าพระองค์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์จริงๆ และยังระลึกถึงข้าพระองค์ และยังมีลมหายใจผู้รับใช้ของพระองค์ และจะทรงประทานบุตรชายแก่หญิงผู้รับใช้ของพระองค์สักคนหนึ่งแล้ว ข้าพระองค์จะถวายเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์ตลอดชีวิตของเขา และมิได้กินอะไรแต่ต้องสืพรของเขาเลย"

12 อยู่มาเมื่อนางยังอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่นั้น เอลีก็สังเกตเห็นปากของนาง

13 ฝ่ายฮันนาห์ก็นั่งลงพูดแต่ในใจ ริมฝีปากของนางมูบมิบเท่านั้น ไม่ได้ยินเสียงของนาง

เพราะเหตุนี้เอลีจึงสำคัญว่านางมีนมา

14 เอลีจึงพูดกับนางว่า "เธอจะเมไปนานสักเท่าใด ทั้งเหล้าองุ่นเสียเถิด"

15 แต่ฮันนาห์ตอบว่า "มีที่ไหนนั้นเจ้าคะ ดิฉันเป็นหญิงที่มีทุกขหน้

ดิฉันมิได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย

แต่ดิฉันระบายความในใจของดิฉันออกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

16 ขออย่าถือว่าหญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นหญิงอันธพาล

ที่ดิฉันพูดตลอดมานั้นก็พูดด้วยความกระวนกระวายและความทรมานทุกข์มาก"

17 แล้วเอลีก็ตอบว่า "จงกลับไปเป็นสุขเถิด

ขอพระเจ้าแห่งอิสราเอลโปรดประทานตามที่เจ้าได้อธิษฐานขอต่อพระองค์นั้น"

18 และนางก็กล่าวว่า "ขอให้อหญิงผู้รับใช้ของท่านได้รับความกรุณาในสายตาของท่านเถิด"

แล้วหญิงนั้นก็ไปตามทางของนางและรับประทานอาหาร

และสีหน้าของนางก็ไม่เศร้าหมองอีกต่อไป

19 เขาทั้งหลายลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ นมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

แล้วเขาทั้งหลายก็กลับไปบ้านที่รามาห์ และเอลคานาก็ก็สมสู่กับฮันนาห์ภรรยาของตน

และพระเยโฮวาห์ทรงระลึกถึงนาง

20 และอยู่มาเมื่อถึงกาลกำหนดฮันนาห์ก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง

และนางเรียกชื่อเด็กนั้นว่า ซามูเอล เพราะนางกล่าวว่า "ดิฉันทูลขอมาจากพระเยโฮวาห์"

21 ฝ่ายเอลคานาห์ และทุกคนในครอบครัวของท่านขึ้นไปถวายสัตวบูชาประจำปีแด่พระเยโฮวาห์

และทำตามบาปปฏิญาณของท่าน

22 แต่ฮันนาห์มิได้ขึ้นไปด้วยเพราะนางบอกสามีว่า "ฉันจะไม่ไปจนกว่าเด็กนั้นหายามแล้ว

ฉันจะพาเขาขึ้นไป เพื่อเขาจะได้ปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอยู่ที่นั่นตลอดไป"

23 เอลคานาห์สามีบอกนางว่า "จงทำตามทีเธอเห็นชอบเถิด รออยู่นานให้เขาหายาม

ขอเพียงให้พระคำรัสของพระเยโฮวาห์สำเร็จเถิด"

นางนั้นก็คอยอยู่และให้บุตรชายกินนมของตัวนางนางให้เขาหายาม

24 และเมื่อนางให้เขาหายามแล้ว นางก็พาเขาขึ้นไปพร้อมกับว่าผู้สามตัว แป้งหนึ่งเอฟาห์

และน้ำองุ่นหนึ่งขวดหนึ่ง และนางก็นำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เมืองซีโลห์

และเด็กนั้นก็ยังเล็กอยู่

25 แล้วเขาทั้งหลายก็ทำว่าผู้ตัวนั้นและนำเด็กมาหาเอลี

26 นางก็กล่าวว่า "โอ ท่านเจ้าข้า ท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ท่านเจ้าข้า

ดิฉันเป็นผู้หญิงที่ยืนอยู่ที่นี้ต่อหน้าท่าน และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์

27 ดิฉันอธิษฐานขอเด็กคนนั้นและพระเยโฮวาห์ประทานตามคำทูลขอของดิฉัน

28 เพราะฉะนั้นดิฉันจึงให้อิมเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์ด้วย ตราบใดที่เขามีชีวิตอยู่

ดิฉันจะให้อิมเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์" และเขาก็มีสักการพระเยโฮวาห์ที่นั่น

Chapter 2

1 นางฮันนาห์ได้อธิษฐานและกล่าวว่า "จิตใจของข้าพเจ้าขึ้นชมในพระเยโฮวาห์

ในพระเยโฮวาห์เขาของข้าพเจ้าถูกเชิดชูขึ้น ปากของข้าพเจ้าก็อ้ากว้างเข้าสู่สัตรีของข้าพเจ้า

เพราะข้าพเจ้าปรารถนาในความรักของพระองค์

2 ไม่มีผู้ใดโดยวิสุทธิตั้งพระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดลอกเหนื่อพระองค์

ไม่มีศิลาใดเหมือนพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย

3 อย่าพูดโอ้อวดอีกต่อไปเลย อย่าโอ้อวดความจ้อของออกมาจากปากของเจ้าเลย

เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าองค์ความรู้ การกระทำทั้งหลายพระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งตรว

4 คันธของผู้มีกำลังก็หัก แต่ผู้ที่ชวนเช็กได้กล่าวถึงมาดเอา

5 บรรดาคนที่เคยกินอิมก็ต้องออกมารับจ้างหากิน แต่คนที่เคยหิวก็หยุดหิว

คนที่เป้นหมั่นก้านัดบุตรเจ็ดคน แต่นางที่มีบุตรมากก็เที่ยวแห่งไป

6 พระเยโฮวาห์ทรงประหารและทรงให้มีชีวิต พระองค์ทรงนำลงไปถึงแดนคนตายและก็นำขึ้นมา

7 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยากจนและทรงกระทำให้มั่งคั่ง

พระองค์ทรงกระทำให้ต่ำลงและพระองค์ทรงยกขึ้น

8 พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นจากผงคลี พระองค์ทรงยกคนขอทานขึ้นจากกองขยะ

กระทำให้เขานั่งร่วมกับเจ้านาย และได้ที่นั่งอันมีเกียรติเป็นมรดก

เพราะว่าเสาแห่งพิภพเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงวางพิภพไว้บนนั้น

9 พระองค์จะทรงดูและยังง่าของวิสุทธิชนของพระองค์ แต่คนชั่วจะต้องนั่งอยู่ในความมืด

เพราะว่ามนุษย์จะชนะด้วยกำลังของตนก็หาไม่

10 สัตรีของพระเยโฮวาห์จะแตกเป็นชิ้นๆ พระองค์จะทรงเอาที่ร้องในสวรรค์ต่อผู้เส

พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาที่สุตปลายพิภพ

พระองค์จะทรงประทานกำลังแก่ษัตริย์ของพระองค์

และจะทรงยกย่องเขาของผู้ที่พระองค์ทรงจำไว้"

11 แล้วเอลคานาก็กลับไปบ้านที่รามาห์ และเด็กนั้นก็ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อหน้าเอลีบุโรหิต

12 ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของเอลีเป็นคนอันธพาล เขามิได้รู้จักพระเยโฮวาห์

13 ธรรมเนียมของบุโรหิตที่มีต่อประชาชนเป็นอย่างนี้ เมื่อมีประชาชนคนใดถวายเครื่องสัตวบูชา

คนใช้ของบุโรหิตจะเข้ามา มือถือชอกเกียวนือสามง่าม ขณะเมื่อเขากำลังดื่มอยู่

14 เขาจะเอาชอกเกียวนือแห่งเข้าไปในกระเบื้อง หรือหม้อหู หรือหม้อขนาดใหญ่ หรือหม้อธรรมดา

ชอกเกียวนือติดอะไรขึ้นมา บุโรหิตก็เอาสิ่งนั้นไปเป็นของตน

ที่เมืองซีโลห์เขาก็กระทำเช่นนั้นแก่คนอิสราเอลทุกคนที่มาที่นั่น

15 ยิ่งกว่านั้นอีก ก่อนที่เขาเผาไหม้มัน คนใช้ของบุโรหิตเคยเข้ามากล่าวแก่ชายผู้กระทำบูชานั้นว่า

"ชอกเกียวนือไปให้บุโรหิตทอด ท่านไม่รับเนื้อติดมาจากเจ้า ท่านต้องการเนื้อดิบ"

16 แล้วชายคนนั้นกล่าวแก่เขาว่า "ขอให้เขาเผาไหม้เสียก่อน แล้วจึงเอาไปตามชอบใจเถิด"

เขาจะตอบว่า "มิได้ เจ้าต้องให้เสียมัน ถ้าไม่ให้ก็จงเอาไปโดยเสียกำลัง"

17 ดังนั้นแหละบาปของคนหนุ่มทั้งสองนั้นจึงใหญ่หลวงนักต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

เพราะว่าคนเหล่านั้นได้ดูหมิ่นของถวายแด่พระเยโฮวาห์

18 แต่ซามูเอลปรนนิบัติอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเด็ก คนที่คาดเอาด้วยเอโดฟผ้าป่าน

19 ฝ่ายมารดาเคยเย็บเสื้อเล็กๆนำมาให้เขาทุกปี

เมื่อนางขึ้นไปพร้อมกับสามีเพื่อถวายเครื่องบูชาประจำปี

20 แล้วเอลีเลยถวายพรเอลคานาห์และภรรยาของเขา กล่าวว่า

"ขอพระเยโฮวาห์ประทานเชื้อสายแก่ท่านโดยหญิงคนนี้ แทนคนที่นางให้อิมไว้แด่พระเยโฮวาห์"

แล้วเขาทั้งหลายก็กลับบ้านของตน

21 และพระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมเยียนฮันนาห์

และนางก็ได้ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายสามหญิงสอง

และกุมารซามูเอลก็เติบโตขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์

22 ฝ่ายเอลีชรามากแล้ว

และท่านได้ยินถึงเรื่องราวทั้งสี่ที่บุตรชายทั้งสองของท่านกระทำแก่คนอิสราเอล

เห็นว่าเขาเข้าหาหญิงที่ปรนนิบัติอยู่ที่ทางเข้าพลับพลาแห่งชุมนุมด้วย

23 และท่านก็ว่ากล่าวเขาทั้งสองว่า "ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น

เพราะเราได้ยินจากประชาชนทั้งปวงถึงความชั่วซึ่งเจ้ากระทำ

24 ลูกเราเอ๋ย อย่าทำเลย เพราะเรื่องที่เราได้ยินไม่ดีเลย

ลูกทำให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์ทำการละเมิด

25 ถ้ามนุษย์คนใดกระทำผิดต่อมนุษย์ด้วยกัน ผู้นั้นจึงจะวิินิจฉัยให้เขา

แต่ถ้ามนุษย์กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ ใครจะทูลขอเพื่อเขาได้เล่า"

แต่เขาทั้งสองหาได้ฟังเสียงบิดาของเขาไม่

เพราะว่าเป็นนินทาพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะทรงประหารเขาเสีย

26

ฝ่ายกุมารซามูเอลก็เติบโตขึ้นและเป็นที่ชอบมาขึ้นเฉพาะพระเยโฮวาห์และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

27 ครั้นนั้นมีบุรุษของพระเจ้ามาหาเอลี กล่าวแก่ท่านว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า

เราได้เผยเราเองให้แจ้งแก่เรือนบรรพบุรุษเจ้า

เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในอียิปต์ได้บังคับบงคว่าวนของฟาโรห์

28 และเราได้เลือกเขาออกจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดให้เป็นบุโรหิตของเรา

เพื่อจะขึ้นไปถวายที่แท่นบูชาของเรา เพื่อเผาเครื่องหอม เพื่อสวมเอโดฟต่อหน้าเรา

และเราได้มอบบรรดาของที่บูชาด้วยไฟซึ่งคนอิสราเอลนำมาถวายนั้นแก่เรือนบรรพบุรุษของเจ้า

29 เหตุใดเจ้าจึงเหยียบย่ำเครื่องสัตวบูชาของเรา

และของที่เขาถวายตามบัญชาของเราในข้อเสียของเรา

และให้เกียรติแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้าเหนือเรา และกระทำให้ตัวของเจ้าทั้งหลายอ้วนที่

ด้วยส่วนที่ดีที่สุดจากของถวายทุกรายจากอิสราเอลชนชาติของเรา"

30 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงตรัสว่า

เราพูดจริงว่าวงคว่าวนของเจ้าและวงคว่าวนบิดาของเจ้าจะเข้าออกต่อหน้าเราอยู่เป็นนิตย์'

แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประกาศว่า 'ขอให้การนั้นห่างไกลจากเรา เพราะว่าผู้ที่ให้เกียรติแก่เรา

เราจะให้เกียรติ และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเรา ผู้นั้นจะถูกดูหมิ่น

31 ดูเถิด วาเรนั้นจะมาถึงอยู่แล้วที่เราจะตัดแขนของเจ้าออก

และตัดแขนของวงคว่าวนบิดาของเจ้าออก เพื่อจะไม่มีคนชราสักคนเดียวในวงคว่าวนของเจ้า

32 แล้วเจ้าจะเห็นศัตรูในข้อเสียของเรา

คือในความมั่งคั่งทั้งสิ้นที่พระเจ้าจะทรงประทานแก่อิสราเอล

และจะไม่มีคนชราในวงคว่าวนของเจ้าเป็นนิตย์

33 คนของเจ้าซึ่งเรามีได้ตัดขาดเสียจากแท่นบูชาของเราแล้ว จะมีชีวิตอยู่เพื่อทำร้ายดวงตาของเจ้า

และทำให้ใจของเจ้าเศร้าโศก

และบรรดาผลอันเพิ่มพูนในวงคว่าวนของเจ้าจะตายในวัยอันแบ่งบานของเขา

34 และสิ่งนั้นจะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า ซึ่งจะไม่เคยทรงสักบุตรชายทั้งสองของเจ้า

คือโฮฟนีและฟีเนหัส ทั้งสองจะสิ้นชีวิตในวันเดียว

35 และเราจะให้บุโรหิตผู้สืบทอดของเราเกิดขึ้นมา ซึ่งจะกระทำตามสิ่งที่มีอยู่ในจิตใจของเรา

และเราจะสร้างวงคว่าวนมั่นคงให้เขา และเขาจะดำเนินอยู่ต่อหน้าผู้ที่เราเจิมไว้เป็นนิตย์

36 และต่อมาทุกคนที่ยังเหลืออยู่ในวงคว่าวนของเจ้าจะมากกราบไหว้เขาตอจนเเหี่ยยุหนึ่งและชนม

ปังก่อนหนึ่ง และจะกล่าวว่า "ขอท่านกรุดมตั้งข้าพเจ้าไว้ในตำแหน่งบุโรหิตสักทีหนึ่งเถิด

เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับประทานอาหารสักหน่อยหนึ่ง""

Chapter 3

1 ฝ่ายกุมารซามูเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์อยู่ต่อหน้าเอลี

ในสมัยนั้นพระคำรัสของพระเยโฮวาห์มีมาแต่น้อย ไม่มีนิมิตบอญนัก

2 อยู่มาครั้งนั้นเอลีนอนอยู่ในที่นอนของตน ตาของ ท่านเริ่มมืดมัว มองอะไรไม่เห็น

3 ตะเกียงของพระเจ้ายังไม่ดับ ซามูเอลนอนอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์

ที่ที่หีบของพระเจ้าอยู่ที่นั่น

4 พระเยโฮวาห์ทรงเรียกซามูเอลและซามูเอลทูลตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่"

5 เขาจึงวิ่งไปหาเอลีและว่า "ข้าพเจ้าอยู่" ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า" แต่เอลีตอบว่า

"เราไม่ได้เรียกเจ้า จงกลับไปนอนอีก" เขาก็ไปนอน

6 และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกขึ้นอีกว่า "ซามูเอลเอ๋ย" และซามูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอยู่" ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า" แต่เอลีตอบว่า "ลูกเอ๋ย เรามีได้เรียกเจ้า จงนอนอีก"

7 ฝ่ายซามูเอลไม่เลยรู้จักพระเยโฮวาห์ และยังไม่เคยทรงสวดเผงพระคำรัสของพระเยโฮวาห์แก่เขา

8 และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกซามูเอลอีกเป็นครั้งที่สาม ซามูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าอยู่" ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า" แล้วเอลีจึงเพียงรู้ว่พระเยโฮวาห์ทรงเรียกเด็กนั้น

9 เพราะฉะนั้นเอลีจึงพูดกับซามูเอลว่า "จงไปนอนเสียเถิด ถ้าพระองค์ทรงเรียกเจ้า เจ้าจงทูลว่า

พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอพระองค์ตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่"

ซามูเอลจึงกลับไปนอนในที่ของตน

10 และพระเยโฮวาห์เสด็จมาประทับยืนอยู่ ทรงเรียกอย่างครั้งก่อนๆว่า "ซามูเอล ซามูเอลเอ๋ย"

และซามูเอลทูลตอบว่า "ขอตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่"

11 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า "ดูเถิด เราจะทำสิ่งหนึ่งในอิสราเอล

หูของทุกคนผู้ที่ได้ยินจะสั่นทั้งสองข้าง

12 ในวันนั้นเราจะกระทำให้สิ่งสารพัดที่เรากล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่องวงคว่าวนของเอลีให้สำเร็จเสียต์

อเอลี ตั้งแต่นั้นจนถึงที่สุด
13 ดังนั้นเราจึงบอกเขาว่า เราจะลงโทษวงศาคานของเขาเป็นนิตย์ เพราะความชั่วช้าซึ่งเขารู้แล้ว
เพราะบุตรชายทั้งสองของเขาประพฤติเลวร้าย และเขาก็มิได้ห้ามปราม
14 เพราะฉะนั้นเราจึงปฏิญาณต่อวงศาคานของเอลีว่า
ความชั่วช้าของวงศาคานเอลีนั้นจะลงลงเสียด้วยเครื่องสัตวบูชา และของถวายมิได้เป็นนิตย์"
15 ซามูเอลนอนอยู่จนรุ่งเช้า เขาเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
และซามูเอลก็กลัวไม่กล้าบอกนั้มิตดนั้นแก่เอลี
16 เอลีก็เรียกซามูเอลมากล่าวว่า "ซามูเอล บุตรของข้าอัย" และซามูเอลตอบว่า "ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่"
17 และเอลีถามว่า "เรื่องอะไรนะที่พระเยโฮวาห์ทรงบอกเจ้า ซออย่าปิดบังไว้จากเราเลย ถ้าเจ้าปิดบังสิ่งใดไว้จากเราในเรื่องทั้งนั้นที่พระองค์ทรงบอกแก่เจ้าก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษเจ้าและยังหนักกว่า"
18 ดังนั้นซามูเอลจึงบอกทุกอย่างแก่เอลี ไม่ได้ปิดบังอะไรไว้จากท่านเลย และเอลีว่า
"คือพระเยโฮวาห์เอง ขอพระองค์ทรงกระทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด"
19 และซามูเอลก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน
มิให้วาจาทรงของท่านตกไปเปล่าแต่สักคำเดียว
20 และชนอิสราเอลทั้งปวง ตั้งแต่นั้นถึงเบเนเออร์เซบาก็ทราบว่
ซามูเอลได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์
21 และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏอีกที่สิโลห์
เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงพระองค์แก่ซามูเอลที่สิโลห์ โดยพระคำรัสของพระเยโฮวาห์

Chapter 4

1 และถ้อยคำของซามูเอลมาถึงคนอิสราเอลทั้งปวง
ฝ่ายคนอิสราเอลได้ยกกองทัพออกไปสู่รบกับคนฟิลิสเตีย ได้ตั้งค่ายอยู่ข้างเบเนเมเชอร์
และคนฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ในเอเฟก
2 คนฟิลิสเตียได้จัดพลเป็นแนวเข้าต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อสงครามได้ขยายวงออกไป
อิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟิลิสเตีย ผู้ใดฆ่าคนเสียประมาณสี่พันคนในสนามรบ
3 และเมื่อกองทัพล้มมาสู่ค่าย พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กล่าวว่า
"ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงให้เราพ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟิลิสเตียในวันนี้
ขอเราไปนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์มาไว้ที่มาจากเมืองสิโลห์เถิด
เพื่อว่าหีบนั้นจะมากำตามกลางเราและจะช่วยให้พ้นจากมือศัตรูของเรา"
4 เขาจึงได้คนไปที่เมืองสิโลห์ เพื่อว่าหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา
ผู้ประทับระหว่างพวกเรูบ มาจากสิโลห์ บุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัส
ก็อยู่กับหีบพันธสัญญาแห่งพระเจ้านั้น
5 เมื่อหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว
คนอิสราเอลทั้งส้นก็ให้ร้องเสียงดังจนแผ่นดินก้องไปด้วยเสียงนั้น
6 และเมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินเสียงให้ร้องดังเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า
"เสียงให้ร้องอีกที่ครึกโครมในค่ายของคนอิสราเอลนั้นหมายความว่าอะไรกัน"
และเขาทราบว่หีบแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว
7 คนฟิลิสเตียก็กลัวเพราะเขากล่าวว่า "พระเจ้าได้เสด็จมาในค่ายแล้ว" และเขากล่าวว่า
"วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะแต่ก่อนไม่เคยเกิดเรื่องอย่างนี้เลย
8 วิบัติแก่เราทั้งหลาย ใครจะช่วยเราให้พ้นจากพระหัตถ์ของมรดาพระอันทรงฤทธาณาพณีได้
พระเหล่านั้นเป็นผู้ที่ฆ่าฟันชาวอียิปต์ด้วยกบิย์พิณนาฆชนิดในถิ่นทุรกันดาร
9 โอ คนฟิลิสเตียเอ๋ย จงกล่าวหาญเถิด จงกระทำตัวเป็นลูกผู้ชาย
เพื่อว่าเราจะไม่เป็นทาสของคนอิสราู ดังที่เขาดเคยเป็นทาสเจ้า
จงกระทำตัวให้เป็นลูกผู้ชายและเข้ารบ"
10 เพราะฉะนั้นคนฟิลิสเตียจึงสู้รบและอิสราเอลก็พ่ายแพ้ ต่างก็หนีไปยังถิ่นที่ของตน
ครั้งนั้นมีการฆ่าฟันกันมาก เพราะทหารราบของอิสราเอลตายเสียสามหมื่นคน
11 และหีบแห่งพระเจาก็ถูกยัดไป และบุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ถูกฆ่าตาย
12 ผู้ชายคนเบเนยามีนคนหนึ่งวิ่งไปจากแนวรบมาถึงสิโลห์ในวันเดียวกัน
เสื้อผ่าขาดและดินก็อยู่บนศีรษะของเขา
13 เมื่อเขมาถึงนั้น ดูเถิด เอลีอยู่บนที่นั่งข้างถนนคอยเฝ้าอยู่
เพราะจิตใจของท่านหวนด้วยเรื่องหีบแห่งพระเจ้า และเมื่อชายคนนั้นเข้ามาในเมืองและบอกข่าว
ชาวเมืองทั้งส้นก็ร้องขึ้น
14 เมื่อเอลีได้ยินเสียงร้องเช่นนั้นก็ถามว่า "นั่นเสียงอะไรกัน โกลาหล"
แล้วชายคนนั้นก็รีบเข้ามาบอกเอลี
15 ฝ่ายเอลีมีอายุเก้าสิบแปดปี ตาของท่านมืดมัว มองอะไรไม่เห็น
16 ชายคนนั้นบอกเอลีว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนที่มาจากแนวรบ ข้าพเจ้าหนีมาจากแนวรบวันนี้"
เอลีก็ถามว่า "ลูกเอ๋ย เป็นอย่างไรบ้าง"
17 ผู้ที่ส่งข่าวนั้นก็ตอบว่า "อิสราเอลได้หนีไปต่อหน้าต่อตาคนฟิลิสเตียไปแล้ว
มีการฆ่าฟันกันมากท่ามกลางประชาชน บุตรชายทั้งสองของท่าน คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ตาย
และหีบแห่งพระเจ้าถูกยัดไปเสีย"
18 ต่อมาเมื่อเขากล่าวถึงหีบแห่งพระเจ้า เอลีก็หายหลังจากที่นั่งที่อยู่ข้างประตู คอของท่านก็หัก
และท่านสิ้นชีวิตแล้ว เพราะท่านชรามากและตัวก็หนัก ท่านได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่สี่สิบปี
19 ฝ่ายบุตรสะโลห์ของท่าน คือกรรยาของฟีเนหัสมีครรภ์กำลังจะคลอดบุตร
และเมื่อนางได้ยินข่าวว่า เขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และพ่อมัวและสามีของนางก็สิ้นชีวิต
นางก็โหมตัวลงและคลอดบุตร เพราะความเจ็บปวดบังเกิดขึ้นแก่นาง
20 เมื่อนางกำลังจะตายนั้น พวกผู้หญิงที่เฝ้านางอยู่ได้บอกนางว่า "อย่ากลัวเลย
เพราะเจ้าคลอดลูกผู้ชายคนหนึ่ง" แต่นางไม่ตอบไม่ฟัง
21 นางให้ชื่อเด็กนั้นว่า อิกาโบด กล่าวว่า "ส่งราศีปรากฏไปจากอิสราเอลแล้ว"
เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และเพราะเรื่องพ่อมัวและสามีของนาง
22 และนางกล่าวว่า "ส่งราศีได้ปรากฏจากอิสราเอลแล้ว เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป"

Chapter 5

1 คนฟิลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าและนำไปจากเบเนเมเชอร์ถึงเมืองอัสโดด
2 เมื่อคนฟิลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าไปนั้น เขานำเข้าไปไว้ในนิเวศของพระดาโกน
และวางไว้ข้างพระดาโกน
3 และเมื่อประชาชนชาวอัสโดดตื่นเข้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด
พระดาโกนได้ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์
เขาทั้งหลายจึงยกพระดาโกนขึ้นตั้งไว้ในที่เดิม
4 แต่เมื่อเขาทั้งหลายตื่นเข้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด
พระดาโกนก็ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์
เศียรของพระดาโกนและฝ่ามือทั้งสองก็ถูกตัดออกอยู่ที่ธรณีประตู เหลืออยู่แต่ลำตัวพระดาโกน
5 เพราะเหตุนี้เองปุโรหิตของพระดาโกนและผู้ที่เกี่ยวข้องไปไปในนิเวศของพระดาโกน
จึงไม่เหยียบธรณีประตูนิเวศพระดาโกนที่เมืองอัสโดดจนถึงทุกวันนี้
6 พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือประชาชนอัสโดดอย่างหนัก
พระองค์ทรงทำลายเขาและทรงเหยียนเขาด้วยโรคติดต่อทางารขึ้นรุนแรง
ทั้งชาวอัสโดดและเขตแดนของชาวเมืองนั้น
7 และเมื่อชาวเมืองอัสโดดเห็นอย่างนั้น เขาทั้งหลายกล่าวว่า
"อย่าให้หีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอยู่กับเราเลย เพราะว่าพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือเรา
และเหนือพระดาโกนพระของเราอย่างหนัก"
8 เขาจึงได้คนไปเรียกประชุมเจ้านายทั้งส้นของฟิลิสเตีย และกล่าวว่า
"เราจะกระทำอะไรกับหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลดี" เขาทั้งหลายตอบว่า
"ให้เรานำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอ้อมไปยังเมืองกัท"
เพราะฉะนั้นเขาจึงนำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปที่นั่น
9 แต่เมื่อเขาทั้งหลายนำหีบอ้อมไปเมืองนั้นแล้ว
พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้เมืองนั้นทรงทำให้เกิดการทลายอย่างหนัก
และทรงเหยียนชาวเมืองนั้นทั้งเด็กและผู้ใหญ่
คือให้เกิดโรคติดต่อทางารขึ้นรุนแรงขึ้นที่ส่วนลับของเขาทั้งหลาย
10 เขาจึงส่งหีบแห่งพระเจ้าไปยังเมืองเอโครน และอยู่มาเมื่อหีบแห่งพระเจ้ามาถึงเมืองเอโครน
ชาวเมืองเอโครนร้องว่า "เขาได้นำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลมาให้เรา
เพื่อจะสำราและประชาชนของเราเสีย"
11 เพราะฉะนั้นเขาจึงส่งคนไปให้เรียกประชุมเจ้านายทั้งหมดของคนฟิลิสเตีย และกล่าวว่า
"จงส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปเสียให้หีบนั้นกลับไปยังที่เดิม
เพื่อหีบนั้นจะไม่ได้สำราเราหรือประชาชนของเราเสีย"
เพราะว่ามีการทำลายอย่างน่ากลัวตายแพร่ไปทั่วเมืองนั้น
พระหัตถ์ของพระเจ้าก็อยู่ที่นั่นอย่างหนัก
12 คนที่ไม่ตายก็เป็นโรคติดต่อทางารขึ้นรุนแรง และเสียงร้องของชาวเมืองนั้นก็ขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์

Chapter 6

1 หีบแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ในถิ่นคนฟิลิสเตียเจ็ดเดือน
2 คนฟิลิสเตียก็เสียพวกปุโรหิตและพวกโหรมา กล่าวว่
"เราจะกระทำอย่างไรกับหีบแห่งพระเยโฮวาห์ดี ขอออกเราว่าจะส่งหีบไปยังที่เดิมด้วยอะไรดี"
3 เขาทั้งหลายตอบว่า "ถ้าท่านทั้งหลายจะส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไป ก็อย่าส่งไปเปล่า
ถึงอย่างไรก็ขอส่งเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไปด้วย แล้วท่านทั้งหลายจะหายโรค
และท่านทั้งหลายจะทราบด้วยว่า เหตุใดพระหัตถ์นี้จึงไม่หนีไปเสียจากท่าน"
4 และเขากล่าวว่า "จัดอะไรเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเล่า ที่เราจะต้องถวายให้พระองค์"
เขาทั้งหลายตอบว่า "ลูกโรคติดต่อทางารขึ้นรุนแรงทองคำลูกกับหนูทองคำห้าตัว
ตามจำนวนเจ้านายแห่งคนฟิลิสเตีย
เพราะว่าโรคอย่างเดียวกันนั้นติดต่อท่านทั้งหลายและเจ้านายด้วย
5
เพราะฉะนั้นท่านต้องทำรูปโรคติดต่อทางารขึ้นรุนแรงของท่านและรูปหนูของท่านซึ่งทำลายแผ่นดิน
และท่านทั้งหลายจงถวายส่งราศีแด่พระเจ้าของอิสราเอล
ชะรอยพระองค์จะทรงเบาพระหัตถ์ของพระองค์จากท่านทั้งหลาย
ทั้งจากพระของท่านและแผ่นดินของท่าน
6 หากไม่ท่านจึงกระทำให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างที่เขาอียิปต์และฟาริห์ได้กระทำจิตใจ
ของเขาให้แข็งกระด้างนั้น เมื่อพระองค์ทรงกระทำเหตุการณ์ผู้เขาทั้งหลายแล้ว
เขาทั้งหลายก็ต้องปล่อยให้ประชาชนไปมีผีหรือ แล้วเขาทั้งหลายก็จากไป
7 บัดนี้จงเตรียมเกวียนใหม่เล่มหนึ่งมาเทียมเข้ากับแม่มัวคู่หนึ่งซึ่งยังไม่เคยเข้าเทียมแอกเลย
จงเอาแม่มัวมาเทียมเกวียนแล้วพรากรูกูของมันกลับไปบ้านเสียให้พ้นจากมัน
8 จงนำหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาวางไว้บนเกวียน
และวางเครื่องทองคำซึ่งท่านทั้งหลายถวายให้พระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไว้ในหีบข้างๆ
แล้วก็ปล่อยให้มันไป
9 และคอยดู ถ้าไปตามทางถึงแผ่นดินของมันเป็นเอง คือทางไปเมืองเบธเซเมช
พระองค์ก็เป็นผู้ทรงให้เกิดความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงนี้แก่เรา ถ้าไม่เช่นนั้น
เราจะได้ทราบว่ทำไมพระหัตถ์ของพระองค์ที่กระทำต่อเรา เป็นโอกาสที่บังเอิญเกิดขึ้นแก่เราเอง"
10 คนเหล่านั้นก็กระทำตาม น้าเอาแม่มัวคู่หนึ่งเทียมเข้ากับเกวียน แล้วส่งลูกูของมันไว้ที่บ้าน
11 และเขาก็วางหีบแห่งพระเยโฮวาห์ไว้บนเกวียนพร้อมกับหีบหนูทองคำและรูปโรคติดต่อทางารขึ้น
รุนแรงของเขา
12 แม่มัวก็เดินตรงไปตามทางที่ไปเมืองเบธเซเมช ไปตามทางหลวง
เดินพลางร้องพลงไม่เลี้ยวขวาหรือเลี้ยวซ้าย
และบรรดาเจ้านายแห่งคนฟิลิสเตียก็ตามมันไปจนถึงพรมแดนเมืองเบธเซเมช
13 ฝ่ายชาวเมืองเบธเซเมชกำลังเกี่ยวข้าวสาโลอยู่ทุบเขา และเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นและเห็นหีบ
เขาก็สิ้นสมยินดีที่ได้เห็น

14 เกวียนนั้นได้เข้ามาในนาของโยชูวาชาวเบธเซเมชและหยุดอยู่ที่นั่น
มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขาจึงผ่าไม้เกวียนเป็นฟืน
และเอาแม้ว่าเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์
15 และคนเลวก็เชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ลง และหีบที่อยู่ต่างๆซึ่งมีเครื่องทองคำ
วางไว้บนก้อนหินใหญ่นั้น
และชาวเบธเซเมชก็ถวายเครื่องเผาบูชาและถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้น
16 และเมื่อเจ้านายทั้งหลายของคนที่ลิสเตียได้เห็นแล้วเขาก็กลับไปยังเมืองเอโครนในวันนั้น
17 ต่อไปนี่เป็นรูปรีตีสถางทางขึ้นร่นแรงทองคำซึ่งคนฟิลิสเตียถวายเป็นเครื่องบูชาใถ่การละเมิด
ถวายแด่พระเยโฮวาห์ รูปหนึ่งสำหรับเมืองอัสโดด เมืองกาซารูปหนึ่ง เมืองอัสเคโลนรูปหนึ่ง
เมืองกัทรูปหนึ่ง เมืองเอโครนรูปหนึ่ง
18 รูปหนูทองคำก็เช่นเดียวกัน ตามจำนวนเมืองของฟิลิสเตียที่เป็นเมืองของเจ้านายทั้งหลาย
ทั้งเมืองที่มีป้อมปราการและชนบทที่ไม่มีกำแพงเมือง จนถึงหินก้อนใหญ่แห่งอาเบล
ซึ่งชาวหีบของพระเยโฮวาห์ลงวันนั้น หินนั้นก็ยังอยู่จนทุกวันนี้
ที่ในทุ่งนาของโยชูวาชาวเบธเซเมช
19 พระองค์จึงทรงประหารชาวเบธเซเมช เพราะว่าเขาทั้งหลายได้มองข้างในหีบแห่งพระเยโฮวาห์
พระองค์ได้ทรงประหารเสียห้าหมื่นจิตสืบคน และประชาชนก็ไว้ทุกข์
เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงประหารประชาชนเสียเป็นอันมาก
20 แล้วชาวเบธเซเมชจึงกล่าวว่า
"ผู้ใดสามารถยื่นอุทิศต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบริสุทธิองค์นี้ได้
พระองค์จะเสด็จไปจากเราไปหาผู้ใดดี"
21 ดังนั้นเขาจึงส่งผู้สื่อสารไปยังชาวเมืองจิริยาห์เยอาริมกล่าวว่า
"คนฟิลิสเตียได้กินหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาแล้ว ขอลงมาเชิญหีบขึ้นไปยังอยู่กับท่านเถิด"

Chapter 7

1 ชาวจิริยาห์เยอาริมได้มาเชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นไปถึงเรือนของอาบินาดับซึ่งอยู่บนเนินเขา
และเขาทั้งหลายก็ชำระเอลอาซาร์บุตรชายของเขาให้บริสุทธิ์เพื่อให้อูเลห์หีบแห่งพระเยโฮวาห์
2 อยู่มาบัดนี้แต่นั้นที่หีบนั้นอยู่ที่จิริยาห์เยอาริมก็เป็นเวลาช้านานตั้งยี่สิบปี
และบรรดาว่าคำอธิสาเอลทั้งสิ้นก็กล่าวถวายถึงพระเยโฮวาห์
3 แล้วซามูเอลพูดกับว่าคำอธิสาเอลทั้งสิ้นว่า
"ถ้าท่านทั้งหลายจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน
จงทิ้งพระด่างดำและพระอัฐหาโรหิเสียจากท่ามกลางท่านทั้งหลาย
และเตรียมใจของท่านให้ตรงต่อพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติแต่พระองค์เท่านั้น
พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากมือของคนที่ลิสเตีย"
4 คนอธิสาเอลจึงทิ้งพระบาอัลและพระอัฐหาโรหิ
และเขาทั้งหลายปรนนิบัติแต่พระเยโฮวาห์เท่านั้น
5 แล้วซามูเอลกล่าวว่า
"จงประชุมคนอธิสาเอลทั้งสิ้นที่เมืองมิสปาห์และข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน"
6 เขาทั้งหลายจึงประชุมกันที่มิสปาห์ และตั้งน้ำมาเทออกถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
และอดอาหารในวันนั้นและกล่าวว่านี่ว่า "เราทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์"
และซามูเอลก็วินิจฉัยคนอธิสาเอลที่เมืองมิสปาห์
7 เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินว่าคนอธิสาเอลได้ประชุมกันที่เมืองมิสปาห์
เจ้านายแห่งฟิลิสเตียก็ยกขึ้นไปต่อสู้กับอธิสาเอล
และเมื่อคนอธิสาเอลได้ยินเช่นนั้นเขาก็กลัวคนฟิลิสเตีย
8 และคนอธิสาเอลร้องต่อซามูเอลว่า
"อย่าหาเหตุร้องทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเราทั้งหลาย
เพื่อขอพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของคนที่ลิสเตีย"
9 ซามูเอลก็เอาลูกแกะอ่อนที่ยังกินนมอยู่ตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาทั้งตัวแด่พระเยโฮวาห์
และซามูเอลร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เพื่อคนอธิสาเอล และพระเยโฮวาห์ทรงสดับท่าน
10 ขณะที่ซามูเอลถวายเครื่องเผาบูชาอยู่นั้น คนฟิลิสเตียก็เข้ามาใกล้จะสู้รบกับอธิสาเอล
แต่พระเยโฮวาห์ทรงให้ฟ้าร้องเสียงดังขึ้นแก่ในวันนั้นสู้กับคนที่ลิสเตีย
กระทำให้คนที่ลิสเตียสับสนอลหม่าน จึงพ่ายแพ้แก่อธิสาเอล
11 คนอธิสาเอลก็ออกจากมิสปาห์ติดตามคนฟิลิสเตียและฆ่าฟันเขา จนถึงเมืองเบธลาร์
12 แล้วซามูเอลก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้ระหว่างมิสปาห์และเสน เรียกชื่อศิลานั้นว่า เอเบเนเอซอร์
เพราะท่านกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพวกเราจนบัดนี้"
13 ดังนั้นคนฟิลิสเตียจึงพ่ายแพ้ไม่เข้ามาในดินแดนอธิสาเอลอีก
และพระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้คนฟิลิสเตียตลอดชีวิตของซามูเอล
14 หัวเมืองที่คนฟิลิสเตียได้ยึดไปจากอธิสาเอลนั้น ก็ได้กลับคืนมายังอธิสาเอล ตั้งแต่เมืองเอโคร
จนถึงเมืองกัทและอธิสาเอลก็ได้ตีดินแดนของหัวเมืองเหล่านี้คืนมาจากมือของคนที่ลิสเตีย
ครั้งนั้นมีสันติภาพระหว่างอธิสาเอลและคนอาโมไรต์ด้วย
15 ซามูเอลได้วินิจฉัยคนอธิสาเอลอยู่ตลอดชีวิตของท่าน
16 และท่านก็เที่ยวไปโดยรอบทุกปีเป็นประจํา ไปถึงเมืองเบธเอล กิลกาล และมิสปาห์
และท่านก็วินิจฉัยคนอธิสาเอลในบรรดาเมืองเหล่านั้น
17 แล้วท่านจะกลับมายังเมืองรามห์ เพราะว่าบ้านของท่านอยู่ที่นั่น
ท่านก็วินิจฉัยคนอธิสาเอลที่นั่นด้วย ท่านได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น

Chapter 8

1 อยู่มาเมื่อซามูเอลแก่แล้ว ท่านได้ตั้งพวกบุตรชายของท่านให้วินิจฉัยอธิสาเอล
2 บุตรหัวปีของท่านชื่อโฮเอล และคนที่สองชื่ออาบิยาห์ ทั้งสองเป็นผู้วินิจฉัยในเมืองเนเออร์เซบา
3 แต่บุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน ได้เลยไปหากำไร
เขาปรนินบนและบิดเบือนความยุติธรรมเสีย
4 และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของอธิสาเอลก็พากันมาหาซามูเอลที่เมืองรามห์

5 และเรียนท่านว่า "ดูเถิด ท่านชราแล้ว และบุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน
บัดนี้ขอท่านได้กำหนดตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกเราอย่างประชาชนทั้งหลายเถิด"
6 แต่เมื่อเขาพูดว่า "ขอตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยเราทั้งหลาย" ก็กระทำให้ซามูเอลไม่พอใจ
และซามูเอลได้ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์
7 และพระเยโฮวาห์ทรงตอบซามูเอลว่า
"จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องทั้งสิ้นที่เขาทั้งหลายขอต่อเจ้า เพราะว่าเรามีได้ละทั้งเจ้า
แต่เขาทั้งหลายได้ละทั้งเรา ไม่ให้เราครอบครองเหนือเขา
8 ตามการกระทำทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำตั้งแต่วันที่เรานำเขาออกมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้
คือเขาได้ละทั้งเราและปรนนิบัติพระอื่น เขาจึงกระทำเช่นเดียวกันต่อเจ้าด้วย
9 เหตุฉะนั้นบัดนี้จงฟังเสียงของเขา ขอแต่งตั้งคอยทักท้วงเขา
และสำแดงให้ทราบถึงวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่ครอบครองเขาทั้งหลาย"
10 ซามูเอลจึงเอาพระดรัสทั้งสี่ของพระเยโฮวาห์มาบอกกล่าวแก่ประชาชนผู้ร้องขอให้ท่านตั้ง
กษัตริย์
11 ท่านกล่าวว่า "นี่เป็นวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่ครอบครองเหนือเจ้า
กษัตริย์จะเกณฑ์บุตรชายทั้งหลายของเจ้าและกำหนดให้ประจำรถรบ และให้เป็นพลม้า
และให้วังหนักรถรบของพระองค์
12 แล้วพระองค์จะตั้งเขาให้เป็นนายพัน นายหำสิบของพระองค์
ให้บางคนไถ่ดินของพระองค์และเกี้ยวตัว และทำศัสตราวุธ และเครื่องใช้ของรถรบ
13 พระองค์จะนำบุตรสาวของเจ้าไปเป็นผู้ปรุงเครื่องหอม ทำครัวและปิ้งขนม
14 พระองค์จะเอาเขา สวณอู่นและสวนมะกอกเทศที่ดีที่สุดของเจ้าให้แก่ข้าราชการของพระองค์
15 พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของพืชผลและผลอู่นของท่านให้แก่มหาดเล็กและข้าราชการของพระ
องค์
16 พระองค์จะเอาคนใช้ผู้ชายและคนใช้ผู้หญิง และคนหนุ่มๆที่ดีที่สุดในของท่าน
และลาของท่านให้ไปทำงานของพระองค์
17 พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของฝูงสัตว์ของท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นทาสของพระองค์
18 ในวันนั้นท่านจะร้องทุกข์เพราะกษัตริย์ของท่าน ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้เลือกนั้น
แต่พระเยโฮวาห์จะไม่สดับท่านในวันนั้น"
19 แต่ประชาชนปฏิเสธไม่เชื่อฟังเสียงของซามูเอล เขาทั้งหลายกล่าวว่า "เราไม่ยอม
แต่เราจะต้องมีกษัตริย์ปกครองเรา
20 เพื่อเราจะเป็นเหมือนประชาชนทั้งหลายด้วย และเพื่อกษัตริย์ของเราจะวินิจฉัยเรา
และนำหน้าเราไปและรบศึกให้เรา"
21 และเมื่อซามูเอลได้ยินถ้อยคำทั้งสิ้นของประชาชน ท่านก็นำไปทูลพระเยโฮวาห์ให้ทรงทราบ
22 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า "จงฟังเสียงของเขาทั้งหลายเถิด
และจงตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งให้เขา" แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่คนอธิสาเอลว่า
"ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน"

Chapter 9

1 มีชายคนหนึ่งคนเบนยามินชื่ออีซัร บุตรชายของอาบีเอล ผู้เป็นบุตรชายของเศโรร์
บุตรชายของเบโคร์ห์ บุตรชายของอาบิยาห์ คนเบนยามิน เป็นคนร่ำรวย
2 ท่านมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อซาอูล เป็นคนหนุ่มที่ดีที่สุดในรูปงาม
ไม่มีชายคนใดในหมู่คนอธิสาเอลที่จะงามกว่าเขา เขาสูงกว่าประชาชนทั้งหลายตั้งแต่บัดนั้นไป
3 ฝ่ายผู้เฒ่าของคิซบิดของซาอูลหายไประไป คิซจึงกล่าวแก่ซาอูลบุตรชายของตนว่า
"ลูกขึ้นเอาคนใช้คนหนึ่งไปกับเจ้า เพื่อไปหา"
4 เขาทั้งสองก็ผ่านแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ผ่านข้ามแผ่นดินซาลิสา เขาหาไม่พบ
เขาก็ผ่านข้ามแผ่นดินซาลิสม แต่หาไม่อยู่ที่นั่น แล้วเขาผ่านข้ามแผ่นดินของคนเบนยามิน
แต่ก็หาไม่พบ
5 เมื่อเขามาถึงแผ่นดินสุฟ ซาอูลจึงพูดกับคนใช้ผู้ซึ่งอยู่กับท่านว่า "มาเถิด ให้เรากลับไป
เกรงว่าบิดาของข้าจะเลิกจ้างเราแล้ว และมาร้อนใจด้วยเรื่องของเรา"
6 แต่คนใช้ตอบท่านว่า "ดูเถิด มีคนของพระเจ้าคนหนึ่งในเมืองนี้ เป็นคนที่เขานับถือกันมาก
สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นเป็นไปตามที่กล่าวนั้นทุกอย่าง ขอให้เราไปที่นั่น
ชะรอยท่านจะบอกเราถึงทางซึ่งเราควรดำเนิน"
7 แล้วซาอูลพูดกับคนใช้ของท่านว่า "แต่ดูเถิด ถ้าเราไปเราจะเอาอะไรไปให้ชายผู้นั้น
เพราะชนมเ่งในยามของเราทั้งหมดแล้ว เราไม่มีของขวัญที่จะนำไปให้แก่คนของพระเจ้า
เรามีอะไรบ้าง"
8 คนใช้ตอบซาอูลอีกว่า "ดูเถิด
ผมมีเงินอยู่หนึ่งเสี้ยวซเซลและผมจะให้แก่คนของพระเจ้าเพื่อจะบอกหนทางให้แก่เรา"
9 (ในอธิสาเอลสมัยเดิม เมื่อคนใดจะไปทูลถามพระเจ้า เขากล่าวว่า "มาเถิด
ให้เราไปหาผู้ทำนายกัน" เพราะผู้ที่ในสมัยนี้เราเรียกว่าผู้พยากรณ์นั้น
ในสมัยเดิมเขาเรียกว่าผู้ทำนาย)
10 และซาอูลจึงพูดกับคนใช้ของท่านว่า "พูดสินีมาให้เราไปกันเถิด"
เขาทั้งสองขึ้นไปในเมืองซึ่งคนของพระเจ้าอยู่
11 ขณะเมื่อเขาขึ้นภูเขาย่างเมืองนั้น เขาพบพวกผู้หญิงสาวออกมาตักน้ำ จึงถามว่า
"ผู้ทำนายอยู่ที่นี้หรือ"
12 เธอทั้งหลายตอบว่า "อยู่ที่นี่ ดูเถิด ท่านเพิ่งขึ้นหน้าท่านไป จงรีบขึ้นเถิด
ท่านเพิ่งมาในเมืองเมื่อที่นี่ เพราะว่ามีประชาชนทำการถวายสัตวบูชา ณ ปุชนียสถานสูง
13 พอท่านทั้งสองเข้าไปถึงในเมือง ท่านทั้งสองจะพบ ก่อนที่ผู้ทำนายขึ้นไปรับประทานอาหาร ณ
ปุชนียสถานสูง เพราะว่าประชาชนจะไม่รับประทานจนกว่าท่านจะมาถึง
เพราะท่านจะต้องมาถวายพรแก่เครื่องสัตวบูชา ภายหลังผู้ที่ได้รับเชิญจึงรับประทาน
บัดนี้จึงขึ้นไปเถิด ท่านทั้งสองจะพบที่นี่"
14 เขาทั้งสองก็ขึ้นไปยังเมืองนั้น ขณะเมื่อเขาเข้าไปในเมือง ดูเถิด
ซามูเอลกำลังเดินออกมาตรงหน้าเขาทั้งสอง จะขึ้นไปยังปุชนียสถานสูงนั้น
15 พระเยโฮวาห์ได้ตรัสในหูของซามูเอลแล้วในวันก่อนวันที่ซาอูลมาถึงว่า

16 "พรุ่งนี้เวลาประมาณเท่านี้ เราจะส่งชายผู้หนึ่งซึ่งมาจากดินแดนเบนยามิน เจ้าจรงเิมเข้าไปเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา เขาจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือคนฟิลิสเตีย เพราะเราได้มองดูประชาชนของเราแล้ว ด้วยเสียงร้องทุกข์ของเขามาถึงเรา"

17 เมื่อซามูลเห็นซาอูลแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงบอกท่านว่า "ดูเถิด นี่เป็นชายคนที่เราได้พูดกับเจ้าแล้วนั้น เขาเป็นผู้ที่จะปกครองเหนือประชาชนของเรา"

18 แล้วซาอูลก็เข้ามาใกล้ซามูลเพื่อที่จะประดูและกล่าวว่า "ขอบอกข้าพเจ้าหน่อยว่า บ้านของผู้ทำนายอยู่ที่ไหน"

19 ซามูลตอบซาอูลว่า "ฉันเป็นผู้ทำนาย จึงเดินขึ้นหน้าฉันไปยังปฐมนิสถานสูงนั้น เพราะในวันนี้ท่านจะรับประทานอาหารกับฉัน และพรุ่งนี้เช้าฉันจึงจะให้ท่านไป และฉันจะบอกทุกอย่างที่ซึ่งอยู่ในใจของท่านแก่ท่าน"

20 ส่วนเรื่องลาของท่านที่ขายไปสามวันแล้วนั้น อยู่เอาใจใส่เลย เพราะเขาพบแล้ว ความปรารถนาของคนอิสราเอลนั้นมุ่งหมายเอาใครเล่า ไม่ใช่ว่าท่านและวงศาท่านทั้งสิ้นของบิดาท่านดอกหรือ"

21 ซาอูลตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้คนเบนยามินดอกหรือ เป็นตระกูลเล็กน้อยที่สุดในอิสราเอล และครอบครัวของข้าพเจ้าไม่ได้ครอบครัวที่ด้อยที่สุดในตระกูลเบนยามินดอกหรือ ทำไมท่านจึงพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้เล่า"

22 แล้วซามูลก็พาซาอูลกับคนใช้ของท่านเข้าไปในท้องโรงให้มันในตอนต้นที่นึ่งสำหรับผู้ที่รับเชิญ ซึ่งมีประมาณสามสิบคน

23 และซามูลพูดกับคนครัวว่า "จงนำส่วนที่นึ่งได้มอบให้ ซึ่งฉันบอกว่า 'เก็บไว้ต่างหาก' นั้นมา"

24 คนครัวจึงนำเอาส่วนขาและส่วนบนนั้นมาวางไว้ที่ข้างหน้าซาอูล และซามูลกล่าวว่า "ดูเถิด สิ่งที่ได้เก็บไว้ก็วางอยู่ต่อหน้าท่าน จงรับประทานเถิด เพราะว่าเป็นไว้ให้แก่ท่านจนถึงหัวโองที่กาหนดไว้ ตั้งแต่ฉันกล่าวว่า 'ฉันได้เชิญประธาชนมาแล้ว'" ซาอูลจึงรับประทานกับซามูลในวันนั้น

25 และเมื่อเขาทั้งหลายลงมาจากปฐมนิสถานสูงเข้ามาในเมือง ซามูลสนทนากับซาอูลบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน

26 และเขาทั้งสองตื่นแต่เช้าตรู่ และอยู่มาเมื่อสว่างแล้ว ซามูลก็เรียกซาอูลผู้อยู่บนดาดฟ้าว่า "จงลุกขึ้นเถิด เพื่อฉันจะส่งท่านไปตามทางของท่าน" ซาอูลก็ลุกขึ้น ท่านทั้งสองก็เดินออกไปที่ถนน ทั้งท่านและซามูล

27 เมื่อเขาทั้งหลายกำลังลงมาที่สนามเมือง ซามูลจึงพูดกับซาอูลว่า "จงบอกฉันใต้ไผ่เดินล่วงหน้าเราไปก่อน (และเขาก็เดินพันไป) ท่านจงหยุดที่นี่ก่อน เพื่อฉันจะได้แจ้งพระดำรัสของพระเจ้าให้ท่านทราบ"

Chapter 10

1 แล้วซามูลก็หยิบขวดน้ำมันเทลงบนศีรษะของซาอูล และจับท่านแล้วกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเจิมท่านไว้ให้เป็นเจ้านายเหนือมรดกของพระองค์แล้วมิใช่หรือ

2 เมื่อท่านจากฉันไปในวันนี้ ท่านจะพบชายสองคนริมที่ฝั่งศพของนางราเชลในเขตแดนเบนยามินที่เศลซำห์ และเขาทั้งสองจะบอกท่านว่า 'ลาซึ่งท่านไปหาฉันพบแล้ว ดูเถิด บัดนี้บิดาของท่านเลิกกังวลเรื่องลาแล้ว และร่อนใจเรื่องของท่าน' กล่าวว่ "เราจะทำอะไรเรื่องบุตรชายของเราดี"

3 และท่านจะเดินเลยที่นั่นไปถึงที่ราบตำบลโทบาร์ ที่นั้นชายสามคนซึ่งกำลังขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าที่เบธเอลจะพบท่าน คนหนึ่งอุ้มลูกและสามตัว อีกคนหนึ่งถือขนมปังสามก้อน และอีกคนหนึ่งถือถุงหนังน้ำองุ่นหนึ่ง

4 เขาทั้งหลายจะลำนับท่านและมอบขนมปังให้ท่านสองก้อน ซึ่งท่านจะรับจากมือของเขา

5 ต่อจากนั้นท่านจะมาถึงภูเขของพระเจ้า ที่นั่นมีกองทหารรักษาการของจนฟิลิสเตีย อยู่มาเมื่อท่านมาถึงเมืองนั้น ท่านจะพบผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งกำลังลงมาจากปฐมนิสถานสูง ถัดไปใหญ่ ารามะนา ปี พิณเสกดู นำนามมา กำลังพยากรณ์เรียกมา

6 แล้วพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาสถิตกับท่าน และท่านจะพยากรณ์กับคนเหล่านั้น เปลี่ยนเป็นคนละคน

7 เมื่อหมายสำคัญเหล่านี้เกิดแก่ท่านแล้ว จงกระทำอะไรตามแต่มีโอกาสดเกิด เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน

8 และท่านจงลงไปทีที่กิลกาลก่อนนั้น และดูเถิด ฉันจะลงมาหาท่านเพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา และถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชา ท่านจงคอยอยู่ที่นั่นเจ็ดวันจนฉันมาหาท่าน และสำแดงแก่ท่านว่าท่านควรจะทำอะไร"

9 เมื่อซาอูลหันกลับไปจะจากซามูล พระเจ้าทรงประทานจิตให้อีกอย่างหนึ่งแก่ท่าน และหมายสำคัญเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นในวันนั้น

10 เมื่อเขาทั้งสองมาถึงภูเขานั้น ดูเถิด ผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งพบกับท่าน และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับท่าน และท่านก็พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา

11 และต่อมาเมื่อคนทั้งหลายที่รู้จักท่านมาก่อนเห็นว่า ดูเถิด ท่านพยากรณ์อยู่กับพวกผู้พยากรณ์ ประชาชนเหล่านั้นก็พูดกันและกันว่า "อะไรหนอเกิดขึ้นแก่บุตรชายของคิซ ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ"

12 ชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นตอบว่า "และบิดาของเขาทั้งหลายคือใคร" ดังนั้นจึงเป็นคำภาษิตว่า "ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ"

13 เมื่อท่านพยากรณ์สิ้นสุดลงแล้ว ท่านก็มายังปฐมนิสถานสูง

14 ฝ่ายลุงของซาอูลจึงถามซาอูลกับคนใช้ว่า "เจ้าไปไหนมา" และท่านตอบว่า "ไปหาลา และเมื่อเราเห็นว่าเราไม่พบลาแล้ว เราจึงไปหาซามูล"

15 ลุงของซาอูลกล่าวว่า "ซามูลบอกอะไรแก่เจ้าบ้าง ขอเล่าให้ฟัง"

16 และซาอูลตอบลุงของท่านว่า "เขาบอกเราแจ่มแจ้งว่าพบลาแล้ว" แต่เรื่องราวที่เกี่ยวกับราชาดาณจักร์ ซึ่งซามูลกล่าวถึงนั้นท่านไม่ได้บอกสิ่งใดเลย

17 ฝ่ายซามูลจึงเรียกประชาชนมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มีสภที่

18 และท่านกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'เราได้นำอิสราเอลออกจากอียิปต์ และเราได้ด้วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ และจากมือของราชาดาณจักร์ทั้งหลาย และของคนที่เหล่านั้นที่บีบบังคับเจ้า'

19 แต่วันนี้ท่านละทิ้งพระเจ้าของท่านผู้ซึ่งช่วยท่านให้พ้นจากบรรดาความยากลำบากและความทุกข์ร้อน และท่านทั้งหลายกล่าวว่า 'เราไม่ยอม แต่ขอตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเรา' เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ตามตระกูลของท่าน และตามคนที่นับเป็นพันธุ์ของท่าน"

20 แล้วซามูลก็นำตระกูลอิสราเอลทุกตระกูลเข้ามาใกล้ และจับสลากได้ตระกูลเบนยามิน

21 ท่านก็นำตระกูลเบนยามินเข้ามาใกล้ตามครอบครัว จับสลากได้ครอบครัวมัตรี และจับสลากได้ซาอูลบุตรชายคิซ แต่เมื่อเขาหาซาอูลก็ไม่พบ

22 เขาจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ต่อไปว่า "ชายคนนั้นมาที่นี้หรือยัง" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด เขาซ่อนตัวอยู่ที่กองสุมเกาะ"

23 เขาทั้งหลายจึงวิ่งไปพาท่านมาจากที่นั้น และเมื่อท่านยืนอยู่ที่ท่ามกลางประชาชน ท่านก็สูงกว่าประชาชนทุกคนจากบ้านขึ้นไป

24 ซามูลจึงกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า "ท่านเห็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้แล้วหรือ ในท่ามกลางประชาชนไม่มีใครเหมือนท่าน" และประชาชนจึงร้องเสียงดังว่า "ขอชัศตริย์ทรงพระเจริญ"

25 แล้วซามูลจึงบอกกับประชาชนให้ทราบถึงสิทธิและหน้าที่ของตำแหน่งกษัตริย์ และท่านบันทึกไว้ในหนังสือ และวางถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วซามูลก็ให้ประชาชนกลับไปยังบ้านของตนทุกคน

26 ซาอูลก็กลับไปยังบ้านของท่านที่กิเบอาห์ด้วย และมีพวกนักบรซึ่งพระเจ้าทรงดลจิตใจไปกับท่านด้วย

27 แต่มีคนอันธพาลบางคนกล่าวว่า "ชายคนนี้จะช่วยเราให้พ้นได้อย่างไร" และเขาทั้งหลายก็ดูหมิ่นท่าน ไม่น่าเครื่องบรรณาการมาถวาย แต่ท่านก็นิ่งเสีย

Chapter 11

1 ฝ่ายนาหาสนอัมโมนได้ยกขึ้นไปตั้งค่ายสู้เมืองยาเบชกิเลอาด บรรดาชาวเมืองยาเบชจึงพูดกับนาหาว่า "ขอท่านให้ธสัญญากับพวกข้าพเจ้าทั้งหลายและข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมปรนนิบัติท่าน"

2 แต่นาหาสนอัมโมนกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "เราจะกระทำพันธสัญญากับเจ้าทั้งหลายตามเงื่อนไขต่อไปนี้ คือเราจะวางดาซาของเจ้าเสียทุกคนให้เป็นที่ยัยศแก่คนอิสราเอลทั้งปวง"

3 ฝ่ายพวกผู้ใหญ่แห่งเมืองยาเบชกล่าวแก่ท่านว่า "ขอผ่อนผันให้ข้าพเจ้าสักเจ็ดวัน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ส่งผู้สื่อสารไปที่หัวขอมเขตอิสราเอล แล้วถ้าไม่มีคนใดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายให้พ้นได้ ข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมมอบตัวไว้ให้แก่ท่าน"

4 เมื่อผู้สื่อสารมาถึงกิเบอาห์เมืองของซาอูล เขาทั้งหลายก็รายงานเรื่องราวให้เ้าหูของประชาชน และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้เสียงดัง

5 ดูเถิด ซาอูลดั้นฝูงวัวกลับมาจากทุ่ง และซาอูลถามว่า "ประชาชนเป็นอะไรไปเขาจึงร้องไห้" ดังนั้นเขาจึงเรียนท่านให้ทราบถึงข่าวของพวกยาเบช

6 เมื่อท่านได้ยินถ้อยคำเหล่านี้พระวิญญาณของพระเจ้าก็สถิตกับซาอูล และความโกรธของท่านเกิดขึ้นอย่างรุนแรง

7 ท่านจึงเอาวัวมาคู้หนึ่งพันออกเป็นท่อนๆ ส่งไปทั่วเขตแดนทั้งสิ้นของอิสราเอลโดยมือของผู้สื่อสาร กล่าวว่า "ผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่ออกมาตามซาอูลและซามูล จะกระทำอย่างนี้แก่ข้าของเขา" และความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือประชาชน เขาทั้งหลายพากันออกมาเป็นใจเดียวกัน

8 เมื่อซาอูลตรวจพลอยู่ที่แบช นับคนอิสราเอลได้สามแสนคน และชายคนยุดาห์ได้สามหมื่นคน

9 เขาจึงบอกแก่ผู้สื่อสารที่มานั้นว่า "ท่านทั้งหลายจงบอกแก่ชาวยาเบชกิเลอาดว่า 'พรุ่งนี้เวลาแดดร้อนท่านทั้งหลายจะได้รับการช่วยให้พ้น' เมื่อผู้สื่อสารกลับมาบอกพวกยาเบช เขาทั้งหลายก็มีความยินดี

10 ดังนั้นชาวยาเบชจึงว่า "พรุ่งนี้เราจะมอบตัวของเราไว้ให้แก่ท่าน ท่านจงกระทำแก่เราตามที่ท่านเห็นควรทุกอย่าง"

11 พอวันรุ่งขึ้นซาอูลก็จัดพลออกเป็นสามกองทัย ยกเข้ามากลางค่ายในยามสาม และผ่าฟันคนอัมโมนเสียจนเวลาแดดจัด ต่อมา ผู้ที่เหลือน้อยก็กระจัดกระจายไปรวมกันไม่ได้สักทีเดียวเลย

12 แล้วประชาชนจึงเรียนซามูลว่า "คนที่พูดว่า 'ซาอูลจะปกครองเหนือพวกเราหรือ' นั้น มิใครบ้าง จงนำคนเหล่านั้นออกมา เราจะได้ฆ่าเขาเสีย"

13 แต่ซาอูลกล่าวว่า "ในวันนี้อ่าให้ผู้ใดถูกประหารชีวิตเลย เพราะว่าวันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้น"

14 แล้วซามูลจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า "มาเถิด ให้เราพากันไปยังกิลกาล และรื้อฟื้นเรื่องราวชาดาณจักร์ที่นั่นอีก"

15 ประชาชนทั้งปวงจึงขึ้นไปยังกิลกาล และที่นั่นเขาทั้งหลายก็ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิลกาล แล้วที่นั่นเขาทั้งหลายถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาอูลกับประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งที่นั้น

Chapter 12

1 ซามูลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งปวงว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ฟังเสียงของท่านทุกเรื่องซึ่งท่านได้บอกข้าพเจ้า และได้แต่งตั้งกษัตริย์เหนือท่านทั้งหลายแล้ว

2 และบัดนี้ ดูเถิด กษัตริย์ก็ดำเนินอยู่ต่อหน้าท่าน ส่วนข้าพเจ้าก็ทราบมเหอกแล้ว และดูเถิด

บุตรชายของข้าพเจ้าก็อยู่กับท่านทั้งหลาย

และข้าพเจ้าดำเนินอยู่ต่อหน้าท่านตั้งแต่หนุ่มๆ มาจนทุกวันนี้

3 ดุเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ขอท่านเป็นพยานปรักปรำข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และต่อหน้าท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ ข้าพเจ้าได้รับว่าของผู้นี้ได้บ้างหรือ หรือข้าพเจ้าเอาลาของผู้ใดไปบ้าง หรือข้าพเจ้าได้ล่อผู้ใด ข้าพเจ้าได้บิบบ้างกับใครบ้าง ข้าพเจ้าได้รับสินบนจากผู้ใดซึ่งจะกระทำให้ตาของข้าพเจ้าบอดไป ขอกล่าวมาและข้าพเจ้าจะคืนให้แก่ท่าน

4 เขาทั้งหลายกล่าวว่า "ท่านมิได้ล่อเรา หรือบิบบ้างกับเรา หรือรับสิ่งใดไปจากมือของผู้ใด"

5 ท่านก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานต่อท่าน และท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ก็เป็นพยานในวันนี้ว่า ท่านไม่พบสิ่งใดในมือของข้าพเจ้า" และเขาทั้งหลายกล่าวว่า "พระองค์ทรงเป็นพยานแล้ว"

6 และซาอูลก็กล่าวแก่ประชาชนว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้แต่งตั้งโมเสสกับอาโรน และทรงนำบรรพบุรุษของท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์

7 ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทั้งหลายจงยื่นมือ

ข้าพเจ้าจะขอเสนอดีต่อท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

เกี่ยวกับบรรดาพระราชกิจอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์

ซึ่งพระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายและแก่บรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย

8 เมื่อโยเอบเข้าไปในอียิปต์ และบรรพบุรุษของท่านร้องต่อพระเยโฮวาห์

พระเยโฮวาห์ทรงใช้โมเสสกับอาโรน ผู้ได้นำบรรพบุรุษของท่านออกจากอียิปต์

และทำให้เขาอาศัยอยู่ในที่นี้

9 แต่เขาทั้งหลายลืมนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเสีย พระองค์จึงทรงชดชษาเขาไว้ในมือของสิสรา แม่ทัพแห่งเมืองฮาซร์ และมอบไว้ในมือของคนที่ลิสเตีย และไว้ในมือของกษัตริย์แห่งเมืองโมอับ และเขาเหล่านั้นก็ต่อสูรบบรรพบุรุษของท่าน

10 และเขาทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว เพราะข้าพเจ้าพลวพระองค์ให้เป็นผู้พิชิตพระเยโฮวาห์ ไปปรนนิบัติพระบาอัลและพระอัสทาโรท แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นมือศัตรูของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์'

11 และพระเยโฮวาห์ทรงใช้เยรูบบาอัล และเบดาน และเยฟธาห์ และซาอูล และช่วยท่านทั้งหลายให้พ้นจากมือศัตรูทุกด้าน และท่านทั้งหลายอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย

12 และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นนาหชชัตรียกอัมโมโนมาต่อสู้อัท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายกล่าวว่าแก่ข้าพเจ้าว่า 'ไม่ใด แต่ต้องมีกษัตริย์ปกครองเหนือเรา' ถึงแม้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระมหากษัตริย์ของท่าน

13 บัดนี้จงลุกษัตริย์ที่ท่านทั้งหลายได้เลือก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ร้องขอ ดุเถิด พระเยโฮวาห์ทรงตั้งกษัตริย์ไว้เหนือท่านแล้ว

14 ถ้าท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระองค์

และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายและกษัตริย์ผู้ปกครองเหนือท่านจึงจะเป็นผู้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายต่อไป

15 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์

แต่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์

แล้วพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จะต่อสู้อัท่านทั้งหลายเหมือนเคยต่อสูรบบรรพบุรุษของท่าน

16 เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงยื่นมือ จงดูเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ต่อไปนี้

ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย

17 วันนี้เป็นฤดูเกี่ยวข้าวสาลีไม่ไผ่หรือ ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงส่งฟ้าร้องและฝน เพื่อท่านทั้งหลายจะรับรู้และเห็นเองว่า

ความชั่วของท่านนั้นใหญ่โตเพียงใด ซึ่งท่านได้กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ในการที่ได้ขอให้กษัตริย์สำหรับท่าน"

18 ซาอูลจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งฟ้าร้องและฝนมาในวันนั้น ประชาชนทั้งหลายก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์และซาอูลยิ่งขึ้น

19 และประชาชนทั้งหลายเรียนซาอูลว่า

"ขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อผู้รับใช้ทั้งหลายของท่าน เพื่อเราทั้งหลายจะไม่ถึงตาย เพราะเราได้เพิ่มความชั่วนี้เข้ากับบาปทั้งสิ้นของเรา คือขอให้กษัตริย์สำหรับเราทั้งหลาย"

20 และซาอูลกล่าวแก่ประชาชนว่า "อย่ากลัวเลย

ท่านทั้งหลายได้กระทำความชั่วนี้ทั้งสิ้นจริงๆ แล้ว

แต่ท่านทั้งหลายอย่าหันไปเสียจากการติดตามพระเยโฮวาห์

แต่จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน

21 และอย่าหันเหไปติดตามสิ่งไม่มีสาระ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ หรือไม่ช่วยให้พ้น เพราะเป็นสิ่งไม่มีสาระ

22 เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ละทิ้งประชาชนของพระองค์ ด้วยเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยแล้วที่จะกระทำให้ท่านเป็นประชาชนของพระองค์

23 ยิ่งกว่านั้นส่วนข้าพเจ้าขอพระเจ้าขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าพเจ้ากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์เลยด้วยการท

ยุดอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าจะสอนทางที่ดีและที่ถูกต้องให้ท่าน

24 จงยำเกรงพระเยโฮวาห์เท่านั้น ปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงด้วยสิ้นสุดใจของท่าน

จงฟังเสียงของพระองค์ได้ทรงกระทำแก่ท่านแล้วนั้น

25 แต่ถ้าท่านทั้งหลายขึ้นกระทำความชั่วอยู่ ท่านจะต้องพินาศ

ทั้งตัวท่านทั้งหลายเองและกษัตริย์ของท่านด้วย"

Chapter 13

1 ซาอูลขึ้นครองราชสมบัติแล้วหนึ่งปี และเมื่อพระองค์ทรงปกครองอิสราเอลเป็นเวลาสองปี

2 ซาอูลจึงทรงคัดเลือกชายอิสราเอลสามพันคน

สองพันคนอยู่กับซาอูลที่มิคมาซและที่แดนเทือกเขาเบธเอล

อีกพันพันคนนั้นอยู่กับโยนาธานที่เมืองกิเบอาห์แห่งเบนยามิน

ประชาชนนอกนั้นพระองค์ก็ปล่อยให้กลับคืนที่ของตนทุกคน

3 โยนาธานได้เตือนทหารรักษาการของคนฟิลิสเตียซึ่งอยู่ที่เกบาพ่ายแพ้ไป

คนฟิลิสเตียได้ยินถึงเรื่องนั้น และซาอูลก็เปาเตรั่วแผ่นดินนั้นว่า "ขอให้คนอิสราเอลทั้งหลายได้ยิน"

4 และคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยินเขากล่าวว่า ซาอูลได้รบชนะกองทหารรักษาการของคนฟิลิสเตีย

และคนอิสราเอลก็เป็นที่ถูกเลี้ยงดั่งของคนฟิลิสเตียเป็นอย่างดี

5 ประชาชนได้ถูกเรียกออกมาให้สมทบกับซาอูลที่กิกลา

6 และคนฟิลิสเตียชุมนุมกันเพื่อจะต่อสู้คนอิสราเอล มีรถรบสามหมื่น และพลม้าหกพัน

และกองทหารนั้นก็มากมายเหมือนเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล เขาที่ยกขึ้นมาตั้งค่ายอยู่ที่มิคมาซ ทางตะวันออกของเบธาเนน

6 เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าตกอยู่ในที่คับแคบ (เพราะประชาชนถูกบีบคั้นอย่างหนัก)

แล้วประชาชนก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำ และในพุ่มไม้หนาทึบ ในชอกหิน ในอุโมงค์และในบ่อ

7 พวกฮีบรูบางคนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนกาดและกิเลอาด

แต่ฝ่ายซาอูลพระองค์ยังประทับอยู่ที่กิกลา และประชาชนทั้งหมดติดตามพระองค์ไปด้วยตัวสัน

8 พระองค์ทรงคอยอยู่เจ็ดวันตามเวลาที่ซาอูลกำหนดไว้ แต่ซาอูลเองก็ไม่ได้มาที่กิกลา

ประชาชนก็แตกกระจายไปจากพระองค์

9 ดังนั้นซาอูลจึงตรัสว่า "จงนำเครื่องเผาบูชามาให้เราที่นี่ และเครื่องสันติบูชาด้วย"

และพระองค์ก็ได้ถวายเครื่องเผาบูชา

10 ต่อมาพอพระองค์ถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ ดุเถิด ซาอูลก็มาถึง

ซาอูลก็เสด็จออกไปต้อนรับและทรงคำนึงท่าน

11 ซาอูลถามว่า "ท่านได้กระทำอะไรไปแล้วนี้" และซาอูลตรัสตอบว่า

"เมื่อข้าพเจ้าเห็นประชาชนแตกกระจายไปจากข้าพเจ้า และท่านก็มีได้มากมายในวันที่กำหนดไว้ และคนฟิลิสเตียก็ได้ชุมนุมกันที่มิคมาซ

12 ข้าพเจ้าจึงว่า 'บัดนี้ คนฟิลิสเตียจะยกมารบกับข้าพเจ้าที่กิกลา

และข้าพเจ้ายังมีได้พลของพระกรุณาแห่งพระเยโฮวาห์' ข้าพเจ้าจึงข่มตัวเอง

และได้ถวายเครื่องเผาบูชา"

13 และซาอูลกล่าวแก่ซาอูลว่า "ท่านได้กระทำอะไรที่โง่เขลาเสียแล้ว

ท่านมิได้รักษาพระบัญชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้

เพราะพระเยโฮวาห์จะได้ทรงสถาปนาเราสอาดจักรของท่านเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์แล้ว

14 แต่บัดนี้เราสอาดจักรของท่านจะไม่ยั่งยืน

พระเยโฮวาห์ทรงหาชวยอีกคนหนึ่งตามชอบพระทัยพระองค์แล้ว

และพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาชายผู้นั้นให้เป็นนายเหนือชนชาติของพระองค์

เพราะท่านมิได้รักษาสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้"

15 และซาอูลก็ลุกขึ้นไปจากกิกลาถึงกิเบอาห์แห่งเบนยามิน

และซาอูลทรงนับพลซึ่งอยู่กับพระองค์ได้ประมาณหกหรือคน

16 ซาอูลกับโยนาธานราชโอรสของพระองค์

และพลที่อยู่กับพระองค์ก็อยู่ในกิเบอาห์แห่งเบนยามิน แต่คนฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่มิคมาซ

17 มีกองพลนอกมาจากค่ายคนฟิลิสเตียสามกอง กองหนึ่งหันตรงไปยังโอฟราห์ซึ่งแผ่นดินชูอัล

18 อีกกองหนึ่งหันตรงไปยังเบธโฮโรน

และอีกกองหนึ่งหันตรงไปยังพรมแดนซึ่งอยู่เหนือหุบเขาเศโบอิมตรงถิ่นทรุกันดาร

19 คราวนั้นจะหาช้างแกล้วแผ่นดินอิสราเอลก็ไม่มี เพราะคนฟิลิสเตียกล่าวว่า

"เกรงว่าพวกฮีบรูจะทำดาบหรือหอกได้เอง"

20 แต่คนอิสราเอลทุกคนลงไปยังฟิลิสเตียเพื่อลั่นเหล็กไถ ฆาต และจอบของเข

21 แต่พวกฮีบรูคิดกลับสำหรับลั่นจอบ ฆาต สามง่าม ขวาน และดัดประดัก

22

เพราะฉะนั้นเมื่อถึงวันที่ศึกจะหาดาบหรือหอกในมือของพลที่อยู่กับซาอูลและโยนาธานก็ไม่มี แต่ซาอูลกับโยนาธานราชโอรสของพระองค์มี

23 และกองทหารรักษาการของคนฟิลิสเตียก็ไปตั้งทางที่ตามไปเมืองมิคมาซ

Chapter 14

1 อยู่มาวันหนึ่งโยนาธานราชโอรสของซาอูลกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า "มาเถิด ให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการของคนฟิลิสเตียข้างโน้น"

แต่หาได้พลพระบิดาของตนให้ทราบไม่

2 ซาอูลทรงพักอยู่ที่ธานีเมืองกิเบอาห์ใต้ต้นทามัธ ซึ่งอยู่ที่ตำบลมิโกรน

พลซึ่งอยู่ด้วยมีประมาณหกหรือคน

3 กับอาหิยาห์บุตรชายอาหิหุบพี่ชายของอาโบด

บุตรชายของฟินหัสผู้เป็นบุตรชายของเอลีโรทิดแห่งพระเยโฮวาห์ที่เมืองซีโลห์ เขาถือเอโฟดไป และพวกพลไม่ทราบว่ายโยนาธานไปแล้ว

4 ตามทางข้ามเขาที่โยนาธานหาช่องที่จะข้ามไปยังค่ายของฟิลิสเตียนั้น

มียอดหินแหลมอยู่ปากทางข้างนี้ และมียอดหินแหลมอยู่ปากทางข้างโน้น ยอดหินนี้มีชื่อว่าโบเชส อีกยอดหนึ่งชื่อเสนห์

5 หินแหลมยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างเหนือหน้ามิคมาซ และอีกยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างใต้หน้ากิเบอาห์

6 โยนาธานกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า "มาเถิด

ให้เราข้ามไปยังกองทหารรักษาการของคนเหล่านั้นที่มีไม้ดักสาหัสหนั

บางที่พระเยโฮวาห์จะทรงประกอบกิจเพื่อเรา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ขัดขวางพระเยโฮวาห์ได้ในการที่พระองค์จะทรงช่วยให้พ้นไม่ว่าโดยคนมากหรือน้อย"

7 ผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านจึงตอบท่านว่า "จงกระทำทุกสิ่งทั้งจิตใจของท่านอย่ายกกระทำ

นั้นไปเถิด ดุเถิด ข้าพเจ้าอยู่กับท่าน ตามแต่จิตใจของท่านจะว่าอย่างไร"

8 แล้วโยนาธานกล่าวว่า "ดูเถิด เราจะข้ามไปหาคนเหล่านั้น และจะสำแดงตัวของเราให้เขาเห็น

9 ถ้าเขาจะกล่าวแก่เราว่า 'จงคอยอยู่จนกว่าเราจะมาหาเจ้า' แล้วเราจะยืนนิ่งอยู่ในที่ของเรา

และเราจะไม่ไปหาเขา

10 แต่ถ้าเขาว่า 'จงขึ้นมาหาเราเถิด' แล้วเราจะขึ้นไป

เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว จะให้เรื่องนี้เป็นสัญญาณแก่เรา"

11 ทั้งสองจึงสำแดงตัวให้กองทหารรักษาการณ์ฟิลิสเตียเห็น และคนฟิลิสเตียกล่าวว่า "ดูเถิด พวกชิบรอกออกมาจากภูมิจัซซอนตัวอยู่แล้ว"

12 และคนที่กองทหารรักษาการณ์จึงร้องบอกโยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า "จงขึ้นมาหาเรา แล้วเราจะแจ้งให้เจ้าทราบสักเรื่องหนึ่ง"

และโยนาธานบอกผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า "จงตามข้าขึ้นมา เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอลแล้ว"

13 แล้วโยนาธานก็กลานขึ้นไปและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านก็ตามไปด้วย คนเหล่านั้นก็ล้มตายหน้าโยนาธาน และผู้ถือเครื่องอาวุธก็ฆ่าเขาทั้งหลายตามท่านไป

14 การฆ่าฟันครั้งแรกที่โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านได้กระทำนั้น มีประมาณยี่สิบคน อย่างในระหว่างครึ่งรอยโคในนาสักสองไร่

15 และบังเกิดการสั่นสะท้านในค่าย ในทุ่งนาและในหมู่ประชาชนทั้งหมด กองทหารนั้นและถึงกองปล้นก็ตกใจตัวสั่น แผ่นดินได้ไหว กระทำให้เกิดการสั่นสะท้านมากยิ่งนัก

16 ยามของซาอูลที่อยู่ ณ กิเบอาห์แห่งคนเบนยามินก็มอดดูอยู่ และดูเถิด มวลชนก็สลายไป รุ่งดึกกันไปมา

17 แล้วซาอูลจึงรับสั่งแก่พลที่อยู่กับท่านว่า "จงนับดูว่าผู้ใดได้ไปจากเราบ้าง"

และเมื่อเขา นับดูแล้ว ดูเถิด โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านไม่อยู่ที่นั่น

18 และซาอูลรับสั่งกับอาหิยาห์ว่า "จงนำหีบของพระเจ้ามาที่นี่"

เพราะคราวนั้นหีบของพระเจ้าอยู่กับคนอิสราเอลด้วย

19 อยู่มาเมื่อซาอูลตรัสกับบุโรหิต เสียงโกลาหลในค่ายฟิลิสเตียก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ซาอูลจึงตรัสกับบุโรหิตว่า "หุดมือไว้ก่อน"

20 ซาอูลกับบรรดาพลที่อยู่ด้วยกันรวมกันเข้าไปหาศึก และดูเถิด ดาบของทุกคนก็ต่อสู้เพื่อนของตน มีความสับสนอลหม่านอย่างยิ่ง

21 ฝ่ายคนฮีบรูซึ่งเคยอยู่กับคนฟิลิสเตียก่อนเวลานั้น ถือผู้ที่ไม่อาศัยอยู่กับพวกเขาในค่ายจากชนบทรอบๆ เขาทั้งหลายกลับมากำกับคนอิสราเอลอยู่ฝ่ายซาอูลและโยนาธาน

22 ในทำนองเดียวกัน คนอิสราเอลทุกคนที่ซ่อนตัวอยู่ที่แดนเทือกเขาเอฟราอิม เมื่อได้ยินว่าคนฟิลิสเตียกำลังหนี พวกเหล่านั้นก็ไล่ติดตามเขาไปทำศึกด้วย

23 พระเยโฮวาห์ทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นในวันนั้น และสงครามก็ผ่านตลอดเมืองเบธานนเลยไป

24 และคนอิสราเอลต้องทุกข์ยากในวันนั้น เพราะซาอูลได้ทรงให้ประชาชนปฏิญาณไว้ว่า "ถ้าผู้ใดรับประทานอาหารก่อนเวลานั้นนี้ ก่อนเราก็ก่ฉ่นศัตรูแล้ว ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง"

เพราะฉะนั้นพวกพลจึงไม่รับประทานอาหารเลย

25 และชาวแผ่นดินทุกคนก็ตามมาในป่า มีน้ำผึ้งอยู่ตามพื้นทุ่ง

26 เมื่อประชาชนเข้าไปในป่านั้น ดูเถิด น้ำผึ้งก็กำลังย้อยอยู่ แต่ไม่มีคนใดเอามือใส่ปาก เพราะเขากลัวคำปฏิญาณ

27 แต่โยนาธานไม่ได้ยินคำปฏิญาณของพระราชบิดาที่ทรงให้ประชาชนปฏิญาณ จึงเอปาลายไม้ที่ถืออยู่แหย่ที่รังผึ้ง แล้วก็เอามือของท่านใส่ปาก ตากก็แฉะใส่ขึ้น

28 มีชายคนหนึ่งเรียนว่า "พระราชบิดาของท่านงัดบัพให้พวกพลปฏิญาณว่า 'ผู้ใดที่รับประทานอาหารในวันนี้ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' และพวกพลก็อ่อนเพลีย"

29 แล้วโยนาธานจึงกล่าวว่า "บิดาของข้ากระทำให้แก่แผ่นดินลำบาก ดูซิว่าตาของข้าแฉะแฉะเพียงไร เพราะข้าได้รับประทานน้ำผึ้งนี้แต่เล็กน้อย

30 ถ้าวินาทีพวกพลได้กินของที่บริบมาจากศัตรูซึ่งเขาหมางใจอย่างอึดหนะดีกว่านี้สักเท่าใด เพราะฉะนั้นการฆ่าฟันของคนฟิลิสเตียก็จะมากกว่านี้เสียหรือ"

31 ในวันนั้นเขาทั้งหลายฆ่าฟันคนฟิลิสเตียจากมิคาห์ถึงอัยยาโลน และพวกพลก็อ่อนเพลียนัก

32 และพวกพลก็วิ่งเข้าหาของที่บริบได้ เอาแกะและวัวและลูกวัวมาฆ่าเสีย ณ ที่นั้นเอง และพวกพลก็กินเนื้อพร้อมกับเลือด

33 แล้วเขาก็ไปทูลซาอูลว่า "ดูเถิด พวกพลกำลังทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โดยรับประทานพร้อมกับเลือด" และซาอูลจึงรับสั่งว่า "พวกเจ้าได้ละเมิดแล้ว จงกลิ้งก้อนหินใหญ่มาที่เราวันนี้"

34 และซาอูลตรัสว่า "ท่านจงกระจัดกระจายกันไปท่ามกลางพวกพลและบอกเขาว่า 'ให้ทุกคนนำวัวหรือแกะของตัวมาฆ่าเสียที่นี่แล้วรับประทาน อย่างกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ด้วยรับประทานพร้อมกับเลือด'"

ดินนั้นทุกคนก็นำวัวมาและฆ่าเสียที่นั่น

35 และซาอูลก็สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นแท่นบูชาแท่นแรกซึ่งพระองค์สร้างถวายแด่พระเยโฮวาห์

36 แล้วซาอูลรับสั่งว่า "ให้เรากลไปตามคนฟิลิสเตียทั้งกลาฉิน แล้วริบข้าวของของเขาเสียจนรุ่งเช้า อย่าให้เหลือสักคนเดียวเลย" และเขาทั้งหลายตอบว่า "จงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบทุกประการเถิด" แต่บุโรหิตกล่าวว่า "ให้เรามาตามฝ่าพระเจ้านี้เถิด"

37 และซาอูลก็ทูลถามพระเจ้าว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามคนฟิลิสเตียหรือไม่ พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของอิสราเอลหรือ"

แต่ในวันนั้นพระองค์มิได้ทรงตอบท่าน

38 และซาอูลจึงตรัสว่า "มาที่นี่เถิด ท่านทั้งหลายที่เป็นประมุขของคนอิสราเอลทั้งทราบและเห็นว่าเป็นบาปที่ได้เกิดขึ้นอย่างไรในวันนี้"

39 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยอิสราเอล ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด แม้ความผิดนั้นอยู่ที่โยนาธานบุตรชายของข้า เขาก็จะต้องตายเป็นแน่ฉันนั้น" แต่ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่อยู่ในหมู่ประชาชนทั้งหมดนั้นตอบพระองค์

40 แล้วพระองค์จึงตรัสกับอิสราเอลทั้งปวงว่า "พวกท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายหนึ่ง เราและโยนาธานบุตรชายของเราจะอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง" และประชาชนทูลซาอูลว่า "ขอจงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด"

41 ดังนั้นซาอูลจึงทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า "ขอทรงสำแดงฝ่ายถูก"

ข้างฝ่ายซาอูลและโยนาธานถูกสลาถ แต่ฝ่ายประชาชนหนีไป

42 แล้วซาอูลรับสั่งว่า "จับสลาถระหว่างเรากับโยนาธานบุตรชายของเรา" และโยนาธานถูกสลาถ

43 แล้วซาอูลจึงตรัสกับโยนาธานว่า "เจ้าได้กระทำอะไร จงบอกเรามา" โยนาธานก็ทูลว่า

"ข้าพระองค์ได้ชิมน้ำผึ้งที่ติดปลายไม้เท้าซึ่งอยู่ในมือของข้าพระองค์เล็กน้อยเท่านั้น และดูเถิด ข้าพระองค์ต้องตาย"

44 และซาอูลตรัสว่า "ขอพระเจ้าทรงลงโทษและยังหนักกว่า โยนาธาน เจ้าจะต้องตายแน่"

45 แล้วประชาชนจึงทูลซาอูลว่า "โยนาธานควรจะถึงตายหรือ เขาเป็นผู้ที่ได้นำให้มีชัยใหญ่ยิ่งนี้ในอิสราเอล ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะไม่ตกถึงดินฉันนั้น เพราะในวันนั้นท่านได้กระทำศึกด้วยกันกับพระเจ้า" ประชาชนได้โยนาธานไว้ ท่านจึงไม่ถึงตาย

46 แล้วซาอูลก็เลิกทัพไม่ติดตามคนฟิลิสเตีย และคนฟิลิสเตียกลับไปยังที่อยู่ของตน

47 เมื่อซาอูลได้รับตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลนั้น พระองค์ได้ทรงต่อสู้บรรดาศัตรูทุกด้าน ต่อสู้กับโมอับ กับชนอัมโมน กับเอโดม กับบรรดา กษัตริย์แห่งโศบาห์ และกับคนฟิลิสเตีย ไม่ว่าพระองค์จะหันไปทางไหน พระองค์ก็ทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป

48 พระองค์ทรงรวบรวมกองทัพ และทรงโจมตีพวกอามาเลซ และทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่เข้าปล้นเขา

49 ฝ่ายโอรสของซาอูล มีโยนาธาน อิธวี มัลติซูวา และซ็อดิดาทั้งสองของพระองค์คือ คนห้าวปีช่อเหมาย และซ็อดนึ่งงอกคือมีคาถ

50 ซ็อดนึ่งงอกของซาอูลคืออาหิไอนัม บุตรสาวของอาหิมาอัส และซ็อดนึ่งงอกของพระองค์ คืออับเนเนอร์ บุตรชายเนอร์ ลูกของซาอูล

51 ศิษย์เป็นบิดาของซาอูล และเนอร์ผู้เป็นบิดาของอับเนอร์ เป็นบุตรชายของอาเบเอล

52 ตลอดรัชกาลของซาอูลมีสงครามอย่างรุนแรงกับคนฟิลิสเตียอยู่เสมอ

เมื่อซาอูลทรงเห็นผู้ใดเป็นคนแข็งแรงหรือเป็นคนกล้ากล้า ก็ทรงนำมาไว้ใช้ใกล้พระองค์

Chapter 15

1 ซามูเอลก็เรียนซาอูลว่า "พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเจิมท่านเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านฟังเสียงพระวจนะของพระเยโฮวาห์

2 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า 'เราจะลงโทษอามาเลซในการที่สกัดทางอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์

3 บัดนี้ท่านจงไปโจมตีอามาเลซ และทำลายบรรดาที่เขามั่นนั้นเสียให้สิ้นเชิง อย่าปราณีเขาเลย จงฆ่าเสียทั้งผู้ชายผู้หญิง ทั้งทารกและเด็กที่ยังดูนม ทั้งวัว แกะ อูรและลา"

4 ดังนั้นซาอูลจึงรวบรวมพวกพลและตรวจพลที่ตำบลเกลอิม ได้ทหารราบสองแสนคนและคนยุดาห์หนึ่งหมื่นคน

5 ซาอูลก็ทรงยกกองทัพมายังเมืองแห่งหนึ่งของคนอามาเลซ และตั้งขุมอยู่ในหุบเขา

6 และซาอูลตรัสแก่คนเเลในด้าว "ไปเถิด จงยกไปเสีย ลงไปเสียจากคนอามาเลซ เกรงว่าเราจะทำลายพวกท่านไปพร้อมกับเขา

เพราะท่านทั้งหลายได้แสดงความเมตตาต่อคนอิสราเอลทั้งหลายเมื่อเขาขยออกมาจากอียิปต์"

ดังนั้นคนเเลในดึกก็แยกออกไปจากคนอามาเลซ

7 และซาอูลก็ทรงกระทำให้คนอามาเลซพ่ายแพ้ ตั้งแต่เมืองอาวีลาห์ไกลไปจนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่ด้านหน้าอียิปต์

8 ทรงจับอาถั๊กษัตริย์ของคนอามาเลซได้ทั้งเป็น และได้ฆ่าฟันประชาชนเสียอย่างสิ้นเชิงด้วยคมดาบ

9 แต่ซาอูลและประชาชนได้ไว้ชีวิตอาถั๊ก และที่ดื่ที่สุดของแกะกับวัวและสัตว์อ้วนพีกับลูกแกะ และสิ่งต่างๆทั้งหมด ไม่ยอมทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ทุกสิ่งที่เขาได้อูถูกและไร้ค่า เขาก็ทำลายเสียสิ้น

10 แล้วพระวจนะแห่งพระเยโฮวาห์มายังซามูเอลว่า

11 "เราเสียใจแล้วที่เราได้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ เพราะเขาได้หันกลับเสียจากการตามเรา และไม่ได้กระทำตามบัญญัติของเรา" และซามูเอลก็ทรงจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ด้นยังรุ่ง

12 และซามูเอลลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อจะไปหาซาอูลในด้าววันนั้น และมีคนไปเรียนซามูเอลว่า "ซาอูลเสด็จมาที่ภูเขาคารเมล และดูเถิด

ทรงมาสร้างที่ระลึกของพระองค์แล้วก็หันและผ่านเรื่อยไปจนลงไปถึงกลาถ"

13 และซามูเอลก็มาหาซาอูล และซาอูลเรียนท่านว่า "ขอพระเยโฮวาห์อวยพระพรท่านเถิด ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์แล้ว"

14 และซามูเอลกล่าวว่า "ถ้าอย่างนั้นเสียงแคะที่ร้องเข้าหูข้าพเจ้ากับเสียงวัวที่ข้าพเจ้าได้ยินหมายความว่าอะไร"

15 ซาอูลตอบว่า "เขาทั้งหลายได้นำมาจากคนอามาเลซ เพราะพวกพลได้ไว้ชีวิตแกะและวัวที่ดีที่สุด เพื่อเป็นเครื่องสวดบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

นอกจากนั้นเรายังหลายก็ได้ทำลายเสียสิ้น"

16 แล้วซามูเอลจึงเรียนซาอูลว่า "ให้รอก่อน ข้าพเจ้าจะขอเรียนท่านว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไรในวันนี้" และซาอูลก็เรียนท่านว่า "จงกล่าวไปเถิด"

17 และซามูเอลเรียนว่า "แม้ท่านเป็นแต่ผู้เล็กน้อยในสายตาของท่านเอง ท่านก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประมุขของบรรดาตระกูลอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงเจิมท่านไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลมิใช่หรือ

18 และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ท่านออกไปประกอบกิจ ตรัสว่า 'จงไปทำลายคนอามาเลซจนบาปหนาเสียให้สิ้นเชิง และต่อสู้กับเขาจนกว่าเขาจะถูกผลาญเสียหมด'

19 เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่ไปปลงถวายทรัพย์สินสิ่งของต่างๆ และกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์"

20 และซาอูลเรียนซามูเอลว่า "ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แล้ว ข้าพเจ้าได้ไปประกอบกิจตามที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไป

ข้าพเจ้าได้คุมตัวอาถั๊กษัตริย์แห่งคนอามาเลซมา และข้าพเจ้าก็ได้ทำลายคนอามาเลซเสียอย่างสิ้นเชิง

21 แต่พวกพลได้เก็บส่วนของทรัพย์สินถวายรวมทั้งแกะและวัว ส่วนที่ดีที่สุดจากของซึ่งกำหนดให้ทำลายเสียให้สิ้นเชิงนั้น

เพื่อนำมาเป็นเครื่องสัตัวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่ในเมืองกิลาท"
 22 และซามูเอลกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตัวบูชามากกว่าการที่จะเชื่องพะสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หรือ ดูเถิด ที่จะเชื่องก็ดีกว่าเครื่องสัตัวบูชา และสิ่งจะสับฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้
 23 เพราะการกบฏก็เป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ลือยาม และความตึงตึงก็เป็นเหมือนความชั่วช้าและการไหว้รูปเคารพ เพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวาจาของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์"
 24 และซามูเอลเรียนซามูเอลว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และคำของท่าน เพราะข้าพเจ้าเกรงกลัวประชาชนและยอมฟังเสียงของท่านทั้งหลาย
 25 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านโปรดอภัยบาปของข้าพเจ้า และชกกลับไปกับข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเยโฮวาห์"
 26 และซามูเอลเรียนซามูเอลว่า "ข้าพเจ้าจะไม่กลับไปกับท่าน เพราะท่านทอดทิ้งพระวาจาของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงถอดท่านจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล"
 27 พอซามูเอลนั้นจะไป ซามูเอลก็ได้อียศชายเสื้อของท่านไว้และเสื้อนั้นก็ขาด
 28 และซามูเอลเรียนท่านว่า "ในวันนี้พระเยโฮวาห์ได้ทรงฉีกราชอาณาจักรอิสราเอลเสียจากท่านแล้ว และทรงมอบให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าท่าน
 29 ยิ่งกว่านี้ผู้ทรงเป็นกำลังของอิสราเอลจะไม่สาปหรือกลับใจ เพราะว่าพระองค์หาไขมันผู้ที่จะกลับใจไม่"
 30 ฝ่ายซามูเอลจึงเรียนว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว แต่บัดนี้ขอท่านให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า ต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของประชาชนของข้าพเจ้า และต่อหน้าคนอิสราเอล ชกกลับไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน"
 31 ซามูเอลจึงกลับตามซามูเอลไป และซามูเอลก็นมัสการพระเยโฮวาห์
 32 แล้วซามูเอลกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายจงนำอากั๊กกษัตริย์ของคานาเอลมาให้ข้าพเจ้า" และอากั๊กก็เข้ามาหาท่านด้วยหน้าตาเบิกบาน อากั๊กกล่าวว่า "ความทุกข์แห่งความตายก็ผ่านพ้นไปไปแล้ว"
 33 ฝ่ายซามูเอลกล่าวว่า "ตามของท่านได้กระทำให้ผู้หญิงไรบุตรนั้นไฉน มารดาของท่านจะไรบุตรในหมู่พวกผู้หญิงทั้งหลายนั้น"
 และซามูเอลก็พนอากั๊กเสียเป็นท่อนๆต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ในกิลาท
 34 ฝ่ายซามูเอลก็ไปปรามหา และซามูเอลก็เสด็จขึ้นไปยังวังของพระองค์ที่กิเบอาห์แห่งซาลูล
 35 และซามูเอลไม่มาพบซามูเอลอีกจนวันสิ้นชีพ แต่ซามูเอลได้โสกเศร้าเพราะซาลูล และพระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยที่ได้ทรงกระทำให้ซาลูลเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

Chapter 16

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า "เจ้าจะเป็นทุกสิ่งของซาลูลนานเท่าใดเล่า เมื่อเราถอดเขาจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว จงเต็มใจมั่นให้เต็มเขาสัตว์ของเจ้า แล้วก็ไปเถอะ เราจะได้เจ้าไปหาเจสชิวาเบธเลเฮม
 เพราะว่าในหมู่พวกบุตรชายของเขาเราจัดเตรียมกษัตริย์องค์หนึ่งไว้แล้วสำหรับเรา"
 2 ซามูเอลก็กราบทูลว่า "ข้าพระองค์จะไปอย่างไรได้ ถ้าซาลูลได้ยื่นขวางฆ่าข้าพระองค์เสีย" และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จงนำวัวตัวเมียไปกับเจ้าตัวหนึ่ง และกล่าวว่า 'ข้าพเจ้ามาถวายสัตัวบูชาแด่พระเยโฮวาห์'
 3 จงเชิญเจสซิมิที่การถวายสัตัวบูชานั้น แล้วเราจะสำแดงให้เจ้ารู้ว่าเจ้าควรจะทำประการใด เจ้าจงใจมิให้เราผู้ซึ่งเราบอกชื่อแก่เจ้า"
 4 ซามูเอลก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และมาที่เบธเลเฮม พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นก็ตัวสันออกมาหาท่านกล่าวว่า "ท่านมาอย่างสันติหรือ"
 5 และซามูเอลตอบว่า "มาอย่างสันติ เรามาถวายสัตัวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ และขอเชิญมาที่การถวายสัตัวบูชากับเรา" และซามูเอลก็ชำระตัวเจสซีและบุตรชายทั้งหลายของท่านให้บริสุทธิ์ และเชิญเขาเหล่านั้นให้ไปยังการถวายสัตัวบูชา
 6 อยู่มาเมื่อเขาทั้งหลายมาแล้วท่านก็มองเห็นเอลีอับจึงคิดว่า "ผู้ที่พระองค์ทรงให้เจมิไว้ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แน่แล้ว"
 7 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า "อย่ามองดูที่รูปร่างหน้าตาหรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา ด้วยเราไม่ยอมรับเขา เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู ด้วยว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจิตใจ"
 8 แล้วเจสซียังเรียกอาบินาดับให้เดินผ่านหน้าซามูเอล ท่านกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้ใด"
 9 แล้วเจสซีก็ห่มผ้าเดินผ่านไป และท่านก็กล่าวว่า "พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้ใด"
 10 แล้วเจสซีให้บุตรชายทั้งเจ็ดคนเดินผ่านหน้าซามูเอล และซามูเอลบอกกับเจสซีว่า "พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกคนเหล่านี้"
 11 แล้วซามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า "บุตรชายของท่านอยู่ที่ไหนหมดแล้วหรือ" เจสซีตอบว่า "ยังมีคนสุดท้ายอีกคนหนึ่ง ดูเถิด เขากำลังเลี้ยงแกะอยู่" และซามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า "จงไล่คนไปตามเขา มา เพราะเราจะไม่ยอมนั่งจนกว่าเขาจะมาที่นี่"
 12 เจสซียิ่งไล่คนไปนำเขา มา ฝ่ายเขาเป็นคนผิวแดงๆ มีใบหน้าสวยและรูปร่างงามน่าดู และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จงลุกขึ้นเจมิตั้งเขาไว้ เพราะเป็นคนนี้แหละ"
 13 ซามูเอลจึงนำเขาตามเจมิตั้งเขาไว้ว่าเพราะคนกลางที่ชายของเขา และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็สวมทับดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป และซามูเอลก็ลุกขึ้นกลับไปยังปรามหา
 14 ฝ่ายพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ปราศจากซาลูล

และวิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็ทรมาณซาลูล
 15 และพวกมหาดเล็กของซาลูลก็กราบทูลว่า "ดูเถิด บัดนี้วิญญาณชั่วจากพระเจ้ากำลังทรมาณพระองค์อยู่
 16 ขอเจ้านายของข้าพระองค์ทั้งหลาย จงบัญชาผู้รับใช้ของพระองค์ผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ให้หาคนที่มีฝีมือในการติดพันเขาดู และต่อมาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้าสิงพระองค์ ก็ให้เขาติดพันเขาดูแล้วพระองค์จะหายดี"
 17 ซาลูลก็รับสั่งผู้รับใช้ของพระองค์ว่า "จงไปหาชายคนหนึ่งที่ดีพิณได้มาให้เรานำเขามาหาเรา"
 18 คนหนึ่งในพวกผู้รับใช้ทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์เห็นบุตรชายคนหนึ่งของเจสชิวาเบธเลเฮม เป็นผู้มีฝีมือในการติดพัน เป็นคนกล้าหาญ เป็นนักรบ เจริญฉลาดในกิจการงาน และเป็นคนมีหน้าตาดี และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา"
 19 เพราะฉะนั้นซาลูลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังเจสซีกล่าวว่า "จงให้ดาวิดบุตรชายของท่านอยู่อยู่กับแะนนั้นมาหาเรา"
 20 และเจสซียิ่งจัดตัวหนึ่งบรรทุกขนหาง และถุงหนึ่งใส่ข้าวอันหนึ่ง กับลูกแพะตัวหนึ่ง ผ่าไปกับดาวิดบุตรชายของท่านให้ถวายซาลูล
 21 ดาวิดก็มาเฝ้าซาลูลและเข้ารับราชการ ซาลูลก็ทรงรักดาวิดมาก ดาวิดก็ได้เป็นคนถือเครื่องอาวุธของซาลูล
 22 และซาลูลทรงส่งข่าวไปยังเจสซีว่า "เราขอร้องให้ท่านโปรดอนุญาตให้ดาวิดมาอยู่กับเราเถิด เพราะเขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของเรา"
 23 อยู่มาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้ามาสิงซาลูลเมื่อไร ดาวิดก็หยิบพิณเขาดูให้มีเสียงดี ซาลูลก็ทรงชื่นขึ้นและหายดี และวิญญาณชั่วก็ปราศจากพระองค์ไป

Chapter 17

1 ฝ่ายคนฟิลิสเตียก็รวบรวมกองทัพเพื่อจะทำสงคราม เขามาชุมนุมกันอยู่ที่ตำบลโสโลห์ ซึ่งเป็นเขตยูดาห์ และตั้งค่ายอยู่ระหว่างตำบลโสโลห์กับตำบลอาเซกาห์ที่เอเฟสธัมมิม
 2 และซาลูลกับคนอิสราเอลก็ชุมนุมกัน และตั้งค่ายอยู่ที่เบธเลเฮม และวางแนวไว้ต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย
 3 คนฟิลิสเตียยืนอยู่ที่ภูเขาข้างหนึ่ง และคนอิสราเอลยืนอยู่ที่ภูเขาอีกข้างหนึ่ง มีหุบเขาตัดกลาง
 4 มีผู้หญิงชื่อโอลิอัทเป็นยอดทหารได้ออกมาจากค่ายคนฟิลิสเตีย เป็นชาวเมืองกัท สูงหกศอกสิบ
 5 เขาสวมหมวกทองสัมฤทธิ์ไว้ที่ศีรษะ และสวมเสื้อเกราะ เสื้อเกราะนั้นหนักห้าพันเชลเป็นทองสัมฤทธิ์
 6 และสวมสนับแข้งทองสัมฤทธิ์ที่ขา และมีหมอกทองสัมฤทธิ์บนแขนอยู่ที่ข่า
 7 ด้ามหอกนั้นเหมือนไม้กระพันทอผ้า ตัวออกหนักหกร้อยเชลเป็นเหล็ก ทหารถือโล่ทองเขาเดินออกมา
 8 เขาออกมาขึ้นดะโกนไปทางแนวอิสราเอลว่า "เจ้าทั้งหลายออกมาทำศึกทำไมเล่า ข้าเป็นคนฟิลิสเตียไม่ใช่หรือ เจ้าก็เป็นข้าของซาลูลไม่ใช่หรือ จงเลือกคนแทนพวกเจ้าให้เขาลงมาหาข้า"
 9 ถ้าเขาสามารถสู้รบและฆ่าตัวเราได้ พวกเราจะยอมเป็นข้าของพวกเจ้า แต่ถ้าข้าชนะเขาและฆ่าเขาตาย แล้วพวกเจ้าต้องเป็นข้าของพวกเรา และรับใช้เรา"
 10 และคนฟิลิสเตียคนนั้นกล่าวว่า "วันนั้นข้าขอท้ากองทัพอิสราเอล จงส่งคนมาสู้กันเถิด"
 11 เมื่อซาลูลและคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินถ้อยคำของคนฟิลิสเตียคนนั้น เขาทั้งหลายก็ท้อใจและกลัวมาก
 12 ฝ่ายดาวิดเป็นบุตรชายของชาวเอฟราธาคนหนึ่งแห่งเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ ชื่อเจสซี ผู้มีบุตรชายแปดคน ในรัชกาลของซาลูล ชายคนนี้เป็นคนแก่แล้วเป็นคนอายุมาก
 13 บุตรชายใหญ่สามคนของเจสซียังตามซาลูลไปทำศึกแล้ว ชื่อของบุตรชายสามคนที่ไปทำศึกนั้นคือ บุตรหัวปีเอลีอับ คนถัดมาอาบินาดับ และคนที่สามซัมมาห์
 14 ดาวิดเป็นบุตรสุดท้อง พี่ชายทั้งสามคนก็ตามซาลูลไปแล้ว
 15 แต่ดาวิดกลับจากซาลูลไปเลี้ยงแกะของบิดาที่เบธเลเฮม
 16 คนฟิลิสเตียคนนั้นได้ออกมายืนอยู่ทั้งห้าและยืนตั้งสี่สัปดาห์
 17 เจสซียิ่งว่าดาวิดบุตรชายของตนว่า "ข้าคว้นนี้ไปหาเจสซี และชนผมกลับไปก่อนนี้ อันจัดไว้ให้พวกพี่ชายของเจ้า จงเอาไปให้พี่ชายของเจ้าที่ค่ายเรไร"
 18 และเจสซีนำเนยแข็งสิบชิ้นนี้ไปให้แก่ผู้รับกับกองพันของเขาด้วย ดูว่าพี่ชายของเจ้าทุกข์สุขอย่างไร แล้วรับของฝากมาจากเขาบ้าง"
 19 ฝ่ายซาลูลกับเขาทั้งหลายและคนอิสราเอลทั้งปวง อยู่ที่เบธเลเฮมที่สู้รบกับคนฟิลิสเตียอยู่
 20 ดาวิดจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด และตั้งเง้าวกับผู้ดูแลแกะบิธอาหารเดินทางไปตามที่เจสซียได้บัญชาแก่เขา และเขาก็มาถึงเขตค่ายขณะเมื่อกองทัพกำลังออกไปสู่แนวรบพลางร้องกราวศึก
 21 คนอิสราเอลกับคนฟิลิสเตียก็ยกมาปะทะกันกองทัพปะทะกัน
 22 ดาวิดก็มอบสัมภาระไว้กับผู้ดูแลกองสัมภาระ และวิ่งไปทันแนวรบไปทักทายพี่ชายของตน
 23 เมื่อเขากำลังพูดกันอยู่ ดูเถิด คนฟิลิสเตียชาวเมืองกัท ยอดทหารที่ชื่อโอลิอัทออกมาจากแนวรบฟิลิสเตีย ท้าทายอย่างแต่ก่อนและดาวิดก็ได้ยิน
 24 เมื่อรบราดคนอิสราเอลเห็นชายคนนั้นก็วิ่งหนีตัวไป กล่าวเขามาก
 25 คนอิสราเอลพูดว่า "เจ้เลยเห็นคนที่ออกมาขึ้นหรือ เขาออกมาทำทนายอิสราเอลแท้ๆ ถ้าใครฆ่าเขาได้ กษัตริย์จะพระราชทานทรัพย์ให้เขามากมาย และจะมอบราชธิดาให้ด้วย และกระทำให้งามกว่านิตดาของเขาเป็นหญิงกว่าคนเกดในอิสราเอล"
 26 และดาวิดกล่าวแก่ชายคนที่ยืนอยู่ข้างเขาว่า "เขาจะทำอย่างไรแก่คนที่ฆ่าคนฟิลิสเตียคนนี้ได้ และนำเอาความเหยียดหยามอิสราเอลไปเสีย คนฟิลิสเตียผู้ใดเข้าสู้หน้าตนนั้นคือใครเล่า เขาจะมาทำทนายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่"
 27 ประชาชนก็ตอบเขาอย่างเดียวกันว่า "ผู้ที่ฆ่าเขาได้ก็จะได้รับดังที่กล่าวมาแล้ว"
 28 ฝ่ายเอลีอับพี่ชายหัวปีได้ยินคำที่ดาวิดพูดกับชายคนนั้น เอลีอับก็โกรธดาวิดกล่าวว่า "เจ้าลงมาทำไม เจ้าทั้งแกะไม่ก็ตัวที่ถื่นทรก้นดาร์ไว้กับใคร ตัวรู้ถึงความทะเยอทะยานของเจ้า

และความคิดชั่วของเจ้า เพราะเจ้าลงมาเพื่อจะฆา戮เขารบนกัน"

29 ดาวิดจึงตอบว่า "ผมได้ทำอะไรไปแล้วแล้ว ไม่มีเหตุผลหรือ"

30 เขาจึงหันไปหาคนอื่นเสีย และพูดอย่างเดียวกัน และประชาชนก็ตอบแก่เขาอย่างคราวก่อน

31 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินคำที่ดาวิดพูด เขาทั้งหลายก็เล้าความให้ซาอูลทราบ

ซาอูลจึงให้คนให้มาตามดาวิด

32 ดาวิดก็ทูลซาอูลว่า "อย่าให้จิตใจของผู้ใดผ่อไปเพราะชายคนนั้นเลย ผู้รับใช้ของพระองค์จะไปสู้รบกับชนที่ฟิลิสเตียนคนนี้"

33 และซาอูลกล่าวแก่ดาวิดว่า "เจ้าไม่สามารถที่จะไปสู้รบกับชายที่ฟิลิสเตียนคนนั้นดอก เพราะเจ้าเป็นแต่เด็กหนุ่ม และเขาเป็นทหารชำนาญศึกมาตั้งแต่หนุ่มๆแล้ว"

34 แต่ดาวิดทูลซาอูลว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์เคยดูและแพะและแกะของบิดา และเมื่อมีสิงโตหรือหมีมาเอาลูกแกะตัวหนึ่งไปจากฝูง

35 ข้าพระองค์ก็ไล่ตามฆ่ามัน และช่วยลูกแกะนั้นให้พ้นมาจากปากของมัน ถ้ามันลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็จับหนวดเคราของมัน และทุบตีมันจนตาย

36 ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ฆ่าสิงโตและหมีนั้นมาแล้ว คนฟิลิสเตียผู้มิได้เข้าสู่หนัดคนนี้ก็เหมือนสัตว์เหล่านั้นตัวหนึ่งด้วยเขาได้ทำหายกองทัพอของพระเจ้าผู้ทรงพระชนมอยู่"

37 และดาวิดทูลต่อไปว่า

"พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเท้าของสิงโตและจากเท้าของหมี จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตียนคนนี้" และซาอูลจึงตรัสแก่ดาวิดว่า "จงไปเถละ และพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับเจ้า"

38 แล้วซาอูลก็ทรงเอาเครื่องอาวุธของพระองค์สวมให้ดาวิด ทรงสวมหมวกทองสัมฤทธิ์บนศีรษะของเขา และสวมเสื้อเกราะให้เขา

39 และดาวิดก็คาดดาบกับเครื่องอาวุธ เขาลองเดินดูก็เห็นว่าใช้ไม่ได้ เพราะเขาไม่ชิน แล้วดาวิดจึงทูลซาอูลว่า "ข้าพระองค์จะสวมเครื่องเหล่านี้ไปไม่ได้ เพราะว่าข้าพระองค์ไม่ชิน" ดาวิดจึงปลดออกเสีย

40 แล้วจึงถือไม้เท้าไว้ และเลือกก้อนหินเกลี้ยงจากลำธารได้ห้าก้อน

จึงใส่ในย่ามผู้เลี้ยงแกะของเขาในถุงของเขาและมีถือถือสลับอยู่ เขาก็เข้าไปใกล้คนฟิลิสเตียคนนั้น

41 คนฟิลิสเตียนั้นก็ออกมาใกล้ดาวิด พร้อมกับคนถือโล่เดินออกหน้า

42 เมื่อคนฟิลิสเตียมองไปรอบๆ และเห็นดาวิดก็ดูถูกเขา เพราะเขาเป็นแต่เด็กหนุ่ม ผิวแดงๆ และมีใบหน้างดงาม

43 คนฟิลิสเตียจึงพูดกับดาวิดว่า "ข้าเป็นมหาเวรใจเจ้าจึงถือไม้เท้ามาหาข้า" และคนฟิลิสเตียคนนั้นก็ชูเท้าดาวิดออกนมาพระของตน

44 คนฟิลิสเตียพูดกับดาวิดว่า "มาหาข้านี้ ข้าจะเอาเนื้อของเจ้าให้นกในอากาศกับสัตว์ในทุ่งกิน"

45 แล้วดาวิดก็พูดกับคนฟิลิสเตียคนนั้นว่า "ท่านมาหาข้าพเจ้าด้วยดาบ ด้วยหอกและด้วยหอกขัด แต่ข้าพเจ้ามาหาท่านในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ทำหายนั้น

46 ในวันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงมอบท่านไว้ในมือข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะประหารท่าน และตัดศีรษะของท่านเสีย

และในวันนี้ข้าพเจ้าจะให้ศพของกองทัพอิสเตียแก่คนในอากาศและแก่สัตว์ป่า เพื่อที่พวกนี้จะทราบว่ามีพระเจ้าพระองค์หนึ่งในอิสราเอล

47 และชุมนุมชนนี้ทั้งสิ้นจะทราบว่าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงช่วยด้วยดาบหรือด้วยหอก เพราะว่าการรบเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบท่านไว้ในมือของเรานี้ทั้งหลาย"

48 อยู่มาเมื่อคนฟิลิสเตียคนนั้นลุกขึ้นเข้ามาใกล้เพื่อจะทะดาวิด ดาวิดก็วิ่งเข้าหาแนวรบเพื่อปะทะกับคนฟิลิสเตียคนนั้นอย่างรวดเร็ว

49 และดาวิดเอามือล้วงเข้าไปในย่ามหยิบหินก้อนหนึ่งออกมา แล้วเหวี่ยงหินก้อนนั้นด้วยสายสลึง ถูกคนฟิลิสเตียคนนั้นที่หน้าผาก ก้อนหินจมนเข้าไปในหน้าผาก เขาก็ล้มหน้าคว่ำลงที่ดิน

50 ดังนั้นดาวิดก็ชนะคนฟิลิสเตียคนนั้นด้วยสลึงและก้อนหินก้อนหนึ่ง และคว้านคนฟิลิสเตียคนนั้นลง และฆ่าเขาเสีย ดาวิดไม่มีความอยู่ในมือ

51 ดังนั้นแล้วดาวิดจึงวิ่งไปยืนอยู่เหนือคนฟิลิสเตียคนนั้น หยิบดาบของเขาซึ่งออกจากฝักฆ่าเขาเสียและตัดศีรษะของเขาออกเสียดด้วยดาบเล่มนั้น

เมื่อคนฟิลิสเตียเห็นว่ายอดทหารของเขาตายเสียแล้วก็พากันหนีไป

52 คนอิสราเอลกับคนยูดาห์ก็ลุกขึ้นให้ร้องไล่ติดตามคนฟิลิสเตียไกลไปจนถึงหุบเขาและถึงประตูเมืองเอโครน ทหารฟิลิสเตียที่บาดเจ็บจึงล้มลงตามทางจากซาอราอิม

ไกลไปจนถึงเมืองกัทและเมืองเอโครน

53 และคนอิสราเอลก็กลับมาจากการไล่ติดตามคนฟิลิสเตีย และมาปล้นค่ายของเขา

54 ดาวิดก็นำศีรษะของคนฟิลิสเตียคนนั้นมาที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาเอาเครื่องอาวุธของเขาไว้ที่เดิมที่ของตนแล้ว

55 เมื่อซาอูลทรงเห็นดาวิดออกไปต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย จึงตรัสถามอับเนอร์แม่ทัพของพระองค์ว่า "อับเนอร์ ชายหนุ่มคนนี้เป็นลูกของใคร" และอับเนอร์ทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์ก็ไม่ทราบ"

56 กษัตริย์จึงรับสั่งว่า "ไปสืบถามดูว่า เจ้าหนุ่มคนนั้นเป็นลูกของใคร"

57 เมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟิลิสเตีย

อับเนอร์ก็มาพาตัวเขาเข้าไปเฝ้าซาอูลถือศีรษะของคนฟิลิสเตียคนนั้นไปด้วย

58 ซาอูลจึงตรัสถามเขาว่า "เจ้าหนุ่มเอ๋ย เจ้าเป็นลูกของใคร" และดาวิดทูลว่า "ข้าพระองค์เป็นบุตรของเจสสีชาวเบธเลเยมผู้รับใช้ของพระองค์"

Chapter 18

1 อยู่มาเมื่อดาวิดทูลซาอูลเสร็จแล้ว จิตใจของโยนาธานก็ผูกสมัครักใคร่กับจิตใจของดาวิด และโยนาธานก็รักเธออย่างรักชีวิตของท่านเอง

2 และวันนั้นซาอูลก็ทรงกักตัวเธอไว้ ไม่ยอมให้เธอกลับไปบ้านบิดาของเธอ

3 แล้วโยนาธานก็กระพ้ำพันธสัญญากับดาวิด เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของท่านเอง

4 โยนาธานก็ถอดเสื้อคลุมออกมอบให้แก่ดาวิดพร้อมทั้งเครื่องแต่งตัว ดาบ คันธนู และเข็มขัดด้วย

5 และดาวิดก็ออกไปประพฤติตัวอย่างเฉลียวฉลาดไม่ว่าซาอูลจะใช้เธอไป ณ ที่ใด ดังนั้นซาอูลจึงทรงตั้งเธอให้อยู่เหนือกรบทั้งหลาย เขาก็เป็นที่ยอมรับในสายตาประชาชน และในสายตาข้าราชการทั้งปวงของซาอูลด้วย

6 อยู่มาเมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟิลิสเตียนั้นกำลังเดินทางอยู่ พวกผู้หญิงก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองอิสราเอล ร้องเพลงและเต้นรำต้อนรับกษัตริย์ซาอูล ด้วยรำมะนา ด้วยความเบิกบานสำราญใจ และด้วยเครื่องดนตรี

7 และเมื่อพวกผู้หญิงเต้นรำรื่นเริงกันอยู่นั้นก็ขับร้องรับกันว่า "ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ"

8 ซาอูลทรงกริ้วนัก คำที่ร้องกันนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์เลย พระองค์ตรัสว่า "เขาสรรเสริญดาวิดว่าฆ่าคนเป็นหมื่นๆ ส่วนเราฆ่าฆ่าแต่เพียงเป็นพันๆ ดาวิดจะได้จะไร้ก็เล่านอกจากการชอาณานิกร"

9 ซาอูลก็ทรงใช้สายดาจับดาวิดตั้งแต่นั้นนั้นเป็นต้นไป

10 อยู่มาในวันรุ่งขึ้นวิญญาณชั่วจากพระเจ้าก็เข้าสิงซาอูล ซาอูลก็ทรงพยากรณ์อยู่ในวังของพระองค์ ดาวิดก็กำลังตัดฟืนอย่างที่เขาเคยตัดถวายทุกวันมา ซาอูลทรงถือหอกอยู่

11 และซาอูลก็ทรงพุ่งหอก ด้วยนึกว่า "ข้าจะปกลดาวิดให้ติดกับผนังเสีย" แต่ดาวิดก็หนีไปจากพระปัดตร์พระองค์ได้ถึงสองครั้ง

12 ซาอูลก็ทรงกลัวดาวิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ แต่ทรงพรากจากซาอูลแล้ว

13 ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งให้ย่ำยดาวิดไปให้พ้นพระพักตร์ ตั้งเป็นผู้บังคับการกองพัน และเธอได้เข้าออกอยู่ต่อหน้าประชาชน

14 ดาวิดกระทำอย่างเฉลียวฉลาดในทุกประการ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ

15 เมื่อซาอูลทรงเห็นว่าดาวิดได้กระทำอย่างเฉลียวฉลาดยิ่ง ก็ทรงเกรงกลัวดาวิด

16 แต่คนอิสราเอลและคนยูดาห์ทั้งสิ้นรักดาวิด เพราะเธอเข้าออกต่อหน้าเขาทั้งหลาย

17 ฝ่ายซาอูลจึงรับสั่งกับดาวิดว่า "ดูเถิด นี่คือบุตรสาวคนโตของเราชื่อเมราบ เราจะมอบเม่นางให้เป็นภรรยาของเธอ ขอแต่เธอจะเป็นคนกล้าหาญและสู้ศึกของพระเยโฮวาห์เท่านั้น" เพราะซาอูลทรงดำริว่า "อย่าให้มือของเราจะต้องเขาเลย ให้มีคอนฟิลิสเตียจะต้องเขาดีกว่า"

18 ดาวิดทูลซาอูลว่า "ในอิสราเอลข้าพระองค์คือผู้ใด ชีวิตของข้าพระองค์คืออะไร หรือเรื่องบรรพบุรุษของข้าพระองค์คือผู้ใด ที่ข้าพระองค์ควรจะเป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์"

19 แต่อยู่มา เมื่อถึงเวลาที่จะทรงยกเมราบราชธิดาของซาอูลให้เป็นภรรยาของดาวิด เม่นางก็ถูกยกให้เป็นภรรยาของอาตริเอลชาวเมโหลห์

20 ฝ่ายมีฉากราชธิดาของซาอูลนั้นรักดาวิด มีคนเอาเรื่องไปทูลซาอูล เรื่องนี้เป็นที่พอพระทัยพระองค์

21 ซาอูลทรงดำริว่า "ให้เรายกเม่นางให้แก่เธอ เม่นางจะได้เป็นกับดักเธอ และมือของคนฟิลิสเตียจะได้ต่อสู้เธอ" ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งแก่ดาวิดว่า "วันนี้เธอจะเป็นบุตรเขยของเราเช่นเดียวกัน"

22 ซาอูลทรงบัญชามหาดเล็กว่า "จงพูดเป็นส่วนตัวกับดาวิดว่า `ดูเถิด กษัตริย์พอพระทัยในเธอ และบรรดามหาดเล็กของพระองค์ก็รักเธอ เพราะฉะนั้นจงเป็นบุตรเขยของกษัตริย์เถิด'"

23 และมหาดเล็กของซาอูลพูดเรื่องนี้ให้ดาวิดฟัง ดาวิดก็ถามว่า "ท่านทั้งหลายเห็นว่าเป็นบุตรเขยของกษัตริย์นั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยอยู่หรือ ด้วยข้าพเจ้าเป็นแต่คนจน และไม่มีเชื้อเสียอะไรเลย"

24 และมหาดเล็กของซาอูลจึงทูลว่า "ดาวิดพูดอย่างนั้นอย่างนี้"

25 ซาอูลจึงรับสั่งว่า "เจ้าจงพูดเช่นนั้นแก่ดาวิดว่า `กษัตริย์ไม่มีพระประสงค์จะเอาอะไรในการแต่งงานเลย นอกจากหนึ่งปลายของคชชาตของคนฟิลิสเตียสักหนึ่งร้อย เพื่อพระองค์จะทรงแก้แค้นศัตรูของกษัตริย์'"

ฝ่ายซาอูลทรงดำริว่าจะให้ดาวิดตายเสียด้วยมือของคนฟิลิสเตีย

26 และเมื่อมหาดเล็กกล่าวคำเหล่านั้นให้ดาวิดฟัง ก็เป็นที่พอใจดาวิดที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ เวลาที่กำหนดไว้ยังไม่หมดไป

27 ดาวิดก็ลุกขึ้นไปพร้อมกับคนของเขา ได้ฆ่าคนฟิลิสเตียเสียสองร้อยคน และดาวิดก็นำหนึ่งปลายของคชชาตของคนเหล่านั้นมาถวายแก่กษัตริย์ครบจำนวน

เพื่อเธอจะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์

ซาอูลจึงยกมีฉาลพระราชธิดาของพระองค์ให้เป็นภรรยาของดาวิด

28 ซาอูลทรงเห็นและทราบว่าการเยโฮวาห์ทรงสถิตกับดาวิด และมีฉาลพระราชธิดาของซาอูลรักเธอ

29 ซาอูลทรงเกรงกลัวดาวิดมากยิ่งขึ้น ดังนั้นซาอูลจึงเป็นศัตรูของดาวิดเรื่อยมา

30 บรรดาเจ้านายแห่งคนฟิลิสเตียก็ออกมาทำสงคราม ต่อมาเมื่อเขาทั้งหลายจะออกมาแล้ว ดาวิดก็ได้กระทำอย่างเฉลียวฉลาดมากกว่าบรรดาข้าราชการของซาอูล ชื่อเสียงของเธอยิ่งดังดังมาก

Chapter 19

1 ซาอูลตรัสกับโยนาธานราชบุตรและกับบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ว่าให้เขาทั้งหลายฆ่าดาวิดเสีย

2 แต่โยนาธานราชบุตรของซาอูลพอใจในดาวิดมาก และโยนาธานก็บอกดาวิดว่า "ซาอูลเสด็จพ่อของฉนหาช่องจะฆ่าเธอเสีย เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอจะระวังตัวให้ดีจนพຽນนี้เข้า จงอยู่เสียในที่ลับซ่อนตัวไว้

3 และฉนจะออกไปยืนอยู่ข้างๆเสด็จพ่อในทุ่งนาที่เธออยู่ และฉนจะกราบทูลเสด็จพ่อด้วยเรื่องของเธอ ถ้าฉนรู้เรื่องอะไรจะบอกให้ทราบ"

4 โยนาธานกล่าวชมดาวิดให้ซาอูลราชบิดาฟังทูลว่า "ขอกษัตริย์อย่าทรงกระทำบาปต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์เลย เพราะดาวิดหาได้กระทำบาปสิ่งใดต่อพระองค์ไม่

และการงานของเธอก็เป็นงานปฏิบัติพระองค์อย่างดี
 5 เพราะเธอเลี้ยงชีวิตของตน และประหารคนฟิลิสเตียนนั้น
 และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้มีการช่วยให้พ้นอย่างใหญ่หลวงเพื่ออิสราเอลทั้งปวง
 พระองค์ทรงเห็นแล้วและทรงชื่นชมยินดี แต่ในพระองค์จึงจะกระทำบาปต่อโลหิตที่ไครามผิด
 ด้วยการฆ่าดาวิดเสียอย่างปราศจากเหตุผล"
 6 ชาลูลก็ทรงฟังเสียงของโยนาธานและชาลูลจึงปฏิญาณว่า
 "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ดาวิดจะไม่ต้องถูกประหารชีวิตเลยฉันนั้น"
 7 และโยนาธานก็เรียกดาวิด และโยนาธานแจ้งให้เธอทราบถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น
 และโยนาธานนำดาวิดเข้าเฝ้าชาลูล และดาวิดได้เข้าเฝ้าชาลูลอย่างแต่ก่อน
 8 สงครามได้เกิดขึ้นอีก ดาวิดก็ออกไปต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย และได้ฆ่าฟันเสียเป็นอันมาก
 เขาทั้งหลายจึงหนีไปเสียจากเธอ
 9 แล้ววิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็เข้ามาสิงชาลูล เมื่อพระองค์ประทับในวังของพระองค์
 ทรงหอกอยู่ และดาวิดก็กำลังติดพิณถวาย
 10 และชาลูลทรงฟังหอกหมายปักดาวิดให้ติดฝามัน แต่เธอก็หลบหนีพระพักตร์ชาลูลไป
 ชาลูลจึงทรงฟังหอกติดมัน และดาวิดก็หลบหนีรอดไปได้ในคืนนั้น
 11 ชาลูลทรงใช้ผู้สื่อสารไปที่บ้านของดาวิดเพื่อเฝ้าดูเธอ และเพื่อจะฆ่าเธอเสียในเวลาเช้า
 แต่มีกัลกรยาของดาวิดบอกดาวิดว่า "ถ้าคืนนี้เธอไม่ช่วยชีวิตของเธอให้พ้น
 พรุ่งนี้เธอจะถูกฆ่าตาย"
 12 มีกาลจึงหย่อนดาวิดลงทางหน้าต่าง และเธอก็หนีรอดไป
 13 มีกาลได้นำรูปเคารพมาวางไว้บนเตียงนอน และวางหมอนขนแพะไว้ที่ศีรษะ เอาผ้าห่มคลุมไว้
 14 เมื่อชาลูลส่งผู้สื่อสารไปจับดาวิด มีกาลตอบว่า "เขาไม่สบาย"
 15 แล้วชาลูลส่งผู้สื่อสารนั้นให้ไปดูดาวิดอีก สั่งว่า "จงนำขามหาเราทั้งเตียง
 เพื่อเราจะได้ฆ่าเขาเสีย"
 16 เมื่อผู้สื่อสารเข้ามา ดูเกิด รูปเคารพก็อยู่ในเตียง พร้อมกับหมอนขนแพะอยู่ที่ศีรษะ
 17 ชาลูลรับสั่งถามมีกาลว่า "ไฉนเจ้าจึงหลอกหลวงเรา และปล่อยศัตรูของเราไปเสีย
 เขาจึงรอดพ้นไป" และมีกาลพูดตอบชาลูลว่า "เธอพูดกับหม่อมฉันว่า 'ปล่อยให้ฉันไปเกิด
 จะให้ฉันฆ่าเธอทำไมเล่า'"
 18 ฝ่ายดาวิดก็หนีรอดไป เธอมาหาซามูเอลที่เมืองรามัท
 และเล่าทุกเรื่องที่เขาได้ทรงกระทำแก่เธอให้ซามูเอลฟัง เธอและซามูเอลก็ไปอยู่เสียที่นาโยท
 19 มีคนไปพูดชาลูลว่า "ดูเกิด ดาวิดอยู่ที่นาโยทในเมืองรามัท"
 20 ชาลูลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปจับดาวิด และเมื่อเขาไปเห็นหมู่ผู้พยากรณ์กำลังพยากรณ์อยู่
 และซามูเอลยืนเป็นหัวหน้าเขาทั้งหลาย พระวิญญาณของพระเจ้าก็มาสถิตกับผู้สื่อสารของชาลูล
 และเขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย
 21 เมื่อมีคนไปพูดชาลูล พระองค์ก็ทรงใช้ผู้สื่อสารอื่นไป และคนเหล่านั้นก็พยากรณ์ด้วย
 ชาลูลทรงใช้ให้ผู้สื่อสารไปครั้งที่สาม เขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย
 22 ชาลูลก็เสด็จไปที่รามัทเอง มาถึงบ่อน้ำใหญ่ที่ในเมืองเสลุ และรับสั่งถามว่า
 "ซามูเอลกับดาวิดอยู่ที่ไหน" มีคนทูลว่า "ดูเกิด เขาทั้งสองอยู่ที่นาโยทในเมืองรามัท"
 23 พระองค์จึงเสด็จไปที่นั่นยังนาโยทในเมืองรามัท
 และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์ด้วย
 ทรงดำเนินพลางพยากรณ์พลางจนเสด็จถึงนาโยทที่เมืองรามัท
 24 พระองค์ทรงถอดฉลองพระองค์ออกด้วย และก็ทรงพยากรณ์ต่อหน้าซามูเอล
 และบรรทมเปลี่ยนกายอยู่ตลอดวันนั้นและตลอดคืนนั้น ดังนั้นเขาจึงพูดกันว่า
 "ชาลูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ"

Chapter 20

1 ดาวิดก็หนีจากนาโยทในเมืองรามัท และมาหาโยนาธานกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งใด
 อะไรเป็นความชั่วช้าของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้กระทำความผิดบาปอันใดต่อเสด็จพ่อของท่าน
 พระองค์จึงได้แสวงชีวิตของข้าพเจ้า"
 2 และโยนาธานจึงตอบเธอว่า "ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เธอไม่ต้องตายดอก ดูเกิด
 เสด็จพ่อจะมีได้ทรงกระทำการใหญ่น้อยสิ่งใดโดยมีที่ฉันรู้
 ทำไมเสด็จพ่อจะบิดเบี่ยงเรื่องนี้จากฉันเล่า คงไม่เป็นเช่นนั้นแน่"
 3 ดาวิดจึงปฏิญาณยิ่งกว่านั้นอีกและกล่าวว่า "เสด็จพ่อของท่านทรงทราบอย่างแน่นอนว่า
 ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน และพระองค์ตรัสว่า 'อย่าให้โยนาธานรู้เรื่องนี้เลย
 เกรงว่าเขาจะเศร้าใจ' พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
 ความจริงมีอยู่ว่า ระหว่างข้าพเจ้ากับความตายก็ยิ่งเหลืออีกเพียงก้าวเดียวฉันนั้น"
 4 โยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า "จิตใจเธอปรารถนาอะไร ฉันจะทำตามเพื่อเธอ"
 5 ดาวิดจึงกล่าวกับโยนาธานว่า "ดูเกิด พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นห้า
 ข้าพเจ้าไมควรขาดที่จะนั่งร่วมโต๊ะเดียวกับกษัตริย์
 แต่ขอโปรดให้ข้าพเจ้าไปซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนานจนถึงเย็นวันที่สาม
 6 ถ้าเสด็จพ่อของท่านเห็นข้าพเจ้าขาดไป ก็ขอโปรดทูลพระองค์ว่า
 'ดาวิดได้วิ่งวนหอล่าข้าพระองค์รีบกลับไปเมืองเบธเลเฮมเมืองของตน
 เพราะที่นั่นทั้งครอบครัวทำการถวายสัตวบูชาประจำปี'
 7 ถ้าพระองค์รับสั่งว่า 'ดีแล้ว' ผู้รับใช้ของท่านก็ดีไป แต่ถ้าพระองค์ทรงกริ้ว ก็ขอทราบเถิดว่า
 พระองค์ดำริการร้าย
 8 เพราะฉะนั้นขอท่านกรุณากระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านด้วยใจจงรัก
 เพราะท่านได้กระทำพันธสัญญาแก่พระเยโฮวาห์กับผู้รับใช้ของท่านแล้ว
 แต่ถ้าความชั่วช้ามีอยู่ในข้าพเจ้า ขอท่านฆ่าข้าพเจ้าเสียเถิด
 เพราะท่านจะนำข้าพเจ้าไปให้เสด็จพ่อของท่านทำไม"
 9 โยนาธานจึงกล่าวว่า "อย่าให้มีแว่วถึงท่านเลยนะ ถ้าฉันทราบว่าเสด็จพ่อคิดร้ายต่อเธอ
 ฉันจะไม่ไปบอกเธอหรือ"
 10 แล้วดาวิดก็กล่าวแก่โยนาธานว่า "ถ้าเสด็จพ่อของท่านตอบท่านอย่างดุคั้น
 ไครจะบอกแก่ข้าพเจ้าได้"

11 และโยนาธานบอกดาวิดว่า "มาเถิด ให้เราเข้าไปในทุ่งนา" เขาทั้งสองจึงเข้าไปในทุ่งนา
 12 และโยนาธานกล่าวแก่ดาวิดว่า "โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
 เมื่อฉันได้ห้ำหั่นดูเสด็จพ่อของฉันในวันพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ หรือในวันที่สาม ดูเกิด
 ถ้ามีอะไรติดต่อดาวิด และฉันจะไม่ใช้คนไปบอกเธอทีเดียว
 13 ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษแก่โยนาธานและยังหนักกว่า
 แต่ถ้าเสด็จพ่อพระทัยที่จะทำร้ายเธอ ฉันจะบอกเธอให้ทราบ และส่งให้เธอหนีไปให้พ้นภัย
 ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ อย่างที่พระองค์ทรงสถิตกับเสด็จพ่อของฉัน
 14 ถ้าฉันยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ขอเธอสำแดงความเมตตาแก่พระเยโฮวาห์ต่อฉัน
 เพื่อฉันจะไม่ตองตาย
 15 ขออย่าตัดความกรุณาของเธอก็มีต่อวงศ์วานของฉันเป็นนิตย์
 ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำจัดศัตรูทุกคนของดาวิดเสียจากพื้นพิภพแล้ว"
 16 โยนาธานจึงทำพันธสัญญากับวงศ์วานของดาวิดว่า
 "ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก่แก่ฉันต่อศัตรูของดาวิดเถิด"
 17 และโยนาธานก็ให้ดาวิดปฏิญาณอีกครั้งหนึ่งโดยความรักของท่านที่มีต่อเธอ
 เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของตนเอง
 18 แล้วโยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า "พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นห้า และเขาจะเห็นว่าเธอขาดไป
 เพราะที่นั่นของเธอยังว่างอยู่
 19 เมื่อเธออยู่สามวันแล้ว เธอจงลงไปโดยเร็ว ไปยังที่ที่เธอได้ซ่อนตัวอยู่
 ในวันแห่งการกระทำนั้น และคอยอยู่ข้างศิลาเอซล
 20 ฉันจะยิงลูกธนูสามลูกไปข้างๆที่นั่น อย่างกับว่าฉันยิงเป้า
 21 และดูเกิด ฉันจะใช้เด็กไปส่งว่า 'จงไปหาลูกธนู' ถ้าฉันพูดกับเด็กนั้นว่า 'ดูเกิด
 ลูกธนูอยู่ทางข้างนี้ของเจ้า ไปเอามา' แล้วขอเธอเข้ามา เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์แน่ฉันใด
 เธอก็ปลอดภัยแล้ว ไม่มีอันตรายอันใดฉันนั้น
 22 แต่ถ้าฉันพูดกับเด็กหนุ่มนั้นว่า 'ดูเกิด ลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้าโน่น' เธอจงไปเกิด
 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงส่งเธอไปแล้ว
 23 ส่วนเรื่องที่เธอและฉันได้พูดกันนั้น ดูเกิด
 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเธอและฉันเป็นนิตย์"
 24 ดาวิดจึงซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนา และเมื่อถึงวันขึ้นห้า กษัตริย์ก็ประทับเสวยพระกระยาหาร
 25 กษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์อย่างที่เคยทรงกระทำ
 คือประทับที่พระที่นั่งข้างๆฝ่ายหนึ่ง โยนาธานยืนอยู่และอับเนอร์นั่งอยู่ข้างชาลูล
 แต่ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่
 26 อย่างไรก็ดีในวันนั้นชาลูลมิได้ตรัสประกาศใด เพราะทรงดำริว่า "ดาวิดคงเกิดเหตุบางอย่าง
 เขาคงมกลิน เขาคงมกลินแน่"
 27 อยู่มาวันรุ่งขึ้น คือวันที่สองของเดือน ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่
 และชาลูลก็ตรัสกับโยนาธานราชบุตรของพระองค์ว่า "ทำไมบุตรเจสซีมิได้มารับประทานอาหาร
 ที่งานนี้และวันนี้"
 28 โยนาธานทูลตอบชาลูลว่า "ดาวิดได้วิ่งวนหอล่าข้าพระองค์ไปยังบ้านเบธเลเฮม
 29 เขาว่า 'ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไป
 เพราะครอบครัวของข้าพเจ้ามีการถวายสัตวบูชาในเมือง
 และพี่ชายของข้าพเจ้าสั่งให้ข้าพเจ้าไปที่นั่น บัดนี้ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน
 ข้าพเจ้าก็ขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพี่ชายของข้าพเจ้า'
 ด้วยเหตุนี้เขาจึงมิได้มาที่โต๊ะของกษัตริย์"
 30 แล้วความกริ้วของชาลูลก็พลุ่งขึ้นต่อโยนาธาน พระองค์ตรัสกับท่านว่า "เจ้า
 ลูกของหญิงกบฏและวีปلاس ข้าไม่รู้หรือว่าเจ้าเลือกบุตรเจสซีมาให้ความอับอายแก่เจ้าเองและให้
 ความอับอายแก่ความเปลือยเปล่าแห่งแม่ของเจ้า
 31 ตรบาใดที่ลูกของเจสซีมีชีวิตอยู่บนดิน ตัวเจ้าหรือราชอาณัติของเจ้าก็จะตั้งอยู่ไม่ได้
 เพราะฉะนั้นจงใช้คนไปตามซามาให้เรา เพราะเขาจะต้องตายแน่"
 32 แล้วโยนาธานจึงทูลตอบชาลูลพระราชบิดาของท่านว่า "ทำไมเขาจะต้องถูกประหาร
 เขาได้กระทำผิดสิ่งใดพระเจ้าข้า"
 33 แต่ชาลูลได้ทรงฟังหอกใส่ท่านเพื่อจะฆ่าท่าน ดังนั้นโยนาธานจึงทราบว่
 พระราชบิดาของท่านหมายฆ่าดาวิดเสีย
 34 โยนาธานจึงลุกขึ้นจากโต๊ะด้วยความโกรธยิ่งนัก
 มิได้รับประทานอาหารในวันที่สองของเดือนนั้น เพราะท่านเศร้าใจด้วยเรื่องดาวิด
 เพราะว่าพระราชบิดาของท่านได้ยามนำหน้าดาวิด
 35 ต่อมารุ่งเช้าขึ้นโยนาธานก็ออกไปที่ทุ่งนาตามนัดหมายไว้กับดาวิด มีเด็กไปด้วยคนหนึ่ง
 36 และท่านส่งเด็กนั้นว่า "จงวิ่งไปหาลูกธนูที่ฉันยิงไป" เมื่อเด็กนั้นวิ่งไป
 โยนาธานก็ยิงธนูลูกหนึ่งขึ้นหน้าไป
 37 และเมื่อเด็กนั้นมาถึงที่ที่ลูกธนูซึ่งโยนาธานยิงไปนั้น โยนาธานก็ร้องส่งเด็กนั้นว่า
 "ลูกธนูอยู่ข้างหน้าโน่นไม่ใช่หรือ"
 38 และโยนาธานร้องส่งเด็กนั้นว่า "จงรีบไปโดยเร็วอย่าหยุดอยู่"
 เด็กของโยนาธานก็ไปกับลูกธนู และกลับมาหานายของตน
 39 แต่เด็กนั้นไม่ทราบเรื่อง โยนาธานและดาวิดเท่านั้นที่ทราบ
 40 และโยนาธานก็มอบอาวุธของท่านให้เด็กนั้น และบอกเขาว่า "ไป
 จงแบกสิ่งเหล่านี้ไปในเมือง"
 41 เมื่อเด็กนั้นไปแล้ว ดาวิดก็ลุกขึ้นมาจากที่ที่อยู่ที่ศิตได้ ชมหน้าลงถึงดิน แล้วกราบลงสามครั้ง
 และทั้งสองก็จูบกัน และร้องไห้กัน จนดาวิดร้องมากเหลือเกิน
 42 โยนาธานจึงกล่าวกับดาวิดว่า "ของข้าไปเป็นสุดเถิด
 เพราะเราทั้งสองได้ปฏิญาณไว้แล้วในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์ว่า
 'พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพยานระหว่างฉันและเธอ
 และระหว่างเชื้อสายของฉันกับเชื้อสายของเธอสืบไปเป็นนิตย์' ดาวิดก็ลุกขึ้นจากไป
 และโยนาธานก็เข้าไปในเมือง

Chapter 21

1 แล้วดาวิดก็มายังเมืองโนบะหาอาหิเมเลคปุโรหิต และอาหิเมเลคตัวสั้นอยู่เมื่อพบดาวิดจึงพูดกับท่านว่า "ทำไมท่านจึงมาคนเดียว และไม่มีผู้ใดมากับท่าน"

2 ดาวิดจึงพูดกับอาหิเมเลคปุโรหิตว่า "กษัตริย์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้หาเรื่องหนึ่งรับส่งแก่ข้าพเจ้าว่า 'อย่าบอกเรื่องซึ่งเราใช้เจ้าไปกระทำนั้นแก่ผู้ใดให้รู้เลย และด้วยเรื่องซึ่งเรามอบหมายแก่เจ้านั้น' ข้าพเจ้าได้แต่มาयीไว้กับพวกผู้รับใช้ ณ ที่แห่งหนึ่ง"

3 ท่านมีอะไรติดมืออยู่บ้างเล่า ขอมอบขนมปังไว้ไว้ในมือข้าพเจ้าสักห้าก้อน หรืออะไรที่มีที่นี้ก็ได้"

4 ปุโรหิตนั้นตอบดาวิดว่า "ข้าพเจ้าไม่มีขนมปังธรรมดาติดมือเลย แต่มีขนมปังปังบริสุทฺธิ ขอแต่คนหนุ่มนี้ได้อยู่ห่างจากผู้หญิงมาแล้วก็แล้วกัน"

5 และดาวิดก็ตอบท่านปุโรหิตว่า "ที่จริง ตั้งแต่เราออกไปปฏิบัติงาน ผู้หญิงก็ถูกกันไว้ให้ห่างจากเราทั้งหลายประมาณสามวัน และภาชนะของคนหนุ่มกับบริสุทฺธิ และขนมปังนั้นเป็นอย่างไรธรรมดาอยู่แล้ว ถึงแม้ว่าขนมปังนั้นถูกชำระให้บริสุทฺธิในภาชนะแล้ว"

6 ดังนั้นปุโรหิตจึงมอบขนมปังบริสุทฺธิให้แก่ดาวิด เพราะที่นั้นไม่มีขนมปังอื่นนอกจากขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งเก็บมาจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อวางขนมปังใหม่ในวันที่เก็บเอาขนมปังเก่านั้นออกไป

7 ในวันนี้มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นเป็นผู้รับใช้ของซาอูล มีกระตังไฟพระเยโฮวาห์อยู่ เขาชื่อโดเอก คนเฝ้าประตู เป็นหัวหน้าคนเลี้ยงสัตว์ของซาอูล

8 และดาวิดกล่าวแก่อาหิเมเลคว่า "ท่านไม่มีหมอกหรือดาบติดมืออยู่สักเล่มหนึ่งหรือ ด้วยข้าพเจ้ามิได้นำดาบหรือเครื่องอาวุธติดมาเลย เพราะราชกรณของกษัตริย์เป็นการด่วน"

9 ปุโรหิตนั้นจึงกล่าวว่า "ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตีย ซึ่งท่านฆ่าเสียที่หุบเขาเอลาห์นั้น ดูเถิด ยังห้อยอยู่กับข้าพเจ้าหลังเอว โดที่ท่านต้องการดาบนั้นจงเอาไปเถิด นอกจากเล่มนั้นแล้วก็ไม่มีดาบอื่นอีก" และดาวิดกล่าวว่า "ไม่มีดาบอื่นเหมือนดาบเล่มนั้นแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าเถิด"

10 และดาวิดก็ลุกขึ้นในวันนั้นหนีจากพระพักตร์ซาอูลไปหาเอลิชบะธกษัตริย์เมืองกัท

11 และมหาตเล็กของอาทิสพูดว่า "ดาวิดคนนี้ไม่ใช่หรือที่เป็นกษัตริย์ของแผ่นดินนั้น เขามิได้เตีร์และขับเพลงรับกันหรือว่า 'ซาอูลขาดคนเป็นพินัย และดาวิดขาดคนเป็นพินัย'"

12 และดาวิดก็จำถ้อยคำเหล่านั้นไว้ในใจและกล่าวถึงกษัตริย์เมืองกัทอย่างมาก

13 ท่านจึงเปลี่ยนอาภักดิ์มาต่อหน้าเขาทั้งหลาย และกระทำตนเป็นคนบ้าในมือเขา เทียวกาไว้ที่ประตูครัว และปล่อยให้ให้น้ำลายไหลลงบะเอบของเขา

14 อาทิสจึงสั่งผู้รับใช้ของท่านว่า "ดูเถิด เจ้าเห็นว่าคนนั้นบ้า แล้วเจ้าพาเขามาหาเราทำไม

15 ข้าพเจ้าคนบ้าหรือ เจ้าจึงพาคนนั้นมาทำบาปให้ข้าดู คนอย่างนี้ควรเข้ามาในนิเวศของข้าหรือ"

Chapter 22

1 ดาวิดก็จากที่นั่นหนีไปอยู่ที่ถ้ำอดุลลิม เมื่อที่ชายของท่านและวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้นได้ยินเรื่องเขาก็ลงไปหาท่านที่นั่น

2 แล้วทุกคนที่มีความทุกข์ยาก และทุกคนที่มีพินัยสิน และทุกคนที่ไม่มีความพอใจก็พากันมาหาท่าน และท่านก็เป็นหัวหน้าของเขาทั้งหลาย มีคนมาฆ่าตัวสมอบอยู่กับท่านประมาณสี่ร้อยคน

3 ดาวิดก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองมิสปาห์ในแผ่นดินโมอับ และท่านพูดกับกษัตริย์เมืองโมอับว่า "ขอโปรดให้บิดามารดาของข้าพเจ้ามาอยู่กับพระองค์เถิด จนกว่าข้าพเจ้าจะทราบว่าจะทรงกระทำประการใดเพื่อข้าพเจ้า"

4 และท่านก็นำบิดามารดามาเผ่ากษัตริย์แห่งโมอับ และท่านทั้งสองก็อาศัยอยู่กับกษัตริย์ตลอดเวลาที่ดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง

5 แล้วผู้พยากรณ์ภาคกล่าวแก่ดาวิดว่า "ท่านอย่าอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งนี้เลย จงไปเข้าในแผ่นดินยูดาห์เถิด" ดาวิดก็ไปและมาอยู่ในปาเฮเรท

6 ฝ่ายซาอูลทรงได้ยินว่ามีผู้พบดาวิดและคนที่อยู่กับท่าน (เวลานั้นซาอูลประทับที่เมืองกิเบอาห์ใต้ต้นไม้แห่งหนึ่งซึ่งที่ราหมัท ทรงหอกอยู่ และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยืนอยู่รอบพระองค์)

7 และซาอูลตรัสกับผู้รับใช้ที่ยืนอยู่รอบพระองค์ว่า "เจ้าทั้งหลายพาทุกคนเบนยามิน จงฟังเถิด บุตรของเจสซียะให้หน้าและสวนองุ่นแก่เจ้าทั้งหลายหรือ จะตั้งเจ้าทั้งหลายให้เป็นผู้บังคับการกองพันกองร้อยหรือ

8 เจ้าทั้งหลายจึงได้คิดกบฏต่อเรา ไม่มีใครแจ้งแก่เราเลย เมื่อลูกของเราทำพันธไมตรีกับบุตรของเจสซียะนั้น ไม่มีผู้ใดร่วมทุกข์กับเรา หรือแจ้งแก่เราว่า ลูกของเราปลุกปั่นผู้รับใช้ของเราให้ต่อสู้เรา คอยข่มขู่ให้เราอยู่อย่างทุกวันนี้"

9 โดเอกคนเฝ้าประตูซึ่งอยู่เหนือผู้รับใช้ของซาอูลจึงพูดตอบว่า "ข้าพระองค์เห็นบุตรเจสซียะมาที่เมืองโนบะมาหาอาหิเมเลคบุตรอาหิบู"

10 แล้วเขาก็ทูลถามพระเยโฮวาห์ให้ท่าน และให้เสปียอาหาร และให้ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตียแก่ท่านไป"

11 แล้วกษัตริย์ก็ใช้ให้ไปเรียกอาหิเมเลคปุโรหิต บุตรชายอาหิบู และวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้น ผู้เป็นปุโรหิตเมืองโนบะ ทุกคนก็มาหาภักษัตริย์

12 และซาอูลตรัสว่า "บุตรอาหิบูนอญ จงฟังเถิด" เขาพูดตอบว่า "เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อยู่ที่นี้"

13 และซาอูลตรัสแก่เขาว่า "ทำไมเจ้าจึงร่วมกันกบฏต่อเรา ทั้งเจ้าและบุตรของเจสซียะ ในการที่เจ้าได้ให้ขนมปังและดาบแก่เขา และได้ทูลถามพระเจ้าให้เขา เขาจึงลุกขึ้นต่อสู้เรา และคอยข่มขู่เราอยู่อย่างทุกวันนี้"

14 และอาหิเมเลคพูดตอบกษัตริย์ว่า "ในบรรดาข้าราชการผู้รับใช้ของพระองค์ มีผู้ใดเล่าที่จะสั่งยื้อข้าอย่างดาวิด พระราชบุตรเขยของกษัตริย์ ผู้บังคับบัญชาทหารราชองครักษ์ และเป็นผู้มีเกียรติในพระราชสำนักของพระองค์

15 แล้วข้าพระองค์ได้ทูลขอพระเจ้าเพื่อเขาจริงหรือ เปล่าเลย ขอภักษัตริย์อย่าทรงกล่าวโทษสิ่งใดต่อผู้รับใช้ของพระองค์ หรือวงศ์วานของบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้น เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ทราบเรื่องนี้เลย ไม้ว่ามากหรือน้อย"

16 กษัตริย์ตรัสว่า "อาหิเมเลค เจ้าจะต้องตายแน่ ทั้งเจ้าและวงศ์วานบิดาของเจ้าทั้งสิ้นด้วย"

17 และกษัตริย์ก็รับสั่งแก่ทหารราบผู้ยืนเฝ้าอยู่ว่า "จงให้นำประหารปุโรหิตเหล่านั้นของพระเยโฮวาห์เสีย เพราะว่ามือของเขายู่กับดาวิดด้วย เขารู้แล้วว่านั่นหนีไป แต่ไม่แจ้งให้เรารู้"

แต่ข้าราชการผู้รับใช้ของกษัตริย์มิยอมลงมือฟันปุโรหิตของพระเยโฮวาห์

18 แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับโดเอกว่า "เจ้าจงหนีไปหนีปุโรหิตเหล่านั้น"

โดเอกคนเฝ้าประตูก็หนีไปหนีบรรดาปุโรหิต

ในวันนั้นเขาฆ่าบุคคลที่สามเอโฟดผู้ป่านเสียแปดสิบห้าคน

19 และเขาประหารโนบะเมืองของปุโรหิตเสียด้วยคมดาบ ฆ่าเสียด้วยคมดาบทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และเด็กที่ยังดูดนม วัว ลา และแกะ

20 แต่บุตรชายคนหนึ่งของอาหิเมเลค บุตรชายอาหิบู ชื่ออาบียาซาร์ได้รอดพ้นและหนีตามดาวิดไป

21 อาบียาซาร์ก็บอกดาวิดว่าซาอูลได้ประหารปุโรหิตของพระเยโฮวาห์เสีย

22 ดาวิดจึงพูดกับอาบียาซาร์ว่า "ในวันนั้นเมื่อโดเอกคนเฝ้าประตูหนีอยู่นั้น เรารู้แล้วว่า เขาจะต้องทูลซาอูลแน่ เราเป็นต้นเหตุแห่งความตายของบุคคลทั้งสิ้นในวงศ์วานบิดาของท่าน

23 จงอย่าเสียกับเราเถิด อย่างกล้าเลย เพราะผู้ที่แสวงชีวิตของท่านก็แสวงชีวิตของเราด้วย ท่านอยู่กับเราจึงพินัย"

Chapter 23

1 แล้วพวกเขามอบดาวิดว่า "ดูเถิด คนฟิลิสเตียกำลังรบเมืองเคิลลาห์อยู่และปล้นเอาข้าวที่ลาน"

2 ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "ควรที่ข้าพระองค์จะไปต่อสู้กับคนฟิลิสเตียเหล่านั้นหรือไม่"

และพระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดว่า "จงไปต่อสู้คนฟิลิสเตียและช่วยเมืองเคิลลาห์ให้พ้น"

3 แต่คนของดาวิดเรียนท่านว่า "ดูเถิด เราอยู่ในยูดะห์นี้ก็ยังกลัวอยู่ ถ้าเราขึ้นไปยังเคิลลาห์สู้รบกับกองทัพของฟิลิสเตียเราจะยังกลัวมาขึ้นเท่าใด"

4 แล้วดาวิดก็ทูลถามพระเยโฮวาห์อีก และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า "จงลุกขึ้นลงไปยังเคิลลาห์เถิด เพราะเราจะมอบคนฟิลิสเตียไว้ในมือของเจ้า"

5 และดาวิดกับคนของท่านก็ไปยังเคิลลาห์ต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย นำเอาสัตว์เลี้ยงของเขาไป และฆ่าฟันเขาทั้งหลายเสียเป็นอันมาก ดังนั้นแหละดาวิดก็ได้ช่วยชาวเมืองเคิลลาห์ให้พ้น

6 อยู่มาเมื่ออาบียาซาร์บุตรชายของอาหิเมเลคหนีไปหาดาวิดที่เมืองเคิลลาห์นั้น เขาถือเอวโฟดลงมามีด้วย

7 มีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดมาที่เคิลลาห์แล้ว ซาอูลจึงตรัสว่า "พระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว เพราะที่เขาเข้าไปในเมืองที่มีประตูดและดาดเขาทั้งสองด้านไว้"

8 และซาอูลทรงให้เรียกพลทั้งปวงเข้าสงคราม ให้ลงไปยังเคิลลาห์เพื่อล้อมดาวิดกับคนของท่านไว้

9 ดาวิดทราบข่าวซาอูลทรงคิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงพูดกับอาบียาซาร์ปุโรหิตว่า "จงนำเอาเอวโฟดมาที่นี้เถิด"

10 ดาวิดกราบทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันว่า ซาอูลหาช่องที่จะมายังเคิลลาห์เพื่อทำลายเมืองนี้เพราะข้าพระองค์เป็นเหตุ

11 ประชาชนชาวเคิลลาห์จะมอบข้าพระองค์ไว้ในมือท่านหรือ ซาอูลจะเสด็จลงมาตั้งที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันหรือ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระองค์ทรงบอกผู้รับใช้ของพระองค์เถิด"

และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เขาจะลงมา"

12 แล้วดาวิดจึงกราบทูลว่า "ประชาชนชาวเคิลลาห์จะมอบข้าพระองค์และคนของข้าพระองค์ไว้ในมือของซาอูลหรือ"

และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เขาทั้งหลายจะมอบเจ้าไว้"

13 แล้วดาวิดกับคนของท่านซึ่งมีประมาณหกกรวยคนก็ลุกขึ้นไปเสียจากเคิลลาห์ และเขาทั้งหลายก็ไปตามแต่ที่เขาจะไปได้ เมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดหนีไปจากเคิลลาห์แล้ว ซาอูลก็ทรงเลิกการติดตาม

14 และดาวิดก็อยู่ในถิ่นทุรกันดารตามที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งถิ่นทุรกันดารศิฟ และซาอูลก็ทรงแสวงท่านทุกวัน แต่พระเจ้านิได้มอบท่านไว้ในมือของซาอูล

15 และดาวิดเห็นว่าซาอูลได้ทรงออกมาแสวงชีวิตของเขา ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารศิฟที่ป่าไม

16 และโยนาธานราชบุตรของซาอูลได้ลุกขึ้นไปหาดาวิดที่ป่าไม และสนับสนุนมือของเขาให้เข้มแข็งขึ้นในพระเจ้า

17 โยนาธานพูดกับเธอว่า "อย่างกล้าเลย เพราะว่ามือของซาอูลเสด็จพ่อของฉันทะหาเธอไม่พบ เธอจะได้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และฉันทจะเป็นอุปราช ซาอูลเสด็จพ่อของฉันทก็ทราบเรื่องนี้ด้วย"

18 และทั้งสองก็กระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดาวิดยังคงอยู่ที่ป่าไม และโยนาธานก็กลับไปวัง

19 ฝ่ายชาวศิฟได้ขึ้นไปหาซาอูลที่กิเบอาห์ทูลว่า "ดาวิดได้ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางพวกข้าพระองค์ในที่กำบังเข้มแข็งที่ป่าไม บนเนินเขาซาลิลาห์ ซึ่งอยู่ใต้ยัซีโมนมิใช่หรือ

20 ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอเสด็จลงไปตามสุดพระทัยปรารถนาที่จะลงไป ฝ่ายพวกข้าพระองค์จะมอบเขาไว้ในหัตถ์ของกษัตริย์"

21 และซาอูลตรัสว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรแก่พวกเขาเถิด เพราะพวกเขาปรานีเรา

22 จงไปหาดูให้แน่นอนยิ่งขึ้น ดูให้รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ใครเห็นเขาที่นั่นบ้าง เพราะมีคนบอกข้าว่า เขาฉลาดนัก

23 เพราะฉะนั้นจงไปสังเกตดูที่ทุ่งว่าเขาซ่อนตัวอยู่ที่ไหน

และกลับมาเอาเนื้อความแน่นอนมาบอกเรา แล้วเราจะไปกับท่าน ต่อมาถ้าเขาอยู่ในเขตแผ่นดินเราจะค้นหาเขาในบรรดาคนยูดาห์ที่นั่นเป็นพันธู์"

24 เขาทั้งหลายก็ลุกขึ้นไปยังศิฟก่อนชาลูล

ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอนในที่ราบใต้เยซีโมน

25 ชาลูลกับคนของพระองค์ก็แสวงท่าน มีคนบอกดาวิด

ท่านจึงลงไปยังศิลาและอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอน

เมื่อชาลูลทรงได้ยินดังนั้นก็ทรงติดตามดาวิดไปในถิ่นทุรกันดารมาโอน

26 ชาลูลเสด็จไปฟากภูเขาตัวนี้ ดาวิดกับคนของท่านอยู่ฟากภูเขาตัวโน้น

ดาวิดก็รับหน้จากพระพักตร์ชาลูล

เพราะชาลูลกับคนของพระองค์มาล้อมรอบดาวิดกับคนของท่านเพื่อจะจับ

27 แต่มีผู้สื่อสารคนหนึ่งมาพูดชาลูลว่า "ขอรีบเสด็จกลับ

เพราะคนฟีลิสเตียยกกองทัพมาบุกรุกแผ่นดิน"

28 ชาลูลจึงเสด็จกลับจากการไล่ตามดาวิดไปรบกับฟีลิสเตีย เขาจึงเรียกที่นั่นว่าเส-ลาฮามาเลอของ

29 ดาวิดก็ขึ้นไปจากที่นั่นไปอาศัยอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งแห่งเอเนเกติ

Chapter 24

1 อยู่มาเมื่อชาลูลเสด็จกลับจากการไล่ตามคนฟีลิสเตียแล้ว มีคนมาพูดว่า "ดูเถิดดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารเมืองเเนเกติ"

2 แล้วชาลูลก็ทรงนำพลที่คัดเลือกจากบรรดาคนอิสราเอลแล้วสามพันคนไปแสวงหาดาวิดกับคนของท่านที่หินเลียงนา

3 และพระองค์เสด็จมาที่คอกแกะริมทาง มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งที่นั่น และชาลูลก็เสด็จเข้าไปส่งทุกซ์ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านนั่งอยู่ที่ส่วนลึกที่สุดของถ้ำ

4 คนของดาวิดก็เรียนท่านว่า "ดูเถิด วันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า `ดูเถิด

เราจะมอบศัตรูของเจ้าไว้ในมือของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ทำกับเขาตามที่เราเห็นการ"

แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นเข้าไปตัดชายฉลองพระองค์ของชาลูลอย่างลับๆ

5 ต่อมาภายหลังใจของดาวิดก็ค้ำใจท่านเอง เพราะท่านได้ตัดชายฉลองพระองค์ของชาลูล

6 ท่านว่าแก่คนของท่านว่า

"ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามไม่ให้ข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า

ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมตั้งไว้ คือที่จะเหยียดมือออกต่อสู้กับท่าน

ด้วยว่าท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้"

7 ดาวิดก็ห้ามผู้รับใช้ของท่านด้วยถ้อยคำเหล่านี้ และไม่ยอมให้เขาทั้งหลายทำร้ายชาลูล

และชาลูลก็ทรงลุกขึ้นออกจากถ้ำเสด็จไปตามทางของพระองค์

8 ภายหลังดาวิดก็ลุกขึ้นด้วย และออกไปจากถ้ำร้องพูดชาลูลว่า

"ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์" และเมื่อชาลูลทรงเหลียวดู ดาวิดก็ถ่มลงถึงดินกราบไหว้

9 และดาวิดพูดชาลูลว่า "โชนพระองค์ทรงฟังถ้อยคำของคนที่ยกชื่อว่า `ดูเถิด

ดาวิดแสวงที่จะทำร้ายพระองค์"

10 ดูเถิด วันนี้พระเนตรของพระองค์ประจักษ์แล้วว่า

พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ในวันนี้ไว้ในมือของข้าพระองค์ที่ในถ้ำ

และบางเจนนได้ขอให้ข้าพระองค์ประหารพระองค์เสีย แต่ข้าพระองค์ก็มิได้ไว้พระชนม์ของพระองค์

ข้าพระองค์พูดว่า `ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำร้ายเจ้านายของข้าพเจ้า

เพราะพระองค์เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้"

11 ยิ่งกว่านั้นเสด็จพ่อของข้าพระองค์ได้ส่งดูชายฉลองพระองค์ในมือของข้าพระองค์

โดยเหตุที่ว่าข้าพระองค์ได้ตัดชายฉลองพระองค์ออก และมีได้ประหารพระองค์เสีย

ขอพระองค์ทรงทราบและทรงเห็นเถิดว่า ในมือของข้าพระองค์ไม่มีความชั่วร้ายหรือการละเมิด

ข้าพระองค์มิได้กระทำการปดต่อพระองค์

แม้ว่าพระองค์จะล่าชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาชีวิตข้าพระองค์

12 ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์

ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นแทนข้าพระองค์ต่อพระองค์

แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์

13 ดังสุภาษิตโบราณว่า `ความชั่วร้ายก็ออกมาจากคนชั่ว'

แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์

14 กษัตริย์แห่งอิสราเอลออกมาตามผู้ใด พระองค์ไล่ตามผู้ใด ไ้ตามสุนัขที่ตายแล้ว

ไล่ตามตัวหมัด

15 เพราะฉะนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษา

และขอทรงประทานคำพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ และทอดพระเนตร

และขอความฝ่ายข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นหัตถ์ของพระองค์"

16 อยู่มาเมื่อดาวิดพูดคำเหล่านี้ต่อชาลูลแล้ว ชาลูลตรัสว่า "ดาวิดบุตรของข้าเอ๋ย

นั่นเป็นเสียงของเจ้าหรือ" ชาลูลก็ทรงส่งเสียงกันแสง

17 พระองค์ตรัสกับดาวิดว่า "เจ้าชอบธรรมยิ่งกว่าข้า เพราะเจ้าตอบแทนข้าด้วยความดี

ในเมื่อข้าได้ตอบแทนเจ้าด้วยความร้าย

18 เจ้าได้ประกาศในวันนี้แล้วว่า เจ้าได้กระทำความดีต่อข้าอย่างไร

ในการที่เจ้ามิได้ประหารข้าเสียในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงมอบข้าไว้ในมือของเจ้าแล้ว

19 เพราะว่าผู้ใดพบศัตรูของตน เขาจะยอมให้ปลอดภัยไปหรือดังนั้น

ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีแก่เจ้านองการที่เจ้าได้กระทำแก่ข้าในวันนี้

20 บัดนี้ ดูเถิด ข้าประจักษ์แล้วว่า เจ้าจะเป็นกษัตริย์แน่

และราชอาณาจักรอิสราเอลจะสถาปนาอยู่ในมือของเจ้า

21 เพราะฉะนั้นบัดนี้จงปฏิญาณให้แก่ข้าในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า

เจ้าจะไม่ตัดเชื้อสายรุ่นหลังของข้าเสีย และเจ้าจะไม่ทำลายชื่อของข้าเสียจากวงศ์วานบิดาของข้า"

22 ดาวิดก็ปฏิญาณให้แก่ชาลูล แล้วชาลูลก็เสด็จกลับพระราชวัง

และดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปยังที่กำบังเข้มแข็ง

Chapter 25

1 ฝ่ายซามูลก็สิ้นชีวิตและคนอิสราเอลทั้งปวงก็ประชุมกันไว้ทุกทิศให้ท่าน

และเขาทั้งหลายก็ฝังศพท่านไว้ในบ้านของท่านที่รามัท

และดาวิดก็ลุกขึ้นลงไปยังถิ่นทุรกันดารปาราน

2 มีชายคนหนึ่งนามาโอน มีภรรยาอยู่ในคารเมล ชายผู้นั้นมีงมมาก

มีแกะสามพันและแพะหนึ่งพัน ท่านตัดขนแกะของท่านอยู่ที่คารเมล

3 ชื่อของชายคนนั้นคือนาบาล และชื่อภรรยาของท่านคืออาบิกายิล นางมีความเข้าใจเรื่องต่างๆเป็นอย่างดีและมีหน้าตาสวยงาม แต่ชายคนนั้นมีความประพฤติชั่วช้าเลวทราม

เป็นนางสาวของคาเลบ

4 ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารได้ยินว่านาบาลกำลังตัดขนแกะของเขาอยู่

5 ดาวิดจึงใช้ชายหนุ่มสิบคน และดาวิดส่งชายหนุ่มเหล่านั้นว่า "จงขึ้นไปคารเมลไปหานาบาล และถ้านับเขาในนามของเรา

6 ท่านทั้งหลายจงกล่าวถ้านับเขาเช่นนั้นว่า `สันติภาพจงมีแก่ท่าน

สันติภาพจงมีแก่วงศ์วานของท่าน และสันติภาพจงมีแก่บรรดาสิ่งของท่านมี

7 ข้าพเจ้าได้ยินว่าท่านมีคนตัดขนแกะ ฝ่ายผู้เลี้ยงแกะของท่านนั้นอยู่กับเรา

เรามีได้กระทำอันตรายเขาเลย และเขาก็มิได้ทำอะไรไปตลอดเวลาที่เขาอยู่ในคารเมล

8 ขอให้ถามพวกคนหนุ่มของท่าน ดูเถิด เขาทั้งหลายจะสาแดงให้ท่านทราบเอง

เพราะฉะนั้นขอให้คนหนุ่มทั้งหลายของข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน

เพราะเรามาในวันนี้ ข้าพเจ้าขอของท่านโปรดให้สิ่งที่ตกมาถึงมือของท่านแก่พวกผู้รับใช้ของท่านและแก่ดาวิดบุตรของท่าน"

9 เมื่อพวกคนหนุ่มของดาวิดมาถึงก็กล่าวบรรดาคำเหล่านั้นแก่นาบาลในนามของดาวิด

และเขาทั้งหลายก็ถอยอยู่

10 และนาบาลตอบคนรับใช้ของดาวิดว่า "ดาวิดคือผู้ใด บุตรของเจสซีกือผู้ใด

สมัณี่มีคนใช้เป็นอันมากที่หนีไปจากนายของตน

11 ควรหรือที่ข้าจะนำชนมภิงของข้า และน้ำของข้า และเนื้อของข้า

ซึ่งข้าได้ฆ่าเสียสำหรับคนตัดขนแกะของข้า มอบให้แก่นางซึ่งมาจากที่ไหนข้าก็ไม่รู้"

12 พวกคนหนุ่มของดาวิดก็หันกลับ และมาบอกเรื่องราวทั้งสิ้นแก่ดาวิด

13 และดาวิดส่งคนของท่านว่า "ทุกคนจงเอาดาบคาดเอาไว้" และทุกคนก็เอาดาบคาดเอาของตน

และดาวิดก็เอาดาบคาดเอาด้วย และมีคนติดตามดาวิดไปประมาณสี่ร้อยคน

ส่วนอีกสองร้อยคนอยู่เฝ้ากองสัมภาระ

14 แต่มีคนหนุ่มคนหนึ่งไปบอกนางอาบิกายิลภรรยาของนาบาลว่า "ดูเถิด

ดาวิดส่งผู้สื่อสารมาจากถิ่นทุรกันดารเพื่อจะถ้านายของท่าน และนายกลับว่าคนเหล่านั้น

15 แ่คนเหล่านั้นเคยดีต่อเรามาก และเราไม่ต้องถูกทำร้ายอย่างใดเลย

และไม่ฆาตสังโรตราบใดที่เราไปกับเขาเมื่อเราอยู่ในทุ่งนา

16 เขาเป็นเหมือนก่าแพะของเรารทั้งกลางคืนและกลางวัน ตลอดเวลาที่เรากำลังเลี้ยงแกะอยู่กับเขา

17 บัดนี้ขอท่านทราบเรื่องนี้และพิจารณาว่าท่านควรจะกระทำประการใด

เพราะเขาคนมูร์ร้ายตอนนของเราร และต่อครว่าเรือนทั้งสี่นของนาย นายนั้นเป็นคนอันธพาล

ใครจะพูดด้วยก็ไม่ได้"

18 แล้วนางอาบิกายิลก็รับจัดชนมภิงสองร้อยก้อน และน้ำองุ่นสองถุงหนึ่ง

และแกะที่ฆ่าเสร็จแล้วห้าตัว และข้าวห้าถัง และองุ่นแห้งร้อยข้อ

และชนมมะเดื่อสองร้อยแผ่นบรรจุทุกหลังลา

19 นางก็ส่งคนรับใช้ของนางว่า "จงรีบไปก่อนเราร ดูเถิด เรารตามเจ้าไป"

แต่นางมิได้บอกนาบาลสามีของนาง

20 เมื่อนางขี่ลาลงมา มีสันเขาบังฝ่ายนางอยู่ ดูเถิด ดาวิดกับคนของท่านก็ลงมาทางนาง

และนางก็พบเขาทั้งหลายเข้า

21 ดาวิดกล่าวไว้แล้วว่า "ข้าได้เฝ้าทุกสิ่งที่คุณมีอยู่ในถิ่นทุรกันดารเสียเปล่า

ไม่มีสิ่งใดของเขายาดีไปเลย และเขายังกระทำความชั่วต่อข้าตอบแทนความดี

22 ถ้าถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าข้ายังปล่อยให้คนใดที่ปัสสาวะรดก่าแพงได้ในบรรดาคนของเขานั้น

ให้เหลืออยู่ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษศัตรูทั้งหลายของดาวิดอย่างนั้น

และให้หนักยิ่งหนักกว่านั้นอีก"

23 เมื่อนางอาบิกายิลเห็นดาวิด นางก็รีบลงจากหลังลา ชบนนำลงต่อดาวิดกราบลงถึงดิน

24 นางกราบลงที่เท้าของดาวิดกล่าวว่า "เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า

ความชั่วช้าฉันอยู่ที่ดิฉันแต่ผู้เดียว ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้พูดให้ท่านฟัง

ขอท่านได้โปรดฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของท่าน

25 ขอเจ้านายของดิฉันอย่าได้เอาความกับชายอันธพาลคนนี้เลยคือนาบาล

เพราะเขาเป็นอย่างที่ชื่อของเขาบอก นาบาลเป็นชื่อของเขา และความโง่เขลาที่อยู่กับเขา

แต่ดิฉันหญิงผู้รับใช้ของท่านหาได้เห็นพวกคนหนุ่มของเจ้านายซึ่งท่านได้ไว้ไปนั้นไม่

26 เหตุฉะนั้นบัดนี้เจ้านายของดิฉัน พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นนใด

และท่านมีชีวิตอยู่ณั้นนใด

ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ท่านระงับเสียจากการทำให้โลหิตตก

และจากการแก้แค้นด้วยมือของท่านเอง

เพราะฉะนั้นขอให้ศัตรูของท่านและบรรดาผู้ที่กระทำร้ายต่อเจ้านายของดิฉันจงเป็นอย่างนาบาล

27 สิ่งเหล่านี้ซึ่งหญิงผู้รับใช้ของท่านได้นำมาให้เจ้านายของดิฉันขอมอบแก่บรรดาคนหนุ่ม

ซึ่งติดตามเจ้านายของดิฉัน

28 ได้โปรดอภัยการละเมิดของหญิงผู้รับใช้ของท่านเถิด

เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้เจ้านายของดิฉันเป็นนางสาวที่มั่นคงอย่างแน่นอน

ด้วยว่าเจ้านายของดิฉันท่าสงครามอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์

ตราบใดที่ท่านมิมีชีวิตอยู่จะหาความชั่วที่ตัวท่านมิได้เลย

29 แม้มีคนลุกขึ้นไล่ตามท่านและแสวงชีวิตของท่าน

ชีวิตของเจ้านายของดิฉันจะผูกมัดอยู่กับกลุ่มชีวิตซึ่งอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

แต่ชีวิตศัตรูของท่านจะถูกเหวี่ยงออกไปดังออกไปจากกรุงสิล

30 และต่อเมื่อมีพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เจ้านายของดิฉันแล้ว

ตามบรรดาความดีซึ่งพระองค์ทรงสั่งว่าเจ้าเกี่ยวกับท่าน และทรงตั้งท่านไว้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอล

31 เจ้านายของดินนั้นจะไม่เหตุที่ต้องเศร้าใจหรือระกำใจ เพราะได้กระทำให้โลหิตเซาตกด้วยไม่มีสาเหตุ หรือเพราะเจ้านายของดินนั้นทำการแก้แค้นเสียเอง และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำความดีแก่เจ้านายของดินนั้นแล้ว

ก็ขอระลึกถึงหญิงผู้รับใช้ของท่านบ้าง"

32 ดาวิดจึงกล่าวแก่อาบียาห์ว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงให้เจ้าให้มาพบเราในวันนี้

33 ขอให้ความสุขของเจ้ารับพระพร และขอให้ตัวเจ้าได้รับพระพร เพราะเจ้าได้ป้องกันเราในวันนี้ให้พ้นจากการทำโลหิตตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของเราเอง

34 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงรับเราเสียจากการกระทำร้ายเจ้า ทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด ถ้าเจ้ามิได้รับมาพบเราเสีย เมื่อถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าจะไม่มีคนที่เป็นสวามิภักดิ์แห่งใดเหลือแก่นาบาลเลยเป็นแน่"

35 แล้วดาวิดก็รับบรรดาสิ่งซึ่งนำมาจากมือของนาง และดาวิดกล่าวแก่นางว่า "จงกลับไปยังบ้านเรือนของเจ้าด้วยสันติภาพเถิด ดูเถิด เราได้ฟังเสียงของเจ้าแล้ว และเรากียอมรับเจ้า"

36 และอาบียาห์ก็กลับไปหานาบาล และดูเถิด ท่านกำลังมีการเลี้ยงใหญ่ในบ้านของท่านอย่างการเลี้ยงของกษัตริย์ และจิตใจของนาบาลก็ว่าเริงอยู่ เพราะท่านมีนมเามาก นางจึงมิได้บอกอะไรให้ท่านทราบ ไม่ว่ามากหรือน้อย จนเวลารุ่งเช้า

37 และต่อมาในเวลาเช้า เมื่อเหล่าอุน่ร่ำงจากนาบาลไปแล้ว ภรรยาของท่านก็เล่าเหตุการณ์เหล่านั้นให้ฟัง และจิตใจของท่านก็ตายเสียภายใน และท่านกลายเป็นดังก้อนหิน

38 อยู่มาอีกประมาณสิบวันพระเยโฮวาห์ทรงประหารนาบาลและท่านก็สิ้นชีวิต

39 เมื่อดาวิดได้ยินว่านาบาลสิ้นชีวิตแล้ว ท่านจึงว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงแก้แค้นการเหยียดหยามที่ข้าพระองค์ได้รับจากมือของนาบาล และทรงป้องกันผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ให้ทำหว่าความชั่ว

พระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการกระทำชั่วของนาบาลให้ตกบนศีรษะของเขาสอง" แล้วดาวิดก็ส่งคนไปสู่ขออาบียาห์ให้มาเป็นภรรยาของท่าน

40 และเมื่อผู้รับใช้ของดาวิดมาถึงอาบียาห์ที่คารเมล เขาทั้งสองก็พูดกับนางว่า "ดาวิดได้ให้เราทั้งหลายมาหาเธอไปให้เป็นภรรยาของท่าน"

41 และนางก็ลุกขึ้นชนหน้าลงถึงดินกล่าวว่า "ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นผู้รับใช้ที่จะล้างเท้าให้แก่ผู้รับใช้แห่งเจ้านายของดินนั้น"

42 อาบียาห์ก็รับลูกขึ้นสี่ลาตัวหนึ่งพร้อมกับสาวใช้ปรนนิบัติเธออีกห้าคน นางตามผู้สื่อสารของดาวิดไป และได้เป็นภรรยาของดาวิด

43 ดาวิดยังได้รับนางอาห์โนอัมชายาอิสราเอลมาด้วย และทั้งสองก็เป็นภรรยาของท่าน

44 ชาอูลได้ทรงยกมีถาลาราชธิดาของพระองค์ ผู้เป็นภรรยาของดาวิด ให้แก่ปัลทีบุตรชายลาอิชชาวกัลลิมแล้ว

Chapter 26

1 ชาวสิฟมาหาชาอูลที่เมืองกิเบอาห์กล่าวว่า "ดาวิดซ่อนตัวอยู่บนเขาอาคิลาห์ ซึ่งอยู่ตรงหน้าเยซีโมนมิใช่หรือ"

2 ชาอูลจึงทรงลุกขึ้นลงไปไปที่ถิ่นทุรกันดารสิฟ พร้อมกับชายอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วสามพันคน เพื่อแสวงดาวิดในถิ่นทุรกันดารสิฟ

3 และชาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ที่เขาอาคิลาห์ ซึ่งอยู่ข้างถนนซึ่งอยู่ตรงหน้าเยซีโมน แต่ดาวิดยังคงอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และท่านเห็นว่าชาอูลเสด็จมาหาท่านที่ในถิ่นทุรกันดาร

4 เพราะฉะนั้นดาวิดส่งผู้สอดแนมออกไป จินทราบว่าชาอูลทรงยกมาแน่แล้ว

5 แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นมายังที่ซึ่งชาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ และดาวิดก็เห็นที่ที่ชาอูลบรรทมพร้อมกับอับเนอบุตรชายเนอร์มัทห์ ชาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย ฝ่ายกองทัพลี้ภัยอยู่รอบพระองค์

6 แล้วดาวิดก็พูดกับอาห์เมเลคนอิดีโธต์ และกับอาบียัษบุตรชายของนางเศรยาห์ น้องชายของโยอาบว่า "ผู้ใดจะลงไปใกล้ค่ายของชาอูลกับเราบ้าง" อาบียัษตอบว่า "ข้าพเจ้าจะลงไปกับท่าน"

7 ดาวิดและอาบียัษจึงลงไปใกล้กองทัพลี้ภัยในเวลากลางคืน และดูเถิด ชาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย หอกของพระองค์ปักอยู่ที่พื้นดินพระเศียร อับเนออร์กับพวกพลก็นอนล้อมพระองค์อยู่

8 อาบียัษพูดกับดาวิดว่า "ในวันนี้พระเจ้านำพระมอบศัตรูของท่านไว้ในมือของท่านแล้ว บัดนี้ขอให้ข้าพเจ้าแทงเขาด้วยหอกให้ติดดิน ครั้งเดียวก็พอ และข้าพเจ้าไม่ต้องแทงเขารั้งที่สอง"

9 แต่ดาวิดบอกอาบียัษว่า "ขออย่าทำลายพระองค์เลย เพราะผู้ใดจะเหยียดมือออกต่อสู้ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ และจะไม่มีความผิด"

10 และดาวิดกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด พระเยโฮวาห์จะทรงฆ่าพระองค์ท่านเอง หรือจะถึงวันกำหนดที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ หรือพระองค์จะเสด็จเข้าสงครามและท่านาศิย์

11 ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามปรามข้าพเจ้ามิให้เหยียดมือออกต่อสู้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้จึงเอาหอกที่อยู่ตรงพระเศียรกับเหยือกน้ำ และให้เราไปกันเถิด"

12 ดาวิดจึงเอาหอกและเหยือกน้ำจากที่พระเศียรของชาอูล และเขาทั้งสองก็ออกไป ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครทราบ และไม่มีคนใดตื่น เพราะเขาหลับสนิททุกคน

เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาหลับสนิท

13 และดาวิดก็ข้ามไปอีกฟากหนึ่งไปยืนอยู่บนยอดเขาไกลออกไป มีที่ว่างกว้างใหญ่ระหว่างทั้งสองฝ่าย

14 ดาวิดก็จะโกนเรียกพวกพลและเรียกอับเนออร์กับบุตรชายเนอรัว่า "อับเนออร์ก้อย ท่านไม่ตอบหรือ" แล้วอับเนออร์กตอบว่า "ไครนนั้นผมร้องเรียกกษัตริย์"

15 และดาวิดตอบอับเนอรัว่า "ท่านมิใช่ผู้ซวยแล้วกลัวล้าตอกหรือ

ในอิสราเอลมิใครเหมือนท่านบ้าง ท่านไม่ท่านไม่เฝ้ากษัตริย์เจ้านายของท่านไว้ให้ดี เพราะมีคนหนึ่งเข้าไปทำลายกษัตริย์เจ้านายของท่าน

16 ที่ท่านกระทำเช่นนี้ไม่ดีแน่ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด ท่านสมควรตายเพราะท่านมิได้เฝ้าเจ้านายของท่านไว้ให้ดี ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้ตราวาดูที่ว่า หอกของกษัตริย์อยู่ที่ไหน และเหยือกน้ำที่ตรงพระเศียรนั้นอยู่ที่ไหน"

17 ชาอูลทรงจำสำเนียงดาวิดได้จึงตรัสว่า "ดาวิดบุตรของธานอัย นั้นเป็นเสียงของเจ้าหรือ" และดาวิดกล่าวว่า "ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ เป็นเสียงข้าพระองค์พะยะค่ะ"

18 และท่านพูดต่อไปว่า "โฉนเจ้านายของข้าพระองค์จึงได้ลตามผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้กระทำอะไรไป มีข้อข้าพระองค์ผิดอย่างไรเล่า

19 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงฟังเสียงผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงปลุกพระองค์ให้ต่อสู้ข้าพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ให้ได้รับเครื่องถวาย ถ้าเป็นบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็ขอให้คนนั้นเป็นที่สาปแช่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้ขับไล่ข้าพระองค์ออกไปในวันนี้มิให้มีส่วนมงคลของพระเยโฮวาห์ โดยกล่าวว่า 'จงไปปรนนิบัติพระอื่น'

20 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขออย่าให้โลหิตของข้าพระองค์ตกถึงดินต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ออกมาหาชีวิตหนึ่งตัวเดียว ดังผู้หนึ่งไล่ตามนกกระทายูบนภูเขา"

21 แล้วชาอูลตรัสว่า "ข้าได้กระทำบาปแล้ว ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย จงกลับไปเถิด ด้วยว่าเราจะไม่ทำร้ายเจ้าอีกต่อไป เพราะในวันนี้ชีวิตของเราก็จึงประเสริฐในสายตาของเจ้า ดูเถิด เราประพฤติดัวเป็นคนเขลาและได้กระทำผิดอย่างเหลือหลาย"

22 และดาวิดกล่าวว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ดูเถิด หอกของกษัตริย์อยู่ที่นี้ ขอรับส่งให้คนหนุ่มคนหนึ่งมารับไปจากที่นี่

23 พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ทุกคนตามความชอบธรรมและความสัตย์ซื่อของเขา เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว แต่ข้าพระองค์มิได้เหยียดมือออกต่อสู้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้

24 ดูเถิด ชีวิตของพระองค์นั้นประเสริฐในสายตาของข้าพระองค์ในวันนี้ฉันใด ก็ขอให้ชีวิตของข้าพระองค์ประเสริฐในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ฉันนั้น และขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการบรรดาความทุกข์ลำบากทั้งสิ้นด้วย"

25 แล้วชาอูลจึงตรัสกับดาวิดว่า "ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย ขอพระเจ้านำพรถวายแก่ข้าพระองค์ที่ยิ่งใหญ่และจะสำเร็จแน่" ดาวิดจึงไปตามทางของท่าน และชาอูลก็เสด็จกลับสู่ราชสำนักของพระองค์

Chapter 27

1 ดาวิดนึกในใจว่า "ข้าคงจะพินาศสักวันหนึ่งด้วยมือของชาอูล ไม่มีสิ่งใดดีกว่าที่ข้าจะหนีไปอยู่ที่แผ่นดินคนฟิลิสเตีย แล้วชาอูลก็จะทรงเลิกไม่ติดตามข้าอีกภายในพระมณแดนอิสราเอล และข้าจะรอดพ้นจากมือของท่านได้"

2 ดาวิดจึงลุกขึ้นยกทัพไป ทั้งตัวท่านและคนที่อยู่กับท่านหกร้อยคนด้วยกัน

ไปหาอาคิซบุตรชายมาโอก กษัตริย์เมืองกัท

3 และดาวิดก็อาศัยอยู่กับอาคิซที่เมืองกัท คือตัวท่านและคนของท่าน ทุกคนมีครว้เเรือนไปด้วย ทั้งดาวิดพร้อมทั้งภรรยาสองคน คืออาห์โนอัมชายาอิสราเอล และอาบียาห์สาวคาเรเมลแม่ม่ายของนาบาล

4 และเมื่อมีคนไปปลุกลาอูลว่า ดาวิดได้หนีไปเมืองกัทแล้ว พระองค์ก็มิได้แสวงท่านอีกต่อไป

5 แล้วดาวิดจึงพูดอีกว่า "ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้ตามอบที่ในหัวเมืองแก่ข้าพระองค์สักแห่งหนึ่ง เพื่อข้าพระองค์จะได้อาศัยอยู่ที่นั่น

โฉนผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่ในราชธานีกับพระองค์เล่า"

6 ในวันนี้หนอาคิซทรงมอบเมืองสิกลากให้

สิกลากจึงเป็นหัวเมืองขึ้นแก่กษัตริย์ยูดาห์จนถึงทุกวันนี้

7 ระยะเวลาที่ดาวิดอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตียนี้เป็นหนึ่งปีกับสี่เดือน

8 ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปปล้นชาวเกชูร คนเกชูไรต์และคนอามาเลซ เพราะประชาชนเหล่านั้นเป็นชาวแผ่นดินนั้นตั้งแต่สมัยโบราณ

ไกลไปจนถึงเมืองอูร์ถึงแผ่นดินอียิปต์

9 ดาวิดก็โจมตีแผ่นดินนั้น มิใช่ชีวิตผู้ซวยหรือผู้หญิง แต่รับแกะ วัว ลา อูฐ และเสื้อผ้า แล้วกลับมาหาอาคิซ

10 อาคิซถามว่า "วันนี้ท่านไปปล้นผู้ใดมา" ดาวิดก็พูดว่า "ปล้นถิ่นใต้ที่แผ่นดินยูดาห์ ปล้นถิ่นใต้ที่คนเยราเมเอล และปล้นถิ่นใต้คนไกไนต์"

11 ดาวิดมิได้ไว้ชีวิตผู้ซวยหรือผู้หญิง ที่จะนำข้าพเจ้าที่เมืองกัทโดยคิดว่า 'เกรงว่าเราจะบอกเรื่องของเราและกล่าวว่า 'ดาวิดได้ทำอย่างนั้นๆ และนี่จะเป็นวิธีการขณะที่ท่านอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตีย'

12 อาคิซทรงวางพระทัยในดาวิดด้วยทรงดำริว่า "เขาได้กระทำให้อิสราเอลชนชาติของเขาเกลียดชังที่สุด เพราะฉะนั้นเขาจึงเป็นผู้รับใช้ของเราได้ตลอดไป"

Chapter 28

1 อยู่มาในครั้งนั้นคนฟิลิสเตียได้รวบรวมกำลังเพื่อทำสงครามสู้รบกับอิสราเอล และอาคิซตรัสกับดาวิดว่า "จงเข้าใจเถิดว่า ท่านกับคนของท่านจะออกทัพไปกับเรา"

2 ดาวิดพูดอีกว่า "ดีทีเดียวพะยะค่ะ พระองค์จะได้ทราบว่าผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำอะไรได้บ้าง" และอาคิซรับสั่งกับดาวิดว่า "ดีแล้ว เราจะให้ท่านเป็นองครักษ์ของเราตลอดชีพ"

3 ฝ่ายชามูเอลได้สิ้นชีพแล้ว และคนอิสราเอลทั้งปวงก็ไว้ทุกข์ให้ท่าน และฝังศพท่านไว้ในเมืองรามัท ซึ่งเป็นเมืองของท่านเอง

และซาอูลทรงกำจัดการทรงและพอมดแม่มดเสียจากแผ่นดิน

4 คนฟิลิสเตียก็ชุมนุมกันและมาตั้งค่ายอยู่ที่ภูเนม

และซาอูลทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นและเขาทั้งหลายตั้งค่ายอยู่ที่กิลโบอา

5 เมื่อซาอูลทอดพระเนตรกองทัพของคนฟิลิสเตียก็กลัว และพระทัยของพระองค์ก็ท่ว่นไหวมาก

6 และเมื่อซาอูลถามถามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์มิได้ทรงตอบพระองค์ ไม่ว่าด้วยความฝันหรือด้วยอุรัม หรือด้วยผู้พยากรณ์

7 ซาอูลจึงรับสั่งกับมหาดเล็กของพระองค์ว่า "จงออกไปหาหญิงที่เป็นคนทรงเพื่อเราจะได้ไปหาและถามเขาดู" และมหาดเล็กก็กราบทูลว่า "ดูเถิด มีหญิงคนทรงคนหนึ่งอยู่ที่บ้านเอนโดร์"

8 ซาอูลจึงปลอมพระองค์และทรงฉลองพระองค์อย่างอื่นเสด็จออกไปพร้อมกับชายสองคนไปหาหญิงคนทรงในเวลากลางคืน พระองค์ตรัสว่า "ขอทำนายให้ฉันโดยวิญญาณของคนตาย ฉะนั้นขอชื่อผู้ใดก็ได้ที่เรียกผู้นั้นขึ้นมา"

9 หญิงคนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า "ดูเถิด ท่านทราบแล้วว่าซาอูลทรงกระทำอะไรที่ได้จัดคนทรงและพอมดแม่มดเสียจากแผ่นดิน ทำไมท่านจึงมาพบกับตักชีตของข้าพเจ้าเล่า เพื่อทำให้ข้าพเจ้าถูกประหาร"

10 แต่ซาอูลทรงปฏิบัติกับหญิงนั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เจ้าจะไม่ถูกโทษเพราะเรื่องนี้แน่ฉันนั้น"

11 หญิงนั้นจึงทูลถามว่า "ท่านจะให้ข้าพเจ้าเรียกใครขึ้นมา" ซาอูลตรัสว่า "เรียกซาอูลขึ้นมาให้ฉัน"

12 และเมื่อหญิงคนนั้นเห็นซาอูล จึงร้องเสียงดัง และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า "โฉนพระองค์จึงทรงล่อลวงห้อมฉัน พระองค์คือซาอูล"

13 กษัตริย์ตรัสแก่นางว่า "อย่ากลัวเลย เจ้าได้เห็นอะไร" และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า "ห้อมฉันเห็นเทพยเจ้าองค์หนึ่งเสด็จขึ้นมาจากแผ่นดิน"

14 พระองค์ถามนางว่า "รูปร่างของเขาเป็นอย่างไร" และนางตอบว่า "เป็นผู้ชายแก่ขึ้นมา มีเสื้อคลุมกายอยู่" ซาอูลก็ทรงทราบว่านั่นซาอูล พระองค์ทรงในพระกายลงถึงดินกราบไหว้

15 แล้วซาอูลพูดกับซาอูลว่า "ท่านทราบความเราด้วยเรียกเราขึ้นมาทำไม" ซาอูลทรงตอบว่า "ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก เพราะคนฟิลิสเตียกำลังมาทำสงครามกับข้าพเจ้า และพระเจ้าทรงเห็นจากข้าพเจ้าเสียแล้ว มิได้ทรงตอบข้าพเจ้าอีกเลย ไม่ว่าโดยผู้พยากรณ์หรือโดยความฝัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียกท่านขึ้นมาเพื่อท่านจะได้แจ้งว่า ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดดี"

16 และซาอูลตอบว่า "ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นจากท่านเสียแล้ว และเป็นศัตรูของท่าน ท่านจะถามจากข้าพเจ้าทำไมเล่า"

17 พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ท่านอย่างທີ່พระองค์ตรัสบอกท่านข้าพเจ้าแล้วนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงฉีกราชอาณัติจากท่านนอกเสียจากมือของท่าน และทรงมอบให้แก่คนไกลเถียง คือดาวิด

18 เพราะท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ มิได้กระทำตามพระโธษของพระองค์ที่ทรงมีต่ออามเลซ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำสิ่งนี้แก่ท่านในวันนี้

19 ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์จะทรงมอบอิสราเอลพร้อมกับตัวท่านไว้ในมือของคนฟิลิสเตีย พรุ่งนี้ตัวท่านพร้อมกับบุตรชายทั้งหลายของท่านจะอยู่กับเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงมอบกองทัพอิสราเอลไว้ในมือของคนฟิลิสเตียด้วย"

20 แล้วซาอูลก็ทรงล้มลงเหยียดยาวบนพื้นดินในที่นี้ กลัวยิ่งนักเพราะถ้อยคำของซาอูล และไม่มีกำลังเหลืออยู่ในพระองค์

เพราะมิได้สวดยพระกระยาหารมาตลอดวันหนึ่งกับคืนหนึ่งแล้ว

21 หญิงนั้นก็เข้ามาหาซาอูล และเมื่อนางเห็นว่าพระองค์ตกพระทัยมาก จึงทูลว่า "ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยอมเชื่อฟังรับสั่งของพระองค์ ยอมเสี่ยงชีวิต และยอมฟังพระดำรัสที่พระองค์ตรัสสั่งทุกประการ

22 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์จงฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของพระองค์บ้าง ขอห้อมฉันได้ถวายพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระองค์สักหน่อยหนึ่ง ขอพระองค์สวดยเพื่อพระองค์จะทรงมีพระกำลังเมื่อกลับตามทางของพระองค์"

23 พระองค์ก็ทรงปฏิเสธ รับสั่งว่า "ไม่กิน" แต่มหาดเล็กกับหญิงนั้นอ่อนน้อมพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังเสียงของเขา พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพื้นดินประทับบนเตียง

24 หญิงนั้นมีความว่าอ่อนอยู่ในบ้านตัวหนึ่ง ก็รับฆ่าเสีย เอาเป้งมานวดปิ้งทำขนมปังโรยเชื้อ

25 นางก็นำมาถวายแก่ซาอูลและทรงสวดยกับให้มหาดเล็ก เขารับประทาน แล้วก็ทรงลุกขึ้นเสด็จกลับไปในคืนนั้น

Chapter 29

1 ฝ่ายคนฟิลิสเตียชุมนุมกำลังทั้งสิ้นอยู่ที่อาเฟก และคนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่น้ำพุซึ่งอยู่ในเมืองยิสเรเอล

2 เจ้านายฟิลิสเตียเดินผ่านไปตามกองร้อยและกองพัน แต่ดาวิดกับคนของท่านก็ผ่านไปเป็นกองหลังกับอาคิซ

3 แล้วเจ้านายของคนฟิลิสเตียกล่าวว่า "พวกสิบรูเหล่านี้มาทำอะไรที่นี่"

และอาคิซก็รับสั่งแก่เจ้านายคนฟิลิสเตียว่า "นี่คือดาวิดมหาดเล็กซาอูลกษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ เขาอยู่กับเรามาเป็นวันเป็นปีแล้ว ตั้งแต่วันที่เขาหนีมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่พบความผิดในตัวเขาเลย"

4 แต่เจ้านายฟิลิสเตียโกรธท่าน และเจ้านายฟิลิสเตียทูลท่านว่า "ขอส่งชายคนนั้นกลับไปด้วย เพื่อที่เขาจะไปอยู่ที่ที่ท่านกำหนดให้เขาอยู่ และอย่าให้เขาลงไปรบพร้อมกับเรา เพราะว่าเมื่อเรารบกัน เขาจะเป็นศัตรูของเรา เพราะว่าชายคนนี้จะคิดดักกับเจ้านายของเราได้อย่างไร มิใช่ด้วยศิระของคนที่น่ดกหรือ

5 คนนี้ดาวิดมิใช่หรือ ซึ่งเขาร้องเพลงขับรับกันว่า

"ซาอูลฆ่าคนเป็นพันและดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่น"

6 อาคิซจึงเรียกดาวิดเข้ามารับสั่งแก่ท่านว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด

ท่านได้ปฏิบัติตนเป็นคนซื่อตรง

และในการที่ท่านออกทัพและยกทัพกลับร่วมกับเราก็เป็นที่ประเสริฐในสายตาของเรา

เพราะเราไม่เห็นความชั่วร้ายในตัวท่านตั้งแต่วันที่ท่านมาอยู่กับเราจนถึงวันนี้

แต่อย่างไรก็ตามเจ้านายทั้งหลายไม่เห็นชอบในเรื่องท่าน

7 ฉะนั้นขอท่านกลับไปเสีย จงไปอย่างสันติเถิด เพื่อไม่ให้เป็นที่ขุ่นใจเจ้านายฟิลิสเตียทั้งหลาย"

8 และดาวิดก็ทูลอาคิซว่า "แต่ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งใด หรือพระองค์ได้พบสิ่งใดในผู้รับใช้ของพระองค์ ตั้งแต่วันที่ข้าพระองค์เข้ามารับราชการจนบัดนี้ว่า ข้าพระองค์ไม่ควรจะไปรบกับศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์"

9 อาคิซก็รับสั่งตอบดาวิดว่า

"เราทราบแล้วว่าในสายตาของเราท่านดีอย่างบุตรสวรงค์องค์หนึ่งของพระเจ้า แต่บรรดาเจ้านายแห่งฟิลิสเตียกล่าวว่า 'อย่าให้เขาขึ้นไปกับเราในการรบเลย'

10 เมื่อเป็นอย่างนี้ ขอท่านลุกขึ้นแต่เช้าพร้อมกับพวกพลแห่งนายของท่าน คือคนที่มากับท่าน เมื่อพวกท่านลุกขึ้นในเวลาเช้ามืด พอมิรุ่งก็จงออกเดิน"

11 ดาวิดกับคนของท่านจึงลุกขึ้นตั้งแต่มืดเพื่อออกเดินในตอนเช้า กลับไปยังแผ่นดินฟิลิสเตีย แต่คนฟิลิสเตียขึ้นไปยังยิสเรเอล

Chapter 30

1 อยู่มาในวันที่สามเมื่อดาวิดกับคนของท่านมาถึงเมืองศิกลาปรากฏว่าคนอามเลซได้มาปล้นทางภาคใต้กับปล้นศิกลาแล้ว เขาชนะศิกลาและเผาเสียด้วยไฟ

2 และจับหญิงผู้หนึ่งกับทุกคนที่อยู่ในนั้นไปเป็นเหยื่อซึ่งผู้ใหญ่และเด็ก ไม่ได้ฆ่าผู้ใดเลย แต่กวาดต้อนไปตามทางของเขา

3 เมื่อดาวิดกับคนของท่านมาถึงตัวเมือง ดูเถิด เมืองนั้นถูกเผาด้วยไฟ และกรรยากับบุตรชายบุตรสาวของเขาที่ถูกกวาดไปเป็นเหยื่อ

4 แล้วดาวิดกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ร้องไห้เสียงดังจนเขาไม่มีกำลังจะร้องให้อีก

5 อาทิโนอัมชาวยิสเรเอล และอาบิกายิลแม่ม่ายของนาบาลชาวคารเมล กรรยาทิ้งสองของดาวิดที่ถูกกวาดไปเป็นเหยื่อด้วย

6 และดาวิดก็เป็นทุกข์หนักเพราะประชาชนพูดกันว่าเขฆ่าท่านเสียด้วยก้อนหินด้วยจิตใจของประชาชนต่างก็สมขึ้นมาก เพราะบุตรชายและบุตรสาวของเขา แต่ดาวิดก็กำลังขึ้นในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

7 ดาวิดจึงพูดกับอาบิยาธาร์ปุโรหิตบุตรชายของอาทิเมเลกว่า "ขอนำเอาโศดมาให้ข้าพเจ้า" อาบิยาธาร์ก็นำเอาโศดมาให้ดาวิด

8 และดาวิดถามถามพระเยโฮวาห์ว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามกองปล้นนี้หรือ ข้าพระองค์จะขับทันเขาหรือ" พระองค์ตอบท่านว่า "จงติดตามเถิด เจ้าจะไปทันเขาแน่ และจะเอาสิ่งสารพัดกลับคืนแน่"

9 ดาวิดก็ยกออกติดตามพร้อมกับคนที่อยู่กับท่านหกร้อยนั้น และเขามาถึงลาธาเบโสรั คนที่ล่าหลังก็พักอยู่ที่นั่น

10 แต่ดาวิดติดตามต่อไป ทั้งตัวท่านและคนสัร้อย สองร้อยที่อ่อนเพลียเกินที่จะตามล่าธาเบโสรัก็หยุดพักอยู่

11 เขาทั้งหลายพบชาวอียิปต์คนหนึ่งอยู่ที่กลางแจ้ง จึงนำเขามาหาดาวิด ให้ชนม่งและเขาก็รับประทานและให้เขาดื่ม

12 และให้ชนมมะเดื่อแผ่นหนึ่งกับช่อจุ่นแห่งสองช่อ เมื่อเขารับประทานแล้ว จิตใจของเขาก็ฟื้นฟู เพราะเขาไม่ได้รับประทานนมม่งหรือดื่มน้ำสามวันสามคืนแล้ว

13 และดาวิดถามเขาว่า "เจ้าเป็นคนพวกไหน และเจ้ามาจากไหน" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนหนุ่มชาวอียิปต์ เป็นคนในของคณอามเลซคนหนึ่ง เมื่อสามวันมาแล้วข้าพเจ้าปายนายข้าพเจ้าจึงทิ้งข้าพเจ้าไว้

14 เรามาปล้นที่ถิ่นใต้ของคณเคเรธ และปล้นที่ส่วนของยูดาห์ และที่ถิ่นใต้ของกาลเลบ และเราเผาเมืองศิกลาเสียด้วยไฟ"

15 ดาวิดถามเขาว่า "เจ้าจะพาเราลงไปถึงกองปล้นนี้หรือไม่" เขาตอบว่า "ขอปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ฆ่าข้าพเจ้า และท่านจะไม่มอบข้าพเจ้าไว้ในมือนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพาท่านไปที่กองปล้นนั้น"

16 เมื่อเขาพาท่านลงไปแล้ว ดูเถิด ก็พบเขาทั้งหลายแก่กันอยู่เต็มดินไปหมด ต่างกินและดื่มและเต้นรำเพราะเขารับได้ข้าวของมากมายมาจากแผ่นดินฟิลิสเตียและจากแผ่นดินยูดาห์

17 และดาวิดก็ฆ่าฟันเขาตั้งแต่โพล้เพล้งถึงเวลาเย็นของวันรุ่งขึ้น ไม่มีชายคนใดหนีรอดไปได้สักคนเดียว เว้นแต่ชายสัร้อยคนซึ่งเขารูหนึ่ไป

18 ดาวิดได้สิ่งของต่างๆที่คณอามเลซริบคืนมาทั้งหมด และดาวิดช่วยกรรยาทิ้งสองของท่านรอดได้

19 ไม่มีอะไรขาดจากท่านไปเลย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ บุตรชายหรือบุตรสาว ในสิ่งที่รีบไปหรือสิ่งที่เขาเหล่านั้นเอาไป ดาวิดได้คืนมาหมด

20 ดาวิดยังจับได้บรรดาฝูงแพะแกะฝูงวัว และเขาไล่ต้อนฝูงสัตว์ไปข้างหน้าท่านกล่าวว่า "นี่เป็นส่วนหนึ่งของดาวิดรับมา"

21 แล้วดาวิดกลับมายังคนสองร้อยผู้ที่อ่อนเพลียเกินที่จะตามดาวิดไป ซึ่งให้พักอยู่ที่ลาธาเบโสรั และเขาก็ออกไปต้อนรับดาวิดและต้อนรับประชาชนที่อยู่กับท่าน เมื่อดาวิดเข้ามาใกล้ประชาชน ท่านก็คำนับเขาทั้งหลาย

22 คนชั่วและคนอันธพาลทั้งสิ้นในพวกพลที่ติดตามดาวิดไปจึงกล่าวว่า "เพราะเขาไม่ไปกับเรา เราจะไม่ให้สิ่งที่เรารับมาได้แก่เขาเลย

นอกจากให้ต่างคนมาพากรรยาและบุตรของเขาไปก็แล้วกัน"

23 แต่ดาวิดกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย ท่านอย่าทำอย่างนั้นกับสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมอบแก่เรา ผู้ได้ทรงพิทักษ์รักษาเราไว้ และทรงมอบกองปล้นซึ่งมาต่อสู้กับเราไว้ในมือของเรา

24 ในเรื่องนี้ใครจะฟังเสียงของท่าน เพราะคนที่ลงไปได้ส่วนแบ่งของเขอย่างไร คนที่เฝ้ากองสัมีการอยู่ก็ควรได้ส่วนแบ่งอย่างนั้น ให้เขาทั้งหลายรับส่วนแบ่งเหมือนกัน"

25 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ดาวิดก็ตั้งข้อนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์และกฎแก่อิสราเอลจนทุกวันนี้

26 เมื่อดาวิดมาถึงเมืองซิกลาแล้ว ก็ส่งของที่บริบได้นั้นส่วนหนึ่งไปให้เพื่อน ซึ่งเป็นพวกผู้ใหญ่ในยูดาห์กล่าวว่า "ดูเถิด นี่เป็นของขวัญฝากมาให้ท่านซึ่งเป็นส่วนของของบริจากรักศรัทธาของพระเยโฮวาห์" 27 คือแก่คนที่อยู่ในเบธเอล ในราโมททางกาลิต ในยัททีร์ 28 ในอาโรเออร์ ในสิฟโมท ในเอชเทโมอา 29 ในราคาล ในหัวเมืองของชนเยราเมเอล ในหัวเมืองของชนเคไนต์ 30 ในโฮรมาห์ ในโคราซาน ในอาสค 31 ในเฮโบรน คือให้แก่ทุกคนตามลที่ดาวิดกับคนของท่านได้เคยไปๆมาๆ

Chapter 31

1 ฝ่ายคนฟิลิสเตียก็ต่อสู้กับคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตีย ล้มตายอยู่ที่เบธนูซากิลโบอา 2 และคนฟิลิสเตียก็ไล่ทันซาอูลกับพวกราธโอรส และคนฟิลิสเตียก็ฆ่าโยนาธาน อาบิดัน และมัลคีชูาราชโอรสของซาอูลเสีย 3 การรบหนักก็ประชิดซาอูลเข้าไป นักธนูมาพบพระองค์เข้า พระองค์ก็บาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักธนู 4 แล้วซาอูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า "จงชักดาบออก แทนเราเสียให้ทะลุติดเกรงว่าคนที่มิได้เข้าสู่นัดเหล่านี้จะเข้ามาแทนเราละ เป็นการลบหลู่เรา" แต่ผู้ถืออาวุธก็ไม่ยอมกระทำตาม เพราะเขากลัวมาก ซาอูลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออกทรงล้มทับดาบนั่น 5 และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาเองตายด้วย 6 ดังนั้น ซาอูลก็สิ้นพระชนม์ ราธโอรสทั้งสาม และผู้ถืออาวุธของพระองค์ก็สิ้นชีวิตตลอดจนคนของพระองค์ทั้งสิ้นก็ตายเสียในวันเดียวกัน 7 เมื่อคนอิสราเอลซึ่งอยู่ฟากหุบเขาข้างโน้น และผู้ที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นเห็นคนอิสราเอลหนีไป และเห็นว่าซาอูลกับราธโอรสของพระองค์สิ้นชีพแล้ว เขาก็ทิ้งบ้านเมืองของเขาเสียหลบหนีไป คนฟิลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น 8 อยู่มาในวันรุ่งขึ้น เมื่อคนฟิลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า ก็พบพระศพซาอูลและราธโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขากิลโบอา 9 พวกเขาตัดพระเศียรของซาอูล และถอดเครื่องอาวุธของพระองค์ออก ส่งผู้สื่อสารออกไปทั่วแผ่นดินฟิลิสเตีย เพื่อประกาศน้าเอาข่าวนี้ในเรือนรูปเคารพ และในท่ามกลางประชาชนของเขา 10 เขาเอาเครื่องอาวุธของพระองค์ครบรูไว้ ณ วัดของพระอัชทาโรท และมัดพระศพของพระองค์ไว้กับกำแพงเมืองเบธซาน 11 แต่เมื่อชายาเบธกิเลอาดได้ยินว่าคนฟิลิสเตียกระทำอย่างนั้นกับซาอูล 12 ชายที่กล้าหาญทุกคนก็ลุกขึ้นเดินขึ้นไปยังไปปลดพระศพของซาอูล และศพราธโอรสทั้งสามลงเสียจากกำแพงเมืองเบธซาน และมาที่เมืองยาเบธ ภายหลังเสียที่นั่น 13 เขาก็เก็บอัฐิไปฝังไว้ที่ใดต้นไม้แห่งหนึ่งในยาเบธ และอดอาหารเจ็ดวัน

2 SAMUEL

Chapter 1

1 อยู่มาหลังจากที่ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เมื่อดาวิดกลับจากการฆ่าฟันคนอามาเลซ ดาวิดพักอยู่ที่ซิกลาได้สองวัน 2 พอถึงวันที่สาม ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมาจากค่ายของซาอูล สามเสื้อผ้าขาดและมืงคลิดินอยู่บนศีรษะ เมื่อเขามาถึงดาวิด ก็ซบหน้าลงถึงดินกระทำความเคารพ 3 ดาวิดถามเขาว่า "เจ้ามาจากไหน" เขาตอบท่านว่า "ข้าพเจ้ารอดมาจากค่ายอิสราเอล" 4 ดาวิดถามเขาว่า "ขอบอกฉันหน่อยว่า เหตุการณ์เป็นไปอย่างไรบ้าง" และเขาตอบว่า "ประชาชนหนีจากการรบไปแล้ว มีคนล้มและถึงความตายมากมาย ซาอูลและโยนาธานราชโอรสก็สิ้นพระชนม์ด้วย" 5 ดาวิดจึงถามชายหนุ่มที่บอกนั้นว่า "เจ้าทราบได้อย่างไรว่า ซาอูลและโยนาธานราชโอรสของท่านสิ้นพระชนม์" 6 ชายหนุ่มผู้ที่บอกท่านนั้นจึงตอบว่า "บังเอิญข้าพเจ้ามาที่ภูเขากิลโบอา ดูเถิด ซาอูลทรงยืนพิงหมอกของพระองค์อยู่ และดูเถิด รถรบและทหารม้าก็ใกล้พระองค์เข้ามา 7 เมื่อพระองค์ทรงเหนื่อยมาแลเห็นข้าพเจ้า พระองค์ตรัสเรียกข้าพเจ้า และข้าพเจ้าทูลตอบว่า ‘ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พะยะค่ะ’ 8 พระองค์ตรัสถามข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าคือใคร’ ข้าพเจ้าทูลตอบพระองค์ว่า ‘ข้าพระองค์เป็นคนอามาเลซ’ 9 พระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า ‘จงมายืนข้างเราและฆ่าเราเสีย เราทนทุกข์ทรมานมากเพราะชีวิตของเราจึงอยู่’ 10 ข้าพเจ้าจึงเข้าไปยืนข้างพระองค์ และประหารพระองค์เสีย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่าเมื่อพระองค์ทรงล้มแล้วก็จะไม่ดำรงพระชนม์ได้อีก และข้าพเจ้าก็ถอดมกฏซึ่งอยู่บนพระเศียร และกำไลซึ่งอยู่ที่พระกร และข้าพเจ้าก็นำมาที่นี้เพื่อมอบแด่เจ้านายของข้าพเจ้า" 11 แล้วดาวิดนึกเสียของท่าน และทุกคนที่อยู่กับท่านก็กระทำเช่นเดียวกัน 12 และเขาทั้งหลายไว้ทุกข์และร้องไห้และอดอาหารอยู่จนเวลาเย็น ให้ซาอูล และโยนาธานราชโอรส และประชาชนของพระเยโฮวาห์ และวงศาวานอิสราเอล

เพราะเขาทั้งหลายต้องล้มตายด้วยดาบ 13 และดาวิดถามคนหนุ่มที่บอกท่านว่า "เจ้ามาจากไหน" เขาตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นบุตรของคนต่างด้าว ผู้เป็นคนอามาเลซ" 14 ดาวิดถามเขาว่า "ทำไมเจ้ามิได้เกรงกลัวในการที่ยืนมือออกทำลายผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้" 15 แล้วดาวิดก็เรียกคนหนึ่งในกลุ่มชายหนุ่มเข้ามาบอกว่า "ไปซิ ฆ่าเขาเสีย" และเขาก็ฆ่าชายคนนั้นตาย 16 ดาวิดกล่าวแก่ชายนั้นว่า "ให้โลหิตของเจ้าตกบนศีรษะของเจ้าเอง เพราะปากของเจ้าเป็นพยานปรักปรำตัวเจ้าเองว่า ‘ข้าพเจ้าได้ฆ่าผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้’" 17 ดาวิดก็ถวายคูราตามคำคร่ำครวญต่อไปนี้ เพื่อซาอูลและโยนาธานราชโอรส 18 (และท่านกล่าวว่า ควรจะสอนคนยูดาห์ให้รู้จักใช้คันธนู ดูเถิด คำคร่ำครวญนั้นบันทึกไว้ในหนังสือยาซาร์) ว่า 19 "ศักดิ์ศรีของอิสราเอลถูกประหารเสียแล้ว ณ ที่สูงของท่าน วีรบุรุษก็ล้มตายเสียแล้วหนอ 20 อย่างบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท อย่างประกาศเรื่องนี้ในถนนเมืองเอชเคโลน เกรงว่าบุตรสาวคนฟิลิสเตียจะรำเริง เกรงว่าบุตรสาวของผู้ที่มีได้เข้าสู่หนัจะลึงโลด 21 เทือกเขากิลโบอาเอ๋ย ขออย่ามีน้ำค้างหรือฝนบนเจ้าหรือทุ่งนาที่ให้ออกถวาย เพราะว่าที่นั่น โล่ของวีรบุรุษถูกทอดทิ้งแล้ว โล่ของซาอูล เหมือนกับว่าพระองค์มิได้เจิมไว้ด้วยน้ำมัน 22 คันธนูของโยนาธานมิได้หันกลับมาจากโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่า จากไขมันของผู้ที่มีกำลัง และดาบของซาอูลก็มีได้กลับมาเปล่า 23 ซาอูลและโยนาธานเป็นที่รักและน่ารักเมื่อทรงพระชนม์อยู่ และเมื่อมรณแล้วทั้งสองไม่แยกจากกัน ทั้งสองก็เริ่กว่านกอินทรี ทั้งสองแข็งแรงกว่าสิงโต 24 บุตรสาวของอิสราเอลเอ๋ย จงร้องไห้เพื่อซาอูล ผู้ทรงประดับเงาอย่างโอ้อวดด้วยผ้าสีแดงเข้ม และผู้ทรงประดับอภรณ์ทองคำเหนือเครื่องแต่งกายของเจ้า 25 วีรบุรุษที่ล้มลงเสียแล้วหนอท่ามกลางศึกสงคราม โอ โยนาธาน ท่านถูกสังหารอยู่บนที่สูงของท่าน 26 โอ โยนาธาน ข้าพเจ้าเป็นทุกข์เพื่อท่าน ท่านเป็นที่ชื่นใจของข้าพเจ้ามาก ความรักของท่านที่มีต่อข้าพเจ้านั้นประหลาดเหลือยิ่งกว่าความรักของสตรี 27 วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอ และเครื่องยุทธโธปกรณ์ก็พินาศไป"

Chapter 2

1 ครั้นเรื่องนี้สิ้นไปแล้ว ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "สมควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปยังหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดในยูดาห์หรือไม่" และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า "จงขึ้นไปเถิด" ดาวิดทูลว่า "ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปที่ไหน" พระองค์ตรัสว่า "เมืองเฮโบรน" 2 ดาวิดจึงขึ้นไปที่นั่นพร้อมกับภรรยาทั้งสองของท่านด้วยคือ อาห์โนอัมชายิสรเอลและอาบิกายิลแม่ม่ายของนาบาลชาวคารเมล 3 และดาวิดก็นำคนที่อยู่กับท่านขึ้นไป ทุกคนพาครอบครัวไปด้วย และเขาทั้งหลายก็อยู่ในหัวเมืองของเฮโบรน 4 และคนยูดาห์ก็พากันมาเจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ เมื่อมีคนมาทูลดาวิดว่า "ชายาเบธกิเลอาดเป็นผู้ที่ฝังพระศพซาอูลไว้" 5 ดาวิดก็มีรับสั่งให้ผู้สื่อสารไปหาชายาเบธกิเลอาดนั้น ทูลกับเขาว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย ในการที่ท่านทั้งหลายได้สวดแสดงความเมตตาอย่างนี้ต่อซาอูลเจ้านายของท่าน และได้ฝังพระศพพระองค์ไว้ 6 บัดนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงความกรุณาและความจริงแก่ท่าน และข้าพเจ้าจะกระทำความดีต่อท่านทั้งหลายเพราะท่านได้กระทำการนี้ 7 เพราะฉะนั้น ขอให้มือของท่านทั้งหลายเข้มแข็ง และขอให้ท่านกล้าหาญเถิด เพราะว่าซาอูลเจ้านายของท่านสิ้นพระชนม์เสียแล้ว และวงศาวานยูดาห์ได้เจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย" 8 ฝ่ายอับเนอร์บุตรชายเนอร์แม่ทัพของกองทัพอูลได้พาอิธโบเชธราชโอรสของซาอูลข้ามไปที่เมืองมาหะนาอิม 9 และได้สถาปนาท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือเมืองกิเลอาด และคนอาเซอร์ และคนยิสเรเอล และคนเอฟราอิม และคนเบนยามิน และคนอิสราเอลทั้งหมด 10 เมื่ออิธโบเชธราชโอรสของซาอูลเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลนั้นมีพระชนมายุสี่สิบพรรษา ทรงครอบครองอยู่สองปี แต่วงศาวานยูดาห์ก็ติดตามดาวิด 11 เวลาที่ดาวิดทรงเป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ในเฮโบรนนั้นเป็นจำนวนเจ็ดปีกับหกเดือน 12 อับเนอร์บุตรชายเนอร์และพวกข้าราชการทหารของอิธโบเชธราชโอรสของซาอูลได้ออกจากมาหะนาอิมไปยังเมืองกิเบโอน 13 และโยอาับบุตรชายนางเศรยาห์กับพวกข้าราชการทหารของดาวิดก็ออกไปพบกับเขาที่สระเมือกิเบโอน และเขาทั้งหลายก็ตั้งอยู่ที่ขอบสระ พวกหนึ่งอยู่ที่ขอบสระข้างนี้ อีกพวกหนึ่งข้างโน้น 14 อับเนอร์จึงพูดกับโยอาับว่า "ขอให้พวกคนหนุ่มลุกขึ้นรบเล่นกันให้เราดูเถิด" และโยอาับตอบว่า "ให้เขาลุกขึ้นเล่นซิ" 15 เขาก็ลุกขึ้นไปตามที่นั่นไว้ฝ่ายเบนยามินและฝ่ายอิธโบเชธราชโอรสของซาอูลมีสิบสองคน และข้าราชการทหารของดาวิดก็มีสิบสองคน 16 ต่างก็จับศีรษะต่อสู้ และปักดาบเข้าที่ศีรษะของต่อสู้ ล้มตายด้วยกันหมด เขาจึงเรียกที่นั่นว่า เอลัทฮัซซิม ซึ่งอยู่ในกิเบโอน 17 การสู้รบในวันนั้นดุเดือดยิ่งนัก อับเนอร์และพวกคนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการทหารของดาวิด 18 บุตรชายทั้งสามของนางเศรยาห์ก็อยู่ที่นั่น คือ โยอาบ อาบิษัย และอาสาเอล ฝ่ายอาสาเอลนั้นเฝ้าเท้าเรียวอย่างกับลมึง 19 และอาสาเอลก็ไล่ตามอับเนอร์ไป

เมื่อตามไปนั้นก็ได้เลี้ยวทางขวามือหรือทางซ้ายมือจากการไล่ตามอับเนอร์
 20 อับเนอร์เหลียวมาดูจึงพูดว่า "นั่นอาสาเอลหรือ" เขาตอบว่า "ใช่เอง"
 21 อับเนอร์จึงบอกเขาว่า "จงเลี้ยวไปทางขวาหรือทางซ้าย และจับเอาคนหนุ่มคนใดคนหนึ่ง แล้วก็รีบเอาอาวุธของเขาไป" แต่อาสาเอลไม่เลี้ยวจากไล่ตามอับเนอร์
 22 อับเนอร์จึงบอกอาสาเอลอีกครั้งหนึ่งว่า "จงหันกลับจากตามข้าเสียเถิด จะให้ข้าพาตบเจ้าให้ล้มลงดินทำไมเล่า แล้วข้าจะเยนหน้าขึ้นดูโยอาบพี่ของเจ้าได้อย่างไร"
 23 แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ยอมหันกลับ เพราะฉะนั้นอับเนอร์ก็เอาโคธอกแทงท้องอาสาเอล หอกก็ทะลุออกข้างหลังของเขา เขาก็ล้มลงตายอยู่ที่นั่น
 และอยู่มาทุกคนซึ่งมาเห็นที่ที่อาสาเอลล้มตายอยู่ก็ยืนนิ่ง
 24 แต่โยอาบกับอาบิษัยไล่ตามอับเนอร์ไป ดวงอาทิตย์ก็ตกเมื่อเขามาถึงเนินเขาอัมมาห์ ซึ่งอยู่ตรงกึ่งทางตามทางที่จะไปถิ่นทุรกันดารเมืองกิเบโอน
 25 และคนเบนยามินก็วิ่งมาตามอับเนอร์ไปเป็นกลุ่มเดียวกันตั้งอยู่ที่ยอดเขาแห่งหนึ่ง
 26 แล้วอับเนอร์ร้องถามโยอาบว่า "จะให้ตามกินเรือยไปหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่าตอนปลายมือก็ซึม
 อีกนานสักเท่าใดท่านจึงจะสังคนของท่านให้หยุดไล่ตามพี่น้องของเขา"
 27 และโยอาบจึงกล่าวว่า "พระเจ้าทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด ถ้าท่านไม่พูดขึ้นพวกทหารก็จะเลิกไล่ตามพวกพี่น้องของเขาพร้อมเข้า"
 28 โยอาบจึงเป่าแตรขึ้น คนทั้งปวงก็หยุด ไม่ไล่ตามอิสราเอลอีก และไม่สู้รบกันอีก
 29 อับเนอร์กับคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนนั้นในที่ราบ เขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนและเดินไปตามหุบเขาภิโรน เขาก็มาถึงมาหะนาอิม
 30 โยอาบก็กลับจากไล่ตามอับเนอร์ และเมื่อท่านรวบรวมพลเข้าด้วยกันแล้ว ชำราชการทหารของดาวิดก็ขาดไปสิบเก้าคนไม่นับอาสาเอล
 31 แต่ชำราชการทหารของดาวิดได้ฆ่าคนเบนยามินและคนของอับเนอร์ตายไปสามร้อยหกสิบคน
 32 และเขาก็ยกศพอาสาเอลไปฝังไว้ในอุโมงค์บิดาของเขาซึ่งอยู่ที่เมืองเบตเลเฮม โยอาบและคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนไปส่วนที่เมืองเฮโบรน

Chapter 3

1 มีสงครามระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดอยู่นาน และดาวิดก็เข้มแข็งยิ่งขึ้น ฝ่ายวงศ์วานของซาอูลก็เสื่อมกำลังลงทุกที
 2 ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิดหลายองค์ที่เมืองเฮโบรน ราชโอรสหัวปีชื่อ อัมโนน บุตรนางอาหิโนอัมชายอิสราเอล
 3 คนที่สองชื่อ ดิอาบ บุตรนางอาบิยาอิลแม่ม่ายของนางบาลซาการเมล และคนที่สามชื่อ อับซาโลม บุตรชายนางมาคาห์ราชธิดาของกัมมัทษัตริย์เมืองเกชูร์
 4 คนที่สี่ชื่อ อาโดเนียห์ บุตรชายนางอังกิห์ คนที่ห้าชื่อ เซฟาทิยาห์ บุตรชายนางอาบิตัล
 5 และคนที่หกชื่อ อิทเรอัม บุตรนางเอกลาห์ภรรยาของดาวิด ราชโอรสเหล่านี้เกิดแก่ดาวิดที่เมืองเฮโบรน
 6 อยู่มาเมื่อมีการต่อสู้ระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดนั้น อับเนอร์ได้กระทำตัวให้เข้มแข็งขึ้นในวงศ์วานของซาอูล ฝ่ายซาอูลนั้นมีนางสนมคนหนึ่งชื่อริสปากบุตรสาวของอียาห์ และอิชโบเซทซึ่งตรัสกับอับเนอร์ว่า "เหตุใดท่านจึงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของเรา"
 8 ฝ่ายอับเนอร์ก็โกรธอิชโบเซทเพราะถ้อยคำนี้มาก จึงพูดว่า "ข้าพระองค์เป็นหัวสุนัขหรือ ซึ่งทุกวันนี้ข้าพระองค์ได้ต่อต้านยูดาห์โดยสาแดงความเมตตาต่อวงศ์วานของซาอูลเสด็จพ่อของพระองค์ และต่อพี่น้องและต่อมิตรสหายของเสด็จพ่อท่าน มิได้มอบพระองค์ไว้ในมือของดาวิดวันนี้พระองค์ยังหาความต่อข้าพระองค์ด้วยเรื่องผู้หญิงคนนี้"
 9 ถ้าข้าพระองค์จะมีได้กระทำเพื่อดาวิดให้สำเร็จดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้ต่อท่านแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษอับเนอร์และยังหน้กกว่า"
 10 คือข้าพระองค์จะย้ายราชอาณาจากรากวงศ์วานของซาอูล และสถาปนาบัลลังก์ของดาวิดเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์ ตั้งแตแดนถึงเบเออร์เซบา"
 11 และอิชโบเซทก็หาทางสามารถตอบอับเนอร์สักคำเดียวอีกไม่ เพราะพระองค์ทรงกริ้วแก่ริสปากแล้ว
 12 อับเนอร์ก็ส่งผู้สื่อสารแทนตนไปยังดาวิดพูดว่า "แผ่นดินนี้เป็นของผู้ใด" และพูดอีกว่า "ขอทรงทำพันธสัญญากับข้าพระองค์ และดูเถิด มือของข้าพระองค์จะอยู่ฝ่ายพระองค์ และนาอิสราเอลทั้งสิ้นมามอบแด่พระองค์"
 13 ดาวิดตรัสว่า "ดีแล้ว เราจะทำพันธสัญญากับท่าน แต่เราขอจากท่านสักอย่างหนึ่งคือว่า เมื่อท่านจะมาเห็นหน้าเราอีก ขอท่านนำม้าลาบรสาของซาอูลมาให้เราก่อน มิฉะนั้นท่านจะมีได้เห็นหน้าเรา"
 14 แล้วดาวิดก็ส่งผู้สื่อสารไปยังอิชโบเซทราชโอรสของซาอูลว่า "ขอมอบม้าลากรรยาของข้าพเจ้าแก่ข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ทรมานไว้ด้วยหนึ่งปลายองคชาตของกองฟิลิสเตียหนึ่งร้อยขึ้น"
 15 อิชโบเซทซึ่งทรงให้คนไปพาหิมาคามจากสามฝั่งช่องเศอ คือปัลไท่เอลบุตรชายของลาอิช
 16 แต่สามฝั่งช่องก็เดินพลางร้องไห้พลางไปกับเชอานถึงตำบลบาอูริม แล้วอับเนอร์จึงบอกเขาว่า "กลับไปเสียเถิด" และเขาก็กลับไป
 17 อับเนอร์จึงปรึกษากับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลว่า "เมื่อก่อนนี้ท่านทั้งหลายใครให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือท่าน"
 18 บัดนี้จึงให้เป็นจริงเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตรัสเรื่องดาวิดว่า 'เราจะช่วยอิสราเอลประสาธน์ของเราร่วมมือของดาวิดผู้รับใช้ของเรา ให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย และให้พ้นจากมือศัตรูทั้งสิ้นของเขา'"
 19 อับเนอร์ก็พูดกับคนเบนยามินด้วย และอับเนอร์ก็ไปปลุกดาวิดที่เมืองเฮโบรนถึงบรรดาสิ่งต่างๆที่อิสราเอลและวงศ์วานทั้งสิ้นของเบนยามินเห็นสมควรที่จะกระทำ
 20 อับเนอร์จึงมาเฝ้าดาวิดที่เมืองเฮโบรนพร้อมกับคนอีกยี่สิบคน ดาวิดทรงจัดการเลี้ยงอับเนอร์กับคนที่อยู่กับท่าน

21 และอับเนอร์พูดดาวิดว่า "ข้าพระองค์จะลุกขึ้นกลับไป และจะรวบรวมคนอิสราเอลทั้งสิ้นมายังกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำพันธสัญญากับพระองค์ และเพื่อพระองค์จะทรงปกครองให้กว้างขวางตามชอบพระทัยของพระองค์"
 ดาวิดก็ทรงส่งอับเนอร์กลับไป และเขาก็ไปโดยสันติภาพ
 22 ดูเถิด ขณะนั้นชำราชการทหารของดาวิดกับโยอาบกลับมาจากกาไปปล้นและนำสิ่งของที่ริบได้มากมายขึ้นมาค่าย แต่อับเนอร์มิได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรนแล้ว เพราะพระองค์ทรงส่งท่านกลับไป และท่านก็ไปโดยสันติภาพ
 23 เมื่อโยอาบกับกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านมาถึง ก็มีคนบอกโยอาบว่า "อับเนอร์บุตรเนอริมาเฝ้ากษัตริย์ และพระองค์ทรงให้เขากลับไป เขาก็กลับไปโดยสันติภาพ"
 24 แล้วโยอาบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์พูดว่า "พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น ดูเถิด อับเนรมารเฝ้าพระองค์ ในพระองค์จึงปล่อยเขาไป เขาก็หลดมือไปแล้ว"
 25 พระองค์ทรงทราบแล้วว่าอับเนอร์บุตรเนอริมาเพื่อล่อลวงพระองค์ และเพื่อทราบถึงการเสด็จเข้าออกของพระองค์ และเพื่อทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำ"
 26 เมื่อโยอาบออกมาจากการเข้าเฝ้าดาวิด จึงส่งผู้สื่อสารไปตามอับเนอร์ เขาทั้งหลายก็นำท่านกลับมาจากบ่อน้ำซีอัสราห์ แต่ดาวิดหาทรงทราบเรื่องไม่
 27 และเมื่ออับเนอร์กลับมาถึงเฮโบรนแล้ว โยอาบก็พาท่านหลบเข้าไปที่กลางประตูเมืองเพื่อจะพูดกับท่านเป็นการลับ และโยอาบแหว่งท้องของท่านเสียที่นั่น ท่านก็สิ้นชีวิต
 โยอาบแค้นแค้นโลหิตของเขาอาสาเอลน้องชายของตน
 28 ภายหลังเมื่อดาวิดทรงได้อันเรอีน พระองค์ตรัสว่า "ตัวเราและราชอาณาจากรของเราปราศจากความผิดสืบไปเป็นนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยเรื่องโลหิตของอับเนอร์บุตรเนอริ"
 29 ขอให้โทษหนักตกเหนือศีรษะของโยอาบ และเหนือวงศ์วานบิดาของเขาทั้งสิ้น ขออย่าให้คนที่มิใช่โลหิตออก คนที่เป็นโรคเรื้อน คนที่ถือไม้เท้า คนที่ถูกประหารด้วยดาบ หรือคนขาดนมมึง ขาดจากวงศ์วานของโยอาบ"
 30 นี่แหละโยอาบกับอาบิษัยน้องชายของเขาได้ฆ่าอับเนอร์ เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเอลน้องชายของเขาเมื่อรบกันที่กิเบโอน
 31 แล้วดาวิดก็ตรัสกับโยอาบ และประสาธน์ทุกคนที่อยู่กับพระองค์ว่า "จงเลิกเสื้อผ้าของท่านทั้งหลาย และเอาผ้ากระสอบคาดเอาไว้ และจงไว้ทุกชาติให้อับเนอร์" และกษัตริย์ดาวิดเสด็จตามเคราหมศพอับเนอร์ไป
 32 เขาก็ฝังศพอับเนอร์ไว้ที่เฮโบรน และกษัตริย์ก็ส่งพระสุรเสียงกันแสง ณ ที่ฝังศพของอับเนอร์ และประสาธน์ทั้งปวงก็ร้องไห้
 33 และกษัตริย์ทรงคร่ำครวญด้วยเรื่องอับเนอร์ว่า "ควรหรือที่อับเนอร์จะตายอย่างคนโง่โดย
 34 มือของท่านก็มิได้ถูกมัด เท้าของท่านก็มิได้ติดตรวน ท่านได้ล้มลงเหมือนอย่างคนล้มลงต่อหน้าคนชั่วร้าย" และประสาธน์ทั้งปวงก็ร้องไห้ถึงอับเนอร์อีก
 35 แล้วประสาธน์ทั้งปวงก็มาทูลชวนเชิญให้ดาวิดเสวยพระกระยาหารเมื่อเวลาเย็นวันอยู่ แต่ดาวิดทรงปฏิญาณว่า "ถ้าเรามีรสสมมึงหรือสิ่งใดก่อนดวงอาทิตย์ตก ขอพระเจ้าทรงทำโทษเราและยังหน้กกว่า"
 36 ประสาธน์ทั้งปวงสังเกตเห็นเช่นนั้นก็พอใจ ดังที่ประสาธน์ทั้งปวงพอใจทุกสิ่งที่ยกษัตริย์ทรงกระทำ
 37 ประสาธน์ทั้งสิ้นและชนอิสราเอลทั้งปวงจึงเข้าใจในวันนั้นว่าไม่เป็นพระประสงค์ของกษัตริย์ที่จะให้ฆ่าอับเนอร์บุตรชายเนอริเสีย
 38 กษัตริย์ตรัสกับชำราชการทหารของพระองค์ว่า "ท่านไม่ทราบหรือว่าวันนี้เจ้านายและคนสำคัญยังคนหนึ่งสิ้นชีวิตในอิสราเอล
 39 แม้เราได้รับการจิมเป็นกษัตริย์แล้ว เราก็อ่อนกำลังในวันนี้ ชายเหล่านี้ซึ่งเป็นบุตรของนางเศรยาห์หน้กแก่เราเกินไป ขอพระเยโฮวาห์ทรงสนองผู้กระทำผิดตามความผิดของเขาเถิด"

Chapter 4

1 เมื่ออิชโบเซทราชโอรสของซาอูลได้ทรงได้ยินว่าอับเนอร์สิ้นชีวิตเสียที่เฮโบรนแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง และอิสราเอลทั้งปวงเป็นทุกข์
 2 ฝ่ายราชโอรสของซาอูลยังมีชายอีกสองคนเป็นหัวหน้าของกองปล้น คนหนึ่งชื่อบาอานาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเรคาบ ทั้งสองเป็นบุตรชายของริมโมน คนเบนยามินชาวเมืองเบเอโรท (เพราะว่าเบเอโรทก็นับเข้าเป็นของเบนยามินด้วย)
 3 ชาวเบเอโรทหนีไปยังเมืองกิทธาอิม และอาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้)
 4 โยนาธานราชโอรสของซาอูล มีบุตรชายคนหนึ่งเป็นน้อง เมื่อมีข่าวเรื่องซาอูลกับโยนาธานมาจากอิสราเอลนั้น เด็กคนนี้มีอายุห้าขวบ พี่เลี้ยงก็อุ้มลูกขึ้นหนีไป อยู่มาเมื่อเธอรีบหนีไปนั้นเด็กนั้นก็หล่นลงและเป็นอย ท่านชื่อเมทิโบเซท
 5 ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของริมโมน ชาวเบเอโรท ที่ชื่อเรคาบและบาอานาห์นั้นได้ออกเดินทาง พอแดดออกจัดก็มาถึงตำบลของอิชโบเซท ขณะเมื่อพระองค์กำลังบรรทมพักเที่ยง
 6 และเขาเข้าไปปลุกตัวหน้า ทำเหมือนจะชนข้าวสาลีและเขาก็แทงพระอุทรพระองค์ เรคาบและบาอานาห์ก็ฟีกหนีไป
 7 และเมื่อเขาทั้งสองเข้าไปในตำบลนั้น พระองค์บรรทมหลับอยู่บนพระที่บรรทมในห้องบรรทม เขาก็บุบตีพระองค์และประหารพระองค์ และตัดพระเศียรของพระองค์เสีย
 8 และเขาหนีพระเศียรของอิชโบเซทไปถวายดาวิดที่เมืองเฮโบรน เขาทั้งสองกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ศีรษะของอิชโบเซทบุตรของซาอูลศัตรูของพระองค์ ผู้แสวงหาชีวิตของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นแทนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ในวันนี้เหนือซาอูลและเชื้อสายของซาอูล"
 9 แต่ดาวิดตรัสตอบเรคาบและบาอานาห์ที่พ่าย บุตรชายของริมโมนชาวเบเอโรทว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั่นใด คือพระองค์ผู้ทรงได้ชีวิตของเรากับบรรดาความทุกข์ยาก
 10 เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดบอกเราว่า 'ดูเถิด ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว' และคิดว่าตนนำข่าวดีมา

เราจึงจับคนนั้นฆ่าเสียที่ทีกกลาง ซึ่งคนนั้นคิดว่าเราจะให้รางวัลแก่เขาสำหรับตัวนั้น
11 ยิ่งกว่านั้นเท่าใดเมื่อคนชั่วได้ฆ่าคนชอบธรรมที่ในบ้านและบนที่นอนของคนชอบธรรมนั้น
บัดนี้เราจะไม่เรียกกรังโลहितของเขาจากมือของเจ้าทั้งสองหรือ และทำลายเจ้าเสียจากพิภพ"
12 และดาวิดก็ทรงบัญชาคนหนุ่มของพระองค์
และพวกเขาก็พาเขาทั้งสองไปฆ่าเสียตัดมือตัดเท้าออก แคว้นศพนั้นไว้เหนือสระในเมืองเฮโบรน
แต่เขานำพระเศียรของอิสโบธไปฝังไว้ในที่ฝังศพของอับเนอร์ในเมืองเฮโบรน

Chapter 5

1 และบรรดาตระกูลคนอิสราเอลก็มาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรนพูดว่า "ดูเถิด
ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระตูกและเนื้อของพระองค์
2 ในอดีตเมื่อซาอูลเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือเหล่าข้าพระองค์
พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่พระองค์ว่า
"เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนือคนอิสราเอล"
3 ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน
และกษัตริย์ดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
4 ดาวิดมีพระชนมายุสามสิบพรรษาเมื่อเริ่มการปกครอง และพระองค์ทรงปกครองอยู่สี่สิบปี
5 ทรงปกครองเหนือยูดาห์ที่เฮโบรนเจ็ดปีหกเดือน
และที่กรุงเยรูซาเล็มทรงปกครองเหนือบรรดาอิสราเอลและยูดาห์อีกสามสิบสามปี
6 กษัตริย์และคนของพระองค์ได้ยกทัพไปยังเยรูซาเล็ม ร่วมกับคนเยบซูล
ชาวแผ่นดินนั้นผู้ที่กล่าวกับดาวิดว่า "แยกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ดอก
คนดาบอดและคนง่อยก็จะป้องกันไว้ได้" ด้วยคิดว่า "ดาวิดคงเข้ามาที่นี่ไม่ได้"
7 แต่อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำแพงเข้มแข็งซีโลไนได้ คือเมืองของดาวิด
8 ในวันนั้นดาวิดตรัสว่า "ผู้ใดจะขึ้นไปตามทางน้ำไหลและโจมตีคนเยบซูล คนง่อยและคนดาบอด
ผู้ซึ่งจิตใจของดาวิดเกลียดชัง ผู้นั้นจะเป็นผู้บัญชาการทหาร" เพราะฉะนั้นเขาจึงว่ากันว่า
"อย่าให้คนดาบอดและคนง่อยเข้ามาในพระนิเวศ"
9 ดาวิดก็ทรงประทับอยู่ในที่กำแพงเข้มแข็ง และเรียกที่นั้นว่า เมืองของดาวิด
และดาวิดทรงสร้างเมืองรอบตั้งแต่มิลโลเข้าไปข้างใน
10 และดาวิดทรงเจริญรุ่งเรืองไปเพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์
11 อีรามหกษัตริย์เมืองโหระได้นำผู้สื่อสารมาหาดาวิด และได้ส่งไม้สนสี่ดาร์
พวกช่างไม้และพวกช่างก่อมาสร้างพระราชวังของดาวิด
12 และดาวิดทรงทราบข่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
และพระองค์ได้ทรงยกย่องราชอาณาจักของพระองค์ด้วยเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์
13 ภายหลังที่พระองค์เสด็จจากเฮโบรน ดาวิดทรงได้นางสนมและมเหสีจากเยรูซาเล็มเพิ่มขึ้นอีก
และบ้แก่ดราซไอรสและราชธิดาแก่ดาวิดอีก
14 ต่อไปนี่เป็นชื่อของผู้ที่บังเกิดกับพระองค์ในเยรูซาเล็ม คือ ชัมมูอา โสบบั นัทัน ซาโลมอน
15 อิบฮาร์ เอลีชูอา เนเฟก ยาเฟีย
16 เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท
17 เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินข่าวว่าดาวิดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
คนฟิลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด แต่ดาวิดทรงได้ยินข่าวนั้นจึงลงไปยังที่กำแพงเข้มแข็ง
18 ฝ่ายคนฟิลิสเตียยกขึ้นมาและขยายแนวออกที่หุบเขาเฟาอิม
19 และดาวิดทรงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า "ควรที่ข้าพระองค์จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนฟิลิสเตียหรือ
พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือข้าพระองค์หรือไม่" และพระเยโฮวาห์ทรงตอบดาวิดว่า
"จงขึ้นไปเถิด เพราะเราจะมอบคนฟิลิสเตียไว้ในมือของเจ้าเป็นแน่"
20 ดาวิดเสด็จมายังบาอัลเปราธิม และดาวิดทรงชนะคนฟิลิสเตียที่นั่น พระองค์ตรัสว่า
"พระเยโฮวาห์ทรงทะลวงข้าศึกของข้าพเจ้าดังกระแสน้ำที่พุ่งไล่"
เพราะฉะนั้นจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า บาอัลเปราธิม
21 และคนฟิลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพที่นั่น ดาวิดกับข้าราชการของพระองค์ก็เฝ้าเสีย
22 คนฟิลิสเตียยกขึ้นมาอีกและขยายแนวอยู่ในหุบเขาเฟาอิม
23 และเมื่อดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ พระองค์ตรัสว่า "เจ้าอย่าขึ้น จงอ้อมไปข้างหลังของเขา
และโจมตีเขาตรงข้างกับหมู่บ้านหม่อน
24 และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่ยอดหมู่บ้านหม่อนเจ้าจงรีบรุกไป
เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จไปข้างหน้าเพื่อจะโจมตีกองทัพของคนฟิลิสเตีย"
25 และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้
และได้โจมตีคนฟิลิสเตียจากเกบมาถึงเกเซอร์

Chapter 6

1 ดาวิดทรงรวบรวมบรรดาคนอิสราเอลที่จัดเลือกแล้วอีกครั้งหนึ่งได้สามหมื่นคน
2 และดาวิดก็ทรงลุกขึ้นไปกับประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จากบาอเลยูดาห์
เพื่อทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากที่นั้น
ซึ่งเรียกตามพระนามคือพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธามิผู้ประทับระหว่างพวกเจรุม
3 และเขาทั้งหลายก็เอาเกวียนใหม่บรรทุกหีบของพระเจ้าและนำออกมาจากเรือนของอาปีนาตัมซึ่ง
อยู่เยื้องกับบาช และอุสสาห์กับอาหิโย บุตรชายทั้งหลายของอาปีนาตัมก็ขึ้นเกวียนใหม่เหล่านั้น
4 และนำออกมาจากเรือนของอาปีนาตัมซึ่งอยู่เยื้องกับบาช เกวียนบรรทุกหีบของพระเจ้าไป
และอาหิโยเดินนำหน้าหีบ
5 ดาวิดกับวงห่าวนอิสราเอลทั้งสิ้นก็รำเริงกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยใช้เครื่องดนตรีทุก
ชนิดซึ่งทำด้วยไม้สนสามใบ คือพิณเส้าดูลและพิณใหญ่ รำมะนา กรับ และฉาบ
6 และเมื่อมาถึงลานนาวดาวิดของนาโคน
อุสสาห์ก็เหยียดมือออกจับหีบของพระเจ้าไว้เพราะวิบัติ
7 และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็เกิดขึ้นกับอุสสาห์
และพระเจ้าทรงประหารเขาเสียที่นั่นเพราะความผิดพลาดนั้น

และเขาก็สิ้นชีวิตอยู่ข้างหีบของพระเจ้า
8 และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทลายออกมาเหนืออุสสาห์
จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอุสสาห์ จนถึงทุกวันนี้
9 ในวันนั้นดาวิดก็ทรงกล่าวพระเยโฮวาห์ และพระองค์ตรัสว่า
"หีบของพระเยโฮวาห์จะมาถึงข้าได้อย่างไร"
10 ดังนั้นดาวิดจึงไม่ยอมที่จะนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้าไปในเมืองของดาวิดให้อยู่กับตน
แต่ดาวิดได้ทรงนำไปที่ตำบลของโอบเบเดโอดมชาวกัท
11 หีบของพระเยโฮวาห์ก็ค้างอยู่ที่ตำบลของโอบเบเดโอดมชาวกัทสามเดือน
และพระเยโฮวาห์ทรงอภัยพระพรแก่โอบเบเดโอดมและครัวเรือนของเขาทั้งสิ้น
12 มีคนไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิดว่า
"พระเยโฮวาห์ทรงอภัยพระพรแก่ครัวเรือนของโอบเบเดโอดม
และทุกสิ่งที่เป็นของเขาเนื่องด้วยหีบของพระเจ้า"
ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จไปนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากตำบลของโอบเบเดโอดม
ถึงเมืองดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี
13 และเมื่อผู้หามหีบของพระเยโฮวาห์เดินไปได้หกวัน ดาวิดก็ทรงถวายวัวกับลูกวัวอ้วน
14 และดาวิดก็ทรงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยสุดุดาส์ของพระองค์
และดาวิดมีเอโฟดผ้าป่านลาดอยู่ที่พระองค์
15 ดังนั้นและดาวิดและวงห่าวนอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยได้นำหีบของพระเยโฮวาห์ขึ้นมามีเสียงโห่ร้องและด้วยเสียงปี่แตร
16 และขณะเมื่อหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามาถึงเมืองดาวิด
มีกลาราชธิดาของซาอูลก็มองออกที่ห้องหน้าต่าง
เห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดโลดเต้นรำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนางก็มีใจหมั่นประมาท
17 เขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามา
ตั้งไว้ในที่กำหนดภายในพลับพลาซึ่งดาวิดได้ทรงสร้างขึ้นไว้
และดาวิดก็ทรงถวายเครื่องเผบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
18 และเมื่อดาวิดทรงกระทำการถวายเครื่องเผบูชาและสันติบูชาสำเร็จแล้ว
พระองค์ก็ทรงถวายอวยพรประชาชนในพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา
19 และทรงแจกขนมปังคิลละแก่คนเหล่านั้น เนื้อคนละก้อน
และขนมม้วนแห้งคนละแผ่นแก่ประชาชนทั้งปวง คือประชาชนอิสราเอลทั้งหมดทั้งผู้หญิงผู้ชาย
แล้วประชาชนทั้งหลายต่างก็กลับไปยังบ้านของตน
20 และดาวิดก็ทรงกลับไปอวยพรแก่ราชวงศ์ของพระองค์
แต่มีกลาราชธิดาของซาอูลได้ออกมาพบดาวิดและทูลว่า
"วันนักขัตฤกษ์แห่งอิสราเอลได้รับเกียรติยศอย่างยิ่งใหญ่ทีเดียวนะเพคะ
ที่ทรงลดฉลองพระองค์วันนี้ท่ามกลางสายตาของพวกสาวใช้ของข้าราชการ
เหมือนกับคนถ่อยแก่ๆอย่างไม่มีค่าเลย"
21 และดาวิดตรัสตอบมีกลาวา
"เป็นงานที่ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกเราไว้แทนเสด็จพ่อของเรา
และแทนราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ท่าน
ทรงแต่งตั้งให้เราเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของพระเยโฮวาห์
และเราจึงจะรำเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
22 เราจะไม่กลัวตัวของเราเลยยิ่งกว่านี้อีกให้ปรากฏแก่ตาของเราเองว่าเป็นคนต่ำ
แต่โดยพวกสาวใช้ที่เจ้าพูดถึงนั้น เราจะเป็นผู้ที่เขากลัวมีเกียรติ"
23 เพราะฉะนั้นมีกลาราชธิดาของซาอูลก็ไม่พบบุตรจนถึงวันสิ้นชีพ

Chapter 7

1 อยู่มาเมื่อกษัตริย์ประทับในพระราชวังของพระองค์
และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้พระองค์พักจากการรบศึกต่อต้าน
2 กษัตริย์ตรัสกับนัทันผู้พยากรณ์ว่า "ดูซิ เราอยู่ในบ้านท่าด้วยไม้สนสี่ดาร์
แต่หีบของพระเจ้าอยู่ในผ้าม่าน"
3 และนัทันทูลกษัตริย์ว่า "ขอเชิญทรงกระทำทั้งสี่ตามพระประสงค์ของพระองค์
เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์"
4 แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงนัทันว่า
5 "จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า `พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราจะสร้างนิเวศให้เราอยู่หรือ
6 เราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาคนอิสราเอลออกจากอียิปต์จนกระทั่งวันนี้
แต่เราก็ก็นอนกับเต็นท์และกับพลับพลา
7 ในที่ต่างๆที่เราได้เคลื่อนไปมากับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด
เราไม่เคยพูดสักคำกับตระกูลของอิสราเอลตระกูลใด
ผู้ที่เราบัญชาให้เขาเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเราหรือว่า
"ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสี่ดาร์ให้แก่เรา?"
8 เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า `พระเยโฮวาห์จอมโยธามิตรัสดังนี้ว่า
เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแกะและ
เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา
9 เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้จัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พินาศ
และเรากระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่ในโลก
10 และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้
เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวานใจอีก
และคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาอีกตั้งแต่ก่อนมา
11 ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา
และเราให้เจ้าพ้นจากการรบศึกต่อต้าน
ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ตรัสแก่เจ้าว่าพระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์
12 เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเรา
เราจะให้เชื้อสายของเจ้ามีภรรยาหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบั้นเอวของเจ้าเอง

และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา

13 เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา

และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์

14 เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ถ้าเขากระทำความชั่วช้า

เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ ด้วยการเขียนแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์

15 แต่ความเมตตาของเราจะไม่ปราศไปจากเขาเสีย ดังที่เราปราศไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พ้นหน้าเจ้า

16 ราชาวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิตย์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิตย์"

17 นานี้ก็การามูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านั้นซึ่งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด

18 แล้วกษัตริย์ดาวิดจึงเสด็จเข้าไปนั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า

"ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า

และวงศานามของข้าพระองค์เป็นผู้ใดพระองค์จึงทรงนำข้าพระองค์มาไกลถึงเช่นนี้

19 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แต่ที่นี่เป็นสิ่งที่เล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ และพระองค์ทรงล้นพระวาจาถึงราชวงศ์ของข้ารับใช้พระองค์ในอนาคตอันไกลที่จะมาถึงนั้น

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า และนี่เป็นกรรมดาของมนุษย์หรือ

20 ดาวิดจะกราบทูลประการใดอีกต่อพระองค์ได้เล่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงรู้จักข้ารับใช้ของพระองค์

21 ที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งใหญ่โตนี้ทั้งสิ้น

เพื่อให้ข้ารับใช้ของพระองค์ทราบถึงพระเหตุพระวาจาของพระองค์

และตามชอบพระทัยของพระองค์

22 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ละนั้นพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ ไม่มีพระเจ้านอกเหนือพระองค์ ตามสิ่งสารพัดที่พระองค์ทรงกระทำทั้งหลายได้ยินมา

23 ประชาชนในโลกนี้จะเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์

ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปทรงไถ่มาให้เป็นประชาชนของพระองค์ กระทำให้พระนามของพระองค์มีเกียรติ

และทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพื่อเจ้าทั้งหลาย และทรงกระทำสิ่งน่าสยดสยองเพื่อแผ่นดินของพระองค์

ต่อหน้าประชาชนของพระองค์ คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ออกจากอียิปต์เพื่อพระองค์

จากบรรดาประชาชาติ และบรรดาพระของเขา

24 ด้วยว่าพระองค์ทรงสถาปนาอิสราเอลประชาชนของพระองค์ไว้ให้เป็นประชาชนเพื่อพระองค์เองเป็นนิตย์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย

25 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า

บัดนี้พระวาจาซึ่งพระองค์ทรงล้นออกมาเกี่ยวกับข้ารับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์ของเขา

ขอทรงดำรงซึ่งพระวาจาที่นั้นให้ถาวรเป็นนิตย์ และทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงล้นพระวาจาไว้

26 ขอพระนามของพระองค์เป็นที่สรรเสริญอยู่เป็นนิตย์ว่า

"พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงเป็นพระเจ้าเหนืออิสราเอล"

และราชวงศ์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์

27 ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล

เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ข้ารับใช้ของพระองค์ว่า 'เราจะสร้างราชวงศ์ให้เจ้า'

เพราะฉะนั้นข้ารับใช้ของพระองค์จึงกล้าหาญที่จะวิงวอนด้วยคำอธิษฐานนี้ต่อพระองค์

28 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

และบรรดาพระวาจาของพระองค์เป็นความจริง

และพระองค์ทรงสัญญาจะพระราชทานสิ่งนี้แก่ข้ารับใช้ของพระองค์

29 เพราะฉะนั้น

บัดนี้ขอโปรดให้เป็นทีที่พอพระทัยพระองค์ที่จะอานวยพระพรแก่ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์

เพื่อให้ดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

พระองค์ทรงล้นพระวาจาเช่นนั้นแล้ว

และด้วยพระพรของพระองค์ก็ขอให้ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้อยู่เย็นเป็นสุขเป็นนิตย์"

Chapter 8

1 อยู่มาภายหลัง ดาวิดทรงโจมตีคนฟิลิสเตีย และปราบปรามได้

และดาวิดทรงยึดเมืองเมเกอซิมมาได้จากมือคนฟิลิสเตีย

2 พระองค์ทรงชนะโมอับ ทรงวัดเขาด้วยเชือกวัด คือบังคับให้เรียงตัวเข้าแถวนอนลงที่พื้นดิน ทรงวัดดูแล้วให้ประหารเสียสองแถว และไว้ชีวิตเต็มหนึ่งแถว คนโมอับก็เป็นไพร่ของดาวิด

และได้นำเครื่องบรรณาการมาถวาย

3 ดาวิดทรงรบชนะฮาดัดเอเซอร์โอรสเรโอบ กษัตริย์เมืองโศบัท

เมื่อเสด็จไปขึ้นอำนาจของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส

4 และดาวิดทรงยึดกรรบนีหนึ่งพันคัน พลม้าเจ็ดร้อยคน ทหารราบสองหมื่นคน

และดาวิดรับสั่งให้ตัดเอ็นขาไม้กรรบนีให้หมด เหลือไว้ให้พอแก่กรรบนีร้อยคัน

5 และเมื่อคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบัท

ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน

6 แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมไว้เหนือคนที่ซีเรียชาวเมืองดามัสกัสหลายกอง

และคนที่เรียกเป็นพลไพร่ของดาวิด และนำเครื่องบรรณาการไปถวาย

พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะไปรบ ณ ที่ใด

7 และดาวิดทรงนำโล่ทองคำที่ข้าราชการทหารของฮาดัดเอเซอร์ถือขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

8 และกษัตริย์ดาวิดทรงรับทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากไปจากเมืองเบทาห์

และเมืองเบโรธัยหัวเมืองของฮาดัดเอเซอร์

9 เมื่อโทกษัตริย์เมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดรบชนะกองทัพอันยิ่งใหญ่ของฮาดัดเอเซอร์

10 โทก็ถึงโยรัมโอรสของดณไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิด

ถวายพระพรและแสดงความยินดีที่ดาวิดทรงรบชนะฮาดัดเอเซอร์

เพราะว่าฮาดัดเอเซอร์เคยทำสงครามกับโท และโยรัมได้นำเครื่องเงิน เครื่องทองคำ

และเครื่องทองสัมฤทธิ์ไปถวาย

11 สิ่งเหล่านี้ กษัตริย์ดาวิดทรงนำมามอบถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับบรรดาเงินและทองคำซึ่ง

พระองค์ทรงได้มาจากบรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรงรบชนะและยึดครอง และทรงนำมามอบถวาย

12 คือได้มาจากซีเรีย โมอับ คนอัมโมน คนฟิลิสเตีย อามาเลซ

และจากของที่บริบมาจากฮาดัดเอเซอร์โอรสของเรโอบ กษัตริย์เมืองโศบัท

13 เมื่อดาวิดเสด็จกลับจากการประหารคนซีเรียเสียในหุบเขาเกลีโอนหนึ่งหมื่นแปดพันคน

พระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไป

14 และพระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมขึ้นเหนือเมืองเอโดม

พระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมในเอโดมทั่วไปหมด

และคนเอโดมทั้งสิ้นจึงเป็นพลไพร่ของดาวิด

และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะเสด็จไปรบ ณ ที่ใด

15 ดังนั้นดาวิดจึงทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น

และดาวิดทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น

16 และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์เป็นแม่ทัพ

และเยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิเศเบ็ลเป็นเจ้ากรมสารบรรณ

17 ศาโลกบุตรชายอาหิเศเบ็ลและอาทิมเลบุตรชายอาบิยาธาร์เป็นปุโรหิต

และสีโรอาห์เป็นราชนเลขา

18 และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคาเป็นผู้บังคับบัญชาคนเกรซ็และคนเปเลท

และบรรดาราชโอรสของดาวิดเป็นประมุข

Chapter 9

1 ดาวิดรับสั่งว่า "วงศานามของซาอูลนั้นมีเหลืออยู่บ้างหรือ

เพื่อเราจะสำแดงความเมตตาแก่ผู้หนึ่งโดยเห็นแก่โยนาธาน"

2 มีมหาดเล็กในวงศานามซาอูลคนหนึ่งชื่อศิบา เขาก็เรียกให้มาเฝ้าดาวิดและกษัตริย์ตรัสกับเข่าว่า

"เจ้าคือศิบารึหรือ" เขาทูลตอบว่า "ข้าพระองค์คือศิบา พะย่ะค่ะ"

3 กษัตริย์จึงตรัสว่า "ไม่มีใครในวงศานามซาอูลยังเหลืออยู่บ้างหรือ

เพื่อเราจะได้แสดงความเมตตาของพระเจ้าต่อเขา" ศิบากราบทูลกษัตริย์ว่า

"ยังมีโอรสของโยนาธานเหลืออยู่คนหนึ่ง เก้าชองเขาเป็นง่อยพะย่ะค่ะ"

4 กษัตริย์ตรัสถามเข่าว่า "เขาอยู่ที่ไหน" ศิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด

เขาอยู่ในเรือนของมามีร์บุตรอัมมีเอลในเมืองโลเดบาร" พะย่ะค่ะ"

5 แล้วกษัตริย์ดาวิดรับสั่งให้คนไปนำเขามาจากเรือนของมามีร์บุตรชายอัมมีเอลที่โลเดบาร

6 เมฟีโบเชทโอรสของโยนาธานราชโอรสของซาอูลได้มาเฝ้าดาวิดและชนหน้าลงกราบถวายบังคม

และดาวิดตรัสว่า "เมฟีโบเชทเอ๋ย" เขาทูลตอบว่า "ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์"

7 และดาวิดตรัสกับท่านว่า "อย่ากล่าวเลย

เพราะเราจะสำแดงความเมตตาต่อท่านเพื่อเห็นแก่โยนาธานบิดาของท่าน

และเราจะมอบที่ดินทั้งหมดของซาอูลราชบิดาของท่านคืนแก่ท่าน

และท่านจงรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของเรานะเสมอไป"

8 และท่านก็กราบถวายบังคมและทูลว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้ใดเล่า

ซึ่งพระองค์จะทอดพระเนตรสุนัขตายอย่างข้าพระองค์นี้"

9 แล้วกษัตริย์ตรัสเรียกศิบามหาดเล็กของซาอูล และตรัสแก่เข่าว่า

"บรรดาสิ่งของที่เป็นของซาอูลและของวงศานามทั้งสิ้นของท่าน

เราได้มอบให้แก่โอรสเจ้านายของเจ้าแล้ว

10 ตัวเจ้าและพวกบุตรชายของเจ้าและเหล่าคนใช้ของเจ้า ต้องท่านำให้เขา

และนำนมเลพิซที่ได้นั้นเข้ามา เพื่อโอรสแห่งเจ้านายของเจ้าจะได้มีอาหารรับประทาน

แต่เมฟีโบเชทโอรสแห่งเจ้านายของเจ้านั้น จะรับประทานอาหารที่โต๊ะของเรานะเสมอไป"

ฝ่ายศิบามีบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้สิบคน

11 แล้วศิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า

"ตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์บัญชาผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำ"

กษัตริย์ได้ตรัสว่า "เมฟีโบเชทจงรับประทานที่โต๊ะเสวยของเรา อย่างกับเป็นโอรสของกษัตริย์"

12 เมฟีโบเชทมีบุตรชายเล็กคนหนึ่งชื่อมิคา

ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือนของศิบาก็ได้เป็นมหาดเล็กของเมฟีโบเชท

13 ดังนั้นเมฟีโบเชทจึงอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านรับประทานที่โต๊ะของกษัตริย์เสมอ

เก้าชองท่านเป็นง่อยทั้งสองข้าง

Chapter 10

1 อยู่มาภายหลังกษัตริย์แห่งคนอัมโมนก็สิ้นพระชนม์ และอาฮูณราชโอรสได้เสวยราชสมบัติแทน

2 ดาวิดจึงตรัสว่า "เราจะแสดงความเมตตาต่ออาฮูณราชโอรสของนาอาซ

ดังที่บิดาของเขาแสดงความเมตตาต่อเรา"

ดาวิดจึงส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปเฝ้าโลมาท่นเกี่ยวกับเรื่องราชบิดาของท่าน

และข้าราชการของดาวิดก็เข้ามาในแผ่นดินของคนอัมโมน

3 แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลอาฮูณเจ้านายของตนว่า

"พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้เฝ้าโลมาท่นมาหาพระองค์ เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้นหรือ

ดาวิดมิได้ส่งข้าราชการมาเพื่อตรวจเมืองและสอดแนมดู และเพื่อจะคว้าเมืองนี้เสียดอกหรือ"

4 อาฮูณจึงจับข้าราชการของดาวิดมาโกนเคราออกเสียครึ่งหนึ่งและตัดเครื่องแต่งกายของเขาออก

เสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป

5 เมื่อมีคนไปกราบทูลดาวิดให้ทรงทราบ พระองค์ก็รับสั่งให้คนไปรับข้าราชการเหล่านั้น

เพราะว่าเขาทั้งหลายได้รับความอับอายมาก และกษัตริย์ตรัสว่า

"จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเคราของท่านทั้งหลายจะขึ้นแล้วจึงค่อยกลับมา"

6 เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแด่ดาวิด

คนอัมโมนจึงส่งคนไปจ้างคนซีเรียชาวเมืองเบธเรโอบ และคนซีเรียชาวเมืองโศบัท

เป็นทหารราบจำนวนสองหมื่นคน จากกษัตริย์เมืองมาอาคาห์หนึ่งพันคน

และชาวเมืองอิธไทบทหนึ่งหมื่นสองพันคน

7 เมื่อดาวิดทรงได้ยินเช่นนั้นจึงรับสั่งโยอาบและพลโยธาคคนแก่กล้าทั้งสิ้นให้ไป

8 ฝ่ายคนอัมโมนก็ยกออกมาและจัดทัพไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง
ฝ่ายคนซีเรียชาวเมืองโศบาห์และชาวเมืองเรโอบ กับคนเมืองอิซโทบ
และเมืองมาอาคาห์อยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่างหาก
9 เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกษาชนาบอยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง
ท่านจึงคัดเอาบรรดาคนอิสราเอลที่สรรไว้แล้วจัดทัพเข้าสู้คนซีเรีย
10 ท่านมอมคนที่เหลืออยู่ไว้ในบังคับบัญชาของอาบิษัยน้องชายของท่าน
และเขาก็จัดคนเหล่านั้นเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน
11 ท่านกล่าวว่า "ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งเหลือกำลังของเรา เจ้าจงยกไปช่วยเรา
แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งเกินกำลังของเรา เราจะยกมาช่วยเจ้า
12 จงมีความกล้าหาญเถิด ให้เราเป็นลูกผู้ชายเพื่อชนชาติของเรา
และเพื่อหัวเมืองแห่งพระเจ้าของเรา
13 และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด"
14 ดังนั้น โยอาบกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ยกเข้าไปใกล้ต่อสู้กับคนซีเรีย
ตัวศึกก็แตกหนีไปต่อหน้าเขา
14 เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขาทั้งหลายก็หนีมาบิษัยเข้าไปในเมือง
แล้วโยอาบก็กลับจากการสู้รบกับคนอัมโมนมายังกรุงเยรูซาเล็ม
15 ครั้นคนซีเรียเห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่ออิสราเอลแล้ว จึงรวบรวมเข้าด้วยกัน
16 ฝ่ายฮาดัดเอเซอร์ทรงได้คนไปมาคนซีเรียผู้อยู่ปากแม่น้ำซ็วไน์ออกมา เขามายังดามัสกาล
มีโซบัคแม่ทัพของฮาดัดเอเซอร์เป็นผู้นำหน้า
17 เมื่อมีผู้กราบทูลดาวิดพระองค์ทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมดตามแม่น้ำจอร์แดนมาถึงดามัสกาล
และคนซีเรียก็จัดทัพเข้าต่อสู้ดาวิดและได้รับกับพระองค์
18 คนซีเรียก็หนีจากอิสราเอล
และดาวิดทรงประหารคนซีเรียซึ่งเป็นทหารรบเรบเจ็ดร้อยคนกับทหารม้าสี่หมื่นคนเสีย
และประหารโซบัคแม่ทัพของเขาทั้งหลายให้สิ้นชีวิตเสียที่นั่น
19 และเมื่อบรรดากษัตริย์ซึ่งขึ้นกับฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่อหน้าอิสราเอลแล้ว
เขาก็ได้กระทำการสันติภาพกับอิสราเอล และยอมเป็นผู้รับใช้คนอิสราเอล
ดังนั้นคนซีเรียจึงกลัวไม่กล้าช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

Chapter 11

1 และอยู่มากวันหนึ่งแล้วเมื่อบรรดากษัตริย์ยกกองทัพออกไปรบ
ดาวิดทรงให้โยอาบพร้อมกับพวกข้าราชการและอิสราเอลทั้งหมด
เขาไปพวกดักลัมคนอัมโมนและล้อมเมืองรบมาไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม
2 อยู่มาเวลาเย็นวันหนึ่งเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจากพระแท่น
และดำเนินอยู่บนดาดฟ้าหลังคาพระราชวัง ทอดพระเนตรจากหลังคาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งอาบน้ำอยู่
หญิงคนนั้นสวยงามมาก
3 ดาวิดทรงได้คนไปติดตามเรื่องผู้หญิงคนนั้น คนหนึ่งมากราบทูลว่า "หญิงคนนั้นชื่อบัทเชบา
บุตรสาวของเอลีอัม ภริยาของอุรีอาห์คนอิตไทต์มิใช่หรือพะยะค่ะ"
4 ดาวิดก็ทรงให้ผู้สืบสารไปรับนางมา นางก็มาเฝ้าพระองค์ แล้วพระองค์ทรงสมสู่กับนาง
พอคืนางได้ชำระตัวให้สิ้นมลทินของนางแล้ว แล้วนางก็กลับไปเรือนของตน
5 ผู้หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์ นางจึงได้คนไปกราบทูลดาวิดว่า "หม่อมฉันตั้งครรภ์แล้ว"
6 ดาวิดทรงได้คนไปบอกโยอาบว่า "จงส่งอุรีอาห์คนอิตไทต์มาให้เรา"
โยอาบก็ส่งตัวอุรีอาห์ไปให้ดาวิด
7 เมื่ออุรีอาห์เข้ามาเฝ้าพระองค์ ดาวิดรับสั่งถามว่าโยอาบเป็นอย่างไรบ้าง พวกพลเป็นอย่างไร
การสงครามเป็นหน้าไปอย่างไร
8 แล้วดาวิดรับสั่งอุรีอาห์ว่า "จงลงไปบ้านของเจ้า และล้างเท้าของเจ้าเสีย"
อุรีอาห์ก็ออกไปจากพระราชวัง และมีคนนำของประทานจากกษัตริย์ตามไปให้
9 แต่อุรีอาห์ได้นอนเสียที่ประตูพระราชวังพร้อมกับบรรดาข้าราชการของเจ้านายของเขา
มิได้ลงไปที่บ้านของตน
10 เมื่อมีคนกราบทูลดาวิดว่า "อุรีอาห์มิได้ลงไปที่บ้านของเขาพะยะค่ะ" ดาวิดรับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า
"เจ้ามิได้เดินทางมาดอกหรือ ทำไมจึงไม่ลงไปบ้านของเจ้า"
11 อุรีอาห์ทูลตอบดาวิดว่า "หีบพันธสัญญาและอิสราเอลกับยูดาห์อยู่ในที่บ่าอาศัย
โยอาบเจ้านายของข้าพระองค์กับบรรดาข้าราชการของพระองค์ตั้งค่ายอยู่ที่นั่นทุก
ส่วนข้าพระองค์จะไปบ้าน ไปกิน ไปดื่ม และนอนกับภริยาของข้าพระองค์เช่นนั้นหรือ พะยะค่ะ
พระองค์ทรงพระชนม์อยู่และจิตวิญญาณของพระองค์มีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
ข้าพระองค์จะไม่กระทำอย่างนี้เลย"
12 แล้วดาวิดก็รับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า "วันนี้ก็ล้างเสียที่นี้เถิด พรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป"
อุรีอาห์ก็ค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในวันนั้นและในวันรุ่งขึ้น
13 ดาวิดทรงเชิญเขามา เขาก็มารับประทานและดื่มต่อพระพักตร์
และพระองค์ทรงกระทำให้เขามึนเมา
ในเย็นวันนั้นเขาก็ออกไปนอนบนที่นอนกับข้าราชการของเจ้านายของเขา แต่มิได้ลงไปบ้าน
14 ต่อมาครั้นรุ่งเช้าดาวิดทรงอภิศงโยอาบและทรงฝากไปในมือของอุรีอาห์
15 ในลายพระหัตถ์นั้นว่า "จงตั้งอุรีอาห์ให้เป็นกองหน้าเข้าสู่บรรดที่ดุเดือดที่สุดแล้วฆ่าทัพกลับ
เสียเพื่อให้เขาถูกใจมิตีให้ตาย"
16 อยู่มาเมื่อโยอาบกำลังเฝ้าล้อมเมืองอยู่
ท่านจึงกำหนดให้อุรีอาห์ไปรบตรงที่ที่ท่านทราบว่ามีทหารเต็มแฉียงมาก
17 คนในเมืองก็ออกมาสู้รบกับโยอาบ มีคนตายบ้างถึงข้าราชการบางคนของดาวิดได้ล้มตาย
อุรีอาห์คนอิตไทต์ก็ตายด้วย
18 โยอาบจึงส่งคนไปกราบทูลข่าวการรบทั้งสิ้นต่อดาวิด
19 ท่านได้ส่งผู้สืบสารนั้นว่า "เมื่อเจ้ากราบทูลข่าวการรบต่อกษัตริย์เสร็จทุกประการแล้ว
20 ถ้ากษัตริย์กริ้วและตรัสถามเจ้าว่า 'ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยกเข้ารบใกล้เมืองนี้'
เจ้าไม่กราบทูลว่าข้าจะยกออกมาจากบ้านเพ

21 ใครฆ่าอาบิเมเลบุตรเยรบบะเซท
มิใช่ผู้หญิงคนหนึ่งเอาหินไม่ท่อนบนทุ่มเขาจากกำแพงเมืองจนเขาตายเสียที่เมืองเตบสดอกหรือ
ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงเข้าไปใกล้กำแพง' แล้วเจ้าจงกราบทูลว่า
'อุรีอาห์คนอิตไทต์ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ตายด้วย'"
22 ผู้สืบสารก็ไป เขามาทูลต่อดาวิดถึงทุกอย่างที่โยอาบส่งเขาให้มากราบทูล
23 ผู้สืบสารนั้นกราบทูลดาวิดว่า "ข้าศึกได้เปรียบต่อเรามาก
และได้ออกมาสู้รบกับฝ่ายเราที่กลางทุ่ง แต่เราได้ขับไล่เขาเข้าไปถึงทางเข้าประตูเมือง
24 แล้วทหารชนกียัษราศการของพระองค์จากกำแพง ข้าราชการของกษัตริย์บางคนก็สิ้นชีวิต
และอุรีอาห์คนอิตไทต์ข้าราชการของพระองค์ก็สิ้นชีวิตด้วย"
25 ดาวิดก็รับสั่งผู้สืบสารนั้นว่า "เจ้าจงบอกโยอาบดังนี้ว่า 'อย่าให้เรื่องนี้ทำให้ท่านลำบากใจ
เพราะดาบย่อมสังหารไม่เลือกว่าคนนั้นหรือคนนี้ จงสู้รบหนักเข้าไปและตีเอาเมืองนั้นเสียให้ได้'
เจ้าจงหนุนน้ำใจท่านด้วย"
26 เมื่อภรรยาของอุรีอาห์ได้ยินข่าวว่าอุรีอาห์สามีของตนสิ้นชีวิตแล้ว
นางก็ร่ำคร่ำครวญด้วยเรื่องสามีของตนนาง
27 เมื่อสิ้นการไวทุกข์แล้วดาวิดก็ส่งคนไปให้นางมาหาที่พระราชวัง
และนางก็ได้เป็นมเหสีของพระองค์ ประสูติโอรสองค์หนึ่งให้พระองค์
แต่สิ่งซึ่งดาวิดทรงกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

Chapter 12

1 พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้นาธันไปหาดาวิด นาธันก็ไปเข้าเฝ้าและกราบทูลพระองค์ว่า
"ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมั่งมี อีกคนหนึ่งยากจน
2 คนมั่งมีนั้นมีแพะแกะและวัวเป็นอันมาก
3 แต่คนจนนั้นไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะตัวเมียตัวเดียวที่ชื่อเซมา ซึ่งเขาเลี้ยงไว้และอยู่กับเขา
มันได้เติบโตขึ้นพร้อมกับบุตรของเขา กินอาหารร่วมกับเขาดื่มน้ำด้วยกันกับเขา นอนในอกของเขา
และเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา
4 ฝ่ายคนมั่งมีคนนั้นมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม
เขาเสียดยที่จะเอาแพะแกะหรือวัวของตนมาทำอาหารเลี้ยงคนที่เดินทางมาเยี่ยมมัน
จึงเอาแกะตัวเมียของชายคนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แขกชายที่มายเยี่ยมตน"
5 ดาวิดก็รับสั่งคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธันว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด
ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตาย
6 และจะต้องคืนแกะให้สี่ตัว เพราะเขาได้กระทำอย่างนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีเมตตาจิต"
7 นาธันจึงทูลดาวิดว่า "พระองค์นั้นแหละคือชายคนนั้น
พระเยโฮวาห์ทรงเจ้านั่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
และเราช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของซาอูล
8 และเราได้มอบนางศวานเจ้านายของเจ้าให้แก่เจ้า
และได้มอบภริยาเจ้านายของเจ้าไว้ในอกของเจ้า
และมอบนางศวานอิสราเอลและนางศวานยูดาห์ให้แก่เจ้า ถ้าท่านยังน้อยไป เราจะเพิ่มให้อีกเท่านี้
9 ทำไมเจ้าดูหมิ่นพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์กระทำไว้ในสายพระเนตรของพระองค์
เจ้าได้ฆ่าอุรีอาห์คนอิตไทต์เสียด้วยดาบ เอาจรรยาของเขามาเป็นภริยาของตน
และได้สังหารเขาเสียด้วยดาบของคนอัมโมน
10 เพราะฉะนั้นดาบนั้นจะไม่คลาดไปจากราชวงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา
เอาจรรยาของอุรีอาห์คนอิตไทต์มาเป็นภริยาของเจ้า'
11 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'ดูเถิด เราจะให้ศัตรูรายบ่งเกิดขึ้นกับเจ้าจากครัวเรือนของเจ้าเอง
และเราจะเอาภริยาของเจ้าไปต่อหน้าต่อตาเจ้า ยกไปให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า
ผู้หนึ่งจะนอนร่วมกับภริยาของเจ้าอย่างเปิดเผย
12 เพราะเจ้าทำการนออย่างลับๆ แต่เราจะกระทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้นและอย่างเปิดเผย"
13 ดาวิดจึงรับสั่งกับนาธันว่า "เรากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์แล้ว" และนาธันกราบทูลดาวิดว่า
"พระเยโฮวาห์ทรงให้อภัยบาปของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ถึงแก่กรรม
14 อย่างไรก็ตาม
เพราะด้วยภาระที่ท่านีพระองค์ได้ให้พวกศัตรูของพระเยโฮวาห์มีโอกาสนเหยียดหยามได้
ราชบุตรที่จะประสูติมานั้นจะต้องสิ้นชีวิต"
15 แล้วนาธันก็กลับไปยังบ้านของตน แล้วพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่บุตร
ซึ่งภริยาของอุรีอาห์ทั้งเกิดกับดาวิด และพระกุมารนั้นก็ประสูตรหนัก
16 ดาวิดก็ทรงอ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อพระกุมารนั้น และดาวิดทรงอดพระกระยาหาร
และเข้าไปบรรทมบนพื้นดินคืนยังรุ่ง
17 บรรดาพวกผู้ใหญ่ในราชสำนักของพระองค์ก็ลุกขึ้นมาขึ้นเข้าเฝ้าอยู่
หมวยจะทูลเชิญให้พระองค์ทรงลุกจากพื้นดิน แต่พระองค์หาทรงยอมไม่
หรือหาทรงรับประทานกับเขาทั้งหลายไม่
18 อยู่มาพอวันที่เจ็ดพระกุมารนั้นก็สิ้นพระชนม์
ส่วนข้าราชการของดาวิดก็กลัวไม่กล้ากราบทูลดาวิดว่าพระกุมารนั้นสิ้นชีวิตแล้ว เขาพูดกันว่า
"ดูเถิด เมื่อพระกุมารนั้นทรงพระชนม์อยู่ เราทูลพระองค์ พระองค์หาทรงฟังเสียงของเราไม่
แล้วเราก็นอนหลับจะกราบทูลได้อย่างไรว่า พระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว
พระองค์ก็จะกระทำความผิดต่อพระองค์เอง"
19 แต่เมื่อดาวิดทอดพระเนตรเห็นข้าราชการกระซิบกระซาบกันอยู่
ดาวิดเข้าพระหทัยว่าพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว ดาวิดจึงรับสั่งถามข้าราชการของพระองค์ว่า
"เด็กนั้นสิ้นชีวิตแล้วหรือ" เขาทูลตอบว่า "สิ้นชีวิตแล้วพะยะค่ะ"
20 แล้วดาวิดทรงลุกขึ้นจากพื้นดิน ชำระพระกาย ซัโลมพระองค์ และทรงเปลี่ยนฉลองพระองค์
ทรงดำเนินเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และทรงนมัสการ
แล้วเสด็จไปสู่พระราชวังของพระองค์ รับสั่งให้นางพระกระยาหารมา
เขาก็จัดพระกระยาหารให้พระองค์เสวย
21 ข้าราชการจึงทูลถามพระองค์ว่า "เป็นไฉนพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น
พระองค์ทรงอดพระกระยาหารและกันแสงเพื่อพระกุมารนั้นเมื่อทรงพระชนม์อยู่

แต่เมื่อพระกษัตริย์นั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสวยพระกระยาหาร"

22 พระองค์รับสั่งว่า "เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่ เราอดอาหารและร้องไห้ เพราะเราว่า

'ใครจะทราบได้ว่าพระเจ้าจะทรงพระเมตตาเรา โปรดให้เด็กนั้นมีชีวิตอยู่หรือไม่'

23 แต่เมื่อเขาสิ้นชีวิตแล้ว เราจะอดอาหารทำไม เราจะทำเด็กให้ฟื้นขึ้นมาอีกได้หรือ มีแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไป เขาจะกลับมาหาเราหาได้"

24 ฝ่ายดาวิดทรงเล้าโลมใจกับเชบามแม่เลี้ยงของพระองค์ และทรงเข้าไปสมสู่กับพระนาง

พระนางก็ประสูติบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าซาโลมอน และพระเยโฮวาห์ทรงรักซาโลมอน

25 และทรงให้นามแก่บุตรชายคนนั้นว่า โธมัสจึงตั้งชื่อราธโอรสนั้นว่า เยดีดียาห์

เพราะเห็นแก่พระเยโฮวาห์

26 ฝ่ายโยอาบผู้รับกับเมืองรับบัทของคนอัมโมน และยิธราธนาไว้ไว้ได้

27 และโยอาบได้ส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าดาวิด ทูลว่า "ข้าพระองค์ได้สู้รบกับกรุงรับบัท

และข้าพระองค์ก็ได้เมืองที่มีแม่น้ำมากหลายนั้นแล้ว

28 บัดนี้ขอพระองค์ทรงรวบรวมพลที่เหลือ เข้าตั้งค่ายตีเมืองนั้นให้ได้ เกือบกว่าถ้าข้าพระองค์ได้ ก็จะต้องเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อของข้าพระองค์"

29 ดาวิดจึงทรงรวบรวมพลทั้งหลายเข้าด้วยนัยกไปยังเมืองรับบัท และต่อสู้จนยึดเมืองนั้นได้

30 ทรงริบมงกุฎจากเศียรของกษัตริย์ของเมืองนั้น

มงกุฎนั้นเป็นทองคำหนักหนึ่งตะกัณฑ์ประดับด้วยเพชรพลอยต่างๆ

และเขาก็สวมบนพระเศียรของดาวิด

และพระองค์ทรงเก็บรวบรวมทรัพย์สมบัติของเมืองนั้นได้เป็นอันมาก

31 ทรงควบคุมประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นให้ทำงานด้วยเลื่อย

คราดเหล็กและขวานเหล็กและบังคับให้ทำงานที่เตาเผาอิฐ

ได้ทรงกระทำเช่นนั้นแก่บรรดาหัวเมืองของคนอัมโมนทั่วไป

แล้วดาวิดก็เสด็จกลับไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพลทั้งสิ้น

Chapter 13

1 ต่อมาภายหลังฝ่ายอับซาโลมราชโอรสของดาวิดมีชนิษฐานองค์หนึ่งรูปโฉมสะคราญชื่อทามาร์ และอัมโนนราชโอรสของดาวิดก็รักเธอ

2 ด้วยเหตุทามาร์น้องหญิงนี้ จิตใจของอัมโนนก็ถูกทรมานจนถึงกับล้มป่วย ด้วยเหตุว่าเธอเป็นสาวพรหมจารี อัมโนนจึงรู้สึกว่าจะทำอะไรกับเธอก็ยากนัก

3 แต่อัมโนนมีสหายคนหนึ่งชื่อโยนาตันบุตรชายของธิมออาห์เชษฐาของดาวิด

โยนาตันนั้นเป็นคนเจ้าปัญญา

4 จึงทูลถามว่า "ข้าแต่ราชโอรสของกษัตริย์ โฉมทูลกระหม่อมจึงชมเชาอยู่ทุกเช้า

จะไม่บอกให้แก่ข้าพยามบังหรือ" อัมโนนตอบเขาว่า

"เรารักทามาร์น้องหญิงของอับซาโลมอนุชาของเรา"

5 โยนาตันจึงทูลถามว่า "ขอเชิญบรรทมบนพระแท่นแลรกระทำเป็นประจำ

และเมื่อเสด็จพามาเยี่ยมทูลกระหม่อมขอกราบทูลว่า

'ขอโปรดรับสั่งทามาร์น้องหญิงมาให้อาหารแก่ข้าพระองค์ ให้มาเตรียมอาหารต่อสายตาดำพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้เห็น และได้รับประทานจากมือของพระองค์'

6 อัมโนนจึงบรรทมแสร้งทำเป็นประจำ เมื่อกษัตริย์เสด็จมาเยี่ยม อัมโนนก็ทูลกษัตริย์ว่า

"ขอโปรดให้ทามาร์น้องหญิงมาทำขนมสั๊กสองอันต่อสายตาดำพระองค์

เพื่อข้าพระองค์จะได้รับประทานจากมือของเธอ"

7 ดาวิดทรงใช้คนไปหาทามาร์ที่วังรับสั่งว่า "จงไปที่บ้านของอัมโนนที่ของเจ้า

และเตรียมอาหารให้เขารับประทาน"

8 ทามาร์ก็ไปยังวังของอัมโนนเชษฐาของเธอที่เขารับรทมอยู่

เธอก็หยิบแป้งมาวดำขนมต่อสายตาของเชษฐาแล้วปิ้งขนมนั้น

9 และเธอก็ยกกระทะมาเทออกต่อหน้าเชษฐา แต่อัมโนนก็ไม่ทรงเสวย กล่าวว่า

"ให้ทุกคนออกไปเสียให้พ้นเรา" ทุกคนก็ออกไป

10 อัมโนนก็รับสั่งกับทามาร์ว่า "จงเอาอาหารเข้ามาในห้องใน

เพื่อที่จะได้รับประทานจากมือของน้อง"

ทามาร์ก็เข้ามาที่เธอทำนั้นเข้าไปในห้องเพื่อให้แก่อัมโนนเชษฐา

11 แต่เมื่อเธอเข้ามาตามมาถึงเพื่อให้อาหารรับประทาน ท่านก็จับมือเธอไว้รับสั่งว่า

"น้องของพี่เข้ามานอนกับพี่เถิด"

12 เธอจึงตอบท่านว่า "ไม่ได้ดอกพระเชษฐา ขออย่าบังคับน้องเลย

สิ่งอย่างนี้เขาไม่กระทำกันในอิสราเอล ขออย่ากระทำการโหดเหี้ยอย่างนี้เลย

13 ฝ่ายหม่อมฉัน หม่อมฉันจะเอาความออกไปซ่อนไว้ที่ไหน ฝ่ายท่านเล่า

ท่านจะเป็นเหมือนคนโหดเหี้ยคนหนึ่งไปในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทูลกษัตริย์

พระองค์จงจะไม่ทรงหม่อมฉันไว้ไม่ให้ท่าน"

14 แต่ท่านก็หาฟังเสียงเธอไม่ ด้วยท่านมีกำลังมากกว่าจึงข่มขืน และนอนร่วมกับเธอ

15 ต่อมาอัมโนนเกลียดชังเธอยิ่งนัก

ความเกลียดชังครั้งนั้นก็มากยิ่งขึ้นกว่าความรักที่ท่านได้รักเธอมาก่อน และอัมโนนรับสั่งกับเธอว่า

"จงลุกขึ้นไป"

16 แต่เธอตอบท่านว่า "อย่าเลยพระเชษฐา

ที่จะขับไล่หม่อมฉันไปครั้งนี้มันก็เป็นความผิดใหญ่ยิ่งกว่าที่พระเชษฐาได้ทำกับน้องมาแล้ว"

แต่ท่านหาได้เชื่อฟังเธอไม่

17 ท่านจึงเรียกหาเด็กที่ปรนนิบัติอยู่ผู้ว่า

"จงให้ผู้หญิงคนนี้ให้ออกไปพ้นหน้าของข้าแล้วปิดประตูไว้เสีย"

18 เธอสวมเสื้อยาวลากลิ้นที่ราชธิดาพรหมจารีของกษัตริย์สวมกัน

มหาเดเล็กของท่านจึงไล่เธอออกไปและไล่ถอนประตูเสีย

19 ทามาร์ก็เอาที่เถาใส่ที่ศีรษะของเธอ และฉีกเสื้อยาวลากลิ้นที่เธอสวมอยู่นั้นเสีย

เอาหม้อสุรพิษเดินพลางร้องครวญไปพลาง

20 อับซาโลมเชษฐาของเธอก็กล่าวกับเธอว่า "อัมโนนเชษฐาได้อยู่กับน้องหรือเปล่า แต่น้องเอ๋ย

บัดนี้น้องจึงนั่งเสียเถิด เพราะเขาเป็นพี่ชายของเจ้า อย่าไปคิดถึงเรื่องนี้เลย"

ฝ่ายทามาร์จึงอยู่อย่างเดียวดายในวังของอับซาโลมเชษฐา

21 เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงได้ยินเรื่องเหล่านี้ทั้งสิ้น พระองค์ก็กริ้วยิ่งนัก

22 แต่อับซาโลมมิได้ตรัสประการใดกับอัมโนนเลยไม่ว่าดีหรือร้าย

เพราะอับซาโลมเกลียดชังอัมโนน เหตุที่ท่านได้ข่มขืนทามาร์น้องหญิงของท่าน

23 ต่อมากษัตริย์ได้เพิ่ม อับซาโลมมีงานตัดขนแกะที่ตำบลบารอัลฮาโธร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอเฟราอิม

และอับซาโลมได้เชิญโอรสทั้งสี่ของกษัตริย์ไปในงานนั้น

24 อับซาโลมไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์มีงานตัดขนแกะ

ขอเชิญกษัตริย์และมหาเดเล็กของพระองค์ไปในงานนั้นกับข้าพระองค์"

25 แต่กษัตริย์ตรัสกับอับซาโลมว่า "ลูกเอ๋ย อย่าเลย อย่าให้พวกเราไปกันหมดเลย

จะเป็นการแก่ใจเปล่าๆ" อับซาโลมคะยั้นคะยอพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์มิได้ยอมเสด็จ

แต่ทรงอำนวยพระพรให้

26 อับซาโลมจึงกราบทูลว่า "ถ้าไม่โปรดเสด็จก็ขออนุญาตให้พระเชษฐาอัมโนนไปด้วยกันเถิด"

และกษัตริย์ตรัสถามว่า "ทำไมเขาต้องไปกับเจ้าด้วย"

27

แต่อับซาโลมทูลคะยั้นคะยอจนพระองค์ทรงยอมให้อัมโนนและราชโอรสของกษัตริย์ทั้งสี่ไปด้วย

28 แล้วอับซาโลมก็บูชามหาเดเล็กของท่านว่า

"จงคอยดูว่าจิตใจของอัมโนนเปลี่ยนแปลงด้วยเหล้าองุ่นเมื่อไร เมื่อเราส่งเจ้าว่า 'จงตีอัมโนน'

เจ้าทั้งหลายจงฆ่าเขาเสีย อย่างกลัวเลย เราบัญชาเจ้าแล้วมิให้หรือ

จงกล้าหาญและเป็นคนเก่งกล้าเถิด"

29 และมหาเดเล็กของอับซาโลมก็กระทำกับอัมโนนตามที่อับซาโลมได้บัญชาไว้

แล้วบรรดาราชโอรสของกษัตริย์ก็พากันลุกขึ้นทรงล้อของแต่ละองค์หนึ่งไปสิ้น

30 ต่อมาขณะเมื่อราชโอรสได้ดำเนินอยู่ตามทาง มีข่าวไปถึงดาวิดว่า

"อับซาโลมได้ประหารราชโอรสของกษัตริย์หมดแล้ว ไม่เหลืออยู่สักองค์เดียว"

31 กษัตริย์ทรงลุกขึ้นนั่งกลองพระองค์ และทรงบรรทมบนพื้นดิน

บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นสวมเสื้อผ้าเล็กหาค่ายยืนเฝ้าอยู่

32 แต่โยนาตันบุตรชายธิมออาห์เชษฐาของดาวิดกราบทูลว่า

"ขออย่าให้เจ้านายของข้าพระองค์สำคัญผิดไปว่า

เขาได้ประหารราชโอรสหนุ่มแน่นเหล่านั้นหมดแล้ว เพราะว่าอัมโนนสิ้นชีวิตแต่ผู้เดียว เพราะตาม

บัญชาของอับซาโลมเรื่องนี้ท่านตั้งใจไว้แต่ครั้งที่ยอัมโนนข่มขืนทามาร์น้องหญิงของท่านแล้ว

33 ฉะนั้นบัดนี้ขอทูลเชิญเจ้านายของข้าพระองค์อย่าได้ร้อนพระทัย

ด้วยสำคัญว่าราชโอรสทั้งหมดของกษัตริย์สิ้นชีวิต เพราะอัมโนนสิ้นชีพแต่ผู้เดียว"

34 แต่อับซาโลมได้หนีไป ฝ่ายทามารามหนุ่มงยหน้าขึ้นเมื่อดู ดาวิด

ประชาชนเป็นอันมากกำลังมาทางข้างภูเขาซึ่งอยู่ข้างหลังเขา

35 โยนาตันจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์กำลังดำเนินมาแล้ว

ตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์กราบทูลก็เป็นจริงดังนั้น"

36 อยู่มาเมื่อเขาพูดจบลง ดาวิด ราชโอรสของกษัตริย์ก็มาถึง และได้ร้องไห้เสียงดัง

ฝ่ายกษัตริย์ก็กินแสบ และบรรดาข้าราชการก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วย

37 อับซาโลมได้หนีไปเข้าเฝ้าที่ลัมัย โอรสของอัมมิตูด กษัตริย์เมืองเกชูร์

แต่ดาวิดทรงไว้ทุกข์ให้ราชโอรสของพระองค์นั้นแล้ววันเล่า

38 ฝ่ายอับซาโลมก็หนีไปยังเมืองเกชูร์ และทรงอยู่ที่นี่สามปี

39 กษัตริย์ดาวิดก็ทรงตรอมพระทัยอาลัยถึงอับซาโลม

เพราะการที่ทรงคิดถึงอัมโนนนั้นค่อยคลายลง ด้วยท่านสิ้นชีพแล้ว

Chapter 14

1 ฝ่ายโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ทราบว่า กษัตริย์อาลัยถึงอับซาโลม

2 โยอาบจึงใช้คนไปยังเมืองเทโคอาพาหญิงที่ฉลาดมาจากที่นั่นคนหนึ่ง บอกนางว่า

"จงแสร้งทำเป็นคนไว้ทุกข์ สามเสื่อของคนที่ไว้ทุกข์ อย่างโศกเศร้า

แต่แสร้งทำเหมือนผู้หญิงที่ไว้ทุกข์ให้ผู้ชายมาหลายวันแล้ว

3 จงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลข้อความนี้แก่พระองค์" แล้วโยอาบก็สอนคำกราบทูลให้หญิงนั้น

4 เมื่อหญิงชาวเทโคอาเฝ้ากษัตริย์ นางก็ขอบ้างลงถึงดินถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า

"ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระกรุณาคุณเป็นที่สุด"

5 กษัตริย์ตรัสถามหญิงนั้นว่า "เจ้ามีเรื่องอะไร" นางกราบทูลว่า

"หม่อมฉันเป็นหญิงม่ายอย่างแท้จริง สามเษตตายเสียแล้ว

6 สาวใช้ของพระองค์มีบุตรชายสองคน วิวากันที่ในทุ่งนา ไม่มีใครช่วยห้ามปราม

บุตรชายคนหนึ่งจึงตีอีกคนหนึ่งตาย

7 ดาวิด หม่อมฉันจึงสิ้นร่มก้นมหาสาวใช้ของพระองค์บอกว่า 'จงมอบผู้ที่ฆ่าพี่ชายของตัวเองมาให้เรา

เพื่อเราจะฆ่าเขาเสีย เพื่อแก้แค้นแทนพี่ชายที่เขาได้ฆ่าเสียนั้น จะได้ฆ่าผู้ที่รับมรดกเสียด้วย'

ดังว่าระดับด่านไฟของหม่อมฉันที่ยังเหลืออยู่นั้นเสีย

ไม่ให้สามเษตของหม่อมฉันมีชื่อหรือมีเชื้อเหลืออยู่บนพื้นโลกเลย"

8 กษัตริย์จึงรับสั่งแก่หญิงคนนั้นว่า "ไปบ้านของเจ้าเถิด เราจะส่งการเรื่องเจ้า"

9 หญิงชาวเทโคอาได้กราบทูลกษัตริย์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของหม่อมฉัน

ขอให้ความชั่วช้าตกอยู่กับหม่อมฉัน และกับวงศ์วานบิดาของหม่อมฉัน

แต่กษัตริย์และราชบัลลังก์ของพระองค์อย่าให้มีโทษเลย"

10 กษัตริย์ตรัสว่า "ถ้ามีผู้ใดกล่าวอะไรแก่เจ้า จงพาเขามาหาเรา คนนั้นจะไม่จะต้องเจ้าอีกเลย"

11 นางก็กราบทูลว่า "ข้าแต่พระองค์ ขอทูลเชิญทรงระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์

เพื่อผู้เอาผิดโลหิตจะไม่กระทำการฆ่าอีกต่อไป

เกรงว่าพวกเขาจะได้ทำลายบุตรชายของหม่อมฉัน" พระองค์ตรัสว่า

"พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่แน่นอนใด

แสนผมของบุตรชายของเจ้าก็แสนเดียวจะไม่ตกลงถึงดิน"

12 แล้วหญิงนั้นกราบทูลว่า "ข้าแต่พระองค์

ขอสาปใช้ของพระองค์กราบทูลอีกสักคำหนึ่งแก่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน" พระองค์ตรัสว่า

"พูดไป"

13 หญิงนั้นจึงกราบทูลว่า "เหตุใดพระองค์ทรงดำริจะกระทำอย่างนี้แก่ประชาชนของพระเจ้า ในการที่ตรัสเช่นนั้นกับษัตริย์ทรงกล่าวโทษพระองค์เอง

ในการที่กษัตริย์มิได้ทรงนำผู้ถูกเนรเทศกลับสู่พระราชสำนัก

14 คนเราจะต้องตายหมดด้วยกันทุกคน เป็นเหมือนน้ำที่หกบนแผ่นดิน

จะเก็บรวมกลับคืนมาอีกไม่ได้ พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้ผู้ใด

แต่ทรงดำริหาหนทางไม่ให้ผู้ที่ถูกเนรเทศต้องถูกทรงทอดทิ้ง

15 ที่ห้อมล้อมมากกราบทูลเรื่องนี้ต่อกษัตริย์เจ้านายของห้อมมณีน

เพราะประชาชนห้อมมณีนให้กลัว และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า 'ห้อมมณีนจะกราบทูลกษัตริย์

หวังว่ากษัตริย์จะโปรดตามคำขอของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์

16 ด้วยกษัตริย์จะทรงสดับฟัง

และทรงช่วยหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากมือของผู้ที่ตั้งใจทำลายห้อมมณีน

และบุตรชายของห้อมมณีนเสียจากมรดกของพระเจ้า'

17 และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า

'ขอให้พระดำรัสของกษัตริย์เจ้านายของห้อมมณีนเป็นที่ให้ท่านัก' เพราะกษัตริย์เจ้านายของห้อมมณีนเปรียบประดุจทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าในการที่ประจักษ์ความดีและความชั่ว

ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์เถิด"

18 แล้วกษัตริย์ทรงตอบหญิงนั้นว่า "สิ่งใดที่เรากล่าวเจ้า เจ้าอย่าปิดบังนะ"

หญิงนั้นกราบทูลว่า "ขอกษัตริย์เจ้านายของห้อมมณีนจงตรัสเถิด"

19 กษัตริย์จึงตรัสถามว่า "ในเรื่องทั้งสิ้นนี้มือของโยอาบเกี่ยวข้องกับเจ้าด้วยหรือเปล่า"

หญิงนั้นทูลตอบว่า "ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของห้อมมณีน พระองค์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด

ไม่มีใครหลบหลีกพระดำรัสของกษัตริย์เจ้านายของห้อมมณีน ไปทางขวาหรือทางซ้ายได้

โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์นั้นแหละให้ห้อมมณีนกราบทูล

เขาเป็นผู้สอนคำกราบทูลแก่ห้อมมณีนสาวใช้ของพระองค์

20 โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำเช่นนั้นก็เพื่อจะเปลี่ยนโฉมหน้าของเหตุการณ์

แต่เจ้านายของห้อมมณีนทรงมีพระสติปัญญา ดังสติปัญญาแห่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า

ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนพิภพ"

21 กษัตริย์ตรัสสั่งโยอาบว่า "ดูเถิด เรานุมัติตามคำขอนี้แล้ว

จงไปพาอับซาโลมชายหนุ่มคนนั้นกลับมา"

22 โยอาบก็รีบนำลงถึงดินและน้อมตัวลง แล้วโทมาพระคุณกษัตริย์ โยอาบกราบทูลว่า

"ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ วันนี้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบบว่า

ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์

ในการที่กษัตริย์ทรงทำให้บรรดาคนคำทูลขอของผู้รับใช้ของพระองค์"

23 โยอาบจึงลุกขึ้นไปยังเมืองเกสุร์และพาอับซาโลมมายังกรุงเยรูซาเล็ม

24 และกษัตริย์รับสั่งว่า "ให้เขาไปอยู่วังของเขเถิด อย่าให้เขาเฝ้าเรา"

อับซาโลมก็ไปอยู่วังของท่าน มิได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์

25 ในบรรดาอิสราเอลหามิผู้ใดปรุปรามนามชมอย่างอับซาโลมไม่

ในตัวท่านตั้งแต่เข้าเฝ้าจนถึงกระห้อมมิไม่มีคำหนึ่งเลย

26 เมื่อท่านตัดผม (ท่านเคยตัดผมสั้นไปทุกปี เพราะผมหนักแล้วท่านก็ตัดเสีย)

ท่านก็สั่งผมชองท่านได้หนักสอร้อยเชเชลตามพิภพดลวง

27 มีบุตรชายสามคนเกิดแก่อับซาโลมและบุตรสาวคนหนึ่งชื่อทามาร์ เธอเป็นหญิงที่หน้าตางดงาม

28 อับซาโลมประทับในกรุงเยรูซาเล็มได้สองปีเต็ม โดยมิได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์

29 แล้วอับซาโลมก็ให้ไปตามโยอาบ จะใช้ให้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ แต่โยอาบไม่ยอมมาหาท่าน

ท่านก็ใช้คนไปคร่ำถึงห้อง แต่โยอาบก็ไม่มาเหมือนกัน

30 ท่านจึงสั่งมหาดเล็กของท่านว่า "ดูซิ นาของโยอาบอยู่ด้านหน้าของเรา เขามีข้าวบาร์ลีที่นั้น

จงเอาไปเผาเสีย" มหาดเล็กของอับซาโลมก็ไปเอาไปเผาเนา

31 โยอาบก็ลุกขึ้นไปหาอับซาโลมที่วังของท่าน ถามท่านว่า

"ทำไมมหาดเล็กของท่านจึงเอาไปเผาเนาของห้อมมณีน"

32 อับซาโลมตอบโยอาบว่า "ดูเถิด เราส่งคนไปบอกท่านว่า 'มานี้เถิด

เราจะส่งท่านไปหากษัตริย์ทูลว่า "ให้ข้าพระองค์มาจากเกสุร์ทำไม ข้าพระองค์ยังอยู่ที่นั่นก็ดีกว่า

'บัดนี้ขอให้เราได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ ถ้าเรามีความชั่วข้าประการใด

ก็ขอพระองค์ทรงประหารเราเสีย"

33 โยอาบจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์กราบทูลพระองค์ พระองค์ก็ทรงเรียกอับซาโลม

ท่านจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์โน้มกายลงชนหน้าลงถึงดินต่อพระพักตร์กษัตริย์

กษัตริย์ก็ทรงจูบอับซาโลม

Chapter 15

1 อยู่มาภายหลังอับซาโลมได้เตรียมรถรบและม้ากับทหารวังหน้าหน้าห้ำสิบคน

2 อับซาโลมคืนบรรทมแต่เช้าตรู่ไปประทับริมทางไปยังประตูเมือง

ถ้าผู้ใดมีเรื่องที่จะถวายกษัตริย์ให้ทรงตัดสิน อับซาโลมก็เรียกผู้นั้น ถามว่า "เจ้ามาจากเมืองไหน"

และเมื่อเขาทูลตอบว่า "ผู้รับใช้ของท่านเป็นคนตระกูลหนึ่งในอิสราเอล"

3 อับซาโลมจึงจะบอกเขาว่า "ดูซิ ข้อหาของเจ้าก็ดีและถูกต้อง

แต่กษัตริย์มิได้ทรงตั้งผู้ใดไว้ฟังคดีของเจ้า"

4 อับซาโลมเคยกล่าวอย่างกวนั้นว่า "เออ ถ้าข้าเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดินนี้ก็ดี

เมื่อใครมีข้อหาหรือคดีจะได้มาหาข้า ข้าจะตัดสินให้ความยุติธรรมแก่เขา"

5 เมื่อมีผู้ใดเข้ามาใกล้จะกราบถวายบังคมท่าน ท่านจะยื่นมือออกจับคนนั้นไว้และจูบเขา

6 อับซาโลมกระทำอย่างนี้แก่บรรดาคนอิสราเอลผู้มาเฝ้ากษัตริย์เพื่อขอการพิพากษา

อับซาโลมก็ลอบเอาใจคนอิสราเอลอย่างนี้

7 ครั้นล่วงมาถึงสี่สิบปี อับซาโลมกราบทูลกษัตริย์ว่า

"ขอโปรดทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ไปทำตามคำปฏิญาณที่เมืองเอโบรน

ซึ่งข้าพระองค์ได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์

8 เพราะหาผู้รับใช้ของพระองค์ได้ปฏิญาณไว้เมื่อครั้งอยู่ในเมืองเกสุร์ประเทศซีเรียว่า

'ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงโปรดนำข้าพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็มจริงแล้ว

ข้าพระองค์จะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์"

9 กษัตริย์ตรัสตอบท่านว่า "จงไปเป็นสุขเถิด" ท่านก็ลุกขึ้นไปยังเมืองเอโบรน

10 แต่อับซาโลมได้ส่งผู้สื่อสารไปท้าวอิสราเอลทุกตระกูลว่า "ท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรเมื่อไร

จงกล่าวกันว่า 'อับซาโลมเป็นกษัตริย์ที่กรุงเอโบรน'"

11 มีชายสองร้อยคนไปกับอับซาโลมจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นคนที่ถูกเชิญให้ไป

จนเหล่านี้ก็ไปกันเฉยๆ ทหารหาเรื่องอะไรไม่

12 ขณะเมื่ออับซาโลมถวายสัตวบูชาอยู่

ท่านส่งคนไปเชิญอาทิสเฟลชาวกิโยห์ที่ปรึกษาของดาวิดมาจากนครของเซาอีกิโยห์

การที่ลอบคิดกันนั้นก็เพิ่มกำลังขึ้น คนที่มากฝักใฝ่อยู่กับอับซาโลมก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

13 ผู้สื่อสารคนหนึ่งมาเฝ้าดาวิดกราบทูลว่า "ใจของคนอิสราเอลได้คล้อยตามอับซาโลมไปแล้ว"

14 แล้วดาวิดรับสั่งแก่บรรดาข้าราชการที่อยู่กับพระองค์ ณ เยรูซาเล็มว่า

"จงลุกขึ้นให้เรานี้ไปเถิด มิฉะนั้นเราจะไม่พ้นจากอับซาโลมสักคนเดียว จงรีบไป

เกรงว่าเขาจะตามเราทันโดยเร็วและนำเหตุร้ายมาถึงเรา และทำลายกรุงนี้เสียด้วยคมดาบ"

15 ข้าราชการของกษัตริย์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมที่จะกระทำตามสิ่ง

ซึ่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตัดสินพระทัยทุกประการ"

16 กษัตริย์ก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาคนในราชสำนักของพระองค์ด้วย

เว้นแต่นางสนมสิบคนกษัตริย์ได้ทรงละไว้ให้เฉพาะราชวัง

17 กษัตริย์ก็เสด็จออกไป พลทั้งสิ้นก็ตามพระองค์ไป และเสด็จประทับในสถานที่ที่อยู่ห่างไกล

18 บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นเดินผ่านพระองค์ไป บรรดาคนเจรตัมและคนแปลกกับคนกัท

หกร้อยคนที่ติดตามพระองค์มาจากเมืองกัท ได้เดินผ่านพระพักตร์กษัตริย์ไป

19 กษัตริย์จึงตรัสสั่งอิททัยคนกัทว่า "ทำไมเจ้าจึงไปกับเราด้วย

จงกลับไปที่บ้านเมืองของเจ้าเถิดและไปอยู่กับกษัตริย์ เจ้าเป็นคนต่างด้าว และถูกเนรเทศมาด้วย

20 เจ้าเพิ่งมาถึงเมื่อวานนี้ และวันนี้คราที่เราจะให้เจ้าไปมากับเราหรือ

ด้วยเราไม่ทราบว่าจะไปที่ไหน จงกลับไปได้ หากพี่น้องของเจ้าไปด้วย

ขอความเมตตาและความจริงจงมีกับเจ้าเถิด"

21 แต่อิททัยทูลตอบกษัตริย์ว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด

และกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด

กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เสด็จประทับที่ไหน จะสิ้นพระชนม์หรือทรงพระชนม์

ผู้รับใช้ของพระองค์ขอไปอยู่ที่นั่นด้วย"

22 ดาวิดก็รับสั่งกับอิททัยว่า "จงมานะไปเถิด"

อิททัยชาวเมืองกัทจึงมานะไปพร้อมกับบรรดาพรรคพวกของเขาทั้งผู้ใหญ่และเด็ก

23 เมื่อพลทั้งหมดเดินผ่านไปเสีย ชาวเมืองนั้นทั้งสิ้นก็ร้องไห้เสียงดัง

กษัตริย์ก็เสด็จตามลาธารซิดโรน และพลทั้งหมดก็ผ่านทางเข้าไปถิ่นทุรกันดาร

24 และดูเถิด ศาโลกก็มาด้วย พร้อมกับคนเลวี่ทั้งสิ้น หามหีบพันธสัญญาของพระเจ้ามา

และเขาทางที่ของพระเจ้าลง ฝ่ายอามิยาซาร์ก็ขึ้นมาจากประชาชนออกจากเมืองไปหมด

25 แล้วกษัตริย์ตรัสสั่งศาโลกว่า "จงหามหีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมืองเถิด

หากว่าเราเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงโปรดนำเรากลับมาก็

และสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นทั้งหีบนั้นกับที่ประทับของพระองค์ด้วย

26 แต่ถ้าพระองค์ตรัสว่า 'เราไม่พอใจเจ้า' ดูเถิด เราอยู่ที่นี้

ขอพระองค์ทรงกระทำกับเราตามที่พระองค์ทรงโปรดเห็นชอบเถิด"

27 กษัตริย์ตรัสกับศาโลกไปโรหิตด้วยว่า "ท่านเป็นผู้มานายหรือ

จงกลับเข้าไปในเมืองโดยสันติภาพ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองของท่าน คืออาหิมาอัสบุตรของท่าน

และโยนาธานบุตรของอามิยาซาร์

28 ดูก่อนท่าน เราจะคอยอยู่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร จนจะมีข่าวมาจากท่านให้เราทราบ"

29 ฝ่ายศาโลกก็อามิยาซาร์จึงหามหีบของพระเจ้ากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่น

30 ฝ่ายดาวิดเสด็จขึ้นไปตามทางขึ้นภูเขามะกอกเทศ เสด็จพลางก็แ่แสงพลาง

คลุมพระเศียรเสด็จโดยพระบาทเปล่า

และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์ก็คลุมศีรษะเดินขึ้นไปพลางร้องไห้พลาง

31 คืนมากราบทูลดาวิดว่า "อาทิสเฟลอยู่ในพวกที่จับกุมของอับซาโลมด้วย" ดาวิดกราบทูลว่า

"ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดให้คำปรึกษาของอาทิสเฟลจงไปถึงไป"

32 อยู่มาเมื่อดาวิดมาถึงยอดภูเขาซึ่งเป็นเนินมัสการพระเจ้า ดูเถิด หุซัยชาวอราดีได้เข้ามาเฝ้า

มีเสื้อผ้าฝักชาดและดินอยู่บนศีรษะ

33 ดาวิดตรัสกับเขาว่า "ถ้าเจ้าไปกับเรา เจ้าจะเป็นภาระแก่เรา

34 แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าไปในเมืองและกล่าวกับอับซาโลมว่า 'ข้าแต่กษัตริย์

ข้าพระองค์ขอถวายตัวเป็นผู้รับใช้ของพระองค์'

ดังที่ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระราชบิดาของพระองค์มาแต่กาลก่อนนั้นใด

ข้าพระองค์ขอเป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้นนั้'

แล้วเจ้าจะกระทำให้คำปรึกษาของอาทิสเฟลพ่ายแพ้ไปเพื่อเห็นแก่เรา

35 ศาโลกก็อามิยาซาร์ไปโรหิตก็อยู่กับเจ้าที่นั่นมิได้หรือ

สิ่งใดที่เจ้าได้ยินในพระราชวังจงบอกให้ศาโลกก็อามิยาซาร์ไปโรหิตทราบ

36 ดูเถิด บุตรชายสองคนของศาโลกอยู่ด้วย คืออาหิมาอัสบุตรศาโลก และโยนาธานบุตรอามิยาซาร์

ดังนั้นเมื่อท่านได้ยินเรื่องอะไรจงใช้เขามาบอกเราทุกเรื่องเถิด"

37 หุซัยสหายของดาวิดจึงกลับเข้าไปในเมือง และอับซาโลมกำลังเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

Chapter 16

1 เมื่อดาวิดเสด็จเลยยอดเขาไปหน่อยหนึ่ง ดูเถิด

สิบมาหาดเล็กของเมทิบเศทก็เข้ามาเฝ้าพระองค์ มีลาคูหนึ่งผูกอาณพพร้อม

บรรทุกธนูมาปัส่องร้อยก่อน อุ่นแห่งร้อยพวง และผลไม้ฤดูร้อนอีกร้อยหนึ่ง

กับน้ำองุ่นหนึ่งถุงหนึ่ง

2 กษัตริย์ตรัสกับสิบมาว่า "เจ้านาสั่งเหล่านี้มาทำไม" สิบมาทูลตอบว่า

"ลาคูนั้นเพื่อบรรดาที่จะได้ทรง ชนมภ์และผลไม้ฤดูร้อนสำหรับชายหนุ่มรับประทาน

และน้ำองุ่นเพื่อผู้ที่อ่อนเมาเปลี่ยนอยู่กลางถิ่นทุรกันดารจะได้ดื่ม"

3 กษัตริย์ตรัสว่า "บุตรเจ้านายของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า" สิบากราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด ท่านพักอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านว่า

"วันหนึ่งศวันอิสราเอลจะคืนราชอาณาจักรบิดาของเราให้แก่เรา"

4 แล้วกษัตริย์ตรัสกับสิบาว่า "ดูเถิด พรพัสสมบัติของเมไฟโบสะกตกเป็นของเจ้าทั้งหมด" และสิบากราบทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์

ข้าพระองค์ขอทูลวิงวอนต่อพระองค์ด้วยความถ่อมใจ ขอทรงให้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์"

5 เมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จมายังตำบลบาสุริม ดูเถิด มีชายคนหนึ่งอยู่ในครอบครัววงศ์วานซาอูลคือชื่อเมือบุตรชายเก-รา เขาออกมาเดินพลางดำพลาง

6 และเอาหินขว้างดาวิดและขว้างบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ดาวิด พวกพลและชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นก็อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของพระองค์

7 หนึ่งก็ร้องถามว่า "จงไปเสียให้พ้น เจ้าคนกระหายโลหิต เจ้าคนอันธพาล จงไปเสียให้พ้น

8 พระเยโฮวาห์ได้ทรงส่งองค์เราในเรือกลิตที่ขึ้นแห่งวงศ์วานของซาอูลผู้ซึ่งเจ้าเข้าครอบงำอยู่นั้น และพระเยโฮวาห์ทรงมอบราชอาณาจักรไว้แก่มืออับซาโลมบุตรของเจ้า ดูเถิด ความพิวศตกอยู่บนเจ้าแล้ว เพราะเจ้าเป็นคนกระหายโลหิต"

9 อามิษฐ์บุตรชายนางเศรยาห์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า

"ทำไมปล่อยให้ผู้สุนัขตายตัวนี้มาด่ากษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ตามไปตัดหัวมันออกเสีย"

10 แต่กษัตริย์ตรัสว่า "บุตรชายทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรายึดระอะไรกับเจ้า ถ้าเขาด่าเพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งเขาว่า 'จงด่าดาวิด' แล้วใครจะพูดว่า 'ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น'"

11 ดาวิดตรัสกับอามิษฐ์และข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ว่า "ดูเถิด ลูกของเราเองที่จะออกมาจากบั้นเอวของเราซึ่งแสวงหาชีวิตของเรา ยิ่งกว่านั้น

ทำไมกับคนเบนยามินคนนี้จะไม่กระทำการเล่า ข้างเขาเถิด ให้เขาเข้าไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบอกเขาแล้ว

12 บางทีพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงส่งเราด้วยความดีเพราะเขาตำราเราในวันนี้"

13 ดาวิดจึงทรงดำเนินไปตามทางพร้อมกับพลของพระองค์

ฝ่ายชิมอียก็เดินไปตามเนินเขาตรซัฆม เขาเดินพลางดำพลาง เขาก่อนหินป่าและเอาฝุ่นซัดใส่

14 กษัตริย์กับพลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็มารู้สึกเหนื่อยอ่อน จึงทรงพักผ่อนเอาแรง ณ ที่นั้น

15 ฝ่ายอับซาโลมกับประชาชนทั้งสิ้น คือคนอิสราเอลก็มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และอาทิสเฟลก็มาด้วย

16 และอยู่มาเมื่อหุซัยชาวอารักิ สหายของดาวิดเข้าเฝ้าอับซาโลม หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า

"ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ"

17 และอับซาโลมตรัสกับหุซัยว่า "นี่หรือความเมตตาต่อสหายของท่าน

ทำไมท่านไม่ไปกับสหายของท่านเล่า"

18 หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า "มิใช่พ่ะย่ะค่ะ พระเยโฮวาห์กับประชาชนเหล่านี้กับคนอิสราเอลทั้งสันทเลือกตั้งผู้ใดไว้

ข้าพระองค์ขอเป็นฝ่ายผู้หนึ่ง ข้าพระองค์จะขออยู่กับผู้หนึ่ง

19 อีกประการหนึ่งข้าพระองค์ควรจะปรนนิบัติผู้ใด มิใช่ไอรธของท่านผู้หนึ่งดอกหรือ

ข้าพระองค์ได้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์เสด็จพ่อของพระองค์มาแล้วฉันใด ก็ขอปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระองค์ฉันนั้น"

20 อับซาโลมตรัสถามอาทิสเฟลว่า "เราจะทำอย่างไรดี จงให้คำปรึกษาของท่าน"

21 อาทิสเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า

"จงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของพระองค์ซึ่งเสด็จพ่อทิ้งไว้ให้เฝ้าพระราชวัง เมื่อคนอิสราเอลทั้งสันทยินว่าพระองค์เป็นที่เกลียดชังของเสด็จพ่อแล้ว บรรดาเมื่อเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายพระองค์ก็จะเข้มแข็งขึ้น"

22 เขาจึงกางเต็นท์ให้อับซาโลมไว้ที่บนดาดฟ้าหลังคา และอับซาโลมก็ทรงเข้าหานางสนมของพระราชบิดาของพระองค์ท่ามกลางสายตาของอิสราเอลทั้งสิ้น

23 ในครั้งนั้นคำปรึกษาของอาทิสเฟลที่พูดวาทก็เหมือนกับว่าคนได้พูดมาจากพระดาร์ศรีของพระเจ้า คำปรึกษาทั้งสันทที่อาทิสเฟลพูดถวายต่อดาวิดและอับซาโลมเป็นดังนี้

Chapter 17

1 และอาทิสเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า

"ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์เลือกทหารหนึ่งหมื่นสองพันคน

ข้าพระองค์จะยกออกไปติดตามดาวิดคืนวันนี้

2 ข้าพระองค์จะไปทันท่านเมื่อท่านยังเหนื่อยอ่อนอยู่และอ่อนกำลัง กระทำให้ท่านกลัวตัวสั่น

พลทั้งปวงที่อยู่กับท่านก็จะหนีไป ข้าพระองค์จะฆ่าฟันแต่กษัตริย์

3 แล้วจะนำประชาชนทั้งสิ้นกลับมาเข้าเฝ้าพระองค์

เมื่อใดคนที่พระองค์มุ่งหาคนเดียวก็เหมือนได้ประชาชนกลับมาทั้งหมด

แล้วประชาชนทั้งปวงก็จะอยู่เป็นผาสุก"

4 คำพูดนี้เป็นที่พอพระทัยอับซาโลม และบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็พอใจด้วย

5 อับซาโลมตรัสว่า "จงเรียกหุซัยคนอารักิเข้ามาด้วย เพื่อเราจะฟังเขาจะว่าอย่างไรเช่นนั้น"

6 เมื่อหุซัยเข้ามาเฝ้าอับซาโลมแล้ว อับซาโลมจึงตรัสถามเขาว่า "อาทิสเฟลว่าอย่างนั้นแล้ว เราควรจะทำตามคำแนะนำของเขหรือไม่ ถ้าไม่ ท่านจงพูดมา"

7 หุซัยจึงกราบทูลอับซาโลมว่า "คำปรึกษาซึ่งอาทิสเฟลให้ในครั้งนี้ไม่ดี"

8 หุซัยกราบทูลต่อไปว่า "พระองค์ทรงทราบแล้วว่า เสด็จพ่อและคนที่อยู่ด้วยเป็นทหารแข็งแกร่ง

และเขาทั้งสันทกำลังโกรธเหมือนหมีที่ถูกถูกไล่เข้าไปในป่า

นอกจากนั้นเสด็จพ่อของพระองค์ทรงชำนาญศึก ท่านคงไม่พอกับกับพวกพล

9 ดูเถิด ถึงขณะนี้ท่านก็ซ่อนอยู่ในบ่อแห่งหนึ่ง หรือในที่หนึ่งใด

แล้วต่อมาเมื่อมีคนล้มตายในการสู้รบครั้งแรก ใครก็ได้ยินเรื่องก็จะกล่าวว่า 'ทหารที่ติดตามอับซาโลมถูกฆ่าฟัน'

10 แม้คนที่กล้าหาญ ที่จิตใจเหมือนอย่างสิงโตก็จะละลายไปอย่างเต็มที่

เพราะอิสราเอลทั้งสันทราบว่า เสด็จพ่อของพระองค์เป็นวีรบุรุษ และคนที่อยู่ก็เป็นทหารที่แข็งแกร่ง

11 แต่คำปรึกษาของข้าพระองค์มีว่า ขอพระองค์รวบรวมอิสราเอลทั้งสันทตั้งแต่นถึงเบนเออร์เซบา

ให้มากมายดังเม็ดทรายที่ทะเล แล้วพระองค์ก็เสด็จคุมทัพไปเอง

12 เราทั้งหลายจะเข้ารบกับท่าน ณ ที่หนึ่งที่ได้พบกัน

และเราจะเข้าโจมตีเหมือนน้ำค้างตกใส่พื้นดิน

ตัวท่านและบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็จะไม่มีเหลือสักคนหนึ่ง

13 ยิ่งกว่านั้น ถ้าท่านจะถอยร่นเข้าไปในเมือง

คนอิสราเอลทั้งสันทก็จะเอาเชือกมาลากเมืองนั้นลงไปสู่ลุ่มแม่น้ำ

จนกระทั่งก่อนกวาดสักก่อนหนึ่งก็ไม่มีให้เห็นที่นั่น"

14 อับซาโลมและคนอิสราเอลทั้งปวงว่า

"คำปรึกษาของหุซัยคนอารักิดีกว่าคำปรึกษาของอาทิสเฟล"

เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาที่จะให้คำปรึกษาอันดีของอาทิสเฟลพ่ายแพ้

เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมายังอับซาโลม

15 แล้วหุซัยจึงบอกศาโดกและอาบียาธาร์ปุโรหิตว่า

"อาทิสเฟลได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนั้นกับอับซาโลมและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล

และข้าพเจ้าได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนั้น

16 บัดนี้จึงรีบส่งคนไปกราบทูลดาวิดว่า 'คืนวันนี้อย่าพักอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร

อย่างไรจึงให้เสด็จตามไปเสีย

เกรงว่ากษัตริย์และประชาชนทั้งสันทที่อยู่กับพระองค์จะถูกกลืนไปหมด'"

17 ฝ่ายโยนาธานและอาทิมาสักาลังคอยอยู่ที่เอนโรเกลแล้ว

มีสาวใช้คนหนึ่งเคยไปบอกเรื่องแก่เขา แล้วเขาก็ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด

เพราะเขาไม่กล้าเข้ากรุงให้ใครเห็น

18 แต่มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นเขาทั้งสอง จึงไปทูลอับซาโลม

เขาทั้งสองก็รีบไปโดยเร็วมาถึงบ้านชายคนหนึ่งที่บ้านสุริม เขามิ่บ่อน้ำอยู่ที่ลานบ้าน

เขาทั้งสองจึงลงไปอยู่ในบ่อนั้น

19 หญิงแม่นำนกเฝ้ามาปูปิดปากบ่อ แล้วก็เกลี่ยปลายข้าวตกอยู่บนนั้น ไม่มีใครทราบเรื่องเลย

20 เมื่อข้าราชการของอับซาโลมมาถึงที่บ้านหญิงคนนี้ เขาก็ถามว่า

"อาทิมาสักกับโยนาธานอยู่ที่ไหน" หญิงนั้นก็ตอบเขาว่า "เขาเข้ามาล้าธารน้ำไปแล้ว"

เมื่อเขาเที่ยวหาไม่พบแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

21 อยู่มาเมื่อคนเหล่านั้นไปแล้ว ชายทั้งสองก็ขึ้นลงมาจับอับซาโลมไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด

เขาพูดว่า "ขอทรงลุกขึ้น และรีบข้ามแม่น้ำไป

เพราะอาทิสเฟลได้ให้คำปรึกษาต่อสู้อย่างนั้นอย่างนั้น"

22 ดาวิดก็ทรงลุกขึ้นพร้อมกับพวกพลทั้งสันทที่อยู่กับพระองค์และข้ามแม่น้ำจอร์แดน

พอรุ่งเช้าก็ไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน

23 เมื่ออาทิสเฟลเห็นว่าเขาไม่กระทำตามคำปรึกษาของท่าน

ก็ผูกอาลาขึ้นขึ้นกลับไปที่เรือนของตนที่อยู่ในเมืองของตน

เมื่อสังครบครวญเสียเสร็จแล้วก็ผูกคอตาย เขาจึงเอาศพฝังไว้ที่อุโมงค์บิดาของท่าน

24 ฝ่ายดาวิดก็เสด็จมายังเมืองมาหะนัอม

และอับซาโลมก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนพร้อมกับคนอิสราเอลทั้งปวง

25 อับซาโลมทรงตั้งอามาสาเป็นแม่ทัพแทนโยอาบ

อามาสาเป็นบุตรของชายคนหนึ่งชื่ออิสราคนอิสราเอล ได้แต่งงานกับอามิยาธิบุตรสาวของนาหาส

น้องสาวของนางเศรยาห์มารดาของโยอาบ

26 ฝ่ายคนอิสราเอลและอับซาโลมตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด

27 อยู่มาเมื่อดาวิดเสด็จมาถึงมาหะนัอม ไซบีบุตรชายนาหาสชาวเมืองรับบามแห่งคนอัมโมน

และมาคีบุตรชายอัมมีเอลชาวไลเดบาร์ และบารซิลัสชาวกิเลอาดจากเมืองโรกลิม

28 ได้สนทน่อน อังนัาและเศโรกษานะดิน ชัาสาสิ ชัาวารสิ และแบง ชัาควั ถัา ถัายาง และถัาแดง

29 นัาฝั่ง เนย แกะ และเนยแข็งที่ได้มาจากฝูงสัตว์ ถัายาแต่ดาวิด

และให้พวกพลที่อยู่กับพระองค์รับประทาน เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า

"พวกพลหิวและอ่อนเพลียและกระหายอยู่ที่ในถิ่นทุรกันดาร"

Chapter 18

1 ดาวิดจึงตรวจพลที่อยู่กับพระองค์ และทรงจัดตั้งนายพันนายร้อยให้ควบคุม

2 และดาวิดทรงจัดทัพออกไป ให้อยู่ในบังคับบัญชาของโยอาบหนึ่งในสาม

และในบังคับของอามิษฐ์น้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์หนึ่งในสาม

และอีกหนึ่งในสามอยู่ในบังคับบัญชาของอิททัยคนกัท และกษัตริย์ตรัสกับพวกพลว่า

"เราจะไปกับท่านทั้งหลายด้วย"

3 แต่พวกพลเหล่านั้นทูลว่า "ขอพระองค์อย่าเสด็จเลย ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายจะหนีไป

เขาทั้งหลายก็ไม่โยติอะไรหนักหนา ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายตายเสียสักครั้งหนึ่ง

เขาทั้งหลายก็ไม่โยติอะไร แต่พระองค์มีค่าเท่ากับพวกข้าพระองค์หนึ่งหมื่นคน

เพราะฉะนั้นขอพระองค์พร้อมที่จะส่งกองทัพจากในเมือจะดีกว่า"

4 กษัตริย์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายเห็นชอบอย่างไร เราจะกระทำตาม"

กษัตริย์จึงทรงประทับที่ตำบลประดูเมือง และบรรดาพลทั้งหลายเดินออกไปเป็นกองร้อยกองพัน

5 กษัตริย์รับสั่งโยอาบ อามิษฐ์ และอิททัยว่า "เบาๆมือกับชายหนุ่มนั้นด้วยเห็นแก่เราเกิด

คือกับอับซาโลม"

พวกพลทั้งสันทก็ได้ยินคำรับสั่งซึ่งกษัตริย์ประทานแก่บรรดาผู้บังคับบัญชาด้วยเรื่องอับซาโลม

6 พวกพลจึงเคลื่อนออกไปในทุ่งเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล การสงครามนั้นท่านในป่าเอเฟราอิม

7 คนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการของดาวิด มีการฆ่าฟันกันอย่างหนักที่นั่น

ทหารตายเสียสองหมื่นคนในวันนั้น

8 การสงครามกระจ่ายไปทั่วพื้นแผ่นดิน ในวันนั้นปากคนเสียมากกว่าดาบกัน

9 และอับซาโลมไปพบข้าราชการของดาวิดเข้า

อับซาโลมทรงล่ออยู่และล่อนันได้วิ่งเข้าไปใกล้ต้นโอ๊กใหญ่ ศิระของท่านก็ติดกิ่งต้นโอ๊กนั้นเมื่อล่อนันวิ่งเลยไปแล้วท่านก็แขวนอยู่ระหว่างฟ้าและดิน

10 มีชายคนหนึ่งมาเห็นเข้า จึงไปเรียนโยอาบว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมแขวนอยู่ที่ต้นโอ๊ก"

11 โยอาบก็พูดกับชายที่บอกท่านว่า "ดูเถิด เจ้าเห็นเขาแล้วทำไมเจ้าไม่พาให้ตกดินเสียทีเดียวเล่า"

เขาก็จะยินดีที่จะรางวัลเงินสิบเชลยพร้อมกับสายรัดเอวเส้นหนึ่งให้เจ้า"

12 แต่ชายคนนั้นเรียนโยอาบว่า "ถึงมือของข้าพเจ้าอุ้มเงินพันเหรียญอยู่ข้าพเจ้าจะไม่เห็นมือออกทำแก่ราชบุตรของกษัตริย์"

เพราะว่าหูของพวกเราได้ยินพระบัญชาของกษัตริย์ที่ตรัสสั่งท่านและอาปัติยกกับอภัยว่า

‘ของป้องกันอับซาโลมชายหนุ่มนั้น’"

13 มิฉะนั้นข้าพเจ้ากระทำความผิดต่อชีวิตของตนเอง เพราะไม่มีอะไรจะปิดบังให้พ้นกษัตริย์ได้แล้วตัวท่านเองก็ถึงใส่โทษข้าพเจ้าด้วย"

14 โยอาบจึงว่า "เราไม่ควรเสียเวลากับเจ้าเช่นนี้"

ท่านก็หยิบหาวสามอันแทงเข้าไปที่หัวใจของอับซาโลมขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ที่ในต้นโอ๊ก

15 ทหารหนุ่มสิบคนที่ถือเครื่องรบของโยอาบ ก็ล้อมอับซาโลมไว้ แล้วประหารชีวิตท่านเสีย

16 โยอาบก็ไปนคร และกองทัพก็กลับจากการไล่ตามอิสราเอล เพราะโยอาบยังมีเขาทั้งหลายไว้

17 เขาก็ยกศพอับซาโลมโยนลงไปในบ่อใหญ่ซึ่งอยู่ในป่า เอาหินกองทับไว้เป็นกองใหญ่หึมา

คนอิสราเอลทั้งสี่นดงก็หนีกลับไปดินแดนของตน

18 เมื่ออับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ ได้ตั้งเสาไว้เป็นที่ระลึกที่หุบเขาหลวง เพราะท่านกล่าวว่า "เราไม่มีบุตรชายที่จะสืบชื่อของเรา" ท่านเรียกเสานั้นตามชื่อของตน

เขาเรียกกันว่าที่ระลึกแห่งอับซาโลมจนทุกวันนี้

19 อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกกล่าวว่า "ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งนำข่าวไปบอกกษัตริย์ว่าพระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แค้นแค้นศัตรูของพระองค์แล้ว"

20 โยอาบก็ตอบเขาว่า "ท่านอย่านำข่าวไปในวันนี้เลย ท่านจงนำข่าวในวันอื่นเถิด แต่วันนี้ท่านอย่านำข่าวเลย เพราะว่าไอธธของกษัตริย์สิ้นเสียแล้ว"

21 โยอาบก็ส่งคูชี้ว่า "จงนำข่าวไปกราบทูลกษัตริย์ตามสิ่งที่ท่านได้เห็น"

คูชี้ก็กราบลงคำนับโยอาบแล้วก็วิ่งไป

22 อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกจึงเรียนโยอาบอีกว่า "จะอย่างไรก็ช่างเถิด ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งตามคูชี้ไปด้วย" โยอาบตอบว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าจะวิ่งไปทำไม ด้วยว่าเจ้าไม่มีข่าวที่จะส่งไป"

23 เขาตอบว่า "จะอย่างไรก็ช่างเถิด ข้าพเจ้าจะขอวิ่งไป" โยอาบจึงบอกเขาว่า "วิ่งไปเถอะ"

และอาหิมาอัสก็วิ่งไปตามทางที่ราบ สิ้นหนาคูชี้ไป

24 ฝ่ายดาวิดประทับอยู่ระหว่างประตูเมืองทั้งสอง มีทหารยามขึ้นไปอยู่บนหลังคาหุ้มประตูดูที่กำแพงเมือง เมื่อเงยหน้าขึ้นมองดูเห็นชายคนหนึ่งวิ่งมาล้าพ้ง

25 ทหารยามคนนั้นก็ร้องกราบทูลกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสว่า "ถ้าเขามาเล่าพ้งก็จงถามข่าวมา" ชายคนนั้นก็วิ่งเข้ามาใกล้

26 ทหารยามเห็นชายอีกคนหนึ่งวิ่งมา ทหารยามก็ร้องบอกไปให้นายประตูเมืองว่า "ดูเถิด มีชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาเล่าพ้ง" กษัตริย์ตรัสว่า "เขาถนัดข่าวมาด้วย"

27 ทหารยามนั้นกราบทูลว่า "ข้าพระองค์คิดว่าท่านที่วิ่งมาก่อนวิ่งเหมือนอาหิมาอัสบุตรศาโดก" และกษัตริย์ตรัสว่า "เขาเป็นคนดี เขามาด้วยข่าวดี"

28 แล้วอาหิมาอัสร้องทูลกษัตริย์ว่า "ทุกสิ่งสงบแล้ว พะยะละ"

เขาก็กราบทูลกษัตริย์ชื่อนนางลงถึงพื้นดินกราบทูลว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมอบบรรดาผู้ที่ยกมือของเขาคือผู้กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์แล้ว"

29 กษัตริย์ตรัสถามว่า "อับซาโลมตายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ" อาหิมาอัสทูลตอบว่า "เมื่อโยอาบให้ให้ผู้รับใช้ของกษัตริย์ คือผู้รับใช้ของพระองค์มานั้น ข้าพระองค์เห็นผู้คนสับสนกันใหญ่ แต่ไม่ทราบเหตุ"

30 กษัตริย์ตรัสว่า "จงหลีกมายืนตรงนี้" เขาจึงหลีกไปยืนหนึ่งอยู่

31 ดูเถิด คูชี้ก็มาถึง และคูชี้กราบทูลว่า "มีข่าวดีถวายแด่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แค้นแค้นบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์"

32 กษัตริย์ตรัสถามคูชี้ว่า "อับซาโลมตายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ" คูชี้ทูลตอบว่า "ขอให้ศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์และบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นกระทำอันตรายต่อพระองค์เป็นเหมือนชายหนุ่มผู้นั้นเถิด"

33 กษัตริย์ทรงโทมั่นหนัก เสด็จขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือประตู และกันแสงเมื่อเสด็จไปพระองค์ตรัสว่า "โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย เรายอภายกะตายแทนเจ้า โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเราเอ๋ย"

Chapter 19

1 เขาไปเรียนโยอาบว่า "ดูเถิด กษัตริย์กันแสงและไว้ทุกข์เพื่ออับซาโลม"

2 เพราะฉะนั้นชัษณะในวันนั้นก็กลายเป็นการไว้ทุกข์ของประชาชนทั้งหลาย

เพราะในวันนั้นประชาชนได้นับว่า กษัตริย์ทรงโทมั่นเพราะพระราชบุตรของพระองค์

3 ในวันนั้นประชาชนได้แอบเข้ามาในเมืองอย่างกับคนหนีศึก แล้วอาวยแอบเข้ามา

4 กษัตริย์ทรงถามพระพักตร์ของพระองค์ และกษัตริย์ก็กันแสงเสียงดังว่า "โอ อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา"

5 โยอาบก็เข้ามาในพระราชวังทูลกษัตริย์ว่า "วันนี้พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าราชการทั้งสี่นของพระองค์ ผู้ซึ่งวันนี้ได้อำภักทหาพระชนม์ของพระองค์ ทั้งชีวิตของราชบุตรและราชธิดา และชีวิตของบรรดามเหสี และชีวิตของสงฆ์ทั้งหลายของพระองค์ให้เขาได้รับความละอาย

6 เพราะว่าพระองค์ทรงรักศัตรูของพระองค์ และทรงเกลียดชังสหายของพระองค์

เพราะในวันนี้พระองค์ได้กระทำให้ประจักษ์แล้วว่า

พระองค์ไม่ยึดต่อนายทหารและบรรดาข้าราชการทั้งหลาย

ในวันนี้ข้าพระองค์ทราบว่าการันวันนั้นอับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็ตายสิ้น พระองค์ก็จะพอพระทัย

7 ขอพระองค์ทรงลุกขึ้น ณ บัดนี้ขอเสด็จออกไปตรัสให้ถึงใจข้าราชการทั้งหลาย

เพราะข้าพระองค์ได้ปัญาณในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า

ถ้าพระองค์ไม่เสด็จจะไม่มียายสักคนหนึ่งอยู่กับพระองค์ในคืนนี้

เรื่องนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าเหตุร้ายอื่นๆทั้งสิ้นซึ่งบังเกิดแก่พระองค์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์จนบัดนี้"

8 กษัตริย์ก็ทรงลุกขึ้นประทับที่ประตูเมือง เขาไปบอกประชาชนทั้งหลายว่า "ดูเถิด กษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเมือง" ประชาชนทั้งหลายก็มาเฝ้ากษัตริย์

ฝ่ายอิสราเอลนั้นต่างคนต่างก็หนีไปยังที่ของตนหมดแล้ว

9 ประชาชนทั้งสี่นก็หมางใจกันไปท้ออิสราเอลทุกตระกูล กล่าววว่า

"กษัตริย์เคยทรงช่วยเราให้พ้นจากมือศัตรูของเราและทรงช่วยเราให้พ้นจากมือคนฟิลิสเตีย บัดนี้พระองค์ทรงหนีอับซาโลมออกจากแผ่นดิน

10 แต่อับซาโลมผู้ที่เราเจิมตั้งไว้เหนือเรานั้นก็สิ้นชีวิตเสียแล้วในสงคราม บัดนี้

ทำไมเจ้าไม่พูดอะไรบ้างเลยในเรื่องที่จะเชิญกษัตริย์ให้เสด็จกลับ"

11 กษัตริย์ดาวิดทรงได้คนไปหาศาโดกและอาบียาธาร์ปุโรหิต รับสั่งว่า

"บอกพวกผู้ใหญ่ของคนยูดาห์ว่า

‘ทำไมท่านทั้งหลายจึงเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับพระราชวังของพระองค์ เมื่อถ้อยคำเหล่านี้มาจากอิสราเอลทั้งหลายถึงกษัตริย์ คือถึงราชวงศ์ของพระองค์

12 ท่านทั้งหลายเป็นญาติของเรา เป็นกระดูกและเนื้อหนังของเรา

ทำไมท่านจึงจะเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับ'

13 และจงบอกอาสาว่า 'ท่านมิได้เป็นกระดูกและเนื้อหนังของเราหรือ ถ้าท่านมิได้เป็นผู้บังคับบัญชากองทัพแทนโยอาบสืบต่อไป ขอพระเจ้าทรงลงโทษเรา และยิ่งหนักกว่านั้นอีก"

14 พระองค์ก็ได้ส่งกิจูจใจของบรรดาคนยูดาห์ดังกับเป็นจิตใจของชายคนเดียว

พวกเขาก็ส่งคนไปบอกกษัตริย์ว่า "ขอพระองค์เสด็จกลับพร้อมกับบรรดาข้าราชการทั้งหมดด้วย"

15 กษัตริย์ก็เสด็จกลับและมายังแม่น้ำจอร์แดน และยูดาห์ก็พากันมาที่กาลเพื่อรับเสด็จกษัตริย์และนำกษัตริย์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน

16 ติเมอี บุตรชายเก-รา คนเบนยามินผู้มาจากบาธูริม

รีบลงมาพร้อมกับคนยูดาห์เพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ดาวิด

17 มีคนจากตระกูลเบนยามินพร้อมกับท่านหนึ่งพันคน และสิบมาหาดเล็กในราชวงศ์ของซาอูล

พร้อมกับบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้อีกยี่สิบคน ก็รีบมายังแม่น้ำจอร์แดนต่อพระพักตร์กษัตริย์

18 เขาทั้งหลายได้เข้ามาทำตามไปรับราชวงศ์ของกษัตริย์ และคอยปฏิบัติให้ชอบพระทัย ติเมอี

บุตรชายเก-รา ได้กราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ขณะที่พระองค์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน

19 กราบทูลกษัตริย์ว่า "ขอเจ้านายของข้าพระองค์อย่าทรงถือโทษความชั่วช้าข้าพระองค์ และทรงจดจำความผิดที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำในวันที่ยกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์สละกรุงเยรูซาเล็ม ขอกษัตริย์อย่าทรงจดจำไว้ในพระทัย

20 ด้วยผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทราบแล้วว่าได้กระทำบาป เพราะฉะนั้น ดูเถิด ในวันนี้ข้าพระองค์ติดตามเป็นคนแรกในวงศานโยเซฟที่ลงมารับเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์"

21 อาบียัยบุตรชายนางเศรยาห์จึงตอบว่า "ที่นี้เมื่อกระทำเช่นนั้นไม่ว่าจะถึงที่ตายดอกหรือ เพราะเขาได้ดำเนินที่เจิมตั้งของพระเยโฮวาห์"

22 แต่ดาวิดตรัสว่า "บุตรทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามิสุระอะไรกับท่าน ซึ่งในวันนั้นท่านจะมาเป็นปฏิปักษ์กับเรา ในวันนั้นเราควรที่จะให้ใครมีโทษถึงตายในอิสราเอลหรือ

ในวันนี้เราไม่ทราบดอกหรือว่า เราเป็นกษัตริย์ครอบครองอิสราเอล"

23 และกษัตริย์ตรัสกับติเมอีว่า "เจ้าจะไม่ถึงตาย" แล้วกษัตริย์ก็ประทานคำปัญญาแก่เขา

24 เมฟีโบเชท ไอรธซาอูลก็ลงมารับเสด็จกษัตริย์ โดยมีได้แต่งเท้าหรือสลับเท้า

หรือชักเสื่อผ้าของตนตั้งแต่วันที่ยกษัตริย์เสด็จจากไปจนวันที่เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ

25 อยู่มาเมื่อเมฟีโบเชทมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามว่า "เมฟีโบเชท ทำไมท่านมิได้ไปกับเรา"

26 ท่านทูลตอบว่า "ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์

มหาดเล็กของข้าพระองค์หลอลงข้าพระองค์ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์บอกเขาว่า 'เราจะผูกอาณาล่าตัวท่านเพื่อข้าจะได้อำไปตามเสด็จกษัตริย์' เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นน่อย

27 เขากลับไปบอกกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ให้สำรายผู้รับใช้ของพระองค์

แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เหมือนนูดสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า

เมื่อพระองค์ทรงเห็นสมควรจะกระทำประการใด ก็ขอทรงกระทำเถิด พะยะละ

28 เพราะว่าวงศานราชบิดาของข้าพระองค์ทั้งสี่นก็สมควรถึงตายต่อพระพักตร์กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์

แต่พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ของพระองค์ไว้ให้เป็นผู้ที่รับประทานร่วมโต๊ะเสวยของพระองค์

ข้าพระองค์จะมีสิทธิประการใดเล่าที่จะร้องนูดอีกต่อกษัตริย์"

29 กษัตริย์จึงตรัสกับท่านว่า "ท่านจะพูดเรื่องธุรกิจของท่านต่อไปทำไม เราตัดสินใจว่าท่านกับสิบาจนแบ่งที่ดินกัน"

30 เมฟีโบเชทกราบทูลกษัตริย์ว่า

"เมื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้เสด็จกลับสู่พระราชสำนักโดยสันติภาพเช่นนั้นแล้ว ก็ให้มารับไปหมดเถิด พะยะละ"

31 ฝ่ายบารซิลัย ชาวกิเลอาด ได้ลงมาจากโรเกลิม โดยมิได้แจ้งเท้าหรือสลับเท้า

เพื่อส่งพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป

32 บารซิลัยเป็นคนซามามากแล้ว อายุแปดสิบปี ท่านได้นำเสบียงอาหารมาถวายกษัตริย์

ขณะพระองค์ประทับที่มาหะนาอิม เพราะท่านเป็นคนมั่งมีมาก

33 กษัตริย์จึงตรัสกับบารซิลัยว่า "ข้ามมากอยู่กับเราเสียเถิด เราจะชุนเลี้ยงท่านให้อยู่กับเราที่กรุงเยรูซาเล็ม"

34 แต่บารซิลัยทูลกษัตริย์ว่า "ข้าพระองค์จะอยู่ต่อไปได้อีกกี่ปี ที่ข้าพระองค์จะไปอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม

35 วันนีข้าพระองค์มีอายุแปดสิบปีแล้ว

ข้าพระองค์จะสังเกตว่าอะไรเป็นทีพอใจและไม่พอใจได้หรือ

ผู้รับใช้ของพระองค์จะลืมสร้อยของสิ่งที่กินและดื่มได้หรือ

ข้าพระองค์จะฟังเสียงชายหญิงร้องเพลงได้หรือ

ทำไมจะให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นภาระเพิ่มแก่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อีกเล่า

36 ผู้รับใช้ของพระองค์จะตามเสด็จกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหน่อยเท่านั้น
 โฉนดกษัตริย์จะพระราชทานรางวัลเช่นนั้นเล่า
 37 ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์กลับไปโดยที่ในเมืองของข้าพระองค์
 และถูกฝังข้างๆที่ฝังศพของบิดามารดาของข้าพระองค์ ดูเถิด
 ขอทรงโปรดให้หิมนามผู้รับใช้ของพระองค์ตามเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ไป
 พระองค์จะโปรดเขาประการใดก็แล้วแต่ทรงเห็นควร"
 38 กษัตริย์ตรัสตอบว่า "คิมฮานจงข้ามไปกับเรา เราจะกระทำคุณแก่เขาตามที่ท่านเห็นควร
 สิ่งใดที่ท่านปรารถนาให้เรากระทำแก่ท่าน เรายินดีกระทำตาม"
 39 แล้วประชาชนทั้งสี่ก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน
 เมื่อกษัตริย์เสด็จข้ามไปแล้วกษัตริย์ทรงจูบาริซัลย และทรงอวยพระพรแก่ท่าน
 ท่านก็กลับไปยังบ้านของของตน
 40 กษัตริย์เสด็จไปยังกิลาถ และคิมฮานก็ข้ามตามเสด็จไปด้วย
 ประชาชนยูดาท่ทั้งหมดกับประชาชนอิสราเอลครึ่งหนึ่งได้นำกษัตริย์ข้ามมา
 41 แล้วดูเถิด คนอิสราเอลทั้งหมดมาเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลกษัตริย์ว่า
 "โฉนดยูดาท่พี่น้องของเราจึงได้ลักพาพระองค์ไปเสีย
 พวกกษัตริย์และราชวงศ์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับบรรดาคนของดาวิดด้วย"
 42 ประชาชนยูดาท่ทั้งสี่จึงตอบประชาชนอิสราเอลว่า
 "เพราะกษัตริย์เป็นญาติสนิทกับเราท่านทั้งหลาย จะโกรธด้วยเรื่องนี้ทำไมเล่า
 เราได้อยู่กันสืบเปลี่ยนพระราชทรัพย์ของกษัตริย์หรือ พระองค์ได้ให้รางวัลอะไรแก่เราหรือ"
 43 คนอิสราเอลก็ตอบคนยูดาท่ว่า "เรามีส่วนในกษัตริย์สืบส่วน
 และในดาวิดเราก็มีสิทธิมากกว่าท่าน ทำไมท่านจึงดูถูกเราเช่นนั้นเล่า
 เราไม่ได้เป็นพวกแรกที่พูดเรื่องการนำกษัตริย์กลับดอดหรือ"
 แต่ถ้อยคำของคิมฮานว่ารุนแรงกว่าถ้อยคำของคนอิสราเอล

Chapter 20

1 เมื่อคืนหนึ่งมีคนอันธพาลอยู่คนหนึ่งชื่อเชบาบุตรชายบิตรี คนเบนยามิน
 เขาได้เป่าแตรขึ้นกล่าวว่า "เราไม่มีส่วนในดาวิด เราไม่มีมรดกในบุตรของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย
 ให้ต่างคนต่างกลับไปเป็นถิ่นของตนเถิด"
 2 ดังนั้นพวกคนอิสราเอลทั้งหมดจึงถอยตัวจากดาวิด และไปตามเชบาบุตรชายบิตรี
 แต่พวกคนยูดาท่ได้ติดตามกษัตริย์ของเขาย่างมั่นคงจากแม่น้ำจอร์แดนไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม
 3 ดาวิดเสด็จกลับพระราชวังที่กรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์ก็รับสั่งให้นางสนมทั้งสิบคนที่พระองค์ทรง
 ละไว้ให้เฝ้าพระราชวังนั้นไปรวมกันอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ทรงห่มเสียไว้แต่มีโดทรงสวมเสื้ออยู่ด้วย
 นางเหล่านั้นก็ตั้งอุกถักให้มีชีวิตอยู่อย่างแม่มาชวันตาย
 4 กษัตริย์ตรัสสั่งอามาสว่า "จงระดมพลยูดาท่ให้มาพร้อมกันที่นัภายในสามวัน
 ตัวท่านจงมาด้วย"
 5 อามาสก็ออกไประดมคนยูดาท่ แต่เขาก็ทำงานล่าช้าเกินกำหนดที่พระองค์รับสั่งไว้
 6 ดาวิดตรัสกับอาบิษัยว่า "บัดนี้เชบาบุตรบิตรีจะทำอันตรายแก่เรายิ่งกว่าอาบิซาโลม
 จงนำข้าราชการทหารของเจ้านายของท่านไปติดตาม
 เกรงว่าเขาจะหาเมืองที่มีป้อมได้และหนีพ้นเรา"
 7 มีคนของโยอาบตามเขาไป และคนเลเวรี กับคนเปเลท กับทหารที่เชิงกล่าทั้งหมด
 และเขาทั้งหลายยกออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไล่ตามเชบาบุตรชายบิตรี
 8 เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงลาลาใหญ่ที่อยู่ในเมืองกิเบโอน อามาสก็มาพบกับเขาทั้งหลาย
 ฝ่ายโยอาบสวมเครื่องแต่งกายทหารมีเข็มติดติดดาบที่อยู่ในฝักดาบอยู่ที่ขี้นเอว
 เมื่อท่านเดินไปตามกิตกลาง
 9 โยอาบจึงถามอามาสว่า "พี่ชายเอ๋ย สบดีหรือ"
 และโยอาบก็เอามือขวาจับเคราอามาสจะจูบเขา
 10 แต่อามาสไม่ได้สังเกตเห็นดาบซึ่งอยู่ในมือของโยอาบ โยอาบจึงเอาดาบแทงท้องอามาส
 ใส่ทะลัดถึงดิน ไม่ต้องแทงครั้งที่สอง เขาก็ตายเสียแล้ว
 แล้วโยอาบกับอาบิษัยน้องชายก็ไล่ตามเชบาบุตรชายบิตรีไป
 11 ทหารหนุ่มคนหนึ่งของโยอาบมาขึ้นอยู่ใกล้อามาสพูดว่า
 "ผู้ใดเห็นชอบฝ่ายโยอาบและผู้ใดอยู่ฝ่ายดาวิดให้ผู้นั้นติดตามโยอาบไป"
 12 อามาสก็นอนเกลือกโลहितของตัวอยู่ที่ในทางหลวง
 เมื่อชายคนนั้นเห็นประชาชนทั้งสี่มาหยุดอยู่
 เขาก็นำศพอามาสจากทางหลวงไปทิ้งในทุ่งนาและเอาเสื้อผ้าปิดไว้
 เพราะเขาเห็นว่าเมื่อใดрмаก็เข้าไปหยุดอยู่
 13 เมื่อเอาศพอามาสออกจากทางหลวงแล้ว
 ประชาชนทั้งปวงก็ตามโยอาบเพื่อติดตามเชบาบุตรชายบิตรี
 14 เขาก็ผ่านคนอิสราเอลทุกตระกูลไปจนถึงตำบลอาเบล และเมืองเบธมาอาคาห์
 และบรรดาคนมิไรต์ คนเหล่านั้นก็มาร่วมกันและติดตามเขาไปด้วย
 15 พวกเขาภิรมย์และล้อมเขาไว้ในตำบลอาเบลและเมืองเบธมาอาคาห์
 เขาทั้งเห็นขึ้นที่ริมกำแพงเมือง ประชาชนทั้งหลายที่อยู่กับโยอาบก็ทะเลาะกำแพงเพื่อจะให้พัง
 16 มีหญิงฉลาดคนหนึ่งทรงออกมาจากในเมืองว่า "ขอฟังหน่อย ขอฟังหน่อย
 ขอบอกโยอาบให้มาที่นี่ ฉันทวยกจะพูดด้วย"
 17 โยอาบก็เข้ามาใกล้หญิงนั้น นางนั้นก็พูดว่า "ท่านคือโยอาบหรือ" เขาตอบว่า "ใช่แล้ว"
 นางจึงเรียนท่านว่า "ขอท่านฟังถ้อยคำของสาวใช้ของท่านสักหน่อย" ท่านก็ตอบว่า
 "ฉันกำลังฟังอยู่แล้ว"
 18 นางก็พูดว่า "สมัยโบราณเขาพูดกันว่า 'ให้เขาต่อคำปรึกษาที่อาเบลเถิด' แล้วเขาก็ตกลงกันได้
 19 ฉะนั้นคนหนึ่งที่รักสงบและสติซื่อในอิสราเอล ท่านหาซึ่งจะทำลายเมือง
 อันเป็นเมืองแม่ในอิสราเอล ทำไมท่านจึงจะโลภมรดกของพระเยโฮวาห์เสีย"
 20 โยอาบจึงตอบว่า "ซึ่งฉันทจะกินหรือทำลายนั้น ขอให้ทางไกลจากฉันท ขอให้ทางไกลทีเดียว
 21 เรื่องนี้ไม่เป็นความจริง แต่มีชายคนหนึ่งจากแดนเทือกเขาเอฟราอิมชื่อเชบาบุตรบิตรี
 ได้ยกมือของเขาขึ้นต่อผู้กษัตริย์ คือต่อผู้ดาวิด จงมอบเขาตามค่าคนเดียว

ฉันทจะถอยทัพกลับจากเมืองนี้" หญิงนั้นจึงตอบโยอาบว่า "ดูเถิด
 เราะโยนศีรษะของเขาค้ำกำแพงมาให้ท่าน"
 22 แล้วหญิงนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งปวงด้วยปัญญาของนาง
 เขาทั้งหลายได้ตัดศีรษะของเชบาบุตรชายบิตรีโยนออกมาให้โยอาบ โยอาบก็เป่าแตร
 พวกเขาจึงถอยตัวจากนครนั้นกลับไปไปยังถิ่นของตนทุกคน
 โยอาบก็กลับไปเฝ้ากษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
 23 โยอาบเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพทั้งหมดในอิสราเอล
 และเปโนยาห์บุตรชายเยโฮยาดเป็นผู้บังคับบัญชากองคนเลเวรีและคนเปเลท
 24 และอาโดรัมดูแลคนงานโยธา เยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิอุดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ
 25 เขาเป็นราชเลขา ศาโดกกับอาบิยาธารเป็นปุโรหิต
 26 อิศาคนาเยอิรีเป็นประมุขของดาวิดด้วย

Chapter 21

1 ในสมัยของดาวิดมีการกันดารอาหารอยู่สามปี ปีแล้วปีเล่า
 และดาวิดทรงอธิษฐานอ้อนวอนต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า
 "เพราะเหตุซาอูลและวงศ์วานกระหายโลหิตของเขา เพราะเขาค้นกิเบโอน"
 2 กษัตริย์จึงทรงเรียกคนกิเบโอนมาตรัสแก่เขา (ฝ่ายคนกิเบโอนนั้นไม่ใช่ประชาชนอิสราเอล
 แต่เป็นคนเอมโมไรต์ที่ยังเหลืออยู่ ประชาชนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้แก่เขาทั้งหลายแล้ว
 แต่ซาอูลก็ทรงหาห้องที่จะสังหารเขาทั้งหลายเสีย
 เพราะความรอนาใจที่เห็นแก่คนอิสราเอลและคนยูดาท่)
 3 ดาวิดตรัสถามคนกิเบโอนว่า "เราจะกระทำอะไรให้แก่พวกท่านได้
 เราจะทำอย่างไรจึงจะลบมลทินบาปเสียได้
 เพื่อพวกท่านจะได้วยพรแก่มรดกของพระเยโฮวาห์ได้"
 4 คนกิเบโอนทูลตอบพระองค์ว่า
 "พวกข้าพระองค์จะไม่รับเงินหรือทองคำจากซาอูลและวงศ์วานของท่านนั้น
 ทั้งพวกข้าพระองค์ก็ไม่จำเป็นให้พระองค์ให้พระราชีวงศ์อิสราเอลคนหนึ่งคนใด" พระองค์จึงตรัสว่า
 "แล้วพวกท่านจะให้เรากระทำอะไรแก่ท่านเล่า"
 5 เขากราบทูลกษัตริย์ว่า "ชายผู้ที่เฝ้าฆ่าญพวกข้าพระองค์
 และวางแผนการทำลายพวกข้าพระองค์เพื่อมิให้พวกข้าพระองค์มีที่อยู่ในเขตแดนอิสราเอล
 6 ขอทรงมอบบุตรชายเจ็ดคนของท่านให้แก่พวกข้าพระองค์ เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้แขวนเขาเสีย
 ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิเบโอนแห่งซาอูลผู้เลือกสรรของพระเยโฮวาห์" และกษัตริย์ตรัสว่า
 "เราจะจัดตามเขา"
 7 แต่กษัตริย์ทรงไว้ชีวิตเมฟีโบเชท บุตรชายของโยนาธาน ราชโอรสของซาอูล
 ด้วยเหตุคำปฏิญาณระหว่างทั้งสองที่กระทำในพระนามพระเยโฮวาห์
 คือระหว่างดาวิดกับโยนาธานราชโอรสของซาอูล
 8 แต่กษัตริย์นำเอาบุตรชายสองคนของนางริสพ่าบุตรสาวของอัยยาห์ซึ่งบังเกิดกับซาอูล
 ชื่ออโรโมนกับเมฟีโบเชท กับบุตรชายห้าคนของมีคาสาธิดาของซาอูล
 ซึ่งพระนามก็มีกาดริเอลบุตรชายบาริซัลยชามเโลห์
 9 พระองค์ทรงมอบคนเหล่านี้ไว้ในมือของชนกิเบโอน
 เขาทั้งหลายจึงแขวนคอทั้งเจ็ดไว้บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
 และทั้งเจ็ดคนก็สิ้นชาติไปด้วยกัน เขาถูกฆ่าตายในสมัยฤดูเกี่ยวข้าว ในวันต้น
 คือวันแรกของการเกี่ยวข้าวบารลิล
 10 แล้วนางริสพ่าบุตรสาวของอัยยาห์ก็เอาผ้ากระสอบปูไว้บนก้อนหินสำหรับตนเอง
 ตั้งแต่นั้นฤดูเกี่ยวข้าวผ่านไปตกบนเขาทั้งหลาย กลางวันนางก็ไม่ยอมให้คนมาเกาะ
 หรือกลางคืนก็ไม่ให้สัตว์ป่าทุ่งมา
 11 มีคนกราบทูลดาวิดว่านางริสพ่าบุตรสาวของอัยยาห์นางสนมของซาอูลกระทำอย่างไร
 12 ดาวิดก็เสด็จไปนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสมาจากคนเมืองเยบเซกเเลอด
 ผู้ที่ลักลอบเอาไปจากถนนเมืองเบธซาน ที่คนฟีลิสเตียได้แขวนพระองค์ทั้งสองไว้
 ในเมื่อคนฟีลิสเตียประหารซาอูลบนเขากิลโบอา
 13 พระองค์ทรงนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสขึ้นมาจากที่นั้น
 และรวบรวมกระดูกของผู้ที่ถูกแขวนไว้ให้ท่านนั้น
 14 และเขาก็ฝังอัฐิของซาอูลและของโยนาธานราชโอรสไว้ในแผ่นดินของเบนยามินในเมืองเศลา
 ในอุโมงค์ของเศียธิดาของพระองค์ เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกอย่างที่กษัตริย์ทรงสั่งไว้
 ครั้นต่อมาพระเจ้าก็ทรงสถาปนาอิสราเอลเพื่อแผ่นดินนั้น
 15 คนฟีลิสเตียได้ทำสงครามกับคนอิสราเอลอีก
 ดาวิดก็ลงไปพร้อมกับบรรดาข้าราชการของพระองค์ และได้สู้รบกับคนฟีลิสเตีย
 และดาวิดก็ทรงอ่อนเพลีย
 16 อิศิเบโนบ บุตรชายคนหนึ่งของคนยักห์ ถือหอกทองสัมฤทธิ์หนักสามร้อยเชล
 มีดาบใหม่ลาดเอว คิดจะสังหารดาวิดเสีย
 17 แต่อาบิษัยบุตรชายนางเศรุยาห์เข้ามาช่วยพระองค์ไว้ และสู้รบกับคนฟีลิสเตียนคนนั้นฆ่าเขาเสีย
 แล้วบรรดาประชาชนของดาวิดก็ปฏิญาณต่อพระองค์ว่า
 "ขอพระองค์อย่าเสด็จไปทำศึกพร้อมกับพวกข้าพระองค์ทั้งหลายอีกต่อไปเลย
 เกรงว่าพระองค์จะดับประทีปของอิสราเอลเสีย"
 18 อยู่มาภายหลัง มีการรบกับคนฟีลิสเตียอีกที่เมืองโกเบ
 คราวนั้นสิบเบตัยคนหุซาก็ได้ฆ่าสัฟบุตรชายคนหนึ่งของคนยักห์
 19 และมีการรบกับคนฟีลิสเตียที่เมืองโกเบอีก
 เอลฮานันบุตรชายอาเระโอเรกิมชาวเบธเลเฮมได้ฆ่าบุตรชายกลีอัทชาวกัท
 ผู้มีหอกที่ฝังนิตโตะทำให้กระพ่นออกมา
 20 มีการรบกันอีกที่เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต มีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว
 และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมกันยี่สิบนิ้ว เขาก็บังเกิดแก่คนยักห์นั้นด้วย
 21 เมื่อเขาทำทางอิสราเอล โยนาธานบุตรชายของฉิมมิมบุตรของดาวิด ก็สังหารเขาเสีย
 22 คนทั้งสี่นั้นบังเกิดแก่คนยักห์ในเมืองกัท เขาทั้งหลายล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด

และด้วยมือของข้าราชการของพระองค์

Chapter 22

1 ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยดาวิดให้พ้นจากมือของศัตรูทั้งสี่นของพระองค์ท่าน และให้พ้นจากพระหัตถ์ของซาอูล ดาวิดก็ถวายถ้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเยโฮวาห์

2 พระองค์ท่านตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้รอดพ้นของข้าพเจ้า

3 เป็นพระเจ้าซึ่งทรงเป็นศิลาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์

พระองค์เป็นโล่และเป็นเขาแห่งความรอดของข้าพเจ้า

เป็นที่กำบังเข้มแข็งและเป็นที่พักภัยของข้าพเจ้า องค์พระผู้ช่วยของข้าพระองค์เจ้าข้า

พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากความทารุณ

4 ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสมการแก่การสรรเสริญ และข้าพเจ้าจะได้รับ的帮助ให้พ้นจากศัตรูของข้าพเจ้า

5 เมื่อคลื่นแห่งความตายล้อมข้าพเจ้า กระแสน้ำแห่งคนอธรรมที่ท่วมทับข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ากลัว

6 ความเศร้าโศกแห่งนรกอยู่รอบตัวข้าพเจ้า บ่วงแห่งความตายขัดขวางข้าพเจ้า

7 ในยามทุกข์ใจข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าของข้าพเจ้า

พระองค์ทรงสดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์

และเสียงร้องของข้าพเจ้ามาถึงพระกรณของพระองค์

8 แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของฟ้าสวรรค์ก็ทวนไหวและสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว

9 คำนำออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเพลิงฉายออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์

ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น

10 พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วย และเสด็จลงมา ความมืดที่บอญู่ใต้พระบาทของพระองค์

11 พระองค์ทรงครุบทนหนึ่ง และทรงเหวี่ยงไป เออ เห็นพระองค์เสด็จโดยปีกของลม

12 พระองค์ทรงกระทำความมืดเป็นประจ่าอยู่รอบพระองค์ ที่รวบรวมบรรดาน้ำและเมฆเป็นแห่งฟ้า

13 ถ่านถูกเป็นเพลิงจากความสุกใสซึ่งหน้าพระองค์

14 พระเยโฮวาห์ทรงจะนองกึกก้องจากฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสุเสียงของพระองค์

15 และพระองค์ทรงให้โอภาสของพระองค์ออกมา ทำให้เขากระจายไป

พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบและทำให้เขาไกลหลา

16 แล้วก็เห็นท้องธาร รากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้งตามการขนาบของพระเยโฮวาห์

ตามทีลมพายุพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์

17 พระองค์ทรงเฝ้ามองมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำมากมาย

18 พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากศัตรูที่เข้มแข็งของข้าพเจ้า

จากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขามีกำลังมากกว่าข้าพเจ้า

19 เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าประสบหายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่พักพิงของข้าพเจ้า

20 พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมายังที่กว้างใหญ่ด้วย พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น

เพราะพระองค์ทรงยินดีในข้าพเจ้า

21 พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า

พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า

22 เพราะข้าพเจ้ารักษามารดาพระมารดาของพระเยโฮวาห์

และไม่ได้พราจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย

23 เพราะคำตัดสินทั้งสี่นของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า

และข้าพเจ้ามิได้เห็นจากภูเกดที่ของพระองค์

24 ต่อพระพิศตรพระองค์ข้าพเจ้าไร้ตำหนิ

และข้าพเจ้ารักษษาวีไว้ให้พ้นจากความชั่วช้าของข้าพเจ้า

25 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า

ตามความสะอาดของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระองค์

26 พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่เต็มไปด้วยความเมตตา

พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ไร้ตำหนิต่อผู้ที่ไร้ตำหนิ

27 พระองค์ทรงสำแดงพระองค์บริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์

พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เป็นปฏิภนต่อผู้ที่ติดโกง

28 พระองค์ทรงช่วยประชาชนที่ลำบากให้รอดพ้น

แต่พระองค์ทอดพระเนตรผู้ที่ยโสเพื่อหน้าเขาให้ต่ำลง

29 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นประทีปของข้าพระองค์

พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ความมืดของข้าพเจ้าสว่าง

30 พะยะคะ ข้าพระองค์ตะลุยกองทัพได้โดยพระองค์

โดยพระเจ้าของข้าพเจ้าข้าพเจ้ากระโดดข้ามกำแพงได้

31 ฝ่ายพระเจ้า พระมารดาของพระองค์บริสุทธิ์หมดจด พระวาทะของพระเยโฮวาห์พิสุจน์แล้ว

พระองค์ทรงเป็นดังของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์

32 เพราะผู้ใดเป็นพระเจ้านอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลานอกจากพระเจ้าของเรา

33 พระเจ้าทรงเป็นป้อมเข้มแข็งของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าสมบูรณ์

34 พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมย

และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูงของข้าพเจ้า

35 พระองค์ทรงหัดมือของข้าพเจ้าให้ห้าวหาญ แขนของข้าพเจ้าจึงโง้งคันธนูเหล็กกล้าได้

36 พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์

และซึ่งพระองค์ทรงโน้มพระทัยลงก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น

37 พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด

38 ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของข้าพระองค์และได้ทำลายเขาเสีย

และไม่หันกลับจนกว่าเขาถูกผลาญเสียสิ้น

39 ข้าพระองค์ผลาญเขา ข้าพระองค์แทงเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นอีกได้พะยะคะ

เขาล้มลงใต้เท้าของข้าพระองค์แล้ว

40 เพราะพระองค์ทรงฉลาดเอาข้าพระองค์ไว้ด้วยกำลังเพื่อทำสงคราม

พระองค์ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์จมลงใต้ข้าพระองค์

41 พระองค์ทรงโปรดประทานคอของศัตรูของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์

บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ทำลายเสีย

42 เขามองหา แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา

43 ข้าพระองค์ทุบตีเขาแหลกละเอียดอย่างผงคลีดิน

ข้าพระองค์เหยียบเขาลงเหมือนโคลนตามถนน และกระจายเขาออกไปทั่ว

44 พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากการเกี่ยงแย่งประชาชนของข้าพระองค์

พระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ

ชนชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะปรนนิบัติข้าพระองค์

45 ชนต่างต่างจะมาจำนตต่อข้าพระองค์ พอเขาได้ยินถึงข้าพระองค์เขาก็จะเฝ้าฟังข้าพระองค์

46 ชนต่างต่างเลี้ยกำลังใจ และตัวสั่นออกมาจากที่กำบังของเขาทั้งหลาย

47 พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่สรรเสริญ

พระเจ้าของศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง

48 พระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำการแก่นั่นให้แก่ข้าพระองค์

และนำชนชาติทั้งหลายลงให้อยู่ใต้ข้าพระองค์

49 ผู้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากศัตรูของข้าพระองค์พะยะคะ

พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ให้เหนือผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์

พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากความทารุณ

50 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย

และจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์

51 พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดแก่กษัตริย์ของพระองค์

และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่ทรงใจของพระองค์ แก่ดาวิดและเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์"

Chapter 23

1 ต่อไปนี้เป็นวาทะสุดท้ายของดาวิด

ดาวิดบุตรชายเจสซีได้กล่าวและสายที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นให้สูงได้กล่าว

คือผู้ที่ถูกเจิมตั้งไว้ของพระเจ้าแห่งยาโคบ นักดนตรีสุดดีอย่างไพเราะของอิสราเอล ได้กล่าวดังนี้ว่า

2 "โดยข้าพเจ้า พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัส พระวาทะของพระองค์อยู่ที่สี่นของข้าพเจ้า

3 พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงล้นพระวาทา ศิลาแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า

‘ผู้ที่ปกครองมนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า

4 เขาทอแสงเหมือนแสงอรุณ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น คือรุ่งเช้าที่ไม่มีเมฆ ซึ่งเมื่อกายหลังฝน

กระทำให้หญิงออกจากอกดิน'

5 ถึงแม้ว่าวงศานของข้าพเจ้าไม่เป็นเช่นนั้นกับพระเจ้าแล้ว

แต่พระองค์ยังทรงกระทำพันธสัญญาเนื่องนิตย์กับข้าพเจ้าไว้ อันเป็นระเบียบทุกอย่างและมั่นคง

เพราะนี่เป็นความรอดและความปรารถนาทั้งสี่นของข้าพเจ้า

ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำให้เจิญขึ้น

6 แต่คนอันซนทาลึกเป็นเหมือนหนามที่ต้องผลัดใส่ไป เพราะว่าจะเอามือหยิกก็ไม่ได้

7 แต่คนที่จะต้องมันต้องมีอาวุธที่ทำด้วยเหล็กและมีด้ามหอก

และต้องเผผลาญเสียให้สิ้นเชิงด้วยไฟในที่เดียวกัน"

8 ต่อไปนี้เป็นชีววีบุรุษที่ดาวิดทรงมีอยู่ คือคนศักดิ์ไม้นั้ไม่มีตำแหน่งสูง

เป็นหัวหน้าพวกผู้ยังจับบัญชา คืออาติโนคนเสนีย์

ท่านเหวี่ยงหอกเข้าแทงคนแบตร้อยคนซึ่งเขาได้ฆ่าเสียในครั้งเดียว

9 ในจำนวนวีบุรุษสามคน คนที่รองคนนั้นมา คือเอเลอาซาร์บุตรชายโดโดคนอาโไฮ

ท่านอยู่กับดาวิดเมื่อเขาทั้งหลายได้พูดหยาบคนฟิลิเตียซึ่งซุ่มนุ่มนกันที่นั่นเพื่อสู้รบ

และคนอิสราเอลก็ถอยทัพ

10 ท่านได้ลุกขึ้นฆ่าฟันคนฟิลิเตียจนมือของท่านเมื่อยล้า มือของท่านเป็นเหน็บแข็งติดบา

ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง

ทหารก็กลับตามท่านมาเพื่อปล้นข้าวของของท่านั้น

11 รองท่านมาคือซั้มาห์ บุตรชายอาเกชาวฮารร์ คนฟิลิเตียมาซุ่มนุ่มนกันเป็นกองทหาร

เป็นที่ที่มีพื้นดินหนึ่งมีถั่วแดงเต็มไปหมด พวกพลก็หนีคนฟิลิเตียไป

12 แต่ท่านยืนมั่นอยู่ท่ามกลางพื้นดินผืนนั้น และป้องกันที่ดินนั้นไว้ และฆ่าฟันคนฟิลิเตีย

และพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานชัยชนะอย่างใหญ่หลวง

13 ในพวกทหารเอกสามสิบคนนั้นมีสามคนทีลงมา และได้มาหาดาวิดที่ถ้ำอูดลัมในฤดูเกี่ยวข้าว

มีคนฟิลิเตียกองหนึ่งตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม

14 คราวนั้นดาวิดประทับในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของฟิลิเตียก็อยู่ที่เบธเลเฮม

15 ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า

"โครนหองส่งน้ำจากบ่อที่เบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้"

16 ทนกล้าทหารสามคนนั้นก็แหกค่ายคนฟิลิเตียเข้าไป

ดื่กน้ำที่บ่อเบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมือง นำมาถวายแก่ดาวิด แต่ดาวิดทางทรงดื่มน้ำนั้นไม่

พระองค์ทรงเทออกถวายแด่พระเยโฮวาห์

17 และตรัสว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพระองค์จะกระทำเช่นนี้ ก็ขอให้ห่างไกลจากข้าพระองค์

นี่คือโลหิตของมนุษย์ไปมาด้วยการเลี้ยงชีวิตของเขามิใช่หรือ" เพราะฉะนั้นพระองค์ท่าทรงดื่มไม่

ทนกล้าทหารทั้งสามได้กระทำสิ่งเหล่านี้

18 ฝ่ายอาบิซันน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ เป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น

ท่านได้ยกหอกต่อสู้ทหารสามร้อยคน และฆ่าตายสิ้น และได้รับชื่อเสียงดังวีบุรุษสามคนนั้น

19 ท่านเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในสามคนนั้นมิใช่หรือ ฉะนั้นได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา

แต่ท่านไม่มียศเท่ากับสามคนแรกนั้น

20 เบนายาห์บุตรชายเฮโยดาบ เป็นบุตรชายของจนแข็งกล้าแห่งเมืองดับแชเอล

เป็นคนประกอบมหกิจ ท่านได้ฆ่าคนดุจสิงโตของโมอับเสียสองคน

ท่านได้ลงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย

21 ท่านได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่งเป็นชายรูปร่างงาม คนอียิปต์นั้นถือหอกอยู่

แต่เบนายาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขาและแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์คนนั้น

และฆ่าเขาตายด้วยหอกของเขาเอง

22 เบนียาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กระทำกิจเหล่านั้นและได้ชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น
23 ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่ท่านไม่มีศเท่ากับสามคนแรกนั้น
และดาวิดก็ทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์
24 อาสาเอลน้องชายของโยอาบเป็นคนหนึ่งในสามสิบคนนั้น
เอลส้านบุตรชายของโดโธชาวเบธเลเฮม
25 ชัมมาห์ชาวเมืองไฮโรด เอเลคาชาวเมืองไฮโรด
26 เฮเลศคนเปเลท อีราบุตรชายอีกเชซชาวเมืองเทโคอา
27 อาบิเยเซอร์ชาวเมืองอานาโท เมนูนัยคนหุซัทห์
28 สัลโมนชาวอาโหโธ มาหะริยชาวเนโทฟาห์
29 เอลเบบุตรชายมาอาานาห์ชาวเนโทฟาห์ อิทห์ยบุตรชายริบัยชาวกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน
30 เบนียาห์ชาวปาริโธน อิดดัยชวาล่าธารากาซ
31 อาบิอัลโบนคนออรามาห์ อัสมาเวทชาวบาสุริม
32 เอลียาบชาวซาล็อบิน โยนาธานซึ่งเป็นคนหนึ่งในบรรดาบุตรชายของยาเซน
33 ชัมมาห์ชาวซาราร์ อาหิยัมบุตรชายของซาราร์คนซาราร์
34 เอลีเฟเลทบุตรชายอาห์สับยัมบุตรชายของชวามาอาคัทห์ เอลีอัมบุตรชายอาห์โธเฟลชาวกิโลห์
35 เฮสโรชาวคารเมล ปาริยชาวออราน
36 อิกาลบุตรชายนาธันชาวโศบาห์ บานีคนกาต
37 เกลเลคนอัมโมน นาหะริยชาวเบเอโรท คนถือเครื่องอาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์
38 อีราคนอิทาไรต์ กาเรบคนอิทาไรต์
39 อูริอาห์คนฮิตไทต์ รวมสามสิบเจ็ดคนด้วยกัน

Chapter 24

1 พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้เกิดขึ้นต่ออิสราเอลอีก
เพื่อทรงต่อสู้เขาทั้งหลายจึงทรงลดใจดาวิดตรัสว่า "จงไปนับคนอิสราเอลและคนยูดาห์"
2 กษัตริย์จึงรับสั่งโยอาบ แม่ทัพซึ่งอยู่กับพระองค์ว่า
"จงไปนำอิสราเอลทุกตระกูลตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบา และท่านจงนับจำนวนประชาชน
เพื่อเราจะได้ทราบจำนวนรวมของประชาชน"
3 แต่โยอาบกราบทูลกษัตริย์ว่า
"ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงให้มีประชาชนเพิ่มขึ้นอีกร้อยเท่าของที่มีอยู่
ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็น
แต่ไฉน กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงพอพระทัยในเรื่องนี้"
4 แต่โยอาบและผู้บังคับบัญชาของทัพก็ต้องยอมจำนนต่อพระดำรัสของกษัตริย์
โยอาบกับบรรดาผู้บังคับบัญชาของกองทัพจึงออกไปจากพระพักตร์กษัตริย์
เพื่อจะนับประชาชนอิสราเอล
5 เขาทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปและตั้งค่ายในเมืองอาริเออร์
ด้านขวาของเมืองที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำกาตไปทางเยเซอร์
6 แล้วเขาทั้งหลายก็มายังกิเลอาดและมาถึงแผ่นดินตะทิมีโอดน
และเขาทั้งหลายมาถึงเมืองดานยาอันอ้อมไปยังเมืองไซดอน
7 และมาถึงป้อมปราการเมืองโยธา และทั่วทุกหัวเมืองของฉนิไวต์และของฉนกันอัน
และเขาออกไปยังภาคใต้ของยูดาห์ที่เมืองเบเออร์เซบา
8 เมื่อเขาไปทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว เขาจึงมายังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสิ้นเก้าเดือนกับยี่สิบวัน
9 และโยอาบก็ถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่กษัตริย์
ในอิสราเอลมีทหารหนึ่งล้านแปดแสนคนผู้ซึ่งชักดาบ และคนยูดาห์มีห้าแสนคน
10 เมื่อได้นับจำนวนคนเสร็จแล้วพระทัยของดาวิดก็โสมม
และดาวิดกราบทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า
"ข้าพระองค์ได้กระทำบาปใหญ่ยิ่งในสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้กระทำนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์
เพราะข้าพระองค์กระทำการอย่างโง่เขลาமாக"
11 และเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นในตอนเช้า
พระนางของพระเยโฮวาห์ก็มายังภาคผู้พยากรณ์ผู้ท่านายของดาวิดว่า
12 "จงไปบอกดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงสั่งฉันว่า 'เราเสนอเจ้าสามประการ
จงเลือกเอาประการหนึ่งเพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า'
13 กาดจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า
"จะให้เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินของพระองค์สืบเจ็ดปีหรือ
หรือพระองค์จะยอมหนีศัตรูสิ้นเวลาสามเดือนด้วยเขาไล่ติดตาม
หรือจะให้โรคระบาดเกิดขึ้นในแผ่นดินของพระองค์สืบสามวัน บัดนี้ขอพระองค์ทรงตรัสครัดรอง
และตัดสินในพระทัยว่า จงให้คำตอบแก่การใด
เพื่อข้าพระองค์จะนำกลับไปกราบทูลพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มา"
14 ดาวิดจึงตรัสกับกาดว่า "เรามีความกระวนกระวายมาก
ขอให้เราทั้งหลายตกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์
เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เราตกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย"
15 ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอลตั้งแต่วาเล้านั้นมาจนเวลากำหนด
และประชาชนที่ตายตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบามีเจ็ดหมื่นคน
16 และเมื่อหูดสวรรค์ขึ้นเมื่อออกเหนือกรุงเยรูซาเล็มจะทำลายเมืองนั้น
พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น ดรัสสั่งหูดสวรรค์ผู้กำลังทำลายประชาชนว่า "พอแล้ว
ยับยั้งมือของเจ้าได้" ส่วนหูดสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่ลานนวดข้าวของอารานาห์คนเยบุส
17
เมื่อดาวิดทอดพระเนตรหูดสวรรค์ผู้กำลังสังหารประชาชนนั้นพระองค์กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า
"ดูเถิด ข้าพระองค์ได้กระทำบาปชั่วร้ายแล้ว แต่บรรดาแกะเหล่านี้ เขาได้กระทำอะไร
ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์และวงศานุวงศ์ของข้าพระองค์เถิด"
18 ในวันนั้นกาดก็เข้าเฝ้าดาวิด กราบทูลพระองค์ว่า
"ขอเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนลานนวดข้าวของอารานาห์คนเยบุส"

19 ดาวิดก็เสด็จขึ้นไปตามคำของกาดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา
20 เมื่ออารานาห์มองลงมา เห็นกษัตริย์และข้าราชการขึ้นมาหาตน
อารานาห์ก็ออกไปถวายบังคมกษัตริย์ชนหน้าลงถึงดิน
21 และอารานาห์กราบทูลว่า
"ไฉน กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงเสด็จมาหาผู้รับใช้ของพระองค์" ดาวิดตรัสว่า
"มาซื้อลานนวดข้าวจากท่าน เพื่อจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์
เพื่อโรคร้ายจะได้ระงับเสียจากประชาชน"
22 อารานาห์จึงกราบทูลดาวิดว่า
"ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จงรับสิ่งซึ่งพระองค์ทรงเห็นชอบขึ้นถวาย ดูเถิด
ที่มีไว้สำหรับทำเครื่องเผาบูชา และเลือกนวดข้าวกับแกะสำหรับวัวเป็นเพื่อน"
23 ของทั้งสี่นี้อารานาห์ดู กษัตริย์ชวยแลกชวยแลก และอารานาห์กราบทูลกษัตริย์ว่า
"ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จงโปรดปรานพระองค์"
24 แต่กษัตริย์ตรัสกับอารานาห์ว่า "หาได้ แต่เราจะเสียเงินซื้อจากท่าน
เราถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราโดยที่เราไม่เสียค่าอะไรเลยนั้นไม่ได้"
ดาวิดจึงทรงซื้อลานนวดข้าวกับวัวเป็นเงินห้าสิบเชเชล
25 ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น
และถวายเครื่องเผาบูชากับเครื่องสันติบูชา พระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น
และโรคร้ายก็ระงับเสียจากอิสราเอล

1 KINGS

Chapter 1

1 กษัตริย์ดาวิดมีพระชนมายุและทรงพระชนมายุมากแล้ว
แม้เขาจะหมดเฝ้าให้พระองค์มากก็ยังไม่วาง
2 เพราะฉะนั้นบรรดาข้าราชการของพระองค์จึงกราบทูลว่า
"ขอเสาะหาหญิงสาวพรหมจารีมาถวาย กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์
และขอให้เธออยู่ตามเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และดูแลพระองค์
ให้เธอนอนในพระทรวงของพระองค์ เพื่อ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จะได้ทรงอบอุ่น"
3 เขาจึงได้แสวงหาหญิงสาวที่สวยงามตลอดดินแดนอิสราเอล
ได้พบนางสาวอาบิธาคนหญิงชาวชูเนม จึงได้นำเธอมาเฝ้ากษัตริย์
4 หญิงสาวคนนั้นงามยิ่งนัก เธอได้ดูแลกษัตริย์และอุปการณีนับตี่พระองค์
แต่กษัตริย์หาทรงร่วมกับเธอไม่
5 ฝ่ายอาโดเนียห์ โอรสของพระนางฮักกิทาโดยตัวเองขึ้นกล่าวว่า "เราเองจะเป็นกษัตริย์"
และท่านได้เตรียมรถรบและพลม้า กับพลวันาน้าห้าสิบคนไว้เพื่อตนเอง
6 พระราชบิดาของท่านก็ไม่เคยขัดใจท่านด้วยถามว่า "ทำไมเจ้ากระทำเช่นนั้นนั้น"
ท่านเป็นชายงามด้วย ท่านเกิดมาดีกับชาวโลม
7 ท่านได้ปรึกษากับโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์และกับอาบิยาธาร์ปุโรหิต
เขาทั้งสองก็ติดตามและช่วยเหลืออาโดเนียห์
8 แต่ซาโดกปุโรหิต และเบนียาห์บุตรชายเยโฮยาดา และนาธันผู้พยากรณ์กับชิมอีและเรอี
และพวกทาสแล้วทหารของดาวิดมิได้อยู่ฝ่ายอาโดเนียห์
9 อาโดเนียห์ได้ถวายแกะ วัว และสัตว์อันเป็นเครื่องบูชา ณ
ศิลาแห่งโธเลเลห์ซึ่งอยู่ข้างเอนโกล และท่านได้เชิญพี่น้องทั้งสี่ของท่าน
คืออาหิเศบของกษัตริย์ และประชาชนทั้งสี่แห่งยูดาห์ที่เป็นข้าราชการของกษัตริย์
10 แต่ท่านมิได้เชิญนาธันผู้พยากรณ์ หรือเบนียาห์ หรือพวกทาสแล้วทหาร
หรือซาโลมอนอนุชาของท่าน
11 แล้วนาธันก็ทูลพระนางบัทเชบาพระสนมของซาโลมอนว่า "พระองค์ไม่ทรงได้ยินหรือว่า
อาโดเนียห์ โอรสของพระนางฮักกิทาได้ทรงราชย์แล้ว
และดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์ก็มิได้ทรงทราบเรื่อง
12 เพราะฉะนั้นขอข้าพระองค์ถวายคำปรึกษา เพื่อพระองค์จะได้ทรงช่วยชีวิตของพระองค์
และชีวิตของซาโลมอน โอรสของพระองค์ไว้
13 ขอเสด็จเข้าเฝ้ากษัตริย์ดาวิด และกราบทูลพระองค์ว่า 'กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน
พระองค์ได้ทรงปฏิบัติกับสาวใช้ของพระองค์ไว้มิใช่หรือว่า
"ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา" มิใช่หรือ
ไฉนอาโดเนียห์จึงทรงครองเล่าพะคะ'
14 ดูเถิด ขณะนี้พระองค์กราบทูลกษัตริย์อยู่ ข้าพระองค์จะตามเข้าไปเฝ้า
และสนับนุนพระเสาวนีย์ของพระองค์"
15 แล้วพระนางบัทเชบาก็เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ที่ห้องบรรทม กษัตริย์ทรงพระชนมายุ
และอาบิธาคนชาวชูเนมก็กำลังอุปการณีนับตี่กษัตริย์
16 เมื่อพระนางบัทเชบากราบทูลถวายบังคมกษัตริย์แล้ว กษัตริย์ก็ตรัสถามว่า "เจ้าประสงค์สิ่งใด"
17 พระนางทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงปฏิบัติในพระนามของ
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ต่อสาวใช้ของพระองค์ว่า
'ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา'
18 ดูเถิด บัดนี้อาโดเนียห์ทรงราชย์แล้ว
แม้ว่าพระองค์ถือกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันก็หาทรงทราบไม่
19 เธอได้ถวายวัว สัตว์อันเป็นแกะและเป็นอันมาก และได้เชิญบรรดาโอรสของกษัตริย์
กับอาบิยาธาร์ปุโรหิต กับโยอาบผู้บัญชาการกองทัพ แต่ซาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์
เธอหาได้เชิญไม่
20 ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน อิสราเอลทั้งสี่ก็พึ่งดูพระองค์
เพื่อพระองค์จะตรัสแก่เขาว่า
จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันแทนพระองค์

21 มิฉะนั้นจะเป็นดังนี้
คือเมื่อกษัตริย์เจ้านายของห้อมฉั่นล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว
ห้อมฉั่นและซาโลมอนบุตรของห้อมฉั่นก็ระตกเป็นฝ่ายผิด"
22 ดูเถิด ขณะเมื่อพระนางกำลังกราบทูลกษัตริย์อยู่ นาคันผู้พยากรณ์ก็เข้ามา
23 เขาทั้งหลายจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า "ดูเถิด นาคันผู้พยากรณ์"
เมื่อนาคันเข้ามาต่อพระพักตร์กษัตริย์ เขาก็สวมนาลงถึงพื้นถวายคำนับกษัตริย์
24 และนาคันกราบทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์รับสั่งไว้หรือว่า
`อาโดเนียห์จะครองต่อจากเรา และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา'
25 เพราะวันนี้เธอได้ลงไปถวายว่า สัตว์อันพีและแกะเป็นอันมาก
และได้เชื้อเชิญบรรดาโอรสของกษัตริย์ ทั้งผู้บัญชาการกองทัพ และอาบียาธาร์ปุโรหิต และดูเถิด
เขาทั้งหลายกำลังกินดื่มต่อหน้าเธอและกล่าวว่า `ซอกษัตริย์อาโดเนียห์ทรงพระเจริญ'
26 แต่ส่วนข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ และศาโดบปุโรหิต กับเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคา
และซาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์เธอหาได้เชิญไม่
27 เหตุการณ์นี้บังเกิดขึ้นโดยกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์หรือ
และพระองค์มิได้ตรัสบอกแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า
จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ต่อจากพระองค์"
28 แล้วกษัตริย์ดาวิดตรัสตอบว่า "จงเรียกบัทเชบาให้มาหาเรา"
พระนางก็เสด็จเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ และประทับยืนอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์
29 แล้วกษัตริย์ทรงปฏิญาณว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด
คือพระองค์ผู้ทรงได้ชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก
30 เราได้ปฏิญาณต่อเจ้าในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า
`ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และเธอจะนั่งบนบัลลังก์ของเราแทนเรา'
เราก็จะกระทำอย่างนั้นวันนี้แหละ"
31 แล้วพระนางบัทเชบาก็สวพระพักตร์ลงถึงดินถวายบังคมกษัตริย์ และกราบทูลว่า
"ซอกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของห้อมฉั่นจงทรงพระเจริญเป็นนิตย์"
32 กษัตริย์ดาวิดรับสั่งว่า "จงเรียกศาโดบปุโรหิต และนาคันผู้พยากรณ์
กับเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคามาหาเรา" เขาทั้งหลายจึงเข้ามาเฝ้ากษัตริย์
33 และกษัตริย์ตรัสสั่งเขาทั้งหลายว่า
"จงพาข้าราชการของเจ้านายของเจ้าไปจัดให้ซาโลมอนโอรสของเราขึ้นขี่ล่อของเรา
และนำเขาลงไปก็โธ
34 และให้ศาโดบปุโรหิต และนาคันผู้พยากรณ์เจิมตั้งเขาไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลที่นั่น
แล้วท่านทั้งหลายจงเปาแตร และประกาศว่า `ซอกษัตริย์ซาโลมอนทรงพระเจริญ'
35 แล้วท่านทั้งหลายจงติดตามเขาขึ้นมา และเขาจะมานั่งบนบัลลังก์ของเรา
เพราะว่าเราจะได้เป็นกษัตริย์แทนเรา
เราไดกำหนดตั้งเขาไว้ให้เป็นผู้ครอบครองเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์"
36 และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคาได้กราบทูลตอบกษัตริย์ว่า "เอเมน
ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสตั้งนั้นเทอญ
37 พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถิตกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์มาแล้วฉันใด
ก็ขอทรงสถิตกับซาโลมอนฉันนั้น และขอทรงกระทำให้พระที่นั่งของพระองค์ใหญ่ยิ่งกว่าพระที่นั่ง
ของกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์"
38 ดังนั้นศาโดบปุโรหิต นาคันผู้พยากรณ์ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคา และคนเฝ้ารักษาคน
เปาเล่ได้ลงไปจัดให้ซาโลมอนประทับบนล่อพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดและได้นำท่านมาขึ้นก็โธ
39 แล้วศาโดบปุโรหิตได้นำเขาสดับที่บรรจุน้ำมันมาจากสิบพา และเจิมตั้งซาโลมอนไว้
และเขาทั้งหลายก็เปาแตร และประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า "ซอกษัตริย์ซาโลมอนทรงพระเจริญ"
40 และประชาชนทั้งปวงก็ตามเสด็จไปเป่าปี่และเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานยิ่งนัก
แผ่นดินก็แยกด้วยเสียงของเขาทั้งหลาย
41 อาโดเนียห์และบรรดาแขกที่อยู่กับท่านเมื่อรับประทานเสร็จแล้วก็ได้ยินเสียงนั้น
และเมื่อโยอาบได้ยินเสียงแตรก็พูดว่า "เสียงอีกก็กรีกโครมนี่ที่ในกรุงหมายความว่ากระไร"
42 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ดูเถิด โยนธาบุตรชายอาบียาธาร์ปุโรหิตก็มาถึง
และอาโดเนียห์ก็กล่าวว่า "เข้ามาเถิด เพราะเจ้าเป็นคนที่กล้าหาญมากจึงนำข้าพเจ้า"
43 โยนธาบุตรชายเรียนอาโดเนียห์ว่า "หาไม่!
เพราะกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราทั้งปวงได้ทรงกระทำให้ซาโลมอนเป็นกษัตริย์
44 และกษัตริย์ได้รับสั่งให้ศาโดบปุโรหิต นาคันผู้พยากรณ์ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคา
กับคนเฝ้ารักษาและคนเปาเล่ตามซาโลมอนไป
และเขาทั้งหลายก็ได้จัดให้ซาโลมอนประทับบนล่อพระที่นั่งของกษัตริย์
45 และศาโดบปุโรหิต กับนาคันผู้พยากรณ์ได้เจิมตั้งท่านไว้ให้เป็นกษัตริย์ ณ ก็โธ
และเขาทั้งหลายก็ขึ้นมาจากที่นั่นด้วยความเปรมปรีดี เพราะฉะนั้นในกรุงจึงอีกก็กรีกโครม
นี้เป็นเสียงที่ท่านทั้งหลายได้ยิน
46 ซาโลมอนได้ทรงประทับบนพระราชบัลลังก์ด้วย
47
ยิ่งกว่านั้นอีกบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ก็เข้าไปถวายพระพรแด่กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราว่า
`ขอพระเจ้าทรงกระทำให้พระนามของซาโลมอนนั้นลือไปยิ่งกว่าพระนามของพระองค์
และขอทรงกระทำให้บัลลังก์ของซาโลมอนใหญ่ยิ่งกว่าบัลลังก์ของพระองค์'
แล้วกษัตริย์ก็ทรงในมพระกายลงบนแท่นที่บรรทม
48 และกษัตริย์ก็ตรัสด้วยว่า `สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
ผู้ได้ทรงประทานให้ผิมนั่งบนบัลลังก์ของเราในวันนี้ ด้วยตาของเราเองได้เห็นแล้ว"
49 แล้วบรรดาแขกทั้งปวงของอาโดเนียห์ก็กลัว และลุกขึ้น ต่างคนต่างไปตามทางของตน
50 ฝ่ายอาโดเนียห์ก็กลัวซาโลมอน จึงลุกขึ้นไปขึ้นเชิงนอนของแท่นบูชา
51 มีคนไปกราบทูลซาโลมอนว่า "ดูเถิด อาโดเนียห์กลัวกษัตริย์ซาโลมอน เพราะดูเถิด
เธอจับเชิงนอนที่แท่นบูชาอยู่กล่าวว่า `ซอกษัตริย์ซาโลมอนได้ปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในวันนี้ว่า
พระองค์จะไม่ประหารผู้รับใช้ของพระองค์เสียด้วยดาบ'"
52 และซาโลมอนตรัสว่า "ถ้าแก่เขาแล้วตั้งตัวได้ว่าเป็นคนที่สมควร
ผมสักแต่เพียงขอเขาจะไม่ตกลงยังพื้นดิน แต่ถ้าด้วยความชั่วอยู่ในตัวเขา
เขาจะต้องถึงแก่ความตาย"

53 กษัตริย์ซาโลมอนตรัสสั่งให้คนไปนำท่านลงมาจากแท่นบูชา
และท่านก็มากราบลงต่อกษัตริย์ซาโลมอน และซาโลมอนตรัสแก่ท่านว่า
"จงกลับไปวังของท่านเถิด"

Chapter 2

1 เมื่อเวลาที่ดาวิดจะสิ้นพระชนม์ใกล้เข้ามา พระองค์ทรงกำชับซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ว่า
2 "เราก็จังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว จงเข้มแข็งและสำแดงตัวของเจ้าให้เป็นลูกผู้ซื่อ
3 และจงรักษาพระบัญชาที่ข้าพเจ้าทรงพระยาห์แก่เจ้า
คือดำเนินในบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์
พระบัญญัติของพระองค์ คำตัดสินของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์
ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อเจ้าจะได้จารึกไว้ในบรรดาการซึ่งเจ้าได้กระทำ
และในที่สุดเจ้าไป
4 เพื่อพระเยโฮวาห์จะได้รักษาพระวาจาของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับเราว่า
`ถ้าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าระมัดระวังในวิถีทางทั้งหลายของเขา
ที่จะดำเนินต่อหน้าเราด้วยความจริงอย่างสุดใจสุดใจของเขา
ราชวงศ์จะไม่ขาดสายที่จะนั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล'
5 ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่า โยอาบบุตรนางเศรยาห์ได้กระทำอะไรแก่เรา
คือเขาได้กระทำประการใดแก่ผู้บัญชาการทั้งสองแห่งกองทัพของอิสราเอล
คือกระทำกับนอร์บุตรนอร์ และแก่อามาสาบุตรเยเรอร์ที่โยอาบได้ฆ่าเสีย
ทำให้โลหิตตกในยามสงครามไหลในยามสันติ
และวางโลหิตตกในยามสงครามลงบนรั้วประตูที่เอาของเขา และลงบนรองเท้าของเขา
6 เพราะฉะนั้นเจ้าจงกระทำให้เหมาะสมตามปัญญาของเจ้า
อย่าปล่อยยี่หื้อพระหอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายอย่างสันติ
7 แต่จงปฏิบัติด้วยความเมตตาต่อบุตรชายทั้งหลายของบาริสิลลัคนักเลาอด
จงยอมให้เขาอยู่ในหมู่คนที่รับประทานอยู่ที่โต๊ะของเจ้า
เพราะว่าเมื่อเรานี้จากอิสราเอลพี่ชายของเจ้านั้น
เขาทั้งหลายได้มาพบกับเราด้วยความเมตตาตั้งนั้นแหละ
8 และดูเถิด มีสิเมอีบุตรเก-ราคนเบนยามินจากบ้านบาริสิมอยู่กับเจ้าด้วย
เขาเป็นผู้น่าไว้วางใจมาตลอดในวันที่เราเดินไปยังมาหะนาอิม
แต่เขามาต้อนรับเราที่แม่น้ำจอร์แดน และเราจึงได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า
`เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้าด้วยดาบ'
9 เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าอย่าถือว่าเขาไม่มีความผิด เพราะเจ้าเป็นคนมีปัญญา
เจ้าจะทราบว่าการกระทำประการใดแก่เขา
และเจ้าจงนำสิหะหอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายพร้อมกับโลหิต"
10 แล้วดาวิดก็บรรทมหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด
11 และเวลาที่ดาวิดทรงครอบครองอยู่เหนืออิสราเอลนั้นเป็นสิบปี
พระองค์ทรงครอบครองในเฮโบรนเจ็ดปี
และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบสามปี
12 ดังนั้นแหละซาโลมอนจึงประทับบนพระที่นั่งของดาวิดราชบิดาของพระองค์
และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ดำรงมั่นคงอยู่
13 แล้วอาโดเนียห์โอรสของพระนางสิกกิก็ได้เข้าเฝ้าพระนางบัทเชบาพระสนมของซาโลมอน
พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า "เจ้ามาอย่างสัตติหรือ" ท่านทูลว่า "อย่างสันติขอรับกระหม่อม"
14 แล้วท่านทูลว่า "เกล้ากระหม่อมมีเรื่องที่จะทูลพระองค์" พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า
"จงพูดไปเถิด"
15 ท่านจึงทูลว่า "พระองค์ทรงทราบแล้วว่าราชอาณาจักรนั้นเป็นของกระหม่อม
และว่าบรรดาชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็หมายใจว่า กระหม่อมจะได้ครอบครอง อย่างไรก็ดี
ราชอาณาจักรก็กลับกลายมาเป็นของพระอนุชาของกระหม่อม
ด้วยราชอาณาจักรเป็นของเศอจากพระเยโฮวาห์
16 บัดนี้กระหม่อมทูลขอแต่ประการเดียว ขอพระองค์อย่าได้ปฏิเสธเลย"
พระนางมีพระเสาวนีย์ตอบว่า "จงพูดไปเถิด"
17 และท่านทูลว่า "ขอพระองค์ทูลกษัตริย์ซาโลมอน (ท่านจงไม่ปฏิเสธพระองค์)
คือทูลขออาชีพจากชาวชูเนมให้เป็นชายาของกระหม่อม"
18 พระนางบัทเชบามีพระเสาวนีย์ว่า "ดีแล้ว ราชอาณาจักรของข้าพเจ้า"
19 พระนางบัทเชบาก็เข้าเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอน เพื่อทูลพระองค์ให้อาโดเนียห์
และกษัตริย์ทรงลุกขึ้นต้อนรับพระนาง และทรงคำนับพระนาง
แล้วก็เสด็จประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ รับสั่งให้นำพระเกี้ยวมาถวายพระสนม
พระนางก็เสด็จประทับที่เบื้องขวาของพระองค์
20 แล้วพระนางทูลว่า "แม่จะขอจากเธอสักประการหนึ่ง ขออย่าปฏิเสธผมเลย"
และกษัตริย์ทูลพระนางว่า "ขอเถิด ผมจะไม่ปฏิเสธสิ่งผม"
21 พระนางทูลว่า "ขอยกอาชีพจากชาวชูเนมให้กับอาโดเนียห์เพศชายของเธอให้เป็นชายาเถิด"
22 กษัตริย์ซาโลมอนตรัสตอบพระสนมทั้งสองพระองค์ว่า
"โฉนเสด็จแม่จึงขออาชีพจากชาวชูเนมให้แก่ออาโดเนียห์เล่า น่าจะขอราชอาณาจักรให้เขาเสียด้วย
เพราะเขาเป็นพระเชษฐาของผม และฝ่ายผมมีอาบียาธาร์ปุโรหิตและโยอาบบุตรนางเศรยาห์"
23 แล้วกษัตริย์ซาโลมอนทรงปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า
"ถ้าถ้อยคำนี้ไม่เป็นเหตุให้อาโดเนียห์เสียชีวิตของเขาแล้ว
ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษผมและยังหนักกว่า
24 เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั่นแหละ พระองค์ผู้ทรงสถาปนาผมไว้
และตั้งผมไว้บนบัลลังก์ของดาวิดราชบิดาของผม และทรงตั้งไว้เป็นราชวงศ์
ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ อาโดเนียห์จะต้องตายในวันนี้ฉันนั้น"
25 ดังนั้นกษัตริย์ซาโลมอนจึงรับสั่งให้เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคา
เขาก็ไปประหารชีวิตอาโดเนียห์เสีย และท่านก็ตาย
26 ส่วนอาบียาธาร์ปุโรหิตนั้น กษัตริย์รับสั่งว่า "จงไปอยู่ที่อานาโธท ไปสู่ไร่นาของเจ้า

เพราะเจ้าสมควรถวายตาย แต่ในเวลานี้เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้า
เพราะว่าเจ้าหามทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าไปข้างหน้าดาวิดราชบิดาของเรา
และเพราะเจ้าได้เข้าส่วนในบรรดาความทุกข์ใจของราชบิดาเรา"

27 ซาโลมอนจึงทรงขับไล่อาบิยาฮาร์เสียจากหน้าทัพบูโรทิศของพระเยโฮวาห์ กระทำให้สำเร็จตาม
พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับวงศ์วานของเอลีที่เมืองสิโลห์
28 เมื่อข่าวนี้ทราบไปถึงโยอาบ เพราะเขารู้ว่าโยอาบมิได้สนับสนุนน้องซาโลม
ท่านได้สนับสนุนอาดोनียาห์

โยอาบก็หนีไปที่พักพลของพระเยโฮวาห์และจับเสิงอนแท่นบูชาไว้

29 เมื่อมีคนไปกราบทูลกษัตริย์ซาโลมอนว่า "โยอาบได้หนีไปที่พักพลของพระเยโฮวาห์
และดูเถิด เขาอยู่ข้างแท่นบูชานั้น" ซาโลมอนรับสั่งเบนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาตรัสว่า
"จงไปประหารชีวิตเขาเสีย"

30 เบนยาห์ก็มายังที่พักพลของพระเยโฮวาห์พูดกับท่านว่า "กษัตริย์มีรับสั่งว่า จงออกมาเกิด"
ท่านตอบว่า "ไม่ออกไป ข้าจะตายที่นี่" แล้วเบนยาห์ก็นำความไปกราบทูลกษัตริย์อีกว่า
"โยอาบพูดอย่างนี้ และเขาตอบข้าพระองค์อย่างนี้"

31 กษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า "จงกระทำตามที่เขากล่าว จงประหารเขาเสียและฝังเขาไว้
ทั้งนี้จะได้เอาโลหิตไถความผิดซึ่งโยอาบได้กระทำให้โลหิตนั้นไปเสียจากเรา
และจากวงศ์วานบิดาของเรา

32 พระเยโฮวาห์ทรงทำให้โลหิตของเขากลับมาตกบนศีรษะของเขาเอง
เพราะว่าเขาได้โจมตีและฆ่าชายสองคนทีชอบธรรมและดีกว่าตัวเขาด้วยดาบ
โดยที่ดาวิดราชบิดาของเราทรงทราบไม่ คืออับเนอร์บุตรเนอร์ผู้บัญชาการกองทัพอิสราเอล
และอามาสาบุตรเยเธอร์ผู้บัญชาการกองทัพอิชบับเอล

33 ดังนั้นต้องให้โลหิตของเขาทั้งสองตกบนศีรษะของโยอาบและบนศีรษะเชื้อสายของเขาเป็นนิตย์
แต่ส่วนดาวิดและเชื้อสายของพระองค์ และราชวงศ์ของพระองค์
และราชบัลลังก์ของพระองค์จะมีสันติภาพเพราะพระเยโฮวาห์อยู่เป็นนิตย์"

34 แล้วเบนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาก็ขึ้นไปประหารชีวิตเขาเสีย
และฝังเขาไว้ในบ้านของเขาเองซึ่งอยู่ในถิ่นทรนัณดาร

35 กษัตริย์ได้ทรงแต่งตั้งเบนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาเหนือกองทัพบแทนโยอาบ
และกษัตริย์ก็ทรงแต่งตั้งศาโดคผู้เป็นปุโรหิตไว้ในตำแหน่งของอาบิยาฮาร์

36 แล้วกษัตริย์ทรงให้คนไปเรียกซิมเอีให้เข้ามาเฝ้า และตรัสกับเขาว่า
"ท่านจงสร้างบ้านอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและอาศัยอยู่ที่นั่น อย่าออกจากที่นั่นไปทีไหนเลย

37 เพราะในวันที่ท่านออกไป และข้ามลำธารซิดโรนนั้น ท่านจะรู้เป็นแน่เถิดว่า ท่านจะต้องตาย
แล้วโลหิตของเจ้าจะต้องตกบนศีรษะของเจ้าเอง"

38 และซิมเอีทูลกษัตริย์ว่า "ที่พระองค์ตรัสนั้นก็ดีแล้ว
ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสนั้น"

ซิมเอีจึงได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน
39 ต่อมาเมื่อล่วงไปสามปีแล้วหาทาสสองคนของซิมเอีได้หลบหนีไปยังอาคิซไอรสของมาอาจากษัต

ริย์เมืองกัท และเมื่อเขามารบอกซิมเอีว่า "ดูเถิด ทาสของท่านอยู่ในเมืองกัท"
40 ซิมเอีก็ลุกขึ้นผูกอาสน์ลาไปเฝ้าอาคิซที่เมืองกัทเพื่อเสาะหาทาสของตน

ซิมเอีได้ไปนำทาสของตนมาจากเมืองกัท
41 และเมื่อมีผู้กราบทูลซาโลมอนว่าซิมเอีได้ไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกัท และกลับมาแล้ว

42 กษัตริย์ก็ทรงให้เฝ้าเรียกซิมเอีมาเฝ้าและตรัสกับเขาว่า
"เราได้ให้ท่านไปปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์มิใช่หรือ และได้ตกเตือนท่านแล้วว่า

'ท่านจะรู้เป็นแน่ว่า ในวันที่ท่านออกไป ไม่ว่าไปทีใด ท่านจะต้องตาย' และท่านก็ได้อตอบเราว่า
'คำตรัสที่ข้าพระองค์ได้ยินนั้นก็ดีแล้ว'

43 ทำไมท่านจึงไม่รักษาคำปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์
และรักษาคำบัญชาซึ่งเราได้กำชับท่านนั้น"

44 กษัตริย์ตรัสกับซิมเอีว่า "ท่านเองรู้เรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในใจของท่าน
ซึ่งท่านได้กระทำต่อดาวิดราชบิดาของเรา

เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมาสนองเหนือศีรษะของท่านเอง
45 แต่กษัตริย์ซาโลมอนจะได้รับพระพร

และพระที่นั่งของดาวิดจะตั้งมั่นคงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่เป็นนิตย์"
46 แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาเบนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาและเขาก็ออกไปประหารชีวิตซิมเอีเสีย

ดังนั้นราชอาณาจักจึงตั้งมั่นคงอยู่ในพระหัตถ์ของซาโลมอน

Chapter 3

1 ซาโลมอนได้ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์
โดยได้ทรงรับราชธิดาของฟาโรห์ และทรงนำพระนางมาไว้ในนครของดาวิด
จนพระองค์ทรงสร้างพระราชวังของพระองค์ และทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
และกำแพงรอบกรุงเยรูซาเล็มสำเร็จ

2 อย่างไรก็ตาม ประชาชนได้ถวายสัตวบูชา ณ ปุชนียสถานสูง
เพราะในเวลานั้นยังมิได้สร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์

3 ซาโลมอนทรงรักพระเยโฮวาห์ ทรงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของดาวิดราชบิดาของพระองค์
เว้นแต่พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอม ณ ปุชนียสถานสูง

4 และกษัตริย์เสด็จไปที่เมืองกิเบโอนเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาที่นั่น
เพราะที่นั่นเป็นมหาปุชนียสถานสูง ซาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาพันตัวบนแท่นบูชานั้น

5 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนที่เมืองกิเบโอนเป็นพระสุบินในกลางคืน
และพระเจ้านั้นตรัสว่า "เจ้าอย่ากลัวที่เราให้อะไรแก่เจ้าก็จงขอเถิด"

6 และซาโลมอนตรัสว่า
"พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตายิ่งใหญ่แก่ดาวิดพระราชบิดาผู้รับใช้ของพระองค์
เพราะว่าเสด็จพอดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและความชอบธรรม
ด้วยจิตใจที่เที่ยงตรงต่อพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาความเมตตายิ่งใหญ่ไว้เพื่อเสด็จพอ

และได้ทรงประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่เสด็จพอให้หนึ่งบรรดาบัลลังก์ของท่านในวันนี้
7 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เป็นแต่เด็ก
บัดนี้พระองค์ทรงกระทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนดาวิดเสด็จพอของข้าพระองค์
ข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะเข้าออกออกในอย่างไรถูก

8 และผู้รับใช้ของพระองค์ก็อยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้
เป็นชนชาติใหญ่ ซึ่งจะนับหรือคำนวณประชาชนก็ไม่ได้

9 เพราะฉะนั้นขอพระองค์ทรงประทานความดีความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์เพื่อจะวินิจฉัย
ประชาชนของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะประจักษ์ในความผิดแ่กระหว่างดีและชั่ว

เพราะว่าผู้ใดเล่าจะสามารถวินิจฉัยประชาชนใหญ่ของพระองค์นี้ได้"
10 ที่ซาโลมอนทูลขอเช่นนั้นก็เป็นเพื่อพระที่ยิ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า

11 พระเจ้าจึงตรัสกับซาโลมอนว่า "เพราะเจ้าได้ขอสิ่งนี้และมิได้ขอชีวิตนิรันด
หรือความมั่งคั่งหรือชีวิตของบรรดาศัตรูของเจ้าเพื่อตัวเจ้าเอง
แต่เจ้าขอความเข้าใจเพื่อตัวเจ้าเองเพื่อให้ประจักษ์ในการวินิจฉัย

12 ดูเถิด เราจะกระทำตามคำของเจ้า ดูเถิด เราให้จิตใจอันประกอบด้วยปัญญาและความเข้าใจ
เพื่อว่าจะไม่มีใครที่เป็นอยู่ก่อนเจ้าเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาภายหลังเจ้าเหมือนเจ้า

13 เราจะให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วย ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติยศ
เพื่อว่าตลอดวันเวลาทั้งสิ้นของเจ้า จะไม่มีกษัตริย์องค์อื่นเปรียบเทียบกับเจ้าได้

14 และถ้าเจ้าจะดำเนินตามทางของเรา รักษากฎเกณฑ์ของเรา
และบัญญัติของเราดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินนั้น เราจะให้วันเวลาของเจ้ายืนยาว"

15 และซาโลมอนก็ตื่นบรรทม และดูเถิด เป็นพระสุบิน แล้วพระองค์ก็เสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็ม
และประทับยืนอยู่หน้าพิ้นแท่นสัญญาของพระเยโฮวาห์

และถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา
และพระราชทานเลี้ยงแก่บรรดาข้าราชการของพระองค์

16 แล้วหญิงแพศยาสองคนมาเฝ้ากษัตริย์ และยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์
17 หญิงคนหนึ่งทูลว่า "ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์

ข้าพระองค์และผู้หญิงคนนี้อาศัยอยู่ในเรือนเดียวกัน
และข้าพระองค์ก็คลอดบุตรคนหนึ่งขณะที่นางนั้นอยู่ในเรือน

18 ต่อมาเมื่อข้าพระองค์คลอดบุตรได้สามวันแล้ว นางคนนั้นก็คลอดบุตรด้วย
และข้าพระองค์ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ไม่มีผู้ใดอยู่กับข้าพระองค์ทั้งสองในเรือนนั้น

19 แล้วบุตรของหญิงคนนี้ก็ตายเสียในกลางคืน ด้วยเขานอนทับ
20 พอเที่ยงคืนนางก็ลุกขึ้น และเอาบุตรชายของข้าพระองค์ไปไปเสียจากข้างข้าพระองค์

ขณะที่สาวใช้ของพระองค์หลับอยู่ และวางเขาไว้ในอกของเธอ
และเธอเอาบุตรของเธอที่ตายแล้วนั้นไว้ในอกของข้าพระองค์

21 เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้นในตอนเช้าเพื่อให้บุตรของข้าพระองค์กินนม ดูเถิด เขาตายเสียแล้ว
แต่เมื่อข้าพระองค์ที่นึกดูในตอนเช้า ดูเถิด เด็กนั้นไม่ไ้บุตรชายที่ข้าพระองค์คลอดมา"

22 แต่หญิงอีกคนหนึ่งทูลว่า "ไม่ใช่ เด็กที่เป็น บุตรชายของฉันท
เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า" หญิงคนหนึ่งทูลว่า "ไม่ใช่ เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า

และเด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉันท" เขาทั้งสองพูดกันดังนี้ต่อพระพักตร์กษัตริย์
23 แล้วกษัตริย์ตรัสว่า "คนหนึ่งทูลว่า 'คนนี้เป็นบุตรชายของฉันท คือเด็กที่เป็นอยู่

และบุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว' และอีกคนหนึ่งทูลว่า 'ไม่ใช่ แต่บุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว
และบุตรชายของฉันทเป็นคนที่มีชีวิต"

24 และกษัตริย์ตรัสว่า "เอาดาบมาให้เราเล่มหนึ่ง"
เขาจึงเอาพระแสงดาบมาไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์

25 และกษัตริย์ตรัสว่า "จงแบ่งเด็กที่มีชีวิตนั้นออกเป็นสองท่อน และให้คนหนึ่งครึ่งหนึ่ง
และอีกคนหนึ่งครึ่งหนึ่ง"

26 แล้วหญิงคนที่บุตรของตนยังมีชีวิตอยู่นั้นทูลกษัตริย์
เพราะว่าจิตใจของเธอกลับในบุตรชายของเธอ เธอว่า "ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์

ขอทรงมอบเด็กที่มีชีวิตนั้นให้เขาไป และถึงอย่างไรก็อย่าทรงฆ่าเสีย" แต่หญิงอีกคนหนึ่งว่า
"อย่าให้ฉันทเป็นเจ้าของหรือของฉันท ขอทรงแบ่งเถิดพละ"

27 แล้วกษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า "จงให้เด็กที่มีชีวิตนั้นแก่คนนั้น อย่าฆ่าเสียเลย
นางเป็นมารดาของเด็กนั้น"

28 อิสราเอลทั้งปวงได้ยินเรื่องการพิพากษา ซึ่งกษัตริย์ประทานการพิพากษานั้น
และเขาทั้งหลายก็เกรงกลัวกษัตริย์ เพราะเขาทั้งหลายประจักษ์ว่า

พระสติปัญญาของพระเจ้าอยู่ในพระองค์ทั้งที่ทรงวินิจฉัย

Chapter 4

1 กษัตริย์ซาโลมอนเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น
2 และคนต่อไปเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ของพระองค์คือ อาซาริยาห์บุตรชายศาโดคเป็นปุโรหิต
3 เอลีโฮเฟนและอาบิยาห์บุตรชายซิดา เป็นราชนเลา

เยโฮซาห์บุตรชายอาหิอุดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ
4 เบนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นผู้บัญชาการกองทัพบ ศาโดคและอาบิยาฮาร์เป็นปุโรหิต

5 อาซาริยาห์บุตรชายนาธันเป็นหัวหน้าข้าหลวง ศบุดบุตรชายนาธันเป็นข้าราชการผู้ใหญ่
และเป็นพระสหายของกษัตริย์

6 อาหิซาร์เป็นเจ้ากรมวัง และอาโดนีรัมบุตรชายอับดาเป็นผู้ควบคุมคนที่ทำงานโยธา
7 ซาโลมอนทรงมีข้าหลวงสิบสองคนอยู่เหนืออิสราเอลทั้งปวง

เป็นผู้จัดหาเสบียงอาหารสำหรับกษัตริย์และสำหรับกษัตริย์สำนัก
ข้าหลวงคนหนึ่งจัดหาเสบียงอาหารสำหรับเดือนหนึ่งในห้องปี

8 ต่อไปนี้เป็นชื่อของข้าคือ เบนเฮอร์ ประจําคนเทือกเขาเอฟราอิม
9 เบนเดเคอร์ ประจําในมาดาสและในซาออลิม เบตเซเมช และเอโลนเบธอานัน

10 เบนเฮสเด ประจําในอารูบิท โสโทห์และแผ่นดินเฮเฟอร์ทั้งสิ้นขึ้นอยู่กั้กับเขา
11 เบนอาบินาดับ ประจําในบริเวณโดร์ทั้งหมด เขามีพาหนะศึกของซาโลมอนเป็นชายา

12 บอานาบุตรชายอาทิลุด ประจำในทอานาค
เมกิดโดและเบชานทั้งหมดซึ่งอยู่ข้างธารานเชิงเมืองยิสรเอล และตั้งแต่เบชานถึงอาเบล-
เมโฮลาห์ไปจนถึงผากข้างโน้นของโยกันอัม
13 เบนเกเบอร์ ประจำในราโมทกิเลอาด
เขามีสชนบททั้งหลายของยาอีรุตรชายมนัสเสห์ซึ่งอยู่ในกิเลอาด และเขามีสถิงถิ่นอารโกบ
ซึ่งอยู่ในบาซาน หัวเมืองใหญ่หกสิบหัวเมือง ซึ่งมีกำแพงเมือง และดานทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่แก่เขา
14 อาห์นาบับบุตรชายยิดโด ประจำในมาหะนาอิม
15 อาทิมอาส ประจำในนัฟทาลี เขาก็เหมือนกันได้บาเสมหิตดาของซาโลมอนเป็นชายา
16 บอานาบุตรชายหุซัย ประจำในอาเซอร์และเบรอไลท
17 เยโฮธาฟบุตรชายปารูอาห์ ประจำในอิสสาจารย์
18 ชิมเอิบูตรชายเอเลาห์ ประจำในเบนยามิน
19 เกเบอร์บุตรชายอูรี ประจำในแผ่นดินกิเลอาด
ในแผ่นดินของลิโตนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์และของอ็อกกษัตริย์แห่งเมืองบาซาน
ท่านเป็นข้าหลวงคนเดียวที่ประจำในแผ่นดินนั้น
20 คนยูดาห์และคนอิสราเอลนั้นมีจำนวนมากมายดังเม็ดทรายชายทะเล
เขาทั้งหลายกินและดื่มและมีจิตใจเบิกบาน
21 และซาโลมอนทรงปกครองเหนือราชอาณาจักรทั้งสิ้น
ตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงแผ่นดินฟีลิสเตียและถึงพรมแดนอียิปต์ เขาทั้งหลายถวายส่วยอากร
และปรนนิบัติซาโลมอนตลอดเวลานั่นแหละพระชนม์ชีพของพระองค์
22 เสบียงอาหารสำหรับซาโลมอนในวันหนึ่งนั้น คือยอแด่งสามสิบลีโระและแบ่งหกสิบลิโระ
23 วัวอ้วนสิบตัว วัวกาทุ่งหญ้าสิบตัว แกะหนึ่งร้อยตัว นอกจากนี้มีกวางตัวผู้ เนื้อสมัน
อีกแ่งและไก่อาวัน
24 เพราะพระองค์ทรงครอบครองเหนือท้องถื่นทั้งสิ้นฟากแม่น้ำข้างนี้ ตั้งแต่ทิปสาห์ถึงกาซา
และทรงครอบครองเหนือบรรดากษัตริย์ที่อยู่ฟากแม่น้ำข้างนี้
และพระองค์ทรงมีสินค้าพาอยู่ทุกด้านรอบพระองค์
25 ยูดาห์และอิสราเอลก็อยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนก็นั่งอยู่ใต้เงาอุโมงและใต้ต้นมะเดื่อของตน
ตั้งแต่เมืองดานกระทั้งถึงเมืองเบเออร์เซบา ตลอดวันเวลาของซาโลมอน
26 ซาโลมอนยังมีคอกขังม้าเดี่ยวยกสิบหมื่นสำหรับรถรบของพระองค์
และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน
27 และบรรดาข้าหลวงเหล่านั้นก็จัดเสบียงอาหารส่งกษัตริย์ซาโลมอน
และเพื่อทุกคนที่มายังโต๊ะเสวยของกษัตริย์ซาโลมอน ต่างก็ส่งของตามเดือนของตน
เขาทั้งหลายไม่ให้อะไรหนึ่งสิ่งใดขาดไปเลย
28 ทั้งข้าวบาร์ลีและฟางข้าวสำหรับม้าและม้าอาชาไนย
เขานำมายังสถานที่อยู่ข้าหลวงเหล่านั้นตามที่ใดมีรับสั่งแก่ทุกคน
29 และพระเจ้าทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจแก่ซาโลมอนอย่างเหลือประมาณ
ทั้งพระทัยอันกว้างขวางดุจเม็ดทรายที่ชายทะเล
30 และสติปัญญาของซาโลมอนล้ำกว่าสติปัญญาทั้งสิ้นของชาวตะวันออกและกว่าบรรดาสติปัญญา
ของอียิปต์
31 เพราะพระองค์ทรงมีสติปัญญาฉลาดกว่าคนอื่นทุกคน ทรงฉลาดกว่าเอธานเคเนสราห์
และเฮมาน คาลโคลและดาร์ดา บรรดาบุตรชายของมาโฮล
และพระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไปในทุกประเทศชาติที่อยู่ล้อมรอบ
32 พระองค์ตรัสสุภาษิตสามพันข้อด้วย และบทเพลงของพระองค์ก็มีหนึ่งพันห้าบท
33 พระองค์ตรัสถึงต้นไม้ตั้งแต่ต้นสนสิตาร์ซึ่งอยู่ในเลบานอน
จนถึงต้นหุบซึ่งงอกออกมาจากกำแพง พระองค์ตรัสถึงสัตว์ป่าด้วย ทั้งบรรดานก
สัตว์เลื้อยคลานและปลา
34 และคนมาจากชนชาติทั้งหลายเพื่อฟังสติปัญญาของซาโลมอน
และมาจากรรถากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ผู้ใดยินถึงสติปัญญาของพระองค์

Chapter 5

1 ฝ่ายสิรามกษัตริย์เมืองโหระได้ส่งข้าราชการของท่านมาเฝ้าซาโลมอน
เมื่อท่านได้ยินว่าเขาได้เจิมตั้งพระองค์ไว้เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์
เพราะสิรามรักดาวิดอยู่เสมอ
2 และซาโลมอนได้ส่งพระดาร์สไปยังสิรามว่า
3 "ท่านคงทราบอยู่แล้วว่าดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวา
ห้พระเจ้าของพระองค์ไม่ได้ เพราะการสงครามซึ่งอยู่ล้อมรอบพระองค์ทุกด้าน
จนกว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปราบเขาเสียให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์
4 แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงประทานให้ข้าพเจ้าได้หยุดพักรบด้าน
ปฏิกัมหรือเหตุร้ายก็ไม่มี
5 ดูกิด ข้าพเจ้าจึงประสงค์จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า
ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า "บุตรชายของเจ้า
ผู้ซึ่งเราจะตั้งไว้บนบัลลังก์แทนเจ้า จะสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรา"
6 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านส่งให้ตัดไม้สนสิตาร์แห่งเลบานอนเพื่อข้าพเจ้า
และข้าราชการของข้าพเจ้าจะสมทบกับพวกข้าราชการของท่าน
ข้าพเจ้าจะมอบเงินค่าจ้างข้าราชการของท่านแก่ท่านตามที่ท่านตั้งไว้ เพราะท่านคงทราบแล้วว่า
ท่ามกลางเรานี้ไม่มีผู้ใดรู้จักตัดไม้เหมือนชาวซีโดน"
7 และอยู่มาเมื่อสิรามได้ยินถ้อยคำของซาโลมอน ท่านก็ชื่นชมยินดียิ่งนักและว่า
"สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ในวันนี้ ผู้ทรงประทานบุตรชายที่ฉลาดองค์หนึ่งแก่ดาวิด
ให้อยู่เหนือชนชาติใหญ่"
8 และสิรามก็ให้คนให้มายังซาโลมอนทูลว่า
"ข้าพเจ้าได้พิจารณาสิ่งต่างๆซึ่งท่านส่งไปยังข้าพเจ้าแล้ว
ข้าพเจ้าพร้อมที่จะกระทำสิ่งสารพัดตามที่ท่านปรารถนาในเรื่องไม้สนสิตาร์ และไม้สนสามใบ
9 ข้าราชการของข้าพเจ้าจะนำลงมาจากเลบานอนถึงทะเล

และข้าพเจ้าจะผูกแพลงมามาตามทะเลถึงที่ที่ท่านจะกำหนดให้ และข้าพเจ้าจะให้คนแพห็น
ของท่านมารับเอา และขอท่านส่งเสบียงอาหารแก่สำนักรวังของข้าพเจ้าก็แล้วกัน
เป็นที่พอใจข้าพเจ้าแล้ว"
10 สิรามจึงได้จัดส่งไม้สนสิตาร์และไม้สนสามใบให้แก่ซาโลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์ทุก
ประการ
11 ฝ่ายซาโลมอนทรงประทานข้าวสาลีให้เป็นอาหารแก่สำนักรวังของสิรามสองหมื่นโคระและน้ำมัน
บริสุทธุ์สิบโคระ ซาโลมอนทรงประทานแก่สิรามเป็นปีๆไปอย่างนี้แหละ
12 และพระเยโฮวาห์พระราชทานสติปัญญาแก่ซาโลมอน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้
และมีสินค้าพาระหว่างสิรามและซาโลมอน และทั้งสองก็ทรงกระทำสนธิสัญญากัน
13 กษัตริย์ซาโลมอนทรงเกณฑ์แรงงานจากชนอิสราเอลทั้งปวง
คนที่ถูกเกณฑ์แรงงานได้สามหมื่นคน
14 และพระองค์ทรงใช้เขาไปยังเลบานอน เวรละหนึ่งหมื่นคนต่อเดือน
เขาจะอยู่ที่เลบานอนเดือนหนึ่ง และอยู่บ้านสองเดือน
และอาโดนัมเป็นผู้บังคับบัญชาพวกที่ถูกเกณฑ์แรง
15 ซาโลมอนมีคนชนของหนักเจ็ดหมื่นคน และคนสก็ดหินในถิ่นเทือกเขาแปดหมื่นคน
16 นอกจากข้าราชการผู้ใหญ่ของซาโลมอนซึ่งเป็นผู้ดูแลการงานนี้
ก็มีอีกสามพันสามร้อยคนซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแลประชาชนผู้ดำเนินงาน
17 กษัตริย์ทรงบัญชาและเขาทั้งหลายสก็ดก้อนหินใหญ่มีค่าออกมา
เพื่ออาราการฐานของพระนิเวศด้วยหินที่แต่งแล้ว
18 ดังนั้นพนักงานก่อสร้างของซาโลมอน และพนักงานก่อสร้างของสิราม
และช่างสก็ดหินก็แต่งหินเหล่านั้น และเตรียมตัวไม้และหินเพื่อสร้างพระนิเวศ

Chapter 6

1 อยู่มาในปีที่สี่ร้อยแปดสิบหลังจากที่ชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
ในปีที่สี่แห่งการที่ซาโลมอนครอบครองอิสราเอล ในเดือนสิฟ ซึ่งเป็นเดือนที่สอง
พระองค์ทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
2 พระนิเวศซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระเยโฮวาห์นั้น ยาวหกสิบศอก
กว้างยี่สิบศอกและสูงสามสิบศอก
3 มุขหน้าห้องโถงของพระนิเวศนั้นยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ
และลึกเข้าไปหน้าพระนิเวศสิบศอก
4 และพระองค์ทรงสร้างหน้าต่างสำหรับพระนิเวศมีขอบสอออกข้างนอก
5 พระองค์ทรงสร้างห้องติดผนังพระนิเวศอยู่รอบผนังของพระนิเวศ ทั้งที่ห้องโถงและที่ห้องหลัง
และพระองค์ทรงสร้างห้องระเบียงโดยรอบ
6 ห้องชั้นล่างที่สุดกว้างห้าศอก ชั้นกลางกว้างหกศอก และชั้นที่สามกว้างเจ็ดศอก
เพราะรอบด้านนอกของพระนิเวศพระองค์ทรงสร้างหยักบัวไว้ที่ผนัง
เพื่อว่าไม้รอดจะไม่ได้ทะลวงเข้าไปในผนังพระนิเวศ
7 เมื่อกำลังสร้าง พระนิเวศนั้นก็สร้างด้วยศิลา ซึ่งเตรียมมาจากบ่อศิลา
เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้ยินเสียงค้อนหรือขวานหรือเครื่องมือเหล็กใดๆในพระนิเวศ
ขณะเมื่อทำการก่อสร้าง
8 ทางเข้าห้องชั้นล่างอยู่ทางด้านขวาของตัวพระนิเวศ
และคนขึ้นไปยังห้องชั้นกลางทางบันไดเวียน และขึ้นจากห้องชั้นกลางไปห้องชั้นที่สาม
9 พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศดังนี้และทรงให้สำเร็จ และพระองค์ทรงสร้างเพดานของพระนิเวศ
ไม้มีค่าและกระดานเป็นไม้สนสิตาร์
10 พระองค์ทรงสร้างห้องรอบพระนิเวศสูงห้าศอก
และติดกับตัวพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสิตาร์
11 และพระเจ้าจะของพระเยโฮวาห์มาถึงซาโลมอนว่า
12 "เกียด้วยพระนิเวศนี้ซึ่งเจ้าสร้างอยู่ ถ้าเจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา
และประพฤติตามคำตัดสินของเรา และรักษาบัญญัติของเราทั้งสิ้นและดำเนินตาม
เราก็จะกระทำถ้อยคำของเราแก่เจ้าซึ่งเราพูดกับดาวิดบิดาของเจ้าแล้วให้สำเร็จ
13 และเราจะอยู่ในหมู่ชนอิสราเอล และจะไม่ทอดทิ้งอิสราเอลชนชาติของเราเลย"
14 ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศและทรงให้สำเร็จ
15 พระองค์ทรงกรุณங์ข้างในพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสิตาร์
ตั้งแต่พื้นพระนิเวศจนถึงไม้เพดาน พระองค์ทรงกรุข้างในด้วยไม้
และพระองค์ทรงปูตีพื้นพระนิเวศด้วยไม้สนสามใบ
16 พระองค์ทรงสร้างอีกข้างหนึ่งของพระนิเวศยี่สิบศอกด้วยกระดานไม้สนสิตาร์จากพื้นถึงไม้เพดาน
และพระองค์ทรงสร้างห้องนภายใน ให้เป็นห้องหลัง คือที่บริสุทธุ์ที่สุด
17 ตัวพระนิเวศคือห้องโถงซึ่งอยู่ส่วนหน้านั้นยาวยี่สิบศอก
18 มีไม้สนสิตาร์ที่อยู่ข้างในพระนิเวศและเป็นรูปดอกตูมและดอกไม้บาน เป็นไม้สนสิตาร์ทั้งสิ้น
ในที่นั้นแลไม่เห็นหินเลย
19 พระองค์ทรงจัดเตรียมห้องหลังไว้ข้างในพระนิเวศ
เพื่อจะวางหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ไว้ที่นั่น
20 ส่วนข้างในห้องหลังนั้นยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงยี่สิบศอก
และพระองค์ทรงบุด้วยทองคำบริสุทธุ์ พระองค์ทรงกรุแทนบุษด้วยไม้สนสิตาร์ด้วย
21 และซาโลมอนทรงบุข้างในพระนิเวศด้วยทองคำบริสุทธุ์
และพระองค์ทรงลากไม้ทองคำข้ามข้างหน้าห้องหลัง และบุด้วยทองคำ
22 และพระองค์ทรงบุพระนิเวศทั้งหลังด้วยทองคำ จนพระนิเวศนั้นสำเร็จทั้งสิ้น
แทนบุษที่ข้างนั้นที่เป็นของห้องหลัง พระองค์ก็ทรงบุด้วยทองคำ
23 ในห้องหลังพระองค์ทรงสร้างเครื่องสูงรูปด้วยไม้แกะออกเทศ สูงรูปละสิบศอก
24 ปีกข้างหนึ่งของเขรยยาวห้าศอก ปีกอีกข้างหนึ่งของเขรยยาวห้าศอก
จากปลายปีกข้างหนึ่งไปถึงปลายปีกอีกข้างหนึ่งยาวสิบศอก
25 เขรยอีกรูปหนึ่งก็วัดได้สิบศอกด้วย เขรยทั้งสองมีขนาดเท่ากัน และรูปอย่างเดียวกัน

26 ความสูงของเครูบรูปหนึ่งเป็นสิบศอก และเครูบอีกรูปหนึ่งก็เหมือนกัน
 27 พระองค์ทรงวางเครูบไว้ในส่วนนั้นในที่สุดของพระนิเวศ
 ปีกของเครูบนั้นกางออกเพื่อให้อีกหนึ่งจดผนังข้างหนึ่ง
 และปีกของเครูบอีกรูปหนึ่งจดผนังอีกข้างหนึ่ง ส่วนปีกข้างอื่นก็มาจกกันตรงกลางพระนิเวศ
 28 และพระองค์ทรงบุเครูบด้วยทองคำ
 29 พระองค์ทรงสลักผนังของพระนิเวศนั้นโดยรอบ ด้วยรูปแกะสลักเป็นรูปเครูบ
 และต้นอินทผลัมและดอกไม้บานทั้งข้างในและข้างนอก
 30 พื้นของพระนิเวศนั้น พระองค์ทรงบุด้วยทองคำทั้งข้างในและข้างนอก
 31 สำหรับทางเข้าสู่ห้องหลัง พระองค์ทรงสร้างประตูด้วยไม้มะกอกเทศ
 กรอบประตูชั้นบนและวงกบประตูรวมเข้าเป็นหนึ่งในทำทองชนาดของผนัง
 32 พระองค์ทรงสร้างบานประตูทั้งสองด้วยไม้มะกอกเทศ แกะรูปเครูบ ต้นอินทผลัม
 และดอกไม้บาน ทรงบุด้วยทองคำ พระองค์ทรงแกะทองคำหุ้มเครูบและห้อมต้นอินทผลัม
 33 พระองค์ทรงสร้างวงกบประตูทางเข้าห้องโดยด้วยไม้มะกอกเทศ
 เป็นหนึ่งในสี่ทองชนาดของผนัง
 34 และประตูสองบานด้วยไม้สนสามใบ บานสองบานของบานประตูหนึ่งหมุนได้
 และบานอีกสองบานของบานประตูหนึ่งก็หมุนได้
 35 พระองค์ทรงแกะเครูบ ต้นอินทผลัมและดอกไม้บานบนบานประตูนั้น
 และพระองค์ทรงบุด้วยทองคำสามเหลี่ยมบนบานแกะสลักนั้น
 36 พระองค์ทรงสร้างลานภายในด้วยกำแพงหินสกัดสามชั้น และด้วยไม้สนสีดาร์ชั้นหนึ่ง
 37 ในปีที่สี่ก็ได้วางรากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในเดือนสิฟ
 38 และในปีที่สิบเอ็ดในเดือนบูล ซึ่งเป็นเดือนที่แปด พระนิเวศนั้นก็สำเร็จหมดทุกส่วน
 และสำเร็จตามรายการทั้งสิ้น พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศนั้นเจ็ดปี

Chapter 7

1 ชาโลมอนทรงสร้างพระราชวังของพระองค์สิบสามปี
 และพระองค์ทรงให้พระราชวังของพระองค์สำเร็จทั้งสิ้น
 2 พระองค์ทรงสร้างพระตำหนักบนลานนอก ยาวหนึ่งร้อยศอก
 กว้างห้าสิบศอกและสูงสามสิบศอก อยู่บนเสาไม้สนสีดาร์สี่แถว มีลานไม้สนสีดาร์อยู่บนเสา
 3 ชั้นบนมุ่งด้วยไม้สนสีดาร์บนท้อง ซึ่งอยู่บนเสาสี่ชั้นห้าห้อง แถวละสิบห้าห้อง
 4 มีกรอบหน้าต่างสามแถว หน้าต่างอยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว
 5 ประตูและหน้าต่างทั้งหมดมีกรอบสี่เหลี่ยม และหน้าต่างก็อยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว
 6 และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงเสา ยาวห้าสิบศอกและกว้างสามสิบศอก มีมุขด้านหน้า
 และมีเสาทั้งหลังคาข้างหน้า
 7 และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงพระที่นั่ง เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงให้คำพิพากษา
 คือห้องพระโรงพินิจัย ก็ทำห้องสองสำเร็จด้วยไม้สนสีดาร์ด้วย
 8 พระราชวังของพระองค์ซึ่งพระองค์จะทรงประทับอยู่นั้นมีลานอีกแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ภายในห้องพระ
 โรง ก็กระทำด้วยฝีมือช่างอย่างเดียวกัน
 ชาโลมอนได้ทรงสร้างวังเหมือนห้องพระโรงนี้สำหรับราชธิดาของฟาโรห์
 ซึ่งพระองค์ทรงได้มาเป็นมเหสี
 9 ทั้งสิ้นเหล่านี้สร้างด้วยหินอันมีค่า สกัดออกมาตามขนาด ไร้เลื้อย เลื้อยทั้งด้านหลังและด้านหน้า
 ตั้งแต่ฐานถึงยอดผนัง และมีตั้งแต่ข้างนอกถึงลานใหญ่
 10 ฐานนั้นทำด้วยหินมีค่า หินก้อนมหึมา หินขนาดแปดและสิบศอก
 11 ข้างบนก็เป็นหินมีค่า สกัดออกมาตามขนาด และไม้สนสีดาร์
 12 กว้างลานใหญ่มีหินสกัดสามชั้นโดยรอบ และไม้สนสีดาร์ชั้นหนึ่ง
 ลานชั้นในของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเหมือนกัน ทั้งมุขพระนิเวศด้วย
 13 กษัตริย์ชาโลมอนทรงได้คนให้นำสิรามมาจากเมืองโทะเร
 14 ท่านเป็นบุตรชายของหญิงม่ายตระกูลนัฟทาลี และบิดาของท่านเป็นชายชาวเมืองโทะเร
 เป็นช่างทองสัมฤทธิ์ และท่านประกอบด้วยสติปัญญา
 ความเข้าใจและมีมือที่จะทำงานทุกอย่างด้วยทองสัมฤทธิ์
 ท่านมาเผ่ากษัตริย์ชาโลมอนและทำงานทั้งสี่ของพระองค์
 15 ท่านได้ทำเสาทองสัมฤทธิ์สองเสา แต่ละเสาสูงสิบแปดศอก
 วัดขนาดเส้นรอบแต่ละเสาได้สิบสองศอก
 16 ท่านทำบัวคว่ำให้เสาสองอันด้วยทองสัมฤทธิ์หล่อ เพื่อจะวางไว้บนยอดเสา
 บัวคว่ำหัวเสาอันหนึ่งสูงห้าศอก และความสูงของบัวคว่ำหัวเสาอีกอันหนึ่งก็ห้าศอก
 17 แล้วมีดาข่ายเป็นดาหมากกรุดด้วยมัลย์ใช้สำหรับบัวคว่ำที่อยู่บนหัวเสา
 เจ็ดอันสำหรับบัวคว่ำอันหนึ่ง และเจ็ดอันสำหรับบัวคว่ำอีกอันหนึ่ง
 18 ท่านทำเสาขึ้นพร้อมด้วยลูกทั้งหุ้ม มีสองแถวล้อมทับดาข่ายผืนหนึ่ง
 เพื่อคลุมบัวคว่ำที่อยู่ยอดเสา และท่านก็ทำเช่นเดียวกันสำหรับบัวคว่ำอีกอันหนึ่ง
 19 ฝ่ายบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสาที่อยู่ในมุขนั้นเป็นดอกบัว ขนาดสี่ศอก
 20 บัวคว่ำซึ่งอยู่บนเสาสองต้นนั้นมีลูกทั้งหุ้มด้วย และอยู่เหนือค้ำซึ่งอยู่ถัดดาข่าย
 มีลูกทั้งหุ้มสองร้อยลูกอยู่ล้อมรอบเป็นสองแถว บัวคว่ำอีกอันหนึ่งก็มีเหมือนกัน
 21 ท่านตั้งเสาไว้ที่มุขพระวิหาร ท่านตั้งเสาข้างขวาไว้ และเรียกชื่อว่ายาซิน
 และท่านตั้งเสาข้างซ้ายไว้ เรียกชื่อว่าโบอัส
 22 และบนยอดเสานั้นเป็นลายดอกบัว งานของเสาที่สำเร็จดังนี้แหละ
 23 แล้วท่านได้หล่อขึ้นเสาเป็นต้นกลม วัดจากขอบหนึ่งไปอีกอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก
 และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก
 24 ได้ขอบเป็นลูกดอกกลม ในระยะหนึ่งศอกมีลูกดอกกลมสิบลูก อยู่รอบขึ้นเสา
 ดอกกลมอยู่สองแถวหล่อพร้อมกันเมื่อหล่อขึ้นเสา
 25 ขึ้นเสาคนั้นวางอยู่บนวัวสิบสองตัว หันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว
 หันหน้าไปทิศใต้สามตัว หันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว เขาวางขึ้นเสาอยู่บนวัว
 ส่วนหลังทั้งหมดของวัวอยู่ด้านใน
 26 ขึ้นเสาคนานาหนึ่งสิบ ที่ขอบของหันทำเหมือนขอบด้วยเหมือนอย่างดอกบัว

บรรจุได้สองพันบัท
 27 ท่านทำแท่นทองสัมฤทธิ์สิบอัน แท่นอันหนึ่งยาวสี่ศอก กว้างสี่ศอก สูงสามศอก
 28 ท่านสร้างแท่นอย่างนี้ แท่นนี้มีแปด แปดนี้ฝังอยู่ในกรอบ
 29 บนแปดที่ฝังอยู่ในกรอบนั้นมีรูปสิงโต วัว และเครูบ ข้างบนกรอบมีแท่นที่อยู่เหนือ
 และใต้สิงโตและวัวมีลาดลายเป็นมัลย์สี่ก้อน
 30 แล้วแท่นหนึ่งมีล้อทองสัมฤทธิ์สี่ล้อ และมีเพลทองสัมฤทธิ์ ที่มุมทั้งสี่มีที่หนุน
 ขึ้นที่หนุนอันหนึ่งหล่อมีมัลย์ห้อยข้างทุกข้าง
 31 ห้องเปิดอยู่ในบัวคว่ำ ซึ่งยื่นขึ้นไปหนึ่งศอก ห้องเปิดนั้นกลมอย่างที่เขาทำแท่น ลึกหนึ่งศอกสิบ
 ตรงห้องเปิดมีลายสลัก และแผ่นนั้นก็สี่เหลี่ยมไม่กลม
 32 ล้อทั้งสี่อยู่ใต้แปด เพลล้อนั้นเป็นชิ้นเดียวกับแท่น ล้ออันหนึ่งสูงหนึ่งศอกสิบ
 33 ล้อนั้นเขาทำเหมือนล้อรถรบ ทั้งเพล ขอบล้อ ซึ่งและดุมก็หล่อ
 34 แท่นหนึ่งมีที่หนุนอยู่ที่มุมทั้งสี่ ที่หนุนนี้หล่อเป็นชิ้นเดียวกับแท่น
 35 ที่บนยอดแท่นมีแถบกลมยอดสูงสิบหนึ่ง
 และบนยอดแท่นนั้นมีการอบและแปดติดเป็นอันเดียวกับแท่น
 36 ที่พื้นกรอบและพื้นแปด ท่านสลักเป็นรูปเครูบ สิงโต และต้นอินทผลัม ตามที่ว่างของแต่ละสิ่ง
 มีลายมัลย์รอบ
 37 ท่านได้ทำแท่นสิบแท่นตามอย่างนี้ หล่อเหมือนกันหมดทุกอัน ขนาดเดียวกันและรูปเดียวกัน
 38 ท่านทำชั้นทองสัมฤทธิ์สิบลูก ชั้นลูกหนึ่งจุสี่สิบบัท ขนาดชั้นลูกหนึ่งสี่ศอก
 มีชั้นและลูกทั้งสิบแท่น
 39 ท่านวางแท่นชั้นนั้นไว้ทางด้านขวาของพระนิเวศทำแท่น
 และทางด้านซ้ายของพระนิเวศทำแท่น
 และท่านวางชั้นเสาไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้
 40 สิรามได้ทำชั้น พลั่วและสามด้วย ดังนั้นสิรามก็เสร็จงานทั้งสิ้นซึ่งเขาต้องกระทำถวายกษัตริย์
 ชาโลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 41 เสาสองต้น คือทั้งสองของบัวคว่ำที่อยู่บนยอดเสา และดาข่ายสองผืน
 ซึ่งคลุมค้ำทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา
 42 และลูกทั้งหุ้มสี่ร้อยสำหรับดาข่ายสองผืน ดาข่ายผืนหนึ่งมีลูกทั้งหุ้มสองแถว
 เพื่อคลุมค้ำทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนเสา
 43 แท่นสิบแท่น และชั้นสิบลูกซึ่งอยู่บนแท่น
 44 และชั้นเสาทุกหนึ่ง และวัวสิบสองตัวที่อยู่ใต้ชั้นเสา
 45 หม้อ พลั่ว และสาม ภาชนะทั้งสิ้นเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 ซึ่งสิรามได้ทำถวายกษัตริย์ชาโลมอนเป็นของที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ขัดมัน
 46 กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน
 และในที่ดินโคลนระหว่างเมืองสฤทและศารธาน
 47 ชาโลมอนทรงหาได้ซึ่งเครื่องใช้ทั้งหมดนี้ไม่ เพราะว่ามีมากด้วยกัน
 จึงมิได้หาหน้าหนักของทองสัมฤทธิ์
 48 ชาโลมอนได้ทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 คือแท่นบูชาทองคำ และทรงทำโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ด้วยทองคำ
 49 เสิงประที่ป่าทำด้วยทองคำบริสุทธิ์อยู่ทางด้านขวาทำอัน อยู่ทางด้านซ้ายทำอัน ข้างหน้าห้องหลัง
 ดอกไม้ ตะเกียง และตะไกรตัดใส่ตะเกียงห้าด้วยทองคำ
 50 อ่าง ตะไกรตัดใส่ตะเกียง ขาม ห้อน และกระถางไฟทำด้วยทองคำบริสุทธิ์
 และเศียรสำหรับประตูสองส่วนชั้นในพระนิเวศ คือที่บริสุทธิ์ที่สุด
 และสำหรับประตูห้องโถงของพระวิหาร ก็ทำด้วยทองคำ
 51 บรรดากิจการซึ่งกษัตริย์ชาโลมอนกระทำเกี่ยวกับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็ได้สำเร็จดังนี้
 และชาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ
 และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

Chapter 8

1 แล้วชาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล
 คือประมุขของบรรพบุรุษคนอิสราเอล ต่อพระพักตร์กษัตริย์ชาโลมอนในกรุงเยรูซาเล็ม
 เพื่อจะนำที่บนที่บริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากนครดาวิด คือเมืองศิโยน
 2 และผู้ชายทั้งสิ้นของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ชาโลมอน ณ
 การเลี้ยงในเดือนเอธานิม ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด
 3 พวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของอิสราเอลมา และพวกปุโรหิตก็ยกหีบ
 4 และเขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์ และพลับพลาแห่งชุมนุม
 และเครื่องใช้บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมา ของเหล่านี้บรรดาปุโรหิตและคนเลวีหามขึ้นมา
 5 และกษัตริย์ชาโลมอน และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็ได้ประชุมกันต่อพระองค์
 อยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอจำนวนก็ไม่ได้
 6 แล้วปุโรหิตก็นำที่บนที่บริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์มายังที่ของหีบ ที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศ
 คือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้ปีกเครูบ
 7 เพราะว่าเครูบนั้นกางปีกออกเหนือที่ของหีบ เกรูบจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบ
 และไม้คานของหีบ
 8 พวกเขาดึงคานหามของหีบนั่นออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากที่บริสุทธิ์ที่สุด
 ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังคงอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้
 9 ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากศิลาสองแผ่น ซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ โยธาบ
 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับชนอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
 10 และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ที่สุด เมฆมาเต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 11 ปุโรหิตจึงยืนปรนนิบัติอยู่ไม่ได้เพราะเมฆนั้น
 เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 12 แล้วชาโลมอนตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมืดหีบ
 13 ถ้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์
 เป็นสถานที่การเพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์"

14 แล้วกษัตริย์ก็หันมาและทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง (ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่)

15 พระองค์ตรัสว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์

ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอษฐ์ต่อดาวิดราชาบิดาของข้าพเจ้าว่า

16 'ตั้งแต่วันที่เราได้นำอิสราเอลชนชาติของเราออกจากอียิปต์ เรามิได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้นเพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น แต่เราได้เลือกดาวิดให้อยู่เหนืออิสราเอลชนชาติของเรา'

17 ดาวิดราชาบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยแล้วที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล

18 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชาบิดาของข้าพเจ้าว่า

'ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ทำดีอยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า

19 อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ

แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอาจของเจ้าจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา'

20 บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระดารัสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชาบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล

ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้

และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล

21 ข้าพเจ้าได้กำหนดให้ไว้สำหรับหีบที่นั้นแล้ว ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ที่อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา

เมื่อพระองค์ทรงนำเราทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์"

22 แล้วข้าโลมอนประยิบนยืนหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์อ้อกลุ่มฟ้าสวรรค์

23 และทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือที่แผ่นดินเบื้องล่าง ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์

ซึ่งดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา

24 พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ ผู้รับใช้ของพระองค์

ตามบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์

25 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ราชาบิดาของข้าพระองค์ว่า

'เจ้าจะไม่ขาดสายผู้หนึ่งในสายตาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระงับดิเรวไว้ในวิถีทางของเขา

ที่เขาจะดำเนินไปต่อหน้าเราอย่างที่เราได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น'

26 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวจนะของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ คือดาวิดบิดาของข้าพระองค์

27 แต่พระเจ้าจะทรงประทับที่แผ่นดินโลกหรือ ดูเถิด ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้

พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ใช่อยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด

28 แต่ขอพระองค์สนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนนี้

ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์

ขอทรงสถับเสวยรุ่งและคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ในวันนี้

29 เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงมีอยู่เหนือพระนิเวศนี้ ทั้งกลางวันและกลางคืน

คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า 'นามของเราจะอยู่ที่นั่น' เพื่อว่าพระองค์จะทรงสถับคำอธิษฐาน ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้

30 และขอพระองค์ทรงสถับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์

และของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อเขาอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้

ขอพระองค์ทรงสถับอยู่ในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสถับแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประทานอภัย

31 เมื่อชายคนใดกระทำละเมิดต่อเพื่อนบ้านของเขา และถูกบังคับให้ทำสตัยปัญญา และเขามาให้จำปัญญาต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้

32 ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์

และขอทรงกระทำและทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ กล่าวโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตราบนศีรชะของตัวเขาเอง

และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรมสนองแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา

33 เมื่ออิสราเอลชนชาติของพระองค์ท่ายแพ่ต่อหน้าศัตรู เพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก และยอมรับพระนามของพระองค์

และอธิษฐานและกระทำการวิงวอนต่อพระองค์ในพระนิเวศนี้

34 ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ และประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย

35 เพื่อฟ้าสวรรค์ปิดอยู่ และไม่มีฝน เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์

และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ

36 ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ และขอทรงประทานอภัยบาปของผู้รับใช้ของพระองค์

และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดึกแก่เขา ซึ่งเขาควระดำเนิน และขอทรงประทานอภัยบนแผ่นดินของพระองค์

ซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่ชนชาติของพระองค์เป็นมรดกนั้น

37 ถ้ามีการกันดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวผ่าน รากินข้าว หรือตึกแดนวัยบิณ หรือตึกแดนวัยคูลาน หรือถ้าศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างใด หรือความเจ็บไข้อย่างใด มีสิ่งก็ดี

38 ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างใด หรือคำวิงวอนประการใดซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ยื่นขึ้นทูล ต่างก็สำนึกถึงเรื่องภัยพิบัติแห่งจิตใจของเขาเอง และได้กางมือของเขาสู่พระนิเวศนี้

39 ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัยและทรงกระทำ และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเขา (เพราะพระองค์คือพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์)

40 เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ตลอดวันเวลาที่เขาทั้งหลายอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย

41 ยิ่งกว่านั้นอีกเกี่ยวกับชนต่างด้าว ผู้ซึ่งมิได้อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์

42 (เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินถึงพระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ และถึงพระหัตถ์อันมหัทธิฤทธิ์ของพระองค์ และถึงพระกรที่เหยียดออกของพระองค์)

เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศนี้

43 ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได้ทูลขอต่อพระองค์

เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์

ดังอิสราเอลประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่เนิ่น และเพื่อเขาทั้งหลายจะทราบว่พระนิเวศนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เขาเรียกกันด้วยพระนามของพระองค์

44 ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปทำสงครามต่อสู้ศัตรูของเขาทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดผู้ที่พระองค์ทรงให้เขาออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ตรงต่อเมืองซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างสำหรับพระนามของพระองค์

45 ขอพระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานของเขาและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาจงอยู่

46 ถ้าเขาทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และทรงมอบเขาไว้กับศัตรู

เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินของศัตรูนั้น ไม่ว่าโลกหรือโลก

47 แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลยและได้กลับใจ และได้ทำการวิงวอนต่อพระองค์ในแผ่นดินของผู้จับเขาไปเป็นเชลย ทูลว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้าย และได้กระทำความชั่ว'

48 ถ้าเขาทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินแห่งศัตรูทั้งหลายของเขา ผู้ซึ่งจับเขาไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา

ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย คือเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์

49 ขอพระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาจงอยู่

50 และขอทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้ได้กระทำบาปต่อพระองค์ และทรงประทานอภัยต่อการละเมิดทั้งหลายของเขา ซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์ และให้เขาเป็นที่เมตตาของคนเหล่านั้นที่จับเขาทั้งหลายไปเป็นเชลย

เพื่อเขาทั้งหลายจะได้รับความเมตตาจากเขา

51 เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์ จากท่ามกลางแดนเล็ก

52 ขอพระเนตรของพระองค์จงลืมอยู่ต่อคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และต่อคำวิงวอนของอิสราเอลประชาชนของพระองค์

ขอพระองค์สนับรดาเรื่องที่เขาทั้งหลายร้องต่อพระองค์

53 เพราะพระองค์ทรงแยกเขาจากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลก ให้เป็นมรดกของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ตรัสทางโมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

ในเมื่อพระองค์ทรงนำบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายออกจากอียิปต์"

54 ครั้นซาโลมอนทรงจบคำอธิษฐาน และคำวิงวอนทั้งสิ้นนี้ต่อพระเยโฮวาห์แล้ว ก็ทรงลุกขึ้นจากหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ที่ซึ่งทรงถูกชำระพร้อมกับกางพระหัตถ์สู่ฟ้าสวรรค์

55 และพระองค์ทรงประยิบนยืน และทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยเสียงดังว่า

56 "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงพระราชทานการหยุดพักแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้ทุกประการ พระสัญญาอันดีทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์นั้นไม่มีล้มเหลวสักคำเดียว

57 ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายสถิตกับเราดังที่พระองค์ได้สถิตกับบรรพบุรุษของเรา ขอพระองค์อย่าทรงละเราหรือทอดทิ้งเราเลย

58 เพื่อพระองค์ทรงโน้มน้าจิตใจของเราให้มาหาพระองค์ ที่จะดำเนินในทางทั้งสิ้นของพระองค์ และรักษามรดกพระบัญญัติของพระองค์ กฎเกณฑ์ของพระองค์ และคำตัดสินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญญัติไว้แก่บรรพบุรุษของเรา

59 ขอให้อภัยค่าเหล่านี้ของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้วิงวอนขอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้อยู่ใกล้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราพวกเรารทั้งวันและคืน และขอให้สิทธิอันชอบธรรมของผู้รับใช้ของพระองค์จงอยู่

และให้สิทธิอันชอบธรรมของอิสราเอลประชาชนของพระองค์จงอยู่ ตามต้องการแต่ละวัน

60 เพื่อบรรดาชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่าพระเยโฮวาห์นั้นเป็นพระเจ้า ไม่มีองค์อื่นเลย

61 เพราะฉะนั้นขอให้จิตใจของท่านทั้งหลายบริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา

คือที่จะดำเนินอยู่ในกฎเกณฑ์ของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ดังในเวลานี้"

62 แล้วกษัตริย์และชนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

63 และซาโลมอนได้ถวายเครื่องสันติบูชา ซึ่งพระองค์ทรงถวายแด่พระเยโฮวาห์

คือว่าสอพหมันสองพันตัว และแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว

กษัตริย์และคนอิสราเอลทั้งปวงจึงอุทิศถวายพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์

64 ในวันเดียวนั้นกษัตริย์ทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลาน

ซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าที่นั้นพระองค์ได้ถวายเครื่องเผาบูชา และสัญญาบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา

เพราะว่าแท่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์นั้นเล็กเกินไป
ไม่พอรับเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา
65 ชาโลมอนจึงทรงฉลองเทศกาลในเวลานั้น พร้อมกับอิสราเอลทั้งปวง เป็นชุมนุมมโหฬาร
มีคนมาตั้งแต่นางเข้าเมืองสามวันจนถึงแม่น้ำแห่งอียิปต์ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
เป็นเจ็ดวันและเจ็ดวันคือสิบสี่วัน
66 ในวันที่แปดพระองค์ทรงให้ประชาชนกลับ เขาทั้งหลายก็ถวายพระพรแด่กษัตริย์
และกลับไปสู่ถิ่นที่ของตน ด้วยจิตใจชื่นบานและยินดี
เนื่องด้วยความดีทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

Chapter 9

1 อยู่มาเมื่อชาโลมอนได้สร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวังของกษัตริย์
และบรรดาสิ่งทั้งชาโลมอนมีพระประสงค์จะสร้างนั้นสำเร็จแล้ว
2 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ชาโลมอนเป็นครั้งที่สอง ดังที่พระองค์ทรงปรากฏแก่ท่านที่กิเบโอน
3 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า
"เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าและคำวิงวอนของเจ้าซึ่งเจ้าได้กระทำต่อเรานั้นแล้ว เราได้รับพระนิเวศ
ซึ่งเจ้าได้สร้างนี้ไว้เป็นสถานบริสุทธิ์และได้ประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่นเป็นนิตย์
ตามองเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดไป
4 และถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์
และด้วยความเที่ยงธรรม กระทำทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ และรักษากฎเกณฑ์ของเรา
และคำตัดสินของเรา
5 แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์ของเจ้าเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์
ดังที่เราได้สัญญาแก่ดาวิดบิดาของเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ขาดสายผู้หนึ่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล'
6 แต่ถ้าเจ้าหันไปจากการติดตามเรา ตัวเจ้าเองหรือลูกหลานของเจ้าก็ติ
และมีได้รักหาบุญปฏิบัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า
แต่ไปปรนนิบัติพระอื่นและนมัสการพระนั้น
7 แล้วเราจะตัดอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาทั้งหลาย
และพระนิเวศนี้ซึ่งเราได้กระทำให้เป็นสถานบริสุทธิ์เพื่อนามของเรา
เราจะเหวี่ยงออกเสียจากสายตาของเรา
และอิสราเอลจะเป็นคำสาปแช่งและคำ咒诅ท่ามกลางชนชาติทั้งปวง
8 และพระนิเวศนี้ ซึ่งจะเห็นได้ทันที ทุกคนที่ผ่านไปจะลงนสนเท่ห์
และเขาจะเย้ยหยันและกล่าวว่า 'เหตุใดพระเยโฮวาห์จึงได้กระทำดังนี้แก่แผ่นดินนี้
และแก่พระนิเวศนี้'
9 แล้วเขาจะตอบว่า 'เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
ผู้ได้ทรงนำบรรพบุรุษของเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดถือพระอื่น
และนมัสการและปรนนิบัติพระนั้น
เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำเหตุร้ายทั้งสิ้นนี้มาเหนือเขาทั้งหลาย"
10 อยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ซึ่งชาโลมอนได้ทรงสร้างอาคารสองหลัง คือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
และพระราชวังของกษัตริย์
11 (สิรามกษัตริย์เมืองไทรโสะได้ส่งไม้สนสีดาร์
ไม้สนสนไบบและทองคำให้แก่ชาโลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์แล้ว)
กษัตริย์ชาโลมอนจึงทรงประทานหัวเมืองในแผ่นดินกาลิลีให้แก่สิรามยี่สิบหัวเมือง
12 แต่เมื่อสิรามเสด็จจากเมืองไทรโสะเพื่อชมหัวเมืองซึ่งชาโลมอนประทานแก่ท่าน
หัวเมืองเหล่านั้นไม่เป็นที่พอพระทัยท่าน
13 เพราะฉะนั้นท่านจึงว่า "พรอญดาอัย
เมืองซึ่งท่านประทานแก่ข้าพเจ้านั้นเป็นเมืองอะไรอย่างนี้"
เขาจึงเรียกเมืองเหล่านั้นว่าแผ่นดินลาบูลอนทุกวันนี้
14 สิรามได้ส่งทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์ให้แก่กษัตริย์
15 นี่เป็นแรงงานแทนค่า ซึ่งกษัตริย์ชาโลมอนได้เกณฑ์เพื่อสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
และพระราชวังของพระองค์ และป้อมมิโล และกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม และอาไซร์ และเมกิดโด
และเกเซอร์
16 ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ได้ยกทัพขึ้นมายึดเมืองเกเซอร์และเอาไฟเผาเสีย
และได้ฆ่าคนงานอันซึ่งอยู่ในเมืองนั้น และได้ยกเมืองนั้นให้แก่กิดดาของท่านเป็นสินสมรสคือ
มเหสีของชาโลมอน
17 ชาโลมอนจึงสร้างเกเซอร์ขึ้นใหม่ และสร้างเมืองเบธโอโรนล่าง
18 ทั้งเมืองบาสันและเมืองโกลโมรันในถิ่นทุรกันดารในแผ่นดิน
19 ทั้งบรรดาหัวเมืองคลังหลวงที่ชาโลมอนมีอยู่ และหัวเมืองสำหรับบรรดาของพระองค์
และหัวเมืองสำหรับพลม้าของพระองค์
และสิ่งใดๆซึ่งชาโลมอนมีพระประสงค์จะสร้างในกรุงเยรูซาเล็ม ในเลบานอน
และทั่วแผ่นดินซึ่งอยู่ในอาณาจักของพระองค์
20 ประชาชนทั้งปวงซึ่งเหลืออยู่จากคนอามไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปริสิช คนอีไวต์ และคนเยบสุ
ผู้ซึ่งไม่ใช่คนอิสราเอล
21 ลูกหลานของเขาที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน ซึ่งประชาชนอิสราเอลไม่สามารถจะทำลายให้สิ้นได้
บุคคลเหล่านี้ชาโลมอนทรงเกณฑ์ให้เป็นทาสอยู่จนทุกวันนี้
22 แต่ประชาชนอิสราเอลนั้น ชาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสไม่ เขาทั้งหลายเป็นทหาร
เป็นข้าราชการ เป็นผู้บังคับบัญชาของพระองค์ เป็นนายทหารของพระองค์
เป็นผู้บังคับการรบของพระองค์และเป็นพลม้าของพระองค์
23 เหล่านี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เหนือพระราชกิจของชาโลมอนจำนวนห้าร้อยห้าสิบคน
เป็นผู้ดูแลประชาชนที่ทำงาน
24 แต่กิดดาของฟาโรห์ได้ขึ้นไปจากนครดาวิด
ถึงพระตำหนักของพระนางเองซึ่งชาโลมอนได้สร้างให้พระนาง แล้วพระองค์จึงสร้างป้อมมิโล
25 ป้อมสามครั้ง ชาโลมอนได้ทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาบนแท่นบูชา

ซึ่งพระองค์ทรงสร้างถวายพระเยโฮวาห์
ทรงเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
ดังนั้นพระองค์จึงสร้างพระนิเวศจนสำเร็จ
26 กษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างกองเรือกำปั่นที่เอซีโอนเกเบอร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอีloth
บนฝั่งทะเลแดงในแผ่นดินเอโดม
27 และสิรามได้ส่งข้าราชการและพลเรือผู้ซึ่งคุ้นเคยกับทะเลไปกับกองกำปั่นพร้อมกับข้าราชการ
ของชาโลมอน
28 เขาทั้งหลายไปถึงเมืองโอเฟอร์ และนำทองคำมาจากที่นั่น
จำนวนสี่ร้อยยี่สิบตะลันต์และนำมาถวายกษัตริย์ชาโลมอน

Chapter 10

1 เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยินกิตติศัพท์แห่งชาโลมอนเกี่ยวกับพระนามของพระเยโฮวาห์
พระนางก็เสด็จมาทดลองพระองค์ด้วยปัญหายูงยากต่างๆ
2 พระนางเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม พร้อมด้วยข้าราชการบริพารมากมาย
มีฝูงบุรบริวารทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ
และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงชาโลมอนแล้ว พระนางก็ทูลเรื่องในพระทัยต่อพระองค์ทุกประการ
3 และชาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น
ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนอยู่พ้นกษัตริย์ซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้
4 และเมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงเห็นพระสติปัญญาทั้งสิ้นของชาโลมอน
และพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง
5 ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับบรรดาข้าราชการที่ประจำอยู่ และมหาดเล็กที่คอยรับใช้อยู่ตลอด
จนเครื่องแต่งกาย และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์
และการเสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็สลดลงทีเดียว
6 พระนางทูลกษัตริย์ว่า "ข้าพเจาว่าซึ่งหม่อมฉันได้ยินในประเทศของหม่อมฉัน
ถึงพระราชกิจและพระสติปัญญาของพระองค์เป็นความจริง
7 แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อถือคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉันได้เห็นแฉ และดูกิด
ที่เขายกแก่หม่อมฉันก็มิได้ถึงครึ่งหนึ่ง
พระสติปัญญาและความมั่งคั่งของพระองค์ก็มากยิ่งขึ้นกว่าข้าพเจาที่หม่อมฉันได้ยิน
8 บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข
บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ผู้ปฏิบัติงานประจำต่อพระพักตร์พระองค์
และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข
9 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์
และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์แห่งอิสราเอล
เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักอิสราเอลเป็นนิตย์พระองค์จึงทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์
เพื่อว่าพระองค์จะทรงอำนวยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม"
10 แล้วพระนางก็ถวายทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์แด่กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก
และเพชรพลอยต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศมากมายดังนี้อีก
ดังที่พระราชินีแห่งเชบาถวายแด่กษัตริย์ชาโลมอน
11 ยิ่งกว่านั้นอีก กองกำปั่นของสิรามซึ่งได้นำทองคำจากโอเฟอร์
ได้นำไม้จันทน์แดงและเพชรพลอยต่างๆจำนวนมากหลายมาจากโอเฟอร์
12 และกษัตริย์ทรงใช้ไม้จันทน์แดงทำเสาพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์
และสำหรับพระราชวังของกษัตริย์ และทำพืนเท้าคู่และพืนใหญ่สำหรับนักรบ
จนทุกวันนี้ก็มิเคยมีไม้จันทน์แดงมาหรือเห็นอย่างนี้อีก
13 กษัตริย์ชาโลมอนทรงพระราชทานทุกอย่างแก่พระราชินีแห่งเชบา ตามที่พระนางมีพระประสงค์
นอกจากสิ่งซึ่งพระราชทานมาจากความอุดมสมบูรณ์ของกษัตริย์แล้วสิ่งใดๆที่พระนางทูลขอ
ชาโลมอนก็พระราชทาน ดังนั้น พระนางก็เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระนาง
พร้อมกับข้าราชการของพระนาง
14 น้าหนักของทองคำที่นำมาส่งชาโลมอนในปีหนึ่งนั้นเป็นทองคำกร้อยหกสิบหกตะลันต์
15 นอกเหนือจากทองคำซึ่งมาจากพ่อค้า และจากการค้าของพวกพ่อค้า
และจากกษัตริย์ทั้งปวงของประเทศอเรีย และจากบรรดาเจ้าเมืองแห่งแผ่นดิน
16 กษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างโลในอยู่สองร้อยอันด้วยทองคำทุก
โลอันหนึ่งใช้ทองคำกร้อยเชล
17 และพระองค์ทรงสร้างโลสามร้อยอันด้วยทองคำทุก โลอันหนึ่งใช้ทองคำสามมาเน
และกษัตริย์ทรงเก็บโลไว้ในพระตำหนักพนาเลบานอน
18 กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งางข้างขนาดใหญ๋ด้วย และทรงบุด้วยทองคำอย่างงามที่สุด
19 พระที่นั่งนั้นไม่มีบันไดหกดขึ้น พนักหลังของพระที่นั่งนั้นกลมข้างบน
และสองข้างพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ มีสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างๆที่วางพระหัตถ์
20 มีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่หน้าบนหกชั้นบันไดทั้งสองข้าง
เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้
21 ภาชนะทั้งสิ้นสำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ชาโลมอนทำด้วยทองคำ
และภาชนะทั้งสิ้นของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย
เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของชาโลมอน
22 เพราะว่ากษัตริย์มีกองกำปั่นเมืองทาริชธิ์ เงินทะเลพร้อมกับกองกำปั่นของสิราม
กองกำปั่นเมืองทาริชธิ์นำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูงมาสามปีต่อครั้ง
23 ดังนั้นแหละ กษัตริย์ชาโลมอนจึงได้เปรียบกว่าบรรดากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติ
และสติปัญญา
24 และทั่วทั้งโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าชาโลมอน
เพื่อจะฟังพระสติปัญญาซึ่งพระเจ้าพระราชทานไว้ใจของท่าน
25 ทุกคนก็มาเครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ
เครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล่อ ตามจำนวนกำหนดทุกปี
26 ชาโลมอนทรงสะสมรถรบและพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน
และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ

และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม
27 และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน และทรงกระทำให้มีสนีสารมากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา
28 ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของซาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส่นด้ายสำหรับผ้าปูาน และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์รับเส่นด้ายสำหรับผ้าปูานนั้นมาตามราคา
29 จะนำรถรบคันหนึ่งเข้ามาจากอียิปต์ได้ในราคาหกร้อยเชเชลเงิน ม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทางพวกพ่อค้าซึ่งออกไปยังบรรดากษัตริย์ทั้งปวงของคณิตโตห์ และบรรดากษัตริย์ของซีเรีย

Chapter 11

1 แดกกษัตริย์ซาโลมอนทรงรักหญิงต่างด้าวหลายคน นอกจากธิดาของฟาโรห์ มีหญิงคนโมอับ คนอัมโมน คนเอโดม คนไชดอน และคณิตโตห์
2 เป็นของประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า "เจ้าทั้งหลายอย่าเข้าไปแต่งงานกับเขาทั้งหลาย หรืออย่าเข้ามาแต่งงานกับเจ้า เพราะเขาจะหันจิตใจของเจ้าไปตามพระของเขาเป็นน" ซาโลมอนทรงติดพันกับคนเหล่านี้ด้วยความรัก
3 พระองค์ทรงมีมเหสีเจ็ดร้อยคือเจ้าหญิง และนางห้ามสามร้อย และบรรดามเหสีของพระองค์ก็ทรงหันพระทัยของพระองค์ไปเสีย
4 เพราะอยู่มามือซาโลมอนทรงพระชราแล้ว มเหสีของพระองค์ได้หันพระทัยของพระองค์ให้ไปตามพระอื่น และพระทัยของพระองค์หาได้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดราชาบิดาของพระองค์ไม่
5 เพราะซาโลมอนทรงดำเนินตามพระอัชโทเรท พระแม่เจ้าของคณไชดอน และตามพระมิลโคมสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคณอัมโมน
6 ซาโลมอนจึงทรงกระทำตัวในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมีได้ทรงติดตามพระเยโฮวาห์อย่างเต็มกำลัง ดังดาวิดราชาบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำมาแล้วนั้น
7 แล้วซาโลมอนได้ทรงสร้างปุษนียสถานสูงสำหรับพระเคโมช สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของโมอับ ในภูเขายี่งอยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็ม และสำหรับพระโมแลค สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคณอัมโมน
8 และพระองค์จึงทรงกระทำดังนั้นเพื่่อมเหสีต่างด้าวของพระองค์ทั้งสิ้น ผู้ที่ได้เฝ้าเครื่องหอมและถวายเครื่องสัตวบูชาแก่บรรดาพระของเขา
9 พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อซาโลมอน เพราะพระทัยของท่านได้หันไปเสียจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ได้ทรงปรากฏแก่ท่านสองครั้งแล้ว
10 และได้ทรงบัญชาท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ว่าท่านไม่ควรไปติดตามพระอื่น แต่ท่านมิได้รักษาพระบัญชาของพระเยโฮวาห์
11 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาโลมอนว่า "เนื่องด้วยเจ้าได้กระทำเช่นนี้ และเจ้ามิได้รักษาพันธสัญญากับเรา และกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาเจ้าไว้ เราจะฉีกเอาอาณาจักรเสียจากเจ้าเป็นนและให้แก่อัรราชการของเรา
12 กระนั้นก็ดีเพราะเห็นแก่ดาวิดบิดาของเจ้าเราจะไม่กระทำในเวลานี้ของเจ้า แต่เราจะฉีกออกจากมือบุตรชายของเจ้า
13 อย่างไรก็ดี เราจะไม่ฉีกเสียหมดอาณาจักร แต่เราจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเจ้า เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มซึ่งเราได้เลือกไว้"
14 พระเยโฮวาห์ทรงให้ปฏิบัติให้เกิดขึ้นต่อสุซาโลมอน คือฮาดัดคณเอโดม ท่านเป็นเชื้อสายราชวงศ์แห่งเอโดม
15 เพราะอยู่มามือดาวิดอยู่ในเอโดม และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพบิดีขึ้นไปฝังผู้ที่ถูกฆ่า หลังจากเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดมเสีย
16 (เพราะโยอาบและคณอิสราเอลยังสิ้นยังอยู่ที่นั่นหกเดือน จนกว่าเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดม)
17 ฮาดัดได้หนีไปอียิปต์ พร้อมด้วยคณเอโดมบางคนผู้เป็นข้าราชการของบิดาของท่าน ครั้งนั้นฮาดัดยังเป็นเด็กเล็กอยู่
18 เขาทั้งหลายยกออกจากมิดิยันมายังปาราน และพาคนจากปารานมากับเขาและมาถึงอียิปต์ เฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้ประทานเรือนหลังหนึ่งแก่เขา และกำหนดให้ได้รับปันเสมียงอาหาร และประทานที่ดินให้เขาด้วย
19 และฮาดัดเป็นที่โปรดปรานยิ่งในสายตาของฟาโรห์ ฟาโรห์จึงประทานน้องสาวของมเหสีของท่านเอง คือชนิษฐาของพระราชินีทาเปเนสให้เป็นภรรยาเขา
20 และชนิษฐาของทาเปเนสก็ประสูติเกนุห์ให้ท่านเป็นบุตรชาย ผู้ซึ่งทาเปเนสให้ชื่อนามในวังของฟาโรห์ และเกนุห์ก็อยู่ในวังของฟาโรห์ในหมู่ราชโอรสของฟาโรห์
21 แต่เมื่อฮาดัดอยู่ในอียิปต์ได้ย่นว่าดาวิดได้ล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพบิดีขึ้นชีวิตแล้ว ฮาดัดจึงพูดฟาโรห์ว่า "ขอข้าพระองค์ทูลลาเพื่อข้าพระองค์จะกลับไปยังประเทศของข้าพระองค์เอง"
22 แต่ฟาโรห์ตรัสกับท่านว่า "ท่านอยู่กับเราตลอดไปหรือ ดูเถิด ท่านจึงเสาะหาที่จะกลับไปยังประเทศของท่าน" และท่านก็ทูลพระองค์ว่า "ไม่ขาดสิ่งใดพระเจ้าข้า แต่ขอให้ข้าพระองค์ไปเถิด"
23 พระเจ้าได้ทรงให้ปฏิบัติให้เกิดขึ้นต่อผู้ท่านอีกคนหนึ่ง คือเรโชนบุตรชายของเอลียาซา ผู้ที่หนีไปจากฮาดัดเอชอร์กษัตริย์แห่งโสมบาห์เจ้านายของตน
24 เมื่อดาวิดเช่นฆ่าอาโสมบาห์เชกกีบราวมผู้คนให้อยู่กับเขา กลายเป็นหัวหน้าของกองปล่น และเขาทั้งหลายก็ไปยังเมืองดามัสกัสอาศัยอยู่ที่นั่น และครอบครองเมืองดามัสกัส
25 ท่านเป็นปฏิบัติของอิสราเอลตลอดวันเวลาของซาโลมอน นอกจากเหตุร้ายที่ฮาดัดได้กระทำ และท่านเกลียดชังอิสราเอล และได้ปกครองอยู่เหนือซีเรีย

26 เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท คนเอฟราอิม ชาวเมืองเศเรดาห์ข้าราชการคนหนึ่งของซาโลมอน มารดาชื่อเศราห์เป็นหญิงม่าย ได้ยกมือขึ้นต่อสุกกษัตริย์ด้วย
27 ต่อไปนี้เป็นสาเหตุที่ท่านยกมือขึ้นต่อสุกกษัตริย์ คือซาโลมอนทรงสร้างป้อมมิลโล และอุดห้องกำแพงนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์
28 เยโรโบอัมเป็นทแกล้วทหาร เมื่อซาโลมอนทรงเห็นว่าชายหนุ่มคณนั้นเป็นคนขยัน พระองค์จึงให้ท่านดูแลเหนือแรงงานเกณฑ์ทั้งสิ้นของวงศวานโยเซฟ
29 และอยู่มานครวานนั้นเมื่อเยโรโบอัมออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม อาหิยาห์ผู้พยากรณ์ชาวซีโลห์ได้พบท่านที่กลางทาง อาหิยาห์สวมเสื้อใหม่ตัวหนึ่ง และคนทั้งสองก็อยู่ล้าหลังในทุ่งนา
30 แล้วอาหิยาห์ก็จับเสื้อใหม่ที่เขาอยู่ล้าออกเป็นสิบสองชิ้น
31 และท่านพูดกับเยโรโบอัมว่า "ท่านจงเอาไปสิบชิ้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะฉีกเอาอาณาจักรจากมือของซาโลมอน และจะให้เจ้าสิบตระกูล
32 (แต่เขาจะมีตระกูลหนึ่งเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มเมืองซึ่งเราเลือกจากท่ามกลางตระกูลทั้งปวงของอิสราเอล)
33 เพราะเขาได้ทอดทิ้งเรา และได้นมัสการพระอัชโทเรท พระนางเจ้าของชาวไชดอน เคโมชพระของโมอับ และมิลโคมพระของคณอัมโมน และมีได้ดำเนินในทางของเรา เพื่อจะกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา อย่างกับดาวิดบิดาของเขาได้กระทำนั้น
34 ถึงกระนั้นก็ดี เราจะไม่เอาอาณาจักรทั้งหมดออกจากมือของเขา แต่เราจะกระทำให้เขาเป็นผู้ครอบครองอยู่ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของเขา เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพราะเขาได้รักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา
35 แต่เราจะเอาอาณาจักรออกจากมือบุตรชายของเขา และจะมอบให้เจ้าสิบตระกูล
36 เรายังจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเขา เพื่อดาวิดผู้รับใช้ของเราจะมีพระที่ปวงหนึ่งต่อหน้าเราในกรุงเยรูซาเล็มเสมอ เป็นเมืองซึ่งเราได้เลือกเพื่อประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่น
37 เราจะเอาตัวเจ้า และเจ้าจะปกครองให้กว้างขวางตามขอบใจของเจ้า และเจ้าจะเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
38 และจะเป็นดังนี้ว่าถ้าเจ้าเชื้อฟงทุกสิ่งที่เราบัญชาแก่เจ้า และจะดำเนินในทางทั้งหลายของเรา และกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดยรักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราดังดาวิดผู้รับใช้ของเราได้กระทำ เราจะอยู่กับเจ้า และจะสร้างเจ้าให้เป็นราชวงศ์ที่มั่นคง ดังที่เราได้สร้างเพื่อดาวิดมาแล้ว และเราจะให้อิสราเอลแก่เจ้า
39 ด้วยเหตุนี้เราจะให้ความทุกสิ่งแก่เชื้อสายของดาวิด แต่ไม่เป็นนิตย์"
40 ฉะนั้นซาโลมอนจึงทรงหาต้องจะประหารเยโรโบอัมเสีย แต่เยโรโบอัมได้ลุกขึ้นหนีเข้าไปในอียิปต์ ไปยังซีลกษัตริย์อียิปต์ และอยู่ในอียิปต์จนถึงซาโลมอนสิ้นพระชนม์
41 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของซาโลมอน และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระสติปัญญาของพระองค์มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชกิจของซาโลมอนหรือ
42 และเวลาที่ซาโลมอนทรงครอบครองในเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นนั้น เป็นสี่สิบปี
43 และซาโลมอนก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเรโหโบอัมราชโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทน

Chapter 12

1 เรโหโบอัมได้ไปยังเมืองเซเคมี
เพราะอิสราเอลยังปวงได้มายังเซเคมีเพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์
2 และอยู่มามือเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ย่นเรื่องนั้น เพราะท่านยังอยู่ในอียิปต์ (ที่ซึ่งท่านหนีไปจากพระที่ตรัสกับกษัตริย์ซาโลมอน เยโรโบอัมอาศัยอยู่ในอียิปต์)
3 เขาทั้งหลายก็ไปเฝ้าท่าน เยโรโบอัมกับคณมณอิสราเอลทั้งหมดได้มาทูลเรโหโบอัมว่า
4 "พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แอกของข้าพระองค์หนักนัก เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติอย่างทุกสิ่งหนักของพระราชบิดาของพระองค์ และแอกอันหนักของพระองค์เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลงเสีย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์"
5 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงกลับไปเสียสักสามวัน แล้วจึงมาหาเรากี" ประชาชนจึงกลับไป
6 แล่กษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฝ้า ผู้อยู่งานประจำซาโลมอนราชบิดาของพระองค์ขณะเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ว่า "ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร"
7 เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "ถ้าพระองค์จะทรงเป็นผู้รับใช้ประชาชนนี้ในวันนี้และรับใช้พวกเขา และตรัสตอบคำติแก่พวกเขา เขาทั้งหลายก็จะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์"
8 แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฝ้าถวายนั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์ และอยู่งานประจำพระองค์
9 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเราตอบประชาชนนี้ ผู้ที่ทูลเราว่า "ขอทรงผ่อนแอกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลง"
10 และคนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้เติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า "พระองค์จงตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า "พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แอกของข้าพระองค์ทั้งหลายหนัก แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแอกข้าพระองค์ให้เบาลง" นั้น พระองค์จงตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า "นิ้วมือของเราก็นานกว่าแอกแห่งราชบิดาของเรา
11 ที่พระราชบิดาของเราวางแอกหนักบนท่านทั้งหลายก็ดีแล้ว

เราจะเพิ่มให้แก่แกของท่านทั้งหลายอีก พระราชนิพาทของเราดีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม่เรียว แต่เราจะดีสอนท่านทั้งหลายด้วยแล้และมลงปอง"

12 เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเยโรโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า "จงมาหาเราอีกในวันที่สาม"

13 และกษัตริย์ตรัสตอบประชาชนอย่างดูดั้น ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าได้ถวายนั้นเสีย

14 และตรัสกับเขาทั้งหลายตามคำปรึกษาของพวกคนหนุ่มว่า "พระราชนิพาทของเราดีแกของท่านทั้งหลายไม่หนึ่ง แต่เราจะเพิ่มให้แก่แกของท่านทั้งหลายอีก พระราชนิพาทของเราดีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม่เรียว แต่เราจะดีสอนท่านทั้งหลายด้วยแล้และมลงปอง"

15 กษัตริย์จึงมีได้ฟังเสียงประชาชนเพราะเหตุการณ์นั้นเป็นมาแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อพระองค์ทรงกระทำให้พระวามะของพระองค์ได้สำเร็จ

ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท

16 และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่าการกษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทั้งหลาย ประชาชนก็พลตอบกษัตริย์ว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายมิส่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกในบุตรชายของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับไปเดินที่ของตถาคตเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด"

อิสราเอลจึงจากไปยังถิ่นที่ของเขาทั้งหลาย

17 แต่เยโรโบอัมทรงปกครองเหนือประชาชนอิสราเอล ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์

18 แล้วกษัตริย์เยโรโบอัมทรงใช้อาโธรมงานงานเหนือแรงงานคนเถิดไป และอิสราเอลทั้งปวงก็เอาหินขว้างท่านถึงตาย

แล้วกษัตริย์เยโรโบอัมก็ทรงรับขึ้นรถรบของพระองค์ ทรงหนีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

19 อิสราเอลกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดจนทุกวันนี้

20 และอยู่มาเมื่ออิสราเอลทั้งปวงได้ยินว่าเยโรโบอัมได้กลับมาแล้ว เขาก็ใช้ให้ไปเชิญท่านมายังที่ประชุม แล้วก็ตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ไม่มีผู้ใดติดตามราชวงศ์ของดาวิด เว้นแต่ตระกูลยูดาห์เท่านั้น

21 เมื่อเยโรโบอัมมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้เรียกประชุมว่าที่วานยูดาห์ทั้งหมด และตระกูลเบนยามิน เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับวงศ์วานอิสราเอล

เพื่อจะเอาราชอาณาจักรคืนมาให้แก่เยโรโบอัมโอรสของซาโลมอน

22 แต่พระวามะของพระเจ้ามายังเศโหมาคคนของพระเจ้าว่า

23 "จงไปพลูเยโรโบอัมโอรสของซาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแกวงศ์วานทั้งสี่ชนชาติ และของเบนยามิน และแก่ประชาชนที่เหลืออยู่ว่า

24 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าย่าห์ขึ้นไปสู่รบกับประชาชนอิสราเอลญาติพี่น้องของเจ้าเลย จงกลับไปยังบ้านของตถาคตเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา'"

เหตุฉะนั้นเขาจึงจะเชื่อฟังพระวามะของพระเยโฮวาห์ และกลับไปบ้านเสียตามพระวามะของพระเยโฮวาห์

25 แล้วเยโรโบอัมก็สร้างเมืองเศเคมในถิ่นที่เอือกเขาเอเฟราอิม และอาศัยอยู่ที่นั่น และพระองค์ก็ออกไปจากที่นั่น ไปสร้างเมืองเบธเอล

26 และเยโรโบอัมทำทั้งในใจว่า "คราวนี้ราชนิพาทของเราจะกลับไปยังราชวงศ์ของดาวิด

27 ถ้าชนชาติเหล่านี้ขึ้นไปด้วยเครื่องสัตวบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม แล้วจิตใจของชนชาติเหล่านี้จะหันกลับไปยังเจ้านายของเขาทั้งหลาย คือหันไปยังเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ และเขาทั้งหลายจะฆ่าเราเสีย และกลับไปยังเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์"

28 ดังนั้นกษัตริย์จึงทรงปรึกษา และได้ทรงสร้างลูกวัวสองตัวด้วยทองคำ และพระองค์ตรัสแก่ประชาชนว่า "ที่ท่านทั้งหลายขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มนานพออยู่แล้ว โอ อิสราเอลเอ๋ย จงดูพระของท่าน ดูเถิด พระองค์ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากประเทศอียิปต์"

29 และพระองค์ก็ประดิษฐานไว้ที่เบธเอลรูปหนึ่ง และอีกรูปหนึ่งทรงประดิษฐานไว้ในเมืองดาน

30 และสิ่งนี้กลายเป็นความบาป เพราะว่าประชาชนได้ไปนมัสการรูปหนึ่ง คือที่เมืองดาน

31 แล้วพระองค์ได้ทรงสร้างนิเวศที่ปูชนียสถานสูง ทรงกำหนดตั้งปุโรหิตจากหมู่ประชาชนทั้งปวง ผู้มิได้เป็นเคลวี

32 และเยโรโบอัมทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงในวันทีสิบห้าของเดือนที่แปดเหมือนกับการเลี้ยงที่อยู่ในยูดาห์ และพระองค์ทรงถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชา

พระองค์ทรงกระทำในเบธเอลดังนี้แหละ

คือถวายเครื่องสัตวบูชาแก่รูปลูกวัวที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้

และพระองค์ทรงสถาปนาปุโรหิตในเบธเอลประจำที่ปูชนียสถานสูงซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้

33 พระองค์ทรงขึ้นไปยังแท่นบูชาซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่เบธเอลในวันที่สิบห้าเดือนที่แปดในเดือนซึ่งพระองค์ทรงดำรงเอง และพระองค์ทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงสำหรับคนอิสราเอล และทรงถวายเครื่องบูชาบนแท่นและเผาเครื่องหอม

Chapter 13

1 และดูเถิด

คนของพระเจ้าคนหนึ่งได้ออกมาจากยูดาห์โดยพระวามะของพระเยโฮวาห์ไปยังที่เบธเอล

เยโรโบอัมทรงยืนอยู่ที่แท่นเพื่อจะเผาเครื่องหอม

2 และชายคนนั้นได้ร้องกล่าวโทษแก่ท่านนั้นโดยพระวามะของพระเยโฮวาห์ว่า "โอ แท่นบูชา แท่นบูชา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'ดูเถิด

โอรสของเจ้านั้นจะประสูติมาในราชวงศ์ของดาวิดคือโยสิยาห์ และท่านเจ้าแท่นนี้จะฆ่าปุโรหิตแห่งปูชนียสถานสูงผู้ซึ่งเผาเครื่องหอมบนเจ้า และเขาจะเผากระดูกคนบนเจ้า'"

3 และท่านก็ให้หมายสำคัญในวันเดียวกันนั้น กล่าวว่า "นี่เป็นหมายสำคัญที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า 'ดูเถิด เขาจะพังแท่นบูชาลงมา และมูลเถ้าซึ่งอยู่บนนั้นจะถูกเทออก'"

4 และอยู่มาเมื่อกษัตริย์เยโรโบอัมทรงสดับคำกล่าวของคนที่มาบอกท่าน

ซึ่งร้องกล่าวโทษแก่ท่านนั้นที่เบธเอล พระองค์ก็เหยียดพระหัตถ์ออกจากที่แท่น กล่าวว่า

"จงจับเขาไว้" และพระหัตถ์ของพระองค์ซึ่งเหยียดออกต่อท่านนั้นก็เหวี่ยงไป

พระองค์จะชักกลับเข้าหาตัวอีกไม่ได้

5 แท่นบูชาก็พังลงด้วย และมูลเถ้าก็ร่วงลงมาจากแท่น

ตามหมายสำคัญซึ่งคนของพระเจ้าได้ให้ไว้โดยพระวามะของพระเยโฮวาห์

6 และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า

"จงวิงวอนขอพระกรุณาแห่งพระพิศมัยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ขอจงอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะชักมือกลับเข้าหาตัวได้อีก" และคนของพระเจ้าก็วิงวอนต่อพระเยโฮวาห์

และกษัตริย์ก็ทรงชักพระหัตถ์กลับเข้าหาพระองค์ได้อีกและเป็นเหมือนเดิม

7 และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า "เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และรับประทานอาหารด้วยกัน ข้าพเจ้าจะให้รางวัลแก่ท่าน"

8 และคนของพระเจ้าทูลกษัตริย์ว่า "ถ้าท่านจะให้สักครั้งทรงสมมติของท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ไปกับท่าน และข้าพเจ้าจะไม่รับประทานอาหารนมผงหรือดื่มน้ำในที่นี้

9 เพราะว่าพระวามะของพระเยโฮวาห์มีบัญชาข้าพเจ้าไว้ว่าดังนี้ว่า 'เจ้าย่าห์กินนมผงหรือดื่มน้ำ หรือกลับไปตามทางที่เจ้านั้น'"

10 ดังนั้นท่านจึงไปเสียอีกทางหนึ่ง และไม่กลับไปตามทางที่ท่านมายังเบธเอล

11 มีผู้พยากรณ์แก่คนหนึ่งอาศัยอยู่ในเบธเอล และบุตรชายของเขาได้มาบอกเขาถึงเรื่องราวทั้งสี่

นซึ่งคนของพระเจ้าได้กระทำในวันนั้นที่เบธเอล ถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวแก่กษัตริย์

เขาทั้งหลายก็ได้เล่าให้บิดาของเขาฟังด้วย

12 และบิดาของเขาได้ถามเขาว่า "ท่านไปทางไหน"

เพราะบุตรชายทั้งหลายของเขาได้เห็นทางซึ่งคนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ได้เดินไป

13 เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขาว่า "จงผูกอานลาให้พ่อ" เขาทั้งหลายจึงผูกอานลาให้เขา แล้วเขาก็ขึ้นขี่

14 เขาได้ไปตามคนของพระเจ้า และได้พบท่านนั่งอยู่ใต้ต้นโอ๊กต้นหนึ่ง เขาจึงพูดกับท่านว่า "ท่านเป็นคนของพระเจ้าซึ่งมาจากยูดาห์หรือ" ท่านก็ตอบว่า "ใช่แล้ว"

15 เขาจึงตอบท่านว่า "เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และมารับประทานอาหารบ้าง"

16 ท่านพูดว่า "ข้าพเจ้าจะกลับไปกับท่าน หรือเข้าไปพบกับท่านไม่ได้

ข้าพเจ้าจะไม่รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำกับท่านในที่นี้

17 เพราะพระวามะของพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าย่าห์รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำที่นั่น หรือกลับโดยทางที่เจ้าได้มา'"

18 และเขาจึงพูดกับท่านว่า "ข้าพเจ้าก็เป็นผู้พยากรณ์อย่างที่ท่านเป็นนั่นด้วย มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาบอกข้าพเจ้าโดยพระวามะของพระเยโฮวาห์ว่า 'จงนำเขากลับมากับเจ้ายังเรือนของเจ้า เพื่อเขาจะได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำ'"

แต่เขาพูดต่อท่าน

19 ดังนั้นท่านจึงไปกับเขา และได้รับประทานอาหารในเรือนของเขา และได้ดื่มน้ำ

20 และต่อมาขณะที่พวกเขาทั้งสองอยู่ที่โต๊ะ

พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์ผู้ที่ได้นำท่านกลับ

21 และเขาร้องต่อคนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เพราะเจ้าไม่เชื่อฟังพระโอรสของพระเยโฮวาห์ และมีได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าบัญชาเจ้า

22 แต่เจ้าได้กลับมาและรับประทานอาหารและดื่มน้ำในที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้าว่า 'อย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ' ศพของเจ้าจะมีได้ไปถึงอุโมงค์ของบรรพบุรุษของเจ้า'"

23 และอยู่มาหลังจากที่ท่านได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำแล้ว เขาก็ผูกอานลาให้ผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งเขาได้พาไป

24 และเมื่อท่านไป สิ่งใดก็ออกมาพบท่านที่ถนนและฆ่าท่านเสีย และศพของท่านก็ถูกทิ้งไว้ในถนน และลาตัวนั้นก็นียอยู่ข้างศพท่าน สิ่งใดก็ยืนอยู่ข้างศพท่าน

25 และดูเถิด มีคนผ่านไป และได้เห็นศพที่อยู่นถนน และสิ่งใดยืนอยู่ข้างศพนั้น

เขาก็มาบอกกันในเมืองที่ผู้พยากรณ์แก่อู่นั้น

26 และเมื่อผู้พยากรณ์ผู้ที่ท่านกลับมาจากทางได้ยินเรื่องนั้น เขาพูดว่า "นั่นเป็นคนของพระเจ้าผู้ไม่เชื่อฟังพระวามะของพระเยโฮวาห์

เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบท่านไว้กับสิ่งใด ซึ่งได้ลี้ภัยท่านและฆ่าท่านเสีย ตามคำซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่าน"

27 เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขาว่า "จงผูกอานลาให้พ่อ" แล้วเขาก็ผูกอานลาให้

28 เขาจึงไปและพบศพนั้นที่อยู่นถนน และลากับสิ่งใดก็ยืนอยู่ข้างศพท่าน

สิ่งใดมิได้กินศพนั้นหรือลิกลาหน

29 และผู้พยากรณ์ก็ยกศพคนของพระเจ้าและวางไว้บนลา นำกลับมายังเมืองของผู้พยากรณ์แก่อีก

เพื่อไว้ทุกข์ให้และฝังท่านเสีย

30 และเขาวางศพนั้นในที่ฝังศพของตนเอง และเขาทั้งหลายก็ไว้ทุกข์ให้กล่าวว่า "อนิจจา ที่น้องเอ๋ย"

31 ต่อมาเมื่อได้ฝังท่านไว้แล้ว เขาจึงพูดกับบุตรชายของตนว่า "เมื่อเราตาย จงฝังเราไว้ในที่ฝังศพฝังคนของพระเจ้าไว้วันนั้น จงวางกระดูกของเราไว้ข้างกระดูกของท่าน

32 เพราะว่าข้าพเจ้าซึ่งท่านได้ร้องโดยพระวามะของพระเยโฮวาห์กล่าวว่าโทษแก่ท่านบูชาในเบธเอล และต่อบรรดาไมเวศแห่งปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย จะสำเร็จเป็นแน่"

33 ภายหลังสิ่งเหล่านี้ เยโรโบอัมมิได้หันกลับจากทางชั่วของพระองค์

แต่จากท่ามกลางประชาชนได้สถาปนาบางคนไปเป็นปุโรหิตประจำปูชนียสถานสูงนั้นอีก

ผู้ใดที่พอใจเป็น พระองค์ก็แต่งตั้งเขาให้เป็นปุโรหิตประจำบรรดาปูชนียสถานสูง

34 และสิ่งนี้กลายเป็นความบาปแก่ราชวงศ์เยโรโบอัม

เพื่อจะตัดและทำลายราชวงศ์นั้นเสียจากพื้นแผ่นดินโลก

Chapter 14

1 ครั้นนั้นอาบิยาห์โอรสของเยโรโบอัมประหาร

2 และเยโรโบอัมรับสั่งกับเนหะสของพระองค์ว่า "จงลุกขึ้นปลอมตัวของตอ

อย่าให้รู้ว่าเธอเป็นเนหะสของเยโรโบอัม และจงไปยังซีโลห์ ดูเถิด อาบิยาห์ผู้พยากรณ์อยู่ที่นั่น

ผู้ใดกล่าวเรื่องฉันว่าฉันจะได้เป็นกษัตริย์เหมือนซาตัน

3 เฮอร์อาชนมาฟังลิบก่อน และชมหวานบ้างและน้ำผึ้งโหหนึ่ง ไปหาท่าน ท่านจะบอกเธอว่าจะไระเกิดขึ้นกับเด็กนั้น"

4 มเหสีของเยโรโบอัมก็กระทำดังนี้ พระนางลุกขึ้น เสด็จไปยังซีโลห์เสด็จมาถึงบ้านของอาหิยาห์ ฝ่ายอาหิยาห์มองไม่เห็น เพราะว่าตาของท่านแห้งด้วยอายุของท่าน

5 พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาหิยาห์ว่า "ดูเถิด มเหสีของเยโรโบอัมกำลังมาเพื่อจะถามเจ้าถึงเรื่องโอโรสของเธา เพราะเด็กนั้นป่วย เจ้าจึงบอกเธออย่างนี้ เพราะเมื่อพระนางเสด็จเข้ามา พระนางก็แสดงกระทำเป็นสตรีคนอื่น"

6 แต่เมื่ออาหิยาห์ได้ยินเสียงฝีพระบาทของพระนาง เมื่อพระนางเสด็จมาถึงประตู ท่านจึงพูดว่า "ขอเชิญพระมเหสีของเยโรโบอัมเสด็จเข้ามาข้างใน"

โชนพระองค์จึงทรงแสดงกระทำเป็นคนอื่นเล่า

เพราะข้าพระองค์ได้รับพระบัญชาให้พูดข่าวอันน่าสลดใจแก่พระนาง

7 ขอเสด็จกลับไปทูลเยโรโบอัมว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เพราะเราได้เชิญเจ้าขึ้นจากประชาชน และได้กระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของรา

8 และได้ฉิกราชอาณาจักรการาชวงศ์ของดาวิดมาให้แก่เจ้า และถึงกระนั้นเจ้าก็ไม่เป็นเหมือนดาวิดผู้รับใช้ของเรา ผู้ได้รักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา และติดตามเราด้วยสุดจิตใจของเขา กระทำสิ่งซึ่งเป็นถูกต้องพอตาของเรา

9 แต่เจ้าได้กระทำชั่วยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อยู่ก่อนเจ้า และได้ไปสร้างพระอินและรูปหล่อ และได้กระทำให้เราโกรธ และได้เหวี่ยงเราไว้เสียเบื้องหลังของเจ้า

10 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเยโรโบอัม และจะตัดคนที่สืบสาวระดกำแห่งได้เสียจากเยโรโบอัม ทุกคนที่ยังอยู่และเลือกอยู่ในอิสราเอล และจะผลาญคนที่เหลือในราชวงศ์เยโรโบอัมเสียอย่างสิ้นเชิง อย่างคนที่ชนมูสสัวไปทั้งจนหมด

11 ผู้ใดในวงศ์เยโรโบอัมที่ตายในเมื่อสุณัจะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่ง นอกในอากาศะกิน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงอันพระวาจาไว้"

12 เพราะฉะนั้นขอเชิญเสด็จกลับไปยังพระตำหนักของพระนาง เมื่อพระบาทของพระองค์เข้าเมือง กุมารนั้นก็จะถึงแก่กรรม

13 และอิสราเอลทั้งปวงจะไว้ทุกข์ให้เธอ และจะฝังศพเธอไว้

เพราะเธอผู้เดียวเท่านั้นในราชวงศ์เยโรโบอัมที่จะไปฝังหลุมศพ เพราะในตัวเธอนั้นยังเห็นนางสิ่งที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ในราชวงศ์ของเยโรโบอัม

14 ยิ่งกว่านั้นอีก พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเหนืออิสราเอลเพื่อพระองค์ ผู้ซึ่งจะตัดราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียในวันนั้น แต่นั้นอะไร ก็เป็นเวลา

15 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงตีอิสราเอล ดูซิมีอ้อสั้นอยู่ในน้ำ และจะทรงถอนรากอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินอันดินนี้

ซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่บรรพบุรุษของเขา และกระจายเขาไปฟากแม่น้ำข้างโน้น

เพราะเขาทั้งหลายได้สร้างเสารูปเคารพของเขา เป็นเหตุให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ

16 และพระองค์จะทรงมอบอิสราเอลไว้เพราะบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งเขาได้กระทำบาปและกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย"

17 แล้วมเหสีของเยโรโบอัมทรงลุกขึ้นเสด็จออกไป และมาถึงเมืองที่รซาห์ และเมื่อพระนางเสด็จถึงธรณีทวาร กุมารก็ถึงแก่กรรม

18 และอิสราเอลทั้งปวงก็ฝังศพเธอและไว้ทุกข์ให้เธอ ตามพระวาจาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์

19 ฝ่ายราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัมกล่าวถึงว่าพระองค์ทรงทำศึก และทรงครอบครองอย่างไรมัน ดูเถิด

ก็บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

20 เวลาที่เยโรโบอัมครอบครองนั้นเป็นยี่สิบสองปี และพระองค์ก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และนาบธาสโรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

21 ฝ่ายเยโรโบอัมราชโรสของซาโลมอนทรงครอบครองอยู่ในยูดาห์ เมื่อโรโบอัมขึ้นครองนั้น มีพระชนมายุยี่สิบเจ็ดพรรษา และทรงครองในเยรูซาเล็มสิบเจ็ดปี เป็นนครซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกจากบรรดาตระกูลอิสราเอล เพื่อจะสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่น พระชนนีของกษัตริย์มีพระนามว่านาคามห์คนอัมโมน

22 และยูดาห์ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายได้ช่วยให้พระองค์หวนหันด้วยบาปทั้งหลายที่เขาได้กระทำ ซึ่งมากกว่าบาปทั้งสิ้นที่บรรพบุรุษของเขาได้กระทำเสียอีก

23 เพราะเขาได้สร้างปฐมนัยสถานสูงด้วย และเสาศักดิ์สิทธิ์ และเสารูปเคารพสำหรับตัวเขาไว้บนเนินเขาสูงๆทุกเนิน และไต่ต้นไม้เขียวทุกต้น

24 และมักจะเหยยในแผ่นดินนั้นด้วย และเขาได้กระทำตามบรรดาสิ่งที่นำสะอิดสะเอียนของประชาชาติทั้งหลาย

ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

25 ต่อมาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์โรโบอัม ชีวักกษัตริย์อียิปต์ได้ขึ้นมารบกรุงเยรูซาเล็ม

26 ท่านได้เก็บทรัพย์สมบัติในพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวังของกษัตริย์ ท่านได้เก็บไปเสียทุกอย่าง และท่านได้เก็บโลหทองคำซึ่งซาโลมอนได้สร้างนั้นไปหมดด้วย

27 และกษัตริย์เยโรโบอัมได้กระทำให้อิสราเอลทั้งปวงหันไป และมอบไว้ในมือของพวกทหารรักษาพระองค์ผู้เฝ้าทวารพระราชวัง

28 เมื่อกษัตริย์เสด็จเข้าไปยังพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ทหารรักษาพระองค์ก็ถือโล่ออก แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม

29 ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัม และสรรพสิ่งที่ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

30 มีสงครามระหว่างเยโรโบอัมและเยโรโบอัมเสมอไป

31 และเยโรโบอัมก็ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์

และเขาก็ฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด

พระนามของพระชนนีของพระองค์คือนาคามห์คนอัมโมน และอาบียัมราชโรสก็ขึ้นครองแทน

Chapter 15

1 ในปีสิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท อาบียัมได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์

2 พระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มสามปี พระนามของพระชนนีคือนาคามห์บิดาของอาบียาโลม

3 พระองค์ดำเนินตามการบาปทุกอย่างซึ่งราชบิดาของพระองค์ได้กระทำต่อพระพักตร์พระองค์ และพระทัยของพระองค์ก็ไม่บริสุทธิต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์

4 อย่างไรก็ดีเพื่อทรงเห็นแก่ดาวิดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงประทานประทับแก่พระองค์ในเยรูซาเล็ม คือทรงตั้งราชโรสแทน และเพื่อทรงสถาปนาเยรูซาเล็ม

5 เพราะว่าดาวิดทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และได้ให้ทรงเห็นไปทุกสิ่งได้

ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่พระองค์ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์

นอกจากเรื่องอุริอาห์คนฮิตไทต์

6 มีศึกระหว่างเยโรโบอัมกับเยโรโบอัมตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์

7 ราชกิจนอกนั้นของอาบียัมและสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

และมีการศึกระหว่างอาบียัมและเยโรโบอัม

8 และอาบียัมก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษและเขาทั้งหลายก็ฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครดาวิด และอาสราหโรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

9 ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์ของอิสราเอล อาสาได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์

10 และพระองค์ทรงครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบเจ็ดปี พระอัยกีของพระองค์คือนาคามห์บิดาของอาบียาโลม

11 และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ ดังดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น

12 พระองค์ทรงภาควาลังกะเทยเสียจากแผ่นดิน และรื้อถอนรูปเคารพทั้งสิ้น ซึ่งบรรพบุรุษได้กระทำไว้มันเสีย

13 และพระองค์ทรงถอดมาอาคาค์พระอัยกีเสียจากตำแหน่งพระราชชนนี เพราะพระนางมีรูปเคารพน่าเกลียดน่าสงสร้างไว้ในเสารูปเคารพ และอาสาทรงฟื้นฟูรูปเคารพของพระนางลง และทรงเผาเสียที่ลัษารซิดโรน

14 แต่มิได้ทรงรื้อปฐมนัยสถานสูงเหล่านั้น

ถึงอย่างนั้นพระทัยของอาสาภิบริสุทธิต่อพระเยโฮวาห์ตลอดรัชสมัยของพระองค์

15 พระองค์ทรงนำเงิน ทองคำและเครื่องใช้ต่างๆ อันเป็นสัญญาถายของราชบิดาของพระองค์ และของสัญญาถายของพระองค์เองมายังพระเนตรของพระเยโฮวาห์

16 มีการศึกระหว่างอาสาและบาชากษัตริย์แห่งอิสราเอล ตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง

17 บาชากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงยกไปต่อสู้กับยูดาห์ และได้สร้างเมืองรามมาห์ เพื่อมิให้ผู้ใดเข้าไปเฝ้าหรือออกมาจากอาสาภษัตริย์แห่งยูดาห์

18 แล้วอาสาทรงนำเงินและทองคำ ซึ่งเหลืออยู่ในทรัพย์สินแห่งพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สินของพระราชวัง มอบไว้ในมือของข้าราชการของพระองค์ และกษัตริย์อาสาทรงได้เขาไปเฝ้าเบนอาดัดโรสของทับริมโมน

ผู้เป็นโรสของเฮซีโอนกษัตริย์แห่งซีเรีย ผู้อยู่ในเมืองดามัสกัสว่า

19 "มีพันธมิตรระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ ระหว่างพระชนกของข้าพระองค์และพระชนกของพระองค์ ดูเถิด ข้าพระองค์ได้ส่งบรรณาการเป็นเงินและทองคำมายังพระองค์ ขอพระองค์เสด็จไปเลิกพันธมิตรกับบาชากษัตริย์แห่งอิสราเอลเสีย เพื่อเขาจะได้ยกทัพกลับไปเสียจากข้าพระองค์"

20 แล้วเบนอาดัดก็ทรงฟังกษัตริย์อาสาและส่งผู้บังคับบัญชาทหารของพระองค์ไปรบหัวเมืองอิสราเอล และได้โจมตีเมืองอโยน ดาน อาเบลเบธมาอาคาค์ และหมดท้องกินดินเนโรา และหมดดินแดนนั้นพาลี

21 และอยู่มาเมื่อบาชาทรงได้ยินแล้ว พระองค์ก็ทรงหยุดสร้างเมืองรามมาห์ และพระองค์ประทับที่เมืองที่รซาห์

22 แล้วกษัตริย์อาสาทรงประกาศไปทั่วยูดาห์ไม่ว่าผู้ใดเลย เขาทั้งหลายก็มีเรืออาหินของเมืองรามมาห์ และตัวไม้ของเมืองนั้นซึ่งบาชาทรงสร้างค้างอยู่ กษัตริย์อาสาภิทรงเอามาสร้างเมืองเกบาแห่งเบนยามินและเมืองมิสปาห์

23 พระราชกิจนอกนั้นของอาสา ทั้งยุทธพลทั้งสิ้นของพระองค์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และหัวเมืองซึ่งพระองค์ทรงสร้าง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

แต่เมื่อทรงพระราแล้วก็เกิดพระโรคขึ้นที่พระบาท

24 และอาสาภิทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาเฝ้าไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ไว้ในนครดาวิดราชบิดาของพระองค์

และเยโฮซาฟัทราชโรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

25 นาบธาสโรสของเยโรโบอัมได้เริ่มครองเหนืออิสราเอลในปีที่สองแห่งรัชกาลอาสาภษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครองเหนืออิสราเอลสองปี

26 พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในทางแห่งราชบิดาของพระองค์

และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

27 บาชาทบุรดาชอาหิยาห์วงศ์วานของอิสสาจารย์ คิดกบฏต่อพระองค์ และบาชาททรงประหารพระองค์เสียที่กิเบโธน ซึ่งเป็นแดนเมืองของฟิลิสเตีย

เพราะนาดับและคนอิสราเอลทั้งสี่นากลุ่มเมืองกับเบโธนอยู่

28 ดังนั้นบาชาทจึงสำราใจโทษพระองค์เสียในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสาภษัตริย์แห่งยูดาห์และซีนล

รองแทน

29 ต่อมาพอพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ก็ทรงประหารราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียสิ้น ไม่มีผู้ใดของเยโรโบอัมรอดมาสักคนเดียวเลย พระองค์ทำลายเสียสิ้น ตามพระดำรัสแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวศิโลห์ผู้รับใช้ของพระองค์

30 เป็นเพราะบาปทั้งหลายซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงกระทำ และซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย และเพราะพระองค์ทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงพระพิโรธ

31 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของนางบับ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ

32 มีก็กระหว่างอาสาและบาชาสกษัตริย์แห่งอิสราเอลตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง

33 ในปีที่สามแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์

บาชาสานุบุตรชายอาหิยาห์ได้ทรงเริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองทิรซาห์ และได้ทรงครอบครองอยู่ยี่สิบสี่ปี

34 พระองค์ทรงกระทำตัวในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และดำเนินในมรรคาของเยโรโบอัม และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

Chapter 16

1 พระวามะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงเยชูบุตรชายชานานีกกล่าวโทษบาชาสว่า

2 "ในเมื่อเราได้เสียดูเจ้าขึ้นมาจากผงคลี

และกระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา

และเจ้าได้ดำเนินตามมรรคาของเยโรโบอัม

และได้กระทำให้อิสราเอลประชาชนของเราทำบาปด้วย

กระทำให้เราโกรธด้วยบาปของเราทั้งหลาย

3 ดูเถิด เราจะกวาดล้างผู้อยู่ภายหลังบาชาสและผู้อยู่ภายหลังราชวงศ์ของเขาเสียอย่างสิ้นเชิง

และกระทำให้ราชวงศ์ของเขาเหมือนกบราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท

4 ผู้ใดในราชวงศ์บาชาสที่ตายในเมืองสุหนัจะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่งนา นอกในอากาศจะกิน"

5 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของบาชาส และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ได้กระทำ

และยุทธพลของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

6 และบาชาสก็ลี้ภัยหนีไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้ที่เมืองทิรซาห์

และเอลาห์ราชโอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์

7 นอกจากนั้นพระวามะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงโดยผู้พยากรณ์เยชูบุตรชายชานานีกกล่าวโทษบาชาสและสิ่งชั่วร้ายของพระองค์

ทั้งเรื่องจามชั่วทั้งสิ้นซึ่งพระองค์กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

ซึ่งเป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธด้วยพระราชกิจจากพระหัตถ์ของพระองค์

ในการที่เหมือนกบราชวงศ์ของเยโรโบอัม และเพราะพระองค์ได้ทรงฆ่าเยโรโบอัมด้วย

8 ในปีที่ยี่สิบหกแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ของยูดาห์

เอลาห์โอรสบาชาสทรงเริ่มขึ้นครองเหนืออิสราเอลในเมืองทิรซาห์ และทรงครอบครองอยู่สองปี

9 แต่ศิริมิธราชกรของพระองค์ ผู้บัญชาการกองรถของพระองค์ครั้งหนึ่ง

ได้คิดกบฏต่อพระองค์เมื่อพระองค์ประทับที่เมืองทิรซาห์

พระองค์ทรงตั้งมามาในเรือนของอาราซผู้ครอบครองราชสำนักในทิรซาห์

10 ศิริมิธได้เข้ามาพบพระองค์ลี้ลับ และประหารพระองค์เสีย

ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ของยูดาห์แล้วก็ขึ้นครองแทนพระองค์

11 และอยู่มาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ ทันทันที่พระองค์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์

พระองค์ได้ทรงสั่งทหารราชวงศ์ของบาชาสเสียสิ้น

พระองค์มิได้ทรงเหลือไว้สักคนหนึ่งที่ยี่สิบสามว่า

ไม่ว่าจะเป็นญาติหรือมิตรสหายของบาชาส

12 ศิริมิธนำภรรยาของของบาชาสทั้งหมดดังนี้แหละ ตามพระวามะของพระเยโฮวาห์

ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยชูผู้พยากรณ์กล่าวโทษบาชาส

13 เหตุด้วยบาปทั้งสิ้นของบาชาส และบาปของเอลาห์ราชโอรสของพระองค์

ซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำบาป และซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำโทษอิสราเอลทำบาปด้วย กระ

ทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงกริ้วด้วยเรื่องความหยิ่งยโสของพระองค์ทั้งสองนั้น

14 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเอลาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ

มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

15 ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ประเทศยูดาห์ ศิริมิธครอบครองเจ็ดวัน ณ

เมืองทิรซาห์ ฝ่ายพวกพลได้ตั้งค่ายรบเมืองกับเบโธเน ซึ่งเป็นของคนฟิลิสเตีย

16 และพวกพลซึ่งตั้งค่ายอยู่นั้นได้ยินเขากล่าวกันว่า

"ศิริมิธกบฏและท่านได้ปลงพระชนม์กษัตริย์เสียแล้ว"

เพราะฉะนั้นอิสราเอลทั้งปวงก็สถาปนาอมรี

ผู้บัญชาการกองทัพอันเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในวันนั้นที่ในค่าย

17 อมรีจึงเสด็จขึ้นมาจากกับเบโธเน และอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นไปด้วย

เขาทั้งหลายเข้าล้อมเมืองทิรซาห์

18 และต่อมาเมื่อศิริมิธทรงเห็นว่าเมืองนั้นถูกยึดแล้วก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังแห่งราชสำนักและ

ทรงประหารสำนักตลอด

19 เหตุด้วยบาปทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้

คือทรงกระทำตัวในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดำเนินอยู่ในมรรคาของเยโรโบอัม

และด้วยเหตุบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำ คือทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

20 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของศิริมิธและการกบฏซึ่งพระองค์ทรงกระทำ

มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์อิสราเอลหรือ

21 แล้วชนชาติอิสราเอลก็แบ่งออกเป็นสองส่วน ครึ่งหนึ่งของประชาชนติดตามกษัตินิบุตรชายกัท

เชิญท่านให้เป็นกษัตริย์ และอีกครึ่งหนึ่งติดตามอมรี

22 แต่ประชาชนผู้ติดตามอมรีได้รับชนะประชาชนผู้ติดตามกษัตินิบุตรชายกัท

กัทจึงสิ้นชีวิตและอมรีก็ขึ้นเป็นกษัตริย์

23 ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์

อมรีได้เริ่มต้นครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล และทรงครอบครองอยู่สิบสองปี

พระองค์ทรงครอบครองในเมืองทิรซาห์หกปี

24 พระองค์ทรงซื้อภูเขาสมาเรียจากเซเมอร์เงินสองตะลันต์

และพระองค์ทรงเสริมภูเขานั้นให้เป็นป้อม

และทรงขนานนามเมืองที่พระองค์ทรงสร้างนั้นว่าสมาเรีย

ตามชื่อของเซเมอร์ผู้เป็นเจ้าของภูเขานั้น

25 อมรีได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์

และทรงกระทำเลวทรามกว่าบรรดากษัตริย์ที่อยู่มาก่อนพระองค์

26 เพราะว่าพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาทั้งสี่ของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท

และตามบาปซึ่งพระองค์กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรธด้วยความหยิ่งยโสของเขาทั้งหลาย

27 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอมรีซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์ทรงสร้างแดง

มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

28 และอมรีก็ลี้ภัยหนีไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสมาเรีย

และอาหับราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทนพระองค์

29 ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ของยูดาห์

อาหับราชโอรสของอมรีได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล

และอาหับราชโอรสของอมรีได้ครองเหนืออิสราเอลในเมืองสมาเรียยี่สิบสองปี

30 และอาหับโอรสของอมรีได้กระทำตัวในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์มากยิ่งขึ้นกว่าบรรดาก

ษัตริย์ที่อยู่ก่อนพระองค์

31 และอยู่มาประหนึ่งว่าการที่พระองค์ดำเนินในบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทนั้นเป็น

สิ่งเล็กน้อย

พระองค์ทรงรับเยเซเบลพระราชธิดาของเอทิบาอัลกษัตริย์ของชาวไซดอนมาเป็นมเหสี

และไปรบนับถือพระบาอัล และนมัสการพระนั้น

32 พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาพระบาอัลในพระนิเวศพระบาอัล

ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้ในเมืองสมาเรีย

33 และอาหับทรงสร้างเสารูปเคารพ

อาหับทรงกระทำการที่กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงพระพิโรธ

มากยิ่งขึ้นกว่าบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์

34 ในรัชกาลของพระองค์ยิเอลชาวเบธเอลได้สร้างเมืองเยรีโค

ท่านได้วางรากเมืองนั้นโดยต้องเสียอาชีบบูตรห้าปีของท่าน

และตั้งประตูเมืองโดยต้องเสียลูกบูนตรสี่ต่อของท่าน ตามพระวามะของพระเยโฮวาห์

ซึ่งพระองค์ตรัสโดยโยชูวาบุตรชายนูน

Chapter 17

1 ฝ่ายเอลิยาห์สาวทียี่ผู้ซึ่งตั้งอาศัยอยู่ในกิเลอาด ได้พูดอาหับว่า

"พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ซึ่งพระองค์ปฏิบัติทรงพระชนม์อยู่นั้นฉันใด

จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในไถเหล่านี้ นอกจากตามคำของข้าพเจ้าพระองค์"

2 แล้วพระวามะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า

3 "จงออกไปจากที่นี่และหนีไปทางตะวันออก และซ่อนตัวอยู่ที่ข้างลำธารเครีท

ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้

4 เจ้าจะดื่มน้ำจากลำธาร และเราได้บัญชาให้กาลีแยงเจ้าที่นั่น"

5 ท่านจึงไปและกระทำตามพระวามะของพระเยโฮวาห์ ท่านไปอาศัยอยู่ที่ข้างลำธารเครีท

ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้

6 และกาลีนำขนมปังและเนื้อมาให้ท่านในเวลาเช้า และนำขนมปังและเนื้อมาในเวลาเย็น

และท่านก็ดื่มน้ำจากลำธาร

7 และต่อมาภายหลังลำธารก็แห้ง เพราะไม่มีฝนในแผ่นดิน

8 และพระวามะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า

9 "ลุกขึ้นไปยังเมืองศาราเทห์เกิด ซึ่งขึ้นแก่เมืองไซดอน และอาศัยอยู่ที่นั่น ดูเถิด

เราได้บัญชาหญิงมายาคคนหนึ่งที่นี่ให้เลี้ยงเจ้า"

10 ท่านจึงลุกขึ้นไปยังเมืองศาราเทห์ และเมื่อมาถึงประตูเมือง ดูเถิด

หญิงมายาคคนหนึ่งนั้นกำลังเก็บฟืน ท่านจึงเรียกนางว่า "ขอน้ำเล็กน้อยใส่ภาชนะมาให้ฉัน

เพื่อฉันจะได้ดื่มน้ำ"

11 และขณะเมื่อนางจะไปเอาน้ำมา ท่านก็เรียกนางแล้วบอกว่า

"ขอน้ำอาหารใส่มือมาให้ฉันสักหน่อยหนึ่ง"

12 และนางตอบว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่นั้นฉันใด

ดิฉันไม่มีอะไรที่ปิ้งเสร็จ มีแต่แป้งสักกำมือหนึ่งใบหม้อ และน้ำมันเล็กน้อยที่ในโถ ดูเถิด

ดิฉันกำลังเก็บฟืนสองท่อนเพื่อจะเข้าไปทำสำหรับตัวดิฉันและบุตรชายของดิฉัน

เพื่อเราจะได้อินแล้วก็จะตาย"

13 และเอลิยาห์บอกนางว่า "อย่ากลัวเลย จงไปทำตามที่เราพูด แต่งทำขนมก่อนเล็กให้ฉันก่อน

แล้วเอามาให้ฉัน ภายหลังจึงทำสำหรับตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้า

14 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า

"แป้งใบหม้อนั้นจะไม่หมดและน้ำมันในโถนั้นจะไม่ขาด

จนกว่าจะถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงส่งฝนลงมายังพื้นดิน"

15 นางก็ไปกระทำตามคำของเอลิยาห์ แล้วนาง

ตัวท่านและครอบครัวของนางก็รับประทานอยู่หลายวัน

16 แป้งใบหม้อก็ไม่หมด น้ำมันในโถก็ไม่ขาด ตามพระวามะของพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสทางเอลิยาห์

17 และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ บุตรชายของหญิงคนนั้นผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ล้มป่วย

อาการป่วยหนักก็สาหัส จนไม่มีลมหายใจเหลืออยู่แล้ว

18 นางจึงกล่าวแก่เอลิยาห์ว่า "โอ คนของพระเจ้า เจ้าข้า ฉันมีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน

ท่านได้มาหาฉันเพื่อพินให้ทรงระลึกถึงความผิดของฉฉ และกระทำให้บุตรชายของฉฉตายหรือ"

19 และท่านก็พูดกับนางว่า "เอาบุตรชายของเจ้ามาให้ฉันเกิด" ท่านก็นำเขาไปจากอกของนางอุ้มขึ้นไปทิ้งขึ้นบนที่ท่านอาห้อยอยู่ และวางเขาไว้บนที่นอนของท่านเอง

20 และท่านร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำเหตุร้ายมาจนกระทั่งหญิงม่ายนี้ที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่ด้วยที่เดียวหรือ โดยที่ทรงประหารบุตรชายของนางเสีย"

21 แล้วท่านก็เหยียดตัวลงกับเด็กนั้นสามครั้ง และร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอชีวิตของเด็กคนนั้นมาเข้าในตัวเขากัน"

22 และพระเยโฮวาห์ทรงฟังเสียงของเอลียาห์ และชีวิตของเด็กนั้นมาเข้าในตัวเขากัน และเขาก็ฟื้นขึ้น

23 และเอลียาห์ก็อุ้มเด็กนั้น นำลงมาจากห้องขึ้นบนเข้าไปในเรือน และมอบเขาให้แก่มารดาของเด็ก และเอลียาห์บอกว่า "ดูซิ บุตรของเจ้ายังมีชีวิตอยู่"

24 และหญิงนั้นพูดกับเอลียาห์ว่า "คราวนี้ฉันทราบแล้วว่า ท่านเป็นคนของพระเจ้า และพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในปากของท่านเป็นความจริง"

Chapter 18

1 และอยู่ต่อมาหลายวัน พระวาทะของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลียาห์ในปีที่สามว่า "ไปสิ และแสดงตัวของเจ้าต่ออาหับ และเราจะส่งฝนมาเหนือพื้นดิน"

2 เอลียาห์ก็ไปแสดงตัวต่ออาหับ การกัณดารอาหารนั้นสาหัสมากในสะมาเรีย

3 และอาหับรับสั่งเรียกโอบาดีห์ผู้เป็นอธิบติกรมวัง (ฝ่ายโอบาดีห์นั้นเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก

4 และเมื่อเยเซเบลชจัดผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ออกไป โอบาดีห์ได้นำผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนซ่อนไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาทั้งหลายด้วยขนมปังและน้ำ)

5 และอาหับรับสั่งโอบาดีห์ว่า "จงไปให้ทั่วพื้นแผ่นดินไปหาธารน้ำพุ และไปให้ทั่วทุกถ้ำธาร สะรอยเราจะพบถ้ำและรักษาชีวิตมันและล่อให้คงอยู่ได้ และไม่ตองสูญเสียชีวิตไปหมด"

6 ดังนั้นพวกเขาจึงแบ่งดินแดนกันที่จะออกไปค้น อาหับเสด็จไปทางหนึ่ง ฝ่ายโอบาดีห์ไปอีกทางหนึ่ง

7 เมื่อโอบาดีห์กำลังไปตามทาง ดูเถิด เอลียาห์ได้พบเขา และโอบาดีห์ก็จำท่านได้จึงขอบทูลพุดว่า "เอลียาห์ เจ้านายของข้าพเจ้า เป็นตัวท่านเองจริงหรือ"

8 และท่านก็ตอบเขาว่า "ตัวฉันเอง จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า 'ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้'"

9 และเขาก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำผิดประการใด

ท่านก็จะมอบผู้รับใช้ของท่านไว้ให้พระหัตถ์ของอาหับให้ประหารข้าพเจ้าเสีย

10 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ไม่มีประสาทติหรือราชอาณาจักรใด ที่เจ้านายของข้าพเจ้ามิได้ส่งคนไปสะหาทาน และเมื่อเขาทั้งหลายกราบทูลว่า 'เขาไม่อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า' พระองค์ก็ให้ประสาทติหรือราชอาณาจักรปฏิญาณว่าเขาทั้งหลายมิได้พบท่าน

11 และคราวนี้ท่านกล่าวว่า 'จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า 'ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้'"

12 อยู่มาพบข้าพเจ้าไปจากท่านแล้ว พระวิญญูญาณของพระเยโฮวาห์จะมาพาท่านไป ณ ที่ใดข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าไปทูลอาหับ และพระองค์หาท่านไม่พบ พระองค์ก็จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย

ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านยำเกรงพระเยโฮวาห์ตั้งแต่หนุ่มๆมา

13 ไม่มีผู้ใดเรียนเจ้านายของข้าพเจ้าออกหรือว่า

ข้าพเจ้าได้กระทำสิ่งใดเมื่อเยเซเบลประหารผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์เสีย และข้าพเจ้าได้ซ่อนผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนของพระเยโฮวาห์ไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาด้วยขนมปังและน้ำ

14 และคราวนี้ท่านบอกว่า 'จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า 'ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้'" แล้วพระองค์จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย"

15 และเอลียาห์กล่าวว่า "พระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ซึ่งข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะแสดงตัวของข้าพเจ้าแก่อาหับในวันนั้น"

16 โอบาดีห์จึงไปเฝ้าอาหับและทูลพระองค์ อาหับก็เสด็จไปพบเอลียาห์

17 และอยู่มาเมื่ออาหับทอดพระเนตรเห็นเอลียาห์ อาหับก็ตรัสกับท่านว่า "นี่ตัวเจ้าหรือ เจ้าผู้ทำความลำบากให้อิสราเอล"

18 และท่านจึงทูลว่า "ข้าพระองค์มิได้กระทำความลำบากแก่อิสราเอล แต่พระองค์ได้กระทำ และราชวงศ์บิดาของพระองค์ เพราะว่าพวกพระองค์ได้ทอดทิ้งพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และติดตามพระบาอัล

19 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงสั่งให้บรรดาชนอิสราเอลมาพบข้าพระองค์ที่ภูเขาคารเมล ทั้งผู้พยากรณ์ของพระบาอัลสี่ร้อยห้าสิบคนนั้น และผู้พยากรณ์ของสารูปเคารพสี่ร้อยคนนั้น ผู้ซึ่งรับประทานที่โต๊ะเสวยของพระนางเยเซเบล"

20 อาหับจึงทรงส่งไปยังคนอิสราเอลทั้งปวง และชุมนุมผู้พยากรณ์ที่ภูเขาคารเมล

21 และเอลียาห์ก็เข้ามาใกล้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายจะซบถขยอ่นอยู่ระหว่างสองฝ่ายนี้นานสักเท่าใด

ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าจงติดตามพระองค์ แต่ถ้าพระบาอัลเป็น ก็จงตามท่านไปเถิด"

และประชาชนไม่ตอบท่านสักคำเดียว

22 แล้วเอลียาห์พูดกับประชาชนว่า "ตัวข้าพเจ้า

คือข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวเป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ที่เหลืออยู่ แต่ผู้พยากรณ์พระบาอัลมีสี่ร้อยห้าสิบคน

23 ขอให้เรามอบวัวผู้แก่เราสองตัว

แล้วขอให้เขาทั้งหลายเลือกว่าเป็นของเขาคัวหนึ่งพันเป็นท่อนๆ วางไว้บนกองฟืนแต่อย่าใส่ไฟ

และข้าพเจ้าจะเตรียมวัวผู้อีกตัวหนึ่งนั้นวางไว้บนฟืน และไม่ใส่ไฟ

24 และท่านทั้งหลายจงร้องออกพระนามพระของท่าน

และข้าพเจ้าจะร้องออกพระนามพระเยโฮวาห์ พระเจ้าองค์ที่ทรงตอบด้วยไฟ

พระองค์นั้นแหละทรงเป็นพระเจ้า" และประชาชนทั้งปวงก็ตอบว่า "อย่างทีพูดก็แล้ว"

25 แล้วเอลียาห์พูดกับผู้พยากรณ์ของพระบาอัลว่า "จงเลือกวัวผู้ตัวหนึ่งสำหรับท่านและเตรียมเสียก่อน เพราะพวกท่านมากคนเดียวกัน จงร้องออกพระนามพระของท่าน แต่อย่าใส่ไฟ"

26 เขาทั้งหลายก็เอาวัวผู้ที่เขาฆ่ามาไฟและเขาทั้งหลายก็จัดเตรียมและร้องออกพระนามพระบาอัล ตั้งแต่เวลาเช้าจนถึงเที่ยงกล่าวว่า "ข้าแต่พระบาอัล ขอสดับพวกข้าพเจ้าเถิด"

แต่ก็ไม่มีเสียงและไม่มีการตอบ และเขาก็โยกเขยอกอยู่รอบแท่นซึ่งเขาได้สร้างขึ้นนั้น

27 ครั้นถึงเวลาเที่ยงเอลียาห์ก็เหยียดเขาทั้งหลายว่า "ร้องให้ดังๆซิ เพราะท่านเป็นพระองค์หนึ่ง ท่านกำลังสนทนากับผู้ หรือท่านกำลังแอบซ่อนตัวอยู่ หรือท่านไปเที่ยว หรือชะรอยท่านกำลังหลับอยู่และจะต้องปลุก"

28 เขาทั้งหลายก็ร้องเสียงดัง และเขือดเลื่อนตัวเองตามธรรมเนียมของเขาด้วยมิดและหลาว จนโลหิตไหลพุ่งออกมาตามตัว

29 และต่อมาเมื่อผ่านเที่ยงวันไปแล้ว เขาก็ทำนายจนถึงเวลากลางคืนขาดอนเย็น แต่ไม่มีเสียง ไม่มีการตอบ ไม่มีการฟัง

30 แล้วเอลียาห์พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า "จงเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า"

และประชาชนทั้งปวงก็เข้ามาใกล้ท่าน และท่านก็ข้อมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ที่ถูกทำลายลงนั้น

31 เอลียาห์นำศิลาสิบสองก้อนมาตามจำนวนตระกูลของบุตรชายของยาโคบ ผู้ซึ่งพระวาทะของพระเยโฮวาห์มาถึงว่า "อิสราเอลจะเป็นชื่อของเจ้า"

32 และท่านได้สร้างแท่นบูชาด้วยศิลานั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ และท่านได้ทูลร้องขอแท่นใหญ่พอจุเมล็ดพืชได้สองถัง

33 และท่านก็วางฟืนไว้เป็นระเบียบ และฟืนวัวผู้นั้นเป็นท่อนๆ และวางไว้บนกองฟืน และท่านกล่าวว่า "จงเติมน้ำให้เต็มสี่ไห และเทลงบนเครื่องเผาบูชา และบนกองฟืน"

34 และท่านกล่าวว่า "จงกระทำครั้งที่สอง" และเขาก็กระทำครั้งที่สอง และท่านกล่าวว่า "จงกระทำครั้งที่สาม" และเขาก็กระทำครั้งที่สาม

35 และน้ำไหลรอบแท่นบูชา และท่านใส่ไม้ เต็มร้อง

36 และอยู่มาเมื่อถึงเวลากลางคืนขาดอนเย็น เอลียาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้ามาใกล้ทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอล ขอให้ทราบเสียทั่วกันในวันนี้ว่า พระองค์คือพระเจ้าในอิสราเอล และข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์ได้กระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้ตามพระดำรัสของพระองค์

37 ขอทรงฟังข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อชนชาตินี้จะทราบ ว่า พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้า และพระองค์ทรงเห็นจิตใจของข้าทั้งหลายกลับมามีอีก"

38 แล้วไฟของพระเยโฮวาห์ก็ตกลงมาและไหม้เครื่องเผาบูชา และฟืนและหิน และผงถลีและเลี่ยนน้ำซึ่งอยู่ในร้อง

39 และเมื่อประชาชนทั้งปวงได้เห็น เขาก็ซบหน้าลงและร้องว่า "พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า"

40 และเอลียาห์บอกเขาว่า "จงจับผู้พยากรณ์ของพระบาอัล อยาให้หนีไปได้สักคนเดียว"

และเขาทั้งหลายก็ไปจับเขามา และเอลียาห์ก็นำเขาลงไปที่ลำธารคิไซนและฆ่าเขาเสียทั้งนั้น

41 เอลียาห์ทูลอาหับว่า "ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเสวยและดื่มเถิด เพราะมิได้เสียฝนกระทั้มา"

42 อาหับก็เสด็จขึ้นไปเสวยและดื่ม และเอลียาห์ก็ขึ้นไปที่ยอดภูเขาคารเมล ท่านก็นำม้วนถ่วงถึงดิน ซบหน้าระหว่างเขา

43 และท่านส่งคนใช้ของท่านว่า "จงลุกขึ้นมองไปทางทะเล" เขาก็ลุกขึ้นมองและตอบว่า "ไม่มีอะไรเลย" และท่านบอกว่า "จงไปดูอีกเจ็ดครั้ง"

44 และอยู่มาเมื่อถึงครั้งที่เจ็ดเขาบอกว่า "ดูเถิด มีเมฆก้อนหนึ่งเล็กเท่าฝ่ามือคนขึ้นมาจากทะเล" และท่านก็บอกว่า "จงไปทูลอาหับว่า

'ขอทรงเตรียมราซรดและเสด็จลงไปเพื่อพระองค์จะไม่ติดฝน'"

45 และอยู่มาอีกครั้งหนึ่งท้องฟ้าก็มืดไปด้วยเมฆและลม และมีฝนหนัก

อาหับก็ทรงรถเสด็จไปยังเมืองยิสราเอล

46 และพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่บนเอลียาห์ และท่านก็คาดเอาชุดของท่านไว้ และวิ่งขึ้นหน้าอาหับไปถึงทางเข้าเมืองยิสราเอล

Chapter 19

1 อาหับจึงบอกเยเซเบลตามการทั้งสินซึ่งเอลียาห์ได้กระทำ และเรื่องที่ท่านได้ฆ่าผู้พยากรณ์ทั้งหมดเสียด้วยดาบ

2 แล้วเยเซเบลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปหาเอลียาห์ว่า "ถ้าพรุ่งนี้เวลาฉันรามาได้กระทำชีวิตของเจ้าให้เหมือนอย่างชีวิตของคนเหล่านั้นแล้ว ก็ให้พรทั้งหลายลงโทษเรา และยิงหน้ากัว่า"

3 เมื่อท่านทราบแล้วก็ลุกขึ้นหนีไปเอาชีวิตรอด และมาถึงเบเออร์เซบเขตประเทศยูดาห์ และละนไฮของท่านไว้ที่นั่น

4 แต่ตัวท่านเองก็เดินเข้าถิ่นทุรกันดารไปเป็นระยะทางวันหนึ่งมานั่งอยู่ที่ใต้ต้นซาก และท่านทูลขอให้ตัวท่านตายเสียที่ ว่า "พอแล้วพระองค์เจ้าข้า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะข้าพระองค์ก็ไม่ได้ไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพระองค์"

5 และท่านก็นอนลงหลับอยู่ใต้ต้นซาก ดูเถิด มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาถูกตัวท่าน และพูดกับท่านว่า "ลุกขึ้นรับประทานซิ"

6 และท่านก็มองดู ดูเถิด ตรงที่ศีรษะของท่านมีขนมปังที่เพิ่งบ่มก้อนหินร้อนและมีไหน้ำลูกหนึ่ง ท่านก็รับประทานและดื่ม และนอนลงอีก

7 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็มาอีกเป็นครั้งที่สอง ถูกต้องท่านแล้วว่า "ลุกขึ้นรับประทานซิ เพราะว่าทางเดินนั้นเกินกำลังของท่าน"

8 และท่านก็ลุกขึ้นรับประทานและดื่ม และเดินไปด้วยกำลังของอาหารนั้นสี่สิบวันสี่สิบคืนถึงโยเบบภูเขาของพระเจ้า

9 ที่นั่นท่านมาถึงถ้ำแห่งหนึ่งก็เข้าพักอยู่ และดูเถิด พระวาทะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่าน และพระองค์ตรัสกับท่านว่า "เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่"

10 ท่านทูลว่า "ข้าพระองค์จ้จónรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธายังนัก เพราะประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ พังแท่นบูชาของพระองค์ลงเสีย

และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายแสวงชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย"
 11 และพระองค์ตรัสว่า "จงออกไปเถิด ไปยืนอยู่บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์" และดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงผ่านไป และลมใหญ่อันแรงกล้าได้พัดพังภูเขา และทำให้หินแตกเป็นก้อนๆต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในลมนั้น ภายหลังลมก็แผ่นดินไหว แต่พระเยโฮวาห์หาทรงสถิตในแผ่นดินไหวนั้นไม่
 12 ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระเยโฮวาห์หาทรงสถิตในไฟนั้นไม่ ภายหลังไฟก็มีเสียงเบาๆ
 13 และเมื่อเอลียาห์ได้ยิน ท่านก็เอาผ้าคลุมหน้าไว้ ออกไปยืนอยู่ที่ปากถ้ำ และดูเถิด มีเสียงมาถึงท่านว่า "เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี่"
 14 ท่านทูลว่า "ข้าพระองค์ครีบนรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ยิ่งนัก เพราะว่าประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ พังแท่นบูชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายแสวงชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย"
 15 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า "ไปเถะ จงกลับไปตามทางของเจ้าถึงถิ่นทุรกันดารตามลัสกัส และเมื่อเจ้าไปถึงแล้ว เจ้าจงเจิมอาชาเอลไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนือประเทศซีเรีย"
 16 และเยชูบุตรนิมซีนั้น เจ้าจงเจิมให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเอลีซาบุตรฮาฟัทชาวอาเบลเมโฮลาห์ เจ้าจงเจิมตั้งไว้ให้เป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า
 17 และต่อมาผู้ที่รอดจากดาบของอาชาเอล เยชูสะเสีย และผู้ที่รอดจากดาบของเยชู เอลีซาจะฆ่าเสีย
 18 แต่เรายังมีเหลือเจ็ดพันคนไว้ในอิสราเอล คือทูลเข้าซึ่งมิได้น้อมลงต่อพระบารมี และทุกปากซึ่งมิได้จุ่มรูปนิน"
 19 ท่านก็ออกไปจากที่นั่นพบเอลีซาบุตรฮาฟัท ผู้กำลังเฝ้าอยู่ด้วยวัวสิบสองคู่เดินอยู่ข้างหน้าและท่านอยู่กันวัวคู่ที่สิบสอง เอลียาห์ก็ผ่านไปทั้งเสื้อคลุมลงบนท่าน
 20 ท่านก็ละวัวเหล่านั้นไว้ตามเอลียาห์ไปและกล่าวว่า "ขอให้ข้าพเจ้าไปบุลาบิตามารดาของข้าพเจ้าก่อน และข้าพเจ้าจะติดตามท่านไป"
 เอลียาห์จึงกล่าวกับเอลีซาว่า "กลับไปเถิด เพราะฉันได้ทำอะไรแก่ท่าน"
 21 และเอลีซาก็กลับจากติดตามเอลียาห์จับวัวคู่นั้นฆ่าเสียเอาเครื่องแอดัมเนื้อไว้ และให้แก่ประชาชนและเขาก็รับประทาน แล้วเอลีซาก็ลุกขึ้นตามเอลียาห์ไปและปรนนิบัติท่าน

Chapter 20

1 เบนฮาดัดกษัตริย์ซีเรียได้ประชุมกองทัพทั้งปวงของท่าน มีกษัตริย์สามสิบสององค์ขึ้นกับท่าน ทั้งม้าและรถรบ และท่านก็ขึ้นไปล้อมสะมาเรีย สู้รบกับเมืองนั้น
 2 และท่านได้ส่งผู้สื่อสารเข้าไปในเมืองหาทิมกษัตริย์อิสราเอล กล่าวแก่พระองค์ว่า "เบนฮาดัดว่าดังนี้ว่า
 3 'เงินและทองคำของท่านเป็นของเรา บรรดาภรรยาและเด็กๆ ที่ดีที่สุดในของท่านก็เป็นของเราด้วย'"
 4 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า "ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้า ตั้งที่ท่านว่ามานั้นแหละ ข้าพเจ้าเป็นของท่าน ทั้งที่ข้าพเจ้ามีอยู่บัดนี้ด้วย"
 5 บรรดาผู้สื่อสารได้กลับมามีอีกกล่าวว่า "เบนฮาดัดกล่าวดังนี้ว่า 'ข้าพเจ้าส่งข้ามาซึ่งท่านว่า 'จงส่งเงินและทองคำของท่าน ภรรยาและเด็กของท่านไปให้ข้าพเจ้า'
 6 แต่ข้าพเจ้าจะส่งข้าราชการของข้าพเจ้าไปหาท่านหญิงนี้ประมาณเวลานี้ เขาทั้งหลายจะค้นวังของท่าน ทั้งบ้านเรือนข้าราชการของท่าน สิ่งใดที่เป็นที่สมบัติของท่าน เขาจะหยิบเอาไป'"
 7 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของแผ่นดินตรัสว่า "ขอตรองดูเถิด ว่าชายผู้นี้หาต้องก่อความลำบาก เพราะเขาให้คนมารับเมียและลูกของฉันททั้งเงินและทองคำของฉันท และฉันทก็มีได้ปฏิเสศเขา"
 8 บรรดาผู้ใหญ่และประชาชนทั้งสิ้นก็ทูลพระองค์ว่า "ขออย่าทรงฟังหรือทรงยินยอมพะย่ะค่ะ"
 9 พระองค์จึงรับสั่งแก่ผู้สื่อสารของเบนฮาดัดว่า "จงไปทูลกษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้าว่า 'บรรดาสิ่งที่ท่านเอาจากผู้รับใช้ของท่านในครั้งแรกนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำการ แต่สิ่งนั้นข้าพเจ้าปฏิบัติตามไม่ได้'" และผู้สื่อสารก็จากไปและกลับมารายงาน
 10 เบนฮาดัดจึงข้าทูลกลับมาว่า "ถ้าฉันทเฝ้าแห่งสะมาเรียจะพอแก่คนที่ติดตามข้าพเจ้ามาสักคนละหยิบมือหนึ่ง ก็ขอให้พระทั้งหลายลงโทษข้าพเจ้าและยังหนักกว่า"
 11 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า "ขอทูลท่านว่า 'ขอท่านผู้ซึ่งสามเกราะอย่างอาจดั่งอย่างผู้ที่ลอบดกราะแล้วเลย'"
 12 ต่อมาเมื่อเบนฮาดัดได้ยินข่าวนี้ขณะที่ติดอยู่กับบรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่ในทันบอาสัย ท่านก็ส่งข้าราชการของท่านว่า "จงเข้าประจำที่" และเขาทั้งหลายก็เข้าประจำที่เพื่อต่อสู้กับเมืองนั้น
 13 ดูเถิด ผู้พยากรณ์คนหนึ่งเข้ามาใกล้อาทักบษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าเห็นกองทัพใหญ่หรือ ดูเถิด เราจะมอบไว้ในมือของเจ้าในวันนี้ เจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์"
 14 และอาทักตรัสว่า "ทรงใช้ใครทา" เขาทูลว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ด้วยมือของมหาเดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดทั้งหลาย" แล้วพระองค์ตรัสว่า "ใครจะเริ่มรบ" เขาทูลตอบว่า "พระองค์พะย่ะค่ะ"
 15 พระองค์จึงทรงจัดมหาเดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดเหล่านั้นซึ่งมีสองร้อยสามสิบสองคนด้วยกัน และภายหลังทรงจัดพลทั้งหมดคือบรรดาคนอิสราเอลรวมพลเจ็ดพันคน
 16 เขาทั้งหลายยกออกไปในเวลาเที่ยงวัน ฝ่ายเบนฮาดัดกำลังดื่มเมาก็อยู่ในทันบอาสัย ทั้งท่านและกษัตริย์อีกสามสิบสององค์ที่ช่วยท่าน
 17 พวกมหาเดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดได้ยกออกไปก่อน เบนฮาดัดก็ส่งออกไป

เขาทั้งหลายรายงานท่านว่า "มีคนยกออกมาจากสะมาเรีย"
 18 ท่านจึงว่า "ถ้าเขาออกมาด้วยสันติจงรับตามาเป็นๆ หรือถ้าเขาออกมาทำศึกจงรับตามาเป็นๆ"
 19 คนเหล่านั้นจึงออกไปจากเมืองคือพวกมหาเดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัด และกองทัพซึ่งติดตามคนเหล่านั้น
 20 และต่างก็ฆ่าคู่รบของตน คนซีเรียหนึ่งและคนอิสราเอลไล่ติดตามเขาไป แต่เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงมาหนีไปทันทหารม้า
 21 กษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ออกไปโจมตีม้าและรถรบ และประหารชนซีเรียเสียอย่างใหญ่โต
 22 แล้วผู้พยากรณ์ผู้หนึ่งได้เข้ามาใกล้กษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลพระองค์ว่า "มาเถิด ขอเสริมกำลังของพระองค์ และตริตรองดูว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด เพราะสิ้นป็นีกษัตริย์แห่งซีเรียจะยกกองทัพมาสู้กับพระองค์อีก"
 23 ข้าราชการของกษัตริย์แห่งซีเรียทูลท่านว่า "พระทั้งหลายของเขาคือพระแห่งภูเขา เขาทั้งหลายจึงแข็งแกร่งกว่าเรา แต่ขอให้เราสู้รบกับเขาในที่ราบ แล้วเราจะต้องแข็งแกร่งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว"
 24 ขอกระทำอย่างนี้ ขอปลดกษัตริย์เสียทุกคนจากตำแหน่งและตั้งนายทหารขึ้นแทน
 25 และเกณฑ์กองทัพเข้าแทนส่วนที่ล้มตายไปในคราวก่อน ม้าแทนม้า รถรบแทนรถรบ แล้วเราทั้งหลายจะสู้รบกับเขาในที่ราบ เราจะต้องแข็งแกร่งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว"
 และท่านก็ฟังเสียงของเขาทั้งหลายและกระทำตาม
 26 และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเบนฮาดัดก็เกณฑ์ชนซีเรีย ยกขึ้นไปถึงเมืองอาเฟกเพื่อสู้รบกับอิสราเอล
 27 และประชาชนอิสราเอลก็ถูกเกณฑ์ และอยู่พร้อมกันหมด และยกออกไปต่อสู้กับเขา ประชาชนอิสราเอลตั้งค่ายตรงหน้าเขาเหมือนอย่างแพะสองฝูงเล็กๆ
 แต่คนซีเรียเต็มท้องทุ่งไปหมด
 28 และคนของพระเจ้าคนหนึ่งได้เข้าไปใกล้และทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะคนซีเรียได้กล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งภูเขา พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าแห่งหุบเขา' เพราะฉะนั้นเราจะมอบประชาชนหมู่ใหญ่นี้ไว้ในมือของเจ้า และเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์"
 29 แล้วเขาก็ตั้งค่ายตรงข้ามกันอยู่เจ็ดวัน แล้วในวันที่เจ็ดก็ปะทะกัน ประชาชนอิสราเอลก็ฆ่าคนซีเรียซึ่งเป็นทหารราบเสียหนึ่งแสนคนในวันเดียว
 30 เหลือนอกนั้นก็หนีเข้าเมืองอาเฟก และกำแพงเมืองล้มทับคนที่เหลือนอกนั้นเสียสองหมื่นเจ็ดพันคน เบนฮาดัดก็หนีไปด้วย และเข้าไปในห้อยชันในที่ในเมือง
 31 และข้าราชการของท่านมาทูลว่า "ดูเถิด เราได้ยินว่ากษัตริย์แห่งวงศ์วานอิสราเอลเป็นกษัตริย์ที่ทรงเมตตา ขอให้เราเอาม้ากระสอบคาดเอา และเอาเชือกพันศีรษะของเรา และออกไปหากษัตริย์แห่งอิสราเอล ชะรอยท่านจะได้ชีวิตของพระองค์"
 32 เพราะฉะนั้นเขาก็เอาม้ากระสอบคาดเอาและเอาเชือกพันศีรษะ และเขาไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า "เบนฮาดัดผู้รับใช้ของพระองค์ส่งมาว่า 'ได้โปรดเถิด ขอให้ข้าพเจ้ารอดชีวิตอยู่'" และพระองค์ตรัสว่า "ท่านยังมีชีวิตหรือ ท่านเป็นน้องของเรา"
 33 ฝ่ายคนเหล่านั้นกำลังหาห้องอยู่แล้ว เขาทั้งหลายก็รีบตอบโดยเร็วว่า "พระเจ้าข้า เบนฮาดัดอนุชาของพระองค์" แล้วพระองค์ตรัสว่า "ไปเถะและนำท่านมา"
 แล้วเบนฮาดัดก็ออกมาหาพระองค์ แล้วพระองค์ก็ให้ท่านขึ้นไปบนรถรบ
 34 และเบนฮาดัดทูลว่า "หัวเมืองซึ่งบิดาของข้าพเจ้ายึดเอาไปจากราชบิดาของท่านนั้น ข้าพเจ้าขอคืนให้พระองค์ พระองค์จะสร้างถนนหนทางของพระองค์ในเมืองตามัสกัสก็ได้ อย่างที่บิดาข้าพเจ้าทำไว้ในสะมาเรีย" แล้วอาทักตรัสว่า "เราจะยอมให้ท่านไปตามพันธสัญญานี้" พระองค์จึงทำพันธสัญญากับท่าน และปล่อยท่านไป

35 มีชายคนหนึ่งไปในเหล้าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์พูดกับเพื่อนของตนตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ว่า "ได้โปรดเถะ ขอคืนฉันท" แต่ชายคนนั้นก็ปฏิเสธไม่ยอมคืนท่าน
 36 แล้วท่านจึงพูดกับเขาว่า "เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ ดูเถิด พอท่านออกไปจากข้าพเจ้า สิ่งใดตัวหนึ่งจะส่งหาท่าน" พอเขาจากท่านไป สิ่งใดตัวหนึ่งก็มาพบเขาและส่งหาเขาเสีย
 37 แล้วท่านไปพบชายอีกคนหนึ่ง และท่านว่า "ได้โปรดเถะ ขอคืนฉันท" ชายคนนั้นได้คืนท่านและทำให้ท่านพอใจ
 38 ผู้พยากรณ์ผู้หนึ่งจึงจากไป และไปคอยพบกษัตริย์อยู่ที่หนทาง ใส่ธี่ด้ามหน้าปลอมตัวเสีย
 39 พอลกษัตริย์ทรงผ่านไป ท่านก็ร้องทูลกษัตริย์ว่า "ผู้รับใช้ของพระองค์เข้าไปในกลางศึก และดูเถิด ทหารคนหนึ่งหามา และนำชายคนหนึ่งมาให้ข้าพระองค์ บอกว่า 'จงรับชายคนนี้ไว้เถะ ถ้าเขาหลุดไปได้โดยเหตุใดๆ ชีวิตของท่านจะต้องแทนชีวิตของเขา หรือมิฉะนั้นท่านจะต้องเสียเงินตะลันต์หนึ่ง'
 40 และเมื่อข้าพระองค์ติดธุระอยู่ที่นี่ที่นั่น เขาก็หายไป" กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า "โทษของเจ้าต้องเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะเจ้าเองได้ดัดสินแล้ว"
 41 แล้วท่านก็รีบเอาธี่เฝ้าออกจากหน้าของตน และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็จำท่านได้ว่า เป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่ง
 42 และท่านจึงทูลพระองค์ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้ปล่อยชายคนที่อยู่ในมือของเจ้า ผู้ซึ่งเราได้กำหนดให้ทำลายนั้น ชีวิตของเจ้าจะต้องแทนชีวิตของเขา และชนชาติของเจ้าแทนชนชาติของเขา"
 43 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอใจพระทัยยิ่งนัก และเสด็จมาสะมาเรีย

Chapter 21

1 และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ นาโบทชายอิสราเอลมีสวนอยู่อยู่ในอิสราเอล ซึ่งพระราชวังของอาทักบษัตริย์แห่งสะมาเรีย
 2 อาทักตรัสกับนาโบทว่า "จงให้สวนองุ่นของเจ้าแก่เราเถิด เพื่อเราจะได้ทำสวนผักเพราะอยู่ใกล้วังของเรา เราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่าเพื่อแลกสวนนี้

หรือถ้าเจ้าเห็นชอบ เราจะให้เงินสมกับราคาสวนนั้น"
3 แต่นาโบทพูดว่า
"ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามข้าพระองค์ในการที่จะยกมรดกของบรรพบุรุษให้แก่พระองค์"
4 อาห์บก็เสด็จเข้าไปในวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก
ด้วยเรื่องที่น่าโบทหาขีสรเอลทูลตอบพระองค์ เพราะเขาได้กล่าวว่า
"ข้าพระองค์จะไม่ให้มรดกแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์แก่พระองค์"
และพระองค์ก็เอนพระกายลงบนพระแท่น ทรงเอนพระพักตร์ไม่เสวยพระกระยาหาร
5 แต่เยเซเบลมเหสีของพระองค์เข้ามาเฝ้าพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า
"โฉนพระจิตของพระองค์จึงเสียพระทัย ไม่เสวยพระกระยาหาร"
6 และพระองค์ตรัสตอบพระนางว่า "เพราะเราได้พูดกับนาโบทหาขีสรเอลว่า
`จงขายสวนองุ่นของเจ้าให้แก่เรา หรือมิฉะนั้นถ้าเจ้าพอใจ
เราจะให้สวนองุ่นอีกแห่งหนึ่งแก่เจ้าเพื่อแลกกัน' และเขาตอบว่า
`ข้าพระองค์จะไม่ให้สวนองุ่นของข้าพระองค์แก่พระองค์'"
7 และเยเซเบลมเหสีของพระองค์ทูลพระองค์ว่า
"พระองค์เป็นผู้ครอบครองราชอาณาจักรอิสราเอลอยู่หรือเพคะ
เชิญเสด็จลุกขึ้นเสวยพระกระยาหารเถิด และให้พระทัยของพระองค์ร่าเริง
หม่อมฉันจะมอบสวนองุ่นของนาโบทหาขีสรเอลให้แก่พระองค์เอง"
8 พระนางจึงทรงพระอักษรในพระนามของอาห์บ
ประทับตราของพระองค์ส่งไปยังพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อยู่ในเมืองกับนาโบท
9 พระนางทรงพระอักษรว่า "จงประกาศให้ถืออดอาหาร
และตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน
10 และตั้งคนอันศพลสองคนให้นั่งตรงข้ามกับเขา ให้ฟ้องเขาว่า `เจ้าได้แช่งพระเจ้าและกษัตริย์'
แล้วพาเขาออกไปและเอาหินขว้างเสียให้ตาย"
11 และพวกผู้ชายของเมืองนั้น คือพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อาศัยอยู่ในเมืองนั้น
ได้กระทำตามที่ยเยเซเบลมีไปถึงพวกเขา
ตามที่เขาปรากฏในลายพระหัตถ์ซึ่งพระนางทรงมีไปถึงเขา
12 เขาได้ประกาศให้ถืออดอาหาร และได้ตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน
13 และคนอันศพลสองคนนั้นก็เข้ามา นั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา
และคนอันศพลนั้นได้ฟ้องนาโบทต่อหน้าประชาชนกล่าวว่า "นาโบทได้แช่งพระเจ้าและกษัตริย์"
เขาทั้งหลายจึงพานาโบทออกไปนอกเมือง และขว้างเขาถึงตายด้วยก้อนหิน
14 แล้วเขาก็ส่งข่าวไปทูลเยเซเบลว่า "นาโบทถูกขว้างด้วยหินตายแล้ว เขาตายแล้ว"
15 อยู่มาพอเยเซเบลทรงได้ยินว่านาโบทถูกขว้างด้วยหินตายแล้ว เยเซเบลจึงทูลอาห์บว่า
"ขอเชิญเสด็จลุกขึ้น ไปยึดสวนองุ่นของนาโบทหาขีสรเอล ซึ่งเขาได้ปฏิเสธไม่ขายให้แก่พระองค์
เพราะว่านาโบทไม่อยู่ เขาตายเสียแล้ว"
16 และอยู่มาพออาห์บทรงได้ยินว่านาโบทตายแล้ว
อาห์บก็ทรงลุกขึ้นไปยังสวนองุ่นของนาโบทหาขีสรเอล เพื่อยึดถือเป็นกรรมสิทธิ์
17 แล้วพระวาจของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลียาห์ว่า
18 "จงลุกขึ้นแล้วลงไปพบอาห์บกับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้อยู่ในสะมาเรีย ดูเถิด
เขาอยู่ในสวนองุ่นของนาโบท ที่เขาไปยึดเอาเป็นกรรมสิทธิ์
19 เจ้าจงพูดกับเขาว่า `พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า
ท่านได้ฆ่าและได้ยึดถือเอาเป็นกรรมสิทธิ์ด้วยหรือ' และเจ้าจงพูดกับเขาว่า
`พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ในที่สุดสุนัขเลียโลหิตของนาโบท สุนัขจะเลียโลหิตของเจ้าด้วย'"
20 อาห์บตรัสกับเอลียาห์ว่า "โอ ศัตรูของข้าเอ๋ย เจ้าพาข้าแล้วหรือ" ท่านทูลตอบว่า
"ข้าพระองค์พบพระองค์แล้ว
เพราะว่าพระองค์ยอมขายพระองค์เพื่อกะทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
21 ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเจ้า เราจะเอาคนชั่วอายุต่อจากเจ้าออกไปเสีย
และจะขจัดคนที่ปัสสาวรดกำแพงได้เสียจากอาห์บ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล
22 และเราจะกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนราชวงศ์ของเฮโรโอบอัมบุตรเนบัท
และเหมือนราชวงศ์ของบาอาซาบุตรอาหิยาห์ เพราะเจ้าได้กระทำให้เราโกรธ
และเพราะเจ้าได้กระทำให้อิสราเอลท้อแท้ด้วย
23 และส่วนเยเซเบล พระเยโฮวาห์ตรัสว่า `สุนัขจะกินเยเซเบลต่างกำแพงอิสราเอล'
24 ผู้ใดในราชวงศ์อาห์บที่ตายในเมือง สุนัขจะกิน และผู้ใดในราชวงศ์เขาที่ตายในทุ่งนา
นกในอากาศจะกิน"
25 ไม่มีผู้ใดได้ขายตนเองเพื่อกะทำคำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างอาห์บ
ผู้ที่ยเยเซเบลมเหสีได้ขู่แช่ง
26 พระองค์ทรงประพุดตัวอย่างน่าสะอิดสะเอียนเป็นอย่างมากในการดำเนินตามรูปเคารพ
ตั้งสิ่งทั้งปวงที่คนอาโมไรต์ได้กระทำ
ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล
27 และอยู่มาเมื่ออาห์บทรงได้ยินพระวาทะเหล่านั้น พระองค์ก็ล้มลงพระองค์
และทรงสวมผ้ากระสอบ และถืออดอาหาร ประทับในผ้ากระสอบ และทรงดำเนินไปมาอย่างค่อยๆ
28 และพระวาจของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลียาห์ว่า
29 "เจ้าได้เห็นอาห์บถ่อมตัวลงต่อหน้าเราแล้วหรือ เพราะเขาได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา
เราจะไม่นำเหตุร้ายมาในสมัยของเขา แต่มาในสมัยบุตรชายของเขา
เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเขา"

Chapter 22

1 ประเทศซีเรียและอิสราเอลไม่มีศึกสงครามกันอยู่สามปี
2 ต่อไปในปีที่สามเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เสด็จลงไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอล
3 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสถามบรรดาข้าราชการของพระองค์ว่า
"ท่านทราบกันหรือไม่ว่าโมทกิลอาดเป็นของเรา
และเราได้นั่งอยู่มาได้เอาออกมาจากมือของกษัตริย์แห่งซีเรีย"
4 และพระองค์ตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า "ท่านจะยกไปทำศึกที่ราโมทกิลอาดกับข้าพเจ้าหรือ"

และเยโฮซาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็น
ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชนของท่าน ม้าของข้าพเจ้าก็เป็นดังม้าของท่าน"
5 และเยโฮซาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า
"ขอสอบถามดูพระดำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เถิด"
6 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคน ตรัสกับเขาว่า
"การที่เราจะไม่ไปตีราโมทกิลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป" และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า
"ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเถิด เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์"
7 แต่เยโฮซาฟัททูลว่า "ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกซึ่งเราจะสอบถามได้แล้วหรือ"
8 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยโฮซาฟัทว่า
"ยังมีชายอีกคนหนึ่งซึ่งเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์ได้คือ มีคายาห์บุตรอิมลาห์ แต่ข้าพเจ้ายังเขา
เพราะเขาพยากรณ์แต่ความร้าย ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย" และเยโฮซาฟัททูลว่า
"ขอภักษัตริย์อย่าตรัสดังนี้เลย"
9 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกมหาดเล็กคนหนึ่งเข้ามาตรัสสั่งว่า
"ไปพามิคายาห์บุตรอิมลาห์มาเร็ว"
10 ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ต่างประทับบนพระที่นั่ง
ทรงฉลองพระองค์ ณ ช่องว่างตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย
และผู้พยากรณ์ทั้งปวงก็พยากรณ์วายอยู่
11 และเศเคดียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์จึงเอาเหล็กทำเป็นเขาและพูดว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า
ด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้าจะล้มลงขึ้นที่เรียไปจนเจ้าล้มลุกเข้างหลายเสียสิ้น"
12 และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้นทูลว่า "ขอเสด็จขึ้นไปราโมทกิลอาดเถิด
และมีชัยชนะ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์"
13 และผู้สื่อสารผู้ไปตามมีคายาห์ได้บอกท่านว่า "ดูเถิด
ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก็พูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์เป็นปากเดียวกัน
ขอให้อภัยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดแต่สิ่งที่ดี"
14 แต่มีคายาห์ตอบว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั่นใด
พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าจะต้องพูดอย่างนั้น"
15 และเมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า "มีคายาห์
ควาที่เราจะไม่ไปตีราโมทกิลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป" และท่านทูลตอบพระองค์ว่า
"ขอเชิญเสด็จขึ้นไปและมีชัยชนะ พระเยโฮวาห์จะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์"
16 แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า "เราได้ให้เจ้าปฏิญาณก็ครั้งแล้ว
เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระเยโฮวาห์"
17 และท่านก็ทูลว่า
"ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขาอย่างแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง
และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า `คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้เขาต่างกลับยังเรือนของตนโดยสันติภาพเถิด'"
18 กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยโฮซาฟัทว่า "ข้าพเจ้ามิได้บอกท่านแล้วหรือว่า
เขาจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งร้ายต่างหาก"
19 และมีคายาห์ทูลว่า "ฉะนั้นขอสดับพระวาทะของพระเยโฮวาห์
ข้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์
และบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ยืนข้างพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้าย
20 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า `ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมมาห์เพื่อพาเขาขึ้นไปและล้มลงที่ราโมทกิลอาด'
บ้างก็ทูลอย่างนี้ บ้างก็ทูลอย่างนั้น
21 แล้วมีวิญญาณดวงหนึ่งมาข้างหน้า เฝ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า
`ข้าพระองค์จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง'
22 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า `จะทำอย่างไร' และเขาทูลว่า `ข้าพระองค์จะออกไป
และจะเป็นวิญญาณมูสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขาก่อน' และพระองค์ตรัสว่า
`เจ้าไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเจ้าจะทำให้สำเร็จ จงไปเถิด'
23 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด
พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณมูสาในปากของเหล่าผู้พยากรณ์ทั้งสิ้นของพระองค์
พระเยโฮวาห์ทรงตรัสเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์"
24 แล้วเศเคดียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ได้เข้ามาใกล้และดบแก้มมีคายาห์พูดว่า
"พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ไปจากข้า พุดกับเจ้าได้อย่างไร"
25 และมีคายาห์ตอบว่า "ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น
เมื่อเจ้าเข้าไปในท้องขึ้นในเพื่อจะซ่อนตัวเจ้า"
26 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า
"จงจำมีคายาห์พาเขากลับไปมอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมืองและแก่โยอาซราชโอรสของกษัตริย์"
27 และว่า "กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า "เอาคนนี้จำคุกเสีย ให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์
จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ""
28 และมีคายาห์ทูลว่า "ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ
พระเยโฮวาห์ก็มีไฉตรัสโดยข้าพระองค์" และท่านกล่าวว่า "โอ บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย
ของพเจ้าเถิด"
29 กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังราโมทกิลอาด
30 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า "ข้าพเจ้าจะปลอมตัวข้าพเจ้าศึก
แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน" และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอมพระองค์เข้าท่าสงคราม
31 ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซีเรียทรงบัญชาแม่ทัพรบรบทั้งสามสิบสองคนว่า
"อย่ารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะกษัตริย์แห่งอิสราเอล"
32 และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรบรบแลเห็นเยโฮซาฟัท เขาทั้งหลายก็ว่า
"เป็นกษัตริย์อิสราเอลแน่แล้ว" เขาจึงหันเข้าสู้รบกับพระองค์และเยโฮซาฟัททรงร้องขึ้น
33 และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรบรบเห็นว่าไม่ได้กษัตริย์แห่งอิสราเอล
ก็หันกลับจากไล่ตามพระองค์
34 แต่มีชายคนหนึ่งโง่งมยิงดาบไป
ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าระหว่างเกล็ดเกราะและแผ่นบังพระอุระ
พระองค์จึงรับสั่งคนขับรถว่า "หันกลับเถะ พาเราออกจากการรบ เพราะเราบาดเจ็บแล้ว"
35 วันนั้นการรบก็ดูเด็ดขึ้น เขาก็หนุ่กษัตริย์ไว้ในราชรถให้หันพระพักตร์เข้าสู่ชนซีเรีย
จนเวลาเย็นพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และโลหิตที่บาดแผลก็ไหลออกนองทั้งการรบ

36 ประมาณดวงอาทิตย์ตกก็มีเสียงร้องว่ากองทัพว่า "ทุกคนจงกลับไปเมืองของตน
และทุกคนจงกลับไปภูมิลำเนาของตน"
37 ครั้นกษัตริย์สิ้นพระชนม์แล้วเขาก็นำมายังกรุงสะมาเรีย และฝังพระศพกษัตริย์ไว้ในสะมาเรีย
38 เขาล้างรถรบที่สระแห่งสะมาเรีย และสุนัขก็เลียโลหิตของพระองค์
เขาได้ล้างเกราะของพระองค์ ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ได้ตรัส
39 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหับ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ
และพระราชวังวังต่างซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ และหัวเมืองทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้าง
มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
40 อาหับทรงล้างหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์
และอาหับสหายราชโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทน
41 เยโฮชาฟัทราชโอรสของอาสารัมขึ้นครองเหนือยูดาในปีที่สี่แห่งรัชกาลอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล
42 เยโฮชาฟัทมีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษาเมื่อทรงเริ่มขึ้นครอง
และพระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระชนนีของพระองค์มีพระนามว่า
อาซูบาห์ธิดาของฮิลที
43 พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของอาสाराชบิดาทุกประการ มิได้หันเหออกไปจากทางนั้น
ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ แต่ปฐมนิยสถานสูงนั้นยังมิได้ถูกรื้อลง
ประชาชนยังคงถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมในปฐมนิยสถานสูงนั้น
44 เยโฮชาฟัททรงกระทำไมตรีกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลด้วย
45 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮชาฟัท และยุทธพลทั้งที่พระองค์ทรงสำแดง
และสงครามที่พระองค์ทรงกระทำ
มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
46 และพวกกะเทยที่ยังเหลืออยู่คือผู้ที่ยังเหลือในสมัยของอาสाराชบิดานั้น
พระองค์ก็ทรงกำจัดเสียจากแผ่นดิน
47 ไม่มีกษัตริย์ในประเทศเอโดม แต่มีผู้ว่าราชการเป็นกษัตริย์
48 เยโฮชาฟัททรงต่อกำปั่นทรงเรือ เพื่อจะไปชนทองคำจากโอฟีร์
แต่กำปั่นนั้นไปไม่ถึง เพราะไปแตกเสียที่เอธิโอเปียเบอร์
49 แล้วอาหับสหายราชโอรสของอาหับตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า
"ขอให้ข้าราชการของข้าพเจ้าไปในเรือกำปั่นกับข้าราชการของท่าน" แต่เยโฮชาฟัทไม่พอพระทัย
50 และเยโฮชาฟัททรงล้างหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์
และเขาฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษที่ในนครดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์
และเยโฮรัมราชโอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์
51 อาหับสหายราชโอรสของอาหับทรงเริ่มครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาล
เยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครอบครองเหนืออิสราเอลสองปี
52 พระองค์ทรงกระทำหัวในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
และทรงดำเนินในมรรคาแห่งราชบิดาของพระองค์ และในมรรคาแห่งพระมารดาของพระองค์
และในมรรคาของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทผู้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย
53 พระองค์ทรงปรนนิบัติพระบาอัลและนมัสการพระนั้น และทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้า
แห่งอิสราเอลที่โรธด้วยทุกวิถีที่ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำแล้วนั้น

2 KINGS

Chapter 1

1 หลังจากอาหับสิ้นพระชนม์แล้ว เมืองไม่สงบก็บังเกิดขึ้นอิสราเอล
2 ฝ่ายอาหับสหายราชตกลงมาจากช่องพระเกลดาซ้ายที่ท้องขึ้นบนของพระองค์ในกรุงสะมาเรียและ
ทรงประหาร จึงทรงใช้บรรดาผู้สื่อสารไป ร้องว่า "จงไปถามบาอัลเซบู พระแห่งเอโครนว่า
เราจะหายจากความเจ็บป่วยนี้หรือไม่"
3 แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับเอลิชาห์สาวทิมิว่า
"จงลุกขึ้นไปพบบรรดาผู้สื่อสารของกษัตริย์แห่งสะมาเรีย และจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า
'เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลแล้วหรือ ท่านจึงไปถามบาอัลเซบู พระแห่งเอโครน'
4 เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เราจะมิได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าขึ้นไปนั้น
แต่เจ้าจะต้องตายแน่'" แล้วเอลิชาห์ก็ไป
5 ผู้สื่อสารนั้นก็กลับมาเฝ้าพระองค์ พระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า
"ทำไมพวกเจ้าจึงพากันกลับมา"
6 และเขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "มีชายคนหนึ่งมาพบกับพวกข้าพระองค์
และพูดกับพวกข้าพระองค์ว่า 'จงกลับไปหากษัตริย์ผู้ให้ท่านมา และทูลพระองค์ว่า
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า
เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลแล้วหรือเจ้าจึงไปค้นไปถามบาอัลเซบูพระแห่งเอโครน
เพราะฉะนั้นเราจะมิได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าได้ขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่'"
7 พระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า
"คนที่ได้มาพบเจ้าและบอกสิ่งเหล่านี้แก่เจ้านั้นเป็นคนในลักษณะใด"
8 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า "ท่านมีขนมากและมีหนังคาดเอวของท่านไว้"
และพระองค์ตรัสว่า "เป็นเอลิชาห์สาวทิมิ"
9 แล้วกษัตริย์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้ำหั่นคนพร้อมกับทหารห้ำหั่นคนของเขาไปหาเอลิชาห์
เขาได้ขึ้นไปหาท่าน ดูเถิด ท่านนั่งอยู่บนยอดภูเขา และนายกองห้ำหั่นคนนั้นกล่าวแก่ท่านว่า
"ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า 'ลงมา'"
10 แต่เอลิชาห์ตอบนายกองห้ำหั่นคนว่า "ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า
ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้ำหั่นของเจ้าเถิด"
แล้วไฟก็ลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญเขาทั้งคนทั้งห้ำหั่นของเขาเสีย
11 พระองค์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้ำหั่นคนพร้อมกับทหารห้ำหั่นคนของเขามากคนหนึ่งไป

และเขาก็กล่าวแก่ท่านว่า "ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า 'ลงมาเร็ว'"
12 แต่เอลิชาห์ตอบว่า "ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า
ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้ำหั่นของเจ้าเถิด"
และไฟของพระเจ้าลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญเขาทั้งคนทั้งห้ำหั่นของเขาเสีย
13 และพระองค์รับสั่งให้นายกองของทหารห้ำหั่นคนพวกที่สามไปพร้อมกับทหารห้ำหั่นคนของเขา
และนายกองคนทั้งสามของทหารห้ำหั่นคนนั้นก็ขึ้นไป และมากุณเขาลงต่อหน้าเอลิชาห์
และจึงถามท่านว่า "ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า ข้าพเจ้าขออ้อนวอนต่อท่าน ขอได้โปรดให้ชีวิตของข้าพเจ้า
และชีวิตของผู้รับใช้ของท่านห้ำหั่นคนนี้เป็นสิ่งประเสริฐในสายตาของท่าน"
14 ดูเถิด ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์และได้เผาผลาญนายกองห้ำหั่นทั้งสองคนก่อนหน้านั้นเสียพร้อม
ทั้งทหารห้ำหั่นคนของเขาดูด้วย แต่บัดนี้ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐในสายตาของท่าน"
15 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่เอลิชาห์ว่า "จงลงไปกับเขาเถิด อย่ากลัวเขาเลย"
ท่านก็ลุกขึ้นลงไปกับเขาเข้าเฝ้ากษัตริย์
16 และทูลพระองค์ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า
'เพราะเจ้าได้ส่งผู้สื่อสารไปยังบาอัลเซบูพระแห่งเอโครน
เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลก็จะทูลถามพระวาทะของพระองค์อย่างนั้นหรือ
เพราะฉะนั้นเราจะมิได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าได้ขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่'"
17 พระองค์ก็สิ้นชีวิตตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์ซึ่งเอลิชาห์กล่าวนั้น
และเยโฮรัมก็ขึ้นครองแทน ในปีที่สองแห่งรัชกาลเยโฮรัมบุตรชายเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์
เพราะพระองค์หาไม่โรสไม่
18 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหับสหายซึ่งพระองค์ทรงกระทำ
มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

Chapter 2

1 และอยู่มาเมื่อถึงเวลาที่พระเยโฮวาห์จะทรงรับเอลิชาห์ขึ้นไปสู่สวรรค์ด้วยลมบ้าหมู
เอลิชาห์และเอลีชากลังเดินทางจากภูมำนักไกล
2 และเอลิชาห์พูดกับเอลีชาว่า "ขอท่านจงคอยอยู่ที่นี้
เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงเบธเอล" แต่เอลีชาว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่
และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น"
ดังนั้นท่านทั้งสองก็ลงไปยังเบธเอล
3 และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ผู้อยู่ในเบธเอลได้ออกมาหาเอลีชาและบอกท่านว่า
"ท่านทราบไหมว่า วันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงรับอาจารย์ของท่านไปจากเป็นหัวหน้าท่าน"
ท่านตอบว่า "ครับ ข้าพเจ้าทราบแล้ว เจ้บ่ไป"
4 เอลิชาห์พูดกับท่านว่า "เอลีชา ขอท่านคอยอยู่ที่นี้เถิด
เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงเมืองเยรีโค" แต่ท่านตอบว่า
"พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น"
เพราะฉะนั้นท่านทั้งสองจึงมายังเมืองเยรีโค
5 และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ผู้อาศัยอยู่ในเมืองเยรีโคได้เข้ามาใกล้เอลีชาและพูดกับท่านว่า
"ท่านทราบไหมว่า วันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงรับอาจารย์ของท่านไปจากเป็นหัวหน้าท่าน"
ท่านตอบว่า "ครับ ข้าพเจ้าทราบแล้ว เจ้บ่ไป"
6 แล้วเอลิชาห์จึงพูดกับท่านว่า "ขอท่านจงคอยอยู่ที่นี้
เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงแม่น้ำจอร์แดน" แต่ท่านว่า
"พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น"
แล้วท่านทั้งสองก็เดินต่อไป
7 คนห้ำหั่นคนของเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ก็ไปเหมือนกันและยืนอยู่ตรงหน้าห่างจากท่านทั้งสอง
ฝ่ายท่านทั้งสองยืนอยู่ที่แม่น้ำจอร์แดน
8 เอลิชาห์ก็เอาเสื้อคลุมของท่านม้วนเข้าแล้วฟาดลงที่น้ำนั้น น้ำก็แยกออกไปสองข้าง
ท่านทั้งสองจึงเดินข้ามไปได้บนดินแห้ง
9 และอยู่มาเมื่อท่านทั้งสองข้ามไปแล้ว เอลิชาห์จึงพูดกับเอลีชาว่า
"จงขอสิ่งที่ยากให้ข้าพเจ้าทำเพื่อท่านก่อนที่ข้าพเจ้าจะถูกรับไปจากท่าน" และเอลีชาตอบว่า
"ขอให้ภูตผีเดชของท่านอยู่กับข้าพเจ้าเป็นสองเท่าเถิด"
10 และท่านตอบว่า "ท่านขอสิ่งที่ยากนัก แต่ถ้าท่านเห็นข้าพเจ้าถูกรับขึ้นไปจากท่าน
ท่านก็จะได้อย่างนั้น แต่ถ้าท่านไม่เห็น ก็จะไม่เป็นแก่ท่านอย่างนั้น"
11 และอยู่มาเมื่อท่านทั้งสองยังเดินพุดกันต่อไป ดูเถิด
รถเพลิงคันหนึ่งและม้าเพลิงได้แยกท่านทั้งสองออกจากกัน
และเอลิชาห์ได้ขึ้นไปโดยลมบ้าหมูเข้าสวรรค์
12 เอลิชาห์เห็น และท่านได้ร้องว่า "คุณพ่อของข้าพเจ้า คุณพ่อของข้าพเจ้า
รถรบของอิสราเอลและพลม้าประจำ" และท่านก็ไม่ได้เห็นเอลิชาห์อีกเลย
แล้วท่านก็จับเสื้อของตนฉีกออกเป็นสองท่อน
13 แล้วท่านก็หยิบเสื้อคลุมของเอลิชาห์ที่ตกลงมาจากเอลิชาห์นั้น
และกลับไปยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำจอร์แดน
14 แล้วท่านก็เอาเสื้อคลุมของเอลิชาห์ที่ตกลงมานั้นฟาดลงที่น้ำกล่าวว่า
"พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งเอลิชาห์ทรงสถิตที่ใด" และเมื่อท่านฟาดลงที่น้ำ
น้ำก็แยกออกไปสองข้าง และเอลิชาห์ก็เดินข้ามไป
15 เมื่อเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ที่อยู่ ณ เมืองเยรีโค แลเห็นท่าน เขาทั้งหลายจึงว่า
"ภูตผีเดชของเอลิชาห์อยู่กับเอลีชา" และเขาทั้งหลายก็มาต้อนรับท่าน
แล้วชนบทนั้นถึงดินต่อหน้าท่าน
16 เขาทั้งหลายกล่าวแก่ท่านว่า "ดูเถิด มีห้ำหั่นคนที่เขาสยลกรจ้อยกับผู้รับใช้ของท่าน
ของไปเที่ยวหาอาจารย์ของท่าน บางทีพญากุณแห่งพระเยโฮวาห์ได้รับท่านไปแล้วเหวี่ยงท่าน
ลงมาจากภูเขาหรือภูเขาแห่งหนึ่งแห่งใดบ้าง" และท่านว่า "อย่าได้เขาไปเลย"
17 แต่เมื่อเขาทั้งหลายชักชวนท่านจนท่านละอายแล้วท่านจึงว่า "ได้ไปสิ"
เพราะฉะนั้นเขาจึงให้ห้ำหั่นคนไป เขาทั้งหลายแสวงหาเอลิชาห์อยู่สามวันก็ไม่พบท่าน
18 เขาทั้งหลายก็กลับมาหาเอลีชา (ขณะเมื่อท่านพักอยู่ที่เมืองเยรีโค) และท่านพูดกับเขาว่า

"ตามิได้นอกท่านทั้งหลายแล้วหรือว่า 'อย่าไปเลย'"

19 คนในเมืองพูดกับเอลิชาว่า "ดูเถิด ท่านเลื่องนี้ที่ร่ำเร้งดี ดังที่เจ้านายของท่านเจ้าได้เห็นแล้ว แต่ท่าน้ำไม่ดีและชาวแผ่นดินก็แทงลูก"

20 ท่านพูดว่า "จงเอาสามโหลหมากูหนึ่ง ใส่เกลือไว้ในนั้น" แล้วเขาทั้งหลายก็หามาให้

21 แล้วท่านก็ไปที่น้ำพุ โยนเกลือลงในนั้นและกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งน้ว่า เราได้กระทำน้ำนี้ให้ดีแล้ว ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีความตายหรือการแท้งลูกมาจากน้ำนี้อีก"

22 ฉะนั้นน้ำจึงดีมาจนถึงทุกวันนี้ จึ่งตามถ้อยคำซึ่งเอลิชาได้กล่าวนั้น

23 ท่านได้เห็นไปจากที่นั่นถึงเมืองเบธเอล และขณะเมื่อท่านขึ้นไปตามทางมีเด็กชายเล็กบางคนออกมาจากเมืองล้อเลียนท่านว่า "อ้ายหัวล้าน จงขึ้นไปเถิด อ้ายหัวล้าน จงขึ้นไปเถิด"

24 ท่านก็เหยียยดู แล้วจึงแข่งเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ และหมิตัวเมียสองตัวออกมาจากปากเด็กเด็กชายพวกนั้นเสียสี่สิบสองคน

25 จากที่นั่นท่านก็ขึ้นไปถึงภูเขารามเอล และจากที่นั่นท่านก็หันกลับมายังสะมาเรีย

Chapter 3

1 ในปีທີ່สิบแปดของรัชกาลเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮรัมโอรสของอาหับได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล ณ กรุงสะมาเรีย และทรงครองอยู่สิบสองปี

2 พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ไม่เหมือนราบาชิดและราชมารดาของพระองค์ พระองค์ทรงทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งพระบาอัล ซึ่งราชบิดาของพระองค์ทรงสร้างนั้นเสีย

3 แม้กระนั้นพระองค์ยังทรงแกะติดอยู่กับบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์หาได้ทรงพรากรจากบาปนั้นไม่

4 ฝ่ายเมษากษัตริย์แห่งโมอับทรงเป็นผู้ดำเนินกิจการเสียแะ และพระองค์ต้องถวายลูกแกะหนึ่งแสนตัว และแกะผู้หนึ่งแสนตัวพร้อมกับชนของมันเป็นให้แก่กษัตริย์อิสราเอล

5 แต่อยู่มาเมื่ออาหับสิ้นพระชนม์แล้ว กษัตริย์แห่งโมอับก็ยกภูตอกษัตริย์แห่งอิสราเอล

6 กษัตริย์เยโฮรัมจึงกรีธาทัพออกจากสะมาเรียในครั้งนั้น และทรงเกณฑ์คนอิสราเอลทั้งสิ้น

7 พระองค์ทรงส่งสารไปยังเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า "กษัตริย์แห่งโมอับได้ยกภูตอกษัตริย์ของท่านจะไปรบกับโมอับพร้อมกับข้าพเจ้าได้หรือไม่" และท่านว่า "เราจะไป เราก็เป็นดังที่ท่านเป็น และประชาชนของเราก็เป็นดังประชาชนของท่าน บรรดาข้าของเราก็เป็นดังข้าของท่าน"

8 แล้วท่านว่า "เราจะขึ้นไปทางใด" เยโฮรัมทรงตอบไปว่า "ไปทางถิ่นทุรกันดารเมืองเอโดม"

9 กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเสด็จไปพร้อมกับกษัตริย์แห่งยูดาห์ และกษัตริย์แห่งเอโดม และเมื่อทั้งสามกษัตริย์เสด็จออกมาได้เจ็ดวันแล้วก็หาหน้ากองทัพและให้สัตว์ที่ติดตามมานั้นไม่ได้

10 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงตรัสว่า "อนิจจาเอ๋ย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกสามกษัตริย์นี้มาเพื่อจะมอบไว้ในมือของโมอับ"

11 และเยโฮชาฟัทตรัสว่า "ที่นี้ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ เพื่อเราจะให้ภูตถามพระเยโฮวาห์หรือ" แล้วข้าพเจ้าทราบคนหนึ่งของกษัตริย์อิสราเอลจึงพูดว่า "เอลิชาบุตรซาฟัทอยู่ที่นี้พระเจ้าข้า เป็นผู้ที่เราไปแส้อะเลียม"

12 และเยโฮชาฟัทตรัสว่า "พระวาทะแห่งพระเยโฮวาห์อยู่อยู่กับท่าน" กษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทและกษัตริย์แห่งเอโดมจึงเสด็จลงไปตามท่าน

13 และเอลิชาทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ข้าพระองค์มีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับพระองค์ เสด็จไปหาผู้พยากรณ์ของเสด็จพ่อและผู้พยากรณ์ของเสด็จแม่ของพระองค์เถิด"

แต่กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า "หามิได้"

ด้วยพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เรียกกษัตริย์ทั้งสามนี้มาเพื่อมอบไว้ในมือของโมอับ"

14 และเอลิชาพูดว่า "พระเยโฮวาห์จอมโยธาซึ่งข้าพระองค์ปรานีบิตทรงพระชนมอยู่แน่ฉันใด ถ้าข้าพระองค์มิได้เคารพเคารวต่อพระพักตร์เยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์แล้ว ข้าพระองค์จะไม่มองพระพักตร์พระองค์หรือดูแลพระองค์เลย

15 ขอทรงนำผู้เฒ่าเครื่องสายมาให้ข้าพระองค์สักคนหนึ่ง"

และต่อมาเมื่อผู้เฒ่าเครื่องสายประเลงแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือท่าน

16 และท่านพูดว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งน้ว่า 'ท่านเขาให้ให้เป็นสระทั่วไปหมด'

17 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งน้ว่า 'เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นลมและจะไม่เห็นฝน ถึงอย่างไรก็ดีภูเขาเหล่านี้จะมีน้ำเต็มไปหมด เพื่อเจ้าจะได้ดื่ม ทั้งเจ้าฝูงสัตว์เลี้ยงและสัตว์ใช้ของเจ้า'

18 เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบคนโมอับไว้ในมือของเจ้าด้วย

19 เจ้าจะโจมตีเมืองที่มีป้อมทุกเมือง และเมืองนอกทุกเมือง และจะโค่นต้นไม้ลงทุกต้น และจะจุกน้ำพุทุกแห่งเสีย และทำไร่นาที่ที่ถูกแปลงให้เสียด้วยหิน"

20 และอยู่มาพอรุ่งเช้าประมาณเวลาถวายเครื่องัญญูบูชา ดูเถิด มีน้ำมาจากทางเมืองเอโดม จนแผ่นดินมีน้ำเต็มหมด

21 และเมื่อคนโมอับทั้งหลายได้ยินว่าบรรดากษัตริย์ยกไปสู้รบกับตน คนที่มีอายุสามเกาะและสูงขึ้นไปก็ได้อาหารรวมกันเข้า และยกไปตั้งทัพรวมแดน

22 เมื่อเขาตื่นขึ้นในตอนเช้า และดวงอาทิตย์ส่องแสงอยู่บนหน้า คนโมอับเห็นน้ำที่อยู่ตรงข้ามกับตนแดงอย่างโลหิต

23 เขาทั้งหลายกล่าวว่า "นี่เป็นโลหิต บรรดากษัตริย์ได้สู้รบกันเอง และฆ่ากันเอง เพราะฉะนั้นบัดนี้ โมอับเอ๋ย มารับเอาตัวของคุณเอง"

24 แต่เมื่อเขามาถึงค่ายอิสราเอล คนอิสราเอลก็ถูกขึ้นต่อสู้กับคนโมอับจนเขาทั้งหลายหนีไป และเขาก็รุกหน้าเข้าไปในแผ่นดินฆ่าฟันคนโมอับ

25 เขาทั้งหลายได้หลายหัวเมือง และต่างคนก็ต่างโยนหินเข้าไปในไร่นาที่ถูกแปลงจนเต็ม เขาจุกน้ำพุเสียทุกแห่ง และโค่นต้นไม้ด้วยเสียหมด จนในคิรีเรเซทมีแต่หินของเมืองเหลืออยู่ บรรดานักสลังได้ล้อมเมืองไว้และโจมตีได้

26 เมื่อกษัตริย์แห่งโมอับทรงเห็นว่าจะสู้มิได้

พระองค์ทรงพาพลตามเจ็ดร้อยคนจะตีฝ่าออกมาทางด้านกษัตริย์เมืองเอโดม แต่ออกมาไม่ได้

27 แล้วพระองค์ทรงนำโอรสหัวปี ผู้ซึ่งควรจะขึ้นครองแทนนั้น กลายเป็นเครื่องเผาบูชาเสียที่บนกำแพง และมีพระพิโรธใหญ่ยิ่งต่อพวกอิสราเอล เขาทั้งหลายก็ยกถอยไปจากพระองค์และกลับบ้านเมืองของตน

Chapter 4

1 ภรรยาของคนหนึ่งในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ร้องต่อเอลิชาว่า "ผู้รับใช้ของท่าน คือสามีของดิฉันสิ้นชีวิตเสียแล้ว และท่านก็ทราบอยู่แล้วผู้รับใช้ของท่านเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่เจ้าหนีได้มาเพื่อนำเอาบุตรชายสองคนของดิฉันไปเป็นทาสของเขา"

2 และเอลิชาตอบนางว่า "บอกฉันมาข้าว่าจะให้ฉันทำอะไรให้ เจ้ามีอะไรอยู่ในบ้านบ้าง"

และนางตอบว่า "สาวใช้ของท่านไม่มีอะไรในบ้านนอกจากน้ำมันหนึ่งไห"

3 แล้วท่านกล่าวว่า "จงออกไปนอกบ้าน ขอมีภาชนะจากเพื่อนบ้านทุกคนของเจ้ามาเป็นภาชนะเปล่า อย่าให้น้อย

4 แล้วจงเข้าไปในเรือน ปิดประตูตั้งตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้าไว้ และจงทนน้ำมนต์ใส่ภาชนะทั้งหมด เมื่อลูกหนึ่งๆเต็มแล้วก็ทิ้งไว้ต่างหาก"

5 นางก็ลาไป และปิดประตูตั้งนางและบุตรชายของนางไว้ บุตรส่งภาชนะมาให้ และนางก็ทนน้ำมนต์

6 และอยู่มาเมื่อภาชนะเต็มหมดแล้วนางจึงบอกบุตรชายว่า "เอาภาชนะมาให้แม่อีกลูกหนึ่ง" และเขาตอบนางว่า "ไม่มีอีกแล้ว" แล้วน้ำมนต์ก็หยุดไหล

7 นางก็ไปเรียนให้คนของพระเจ้าทราบและท่านบอกว่า "ไปศิษย์นั้นเห็นเสียเองเข้าระหนี่ของเจ้า ที่เหลืออยู่นั้นเจ้าและบุตรของเจ้าจะใช้เสียชีวิต"

8 วันหนึ่งเอลิชาเดินต่อไปถึงเมืองชูนม เป็นที่ที่หญิงมั่งมีคนหนึ่งอาศัยอยู่ และนางได้ชวนท่านให้รับประทานอาหาร ฉะนั้นเมื่อท่านผ่านทางนั้นไปเมื่อไร ท่านก็แวะเข้าไปรับประทานอาหารที่นั่น

9 และนางได้บอกสามีของนางว่า "ดูเถิด ดิฉันเห็นว่าชายคนนี้เป็นคนบริสุทธิ์ของพระเจ้า เจินผ่านบ้านเราอยู่เนืองๆ

10 ขอให้เรากำทองเล็กไว้บนกำแพง วางเตียง โต๊ะ เก้าอี้ และตะเกียงไว้ให้ท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านมาหาเรา ท่านจะได้เข้าไปพักในท้องถิ่น"

11 วันหนึ่งท่านก็มาที่นั่น และแวะเข้าไปในท้องถิ่น พักอยู่ที่นั่น

12 ท่านจึงบอกภะษิตินใช้ของท่านว่า "ไปเรียกหญิงชาวชูนมคนนี้มา" เมื่อเขาเรียกนาง นางก็มายืนอยู่ต่อหน้าท่าน

13 ท่านจึงบอกแก่ภะษิตาว่า "จงบอกนางว่า ดูเถิด เธอลำบากมากมาอย่างนี้เพื่อเรา จะให้เรากินอะไรให้เธอบ้าง มีอะไรจะให้ทูลกษัตริย์เมื่อเธอหรือ หรือให้พูดอะไรกับผู้บัญชาการกองทัพ" นางตอบว่า "ดิฉันอยู่ในหมู่พวกพี่น้องของดิฉันค่ะ"

14 และท่านกล่าวว่า "ถ้าอย่างนั้นจะให้ทำอะไรเพื่อนาง" ภะษิตีตอบว่า "แท้จริงนางไม่มีบุตรและสามีของนางก็แก่แล้ว"

15 ท่านจึงบอกว่า "ไปเรียกเธอมา" และเมื่อเขาไปเรียกนาง นางก็มายืนอยู่ที่ประตู

16 ท่านกล่าวว่า "ในฤดูนี้เมื่อครบกำหนดอุ้มท้อง เจ้าจะได้มีบุตรชายคนหนึ่ง" และนางตอบว่า "ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า เจ้านายของดิฉัน หามิได้ อย่างมุสแกลสาวใช้ของท่านเลย"

17 แต่หญิงคนนั้นก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง ในฤดูนั้นเมื่อครบกำหนดอุ้มท้องจึงตาม ที่เอลิชาบอกแก่นางไว้

18 เมื่อเด็กนั้นโตขึ้น วันหนึ่งเขาออกไปหาบิดาของเขานมู่จนเกียตัว

19 เขาบอกบิดาของเขาว่า "โอัยหัวของฉฉ่น หัวของฉฉ่น" บิดาจึงสั่งคนใช้ของเขาว่า "อุ้มเขาไปหาแม่ไป"

20 และเมื่อเขาอุ้มมาให้มารดาของเด็ก เด็กนั้นก็นั่งอยู่บนตักมารดาจนเที่ยงวัน แล้วก็สิ้นชีวิต

21 นางจึงอุ้มขึ้นไปวางไว้บนที่นอนของคนแห่งพระเจ้า และปิดประตูเสียแล้วไปต่างนอก

22 นางก็ไปเรียกสามีของนางกล่าวว่า "ขอส่งคนไปค้นหาหนึ่งกับลาตัวหนึ่งมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้รับไปหาคนแห่งพระเจ้า และกลับมาอีก"

23 และเขากลว่า "จะไปหาท่านทำไมในวันนี้ ไม่ใช่ว่านี่ขึ้นลำหรือวันสะบาโต" นางตอบว่า "ก็ติดอยู่แล้ว"

24 นางก็ผูกอาแลและส่งคนใช้ของนางว่า "จงเร่งลาไปเร็วๆ อย่าให้ผีเท้าหย่อนลงได้นอกจากฉฉ่นส่ง"

25 แล้วนางก็ออกเดิน และมาถึงคนแห่งพระเจ้าที่ภูเขารามเอล อยู่มาเมื่อคนแห่งพระเจ้าเห็นนางมาแต่ไกล ท่านก็พูดกับภะษิตินใช้ของท่านว่า "ดูเถิด หญิงชาวชูนมมาข้างโน้น"

26 จงวิ่งไปรับนางทันที และกล่าวแก่นางว่า 'นางสบายดีหรือ สามสบายดีหรือ เด็กสบายดีหรือ'" และนางได้ตอบว่า "สบายดีค่ะ"

27 และเมื่อนางมายังภูเขาถึงคนแห่งพระเจ้าแล้ว นางก็เข้าไปกอดเท้าของท่าน ภะษิตีจึงเข้ามาจะจับนางออกไป แต่คนแห่งพระเจ้าบอกว่า "ปล่อยเขาเถอะ เพราะนางมีใจทุกข์หนัก และพระเยโฮวาห์ทรงซ่อนเรืงนี้จากฉฉ่น หาได้ตรัสสาแดงแก่ฉฉ่นไม่"

28 แล้วนางจึงเรียนว่า "ดิฉันขอบุตรชายจากเจ้านายของดิฉันหรือคะ ดิฉันไม่ได้เรียนหรือว่าอย่าลวงดิฉันเลย"

29 ท่านจึงสั่งภะษิตาว่า "ลาเดาของเจ้าข้า และถือไม้เท้าของเรา และไปเถอะ ถ้าเจ้าพบใครอย่าสวัสดีกับเขา และถ้าใครสวัสดีกับเจ้าก็อย่าตอบ และจงวางไม้เท้าของเราบนหน้าของเด็กนั้น"

30 แล้วมารดาของเด็กนั้นเรียนว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่และตัวท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ดิฉันจะไม่พรากรจากท่านไป" ดังนั้นท่านจึงลุกขึ้นตามนางไป

31 ภะษิตีได้ลวงหน้าไปก่อนและวางไม้เท้าบนหน้าของเด็กนั้น แต่ไม่มีเสียงหรืออาการเป็น เขาจึงกลับมาพบท่านและเรียนท่านว่า "เด็กนั้นยังไม่ตื่น"

32 เมื่อเอลิชาเข้ามาในเรือน ดูเถิด ท่านเห็นเด็กนอนตายอยู่บนเตียงของท่าน

33 ท่านจึงเข้าไปข้างในปิดประตูให้ทั้งสองอยู่ข้างในและได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์

34 แล้วท่านขึ้นไปในอนที่บนเตียง ให้ปากทับปาก ตามีตา และมือทับมือ และเมื่อท่านเหยียดตัวของท่านบนเตียง เนื้อของเด็กนั้นก็อุ่นขึ้นมา

35 แล้วท่านก็ลุกขึ้นอีกเดินไปเดินมาในเรือนนั้นครั้งหนึ่ง แล้วขึ้นไปเหยียดตัวของท่านบนเสา เด็กนั้นก็จามเจ็ดครั้ง และเด็กนั้นก็ล้มตาดของตน

36 แล้วท่านก็เรียกเกะซีมาสั่งว่า "ไปเรียกหญิงสาวชื่อนมคนนั้นมา" เขาจึงไปเรียกนาง และเมื่อนางมาถึงท่านแล้วท่านว่า "จงอุ้มบุตรชายของเจ้าขึ้นเถิด"

37 นางจึงเข้ามาชนหน้าลงที่เท้าของท่านกราบลงถึงดิน แล้วนางก็อุ้มบุตรชายของนางขึ้นออกไปข้างนอก

38 เอลีษามาถึงก็กลาอีก เมื่อแผ่นดินเกิดกันตรารอาหาร และเมื่อเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์นั่งอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็บอกกับคนใช้ของท่านว่า "จงตีหม้อลูกใหญ่และต้มข้าวให้แก่เหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์"

39 คนหนึ่งไปในพรกรออกไปเก็บผักในทุ่งนา และพบไม้เลาปาเลาหนึ่ง เขาเก็บได้นำเต้าปาจนมเต็มตัก กลับมาหั่นใส่ในหม้อข้าวต้มโดยไม่ทราบว่าเป็นผลอะไร

40 เขาก็เทออกให้คนเหล่านั้นรับประทาน ต่อมาขณะที่เขากำลังรับประทานข้าวต้มอยู่นั้น เขาร้องขึ้นว่า "ท่านใดคนแห่งพระเจ้า มีความตายอยู่ในหม้อนี้" และเขาก็รับประทานกินไม่ได้

41 ท่านก็ว่า "จงเอาแป้งมา" ท่านก็ใส่แป้งลงในหม้อ และบอกว่า "จงเทออกให้คนเหล่านั้นรับประทาน" และไม่มีอันตรายอยู่ในหม้อนั้น

42 มีชายคนหนึ่งมาจากบ้านอาลิสทิสซาห์มาบอกท่านแก่พระเจ้า มีขนมปังเป็นผลแรกคือ ขนมบาร์ลีย์สิบก้อน และรวงข้าวใหม่ใส่กระสอบของเขามาและเอลีชาว่า "จงให้แก่คนเหล่านั้นรับประทาน"

43 แต่คนใช้คนหนึ่งตอบว่า "ข้าพเจ้าจะตั้งอาหารเท่านี้ให้คนหนึ่งร้อยรับประทานได้อย่างไร" ท่านจึงสั่งข้าว่า "จงให้คนเหล่านั้นรับประทานเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งดังนี้ว่า ข้าทั้งหลายจะได้รับประทานและยังเหลืออีก"

44 เขาจึงตั้งอาหารไว้ต่อหน้าเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็รับประทาน และยังเหลืออยู่ริมตามพระวาระของพระเยโฮวาห์

Chapter 5

1 นามานผู้บัญชาการกองทัพอัชซิริยาประเทศซีเรียเป็นคนสำคัญมากของกษัตริย์ เป็นคนมีเกียรติ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงนำชัยชนะมายังซีเรียโดยท่านนี้ ท่านเป็นวีรบุรุษด้วย แต่ท่านเป็นโรคเรื้อน

2 ฝ่ายคนซีเรียยกพวกไปปล้นครั้งหนึ่งนั้น ได้จับเด็กหญิงคนหนึ่งมาจากแผ่นดินอิสราเอลมาเป็นเชลย และเธอมาปรนนิบัติภรรยาของนามาน

3 เธอได้เรียนนายหญิงของเธอบอกว่า "อยากให้เจ้านายของดิฉันไปอยู่กับผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งอยู่ในสะมาเรีย ท่านจะได้รักษาโรคเรื้อนของเจ้านายเสียให้หาย"

4 นามานจึงไปบอกกษัตริย์เจ้านายของท่านว่า "สาวใช้จากแผ่นดินอิสราเอลพูดว่าอย่างนั้นๆ"

5 กษัตริย์แห่งซีเรียตรัสว่า "จงไปเถิด เราจะส่งสารไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอล" แล้วท่านก็ไปนำเงินหนักสิบตะลันต์ ทองคำหนักหกพันเชเกล และเสื้อสิบชุดไปด้วย

6 และท่านก็นำสารไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลจากความว่า "เมื่อสารนี้มาถึงท่าน ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ส่งนามานข้าราชการของข้าพเจ้ามา เพื่อขอให้ท่านรักษาเขาให้หายจากโรคเรื้อน"

7 และอยู่มากเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงอ่านสารนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงฝึกฉลองพระองค์ตรัสว่า "เราเป็นพระเจ้าซึ่งจะให้ตายและให้มีชีวิตหรือ ชายคนนี้จะส่งสารมาให้เรารักษาคณหนึ่งที่เป็นโรคเรื้อน ขอใคร่ครวญดูเถิดว่า เขาแสวงหาเหตุพิพาทกับเราอย่างไร"

8 แต่เมื่อเอลีษาคณแห่งพระเจ้าได้ยินว่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงฝึกฉลองพระองค์ จึงได้คนไปบอกกษัตริย์ว่า "โฉนพระองค์จึงทรงฝึกฉลองพระองค์ของพระองค์เสีย ขอให้เขามาหาพระองค์เถิด เพื่อเขาจะได้ทราบว่ามีผู้พยากรณ์คนหนึ่งอิสราเอล"

9 นามานจึงมาพร้อมกับบรรดาม้าและรถของท่าน มาหยุดอยู่ที่ประตูเรือนของเอลีชา

10 เอลีชาที่ส่งผู้สื่อสารมาเรียนท่านว่า "ขอจงไปชำระตัวในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้ง และเนื้อของท่านจะกลับคืนเป็นอย่างเดิม และท่านจะสะอาด"

11 แต่นามานก็โกรธและไปเสีย บ่นว่า "ดูเถิด ข้าคิดว่าเขาจะออกมาหาข้าเป็นแน่ และมายืนอยู่และออกพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา แล้วโบกมือเหนือท่านให้โรคเรื้อนหาย"

12 อาบานและฟารปาร์แม่ทัพเมืองดามัสกัสได้กวาดบรรดาลำน้ำแห่งอิสราเอลดอกหรือ ข้าจะชำระตัวในแม่น้ำเหล่านั้นและจะสะอาดไม่ได้หรือ"

13 ท่านจึงหันตัวแล้วไปเสียด้วยความเดือดดาล

14 แต่พวกข้าราชการของท่านเข้ามาใกล้และเรียนท่านว่า "คุณพ่อของข้าพเจ้า ถ้าท่านผู้พยากรณ์จะสั่งให้ท่านกระทำสิ่งใหญ่โตประการหนึ่ง ท่านจะไม่กระทำหรือ ถ้าเช่นนั้นเมื่อท่านผู้พยากรณ์กล่าวแก่ท่านว่า 'จงไปล้างและสะอาดเถิด' ควรท่านจะทำยังขึ้นเท่าใด"

15 ท่านจึงลงไปจุ่มตัวเจ็ดครั้งในแม่น้ำจอร์แดนตามถ้อยคำของคนแห่งพระเจ้า และเนื้อของท่านก็กลับคืนเป็นอย่างเนื้อเด็กเล็ก และท่านก็สะอาด

16 แล้วท่านจึงกลับไปยังคณแห่งพระเจ้า ทั้งตัวท่านและพรรคพวกของท่าน และท่านมายืนอยู่ข้างหน้าเอลีชาและท่านกล่าวว่า "ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าไม่มีพระเจ้าทั่วไปในโลกนอกจากที่ในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านรับทองคำนี้สักอย่างหนึ่งจากผู้รับใช้ของท่านเถิด"

16 แต่ท่านตอบว่า "พระเยโฮวาห์ซึ่งข้าพเจ้าปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ข้าพเจ้าจะไม่รับสิ่งใดเลยฉันนั้น" และท่านก็ได้ชักชวนให้รับไว้แต่เอลีชาได้ปฏิเสธ

17 แล้วนามานจึงกล่าวว่า "มิฉะนั้นขอท่านได้โปรดให้ดินบรรพทุกอณูของตัวให้แก่ผู้รับใช้ของท่านเถิด เพราะตั้งแต่นี้ไปผู้รับใช้ของท่านจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาแด่พระอื่น แต่จะถวายแด่พระเยโฮวาห์เท่านั้น"

18 ในเรื่องนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้ถ้อยแก่ผู้รับใช้ของท่าน

ในเมื่อนายของข้าพเจ้าไปในนิวาสของพระริมโมนเพื่อจะนมัสการที่นั่น ทรงพึงอยู่ที่มือของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะต้องโน้มค่านับในนิวาสของพระริมโมน

เมื่อข้าพเจ้าโน้มตัวลงในนิวาสของพระริมโมนนั้น ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้อภัยแก่ผู้รับใช้ของท่านในกรณีนี้"

19 เอลีชาจึงตอบท่านว่า "จงไปโดยสันติภาพเถิด" แต่เมื่อนามานออกไปได้ไม่กี่ไกลนัก

20 เกะซีคนใช้ของเอลีษาคณแห่งพระเจ้าคิดว่า "ดูเถิด นายของข้าพเจ้าไม่ยอมรับจากมือของนามานคนที่เรารังเกียจซึ่งที่ท่านนำมา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด ข้าพเจ้าจะวิ่งตามไปเอามาจากเขาบ้าง"

21 เกะซีจึงติดตามนามานไป และเมื่อนามานแลเห็นว่ามีคนวิ่งตามท่านมา ท่านก็ลงจากรถมืดอนรับเขาพูดว่า "ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ"

22 เขาตอบว่า "เรียบร้อยดี นายของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ามา กล่าวว่า 'ดูเถิด มีชายหนุ่มสองคนในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ มาจากแดนเทือกเขาเอฟราอิม ขอท่านโปรดให้เงินแก่ข้าทั้งหลายสักหนึ่งตะลันต์และเสื้อสักสองชุด'"

23 และนามานกล่าวว่า "ขอโปรดรับไปสองตะลันต์เถิด" ท่านก็เชิญชวนเขา และเอาเงินสองตะลันต์ใส่กระสอบผูกไว้ พร้อมกับเสื้อสองตัว ให้คนให้สองคนแบกไป เขาก็แบกเงินขึ้นหน้าเกะซีมา

24 เมื่อเขามาถึงภูเขา เกะซีก็รับมาจากมือของเขาทั้งสอง เอาไปเก็บไว้ในเรือนและให้คนเหล่านั้นกลับ เขาทั้งสองก็จากไป

25 เกะซีก็เข้าไปยืนอยู่ต่อหน้านายของตน และเอลีชากล่าวเขาว่า "เกะซี เจ้าไปไหนมา" เขาตอบว่า "ผู้รับใช้ของท่านไม่ได้ไปไหน"

26 แต่ท่านกล่าวแก่เขาว่า "เมื่อชายคนนั้นหันมาจากรถมืดอนรับเจ้านั้น จิตใจของเรามีได้ไปกับเจ้าดอกหรือ นั่นเป็นเวลาควรที่จะรับเงิน รับเสื้อผ้า สวนดินมะกอกเทศ และสวนองุ่น แกะและวัว และคนใช้ชายหญิงหรือ"

27 ฉะนั้นโรคเรื้อนของนามานจะติดอยู่ที่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าเป็นนิตย์" เขาก็ออกไปจากหน้าท่านเป็นโรคเรื้อนสาวอย่างนี้

Chapter 6

1 ฝ่ายเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์กล่าวกับเอลีชาว่า "ดูเถิด สถานที่ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ได้ความดูแคลงของท่านนั้นก็เลิกละไป ไม่พอแก่พวกเรา

2 ขอให้เราไปที่แม่น้ำจอร์แดน ดังคนต่างเอาไม้ท่อนหนึ่งมาสร้างที่อาศัยของเรานั่น"

และท่านตอบว่า "ไปเถิด"

3 แล้วคนหนึ่งกล่าวว่า "ขอท่านโปรดไปกับผู้รับใช้ของท่านด้วย" และท่านก็ตอบว่า "ข้าจะไป"

4 ท่านก็ไปกับเขาทั้งหลาย และเมื่อเขามาถึงแม่น้ำจอร์แดนเขาก็ได้ค้นต้นไม้

5 ขณะที่คนหนึ่งฟันไม้อยู่ หัวขวานของเขาตกลงไปในน้ำ และเขาร้องขึ้นว่า "อนิจจา นายครึบ ขวานนั้นผมซอขึ้นมา"

6 แล้วคณแห่งพระเจ้าถามว่า "ขวานนั้นตกที่ไหน" เมื่อเขาชี้ที่ที่ท่านแล้ว ท่านก็ตัดไม้หนึ่งท่อนไปทิ้งที่นั่น ทำให้ขวานเหล็กนั้นลอยขึ้นมา

7 และท่านบอกว่า "หยิบขึ้นมาสิ" เขาก็เอื้อมมือไปหยิบขึ้นมา

8 ฝ่ายกษัตริย์แห่งซีเรียรบพุ่งกับอิสราเอล พระองค์ปรึกษากับข้าราชการของพระองค์ว่า "เราจะตั้งค่ายของเราที่นั่นๆ"

9 แต่คณแห่งพระเจ้าสั่งข้าไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ขอพระองค์ทรงระวังอย่าผ่านมาทางนั้น เพราะคณซีเรียกำลังยกลงไปที่นั่น"

10 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ให้ไปยังสถานที่ซึ่งคณแห่งพระเจ้าบอกและเตือนให้ พระองค์จึงทรงระวังตัวไว้ที่นั่นมิใช่เพียงครั้งสองครั้ง

11 กษัตริย์แห่งซีเรียก็ไม่สายพระทัยมากเพราะเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงเรียกข้าราชการมาตรัสว่า "พวกท่านจะไม่บอกเราหรือว่า คนใดในพวกเราที่อยู่ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอล"

12 ข้าราชการคนหนึ่งของพระองค์ทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดพระเจ้า แต่เอลีชาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ในอิสราเอลทูลบรรดาถ้อยคำซึ่งพระองค์ตรัสในหอบรรทมของพระองค์แก่กษัตริย์แห่งอิสราเอล"

13 พระองค์จึงตรัสว่า "จงไปหาดูว่า เขาอยู่ที่ไหน เพื่อเราจะใช้คนไปจับเขา"

มีคนทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด เขาอยู่ในโดธาน"

14 พระองค์จึงทรงส่งม้า รถม และกองทัพใหญ่ เขาไปค้นในกลางคืนและล้อมเมืองนั้นไว้

15 เมื่อคนใช้ของคณแห่งพระเจ้าตื่นขึ้นมาแล้วเข้าดูและออกไป ดูเถิด กองทัพพร้อมกันแล้วและรถรบก็ล้อมเมืองไว้ และคนใช้นั้นบอกท่านว่า "อนิจจา นายของข้าพเจ้า เราจะทำอย่างไรดี"

16 ท่านตอบว่า "อย่ากลัวเลย เพราะฝ่ายเรามีมากกว่าฝ่ายเขา"

17 แล้วเอลีชาก็อิษฐานว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเปิดตาของข้าเพื่อข้าจะได้เห็น" และพระเยโฮวาห์ทรงเปิดตาของชายหนุ่มคนนั้น และเขาก็ได้เห็นและดูเถิด ที่ภูเขาก็เต็มไปด้วยม้า และรถรบเพลิงชூบรอบเอลีชา

18 และเมื่อคนซีเรียลงมารบกับท่าน เอลีชาก็อิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า "ขอทรงโปรดให้คนเหล่านี้ตามอดไปเสีย"

พระองค์จึงทรงให้เขาทั้งหลายตามอดไปตามคำของเอลีชา

19 และเอลีชาบอกคนเหล่านั้นว่า "ไม้ใช้ทางนี้ และไม้ใช้เมืองนี้ จงตามข้ามา และข้าจะพาไปยังคนนั้นซึ่งเจ้าแสวงหา" และท่านก็พาเขาไปกรุงสะมาเรีย

20 และอยู่มากพอที่เข้าไปในกรุงสะมาเรีย เอลีชาก็ทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเปิดตาของคณเหล่านี้ เพื่อเขาจะเห็นได้"

พระเยโฮวาห์จึงทรงเปิดตาของเขาทั้งหลายและเขาทั้งหลายก็เห็น และดูเถิด เขามายู่กลางกรุงสะมาเรีย

21 และเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลเห็นเขาเข้า จึงตรัสแก่เอลีชาว่า "บิดาของข้าพเจ้า จะให้ข้าพเจ้าฆ่าเขาเสียหรือ จะให้ข้าพเจ้าฆ่าเขาเสียหรือ"

22 ท่านก็ทูลตอบว่า "ขอพระองค์อย่าทรงประหารเขาเสีย พระองค์จะประหารคนที่จับมาเป็นเชลยเสียด้วยดาบและด้วยธนูของพระองค์หรือ"

ขอทรงโปรดจัดหาอาหารและน้ำต่อหน้าเขา เพื่อให้เขารับประทานและดื่ม แล้วปล่อยให้เขาไปหาเจ้านายของเขาเถิด"

23 พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงใหญ่ให้เขา และเมื่อเขาได้กินและดื่มแล้วก็ทรงปล่อยเขาไป และเขาทั้งหลายได้กลับไปหาเจ้านายของตน และพวกเขาก็ยังมีได้มาปล้นในแผ่นดินอิสราเอลอีกเลย

24 และอยู่มาภายหลังเบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงจัดกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์แล้วได้เสด็จขึ้นไปล้อมกรุงสมาเรีย

25 มีการกันดารอาหารอย่างหนักในสมาเรีย และดูเอ็ด ขณะเมื่อเขาล้อมอยู่จนหัวลาตัวหนึ่งเขาขายกันเป็นเงินแปดสิบบะเชล และมูลนกเขาค้างคาวเป็นเงินห้าบะเชล

26 ขณะที่กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงผ่านไปบนกำแพง มีผู้หญิงคนหนึ่งร้องทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงช่วย"

27 พระองค์ตรัสว่า "ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงช่วยเจ้า เราจะช่วยเจ้าได้จากไหน จากลานนวดข้าวหรือจากบ่ออย่างอื่นหรือ"

28 และกษัตริย์ทรงถามนางว่า "เจ้าเป็นอะไรไป?" นางทูลตอบว่า "หญิงคนนี้นับถือข้าพระองค์ว่า 'เอาลูกชายของเจ้ามาที่เรากินเสียวันนี้เถิด และเราจะกินลูกชายของฉันทันวันพรุ่งนี้'"

29 เราจึงตัดลูกชายของข้าพระองค์และกิน และรุ่งขึ้นข้าพระองค์ก็พูดกับนางว่า 'เอาลูกชายของเจ้ามา เพื่อเราจะกินเสีย' และนางก็ซ่อนลูกชายของนางเสีย"

30 และต่อมาเมื่อกษัตริย์ทรงได้ยินถ้อยคำของหญิงนั้น พระองค์ก็ถึงลงพระองค์ พระองค์กำลังดำเนินอยู่บนกำแพง ประชาชนก็มองดู ดูเอ็ด พระองค์ทรงลงพระองค์มากระสอบอยู่แนบเนื้อ

31 และพระองค์ตรัสว่า "ถ้าศีรษะของเอลีชาบุตรซาฟัทยังอยู่บนเขาในวันนี้ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษแก่เราและยังหนักกว่า"

32 แต่เอลีชานั่งอยู่ในบ้านของท่าน และพวกผู้ใหญ่ก็นั่งอยู่ด้วย กษัตริย์ทรงใช้คนมาจากตอเบื้องพระพักตร์พระองค์ แต่ก่อนที่ผู้สื่อสารจะมาถึง เอลีชาก็พูดกับพวกผู้ใหญ่ว่า "ท่านทั้งหลายเห็นหรือไม่เล่า ที่บุตรชายของผุ้กระทำการฆาตกรรมคนนี้ให้คนมาเอาศีรษะของข้าพเจ้า ดูซิ เมื่อผู้สื่อสารมา จงปิดประตู และยึดประตูไว้แน่นกันเอาไว้ เสียงเท้าของนางของเขาดำตามเขามาให้หรือ"

33 ขณะที่ท่านยังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ดูเอ็ด ผู้สื่อสารลงมาจากท่าน และบอกว่า "ดูเอ็ด เหตุไรน่ะมาจากพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะรอลอยพระเยโฮวาห์อีกทำไม"

Chapter 7

1 แต่เอลีชาบอกว่า "ขอฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า พรุ่งนี้ประมาณเวลานี้อยอดแบ่งถึงหนึ่งเขาจะขายกันหนึ่งเชล และข้าบารลีสองถึงเชลล ที่ประตูเมืองสมาเรีย"

2 แล้วนายทหารคนสนิทของกษัตริย์ตอบคนแห่งพระเจ้าว่า "ดูเอ็ด ถ้าแม้พระเยโฮวาห์ทรงสร้างหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ" แต่ท่านบอกว่า "ดูเอ็ด ท่านจะเห็นกับตาของท่านเอง แต่จะไม่ได้กิน"

3 มีคนโรครีออนสี่คนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง เขาพูดกันว่า "เราจะนั่งที่นี้จนตายท่าไม้เล่า"

4 ถ้าเราว่า "ให้เราเข้าไปในเมือง" การกันดารอาหารก็อยู่ในเมือง และเราก็จะตายที่นั่น และถ้าเรานั่งที่นี้เราก็ตายเหมือนกัน ละนั้นบัดนี้จึงมาเถิด ให้เราเข้าไปในกองทัพของคนที่ซีเรีย ถ้าเขาไว้ชีวิตของเรา เราก็จะรอดตาย ถ้าเขาฆ่าเรา ก็ได้แต่ตายเท่านั้นเอง"

5 ดังนั้นเขาจึงลุกขึ้นในเวลาโพลเพลเพื่อจะไปยังค่ายของคนซีเรีย แต่เมื่อเขามถึงริมค่ายของคนซีเรียแล้ว ดูเอ็ด ไม่มีใครที่นั่นสักคน

6 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำให้องทัพของคนซีเรียได้ยินเสียงกรบ เสียงม้า และเสียงกองทัพใหญ่ เขาจึงพูดกันและกันว่า "ดูเอ็ด กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้จ้างบรรดา กษัตริย์แห่งคนฮิตไทต์ และบรรดา กษัตริย์แห่งอียิปต์มารบเราแล้ว"

7 เขาจึงลุกขึ้นหนีไปในเวลาโพลเพล และถึงเต็นท์ ม้าและลาของเขา ทั้งค่ายไว้อย่างนั้นเอง และหนีไปเอาชีวิตรอด

8 และเมื่อคนโรครีออนเหล่านี้มาถึงที่ริมค่าย เขาก็เข้าไปในเต็นท์หนึ่งกินและดื่ม และชนเงินทองคำและเสื้อผ้าเอาไปซ่อนไว้ แล้วเขาก็กลับมาเข้าไปในอีกเต็นท์หนึ่งชนเอาผ้าของออกไปจากที่นั่นด้วยเอาไปซ่อนไว้

9 แล้วเขาพูดกันและกันว่า "เราทำไม่ถูกเสียแล้ว วันนี้เป็นวันข้าวดี ถ้าเรานั่งอยู่และคอยจนแสงอรุณขึ้น โทษจะตกอยู่กับเรา เพราะฉะนั้นบัดนี้มาเถิด ให้เราไปบอกยังสำนักพระราชวัง"

10 เขาจึงมาเรียนกายประตูเมือง และบอกเรื่องราวแก่เขาว่า "เรายังค่ายของคนซีเรีย และดูเอ็ด เราไม่เห็นใครและไม่ได้ยินเสียงผู้ใดที่นั่น มีแต่ม้าผูกอยู่ และลาผูกอยู่ และเห็นที่ตั้งอยู่อย่างนั้นเอง"

11 แล้วเขาบอกแก่เหล่านายประตู และพวกเขาก็บอกกันไปถึงสำนักพระราชวัง

12 กษัตริย์ก็ทรงตื่นบรรทมในกลางคืน และตรัสกับข้าราชการว่า "เราจะบอกให้ว่าคนซีเรียเตรียมสู้รบเราอย่างไร เขาทั้งหลายรู้อยู่ว่าเราให้เขาจึงออกไปซ่อนตัวอยู่นอกค่ายที่กลางทุ่งจิตว่า 'เมื่อเขาออกมาจากในเมืองเราจะจับเขาทั้งเป็น แล้วจะเข้าไปในเมือง'"

13 และข้าราชการคนหนึ่งทูลว่า "ขอรับสั่งให้คนเฝ้าที่เหลืออยู่ในเมืองสัปดาห์ตัว (ดูเอ็ด บางทีมีเหล่านั้นจะยังเป็นอยู่อย่างคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ในเมือง หรือดูเอ็ด จะเป็นอย่างคนอิสราเอลที่ได้พิษแล้วก็ข้างเถิด) ขอให้เราส่งคนไปดู"

14 เขาจึงเฝ้ากรบสองคืนพร้อมกับม้า และกษัตริย์ทรงส่งให้ไปติดตามกองทัพของคนซีเรีย ตรัสว่า "จงไปดู"

15 เขาทั้งหลายจึงติดตามไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดน และดูเอ็ด ตลอดทางมีเสื้อผ้าและเครื่องใช้ ซึ่งคนซีเรียทิ้งเมื่อเขารับหนีไป ผู้สื่อสารก็กลับมาทูลกษัตริย์

16 แล้วประชาชนก็ยกออกไปปล้นเต็นท์ทั้งหลายของคนซีเรีย ยอดแบ่งจึงขายกันถึงละเชล

และข้าบารลีสองถึงเชลล ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์

17 ฝ่ายกษัตริย์ทรงแต่งตั้งนายทหารคนสนิทให้เป็นนายประตู และประชาชนก็เหยียบไปบนเขาตรึงประตู

เขาจึงสิ้นชีวิตตามซึ่งคนแห่งพระเจ้าได้กล่าวไว้ในวันเมื่อกษัตริย์เสด็จลงมาจากท่าน

18 และเป็นไปตามที่คนแห่งพระเจ้าได้ทูลกษัตริย์ว่า "ข้าบารลีสองถึงตายหนึ่งเชลล และยอดแบ่งหนึ่งถึงหนึ่งเชลล ประมาณเวลานี้ในวันพรุ่งนี้ที่ประตูเมืองจะสมาเรีย"

19 และนายทหารคนสนิทก็ได้ตอบคนแห่งพระเจ้าว่า "ดูเอ็ด ถ้าแม้พระเยโฮวาห์ทรงสร้างหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ" และท่านได้ตอบว่า "ดูเอ็ด ท่านจะเห็นกับตาของท่านเองแต่จะไม่ได้กิน"

20 และอยู่มาทั้งเกิดเป็นดังนี้แก่เขา เพราะประชาชนเหยียบไปบนเขาที่ประตูเมืองและเขาก็ได้สิ้นชีวิต

Chapter 8

1 ฝ่ายเอลีชาได้บอกหญิงคนที่ท่านได้ให้บุตรชายของนางกลับคืนชีวิตมาว่า "จงลุกขึ้นและออกไปที่ครัวเรือนของเจ้า ไปอาศัยอยู่ที่ใดซึ่งเจ้าอาศัยอยู่ได้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเรียกให้เกิดการกันดารอาหาร และจะเป็นแก่แผ่นดินนี้เจ็ดปี"

2 หญิงคนนั้นก็ลุกขึ้นกระทำตามถ้อยคำของคนแห่งพระเจ้า นางยกออกไปที่ครัวเรือนของนาง ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตียเจ็ดปี

3 และอยู่มาเมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้วหญิงคนนั้นก็กลับมาจากแผ่นดินฟิลิสเตีย และได้ออกไปทูลอุทธรณ์ต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน

4 ฝ่ายกษัตริย์กำลังตรัสกับเกาะซิดนัาใช้ของคนแห่งพระเจ้าอยู่ว่า "จงบอกเราถึงบรรดาหมกิจที่เอลีชาได้กระทำ"

5 และอยู่มาเมื่อเขาเล่าถึงทูลกษัตริย์ถึงเรื่องที่เอลีชาได้เรียกชีวิตของศพคนหนึ่งกลับคืนมา ดูเอ็ด ผู้หญิงคนที่ท่านได้ให้บุตรชายกลับคืนชีวิตมาได้อุทธรณ์ต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน และเกาะซิดนัาว่า "ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ นี่เป็นนางคนนั้น และคนนั้นแหละเป็นบุตรชายของนาง ซึ่งเอลีชาได้ให้กลับคืนชีวิตมา"

6 และเมื่อกษัตริย์ตรัสถามหญิงคนนั้น นางก็ทูลเรื่องถวายพระองค์ กษัตริย์จึงทรงตั้งเจ้าหน้าที่คนหนึ่งให้แก่นางรับสั่งว่า "จงจัดการคืนทุกสิ่งที่เป็นของของนาง พร้อมทั้งที่ผลของนางนั้น ตั้งแต่วันที่นางออกจากแผ่นดินมาจนถึงบัดนี้"

7 ฝ่ายเอลีชามายังตามัสกัส เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงประหาร และมีมีคนทูลว่า "คนแห่งพระเจ้ามาที่นี้"

8 กษัตริย์ตรัสกับอาสาเลว่า "จงนำของกำนัลไปพบคนแห่งพระเจ้า ให้ทูลถามพระเยโฮวาห์โดยท่านว่า 'ข้าพเจ้าจะหายป่วยไหม'"

9 อาสาเลจึงไปพบท่านำของกำนัลไปด้วย คือสินค้าอย่างดีทุกอย่างของเมืองตามัสกัสจุรูต่างสี่สิบตัว

เมื่อเขามายืนอยู่ต่อหน้าท่านเขากล่าวว่า "บุตรของท่านาคือเบนฮาดัด กษัตริย์แห่งซีเรีย ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน กล่าวว่า 'ข้าพเจ้าจะหายป่วยหรือ'"

10 และเอลีชาตอบเขาว่า "จงไปทูลพระองค์ว่า 'พระองค์จะสิ้นพระชนม์แน่'"

11 และท่านก็เพ่งหน้าจ้องมองเขาแน่นจึงนเขาอายุ และคนแห่งพระเจ้าก็ร้องให้

12 และอาสาเลถามว่า "เหตุใดเจ้านายของข้าพเจ้าจึงร้องให้" ท่านตอบว่า "เพราะข้าพเจ้าทราบถึงเหตุร้ายซึ่งท่านจะกระทำต่อประชาชนอิสราเอล ท่านจะเอาไฟเผาป้อมปราการของเขาเสีย และท่านจะสังหารคนหนุ่มๆเสียด้วยดาบ และจับเด็กโยนลง และฆ่าท้องหญิงที่มีครรภ์เสีย"

13 และอาสาเลตอบว่า "ผู้รับใช้ของท่านผู้เป็นแต่เพียงสุนัขเป็นใครเล่า ซึ่งจะกระทำสิ่งใหญ่โตนี้" เอลีชาตอบว่า "พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ท่านจะเป็นกษัตริย์ครอบครองประเทศซีเรีย"

14 และเขาก็ไปหาเอลีชามายังนายของตน ผู้ซึ่งถามเขาว่า "เอลีชาว่าอย่างไรกับเจ้าบ้าง" และเขาทูลตอบว่า "เขาบอกว่าพระองค์จะหายประชวรแน่"

15 และอยู่มาในวันรุ่งขึ้นเขาก็เอาผ้าปูที่นอนจุ่มน้ำคลุมพระพักตร์พระองค์ไว้ จนพระองค์สิ้นพระชนม์ และอาสาเลก็ขึ้นครองแทน

16 ในปีนี้ห่าแห่งโยรัมไอรสอาหับกษัตริย์ของอิสราเอล เมื่อเยโฮซาฟัทยังเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ที่อยู่ เยโฮรัมไอรสเยโฮซาฟัทกษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงเริ่มครอบครอง

17 เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี

18 และพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ตามอย่างที่ทำชั่วกับกระทำความชั่วเพราะว่าบิดาของอาหับเป็นเมเหสีของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

19 อย่างไรก็ดีพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลายยูดาห์ เพราะทรงเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ เหตุที่พระองค์ได้ตรัสสัญญาว่า จะทรงประทานพระที่ปแก่ดาวิด และแก่ราชโอรสของพระองค์เป็นนิตย์

20 ในรัชกาลของพระองค์เอโดมได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตน

21 แล้วโยรัมก็เสด็จพร้อมกับบรรดาเรบของพระองค์ผ่านไปถึงศารีร์ พอลางคืนพระองค์ก็ถูกหินโจมตีจนเอโดมซึ่งมาล้อมพระองค์นั้น พร้อมกับผู้บัญชาการกรรบ แล้วกองทัพโดห์นั้นก็ดับที่เสีย

22 เอโดมจึงได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ แล้วลิบนาก็ได้กบฏในคราวเดียวกัน

23 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยรัม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

24 โยรัมจึงทรงล้างหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์

และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และอาหัสยาห์โอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทน

25 ในปีທີ່สิบสองแห่งราชกาลโยรัมโอรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาหัสยาห์โอรสเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงเริ่มครอบครอง

26 เมื่ออาหัสยาห์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมิมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามอาทาลิยาห์ พระนางเป็นธิดาของอมรีกษัตริย์แห่งอิสราเอล

27 พระองค์ทรงดำเนินตามมรรการาชาวงศ์ของอาหับด้วย และทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดังที่ราชาวงศ์ของอาหับได้กระทำ เพราะทรงเป็นราชาบุตรชายในราชาวงศ์ของอาหับ

28 พระองค์เสด็จกับโยรัมโอรสของอาหับเพื่อทำสงครามกับซาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียที่ราโมทกิเลอาด และคนซีเรียกระทำให้โยรัมบาดเจ็บ

29 และกษัตริย์โยรัมได้กลับมารักษาพระองค์ที่ยิสเรเอลให้หายบาดเจ็บจากที่คนซีเรียได้กระทำแก่พระองค์ที่รามาห์ เมื่อพระองค์ทรงสู้กับซาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เสด็จลงไปหาโยรัมโอรสของอาหับในยิสเรเอล เพราะว่าพระองค์ทรงประชวร

Chapter 9

1 แล้วเอลิชาผู้พยากรณ์ได้เรียกเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์มาคนหนึ่ง และพูดกับเขาว่า "จงคาดเอาของเจ้าไว้ ถือน้ำมันขวดนี้ไปที่ราโมทกิเลอาด

2 และเมื่อเจ้าไปถึงแล้ว จมอมด้วยสบู่ตบรอยเท้าที่บุตรธิมซี จงเข้าไปหาเขา ให้ลุกขึ้นจากหมู่พวกพี่น้อง และนำเขาเข้าไปในห้องชั้นใน

3 แล้วจงเอาน้ำมันในขวดเทลงบนศีรษะของเขา และกล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล' แล้วจงเปิดประตูออกหนีไป อียารามธำมู"

4 คนหนุ่มนั้นคือคนหนุ่มนี้เป็นผู้พยากรณ์จึงไปยังราโมทกิเลอาด

5 และเมื่อเขามาถึง ดูเถิด บรรดาผู้บังคับบัญชาทหารกำลังประชุมกันอยู่ และเขากล่าวว่า "ข้าแต่ท่านผู้บัญชาการ ข้าพเจ้ามีครุฑนามมาถึงท่าน" และเยชูพูดว่า "มาหาคนใดในพวกเรา" และเขาว่า "ข้าแต่ท่านผู้บัญชาการ มหาท่าน"

6 ท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเรือน และคนหนุ่มนั้นก็เทน้ำมันบนศีรษะของท่าน กล่าวว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า

เราเจิมตั้งเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนของพระเยโฮวาห์คือเหนืออิสราเอล

7 และเจ้าจงนำราชาวงศ์ของอาหับมาของเจ้า เพื่อเราจะได้จัดการสนองเยเซเบลเพราะโลหิตของบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา และเพราะโลหิตของบรรดาผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์

8 เพราะว่าราชาวงศ์อาหับทั้งหมดจะต้องพินาศ และเราจะตัดคนที่ปลงสารรดกำแพงได้ออกเสียจากอาหับ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล

9 และเราจะกระทำราชาวงศ์ของอาหับให้เหมือนราชาวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชาวงศ์ของบาอาลบุตรอาหิยาห์

10 และสุนัขจะกินเยเซเบลในที่ดินส่วนพระองค์ ณ ยิสเรเอล และจะไม่มีผู้ใดฝังศพพระนาง" แล้วเขาก็เปิดประตูหนีไป

11 เมื่อเยชูออกมาสู่พวกข้าราชการของเจ้านายของท่าน คนหนึ่งพูดกับท่านว่า "ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ ทำไมคนบ้านนี้จึงมาหาท่าน" ท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายรู้จักชายคนนั้นและทราบเขาพูดอะไรแล้ว"

12 และเขาทั้งหลายว่า "นั่นไม่เป็นการจริง ขอบอกเราเถิด" และท่านว่า "เขาพูดอย่างนี้กับข้าพเจ้าว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล'"

13 แล้วทุกคนก็รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าของตนออกวางไว้รองท่านที่ขึ้นบันไดซึ่งแปล่าอยู่ และเขาทั้งหลายเปาตร และป่าวร้องว่า "เยชูเป็นกษัตริย์"

14 ดังนั้นแหละ เยชูบุตรชายเยโฮอาห์บุตรชายนิมซีได้ร่วมกันคิดกบฏต่อโยรัม (ฝ่ายโยรัมพร้อมกับบิลิสราเอลทั้งปวงยังระวางป้องกันราโมทกิเลอาดอยู่เพราะเหตุซาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย

15 แต่กษัตริย์โยรัมทรงกลับไปรักษาพระองค์ที่ยิสเรเอล เพราะบาดเจ็บแผลซึ่งชนซีเรียได้กระทำแก่พระองค์

เมื่อพระองค์ทรงสู้รบกับซาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย) เยชูจึงตรัสว่า "ถ้านี้เป็นความประสงค์ของท่านทั้งหลาย ก็ขออย่าให้คนหนึ่งคนใดเสด็จลอดออกไปจากเมืองเพื่อบอกข่าวที่ยิสเรเอล"

16 แล้วเยชูก็เสด็จทรงกรบ และเสด็จไปยังยิสเรเอล เพราะโยรัมบรรทมที่นั่น และอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เสด็จลงมาเยี่ยมโยรัม

17 ฝ่ายทหารยามยืนอยู่บนหอคอยที่ยิสเรเอล เขามองเห็นพวกของเยชูมาจึงว่า "ข้าพเจ้าเห็นคนพวกหนึ่ง" โยรัมตรัสว่า "จงไล่ให้พลม้าคนหนึ่งไปพบเขาให้ถามเขาว่า 'มาอย่างสันติหรือ'"

18 คนหนึ่งจึงขึ้นม้าไปพบท่านและพูดว่า "กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า 'มาอย่างสันติหรือ'" และเยชูตอบว่า "ท่านเกี่ยวข้องอะไรกับสันติ จงเสด็จกลับตามเรามา"

19 ผู้สื่อสารไปถึงเขาแล้ว แต่เขาไม่กลับมา"

19 พระองค์จึงรีบสั่งให้พลม้าคนที่สองออกไป ผู้หนึ่งมาถึงเขาแล้วก็พูดว่า "กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า 'มาอย่างสันติหรือ'" และเยชูตอบว่า "ท่านเกี่ยวข้องอะไรกับสันติ จงเสด็จกลับตามเรามา"

20 ทหารยามก็รายงานว่า "เขาไปถึงแล้วแต่เขาไม่กลับมา และการขับรบนั้นก็เหมือนกับการขับรบบนของเยชูบุตรนิมซี เพราะเขาขับรวดเร็วนัก"

21 โยรัมเยชูตรัสว่า "จงเตรียมพร้อม" และเขาก็จัดการของพระองค์ให้พร้อมไว้ แล้วโยรัมกษัตริย์แห่งอิสราเอลและอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เสด็จออกไป ต่างก็ทรงรบของพระองค์เอง ทรงออกไปปะทะกับเยชู มาพบกันเข้า ณ ที่ดินแปลงของนาโบทชาวยิสเรเอล

22 และอยู่มาเมื่อโยรัมเห็นเยชูแล้วจึงตรัสว่า "เยชูมาอย่างสันติหรือ" เยชูตอบว่า

"จะสันติอย่างไรใด เมื่อการเล่นสู้และวิหิตขามของเยเซเบลมารดาของท่านยังมีอยู่มากเช่นนี้"

23 แล้วโยรัมทรงชักบังเหียนหันกลับหนีไปพลางรับสั่งกับอาหัสยาห์ว่า "ข้าแต่อาหัสยาห์ เขาร่วมกันคิดกบฏ"

24 และเยชูก็โก้งธนูด้วยศรกำลัง ยิ่งถูกเยโฮรัมระหว่างพระอังสาทั้งสอง ลูกธนูจึงแทงทะลุพระหทัยของพระองค์ พระองค์ก็ทรงล้มลงในรถของพระองค์

25 เยชูตรัสกับบิดการ้ายทหารของพระองค์ว่า "จงยกศพเขาคืนและโยนทิ้งลงไปในที่ดินแปลงของนาโบทชาวยิสเรเอล จงไว้เถิด เมื่อฉันท่านขึ้นม้าเคียงกันมาตามอาหับบิดาของเขาไป พระเยโฮวาห์ทรงกล่าวโทษเขาดังนี้"

26 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราได้เห็นโลหิตของนาโบทและโลหิตของลูกหลานของเขาเมื่อนานนี้' พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'แน่ทีเดียวเราจะสนองเจ้าบนที่ดินแปลงนี้แหละ'

ฉะนั้นบัดนี้จึงยกเขาคืนทิ้งไว้บนที่ดินแปลงนี้แหละตามพระวาจาของพระเยโฮวาห์"

27 เมื่ออาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์เห็นดังนั้น พระองค์ทรงหนีไปทางบ้านในสวน และเยชูก็ติดตามพระองค์ไปตรัสว่า "จงอยู่กับเราในรถรบด้วย"

และเขาทั้งหลายได้ยิงพระองค์ตรงทางข้ามเขาตำบลกรุงซีชองูใกล้ฉิบแล้ม และพระองค์ทรงหนีไปถึงเมืองเมกิดโด และสิ้นพระชนม์ที่นั่น

28 ข้าราชการของพระองค์ก็บรรทุกพระศพใส่รถรบไปยังเยรูซาเล็ม และฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด

29 ในปีທີ່สิบเจ็ดแห่งราชกาลโยรัมโอรสของอาหับ อาหัสยาห์เริ่มครอบครองเหนือยูดาห์

30 เมื่อเยชูมาถึงเมืองยิสเรเอล เยเซเบลทรงได้ยินเรื่องนั้น พระนางก็ทรงเหียนตาและแต่งพระเสีयरและทรงมองออกไปทางพระแกล

31 และเมื่อเยชูผ่านเข้าประตูวังมา พระนางมีพระสาวนีนยา "ศิริมูผู้ผ่านายของเขามีสันติหรือ"

32 แล้วเยชูแห่งนพระพักตร์ทอดพระเนตรที่พระแกลตรัสว่า "ใครอยู่ฝ่ายเรา ใครบ้าง"

มีชนทั้งสองสามคนหะโงกหน้าต่างออกมาดูพระองค์

33 พระองค์ตรัสว่า "โยนนางลงมา" เขาก็โยนพระนางลงมา และโลหิตของพระนางก็กระเด็นติดผนังกำแพงและติดม้า และพระองค์ทรงม้าเข้าไปบนพระนาง

34 แล้วพระองค์เสด็จเข้าไป เสวยและทรงดื่ม และพระองค์ตรัสว่า "จัดการกับหญิงที่ถูกสาปลงนี้ เอาไปฝังเสีย เพราะเธอเป็นธิดาของกษัตริย์"

35 แต่เมื่อเขาจะไปฝังศพพระนาง เขาก็พบแต่กะโหลกพระเสีयर พระบาทและฝ่าพระหัดถ์ของพระนาง

36 เมื่อเขากลับมาทูลพระองค์ พระองค์ตรัสว่า "นี่เป็นไปตามพระวาจาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสทางเอลิยาห์สาวาทซึ่งมีผู้รับใช้ของพระองค์ว่า

'สุนัขจะกินเนื้อของเยเซเบลในเขตแดนยิสเรเอล'

37 และศพของเยเซเบลจะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนพื้นทุ่งในเขตแดนยิสเรเอล เพื่อว่าจะไม่มีใครกล่าวว่า 'นี่คือเยเซเบล'"

Chapter 10

1 ฝ่ายอาหับมีโอรสเจ็ดสิบองค์ในสะมาเรีย

เยชูจึงทรงพระอักษรส่งไปยังสะมาเรียถึงบรรดาผู้ปกครองเมืองยิสเรเอลนั้น ถึงพวกผู้ใหญ่ และถึงบรรดาที่เลี้ยงแห่งโอรสของอาหับว่า

2 "เพราะบรรดาโอรสของนายของท่านอยู่กับท่าน และท่านมีรถรบและม้า และเมืองที่มีป้อมด้วยและอาวุธ พอจดหมายนี้มาถึงท่าน

3 จงคัดเลือกโอรสนายของท่านองค์ที่ดีที่สุด และเหมาะสมที่สุด จงตั้งท่านไว้บนพระที่นั่งของพระชนกของท่าน และจงสู้รบเพื่อราชาวงศ์นายของท่าน"

4 แต่เขาทั้งหลายก็กลัวอย่างที่สุด และพูดว่า "ดูเถิด กษัตริย์สององค์ยังต้านทานพระองค์ไม่ได้แล้ว เราจะต่อสู้พระองค์ได้อย่างไร"

5 ฉะนั้นผู้ที่ปกครองดูแลพระราชวัง และผู้ที่ปกครองดูแลบ้านเมือง พร้อมทั้งพวกผู้ใหญ่และพวกที่เลี้ยงของราชโอรส ก็คิดนให้ไปทูลเยชูว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์จะกระทำทุกอย่างที่พระองค์ตรัสสั่งแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ตั้งกษัตริย์ผู้หนึ่งผู้ใด

ทรงกระทำตามที่เราทูลพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด"

6 แล้วพระองค์ทรงมีลายพระหัตถ์ไปถึงเชลบบัธที่ส่งว่า "ถ้าท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายเรา และถ้าท่านพร้อมที่จะเสียชื่อเสียงของเรา

จงนำศีรษะของบรรดาโอรสนายของท่านมาหาเราที่ยิสเรเอลพรงนี้เวลานี้"

ฝ่ายโอรสของกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ด้วยกัน อยู่กับคนใหญ่คนโตในเมือง ผู้ซึ่งได้หุบเลี้ยงท่านทั้งหลายมา

7 และอยู่มาเมื่อลายพระหัตถ์มาถึงเขาทั้งหลาย เขาก็จับโอรสของกษัตริย์ฆ่าเสียเจ็ดสิบองค์ด้วยกัน เอาศีรษะใส่ตะกร้าส่งไปยังพระองค์ที่ยิสเรเอล

8 เมื่อผู้สื่อสารมาทูลพระองค์ว่า "เขานำศีรษะโอรสของกษัตริย์มาแล้วพระเจ้าข้า" พระองค์ตรัสว่า "จงกองไว้เป็นสองกองตรงทางเข้าประตูเมืองจนถึงรุ่งเช้า"

9 อยู่มาพอรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปประทับยืน ตรัสกับประชาชนทั้งปวงว่า "ท่านทั้งหลายเป็นผู้รักความผิด ดูเถิด ส่วนเราได้กบฏต่อนายของเราและประหารพระองค์เสีย แต่ผู้ใดเล่าที่ฆ่าบรรดาคนเหล่านี้"

10 จงทราบเถิดว่าพระวาจาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับราชาวงศ์ของอาหับ จะไม่ลดถินแต่อย่างไรเลย

เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสโดยเอลิยาห์ผู้รับใช้ของพระองค์"

11 เยชูทรงประหารราชาวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในยิสเรเอลทั้งสิ้น คนใหญ่คนโตทุกคนของพระองค์ และญาติพี่น้องของพระองค์ และปุโรหิตของพระองค์ ดังนั้นแหละไม่เหลือไว้สักคนเดียวเลย

12 แล้วพระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังสะมาเรีย เมื่อพระองค์ประทับที่โรงตัดขนแกะตามทางที่เสด็จ

13 เยชูทรงพบพระญาติของอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ตรัสถามว่า

"ท่านทั้งหลายคือใคร" และเขาทั้งหลายพูดตอบว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายคือญาติของอาหัสยาห์ และข้าพเจ้าทั้งหลายลงมายังยัมมรดาโอโรสของกษัตริย์และโอโรสของราชมารดา"

14 พระองค์รับสั่งว่า "จับเขาทั้งเป็น"

เขาทั้งหลายก็จับเขาทั้งเป็นและประหารเขาเสียที่บ่อโรงตัดขนแกะสี่สิบสองคนด้วยกัน ไม่เหลือไว้สักคนเดียว

15 และเมื่อพระองค์เสด็จจากที่นั่นก็ทรงพบเยโฮนาห์บุตรชายเลรามมาหาพระองค์ พระองค์ทรงต้อนรับเขาและตรัสกับเขาว่า "จิตใจของท่านซื้อตรงต่อจิตใจของฉัน อย่างจิตใจของฉันตรงต่อจิตใจของท่านหรือ" และเยโฮนาห์บอกว่า "ตรง พระเจ้าข้า" เยชูตรัสว่า "ถ้าตรึงที่ยืนมือมาให้เรา" เขาจึงยืนมือของเขา และเยชูก็จับเขาขึ้นมานบนรถรบ

16 พระองค์ตรัสว่า "มากับเราเถิด และดูความรื้อร้นของเราเพื่อพระเยโฮวาห์"

พระองค์จึงให้เขาหนังรถรบของพระองค์ไป

17 และเมื่อพระองค์มาถึงสะมาเรีย พระองค์ทรงประหารคนทั้งปวงที่เป็นราชวงศ์ของอาหัทที่เหลืออยู่ในสะมาเรียเสีย จนพระองค์ทรงทำลายอาหัทเสียสิ้น ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสกับเอลียาห์

18 แล้วเยชูทรงประชุมบรรดาประชาชนทั้งสิ้น และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "อาหัทปรนนิบัติพระบาอัลแต่เล็กน้อย แต่เยชูจะปรนนิบัติพระองค์มาก

19 ฉะนั้นบัดนี้จงเรียกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลมาให้หมด ทั้งบรรดาผู้รับใช้และปุโรหิตของท่าน อย่าให้ผู้ใดขาดไปเลย เพราะเราจะมีส่วนบูชาอย่างใหญ่โตที่จะถวายแก่พระบาอัล ผู้ใดขาดจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้" แต่เยชูทรงกระทำเป็นอุบายเพื่อจะทำลายผู้นับถือพระบาอัล

20 และเยชูตรัสสั่งว่า "จงจัดประชุมอันศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระบาอัล"

เขาก็ไปาร้องเรียกประชุมเช่นนั้น

21 และเยชูทรงให้ให้ไปทั่วอิสราเอล และผู้นับถือพระบาอัลก็มาทั้งหมดจึงไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ไม่ได้มา

และเขาทั้งหลายก็เข้าไปในนิเวศของพระบาอัล และนิเวศของพระบาอัลก็เต็มแน่น

22 พระองค์ตรัสสั่งผู้ติดตามผู้ใดเสียว่า "จงเอาเชื้อสำหรับบรรดาผู้นับถือพระบาอัลออกมา"

เขาก็เอาเชื้อออกมาให้เขาทั้งหลาย

23 แล้วเยชูเสด็จเข้าไปในนิเวศของพระบาอัล พร้อมกับเยโฮนาห์บุตรชายเลราม พระองค์ตรัสกับผู้นับถือพระบาอัลว่า "จงจมน้ำ"

ดูให้ดูว่าไม่มีผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์อยู่ในหมู่พวกท่าน ให้มีแต่ผู้นับถือพระบาอัลเท่านั้น"

24 แล้วเขาทั้งหลายเข้าไปถวายเครื่องสัตวบูชาและเครื่องเผาบูชา เยชูทรงวางคนแปดสิบคนไว้ภายนอก และตรัสว่า "ชายคนใดที่ปล่อยให้คนหนึ่งคนใดซึ่งเรามอบไว้ในมือเจ้าหนีรอดไปได้ เขาต้องเสียชีวิตของเขาแทน"

25 และอยู่มาเมื่อพระองค์เสร็จการถวายเครื่องเผาบูชา เยชูรับสั่งแก่ทหารรักษาพระองค์และพวกนายทหารว่า "จงเข้าไปฆ่าเขาเสีย อย่าให้รอดสักคนเดียว" เมื่อเขาฆ่าเขาทั้งหลายเสียด้วยคมดาบแล้ว ทหารรักษาพระองค์และพวกนายทหารก็โยนศพเขาทั้งหลายออกไปข้างนอก แล้วก็ไปอยู่ที่เมืองแห่งนิเวศของพระบาอัล

26 เขาฆ่าเอาเสาศักดิ์สิทธิ์ซึ่งอยู่ในนิเวศของพระบาอัลออกมาเผาเสีย

27 และเขาทั้งหลายทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งพระบาอัล และทำลายนิเวศของพระบาอัลและกระทำให้เป็นถ้ำรวมทุกวันนี้

28 เยชูทรงกวาดล้างพระบาอัลจากอิสราเอลทั้งนี้และ

29 แต่เยชูมิได้ทรงเห็นจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย คือว่าทองคำซึ่งอยู่ในเมืองเบธเอลและในเมืองดาน

30 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเยชูว่า

"เพราะเจ้าได้ทำดีในการที่กระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตของเรา และได้กระทำต่อราชวงศ์อาหัทตามทุกอย่างที่อยู่ในใจของเรา ลูกหลานของเจ้าช้อาชญาที่สืบได้ตั้งนับถนัดถึงกึ่งอิสราเอล"

31 แต่เยชูมิได้ทรงระมัดระวังที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงหันเสียจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

32 ในสมัยนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเริ่มตัดส่วนของอิสราเอลออก

อิสราเอลได้รับชนตามบรรดาพรหมแดนอิสราเอล

33 ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนฟากตะวันออก ทั่วแผ่นดินกิเลอาด จนภาค จนรูเบนและคนมนัสสห์ ตั้งแต่อาโรเธอร์ ซึ่งอยู่ข้างที่ลุ่มแม่น้ำจอร์แดน คือกิเลอาดและบาซาน

34 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยชู และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลทั้งสิ้นของพระองค์

มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

35 เยชูจึงทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้ในกรุงสะมาเรีย และเยโฮอาหาสโอโรสของพระองค์ได้เสวยราชย์แทนพระองค์

36 เวลาที่เยชูทรงครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียนั้นเป็นยี่สิบแปดปี

Chapter 11

1 เมื่ออาธาลิยาห์พระมารดาของอาหัสยาห์ทรงเห็นว่าโอโรสของพระนางสิ้นพระชนม์ พระนางก็ลุกขึ้นทรงทำลายเชื้อพระวงศ์เสียสิ้น

2 แต่เยโฮเซบาคิดาของกษัตริย์โยรัม พระน้องนางของอาหัสยาห์ ได้หนีไปยออาห์โอโรสของอาหัสยาห์และลอบลักเธอไปจากท่ามกลางโอโรสของกษัตริย์

ผู้ซึ่งจะถูกประหารชีวิต

และพระนางเก็บเธอและพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทมเพื่อซ่อนเธอเสียจากอาธาลิยาห์

ดังนี้แหละ เธอจึงมิได้ถูกประหารชีวิต

3 และเธออยู่กับพระนางหกปีซ่อนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และอาธาลิยาห์ก็ครอบครองแผ่นดิน

4 แต่ในปีที่เจ็ดเยโฮยาดาได้ใช้ให้บรรดานายที่พันายกอง ผู้บังคับบัญชากองและพวกทหารรักษาพระองค์ ให้เขาทั้งหลายมาหาท่านที่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และท่านได้ทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลาย และให้เขาปฏิบัติภายในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และท่านได้นำโอโรสของกษัตริย์มาให้เขาเห็น

5 และท่านบัญชาเขาทั้งหลายว่า "นี่เป็นสิ่งที่ท่านทั้งหลายพึงกระทำ คือหนึ่งในสามของพวกท่าน ผู้เข้าเฝ้าวันสะบาโต ให้เผ่าพระราชมารดา

6 ฝ่ายอีกหนึ่งในสามประจำอยู่ที่ประตูสุร และอีกหนึ่งในสามประจำอยู่ที่ประตูข้างหลังทหารรักษาพระองค์ ให้เผ่าพระราชมารดาเพื่อป้องกันไว้

7 ส่วนท่านทั้งหลายอีกสองพวก คือผู้ที่ออกเฝ้าวันสะบาโต ให้เผ่าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์รอบกษัตริย์

8 ท่านทั้งหลายจงล้อมกษัตริย์ไว้รอบ ทุกคนถืออาวุธของตนไว้ ผู้ที่เข้ามาใกล้แล้วให้ประหารชีวิตเสีย จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จออกและเสด็จเข้า"

9 นายที่พันายกองก็ได้กระทำตามที่เยโฮยาดาปุโรหิตสั่งทุกประการ ต่างก็คำนัดของตนที่จะเข้าเฝ้าวันสะบาโต พร้อมกับคนที่จะออกเฝ้าวันสะบาโตนั้น

มาหาเยโฮยาดาปุโรหิต

10 และปุโรหิตก็มอบหอกและโล่ซึ่งอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ อันเป็นของกษัตริย์ดาวิดแก่นายที่พันายกอง

11 และทหารรักษาพระองค์ถืออาวุธทุกคนยืนประจำอยู่ตั้งแต่พระวิหารด้านขวาไปถึงพระวิหารด้านซ้าย รอบแท่นบูชาและพระวิหารรอบกษัตริย์

12 แล้วท่านก็นำโอโรสของกษัตริย์ออกมาสวมมงกุฎให้ และมอบพระโออาทให้ และเขาทั้งหลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์ และได้เจิมท่าน และเขาทั้งหลายก็ตบมือ พูดว่า "ขอ กษัตริย์ทรงพระเจริญ"

13 เมื่ออาธาลิยาห์ทรงสับสนเสียงทหารรักษาพระองค์และเสียงประชาชน พระนางก็เสด็จเข้าไปหาประชาชนที่พระวิหารของพระเยโฮวาห์

14 และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเกิด กษัตริย์ประทับยืนอยู่ที่ข้างเสาตามธรรมเนียมประเพณี มินายที่พันายกองและพลแด่รอผู้ชังกษัตริย์ และประชาชนแห่งแผ่นดินทั้งสิ้นก็ร้องเรึง และเป่าแตร พระนางอาธาลิยาห์ก็ถึงลงลงพระองค์ทรงร้องว่า "กบฏ กบฏ"

15 แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตก็บัญชานายที่พันายกองทั้งปวง ผู้ที่ได้ตั้งให้ควบคุมกองทัพว่า "จงคุมพระนางออกมาระหว่างแถวทหาร ผู้ใดติดตามพระนางไปก็จงประหารเสียด้วยดาบ"

เพราะปุโรหิตกล่าวว่า "อย่าให้พระนางถูกประหารในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์"

16 เขาทั้งหลายจึงจับพระนาง และพระนางก็ไปตามทางที่ม้าเข้าพระราชวัง และถูกประหารเสียที่นั่น

17 และเยโฮยาดาได้กระทำพันธสัญญาระหว่างพระเยโฮวาห์และกษัตริย์และประชาชนว่า ให้เขาเป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์ และระหว่างกษัตริย์กับประชาชนด้วย

18 แล้วประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินก็เข้าไปในนิเวศของพระบาอัล และพังนิเวศเสีย เขาทำลายแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบาอัลเสียเป็นหินๆ และได้ประหารชีวิตฆาตนาปุโรหิตของพระบาอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา และปุโรหิตก็วางยามไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

19 และท่านได้นำนายที่พันายกอง ผู้บังคับบัญชากอง ทหารรักษาพระองค์ และประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน

และเขาทั้งหลายได้นำกษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ไปตามทางประตูทหารรักษาพระองค์ไปถึงพระราชวัง และพระองค์เสด็จประทับบนพระที่นั่งของกษัตริย์

20 ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจึงร้องเรึง และบ้านเมืองก็สงบเงียบ และอาธาลิยาห์ทรงถูกประหารด้วยดาบแล้วที่พระราชวัง

21 เมื่อเยโฮอาสได้เริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา

Chapter 12

1 ในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลเยชู เยโฮอาสได้เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงปกครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี

พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่าเศียยาห์สาวเฮอร์เซบา

2 และเยโฮอาสทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตลอดรัชสมัยของพระองค์ตามที่เยโฮยาดาปุโรหิตได้สั่งสอนพระองค์

3 ถึงกระนั้นเขาก็ยังมิได้ริ่พอชุนียสถานสูงเอาไป ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชา และเผาเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงเหล่านั้น

4 เยโฮอาสตรัสกับพวกปุโรหิตว่า

"เงินอันเป็นของถวายที่บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งเสานำมาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เงินที่เรียกจากรายบุคคล คือเงินที่กำหนดให้เสียตามรายบุคคล และบรรดาเงินซึ่งประชาชนถวายด้วยความสมัครใจที่จะนำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

5 ให้ปุโรหิตรับเงินนั้นจากหมู่คนที่รู้จักกัน ให้เขาซ่อมพระนิเวศตรงที่ที่เขาเห็นว่าต้องการซ่อมแซม"

6 แต่เมื่อถึงปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโฮอาสปรากฏว่า ปุโรหิตมิได้ทำการซ่อมแซมพระนิเวศ

7 เพราะฉะนั้นกษัตริย์เยโฮอาสจึงตรัสเรียกเยโฮยาดาปุโรหิตและปุโรหิตอื่นๆและตรัสกับเขาว่า "ไฉนท่านจึงมิได้ซ่อมแซมพระนิเวศ เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าเก็บเงินจากคนที่ท่านรู้จักอีกต่อไปเลย แต่ให้ส่งไปเพื่อการซ่อมแซมพระนิเวศ"

8 ปุโรหิตจึงตกลงว่าจะไม่รับเงินจากประชาชนอีก และเขาไม่ต้องการซ่อมแซมพระนิเวศ

9 แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตนำหีบมาใบหนึ่ง เขาบรรจุหนึ่งฝ่าหมั้น และตั้งไว้ที่ข้างแท่นบูชาด้านขวาเมื่อเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพวกปุโรหิตผู้ที่เขาอยู่ก็ตรึงแผ่นหินทั้งหมัดซึ่งเสานำมาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ใส่ไว้ในหีบนั้น

10 และเมื่อเขาเห็นว่ามิเงินในหีบมากแล้ว ราชเลขาของกษัตริย์และมหาปุโรหิตมานับเงิน

และเอาเงินที่เขาพบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้นใส่ถุงมดไว้
 11 แล้วเขาจะมอบเงินที่หั่งออกแล้วนั้นใส่มือของคณงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ แล้วเขาจะจ่ายต่อให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้าง ผู้ทำงานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 12 และให้แก่ช่างก่อ และช่างสกัดหิน ทั้งจ่ายซื้อตัวไม้ และหินสกัด ที่ใช้ในการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 และเพื่อค่าใช้จ่ายทั้งหมดในงานซ่อมแซมพระนิเวศนั้น
 13 แต่ว่าเงินที่นำมาถวายในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้นมิได้นำไปใช้ในการทำอ่างเงิน ตะไกรตัดไม้ตะเกียง ชาม แตร หรือภาชนะทองคำใดๆ หรือภาชนะเงิน
 14 เพราะเงินนั้นเขาให้แก่คณงานซึ่งทำงานซ่อมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 15 และเขามิได้ขโมยเงินจากคณที่เขามอบเงินใส่ในมือให้เอาไปจ่ายแก่คณงาน เพราะว่าเขาปฏิบัติงานด้วยความสัตย์ซื่อ
 16 เงินที่ได้จากการไถ่การละเมิด และเงินที่ได้จากการไถ่บาป มิได้นำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เงินนั้นเป็นของไพร่ทิด
 17 แล้วคราวนั้นฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียได้ยกทัพไปสู้รบกับเมืองกัทและยิดเมืองนั้นได้ แต่เมื่อฮาซาเอลมุ่งพระพักตร์จะไปตีกรุงเยรูซาเล็ม
 18 เยโฮอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงนำเอาส่วนศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่เยโฮอาห์ และเยโฮรัม และอาหัสยาห์บรรพบุรุษของพระองค์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ถวายไว้
 และส่วนศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เอง และทองคำทั้งหมดที่พบในคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และของสำนักพระราชวัง และสิ่งสิ่งเหล่านี้ไปถวายเป็นของฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย แล้วฮาซาเอลก็ถอยทัพจากกรุงเยรูซาเล็ม
 19 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยอาช และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
 20 ชำราชการของพระองค์ลูกขึ้นกระทำการทรยศและประหารโยอาชเสียในวังมิลโลตามทางที่ลงไปยังลิลลา
 21 คือโยชาคารบุตรชายติเมอัท และเยโฮชาบับบุตรชายโฮเมอร์
 ชำราชการของพระองค์ได้ประหารพระองค์ พระองค์จึงสิ้นพระชนม์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และอามาซียาห์โอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทน

Chapter 13

1 ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลโยอาชโอรสของอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาหสโอรสของเยชูได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสมารีย และทรงครอบครองอยู่สิบเจ็ดปี
 2 พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และกระทำตามบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์หาได้พราดจากสิ่งเหล่านั้นไม่
 3 และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และในมือของเบซาตดีโอรสของฮาซาเอลหนึ่ง
 4 แล้วเยโฮอาหสได้วิวอนพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงสดับท่าน เพราะพระองค์ทรงเห็นการบีบบังคับอิสราเอล คือที่กษัตริย์แห่งซีเรียบีบบังคับเขาอย่างไร (เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงประทานผู้ช่วยผู้หนึ่งแก่อิสราเอล เขาจึงรอดพ้นจากมือคนซีเรีย และประชาชนอิสราเอลก็อาศัยอยู่ในดินที่เขาย่างเดิม
 6 ถึงกระนั้นเขาก็มิได้พราดจากบาปทั้งหลายของราชวงศ์เยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่ทรงดำเนนในบาปนั้น และเสารูปเคารพก็ยังคงอยู่ในสมารียด้วย)
 7 เพราะมิได้เหลือกองทัพไว้ให้เยโฮอาหสเกินกว่าทหารม้าห้าสิบคน และรถรบสิบคัน และทหารราบหนึ่งหมื่นคน เพราะกษัตริย์แห่งซีเรียได้ทำลายเขาทั้งหลายเสีย ทำให้เหมือนละอองเวลานวดข้าว
 8 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮอาหส และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
 9 และเยโฮอาหสทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสมารีย และโยอาชโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์
 10 ในปีที่ยี่สิบสามเจ็ดแห่งรัชกาลโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาชโอรสเยโฮอาหสได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสมารีย และพระองค์ทรงครอบครองสิบหกปี
 11 พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้พราดจากบรรดาบาปของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่พระองค์ทรงดำเนนในบาปนั้น
 12 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยอาช และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์ทรงสู้รบกับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
 13 โยอาชจึงทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโรโบอัมทรงประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ และเขาฝังพระศพโยอาชไว้ในสมารียกับกษัตริย์แห่งอิสราเอล
 14 เมื่อเอลีชาล้มป่วยด้วยโรคที่เขาจะต้องสิ้นชีวิต โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เสด็จลงไปหาท่าน และก้มแสงต่อหน้าท่าน ตรัสว่า "โอ บิดาของข้า บิดาของข้า ราชครูของอิสราเอล และพลม้าของประเทศ"
 15 และเอลีชาทูลพระองค์ว่า "ขอทรงเอาเถินของข้าและลูกธัญญา" พระองค์จึงทรงเอาเถินและลูกธัญญา
 16 แล้วท่านทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "ขอทรงหยิบธนู" และพระองค์ทรงหยิบมา และเอลีชาเอามือของตนวางบนพระหัตถ์ของกษัตริย์

17 และท่านทูลว่า "ขอทรงเปิดหน้าต่างด้านตะวันออก" และพระองค์ทรงเปิด แล้วเอลีชาทูลว่า "ขอทรงยิง" และพระองค์ก็ทรงยิง และท่านทูลว่า "ลูกธนูแห่งการช่วยให้รอดพ้นของพระเยโฮวาห์ ลูกธนูแห่งการช่วยให้รอดพ้นจากซีเรีย เพราะพระองค์จะทรงต่อสู้กับคนซีเรียที่อาเฟก จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เขาสิ้นไป"
 18 และท่านทูลว่า "ขอทรงหยิบลูกธนู" และพระองค์ทรงหยิบมัน และท่านทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า "เอาลูกธนูตีพื้นดิน" และพระองค์ทรงตีสามครั้งแล้วทรงหยุดเสีย
 19 แล้วคณแห่งพระเจ้าก็โกรธพระองค์ และทูลว่า "พระองค์ควรจะได้ดีสักห้าหรือหกครั้ง แล้วพระองค์จะได้ตีซีเรียจนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เขาสิ้นไป แต่บัดนี้พระองค์จะตีซีเรียได้เพียงสามครั้งเท่านั้น"
 20 และเอลีชาสิ้นชีวิต เขาก็ฝังไว้ ฝ่ายหมู่คนโมอับเคยปล้นแผ่นดินนั้นในฤดูแล้ง
 21 อยู่มาเมื่อเขากำลังศพคนหนึ่งไป ดูเถิด เขาเห็นโจรหมู่หนึ่ง เขาจึงโยนศพของตนลงไปในอุโมงค์ของเอลีชา พอศพของตนนั้นลงไปจะต้องกระตุกของเอลีชา เขาก็คืนชีวิตลูกขึ้นยืน
 22 ฝ่ายฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียได้บีบบังคับคนอิสราเอลอยู่ตลอดรัชกาลของเยโฮอาหส
 23 แต่พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาต่อเขา และทรงเมตตาเขา และพระองค์ทรงหันมาทางเขาเพราะพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ และจะไม่ทรงทำลายเขาหรือทอดทิ้งเขาเสียให้พ้นพระพักตร์จนบัดนี้
 24 เมื่อฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียสิ้นพระชนม์ เบเนฮาดีโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์
 25 แล้วเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหสได้ยึดมรดกหัวเมืองจากพระหัตถ์เบซาตดีบุตรชายฮาซาเอลกลับคืนมา
 เป็นหัวเมืองที่พระองค์ได้ไปได้จากพระหัตถ์เยโฮอาหสพระชนกของพระองค์เมื่อท่านสงครามกัน โยอาชได้รบชนะพระองค์สามครั้งและได้หัวเมืองอิสราเอลกลับคืนมา

Chapter 14

1 ในปีสองแห่งรัชกาลโยอาชโอรสของเยโฮอาหสกษัตริย์แห่งอิสราเอล อามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครองนั้น
 2 เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี
 พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเยโฮอิดดานสาวเยรูซาเล็ม
 3 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ยังไม่เหมือนกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์
 พระองค์ทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งโยอาชราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ
 4 แต่ว่าปุษนีสถานสูงนั้นยังมีได้ทรงรื้อเสีย
 ประชาชนยังคงถวายสัตว์บูชาและเผาเครื่องหอมบนปุษนีสถานสูงเหล่านั้น
 5 และอยู่มาเมื่อราชอาณาจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ก็ทรงประหารชีวิตข้าราชการของพระองค์ผู้ทำกษัตริย์คือพระราชบิดาของพระองค์เสีย
 6 แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของผู้ที่ฆ่ามัน ตามซึ่งได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า "อย่าให้บิดาตอรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรตอรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของตนนั้นเอง"
 7 พระองค์ทรงประหารชีวิตคนเอดอมหนึ่งหมื่นคนในหุบเขาเกลอ และยิดเมืองเส- ลาดด้วยการสงคราม และเรียกเมืองนั้นว่า เกลอเอล ซึ่งเป็นชื่อมาถึงทุกวันนี้
 8 และอามาซียาห์ทรงได้ผู้สื่อสารไปหาเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหสโอรสของเยชูกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า "มาเถิด ขอให้เราเผชิญหน้ากัน"
 9 และเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงส่งข่าวไปยังอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า "ต้นผักหนามบนภูเขาเลบานอนส่งข่าวไปหาต้นสนสิดาบนภูเขาเลบานอนว่า 'จัญยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา' และสัตว์ป่าทุ่งทั่วหนึ่งแห่งเลบานอนผ่านมา และยาต้นผักหนามลงเสีย
 10 จึงอยู่ ท่านได้โถมตีเอดอม และพระทัยของท่านก็ทำให้ท่านผยองขึ้น จงพอใจในสง่าราศีของท่านเถิด และอยู่กับบ้าน เพราะโฉมท่านจึงรำใจตนเองให้ต่อสู้และรับอันตราย อันจะให้ท่านล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์ด้วย"
 11 แต่อามาซียาห์หาทรงฟังไม่ เยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงขึ้นไป และพระองค์กับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เผชิญหน้ากันที่เบธเซเมชซึ่งเป็นของยูดาห์
 12 และยูดาห์ก็พ่ายแพ้อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปดินที่ของตน
 13 และเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็กับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์โอรสของเยโฮอาชโอรสของอาหัสยาห์ได้ที่เมืองเบธเซเมช และได้เสด็จมายังเยรูซาเล็ม และหลายก่าแพะเยรูซาเล็มลงเสียสี่ร้อยดอก ตั้งแต่ประตูเอเฟราอิมจนถึงประตูมูม
 14 และพระองค์ทรงรับทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทั้งหมดที่พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในคลังของสำนักพระราชวัง พร้อมกันคนประกัน และพระองค์กลับไปยังสมารีย
 15 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮอาช ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ทั้งยุทธพลซึ่งพระองค์ และที่พระองค์ทรงสู้รบกับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์อย่างไรนั้น มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
 16 และเยโฮอาชทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสมารียกับบรรดาษัตริย์แห่งอิสราเอล และเยโรโบอัมโอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์
 17 อามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงพระชนม์อยู่สิบห้าปี หลังจากสวรรคตของเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหสกษัตริย์แห่งอิสราเอล
 18 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอามาซียาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

19 และเขาได้ร่วมกันกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปยาลาคีซ แต่เขาได้คนไปตามพระองค์ที่ลาคีซ และประหารชีวิตพระองค์เสียที่นั่น

20 และเขานำพระศพบรรจุทุกม้อกลับมา และฝังไว้ในเยรูซาเล็มอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด

21 และประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ก็ตั้งอาชาริยาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์พระราชบิดาของพระองค์

22 พระองค์ทรงสร้างเมืองเอลัทและให้กลับขึ้นแก่งยูดาห์

หลังจากที่กษัตริย์ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์

23 ในปีที่สิบห้าแห่งรัชกาลอามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโรโบอัมโอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เริ่มครอบครองในสะมาเรีย และทรงครอบครองอยู่สี่สิบเจ็ดปี

24 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากรากาบปั้งห้อยของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลท่าบาป

25 พระองค์ทรงตีเอาดินแดนอิสราเอลคืนมาตั้งแต่มารธายาห์ไกลไปจนถึงทะเลแห่งที่ราบตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล

ซึ่งพระองค์ตรัสโดยผู้รับใช้ของพระองค์คือโยนาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามิททัย

ผู้พยากรณ์ผู้มาจากกัธเยเฟอร์

26 เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นว่า ความทุกข์ใจของอิสราเอลนั้นผมซิ่นนัก เพราะไม่มีใครยังอยู่หรือเหลืออยู่ และไม่มีผู้ใดช่วยอิสราเอล

27 พระเยโฮวาห์มิได้ตรัสว่าจะทรงลบนามอิสราเอลเสียจากใต้ฟ้าสวรรค์ แต่พระองค์ทรงช่วยเขาโดยพระหัตถ์ของเยโรโบอัมโอรสของโยอาช

28 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์ พระองค์สู้รบอย่างไร

และเรื่องซึ่งพระองค์ทรงตีเอาตามัสสัสะและฮามัทคืนแก่อิสราเอล ซึ่งได้เคยเป็นของยูดาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

29 และเยโรโบอัมทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ คือบรรดา กษัตริย์แห่งอิสราเอล และเศคาริยาห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์

Chapter 15

1 ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาชาริยาห์โอรสของอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง

2 เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์ทรงมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี

พระมารดา มีพระนามว่าเยโคสิยาห์ชวายุเยรูซาเล็ม

3 พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งที่มาชียาห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ

4 ถึงกระนั้นปูชนียสถานสูงก็ยังมิได้ถูกกำจัดเสีย

ประชาชนยังถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปูชนียสถานสูงเหล่านั้น

5 และพระเยโฮวาห์ทรงลงทัณฑ์กษัตริย์ กษัตริย์จึงทรงเป็นโรคเรื้อนจนถึงวันสิ้นพระชนม์ และทรงประทับในวังต่างหาก และโยธามโอรสของกษัตริย์ควบคุมสำนักพระราชวัง และทรงวินิจฉัยประชาชนแห่งแผ่นดิน

6 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาชาริยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

7 และอาชาริยาห์ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และโยธามโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์

8 ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาชาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เศคาริยาห์โอรสของเยโรโบอัมขึ้นครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียหกเดือน

9 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดังที่บรรพบุรุษของพระองค์ทรงกระทำ

พระองค์มิได้ทรงพรากรากาบปั้งห้อยของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลท่าบาป

10 ชลูลมบุตรชายเนบธ่วมร่วมกันกบฏต่อพระองค์ และล้มพระองค์เสียต่อหน้าประชาชน และประหารพระองค์เสีย และขึ้นครองแทนพระองค์

11 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเศคาริยาห์ ดูเถิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

12 เหตุการณ์นี้เป็นไปตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เยชูวา "บุตรชายของเจ้าจะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอลถึงชั่วอายุที่สี่" และเป็นไปอย่างนั้นแหละ

13 ชลูลมบุตรชายเนบธได้เริ่มครอบครองในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอุสซียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และท่านครองในสะมาเรียเวลาหนึ่งเดือนเต็ม

14 แล้วเมนาเชมบุตรชายกาดิได้ขึ้นมาจากเมืองที่ราสาห์และมายังสะมาเรีย และท่านก็ล้มชลูลมบุตรชายเนบธเสียที่ในสะมาเรีย และประหารชีวิตท่านเสีย และได้ขึ้นครอบครองแทนท่าน

15 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของชลูลม และการร่วมกันคิดกบฏที่ท่านได้กระทำ ดูเถิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

16 ในคราวนั้นเมนาเชมเข้าปล้นที่ฟิลาห์และบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น และดินแดนของเมืองนั้นตั้งแต่ที่ราสาห์ไป เพราะเขามิได้เปิดให้แก่ท่าน ท่านจึงโจมตีเมืองนั้น และท่านได้ฝ่าท้องหญิงมิลรักในเมืองนั้นเสียทุกคน

17 ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอาชาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เมนาเชมบุตรชายกาดิได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล และพระองค์ทรงครอบครองในสะมาเรียสิบปี

18 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้พรากรากาบปั้งห้อยของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทตลอดรัชสมัยของพระองค์

ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลท่าบาป

19 ปูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียโดยกขึ้นมาต่อสู้แผ่นดินนั้น และเมนาเชมได้ถวายเงินหนึ่งพันตะลันต์แก่ปูล

เพื่อจะให้ปูลช่วยให้พระองค์ยึดพระราชอาณาจากรไไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ได้

20 เมนาเชมได้เร่งรัดเอาเงินนั้นมาจากอิสราเอล คือจากคนมั่งมีทุกคน เงินคนละห้าสิบเชเกล เพื่อถวายแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกทัพกลับ และมีได้ทรงยับยั้งอยู่ในแผ่นดินนั้น

21 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเมนาเชม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

22 และเมนาเชมก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเปคาห์ิยาห์โอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์

23 ในปีที่ทำสิบแห่งรัชกาลอาชาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาห์ิยาห์โอรสของเมนาเชมได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และพระองค์ทรงครอบครองสองปี

24 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากรากาบปั้งห้อยของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลท่าบาป

25 แต่เปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ แม่ทัพของพระองค์ ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และได้ประหารพระองค์เสียในสะมาเรีย ในพระราชวังแห่งราชสำนัก กับอโรโบมและอารีเอห์ และมีคนก็เลอาดทำสับคนรวมกับท่าน ท่านได้สังหารพระองค์ และได้ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

26 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเปคาห์ิยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

27 ในปีที่ทำสิบสองแห่งรัชกาลอาชาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และทรงครอบครองยี่สิบปี

28 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากรากาบปั้งห้อยของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลท่าบาป

29 ในรัชกาลของเปคาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล ทิกลาปีเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียโดยมาและยึดเมืองอิโยน อาเบลเบธมาอาคาห์ ยาโนอาห์ คาเดช ฮาโซร์ กิเลอาด กาลิลี แผ่นดินน้ำทิลทั้งหมด และกวาดต้อนประชาชนเป็นเชลยไปยังอัสซีเรีย

30 แล้วโยเซยาบุตรชายเอลาห์ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ และล้มพระองค์ลง และประหารพระองค์เสีย

และขึ้นครองแทนพระองค์ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลโยธามโอรสของอุสซียาห์

31 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเปคาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

32 ในปีที่สองแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล โยธามโอรสของอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง

33 เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี

พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเยรูซาบุตรสาวของศาโดก

34 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกระทำตามทุกสิ่งที่อุสซียาห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ

35 ถึงกระนั้นปูชนียสถานสูงก็ยังมิได้ถูกกำจัดเสีย

ประชาชนยังถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปูชนียสถานสูงนั้น

พระองค์ทรงสร้างประตูบนของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์

36 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยธาม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

37 ในกาลครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ได้ทรงให้เรซินกษัตริย์แห่งซีเรีย และเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ให้มาสู้กับยูดาห์

38 โยธามได้ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และได้ฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และอาหิสิโอรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทน

Chapter 16

1 ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ อาหิสิโอรสของโยธามกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง

2 อาหิสิมีพระชนมายุยี่สิบพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ และพระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสิบหกปี

และพระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

3 แต่พระองค์ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล และถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปจากเบื้องหน้าประชาชนอิสราเอล

4 และพระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปูชนียสถานสูง และในเนินสูง และได้ตนไม่มีชีวิตอยู่ทุกตน

5 แล้วเรซินกษัตริย์แห่งซีเรียและเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงยกขึ้นมาทำสงครามกับกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์ทั้งสองได้ล้อมอาห์สิไว้ แต่ทรงเอาชัยชนะยังไม่ได้

6 คราวนั้นเรซินกษัตริย์แห่งซีเรียได้เข้ายึดเมืองเอลัทคืนให้ซีเรีย และทรงขับไล่พวกอิสราเอลจากเอลัท และคนซีเรียมาที่เอลัท และอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้

7 อาหัสจึงทรงส่งผู้สื่อสารไปยังทักลัทธิเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า
 "ข้าพเจ้าเป็นคนไร้ของท่าน และเป็นบุตรของท่าน
 ขอเชิญข้ามาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งซีเรีย และจากมือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล
 ผู้ซึ่งลุกขึ้นต่อสู้ข้าพเจ้า"
 8 อาหัสทรงนำเอาเงินและทองคำซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์
 และในคลังสำนักพระราชวัง และส่งเป็นของกำนัลถวายแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
 9 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงพาพระองค์
 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงยกทัพขึ้นไปยังดามัสกัสและยึดได้
 จับประชาชนเมืองนั้นไปเป็นเชลยยังเมืองศิร และทรงประหารเรซินเสย
 10 เมื่อกษัตริย์อาหัสเสด็จไปดามัสกัสเพื่อพบทักลัทธิเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงเห็นแท่นบูชาที่ดามัสกัส และกษัตริย์อาหัสทรงส่งหุ่นแทนบูชาไปยังอูริยาห์ปุโรหิตพร้อมทั้งแบบแปลนตามลักษณะการสร้าง
 11 และอูริยาห์ปุโรหิตก็ได้สร้างแท่นบูชาขึ้นตามแบบทุกประการซึ่งกษัตริย์อาหัสได้ส่งมาจากดามัสกัส อูริยาห์ปุโรหิตจึงได้สร้างแท่นบูชาขึ้นก่อนที่กษัตริย์อาหัสเสด็จจากดามัสกัสมาถึง
 12 และเมื่อกษัตริย์เสด็จจากดามัสกัสถึงแล้ว กษัตริย์ก็ทรงเห็นแท่นบูชา
 แล้วกษัตริย์ทรงเข้ามาใกล้แท่นบูชาเสด็จขึ้นถวายบนนั้น
 13 และทรงเผาเครื่องเผาบูชาของพระองค์ และตั้งบูชาของพระองค์
 และทรงเทเครื่องดื่มบูชาของพระองค์
 และทรงพรมเลือดเครื่องสังเวยบูชาของพระองค์ลงบนแท่นนั้น
 14 และพระองค์ทรงย้ายแท่นบูชาของสัมฤทธิ์
 ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ออกเสียจากข้างหน้าพระนิเวศ
 จากสถานที่ระหว่างแท่นบูชาและพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 และตั้งไว้ทางด้านเหนือแห่งแท่นบูชานั้น
 15 และกษัตริย์อาหัสทรงบัญชาทักอูริยาห์ปุโรหิตว่า
 "บนแท่นใหญ่นี้ท่านจงเผาเครื่องเผาบูชาตอนเช้า และตั้งบูชาตอนเย็น
 และเครื่องเผาบูชาของกษัตริย์ และเครื่องตั้งบูชาของพระองค์
 พร้อมกับเครื่องเผาบูชาของบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน และตั้งบูชาของเขาทั้งหลาย
 และเครื่องดื่มบูชาของเขาทั้งหลาย และจงพรมเลือดทั้งหมดของเครื่องเผาบูชาบนนั้น
 และเลือดทั้งหมดของเครื่องสังเวยบูชา แต่แท่นบูชาของสัมฤทธิ์ให้เป็นเป็นที่ชำระภูตลมพระเจ้า"
 16 อูริยาห์ปุโรหิตได้กระทำการเหล่านี้ทั้งสิ้นตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหัส
 17 และกษัตริย์อาหัสทรงตัดแผ่นแท่นนั้นออก และทรงยกขึ้นออกไปจากแท่นเสย
 และพระองค์ทรงเอาหินสาครลงมาเสียจากทั่วทองสัมฤทธิ์ที่รองอยู่นั้น ทรงวางไว้บนพื้นก่อนหิน
 18 และศาลาวันสะบาโตซึ่งเขาได้สร้างไว้ในพระนิเวศ
 และทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ขึ้นนอกสำหรับกษัตริย์นั้น พระองค์ทรงเปลี่ยนเสย
 เพราะเห็นแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
 19 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหัส ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ
 มีได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
 20 และอาหัสทรงวางหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์
 และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด
 และเฮซียาห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองครองแทนพระองค์

Chapter 17

1 ในปีทีสิบสองแห่งรัชกาลอาหัสกษัตริย์แห่งยูดาห์
 โยเซยาบุตรชายเอลาห์ได้เริ่มครอบครองในกรุงสะมาเรียเหนืออิสราเอล
 และพระองค์ทรงครอบครองเก้าปี
 2 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
 แต่ก็ไม่เหมือนกับกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลที่อยู่มาก่อนพระองค์
 3 เชลมานเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกทัพมารบกับพระองค์
 และโยเซยาทรงยอมเป็นผู้รับใช้และถวายเครื่องบรรณาการ
 4 แต่กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงพบความทรยศในโยเซยา
 เพราะพระองค์ทรงให้ผู้สื่อสารไปยังโลกษัตริย์แห่งอียิปต์
 และไม่ถวายเครื่องบรรณาการแก่กษัตริย์อัสซีเรียตามซึ่งพระองค์ทรงเคยกระทำทุกปี
 เพราะฉะนั้นกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงส่งพระองค์ไว้ และจำพระองค์ไว้ในคุก
 5 แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงบุกเข้าทั่วแผ่นดินและมายังสะมาเรีย
 และพระองค์ทรงล้อมเมืองไว้สามปี
 6 ในปีทีเก้าแห่งรัชกาลโยเซยา กษัตริย์แห่งอัสซีเรียยึดได้เมืองสะมาเรีย
 และพระองค์ทรงนำชนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย ให้เขาอยู่ที่ฮาလာห์ และข้างแม่น้ำนาโบร
 แม่น้ำเมืองโกซาน และในหัวเมืองแห่งชาวมีเดีย
 7 ที่เป็นเช่นนั้น ก็เพราะประชาชนอิสราเอลได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน
 ผู้ทรงนำเขาขึ้นออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จากพระหัตถ์ของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์
 และได้เกรงกลัวพระอื่น ๆ
 8 และได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งประชาชาติทั้งหลาย
 ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล
 และตามกฎเกณฑ์ซึ่งกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงทำขึ้นมา
 9 และประชาชนอิสราเอลได้กระทำสิ่งที่ไม่ชอบต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตนอย่างลับ ๆ
 เขาได้สร้างปุษนียสถานสูงทั่วบ้านหัวเมืองสำหรับตน ตั้งแต่ที่มีหอคอยเหตุ
 กระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม
 10 เขาได้ตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์และสร้างเคารพบนเนินเขาสูงทุกแห่ง และได้ต้นไม้เขียวทุกต้น
 11 ณ ที่นั้นเขาได้เผาเครื่องหอมบนปุษนียสถานสูงทั้งหมดนั้น
 ตามอย่างประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกวาดไปเสียต่อหน้าเขาทั้งหลาย
 และเขาทั้งหลายได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายกระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ
 12 และเขาทั้งหลายปรนนิบัติรูปเคารพ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขาแล้วว่า

"เจ้าอย่ากระทำอย่างนี้"
 13
 พระเยโฮวาห์ยังทรงตั้งเดือนอิสราเอลและบูชาโดยผู้พยากรณ์ทุกคนและโดยผู้ทำนายทุกคนว่า
 "จงหันกลับจากทางชั่วร้ายทั้งหลายของเจ้า และรักษามบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา
 ตามราชบัญญัติทุกข้อซึ่งเราได้บัญชาแก่บรรพบุรุษของเจ้า
 และซึ่งเราได้ส่งมายังเจ้าโดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา"
 14 เขาไม่ฟังแต่ทำให้คอกของตนแข็ง ดังคอกของบรรพบุรุษของเขาได้เป็นมาแล้ว
 ผู้ซึ่งมิได้เชื่อถือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา
 15 เขาทอดทิ้งกฎเกณฑ์ของพระองค์
 และพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเขา
 และพระโอวาทซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานแก่เขา
 เขาทั้งหลายติดตามสิ่งที่ไร้สาระและกลายเป็นผู้ที่ไร้สาระไป
 และเขาติดตามประชาชาติที่อยู่รอบๆเขา ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาเขาให้เขากระทำตาม
 16 และเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน
 และได้หล่อรูปเคารพสำหรับตนเป็นลูกวัวสองตัว และเขาได้สร้างเสารูปเคารพ
 และนมัสการบรรดาบารואของฟ้าสวรรค์ และปรนนิบัติพระบาอัล
 17 และเขาทั้งหลายได้ถวายบุตรชายหญิงของเขาให้หลุยไฟ ได้กระทำนายและได้เวทมนตร์
 และยอมขายตัวเองเพื่อกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
 ซึ่งเป็นการชั่วร้ายให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ
 18 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอลยิ่งนัก
 และทรงให้เขาออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์
 ไม่มีผู้ใดเหลืออยู่นอกจากตระกูลยูดาห์เท่านั้น
 19 ยูดาห์มิได้รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาด้วย
 แต่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ซึ่งอิสราเอลทำขึ้นมา
 20 และพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธไม่รับเชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอล และได้ให้เขาทั้งหลายทุกข์ใจ
 และทรงมอบเขาไว้ในมือของผู้ปล้น
 จนกว่าพระองค์ได้ทรงเหวี่ยงเขาเสียจากสายพระเนตรของพระองค์
 21 เพราะพระองค์ทรงฝึกอิสราเอลจากราชวงศ์ของดาวิด
 และเขาได้ตั้งเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทให้เป็นกษัตริย์
 และเยโรโบอัมทรงชักนำอิสราเอลไปจากการที่ติดตามพระเยโฮวาห์
 และกระทำให้เขาพาปอย่างใหญ่หลวง
 22 ประชาชนอิสราเอลได้ดำเนินในความบาปทั้งสิ้นซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงกระทำ
 เขาทั้งหลายไม่พราจากบาปเหล่านั้นเลย
 23 จนพระเยโฮวาห์ทรงให้อิสราเอลออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์
 ตามที่พระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์
 อิสราเอลจึงถูกกวาดไปเป็นเชลยจากแผ่นดินของต่นยังประเทศอัสซีเรียจนทุกวันนี้
 24 และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำประชาชนมาจากบาบิโลน ดูธาท อีฟาห์ ฮามัท เสฟราอิม
 และบรรจเขาไว้ในหัวเมืองสะมาเรียแทนประชาชนอิสราเอล
 เขาทั้งหลายก็เข้าถือกรรมสิทธิ์สะมาเรีย และอาศัยอยู่ในหัวเมืองของประเทศนั้น
 25 และตั้งแต่คนที่เขามาอาศัยอยู่นั้น เขามิได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์
 ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงให้สิ่งใดมาท่ามกลางเขา ซึ่งได้ฆ่าเขาเสียบ้าง
 26 เพราะฉะนั้นมีผู้ไปบอกกษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า "ประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงพาเอาไปให้อยู่ใน
 หัวเมืองสะมาเรียนี้ไม่รู้จักษณะของพระเจ้าของแผ่นดินนั้น
 ฉะนั้นพระองค์จึงส่งสิ่งใดมาท่ามกลางเขา และดูเถิด สิ่งใดนั้นได้ฆ่าเขาเสีย
 เพราะเขาไม่รู้พระลักษณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดินนั้น"
 27 แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงบัญชาว่า
 "จงส่งปุโรหิตสักคนหนึ่งไปที่นี่จากบรรดาที่เจ้ากวาดเอามา จงให้เขาไปอยู่ที่นั่น
 และให้สั่งสอนพระลักษณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดินนั้น"
 28 ฉะนั้นปุโรหิตผู้หนึ่งในบรรดาซึ่งเขากวาดมาจากสะมาเรียจึงมาอาศัยอยู่ที่เบเชลและสั่งสอน
 เขาทั้งหลายว่า เขาจะต้องยำเกรงพระเยโฮวาห์อย่างไร
 29 แต่ว่าทุกุประชาชาติยังสร้างรูปพระของตนเอง
 และตั้งไว้ในนิเวศแห่งปุษนียสถานสูงซึ่งชาวสะมาเรียได้สร้างไว้
 ทุกุประชาชาติในหัวเมืองที่เขาอาศัยอยู่
 30 ชาวบาบิโลนสร้างพระสุคตทบโนท ชาวคูลสร้างพระเนอร์กัล ชาวฮามัทสร้างพระอาธิมา
 31 และชาวอีฟาห์สร้างพระนับัสและพระทาทัก
 และชาวเสฟราอิมเผาลูกของตนในไฟถวายพระอัครम्मเลลและพระอานัมเมเลล
 ซึ่งเป็นพระของเมืองเสฟราอิม
 32 เขาทั้งหลายเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ด้วย
 และได้กำหนดประชาชนจากท่ามกลางเขาให้เป็นปุโรหิตของปุษนียสถานสูงนั้น
 ซึ่งถวายสัตวบูชาสำหรับพวกเขาในนิเวศแห่งปุษนียสถานสูงเหล่านั้น
 33 เขาจึงเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่ปรนนิบัติพระของเขาเองด้วย
 ตามอย่างประชาชาติซึ่งเขาได้ถูกนำให้จากออกมาเสียนั้น
 34 ทุกวันนี้เขาก็กระทำตามอย่างเดิม เขาทั้งหลายไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์
 และเขาทั้งหลายไม่กระทำตามกฎเกณฑ์ หรือกฎ หรือพระราชบัญญัติ หรือพระบัญญัติ
 ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ลูกหลานของยาโคบ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงประทานนามว่าอิสราเอล
 35 ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายและบัญชาแก่เขาว่า
 "เจ้าอย่ายำเกรงพระอื่น ๆ หรือกราบนมัสการพระอื่น หรือปรนนิบัติ หรือถวายสัตวบูชาแก่พระนั้น
 36 แต่เจ้าจงยำเกรงพระเยโฮวาห์
 ผู้ซึ่งนำเจ้าขึ้นออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยกำลังอันยิ่งใหญ่และด้วยพระหัตถ์ที่เหยียดออก
 เจ้าจงโน้มตัวลงต่อพระองค์ และเจ้าจงถวายสัตวบูชาต่อพระองค์
 37 และกฎเกณฑ์ และกฎ และพระราชบัญญัติ และพระบัญญัติซึ่งพระองค์ทรงจารึกให้แก่เจ้า
 เจ้าทั้งหลายจงระวังที่จะกระทำตามเสมอ เจ้าอย่ายำเกรงพระอื่นเลย
 38 เจ้าทั้งหลายอย่าลืมพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเจ้า และอย่ายำเกรงพระอื่นเลย
 39 แต่เจ้าทั้งหลายจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

และพระองค์ทรงช่วยเจ้าให้พ้นมือศัตรูทั้งสี่คนของเจ้า"
40 ถึงอย่างนั้นเขาทั้งหลายก็มิได้ฟัง แต่เขายังกระทำตามอย่างเดิมของเขา
41 ประชาชาติเหล่านี้จึงเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และประณับปฏิรูปเคารพสลักของเขาด้วย
ลูกของเขาก็เช่นเดียวกัน หลานของเขาก็เช่นเดียวกัน บรรพบุรุษของเขาทำอย่างไร
เขาก็กระทำอย่างนั้นจนทุกวันนี้

Chapter 18

1 อยู่มาในปีที่สามแห่งรัชกาลโอเสยาบุตรชายเอลาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล
เฮเซคียาห์โอรสของอาหัสกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง
2 เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นพระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา
และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี
พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าออบีตสวาของเศคาริยาห์
3 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
ตามทุกสิ่งที่ดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ
4 พระองค์ทรงเรียกปณิษสถานสูงทั้งไป และทรงพังเสาศักดิ์สิทธิ์เสีย และตัดเสารูปเคารพลงเสีย
และพระองค์ทรงทุบทุกงมสิ่งทุกอย่างซึ่งโมเสสสร้างขึ้นนั้นเป็นชิ้นๆ
เพราะว่าประชาชนอิสราเอลได้เผาเครื่องหอมให้แก่เงื่อนนั้นจนถึงวันเหล่านั้น
เขาเรียกเงื่อนนั้นว่าเนพุทาน
5 พระองค์ทรงวางพระทัยในพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
เพราะฉะนั้นในบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ตอจากพระองค์มาหรือในบรรดาผู้มาก่อนพระองค์
ไม่มีใครใดเหมือนพระองค์
6 เพราะว่าพระองค์ทรงยึดพระเยโฮวาห์แน่น พระองค์มิได้ทรงพรากจากการติดตามพระองค์เลย
แต่ได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
7 และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์ พระองค์ทรงออกไปยังที่ใด
พระองค์ก็ทรงกระทำตามสำราญที่นั่น พระองค์ได้ทรงกบฏต่อกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
และไม่ยอมประณับพิธีท่าน
8 พระองค์ทรงใจมดีคนฟีลิสเตียไกลไปจนถึงเมืองกาซาและดินแดนเมืองนั้น
ตั้งแต่ที่ที่มีหอคอยเหตุกระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม
9 และอยู่มาในปีที่สี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์
ซึ่งเป็นปีที่ที่เจ็ดแห่งรัชกาลโอเสยาบุตรชายเอลาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล
แหลมานเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมารบสมาริยาและล้อมเมืองไว้
10 และเมื่อสี่สามปีเขาที่ยึดเมืองนั้นได้ ในปีที่สองแห่งรัชกาลเฮเซคียาห์
ซึ่งเป็นปีที่เก้าแห่งรัชกาลโอเสยาบทกษัตริย์แห่งอิสราเอล สะมาเรียก็ถูกยึดไป
11 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กวาดเอาคนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย ไปไว้ที่ฮาสาห์
และข้างแม่น้ำฮาโบรมแม่น้ำเมืองโกซาน และในหัวเมืองของคนมีเดีย
12 เพราะว่าเขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน
แต่ได้ละเมิดพันธสัญญาของพระองค์ คือทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญญัติไว้
และเขาทั้งหลายไม่ฟัง ไม่กระทำการตาม
13 ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์
เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมาต่อสู้บรรดานครที่มีป้อมของยูดาห์ และยึดได้
14 และเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงไว้ให้ไปทูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียที่เมืองลาคีซว่า
"ข้าพเจ้าได้กระทำผิด ขอถอนทัพไปเสียจากข้าพเจ้า ท่านจะปรับสักเท่าใด ข้าพเจ้าจะยอมทั้งสิ้น"
และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้เรียกกรองเอาเงินสามร้อยตะลันต์ และทองคำสามสิบตะลันต์
จากเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
15 และเฮเซคียาห์ได้มอบเงินทั้งหมดซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
และในคลังสำนักพระราชวัง
16 ในครั้งนั้นเฮเซคียาห์ทรงลอกทองคำจากประตูทั้งหลายของพระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์
และจากเสาประตูซึ่งเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงบุทองคำไว้
และทรงมอบให้แก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
17 และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้รับสิ่งให้ทราบตาม รับสารัตถ์และรับสาเลห์ไปพร้อมกับกองทัพอูฐ
จากเมืองลาคีซถึงกรุงเยรูซาเล็มแต่เช้าตรู่กษัตริย์เฮเซคียาห์ เขาก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
เมื่อเขาขึ้นมาเขาก็มายืนอยู่ทางรางระบายน้ำสระบน ซึ่งอยู่ที่ถนนลานชักฟอก
18 และเมื่อเขาเรียกหากษัตริย์แล้ว เอลียาคิมบุตรชายอิลคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก
พร้อมกับเชบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายของอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ ก็ออกไปหาพวกเขา
19 และรับสาเลห์พูดกับเขาว่า "จงทูลเฮเซคียาห์ว่า 'พระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
ตรัสตั้งไว้ว่า ท่านวางใจในอะไร'
20 ท่านคิดว่า (แต่เป็นเพียงแต่ถ้อยคำไร้สาระ) 'เรามียุทธศาสตร์และแสนยานุภาพ' หรือ
เดี๋ยวนี้ท่านวางใจในใคร ท่านจึงได้กบฏต่อเรา
21 ดูเถิด เดียวนี้ท่านวางใจในไม้เท้าอดิวั คืออียิปต์ ซึ่งจะดามือของคนที่ใจที่ไม่ทำเช่นนั้น
ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนั้นต่อทุกคนที่วางใจในเขา
22 แต่ถ้าท่านทั้งหลายจะบอกเราว่า 'เราวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา'
ก็ปณิษสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์นั้นมิใช่หรือที่เฮเซคียาห์หรือทั้งเสียแล้ว
พลางกล่าวกับยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า
"ท่านทั้งหลายจงนมัสการที่หน้าแท่นบูชาในเยรูซาเล็มเถิด"
23 บัดนี้ มาเถิด มาทำสัญญากับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายของข้า เราจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า
ถ้าฝ่ายเจ้าหาคนที่ขี่ม้าเหล่านั้นได้
24 แล้วอย่างนั้นเราจะขับไล่นายกองแต่เพียงคนเดียวในหมู่ข้าราชการผู้น้อยที่สุดของนายของเรา
อย่างไรก็ได้ แต่เจ้ายังวางใจเพื่ออียิปต์เพื่อกรบและเพื่อพลม้า
25 ยิ่งกว่านั้นอีกที่เรามาต่อสู้สถานที่นี่เพื่อทำลายเสีย ก็ขึ้นมาโดยปราศจากพระเยโฮวาห์หรือ
พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าว่า "จงขึ้นไปต่อสู้กับแผ่นดินนั้นและทำลายเสีย""
26 แล้วเอลียาคิมบุตรชายอิลคียาห์และเชบนาห์และโยอาห์ เรียนรับสาเลห์ว่า "ขอทีเถอะ
ขอพูดกับผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอารัมเถิด เพราะเราเข้าใจภาษาเหล่านั้น

ขออย่าพูดกับเราเป็นภาษาฮีบรูให้ประชาชนผู้อยู่บนกำแพงนั้นได้ยินเลย"
27 แต่รับสาเลห์พูดกับเขาทั้งหลายว่า
"นายของข้าใช้ให้เรามาพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้าและแก่เจ้า
และไม่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพง
ผู้ที่จะตอกกันตีและกินเยียวของเขาพร้อมกับเจ้าอย่างนั้นหรือ"
28 แล้วรับสาเลห์ได้ยินร้องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า "จงฟังพระวาจาของพระมหากษัตริย์
คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
29 กษัตริย์ตรัสตั้งไว้ว่า 'อย่าให้เฮเซคียาห์ล่วงเจ้า
เพราะเขาไม่สามารถที่จะช่วยเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของพระองค์
30 อย่าให้เฮเซคียาห์กระทำให้เจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า
"พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราให้พ้นแน่
และจะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย"
31 อย่างนี้เฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสตั้งไว้ว่า
"จงทำสัญญาไม่ติดกับเราด้วยของกำนัล และออกมาหาเรา แล้วทุกคนจะได้กินจากเถาองุ่นของตน
และทุกคนจะกินจากต้นมะเดื่อของตน และทุกคนจะดื่มน้ำจากที่ขังน้ำของตน
32 จานเราจะมานำเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่น
เป็นแผ่นดินที่มีขนมอบและสาวนองุ่น เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันมกอกเทศและน้ำผึ้ง
เพื่อเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่และไม่ตาย และอย่าฟังเฮเซคียาห์เมื่อเขานำเจ้าผิดไปโดยกล่าวว่า
"พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น"
33 มีพระแห่งประชาชาติองค์ใดเลยช่วยแผ่นดินของตนให้พ้นจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
ได้หรือ
34 พระของเมืองฮามัทและเมืองอาราปคืออยู่ที่ไหน พระของเมืองสะฟารามิ
เฮนาและอิฟวาคืออยู่ที่ไหน เขาได้ช่วยสมาริยาให้พ้นจากมือของเราหรือ
35
พระองค์ใดในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศเหล่านี้ได้ช่วยประเทศของตนให้พ้นจากมือของเรา
แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากมือของเราหรือ"
36 แต่ประชาชนหนึ่งไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์มีว่า "อย่าตอบเขาเลย"
37 แล้วเอลียาคิมบุตรชายอิลคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาห์ราชเลขา
และโยอาห์บุตรชายอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเฮเซคียาห์ด้วยเสื้อผ้าผิดขาด
และกราบทูลถ้อยคำของรับสาเลห์

Chapter 19

1 อยู่มาเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงได้ยิน พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์เสีย
และทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
2 และพระองค์ทรงใช้เอลียาคิม ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาห์ราชเลขา และพวกปุโรหิตใหญ่
คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ไปหาอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายของามอส
3 เขาทั้งหลายเรียนท่านว่า "เฮเซคียาห์ตรัสตั้งไว้ว่า 'วันนี้เป็นวันทุกขใจ
วันถูกตีเขินและหมิ่นประมาท เด็กก็ถึงกำหนดตลอด แต่ไม่มีกำลังแบ่งให้ตลอด
4 ขอทรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะสดับบรรดาถ้อยคำของรับสาเลห์
ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายของเขาได้ส่งมาให้เย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
และจะทรงชนาบถ้อยคำซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสดับ
เพราะฉะนั้นขอท่านถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนชนที่เหลือนอยู่นี้"
5 ดังนั้นข้าราชการของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาถึงอิสยาห์
6 อิสยาห์ก็บอกเขาทั้งหลายว่า "จงทูลนายของท่านเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งไว้ว่า
"อย่ากลัวเพราะถ้อยคำที่เจ้าได้ยินนั้น ซึ่งข้าราชการของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กล่าวหยานซ้ำต่อเรา
7 ดูเถิด เราจะบรรจุจิตใจอย่างหนึ่งในเขา เพื่อเขาจะได้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเขา
และเราจะให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง"
8 รับสาเลห์ได้กลับไป และได้พบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียผู้รับเมืองลิบนานห์
เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ออกจากลาคีซแล้ว
9 และเมื่อกษัตริย์ทรงได้ยินเรื่องทีระหาห์ของกษัตริย์แห่งเอลิออปีเยว่า "ดูเถิด
เขาได้ยกออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว" พระองค์จึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า
10 "เจ้าจะพูดกับเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ตั้งไว้ว่า
"อย่าให้พระเจ้าของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นลวงท่านว่า
"เยรูซาเล็มจะมีได้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย"
11 ดูเถิด ท่านได้ยินแล้วว่า บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำอะไกรับแผ่นดินทั้งสิ้นบ้าง
ทำลายเสียหมดอย่างสิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับการช่วยให้พ้นหรือ
12 บรรดาพระของบรรดาประชาชาติได้ช่วยเขาให้รอดพ้นหรือ
คือประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือโกซาน ฮาราน เรเซฟ
และประชาชนของเอเดนซึ่งอยู่ในเทลอัสซาร์
13 กษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอาราปัด กษัตริย์ของเมืองสะฟารามิ
เฮนาและอิฟวาคืออยู่ที่ไหน"
14 เฮเซคียาห์ทรงรับจดหมายจากมือของผู้สื่อสาร และทรงอ่าน
และเฮเซคียาห์ได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
และทรงคลีจจดหมายนั้นออกต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์
15 และเฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า
"ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงประทีบระหว่างพวกเครบู
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก พระองค์ได้ทรงทำ
พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
16 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจียพระกรรมสงฆ์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอทรงเบิกพระเนตรทอดพระเนตร และขอทรงสดับถ้อยคำของเซนนาเคอริบ
ซึ่งเขาได้ไ้มาเย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
17 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นความจริงที่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำแก่ประชาชาติทั้งหลายและแ

แผ่นดินของพระชาติดินนั้นร้างเปล่า

18 และได้เหวี่ยงพระของพระชาติดินนั้นเข้าไฟ เพราะเขามิได้พระ เป็นแต่ผลงานของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นเขาจึงถูกทำลายเสีย

19 ฉะนั้นบัดนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย

ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขา เพื่อเราขอเดาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่

พระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าแต่พระองค์เดียว"

20 แล้วอิสยาห์บุตรชายามอสได้ให้ไปเฝ้าเยเซเคียห์ทูลว่า

"พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า

เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าเรื่องชนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียแล้ว

21 ต่อไปนี่เป็นพระวจนะที่พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับท่านนั้นว่า

"ธิดาพรมหจารีแห่งศิโยนดูหมิ่นเจ้า และหัวเราะเยาะเย้ยเจ้า ธิดาแห่งยูธูลาเล็มสิ้นศีรษะใส่เจ้า

22 เจ้าเย้ยและกล่าวหยามข้าต่อผู้ใด เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด

แล้วเบ่งตะของเจ้าอย่างเย่อหยิ่งต่อผู้ใด ต้องค้นบริสุทธิแห่งอิสราเอลนะซี

23 เจ้าได้เย้ยองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้สื่อสารของเจ้า และเจ้าได้ว่า "ด้วยกรรบนเป็นนวมของข้า

ข้าได้ขึ้นไปถึงสูงของภูเขา ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสิลาห์ที่สูงที่สุดของม้นลง

ทั้งต้นสนสามใบที่ดีที่สุดของม้น ข้าจะเข้าไปในที่พำนักในชายแดนของม้น

และที่ป่าไม้แห่งการเมลง

24 ข้าชุดบ่อและดื่มน้ำต่างด้าว

ข้าเอาแผ่นเท้าของข้าก้าวตารน้ำพิงสิ้นของสถานที่ที่ถูกล้อมโอบตีให้แห้งไป"

25 เจ้ามิได้อินหรือว่ เราได้จัดไว้จนแล้ว เราได้ตะแผนงานไว้แต่คิดบาปบรรพ ณ

บัดนี้เราให้เป็นไปแล้ว คือเจ้าจะท่าเมืองที่มีมือมิให้พลังให้เป็นกองสิ่งสลักหักพัง

26 ส่วนชาวเมืองนั้นมีอำนาจน้อย เขาสะดุ้งกลัวและอับอาย เขาเหมือนหญิงที่ทุ่งนา

และเหมือนหญิงอ่อน เหมือนหญิงที่บนยอดหลังคารือน

เหมือนตัวเกรียนไปก่อนที่มันจะงอกงามอย่างนั้น

27 แต่เราได้รู้จักการที่เจ้านำลงกับกรรบอกไปและเข้ามาของเจ้า

และการเกรียวกราดของเจ้าต่อเรา

28 เพราะเจ้าได้เกรียวกราดต่อเรา และความจองหองของเจ้าได้มาเข้าหูของเรา

ฉะนั้นเราจะเอาของของเราเกี่ยวมูกเจ้า และบ่เหยียนของเราใส่ริมฝีปากเจ้า

และเราจะหันเจ้ากลับไปตามทางซึ่งเจ้ามานั้น

29 และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือป็นี่เจ้าจะกินสิ่งที่งอกขึ้นเอง และในปี่ที่สองสิ่งที่ผลจากเดิม

แล้วในปี่ที่สาม จงหวานและเกียว และปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน

30 ส่วนที่รอดและเหลือแห่งหวานของยูดาห์จะหยั่งรากลงไป และเกิดผลขึ้นบน

31 เพราะว่าส่วนคนที่เหลือจะออกไปจากยูธูลาเล็ม และส่วนที่รอดมาจะออกมาจากภูเขาศิโยน

ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธายะกระทำการนี้"

32 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียดังนี้ว่า

"ท่านจะไม่เข้าในนครหรือยิงลูกธนูไปที่นั้น หรือถือโล่เข้ามาข้างหน้านคร หรือสร้างเชิงเทินสู้มัน

33 ท่านมาทางใด ท่านจะต้องกลับไปทางนั้น ท่านจะไม่เข้ามาในนครนี้

พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

34 เพราะเราจะป้องกันนครนี้ไว้เพื่อให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ตัวผู้รับใช้ของเรา"

35 และอยู่มาในคืนนั้นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ออกไป

และได้ประหารคนในค่ายแห่งคนอัสซีเรียเสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน

และเมื่อคนลุกขึ้นในเวลาเช้ามืด ตูเกิด พวกเหล่านั้นเป็นศพทั้งนั้น

36 แล้วชนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ได้ออกไป และกลับบ้าน และอยู่ในนิเนเวห์

37 และอยู่มาเมื่อท่านมัสการในนิเวศของพระนิสโรกพระของท่าน

อัครมมเลกและชนเรเซอร์โอรสของท่านประหารท่านเสียด้วยดาบ และหนีไปยังแผ่นดินอาร์มีเนีย

และเอลารฮัดโอรสของท่านขึ้นครอบครองแทนท่าน

Chapter 20

1 ในวันเหล่านั้นเยเซเคียห์ทรงประหารโลกละสิ้นพระชนม์

และผู้พยากรณ์อิสยาห์บุตรชายอมอสเข้ามาเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า

"พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า `จงจัดการงานการเมื่อของเจ้าให้เรียบร้อย เจ้าจะต้องตาย

เจ้าจะไม่พิน"

2 แล้วเยเซเคียห์ทรงหันพระพักตร์เข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า

3 "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงระลึกว่า

ข้าพระองค์ดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและด้วยใจที่เพียบพร้อม

และได้กระทำให้สิ่งที่ประเสริฐในสายพระเนตรของพระองค์มาอย่างไร"

และเยเซเคียห์ทรงเห็นแสงอย่างปดสว่าง

4 และอยู่มาก่อนที่อิสยาห์จะออกไปถึงลาน พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า

5 "จงกลับไปบอกเยเซเคียห์ว่านายแห่งประชาชนของเราว่า

พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดทรงปฐมนุของเจ้า ตรัสดังนี้ว่า `เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว

เราได้เห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว ตูเกิด เราจะรักษาเจ้า

ในวันที่สามเจ้าจะขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

6 และเราจะเพิ่มชีวิตของเจ้าอีกสิบห้าปี

เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจะป้องกันเมืองนี้ไว้

เพื่อเห็นแก่เราเอง และเพื่อเห็นแก่ตัวผู้รับใช้ของเรา"

7 และอิสยาห์บอกว่ "เอาขนมมะเดื่อมาอันหนึ่ง" เขาก็เอามาวางไว้บนพระยอดนั้น

พระองค์จึงทรงหายเป็นปกติ

8 และเยเซเคียห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า "อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่าพระเยโฮวาห์จะทรงรักษาข้าพเจ้า

และว่าข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในวันที่สาม"

9 และอิสยาห์ทูลว่า "ต่อไปนี่เป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระเยโฮวาห์

ที่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงตรัสไว้ คือว่า จะให้เงาเดิมหน้าไปสิบขึ้น

หรือย้อนกลับมาสิบขึ้น"

10 เยเซเคียห์ตรัสตอบว่า "เป็นการง่ายที่เงาจะยาวออกไปอีกสิบขึ้น

แต่ให้เงาย้อนกลับมาสิบขึ้นต่างหาก"

11 และอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนํางาย้อนกลับมาสิบขึ้น

ซึ่งเงานั้นได้เลยไปในนาฬิกาแดดของอาหัส

12 ครานั้น เบโรตักบาลาดันโอรสของบาลาดักษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงส่งราชสารและเครื่องบร

ณาการมายังเยเซเคียห์ เพราะพระองค์ทรงได้ยินว่ เยเซเคียห์ทรงประหาร

13 และเยเซเคียห์ได้ทรงต้อนรับเขา และพระองค์ทรงพาเขาตามคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระองค์

ให้ห่มเงิน ทองคำ และเครื่องเทศ และนํามันประเสริฐ

และคลังพระแสงของพระองค์ทุกอย่างซึ่งมีในท้องพระคลัง

ไม่มีสิ่งใดที่ในพระราชวังหรือในราชอาณาจักรของพระองค์ทั้งสิ้นซึ่งเยเซเคียห์มิได้สำแดงแก่เขา

14 แล้วอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้าเฝ้ากษัตริย์เยเซเคียห์ และทูลพระองค์ว่า "คนเหล่านี้ทูลอะไรบ้าง

และตามาเฝ้าพระองค์แต่ไหน" และเยเซเคียห์ตรัสว่ "เขาได้มาจากเมืองไกล จากบาบิโลน"

15 ท่านทูลว่ "เขาเห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง" และเยเซเคียห์ตรัสตอบว่

"เขาเห็นทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราซึ่งเรามิได้สำแดงแก่เขา"

16 แล้วอิสยาห์ทูลเยเซเคียห์ว่ "ขอทรงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์

17 ตูเกิด วันเวลากาลังย่างเข้ามาเมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นในวังของเจ้า

และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้ จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน

ไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

18 และลูกบางคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้า จะถูกนํเอาไป

และเขาจะเป็นชนที่ในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน"

19 แล้วเยเซเคียห์ตรัสกับอิสยาห์ว่ "พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นก็ดีอยู่"

เพราะพระองค์จำว่ "ก็ดีแล้วมิใช่หรือ

ในเมื่อมีความอยู่เย็นเป็นสุขและความจริงในวันเวลาของเรา"

20 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยเซเคียห์ และยุทธพลทั้งสิ้นของพระองค์

และที่พระองค์ทรงสร้างสระและรางระบายน้ำนําน้ำเข้ามาในกรุงลงยี่ไร

มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

21 และเยเซเคียห์ทรงล้างหลังไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์

และมณีสสหาโอรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

Chapter 21

1 มณีสเสหมีพระชนมายุสิบสองพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครอบครอง

และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี

พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเฮฟทิบ่าห์

2 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ

ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

3 เพราะพระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูง

ซึ่งเยเซเคียห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงทำลายเสียขึ้นสิ้นใหม่

และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระอาถื และทรงสร้างเสารูปเคารพ

ดังที่อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงกระทำ และทรงนมัสการบาริราห์ทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์

และปรนนิบัติพระเหล่านั้น

4 และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่

"เราจะบรรจุนามของเราไว้ในเยรูซาเล็ม"

5 และพระองค์ได้สร้างแท่นบูชาสำหรับบรรดาบาริราห์แห่งฟ้าสวรรค์ในลานทั้งสองของพระนิเวศ

แห่งพระเยโฮวาห์

6 และพระองค์ได้ทรงถวายโอรสสองพระองค์ให้ล้วยไฟ ถือฤกษ์ยาม การให้ตัวมนตร์ ทรงเจ้าเข้าผี

และพอมดหมอลผี พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

ซึ่งเป็นการช่วยให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ

7 ส่วนรูปเคารพสลักจากเสารูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศ

คือพระนิเวศที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดและซาโลมอนโอรสสองพระองค์ว่า

"ในนิเวศนั้นและในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสิ้นของอิสราเอล

เราจะบรรจุนามของเราไว้เป็นนิตย์

8 เราจะไม่เป็นเหตุให้เท้าของอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้กับบรรพบุรุษของเข

อีก ถ้าเขาเพียงแต่ระมัดระวังที่จะกระทำตามทุกอย่างซึ่งเราได้บัญชาเขา

และตามราชบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราบัญชาเขา"

9 แต่เขามิได้ฟัง และมณีสเสหได้ชักจูงเขาให้กระทำชั่วมากซึ่งไม่ถูกคนซึ่งไปกว่บาบรรดาประชาชาติ

ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทำลายเสียต่อหน้าประชาชนอิสราเอลได้เคยกระทำแล้วเสียอีก

10 และพระเยโฮวาห์ตรัสโดยเหล่าผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า

11 "เพราะมณีสสหากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำการอันน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้

และได้ประพฤดิชั่วร้ายยิ่งกว่าสิ่งที่ปางทั้งที่เคยอาโมไรต์ได้กระทำ ผู้ซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์

และได้ทรงกระทำให้ยูดาห์บาปด้วยรูปเคารพทั้งหลายของพระองค์อีกด้วย

12 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า `ตูเกิด

เรากำนํานาห์ดูริยามมาถึงเยรูซาเล็มและยูดาห์ อย่างที่ทุกคนซึ่งได้ยินแล้วหูทั้งสองของเขางะเข้าไป

13 และเราจะเอาเขือออกอย่างทั่วกรุงสะมาเรียซึ่งเหนือกรุงเยรูซาเล็ม

และให้ลูกฝังอย่างทั่ววิหารทางคอหับ และเราจะล้างเยรูซาเล็มอย่างเขาล้างขาม ล้างและพลิกคว่ำ

14 และเราจะทอดทิ้งมรดกส่วนที่เหลือของเรา และมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา

และเขาทั้งหลายจะเป็นเหยื่อ และเป็นของบริบของศัตรูทั้งสิ้นของเขา

15 เพราะเขาได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตของเรา และได้ย่ำยีที่เราโรธ

ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเขาออกจากอียิปต์ กระทั่งถึงทุกวันนี้"

16 ยิ่งกว่านั้นมณีสเสหได้ทรงกระทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตกเป็นอันมาก

จนเต็มเยรูซาเล็มจากปลายข้างหนึ่งถึงปลายอีกข้างหนึ่ง

นอกเหนือจากบาปที่พระองค์ทรงกระทำให้ยูดาห์ทำด้วย

โดยประพุดสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
17 ส่วนพระราชภิกษอนกนั้นของมนัสเสห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ
และบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
18 และมนัสเสห์ทรงล่าวกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์
และเขาฝังไว้ในพระอุทยานริมพระราชวังของพระองค์ในสวนของอุสซา
และอาโมน โอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองครองแทนพระองค์
19 อาโมนมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครองครอง
และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสองปี
พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเมซุลเลมบุตรสาวของฮารุสชาวโยทบาท
20 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
อย่างมนัสเสห์บิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ
21 พระองค์ทรงดำเนินในทางทั้งสี่ซึ่งบิดาของพระองค์ทรงดำเนิน
และปรนนิบัติรูปเคารพซึ่งบิดาของพระองค์ทรงปรนนิบัติ และนมัสการรูปเหล่านั้น
22 พระองค์ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์
และมิได้ทรงดำเนินในมรรคาของพระเยโฮวาห์
23 และข้าราชการของอาโมนได้ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์
และประหารกษัตริย์ในพระราชวังของพระองค์เสีย
24 แต่ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ประหารทุกคนที่ร่วมกันคิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน
และประชาชนแห่งแผ่นดินได้ตั้งโยสิยาห์โอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์แทนพระองค์
25 ส่วนพระราชภิกษอนกนั้นของอาโมนซึ่งพระองค์ทรงกระทำ
มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
26 และเขาฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ในสวนของอุสซา
และโยสิยาห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

Chapter 22

1 โยสิยาห์มีพระชนมายุแปดพรรษาเมื่อเริ่มครอบครอง
และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า
เยดีตาบุตรสาวของอาดาياهชาวโบสธาท
2 และพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
และทรงดำเนินในมรรคาทั้งสี่ของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์
และมิได้ทรงหันไปทางขวามือหรือซ้ายมือ
3 และอยู่มาในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสิยาห์ กษัตริย์ทรงใช้ซาฟานบุตรชายอาซาลิยาห์
บุตรชายเมซุลลามราชเลขา ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ รับสั่งว่า
4 "จงขึ้นไปหาอิลิยาห์มหาปุโรหิต
เพื่อให้ท่านรวมเงินซึ่งเขานำเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
ซึ่งผู้รักษารัตน์ประตูได้เก็บจากประชาชน
5 และให้มอบไว้ในมือของคณางานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
และให้เขาจ่ายแก่คณางานผู้ที่อยู่ ณ พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ที่ทำการซ่อมแซมพระนิเวศอยู่
6 คือให้แก่ง่าไม้ และแก่ง่าก่อสร้าง และแก่ง่าปูน
ทั้งสำหรับซื้อตัวไม้และหินสักดเพื่อซ่อมแซมพระนิเวศ"
7 แต่ไม่ได้มอบเงินจากเขาเรื่องเงินที่จ่ายใส่มือของเขา เพราะเขากระทำด้วยความสัดยึด
8 และอิลิยาห์มหาปุโรหิตพูดกับซาฟานราชเลขาว่า
"ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์"
และอิลิยาห์ได้มอบหนังสือนั้นให้ซาฟานและท่านที่ก่อน
9 และซาฟานราชเลขาได้เข้าเฝ้ากษัตริย์และทูลถามต่อกษัตริย์อีกว่า
"ผู้รับใช้ของพระองค์ได้พบเงินที่พบในพระนิเวศออก
และได้มอบไว้ในมือของคณางานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์"
10 แล้วซาฟานราชเลขาได้ทูลกษัตริย์ว่า "อิลิยาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์มานานหนึ่ง"
และซาฟานก็อ่านถวายกษัตริย์
11 และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ได้ฟังถ้อยคำของหนังสือแห่งพระราชบัญญัติ
พระองค์ทรงเริ่มกลองของพระองค์
12 และกษัตริย์ทรงบัญชาอิลิยาห์ปุโรหิต และอาหิถมบุตรชายซาฟาน
และอัสโมบุตรชายมีคาห์ และซาฟานราชเลขา และอาสาหยาห์ผู้รับใช้ของกษัตริย์ รับสั่งว่า
13 "จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ให้เรา
ให้ประชาชนและให้ยูดาห์ทั้งหมดเกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือนี้ที่ได้พบ เพราะว่า
พระปิโรสของพระเยโฮวาห์ซึ่งทูลถึงต่อเราทั้งหลายนั้นใหญ่หลวงนัก
เพราะว่าบรรพบุรุษของเรามิได้เชื่อฟังถ้อยคำของหนังสือนี้
กระทำทุกสิ่งซึ่งเขียนไว้เกี่ยวกับเราทั้งหลาย"
14 อิลิยาห์ปุโรหิต และอาหิถม และอัสโม และซาฟาน และอาสาหยาห์
ได้ไปหาอุลลันห์ผู้เผยพยากรณ์ภรรยาของซัลลูม บุตรชายของทิกวาทบุตรชายฮารอัสผู้ดูแลเสื้อ
(เวลานั้นนางอยู่ในเยรูซาเล็มแขวงสอง) และเขาทั้งหลายได้สนทนากับนาง
15 และนางตอบพวกเขาว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า
`จงบอกชายคนที่ใช้พวกเจ้ามาหาเรานี้ว่า
16 "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้
ตามบรรดาถ้อยคำในหนังสือซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้อ่านนั้น
17 เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เฝ้าเครื่องหอมถวายพระอื่น
เพื่อเขาจะได้กระทำให้เราโกรธด้วยผลงานทั้งสี่แห่งมือของเขา
เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจึงจะพลุ่งขึ้นต่อสถานที่นี้ และจะดับเสียไม่ได้"
18 แต่ฝ่ายกษัตริย์แห่งยูดาห์ผู้ได้ส่งเจ้ามาถามพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจงไปบอกเขาว่า
"พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เกี่ยวกับเรื่องถ้อยคำที่เจ้าได้ยิน
19 เพราะจิตใจของเจ้าอ่อนโยน และเจ้าได้ยอมตัวลงต่อพระพิภักตร์พระเยโฮวาห์ เมื่อเจ้าได้ยินเรา
กล่าวต่อต้านสถานที่นี้และต่อต้านชาวเมืองนี้ว่าเขาจะต้องกลายเป็นที่รกร้างและได้ถูกสถาป

และเจ้าได้ฉีกเสื้อและร้องไห้ต่อหน้าเรา เราก็ได้ยินเจ้าแล้วด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
20 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวมเจ้าไว้ไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า
และเจ้าจะถูกรวมไปยังอุโมงค์ของเจ้าอย่างสันติ
และดาของเจ้าจะไม่เห็นเหตุร้ายทั้งสี่ซึ่งเราจะนำมาเหนือที่นี่""
และเขาทั้งหลายก็ได้นำถ้อยคำเหล่านั้นมาทูลกษัตริย์อีก

Chapter 23

1 แล้วกษัตริย์ทรงใช้ และบรรดาผู้ใหญ่ของยูดาห์และเยรูซาเล็มได้มาชุมนุมกับพระองค์
2 และกษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และคนยูดาห์ทั้งสี่
และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพระองค์ และปุโรหิต และผู้พยากรณ์
และประชาชนทั้งปวงทั้งเล็กและใหญ่ และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งหมดในหนังสือพันธสัญญา
ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เขาฟัง
3 และกษัตริย์ทรงประทับยืนข้างเสา และทรงกระทำพันธสัญญาต่อพระพิภักตร์พระเยโฮวาห์ว่า
จะดำเนินตามพระเยโฮวาห์ และรักษาสารบัญญัติ
พระโอวาทและกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดพระทัยของพระองค์
จะปฏิบัติตามถ้อยคำของพันธสัญญานี้ ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้
และประชาชนทั้งปวงก็เข้าส่วนในพันธสัญญานี้
4 และกษัตริย์ทรงบัญชาอิลิยาห์มหาปุโรหิต และพวกปุโรหิตรอง และผู้รักษารัตน์ประตู
ให้แกะเครื่องใช้ทั้งสี่ซึ่งทำขึ้นสำหรับพระบารอห์ สำหรับเสารูปเคารพ
และสำหรับบรรดาบริวารของฟ้าสวรรค์ออกมาจากพระวิหารของพระเยโฮวาห์
พระองค์ทรงเผาเสียที่ภายนอกกรุงเยรูซาเล็มในทุกนาแห่งชิดโรน
และชนมูเล่เข้าของมันไปยังเบธเอล
5 และพระองค์ทรงกำจัดปฏิมากรปุโรหิต ผู้ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้สถาปนา
ให้เผ่าเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงที่หัวเมืองแห่งยูดาห์ และรอบกรุงเยรูซาเล็ม
ทั้งคนเหล่านั้นที่เผ่าเครื่องหอมถวายพระบารอห์ ถวายดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์
และหมู่ดาวประจักษ์ และบริวารทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์
6 และพระองค์ทรงนำเสารูปเคารพออกมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
ภายนอกเยรูซาเล็มถึงลำธารชิดโรน และเผาเสียที่ลำธารชิดโรน และทรงทุบให้เป็นผงคลี
และเหวี่ยงผงคลีนั้นลงบนหลุมศพของคนสามัญ
7 และพระองค์ทรงทำลายเรือนกะเทย ซึ่งอยู่ข้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสีย
เป็นที่ที่ผู้หญิงทอมานสำหรับเสารูปเคารพ
8 และพระองค์ทรงให้ปุโรหิตทั้งหมดออกจากหัวเมืองยูดาห์
และทรงกระทำให้ปูชนียสถานสูงเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่ปุโรหิตได้เผ่าเครื่องหอม
ตั้งแต่เมืองเกบมาถึงเบออร์เซบา และพระองค์ทรงทำลายปูชนียสถานสูงของประตูเมือง
ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าประตูโยชูวาผู้ว่าราชการเมือง ซึ่งอยู่ทางซ้ายมือที่ประตูเมือง
9
ถึงอย่างไรก็ดีปุโรหิตแห่งปูชนียสถานสูงมิได้ขึ้นไปยังแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม
แต่เขาทั้งหลายกินขนมปังไร้เชื้อท่ามกลางพวกที่ห้องของเขา
10 และทรงกระทำให้โทเฟเทหฺเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่บนเขาบุตรแห่งอินโนม
เพื่อจะไม่มีผู้ใดถวายบุตรชายหญิงของตนให้ลุยไฟต่อพระโมเลค
11 และพระองค์ทรงกำจัดมาซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ถวายแก่ดวงอาทิตย์
ที่ตรงทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซังห้องนาคันเมเลคข้าราชการสำนัก ซึ่งอยู่ในบริเวณ
และพระองค์ทรงเผารบรบนของดวงอาทิตย์เสียด้วยไฟ
12 และแท่นบนหลังคาห้องขึ้นบนของเขาหฺส ซึ่งบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ได้สร้างไว้
และแท่นบูชาซึ่งมนัสเสห์ได้สร้างไว้ในลานแห่งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์
กษัตริย์ทรงดึงลงมาให้หักเสียที่นั้น และทรงเหวี่ยงผงคลีของมันลงไปในลำธารชิดโรน
13 และกษัตริย์ทรงกระทำให้ปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็มเสียความศักดิ์สิทธิ์
ซึ่งอยู่ทางมือขวาของภูเขาพินาศ
ซึ่งซาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้สร้างสำหรับพระอัสโมเรทซึ่งนำสะอิดสะเอียนของคนไชดอน
และสำหรับพระเคโมลซึ่งนำสะอิดสะเอียนของคนโมบอ
และสำหรับพระมิลโคมซึ่งนำสะอิดสะเอียนของคนชัมโมน
14 และพระองค์ทรงทุบเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นๆ และตัดเหล่าเสารูปเคารพพลงเสีย
และเอากระดูกมนุษย์ถมที่นั้น
15 ยิ่งกว่านั้นอีกแท่นบูชาที่เบธเอล ปูชนียสถานสูงซึ่งเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ตั้งไว้
ผู้ซึ่งกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย
พระองค์ทรงรื้อและแท่นบูชากับปูชนียสถานสูงนั้นลงและทรงเผาปูชนียสถานสูงนั้น
บดให้เป็นผงคลีและพระองค์ทรงเผาเสารูปเคารพเสียด้วย
16 และเมื่อโยสิยาห์ทรงเห็นพระพิภักตร์ พระองค์ทอดพระเนตรอุโมงค์ฝังศพอยู่บนภูเขา
และพระองค์ทรงได้ให้ไปเอากระดูกออกมาเสียจากอุโมงค์ และเผาเสียบนแท่นบูชา
และทรงกระทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์
ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งคนแห่งพระเจ้าได้ปาวร้องไว้ ผู้ซึ่งปาวร้องถึงสิ่งเหล่านี้
17 แล้วพระองค์ตรัสว่า "อนุสาวรีย์ที่เรามองเห็นต่างโน่นคืออะไร" คนเมืองนั้นก็ทูลพระองค์ว่า
"เป็นอุโมงค์ฝังศพของคนแห่งพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ และได้ปาวร้องถึงสิ่งเหล่านี้
ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำต่อแท่นบูชาที่เบธเอล"
18 และพระองค์ตรัสว่า "ให้เขาอยู่ที่นั่นแหละ อย่าให้ผู้ใดย้ายกระดูกของเขา"
เขาทั้งหลายจึงทิ้งกระดูกของเขาไว้อย่างนั้นพร้อมกับกระดูกของผู้พยากรณ์ผู้ออกมาจากสะมาเรีย
19 โยสิยาห์ทรงกำจัดนิเวศทั้งสี่ของปูชนียสถานสูงที่อยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย
ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงสร้างไว้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงกริ้ว
พระองค์ทรงกระทำต่อที่เหล่านั้นตามทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำที่เบธเอล
20 และพระองค์ทรงประหารปุโรหิตทั้งปวงแห่งปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่ที่นั่นเสียบนแท่นบูชา
และเผารกระดูกคนเสียบนนั้น แล้วพระองค์ก็เสด็จกลับกรุงเยรูซาเล็ม
21 และกษัตริย์ทรงบัญชาประชาชนทั้งปวงว่า

"จงถือเทศกาลปัสกาวลายแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ดังที่เขียนไว้ในหนังสือพันธสัญญานี้"
 22 เพราะว่าเทศกาลปัสกาวลายนี้มีได้ถือกันมาตั้งแต่สมัยผู้วินิจฉัยผู้ที่ครอบครองอิสราเอล หรือระหว่างสมัยบรรดาภคัตริย์แห่งอิสราเอลหรือภคัตริย์แห่งยูดาห์
 23 แต่ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลภคัตริย์โยสียาห์ได้ถือเทศกาลปัสกาวลายแต่พระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม
 24 ยิ่งกว่านั้นอีกโยสียาห์ได้กำจัดคนทรง และแม่มด และเทราฟิม และรูปเคารพ และบรรดาสิ่งนำสะอิดสะเยียนซึ่งเห็นกันอยู่ในแผ่นดินยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อพระองค์จะทรงสถาปนาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัติซึ่งเขียนอยู่ในหนังสือที่อิสลียาห์ปุโรหิตได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 25 ก่อนพระองค์ห้ามภคัตริย์องค์ใดเหมือนพระองค์ไม่ ผู้ซึ่งหันหาพระเยโฮวาห์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย และด้วยสิ้นสุดพระกำลัง ตามพระราชบัญญัติทั้งสี่ของโมเสส หรือผู้ที่เกิดมาที่หลังพระองค์ ก็ไม่มีใครเหมือนพระองค์
 26 ถึงกระนั้นพระเยโฮวาห์มิได้ทรงหันจากพระพิโรธอันแรงกล้าและยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระพิโรธของพระองค์ได้พุ่งขึ้นต่อยูดาห์ ด้วยการกระทำทั้งสี่ของมนัสเสห์อันเป็นเหตุให้พระองค์ทรงพระพิโรธ
 27 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะให้ยูดาห์ห่อกลืนจากสายดาของเราดูย ดังที่เราได้กระทำให้อิสราเอลออกเสีย และเราจะเหวี่ยงเมืองนี้ซึ่งเราได้เลือกออกไปเสีย คือเยรูซาเล็ม กับนิเวศซึ่งเราได้บอกไว้ 'นามของเรารออยู่ที่นี่'"
 28 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยสียาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งภคัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
 29 ในสมัยของพระองค์ ฟาโรห์เนโคภคัตริย์ของอียิปต์เสด็จขึ้นไปยังภคัตริย์แห่งอัสซีเรียถึงแม่น้ำยูเฟรติส ภคัตริย์โยสียาห์เสด็จไปปะทะพระองค์ และเมื่อฟาโรห์เนโคทรงเห็นพระองค์ก็ประหารพระองค์เสียที่เมืองเมกิดโด
 30 ข้าราชการของพระองค์ก็นำพระศพไปฝังกรบไปจากเมืองเมกิดโด และนำมายังกรุงเยรูซาเล็ม และฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็รับเยโฮอาหาสโอรสโยสียาห์เจิมท่านไว้ และตั้งท่านให้เป็นภคัตริย์แทนราชบิดาทของท่าน
 31 เยโฮอาหาสมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮามูทาลบุตรสาวของเยเรมีย์ชาวลิบนานาห์
 32 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้กระทำ
 33 และฟาโรห์เนโคก็จับพระองค์ส่งไว้ที่ริบลาคาในแผ่นดินอามัท เพื่อมิให้พระองค์ครอบครองในเยรูซาเล็ม และกำหนดบรรณ การจากแผ่นดินนั้นเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์
 34 และฟาโรห์เนโคทรงตั้งเอลียาคิมโอรสโยสียาห์เป็นภคัตริย์แทนโยสียาห์บิดาทของท่าน และเปลี่ยนชื่อของท่านเป็นเยโฮยาคิม แต่ได้พาเยโฮอาหาสไปเสีย และท่านมาถึอียิปต์และสิ้นชีวิตเสียที่นั่น
 35 และเยโฮยาคิมก็มอบเงินและทองคำแก่ฟาโรห์ แต่พระองค์ทรงเก็บภาษีจากชาวแผ่นดินเพื่อมอบเงินตามบัญญัติของฟาโรห์ พระองค์ทรงเร่งรัดเอาเงินและทองคำของประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น จากทุกคนตามการประเมิน เพื่อมอบแก่ฟาโรห์เนโค
 36 เยโฮยาคิมมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เซบูดาห์บุตรสาวเบดาเยห์ชาวรามาห์
 37 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

Chapter 24

1 ในรัชกาลของพระองค์ เนบูคัดเนสซาร์ภคัตริย์แห่งบาบิโลนยกขึ้นมา และเยโฮยาคิมเป็นคนใช้ของพระองค์สามปี แล้วท่านก็กลับกบฏต่อพระองค์
 2 และพระเยโฮวาห์ทรงให้พวกคนเคลเดีย และพวกคนซีเรีย และพวกคนโมอับ และพวกคนอัมโมนมาต่อสู้กับท่าน และทรงใช้เขาทั้งหลายไปต่อสู้ยูดาห์เพื่อจะทำลายเสีย ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์
 3 แท้จริงเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับยูดาห์ตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์เพื่อจะให้เขาออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ เพราะบรรดาบาปของมนัสเสห์ ตามทุกอย่างซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ
 4 และเพราะโลหิตที่ไร้ความผิดซึ่งท่านได้ทำให้เหล่านั้นด้วย เพราะท่านได้กระทำให้โลหิตไร้ความผิดตกเต็มเยรูซาเล็ม และพระเยโฮวาห์ไม่ทรงอภัย
 5 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮยาคิม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งภคัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
 6 เยโฮยาคิมจึงทรงลางหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโฮยาคิน โอรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทนพระองค์
 7 และภคัตริย์แห่งอียิปต์มิได้ทรงยกออกมาจากแผ่นดินของพระองค์อีก เพราะภคัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยึดแดนทั้งสี่ซึ่งเป็นของภคัตริย์อียิปต์ตั้งแต่แม่น้ำอีอิปต์ถึงแม่น้ำยูเฟรติส
 8 เยโฮยาคินมีพระชนมายุสิบแปดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เนหุทาห์บุตรสาวของเอลนัตันชาวเยรูซาเล็ม
 9 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งราชบิดาทของพระองค์ทรงกระทำ
 10 คราวนั้นข้าราชการของเนบูคัดเนสซาร์ภคัตริย์แห่งบาบิโลนยกขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มล้อมกรุงไว้

11 และเนบูคัดเนสซาร์ภคัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จมาที่เมืองนั้น ขณะเมื่อข้าราชการของพระองค์ยังล้อมเมืองอยู่
 12 และเยโฮยาคินภคัตริย์แห่งยูดาห์ทรงมอบพระองค์แก่ภคัตริย์แห่งบาบิโลน พระองค์เอง และพระมารดาของพระองค์ และข้าราชการของพระองค์ และเจ้านายของพระองค์ และข้าราชการสำนักของพระองค์
 13 ภคัตริย์แห่งบาบิโลนจับพระองค์เป็นนักโทษในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์
 13 ได้ขนเอาบรรดาทรัพย์สินในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สินในสำนักพระราชวัง และตัดบรรดาเครื่องใช้ทองคำเป็นชิ้นๆ ซึ่งซาโลมอนภคัตริย์แห่งอิสราเอลทรงสร้างไว้ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ก่อนแล้ว
 14 พระองค์ทรงกวาดชาวเยรูซาเล็มไปหมด ทั้งเจ้านายทั้งปวง และทแกล้วทหารทั้งหมด เป็นส่วยหนึ่งหมื่นคน มีช่างฝีมือและช่างเหล็กทั้งหมด ไม่มีผู้ใดเหลือนอกจากประชาชนที่จนที่สุดแห่งแผ่นดิน
 15 และพระองค์นำเยโฮยาคินไปยังบาบิโลน ทั้งพระชนนี บรรดาพระมหี ข้าราชการสำนักของพระองค์ และบุคลลชั้นหัวหน้าของแผ่นดิน พระองค์จับเป็นส่วยจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน
 16 และภคัตริย์แห่งบาบิโลนทรงนำส่วยมายังบาบิโลน คือทแกล้วทหารทั้งหมดเจ็ดพันคน และช่างฝีมือและช่างเหล็กหนึ่งพัน ทุกคนแข็งแรง และเหมาะสำหรับการรบ
 17 และภคัตริย์แห่งบาบิโลนตั้งมีถาณียาห์พี่ปูลาของเยโฮยาคินเป็นภคัตริย์แทนพระองค์ และเปลี่ยนพระนามว่าเศเดคียาห์
 18 เศเดคียาห์มีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮามูทาลบุตรสาวของเยเรมีย์ชาวลิบนานาห์
 19 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งเยโฮยาคิมทรงกระทำ
 20 เพราะว่าโดยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์นั้นเหตุการณ์มาถึงขีด ที่พระองค์ทรงเหวี่ยงเยรูซาเล็มและยูดาห์ไปให้พ้นพระพักตร์พระองค์ และเศเดคียาห์ได้กบฏต่อภคัตริย์แห่งบาบิโลน

Chapter 25

1 และอยู่มาเมื่อวันที่สิบเดือนที่สิบปีที่เก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ เนบูคัดเนสซาร์ภคัตริย์แห่งบาบิโลนโดยมากพร้อมกบฏกับกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์เข้าสู้รบกรุงเยรูซาเล็ม และล้อมกรุงนั้นไว้ และเขาทั้งหลายได้สร้างเครื่องล้อมไว้รอบ
 2 กรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่ถึงปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลภคัตริย์เศเดคียาห์
 3 เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่ การกั้นเคาอาหารในกรุงนั้นก็ร้ายกาจนัก ไม่มีอาหารให้แก่ประชาชนแห่งแผ่นดิน
 4 แล้วกรุงนั้นก็แตก ทหารทั้งสิ้นหนีออกไปในกลางคืนตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสองซึ่งอยู่ริมราสอุทยาน (ทั้งที่คนเคลเดียอยู่รอบเมือง) และภคัตริย์ก็เสด็จตามทางไปที่ราบ
 5 แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ตามภคัตริย์ และมาทันพระองค์ในที่ราบเมืองเยรีโค และกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์ก็กระจัดกระจายไปจากพระองค์
 6 แล้วเขาจึงจับภคัตริย์นำขึ้นมายังภคัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาคา และพาเขาได้พิพากษาพระองค์
 7 เขาได้ประหารชีวิตบรรดาโอรสของเศเดคียาห์ต่อพระพักตร์ของพระองค์ แล้วท้พระเนตรเศเดคียาห์ให้บอดไป ได้ผูกมัดพระองค์ไว้ด้วยโซ่ตรวนทองสัมฤทธิ์ และพาพระองค์ไปยังบาบิโลน
 8 เมื่อวันที่เจ็ดเดือนที่ห้าซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลภคัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ภคัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ข้าราชการคนหนึ่งของภคัตริย์แห่งบาบิโลน ได้มายังเยรูซาเล็ม
 9 ท่านได้เฝ้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสีย และเฝ้าพระราชวัง และเฝ้าบ้านเรือนทั้งหมดของเยรูซาเล็ม ท่านเฝ้าบ้านใหญ่ทุกหลังหมด
 10 และทหารคนเคลเดียทั้งหมดผู้อยู่กับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้หลายกำแพงรอบเยรูซาเล็มลง
 11 และประชาชนที่เหลืออยู่ซึ่งอยู่ในเมือง และคนหลบหนีซึ่งหลบหนีไปยังภคัตริย์แห่งบาบิโลน พร้อมกับมวลชนที่เหลืออยู่นั้น เนบูซระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้กวาดไปเป็นส่วย
 12 แต่ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ละคนจนแห่งแผ่นดินไว้ให้เป็นคนทาสอาว่งุ่นและเป็นคนหน้าโง่ริเณนา
 13 และเสาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเชิงกับชั้นเสาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น คนเคลเดียได้ทุบเป็นชิ้นๆ และขนเอาทองสัมฤทธิ์ไปยังบาบิโลน
 14 เขาชนหม้อ พลั่ว และตะไกรตัดใส่ตะเกียง และช้อน และบรรดาเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์ซึ่งได้ในงานปรนนิบัติเอาไปเสีย
 15 หังภาครองไฟด้วย กับชาม สิ่งใดที่ทำด้วยทองคำ และสิ่งใดที่ทำด้วยเงินก็ขนเอาไปเป็นเงิน
 16 ส่วนเสาสองต้น ชั้นเสาหนึ่งลูก และเชิงซึ่งซาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น ทองสัมฤทธิ์ของภาชนะทั้งหมดนั้นก็เหลือที่จะชั่งได้
 17 เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปดศอก และบอกว่าทองสัมฤทธิ์มีบนเสา บัวคว้านั้นสูงสามศอก มีตาข่ายปูลูกที่บนทิมล้นทองสัมฤทธิ์อยู่บนบัวควาโดยรอบ และเสาต้นที่สองก็เหมือนกันพร้อมตาข่าย
 18 และผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ก็จับเสาโอร่าห์ปุโรหิตผู้ใหญ่และเศเฟนียาห์ปุโรหิตที่สอง กับผู้รักษาศรีประดุสามคนไปด้วย
 19 และจากเมืองนั้นท่านได้จับข้าราชการสำนักซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพ

กับที่ปรีกษาของกษัตริย์อีกห้าคนที่พบในเมืองนั้น และเลขาธิการคือผู้บัญชาการกองทัพผู้แทนทั้งประชาชนแห่งแผ่นดิน และอีกหกสิบคนจากประชาชนแห่งแผ่นดินซึ่งพบในเมือง 20 และเนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับคนเหล่านี้ไป พามาถึงกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาค์ 21 และกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงฟังเขา และประหารชีวิตเขาทั้งหลายเสียที่ริบลาค์ในแผ่นดินอัมห์ ยูดาห์จึงถูกกวาดเป็นเชลยไปจากแผ่นดินของตน 22 พระองค์ทรงตั้งเกดาลียาห์บุตรชายอาหิเศมบุตรชายซาฟานให้เป็นเจ้าเมืองเหนือประชาชนผู้เหลือ อยู่ในแผ่นดินยูดาห์ ผู้ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนได้ทรงเหลือไว้ 23 เมื่อบรรดาผู้บังคับบัญชาพลรบ ทั้งตัวเขาทั้งหลายและคนของเขาได้ยินว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเกดาลียาห์ให้เป็นเจ้าเมือง เขาก็มาหาเกดาลียาห์ที่มีสปีลาห์ คืออิธมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ และโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ และเสโรอาห์บุตรชายห็นหุมเมทชาวเนโทฟาห์ และยาอาซันยาห์บุตรชายคนมาอาลาห์ ทั้งเขาทั้งหลายและคนของเขา 24 และเกดาลียาห์ก็กระทำสัตย์ปฎิญาณแก่เขาและคนของเขาว่า "อย่ากลัวที่จะเป็นผู้รับใช้ของคณเเลเดียวเลย จงอาศัยในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วท่านก็จะอยู่เย็นเป็นสุข" 25 แต่อยู่มาในเดือนที่เจ็ดอิธมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์บุตรชายเอลีชามาผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ ได้เข้ามาพร้อมกับชายสิบคน ได้โจมตีและฆ่าเกดาลียาห์และพวกยิวกับคนเเลเดียวผู้อยู่กับท่านที่มีสปีลาห์เสีย 26 แล้วประชาชนทั้งปวง ทั้งเล็กและใหญ่ และผู้บังคับบัญชาพลรบได้ลุกขึ้น และไปยังอียิปต์ เพราะเขากลัวคนเเลเดียว 27 และอยู่มาในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเนรเทศเยโฮยาकिनกษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่สิบสองเมื่อวันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น เอวิลเมโรดักกษัตริย์แห่งบาบิโลน ในปีที่พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง ทรงพระกรุณาโปรดให้เยโฮยาकिनกษัตริย์แห่งยูดาห์พ้นจากเรือนจำ 28 พระองค์ตรัสด้วยคำอ่อนหวานแก่ท่าน และให้หนักสูงกว่าบรรดาที่นั่งของกษัตริย์ที่อยู่ในบาบิโลนกับพระองค์ 29 เยโฮยาकिनจึงได้ถอดเครื่องแต่งกายของนักโทษออก และได้รับประทานที่โต๊ะเสวยของกษัตริย์เป็นปกติทุกวันตลอดชีวิต 30 ส่วนงบประมาณที่ท่านนั้นก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์ตามความต้องการรายวันของผู้เสมอตลอด เมื่อท่านมีชีวิตอยู่

1 CHRONICLES

Chapter 1

- อาดัม เซท เอโนช
- เจนัน มาทะเลเล ยารัด
- เอโนค เมธูสลาห์ ลามะค
- โนอาห์ เซม อัม ยาเฟท
- บุตรชายทั้งหลายของยาเฟท คือ โกเมอร์ โมโกก มีเดีย ยาวาน ทูบัล เมเซค และทிரาส
- บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ คือ อัธเคนัส รัฟทา และโทการมาห์
- บุตรชายทั้งหลายของยาวาน คือ เอลีซัก ทารทิส จิทธิม และโดดานิม
- บุตรชายทั้งหลายของอัม คือ อูซ มิสรายิม พูต และคานาอัน
- บุตรชายทั้งหลายของอูซ คือ เส-บา ฮาวีลาห์ สัมทา รามามา และสับเทลา
- บุตรชายทั้งหลายของรามามา คือ เซบามและเดดาน
- อูซให้กำเนิดบุตรชื่อณัมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก
- มิสรายิมให้กำเนิดบุตรชื่ออูลูม อานามิม เลหะบิม นัฟทูลิม
- นัฟรูสิม ศัสลูอิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟิลิสเตีย) และคัฟโทริม
- คานาอันให้กำเนิดบุตรหัวปีชื่อไอซตอนและเฮท
- และคนเยบุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซิ
- คนฮีไวต์ คนอารคี คนสินี
- คนอารวัด คนเศเมอร์ และคนอัมห์
- บุตรชายทั้งหลายของเซม คือ อาเลาม อัสซูร อารฟักซาด ลูต อารัม อูส ฮูล เกเธอร์ และเมเซค
- อารฟักซาดให้กำเนิดบุตรชื่อเชลาห์ และเชลาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอบอร์
- เอบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน
- โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออัลโมดัต เซเลฟ อาซาร-มาเวท และเยราห์
- ฮาโดรัม อุซาล และดิกคาลาห์
- เอบาล อาบีมาเอล เซบา
- โอฟีร์ ฮาวีลาห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน
- เซม อารฟักซาด เชลาห์
- เอบอร์ เปเลก เรอู
- เซรูก นาโฮร์ เทราห์
- อับราฮัม คืออับราฮัม
- บุตรชายของอับราฮัม คือ อิสอัค และอิธมาเอล
- ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเขา บุตรหัวปีของอิธมาเอล คือ เนบาโยธ และเคดาร์ อัคบีเอล มิบซัม
- มิซมา ดูมาห์ มัสสา ฮาตัต เทมา
- เยบูร์ นาฟิซ และเคเดมาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิธมาเอล

- บุตรชายทั้งหลายของนางเลบูราห์ภรรยาของอับราฮัม คือ นางให้กำเนิดบุตรชื่อคิมราน โยกธาน เมดาน มีเดียน อิชบาก และซูอาห์ และบุตรชายของโยกธาน คือ เซบามและเดดาน
- บุตรชายของมีเดียน คือ เอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบีดา และเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเลบูราห์
- อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค บุตรชายของอิสอัค คือ เอซาว และอิสราเอล
- บุตรชายของเอซาว คือ เอลีฟัส เรอูเอล เยอูซ ยาลาม และโโคราห์
- บุตรชายของเอลีฟัส คือ เทมาน โอมาร์ เศฟิ กาทาม เคนัส ทิมนาและอามาเลซ
- บุตรชายของเรอูเอล คือ นาฮาท เศ-ราห์ ซัมมาห์ และมัสสาห์
- บุตรชายของเลวีร์ คือ โลทาน โสบาล ศิเบโอน อานาห์ ดีโชน เอเซอร์ และติฮาน
- บุตรชายของโลทาน คือ โฮร์ และโฮมาม และน้องสาวของโลทานชื่อทิมนา
- บุตรชายของโสบาล คือ เอลียัน มานาสาท เอบาล เศฟิ และโอนัม บุตรชายของศิเบโอน คือ อัยยาห์ และอานาห์
- บุตรชายของอานาห์ คือ ดีโชน บุตรชายของดีโชน คือ อัมราม เอชบาน อิสราน และเคราน
- บุตรชายของเอเซอร์ คือ บิลฮาน ศาวาน และยาอาฟัน บุตรชายของดีโชน คือ อูซ และอารัน
- ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ผู้ทรงครอบครองอยู่ในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่มีกษัตริย์ครอบครองอยู่เหนือคนอิสราเอล คือ เบลาบุตรชายเบโอร์ เมืองหลวงของท่านชื่อดินฮาบาห์
- เมื่อเบลาสิ้นพระชนม์แล้ว โยบับบุตรชายเศ-ราห์ชาวเมืองโบสราห์ขึ้นครอบครองแทน
- เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์แล้ว ทุฆมาชาวแผ่นดินของคณเทมานขึ้นครอบครองแทน
- เมื่อทุฆมาสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัตบุตรชายของเบตต์ผู้รบชนะคนมีเดียในทุ่งแห่งโมอับขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่ออารีท
- เมื่อฮาตัตสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวเมืองมัสเรกาห์ขึ้นครอบครองแทน
- เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ชาอูลชาวเมืองเรโโทโบอยู่ที่แม่น้ำขึ้นครอบครองแทน
- เมื่อชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว บาอัลฮานันบุตรชายอัคโบร์ขึ้นครอบครองแทน
- เมื่อบาอัลฮานันสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัตขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่อปาอี แลเมเหล็สของท่านมีพระนามว่า เมเททาเบล ดิดาของมัทเรด ดิดาของเมซาห์บ
- และฮาตัตก็สิ้นพระชนม์ เจ้านายของเอโดมคือ เจ้านายทิมนา เจ้านายอัสยาห์ เจ้านายเยเซท
- เจ้านายโอโฮลิบบามาห์ เจ้านายเอลาห์ เจ้านายปีโนน
- เจ้านายเคนัส เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบซาร์
- เจ้านายมกดีเอล และเจ้านายอิราม คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดม

Chapter 2

- ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของอิสราเอล คือ รูเบน ลิมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาการ์ เศบูลุน
- ดาน โยเซฟ เบนาامين นัฟทาลี กาด และอาเชอร์
- บุตรชายของยูดาห์คือ เออร์ โอนัน และเซ-ลาห์ ทั้งสามคนนี้บุตรสาวของฮูวาคนคานอันให้กำเนิดแก่ท่าน
- ฝ่ายเออร์บุตรหัวปีของยูดาห์นั้นเป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสังหารเขาเสีย
- ทามาร์บุตรสะโลห์ของท่านก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรตและเศ-ราห์ให้ท่านด้วย ยูดาห์มีบุตรชายห้าคนด้วยกัน
- บุตรชายของเปเรตชื่อเฮสรโอน และฮามูล
- บุตรชายของเศ-ราห์คือ คิมรี เอธาน เสมาน คาลโคลี และดารา ห้าคนด้วยกัน
- บุตรชายของจารมีชื่อ อาคาน ผู้นำฉาวมเห็ตร่อนให้แก่อิสราเอล ผู้ละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น
- และบุตรชายของเอธานชื่อ อาซาริยาห์
- บุตรชายของเฮสรโอนซึ่งกำเนิดแก่ท่านนั้นคือ เยรามเอล ราม และเคลูบัย
- รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ และอัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน เจ้านายในบุตรของยูดาห์
- นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลมา สัลมาให้กำเนิดบุตรชื่อโอบาส
- โอบาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอบะด โอบะดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี
- เจสซีให้กำเนิดเอลีอับบุตรหัวปีของท่าน อาบีนาดับที่สอง ซิเมอาห์สาม
- นาธันเอลที่สี่ รัดคัยที่ห้า
- โธเซมที่หก ดาวิดที่เจ็ด
- และพี่สาวของเขาชื่อเศรูยาห์ และอาบีกาอิล บุตรชายของนางเศรูยาห์ชื่ออาบีชัย โยอาบและอาสเฮล สามด้วยกัน
- อาบีกาอิลให้กำเนิดบุตรชื่ออามาสา และบิดาของอามาสาชื่อเยเธอร์คนอิธมาเอล
- จาเลบบุตรชายเฮสรโอนให้กำเนิดบุตรกับอาซูบาห์ภรรยาของตน และกับเยรีโอทต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนาง คือ เยเซอร์ โสบับ และอารโดน
- เมื่ออาซูบาห์สิ้นชีพแล้ว จาเลบก็แต่งงานกับเอฟราธาห์ ผู้ให้กำเนิดบุตรชื่อเฮอริห์แก่ท่าน
- เฮอริห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออูร์ และอูร์ให้กำเนิดบุตรชื่อเบซเลเอล
- ภายหลังเฮสรโอนได้เข้าหาบุตรสาวของมาคีรีบิดาของกิเลอาด และได้แต่งงานด้วยเมื่อท่านมีอายุหกสิบปี และนางได้กำเนิดบุตรให้ท่านชื่อ เสกูป
- และเสกูปให้กำเนิดบุตรชื่อยาอีร์ ผู้มีหัวเมืองยัสึบสามหัวเมืองในแผ่นดินกิเลอาด
- แต่จากหัวเมืองเหล่านั้น เขาได้ยึดเกอร์กับอารัม พร้อมกับหัวเมืองต่างๆของยาอีร์ และหัวเมืองคณาท กับบรรดาชนบทของหัวเมืองหกสิบชนบทด้วยกัน
- ทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นของลูกหลานมาคีรีบิดาของกิเลอาด
- ภายหลังเฮสรโอนสิ้นชีพในจาเลบเอฟราธาห์ แล้วอาบียาห์ภรรยาของเฮสรโอนก็คลอดบุตรให้แก่เขาชื่ออัสซูร์ผู้เป็นบิดาของบาโคอา
- บุตรชายทั้งหลายของเยรามเอลบุตรหัวปีของเฮสรโอน คือ ราม บุตรหัวปีของท่าน บุนาห์ โอเรน โอเซม และอาฟิยาห์
- เยรามเอลมีภรรยาอีกคนหนึ่งชื่ออาทาทาห์ นางเป็นมารดาของโอนัม

27 บุตรชายของรามบุตรหับีของเยรามเอลคือ มาอัส ยามีน และเอเลอร์
28 บุตรชายของโอนัมคือ ชัมมัยและยาดา บุตรชายของชัมมัยคือ นาตับและอาบิซूर
29 ภรรยาของอาบิซूरชื่ออาบิฮาอิล และนางคลอดอัชบานและโมลิดให้ท่าน
30 บุตรชายของนาตับคือ เสเลด และอับิปาอิม แต่เสเลดได้สิ้นชีพไม่มีบุตร
31 บุตรชายของอับิปาอิมคือ อิชอี บุตรชายของอิชอีคือ เซห์น บุตรของเซห์นคือ อัคลัย
32 บุตรชายของยาดาน้องชายของชัมมัยคือ เยเธอร์ และโยนาธาน และเยเธอร์สิ้นชีพไม่มีบุตร
33 บุตรชายของโยนาธานคือ เปเลธ และศาสา เหล่านี้เป็นลูกหลานของเยรามเอล
34 ฝ่ายเซห์นไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรสาว แต่เซห์นมีทาสชาวอียิปต์อยู่คนหนึ่งชื่อ ยารซา
35 เซห์นจึงยกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยาของยารซาทาสของตน และนางก็คลอดบุตรให้เขาชื่อ อัททัย
36 อัททัยให้กำเนิดบุตรชื่อนาธัน และนาธันให้กำเนิดบุตรชื่อสาบาด
37 สาบาดให้กำเนิดบุตรชื่อเอฟลาอ และเอฟลาอให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบด
38 โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเยชู เยชูให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์
39 อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเฮเลส และเฮเลสให้กำเนิดบุตรชื่อเอลาอาสาห์
40 เอลาอาสาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อสิสะมัย และสิสะมัยให้กำเนิดบุตรชื่อซัลลุม
41 ซัลลุมให้กำเนิดบุตรชื่อเยคามิยาห์ และเยคามิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีทามา
42 บุตรชายของคาเลบน้องชายของเยรามเอลคือ เมซาบุตรหับีของท่าน ผู้เป็นบิดาของฉิฟ และบุตรชายของมาเรธาห์ ผู้เป็นบิดาของเฮโบรน
43 บุตรชายของเฮโบรนคือ โคราห์ ทับปัวห์ เรเกม และเฮมา
44 เฮมาให้กำเนิดบุตรชื่อราอัม ผู้เป็นบิดาของโยเรเคอัม และเรเกมให้กำเนิดบุตรชื่อชัมมัย
45 บุตรชายของชัมมัยคือ มาโอน และมาโอนเป็นบิดาของเบธซूर
46 เอฟาห์ภรรยาของคาเลบคลอดบุตรชื่อฮาราน โมซาและกาเชส และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อกาเชส
47 บุตรชายของยาตัยชื่อ เรเกม โยธาม เกษาน เปเลท เอฟาห์ และซาอฟ์
48 มาอาคาห์ภรรยาของคาเลบคลอดบุตรชื่อเชเบอร์และทิระนาห์
49 นางคลอดบุตรชื่อซาอฟ์ ผู้เป็นบิดาของมัดมันนาห์ เขาเป็นผู้เป็นบิดาของมัดเบนาห์ และบิดาของกิเบอาด้วย บุตรสาวของคาเลบชื่ออัค紗ห์
50 เหล่านี้เป็นลูกหลานของคาเลบบุตรชายของเออร์ บุตรหับีของเอฟราธาห์ ชื่อ โยบาล บิดาของจิรียาห์เยอาริม
51 สัสมาบิดาของเบธเลเฮม และฮาเรฟบิดาของเบธกาดอร์
52 โยบาลบิดาของจิรียาห์เยอาริมมีบุตรชายอีกชื่อ ฮาโรเอห์ และครั้งหนึ่งของคนเมนูโทท
53 และครอบครัวของจิรียาห์เยอาริม คือครอบครัวอัทิไรต์ ครอบครัวบูไท ครอบครัวซุมัท ครอบครัวมิชรา จากคนเหล่านี้บังเกิดชาวโศราห์ และชาวเอชทาโอล
54 บุตรชายของสัสมาคือ เบธเลเฮม ชวานโทฟาห์ อัทไรท วงศ์วานของโยอาบ และครั้งหนึ่งของคนเมนูโทท ผู้เป็นชาวโศราห์
55 ทั้งครอบครัวของอาลัษณห์ซึ่งอยู่ ณ เมืองยาเบสคือ ครอบครัวทิราโธต์ ครอบครัววิเมอี และครอบครัวสุคา เหล่านี้เป็นคนเผ่าในดินผู้มาจากอัมมัท ผู้เป็นบิดาวงศ์วานของเรคาบ

Chapter 3

1 ต่อไปนี่เป็นอิสราศของดาวิดประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเฮโบรน อัมโนนอิสราหับี พระนางอาห์โนอันชาวอิสราเอลประสูติ องค์ที่สองคือดาเนียล พระนางอาบิกายิลชาวคารเมลประสูติ
2 องค์ที่สามคืออับซาโลม อิสราศของมาอาคาห์ราชธิดาของทัลมัย กษัตริย์ของเมืองเกชูร์ องค์ที่สี่คืออาโดเนียห์ อิสราศของอัทิกัท
3 องค์ที่ทำคือเซฟาบิยาห์ พระนางอาบิทัลประสูติ องค์ที่หกคืออิหเรอัม เอกลัทหมเหสีของพระองค์ประสูติ
4 ทั้งหกองค์ประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเฮโบรน ที่นั่นพระองค์ทรงครอบครองเจ็ดปีกับหกเดือน และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบสามปี
5 ต่อไปนี่เป็นอิสราศที่ประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม คือ ชิเมอา โธบับ นาธันและชาโลมอน สี่องค์นี้พระนางบัทเชวา บุตรสาวของอัมมีเอลประสูติ
6 แล้วก็มีอิชาร์ เอลีชามา เอลีเฟเลท
7 โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย
8 เอลีชามา เอลีชาดา และเอลีเฟเลท เก้าองค์ด้วยกัน
9 ทั้งสิ้นนี้เป็นอิสราศของดาวิด นอกเหนือจากบุตรชายของนางสนม และทามาร์เป็นชนิษฐาของอิสราศ
10 อิสราศของชาโลมอนคือเรโหโบอัม อิสราศของเรโหโบอัมคืออาบิยาห์ อิสราศของอาบิยาห์คืออาสา อิสราศของอาสาคือเยโฮซาฟัท
11 อิสราศของเยโฮซาฟัทคือโยรัม อิสราศของโยรัมคืออาหัสยาห์ อิสราศของอาหัสยาห์คือโยอาซ
12 อิสราศของโยอาซคืออามาซิยาห์ อิสราศของอามาซิยาห์คืออาซาริยาห์ อิสราศของอาซาริยาห์คือโยธาม
13 อิสราศของโยธามคืออาหัส อิสราศของอาหัสคือเฮเซคิยาห์ อิสราศของเฮเซคิยาห์คือมนัสเสห์
14 อิสราศของมนัสเสห์คืออาโหมน อิสราศของอาโหมนคือโยสิยาห์
15 อิสราศของโยสิยาห์คือโยฮานันอิสราหับี องค์ที่สองคือเยโฮยาคิม องค์ที่สามคือเศเดคิยาห์ องค์ที่สี่คือซัลลุม
16 อิสราศของเยโฮยาคิมคือเยโคนิยาห์ อิสราศของเยโคนิยาห์คือเศเดคิยาห์
17 และอิสราศของเยโคนิยาห์คืออัสสัร เชอ์ลัทิเอลอิสราศของพระองค์
18 มัลคิราม เปดาเยาห์ เซนาสซาร์ เยคามิยาห์ โธษามา เนดาบิยาห์
19 และบุตรชายของเปดาเยาห์คือ เศรูบบาเบลและติเมอี และบุตรชายของเศรูบบาเบลคือ เมสุลลาม ฮานันยาห์ และน้องสาวของเขาคือเชโลมิท
20 ฮาซูบาห์ โอเอล เบเรคิยาห์ ฮาสดาบิยาห์ และยูบับเฮเลด ทำคนด้วยกัน
21 บุตรชายของฮองฮานันยาห์คือ เป-ลาทียาห์และเยชยาห์ ลูกหลานของเรไฟยาห์ ลูกหลานของอารันห์ ลูกหลานของโอบาดีห์ ลูกหลานของเศดานิยาห์

22 บุตรชายของเศดานิยาห์คือ เซโมอาห์ และบุตรชายของเซโมอาห์คือ ฮัทธัธ อิกาล บาร์ริยาห์ เนอาริยาห์และซาฟัท หกคนด้วยกัน
23 บุตรชายของเนอาริยาห์คือ เอลีโอนัย เฮเสคิยาห์ และอัสริคัม สามคนด้วยกัน
24 บุตรชายของเอลีโอนัยคือ โฮดาริยาห์ เอลิยาซิบ เปโลยาห์ อักซูป โยฮานัน เดโลยาห์ และอาณานี เจ็ดคนด้วยกัน

Chapter 4

1 บุตรชายของยูดาห์คือ เปเรศ เฮสโรน คารมี เออร์ และโยบาล
2 เรอาริยาห์บุตรชายโยบาลให้กำเนิดบุตรชื่อยาหา และยาหาให้กำเนิดบุตรชื่ออาหุมัยและลาฮาด เหล่านี้เป็นครอบครัวของชาวโศราห์
3 ต่อไปนี่มาจากบิดาของเอตาม คือยิสราเอล ฮิธมา และอิดบาท และน้องสาวของเขาชื่อฮัสเซลเลโพนี
4 และเปนูเอลผู้เป็นบิดาของเกโดร์ และเอเชอร์ผู้เป็นบิดาของหุซาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเออร์ บุตรหับีของเอฟราธาห์ผู้เป็นบิดาของเบธเลเฮม
5 อัสซूरบิดาของเทโลอา มีภรรยาสองคนคือ เอลาห์และนาอาราห์
6 นาอาราห์คลอดอาหุสซาม เฮเฟอร์ เทาเมนี และฮาฮาห์ทาริห์ให้แก่เขา เหล่านี้เป็นบุตรชายของนาอาราห์
7 บุตรชายของเอลาห์ คือ เซเรท ยาโศราห์ และเอเทนาน
8 ฮักโฮสให้กำเนิดบุตรชื่ออาหูนับ โศเบบนาห์และบรรดาครอบครัวของอาหารเฮลบุตรชายฮารุม
9 ฝ่ายยาเบสเป็นผู้มีเกียรติว่าพี่น้องทั้งหลายของเขา มารดาของเขาเรียกชื่อเขาว่า ยาเบส กล่าวว่า "เพราะเราคลอดเขาด้วยความเจ็บปวด"
10 ยาเบสทูลพระเจ้าของอิสราเอลว่า "ขอพระองค์ทรงอวยพระพรแก่ข้าพระองค์ และขยายเขตแดนของข้าพระองค์ และขอพระองค์ดลใจของพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ และขอพระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ไว้พ้นจากเหตุร้าย เพื่อมิให้ข้าพระองค์เจ็บใจไปจากาย" และพระเจ้าทรงประสาทตามที่เขาทูลขอ
11 เลอูบัสชายของหุซาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเมห์ทรี ผู้เป็นบิดาของเฮชโทน
12 เฮชโทนให้กำเนิดบุตรชื่อเบธราฟา ปาเออาห์ และเททินนาห์ ผู้เป็นบิดาของอิรนาทาส เหล่านี้เป็นคนของเรกาห์
13 บุตรชายของเคนัส คือโอทนีเอล และเสโรอาห์ และบุตรชายของโอทนีเอล คือฮาธาท
14 เมโธโธนัยให้กำเนิดบุตรชื่อโอฟราห์ และเสโรอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยอาบ ผู้เป็นบิดาของชาวบูทเขาเกะเรธาธิม เพราะพวกเขาเป็นช่างฝีมือ
15 บุตรชายของคาเลบผู้เป็นบุตรชายเยฟุนเนห์คือ อีรู เอลาห์ และนาอัม และบุตรชายของเอลาห์คือเคนัส
16 บุตรชายของเยฮาลเลเลลคือ ศิฟ ศิฟาห์ ทิรียา และอาสราเอล
17 บุตรชายของเอสราห์ คือเยเธอร์ เมเรท เอเฟอร์ และยาโลน และนางก็คลอดบุตรชื่อมิเรียม ชัมมัย และอิชบาห์ ผู้เป็นบิดาของเฮชเทโมอา
18 และภรรยาของท่านชื่อเยชูโดยาห์คลอดบุตรบิดาของเกโดร์ เฮเบอร์บิดาของโสโด และเยชูธิเอลบิดาของศาโนอาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของบิธียาห์ธิดาของฟาโรห์ผู้พี่เมเรได้แต่งงานด้วย
19 บุตรชายภรรยาของท่านชื่อโฮดียาห์น้องสาวของนาอัมเป็นบิดาของเดลีอาห์ ผู้เป็นคนเกมเรม และเฮชเทโมอาผู้เป็นคนมาอาคาห์
20 บุตรชายของอีโมเนอ อัมโนน รินนาห์ เบนฮานัน และทิลอน บุตรชายของอิชอีคือ โศเทท และเบนโซเฮท
21 บุตรชายของเฮลาห์ผู้เป็นบุตรชายยูดาห์ คือ เออร์ บิดาของเลลาห์ ลาดาห์บิดาของมาเรธาห์ และบรรดาครอบครัวแห่งวงศ์วานของยูดาห์ผ่านเนื้อละเอียดแห่งวงศ์วานอัสเชา
22 และโยคิม และคนเมืองโคเซบา และโยอาซ และสาราฟผู้ปกครองในเมืองไมอับ และยาซูนีเลอม เป็นเรื่องแต่โบราณกาล
23 คนเหล่านี้เป็นช่างหม้อ เขาอยู่กับต้นไม้เล็กลงและรั้วต้นไม้ ที่นั่นเขาอาศัยอยู่กับกษัตริย์รับราธการ
24 บุตรชายของสิเมโอนคือ เนมูเอล ยามีน ยาริบ เส-ราห์ และซาอูล
25 บุตรชายของซาอูลคือซัลลุม บุตรชายของซัลลุมคือมิบัสัม บุตรชายของมิบัสัมคือมิชมา
26 บุตรชายของมิชมาคืออัมมูเอล บุตรชายของอัมมูเอลคือทักเกอร์ บุตรชายของทักเกอร์คือติเมอี
27 ติเมอีมีบุตรชายสิบหกคน และบุตรสาวหกคน แต่พี่น้องของติเมอีห้ามบุตรมากไม่ ครอบครัวของเขาที่ไม่ทั่วมากขึ้นอย่างกับคนยูดาห์
28 เขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในเมืองเบเออร์เซบา ไมลาดาห์ ฮาซารฮูอาล
29 และที่บิลซาห์ เอเชม ไทลัด
30 เบธูเอล โฮรมัท สิกลาก
31 เบธมารคาโบท ฮาซารสุลิม เบธบิรี และที่ฮาธารอิม เหล่านี้เป็นหัวเมืองของเขานถึงดาวิดขึ้นครอบครอง
32 และชนบทของเขาทั้งหลายคือเอตาม อายิน รีมโมน โทเคน และอาซัน หัวหัวเมือง
33 รวมอยู่กับบรรดาชนบทของเขาซึ่งอยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ไกลไปจนถึงเมืองบาสัล เหล่านี้เป็นภูมิลำเนาของเขา และสำมะโนครัวเรือสายของเขา
34 เมโธบับ ยัมเลค โยซาห์บุตรชายอามาซิยาห์
35 โยเอล เยชูบุตรชายโยสิบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเสโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาลีเอล
36 เอลีโอนัย ยาอาโดบาห์ เยโฮซายาห์ อาสยาห์ อาดีเอล เยสิมูเอล เบโนยาห์
37 ศิซาบุตรชายยิฟิ ผู้เป็นบุตรชายอาโลน ผู้เป็นบุตรชายเยดาเยาห์ ผู้เป็นบุตรชายชิมรี ผู้เป็นบุตรชายเซโมอาห์
38 ท่านที่กล่าวชื่อมานี้เป็นเจ้านายในครอบครัวของท่าน และเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายก็เพิ่มขึ้นมากมาย
39 เขาทั้งหลายได้เดินทางไปถึงทางเข้าเมืองที่เกโดร์ ถึงทางทิศตะวันออกของหุบเขา เพื่อหาทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขา
40 เขาทั้งหลายก็พบทุ่งหญ้าอุดมดี และแผ่นดินนั้นก็กว้างขวางเขียวและสงบสันติ

เพราะชาวเมืองที่อยู่ก่อนนั้นเป็นคนฮาม

41 แล้วคนเหล่านี้ซึ่งมีมือในสำมะโนจั่วได้เข้ามาในสมัยของเฮเซதியากษัตริย์แห่งบูดาห์
และโหมตีเต็นทองของเขา และถืออยู่อาศัยทั้งหลายที่เขายู่ที่นั่น และกวาดล้างเขาเสียจนถึงทุกวันนี้
แล้วก็ตั้งภูมิลำเนาอยู่ในที่ของเขา เพราะที่นั่นมีทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขา
42 ส่วนหนึ่งของเขาเหล่านั้นคือส่วนคนสืบโธนาห์ร้อยคนพากันไปเที่ยวเขาเสอีร์ มีประมุขชื่อเป-
ลาที่ยาห์ เนอริยาห์ เรียฟายห์และอูลีซึ่งเอลบุตรชายทั้งหลายของอิธอี
43 และเขาได้โจมตีคนอามาเลสส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งหนีรอดไป
แล้วเขาทั้งหลายก็อาศัยอยู่ที่นี่จนทุกวันนี้

Chapter 5

1 บุตรชายของรูปเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล (เขาเป็นบุตรหัวปีก็จริง แต่เพราะเขาได้กระทำให้พี่น้องของบิดาของเขาหมิ่นละเมิด)
2 สิทธิบุตรหัวปีของเขาจึงตกอยู่กับบุตรชายของโยเซฟผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล แต่โยเซฟมิได้ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายตามสิทธิบุตรหัวปี
3 แม้ว่ายูดาห์มีกำลังมากในพวกพี่น้องของตน และเจ้านายองค์หนึ่งก็มาจากเขา แต่สิทธิบุตรหัวปีก็ยังเป็นของโยเซฟ)
4 บุตรชายของรูปเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล คือ อาโนค ปลูกลู เฮอร์และคาร์มี
5 บุตรชายของโยเอลคือเศโมห์ บุตรชายของเศโมห์คือโกล บุตรชายของโกลคือชิมเอี
6 บุตรชายของชิมเอีคือมีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือเรอายาห์ บุตรชายของเรอายาห์คือบาอัล
6 บุตรชายของบาอัลคือเบเรธาห์ ผู้ซึ่งกักขังเปเลเซอร์กษัตริย์เมืองอัสซีเรียได้กวาดไปเป็นชายทาสเป็นจำนวนของคนรูปเบน
7 และญาติของท่านตามครอบครัวเมื่อขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสายไว้แน่คือ เจ้าเยอเอเอล และเศคาริยาห์
8 และเนเลาบุตรชายอาสาส บุตรชายเซมา บุตรชายโยเอล ผู้อาศัยอยู่ในอาโรเออร์ โกลไปถึงเมืองเนโบและบาอัลเมโอน
9 ท่านอาศัยอยู่ทางทิศตะวันออกไกลออกไปถึงทางเข้าถิ่นทุรกันดาร ซึ่งอยู่ปากทางขึ้นของแม่น้ำยูเฟรติสด้วย เพราะสัตว์เลื้อยคลานของเขาวิ่งมากขึ้นในแผ่นดินกิเลอาด
10 ในรัชกาลของชาลูคาเขาทั้งหลายทำสงครามกับคนฮาการ์ผู้ต้องล้มตายด้วยมือของเขา เขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในถิ่นที่ของชาตลออแถบตะวันออกของกิเลอาด
11 ลูกหลานของกาดาอาศัยอยู่ตรงหน้าเขาในแผ่นดินบาซานไปจนถึงเมืองสาเลคห์
12 โยเอลเป็นเจ้า ซาฟามเป็นพี่สวามิภักดิ์ ยานนีย์ และซาฟัทในบาซาน
13 และวงศ์ญาติของเขาตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือมีคาเอล เมสุลาม เซบา โยริช ยาคาน คีอา และเอเบอร์ เจ็ดคนด้วยกัน
14 คนเหล่านี้เป็นบุตรอาบีฮาสิล ผู้เป็นบุตรชายหุรี ผู้เป็นบุตรชายยาโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมีคาเอล ผู้เป็นบุตรชายเยอิชัย ผู้เป็นบุตรชายยาโด ผู้เป็นบุตรชายบัส
15 อาหิเป็นบุตรชายอับดีเอล ผู้เป็นบุตรชายกุนี เป็นเจ้านายในเรือนบรรพบุรุษของเขา และเขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในกิเลอาด ในบาซาน และตามหัวเมือง และในเขตทุ่งหญ้าทั้งสี่ของซาโรนจนสุดเขต
17 คนเหล่านี้ทั้งสี่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสายไว้ในรัชกาลของโยชามกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในรัชกาลของเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล
18 คนรูปเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสร์ทั้งสี่ครั้งหนึ่งมีคนเก่งกล้า ผู้ถือคันธนู และกองธนู ชำนาญศึกสี่หมื่นสี่พันเจ็ดร้อยหกสิบคน พร้อมที่จะเข้ารบ
19 เขาทำศึกกับคนฮาการ์ เยชูร นาฟิธ และไนตัม
20 และเมื่อเขาได้รับความช่วยเหลือ คนฮาการ์และพวกที่อยู่ด้วยทุกคนก็ถูกมอบไว้ในมือของเขา เพราะเขาพร้อมมูลต่อพระเจ้าในการสงคราม และพระองค์ทรงประสาทตามคำพูดของเขา เพราะเขาทั้งหลายวางใจในพระองค์
21 เขาได้กวาดเอาฝูงสัตว์ของข้าศึกไป คืออูฐห้าหมื่นตัว แกะสองแสนห้าหมื่นตัว ลาสองพัน และคนหนึ่งแสน
22 เพราะเขาล้มตายเสียมาก ด้วยการศึกครั้งนั้นเป็นมาจากราชพระเจ้า และเขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในที่ของเขานจนกวาดไปเป็นชายทาส
23 คนตระกูลมนัสเสร์ครั้งหนึ่งอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น เขามิขึ้นมากขึ้นด้วยกันตั้งแต่เมืองบาซานถึงเมืองบาสอัลเซอร์โมน เสนีร์ และกูธาเซอร์โมน
24 ต่อไปนี่เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขาชื่อ เอเฟอรั อิชอี เอลียเอล อัสรีเอล เฮอร์มีย โธดาเรียห์ และยาดีเอล เป็นพวกกล้าหาญ คนมีชื่อเสียง เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา
25 แต่เขาทั้งหลายละเมิดต่อพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา และเล่นซุกกับบรรดาพระของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงทำลายเสียต่อหน้าเขาทั้งหลาย
26 พระเจ้าแห่งอิสราเอลจึงทรงเร้าจิตใจของบุลกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจิตใจของกิลกาฬเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และพระองค์ทรงกวาดเขาไปเสียคือ คนรูปเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสร์ครั้งหนึ่ง และพาเขาทั้งหลายไปยังอัสลาห์ อาโบร์ ฮาราน และแม่น้ำเมืองโกซาน จนถึงทิวทัศน์

Chapter 6

- 1 บุตรชายของเลวีคือ เกอร์ชอม โคอาท และเมาริ
- 2 บุตรชายของโคอาทคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซึเอล
- 3 บุตรของอัมรามคือ อาโรน ไมเส และนางมึเรียม บุตรชายอาโรนคือ นาถัน อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิตามาร
- 4 เอเลอาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อฟีเนหัส ฟีเนหัสให้กำเนิดบุตรชื่ออาบิฮูวา
- 5 อาบิฮูวาให้กำเนิดบุตรชื่อบุคกี บุคกีให้กำเนิดบุตรชื่ออุสซึ
- 6 อุสซึให้กำเนิดบุตรชื่อเศราฟิยาห์ เศราฟิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเมรายโฮ
- 7 เมรายโฮให้กำเนิดบุตรชื่ออามาริยาห์ อามาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาทิท

8 อาทิบัพให้กำเนิดบุตรชื่อศาคา โคก ศาคาโคกให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิมาสส์
9 อาทิมาสส์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาชวริยาห์ อาชวริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยฮานัน
10 และโยฮานันให้กำเนิดบุตรชื่ออาชวริยาห์
(ท่านนี้แหละที่ทาทานาที่โปรทืออยู่ในพระวิหารซึ่งซาโลมอนทรงสร้างในเยรูซาเล็ม)
11 อาชวริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออามาริยาห์ อามาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาทิบัพ
12 อาทิบัพให้กำเนิดบุตรชื่อศาคา โคก ศาคาโคกให้กำเนิดบุตรชื่อฮัลลุม
13 ฮัลลุมให้กำเนิดบุตรชื่ออิลคียาห์ อิลคียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาชวริยาห์
14 อาชวริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเลโออาห์ เลโออาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮชาดัก
15 และเยโฮซาดักถูกกวาดไปเป็นทาส เมื่อพระเยโฮวาห์ได้ทรงให้ยูดาห์
และเยรูซาเล็มเข้าสู่การถูกกวาดไปเป็นทาสด้วยหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์
16 บุตรชายของเลวีคือ เกอร์โซม โคอท และเมาริ
17 ต่อไปนี่เป็นชื่อบุตรชายของเกอร์โซมคือ ลิบนิ และซีเมอี
18 บุตรชายของโคอทคือ อัมราน อิสซาร์ เอโบรน และอุสซีเอล
19 บุตรชายของเมาริคือ มาห์ลี และมุซี
เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเลวีตามพงศ์พันธุ์บิดาของเขา
20 บุตรชายของเกอร์โซมคือลิบนิ บุตรชายของลิบนิคือยิหาคาห์ บุตรชายของยิหาคาคือซิมมาห์
21 บุตรชายของซิมมาห์คือโยอาห์ บุตรชายของโยอาห์คืออิดโด บุตรชายของอิดโดคือเศ-ราห์
บุตรชายของเศ-ราห์คือเยอาเธร์
22 บุตรชายของโคอทคือ อัมมีนาดับ บุตรชายของอัมมีนาดับคือโคราห์
บุตรชายของโคราคืออัสสิร์
23 บุตรชายของอัสสิร์คือเอลคานาห์ บุตรชายของเอลคานาคืออาบิยาสาฟ
บุตรชายของอาบิยาสาฟคืออัสสิร์
24 บุตรชายของอัสสิร์คือทาห์ที บุตรชายของทาห์ทีคืออุริเอล บุตรชายของอุริเอลคืออุสซียาห์
บุตรชายของอุสซียาคือฮาซูล
25 บุตรชายของเอลคานาคือ อามาสัย และอาทิมัท
26 สำหรับเอลคานาห์นั้น บุตรชายของเอลคานาคือโฮฟย บุตรชายของโฮฟยคือนาห์ท
27 บุตรชายของนาห์ทคือเอลีอับ บุตรชายของเอลีอับคือโยโรธัม
บุตรชายของโยโรธัมคือเอลคานาห์
28 บุตรชายของซามูเอลคือ วสันีบุตรท้าวปึงของเขา และอาบิยาห์
29 บุตรชายของเมาริคือมาห์ลี บุตรชายของมาห์ลีคือลิบนิ บุตรชายของลิบนิคือซีเมอี
บุตรชายของซีเมอีคืออุสซาค
30 บุตรชายของอุสซาคคือซีเมอี บุตรชายของซีเมอีคืออัสกียาห์ บุตรชายของอัสกียาห์คืออัสยาห์
31 เหล่านี้เป็นบุคคลที่จารึกตามพงศาวดารซึ่งได้ถูกจารึกในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
หลังจากที่หีบพันธสัญญาเข้ามาตั้งอยู่ที่นั่นแล้ว
32 เขาทั้งหลายทำการปรนนิบัติด้วยเพลง ซังหน้าในที่ปกอาศัยในพลับพลาแห่งชุมนุม
จนซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในเยรูซาเล็ม
และเขาได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขาตามตำแหน่ง
33 ต่อไปนี่เป็นบุคคลที่ปฏิบัติงานอยู่พร้อมกับบุตรของเขา พวกบุตรชายของโคทาคือ
เฮมานห์กรือธ ผู้เป็นบุตรชายโยเอล ผู้เป็นบุตรชายเซมูเอล
34 ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีเอล ผู้เป็นบุตรชายโทอาห์
35 ผู้เป็นบุตรชายสุฟ ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาฮาชา ผู้เป็นบุตรชายอามาสัย
36 ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยเอล ผู้เป็นบุตรชายอาชวริยาห์
ผู้เป็นบุตรชายเศฟเนียห์
37 ผู้เป็นบุตรชายทาห์ที ผู้เป็นบุตรชายอัสสิร์ ผู้เป็นบุตรชายอาบิยาสาฟ ผู้เป็นบุตรชายโคราห์
38 ผู้เป็นบุตรชายอิสซาร์ ผู้เป็นบุตรชายมุซี ผู้เป็นบุตรชายเลวี ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล
39 กับอาสาฟพี่น้องของเขา ผู้ซึ่งยืนอยู่ข้างขวามือของเขา คืออาสาฟบุตรชายแบเรคียาห์
ผู้เป็นบุตรชายชิมเอา
40 ผู้เป็นบุตรชายมัลคาเอล ผู้เป็นบุตรชายบาอเสยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคียาห์
41 ผู้เป็นบุตรชายเอทาน ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ผู้เป็นบุตรชายอาดาชาห์
42 ผู้เป็นบุตรชายเอธาน ผู้เป็นบุตรชายซิมมาห์ ผู้เป็นบุตรชายซีเมอี
43 ผู้เป็นบุตรชายยาหาห์ ผู้เป็นบุตรชายเกอร์โซม ผู้เป็นบุตรชายเลวี
44 ที่ข้างซ้ายมือมีบุตรชายของเมาริ พี่น้องของเขาชื่อ เอธานผู้เป็นบุตรชายซีผู้เป็นบุตรชายอับดี
ผู้เป็นบุตรชายมัลลูล
45 ผู้เป็นบุตรชายอาซาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิลคียาห์
46 ผู้เป็นบุตรชายอัมมิ ผู้เป็นบุตรชายมาห์ลี ผู้เป็นบุตรชายเซเมอร์
47 ผู้เป็นบุตรชายมาห์ลี ผู้เป็นบุตรชายมุซี ผู้เป็นบุตรชายเมาริ ผู้เป็นบุตรชายเลวี
48 และคนเหล่านี้พี่น้องของเขาได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติงานทุกอย่างของพลับพลาของพระนิเวศของพระ
เจ้า
49 ต่อมาโรนกับบุตรชายของท่านถวายเครื่องบูชาบนแท่นเครื่องเผาบูชาและบนแท่นเครื่องหอม
และปฏิบัติงานทั้งสิ้นในที่บริสุทธิ์ที่สุด และกระทำการบมผลที่นบาปของอิสราเอล
ตามทุกอย่างที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้าได้บัญชาไว้
50 บุตรชายของโรนคือเอลาซาร์ บุตรชายของเอลาซาร์คือฟีเนหัส
บุตรชายของฟีเนหัสคืออาบิฮูวา
51 บุตรชายอาบิฮูวาคือบูคิ บุตรชายของบูคิคืออุสซี บุตรชายของอุสซีคือเศ-ราหิยาห์
52 บุตรชายของเศ-ราหิยาห์คือเมรายัท บุตรชายของเมรายัทคืออามาริยาห์
บุตรชายของอามาริยาห์คืออาทิบัพ
53 บุตรชายของอาทิบัพคือศาคา โคก ศาคาโคกให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิมาสส์
54 ต่อไปนี่เป็นท้าวที่ยิ่งใหญ่ของชาติตามภูมิลำเนาในเขตแดนของเขา คือลูกหลานของอาโรน
ครอบครัวคนโคทาค เพราะสลาตกเป็นของเขา
55 เขาได้รับเมืองเอโบรนในแผ่นดินยูดาห์ และทุ่งหญ้าซึ่งอยู่ล้อมรอบนั้น
56 แต่ทุ่งนาและตามชนบทของเมืองนั้น เขายกให้แก่คนเลวีบุตรชายเยฟูเนห์
57 เขาให้เมืองต่างแห่งยูดาห์แก่ลูกหลานของเขา คือเมืองเอโบรนซึ่งเป็นเมืองลี้ภัย
เมื่อลี้ภัยนั้นกับทุ่งหญ้า เมืองยาห์ทึร์ เมืองเอสดาโมอาทกับทุ่งหญ้า
58 ซิเลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เดบีร์พร้อมกับทุ่งหญ้า

59 อาซานพร้อมกับทุ่งหญ้า และเบธเชเมชพร้อมกับทุ่งหญ้า
60 และจากดินแดนตระกูลเบนยามินก็มีมอบเมืองเกบาพร้อมกับทุ่งหญ้า อาเลเมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และอานาโธทพร้อมกับทุ่งหญ้า หัวเมืองทั้งสิ้นของเขาถูกรอบครวัวเป็นสิบสามหัวเมืองด้วยกัน
61 ส่วนคนโคยาทที่เหลืออยู่นั้นได้รับส่วนมอบโดยสลาทก็ได้จากรอบครวัวของตระกูล จากตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งมีสิบหัวเมือง
62 และมอบสิบสามหัวเมืองจากตระกูลอิสสาคาร์ ตระกูลอาเซอร์ ตระกูลนัฟทาลี และจากตระกูลมนัสเสห์ในบาซันให้แก่คนเกอร์ชิมตามครอบครัวของเขา
63 และมอบโดยสลาทสิบสองหัวเมืองจากตระกูลรูเบน ตระกูลกาต และตระกูลเศบูลุนให้แก่คนเมรารีตามครอบครัวของเขา
64 ดังนั้นแหละประชาชนอิสราเอลได้มอบหัวเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่คนเลวี
65 และคนอิสราเอลได้จับสลาทให้หัวเมืองจากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยามิน ตามที่กล่าวไว้ในนั้นด้วย
66 และครอบครัวคนโคยาทที่เหลืออยู่มีหัวเมืองอันเป็นดินแดนของเขาจากตระกูลเอฟราอิม
67 คนอิสราเอลได้ให้หัวเมืองลัภัย คือเมืองเซเคมพร้อมกับทุ่งหญ้าในถิ่นภูเขาเอฟราอิม เมืองเกเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า
68 เมืองโยกเมอัมพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองเบธโธโรนพร้อมกับทุ่งหญ้า
69 เมืองอัยยาโลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองกัทริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า
70 และมอบเมืองจากตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง คือเมืองอานอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองบิเลอัมพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่ครอบครัวคนโคยาทที่เหลืออยู่
71 ดินแดนของมนัสเสห์ครึ่งตระกูลที่มีมอบให้แก่คนเกอร์ชิมคือ โกลานในเมืองบาซันพร้อมกับทุ่งหญ้า และอัธทาโรทพร้อมกับทุ่งหญ้า
72 และจากตระกูลอิสสาคาร์ คือเมืองเคเดซพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองดาเบรัทพร้อมกับทุ่งหญ้า
73 และเมืองราโมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองอานเมทพร้อมกับทุ่งหญ้า
74 จากตระกูลอาเซอร์ คือ เมืองมาซาลพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองอับโดนพร้อมกับทุ่งหญ้า
75 เมืองทุกอทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองเรโทบพร้อมกับทุ่งหญ้า
76 และจากตระกูลนัฟทาลี คือ เมืองเคเดชในกาสิสพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองอัมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองคีรียาอิมพร้อมกับทุ่งหญ้า
77 ส่วนคนเมรารีที่เหลืออยู่นั้นได้รับจากตระกูลเศบูลุนคือ เมืองริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองทาโบรพร้อมกับทุ่งหญ้า
78 และฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นที่เยรีโค คือฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนนั้น จากตระกูลรูเบน คือเมืองเบเซอร์ในถิ่นทุ่งกัณธารพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองยาซาสพร้อมกับทุ่งหญ้า
79 เมืองเคเดโมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองมาฟาอาทพร้อมกับทุ่งหญ้า
80 และจากตระกูลกาต คือ เมืองราโมทในกิเลอาดพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองมาหนะอิมพร้อมกับทุ่งหญ้า
81 เมืองเฮสโบนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองยาเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า

Chapter 7

1 บุตรชายของอิสสาคาร์ คือ โทลา ปูอาห์ ยาบูบ และซิมโรน สืบกันด้วยกัน
2 บุตรชายของโทลาคือ อูซซี เราไฟยาห์ เยโรเอล ยามัย ยิบซัม และเชมูเอล หัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา คือของโทลา เป็นทแกล้วทหารของพงศ์พันธุ์ของเขา และจำนวนของคนเหล่านี้ในรัชสมัยของดาวิดเป็นสองหมื่นสองพันหกร้อยคน
3 บุตรชายของอูซซีคือ อิสราหิยาห์ และบุตรชายของอิสราหิยาห์คือ มีคาเอล โอบาดีห์ โยเอล และอิสซืออาห์ ห้าคนด้วยกัน ทุกคนเป็นคนที่หัวหน้า
4 และพร้อมกับคนเหล่านี้ตามพงศ์พันธุ์ของเขาตามเรือนบรรพบุรุษของเขา มีหน่วยทหารศึกสามหมื่นหกพันคน เพราะเขามีภรรยาและบุตรชายมาก
5 ญาติพี่น้องของเขาซึ่งเป็นคนในบรรดาครอบครัวของอิสสาคาร์ มีหมดด้วยกันเป็นทแกล้วทหารแปดหมื่นเจ็ดพันคน ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย
6 บุตรชายของเบนยามินคือ เบลา เบเกอร์ และเยดียาเอล สามคนด้วยกัน
7 บุตรชายของเบลาคือ เอสโบน อูซซี อูซซีเอล เยรีโมท และอิรี ห้าคนด้วยกัน เป็นหัวหน้าที่เรือนบรรพบุรุษ เป็นทแกล้วทหาร และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายของเขาเป็นสองหมื่นสองพันสามสิบสี่คน
8 บุตรชายของเบเกอร์คือ เสมิราห์ โยอาช เอลิเยเซอร์ เอลีโอนัย อมรี เยรีโมท อามิยาห์ อานาโธท และอาเลเมท ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเบเกอร์
9 และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย ตามพงศ์พันธุ์ เป็นหัวหน้าที่เรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหาร เป็นสองหมื่นสองร้อยคน
10 บุตรชายของเยดียาเอลคือ บิลसान และบุตรชายของบิลसानคือ เยอูธ เบนยามิน เอซูด เคนาอานห์ เศธาน ทารซิช และอาหิซาอูร์
11 ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเยดียาเอล ตามหัวหน้าที่เรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหาร เป็นหนึ่งหมื่นเจ็ดพันสองร้อยคน พร้อมทั้งจะทำศึกสงคราม
12 และหุปีม และหุปีม เป็นบุตรอิระ และหุซิมบุตรชายอาเซอร์
13 บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาซีเอล กุณี เยเซอร์ และซัลลุม ลูกหลานของนางบิลฮัท
14 บุตรชายของมนัสเสห์คือ อัสรีเอล ซึ่งนางกำเนิดให้ท่าน (แต่ภรรยาของนางนั้นคือชาวอารัมกำเนิดมาที่บิดาของกิเลอาด
15 มาคีร์พี่รับพี่สาวของหุปีมและหุปีมมาเป็นภรรยา พี่สาวของเขาชื่อมาอาคัท) และคนที่สองชื่อเศโลเฟท และเศโลเฟทมีบุตรสาว
16 และมาอาคัทภรรยาของมาคีร์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง นางเรียกชื่อเขาว่า เปเรช และน้องชายของเขาชื่อเซเรช และบุตรชายของเขาชื่อ อุลาม และราเจม
17 บุตรชายของอูลามคือเบดาน เหล่านี้เป็นบุตรชายกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายมนัสเสห์
18 และอัมโมเลทน้องสาวของเขาคลอดบุตรชื่ออัสโฮด อามิเยเซอร์ และมาฮาลาห์
19 บุตรชายของซิมดา คือ อาหิยัน เซเคม ลิชี และอานันยัม
20 บุตรชายของเอฟราอิมคือดูเศลาห์ และบุตรชายของดูเศลาห์คือเบเรด

บุตรชายของเบเรดคือทาห์ บุตรชายของทาห์คือเอลอาดห์ บุตรชายของเอลอาดห์คือทาห์
21 บุตรชายของทาห์คือซาบด บุตรชายของซาบดคือดูเศลาห์ กับแอเซอร์และเอลัด ซึ่งคนของกัทผู้ที่เกิดในเมืองนั้นได้ฆ่าเสีย เพราะเขาทั้งหลายลงมาปล้นสัตว์เลี้ยงของเขา
22 และเอฟราอิมบิดาของเขาไว้ทุกข์โศกเศร้าเป็นหลายวัน และพี่น้องของเขาที่มาเล่าโลมเขา
23 และเอฟราอิมก็เข้าไปหาภรรยา และนางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และท่านเรียกชื่อเขาว่า เบรียาห์ เพราะเหตุชั่วร้ายต่อกับภรรยาของเขา
24 (บุตรสาวของท่านชื่อเซเอราห์ ผู้ซึ่งสร้างเมืองเบธโธโรนล่างและเบน และเมืองอัสเซนเซเอราห์)
25 เอฟราอิมมีบุตรชายชื่อเรฟาห์ บุตรชายของเรฟาห์คือเรเซฟ บุตรชายของเรเซฟคือเทลาห์ บุตรชายของเทลาห์คือทาฮาน
26 บุตรชายของทาฮานคือลาดาน บุตรชายของลาดานคืออัมมิซูด บุตรชายของอัมมิซูดคือเอลีซามา
27 บุตรชายของเอลีซามาชื่อนุน บุตรชายของนุนคือโยชูวา
28 ที่ดินกรรมสิทธิ์และภูมิสำเนาของเขาถือ เบธเอลพร้อมกับบรรดาหัวเมือง และนาอารันด้านตะวันออก และเกเซอร์ด้านตะวันตกพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เซเคมพร้อมกับบรรดาหัวเมือง และกาซาพร้อมกับบรรดาหัวเมือง
29 และตามพรมแดนของมนัสเสห์ มีเมืองเบธชานพร้อมกับบรรดาหัวเมือง ทาอานาจพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เมกิดโดพร้อมกับบรรดาหัวเมือง ไคร์พร้อมกับบรรดาหัวเมือง ลูกหลานโยเซฟบุตรชายอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในที่เหล่านี้
30 บุตรชายของอาเซอร์คือ อิมนาห์ อิซวาท อิหฺวี เบรียห์ และเสราห์น้องสาวของเขา
31 บุตรชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์และมัลคิเอล ผู้เป็นบิดาของบิรซาซึ
32 เฮเบอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาเฟลัท โธเมอร์ โธธามและชวาน้องสาวของเขา
33 บุตรชายของยาเฟลัทคือ ปาลัศ บิมซาล และอัสวาท เหล่านี้เป็นบุตรยาเฟลัท
34 บุตรชายของเซเมอร์คือ อาซี ไรกาห์ เยฮูบาห์ และอาร์ม
35 บุตรชายของเฮเลมน้องชายของเซาดีคือ โสฟาห์ อิมนาห์ เซเลช และอามัล
36 บุตรชายของโสฟาห์คือ สุอาห์ ฮารเนเฟอร์ ซูอัล เบรี อิมราห์
37 เบเซอร์ โอด ชัมมา ซิลซาห์ อิสธาน และเปโอรา
38 บุตรชายของเยเซอร์คือ เยฟุนเนห์ ปิสปา และอารา
39 บุตรชายของอูลลา คือ อาราท อันนีเอล และซีเซีย
40 ทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นคนของอาเซอร์ หัวหน้าที่เรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหารที่คัดเลือกไว้ เป็นจำนวนใหญ่ จำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายเพื่อทำศึกสงครามเป็นสองหมื่นหกพันคน

Chapter 8

1 เบนยามินให้กำเนิดเบลากับบุตรหัวปีของเขา อัชเบลคนที่สอง อาหะราห์คนที่สาม
2 โนฮาห์คนที่สี่ ราฟาคนที่ห้า
3 และบุตรชายของเบลาคือ อัลดัท เก-รา อาบิซูด
4 อาบิซวา นาอามาน อาโหอาห์
5 เก-รา เซฟูฟาน และทูราม
6 ต่อไปนี่เป็นบุตรชายของเอซูด เขาทั้งหลายเป็นหัวหน้านับรบบุรุษของชาวเมืองเกบา และเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยยังเมืองมานาฮา
7 คือนาอามาน อาหิยาห์ และเก-รา เขาทั้งหลายถูกกวาดไปเป็นเชลย และท่านให้กำเนิดบุตรคืออูสซาห์ และอาหิซูด
8 และชาวราอิมให้กำเนิดบุตรในดินแดน โมอับ ภายหลังจากที่เขาได้โลหุซิมและบาอราภรรยาของเขาไปแล้ว
9 เขาให้กำเนิดบุตรกับโยเซทภรรยาของเขาชื่อ โยบับ ติเบีย เมซา มัลคาม
10 เยอูส สาเลีย และมิรมาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเขา เป็นหัวหน้านับรบบุรุษของเขา
11 เขาให้กำเนิดบุตรกับหุซิมด้วยคือ อาบิบูบ และเอลปาอัล
12 บุตรชายของเอลปาอัลคือ เฮเบอร์ มีซอัม และเซเมด ผู้สร้างเมืองโอโธ และเมืองโกลทพร้อมกับหัวเมือง
13 และเบรียห์ และเซมา เขาทั้งหลายเป็นหัวหน้านับรบบุรุษของชาวเมืองอัยยาโลน ผู้ซึ่งขับไล่ชาวเมืองกัทไปเสีย
14 และอาหิโย ซาซัค และเยรีโมท
15 เซบาดียาห์ อาราด เอเดอร์
16 มีคาเอล อิธปาห์ และโยฮาเป็นบุตรชายของเบรียห์
17 เซบาดียาห์ เมซูลลาม อิสดี เฮเบอร์
18 อิธเมรย์ อิสลียาห์และโยบับเป็นบุตรชายของเอลปาอัล
19 ยาคิม คิครี คับดี
20 เอลิเยนัย ซิลเลธัย เอลิเอล
21 อาดาห์ยาห์ เบโรอาห์ และซิมราห์เป็นบุตรชายของคิมอี
22 อิธปาน เฮเบอร์ เอลิเอล
23 อับโดน คิครี ฮานาน
24 ฮานันยาห์ เอลาม อันโธธียาห์
25 อีฟไดยาห์ และเปนูเอลเป็นบุตรชายของซาซัค
26 ชัมเศรย์ เซหะรียาห์ อาธาเลียห์
27 ยาอาเรซียาห์ เอลิยาห์ และคิครี เป็นบุตรชายของเยโรธัม
28 คนเหล่านี้เป็นหัวหน้านับรบบุรุษของเขา ตามพงศ์พันธุ์ของเขา เป็นขึ้นหัวหน้าที่คนเหล่านี้อยู่ในเยรูซาเล็ม
29 และในกิเบโอนก็มีบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ และภรรยาของท่านชื่อมาอาคัท
30 บุตรชายหัวปีของท่านชื่ออับโดน แล้วก็มี สุรี คิช บาอัล นาตัม
31 เกโดร์ อาหิโย เซเคอร์
32 และมิกาโลทให้กำเนิดบุตรชื่อติเมอาห์ คนเหล่านี้อาศัยอยู่ตรงข้ามกับญาติของเขาในเยรูซาเล็มด้วย เขาอยู่กับญาติของเขา
33 เนอริให้กำเนิดบุตรชื่อซิช คิชให้กำเนิดบุตรชื่อซาลู ซาลูให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน

มัลติซัว อาบินาดับ และเอษบาอัล
34 และบุตรชายของโยนาธานคือ เมริบบอัล และเมริบบอัลให้กำเนิดบุตรชื่อมีคาห์
35 บุตรชายของมีคาห์คือ ปิโธเน เมเลค ทาเรีย และอาห์ส
36 และอาห์สให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮอิดาห์ และเยโฮอิดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาเลเมท
อัสมาเวทและสิมรี คิมรีให้กำเนิดบุตรชื่อโมซา
37 โมซาให้กำเนิดบุตรชื่อบิเนอา บุตรชายของบิเนอาคือราฟาห์ บุตรชายของราฟาห์คือเอเลอาสาห์
บุตรชายของเอเลอาสาห์คืออาเซล
38 อาเซลมีบุตรชายหกคน และต่อไปนี้เป็นชื่อของเขา อัสรัคัม โบเครู อิชมาเอล เซอริยาห์
โอบาดีห์ และอานัน ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของอาเซล
39 บุตรชายของเอเชมน้องชายของเขาคือ อุลามบุตรห่าปีของเขา เยชูชคนที่สอง
และเอลีเฟเลทคนที่สาม
40 บุตรชายของอุลามเป็นคนที่เป็นทแกล้วทหาร นักธนู มีลูกหลานมากคนหนึ่งร้อยห้าสิบคน
คนเหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นลูกหลานของเบนยามิน

Chapter 9

1 ดังนั้นอิสราเอลทั้งปวงได้ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย และดูเลิต
ทะเบียนนี้กับบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์
ผู้ถูกกวาดไปเป็นเชลยในบาบิโลนเพราะการละเมิดของเขา
2 ฝ่ายพวกแรกที่เข้ามาอาศัยในที่กรรมสิทธิ์ของเขาก็คือในบรรดาหัวเมืองของเขานั้น คืออิสราเอล
พวกปโรทิต พวกเลวี และพวกคนใช้ประจำพระวิหาร
3 และในเยรูซาเล็มมีประชาชนบางคนในพวกยูดาห์ พวกเบนยามิน พวกเอฟราอิม
และพวกมนัสเสห์ ได้อาศัยอยู่
4 คืออูธัยเป็นบุตรชายอัมมีสุด ผู้เป็นบุตรชายอมรี ผู้เป็นบุตรชายบานี
ในพวกบุตรเปเรศ ผู้เป็นบุตรชายยูดาห์
5 และจากคนซีโลห์คือ อาสาห์บุตรห่าปี และบุตรชายของเขา
6 จากบุตรชายของเศ-ราห์คือ เยลูเอล กับญาติของเขาเป็นทหรอยเก่าสิบคน
7 จากลูกหลานของเบนยามินคือ สัลลู ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายโฮดาเวียห์
ผู้เป็นบุตรชายหัสเสนูอาห์
8 อิบเนยาห์บุตรชายเยโรธัม เอลาห์บุตรชายอุซซี ผู้เป็นบุตรชายมิครี
และเมซูลลามบุตรชายเซฟาเทียห์ ผู้เป็นบุตรชายเรูเอล ผู้เป็นบุตรชายอิมบิยาห์
9 และญาติของเขาตามพงศ์พันธุ์ของเขา เป็นแก้วร้อยห้าสิบหกคน
ทั้งสิ้นนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษตามเรือนบรรพบุรุษของเขา
10 จากพวกปโรทิตมี เยดาเยห์ เยโฮยาบิ ยาคิน
11 และอาซาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิลคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายตาโดค
ผู้เป็นบุตรชายเมราโยท ผู้เป็นบุตรชายอาห์ทูป เจ้าหน้าที่ปกครองของพระนิเวศแห่งพระเจ้า
12 และอเดาเยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายปาทเธอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคิยาห์
และมาอาสัีย ผู้เป็นบุตรชายอาดีเอล ผู้เป็นบุตรชายเยซราห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม
13 ผู้เป็นบุตรชายเชมิลเลมิท ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์
14 และญาติของเขา หัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา รวมเป็นหนึ่งพันเจ็ดร้อยหกสิบคน
เป็นคนที่สามารถมากที่จะทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า
14 จากคนเลวีมี เซโมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายหัสซูบ ผู้เป็นบุตรชายอัสรัคัม ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์
ลูกหลานของเมารี
15 กับบัตบัคคาร์ เฮเรซ กาลาล และมัธธานีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคา ผู้เป็นบุตรชายศิครี
ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ
16 และโอบาดีห์ ผู้เป็นบุตรชายเซโมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกาลาล ผู้เป็นบุตรชายเยชูชุน
และเบเรคยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาสา ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์
ผู้อาศัยอยู่ในชนบทของชาวเนโอฟาห์
17 ผู้เผ่าประดู่คือ ชัลลุม อักซูป ทัลโมน อาหิมาน และญาติของเขา ชัลลุมเป็นหัวหน้า
18 ประจำอยู่จนบัดนี้ที่พระวิหารของกษัตริย์ทางด้านตะวันออก
คนเหล่านี้เป็นผู้เผ่าประจำอยู่ด้วยของคนเลวี
19 ชัลลุมเป็นบุตรชายโยโรธ ผู้เป็นบุตรชายอาบิยาสาฟ ผู้เป็นบุตรชายโคราห์
และญาติของเขาคือเรือนบรรพบุรุษของเขา คือคนโคราห์ เป็นผู้ดูแลการงานปรนนิบัติ
เป็นผู้เผ่าสรีดปุระของพลับพลา ดังบรรพบุรุษของเขา เป็นผู้ดูแลค่ายของพระเยโฮวาห์
เป็นผู้ดูแลทางเข้า
20 และพี่น้องสบุตรชายเอเลอาซาร์ เป็นผู้ครอบครองเหนือเขาในกาลก่อน
พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา
21 เซอริยาห์ บุตรชายเมเชเลมียาห์ เป็นผู้เผ่าทางเข้าประตูพลับพลาแห่งขุมหม
22 ผู้ถูกเลือกเป็นผู้เผ่าประตูที่สรีดนั้นมีสองร้อยสิบสองคน
เขาขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสายไว้ในชนบทของเขา
ดาวิดและซามูเอลผู้ทำนายได้สถาปนาเขาไว้ในตำแหน่งหน้าที่
23 ดังนั้นเขาและลูกหลานของเขาจึงเป็นผู้ดูแลประตูวิพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
เป็นผู้เผ่าประตูวิพระนิเวศแห่งพลับพลา
24 ผู้ดูแลประตูรั้วอยู่ที่สี่ด้าน คือด้านตะวันออก ตะวันตก เหนือ และใต้
25 และญาติของเขาซึ่งอยู่ในชนบทของเขาต้องเข้ามาทุกๆเจ็ดวัน
ตามเวลากำหนดเพื่อจะอยู่กับคนเหล่านี้
26 เพราะนายประตูรั้วทั้งสิ้น ผู้เป็นพวกเลวีนั้น
มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ดูแลห้องและคลังของพระนิเวศแห่งพระเจ้า
27 และเขาที่อาศัยอยู่รอบพระนิเวศของพระเจ้า เพราะหน้าที่เผ่าตกอยู่กับเขา
และเขามีหน้าที่เปิดทุกเข้า
28 บางคนเป็นคนดูแลเครื่องใช้ในการปรนนิบัติ
เพราะว่าะเบิกออกไปหรือส่งเข้ามาต้องนับทุกครั้ง
29 และบางคนถูกแต่งตั้งให้ดูแลเครื่องใช้และดูแลเครื่องใช้ของสถานที่บริสุทธิ์ทั้งสิ้น ดูเลยอดแบ่ง

นำองุ่น น้ำมัน กายาน และเครื่องเทศ
30 และบางคนซึ่งเป็นลูกหลานของปโรทิตก็เตรียมเครื่องเทศประสม
31 และมีที่ธิยาห์คนเลวีคนหนึ่ง ผู้เป็นบุตรห่าปีของชัลลุม คนโคราห์
มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ดูแลสิ่งที่ปิ้งในภาด
32 และญาติของเขาบางคน ซึ่งเป็นคนโคธาท เป็นผู้ดูแลขนมปังหน้าพระพักตร์
มีหน้าที่จัดเตรียมทุกวันสะบาโต
33 ต่อไปนี้เป็นนักร้อง คือประมุขของบรรพบุรุษคนเลวี
ผู้อาศัยอยู่ในห้องในพระวิหารไม่ต้องทำการปรนนิบัติอย่างอื่น
เพราะเขาอยู่เฝ้าทั้งกลางวันและกลางคืน
34 คนเหล่านี้เป็นบรรดาหัวหน้าของคนเลวี ตามพงศ์พันธุ์ของเขาเป็นชั้นหัวหน้า
คนเหล่านี้อาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็ม
35 ในกิบโอนนั้นเยซีเอลบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ และภรรยาของท่านชื่อมาอาคาห์
36 และบุตรชายห่าปีของท่านชื่อ อับโดเน แลวกัมี สุร์ คิธ บาบอัล เนอร์ นาดับ
37 เกโรธ อาห์โย เซลาริยาห์ และมิกโลท
38 และมิกโลทให้กำเนิดบุตรชื่อชิมมัม
และคนเหล่านี้อาศัยอยู่ตรงข้ามกับญาติของเขาในเยรูซาเล็มด้วย อยู่กับญาติของเขา
39 เนอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อคิซ คิซให้กำเนิดบุตรชื่อชาลู ชาลูให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน
มัลติซัว อาบินาดับ และเอษบาอัล
40 บุตรชายของโยนาธานชื่อเมริบบอัล และเมริบบอัลให้กำเนิดบุตรชื่อมีคาห์
41 บุตรชายของมีคาห์คือ ปิโธเน เมเลค ทาเรีย และอาห์ส
42 และอาห์สให้กำเนิดบุตรชื่อยาราทห์ และยาราทห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาเลเมท อัสมาเวท และสิมรี
และสิมรีให้กำเนิดบุตรชื่อโมซา
43 โมซาให้กำเนิดบุตรชื่อบิเนอา และบุตรชายของบิเนอาคือเรไฟยาห์
บุตรชายของเรไฟยาห์คือเอเลอาสาห์ บุตรชายของเอเลอาสาห์คืออาเซล
44 อาเซลมีบุตรชายหกคน และต่อไปนี้เป็นชื่อของเขาทั้งหมดคือ อัสรัคัม โบเครู อิชมาเอล
เซอริยาห์ โอบาดีห์ และอานัน เหล่านี้เป็นบุตรชายของอาเซล

Chapter 10

1 คนฟิลิสเตียได้สู้กับคนอิสราเอล
และคนอิสราเอลก็หนีไปทันหันคนฟิลิสเตียล้มตายอยู่ที่เบตชากิลโบอา
2 และคนฟิลิสเตียก็ไล่ทันชาลูลกับพวกราซโอรส และคนฟิลิสเตียก็มาโยนาธาน อาบินาดับ
และมัลติซัว ราชโอรสของชาลูลเสีย
3 การรบหนักก็ประชิดชาลูลเข้าไป และนักธนูมาพบพระองค์เข้า
พระองค์ก็ทรงบาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักธนู
4 แล้วชาลูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า "จงชักดาบออก แทงเราเสียให้ทะลุเถิด
เกรงว่าคนที่มีได้เข้าสูหนัดเหล่านี้จะเข้ามาทาลุมพวกเรา" แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำตาม
เพราะเขากลัวมาก ชาลูลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออก ทรงล้มทับดาบนั้น
5 และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าชาลูลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็หนีทับดาบของเขาตายด้วย
6 ดังนั้นชาลูลก็สิ้นพระชนม์พร้อมกับราชโอรสทั้งสามของพระองค์
และราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ก็ตายด้วยกัน
7 เมื่อบรรดาคนอิสราเอลผู้อยู่ในหุบเขาเห็นว่ากองทัพหนีไป
และชาลูลกับโอรสสองของพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ทั้งบ้านเมืองของเขาและหลบหนีไป
คนฟิลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น
8 อยู่มาวันรุ่งขึ้น เมื่อคนฟิลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า
เขาพบพระศพชาลูลและราชโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขากิลโบอา
9 เขาก็ถอดเครื่องทรงของพระองค์ เอาพระเศียรและอาวุธของพระองค์ไป
และส่งผู้ถือสารไปทั่วดินแดนฟิลิสเตีย ให้มาฆ่าตัวไปยังรูปเคารพและประชาชนของเขา
10 เขาเอาเครื่องอาวุธของพระองค์ไปไว้ในวิหารพระของเขา
และเอาพระเศียรของพระองค์มัดไว้ในวิหารของพระดาโกน
11 แต่เมื่อชาวยิบเซกเเลอดทั้งสิ้นได้ยินเรื่องทั้งหมดที่คนฟิลิสเตียได้กระทำแก่ชาลูล
12 ทหารเก่งกล้าทั้งสิ้นก็ถูกขับไล่ไปเชิญพระศพของชาลูลและศพโอรสสองของพระองค์ นำมาที่ยาเบซ
และเขาก็ฝังพระอัฐินั้นใต้ต้นโอ๊กในยาเบซ และได้อวดอาหารเจ็ดวัน
13 ชาลูลจึงสิ้นพระชนม์ด้วยความละเมิดของพระองค์ซึ่งพระองค์กระทำต่อพระเยโฮวาห์
ในเรื่องที่พระองค์มิได้รักษาพระบัญชาของพระเยโฮวาห์
และได้ทรงแสวงการณ์าโดยทางปรึกษาคนทรงด้วย
14 และได้ทรงแสวงการณ์าจากพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงสั่งทหารพระองค์เสีย
และทรงยกราชอาณาจักรให้แก่ดาวิดบุตรดาวิด

Chapter 11

1 แล้วคนอิสราเอลทั้งสิ้นก็ชุมนุมอยู่ด้วยกันเผ่าดาวิดที่เมืองเฮโบรนกล่าวว่า "ดูเถิด
ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดุกและเนื้อของพระองค์
2 ในกาลก่อน แม้เมื่อชาลูลทรงเป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา
และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ตรัสแก่พระองค์ว่า 'เราจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา
และเราจะเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา'"
3 ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน
และดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
และเขาทั้งหลายก็เริ่มตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
ตามพระวาจาของพระเยโฮวาห์โดยซามูเอล
4 ดาวิดและคนอิสราเอลทั้งสิ้นไปยังเยรูซาเล็ม คือเยบส ที่นั่นคนเยบสอยู่ ซึ่งเป็นชาวแผ่นดินนั้น
5 ชาวเมืองเยบสทูลดาวิดว่า "พระองค์จะเสด็จเข้ามาที่นี่ไม่ได้" อย่างไรก็ตามก็
ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งแห่งศิโยนไว้ คือนครของดาวิด

6 ดาวิดรับสั่งว่า "ผู้ที่โจมตีคนเยบุสได้ก่อนจะได้เป็นหัวหน้าและผู้บังคับบัญชา"
และโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ได้ยกขึ้นไปก่อน ท่านจึงได้เป็นหัวหน้า
7 และดาวิดทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกว่า นครของดาวิด
8 และพระองค์ทรงสร้างเมืองรอบ ตั้งแต่โมโลโดยรอบ และโยอาบก็ซ่อมส่วนที่เหลือของเมืองนั้น
9 และดาวิดทรงจำรูญยิ่งขึ้น เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์
10 ต่อไปนี่เป็นคนที่ยืนในพวกวีรบุรุษของดาวิด
ผู้สนับสนุนพระองค์อย่างแข็งแรงในราวอาณาจักรของพระองค์ ด้วยกันกับอิสราเอลทั้งสี่
เชิญพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับเรื่องอิสราเอล
11 ต่อไปนี่เป็นจำนวนวีรบุรุษของดาวิด คือ ยาโฮเบม คนอั๊กโมนี
เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา เขายกหอกของชาวสุคนสามร้อย และฆ่าเสียในคราวเดียวกัน
12 และในวีรบุรุษทั้งสาม คนที่ถัดเขาไปคือเอลอาซาร์ บุตรชายโดโด คนอาโหอาห์
13 เขายูกับดาวิดที่ปัสดัมมิม เมื่อคนฟิลิสเตียชุมนุมกันท่าสงครามที่นั่น
มีที่ดินแปลงหนึ่งมีข้าวบาร์เล่ย์เต็มไปหมด และคนทั้งหลายก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟิลิสเตีย
14 แต่พวกเขาหนีหยดอยู่ท่ามกลางที่ดินแปลงนั้น และป้องกันมันไว้ ได้ฆ่าคนฟิลิสเตียเสีย
และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นด้วยชัยชนะอันยิ่งใหญ่
15 สามคนในพวกทหารเอกทั้งสามสิบคนนั้นได้ลงไปถึงศิลาหาดาวิดที่ถ้ำอูดุลมิม
เมื่อกองทัพของคนฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเฟาอิม
16 คราวนั้นดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของคนฟิลิสเตียอยู่ที่เบธเลเฮม
17 ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า
"ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้"
18 แล้วคนทั้งสามก็แหกค่ายของคนฟิลิสเตียเข้าไป
และตักน้ำมาจากบ่อเบธเลเฮมที่ข้างประตูเมือง นำเอามาดวายดาวิด แต่ดาวิดหาทรงดื่มน้ำนั้นไม่
พระองค์ทรงเทออกถวายแด่พระเยโฮวาห์
19 ตรัสว่า "ขอพระเจ้าทรงข้าพเจ้าอย่าให้กระทำการดังนี้
การหรือที่ข้าจะดื่มโลหิตของคนเหล่านี้ผู้ที่เสียชีวิตของเขา เพราะด้วยการเสียชีวิตของเขาเอง
เขาได้เอาน้ำนี้มา" เพราะฉะนั้นพระองค์จึงหาทรงดื่มไม่ ทนกลั้วทหารสามคนนั้นได้กระทำสิ่งนี้
20 ฝ่ายอาบิษัยน้องชายของโยอาบเป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น
ท่านได้ยกหอกของท่านสู่คนสามร้อย และฆ่าเสีย และได้รับชื่อเสียงด้วยวีรบุรุษสามคนนั้น
21 ในสามคนนั้นท่านมีชื่อเสียงมากกว่าอีกสองคนนั้น และได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา
แต่ท่านไม่มีศเท่ากับสามคนแรกนั้น
22 และเบนยาห์บุตรชายเยโฮยาด เป็นบุตรชายของกองก่กล้าแห่งเมืองซับเซเอล
เป็นคนประกอบมหกิจ เขาได้ฆ่าคนดูสิริของโมอับเสียสองคน
เขาลงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย
23 เขาได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่ง เป็นชายรูปร่างใหญ่โต สูงห้าศอก
คนอียิปต์นั้นถือหอกเหมือนไม้กระพันทอผ้า แต่เบนยาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขา
และแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์ และฆ่าเขาเสียด้วยหอกของเขาเอง
24 สิ่งเหล่านี้เบนยาห์บุตรชายเยโฮยาดได้กระทำ
และได้ชื่อเสียงในหมู่พวกทนกลั้วทหารสามคนนั้น
25 ดูเถิด เขามีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่เขาไม่มีศเท่ากับสามคนแรกนั้น
และดาวิดได้ทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์
26 นอกนั้นมีพวกทนกลั้วทหารของกองทัพคือ อาสาเสน้องชายของโยอาบ
เอลฮานันบุตรชายของโดโดชาวเบธเลเฮม
27 ชัมโมทชาวเมืองฮาไรด์ เฮเลคนเบโกล
28 อิราบุตรชายอีกเชซชาวเมืองเทโคอา อาบิเยเซอร์ชาวเมืองอานาโธท
29 สิบเบทัย คนหุซัท อิลัย คนอาโหอาห์
30 มาหะริย์ ชาวเนโทฟัท เฮเลด บุตรชายบอานาห์ชาวเนโทฟัท
31 อิลัย บุตรชายริบัยแห่งเมืองกิเบอาของคนเบนยามิน เบนยาห์ ชาวปิราโธน
32 หูริย์ ชาวลาธารากอธ อาบิเอล คนอราบาห์
33 อัสมาเวท คนบาอูรัม เอลียาห์ ชาวซาลโอบิน
34 ลูกหลานฮาเซมคนกิมโซ โยนาธาน บุตรชายซาคีชาวฮาราท
35 อาหิอัม บุตรชายสาคาร์ชาวฮาราท เอลีฟัล บุตรชายอูระ
36 เฮเฟอร์ คนเมเด-ราโธด อาทียาห์ คนเปโลน
37 เฮสโร ชาวคารเมล นาอารัย บุตรชายเอสบัย
38 โยเอล น้องชายนาธัน มิบซาร์ บุตรชายฮากี
39 เกลก คนอัมโมน นาทะริย์ ชาวเบธโรท ผู้ถืออาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์
40 อิรา คนอิทไรด์ กาเบร คนอิทไรด์
41 อูริยาห์ คนอิธโตธ ซาบาต บุตรชายอัลลัย
42 อาดินา บุตรชายอิชาคนรูเบน หัวหน้าคนหนึ่งของคนรูเบน และสามสิบคนด้วยกันกับเขา
43 ฮานัน บุตรชายมาอาคาห์ และโยซาฟัท คนมิทเน
44 อูสซียา ชาวอัททาโรท ซามาและเยโฮเอล บุตรชายโฮธามคนอาโรเออร์
45 เยดีเยเอล บุตรชายชิมรี และโยฮา น้องชายของเขา ชาวที่ไซต์
46 เอลีเอล คนมาหะไวต์ เจริบัยและโยซาเรียห์ บุตรชายเอลนาอัม และอิมาห์ คนโมอับ
47 เอลีเอล โอบด และยาฮาziel คนเมโษัย

Chapter 12

1 ต่อไปนี่เป็นคนที่มาหาดาวิดที่ศิกลาก
ขณะเมื่อท่านไปไหนไม่ได้สะดวกเพราะเหตุซาอูลบุตรชายดัส
เขาทั้งหลายเป็นคนในพวกทนกลั้วทหาร ผู้ช่วยท่านในการรบ
2 เขาเป็นนักธนู เขาเหวี่ยงหินด้วยสลึงและยิงธนูได้ด้วยมือขวาหรือซ้าย เขาเป็นคนเบนยามิน
ญาติของซาอูล
3 อาทียะเซอร์เป็นหัวหน้า ถัดไปคือโยอาซ บุตรชายของเซมาอาห์ชาวเมืองกิเบอา
และเชซ็อลกับเปเลท บุตรชายของอัสมาเวท เบ-ราคาห์และเยชูชาวอานาโธท

4 อิชมัยห์แห่งกิบโอน ทนกลั้วทหารในพวกสามสิบคนนั้น และเป็นหัวหน้าเพื่อสามสิบคนนั้น
เยเรมีย์ ยาฮาซ็อล โยฮานัน โยซาบาดชาวเมืองเกเดราห์
5 เอลูชัย เยรีโมท เบออัลยาห์ เซมาเรียห์ เซฟาทียาห์คนฮารุฟ
6 เลลคานาห์ อัสซือฮาห์ อาซาเรล โยเอเซอร์ ยาโฮเบม คนโคราห์
7 และโยเอลาห์ กับ เซมาดียาห์ บุตรชายของเยโรมัชชาวเกโดร์
8 มีทนกลั้วทหารและผู้ชำนาญศึกจากคนกาเดหนีเข้าไพบาธาวิด ณ
ที่กำบังเข้มแข็งในถิ่นทุรกันดาร เขาชำนาญโล่และดัง ผู้ซึ่งหน้าของเขาเหมือนหน้าสิงโต
และผู้ซึ่งรวดเร็วเหมือนละมั่งบนภูเขา
9 เอเซอร์เป็นหัวหน้า โอบาดีห์ที่สอง เอลิอับที่สาม
10 มีทมนานาห์ที่สี่ เยเรมีย์ที่ห้า
11 อัททัยที่หก เอลีเอลที่เจ็ด
12 โยฮานันที่แปด เอลซาบาตที่เก้า
13 เยเรมีย์ที่สิบ มีทมนัยที่สิบเอ็ด
14 คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของกาด เป็นนายทหารในกองทัพ ผู้น้อยก็เป็นนายร้อย
ผู้ใหญ่ก็เป็นนายพัน
15 เหล่านี้เป็นคนที่ข้ามแม่น้ำจอร์แดนในเดือนแรก เมื่อน้ำท่วมฝั่งทั้งสี่ และให้คนที่อยู่ ณ
ลุ่มแม่น้ำแตกหนีไปทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก
16 มีคนเบนยามินและยูดาห์มาเฝ้าดาวิด ณ ที่กำบังเข้มแข็ง
17 ดาวิดทรงออกไปต้อนรับเขา และตรัสกับเขาว่า "ถ้าท่านทั้งหลายมาฉันทมิตรเพื่อช่วยข้าพเจ้า
จิตใจของข้าพเจ้าจะพ้นผูกติดกับท่าน แต่ถ้ามาเพื่อช่วยข้าพเจ้าให้แก่ปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า
แม้ว่าในมือของข้าพเจ้าไม่มีความผิดใดๆ
ก็ขอพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราทั้งหลายทรงพระเนตร และทรงกล่าวโทษท่านทั้งหลายเถิด"
18 แล้วพระวิญญาณได้มาเหนืออามาสัย หัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชานั้น และเขาพูดว่า "ข้าแต่ดาวิด
ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ และอยู่กับพระองค์ ข้าแต่บุตรเจสิห์ สันติภาพ สันติภาพ
จงมีแก่พระองค์และสันติภาพจงมีแก่ผู้ช่วยของพระองค์
เพราะว่าพระเจ้าทรงพระองค์ทรงอุปถัมภ์พระองค์" แล้วดาวิดทรงรับเขาทั้งหลายไว้
และทรงตั้งให้เป็นนายทหารในกองทัพของพระองค์
19 คนมนัสเสห์ด้วยได้หลบหนีไปเข้าฝ่ายดาวิดบ้าง
เมื่อพระองค์ยกมากับคนฟิลิสเตียเพื่อทำสงครามกับซาอูล แต่พวกฝ่ายดาวิดมิได้ช่วยคนฟิลิสเตีย
เพราะผู้ครอบครองของคนฟิลิสเตียได้หากรือกันและส่งพระองค์กลับไปเสีย บอกว่า
"เขาจะหลบหนีไปดินแดนกับซาอูลนายของเขาโดยเอาหัวของเราไปด้วย"
20 ขณะเมื่อพระองค์ไปยังศิกลาก คนมนัสเสห์เหล่านี้หลบหนีไปสมทบพระองค์ คือ อัดนัท
โยซาบาด เยดีเยเอล มีคาเอล โยซาบาด เอลิสุ และซิลเลชัย หัวหน้าบรรดากองพันในคนมนัสเสห์
21 เขาทั้งหลายช่วยเหลือดาวิดต่อสู้พวกฟิลิ เพราะเขาทั้งหลายเป็นทนกลั้วทหารทั้งสิ้น
และเป็นผู้บังคับบัญชาในกองทัพ

22 ในสมัยนั้นทุกคนมีคณาเข้าฝ่ายดาวิด เพื่อจะช่วยเหลือพระองค์
จนเป็นกองทัพใหญ่อย่างกองทัพของพระเจ้า
23 ต่อไปนี่เป็นจำนวนทหารติดอาวุธพร้อมสำหรับสงคราม
ผู้มาหาดาวิดในเมืองเฮโบรนเพื่อจะมอบราชอาณัติจักรของซาอูลให้กับพระองค์
ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์
24 คนยูดาห์ที่ถือโล่และหอกมีหกพันแปดร้อย เป็นทหารติดอาวุธพร้อมสำหรับสงคราม
25 จากคนสิเมโอน มีทนกลั้วทหารชำนาญศึกเจ็ดพันหนึ่งร้อย
26 จากคนเลวีสี่พันหกร้อย
27 เยโฮยาดาเป็นหัวหน้าคนของอาโรน มีคนมากับท่านสามพันเจ็ดร้อย
28 ศาโดททนกลั้วทหารหนุ่ม
และคนจากเรือนบรรพบุรุษของเขาเองเป็นผู้บังคับบัญชาสี่สิบสองคน
29 จากคนเบนยามินญาติของซาอูลสามพันคน
ซึ่งแต่ก่อนนี้จำนวนมากจึงรักก่ดิดต่อราชวงศ์ซาอูล
30 จากคนเอฟราอิม ทนกลั้วทหารแกล้วกล้าสองหมื่นแปดร้อยคน
เป็นคนมีชื่อเสียงในเรือนบรรพบุรุษของเขา
31 จากคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล หนึ่งหมื่นแปดพันคน
ผู้ซึ่งเขาบังคับไว้ให้มาเชิญดาวิดไปเป็นกษัตริย์
32 จากคนอิสสาการ มีผู้รู้กละ ทราบว่าอิสราเอลควรทำประการใด มีหัวหน้าสองร้อยคน
และญาติของเขาทั้งสิ้นอยู่ใต้บังคับบัญชาของเขา
33 จากคนเศบูลุน มีห้าหมื่นคนที่ฝึกแล้วเพื่อสงครามพร้อมเข้าสู้รบ
สรรพด้วยอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงครามเพื่อช่วยเหลือ มิได้ด้วยสองจิตสองใจ
34 จากคนนัฟทาลี ผู้บังคับบัญชาหนึ่งพัน ซึ่งมีคนติดโล่และหอกมาด้วยสามหมื่นเจ็ดพันคน
35 จากคนดาน มีคนเตรียมพร้อมทำสงครามสองหมื่นแปดพันหกร้อยคน
36 จากคนอาเซอร์ สี่หมื่นคนฝึกพร้อมที่จะทำสงคราม
37 และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น จากคนรูเบน และคนกาเด และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล
มีหนึ่งแสนสองหมื่นคน ติดอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงคราม
38 ทหารทั้งสิ้นเหล่านี้ พร้อมที่จะทำศึก ได้มายังเฮโบรน
ด้วยเจตนาเต็มเปี่ยมที่จะเชิญดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น
ในท่านเองเดียวกันบรรดาคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ ก็เป็นใจเดียวกันที่จะเชิญดาวิดเป็นกษัตริย์
39 เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นกับดาวิดสามวันกินและดื่ม เพราะว่าพี่น้องของเขาได้เตรียมไว้ให้เขา
40 ยิ่งกว่านั้นผู้ถือโล่เขาทั้งหลายด้วยคือโลลออกไปถึงอิสสาการ และเศบูลุน
และนัฟทาลีได้จัดอาหารบรรทุกลา อูฐ ล่อ และวัว กับเสบียงอาหารมากมายเป็นแ่ง ขนมมะเดื่อ
ซ่อจุ่นแห้ง น้ำมัน วัวและแกะ เพราะว่ามีความชื่นบานในอิสราเอล

Chapter 13

1 ดาวิดได้ทรงหารือกับนายพันและนายร้อย กับหัวหน้าทุกคน
2 และดาวิดตรัสกับชุมนุมชนอิสราเอลที่ปรังว่า "ถ้าท่านทั้งหลายเห็นด้วย

และถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ก็ให้เราทั้งหลายส่งคนไปหาที่น้องของเรา
ผู้ที่เหลืออยู่ในแผ่นดินอิสราเอลทั้งสิ้น ให้ไปยังบิโรทิดและคนเลวีด้วย
ผู้ซึ่งอยู่ในหัวเมืองและทุ่งหญ้าของเขา เพื่อให้เขาทั้งหลายมาหาพวกเราพร้อมกัน
3 และให้เราทั้งหลายนำหีบแห่งพระเจ้าของเรามายังเราอีก
เพราะเราทั้งหลายมิได้ติดตามถึงในสมัยของซาอูล"
4 ชุมชนชนทั้งสี่นั้นก็พากันกล่าวว่าพวกเขาจะกระทำตาม
เพราะสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของประชาชนทั้งสิ้น
5 เพราะฉะนั้นดาวิดจึงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้น ตั้งแต่ศิโธร์แห่งอียิปต์ ถึงทางเข้าเมืองฮามัท
เพื่อจะเชิญหีบแห่งพระเจ้าจากศิรียาห์เยอาริม
6 ดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงขึ้นไปยังบะอาลาห์ คือศิรียาห์เยอาริมซึ่งเป็นของยูดาห์
เพื่อจากที่นั้นจะได้เชิญหีบของพระเจ้าคือพระเยโฮวาห์ ผู้ประทับระหว่างพวกเลวรูป
อันเป็นหีบที่เรียกกันตามพระนาม
7 และเขาทั้งหลายก็บรรทุกหีบของพระเจ้าไปในเกวียนเล่มใหม่จากเรือนของอาบีนาดับ
และอุสซาทกับอาหิโยเป็นคนขับเกวียน
8 และดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงก็รำเร็งกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยเด็มาลั่งของเขาทั้งหลาย
ด้วยเพลง พิณเชาคุ พิณใหญ่ รำมะนา ฉาบ และแตร
9 และเมื่อเขาทั้งหลายมาถึงลานนวดข้าวของโดิน
อุสซาทก็เหยียดมือออกกุมหีบไว้เพราะวิะสะดูด
10 และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้พลุ่งขึ้นต่ออุสซาท และพระองค์ทรงประหารเขา
เพราะเขาเหยียดมือออกยังหีบนั้น และเขาก็สิ้นชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้า
11 และดาวิดก็ไม่มาทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงหลายออกมาเหนืออุสซาท
จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอุสซาท จนถึงทุกวันนี้
12 และดาวิดทรงเกรงกลัวพระเจ้านั้นวันนั้น และพระองค์ตรัสว่า
"เราจะนำหีบของพระเจ้าไปบ้านไปเมืองอย่างไรได้"
13 ดาวิดจึงมิได้ทรงย้ายหีบไปไว้ในนครของดาวิด
แต่ทรงนำหีบแะไปไว้ในบ้านโอบเเดเอโดมคนกัท
14 และหีบของพระเจ้าได้ตั้งอยู่กับครวี่เรือนของโอบเเดเอโดมที่เรือนของเขาสามเดือน
และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่ครวี่เรือนของโอบเเดเอโดมกับทั้งสิ้นซึ่งเข้ามียู่

Chapter 14

1 อิสราภษัตริย์เมืองไทระได้ทรงส่งผู้สื่อสารมาเฝ้าดาวิด และทรงส่งไม้สนสิดาร์
ทั้งตั้งก่อและตั้งไม้เพื่อจะสร้างวังถวายพระองค์
2 และดาวิดทรงทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์เป็นภษัตริย์เหนืออิสราเอล
เพราะพระราชอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นที่ยกย่องอย่างยิ่ง
เพื่อเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์
3 และดาวิดทรงร่วมเหลื้เพิ่มขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม และดาวิดทรงให้กำเนิดโอรสและธิดาอีก
4 ต่อไปนั้นเป็นชื่อราชบุตรซึ่งพระองค์ทรงมีในเยรูซาเล็มคือ ชัมมูอา ไชบบั นัทัน ซาโลมอน
5 อิบซาร์ เอลีชูวา เอลเปเลท
6 โนกาห์ เนเฟท ยาเฟีย
7 เอลีชามา เบเอลยาดา เอลีเฟเลท
8 เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินว่าดาวิดทรงรับการเจิมเป็นภษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวงแล้ว
คนฟิลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด
ดาวิดทรงได้ยินเรื่องนั้นก็เสด็จออกไปสู้รบกับเขาทั้งหลาย
9 ฝ่ายคนฟิลิสเตียได้มาปล้นในหุบเขาเราฟาอิม
10 และดาวิดก็ทรงทูลถามพระเจ้าว่า "การที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปต่อสู้ฟิลิสเตียหรือ
พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพระองค์หรือ" และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบพระองค์ว่า
"ขึ้นไปเถอะ และเราจะมอบเขาไว้ในมือเจ้า"
11 และพระองค์เสด็จไปยังบะอาลเปราซิม และดาวิดทรงชนะเขาทั้งหลายที่นั่น และดาวิดตรัสว่า
"พระเจ้าทรงหลวงข้าศึกของข้าพเจ้าเหมือนดังกระแสน้ำที่พุ่งใส่" เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกที่นั้นว่า
บะอาลเปราซิม
12 เขาทั้งหลายก็ตั้งรูปเคารพของเขาเสียที่นั่น และดาวิดก็ทรงมีพระบัญชา
และรูปเคารพเหล่านั้นก็ถูกเผาด้วยไฟเสียหมด
13 และคนฟิลิสเตียยังมาปล้นในหุบเขาเหล่านั้นอีก
14 และเมื่อดาวิดทูลถามพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าตรัสตอบพระองค์ว่า "เจ้าอย่าขึ้นไปตามเขา
จงอ้อมไปและโจมตีเขาที่ตรงข้ามกับภูมัตนหมอน
15 และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพอยู่ที่ยอดนภูมัตนหมอนแล้ว จงออกไปทำศึก
เพราะว่าพระเจ้าได้เสด็จออกไปข้างหน้าเพื่อโจมตีกองทัพอของคนฟิลิสเตีย"
16 และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเจ้าบัญชาแก่พระองค์
และเขาทั้งหลายโจมตีกองทัพอคนฟิลิสเตียตั้งแต่เมืองกิเบโอนถึงเมืองเกเซอร์
17 กิตติศัพท์ของดาวิดก็ลือไปสู่อับราประเทศทั้งหลาย
และพระเยโฮวาห์ทรงให้ประชาชาติทั้งปวงครั่นคร้ามดาวิด

Chapter 15

1 ดาวิดทรงสร้างพระราชวังของพระองค์หลายหลังในนครดาวิด
และพระองค์ทรงเตรียมที่ไว้สำหรับหีบของพระเจ้าและทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้
2 แล้วดาวิดตรัสว่า "นอกจากคนเลวีแล้วไม่ควรที่คนอื่นจะหาหมับหีบของพระเจ้า
เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเขาให้หาหมับของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์เป็นนิตย์"
3 และดาวิดทรงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้นที่เยรูซาเล็ม
เพื่อจะนำหีบของพระเยโฮวาห์มาสู่ที่ของหีบนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมไว้ให้
4 และดาวิดทรงรวบรวมลูกหลานของอาโลนและคนเลวี
5 ต่จากลูกหลานของโยอาห์ ไดอูรีเอลเป็นหัวหน้า พร้อมกับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยยี่สิบคน

6 จากลูกหลานของเมาริ ได้อาสาห์เป็นหัวหน้า พร้อมกับพี่น้องของเขาสองร้อยยี่สิบคน
7 จากลูกหลานของเกอร์โซม ได้อิเยเอลเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยสามสิบคน
8 จากลูกหลานของเอลีอาฟาน ได้เซโมอาห์เป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาสองร้อยคน
9 จากลูกหลานของเอโบรน ได้อีเลีเอลเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาแปดสิบคน
10 จากลูกหลานของอุสซึเอล ได้อัมมีนาดับเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยสิบสองคน
11 แล้วดาวิดทรงเรียกศาโดกและอาบิยาธาร์ปุโรหิต และคนเลวีคือ อูรีเอล อาสาห์ โยเอล
เฟโมอาห์ เอลีเอล และอัมมีนาดับ
12 และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เจ้าทั้งหลายเป็นประมุขของบรรพบุรุษของคนเลวี
จงชำระตัวของเจ้าเสีย ทั้งเจ้าและพี่น้องของเจ้า
เพื่อจะเจ้านำหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลขึ้นมายังสถานที่ซึ่งเราได้จัดเตรียมไว้ให้
13 เพราะเจ้ามิได้ไปหาหมเสียแต่ครั้งแรก พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจึงทรงหลายออกมาเหนือเรา
เพราะเรามิได้แสวงหาตามระเบียบอันสมควร"
14 แล้วปุโรหิตและคนเลวีจึงได้ชำระตัวของเขาเพื่อจะเชิญหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสรา
เอลขึ้นมา
15 และคนเลวีได้หาหมหีบของพระเจ้าบนบ่าด้วยคานหาหม
ดังที่โมเสสได้บัญชาเขาไว้ตามพระวาจาของพระเยโฮวาห์
16 ดาวิดได้ทรงบัญชาแก่บรรดาหัวหน้าของคนเลวีให้แต่งตั้งพี่น้องของเขาที่เป็นนักร้องเล่นเครี
ออนดรี มีพิณใหญ่ พิณเชาคุ และฉาบ เพื่อทำเสียงดังด้วยความชื่นบาน
17 คนเลวีจึงแต่งตั้งเอมานบุตรชายโยเอล และพี่น้องของเขาคือ อาสาฟบุตรชายเบเรคิยาห์
และจากลูกหลานเมาริที่พี่น้องของเขาคือ เอธานบุตรชายยูดาห์
18 และพร้อมกับเขาได้แต่งตั้งพี่น้องของเขาในอันดับสองคือ เซคาริยาห์ เบน ยาฮาซึเอล
เชมิราโหม เยอึีเอล อุณี เอลีอับ เบไนยาห์ มาอาเสอาห์ มีททิยาห์ เอลีฟัล และมิกเนยาห์
และโอบเเดเอโดม กับเยอึีเอล เป็นคนเฝ้าประตู
19 นักร้องคือ เอมาน อาสาฟ เอธาน เป็นคนตีฉาบทองสัมฤทธิ์
20 เซคาริยาห์ อาซึีเอล เชมิราโหม เยอึีเอล อุณี เอลีอับ มาอาเสอาห์ และเบไนยาห์
เล่นพิณใหญ่ตามสำเนียงอาลาโหมท
21 แต่มีททิยาห์ เอลีฟัล มิกเนยาห์ โอบเเดเอโดม เยอึีเอล และอาซาซิยาห์
เป็นผู้นำด้วยพิณเชาคุตามสำเนียงเชมิเนท
22 เคนาเนียห์หัวหน้าของคนเลวีในร้องเพลงเป็นผู้อำนวยการเพลง เพราะเขาเข้าใจดี
23 เบเรคิยาห์และเอลคานาห์ เป็นนายประตูเฝ้าหีบ
24 เซบานิยาห์ เยโฮซาฟัท เนธันเอล อามาสึย เซคาริยาห์ เบไนยาห์
และเอลิเยซาร์ปุโรหิตได้เป่าแตรหน้าหีบของพระเจ้า โอบเเดเอโดม
และเยอึียาห์เป็นนายประตูเฝ้าหีบด้วย
25 ดาวิด และบรรดาผู้ใหญ่ของอิสราเอล และผู้บัญชากองพัน
จึงได้ไปนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นจากเรือนของโอบเเดเอโดมด้วยความเปรมปรีดี
26 อยู่มาเพราะพระเจ้าทรงช่วยคนเลวีผู้หาหมหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์
เขาทั้งหลายก็ได้ถวายเครื่องบูชาเป็นวัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัว
27 ดาวิดทรงฉลองพระองค์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ทั้งคนเลวีทั้งปวงผู้หาหมหีบ และนักร้อง
และเคนาเนียห์ผู้อำนวยการเพลงของนักร้อง และดาวิดทรงเอโฟดผ้าป่าน
28 ดังนั้นแหละคนอิสราเอลทั้งปวงได้นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้อง
เสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก เสียงแตร และฉาบ และทำเพลงเสียงดังด้วยพิณใหญ่และพิณเชาคุ
29 และต่อมาเมื่อหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มาถึงนครดาวิดแล้ว
มีฉากรชิตาของซาอูลแลดูตามท้องพระแกลเห็นภษัตริย์ดาวิดทรงเต้นรำและทรงรำ่าเริงอยู่
พระนางก็มีใจจูหมื่นพระองค์

Chapter 16

1 และเขาทั้งหลายได้นำหีบของพระเจ้าเข้ามา วางไว้ภายในเต็นท์ซึ่งดาวิดได้ทรงตั้งไว้ให้
และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาเสร็จแล้ว
2 และเมื่อดาวิดทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาเสร็จแล้ว
พระองค์ทรงอวยพระพรแก่ประชาชนในพระนามพระเยโฮวาห์
3 และทรงแจกขนมปังคนละก้อน เนื้อคนละส่วน และขนมอุ่นแห้งคนละอัน
แก่บรรดาประชาชนอิสราเอลทั้งชายและหญิง
4 และพระองค์ทรงตั้งคนเลวีบางคนให้เป็นผู้ปรนนิบัติหน้าหีบของพระเยโฮวาห์ ให้ระลึกถึง
ถวายโหมทนและสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
5 อาสาฟเป็นหัวหน้า และรองท่านคือเซคาริยาห์ เยอึีเอล เชมิราโหม เยอึีเอล มีททิยาห์ เอลีอับ
เบไนยาห์ โอบเเดเอโดม และเยอึีเอล ผู้ซึ่งจะเล่นพิณใหญ่และพิณเชาคุ อาสาฟเป็นคนตีฉาบ
6 และเบไนยาห์กับยาฮาซึเอลปุโรหิตจะเป่าแตรเรื่อยไปหน้าหีบพันธสัญญาของพระเจ้า
7 แล้วในวันนั้นดาวิดทรงกำหนดเป็นครั้งแรกให้มีการร้องเพลงโหมทนถวายแด่พระเยโฮวาห์โดย
อาสาฟและพี่น้องของท่าน
8 "จงโหมทนขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์
จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ้งแก่ชนชาติทั้งหลาย
9 จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์
จงเล่าถึงกรมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์
10 จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดี
11 จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสงพระพักตร์ของพระองค์เรื่อยไป
12 จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ
การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์
13 โอ เชื้อสายของอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ ลูกหลานของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์
14 พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก
15 จงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิตย์
คือพระวาจาที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดชั่วหนึ่งพันชั่วอายุ
16 คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับอิสอัค

17 ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยัโฮาให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก่อิสราเอลให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์

18 ว่า 'เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย'

19 เมื่อเจ้าทั้งหลายยังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแคว้นอาศัยอยู่ในนั้น

20 พนจโรไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น จากระชาอาณาจักรนี้ถึงอีกชนชาติหนึ่ง

21 พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงชนาบทศัตริย์หลายองค์ด้วยเห็นแก่เขา

22 ว่า 'อย่าจะต้องบรรดาผู้ที่เราใจไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา'

23 แผ่นดินโลกทั้งสี่น จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกๆวัน

24 จงเล่าถึงสง่าราศีของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลาย

25 เพราะพระเยโฮวาห์นั้นทรงยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง

พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง

26 เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์

27 เกียรติและความโอ้อวดประการมีอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์

กำลังและความขึ้นบานอยู่ในสถานที่ประทับของพระองค์

28 ตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์

จงถวายสง่าราศีและกำลังแด่พระเยโฮวาห์

29 จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์

จงนำเครื่องบูชาและนมธำเผ้าพระองค์

จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์

30 ชาวโลกทั้งสี่นเอ๋ย จงตัวสั่นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เออ พิลุกสถาปนาแล้ว

จะไม่หวั่นไหวเลย

31 จงให้ฟ้าสวรรค์ยินดีและแผ่นดินโลกเปรมปรีดิ์ ให้เขาพูดในหมู่บรรดาประชาชาติว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง'

32 ให้ทะเลครื้น กับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น ให้ทุ่งนาเร่จรโลด กับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น

33 แล้วต้นไม้ทั้งสี่นของป่าไม้จะร้องเพลง เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์

ด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก

34 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ประเสริฐ

เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดย์

35 และท่านจงกล่าวว่า 'ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย

ของข้าพระองค์ทั้งหลายโปรด และขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลาย

และทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งปวงให้พ้นจากประชาชาติทั้งหลาย

เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะโมทนาขอบพระคุณพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์

และลือโลดในการสรรเสริญพระองค์'

36 จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแต่นิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาล"

แล้วประชาชนทั้งปวงได้กล่าวว่า "เอเมน" และได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์

37 ดาวิดจึงทรงให้อาสาห์และพี่น้องของท่านอยู่ที่นั่นต่อหน้าทับพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์

ให้ปรนนิบัติอยู่หน้าทับนั้นเรื่อยไปตามงานประจำวันที่ต้องทำ

38 ทั้งโอเบดเอดอมและพี่น้องหกล้มแปดคนของท่านด้วย

ฝ่ายโอเบดเอดอมบุตรชายเยชูธุนกับอิสอาห์ให้เป็นคนเฝ้าประตู

39 และพระองค์ทรงให้สาโดบกับโรทิต กับพี่น้องของท่านผู้เป็นปุโรหิต

อยู่หน้าพลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในปูชนียสถานสูงเมือถึงกบโอน

40 เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นเครื่องเผาบูชาในเวลากลางเวลาเช้าเวลาเย็นเสมอ

ตามซึ่งได้บันทึกไว้ทั้งสิ้นในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญญัติอิสราเอล

41 เสมอและเยชูธุนอยู่กับเขาทั้งหลายและบรรดาคนอื่นที่ถูกเลือก

และแบ่งสัปดาห์ให้ถวายโมทนาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์

42 และพร้อมกับเขาเสมานและเยชูธุนมีแตรและฉาบเพื่อปรบเร่ง

และเครื่องดนตรีประกอบเพลงถวายพระเจ้า ลูกหลานของเยชูธุนได้รับแต่งตั้งให้ประจำประตู

43 และประชาชนทั้งปวงต่างก็จากไปยังบ้านของตน

และดาวิดเสด็จกลับเพื่อถวายบรรดาวงศของพระองค์

Chapter 17

1 อยู่มาเมื่อดาวิดประทับในพระราชวังของพระองค์ ดาวิดตรัสกับนาธันผู้พยากรณ์ว่า "ดูเถิด เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสิดาร์ แต่ทับพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ภายใต้ม่าน"

2 และนาธันทูลดาวิดว่า "ขอพระองค์ทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์"

3 แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวาทะของพระเจ้ามาถึงนาธันว่า

4 "จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าสร้างนิเวศให้เราอยู่

5 เพราะเราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้

แต่เราได้ไปจากดินที่นั่นถึงดินทิโบน และจากพลับพลาแห่งนี้ถึงแท่นทิโบน

6 ในที่ต่างๆที่เราเคลื่อนไปมากับอิสราเอลทั้งหมด

เราไม่เคยพูดสักคำกับผู้นำอิสราเอลคนใด

ผู้ที่เราได้บัญชาให้เขาเลี้ยงดูประชาชนของเราหรือว่า

"ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสิดาร์ให้แก่เรา?"

7 เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า

เราได้เอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ

เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา

8 และเราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปไหน และได้จัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พินาศ

และเราได้กระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตอย่างกับชื่อเสียงของผู้ยิ่งใหญ่ในโลก

9 และเราจะกำหนดที่หนึ่งในอิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้

เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวานใจอีก

และคนชั่วจะไม่มาตีปล้นเขาตั้งแต่ก่อนมา

10 ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้นำอิสราเอลประชาชนของเรา

และเราจะปรามปรามศัตรูทั้งสิ้นของเจ้า ยิ่งกว่านั้นอีก เรากล่าวแก่เจ้าว่า

พระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์

11 และอยู่มาเมื่อวันทั้งหลายของเจ้าครบแล้ว เจ้าจะไปอยู่กับบรรพบุรุษของเรา

เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาจากหลังเจ้าเกิดขึ้น ผู้ซึ่งจะเป็นบุตรชายคนหนึ่งของตัวเจ้าเอง

และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา

12 เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศให้เรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้เป็นนิตย์

13 เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา

เราจะไม่ความเมตตาของเราไปจากเขาเลย อย่างที่เราเอาไปจากคนที่อยู่ก่อนเจ้า

14 แต่เราจะให้เขาดำรงอยู่ในนิเวศของเรา และในอาณาจักรของเราเป็นนิตย์

เราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้เป็นนิตย์"

15 นาธันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสี่และตามนิมิตนี้ทั้งหมด

16 แล้วภคตริย์ดาวิดก็เสด็จเข้าไปประทับเบื้องหน้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า

"ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า

และราชวงศ์ของข้าพระองค์เป็นอะไรเล่าที่พระองค์ทรงนำข้าพระองค์มาไกลจนถึงแก่

17 ข้าแต่พระเจ้า สิ่งนี้เป็นของเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์

เพราะพระองค์ยังตรัสถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ในอนาคตอันไกลที่จะมาถึง

และทรงมองข้าพระองค์ตามชนชั้นของมนุษย์ที่มีฐานะอันสูงส่ง ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า

18 และดาวิดจะกล่าวทูลอะไรแก่พระองค์ได้อีกในเรื่องเกียรติอันทรงประทานแก่ผู้รับใช้ของพระองค์

เพราะพระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์

19 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อทรงเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และตามน้ำพระทัยของพระองค์เอง

พระองค์ทรงกระทำใหญ่ยิ่งทั้งสี่และเพื่อจะกระทำให้สิ่งใหญ่นี้เป็นที่รู้จักทั่วไป

20 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ หากมิใช่เหมือนพระองค์มิได้มีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือพระองค์

ตามที่ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยืนยันกับทูตของข้าพระองค์

21 ประชาชาติอื่นใดบนแผ่นดินโลกเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์

ผู้ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปไถ่ให้เป็นประชาชนของพระองค์

เพื่อทรงกระทำให้พระองค์มีพระนามใหญ่ยิ่งโดยสิ่งที่ใหญ่โตน่าสะพึงกลัว

ในการที่ทรงขับไล่ประชาชาติทั้งหลายให้พ้นหน้าประชาชนของพระองค์

ผู้ซึ่งพระองค์ทรงไถ่มาจากอียิปต์

22 และพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลประชาชนของพระองค์เป็นประชาชนของพระองค์เป็นนิตย์

และข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย

23 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอให้พระวาทะซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์

และเกี่ยวกับราชวงศ์ซึ่งดำรงอยู่เป็นนิตย์

และขอพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสแล้วนั้นเถิด

24 และขอพระนามของพระองค์สถาปนาไว้และเกรียงไกรอยู่เป็นนิตย์ ว่า

'พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงเป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล คือพระเจ้าแก่อิสราเอล'

และวงศของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะถูกสถาปนาไว้ต่อพระพักตร์ของพระองค์

25 เพราะข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า

พระองค์จะทรงสร้างวงศ์ให้

เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์จึงได้ประสบความสำเร็จตามต่อพระพักตร์พระองค์

26 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

และพระองค์ได้ทรงสัญญาสิ่งที่ดีนี้ให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์

27 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอให้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ที่จะทรงอวยพระพรแก่วงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์

เพื่อวงศ์นั้นจะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ เพราะเรา ข้าแต่พระเยโฮวาห์

สิ่งใดที่พระองค์ทรงอำนวยการพระพร สิ่งนั้นก็ได้รับพระพรเป็นนิตย์"

Chapter 18

1 และอยู่ต่อมาดาวิดทรงโจมตีคนฟีลิสเตียและทรงปราบปรามเขาเสีย

ทรงยึดเมืองกัทและชนบทของเมืองนั้นจากมือคนฟีลิสเตีย

2 และพระองค์ทรงโจมตีโมอับ และคนโมอับก็เป็นผู้รับใช้ของดาวิดและนำบรรณาการมาถวาย

3 ดาวิดทรงโจมตีฮาดัดเอเซอร์ภคตริย์ของเมืองโสมบัทด้วยตรงไปยังเมืองฮามัท

ขณะเมื่อพระองค์เสด็จไปตั้งอาณานิคมจากปรกครองของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส

4 และดาวิดทรงยึดกรบจากท่านมาหนึ่งพันคน พลม้าเจ็ดพัน และทหารราบสองหมื่น

และดาวิดทรงตัดเอ็นโคนฮามาร์ลบเสียสิ้น แต่ทรงเหลือไว้ให้พอแก่กรบหนึ่งร้อยคน

5 และเมื่อคนซีเรียแห่งเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์ภคตริย์แห่งเมืองโสมบัท

ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน

6 แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมในซีเรียแห่งเมืองดามัสกัส และคนซีเรียเป็นผู้รับใช้ของดาวิด

และนำบรรณาการมาถวาย ดาวิดเสด็จไป ณ ที่ใด

พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่พระองค์ที่นั่น

7 ดาวิดทรงยึดโลทองคำที่ผู้รับใช้ของฮาดัดเอเซอร์ถือ และทรงนำมาที่เยรูซาเล็ม

8 ดาวิดทรงยึดทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากจากเมืองทิบัททาและจากเมืองคูน

หัวเมืองของฮาดัดเอเซอร์ ซึ่งซาโลมอนทรงได้สร้างขึ้นสำหรับเครื่องสัมฤทธิ์และเสา

และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์

9 เมื่อโทลูมัตริย์แห่งเมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดทรงโจมตีกองทัพทั้งสิ้นของฮาดัดเอเซอร์ภคตริย์

แห่งเมืองโสมบัทแล้ว

10 พระองค์ทรงใช้ฮาโดรมโอรสของพระองค์ไปเผ่าภคตริย์ดาวิดเพื่อรับเสด็จ

และถวายพระพรให้พระองค์ทรงรบกับฮาดัดเอเซอร์และทรงชนะ

(เพราะว่าฮาดัดเอเซอร์ได้สู้รบกับโทบูลอัย) และพระองค์ได้ส่งของทุกอย่างที่ทำด้วยทองคำ

ด้วยเงิน และด้วยทองสัมฤทธิ์มาถวาย

11 และภคตริย์ดาวิดทูลถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระเยโฮวาห์

พร้อมกับเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงนำมาจากประชาชาติทั้งปวง จากเอโดม โมอับ คนอัมโมน

คนฟิลิสเตีย และอามาเลซ

12 และอาบิซัยบุตรชายนางเศรยาห์ได้ประหารคนเอโดมหนึ่งหมื่นแปดพันคนเสียในหุบเขาเกลือ
13 และท่านตั้งทหารประจำป้อมในเอโดม และคนเอโดมทั้งสิ้นได้เป็นคนรับใช้ของดาวิด
และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าพระองค์เสด็จไป ณ ที่ใด
14 ดาวิดจึงทรงครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น
และพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้น
15 และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์เป็นผู้บัญชาการกองทัพ
และเยโฮซาฟัทบุตรชายอาหิหูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ
16 และซาโดกบุตรชายอาหิหุบและอาหิเมเลคบุตรชายอาบียาซาร์เป็นปุโรหิต
และชาวเขาเป็นราชเลขา
17 และเบนายาห์บุตรชายเยโฮยาดาอยู่เหนือคนเกรธี่และคนเปเลธ
และบรรดาโอรสของดาวิดก็เป็นเจ้าหน้าที่ขึ้นหัวหน้าในราชการของกษัตริย์

Chapter 19

1 และอยู่ต่อมาภายหลังนั้นนาทกษัตริย์ของคณัมโมนสิ้นพระชนม์
และโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครอบครองแทน
2 และดาวิดตรัสว่า "เราจะแสดงความเมตตาต่ออาณูนโอรสของนาทส
เพราะว่าบิดาของท่านได้แสดงความเมตตาต่อเรา"
ดาวิดจึงทรงส่งผู้สื่อสารไปแล้วโลมท่านเกี่ยวกับบิดาของท่าน
และข้าราชการของดาวิดก็มายังอาณูนในแผ่นดินของคณัมโมน เพื่อจะเล่าโลมท่าน
3 แต่บรรดาเจ้านายของคณัมโมนทูลอาณูนว่า
"พระองค์ตรัสว่าดาวิดส่งผู้เล่าโลมมาหาพระองค์เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้นหรือ
ข้าราชการของท่านมาหาพระองค์เพื่อค้นหาและคว่ำและสอดแนมแผ่นดินมิใช่หรือ"
4 อาณูนจึงรับข้าราชการของดาวิดและโอรนเขาเสีย
และตัดเครื่องแต่งกายของเขาออกเสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป
5 เมื่อมีบางคนไปทูลดาวิดถึงเรื่องคนเหล่านั้น พระองค์ก็ทรงให้ไปรับเขา
เพราะคนเหล่านั้นน้อยมาก และกษัตริย์ตรัสว่า
"จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเราของท่านทั้งหลายจะขึ้น แล้วจึงค่อยกลับมา"
6 เมื่อคณัมโมนเห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด
อาณูนและคณัมโมนจึงส่งเงินหนึ่งพันตะลันต์ไปจ้างกรบและพลม้าจากเมโสโปเตเมีย
จากซีเรียมาอาคาคห์ และจากโศบัท
7 เขาได้จ้างกรบสามหมื่นสองพันคนและกษัตริย์แห่งเมืองมาอาคาคห์กับกองทัพของท่าน
ผู้ซึ่งมาตั้งค่ายอยู่ที่หน้าเมืองเมเดบา และคณัมโมนก็รวบรวมกันมาจากหัวเมืองของเขาทั้งหลาย
และมาทำสงคราม
8 เมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนั้นจึงใช้โยอาบ และกองทัพที่เหลือทหารทั้งสิ้นไป
9 คณัมโมนออกมายังจัดทัพตรงหน้าประตูเมือง
และบรรดาทกษัตริย์ที่ยกมาอยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่างหาก
10 เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกษานั้นช่นาบอยู่ข้างหน้าและข้างหลัง
ท่านจึงตัดเอาจากบรรดาคนอิสราเอลที่สรวไปแล้วและจัดทัพเข้าไปต่อสู้คนซีเรีย
11 ส่วนคนของท่านที่เหลืออยู่ ท่านก็มอบไว้ในกรับจับกับภูเขาของอาบิซัยน้องชายของท่าน
คนเหล่านั้นก็จัดเข้าสู้กับคณัมโมน
12 และท่านทูลว่า "ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งแรงเลือกกำลังของเราแล้วเจ้าจงช่วยเรา
แต่ถ้ากำลังคณัมโมนแข็งแรงเกินกำลังของเจ้า เราจะช่วยเจ้า"
13 จงมีความกล้าหาญเถิด และให้เราประพடுத்தตัวอย่างกล้าหาญเพื่อชนชาติของเรา
และเพื่อหัวเมืองของพระเจ้าของเรา
และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำสิ่งที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด"
14 ดังนั้นโยอาบและประชาชนอยู่อยู่กับท่านได้สามวันแล้วจึงหันหน้าคนซีเรียเพื่อสู้รบกัน
และเขาทั้งหลายก็แตกหนีไปต่อหน้าท่าน
15 และเมื่อคณัมโมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว
เขาก็หนีไปให้พ้นหน้าอาบิซัยน้องชายของโยอาบด้วย และเข้าไปในเมือง
แล้วโยอาบก็กลับมายังเยรูซาเล็ม
16 แต่เมื่อคนซีเรียเห็นว่าเขาพ่ายแพ้แก่อิสราเอล
เขาก็จึงส่งผู้สื่อสารไปนำคนซีเรียซึ่งอยู่ปากแม่น้ำซีฟานโนออกมา
มีสิบพันผู้บังคับบัญชากองทัพของฮาดัดเอเซอร์เป็นหัวหน้าของเขาทั้งหลาย
17 และเมื่อมีคนกราบทูลดาวิด พระองค์ก็ทรงรวมอิสราเอลทั้งสิ้นเข้าด้วยกัน
และข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาหาเขา และจัดทัพต่อสู้กับเขา
และเมื่อดาวิดทรงจัดทัพเข้าต่อสู้กับคนซีเรีย เขาทั้งหลายต่อสู้กับพระองค์
18 และคนซีเรียก็หนีไปต่อหน้าอิสราเอล
และดาวิดทรงประหารคนซีเรียคือคนของกรบเบ็ดพันคนและทหารราบสี่หมื่นคน
และฆ่าสิบพันผู้บัญชาการกองทัพของเขาทั้งหลายด้วย
19 และเมื่อผู้รับใช้ของฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าเขาพ่ายแพ้ต่ออิสราเอล เขาก็ยอมทำสันติภาพกับดาวิด
และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ คนซีเรียจึงไม่ช่วยคณัมโมนอีกต่อไป

Chapter 20

1 และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดาทกษัตริย์ยกกองทัพออกไปรบ
โยอาบก็นำกำลังกองทัพไปกวาดล้างแผ่นดินของคณัมโมน และมาล้อมเมืองรับบาห์ไว้
แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม และโยอาบก็โจมตีเมืองรับบาห์ และคว่ำเมืองนั้นเสีย
2 และดาวิดทรงลดมงกุฎจากพระเศียรของกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย
พระองค์ทรงทราบว่ามีมงกุฎนั้นมีทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ และมีเพชรพลอยต่างๆ
ซึ่งต่อมากอยู่บนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงรับทองคำเมืองนั้นไว้สำหรับเป็นอันมาก
3 พระองค์ทรงนำประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นออกมา

ตั้งเขาให้ทำงานหนักอยู่กับเลื่อยและเหล็กหุดและขวาน
และดาวิดทรงกระทำเช่นนั้นแก่หัวเมืองทั้งสิ้นของคณัมโมน
แล้วดาวิดกับประชาชนทั้งปวงก็กลับสู่เยรูซาเล็ม
4 และอยู่มาภายหลังเกิดสงครามขึ้นกับคนฟิลิสเตียที่เมืองเกเซอร์
แล้วลิบเบย์คนหุทาห์ได้สังหารลิบปัยผู้เป็นลูกหลานของคณัมโมนเสีย
และคนฟิลิสเตียก็ถูกปราบปราม
5 และมีสงครามกับคนฟิลิสเตียอีก
และเอลซ่านบุตรชายยาอีร์ได้ฆ่าลามิบุตรชายของโกลิอัทชาวกัทเสีย
ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพันทองผ้า
6 และมีสงครามที่เมืองกัทอีก มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต ผู้ที่มีอวัยวะหนึ่งมีน้ำหนักห้า
และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว จำนวนยี่สิบสี่นิ้ว และเขาเป็นบุตรชายของคณัมโมนด้วย
7 และเมื่อเขาทำหายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายศิเมโอนีพระเชษฐาของดาวิดก็ประหารเขาเสีย
8 คนเหล่านั้นบังเกิดแก่คณัมโมนในเมืองกัท และเขาล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด
และด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์

Chapter 21

1 ซาตานไถยขึ้นต่อสู้อิสราเอล และดลพระทัยให้ดาวิดนับจำนวนอิสราเอล
2 ดาวิดจึงตรัสกับโยอาบและผู้บังคับบัญชากองทัพว่า
"จงไปนับอิสราเอลตั้งแต่เมืองเบเออร์เซบาถึงเมืองดาน
แล้วนำรายงานมาให้เราเพื่อจะได้ทราบจำนวนรวมของเขาทั้งหลาย"
3 แต่โยอาบทูลว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงเพิ่มประชากรของพระองค์อีกร้อยเท่าของที่มีอยู่แล้ว
ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์
แต่ประชาชนนี้ทั้งสิ้นเป็นผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพระองค์มิใช่หรือ
โฉนเจ้านายของข้าพระองค์จึงรับส่งเช่นนั้น โฉนพระองค์จึงทรงนำการละเมิดมาสู่อิสราเอล"
4 แต่โยอาบขัดรับสั่งของกษัตริย์มิได้ โยอาบจึงจากไป และไปตลอดคนอิสราเอลทั้งสิ้น
และกลับมายังเยรูซาเล็ม
5 และโยอาบถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่ดาวิด
ในอิสราเอลทั้งสิ้นมีหนึ่งล้านหนึ่งแสนคนที่ชักดาบ และในยูดาห์มีสี่แสนเจ็ดหมื่นคนที่ชักดาบ
6 แต่ท่านมิได้นับเลวีและเบนยามินท่ามกลางจำนวนนั้นด้วย
เพราะว่าพระด้ารสของกษัตริย์เป็นที่น่าสนใจแก่โยอาบ
7 แต่พระเจาไม่ทรงพอพระทัยในเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงลงโทษอิสราเอล
8 และดาวิดทูลพระเจาว่า "ข้าพระองค์ได้ทำบาปใหญ่ยิ่งในการที่ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งนี้
ข้าแต่พระองค์ บัดนี้ขอทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์
เพราะข้าพระองค์ได้กระทำกรอย่างโง่เขลามาก"
9 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับภาตผู้ทำนายของดาวิดว่า
10 "จงไปบอกดาวิดว่า `พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราเสนอเจ้าสามประการ
จงเลือกเอาประการหนึ่ง เพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า"
11 กลางจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า
จงเลือกเอาตามที่เจ้าพอใจ
12 คือ ก็นับราอาหารสามปี
หรือการล้างผลาญโดยศัตรูของเจ้าสามเดือนขณะที่ดาบของศัตรูจะจับเจ้าขึ้น
หรือดาบของพระเยโฮวาห์สามวันคือโรคระบาดบนแผ่นดิน
และทูลสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ทำลายทั่วไปในดินแดนทั้งสิ้นของอิสราเอล
บัดนี้ขอทรงพิจารณาดูว่าจะให้ข้าพระองค์กราบทูลพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มาว่าประการใด"
13 แล้วดาวิดตรัสกับภาตว่า "เรามีความกระวนกระวายมาก
ขอให้เราตกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก
แต่ขออย่าให้เราตกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย"
14 ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอล
และคนอิสราเอลได้ล้มตายเจ็ดหมื่นคน
15 และพระเจาจึงให้ทูตสวรรค์ไปยังเยรูซาเล็มเพื่อจะทำลายเสีย แต่เมื่อท่านจะลงมือทำลาย
พระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตร และพระองค์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น
และพระองค์ตรัสกับทูตสวรรค์ผู้ทำลายนั้นว่า "พอแล้ว ยังยั้งมือของเจ้าไว้"
ส่วนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กำลังยืนอยู่ที่ลานนวดข้าวของโอรันนคนเยบส
16 และดาวิดแห่งพระพักตร์ทรงเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ยืนระหว่างแผ่นดินโลกและฟ้า
สวรรค์ และในมือถือดาบที่ชักออกเหนือเยรูซาเล็ม แล้วดาวิดและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล
ผู้ใดสวมผ้ากระสอบแล้ว ก็สวหน้าลง
17 และดาวิดทูลพระเจาว่า "ข้าพระองค์มิใช่หรือที่ปัญหาให้นับประชาชน
ข้าพระองค์เป็นผู้ได้กระทำบาป และได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งนัก
แต่บรรดาคนเหล่านั้นเขาได้กระทำอะไร ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์
ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์ และราชวงศ์ของข้าพระองค์
แต่ขออย่าให้โรคร้ายนั้นอยู่เหนือประชาชนของพระองค์"
18 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาให้กาดทูลดาวิดว่า
ให้ดาวิดขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่ลานนวดข้าวของโอรันนคนเยบส
19 ดาวิดจึงเสด็จขึ้นไปตามคำของกาด ซึ่งท่านได้กราบทูลในพระนามของพระเยโฮวาห์
20 ฝ่ายโอรันนกำลังนวดข้าวสาละอยู่ ท่านนั้นมาเห็นทูตสวรรค์
บุตรชายสี่คนของท่านที่อยู่กับท่านก็ซ่อนตัวเสีย
21 เมื่อดาวิดเสด็จมายังโอรันน โอรันนมองเห็นดาวิด
และออกไปจากลานนวดข้าวถวายบังคมดาวิดด้วยชนบทนางถึงดิน
22 และดาวิดตรัสกับโอรันนว่า "จงให้ที่ลานนวดข้าวแก่เราเถิด
เพื่อเราจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนนั้น จงให้แก่เราตามราคาเต็ม
เพื่อว่าโรคระบาดนั้นจะได้รับเสียจากประชาชน"
23 แล้วโอรันนกราบทูลดาวิดว่า "ขอทรงรับไปเถิดพ่ะย่ะค่ะ

และซอกหัตถีย้เจ้านายของข้าพระองค์กระทำสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเกิด นี่พะยะค่ะ ข้าพระองค์ขอถวายว่าสำหรับเครื่องเผาบูชา และถวายเลื่อนนวดข้าวให้เป็นพื้น แล้วข้าสาละเป็นธัญญาบูชา ข้าพระองค์ขอถวายหมด"
 24 แต่หัตถีย้ดาวิดตรัสกับโอรันนว่า "เรามีได้ แต่เราจะซื้อเอาตามราคาเต็ม เราจะไม่เอาของของเจ้าถวายพระเยโฮวาห์ หรือถวายสิ่งที่เรามีได้เสียค่าเป็นเครื่องเผาบูชา"
 25 ดาวิดจึงทรงชำระให้โอรันนเป็นทองคำน้ำหนักหกร้อยเชลเพื่อที่นั้น
 26 ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชา และกราบทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบพระองค์ด้วยไฟจากสวรรค์บนแท่นเครื่องเผาบูชา
 27 แล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงบัญชาทูตสวรรค์ และท่านก็เอาดาบใส่ฝักเสีย
 28 ครั้นนั้น เมื่อดาวิดทรงเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงตอบพระองค์ที่ลานนวดข้าวของโอรันนคนเยบส พระองค์ก็ทรงถวายสัตว์บูชาที่นั่น
 29 เพราะพลับพลาของพระเยโฮวาห์ซึ่งโมเสสได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร และแท่นเครื่องเผาบูชา ในเวลานั้นอยู่ในปฐมนิสถานสูงที่กิเบโอน
 30 แต่ดาวิดจะไปทูลถามพระเจ้าที่นั่นไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงกลัวดาบของทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์

Chapter 22

1 แล้วดาวิดตรัสว่า "นี่แหละพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้า นี่แหละแท่นเครื่องเผาบูชาสำหรับอิสราเอล"
 2 ดาวิดทรงบัญชาให้รวบรวมคนต่างตัวที่อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์ทรงจัดคนสกดหินให้เตรียมหินสกดเพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า
 3 ดาวิดยังทรงจัดสะสมเหล็กเป็นจำนวนมาก เพื่อเป็นดาบของบานประตูรั้วและเป็นเหล็กหุ้ม ทั้งทองสัมฤทธิ์เป็นจำนวนมากเหลือที่จะชั่งได้
 4 และไม้สนสีดาร์นับไม่ถ้วน เพราะว่าชาวไซดอน และชาวไทระ ได้นำไม้สนสีดาร์จำนวนมากมายมถวายดาวิด
 5 เพราะดาวิดตรัสว่า "ซาโลมอนบุตรชายของเรายังเด็กอยู่และไม่เคยงาน และพระนิเวศที่จะสร้างถวายพระเยโฮวาห์นั้นต้องหุรหาวอย่างยิ่ง มีชื่อเสียงและสง่าราศีในบรรดาประเทศทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเราจึงจะจัดเตรียมไว้"
 6 ดาวิดจึงทรงจัดตุเป็นจำนวนมากก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์
 6 แล้วพระองค์ทรงเรียกซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ และกล่าวกับท่านให้สร้างพระนิเวศถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
 7 ดาวิดรับสั่งซาโลมอนว่า "ลูกเอ๋ย เรามีใจปรารถนาที่จะสร้างพระนิเวศถวายพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
 8 แต่เพราะงานของพระเยโฮวาห์มั่งเริงว่า เราได้ทำให้โลหิตตกมาก และได้ทำสงครามใหญ่โต เจ้าอย่าสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเราเลย เพราะเราได้ทำให้โลหิตตกเป็นอันมากต่อสายตาของราบนแผ่นดินโลก
 9 ดูเถิด บุตรชายคนหนึ่งจะบังเกิดมาแก่เจ้า เขาจะเป็นคนแห่งความสงบ เราจะให้ความสงบแก่เขาให้พ้นจากศัตรูทั้งสี่ของเขารอบข้าง เพราะเขาจะมีชื่อว่าซาโลมอน และเราจะให้สันติภาพและความสงบแก่อิสราเอลในสมัยของเขา
 10 เขาจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา เขาจะเป็นบุตรของเรา และเราจะเป็นบิดาของเขา และเราจะสถาปนาราชบัลลังก์ของเขาเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์"
 11 นี่แหละ ลูกของข้าเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้า และขอให้เจ้ามีความสำเร็จ และสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราให้สำเร็จดังที่พระองค์ตรัสถึงเรื่องเจ้า
 12 ขอเพียงพระเยโฮวาห์ประสาทให้เจ้ามีความเฉลียวฉลาดและความเข้าใจ และทรงตั้งเจ้าให้ปกครองอิสราเอลและทรงโปรดให้เจ้ารักษาพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
 13 แล้วเจ้าจะทำได้สำเร็จ ถ้าเจ้าจะระมัดระวังที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชากับโมเสสเกี่ยวกับอิสราเอล จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่างกล้าและอย่าทอดเลย
 14 และดูเถิด เราได้จัดเตรียมไว้เพื่อพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ด้วยคานายากเหนืออย่างยังเป็นทองงาหนักหนึ่งแสนตะลันต์ เงินหนักหนึ่งล้านตะลันต์ ทองสัมฤทธิ์และเหล็กเหลือที่จะชั่ง เพราะมีมากมายเหลือเกิน เราได้จัดเตรียมตัวไว้และหินด้วย เจ้าจะเพิ่มเติมเข้าอีกก็ได้
 15 ยิ่งกว่านั้นเจ้ามีคนทำงานมากมาย คือช่างสกดหิน ช่างก่อ ช่างไม้ และช่างฝีมือทุกชนิด
 16 ส่วนทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ และเหล็กนั้นก็มากมายเหลือที่จะนับได้ ลูกขึ้นทำให้เปิดขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้า"
 17 ดาวิดทรงบัญชาประมุขทั้งปวงของอิสราเอลให้ช่วยซาโลมอนโอรสของพระองค์ด้วยว่า
 18 "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงสถิตอยู่กับเจ้าให้มีหรือ และพระองค์มิได้ประทานการหยุดพักสงบแก่เจ้าทุกด้านหรือ เพราะพระองค์ทรงมอบชาวแผ่นดินนี้ไว้ในมือของเรา และแผ่นดินนั้นก็รับคาบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และต่อหน้าประชาชนของพระองค์
 19 บัดนี้จงตั้งจิตตั้งใจของเจ้าที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา จงลุกขึ้นสร้างสถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้า เพื่อว่าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ก็ดี และเครื่องใช้อันบริสุทธิ์ของพระเจาก็ดี จะได้นำเอามาไว้ในพระนิเวศที่จะสร้างขึ้นเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์"

Chapter 23

1 เมื่อดาวิดทรงทราบและท่อนแล้ว พระองค์ทรงตั้งซาโลมอนโอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
 2 ดาวิดทรงให้ประชุมเจ้านายทั้งสี่ของอิสราเอล และบรรดาปุโรหิตและคนเลวี
 3 คนเหล่านั้นอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปก็ให้หน้าไว้ และรวมได้สามหมื่นแปดพันคน
 4 ดาวิดตรัสว่า "จากพวกนี้ สองหมื่นสี่พันคนจะต้องดูแลการงานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

และพวกที่หนึ่งคนเป็นเจ้าหน้าที่และผู้อื่นจลย
 5 สี่พันคนเป็นนายประตู และอีกสี่พันคนจะถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องดนตรีซึ่งเราได้สร้างไว้ให้ใช้สรรเสริญ"
 6 และดาวิดทรงจัดแบ่งเป็นกองๆตามบุตรชายของเลวี คือ เกอร์โชม โคฮาท และเมารีย์
 7 จากคนเกอร์โชมคือลาดานและชิมเอี
 8 บุตรชายของลาดานคือ เยอีเอลผู้เป็นหัวหน้า และเศธาม และโยเอล สามคน
 9 บุตรชายของชิมเอีคือ เฮโลมิท อาซียเอล และฮาราน สามคน คนเหล่านี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษลาดาน
 10 และบุตรชายของชิมเอีคือ ยาหาท หินา เยอุช และเบรียห์ ทั้งสี่คนนี้เป็นบุตรชายของชิมเอี
 11 และยาหาทเป็นหัวหน้า และสีซาห์เป็นที่สอง แต่เยอุชและเบรียห์ไม่มีบุตรชายมาก เพราะฉะนั้นในการนับจึงรวมเข้าเป็นเรือนบรรพบุรุษเดียวกัน
 12 บุตรชายของโคฮาทคือ อัมราม อิสฮาร์ เอโบรน และอุสซียเอล สี่คน
 13 บุตรชายของอัมรามคือ อาโรนและโมเสส เขาตั้งอาโรนไว้ต่างหากให้เป็นผู้ทำพิธีชำระสิ่งของที่บริสุทธิ์ที่สุด ทั้งเขาและบุตรชายของเขาสืบไปเป็นนิตย์ เพื่อเฝ้าเครื่องหอมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และปรนนิบัติพระองค์ และอวยพระพรในพระนามของพระองค์เป็นนิตย์
 14 ฝ่ายโมเสสคนของพระเจ้านั้น บุตรชายของท่านมีชื่อเสียงท่ามกลางคนตระกูลเลวี
 15 บุตรชายของโมเสสคือ เกอร์โชม กับ เอลียเชอร์
 16 บุตรชายของเกอร์โชมคือ เซบูเอลผู้เป็นหัวหน้า
 17 บุตรชายของเอลียเชอร์คือ เรห์บยาห์ผู้เป็นหัวหน้า เอลียเชอร์ไม่มีบุตรชายอีก แต่บุตรชายของเรห์บยาห์มีมากนัก
 18 บุตรชายของอิสฮาร์คือ เฮโลมิทผู้เป็นหัวหน้า
 19 บุตรชายของเอโบรนคือ เยรียาห์ผู้เป็นหัวหน้า อามาริยาห์ที่สอง ยาฮาซียเอลที่สอง และเยคาเอมที่มีสี่
 20 บุตรชายของอุสซียเอลคือ มีคาห์ผู้เป็นหัวหน้า และอิสฮาร์ที่สอง
 21 บุตรชายของเมารีย์คือ มาห์ลีและมุชี่ บุตรชายของมาห์ลียคือ เอเลอาซาร์และคิช
 22 เอเลอาซาร์สิ้นชีวิตไว้ไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรสาว บุตรชายของคิชผู้เป็นญาติของเขาแต่งงานกับเขา
 23 บุตรชายของมุชียคือ มาห์ลี เอเดอร์ และเยรีโมท สามคน
 24 คนเหล่านี้เป็นคนแล้วตามเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา ตามที่เขาได้ขึ้นทะเบียนไว้ตามจำนวนชื่อรายบุคคล อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ผู้ซึ่งจะทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 25 เพราะดาวิดตรัสว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ประสาทการหยุดพักสงบแก่ประชาชนของพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์
 26 และคนเลวีจึงไม่ต้องหามหามพลับพลาหรือเครื่องใช้ใดๆเพื่องานปรนนิบัติอีกเลย"
 27 เพราะตามพระคำรัสสุดท้ายของดาวิด คนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปถูกนับ
 28 แต่หน้าที่ของเขาจะต้องคอยช่วยบุตรชายของอาโรนในงานปรนนิบัติพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ มีงานดูแลลานและห้องและงานชำระของทุกอย่างที่บริสุทธิ์ และงานใดๆซึ่งเป็นงานปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเจ้า
 29 และช่วยเกี่ยวกับเรื่องชนมภิงหน้าพระพักตร์ด้วย เรื่องยอดแบ่งสำหรับธัญญาบูชา ชนมไร้เชื้อแผ่นของปังบูชา ของบูชาคฤก่น้ำมัน และเครื่องวาง เครื่องวัดทุกขนาด
 30 และทุกๆเช้าเขาจะต้องยืนโมทนาและสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และเวลาเย็นก็เช่นเดียวกัน
 31 ทั้งในเวลาเมื่อถวายบรรดาเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันสะบาโต ในวันขึ้นหนึ่งค่ำ ในวันเทศกาลกำหนด ตามจำนวนที่กำหนดให้ถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทุกวันเรื่อยไป
 32 ดังนั้นแหละเขาจะดูแลพลับพลาแห่งชุมนุมและดูแลที่บริสุทธิ์ และจะรับใช้บุตรชายของอาโรนที่น้องของเขา เพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

Chapter 24

1 กองเวรของลูกหลานอาโรนมีดังนี้ บุตรชายของอาโรนคือ นาตบ อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์
 2 แต่นาตบและอาบิฮูสิ้นชีวิตก่อนบิดาของตนและไม่มีบุตร เอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงทำหน้าที่ตามหน้าที่
 3 ด้วยความช่วยเหลือของซาโดกบุตรชายเอเลอาซาร์ และอาหิเมเลกบุตรชายอิธามาร์ ดาวิดได้ทรงจัดเป็นเวรตามหน้าที่ในการปรนนิบัติของทางทั้งหลาย
 4 มีหัวหน้าในหมู่บุตรชายของเอเลอาซาร์มากกว่าในหมู่บุตรชายของอิธามาร์ เขาจึงจัดแบ่งดังนี้ พวกบุตรชายของเอเลอาซาร์มีสิบหกคนเป็นหัวหน้าตามเรือนบรรพบุรุษของเขา และในหมู่พวกบุตรชายของอิธามาร์ตามเรือนบรรพบุรุษของเขามีแปดคน
 5 เขาทั้งหลายจึงแบ่งด้วยสลาก เหมือนกันหมด เพราะมีเจ้าหน้าที่ของสถานบริสุทธิ์ และเจ้าหน้าที่แห่งพระนิเวศของพระเจ้า
 6 เป็นบุตรชายของเอเลอาซาร์กับบุตรชายของอิธามาร์ทั้งสองฝ่าย
 6 และเฮโลอาห์บุตรชายนาตันเอเลอาลัฟหน ผู้เป็นพวกเลวี ได้บันทึกไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ต่อหน้าเจ้านาย และซาโดกปุโรหิต และอาหิเมเลกบุตรชายอาบิฮาร์ และต่อหน้าประมุขของบรรพบุรุษของปุโรหิตและของคนเลวี
 7 เขาจับสลากครอบครองวันหนึ่งจากเอเลอาซาร์ และจับสลากครอบครองวันหนึ่งจากอิธามาร์
 7 สลากแรกตกกับเยโฮยาบิม ที่สองตกแก่เยดาบยาห์
 8 ที่สามแก่อารัม ที่สี่แก่เฮโลรัม
 9 ที่ห้าแก่มัลคิยาห์ ที่หกแก่มียาหมิน
 10 ที่เจ็ดแก่อักโซส ที่แปดแก่อาบิยาห์
 11 ที่เก้าแก่เยซุอา ที่สิบแก่เซลาเนียห์
 12 ที่สิบเอ็ดแก่เอลียาซิม ที่สิบสองแก่ยาหิม

13 ที่สิบสามแก่หุปลาห์ ที่สิบสี่แก่เยเซบับ
14 ที่สิบห้าแก่บิลกาห์ ที่สิบหกแก่อิมเมอร์
15 ที่สิบเจ็ดแก่เฮซึร์ ที่สิบแปดแก่ฮัฟเส
16 ที่สิบเก้าแก่เปลาห์ยาห์ ที่ยี่สิบแก่เยเซเจเล
17 ที่ยี่สิบเอ็ดแก่ยาดีน ที่ยี่สิบสองแก่ฆามูล
18 ที่ยี่สิบสามแก่เดโลยาห์ ที่ยี่สิบสี่แก่มาอาซียาห์
19 คนเหล่านี้มีหน้าที่กำหนดของเข้าในการปรนนิบัติที่จะเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
ตามระเบียบที่อาโรนบิดาของเขาได้ตั้งไว้สำหรับเขาทั้งหลาย
ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงบัญชาเขาไว้
20 ฝ่ายลูกหลานของเลวีที่เหลืออยู่คือ จากบุตรชายของอัมรามมี ซูบาเอล
จากบุตรชายของซูบาเอลมี เยเดยาห์
21 ฝ่ายเรห์บยาห์ คือจากบุตรชายของเรห์บยาห์มี อัสซืออาห์ ผู้เป็นหัวหน้า
22 จากคนอัสซาร์มี เฮโลโมท จากบุตรชายของเฮโลโมทมี ยาหาท
23 และบุตรชายของเฮโบรนคือ เฮรียาห์ผู้เป็นหัวหน้า อามารียาห์ที่สอง ยาฮาซึเอลที่สาม
เยลาเมอัมที่สี่
24 บุตรชายของอุสซึเอลคือ มีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือ ซามิร์
25 น้องชายของมีคาห์คือ อัสซืออาห์ บุตรชายของอัสซืออาห์คือ เศคาริยาห์
26 บุตรชายของเมรารีคือ มาห์ลีและมุธี บุตรชายของยาฮาซียาห์คือ เบนโน
27 ฝ่ายลูกหลานของเมรารีคือ ของยาฮาซียาห์มี เบนโน โซธัม สักเกอร์ และอบิรี
28 ของมาห์ลีคือ เอลเอาซาร์ผู้ไม่มีบุตรชาย
29 ของกีซ บุตรชายของกีซคือ เยราเมเอล
30 บุตรชายของมุซึคือ มาห์ลี เอเดอร์ และเฮรีโมท คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของคนเลวี
ตามเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย
31 คนเหล่านี้คือ แต่ละหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษ
และน้องชายของเขาก็เหมือนกันได้รับสลาภด้วยอย่างเดียวกับพี่น้องของเขา คือ
บุตรชายของอาโรน ต่อพระพักตร์ของกษัตริย์ดาวิด ซาโดค อาหิเมเลค
และต่อประมุขของบรรพบุรุษของปุโรหิตและของชนเลวี

Chapter 25

1 ดาวิดและบรรดาหัวหน้าของผู้ปรนนิบัติได้จัดแยกบางคนไว้สำหรับการปรนนิบัติ
คือจากลูกหลานของอาสาฟ และของเฮมาน และของเยชูธุน ผู้ซึ่งจะพยากรณ์ด้วยพิณเขาคู่
ด้วยพิณใหญ่และด้วยฉาบ รายชื่อของผู้ทำงานตามหน้าที่ของเขา คือ
2 จากลูกหลานของอาสาฟคือ สักเกอร์ โยเซฟ เนธานียาห์ และอาซาเรลาห์ ลูกหลานของอาสาฟ
ภายใต้การนำของอาสาฟ ผู้พยากรณ์ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์
3 จากเยชูธุน คือลูกหลานของเยชูธุนมี เกดาลิยาห์ เשרิ เยชยาห์ อาซาบิยาห์ และมัทธิยาห์
หกคนภายใต้การนำของเยชูธุนบิดาของเขา
ผู้พยากรณ์ด้วยพิณเขาคู่ในการโหมทนาและสรรเสริญต่อพระเยโฮวาห์
4 จากเฮมาน คือลูกหลานของเฮมานมี บุคยิห์ มัทธานิยาห์ อุซซึเอล เซบูเอล และเฮรีโมท
ฮานานิยาห์ ฮานานี เอลิยาซาห์ กิดดาลทิห์ และโรมัมที่เอเซอร์ โยชเบคาซาห์ มัลโลธิ์ โฮธีร์
และมาเซซึโอท
5 คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเฮมานผู้ทำนายของกษัตริย์ตามพระวาทะของพระเจ้าเพื่อจะเป่าแตร
และพระเจ้าทรงประทานบุตรชายสิบสี่คน และบุตรสาวสามคนแก่เฮมาน
6 เขาทั้งหลายทุกคนอยู่ภายใต้การนำของบิดาของเขาเพื่อประกอบเพลงในพระนิเวศของพระเยโฮ
วาห์ ด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า อาสาฟ เยชูธุน
และเฮมาน อยู่ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์
7 จำนวนคนของเขารวมทั้งพี่น้องของเขา
ผู้รับการฝึกในการร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ทุกคนผู้มีความชำนาญ มีสองร้อยแปดสิบแปดคน
8 เขาทั้งหลายจับสลาภหน้าที่ของเขา ทั้งผู้น้อย ผู้ใหญ่ ครูและศิษย์ก็เหมือนกัน
9 สลากแรกตกเป็นพวกของอาสาฟได้แก่โยเซฟ ที่สองได้แก่เกดาลิยาห์
พร้อมกับพี่น้องและบุตรชายของเขา สิบสองคน
10 ที่สามตกแก่สักเกอร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
11 ที่สี่ได้แก่ฮิรี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
12 ที่ห้าได้แก่เนธานียาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
13 ที่หกได้แก่บุดคิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
14 ที่เจ็ดได้แก่เยซาเรลาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
15 ที่แปดได้แก่เยชยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
16 ที่เก้าได้แก่มัทธานิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
17 ที่สิบได้แก่มิเชอ์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
18 ที่สิบเอ็ดได้แก่อาซาเรล พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
19 ที่สิบสองได้แก่อาซาบิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
20 ที่สิบสามได้แก่ซูบาเอล พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
21 ที่สิบสี่ได้แก่มัทธิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
22 ที่สิบห้าได้แก่เฮรีโมท พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
23 ที่สิบหกได้แก่ฮานานิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
24 ที่สิบเจ็ดได้แก่โยชเบคาซาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
25 ที่สิบแปดได้แก่ฮานานี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
26 ที่สิบเก้าได้แก่มัลโลธิ์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
27 ที่ยี่สิบได้แก่เอลิยาซาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
28 ที่ยี่สิบเอ็ดได้แก่ฮิรี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
29 ที่ยี่สิบสองได้แก่กิดดาลทิห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
30 ที่ยี่สิบสามได้แก่มาเซซึโอท พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
31 ที่ยี่สิบสี่ได้แก่โรมัมที่เอเซอร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน

Chapter 26

1 ฝ่ายกองเวรเผ่าประดู จากคนโคราห์มี เมเซเลมียาห์บุตรชายโดเร เป็นลูกหลานของอาสาฟ
2 และเมเซเลมียาห์มีบุตรชายคือ เศคาริยาห์ บุตรหาวีปี เยดียาเอล ที่สอง เสบาดียาห์ ที่สาม
ยาห์เนอล ที่สี่
3 เอลาม ที่ห้า เยโฮซานัน ที่หก เอลิโอนัย ที่เจ็ด
4 และโอบเบเดโอดมีบุตรชายคือ เฮโมอาห์ บุตรหาวีปี เยโฮซาบาต ที่สอง โยอาห์ ที่สาม สาการ์ ที่สี่
เนธันเอล ที่ห้า
5 อัมมีเอล ที่หก อีสสาการ์ ที่เจ็ด เปอูลเสธัย ที่แปด เพราะว่าพระเจ้าทรงอำนวยการพระพรแก่เขา
6 และแก่เฮโมอาห์บุตรชายของเขาด้วย มีบุตรชายหลายคนเกิดแก่เขา
เป็นผู้ปกครองในครัวเรือนบิดาของเขา เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนมีอำนาจใหญ่โตและกล้าหาญ
7 บุตรชายของเฮโมอาห์คือ โอทนี เราฟาเอล โอบเบด และเอลซาบาต
ผู้ซึ่งพี่น้องของเขาเป็นคนมีกำลังคือ เอลิฮู และเสมาคิยาห์
8 คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นบุตรชายของโอบเบเดโอดกับบุตรชายและพี่น้องของเขา
เป็นคนสามารถมีกำลังเหมาะแก่การปรนนิบัติ เป็นของโอบเบเดโอดหมดกลับสงคราม
9 และเมเซเลมียาห์มีบุตรชายและพี่น้องเป็นคนมีกำลังสิบแปดคน
10 และโฮสาห์ผู้เป็นลูกหลานของเมรารีมีบุตรชายคือ ฮิมรี ผู้เป็นหัวหน้า
(เพราะถึงเขาจะไม่เป็นบุตรหาวีปี บิดาของเขาให้เป็นเขาเป็นหัวหน้า)
11 อิลคิยาห์ ที่สอง เทมาลิยาห์ ที่สาม เศคาริยาห์ ที่สี่ บุตรชายและพี่น้องของโฮสาห์ทั้งสิ้น
มีสิบสามคน
12 กองเวรเผ่าประดูเหล่านี้ตามคนผู้เป็นหัวหน้าของเขา มีหน้าที่เช่นเดียวกับพี่น้องของเขา
ในการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
13 และเขาจับสลาภกันตามเรือนบรรพบุรุษของเขา ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่เหมือนกัน
สำหรับใครอยู่ประดูไหน
14 สลากสำหรับด้านตะวันออกตกแก่เซเลมียาห์ เขาจับสลาภให้บุตรชายของเขาชื่อเศคาริยาห์ด้วย
เขาเป็นที่ปรึกษาที่เฉลียวฉลาด และสลาภของเขาคือออกมาสำหรับด้านเหนือ
15 ของโอบเบเดโอดออกมาสำหรับด้านใต้ คลังพัสดุนั้นเขาจัดให้บุตรชายของเขาดูแล
16 ส่วนของซูปิมและโฮสาห์ ออกมาสำหรับด้านตะวันตก ที่ประตูซูลเลเลท ตามถนนที่ขึ้นไป
กำหนดยามตามยาม
17 ด้านตะวันออกมีคนเลวีหกคน ด้านเหนือมีสี่คนทุกวัน ด้านใต้วันละสี่คนทุกวัน
และสองคู่ที่คลังพัสดุ
18 สำหรับระเบียบทางตะวันตกนั้น มีสี่คนที่ถนนและสองคนที่ระเบียบ
19 คนเหล่านี้เป็นเวรเผ่าประดูจากลูกหลานของโคราห์ และลูกหลานของเมรารี
20 จากคนเลวีนัน อาหิยาห์ดูแลคลังพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสิ่งของถวาย
21 ลูกหลานของลาดานคือ ลูกหลานของคนเกอร์โชน ที่เป็นบุตรชายของลาดาน
บรรดาหัวหน้าของลาดาน คนเกอร์โชนคือ เยฮิเอลี
22 บุตรชายของเยฮิเอลีคือ เศรามและโยเอลน้องชายของเขา
เป็นผู้ดูแลคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
23 จากคนอัมราม คนอัสซาร์ คนเฮโบรน และคนอุซซึเอล
24 และเซบูเอล บุตรชายของเกอร์โชม ผู้เป็นบุตรชายของโมเสส เป็นนายคลังใหญ่
25 พี่น้องของเขาชื่อ จากเอลิเยเซอร์มี เรห์บยาห์เป็นบุตรชาย บุตรชายของเรห์บยาห์คือ เยชยาห์
บุตรชายของเยชยาห์คือ โยรัม บุตรชายของโยรัมคือ คิธีร์ บุตรชายของคิธีร์คือ เฮโลมิท
26 เฮโลมิทคนนั้นและพี่น้องของเขาเป็นผู้ดูแลคลังของถวายทั้งสิ้น ซึ่งกษัตริย์ดาวิด
และบรรดาหัวหน้า และนายพันนายร้อย และผู้บัญชาการกองทัพบัไดมอบถวายไว้
27 กองของที่รับได้ซึ่งเขาได้เ็นสงคราม
เขาทั้งหลายมอบถวายเพื่อแก่การซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
28 และซึ่งซามูเอลผู้ทำนาย และซาดูลบุตรชายคิซ และอับเนอร์บุตรชายเนอร์
และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ได้ถวายไว้
ของถวายทั้งสิ้นอยู่ในความดูแลของเซโลมิทและพี่น้องของเขา
29 จากคนอิสราห์
คนานิยาห์และบุตรชายของเขาได้รับแต่งตั้งให้มีหน้าที่ภายนอกสำหรับอิสราเอล
ให้เป็นเจ้าหน้าที่และเป็นผู้วินิจฉัย
30 จากคนเฮโบรน อาซาบิยาห์และพี่น้องของเขาเป็นคนมีความกล้าหาญ หนึ่งพันเจ็ดร้อยคน
ได้เป็นผู้ดูแลอิสราเอลทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนทางโน้น
ในเรื่องกิจการทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ และราชการของกษัตริย์
31 จากคนเฮโบรนมี เฮรียาห์เป็นหัวหน้าของคนเฮโบรน ตามพงศ์พันธุ์ ตามบรรพบุรุษ
ในปีที่สี่สิบของรัชกาลดาวิด
เขาได้สำรวจและพบคนที่มีความชำนาญใหญ่โตและกล้าหาญที่ยาเซอร์ในเมืองกิเลอาด
32 กษัตริย์ดาวิดได้ทรงแต่งตั้งให้ท่านและพี่น้องของท่าน
คือคนกล้าหาญสองพันเจ็ดร้อยคนผู้เป็นหัวหน้า ให้เป็นผู้ดูแลนรูปเน คนภาค
และคนตระกูลมนัสสิห์ครึ่งหนึ่ง ในกิจธุระทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า และกิจธุระเกี่ยวกับกษัตริย์

Chapter 27

1 ต่อไปนี้เป็นรายชื่อประชาชนอิสราเอลตามจำนวน คือ บรรดาหัวหน้า บรรดานายพันนายร้อย
และบรรดาเจ้าหน้าที่ผู้รับใช้กษัตริย์ในราชการทุกอย่างที่เกี่ยวกับกองเวรที่เข้ามาและออกไป
เดือนแล้ว เดือนเล่าตลอดปี กองเวรหนึ่งงมีจำนวนสองหมื่นสี่พันคน
2 คือ ยาโฮเบอัมบุตรชายหับดีเอล เป็นผู้ดูแลกองเวรที่หนึ่งในเดือนต้น
ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
3 เขาเป็นลูกหลานของเปเรต และเป็นหัวหน้าผู้บัญชาการกองทัพบัทั้งสิ้นในเดือนต้น
4 โคธัยคนอาโหอาห์ เป็นผู้ดูแลกองเวรของเดือนที่สอง มิกโลทเป็นผู้บังคับบัญชากองเวรของเขา
ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
5 ผู้บังคับบัญชาการกองทัพบัคนที่สามสำหรับเดือนที่สามคือ เบนินยาห์บุตรชายเยโฮยาดา

เป็นโปรทิตใหญ่ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
6 เบไนยาห์นี่คือ ผู้ที่เป็นแทแลทวารในสามสิบคน และเป็นผู้บัญชาการของสามสิบคนนั้น
อัมมีชาบาบุตรชายของเขาเป็นผู้ดูแลกองเวรของเขา
7 อาสเฮลน้องชายของโยอาบเป็นผู้บัญชาการคนที่สี่สำหรับเดือนที่สี่
และเศบาบิยาห์บุตรชายของซาอูลออกจากเขา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
8 ผู้บัญชาการคนที่ห้าสำหรับเดือนที่ห้าคือ ชัมทุทเอลิสราห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
9 ผู้บัญชาการคนที่หกสำหรับเดือนที่หกคือ อีราบุตรชายอีกษเซซชาวเทโลอา
ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
10 ผู้บัญชาการคนที่เจ็ดสำหรับเดือนที่เจ็ดคือ เฮลสเคนเปโลน เป็นคนเอฟราอิม
ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
11 ผู้บัญชาการคนที่แปดสำหรับเดือนที่แปดคือ ลิบเบย์คนหุซาแห่งคนเศ-ราห์
ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
12 ผู้บัญชาการคนที่เก้าสำหรับเดือนที่เก้าคือ อาบีเยเซอร์ชาวอานาโธทคนเบนยามิน
ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
13 ผู้บัญชาการคนที่สิบสำหรับเดือนที่สิบคือ มาหะริยชาเวนโทฟาห์จากคนเศ-ราห์
ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
14 ผู้บัญชาการคนที่สิบเอ็ดสำหรับเดือนที่สิบเอ็ดคือ เบไนยาห์ชาวปิราโธนจากคนเอฟราอิม
ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
15 ผู้บัญชาการคนที่สิบสองสำหรับเดือนที่สิบสองคือ เฮลดัยชาวเนโทฟาห์จากคนไอทเนเอล
ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
16 เหนือตระกูลต่างๆของอิสราเอลคือ สำหรับคนรูเบนมี เอลิเยเซอร์บุตรชายศิโรนเป็นประมุข
สำหรับคนสิเมโอนมี เซฟาที่ยาห์บุตรชายมาอาคาห์
17 สำหรับคนเลวีมี อาซาบิยาห์บุตรชายเจมูเอล สำหรับคนอาโรนมี ศาโดค
18 สำหรับคนยูดาห์มี เอลิชู พี่ชายคนหนึ่งของดาวิด สำหรับคนอิสราเอลมี อมรีบุตรชายมีคาเอล
19 สำหรับคนเศบูลุนมี อัมมียาห์บุตรชายโอบาดีห์ สำหรับคนนัฟทาลีมี เยรีโมบุตรชายอิสร์เอล
20 สำหรับคนเอฟราอิมมี โยเซยาบุตรชายอาซาซิยาห์ สำหรับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลมี
โยเอลบุตรชายเปลายาห์
21 สำหรับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในกิเลอาดมี อิดโดบุตรชายเศคาริยาห์ สำหรับคนเบนยามินมี
ยาอาซียเอลบุตรชายอับเนอร์
22 สำหรับคนดานมี อาซาเรลบุตรชายเยโรธัม
คนเหล่านี้เป็นประมุขของตระกูลต่างๆแห่งอิสราเอล
23 ดาวิดมิได้ทรงนับจำนวนคนที่อายุต่ำกว่ายี่สิบปี
เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ว่าจะกระทำให้อิสราเอลมากเหมือนดาวแห่งท้องฟ้า
24 โยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ได้จัดตั้งนับ แต่ไม่สำเร็จ
เพราะพระพิโรธที่มีมาเหนืออิสราเอลในเรื่องนี้
และจำนวนนั้นก็มิได้ลงไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ดาวิด
25 อัสมาเทบุตรชายอาดีเอลเป็นเจ้ากรมพระคลังนครหลวง และเยโฮนาถันบุตรชายของอุสซิยาห์
เป็นเจ้ากรมคลังนอกนคร ในหัวเมือง ในชนบทและในป้อม
26 เอสริบุตรชายเคลบ เป็นผู้ดูแลบรรดาผู้ที่ทำไร่ในหลวง
27 ซิเมอิชาวรามาหุดูแลสวนองุ่น
และสับตีชาวเซฟาหุดูแลผลิตผลของสวนองุ่นสำหรับห้องเก็บน้ำองุ่น
28 บาลอฮานันชาวเคเดอร์เป็นผู้ดูแลต้นมะกอกเทศและต้นมะเดื่อที่ในหุบเขา
โยอาหุดดูแลสิ่งน้ำมัน
29 ซิตรียชาชาวโรนดูแลฝูงวัวซึ่งหากินอยู่ในเขาโรน
ชาวฟีบุตรชายอัสดูลดูแลฝูงวัวในหุบเขาทั้งหลาย
30 และโอบิลคนอิธมาเอลดูแลรูย เดยาห์ที่ชาวเมโรโนทูดูแล
31 ยาซิชชาวฮาการ์ดูละฝูงแพะแกะ
บรรดาคนเหล่านี้เป็นพนักงานดูแลทรัพย์สมบัติของกษัตริย์ดาวิด
32 โยนาธานลูกของดาวิดเป็นที่ปรึกษา เป็นคนที่มีความเข้าใจและเป็นอาลักษณ์
และเยโฮเอลบุตรชายอัคโมนี่เป็นผู้เลี่ยมดาบอาวุธ
33 อาห์โธเฟลเป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ และหุซัยคนอารักเป็นพระสหายของกษัตริย์
34 เยโฮยาดาบุตรชายเบไนยาห์และอาบิยาธาร์เป็นผู้ทำงานต่อจากอาห์โธเฟล
โยอาบเป็นผู้บัญชาการกองทัพอองกษัตริย์

Chapter 28

1 ณ เยรูซาเล็ม ดาวิดได้ทรงเรียกประชุมบรรดาเจ้านายทั้งสิบของอิสราเอล คือเจ้านายของตระกูล
และผู้บัญชาการกองทัพบัรับราชการตามเวร นายพันนายร้อย
และพนักงานทั้งสิบผู้ดูแลทรัพย์สมบัติและฝูงสัตว์ของกษัตริย์และโอรสของพระองค์
พร้อมกับพนักงานราชสำนัก แทแลทวารและวีรบุรุษทั้งสิบ
2 แล้วกษัตริย์ดาวิดทรงลุกขึ้นประทับยืน และตรัสว่า "พี่น้องของข้าพเจ้า
และประชาชนของข้าพเจ้า ขอจงฟังข้าพเจ้า
ข้าพเจ้ามีใจประสงค์ที่จะสร้างพระนิเวศก่อนเป็นที่พักของหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์
และเพื่อเป็นที่รองพระบาทของพระเจ้าของเรา และข้าพเจ้าได้จัดเตรียมการก่อสร้างไว้เสร็จแล้ว
3 แต่พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าอย่าสร้างนิเวศเพื่อนามของเราเลย
เพราะเจ้าเป็นนักรบและได้ทำโลหิตให้ตก'
4 ถึงกระนั้นก็ถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงเลือกข้าพเจ้าจากเรือบรพบุรุษของข้าพเจ้า
ทั้งหมด ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ เพราะพระองค์ทรงเลือกยูดาห์ให้เป็นประมุข
และในวงศ์วานของยูดาห์ เรือบรพบุรุษของข้าพเจ้า และในบรรดาบุตรชายของบิดาข้าพเจ้า
พระองค์ทรงพอพระทัยในข้าพเจ้า และทรงให้ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง
5 และบุตรชายทั้งสิบของข้าพเจ้า
(เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานบุตรชายเป็นอันมากแก่ข้าพเจ้า) พระองค์ทรงเลือกซาโลมอนบุตร
ชายของข้าพเจ้าให้นั่งบัลลังก์แห่งราชอาณาจักของพระเยโฮวาห์เหนืออิสราเอล

6 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ซาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะสร้างนิเวศของเราและลานนิเวศของเรา
เพราะเราได้เลือกเขาให้เป็นลูกของเรา และเราจะเป็นผู้ของเขา
7 เราจะสถาปนาราชอาณาจักของเขาให้อยู่เป็นนิตย์ ถ้าเขาจะเพียรแน่วแน้อยู่ในการรักษาปฏิบัติ
ตามบัญญัติของเราและคำตัดสินของเราอย่างที่เขาทำอยู่ในวันนี้'
8 เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวงอันเป็นชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์
และต่อพระกรรณของพระเจ้าของเรา
จงประพฤติตามและแสงพระบัญญัติทั้งสิบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย
เพื่อเจ้าจะได้กรรมสิทธิ์แผ่นดินอันดั้น
และมอบไว้ให้เป็นมรดกของลูกหลานผู้มาภายหลังเจ้าสืบไปเป็นนิตย์
9 ซาโลมอนบุตรของเราเอ๋ย เจ้าจงรู้จักพระเจ้าของบิดาเจ้า
และจงปรนนิบัติพระองค์ด้วยใจจริงและด้วยความเต็มใจของเจ้า
เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิจารณาจิตใจทั้งปวง และทรงเข้าใจในแผนงานแห่งความคิดทั้งปวง
ถ้าเจ้าแสวงหาพระองค์ เจ้าจะพบพระองค์ แต่ถ้าเจ้าทอดทิ้งพระองค์
พระองค์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไปเสียเป็นนิตย์
10 บัดนี้จงฟังให้ดี เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเจ้าให้สร้างพระนิเวศเพื่อเป็นสถานบริสุทธิ์
จงเข้มแข็งและทำให้สำเร็จเถิด"
11 แล้วดาวิดทรงมอบให้กับซาโลมอนโอรสของพระองค์
ซึ่งแผนผังมูขของพระวิหารและแผนผังเรือนต่างๆของพระวิหารนั้น คลังและห้องขึ้นบน
และห้องชั้นใน และห้องสำหรับพระที่นั่งทรงอา
12 และแผนผังทั้งสิ้นซึ่งพระองค์มีอยู่ในพระทัย ในเรื่องลานของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
และบรรดาห้องระเบียงรอบ และคลังสำหรับพระนิเวศของพระเจ้า
และคลังสำหรับบรรดาของถวาย
13 และผังสำหรับเราปุโรหิตและคนเลวี และงานปรนนิบัติทั้งสิบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
และสำหรับบรรดาเครื่องใช้ในงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
14 พระองค์ทรงมอบน้ำหนักทองคำของเครื่องใช้ทองคำทุกอย่างสำหรับการปรนนิบัติแต่ละอย่าง
น้ำหนักเงินของเครื่องใช้เงินทุกอย่างสำหรับงานปรนนิบัติแต่ละอย่าง
15 น้ำหนักของเชิงประทับทองคำและตะเกียงทองคำ
น้ำหนักของเชิงประทับแต่ละคันกับตะเกียงแต่ละดวง น้ำหนักเงินของเชิงประทับ
ทั้งเชิงประทับกับตะเกียงนั้น ตามที่จะได้กันประทับแต่ละคัน
16 น้ำหนักทองคำสำหรับโต๊ะชนมโภชนาพระพักตร์แต่ละโต๊ะ เงินสำหรับโต๊ะเงิน
17 และของเกี้ยวเนื้อ ชาม กับคนโทเป็นทองคำบริสุทธิ์ ชามทองคำและน้ำหนักทองคำของแต่ละลูก
ชามเงินและน้ำหนักเงินของแต่ละลูก
18 แท่นเครื่องหอมทำด้วยทองคำเนื้อละเอียดและน้ำหนักของแท่นนั้น
ทั้งแผนผังสำหรับรถรบทองคำของเศบรู ซึ่งกางปีกออกปกหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์
19 ดาวิดตรัสว่า "สิ่งทั้งปวงเหล่านี้พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจโดยอาศัยลายพระหัต
ถ์ของพระองค์เหนือข้าพเจ้า คืองานทุกอย่างซึ่งจะต้องกระทำตามแผนผังนั้น"
20 แล้วดาวิดตรัสกับซาโลมอนโอรสของพระองค์ว่า "จงเข้มแข็งและกล้าหาญ
และทำให้สำเร็จเถิด อย่างกล้าเลย อย่างยาด เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้า
คือพระเจ้าของข้าจะทรงสถิตกับเจ้า พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้เจ้าล้มเหลวหรือทอดทิ้งเจ้า
จนกว่างานทั้งสิ้นสำหรับงานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะสำเร็จ
21 ดูเถิด มีเราปุโรหิตและคนเลวี
จะอยู่กับเจ้าสำหรับงานปรนนิบัติทุกอย่างแห่งพระนิเวศของพระเจ้า
ในการนี้ทั้งสิบจะมีความอยู่กับเจ้า คือทองคำเงินและไม้ และเป็นผู้มีฝีมือในงานปรนนิบัติทุกอย่าง
ทั้งประมุขและประชาชนทั้งปวงจะอยู่ในบังคับบัญชาของเจ้าทั้งสิ้น"

Chapter 29

1 และกษัตริย์ดาวิดตรัสกับชุมนุมชนทั้งสิบว่า "ซาโลมอนบุตรชายของเรา
ซึ่งเป็นผู้เดียวที่พระเจ้าทรงเลือกไว้วันนี้ ยังเป็นคนหนุ่มและยังมีความชำนาญ การงานก็ใหญ่โต
เพราะว่ามหานิเวศนั้นมิใช่สำหรับคน แต่สำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้า
2 เพราะฉะนั้นเราจึงจัดเตรียมไว้สำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา เดิมความสามารถของเรา
คือทองคำสำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองคำ และเงินสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเงิน
และทองสัมฤทธิ์สำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ และเหล็กสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเหล็ก
และไม้สำหรับสิ่งที่ทำด้วยไม้ มีพลอยสีน้ำข้าว และพลอยสำหรับฝัง พลวง หินลาย
เพชรพลอยทุกชนิดและหินอ่อนมากมาย
3 ยิ่งกว่านั้นอีกนอกจากสิ่งทั้งปวงที่เราจัดหาไว้สำหรับนิเวศบริสุทธิ์แล้ว
เรายังมีทองคำและเงินเป็นสมบัติของเราเอง
และเพราะความรักของเราที่มีต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา
เรามอบให้แก่พระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา
4 ดังนี้ ทองคำสามพันตะลันต์ เป็นทองคำเมืองอิฟร
และเงินถลุงแล้วเจ็ดพันตะลันต์เพื่อจะนุ่งพระนิเวศ
5 ทองคำสำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองคำ และเงินสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเงิน
และทองคำทั้งสิบสิ่งที่ทำจะทองคำด้วยเงิน
ไคร่บางเต็มใจที่จะถวายพร้อมกับถวายตัวแด่พระเยโฮวาห์ในวันนี้"
6 แล้วเจ้านายของบรรพบุรุษ บรรดาประมุขของตระกูลแห่งอิสราเอล ทั้งนายพันนายร้อย
และพนักงานดูแลราชการก็ถวายด้วยความเต็มใจ
7 เขาทั้งหลายถวายเพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเจ้า เป็นทองคำห้าพันตะลันต์
และหนึ่งหมื่นดาร์ริค เงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ ทองสัมฤทธิ์หนึ่งหมื่นแปดพันตะลันต์
และเหล็กหนึ่งแสนตะลันต์
8 ผู้ใดที่มีเพชรพลอยก็ถวายไว้ที่คลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
ในความดูแลของเยฮีเอลคนเกอร์โชน
9 แล้วประชาชนก็เปรมปรีดี เพราะเขาถวายสิ่งเหล่านี้ตามความสมัครใจของเขา
เพราะเขาถวายด้วยความจริงใจและความเต็มใจแด่พระเยโฮวาห์

กษัตริย์ดาวิดก็ทรงเปรมปรีดิ์เป็นที่ยิ่งด้วย
10 เพราะฉะนั้นดาวิดจึงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ต่อหน้าชุมนุมชนทั้งปวง และดาวิดทูลว่า
"ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย
สาธุการแด่พระองค์เป็นนิตย์และเป็นนิตย์
11 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความยิ่งใหญ่ อุดมภาพ สง่าราศี ชัยชนะ
และความโอ้อวดพระการเป็นของพระองค์
และบรรดาสิ่งที่มิอยู่ในฟ้าสวรรค์และในแผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ราชอาณาจักรเป็นของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องเป็นจอมของสิ่งสรรพ
12 ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติมาจากพระองค์ และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่ง
อุดมภาพและมหิทธิฤทธิ์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์
และอยู่ที่พระหัตถ์ของพระองค์ที่จะทรงกระทำทำให้ใหญ่ยิ่งและประทานกำลังแก่คนทั้งมวล
13 บัดนี้ข้าพระองค์ทั้งหลาย โมทนาพระคุณพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์
และสรรเสริญพระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์
14 แต่ข้าพระองค์เป็นผู้ใด และชนชาติของข้าพระองค์เป็นผู้ใด
ที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะสามารถถวายแด่พระองค์ด้วยความเต็มใจเช่นนั้น
เพราะว่าสิ่งทุกอย่างมาจากพระองค์
ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถวายของที่เป็นของพระองค์แด่พระองค์เท่านั้น
15 เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนต่างต่างแดนต่อพระพักตร์พระองค์
และเป็นคนอาศัยอยู่ชั่วคราว ดังที่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ได้เป็นอย่างนั้นมาแล้ว
วันปีของข้าพระองค์บนแผ่นดินโลกเป็นเหมือนเงา และไม่มีอะไรจีรัง
16 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ของมากมายเหล่านี้ทั้งสิ้นซึ่งข้าพระองค์จัด
หาเพื่อสร้างพระนิเวศถวายแด่พระองค์เพื่อพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
มาจากพระหัตถ์ของพระองค์ และเป็นของพระองค์ทั้งสิ้น
17 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า พระองค์ทรงทดลองจิตใจ
และทรงทอพระทัยในความเที่ยงธรรม ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ถวายทุกสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นด้วยความ
เต็มใจในความเที่ยงธรรมแห่งจิตใจของข้าพระองค์
และบัดนี้ข้าพระองค์สิ้นใจที่ได้เห็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งอยู่ ณ
ที่นี่ได้เต็มใจถวายแด่พระองค์
18 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย
ขอพระองค์ทรงรักษาความประสงค์แห่งความคิดในใจของประชาชนของพระองค์ให้เป็นเช่นนั้นเสมอ
ต่อไป และขอพระองค์จิตใจของข้าทั้งหลายให้มั่นในพระองค์
19 ขอพระองค์ทรงโปรดซาโลมอนบุตรชายของข้าพระองค์ให้มีจิตใจจริงที่จะรักษาบรรดาพระบัญญัติ
ของพระองค์ พระโอวาทของพระองค์ และกฎเกณฑ์ของพระองค์ และให้กระทำทุกอย่างเหล่านี้
และสร้างนิเวศตามซึ่งข้าพระองค์ได้เตรียมไว้ในเวลานั้น"
20 แล้วดาวิดตรัสกับชุมนุมชนทั้งปวงว่า
"จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย"
และชุมนุมชนทั้งปวงก็สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าทั้งหลาย
และกัมสิระของข้าทั้งหลายและนัมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายบังคมแด่กษัตริย์
21 และเขาทั้งหลายได้ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์
และถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันรุ่งขึ้นต่อจากวันนั้น เป็นว่าผู้หนึ่งพันตัว
แกะผู้หนึ่งพันตัว ลูกแกะหนึ่งพันตัว พร้อมกับเครื่องตีบูชาที่คู่กัน
และถวายสัตวบูชาอย่างมากมายเพื่ออิสราเอลทั้งปวง
22 และเขาทั้งหลายได้กินได้ดื่มต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในวันนั้นด้วยความยินดียิ่ง
และเขาทั้งหลายได้ตั้งซาโลมอนโอรสของดาวิดเป็นกษัตริย์เป็นคำรบสอง
และเขาทั้งหลายได้เจิมทานไว้ให้เป็นเจ้านายเพื่อพระเยโฮวาห์ และซาโดกให้เป็นปุโรหิต
23 แล้วซาโลมอนทรงประทับบนพระที่นั่งของพระเยโฮวาห์เป็นกษัตริย์แทนดาวิดราชบิดาของพระ
องค์ และพระองค์ทรงเจริญขึ้น และอิสราเอลทั้งปวงก็เชื่องฟังพระองค์
24 บรรดาประมุขทั้งปวง และเทพเจ้าทหารทั้งหลาย
ทั้งบรรดาโอรสของกษัตริย์ดาวิดได้ปฏิญาณตัวต่อกษัตริย์ซาโลมอน
25
และพระเยโฮวาห์ทรงให้ซาโลมอนมีเกียรติยศอย่างเหลือล้นท่ามกลางสายตาของอิสราเอลทั้งปวง
และทรงประทานความสง่าแก่ฝ่ายของกษัตริย์แก่พระองค์
อย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ใดในอิสราเอลที่มาก่อนพระองค์ได้รับ
26 ฝ่ายดาวิดบุตรชายเจสิได้ครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งปวง
27 เวลาที่พระองค์ทรงครอบครองเหนืออิสราเอลนั้นเป็นสี่สิบปี
พระองค์ทรงครอบครองในเฮโบรนเจ็ดปี และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามสิบสามปี
28 แล้วพระองค์สิ้นพระชนม์เมื่อทรงพระชนมายุ ห้าหมื่นแล้ว ทั้งทรงมั่งคั่งและมีพระเกียรติ
และซาโลมอนโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์
29 ส่วนพระราชกิจของกษัตริย์ดาวิด ตั้งแต่ต้นจนที่สุด ดูเถิด
ได้บันทึกไว้ในหนังสือของซามูเอลผู้ทำนาย และในหนังสือของนาทันผู้พยากรณ์
และในหนังสือของกาดผู้ทำนาย
30 มีเรื่องราวการครอบครองของพระองค์ทั้งสิ้น และยุทธพลทั้งของพระองค์
และเรื่องราวที่บังเกิดกับพระองค์และกับอิสราเอล
และบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิ้นของประเทศต่างๆ]

2 CHRONICLES

Chapter 1

1 ซาโลมอนโอรสของดาวิดได้สถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์
และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์

และทรงกระทำให้พระองค์ใหญ่โตอย่างยิ่ง
2 ซาโลมอนตรัสกับอิสราเอลทั้งปวง กับนายพันและนายร้อย
ทั้งกับผู้วินิจฉัยและกับเจ้านายทั้งปวงในอิสราเอลทั้งสิ้น ผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของข้า
3 และซาโลมอนกับชุมนุมชนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ขึ้นไปที่ปุษนัยสถานสูงซึ่งอยู่ที่เกโบน
เพราะพลับพลาแห่งชุมนุมของพระเจ้า
ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร อยู่ที่นี่
4 แต่ดาวิดได้ทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากศิรียาเยอริมถึงสถานที่ซึ่งดาวิดทรงเตรียมไว้ให้
เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ในกรุงเยรูซาเล็ม
5 ยิ่งกว่านั้น แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์
ซึ่งเบซาเลลบุตรชายอูรีผู้เป็นบุตรชายเออร์ได้สร้างไว้หนักอยู่ที่หน้าพลับพลาของพระเยโฮวาห์
และซาโลมอนกับชุมนุมชนก็ได้ใช้แท่นนั้นเป็นประจำ
6 และซาโลมอนเสด็จขึ้นไปที่นี่ยังแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ที่พลับ
ลาแห่งชุมนุม และทรงถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่งพันตัวบนแท่นนั้น
7 ในคืนนั้นพระเจ้าทรงปรากฏแก่ซาโลมอน และตรัสกับพระองค์ว่า "เจ้ายากให้เราทำอะไรเจ้า
จึงขอเถิด"
8 และซาโลมอนทูลพระเจ้าว่า
"พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตายิ่งใหญ่แก่ดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์
และทรงกระทำให้ข้าพระองค์ปกครองแทน
9 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า
ขอให้พระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์เป็นจริง ณ บัดนี้
เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือชนชาติที่มากอย่างผดถิลแห่งแผ่นดินโลก
10 ขอทรงประทานสติปัญญาและความรู้แก่ข้าพระองค์ที่จะดำเนินออกนอกในต่อหน้าชนชาตินี้
เพราะผู้ใดเล่าที่จะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ได้ ซึ่งใหญ่โตนัก"
11 พระเจ้าตรัสตอบซาโลมอนว่า "เพราะว่าสิ่งนี้อยู่ในจิตใจของเจ้า และเจ้ามิได้ขอทรัพย์สมบัติ
ความมั่งคั่งและเกียรติ หรือชีวิตของศัตรูเจ้า และเจ้ามิได้ขอชีวิตยืนยาว
แต่ได้ขอสติปัญญาและความรู้เพื่อตัวเจ้าเอง เพื่อเจ้าจะวินิจฉัยประชาชนของเรา
ผู้ซึ่งเราได้ตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนือเขาเหล่านั้น
12 เราประสาสติปัญญาและความรู้ให้แก่เจ้า เราจะทำให้ทรัพย์สมบัติ
ความมั่งคั่งและเกียรติแก่เจ้าด้วย อย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ใดอยู่ก่อนเจ้าได้มี
และไม่มีผู้ใดภายหลังเจ้าจะมีเหมือน"
13 ซาโลมอนจึงเสด็จจากปุษนัยสถานสูงที่เกโบน
จากต่อหน้าพลับพลาแห่งชุมนุมไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล
14 ซาโลมอนทรงสะสมทรัพย์ และพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน
และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ
และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม
15 และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินและทองคำเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก่อนนั้น
และทรงกระทำให้มีไม้สนสีดาร์มากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งทุกเขา
16 ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของซาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส้นด้ายสำหรับผ้าปูาน
และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์รับเส้นด้ายสำหรับผ้าปูานนั้นมาตามราคา
17 เขาทั้งหลายนำรถรบเข้ามาจากอียิปต์คันหนึ่งเป็นเงินหกร้อยเชเชลเงิน
และม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทางพวกพ่อค้า
เขาก็ส่งออกไปยังบรรดากษัตริย์ของกันตใดต์และบรรดากษัตริย์ของคนซีเรีย

Chapter 2

1 ฝ่ายซาโลมอนทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์
และสร้างราชวังเพื่อราชอาณาจักรของพระองค์
2 และซาโลมอนทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนขนของ
และให้แปดหมื่นคนสกัดหินที่ถิ่นเทือกเขา และให้คนสามพันหกร้อยคนดูแลเขาทั้งหลาย
3 และซาโลมอนทรงส่งราชสารไปยังหุมราบกษัตริย์เมืองโทรว่า
"ท่านได้กระทำกิจกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า คือ ได้ส่งไม้สนสีดาร์ให้พระองค์ท่าน
เพื่อสร้างวังให้พระองค์ท่านอาศัยอย่างไร ขอท่านได้กระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างนั้น
4 ดูเถิด ข้าพเจ้ากำลังจะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า
และมอบถวายแด่พระองค์ เพื่อเผาเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์
และเพื่อชนมิ่งหน้าพระพักตร์เนื่องนิตย์ และเพื่อเครื่องเผาบูชาทั้งเช้าและเย็น ในวันสะบาโต
และในวันข้างขึ้น และวันเทศกาลตามกำหนดของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
ซึ่งเป็นกฎตั้งไว้เป็นนิตย์สำหรับอิสราเอล
5 พระนิเวศซึ่งข้าพเจ้าจะสร้างนั้นใหญ่โต เพราะว่าพระเจ้าทรงเราใหญ่ยิ่งกว่าพระทั้งปวง
6 แต่ผู้ใดเล่าที่จะสามารถสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ได้
ในเมื่อฟ้าสวรรค์ถึงแม้ว่าฟ้าสวรรค์ที่สูงที่สุดรับรองพระองค์ไว้ไม่ได้
ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์
นอกจากให้เป็นทีให้เผ่าเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระองค์เท่านั้น
7 เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอส่งชายคนหนึ่งผู้ชำนาญการช่างทองคำ เงิน
ทองสัมฤทธิ์และเหล็กและษานาญในเรื่องผ้าสีม่วง สีแดงเข้มและสีฟ้า
ทั้งเป็นผู้ชำนาญในการแกะสลัก เพื่อจะอยู่กับช่างฝีมือผู้อยู่กับข้าพเจ้าในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม
ผู้ซึ่งดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าได้จัดหาไว้
8 ขอท่านส่งไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบและไม่ประดูจากเลบานอนให้ข้าพเจ้าด้วย
เพราะข้าพเจ้าทราบว่า ช่างหกรของท่านรู้จักการตัดไม้ในเลบานอน และดูเถิด
ข้าราชการของข้าพเจ้าจะอยู่กับข้าราชการของท่าน
9 เพื่อจัดเตรียมตัวไม่ให้แก่ข้าพเจ้าให้มากมาย
เพราะว่าพระนิเวศที่ข้าพเจ้าจะสร้างนี้จะใหญ่โตและแปลกประหลาด
10 และดูเถิด ส่วนข้าราชการของท่าน คือผู้ที่โคนตัดไม้นั้น

ข้าพเจ้าจะให้ข้าสาสืวาดแล้วสองหมื่นโคระ ข้าวารีสองหมื่นโคระ น้าองุ่นสองหมื่นบัท และน้ำมันสองหมื่นบัทแก่เขาทั้งหลาย"

11 แล้วหุรามก็หัตถ์ยัแห่งเมืองโทะรงตอบเป็นลายพระหัตถ์ ซึ่งพระองค์ทรงมิไปถึงซาโลมอนว่า "เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรักประชาชนของพระองค์ พระองค์จึงทรงกระทำให้ท่านเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย"

12 หุรามตรัสอีกว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ได้ประทานโอรรถที่ฉลาดคนหนึ่งแก่ดาวิดอุปถัมภ์ด้วยความเฉลียวฉลาดและความเข้าใจ ผู้ซึ่งจะสร้างพระนิเวศถวายพระเยโฮวาห์ และสร้างพระราชวังเพื่อราชอาณาจักรของพระองค์"

13 บัดนี้ข้าพเจ้าได้ส่งช่างฝีมือคนหนึ่ง กอปรด้วยความเข้าใจ คือหุรามที่ปรีกษาอาวูโส

14 บุตรชายของหญิงคนदान บิดาของเขาเป็นชาวเมืองโทะระ เขาดำเนินงานช่างทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก หินและไม้ และทำงานช่างผ้าสีม่วง สีฟ้า ผ้าปานเนื้อละเอียดและผ้าสีแดงเข้ม และทำการแกะสลักทุกชนิด และสร้างตามแบบวาดลวดลายใดๆที่จะกำหนดให้แก่เขา พร้อมกับช่างฝีมือของท่าน คือช่างฝีมือของดาวิดราชบิดาของท่านผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า

15 เพราะฉะนั้นบัดนี้เรื่องข้าสาสื ข้าวารีส น้ามัน และน้าองุ่น ซึ่งเจ้านายของข้าพเจ้าได้กล่าวถึงนั้น ขอท่านได้ส่งไปให้พวกเราผู้รับใช้ท่าน

16 และพวกเราจะตัดตัวไม้เท่าที่ท่านต้องการจากเลบานอน และนำมาให้ท่านโดยแพทางทะเลถึงเมืองยัฟฟา เพื่อว่าท่านจะได้นำขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม"

17 แล้วซาโลมอนทรงทำบัญชีสามในครัวเรือนต่างว่าวทั้งสิ้นผู้อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล ภายหลังบัญชีสามในครัวซึ่งดาวิดราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำไว้ และปรากฏว่ามีคนหนึ่งแสนห้าหมื่นสามพันหกร้อยคน

18 พระองค์ทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนชนของ และให้แปดหมื่นคนสกัดหินที่ถิ่นเทือกเขา และคนสามพันหกร้อยคนเป็นผู้ดูแลให้ประชาชนทำงาน

Chapter 3

1 แล้วซาโลมอนทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็มบนภูเขาโมริยาห์ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ดาวิดราชบิดาของพระองค์

ตรงที่ซึ่งดาวิดทรงกำหนดไว้ที่ลานนอกตัวของโอเรียนต์คนเยบส

2 พระองค์ทรงเริ่มสร้างในวันที่สองเดือนที่สองของปีที่สี่แห่งรัชกาลของพระองค์

3 ต่อไปนี้เป็นรากฐานซึ่งซาโลมอนทรงวางเพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ส่วนยาวตามศอกโบราณ หกสิบศอก และกว้างยี่สิบศอก

4 มุขด้านหน้าของพระนิเวศนั้นยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และส่วนสูงหนึ่งร้อยสิบ พระองค์ทรงบุด้านในด้วยทองคำบริสุทธิ์

5 ห้องโถงพระองค์ทรงบุด้วยไม้สนสามใบ และบุด้วยทองคำเนื้อดี และทำต้นอินทผลัมและลูกโซ่ประดับไว้บนนั้น

6 พระองค์ทรงแต่งพระนิเวศด้วยฝาผนังพรพรรณต่างๆเพื่อความสวยงาม ทองคำนั้นเป็นทองคำเมืองพารายิม

7 พระองค์จึงทรงบุพระนิเวศนั้นด้วยทองคำคือที่ลาน ตรณัประตุ ผ่นๆ ประตุ กับสลักรูปเศรูปไว้บนผนัง

8 และพระองค์ทรงสร้างที่บริสุทธิ์ที่สุด คือความยาวของที่นั้นตามความกว้างของพระนิเวศ เป็นยี่สิบศอก และกว้างยี่สิบศอก พระองค์ทรงบุด้วยทองคำเนื้อดีหนักหกร้อยตะลันต์

9 น้าหนักของตะปูห้าสิบเชลลของค่า และพระองค์ทรงบุห้องชั้นบนด้วยทองคำ

10 ในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น พระองค์ทรงสร้างเศรูปไว้สูงรูปด้วยไม้บุทองคำ

11 ปีกของเศรูปทั้งสองนั้นกางออกยี่สิบศอก ปีกข้างหนึ่งของเศรูปรูปหนึ่งยาวห้าศอกจากผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งยาวห้าศอกจากปีกของเศรูปอีกรูปหนึ่ง

12 และของเศรูปอีกรูปหนึ่งปีกข้างหนึ่งห้าศอกจากผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งห้าศอกด้วยติดต่อกับปีกของเศรูปอีกรูปหนึ่ง

13 ปีกของเศรูปเหล่านี้กางออกยี่สิบศอก เศรูปทั้งสองนั้นยื่นหันหน้าไปทางห้องโถง

14 และพระองค์ทรงสร้างม่าน ด้วยผ้าสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด และใช้รูปไว้บนนั้น

15 ข้างหน้าพระนิเวศพระองค์ทรงสร้างเสาสองต้น สูงสามสิบห้าศอก มีบัวคว่ำสูงห้าศอกอยู่บนยอดเสาแต่ละต้น

16 พระองค์ทรงทำลูกโซ่เหมือนในห้องหลังติดไว้ที่ยอดเสา และพระองค์ทรงทำที่ทิมหนึ่งร้อยลูกแขวนไว้ที่โซ่

17 พระองค์ทรงตั้งเสาไว้หน้าพระวิหาร ข้างขวาต้นหนึ่ง อีกต้นหนึ่งข้างซ้าย ต้นข้างขวานั้นพระองค์ทรงขนานนามว่า ยาคิน และต้นข้างซ้ายว่า โบอาส

Chapter 4

1 พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาด้วยทองสัมฤทธิ์ ยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงสิบศอก

2 แล้วพระองค์ทรงสร้างชั้นสาครห่อ เป็นชั้นกลม วัดจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่งได้สี่ศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก

3 ภายใต้นี้มีรูปวัวอยู่รอบชั้นสาคร ในระยะหนึ่งศอกมีรูปวัวสิบลูก อยู่รอบชั้นสาคร ว่าเหล่านี้เป็นสองแถว ห่อพร้อมกันเมื่อหล่อชั้นสาคร

4 ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนวัวสิบสองตัวหันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว และหันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนวัวนี้ ส่วนเบื้องหลังของมันทั้งสิ้นอยู่ข้างใน

5 ชั้นสาครหนาหนึ่งทืบ ที่ขอบของมันทำเหมือนขอบถ้วย เหมือนอย่างดอกบัว บรรจุได้สามพันบัท

6 พระองค์ทรงทำต้นสิบลูก วางอยู่ด้านขวาที่ลูก ด้านซ้ายห้าลูก เพื่อใช้ล้างของในนั้น เขาจะล้างของซึ่งได้เป็นเครื่องเผาบูชาในนี้ ชั้นสาครนั้นสำหรับให้ปุโรหิตล้างในนั้น

7 แล้วพระองค์ทรงสร้างคันประทีปทองคำสิบคันตามที่กำหนดเกี่ยวกับคันประทีปนั้น

และพระองค์ทรงตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าคัน และด้านซ้ายห้าคัน

8 พระองค์ทรงสร้างโต๊ะสิบตัวด้วย และตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าตัว ด้านซ้ายห้าตัว และพระองค์ทรงทำชามทองคำหนึ่งร้อยลูก

9 พระองค์ทรงสร้างลานแห่งปุโรหิต และลานใหญ่ และประตูลาน และทรงบุประตุนั้นด้วยทองสัมฤทธิ์

10 และพระองค์ทรงวางชั้นสาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

11 หุรามได้สร้างหม้อ พลั่ว และชาม ดังนั้นหุรามจึงทำงานซึ่งท่านกระทำให้กษัตริย์ซาโลมอนเรื่องพระนิเวศของพระเจ้าสำเร็จ

12 คือ เสาสองต้น คิ้ว และบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสาทั้งสอง และดาข่ายสองผืนซึ่งคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา

13 และลูกบัทที่มีสิร้อยลูกสำหรับดาข่ายทั้งสองผืน ดาข่ายผืนหนึ่งมีลูกบัททิมสองแถว เพื่อคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา

14 เขาทำแท่นด้วย และทำต้นไว้บนแท่น

15 และชั้นสาครลูกหนึ่ง และวัวสิบสองตัวรองอยู่นั้น

16 หม้อ พลั่ว และชอเกียเนื้อ และเครื่องประกอบทั้งสิ้นนี้ หุรามที่ปรีกษาอาวูโสได้ทำขึ้นด้วยทองสัมฤทธิ์สุกถวายกษัตริย์ซาโลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

17 กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบแม่น้ำจอร์แดน ในที่ดินเหนียวระหว่างสุคทกับเศเรดาห์

18 ซาโลมอนทรงสร้างเครื่องใช้ทั้งสิ้นนี้เป็นจำนวนมาก จึงมิได้ทำนาหนักของทองสัมฤทธิ์

19 และซาโลมอนจึงทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้า คือแท่นบูชาทองคำ โต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์

20 คันประทีปและตะเกียงด้วยทองคำบริสุทธิ์ เพื่อได้ตามประทีปหน้าห้องหลังตามลักษณะ

21 ดอกไม้ ตะเกียง และตะไกรตัดใส่ตะเกียง ทำด้วยทองคำ คือทองคำบริสุทธิ์ที่สุด

22 ตะไกรตัดใส่ตะเกียง ชาม ช้อน และกระถางไฟ ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ส่วนทางเข้าของพระนิเวศคือ ประตูชั้นในของที่บริสุทธิ์ที่สุด และประตูพระวิหารคือประตูห้องโถงทำด้วยทองคำ

Chapter 5

1 บรรดากิจการซึ่งซาโลมอนทรงกระทำสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็สำเร็จดังนี้ และซาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเจ้า

2 แล้วซาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล และบรรดาประมุขของบรรพบุรุษชนอิสราเอล ในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำที่บนพื้นธัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากนครดาวิด คือเมืองศิโยน

3 และผู้ชายทั้งสิ้นของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ ณ การเลี้ยงในเดือนที่เจ็ด

4 พวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของอิสราเอลมา และคนเลวก็ยกหีบ

5 และเขาทั้งหลายก็นำหีบ พลับพลาแห่งชุมนุม และเครื่องใช้บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมาของเหล่านี้บรรดาปุโรหิตและคนเลวเข้ามาขึ้น

6 และกษัตริย์ซาโลมอนกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ได้ประชุมกันอยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอาน้ำหนักไม่ได้

7 แล้วปุโรหิตก็นำที่บนพื้นธัญญาของพระเยโฮวาห์มาทั้งที่ของหีบ ในที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศคือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้อีกเศรูป

8 เพราะว่าเศรูปนั้นกางปีกออกเหนือที่ของหีบ เศรูปจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบและไม้ฉานของหีบ

9 พวกเขาจึงฉานหามของหีบนั่นออกบ้าง จึงเห็นปลายฉานหามได้จากหีบนั้น ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และฉานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้

10 ไม่มีสิ่งใดในที่นั้นนอกจากศิลาสองแผ่นซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ ภูเขาไฮเรบ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพื้นธัญญาแก่คนอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายออกมาจากอียิปต์

11 และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ (เพราะว่าปุโรหิตทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่นได้ชำระตนให้บริสุทธิ์แล้ว และไม่ว่านึงถึงเร

12 และบรรดาพวกเลวี่ที่เป็นนักร้องทั้งหมด ทั้งอาสาฟ เฮมาน และเยชูธน ทั้งบุตรชายและญาติของเขาทั้งหลาย แต่งกายด้วยผ้าปานสีขาว มีฉาน พินใหญ่ และพินเขาอยู่ยืนอยู่ทางตะวันออกของแท่นบูชา พร้อมกับปุโรหิตเปาเดรหนึ่งร้อยยี่สิบคน)

13 อยู่มาพวกคนเปาเดรและพวกนักร้องเขาทำโหม่ได้นั้นเขาทั้งหลายร้องเพลงสรรเสริญ และเพลงโหม่ตามพระคุณพระเยโฮวาห์เป็นเสียงเดียวกัน และเมื่อเขาร้องขึ้นพร้อมกับเศรและฉานกับเครื่องดนตรีอย่างอื่น ในการถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ว่า "เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์"

พระนิเวศคือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเต็มเต็มไปหมด

14 จนปุโรหิตจะยืนปรนนิบัติไม่ได้ด้วยเหตุฉนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเจ้า

Chapter 6

1 แล้วซาโลมอนตรัสว่า "พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมิดทึบ

2 ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่เพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์"

3 แล้วกษัตริย์ก็ทรงหันพระพักตร์มา และทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่

4 พระองค์ตรัสว่า "สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอษฐ์ต่อดาวิดพระราชบิดาของข้าพเจ้าว่า

5 ตั้งแต่วันที่เรานำคนประสาชนของเรามาจากแผ่นดินอียิปต์ เรามิได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้น เพื่อจะสร้างพระนิเวศ

เพื่อนามทองเราจะอยู่ที่นั่น และเรามีได้เลือกชายคนใดให้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา 6 แต่เราได้เลือกเยรูซาเล็มแล้วเพื่อนามทองเราจะอยู่ที่นั่น และเราได้เลือกดาวิดแล้วให้อยู่เหนืออิสราเอลประชาชนของเรา' 7 ดาวิดราชบิดของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้ของอิสราเอล 8 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชบิดของข้าพเจ้าว่า 'ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ทำดีอยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า 9 อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอาจของเจ้าจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา' 10 บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระคำรับสั่งของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชบิดของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล 11 และข้าพเจ้าได้วางที่บัพที่นั่น ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำกับชนอิสราเอล" 12 แล้วพระองค์ประทับยืนหันหน้าแทนบูชาของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์ออก 13 เพราะชาโลมอนได้ทรงสร้างแท่นทองสัมฤทธิ์ ยวาท้าศอก กว้างห้าศอก สูงสามศอก และทรงตั้งไว้กลางลาน และพระองค์ทรงประทับอยู่บนนั้น แล้วพระองค์ทรงคุกเข่าลงต่อหน้าชุมนุมอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์สู่ฟ้าสวรรค์ 14 และพระองค์ทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์หรือที่แผ่นดินโลก ผู้ทรงรักษามิพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา 15 พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ตามบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ 16 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสິงที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ราชบิดาของข้าพระองค์ว่า 'เจ้าจะไม่ขาดสายผู้หนึ่งในสายตาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระมัดระวังในวิถีทางของเขา ที่จะดำเนินตามราชบัญญัติของเรา' อย่างที่เจ้าได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น" 17 เพราะฉะนั้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวาจนะของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ 18 แต่พระเจ้าจะทรงประทับกับมนุษย์ที่แผ่นดินโลกหรือ ดูเถิด ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 19 แต่ขอพระองค์ทรงสถนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสถับเสวยร้องและคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ 20 เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงสถิตอยู่เหนือพระนิเวศนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า จะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น เพื่อว่าพระองค์จะทรงสถับคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ 21 และขอพระองค์ทรงสถับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และขออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขาอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์ทรงสถับอยู่ในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสถับแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประทานอภัย 22 เมื่อชายคนใดกระทำบาปต่อเพื่อนบ้านของเขาและถูกบังคับให้ทำสัตย์ปัญญาณ และเขามาให้คำปัญญาต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้ 23 ขอพระองค์ทรงสถับจากฟ้าสวรรค์และขอทรงกระทำ ขอทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ลงโทษผู้กระทำผิด และทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตกลับศัรชะของตัวเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ซึ่งผู้ชอบธรรม สอนแก่ตามความชอบธรรมของเขา 24 ถ้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์พ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรูเพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระองค์ และเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก ยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวอนต่อพระพักตร์พระองค์ในพระนิเวศนี้ 25 ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ และประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ได้พระราชทานแก่เขาทั้งหลายและบรรพบุรุษของเขา 26 เมื่อฟ้าสวรรค์ปิดอยู่และไม่มีฝน เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้ใจเขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ 27 ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ และขอประทานอภัยแก่บาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และขออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขาซึ่งเขาควระจำนิน และขอทรงประทานแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่ประชาชนของพระองค์เป็นมรดกนั้น 28 ถ้ามีการกันดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวผ่าน ราคินข้าว หรือตึกแดนวัยบิณ หรือตึกแดนวัยคลาน หรือศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองในแผ่นดินของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างใด หรือความเจ็บอย่างใดมีขึ้นก็ดี 29 ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างใด หรือคำวิงวอนประการใด ซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้นทูล ต่างก็ประกาศในภัยพิบัติและความทุกข์ใจของเขา และได้กางมือของเขาสู่พระนิเวศนี้

30 ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัย และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเขา (เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์) 31 เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ และดำเนินในมรรคาของพระองค์ ตลอดวันเวลาที่เขามีสีวิตอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย 32 ยิ่งกว่านั้นอีก เกี่ยวกับชนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ได้อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระหัตถ์อันมหิทฤทธิของพระองค์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศนี้ 33 ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได้ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ ดังอิสราเอลประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขาทั้งหลายจะทราบว่พระนิเวศนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เขาเรียกกันด้วยพระนามของพระองค์ 34 ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปกระทำการสงครามต่อสู้ศัตรูของเขาทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดที่พระองค์ทรงได้เขาออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อเมืองนี้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์ 35 แล้วขอพระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานของเขาและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาจงอยู่ 36 ถ้าเขาทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป) และขอพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และขอพระองค์ทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าศัตรู เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินหนึ่งไม่ว่าไกลหรือใกล้ 37 แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลย และได้กลับใจและได้อธิษฐานต่อพระองค์ในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ทูลว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้าย และได้กระทำความชั่ว' 38 ถ้าเขาทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ที่ซึ่งศัตรูกวาดเขาไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และต่อเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์ 39 แล้วขอพระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาจงอยู่ และขอทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้ได้กระทำบาปต่อพระองค์ 40 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ บัดนี้ขอพระเนตรของพระองค์ทรงสถิตอยู่ และขอพระภรณ์ของพระองค์สถับคำอธิษฐานแห่งสถานที่นี้ 41 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า บัดนี้ขอทรงลุกขึ้น เสด็จไปยังที่พำนักของพระองค์ ทั้งพระองค์และหีบแห่งฤทธานภาพของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขอให้ปรีทิตของพระองค์สวมความรอด และให้วิสุทธิชนของพระองค์เปรมปรีดีในความประเสริฐของพระองค์ 42 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขออย่าทรงหันหน้าต่อหน้าผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้วันนี้ไปเสีย ขอพระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาของพระองค์อันมีอยู่ต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์"

Chapter 7

1 เมื่อชาโลมอนทรงจบคำอธิษฐานของพระองค์แล้ว ไฟได้ลงมาจากฟ้าสวรรค์ไหม้เครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตว์บูชาเสีย และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศ 2 ปรีทิตเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไม่ได้ เพราะว่าสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 3 เมื่อทรงถวายอิสราเอลได้เห็นไฟลงมาและสง่าราศีของพระเยโฮวาห์อยู่บนพระนิเวศ เขาทั้งหลายก็กราบชนหน้าลงถึงพื้นดิน และได้นมัสการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ว่า "เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์" 4 แล้วกษัตริย์และบรรดาประชาชนทั้งหลายได้ถวายเครื่องสัตว์บูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ 5 กษัตริย์ชาโลมอนทรงถวายเครื่องสัตว์บูชาเป็นวัวสองหมื่นสองพันตัวและแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว ดังนั้นแหละกษัตริย์และประชาชนทั้งปวงได้อุทิศถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้า 6 บรรดาปุโรหิตก็ยืนประจำตำแหน่งของตน ทั้งคนเลวด้วยพร้อมกับเครื่องดนตรีถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งกษัตริย์ดาวิดได้ทรงกระทำเพื่อสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เมื่อดาวิดได้ถวายสาธุการด้วยการปรนนิบัติของเขาทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ และปุโรหิตก็เป่าแตรข้างหน้าเขา และอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่ 7 และชาโลมอนทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลานซึ่งอยู่ข้างหน้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เป็นส่วนบริสุทธิ์ เพราะพระองค์ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและไขมันของเครื่องสันติบูชาที่นั่น เพราะว่าแท่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งชาโลมอนทรงสร้างไว้นั้น ไม่พออุเครื่องเผาบูชา เครื่องัญญาบูชาและไขมัน 8 ในครั้งนั้นชาโลมอนทรงถือเทศกาลอยู่เจ็ดวัน และอิสราเอลทั้งปวงอยู่กับพระองค์ด้วย เป็นชุมนุมชนใหญ่มาก ดังแต่ทางตำบลอามัทจนถึงแม่น้ำอียิปต์ 9 และในวันที่แปดเขาทั้งหลายมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เพราะเขาทั้งหลายได้มีงานมอบถวายแท่นบูชาพระเจ้าวัน และถือเทศกาลเสียงมาเจ็ดวันแล้ว 10 เมื่อวันที่ยี่สิบสามของเดือนที่เจ็ด พระองค์ทรงให้ประชาชนกลับไปเห็นที่ของตน มีใจชื่นบานและยินดีด้วยความดีซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ดาวิด และแก่ชาโลมอน และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์

11 ดังนั้นเหล่าซาโลมอนทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวังเสร็จ คือทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงดำริจะกระทำในเรื่องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และในเรื่องพระราชสำนักของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้สำเร็จสิ้น
 12 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า "เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้า และได้เลือกสถานที่นี้สำหรับเราให้เป็นนิเวศแห่งเครื่องสัตวบูชา
 13 ถ้าเราบิดาฟาสรรคมีโผ่นตก หรือเราบิดาซึ่งได้ตั้งแต่มามากินแผ่นดิน หรือส่งโรคระบาดมาท่ามกลางประชาชนของเรา
 14 ถ้าประชาชนของเราผู้ซึ่งเขาเรียกกันโดยนามของเรานั้นจะล้อมตัวลง และอธิษฐาน และแสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากทางตัวของเขา เราก็จะฟังจากสวรรค์ และจะให้อภัยแก่บาปของเขา และจะรักษาแผ่นดินของเขาให้หาย
 15 บัดนี้ตาของเราระลืออยู่และหูของเราระฟังคำอธิษฐานซึ่งเขาทั้งหลายอธิษฐาน ณ สถานที่นี้
 16 เพราะบัดนี้เราได้เลือกสรรและกระทำให้นิเวศนี้เป็นที่บริสุทธิ์เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่นเป็นนิตย์ ตาของเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดเวลา
 17 ส่วนเจ้า ถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราอย่างดาวิดบิดาของเจ้าดำเนินนั้น กระทำตามทุกสิ่งซึ่งเราได้บัญชาแก่เจ้า และรักษากฎเกณฑ์ของเราและคำตัดสินของเรา
 18 แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเจ้า ดังที่เราได้กระทำพันธสัญญาไว้กับดาวิดบิดาของเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ขาดสายผู้หนึ่งที่จะครอบครองเหนืออิสราเอล'
 19 แต่ถ้าเจ้าหันไปและทอดทิ้งกฎเกณฑ์ของเราและบัญญัติของเราซึ่งเราตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า และจะไปปรนนิบัติพระอื่นและนมัสการพระเหล่านั้น
 20 แล้วเราจะถอนรากเขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินของเรา ซึ่งเราได้ให้แก่เขา และนิเวศซึ่งเราชำระให้บริสุทธิ์เพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกไปจากสายตาของเรา และเราจะทำให้เขาเป็นคำสาปแช่งและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง
 21 และนิเวศนี้ซึ่งสูงส่ง ทุกคนที่ผ่านไปจะประหลาดใจ และกล่าวว่า 'โชนพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำเช่นนั้นแก่แผ่นดินนี้และแก่พระนิเวศนี้'
 22 แล้วเขาทั้งหลายจะตอบว่า 'เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรงนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดพระอื่น และได้นมัสการพระเหล่านั้นทั้งปรนนิบัติด้วย ฉะนั้นพระองค์จึงได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งหมดนี้มาถึงเขาทั้งหลาย'"

Chapter 8

1 และอยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ที่ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังส่วนพระองค์
 2 ซาโลมอนได้ทรงเสริมสร้างหัวเมืองซึ่งหุรวมได้ถวายแด่พระองค์ แล้วให้คนอิสราเอลอาศัยอยู่ในนั้น
 3 และซาโลมอนได้เสด็จไปยังอานาโธเบียห์ และยึดเมืองนั้นได้
 4 พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองทั้งโมไรไว้ในถิ่นทุรกันดาร และหัวเมืองคลังหลวงทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ในสามห้า
 5 พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองเบธไอโรบนบนและเบธไฮโรในล่งด้วยเป็นเมืองที่มั่นคง มีกำแพง ประตุมือง และตวน
 6 และทรงสร้างเมืองบาอาลัทและหัวเมืองคลังหลวงทั้งปวงที่ซาโลมอนทรงมีอยู่ และเมืองทั้งปวงสำหรับบริภรของพระองค์ และเมืองทั้งปวงสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ประสงค์จะสร้างในเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และในแผ่นดินทั้งหมดซึ่งอยู่ในครอบครองของพระองค์
 7 ประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ในเหล่าคนอิสราเอล คนอาโมไรต์ คนเปริสิช คนฮีไวต์ และคนเยบุส ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอล
 8 จากลูกหลานของชนเหล่านี้ ผู้เหลือต่อมาในแผ่นดิน ผู้ซึ่งประชาชนอิสราเอลมิได้ทำลาย ซาโลมอนได้ทรงกระทำให้ประชาชนเหล่านี้เป็นทาสแรงงานและเขาทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นทุกวัน
 9 แต่ส่วนคนอิสราเอลนั้นซาโลมอนได้ทรงกระทำให้เป็นทาสแรงงานไม่ เขาทั้งหลายเป็นทหารและเป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับบัญชาครบของพระองค์ และพลม้าของพระองค์
 10 และคนต่อไปนี้เป็นเจ้าหน้าที่ขึ้นผู้ใหญ่ของกษัตริย์ซาโลมอน มีสองร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ปกครองประชาชน
 11 ซาโลมอนทรงนำบิดาของฟาโรห์ขึ้นมาจากนครดาวิดยังพระราชวังซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ให้พระนาง เพราะพระองค์ตรัสว่า "มหสิของเรามาไม่ควรอยู่ในวังของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะสถานที่ทั้งหลายซึ่งหีบของพระเยโฮวาห์มาถึงเป็นที่บริสุทธิ์"
 12 แล้วซาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่หน้ามุข
 13 ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำเป็นการถวายบูชาตามบัญญัติของโมเสส ในวันสะบาโต ในวันขึ้นค่ำหนึ่ง และในวันเทศกาลตามกำหนด ประจำปีสามเทศกาล คือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง
 14 ตามพระราชบัญชาของดาวิดราชบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดแบ่งเวรปุโรหิตสำหรับการปรนนิบัติ และแบ่งคนเลวีให้ประจำหน้าที่การสรรเสริญและการปรนนิบัติต่อหน้าปุโรหิต ตามหน้าที่ที่ประจำวันที่ต้องทำ และคนเผ่าประตุมิเป็นเวรเผ่าทุกประตุมิ เพราะดาวิดบุรุษของพระเจ้าทรงบัญชาไว้เช่นนั้น
 15 และเขาทั้งหลายก็ได้หันไปเสียจากสิ่งซึ่งกษัตริย์ได้ทรงบัญชาปุโรหิตและคนเลวีซึ่งเกี่ยวกับเรื่องใดๆ และเกี่ยวกับเรื่องคลัง
 16 บรรดาพระราชกิจของซาโลมอนก็ลุล่วงไปตั้งแต่วันที่ว่ากรพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จนถึงวันสำเร็จงาน ดังนั้นพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็สำเร็จครบถ้วน

17 แล้วซาโลมอนเสด็จไปยังเอธิโอเปียและเมืองเอลาทที่ชายทะเลในแผ่นดินเอโดม
 18 และหุรวมก็ให้ข้าราชการของพระองค์ส่งเรือ และข้าราชการที่คุ้นเคยกับทะเลไปให้ซาโลมอน และเขาทั้งหลายไปถึงเมืองโอไฟร์พร้อมกับข้าราชการของซาโลมอน และนำเอาทองคำจากที่นั่นหนักสิริยอหาสิบตะลันต์มายังกษัตริย์ซาโลมอน

Chapter 9

1 เมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงได้ยินกิตติศัพท์แห่งซาโลมอน พระนางก็เสด็จมายังเยรูซาเล็ม เพื่อทดลองพระองค์ด้วยปัญหาต่างๆ พร้อมทั้งข้าราชการบริพารมากมาย
 กับอุปกรณ์เครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงซาโลมอนแล้ว พระนางทูลเรื่องในใจของพระนางทุกประการ
 2 และซาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น
 3 ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นอยู่พ้นซาโลมอนซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้
 4 และเมื่อพระราชินีแห่งเชบาทรงเห็นพระสติปัญญาของซาโลมอนและพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง
 5 ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับบรรดาข้าราชการประจำอยู่ และมหาดเล็กที่คอยรับใช้อยู่ตลอดจนเครื่องแต่งกาย และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์ เครื่องแต่งกาย และการเสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็สลดลงทีเดียว
 6 พระนางทูลกษัตริย์ว่า "ข้าพชราซึ่งหม่อมฉันได้ยินในประเทศของหม่อมฉัน ถึงพระราชกิจและพระสติปัญญาของพระองค์เป็นความจริง
 7 แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อถ้อยคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูแลิดที่ข้าพชราบอกแก่หม่อมฉันก็ไม่ถึงครึ่งหนึ่งแห่งพระสติปัญญาใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระองค์เลิศล้ำยิ่งไปกว่าข้าพชราที่หม่อมฉันได้ยิน
 8 บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านั้นของพระองค์ ผู้อยู่จนประจำต่อพระพักตร์พระองค์และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข
 9 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์ เป็นกษัตริย์เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์
 10 เพราะพระเจ้าของพระองค์ทรงรักอิสราเอลและจะสถาปนาเขาไว้เป็นนิตย์ พระองค์จึงได้ทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย เพื่อพระองค์จะทรงอำนายความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม"
 11 แล้วพระนางก็ถวายทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์แก่กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ
 12 ไม่มีเครื่องเทศใดๆเหมือนอย่างที่พระราชินีแห่งเมืองเชบาถวายแก่กษัตริย์ซาโลมอน
 13 ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าราชการของหุรวมและข้าราชการของซาโลมอนผู้นำทองคำมาจากโอไฟร์ได้นำไม้ประดู่และเพชรพลอยต่างๆมา
 14 แล้วกษัตริย์ทรงใช้ไม้ประดู่ทำต้นบันไดพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวัง ทั้งทำพินเสา柱 และพินใหญ่ให้แก่กร็อง ซึ่งไม่เคยเห็นมีอย่างนั้นแต่ก่อนในแผ่นดินยูดาห์
 15 กษัตริย์ซาโลมอนพระราชทานทุกอย่างแก่พระราชินีแห่งเชบาตามที่พระนางทรงมีพระประสงค์
 16 แล้วพระนางจะทรงกลับไปยังแผ่นดินของพระนาง พร้อมกับข้าราชการของพระนาง
 17 นำหนักทองคำที่นำมาส่งซาโลมอนในปีหนึ่งนั้น เป็นทองคำกร็องหกสิบหกละลันต์
 18 นอกเหนือจากทองคำซึ่งนักการค้าและพ่อค้าได้นำมา และกษัตริย์ทั้งปวงของประเทศอาระเบีย และบรรดาเจ้าเมืองแห่งแผ่นดินได้นำทองคำและเงินมายังซาโลมอน
 19 กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างโลใหญ่สองร้อยอันด้วยทองคำหุบ โลอันหนึ่งไว้ทองคำหุบหรือเซเชล
 20 และพระองค์ทรงสร้างโลสามร้อยอันด้วยทองคำหุบ โลอันหนึ่งไว้ทองคำสามร้อยเซเชล และกษัตริย์ก็ทรงเก็บโลไว้ในพระตำหนักบนเลบานอน
 21 กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งางข้างสนามใหญ่ด้วย และทรงบุด้วยทองคำบริสุทธิ์
 22 พระที่นั่งนั้นมียันไดหกชั้น กับที่รองพระบาทด้วยทองคำ ซึ่งติดอยู่กับพระที่นั่งทั้งสองข้างของพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ และสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างที่วางพระหัตถ์
 23 มีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่นี่ บนบันไดหกชั้นทั้งสองข้าง เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้
 24 ภาชนะทั้งสิ้นสำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ซาโลมอนทำด้วยทองคำ และภาชนะทั้งสิ้นของพระตำหนักบนเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของซาโลมอน
 25 เพราะเครื่องของกษัตริย์แล่นไปยังการพิธีพร้อมกับข้าราชการของหุรวม กำป็นารชิสหน้าทองคำ เงิน ข้าง ลิง และนกยูง มาสามปีต่อครั้ง
 26 ดังนั้นและกษัตริย์ซาโลมอนจึงได้เปรียบกว่ากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา
 27 และกษัตริย์ทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าซาโลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญาซึ่งพระเจ้าพระราชทานไว้ในใจของท่าน
 28 ทุกคนก็นำเครื่องบริภรณ์ของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ และเครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล้อ ตามจำนวนกำหนดทุกปี
 29 และซาโลมอนทรงมีโรงห้องม้าสี่พันห้องสำหรับม้าและรถรบ และมีพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ในหัวเมืองกรมและอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
 30 และพระองค์ทรงครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งปวงตั้งแต่แม่น้ำถึงแผ่นดินของคนฟิลิสเตีย และถึงพรมแดนของอียิปต์
 31 และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน และกระทำให้มีไม้สนสดารมากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งทุกเขา
 32 และเขานำม้าเข้ามาถวายซาโลมอนจากอียิปต์ และจากแผ่นดินทั้งปวง
 33 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของซาโลมอน ตั้งแต่ต้นจนปลาย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของนาซันผู้พยากรณ์ และในคำพยากรณ์ของอาหิยาห์ชาวสิโลห์

และในนิมิตของอดิโดผู้ทำนายเกี่ยวกับเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทหรือ
30 ซาโลมอนทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งปวงสี่สิบปี
31 และซาโลมอนล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์
และเขาฝังพระศพไว้ในนครดาวิดราชบิดาของพระองค์
และเรโหโบอัมโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

Chapter 10

1 เรโหโบอัมได้ไปยังเมืองเศเคม
เพราะอิสราเอลทั้งปวงได้มายังเศเคมเพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์
2 และอยู่มาเมื่อเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ยินเรื่องนั้น
เพราะท่านยังอยู่ในอียิปต์ที่ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอน
แล้วเยโรโบอัมกลับจากอียิปต์
3 เขาทั้งหลายก็ชักคนไปเรียนท่าน และเยโรโบอัมกับอิสราเอลทั้งหมดได้มาและทูลเรโหโบอัมว่า
4 "พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แก่กองข้าพระองค์ทุกขัณฑ์
เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติอย่างทุกขัณฑ์ของพระราชบิดาของพระองค์
และแยกอันหนักของพระองค์เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลงเสีย
และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์"
5 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "สิ้นสามวันจงกลับมาหาเราอีก" ประสาชงจึงกลับไปเสีย
6 แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า
ผู้สูงอายุในประจาช้าโลมอนราชบิดาของพระองค์ขณะเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ว่า
"ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประสาชนนีอย่างไร"
7 เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "ถ้าพระองค์ทรงเมตตาแก่ประชาชนนี้และให้เขาพอใจ
และตรัสตอบคำใดแก่เขา เขาทั้งหลายจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์"
8 แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย
และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์และอยู่งานประจำพระองค์
9 และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านจะแนะนำเราอย่างไร
เพื่อพวกเราจะตอบประสาชนนีผู้ที่ทูลเราว่า
`ขอทรงผ่อนแอกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลง'"
10 และคนหนุ่มเหล่านั้นผู้โตเติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า
"พระองค์จงตรัสดังนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า
`พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่กองข้าพระองค์ทั้งหลายทุกขัณฑ์
แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแอกข้าพระองค์ให้เบาลง' นั้น พระองค์จงตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า
`น้ำก้อยของเราดีกว่าน้ำแอกแห่งราชบิดาของเรา"
11 ที่พระราชบิดาของเราวางแอกหนักบนท่านทั้งหลายก็ดีแล้ว
เราจะเพิ่มแอกให้แก่ท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราได้สอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว
แต่เราจะติสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แสลงปอง"
12 เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโหโบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า
"จงมาหาเราอีกในวันที่สาม"
13 และกษัตริย์ตรัสตอบเขาทั้งหลายอย่างสุดต้น
กษัตริย์เรโหโบอัมทรงทอดทิ้งคำปรึกษาของผู้เฒ่าเสีย
14 และตรัสกับเขาทั้งหลายตามคำแนะนำของพวกคนหนุ่มว่า
"พระราชบิดาของเราทำแอกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่แอกนั้น
พระราชบิดาของเราติสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว
แต่เราจะติสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แสลงปอง"
15 กษัตริย์จึงมิได้ทรงฟังเสียงประชาชน เพราะเหตุการณ์นี้เป็นมาแต่พระเจ้า
เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงให้พระวจนะของพระองค์ได้สำเร็จ
ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลนแก่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท
16 และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทั้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า
"ข้าพระองค์ทั้งหลายมีส่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกในบุตรเจสซี โอ
อิสราเอลเอ๋ย กลับไปเถิดเห็นของตนแต่ละคนเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูเลวราวงศ์ของพระองค์เองเถิด"
อิสราเอลทั้งปวงจึงไปยังถิ่นที่อยู่ของเขาทั้งหลาย
17 แต่เรโหโบอัมทรงปกครองเหนือประชาชนอิสราเอลผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองยูดาห์
18 แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมทรงใช้ฮาโดรมนายงานเหนือแรงงานแคนทัโป
และประชาชนอิสราเอลก็เอาหินขว้างท่านถึงตาย
แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรับขึ้นรถรบของพระองค์ ทรงหนีไปกรุงเยรูซาเล็ม
19 อิสราเอลจึงกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดถึงทุกวันนี้

Chapter 11

1 เมื่อเรโหโบอัมมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้ทรงรวบรวมวงศ์วานยูดาห์และเบนยามิน
เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล
หมายจะเอาราชอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัม
2 แต่พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเชโมอาห์คนของพระเจ้าว่า
3 "จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์
และบอกแก่อิสราเอลทั้งปวงในยูดาห์และเบนยามินว่า
4 "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับพี่น้องของเจ้า จงกลับไปบ้านของตนทุกคนเถิด
เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา" เหตุฉะนั้นเขาจึงเชื่อฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และกลับไป
ไม่ได้สู้รบกับเยโรโบอัม
5 และเรโหโบอัมประทับในกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองเพื่อป้องกันในยูดาห์
6 พระองค์ทรงสร้างเมืองเบตเลเอม เอตม เทโคอา
7 เบธซูร์ โลโค อุดลัม
8 กัท มารธาห์ และสิฟ

9 อาโดราอิม ลาคีธ และอาเซลาห์
10 โศราห์ อัยยาโลน และเฮโบรน หัวเมืองซึ่งมีป้อมที่อยู่ในยูดาห์และในเบนยามิน
11 พระองค์ทรงเสริมป้อมปราการให้แข็งแรง และส่งผู้บังคับบัญชาไปประจำการในป้อมเหล่านั้น
และทรงสะสมเสบียงอาหาร น้ำมัน และน้ำองุ่น
12 และพระองค์ทรงเก็บโล่และหอกไว้ในหัวเมืองทั้งปวง
และกระทำให้หัวเมืองเหล่านั้นแข็งแรงมาก พระองค์จึงทรงยึดยูดาห์และเบนยามินไว้ได้
13 และบุโรทิศกับคนเลวี่ซึ่งอยู่ในอิสราเอลทั้งสิ้นได้เข้ามาหาพระองค์จากเขตแดนซึ่งเขาอาศัยอยู่
14 เพราะคนเลวี่จะทั้งทุ่งหญ้าและที่บ้านซึ่งเขายึดถือเป็นกรรมสิทธิ์และมายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม
เพราะเยโรโบอัมและโอรสของพระองค์ได้ขับไล่เขาทั้งหลายออกจากตำแหน่งบุโรทิศของพระเยโฮวาห์
15 และพระองค์ทรงแต่งตั้งบุโรทิศของพระองค์ขึ้นสำหรับปฐมนิยสถานสูงทั้งหลาย
และสำหรับเมฆปีศาจ และสำหรับรูปลู่แก้วซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้น
16 และบรรดาผู้ที่ปักใจแสวงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลก็ติดตามเขาทั้งหลายมาจากตระกูล
ทั้งปวงของอิสราเอลยังเยรูซาเล็ม
เพื่อถวายสัตวบูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย
17 เขาทั้งหลายได้เสริมกำลังให้ราชอาณาจักรของยูดาห์
และได้กระทำให้เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนเข้มแข็งอยู่ได้สามปี
เพราะเขาทั้งหลายดำเนินอยู่สามปีในวิถีของดาวิดและซาโลมอน
18 เรโหโบอัมทรงรับมาหะลัทธิดาของเยรีโมห์โอรสของดาวิดเป็นมเหสี
ผู้เป็นธิดาของอาบิฮาอิลบุตรสาวของเอลีอับบุตรชายเจสซี
19 และพระนางก็ประสูติโอรสให้พระองค์คือ เยอูช เชมาริยาห์ และสาอัม
20 ภายหลังพระองค์ก็ทรงรับมาอาคาห์ธิดาของอับซาโลม ผู้ซึ่งประสูติ อาบิยาห์ อัททัย สีตา
และเศโลมิห์ให้พระองค์
21 เรโหโบอัมทรงรักมาอาคาห์ธิดาของอับซาโลมมากกว่ามเหสีและนางสนมของพระองค์ทั้งสิ้น (พระองค์มีมเหสีสิบแปดองค์และนางสนมหมกสิบคนและโห้กำเนิดโอรสยี่สิบแปดองค์และธิดาหกสิบองค์)
22 และเรโหโบอัมทรงแต่งตั้งให้อาบิยาห์โอรสของมาอาคาห์เป็นโอรสองค์ใหญ่
ให้เป็นประมุขท่ามกลางพี่น้องของตน เพราะพระองค์ทรงตั้งพระทัยจะให้ท่านเป็นกษัตริย์
23 และพระองค์ทรงจัดการอย่างฉลาด
และแจกจ่ายบรรดาโอรสของพระองค์ไปทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นของยูดาห์และของเบนยามิน
ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสิ้น และพระองค์ประทานเสบียงอาหารให้อย่างอุดม
และพระองค์ทรงประสมกลมหลือมากมาย

Chapter 12

1 ต่อมาเมื่อราชอาณาจักรของเรโหโบอัมตั้งมั่นลงและแข็งแรงแล้ว
พระองค์ทรงทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์เสีย
และอิสราเอลทั้งปวงก็ทั้งพร้อมกันพระองค์ด้วย
2 อยู่มาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโหโบอัม เพราะเขาทั้งหลายได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์
ซึ่งกษัตริย์แห่งอียิปต์เสด็จขึ้นมาสู้รบเยรูซาเล็ม
3 มีรถรบหนึ่งพันสองร้อยคันและพลม้าหกหมื่นคน
และพลผู้มากับพระองค์จากอียิปต์นับไม่ถ้วนคือ ชาวลิบนี คนสุตีม และคนเอธิโอเปีย
4 และพระองค์ทรงยึดหัวเมืองที่มีป้อมของยูดาห์และมายังเยรูซาเล็ม
5 แล้วเชโมอาห์ผู้พยากรณ์ได้มาเฝ้าเรโหโบอัมและบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์
ผู้มาประชุมกันอยู่ที่เยรูซาเล็มด้วยเรื่องซึ่งก และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า
เจ้าได้ละทิ้งเรา เราจึงได้ละทิ้งเจ้าให้อยู่ในมือของซึ่งก"
6 แล้วเจ้านายแห่งอิสราเอลและกษัตริย์ได้ล้อมตนลงและกล่าวว่า
"พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว"
7 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายด้อมดัวลง
พระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงเชโมอาห์ว่า "เขาทั้งหลายได้ล้อมตัวลงแล้ว
เราจึงจะไม่ทำลายเขา แต่เราจะประสาทการด้วยให้พ้นแก่เขาบ้าง
และพระพิโรธของเราจะไม่เทลงมาเหนือเยรูซาเล็มโดยมือของซึ่งก"
8 อย่างไรก็ดีเขาทั้งหลายต้องเป็นผู้รับใช้ของซึ่งก
เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ทราบความแตกต่างระหว่างการรับใช้เรา
และรับใช้ราชอาณาจักรทั้งหลายของแผ่นดินโลก"
9 ซึ่งกษัตริย์แห่งอียิปต์จึงขึ้นมาต่อสู้เยรูซาเล็ม
พระองค์ทรงเก็บเอาทรัพย์สินแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวัง
พระองค์ทรงเก็บเอาไปทุกอย่าง พระองค์ทรงเก็บเอาโล่ทองคำซึ่งซาโลมอนทรงสร้างไว้ั้นไปด้วย
10 และกษัตริย์เรโหโบอัมทรงทำโล่ทองสัมฤทธิ์ขึ้นแทน
และได้มอบไว้ในมือของทหารรักษาพระองค์ ผู้เฝ้าทวารพระราชวัง
11 และกษัตริย์เสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เมื่อไร ทหารรักษาพระองค์ก็มาถือโล่นั้น
แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม
12 และเมื่อพระองค์ทรงล้อมพระองค์ลง พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็หันไปเสียจากพระองค์
มิได้ทำลายพระองค์อย่างสิ้นเชิง ยิ่งกว่านั้นอีกสภาการณ่ก็ยังคงอยู่ในยูดาห์
13 กษัตริย์เรโหโบอัมจึงสถาปนาพระองค์ขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มและทรงครอบครอง
เมื่อเรโหโบอัมทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสี่สิบแปดพรรษา
และพระองค์ทรงครอบครองสิบเจ็ดปีในกรุงเยรูซาเล็ม
อันเป็นเมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกสรรไว้จากตระกูลต่างๆทั้งสิ้นของอิสราเอล
เพื่อจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น
พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่านาอามาห์คนอัมโมน
14 และพระองค์ได้ทรงกระทำการชั่วร้าย
เพราะพระองค์มิได้ตั้งพระทัยของพระองค์ที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์
15 ส่วนพระราชกิจของเรโหโบอัม ตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย

มีได้บันทึกไว้ในหนังสือของเศโมอาห์ผู้พยากรณ์ และพระองค์ได้ผู้ทำนายตามแบบพงศาวดารหรือมีสงครามเรื่อยไปอยู่ระหว่างเรโหโบอัมและเยโรโบอัม 16 และเรโหโบอัมก็ล้วงกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาบิยาห์ราชโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองครองแทนพระองค์

Chapter 13

1 ในปีทีสิบแปดแห่งรัชกาลของกษัตริย์เยโรโบอัม อาบิยาห์ได้เริ่มครอบครองเหนือประเทศยูดาห์ 2 พระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามปี พระชนนีของพระองค์มีพระนามว่ามีคายาห์ธิดาของอูรีเอลแห่งกิเบอาห์ มีสงครามระหว่างอาบิยาห์และเยโรโบอัม 3 อาบิยาห์เสด็จออกจากสงคราม มีกองทัพทหารชำนาญศึกเป็นจนคัดเลือกแล้วสี่แสนคน และเยโรโบอัมได้ตั้งแนวรบสู้กับพระองค์ด้วยคนคัดเลือกแล้วเป็นทศกัณฐ์ทหารแปดแสนคน 4 และอาบิยาห์ทรงลुยยืนอยู่บนภูเขาเศมารอิมซึ่งอยู่ในถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และตรัสว่า "ข้าแต่เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวง ขอฟังข้าพเจ้า 5 ไม่ควรหรือที่ท่านทั้งหลายจะรู้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพระราชทานตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์แก่ดวิด และลูกหลานของพระองค์โดยพันธสัญญาเกลือ 6 ถึงกระนั้นเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ข้าราชการของซาโลมอนโอรสของดาวิด ได้ลุกขึ้นกบฏต่อเจ้านายของตน 7 และมีคนถ้อยคนอันธพาลบางคนชั่วสมกันกับเขาและขึ้นสู้กับเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน เมื่อเรโหโบอัมยังเด็กอยู่และใจอ่อนแอด้านทานไม่ไหว 8 และบัดนี้ท่านคิดว่าจะต้องตำราษอาณาจักรของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในมือของลูกหลานของดาวิด เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนหมู่มากและมีลูกว่าทองคำซึ่งเยโรโบอัมสร้างไว้ให้ท่านเป็นพระ 9 ท่านทั้งหลายมิได้ขับไล่โปรหิตของพระเยโฮวาห์ ลูกหลานของอาโรน และคนเลวออกไป และตั้งโปรหิตสำหรับตนเองอย่างชนชาติทั้งหลายหรือ ผู้ใดที่นำวัวหนุ่มและแกะผู้เจ็ดตัวมาชำระตัวให้บริสุทธิ์ไว้ จะได้เป็นโปรหิตของสิ่งที่ไม่ใช่พระ 10 แต่สำหรับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายมิได้ทอดทิ้งพระองค์ เรามิโปรหิตผู้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เป็นลูกหลานของอาโรน ทั้งมีคนเลวทำงานหน้าที่ของเขาทั้งหลาย 11 เขากวาทเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ทุกเช้าทุกเย็น ทั้งเครื่องหอม ตั้งขนมปังหน้าพระพักตร์บนโต๊ะบริสุทธิ์ และดูแลถิ่นประทับทองคำพร้อมทั้งตะเกียง เพื่อที่ประทับปลุกอยู่ทุกเย็น เพราะเราได้รักษาพระบัญญัติคำขึ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา แต่ท่านได้ทอดทิ้งพระองค์เสีย 12 และดูเถิด พระเจ้าทรงอยู่กับเรา ทรงเป็นผู้บังคับบัญชาของเรา และโปรหิตของพระองค์พร้อมกับแตรศึกพร้อมที่จะเป่าเรียกทำสงครามต่อสู้กับท่าน ข้าแต่ประชาชนอิสราเอล ขออย่าต่อสู้กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน เพราะท่านจะชนะไม่ได้" 13 เยโรโบอัมได้ล่อบุญคนไว้เพื่อจะอ้อมมาหาเขาจากเบื้องหลัง ดังนั้นกองทหารของท่านจึงอยู่ข้างหน้ายูดาห์ และกองทัพก็อยู่ข้างหลังเขา 14 และเมื่อยูดาห์มองดูข้างหลัง ดูเถิด การศึกก็อยู่ข้างหน้าและข้างหลังเขา และเขาทั้งหลายก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และบรรดาโปรหิตก็เป่าแตร 15 แล้วคนของยูดาห์ก็ตะเบ็งเสียงร้องทำนองศึกและเมื่อคนยูดาห์ตะโกนอยู่มาพระเจ้าทรงให้เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวงพ่ายแพ้ไปต่ออาบิยาห์และยูดาห์ 16 คนอิสราเอลได้หนีต่อหน้ายูดาห์ และพระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือของเขทั้งหลาย 17 อาบิยาห์และประชาชนของพระองค์ก็ฆ่าเขาเสียมากมาย คนอิสราเอลก็คัดเลือกแล้วจึงล้มตายห้าแสนคน 18 นี่แหละคนอิสราเอลก็ถูกปราบปรามในครั้งนั้น และคนยูดาห์ก็ชนะ เพราะเขาฟังพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา 19 และอาบิยาห์ได้ติดตามเยโรโบอัม และยึดเอาหัวเมืองจากพระองค์ คือเมืองเบธเอลกับชนบทของเมืองนั้น และเยซานาห์กับชนบทของเมืองนั้น และเอโพรนกับชนบทของเมืองนั้น 20 เยโรโบอัมมิได้พินอำนาจของพระองค์ในรัชสมัยของอาบิยาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงประหารพระองค์ พระองค์ก็สิ้นพระชนม์ 21 แต่อาบิยาห์ก็มีอำนาจขึ้น และมิมีเหลืสืบส่องค์ ให้กานันเฮอร์สยิบสององค์ และธิดาสิบหกองค์ 22 ราชกิจก่อนนั้นของอาบิยาห์ วิธีการและพระดำรัสของพระองค์ได้บันทึกไว้ในหนังสือของผู้พยากรณ์อัดโด

Chapter 14

1 อาบิยาห์จึงล้วงกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาสาโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์ ในรัชกาลของอาสาแผ่นดินได้สงบอยู่สิบปี 2 และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ 3 พระองค์ทรงกำจัดแท่นบูชาพระต่างดาวและปูชนียสถานสูงทั้งหลาย และพังเสาศักดิ์สิทธิ์ลง และได้โค่นสารูปเคารพเสีย 4 และทรงบัญชาให้ยูดาห์แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน และให้รักษาพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ 5 พระองค์ทรงกำจัดปูชนียสถานสูงและแท่นเครื่องหอมออกเสียจากหัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์ด้วย และราชอาณาจักรก็ได้สงบอยู่ภายใต้พระองค์ 6 พระองค์ทรงสร้างหัวเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ เพราะแผ่นดินก็สงบ พระองค์มิได้ทำสงครามในปีเหล่านั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานการหยุดพักสงบแก่พระองค์

7 และพระองค์ตรัสกับยูดาห์ว่า "ให้เรารั้งหลายสร้างหัวเมืองเหล่านี้ ล้อมด้วยกำแพง หอดอย ประตูเมือง และด่าน แผ่นดินยังเป็นของเรา เพราะเราได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เราได้แสวงหาพระองค์ และพระองค์ได้ทรงประทานการหยุดพักสงบทุกด้าน" เขาทั้งหลายจึงสร้างและจำเริญขึ้น 8 และอาสาทรงมีกองทัพสรรพด้วยโล่ใหญ่และหอกจากยูดาห์สามแสนคน และจากเบนยามิน ซึ่งถือโล่และโค้งธนูสองแสนแปดหมื่นคน ทั้งสิ้นเป็นทศกัณฐ์ทหาร 9 เศ-ราห์ชาวเอธิโอเปียได้ออกมาต่อสู้กับเขาทั้งหลายด้วยกองทัพหนึ่งล้านคน และรถรบสามร้อยคันมาถึงเมืองมาเรธาห์ 10 และอาสาทรงยกออกไปปะทะกับเขา และเขาทั้งหลายก็ตั้งแนวรบในหุบเขาเศฟาธาห์ที่มารธาห์ 11 และอาสาจึงทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดช่วยได้อย่างพระองค์ ในการสู้รบกันระหว่างผู้ที่มิกำลังกับผู้ที่ไม่กำลัง ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยพวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายพึ่งพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายมาต่อสู้กับชนหมู่มากในพระนามของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าให้มนุษย์ชนะพระองค์" 12 พระเยโฮวาห์จึงทรงให้ชาวเอธิโอเปียพ่ายแพ้ต่ออาสาและต่อยูดาห์ และชาวเอธิโอเปียก็หนีไป 13 อาสาและพลที่อยู่กับพระองค์ก็ไล่ตามเขาไปถึงเมืองเก-ราร์ และชาวเอธิโอเปียล้มตายมากจนไม่เหลือสักชีวิตเดียว เพราะเขาได้แตกพ่ายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และกองทัพของพระองค์ คนยูดาห์ได้เก็บของที่รบได้มากมายนักหนา 14 และเขาก็โจมตีบรรดาหัวเมืองรอบเมืองเก-ราร์ เพราะว่าการกลัวพระเยโฮวาห์นั้นมาครอบงำทั้งหลาย เขาได้ปล้นหัวเมืองทั้งสิ้น เพราะมีของที่รบได้ในนั้นมาก 15 และเขาได้โจมตีเต็นท์ของผู้ที่มิว่า และเอาแกะไปมากมายและอูรด้วย แล้วเขาก็กลับไปยังเยรูซาเล็ม

Chapter 15

1 พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาสถิตกับอาซาริยาห์บุตรชายโอดเด 2 และท่านออกไปเฝ้าอาสาทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่อาสา และยูดาห์กับเบนยามินทั้งปวง ขอจงฟังข้าพเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่านทั้งหลาย ต่อเมื่อท่านทั้งหลายอยู่กับพระองค์ ถ้าท่านทั้งหลายแสวงหาพระองค์ ท่านก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าท่านทั้งหลายทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งท่านทั้งหลาย 3 อิสราเอลอยู่ปราศจากพระเจ้าเที่ยงแท้เป็นเวลานาน และไม่มิโปรหิตผู้ส่งสอน และไม่มีพระราชบัญญัติ 4 แต่เมื่อถึงคราวเขาทุกข์ยากลำบาก เขาหันมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลและแสวงหาพระองค์ เขาทั้งหลายก็พบพระองค์ 5 ในสมัยนั้นไม่มีสันติภาพแก่ผู้ที่ออกไปหรือผู้เข้ามา เพราะมีการวุ่นวายอยู่มากมายรบกันชาวเมืองทั้งหลายนั้น 6 เขาแตกแยกกันเป็นพวกๆ ประชาชาติต่อประชาชาติและเมืองต่อเมือง เพราะพระเจ้าทรงปรกาศเขาด้วยความทุกข์ยากทุกอย่าง 7 แต่ท่านทั้งหลายจงกล้าหาญ อย่าให้มือของท่านอ่อนลง เพราะว่ากิจการของท่านจะได้รับบำเหน็จ" 8 เมื่ออาสาทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้ ก็กล่าวพยากรณ์ของโอดเดผู้พยากรณ์ พระองค์ก็ทรงมีพระทัยกล้าขึ้น ทรงกำจัดสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนจากแผ่นดินยูดาห์และเบนยามินสิ้น และจากหัวเมืองซึ่งพระองค์ยึดมาได้จากถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และพระองค์ทรงซ่อมแซมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งอยู่หน้ามุขพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 9 และพระองค์ทรงรวบรวมยูดาห์และเบนยามินทั้งปวง และคนเหล่านั้นจากเอฟราอิม มนัสเสห์ และจากสิเมโอน ผู้อาศัยอยู่กับเขาทั้งหลาย เพราะคนเป็นจำนวนมากได้หลบหนีมาหาพระองค์จากอิสราเอล เมื่อเขาเห็นว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์สถิตกับพระองค์ 10 เขาทั้งหลายชุมนุมกันที่เยรูซาเล็มในเดือนที่สามของปีที่สิบห้าในรัชกาลของอาสา 11 เขาทั้งหลายถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้นจากชาวของที่เขาได้รับมา มีว่าผู้เจีรยตัวและแกะเจ็ดพันตัว 12 และเขาก็ทำทำพันธสัญญาที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาด้วยสุดจิตสุดใจของเขา 13 และว่าผู้ใดที่ไม่แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลควรจะมีโทษถึงตาย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ ชายหรือหญิง 14 เขาทั้งหลายได้กระทำสัตยัญญาต่อพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงอันดัง และด้วยเสียงโห่ร้อง และด้วยเสียงแตรและแตรทองเหลืองสนาดเล็ก 15 และยูดาห์ทั้งปวงก็เปรมปรีดีเพราะสัตยัญญานั้น เพราะเขาทั้งหลายได้ปฏิญาณด้วยสุดใจของเขา และได้แสวงหาพระองค์ด้วยความปรารถนาของเขา และเขาทั้งหลายก็พบพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงประทานให้เขาหยุดพักสงบรอบด้าน 16 แม้ว่ามาลาห์พระมารดาของกษัตริย์อาสา พระองค์ก็ทรงถอดเสียจากเป็นพระราชชนนี เพราะพระนางได้กระทำรูปเคารพอันน่าเกลียดน่าชังในสารูปเคารพ อาสาทรงโค่นรูปเคารพของพระนางลง และบดและเผาเสียที่ลัซารติดโรน 17 แต่ยังมิได้กำจัดปูชนียสถานสูงออกเสียจากอิสราเอล อย่างไรก็ตามก็ดีพระทัยของอาซาก็นบริสุทธิ์ตลอดรัชสมัยของพระองค์ 18 และพระองค์ทรงนำของอุทิศถวายของราชบิดาของพระองค์และข้าของพระองค์เองทรงอุทิศถวาย มีเงิน และทองคำ และเครื่องใช้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า 19 และไม่มีสงครามอีกจนปีที่สามสิบห้าในรัชกาลของอาสา

Chapter 16

1 ในปีที่สามสิบหกแห่งรัชกาลอาสา
 นาอากษัตริย์แห่งอิสราเอลขึ้นมาต่อสู้กับยูดาห์และได้สร้างเมืองรามัท
 เพื่อว่าพระองค์จะมีทรงให้คนหนึ่งคนใดออกไปหรือเข้ามาหาอากษัตริย์ของยูดาห์
 2 แล้วอาสาทรงเอาเงินและทองคำจากคลังของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และราชสำนัก
 และส่งไปให้เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียผู้ประทับในเมืองดามัสกัสว่า
 3 "ขอให้สัญญาไมตรีระหว่างข้าพเจ้าและท่านตั้งที่มียู่กับพระชนกของข้าพเจ้าและพระชนกของ
 ท่าน ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ส่งเงินและทองคำมายังท่าน
 ขอเสด็จไปทำลายสัญญาไมตรีของท่านซึ่งมีกับนาอากษัตริย์แห่งอิสราเอล
 เพื่อเขาจะถอยทัพไปจากข้าพเจ้า"
 4 และเบนฮาดัดทรงเชื่อฟังกษัตริย์อาสา
 และส่งผู้บังคับบัญชากองทัพของพระองค์ไปต่อสู้กับหัวเมืองของอิสราเอล
 และเขาทั้งหลายโจมตีเมืองอิโยน ดาน เอเบลมาอิม และหัวเมืองคลังหลวงทั้งสิ้นของนัฟทาลี
 5 และต่อมาเมื่อบาอาซาทรงได้ยินเรื่องนี้ พระองค์ทรงหยุดสร้างเมืองรามัท
 และให้พระราชกิจของพระองค์หยุดยั้ง
 6 แล้วกษัตริย์อาสาทรงนำยูดาห์ทั้งสิ้น
 และเขาทั้งหลายชนหินของเมืองรามัทและเครื่องไม้ของเมืองนั้น ซึ่งบาอาซาได้สร้างอยู่นั้น
 และเอามาสร้างเมืองเกบาและเมืองมิสปาท
 7 ครั้นนั้นฮานานีผู้ทนายได้มาเผ่าอากษัตริย์ของยูดาห์ และทูลพระองค์ว่า
 "เพราะท่านฟังกษัตริย์ของซีเรีย และมีได้ฟังพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
 เพราะฉะนั้นกองทัพของกษัตริย์ซีเรียจึงได้หลุดพ้นมือท่านไป
 8 คนเอ็ดโอะเปียและชาวลิบนีไม่เป็นกองทัพมีมา มีรถรบและพลม้ามากเหลือหลายหรือ
 แต่เพราะท่านฟังพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่าน
 9 เพราะว่าพระเนตรของพระเยโฮวาห์ไม่ได้อยู่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
 เพื่อสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์โดยเห็นแก่ผู้เหล่านั้นที่มีใจจริงต่อพระองค์
 ในเรื่องนี้ท่านได้กระทำกรอย่างโง่เขลา เพราะตั้งแต่นี้ไปท่านจะมีการศึกสงคราม"
 10 และอาสาก็ทรงกริ้วต่อผู้ทนายนั้น และจับเขาจำไว้ในคุก
 เพราะพระองค์ทรงเกรียวกราดแก่เขาในเรื่องนี้
 และอาสาทรงข่มเหงประชาชนบางคนในเวลาเดียวกันนั้นด้วย
 11 และดูเถิด พระราชกิจของอาสา ตั้งแต่ต้นจนถึงสุดท้าย
 ได้บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล
 12 ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ อาสาทรงเป็นโรคที่พระบาทของพระองค์
 และโรคของพระองค์ก็ร้ายแรง และเมื่อโรคอยู่ระลอกก็มิได้ทรงแสวงหาพระเยโฮวาห์
 แต่ได้แสวงหาความช่วยเหลือจากแพทย์
 13 และอาสาทรงล้างหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์
 สิ้นพระชนม์ในปีที่สี่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์
 14 เขาทั้งหลายฝังพระศพไว้ในคูโม่งคัของพระองค์
 ซึ่งพระองค์ได้สกัดออกเพื่อพระองค์ในนครลัธ
 เขาชาวพระศพของพระองค์ไว้บนแท่นซึ่งมีเครื่องหอมต่างๆเต็มไปหมด
 ซึ่งต่างปรุงเครื่องหอมได้ปรุงไว้ และเขาทั้งหลายก็ก่อเพลิงใหญ่โตถวายพระเกียรติพระองค์

Chapter 17

1 เยโฮซาฟัทโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ และทรงเสริมกำลังพลต่อสู้อิสราเอล
 2 พระองค์ทรงวางกำลังพลไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งปวงของยูดาห์
 และทรงตั้งทหารประจำป้อมในแผ่นดินยูดาห์ และในหัวเมืองเอฟราอิม
 ซึ่งอาสาธาบิดาของพระองค์ได้ยึดไว้
 3 พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเยโฮซาฟัท
 เพราะพระองค์ทรงดำเนินในทางเบื้องต้นๆของดาวิดราชาบิดาของพระองค์
 พระองค์มิได้ทรงแสวงหาพระบาอัล
 4 แต่ได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระราชบิดาของพระองค์
 และดำเนินในพระบัญญัติของพระองค์ มิได้ทรงดำเนินตามการกระทำของอิสราเอล
 5 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์
 และสิ้นทั้งยูดาห์ก็หันเครื่องบรรณาการมาถวายเยโฮซาฟัท
 พระองค์จึงมีทรัพย์มั่งคั่งอย่างยิ่งและมีเกียรติมาก
 6 พระทัยของพระองค์เข้มแข็งขึ้นในพระมรรคาของพระเยโฮวาห์
 พระองค์จึงทรงกำจัดปณิธานสูงและบรรดาสารูปเคารพเสียจากยูดาห์
 7 ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์ทรงได้เจ้านายของพระองค์คือ เบนฮาดัล โอบาดีห์
 เสดรียาห์ เนธันเอล และมัลคยาห์ไปส่งสอนในหัวเมืองของยูดาห์
 8 และคนเลวีไปกับเขาด้วยคือ เซโมอาห์ เนธานียาห์ เสดาบิยาห์ อาสาเฮล เชมาริโอท เยโฮนาตัน
 อาโดเนียห์ โทบิยาห์ และโทบาโดเนียห์ คนเลวี และพร้อมกับคนเหล่านี้มี เอลีชามา และเยโฮรัม
 ผู้เป็นปุโรหิต
 9 และเขาทั้งหลายได้ส่งสอนในยูดาห์ มีหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ไปกับเขาด้วย
 เขาเที่ยวไปทั่วหัวเมืองทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ และได้ส่งสอนประชาชน
 10 ความหวาดกลัวอันมาจากพระเยโฮวาห์ตกอยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินต่างๆที่อยู่
 รอบยูดาห์ และเขาทั้งหลายมิได้ทำสงครามกับเยโฮซาฟัท
 11 คนฟิลิสเตียมาพวกได้นำของกำนัลมาถวายเยโฮซาฟัท และนำเงินมาเป็นบรรณาการ
 และพวกอาระเบียได้นำฝูงแพะแกะ คือแกะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัว
 และแพะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัวมาถวายพระองค์
 12 และเยโฮซาฟัททรงเจริญใหญ่ยิ่งขึ้นเป็นลำดับ
 พระองค์ทรงสร้างป้อมและหัวเมืองคลังหลวงไว้ในยูดาห์
 13 และพระองค์ทรงมีพระราชกิจมากมายในหัวเมืองของยูดาห์

พระองค์ทรงมีทหารเป็นทแกล้วทหารในกรุงเยรูซาเล็ม

14 ต่อไปนี้เป็นจำนวนตามเรือนบรรพบุรุษของเขาคือ ของยูดาห์ ผู้บังคับบัญชาของพันมี
 อัดนัทผู้บังคับบัญชา พร้อมกับทแกล้วทหารสามแสนคน
 15 ถัดเขาไปคือ เยโฮฮานัน ผู้บังคับบัญชาพร้อมกับสองแสนแปดหมื่นคน
 16 และถัดเขาไปคือ อามัสยาห์ บุตรชายสิลชี
 เป็นคนอาสาสมัครเพื่อการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พร้อมกับทแกล้วทหารสองแสนคน
 17 ของเบนยามินคือ เอลียาดา ทแกล้วทหารพร้อมกับคนสองแสนสรรพด้วยธนูและโล่
 18 และถัดเขาไปคือ เยโฮซาบาด พร้อมกับคนติดอาวุธหนึ่งแสนแปดหมื่นคน
 19 เหล่านี้เป็นข้าราชการของกษัตริย์
 นอกเหนือจากผู้ที่กษัตริย์ทรงวางไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั่วตลอดแผ่นดินยูดาห์

Chapter 18

1 ฝ่ายเยโฮซาฟัททรงมีทรัพย์มั่งคั่งและเกียรติใหญ่ยิ่ง
 และพระองค์ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับอาหับ
 2 ครั้นล่วงมาหลายปีพระองค์เสด็จลงไปเผ่าอาหับในสะมาเรีย
 และอาหับทรงฆ่าแกะและวัวมากมายสำหรับพระองค์ และสำหรับพลที่มากับพระองค์
 และทรงชักชวนพระองค์ให้ขึ้นไปต่อสู้กับราโมทเกิลอาด
 3 อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า
 "ท่านจะไปกับข้าพเจ้ายังราโมทเกิลอาดหรือ" พระองค์ทูลตอบพระองค์ว่า
 "ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็น ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชนของท่าน
 เราจะอยู่กับท่านในการสงคราม"
 4 และเยโฮซาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า
 "ขอสอบถามดูพระดำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เสียก่อน"
 5 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคนตรัสกับเขาว่า
 "ควรที่เราจะไปตราโมทเกิลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป" และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า
 "ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเถิด เพราะพระเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์"
 6 แต่เยโฮซาฟัททูลว่า
 "ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกสักคนหนึ่งหรือซึ่งเราจะสอบถามได้"
 7 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยโฮซาฟัทว่า "ยังมีชายอีกคนหนึ่ง
 ซึ่งเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์ได้ แต่ข้าพเจ้ายังงงๆ เพราะเขาพยากรณ์แต่ความร้ายเสมอ
 ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย คนนั้นคือมัลคยาห์บุตรอิมลาห์" และเยโฮซาฟัททูลว่า
 "ขอเชิญยอียาห์ตรัสดังนั้นเถิด"
 8 แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกมหาดเล็กคนหนึ่งเข้ามาและตรัสสั่งว่า
 "ไปพามัลคยาห์บุตรอิมลาห์มาเร็ว"
 9 ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ ต่างประทับบนพระที่นั่ง
 ทรงฉลองพระองค์ ณ ที่วางตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย
 และผู้พยากรณ์ทั้งปวงก็พยากรณ์ถวายอยู่
 10 และเศเดคิยาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ จึงเอาเหล็กทำเป็นเสา และพูดว่า
 "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า `ด้วยสิ่งเหล่านี้ เราจะผลัดคนซีเรียไปจนเขาทั้งหลายถูกทำลาย'"
 11 และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้น ทูลว่า "ขอเสด็จขึ้นไปราโมทเกิลอาดเถิด
 และจะมีชัยชนะ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์"
 12 และผู้สื่อสารผู้ไปตามมัลคยาห์ได้บอกท่านว่า "ดูเถิด
 ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก็พูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์ตุลาคนเดียวกัน
 ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดแต่สิ่งที่ดี"
 13 แล้วมัลคยาห์ตอบว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั่นใด พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่าอย่างไร
 ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น"
 14 และเมื่อท่านเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า "มัลคยาห์
 ควรที่เราจะไปตราโมทเกิลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป" และท่านทูลตอบพระองค์ว่า
 "ขอเชิญเสด็จขึ้นไปและจะมีชัยชนะ เขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์"
 15 แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า "เราได้ให้เจ้าปฏิญาณก็ครั้งแล้ว
 เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระเยโฮวาห์"
 16 และท่านทูลว่า "ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเข
 อย่างแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า `คนเหล่านี้ไม่มีนาย
 ให้เขาตงงลังงับยี่เรือนของตนโดยสันติภาพเกิด'"
 17 กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยโฮซาฟัทว่า "ข้าพเจ้ามิได้บอกท่านแล้วหรือว่า
 เขาจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งชั่วร้ายต่างหาก"
 18 และมัลคยาห์ทูลว่า "ฉะนั้นขอสดับพระวจนะของพระเยโฮวาห์
 ข้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์
 และบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ยืนข้างๆพระองค์ข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้าย
 19 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า `ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล
 เพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ราโมทเกิลอาด' บ้างก็ทูลอย่างนี้ บ้างก็ทูลอย่างนั้น
 20 แล้วมิวิญญาณดวงหนึ่งมาข้างหน้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า
 `ข้าพระองค์จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง' และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า `จะอย่างไร'"
 21 และเขาทูลว่า
 `ข้าพระองค์จะออกไปและจะเป็นวิญญาณมุสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขาทุกคน'
 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า `เจ้าไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จ จงไปทำเช่นนั้นเถิด'
 22 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด
 พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณมุสาในปากของเหล่าผู้พยากรณ์ของพระองค์
 พระเยโฮวาห์ทรงล้นพระวจาเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์"
 23 แล้วเศเดคิยาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ได้เข้ามาใกล้และตบแก้มมัลคยาห์พูดว่า
 "พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ไปจากข้าพสุกับเจ้าได้อย่างไร"
 24 และมัลคยาห์ตอบว่า "ดูเถิด เราจะเห็นในวันนี้"

เมื่อเจ้าเข้าไปในท้องซันในเพื่อจะซ่อนตัวเจ้า"

25 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า "จงจับมีคายาห์

พาเขากลับไปมอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมือง และแกโยอาชราห์โอรส

26 และว่า "กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า เออาหนนิจำคุกเสีย ให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ"

27 และมีคายาห์ทูลว่า "ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ

พระเยโฮวาห์ก็มิได้ตรัสโดยข้าพระองค์" และท่านกล่าวว่า "บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ของฟงเกิด"

28 กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังราโมทกิเลอาด

29 และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า "ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเข้าทำศึก

แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน" และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอมพระองค์

แล้วทั้งสองพระองค์เข้าทำสงคราม

30 ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซีเรียทรงบัญชาบรรดาผู้บัญชาการรถรบของพระองค์ว่า

"อย่ารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะกษัตริย์แห่งอิสราเอล"

31 และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบแลเห็นเยโฮซาฟัท เขาทั้งหลายก็ว่า

"เป็นกษัตริย์อิสราเอลแล้ว" เขาจึงหันเข้าไปจะสู้รบกับพระองค์ และเยโฮซาฟัททรงร้องขึ้น

และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ พระเจ้าทรงให้เขาทั้งหลายออกไปเสียจากพระองค์

32 และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบเห็นว่าไม่ใช่อีกษัตริย์อิสราเอล ก็หันรถกลับจากไล่ตามพระองค์

33 แต่มีชายคนหนึ่งโง่งมยืนเฝ้าไป

ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าระหว่างเกล็ดเกราะและแผ่นบังพระธนู

พระองค์จึงรับสั่งกับคนตัวรถว่า "หันกลับเถอะ พาเรากลับจากการรบ เพราะเราบาดเจ็บแล้ว"

34 วันนั้นการรบก็ดุเดือดขึ้น และกษัตริย์อิสราเอลก็พญพระองค์เองขึ้นไปในรถรบของพระองค์ทันพระพักตร์เข้าสู่ชนซีเรียจนถึงเวลาเย็น แล้วประมาณเวลาดวงอาทิตย์ตกพระองค์ก็สิ้นพระชนม์

Chapter 19

1 เยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จกลับไปโดยสวัสดิภาพถึงพระราชมวังของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม

2 แต่เยชูบุตรชายฮานานีผู้ทำนายได้ออกไปเฝ้าพระองค์ ทูลกษัตริย์เยโฮซาฟัทว่า

"การที่พระองค์จะช่วยคนอธรรมและรักผู้เพิกเลียดังพระเยโฮวาห์หรือ

เพราะเรื่องนี้พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้ออกมาถึงพระองค์

3 อย่างไรก็ดีพระองค์ทรงพบความดีในพระองค์บ้าง

เพราะพระองค์ได้ทำลายบรรดาเสารูปเคารพเสียจากแผ่นดิน และได้มุ่งพระทัยแสวงหาพระเจ้า"

4 เยโฮซาฟัทประทับที่เยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงออกไปท่ามกลางประชาชนอีก

ตั้งแต่เบเออร์เซบมาถึงถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม

และนำเขาทั้งหลายกลับมาয়พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา

5 พระองค์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยในแผ่นดินนั้น ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสี่ของยูดาห์ ที่ละหัวเมือง

6 และตรัสกับผู้วินิจฉัยเหล่านั้นว่า "จงพิจารณาสิ่งที่ท่านทั้งหลายจะกระทำ

เพราะท่านมิได้พิพากษาเพื่อนมนุษย์แต่เพื่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตกับท่านในการพิพากษา

7 ฉะนั้นจงให้ความยำเกรงพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่าน จงระมัดระวังสิ่งที่ท่านกระทำ

เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่มีความชั่วช้า ไม่เห็นแก่หน้าคนใด และไม่มีกรรมรับสินบน"

8 ยิ่งกว่านั้นอีก ในเยรูซาเล็ม เยโฮซาฟัททรงตั้งคนเลวี และปุโรหิตบ้าง

กับประมุขของบรรพบุรุษแห่งอิสราเอลบ้าง เพื่อจะให้การพิพากษาแห่งพระเยโฮวาห์

และว่าวินิจฉัยคดีที่โต้แย้งกัน เขาทั้งหลายมีตำแหน่งในเยรูซาเล็ม

9 และพระองค์ทรงกำชับเขาทั้งหลายว่า

"ท่านทั้งหลายจงกระทำกรณี้ด้วยความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ด้วยความสัตย์ซื่อ

และด้วยสิ้นสุดใจของท่าน

10 เมื่อมีคดีมาถึงท่านจากที่หนึ่งของท่านผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของเขาทั้งหลาย

เกี่ยวกับเรื่องฆ่าฟันกัน พระราชบัญญัติหรือพระบัญญัติ กฎเกณฑ์หรือคำตัดสิน

ท่านทั้งหลายก็ควรจะตั้งเตือนเขา เพื่อเขาจะไม่ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์

พระพิโรธจึงไม่มาเหนือท่าน และพี่น้องของท่าน ท่านจงกระทำเช่นนี้ และท่านจะไม่ละเมิด

11 และดูเถิด อามาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ก็อยู่เหนือท่านในสรรพกิจของพระเยโฮวาห์

และเสนาบดียาห์บุตรชายอิสมาเอลเจ้านายของวงศ์วานยูดาห์ก็อยู่เหนือท่านในสรรพกิจของกษัตริย์

และเลวีจะเป็นเจ้าหน้าที่ปรนนิบัติท่าน จงประกอบกิจอย่างแล้วกล่า

และขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับผู้เที่ยงธรรม"

Chapter 20

1 และอยู่มาภายหลัง คนโมอับและคนอัมโมน

และพร้อมกันเขามิฉะนั้นนอกจากคนอัมโมนนั้น ได้ขึ้นมาทำสงครามกับเยโฮซาฟัท

2 มีคนมาทูลเยโฮซาฟัทว่า "มีคณหมู่ใหญ่มาสู้รบกับพระองค์จากซีเรียข้างนี้ จากพวกเทเลซังโน้น และดูเถิด เขาทั้งหลายอยู่ในอาซาโชนทามาร คีอเอนกาดี"

3 และเยโฮซาฟัทก็กลัว และมุ่งแสวงหาพระเยโฮวาห์ และได้ทรงประกาศให้อัศดอหารห์ยูดาห์

4 และยูดาห์ได้ชุมนุมกันแสวงหาความช่วยเหลือจากพระเยโฮวาห์

เขาทั้งหลายพากันมาจากหัวเมืองทั้งสี่แห่งยูดาห์เพื่อแสวงหาพระเยโฮวาห์

5 และเยโฮซาฟัทประทับยืนอยู่ในที่ประชุมของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ข้างหน้าลานใหม่

6 และตรัสทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลาย

พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าในฟาโลวรณ์หรือ

พระองค์มิได้ปกครองเหนือบรรดาราชอาณาจักรของประเทศชาติหรือ

ในพระหัตถ์ของพระองค์มีฤทธิ์และอำนาจ จึงไม่มีผู้ใดต่อต้านพระองค์ได้

7 พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทั้งปวงหรือ

ผู้ทรงขับไล่ชาวแผ่นดินนี้ออกไปเสียให้พ้นหน้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์

และทรงมอบไว้แก่เชื้อสายของอับราฮัมมิตรสหายของพระองค์เป็นนิตย์

8 และเขาทั้งหลายได้อาศัยอยู่ในนั้น และได้สร้างสถานบริสุทธิ์แห่งหนึ่งในนั้นถวายพระองค์ เพื่อพระนามของพระองค์ ทูลว่า

9 "ถ้าเหตุชั่วร้ายขึ้นมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย จะเป็นดาบ การพิพากษา หรือโรคระบาด

หรือการกันดารอาหาร ข้าพระองค์ทั้งหลายจะยืนอยู่ต่อหน้าพระนิเวศนี้ และต่อพระพักตร์พระองค์ (เพราะพระนามของพระองค์อยู่ในพระนิเวศนี้)

และร้องทูลต่อพระองค์ในความทุกข์ใจของข้าพระองค์ทั้งหลาย

และพระองค์จะทรงฟังและช่วยให้รอด"

10 ดูเถิด บัดนี้คนอัมโมนและโมอับ และกูซาเสรีร์ ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ทรงยอมให้คนอิสราเอลบุกรุก เมื่อเขามาจากแผ่นดินอียิปต์ และผู้ซึ่งเขาได้หลีกไปมิได้ทำลายเสีย

11 ดูเถิด เขาทั้งหลายได้ให้บำเหน็จแก่เราอย่างไร

ด้วยมาขับเราก่อเสียจากแผ่นดินกรรมสิทธิ์ของพระองค์

ซึ่งพระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นมรดก

12 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะไม่ทรงกระทำการพิพากษาเหนือเราหรือ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีฤทธิ์ที่จะต่อสู้คนหมู่มิมานีซึ่งกำลังมาต่อสู้กับข้าพระองค์ทั้งหลาย

ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะกระทำประการใด

แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายเพ่งที่พระองค์"

13 ในระหว่างนั้นคนทั้งปวงของยูดาห์ก็ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พร้อมกับกรรยาและลูกหลานของเขา

14 และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตกับยาซาซึเอลบุตรชายเศคาริยาห์

ผู้เป็นบุตรชายเบไนยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยอียเอล ผู้เป็นบุตรชายมัทธานิยาห์ เป็นคนเลวี

ลูกหลานของอาสาฟ เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางที่ประชุมนั้น

15 และเขาได้ทูลว่า "ยูดาห์ทั้งปวง และชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย กับกษัตริย์เยโฮซาฟัทของฟง

พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แก่ท่านทั้งหลายว่า อย่ากลัวเลย และอย่าห่อคอยด้วยคนหมู่มิมานีเลย

เพราะว่าการสงครามนั้นไม่ใช่ของท่าน แต่เป็นของพระเจ้า

16 พรุ่งนี้ท่านทั้งหลายจงลงไปต่อสู้กับเขา ดูเถิด เขาจะขึ้นมาทางขึ้นที่ตำบลอิส

ท่านจะพบเขาที่ปลายลำธาร ข้างหน้าถิ่นทุรกันดารเยรูเอล

17 ไม่จำเป็นที่ท่านจะต้องสู้รบในสงครามครั้งนี้ โอ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม จงเข้าประจำที่

ยืนนิ่งอยู่และดูชัยชนะของพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน" อย่ากลัวเลย อย่าห่อคอย

พรุ่งนี้จงออกไปสู้กับเขา เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับท่าน"

18 แล้วเยโฮซาฟัทในพระเศียรก็มพระพักตร์ของพระองค์ลงถึงดิน

และยูดาห์ทั้งปวงกับชาวเยรูซาเล็มได้กราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นมัสการพระเยโฮวาห์

19 และคนเลวี จากลูกหลานคนโคธา และลูกหลานคนโคราห์

ได้ขึ้นขึ้นถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยเสียงอันดังในที่สูง

20 และเขาทั้งหลายได้ลุกขึ้นแต่เช้า และออกไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเทโคอา และเมื่อเขาออกไป

เยโฮซาฟัทประทับยืนและตรัสว่า "โอ ยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า

จงเชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ จงเชื่อบรรดาผู้พยากรณ์ของพระองค์

และท่านจะสำเร็จผล"

21 และเมื่อพระองค์ได้ปรึกษากับประชาชนแล้ว

พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งบรรดาผู้ที่ร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์

ให้สรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องประดัมแห่งความบริสุทธิ์ ขณะเมื่อเขาเดินออกไปหน้าศัตรู และว่า

"จงถวายโมทนาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์"

22 และเมื่อเขาทั้งหลายตั้งต้นร้องเพลงสรรเสริญ

พระเยโฮวาห์ทรงจัดกองขุมคอยต่อสู้กับคนอัมโมน โมอับ และชาวกูซาเสรีร์

ผู้ได้เข้ามาต่อสู้กับยูดาห์ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงแตกพ่ายไป

23 เพราะว่าการของอัมโมนและของโมอับได้ลุกขึ้นต่อสู้กับชาวกูซาเสรีร์

ทำลายเขาเสียอย่างสิ้นเชิง และเมื่อเขาทั้งหลายทำลายชาวเสรีร์หมดแล้ว

เขาทั้งหลายด้วยกันทำลายซึ่งกันและกัน

24 เมื่อยูดาห์ขึ้นไปอยู่ที่หอคอยที่ในถิ่นทุรกันดาร เขามองตรงไปที่คนหมู่มิมานี และดูเถิด

มีแต่ศพนอนอยู่บนแผ่นดิน ไม่มีสักคนเดียวที่รอดไปได้

25 เมื่อเยโฮซาฟัทและประชาชนของพระองค์มาเก็บของที่ริบจากเขาทั้งหลาย

พร้อมกับศพทั้งหลายนั้นเขาพบสิ่งของเป็นจำนวนมาก ทั้งทรัพย์สินสมบัติและเพชรพลอยต่างๆ

ซึ่งเขาเก็บมากมาสำหรับตัวजनชนไปไม่ไหว เขาเก็บของที่ริบได้เหล่านั้นสามวัน

เพราะมากเกินไป

26 ในวันที่สี่เขาทั้งหลายได้ชุมนุมกันที่หุบเขาเบราคาห์ ด้วยที่นั้นเขาสรรเสริญพระเยโฮวาห์

เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกที่นั้นว่า หุบเขาเบราคาห์ จนถึงทุกวันนี้

27 แล้วเขาทั้งหลายกลับไปคนยูดาห์และเยรูซาเล็มทุกคน

และเยโฮซาฟัททรงนำหน้ากลับไปยังเยรูซาเล็มด้วยความชื่นบาน

เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดิ์เย้ยศัตรูของเขา

28 เขาทั้งหลายมายังเยรูซาเล็มด้วยพิณใหญ่ พิณซาคู และแดร ยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

29 และความกล้าพระเจ้านำมาอยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรของประเทศทั้งปวง

เมื่อเขาได้อินว่าพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้ศัตรูของอิสราเอล

30 แดนดินของเยโฮซาฟัทจึงสงบเงียบ

เพราะว่าพระเจ้าของพระองค์ทรงประทานให้พระองค์มีการหยุดพักสงบอยู่รอดนั้น

31 ดังนั้นและ เยโฮซาฟัททรงครอบครองอยู่เหนือยูดาห์

เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษา

และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระราชมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า

อาซูบาห์ บุตรสาวสิลทิ

32 พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของอัสราหิบิดาของพระองค์ และมีได้ทรงพาไปจากทางนั้น

พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตของพระเยโฮวาห์

33 อย่างไรก็ดี ปุชนียสถานสูงยังไม่ได้ถูกกำจัดออกไป

ประชาชนยังมีได้ปลื้มใจในพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน

34 ส่วนพระราชมารดาของเยโฮซาฟัท ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด ดูเถิด

ได้มีบันทึกไว้ในหนังสือของเยชูบุตรชายฮานานี ซึ่งรวมเข้าในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล

35 ต่อมาภายหลัง เยโฮซาฟัทกษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงร่วมงานกับอาหัสยาห์กษัตริย์ของอิสราเอล ผู้ทรงกระทำกรอย่างชั่วร้ายมาก
36 พระองค์ทรงร่วมงานในเรื่องการสร้างเรือไปยังเมืองทาร์ซัส และเขาทั้งหลายสร้างเรือในเอซีโอนแถบอร์
37 แล้วเอลียาห์บุตรชายโิดาวาห์แห่งเมืองมาเรธาได้พยากรณ์ถึงเยโฮซาฟัทว่า "เพราะพระองค์ทรงร่วมงานกับอาหัสยาห์ พระเยโฮวาห์จะทรงทำลายสิ่งที่ท่านกระทำ" เรือก็ไม่สามารไปเมืองทาร์ซัสได้

Chapter 21

1 เยโฮซาฟัทก็ลี้ลับหนีไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และเยโฮรัมโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์
2 พระองค์ทรงมีพระอนุชา ผู้เป็นโอรสของเยโฮซาฟัทคือ อาซาริยาห์ เยชียเอล เศคเรียนท์ อาซาริยาห์ มีคาเอล เชฟาทิยาห์ เหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นโอรสของเยโฮซาฟัทกษัตริย์ของอิสราเอล
3 พระราชบิดาของเขาทั้งหลายประทานเงิน ทองคำ และของอันมีค่ามากมาย พร้อมกับหัวเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ แต่พระองค์ประหารราชาอาณาจักรแก่เยโฮรัม เพราะว่าท่านเป็นโอรสหัวปี
4 เมื่อเยโฮรัมได้ขึ้นครอบครองราชาอาณาจักรของราชบิดาของพระองค์และได้สถาปนาไว้แล้ว พระองค์ทรงประหารพระอนุชาของพระองค์เสียหมดด้วยดาบ ทั้งเจ้านายบางคนของอิสราเอลด้วย
5 เมื่อเยโฮรัมทรงเริ่มครอบครองนั้นพระองค์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี
6 และพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล ตามอย่างที่เราทราวงค์ท่านกระทำ เพราะว่าจิตใจของท่านเป็นเหมือนเสียของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์
7 อย่างไรก็ตามก็ดีพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลายราชวงศ์ของดาวิด เพราะเหตุหนึ่งสัญญาซึ่งพระองค์ทรงทำไว้กับดาวิด และเหตุที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานพระที่ป่แก่ดาวิดและแก่ลูกหลานของพระองค์เป็นนิตย์
8 ในรัชกาลของพระองค์เยโฮรัมได้ขับภู่ออกห่างจากการปกครองของยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตน
9 แล้วเยโฮรัมก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาเจ้านายและรถรบทั้งสิ้นของพระองค์ และพระองค์ทรงถูกขึ้นในกลางคืนโจมตีคนเยโฮรัม ซึ่งมาล้อมพระองค์และมุ่งจับกับภูษารถรบไว้
10 เยโฮรัมจึงได้ขับภู่ออกห่างจากการปกครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ ครึ่งนั้นลิบนานท์ก็ได้ขับภู่ออกห่างจากการปกครองของพระองค์ด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์
11 ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงสร้างป้อมขึ้นสถานสูงในถิ่นเทือกเขาของยูดาห์ และทรงนำชาวเยรูซาเล็มไปทำการผิดประเวณี และทรงกระทำให้ยูดาห์ทำเช่นนั้น
12 และจดหมายฉบับหนึ่งมาถึงพระองค์จากเอลิชาห์ผู้พยากรณ์ว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า `เพราะเจ้ามิได้ดำเนินในบรรดามรรคาของเยโฮซาฟัทบิดาของเจ้า หรือในบรรดามรรคาของอาสาห์กษัตริย์ของยูดาห์
13 แต่ได้เดินในมรรคาของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และได้นำยูดาห์กับชาวเยรูซาเล็มในการแพศยา อย่างกับการแพศยาแห่งราชวงศ์อาหับ และเจ้าได้ฆ่าพวกน้องชายของเจ้าเสียด้วย ผู้เป็นเชื้อวงศ์บิดาของเจ้า และพวกเขาดีกว่าเจ้า
14 ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงนำภัยพิบัติอันยิ่งใหญ่มาเหนือชนชาติของเจ้า ลูกหลานของเจ้า เมียของเจ้า และข้าของทั้งสิ้นของเจ้า
15 และตัวเจ้าเองจะมีความเจ็บป่วยสาหัสด้วยโรคฝีโลหิตของเจ้า จนกว่าโลหิตของเจ้าจะออกมาเพราะเหตุโรคนี้ในวันแล้ววันเล่า"
16 ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ทรงทำให้ความโกรธของคนที่ลิสเตีย และของคนอาระเบีย ผู้อยู่ใกล้กับคนเอซีโอเปีย มีต่อเยโฮรัม
17 และเขาทั้งหลายยกมาต่อสู้กับยูดาห์ และบุกรุกเข้าไปในนั้น และชนต่างชาติทั้งสิ้นซึ่งมีในราชสำนัก ทั้งบรรดาโอรสและเหมือนเสียของพระองค์ จึงไม่มีโอรสเหลือไว้ให้แก่พระองค์นอกจากเยโฮอาหาสโอรสองค์สุดท้ายของพระองค์
18 ภายหลังเรื่องเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้โลหิตของเยโฮรัมเป็นโรคซึ่งรักษาไม่ได้
19 ต่อมาเป็นเวลาสิ้นสองปีโลหิตของพระองค์ก็ออกมาเพราะโรคนั้น และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ด้วยความทรมานทรุ่ยอย่างยิ่ง
ประสาชนของพระองค์มิได้ก่อเพลิงถวายเกียรติแก่พระองค์ อย่างกับก่อเพลิงให้กับบรรพบุรุษของพระองค์
20 เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี และพระองค์ได้ทรงจากไปโดยไม่มีโอรสเลย เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่ไม่ฝังในอุโมงค์ของบรรดากษัตริย์

Chapter 22

1 และชาวเยรูซาเล็มได้ให้อาหัสยาห์โอรสองค์สุดท้ายของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนพระองค์ เพราะคนหนุ่มนั้นมาถึงด้วยกับคนอาระเบียได้ฆ่าโอรสผู้พี่เสียทั้งหมด
ดังนั้นอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ของยูดาห์จึงครอบครอง
2 เมื่ออาหัสยาห์เริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสี่สิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาธาเลียห์หลานหญิงของอมรี
3 พระองค์ทรงดำเนินในทางทั้งหลายของราชวงศ์ของอาหับด้วย เพราะว่าพระมารดาของพระองค์เป็นที่ปรึกษาในการกระทำอย่างชั่วร้ายของพระองค์
4 ดังนั้นพระองค์จึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างราชวงศ์ของอาหับได้กระ

ทำ เพราะว่าหลังจากการสืบทอดของพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาทั้งหลายเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ นำไปสู่ความพินาศของพระองค์
5 พระองค์ทรงกระทำตามคำปรึกษาของเขาทั้งหลายด้วย และเสด็จไปกับเยโฮรัมโอรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อทำสงครามกับอาสาเอลกษัตริย์ของซีเรียที่เมืองราโมทกิเลอาด และคนซีเรียได้กระทำให้โยรัมบาดเจ็บ
6 และพระองค์ทรงกลับมาที่ยิสรเอลเพื่อรักษาบาดแผลซึ่งพระองค์ได้รับที่เมืองรามาท เมื่อพระองค์ทรงต่อสู้กับอาสาเอลกษัตริย์ของซีเรีย และอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ของยูดาห์เสด็จลงไปเฝ้าเยโฮรัม โอรสของอาหับในเมืองยิสรเอล เพราะว่าพระองค์ประหาร
7 แต่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เสียแล้วว่า ความล้มจมของอาหัสยาห์จะมาโดยที่พระองค์เสด็จลงไปเยี่ยมโยรัม เพราะเมื่อพระองค์เสด็จไปที่นั่น พระองค์เสด็จออกไปกับเยโฮรัมเพื่อจะปะทะกับเยฮูบุตรชายนิมซี ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งให้ตัดราชวงศ์ของอาหับออกเสีย
8 และอยู่มาเมื่อเยฮูกำลังสำเร็จโทษราชวงศ์ของอาหับ ท่านได้พบเจ้านายของยูดาห์ และบรรดาโอรสพระเชษฐาของอาหัสยาห์ ผู้มาปรนนิบัติอาหัสยาห์ และท่านก็ได้ประหารเขาทั้งหลายเสีย
9 ท่านได้ค้นหาอาหัสยาห์ และพระองค์ก็ถูกจับ (เมื่อซ่อนพระองค์อยู่ในสระน้ำ) และเขาพาพระองค์มาหาเยฮู และประหารชีวิตพระองค์เสีย เขาทั้งหลายก็ฝังพระศพไว้ เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า "พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหลานเธอของเยโฮซาฟัท ผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์" และราชวงศ์ของอาหัสยาห์ก็มิได้สามารถปกครองราชาอาณาจักรได้
10 เมื่ออาธาเลียห์พระมารดาของอาหัสยาห์เห็นว่าโอรสของพระนางสิ้นพระชนม์แล้ว พระนางก็ลี้ลับหนีทำลายเชื้อพระวงศ์แห่งราชวงศ์ของยูดาห์เสียสิ้น
11 แต่พระนางเยโฮชาบอบาห์ธิดาของกษัตริย์ได้นำโยอาชโอรสของอาหัสยาห์ลักพาไปเสียจากท่ามกลางบรรดาโอรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจะต้องถูกประหาร และพระนางก็เก็บเธอและพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทม ดังนั้นแหละเยโฮชาบอบาห์ธิดาของกษัตริย์เยโฮรัม และภรรยาของเยโฮยาดาบโรทิด (เพราะว่าพระนางเป็นพระสนิษฐานของอาหัสยาห์) ได้ซ่อนเธอให้พ้นพระนางอาธาเลียห์ เพื่อมิให้พระนางประหารเธอได้
12 และเธอได้อยู่กับเขาในพระนิเวศของพระเจ้าซ่อนตัวอยู่หกปี ฝ่ายพระนางอาธาเลียห์ก็ได้ครอบครองแผ่นดิน

Chapter 23

1 แต่ในปีที่เจ็ดเยโฮยาดาได้กล้าแข็งขึ้น และให้พวกนายร้อยกระทำพันธสัญญากับท่าน มีอาซาริยาห์บุตรชายเยโฮรัม อิธมาเอลบุตรชายเยโฮसानัน อาซาริยาห์บุตรชายโอบเบด มาอาเสอาห์บุตรชายอาดาياهو และเอลีซาห์บุตรชายศิตรี
2 และเขาทั้งหลายเที่ยวไปทั่วยูดาห์และรวบรวมคนเลวีมาจากทุกหัวเมืองของยูดาห์ ทั้งบรรดาหัวประมุขของบรรพบุรุษของอิสราเอล และเขาทั้งหลายมายังเยรูซาเล็ม
3 และบรรดาชุมนุมชนทั้งสิ้นก็ทำพันธสัญญากับกษัตริย์ในพระนิเวศของพระเจ้า และเยโฮยาดากล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ดูเถิด โอรสของกษัตริย์จะครอบครองตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับบรรดาโอรสของดาวิด
4 ท่านทั้งหลายจงกระทำอย่างนี้ คือท่านผู้เป็นบโรทิดและคนเลวี ผู้ถือการในวันสะบาโตหนึ่งในสาม ให้เป็นคนเฝ้าประตู
5 และหนึ่งในสามให้อยู่ที่พระราชสำนัก และหนึ่งในสามให้อยู่ที่ประตูเชิงราก และให้ประชาชนทั้งปวงอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
6 แต่อย่าให้สักคนหนึ่งเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ นอกจากบโรทิดและคนเลวีที่ปรนนิบัติอยู่ เขาทั้งหลายเข้าไปได้ เพราะเขาทั้งหลายบริสุทธิ์ แต่ประชาชนทั้งปวงจะต้องรักษาการบังคับบัญชาของพระเยโฮวาห์
7 ให้คนเลวีล้อมกษัตริย์ไว้ แต่ละคนให้ถืออาวุธ และผู้ใดเข้าไปในพระนิเวศนั้นจะต้องถูกประหาร จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามา และเมื่อพระองค์เสด็จออกไป"
8 คนเลวีและคนยูดาห์ทั้งปวงได้กระทำทุกสิ่งซึ่งเยโฮยาดาบโรทิดได้บัญชาไว้ เขาทั้งหลายต่างก็นำคนของชามา คือทั้งคนถือการในวันสะบาโต และบรรดาคนเหล่านั้นที่จะเข้าเฝ้าในวันสะบาโต เพราะเยโฮยาดาบโรทิดมิได้ปล่อยกองเวร
9 และเยโฮยาดาบโรทิดได้มอบหอกกับดั่งและโล่ซึ่งเป็นของกษัตริย์ดาวิดนั้น ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าให้ผู้บังคับบัญชากองเวร
10 และท่านได้ตั้งประชาชนทั้งสิ้นให้ล้อมกษัตริย์ไว้
ทุกคนถืออาวุธตั้งแต่ด้านขวาของพระวิหารถึงด้านซ้ายของพระวิหาร รอบแท่นบูชาและพระวิหาร
11 แล้วเขาห้าโอรสของกษัตริย์ออกมา และสามมงกุฎให้ท่าน มอพระโอาทาห์ให้แก่ท่าน และเขาทั้งหลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์ เยโฮยาดากับบุตรชายของท่านก็เจิมพระองค์ และเขาทั้งหลายร้องว่า "ชอกษัตริย์ทรงพระเจริญ"
12 เมื่ออาธาเลียห์ได้ยินเสียงประชาชนวิ่งและสรรเสริญกษัตริย์ พระนางก็เสด็จเข้าไปหาประชาชนในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
13 และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเถิด มีกษัตริย์ประทับยืนอยู่ที่เสาของพระองค์ตรงที่ทางเข้า บรรดาผู้บังคับกองและพลแดรงก็อยู่ข้างกษัตริย์ และประชาชนทั้งปวงแห่งแผ่นดินก็เปรมปรีดีและเปาตร บรรดานักร้องพร้อมกับเครื่องดนตรีของเขาก็นำการสรรเสริญ
พระนางอาธาเลียห์ก็ล้มลงพระองค์ของพระนาง ทรงร้องว่า "กบฏ กบฏ"
14 แล้วเยโฮยาดาบโรทิดจึงนำบรรดานายร้อยผู้บังคับการกองที่ออกมา สั่งเขาว่า "จงคุมพระนางออกมาระหว่างแถวทหาร ผู้ใดที่ตามพระนางไปก็ให้ประหารชีวิตเสียด้วยดาบ" เพราะบโรทิดกล่าวว่า "อย่าประหารพระนางในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์"
15 เขาจึงจับพระนาง แล้วพระนางก็เสด็จไปที่ทางเข้าประตูมา ณ

พระราชวังและเขาทั้งหลายก็ประหารพระนางเสียที่นั่น
16 เยโฮยาดาได้กระทำพันธสัญญาระหว่างท่านเองกับประชาชนทั้งปวงและกษัตริย์ว่า
เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์
17 แล้วประชาชนทั้งปวงก็ไปที่นิเวศของพระบาอัล และพังลงเสีย
และเขาทุบแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบาอัลนั้นให้เป็นชิ้นๆ
และเขาประหารมัทธานปุโรหิตของพระบาอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา
18 เยโฮยาดาวางยามไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ภายใต้การควบคุมของปุโรหิตแห่งคนเลวี
ผู้ซึ่งดาวิดทรงจัดตั้งให้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ให้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์
ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส ด้วยความเปรมปรีดีและการร้องเพลง
ตามพระราชดำรัสของดาวิด
19 ท่านได้ตั้งผู้เฝ้าประตูไว้ที่ประตูวัดพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
เพื่อมิให้ผู้มีมลทินด้วยประการหนึ่งประการใดเข้าไป
20 ท่านได้นำผู้บังคับกองร้อย ชุนนาง ผู้ปกครองประชาชน และบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน
และท่านได้เชิญกษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไปทางประตูบนไปสู่พระราชสำนัก
และเขาก็เชิญกษัตริย์ประทับบนพระราชบัลลังก์แห่งราชอาณาจักร
21 บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินก็เปรมปรีดี
และกรุงก็สงบเงียบหลังจากที่เขาได้ประหารพระนางอาติยาห์เสียด้วยดาบแล้ว

Chapter 24

1 เมื่อโยอาซได้เริ่มครอบครองมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา
และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า
ศิบียาห์แห่งเมืองเบเออร์เซบา
2 และโยอาซทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเยโฮยาดาปุโรหิต
3 เยโฮยาดาห้ามเหล้าให้พระองค์สององค์ และพระองค์ก็ไม่กำเหนิดโอรสและธิดาหลายองค์
4 ต่อมาภายหลังโยอาซทรงตั้งพระทัยที่จะซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
5 พระองค์ทรงปรารถนาปุโรหิตและคนเลวี และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงออกไปตามหัวเมืองยูดาห์
และเก็บเงินจากอิสราเอลทั้งปวง เพื่อซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าเป็นปีๆไป
และรับทำงานนั้น" แต่คนเลวีไม่เร่งรีบ
6 แล้วกษัตริย์จึงตรัสเรียกเยโฮยาดาผู้เป็นหัวหน้า และตรัสกับท่านว่า
"โฉนท่านไม่เรียกร้องให้คนเลวีนำเงินส่วยเข้ามาจากยูดาห์และเยรูซาเล็ม
ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์กำหนดไว้
ให้ชุมนุมชนอิสราเอลนำมาเพื่อพลพระเยโฮวาห์"
7 เพราะบรรดาโอรสของพระนางอาติยาห์หญิงชั่วร้ายคนนั้นได้ปล้นพระนิเวศของพระเจ้า
และได้เอาสิ่งของที่มอบถวายทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์มอบให้แก่พระบาอัล
8 กษัตริย์จึงทรงบัญชาและเขาได้ทำที่ปลูกหนัวงไว้นอกประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
9 และเมื่อค่ำประกาศไปทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็มให้นำส่วยซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้ากำหนดแก่อิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร เข้ามายังพระเยโฮวาห์
10 บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นและประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดี
และนำส่วยของเขามาถวายมาหย่อนลงในหีบจนครบ
11 และต่อมาเมื่อคนเลวีนำหีบเข้ามายังเจ้าพนักงานของกษัตริย์เมื่อไร
และเมื่อเขาทั้งหลายเห็นว่ามิเงินมาก
ราชเลขาและเจ้าหน้าที่ของมหาปุโรหิตจะเข้ามาเพื่อหีบออกและนำหีบกลับไปไปยังที่เดิม
เขาทั้งหลายท้ออย่างนี้วันแล้ววันเล่า และก็มาแต่เป็นอันมาก
12 กษัตริย์และเยโฮยาดาก็ให้แก่บรรดาผู้ดูแลกิจการของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
และเขาทั้งหลายจึงต่างกองและต่างไม้ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
ทั้งคนงานต่างเล็กและต่างของสัมฤทธิ์ ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
13 บรรดาคนที่รับจ้างทำงานจึงได้ทำงาน และงานซ่อมแซมก็ดำเนินก้าวหน้าในมือของเขา
และเขาได้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าตามขนาดเดิมและเสริมให้แข็งแรงขึ้น
14 และเมื่อเขาได้กระทำสำเร็จแล้วเขาก็เห็นว่าเงินที่เหลืออยู่มีมากเพราะหักศรัทธากษัตริย์และเยโฮยาดา
และเขาเอาเงินนั้นทำเครื่องใช้สำหรับพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์
คือเครื่องใช้สำหรับการปรนนิบัติ ทั้งสำหรับการถวายเครื่องบูชาและธ่อน
และภาชนะทองคำและเงิน และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
เสมอตลอดชั่วอายุของเยโฮยาดา
15 แต่เยโฮยาดาที่ชราลงและห่อหมกแล้วก็สิ้นชีวิต เมื่อสิ้นชีวิตนั้นท่านมีอายุหนึ่งร้อยสามสิบปี
16 เขาก็ฝังศพท่านไว้ในนครของดาวิดท่ามกลางบรรดา กษัตริย์
เพราะท่านได้กระทำการดีในอิสราเอล และต่อพระเจ้าและพระนิเวศของพระองค์
17 หลังจากที่ยโฮยาดาสิ้นชีวิตแล้วบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ได้เข้ามาถวายบังคมต่อกษัตริย์
แล้วกษัตริย์ทรงฟังคำพูดของเขา
18 และเขาได้ทอดทิ้งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา
และปรนนิบัติบรรดาสาวรูปเคารพและรูปเคารพ
และพระพิโรธได้ลงมาเหนือยูดาห์และเยรูซาเล็มเพราะการละเมิดของเขา
19 แต่พระองค์ยังทรงให้ผู้พยากรณ์มาท่ามกลางชนาเขาให้กลับมายังพระเยโฮวาห์
คนเหล่านั้นเป็นพยานปรักปรำเขา แต่เขาไม่ยอมเงยหัว
20 แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าได้สวมทับเศคาริยาห์บุตรชายเยโฮยาดาปุโรหิต
และท่านได้ยินเหนือประชาชน และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
"ทำไมท่านทั้งหลายจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์อันเป็นเหตุให้ท่านเจริญขึ้นไม่ได้
เพราะท่านทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระองค์จึงทอดทิ้งท่าน"
21 แต่เขาทั้งหลายคิดร้ายต่อท่าน
และโดยบัญชาของกษัตริย์เขาทั้งหลายจึงขว้างท่านด้วยหินในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
22 ดังนั้นแหละกษัตริย์โยอาซจึงมิได้ทรงระลึกถึงความกรุณาซึ่งเยโฮยาดาบิดาของเศคาริยาห์ได้สำแดงต่อพระองค์ แต่ได้ทรงประหารบุตรชายของท่านเสีย และเมื่อเขากำลังจะตาย เขาพูดว่า

"ขอพระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตรและแก้แค้น"
23 ต่อมาพอปลายปีกองทัพของคนซีเรียที่มาต่อสู้กับโยอาซ เขามายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม
และได้ทำลายบรรดาเจ้านายของประชาชนจากหมู่ประชาชน
และส่งของที่รับได้ทั้งสิ้นไปยังกษัตริย์แห่งดามัสกัส
24 แม้ว่ากองทัพคนซีเรียมาแต่น้อยคน พระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพใหญ่ไว้ในมือของเขา
เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา
ดังนั้นแหละคนซีเรียได้ทำโทษโยอาซ
25 เมื่อเขาทั้งหลายจากพระองค์ไป (เขาละพระองค์ไว้บาดเจ็บอย่างสาหัส)
ข้าราชการของพระองค์ก็คิดร้ายต่อพระองค์ เพราะโลหิตของบุตรชายเยโฮยาดาปุโรหิต
และได้ประหารพระองค์เสียที่บนแท่นบรรทม พระองค์ก็สิ้นพระชนม์
และเขาทั้งหลายฝังพระศพไว้ในนครดาวิด
แต่เขาทั้งหลายมิได้ฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของบรรดากษัตริย์
26 คนเหล่านั้นที่คิดร้ายต่อพระองค์ คือสบาบาบุตรชายนางซีเมอัทคนอัมโมน
และเยโฮสาบาบุตรชายนางชิมริทคนโมอับ
27 เรืองราวแห่งโอรสของพระองค์ และภาระหนักมากมายที่ตกอยู่แก่พระองค์
และการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้า ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือเรื่องราวของกษัตริย์
และอามาธียาห์โอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

Chapter 25

1 เมื่ออามาธียาห์เริ่มครอบครองนั้นมิพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา
และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า
เยโฮอัลดาน ชาวเยรูซาเล็ม
2 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
แต่มิได้ช่วยพระทัยที่เพียบพร้อม
3 และอยู่มาพอราชอาณาจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว
พระองค์ทรงประหารชีวิตข้าราชการของพระองค์ ผู้ที่ฆ่าพระราชบิดาของพระองค์
4 แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของเขา
แต่ได้ทรงกระทำตามที่บันทึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส
ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ว่า "อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน
หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน
ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของตนเอง"
5 แล้วอามาธียาห์ได้ประชุมพวกลูกดา
และให้เขาอยู่ภายใต้ผู้บังคับกองพันและผู้บังคับกองร้อยตามเรือนบรรพบุรุษของเขา
คือยูดาห์และเบนยามินทั้งสิ้น
พระองค์ได้ทรงนับคนที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไปและทรงเห็นว่ามิชายฉกรรจ์สามแสนคน
สามารถเข้าทำสงคราม สามารถถือหอกและโล่
6 นอกจากนั้นพระองค์ทรงจ้างทาสแล้วทาสชาวอิสราเอลหนึ่งแสนคนเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์
7 แต่คนของพระเจ้าคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์
ขออย่าให้กองทัพอิสราเอลไปกับพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตอยู่กับอิสราเอล
คือกับคนเอฟราอิมเหล่านั้นทั้งสิ้น
8 แต่ถ้าพระองค์คาดหมายว่าโดยวิธีนี้ พระองค์จะเข้มแข็งพอที่จะทำสงคราม
พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงพระองค์ลงต่อหน้าศัตรู เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิที่จะช่วยไว้หรือทิ้งไปได้"
9 และอามาธียาห์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า
"แต่ถ้าระกระทำประการใดเรื่องเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ซึ่งเราได้ให้แก่กองทัพอิสราเอลไปแล้วนั้น"
แล้วคนของพระเจ้าทูลตอบว่า
"พระเยโฮวาห์ทรงสามารถที่จะประทอนแก่พระองค์ยิ่งกว่านี้อีกมาก"
10 และอามาธียาห์ก็ทรงปลดปล่อยกองทัพซึ่งมายังพระองค์จากเอฟราอิมให้กลับไปบ้านอีก
เขาทั้งหลายจึงโกรธยูดาห์ยิ่งนัก และได้กลับมาด้วยความโกรธอย่างรุนแรง
11 ต่อมาธียาห์ทรงกล้าแข็งขึ้น
และทรงนำพลของพระองค์ออกไปยังหุบเขาเกลีและโชมคินเสอีร์หนึ่งหมื่นคน
12 คนยูดาห์จับเป็นได้หนึ่งหมื่นคน และพาเขาไปเยอดหิน
และทิ้งเขาทั้งหลายลงมาจากยอดหินนั้น เขาก็ตกมาแหลกเป็นชิ้นๆ
13 แต่คนของกองทัพซึ่งอามาธียาห์ทรงปลดให้กลับไป และไม่ให้เขาไปรบด้วยนั้น
เขาหลบเข้าโชมคินหัวเมืองของยูดาห์ ตั้งแต่สมาเรียถึงเบธโฮโรน และฆ่าประชาชนเสียสามพันคน
และรับข้าวของไปเป็นอันมาก
14 และอยู่มาเมื่ออามาธียาห์เสด็จกลับจากการฆ่าฟันคนเอโดม
พระองค์ทรงนำรูปเคารพของคนชาวเสอีร์มาตั้งไว้เป็นพระของพระองค์
และกราบนมัสการพระเหล่านั้น ทรงเผาเครื่องหอมถวาย
15 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่ออามาธียาห์ และทรงให้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งไปหา
ทูลพระองค์ว่า "ทำไมเจ้าจึงแสวงหาพระของชนชาติหนึ่ง
ซึ่งไม่สามารถช่วยชนชาติของตนเองให้พ้นจากมือของเจ้าได้"
16 อยู่มาขณะที่เขากำลังทูลอยู่ กษัตริย์ตรัสกับเขาว่า
"เราได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์หรือ หยุต ทำไมเจ้าจะต้องตายเล่า"
ผู้พยากรณ์นั้นจึงหยุต แต่ทูลว่า "ข้าพระองค์ทราบว่าจะพระเจ้าทรงตั้งพระทัยจะทำลายพระองค์
เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ และมีได้ทรงฟังคำปรึกษาของข้าพระองค์"
17 แล้วอามาธียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงรับคำปรึกษา
และทรงใช้ให้ไปเฝ้าโยอาซโอรสของเยโฮอาหาส โอรสของเยชู กษัตริย์ของอิสราเอลทูลว่า
"มาเถิด ให้เราทั้งสองมาเผชิญหน้ากัน"
18 และโยอาซกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ไปยังอามาธียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า
"ต้นผักหนามบนเลบานอนส่งข่าวให้หาต้นสนสิ่กรับบนเลบานอนว่า
"จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา"
และสัตว์ป่าทุ่งคว้านั้นแห่งเลบานอนผ่านมาและได้ยินต้นผักหนามลงเสียง

19 ท่านว่า "ดูซิ ข้าพเจ้าได้โจมตีเอโดม" และจิตใจของท่านก็ผยองขึ้นในความโอ้อวด แต่จงอยู่กับบ้านเถิด เพราะในเวลานั้นจึงเราใจตนเองให้ต่อสู้และรับอันตราย อันจะทำให้ท่านล้มลงทั้งท่านและยูดาห์กับท่าน"

20 แต่ต่อมาศิยาห์หาทรงฟังไม่เพราะเป็นมาจากพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของศัตรูของเขา เพราะเขาทั้งหลายได้สาธนาพระแห่งเอโดม

21 โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเสด็จขึ้นไป พระองค์และอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผชิญหน้ากันที่เบธเซเมช ซึ่งเป็นของยูดาห์

22 และยูดาห์ก็พ่ายเพื่อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปถิ่นของตน

23 โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงจับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ไอรสของโยอาชไอรสของเยโฮอาหาสที่เบธเซเมช และนำพระองค์มายังเยรูซาเล็ม และทรงพักกำแพงเยรูซาเล็มลงสี่ร้อยศอก ตั้งแต่ประตูเฟราอิมถึงประตูมูม

24 และพระองค์ทรงรับทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทองคำซึ่งพบในพระนิเวศของพระเจ้าในความอวดรักชาของโอบเอดเอโดม ทั้งคลังทรัพย์ของสำนักพระราชวัง พร้อมกับคนป่กันด้วย และพระองค์เสด็จกลับไปยังสะมาเรีย

25 อามาซียาห์ ไอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงพระชนม์อยู่สิบห้าปี หลังจากสวรรคตของโยอาช ไอรสของเยโฮอาหาส กษัตริย์แห่งอิสราเอล

26 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอามาซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด มีได้บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอลหรือ

27 นับแต่เวลาเมื่ออามาซียาห์ทรงหนีไปจากการติดตามพระเยโฮอาห์ เขาทั้งหลายก็คิดกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปทีละลี้ช แต่เขาได้ไปตามพระองค์ที่ลาลิซ และประหารพระองค์เสียที่นั่น

28 และเขาทั้งหลายนำพระศพไปใส่หีบฝังกับมา และฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในเมืองแห่งยูดาห์

Chapter 26

1 ประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์จึงตั้งอุสซียาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์

2 พระองค์ทรงสร้างเมืองเอลอยและให้กลับขึ้นแกยูดาห์ หลังจากที่ถูกศัตรูทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์

3 เมื่ออุสซียาห์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมิมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโฉลียาห์ ชาวเยรูซาเล็ม

4 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮอาห์ ตามที่อามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ

5 และพระองค์ทรงแสวงหาพระเจ้าในสมัยของเศคาริยาห์ ผู้เข้าใจในนิมิตต่างๆจากพระเจ้า และตราบใดที่พระองค์แสวงหาพระเยโฮอาห์ พระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เจริญ

6 พระองค์เสด็จออกไปทำสงครามต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย และพักกำแพงเมืองกัท และกำแพงเมืองยัเบห์ และกำแพงเมืองอัชโดด และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองในเขตแดนอัชโดด และที่อื่นๆอีกท่ามกลางคนฟีลิสเตีย

7 พระเจ้าทรงช่วยพระองค์ในการต่อสู้คนฟีลิสเตีย และต่อสู้คนอาระเบียซึ่งอาศัยอยู่ในกูรบาอัล และต่อสู้กับคนเมอูนิม

8 คนอัมโมนได้ถวายบรรณาการแก่อุสซียาห์

9 และพระนามของพระองค์ก็แผ่แพร่ออกไปถึงเขตแดนอียิปต์ เพราะพระองค์ทรงเข้มแข็งขึ้นยิ่งนัก

10 ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซียาห์ทรงสร้างป้อมในเยรูซาเล็มที่ประตูมูม ที่ประตูหุบเขาและที่หัวเลี้ยว และป้องกันไว้แข็งแรง

10 และพระองค์ทรงสร้างป้อมในถิ่นทรกัณดาร ทรงขุดบ่อน้ำหลายแห่ง เพราะพระองค์ทรงมีฝูงสัตว์ใหญ่โต ทั้งในหุบเขาและในที่ราบ

และทรงมีขวานาและคนแฉ่งต้นองุ่นในเนินเขา และในการเมล เพราะพระองค์ทรงรักเกษตรกรรม

11 ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซียาห์ทรงมีกองทหาร ซึ่งออกไปทำศึกเป็นกองตามจำนวนที่เยอือเอลาชเลซา ได้รวบรวมไว้ด้วยกันกับอาหะเสอาห์เจ้าหน้า ที่ภายใต้การควบคุมของฮาเนนยาห์ ผู้บังคับกองพลคนหนึ่งของกษัตริย์

12 จำนวนประมุขของบรรพบุรุษทั้งหมดแห่งพวกทแกล้วทหารคือ สองพันหกร้อยคน

13 ได้บังคับบัญชาของคนเหล่านี้ มีกองทัพลสามแสนเจ็ดพันห้าร้อยคน

ผู้ทำสงครามได้ด้วยกำลังมาก เพื่อช่วยกษัตริย์ให้ต่อสู้กับศัตรู

14 และอุสซียาห์ทรงเตรียมโล่ หอก หมวกเหล็ก เสื้อเกราะ ธนู และก้อนหินสำหรับสลิงไว้สำหรับกองทัพบ

15 ในเยรูซาเล็มพระองค์ทรงกระทำเครื่องกลไกโดยคนช่างประดิษฐ์ทำขึ้น ไว้บนป้อมและตามมุม เพื่อยิงลูกธนูและโยนก้อนหินใหญ่ๆ และพระนามของพระองค์ก็ลือไปไกล เพราะพระองค์ทรงรับความช่วยเหลืออย่างมหัศจรรย์จากพระองค์เข้มแข็ง

16 แต่เมื่อพระองค์ทรงแข็งแรงแล้ว พระองค์ก็มีพระทัยผยองขึ้นจึงทรงกระทำความเสียหาย เพราะพระองค์ละเมิดต่อพระเยโฮอาห์พระเจ้าของพระองค์

และเข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮอาห์เพื่อเผาเครื่องหอมบนแท่นเครื่องหอม

17 แต่อาซาริยาห์ปุโรหิตได้เข้าไปติดตามพระองค์พร้อมกับปุโรหิตของพระเยโฮอาห์แปดสิบคนผู้ซึ่งเก่งกล้า

18 และเขาทั้งหลายได้สดัทางกษัตริย์อุสซียาห์และทูลพระองค์ว่า "ข้าแต่อุสซียาห์ มิใช่หน้าที่ของพระองค์ที่จะเผาเครื่องหอมถวายแด่พระเยโฮอาห์ แต่เป็นหน้าที่ของปุโรหิตลูกหลานของอาโรน ผู้ซึ่งไว้ไว้ให้บริสุทธิ์เพื่อเผาเครื่องหอม ขอเชิญพระองค์เสด็จออกไปจากสถานบริสุทธิ์นี้ เพราะพระองค์ได้ทรงล่วงเกิน และพระองค์จะไม่ได้รับเกียรติอันใดจากพระเยโฮอาห์พระเจ้าเลย"

19 แล้วอุสซียาห์ทรงกริ้วา พระองค์มีกระด้างไปอยู่ในพระหัตถ์ที่จะทรงเผาเครื่องหอม และเมื่อพระองค์ทรงกริ้วต่อพวกปุโรหิต โรคเรื้อนก็เกิดขึ้นมาที่พระนลาฏต่อหน้าปุโรหิตในพระนิ

เวศของพระเยโฮอาห์ข้างแท่นเผาเครื่องหอม

20 และอาซาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ และบรรดาปุโรหิตทั้งปวงมองดูพระองค์ และดูเถิด พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อนที่พระนลาฏ และเขาทั้งหลายก็ผลักพระองค์ออกไปจากที่นั่น และพระองค์เองก็ทรงรับเสด็จออกไป เพราะว่าพระเยโฮอาห์ทรงลงโทษพระองค์แล้ว

21 และกษัตริย์อุสซียาห์ก็ทรงเป็นโรคเรื้อนจนวันสิ้นพระชนม์ และเพราะเป็นโรคเรื้อนก็ทรงประทับในวังต่างหาก เพราะพระองค์ทรงถูกตัดขาดจากพระนิเวศของพระเยโฮอาห์ และโยธามไอรสของพระองค์เป็นผู้ดูแลรสามสำนักปกครองประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น

22 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอุสซียาห์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย อิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายามอส ได้บันทึกไว้

23 และอุสซียาห์ก็ทรงล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนาที่ฝังศพอันเป็นของกษัตริย์ เพราะเขาทั้งหลายว่า "พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อน"

และโยธามไอรสของพระองค์ก็ครอบครองแทนพระองค์

Chapter 27

1 เมื่อโยธามทรงเริ่มครอบครองนั้นมิมีพระชนมายุสิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยรูซาห์ บุตรสาวของสาค็อก

2 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮอาห์ ตามซึ่งอุสซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ เว้นแต่พระองค์มิได้เข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮอาห์ แต่ประชาชนยังประพฤติอย่างเลวทราม

3 พระองค์ทรงสร้างประตูบนของพระนิเวศแห่งพระเยโฮอาห์ และทรงกระทำการก่อสร้างมากที่กำแพงตำบล โอเฟล

4 ยิ่งกว่านั้นอีกพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองในถิ่นที่อกเขาแห่งยูดาห์ และสร้างป้อมกับหอคอยตามป่าไม้

5 และพระองค์ทรงสู้รบกับกษัตริย์คนอัมโมนและทรงชนะ และในปีนั้นคนอัมโมนได้ถวายเงินแก่พระองค์หนึ่งร้อยตะลันต์ และทำสาสิทธิหนึ่งหมื่นโคระกับข้าวบาโรลหนึ่งหมื่น คนอัมโมนได้ถวายเท่ากับในปีที่สองและในปีที่สาม

6 โยธามจึงทรงมีกำลังมากขึ้น เพราะพระองค์ทรงเตรียมทางทั้งหลายของพระองค์ต่อพระพักตร์พระเยโฮอาห์พระเจ้าของพระองค์

7 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยธาม และการสงครามทั้งสิ้นของพระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์

8 เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองมิมีพระชนมายุสิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี

9 และโยธามล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาหัทไอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

Chapter 28

1 เมื่ออาหัททรงเริ่มครองราชย์มิมีพระชนมายุสิบพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบหกปี แต่พระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮอาห์ อย่างกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์

2 แต่ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์แห่งอิสราเอล พระองค์ถึงกับทรงสร้างรูปเคารพหล่อสำหรับพระบาอัล

3 ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงเผาเครื่องหอมในหุบเขาบูธรายของอินโนม และทรงเผาไอรสทั้งหลายของพระองค์ในไฟ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเยียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮอาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

4 พระองค์ทรงถวายสัตว์บูชาและทรงเผาเครื่องหอมที่ปูชนียสถานสูง และบนเนินเขาและไต่ต้นไม้เขียวสดทุกต้น

5 เพราะฉะนั้นพระเยโฮอาห์พระเจ้าของพระองค์จึงทรงมอบพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งซีเรียผู้ทรงชนะพระองค์ และจับประชาชนของพระองค์เป็นเชลยจำนวนมากนำมายังดามัสกัส และพระองค์ทรงถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล

ผู้ชนะพระองค์ด้วยการฆ่าฟันอย่างใหญ่หลวง

6 เพราะว่าเปเลาห์บุตรชายเรมาลียาห์ได้ฆ่าเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคนในยูดาห์ในวันเดียว ทั้งสิ้นเป็นทหารกล้าแข็ง

เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮอาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย

7 และศิครีห์แกล้วทหารของเอฟราอิมได้สังหารมาอะเสอาห์ไอรสของกษัตริย์ และอัสรีคัมอับดิกรมวังและเอลคานาห์อุปราช

8 คนอิสราเอลได้จับญาติพี่น้องของตนเป็นเชลยสองแสนคน มีผู้หญิง บุตรชาย และบุตรสาว และได้รับของเป็นอันมากมาจากเขานำมายังสะมาเรีย

9 แต่ผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเยโฮอาห์อยู่ที่นี่ชื่อว่าโอดเอด ท่านออกไปพบกองทัพบซึ่งมายังสะมาเรีย และพูดกับเขาทั้งหลายว่า "ดูเถิด เพราะพระเยโฮอาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกริ้วต่อยูดาห์ พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่าน แต่ท่านทั้งหลายได้สังหารเขาเสียด้วยความเกรี้ยวกราดซึ่งขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์

10 และบัดนี้ท่านทั้งหลายเจตนาจะฆ่าซีประชาชนแห่งยูดาห์และเยรูซาเล็มให้เป็นทาสชายและทาสหญิงของท่าน ตัวท่านเองไม่มีบาปต่อพระเยโฮอาห์พระเจ้าของท่านหรือ

11 บัดนี้ขอพ้ข้าพเจ้า และขอส่งเชลยซึ่งท่านได้นำมาจากญาติพี่น้องของท่านกลับไปที่ เพราะว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระเยโฮอาห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย"

12 บางคนในหัวหน้านักบวชเอราธิมคือ อาซาริยาห์บุตรชายโยฮานัน เบเรคิยาห์บุตรชายเมสิลเลโมท เยสิสตียาห์บุตรชายซัลลุมและอามาสาบุตรชายดัลลัย ได้ยืนขึ้นขัดขวางบรรดาผู้ที่กลับมาจากสงคราม

13 พูดกับเขาทั้งหลายว่า "เจ้าอย่าเข้าเลยเข้ามาที่นี่ เพราะเจ้ามุ่งหมายที่จะนำโทษบาปมาเหนือเราต่อพระเยโฮวาห์

เพิ่มเข้ากับบาปและการละเมิดในปัจจุบันของเรา เพราะว่าการละเมิดของเราใหญ่โตอยู่ พระพิโรธอันแรงกล้าต่ออิสราเอลมีอยู่แล้ว"

14 เพราะฉะนั้น ผู้ถืออาวุธจึงทิ้งหอกและทองที่รับมาต่อหน้าเจ้านายและชุมนุมชนทั้งปวง

15 และผู้ชายซึ่งถูกประทุษร้ายนั้นได้ลุกขึ้นเอาเสื้อผ้าอันเป็นทองที่รับมาให้แก่คนที่เปลี่ยนกายอยู่ในพวกเชลยและเขาก็ห่มให้เขาไว้ และให้รองเท้า และจัดหาอาหารและเครื่องดื่มให้ และชโลมเขา และนำคนที่อ่อนเปลี้ยในพวกเขาขึ้นลามา นำเขากลับมายังญาติพี่น้องของเขาที่เมืองเยรีโค

คือเมืองต้นอินทผลัม และเขาทั้งหลายก็กลับไปยังสะมาเรีย

16 ครั้นนั้นกษัตริย์อาสทงได้ให้ไปหากษัตริย์แห่งอัสซีเรียเพื่อขอความช่วยเหลือ

17 เพราะคนเอโดมได้บุกรุกเข้ามาอีก และโจมตียูดาห์ และจับไปเป็นเชลยบ้าง

18 และคนฟีลิสเตียได้เข้าปล้นหัวเมืองในหุบเขาและที่ภาคใต้ของยูดาห์ และได้ยึดเมืองเบตเซเมช อัยยาโณ เกเดโรท และโสโลกับชนบท ทิมนากับชนบท และทั้งกัมกับชนบท และเขาก็ตั้งอยู่ที่นั่น

19 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยูดาห์ต้อยต่ำลงด้วยเหตุอาชัษย์ทั้งอิสราเอล เพราะอาสทงทรงกระทำให้ยูดาห์เปลี่ยนไปเล่าไปแล้วและได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์อย่างร้ายแรง

20 ฉะนั้นก็กลับเปเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์ และกระทำให้พระองค์ทุกขพระทัยแทนที่จะสนับสนุนพระองค์ให้เข้มแข็ง

21 เพราะอาสทงเองทรงส่วนหนึ่งจากพระนิวาสของพระเยโฮวาห์ และจากราชสำนัก และจากเจ้านายกลายเป็นบรรณาการแก่กษัตริย์ของอัสซีเรีย แต่หาเป็นประโยชน์แก่พระองค์ไม่

22 ในคราวทุกขยากนั้น พระองค์จึงจะละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ คือกษัตริย์อาสทงคนเดียวเท่านั้นแหละ

23 เพราะพระองค์ทรงถวายสัตวบูชาแก่พระของเมืองดามัสกัสซึ่งได้ให้พระองค์พ่ายแพ้และตรัสว่า "เพราะว่าพระแห่งกษัตริย์ของซีเรียได้ช่วยเขาทั้งหลาย

เราจึงถวายสัตวบูชาแก่พระเหล่านั้นเพื่อจะช่วยเรา" แต่พระเหล่านั้นเป็นเครื่องทำลายพระองค์ และทั้งอิสราเอลทั้งปวงด้วย

24 และอาสทงรวบรวมเครื่องใช้ของพระนิวาสแห่งพระเจ้า และตัดเครื่องใช้แห่งพระนิวาสของพระเจ้าเป็นชิ้นๆ และพระองค์ทรงโปรดพระนิวาสของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระองค์ทุกมุมเมืองเยรูซาเล็ม

25 พระองค์ทรงสร้างปูลัษนียสถานสูงในหัวเมืองของยูดาห์ทุกหัวเมืองเพื่อเผาเครื่องหอมถวายพระอื่น

กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ทรงพระพิโรธ

26 ส่วนพระราชกิจของนักบวชของพระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด เขามันก็ไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล

27 และอาสหัสก็ล่วงหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในกรุง คือในเยรูซาเล็ม แต่เขามิได้นำพระศพไปไว้ในอุโมงค์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล และเยเซคิยาห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

Chapter 29

1 เมื่อเยเซคิยาห์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาบิยาห์ บุตรสาวของเศคาริยาห์

2 และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ

3 ในปีแรกแห่งรัชกาลของพระองค์ในเดือนแรก พระองค์ทรงเปิดประตูพระนิวาสของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงทำการซ่อมแซมประตูนั้น

4 พระองค์ทรงนำปุโรหิตและคนเลวีเข้ามาและทรงให้เขาชุมนุมที่ถนนด้านตะวันออก

5 และตรัสกับเขาว่า "คนเลวีเอ๋ย ขอฟังเรา จงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และชำระพระนิวาสของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านให้บริสุทธิ์ และชนสิ่งสกปรกออกเสียจากสถานบริสุทธิ์

6 เพราะบรรพบุรุษของเราทั้งหลายได้กระทำการละเมิด และได้กระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระองค์ และหันหน้าของเขาเสียจากที่ประทับของพระเยโฮวาห์ และได้หันหลังให้

7 เขาบิดประทุษพระนิวาสด้วย และได้ตั้งประทีปเสีย และมีไฟเผาเครื่องหอมหรือถวายเครื่องเผาบูชาในสถานบริสุทธิ์แด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล

8 เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมาบนยูดาห์และเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงกระทำให้เขาเป็นสิ่งที่น่าเวทียิ่ง เป็นที่สยดสยอง และเป็นที่ย่ำยีหยันตามที่ท่านได้เห็นกับตาของท่านแล้ว

9 เพราะดูเถิด บิดาทั้งหลายของเราได้ล้มลงด้วยดาบ และบุตรชายบุตรสาวกับภรรยาของเราได้เป็นเชลยเพราะเหตุนี้

10 บัดนี้เรามิอาจประสงค์ที่จะกระทำพันธสัญญากับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากเรา

11 บุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าเพิกเฉยเพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกท่านให้ยืนอยู่เฉพะพระพักตร์ของพระองค์ เพื่อประณามบิดาของพระองค์ และเป็นผู้ประณามบิดาของพระองค์ และเผาเครื่องหอม"

12 แล้วคนเลวี่ก็ลุกขึ้น คืออาซาหับบุตรชายอามาสัย์ และโยเอลบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้เป็นลูกหลานของโศทาห์ และลูกหลานของเมรารี มีศิษบุตรชายอับดี และอาซาริยาห์บุตรชายเยฮาลเลเลล และชองคนเกอร์โชน มีโยอาห์บุตรชายสิมมาห์ และเจเดนบุตรชายโยอาห์

13 และลูกหลานของเอลีซาฟาน มีสิมรีและเยอีเอล และลูกหลานของอาสาฟ มีเศคาริยาห์และมัธานิยาห์

14 และลูกหลานของเฮมาน มีเยอีเอลและซิมเอี และลูกหลานของเยดูธุน มีเชโมอาห์และอุสซีเอล

15 เขาทั้งหลายรวบรวมพี่น้องของเขา และชำระตนให้บริสุทธิ์ และเข้าไปตามที่พักพิงที่ได้ทรงบัญชา โดยพระวาจาของพระเยโฮวาห์

ให้ชำระพระนิวาสของพระเยโฮวาห์ให้บริสุทธิ์

16 ปุโรหิตได้เข้าไปในส่วนข้างในของพระนิวาสของพระเยโฮวาห์เพื่อชำระให้บริสุทธิ์ และเขานำสิ่งสกปรกที่เขาพบในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ออกมาที่ลานพระนิวาสของพระเยโฮวาห์ และคนเลวี่ก็ชนเอาของนั้นออกไปยังลำธารซีดโรน

17 เขาเริ่มชำระในวันแรกของเดือนแรก และในวันที่แปดของเดือนนั้นเขามายังมัสหของพระเยโฮวาห์

เขาชำระพระนิวาสของพระเยโฮวาห์ที่อยู่บัดวัน และในวันที่สิบหกของเดือนแรกก็เสร็จ

18 แล้วเขาเข้าไปหากษัตริย์เยเซคิยาห์และพูดว่า "ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความสะอาดพระนิวาสของพระเยโฮวาห์สิ้นเสร็จแล้ว ทั้งแท่นเครื่องเผาบูชา และเครื่องใช้ของแท่นนั้นทั้งสิ้น และได้ชะสมน้ำง้วนหน้าพระพักตร์ และเครื่องใช้ของไถ่นั้นทั้งสิ้น

19 เครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งกษัตริย์อาสหัสทิ้งไว้ในรัชสมัยของพระองค์ เมื่อพระองค์ได้กระทำการละเมิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้เตรียมพร้อมและได้ชำระแล้ว และดูเถิด ของเหล่านั้นก็อยู่หน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์"

20 แล้วกษัตริย์เยเซคิยาห์ทรงลุกขึ้นแต่เช้า และรวบรวมเจ้านายของกรุง และเสด็จขึ้นไปยังพระนิวาสของพระเยโฮวาห์

21 และเขาได้นำวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัว ลูกแกะเจ็ดตัว และแพะผู้เจ็ดตัวเป็นเครื่องบูชาไปบาปสำหรับราชอาณาจักร สถานบริสุทธิ์และยูดาห์ และพระองค์ทรงบัญชาให้ลูกหลานของอาโรน คือปุโรหิตให้ถวายของเหล่านั้นบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์

22 เขาทั้งหลายจึงฆ่าวัวผู้และปุโรหิตก็รับเลือดและพรมที่แท่นบูชา และเขาทั้งหลายฆ่าแกะผู้ และเอาเลือดของมันพรมแท่นบูชา และฆ่าลูกแกะ เอาเลือดของมันพรมแท่นบูชา

23 แล้วแพะผู้สำหรับเป็นเครื่องบูชาไปบาปนั้นเขานำมาที่กษัตริย์และที่ประชุมชน และเขาทั้งหลายก็เอามือของเขาวางบนแพะนั้น

24 และปุโรหิตก็ฆ่าแพะเสีย และเอาเลือดของมันทำการคั้นคั้นบนแท่นนั้นเพื่อทำการลบมลทินบาปให้อิสราเอลทั้งปวง

เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาว่า ให้ทำเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไปบาปสำหรับอิสราเอลทั้งปวง

25 แล้วพระองค์ทรงให้คนเลวี่ประจำอยู่ในพระนิวาสของพระเยโฮวาห์ มีฉาบ พิณใหญ่ และพิณเข่าคู่ ตามบัญญัติของดาวิด และของนางผู้ทำนายนของกษัตริย์ และของนางธันผู้พยากรณ์

เพราะว่าพระบัญญัตินั้นมาจากพระเยโฮวาห์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์

26 คนเลวี่ก็ยืนอยู่ ถือเครื่องดนตรีของดาวิด และปุโรหิตก็ถือนั้แดร

27 แล้วเยเซคิยาห์ทรงบัญชาว่า ให้ถวายเครื่องเผาบูชานั้นบนแท่น และเมื่อเริ่มถวายเครื่องเผาบูชา ก็เริ่มถวายเพลงแด่พระเยโฮวาห์ และแต่แรกก็เครื่องดนตรีของดาวิดกษัตริย์ของอิสราเอลก็เริ่มด้วย

28 ชุมนุมชนทั้งสิ้นก็นั้มัสการ และนักร้องก็ร้องเพลง และคนดนตรีก็เป่าแตร ทำอย่างนี้อยู่จนถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ

29 เมื่อการถวายบูชาเสร็จแล้ว กษัตริย์และคนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็กราบลงนมัสการ

30 และกษัตริย์เยเซคิยาห์และเจ้านายกับบัญชาให้คนเลวี่ร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยถ้อยคำของดาวิดและของอาสาฟผู้ทำนายน และเขาทั้งหลายร้องเพลงสรรเสริญด้วยความยินดี และเขาก็กัมสิริชะลงนมัสการ

31 แล้วเยเซคิยาห์ตรัสว่า "บัดนี้ท่านทั้งหลายได้ชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ จงเข้ามาใกล้ นำเครื่องสัตวบูชา และเครื่องบูชาไมทนามายังพระนิวาสของพระเยโฮวาห์"

และชุมนุมชนก็นำเครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาไมทนามา และทุกคนที่มีใจสมัครก็ได้้นำเครื่องเผาบูชามา

32 จำนวนเครื่องเผาบูชาซึ่งชุมนุมชนนำมา คือว่าผู้เจ็ดสิบตัว แกะผู้หนึ่งร้อยและลูกแกะสองร้อย ทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์

33 และเครื่องบูชาที่มอบถวายไว้ มีวัวผู้หกร้อยตัว และแกะสามพันตัว

34 แต่มีปุโรหิตน้อยเกินไป จนลกคนหนึ่งเครื่องเผาบูชาทั้งหมดไม่ได้

คนเลวี่พี่น้องของเขาที่ได้ช่วยคนเสร็จงาน และจนกว่าปุโรหิตคนอื่นจะเสร็จการชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะในการชำระตนนั้นคนเลวี่จึงยังยกว่าพวกเขาปุโรหิต

35 นอกจากเครื่องเผาบูชามีจำนวนมากมายแล้วยังมีไขมันของเครื่องสันติบูชา และมีเครื่องดื่มบูชาคู่กับเครื่องเผาบูชาด้วย

ดังนั้นแหละงานปรนนิบัติในพระนิวาสของพระเยโฮวาห์ก็ฟื้นคืนมาอีก

36 เยเซคิยาห์กับประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดีด้วยการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำให้แก่ประชาชนครั้งนี้ เพราะเรื่องนี้เกิดขึ้นปัจจุบันที่นั่น

Chapter 30

1 เยเซคิยาห์ทรงรับส่งไปถึงอิสราเอลและยูดาห์ทั้งปวง และทรงพระอักษรถึงเอฟราอิมกับมนัสเสห์ด้วยว่า

เขาทั้งหลายควรจะมายังพระนิวาสของพระเยโฮวาห์ที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะถือเทศกาลปัสกาดวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล

2 เพราะว่ากษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ทั้งชุมนุมชนทั้งปวงในเยรูซาเล็มได้ปรึกษากันที่จะถือเทศกาลปัสกาในเดินี้ที่สง

3 ด้วยเขาทั้งหลายจะถือปัสกาดมกำหนดไม่ได้

เพราะว่าพวกเขาปุโรหิตยังมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์เพียงพอกำจำนวน และประชาชนยังมีได้ชุมนุมกัน ในเยรูซาเล็ม

4 และแผนงานนั้นก็เป็นทีที่ชอบแก่กษัตริย์และชุมนุมชนทั้งปวง
5 เขาจึงลงมือทำให้ทำประกาศออกไปทั่วอิสราเอล ตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงเมืองดานว่า
ประชาชนควรมารถือปลากลายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่เยรูซาเล็ม
เพราะเรามีได้ถือเป็นเวลาตามที่ได้กำหนดไว้
6 คนเดินหนังสือจึงออกไปทั่วอิสราเอลและยูดาห์
ถือหนังสือจากกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของพระองค์ เพราะกษัตริย์ได้ทรงบัญชาว่า
"ชนอิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล
เพื่อพระองค์จะหันกลับมายังคนส่วนที่เหลืออยู่ของท่าน
ผู้ซึ่งหนีรอดจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
7 ท่านอย่าเป็นเหมือนบิดาและเหมือนพี่น้องของท่านผู้ได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้า
แห่งบรรพบุรุษของเขา พระองค์จึงทรงมอบเขาให้ถึงความเศร้าสลดตามที่ท่านเองก็เห็นอยู่
8 และคราวนี้อ่าขอเชื้ออย่างบิดาของท่านทั้งหลายเลย แต่จงยอมมอบตัวท่านแด่พระเยโฮวาห์
และมายังสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงชำระไว้ให้บริสุทธิ์เป็นนิตย์
และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
เพื่อพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากท่าน
9 เพราะถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมายังพระเยโฮวาห์
พี่น้องของท่านและลูกหลานของท่านจะประสบความเอ็นดูจากผู้ที่ยับเขาไปเป็นเชลย
และจะได้กลับมายังแผ่นดินนี้อีก เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระเมตตาและกรุณา
ถ้าท่านกลับมาหาพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงหันพระพิโรธไปจากท่าน"
10 คนเดินหนังสือจึงไปตามหัวเมืองต่างๆทั่วแผ่นดินเอฟราอิมและมนัสเสห์ไกลไปจนถึงเศบูลุน
แต่คนทั้งหลายก็หัวเราะเยาะเขา และเย้ยหยันเขา
11 มีแต่คนอาเซอร์ มนัสเสห์และเศบูลุนบางคนที่ย่อมตัวและมายังเยรูซาเล็ม
12 พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่เหนือยูดาห์ด้วย ทรงให้เขาเป็นใจเดียวกันที่จะกระทำตามซึ่งกษัตริย์และ
เจ้านายได้บัญชาเขาไว้ตามพระวาจาของพระเยโฮวาห์
13 ประชาชนเป็นอันมากมาประชุมกันในเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อในเดือนที่สอง
เป็นการชุมนุมใหญ่ยิ่งนัก
14 พวกเขาถูกขึ้นและได้กำจัดแท่นบูชาที่อยู่ในเยรูซาเล็มและแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมทั้งปวงนั้น
เขาชนไปทิ้งเสียในลำธารซิดโอน
15 และเขาทั้งหลายได้ฆ่าแกะเปสก้าในวันที่สิบสี่ของเดือนที่สอง
ปุโรหิตและคนเลวีก็ต้องรู้สึกละอาย เพราะฉะนั้นเขาจึงชำระตัวให้บริสุทธิ์
และนำเครื่องเผาบูชามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
16 เขาทั้งหลายเข้าประจำตำแหน่งที่เขาเคย ตามพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า
ปุโรหิตก็เอาเลือดซึ่งชำระมาจากมือของคนเลวีประพรม
17 เพราะว่ามีหลายคนในชุมนุมชนนั้นยังมิได้ชำระตนให้บริสุทธิ์
เพราะฉะนั้นคนเลวีจึงต้องฆ่าแกะเปสก้าแทนทุกคนที่มีมลทิน เพื่อกระทำให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์
18 เพราะว่ามวลชนนั้น คนเป็นอันมากที่มาจากเอฟราอิม มนัสเสห์ อิสสาการ์
และเศบูลุนยังมิได้ชำระตน ถึงกระนั้นเขาก็ยังรับประทานปลากินคืดต่อที่ที่กำหนดไว้
แต่เฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานเผื่อเขาว่า "ขอพระเยโฮวาห์ผู้ประเสริฐทรงให้อภัยแก่ทุกคน
19 ผู้ปกเฝ้าเสหาพระเจ้า คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา
ถึงแม้ว่าจะไม่ชำระตัวตามกฎของความบริสุทธิ์แห่งสถานบริสุทธิ์นี้"
20 พระเยโฮวาห์ทรงฟังเฮเซคียาห์และทรงรักษาประชาชน
21 และประชาชนอิสราเอลที่อยู่ ณ
เยรูซาเล็มได้ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันด้วยความยินดียิ่ง
และคนเลวกับปุโรหิตได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ทุกวันๆ
ร้องเพลงทำเสียงดังด้วยเครื่องดนตรีของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์
22

และเฮเซคียาห์ทรงกล่าวหนุนใจพวกคนเลวีทั้งปวงผู้สอนถึงความรู้อันประเสริฐแห่งพระเยโฮวาห์
พวกเขาจึงรับประทานอาหารในเทศกาลนั้นเจ็ดวัน ได้ถวายสัตวเป็นเครื่องสันติบูชา
และสราภพความผิบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน
23 แล้วชุมนุมชนทั้งสันทัดลงกันที่จะถือเทศกาลไปอีกเจ็ดวัน
เขาจึงถือเทศกาลไปอีกเจ็ดวันด้วยความยินดี
24
เพราะเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงปรารถนาว่าผู้หนึ่งพ้นตัวและแกะเจ็ดพันตัวแก่ชุมนุมชน
และพวกเขานายได้ให้ว่าผู้หนึ่งพ้นตัวและแกะหนึ่งหมื่นตัวแก่ชุมนุมชน
และปุโรหิตเป็นจำนวนมากก็ได้ชำระตนให้บริสุทธิ์
25 ชุมนุมชนทั้งสิ้นของยูดาห์ กับบรรดาปุโรหิตและคนเลวี
และชุมนุมชนทั้งสิ้นซึ่งออกมาจากอิสราเอล
และคนต่างด้าวซึ่งออกมาจากแผ่นดินอิสราเอลและซึ่งอยู่ในยูดาห์เปรมปรีดีกัน
26 จึงมีความชื่นบานใหญ่ยิ่งในเยรูซาเล็ม เพราะตั้งแต่สมัยของซาโลมอนโอรสของดาวิดกษัตริย์แ
ห่งอิสราเอลไม่เคยมีอย่างนี้เลยในเยรูซาเล็ม
27 แล้วบรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ลุกขึ้นอวยพรประชาชน เสียงของเขาก็ถึงพระกรรณ
และคำอธิษฐานของเขาก็ขึ้นมายังที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์คือสวรรค์

Chapter 31

1 เมื่อสำเร็จงานนี้ทั้งสิ้นแล้วอิสราเอลทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่นได้ออกไปยังหัวเมืองยูดาห์และท่าลายเสาห์
คัสลิตีเป็นขึ้นๆ และโค่นบรรดาเสารูปเคารพลง และพังปูนหินยสถานสูงลง
และพังแท่นบูชาทั้งหลายและเบนยามินทั้งสิ้นและในเอฟราอิมกับมนัสเสห์ จนเขาทำลายเสียหมดสิ้น
แล้วประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็กลับไปยังหัวเมืองของตน ทุกคนกลับไปยังที่ดินของเขา
2 เฮเซคียาห์ได้ทรงจัดการแบ่งบรรดาปุโรหิตและคนเลวีเป็นกองๆ
แต่ละกองตามหน้าที่ปรนนิบัติของตน คือบรรดาปุโรหิตและคนเลวี

ให้เป็นพนักงานฝ่ายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาให้ปรนนิบัติ
และให้ถวายโมทนาและสรรเสริญภายในประตูค่ายของพระเยโฮวาห์
3 ส่วนที่กษัตริย์ทรงบริจาคจากทรัพย์ส่วนตัวของพระองค์นั้น
เป็นเครื่องเผาบูชาคือเครื่องเผาบูชาสำหรับเช้าและสำหรับเย็น
และเครื่องเผาบูชาสำหรับวันสะบาโต วันขึ้นหนึ่งค่ำและเทศกาลตามกำหนด
ตั้งที่นั่นที่ไว้ไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์
4
และพระองค์ทรงบัญญัติประชาชนผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้บริจาคส่วนที่เป็นของปุโรหิตและของคนเลวี
5 พอพระบัญชากระจายออกไป ประชาชนอิสราเอลก็ได้บริจาคเข้ามาอย่างมากมาย
มีฟอรันแรกของข้าว น้ำมัน น้ำผึ้ง และผลิตผลทุกอย่างของไรนา
และเขานำลิบสักหนึ่งแห่งของทุกชนิดเข้ามาอย่างมากมาย
6
และประชาชนอิสราเอลและยูดาห์ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์ได้นำลิบสักหนึ่งซองว่าและแกะ
และลิบสักหนึ่งซองซึ่งบริสุทธิ์ที่มอบถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และเก็บไว้เป็นกองๆ
7 ในเดือนที่สามเขาเริ่มกองสุ่มขึ้นและสำเร็จในเดือนที่เจ็ด
8 เมื่อเฮเซคียาห์และเจ้านายมาเห็นกองเหล่านั้น ท่านทั้งหลายก็ถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์
และอวยพรแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์
9 เฮเซคียาห์ก็ทรงได้ถามปุโรหิตและคนเลวี่ถึงเรื่องกองเหล่านั้น
10 อาซารียาห์ปุโรหิตใหญ่ ผู้เป็นวงศ์วานของสาดากุลตอบพระองค์ว่า
"ตั้งแต่ประชาชนได้เริ่มนำส่วนบริจาคเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
พวกข้าพระองค์ได้รับประทานและมีพอกับมีเหลือมาก
เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงอำนวยการพระพรประชาชนของพระองค์ จึงมีเหลืออยู่ใหญ่โตอย่างนี้"
11
แล้วเฮเซคียาห์จึงทรงบัญชาให้เขาจัดห้องในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และเขาทั้งหลายก็จัดไว้
12 และเขาทั้งหลายนำสิ่งบริจาคเข้ามาอย่างสัตย์ซื่อทั้งลิบสักหนึ่งและสองมอมนถวาย
หัวหน้าเจ้านหน้าที่ผู้ดูแลคือโคนานียาห์คนเลวี่กับซิมโอนี่องชายเป็นคนรอง
13 เยชีเอล อาซารียาห์ นาหัท อาสาเอล เยรีโมท โยซาบาด เอลีเอล อิสมาคิยาห์ มาอาท
และเบนยาห์ เป็นผู้ควบคุมช่วยเหลือโคนานียาห์ และซิมโอนี่องชายของเขา
โดยการแต่งตั้งของกษัตริย์เฮเซคียาห์
และอาซารียาห์เจ้านาที่ขึ้นผู้ใหญ่ของพระนิเวศของพระเจ้า
14 โคร บุตรชายอิมนาห์คนเลวี ผู้เผ่าประตูดะวันออก
เป็นผู้ดูแลของบูชาที่ถวายตามใจสมัครแก่พระเจ้า
แจกส่วนบริจาคที่ส่งวนไว้สำหรับพระเยโฮวาห์และสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด
15 เอเดน มินยาหมิน เยชูอา เหโมอาห์ อามาริยาห์
เศกานียาห์ได้ช่วยเขาในตำแหน่งหน้าที่ในหัวเมืองของปุโรหิต ให้แจกแก่พี่น้องของเขาทั้งหลาย
ทั้งผู้ใหญ่และผู้เยาว์เหมือนกันตามกองเวร
16 เว้นแต่คนเหล่านั้นที่ขึ้นทะเบียนไว้ตามผู้ชาย ตั้งแต่สามขวบขึ้นไป
ทุกคนที่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เป็นแวรตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ
เพื่อทำการปรนนิบัติตามหน้าที่โดยกองของเขา
17 การขึ้นทะเบียนปุโรหิตก็กระทำตามวงศ์วานแห่งบรรพบุรุษของเขา
ส่วนคนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปก็ขึ้นตามหน้าที่ของเขา ตามกองเวรของเขาทั้งหลาย
18 และขึ้นทะเบียนทั้งลูกเล็กของเขา ภรรยาของเขา บุตรชายบุตรสาวของเขามวลชนทั้งสิ้น
เพราะในตำแหน่งหน้าที่นั้นเขาทั้งหลายได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์
19 สำหรับลูกหลานของอาโรนคือพวกปุโรหิต ผู้อยู่ในทุ่งนารวมรอบหัวเมืองของเขานั้น
มีผู้ชายในหัวเมืองต่างๆ ผู้ถูกระบือให้แจกจ่ายส่วนแบ่งแก่ผู้ชายทุกคนในพวกปุโรหิต
และทุกคนในพวกคนเลวีผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนไว้
20 เฮเซคียาห์ทรงกระทำดังนี้ทั่วทั้งยูดาห์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบ
และก็เป็นความจริงต่อพระพิโรธพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์
21 และงานทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงเริ่มกระทำในการปรนนิบัติแด่พระนิเวศของพระเจ้า
และตามพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ เพื่อแสวงหาพระเจ้าของพระองค์
พระองค์ทรงกระทำด้วยเต็มพระทัย และทรงจำเริญขึ้น

Chapter 32

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้และการสถาปนาขึ้นนั้น
ชนนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรียยกมาบุกรุกยูดาห์ และตั้งค่ายล้อมหัวเมืองที่มีป้อมไว้
ทรงดำริที่จะยึดไว้
2 และเมื่อเฮเซคียาห์ทรงเห็นว่าชนนาเคอริบยกมาด้วยเจตนาคัดต่อกับเยรูซาเล็ม
3 พระองค์ทรงวางแผนการกับเจ้านายของพระองค์ และทแก้واهرของพระองค์
ที่จะลดน้ำตามน้ำพุที่อยู่นอกเมืองเสีย และเขาทั้งหลายก็ทรงช่วยพระองค์
4 มีประชาชนเป็นอันมากรวบรวมกันเข้ามา
และเขาทั้งหลายลดน้ำพุและปิดลำธารซึ่งไหลผ่านแผ่นดินเสีย พุดาว่า
"ทำไมจะให้บรรดากษัตริย์อัสซีเรียยกมาพบหน้าเป็นอันมากเล่า"
5 พระองค์ทรงประกอบกิจอย่างมิกบีน สร้างกำแพงที่สลักหักพังนั้นทั่วไปไหม
และสร้างหอคอยขึ้น และทรงสร้างกำแพงข้างนอกอีกชั้นหนึ่ง
และพระองค์ทรงเสริมกำแพงป้อมมิลาโลที่นคราวิด ทรงสร้างหอกและโล่เป็นจำนวนมาก
6 และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับการต่อต้านไว้เหนือประชาชน และทรงรวบรวมเข้าไว้ด้วยกัน ณ
ถนนที่ประตูนคร และตรัสอย่างหนุนใจเขาทั้งหลายว่า
7 "จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่างกล้าหรือถือถ้อยตอตกของกษัตริย์อัสซีเรีย
และต่อกองทัทั้งสิ้นที่อยู่กับเขานั้น เพราะมีผู้หนึ่งฝ่ายเราที่ใหญ่กว่าฝ่ายเขา
8 ฝ่ายเรามีแต่กำลังเนื้อหนัง
แต่ฝ่ายเรามีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงสถิตกับเราที่ทรงช่วยเราและสู้รบฝ่ายเรา"
ประชาชนก็วางใจในพระคำรัสของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์

9 ภายหลังเสนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย (ผู้ซึ่งกำลังล้อมเมืองลาคีซอยู่ด้วยกำลังรบทั้งสี่ของพระองค์) ได้รับสั่งให้ข้าราชการของพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็มถึงเฮเซดียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และถึงประชาชนทั้งปวงของยูดาห์ที่อยู่ในเยรูซาเล็มว่า

10 "เสนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายที่จะไ้ไร เจ้าจึงยืนมั่นให้ล้อมอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม

11 เฮเซดียาห์มิได้พาเจ้าให้หลงเพื่อจะมอบให้เจ้าตายด้วยการอดอาหารและความกระหายหรือนในเมื่อเขาบอกเจ้าว่า

"พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย"

12 เฮเซดียาห์คนหนึ่งนั้นมีใช้หรือที่ได้กำจัดปฐมนิสถานสูง และแท่นบูชาของพระองค์ และปัญหาแก่ยูดาห์กับเยรูซาเล็มว่า "เราจึงไม่มีการอยู่หน้าแท่นบูชาแท่นเดียว และเราจึงเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น"

13 เจ้าไม่รู้อะไรว่าเราและบรรพบุรุษของเราได้กระทำอะไรแก่ชนชาติทั้งหลายแห่งประเทศต่างๆ พระของบรรดาประชาชาติแห่งประเทศเหล่านั้นสามารถที่จะช่วยประเทศของเขาให้พ้นจากมือของเราหรือ

14 ในพวกพระทั้งปวงแห่งประชาชาติเหล่านั้นที่บรรพบุรุษของเราได้ทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ยังมีพระองค์ใดเล่าที่สามารถช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรา

แล้วพระเจ้าของเจ้านะหรือจะสามารถช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเรา

15 เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอให้เฮเซดียาห์ล่อลวงเจ้า หรือพาเจ้าให้หลงในทำนองนี้ อย่าเชื่อเขา เพราะไม่มีพระแห่งประชาชาติหรือราชอาณาจักรใดที่สามารถช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรา หรือจากมือบรรพบุรุษของเรา

พระเจ้าของเจ้าจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเราได้น้อยยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดเล่า"

16 และข้าราชการของพระองค์ก็กล่าวกับกมพระเยโฮวาห์พระเจ้าและเฮเซดียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์มากยิ่งกว่านั้น

17 และพระองค์ทรงพระอักษรหมิ่นประมาทพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล และตรัสกับกมพระองค์ว่า "พระของบรรดาประชาชาติแห่งประเทศทั้งหลายมิได้ช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรานั้นใด

พระเจ้าของเฮเซดียาห์ก็จะไม่ช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรานั้น"

18 และเขาทั้งหลายก็ตะโกนความนี้ด้วยเสียงอันดังเป็นภาษาฮีบรูให้ชาวเยรูซาเล็มผู้อยู่บนกำแพงฟัง เพื่อให้เขาตกใจและหวาดทวนใจ ว่าจะได้ยึดเอาเมืองนั้น

19 เขาได้พูดถึงพระเจ้าแห่งเยรูซาเล็มอย่างกับที่เขาพูดถึงพระแห่งชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลก ซึ่งเป็นผลงานของมือมนุษย์

20 แล้วกษัตริย์เฮเซดียาห์และผู้พยากรณ์อิสยาห์บุตรชายอามอสได้อิฐฐานเพราะเรื่องนี้และร้องพูดต่อสวรรค์

21 และพระเยโฮวาห์ทรงให้ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ซึ่งได้ตัดทอนแล้วอาหารทั้งปวงและมู่งจับคองและนายทหารในค่ายของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียออกเสีย

เพราะฉะนั้นพระองค์จึงเสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระองค์ด้วยความอับอายขายพระศักดิ์ และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าในนิเวศแห่งพระของพระองค์

คนเหล่านั้นที่ออกมาจากบันไดของพระองค์เองได้ฆ่าพระองค์ด้วยดาบเสียที่นั่น

22 ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงช่วยเฮเซดียาห์และชาวเยรูซาเล็มให้พ้นจากพระหัตถ์ของเสนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจากมือของศัตรูทั้งสี่ของพระองค์

และพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายอยู่ทุกด้าน

23 และคนเป็นอันมากนำของถวายพระเยโฮวาห์มายังกรุงเยรูซาเล็ม และของกำนัลต่าง ๆ มาถวายเฮเซดียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์

พระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องในสายตาของทั้งปวงตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา

24 ครั้นนั้นเฮเซดียาห์ทรงประสวนโกถะสิ้นพระชนม์ และพระองค์ก็พลออิฐฐานต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบ และประทานหนทางสำคัญอย่างหนึ่งให้แก่เฮเซดียาห์

25 แต่เฮเซดียาห์มิได้สนองพระคุณนั้น เพราะพระทัยของพระองค์ผยองขึ้น

เพราะฉะนั้นพระพิโรธจึงมาเหนือพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม

26 แต่เฮเซดียาห์ทรงอ่อนน้อมต่อพระทัยที่กำเริบนั้นลง ทั้งพระองค์และชาวเยรูซาเล็ม

พระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมิได้มาเหนือเขาทั้งหลายในรัชกาลเฮเซดียาห์

27 เฮเซดียาห์ทรงมีราษทรพย์และเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรงสร้างคลังไว้สำหรับพระองค์ เพื่อเก็บเงิน ทองคำ และเพชรพลอยต่างๆ เครื่องเทศ ไม้ และสำหรับทรัพย์สินที่มีค่าทุกชนิด

28 ทั้งนางสำหรับข้าว น้าองุ่น และน้ำมัน ที่ผลิตมา และโรงเก็บสัตว์เลี้ยงทุกชนิดและคอกแกะ

29 พระองค์ทรงจัดหัวเมืองเพื่อพระองค์ด้วย ทั้งฝูงแพะแกะและฝูงวัวเป็นอันมาก

เพราะพระเจ้าทรงประทานทรัพย์สินให้พระองค์มากยิ่งขึ้น

30 เฮเซดียาห์องค์นี้เองทรงปิดทางนำออกตอนบนของน้ำพุกิโยนเสีย

แล้วนำไปให้ไหลลงไปทางทิศตะวันตกของนครดาวิด

และเฮเซดียาห์ทรงจำเรื่องในพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์

31 อย่างไรก็ตามในเรื่องทูตที่เจ้านายเมืองบาบิโลนได้ให้มาถามถึงกรมมหัศจรรย์ซึ่งได้เกิดขึ้นในแผ่นดิน พระเจ้าก็ทรงปล่อยพระองค์ตามอำเภอใจ เพื่อจะทดลองพระองค์ และเพื่อจะทราบพระดำริทั้งสิ้นในพระทัยของพระองค์

32 ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเฮเซดียาห์ และความดีของพระองค์ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในนิมิตของอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายอามอส และในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล

33 และเฮเซดียาห์ล่วงกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในอุโมงค์สำคัญที่สุดของอิสราเอลดาวิด และบรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งปวงได้ถวายเกียรติเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ และมณัสเสห์อิสราเอลซึ่งพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

Chapter 33

1 เมื่อมณัสเสห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี

2 พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำที่น่าสะอิดสะเยียนของประชาชาติ

ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล

3 เพราะพระองค์ทรงสร้างปฐมนิสถานสูงขึ้นใหม่

ซึ่งเฮเซียห์พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงพังลงนั้น และทรงสร้างแท่นบูชาแด่พระบาอัล และทรงทำบรรดาเสารูปเคารพ และนมัสการบริวารทั้งสิ้นของฟาสารค์ และประณินปิตพระเหล่านั้น

4 และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "นามของเราจะอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์"

5 และพระองค์ได้ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับบรรดาบริวารแห่งฟาสารค์ในลานทั้งสองแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

6 และพระองค์ได้ทรงถวายอิสราเอลของพระองค์ให้หลยไปในหมู่บาปตรชาของอิน โนม ถือฤกษ์ยาม ใช้เวทมนตร์ ใช้ไสยศาสตร์ ติดต่อกับคนทรงและพ่อมดหมอผี

พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการชั่วร้ายให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ

7 และรูปเคารพสลัก ซึ่งคือรูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า

ซึ่งพระเจ้าตรัสกับดาวิดและซาโลมอน อิสราเอลซึ่งดาวิดว่า "ในนิเวศนี้และในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสี่ของอิสราเอล เราจะบรรจุนามของเราไว้เป็นนิตย์

8 และเราจะไม่ให้แท่นบูชาอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้กำหนดให้บรรพบุรุษของเจ้า อิกัยเย ถิ่นเขาเพียงแต่จะระมัดระวังกระทำทุกอย่างซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ คือราชบัลลังก์ กฎเกณฑ์ และกฎทั้งสี่ซึ่งได้ไว้ไว้โดยทางโมเสส"

9 มณัสเสห์ทรงชักจูงยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มให้หลง เขาจึงได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรดาประชาชาติ

ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอลนั้น

10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับมณัสเสห์และประชาชนของพระองค์ แต่เขาทั้งหลายไม่ฟัง

11 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้ผู้บังคับกองทหารของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาต่อสู้เขาทั้งหลาย ได้จับมณัสเสห์ที่ท่ามกลางพงพนาญและจำจองด้วยตรวนและนำพระองค์มายังบาบิโลน

12 และเมื่อพระองค์ทรงทุกข์ยาก

พระองค์ทรงวิงวอนขอพระกรุณาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และก่อมพระทัยลงอย่างมากต่อพระศักดิ์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพระองค์

13 พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ และทรงฟังคำอ้อนวอนของพระองค์

และนำพระองค์กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มในราชอาณาจักรของพระองค์อีก

แล้วมณัสเสห์ทรงทราบว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า

14 ภายหลังพระองค์ทรงสร้างกำแพงขึ้นนอกให้นครดาวิดทางตะวันตกของกิโยนในหุบเขาไปจนถึงทางเข้าประตูปลา แล้ววงรอบตำบลโอเฟล และก่อสร้างที่สูงมาก

และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับบัญชากองทัพอู่อยู่ในหัวเมืองมีป้อมในยูดาห์ทั้งสิ้น

15 และพระองค์ทรงเอาพระต่างดาวและรูปเคารพไปเสียจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และแท่นบูชาทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้บนภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงทิ้งออกไปนอกเมือง

16 และพระองค์ทรงซ่อมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ และทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องสันติบูชาและเครื่องโมทนาพระคุณบนแท่นนั้น

และพระองค์ทรงบัญชาให้ยูดาห์ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล

17 ถึงกระนั้นก็ตีประชาชนที่ยังถวายสัตวบูชาที่ปฐมนิสถานสูง

แต่ถวายต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเท่านั้น

18 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของมณัสเสห์ และคำอธิษฐานของพระองค์ต่อพระเจ้า และถ้อยคำของผู้นำนาย ผู้พลพระองค์ในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล

19 และคำอธิษฐานของพระองค์ และเรื่องที่พระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์

บาปทั้งสิ้นของพระองค์ และการละเมิดของพระองค์ทั้งสิ้น

และสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างปฐมนิสถานสูง และตั้งบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพสลัก ก่อนที่พระองค์ทรงก่อมพระองค์ลงนั้น ดูเถิด เขานั้นที่ไว้ในหนังสือประวัติที่ผู้นำนายแต่งตั้ง

20 มณัสเสห์จึงทรงล่วงกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในพระราชวังของพระองค์

และอาโมนอิสราเอลซึ่งพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

21 เมื่ออาโมนเริ่มครอบครองมีพระชนมายุสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสองปี

22 พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

อย่างมณัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำนั้น อาโมนถวายสัตวบูชาแก่รูปเคารพสลักทั้งสิ้น ซึ่งมณัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น และทรงปรนนิบัติรูปเคารพนั้น

23 และพระองค์มิได้ก่อมพระองค์ลงต่อพระศักดิ์พระเยโฮวาห์

อย่างมณัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ก่อมพระองค์ลงนั้น แต่อาโมนองค์นี้ได้ละเมิดยิ่งขึ้น

24 แล้วข้าราชการของพระองค์ก็ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์

และได้ฆ่าพระองค์เสียในพระราชวังของพระองค์

25 แต่ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ประหารบรรดาคนเหล่านั้นที่คิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน และประชาชนแห่งแผ่นดินได้แต่งตั้งให้โยสิยาห์อิสราเอลซึ่งพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

Chapter 34

1 เมื่อโยสิยาห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุแปดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ดปี

2 พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และดำเนินในมรรคาของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และพระองค์มิได้ทรงเอนเอียงไปทางขวามือหรือทางซ้าย

3 เพราะในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ยังทรงพระเยาว์อยู่ พระองค์ทรงเริ่มแสวงหาพระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และในปีที่สิบสองพระองค์ทรงเริ่มกวาดล้างยูดาห์และเยรูซาเล็มด้วยการกำจัดปูชนียสถานสูง ทั้งบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพแกะสลักและรูปเคารพหล่อ

4 และเขาพังแท่นบูชาพระบาอัลตั้งต่อพระพักตร์ของพระองค์ และพระองค์ทรงโค่นบรรดารูปเคารพซึ่งตั้งอยู่บนนั้นลง และพระองค์ทรงทุบบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพแกะสลักกับรูปเคารพหล่อเป็นชิ้นๆ และทรงกระทำให้เป็นผงโรยบนหลุมศพของบรรดาคนที่ถวายสัตวบูชาแก่พระเหล่านั้น

5 และพระองค์ทรงเผากรุงของบุโรทิศบนกำแพงพระเหล่านั้น และทรงกวาดยูดาห์และเยรูซาเล็ม

6 และพระองค์ทรงกระทำเช่นกันในหัวเมืองของมนัสเสห์ เอฟราอิมและสิเมโอน และไปถึงเนฟทาลี ในที่สลักหักพังซึ่งอยู่โดยรอบ

7 เมื่อพระองค์ทรงทำลายแท่นบูชาและบรรดาเสารูปเคารพ และทรงทุบรูปเคารพสลักให้เป็นผง และทรงโค่นบรรดารูปเคารพทั้งสิ้นลงทั่วแผ่นดินอิสราเอลแล้ว พระองค์เสด็จกลับเยรูซาเล็ม

8 ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงกวาดล้างแผ่นดินและพระนิเวศแล้ว พระองค์ทรงใช้ชาฟานบุตรชายอาซาสิยาห์ และมาอาเสาห์ผู้ว่าราชการนคร และโยอาห์บุตรชายโยอาอาสเจ้ากรมสารบรรณ ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์

9 เมื่อเขาทั้งหลายมาหาอิลียาห์นัมหาบุโรทิตแล้ว เขาได้มอบเงินซึ่งคนทั้งหลายนำมายังพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งคนเลวีผู้เฝ้าธรณีประตูได้เก็บจากมนัสเสห์และเอฟราอิม และจากบรรดาคนที่เหลือของอิสราเอล และจากยูดาห์กับเบนยามินทั้งสิ้น แล้วพวกเขากลับไปยังเยรูซาเล็ม

10 เขาทั้งหลายมอบให้แก่คนทำงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และมอบให้แก่คนทำงานผู้ทำงานอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพื่อการซ่อมแซมพระนิเวศให้มั่นคง

11 เขาทั้งหลายมอบให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้างเพื่อจะซื้อหินสลักและไม้กระดาน เพื่อประกอบและเป็นคนสำหรับอาคาร ซึ่งภักดิ์รับยูดาห์ได้ปล่อยให้ทรุดโทรมทั้งหลายไป

12 และคนทั้งหลายก็ทำงานอย่างสัตย์ซื่อ ผู้คุมงานมียาหาบและโอบาดีห์คนเลวีลูกหลานของเมาริ และเศคาริยาห์กับเมซูลัมลูกหลานของคนโคฮาเป็นผู้ดูแล คนเลวีทุกคนที่ชำนาญเครื่องดนตรี

13 เป็นผู้ดูแลคนหาบหาม และบรรดาคนที่ทำงานปรนนิบัติทุกอย่าง คนเลวีบางคนเป็นอาลักษณ์ เป็นเจ้าหน้าที่และเป็นนายประตู

14 ขณะที่เขาทั้งหลายนำเงินที่ได้ถวายในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ออกมา อิลียาห์บุโรทิตได้พบหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ซึ่งทรงประทานทางโมเสส

15 และอิลียาห์พูดกับชาฟานาซเลาว่า "ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์" และอิลียาห์ก็มอบหนังสือนั้นให้ชาฟาน

16 และชาฟานได้นำหนังสือไปถวายภักดิ์รับ และต่อไปก็ทูลรายงานภักดิ์รับว่า "สิ่งต่างๆที่พระองค์ทรงมอบหมายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ให้กระทำนั้น เขากำลังกระทำอยู่แล้ว"

17 เขารวบรวมเงินซึ่งพบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้มอบไว้ในมือของผู้ดูแลและคนงาน

18 แล้วชาฟานราดสาขาทูลภักดิ์รับว่า "อิลียาห์บุโรทิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์แล้ว" แล้วชาฟานก็อ่านถวายต่อพระพักตร์ภักดิ์รับ

19 และอยู่มาเมื่อภักดิ์รับทรงสดับถ้อยคำของพระราชบัญญัตินั้น พระองค์ทรงลึกลงพระองค์

20 และภักดิ์รับทรงบัญชาแก่อิลียาห์ อาทิจมบุตรชายชาฟาน อับโดนบุตรชายมีลาห์ ชาฟานราดเลา และอัสยาห์ผู้รับใช้ของภักดิ์รับ ตรัสว่า

21 "จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ให้แน่ๆ และให้แก่บรรดาผู้ที่เหลืออยู่ในอิสราเอลและในยูดาห์ เกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือซึ่งได้พบนั้น

เพราะว่าพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ซึ่งเทลงเหนือเรานั้นใหญ่มาก เพราะว่าการบรรพบุรุษของเราไม่ได้รับพระวาจาของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้ทุกประการ"

22 อิลียาห์และคนเหล่านั้นซึ่งภักดิ์รับทรงใช้ไปจึงไปยังสถานที่แห่งผู้พยากรณ์กรรยาชของชัลอุม บุตรชายกัททาห์ บุตรชายหิสร่าห์ผู้ดูแลลงพระองค์ (นางอยู่ในเยรูซาเล็มที่แขวงสอง) และพูดกับนางถึงเรื่องนั้น

23 และนางพูดกับเขาว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงบอกชายผู้ซึ่งใช้พวกเจ้าให้มาหาเราว่า

24 `พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุชั่วร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้ คือคำสาปทั้งสิ้นที่บันทึกไว้ในหนังสือซึ่งได้อ่านถวายต่อพระพักตร์ภักดิ์รับแห่งยูดาห์นั้น

25 เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่น เพื่อเขาจะกระทำที่เราโกรธด้วยการงานทั้งสิ้นแห่งมือของเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจะเทลงเหนือสถานที่นี้และจะดับไม่ได'

26 แต่ภักดิ์รับของยูดาห์ผู้ได้เจ้าให้มาทูลพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจงทูลท่านดังนี้ว่า `พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เรื่องถ้อยคำซึ่งเจ้าได้ยินนั้น

27 เพราะจิตของเจ้าอ่อนโยน และเจ้าได้ลืมหวังต่อพระพักตร์พระเจ้า เมื่อเจ้าได้ยินถ้อยคำที่ปรักปรำสถานที่นี้ และชาวเมืองนี้ เจ้าได้ลืมหวังต่อหน้าเรา และเจ้าได้ลืมนิยามของเจ้าและร้องไห้ต่อหน้าเรา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้พิงเจ้าด้วย

28 ดูเถิด เราจะรวบเจ้าไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า และเขาจะรวบเจ้าไปสู่ที่ฝังศพอย่างสันติ และดาของเจ้าจะไม่เห็นบรรดาเหตุชั่วร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือสถานที่นี้และชาวเมืองนี้"

และเขาทั้งหลายนำพระวาจาของภักดิ์รับมายังภักดิ์รับ

29 แล้วภักดิ์รับรับสั่งให้รวบรวมบรรดาผู้ใหญ่ของยูดาห์และเยรูซาเล็ม

30 และภักดิ์รับเสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พร้อมกับคนทั้งปวงของยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มกับบุโรทิตและคนเลวี คนทั้งปวงทั้งใหญ่และเล็ก และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เขาฟัง

31 และภักดิ์รับประทับยืนอยู่ในพระที่ของพระองค์ และกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ที่จะทรงดำเนินตามพระเยโฮวาห์ และรักษาพระบัญญัติ พระโอวาทและกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย ที่จะทรงประกอบกิจตามถ้อยคำของพันธสัญญาซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือม้วนนี้

32 แล้วพระองค์ทรงรับสั่งบรรดาผู้ที่อยู่ในเยรูซาเล็มและในเบนยามินให้เข้าส่วนในพันธสัญญานั้น และชาวเยรูซาเล็มก็กระทำตามพันธสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย

33 และโยสิยาห์ได้เอาสิ่งที่นำสะอิดสะเอียนทั้งปวงออกไปเสียจากดินแดนทั้งสิ้นซึ่งเป็นของประชาชนอิสราเอล และทรงกระทำให้บรรดาผู้ที่อยู่ในอิสราเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็มีได้ทราบไปจากการติดตมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายตลอดคริสต์สมัยของพระองค์

Chapter 35

1 ยิ่งกว่านั้นโยสิยาห์ทรงถือเทศกาลปัสกาดำยแต่พระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม เขาฆ่าแกะปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนคั่น

2 พระองค์ทรงแต่งตั้งบุโรทิตให้ประจำหน้าที่ และทรงสนับสนุนเขาในการปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์

3 และพระองค์ตรัสกับคนเลวี ผู้บริสุทธิ์แห่งพระเยโฮวาห์ ผู้สอนอิสราเอลทั้งปวงว่า "จงวางหีบบริสุทธิ์ไว้ในพระนิเวศ ซึ่งซาโลมอนโอรสของดาวิดภักดิ์รับของอิสราเอลทรงสร้างไว้ เจ้าทั้งหลายไม่ต้องไปล่าหามไปอีก บัดนี้จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และอิสราเอลประชาชนของพระองค์

4 จงเตรียมตัวของเจ้าตามเรือนบรรพบุรุษของเจ้าเป็นกองๆ ตามบันทึกพระราชนิพนธ์ซึ่งแจจของดาวิดภักดิ์รับแห่งอิสราเอล และตามบันทึกพระราชนิพนธ์ซึ่งแจจของซาโลมอนโอรสของพระองค์

5 และยืนประจำอยู่ในสถานที่บริสุทธิ์ ตามพวกต่างๆตามครอบครัวของบรรพบุรุษซึ่งเป็นพี่น้องของท่าน ผู้เป็นประชาชน และตามส่วนแบ่งของแต่ละครอบครัวของคนเลวี

6 และฆ่าแกะปัสกาและชำระตนให้บริสุทธิ์ และเตรียมไว้ให้พี่น้องของเจ้า เพื่อให้เขากระทำตามพระวาจาของพระเยโฮวาห์ทางโมเสสนั้น"

7 แล้วโยสิยาห์ได้ทรงบริจาคนแกะประชาชนเป็นเครื่องปัสกาสำหรับคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ เป็นลูกแกะและลูกแพะจากฝูงแพะแกะจำนวนสามหมื่นตัว และวัวผู้สามพันตัว สัตว์เหล่านี้ได้มาจากทรัพย์สินของภักดิ์รับ

8 และเจ้านายของพระองค์บริจาควด้วยความเต็มใจแก่ประชาชน แก่บุโรทิต และแก่คนเลวี อิลียาห์ เศคาริยาห์และเยอีเอล เจ้าหน้าที่ชั้นหัวหน้าของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ได้มอบลูกแกะและลูกแพะสองพันหกร้อยตัวกับวัวผู้สามร้อยตัวแก่บุโรทิตเป็นเครื่องปัสกาบูชา

9 กับโคโนนียาห์ และเศโลอาห์ กับแค้นแอล พวกน้องชายของเขา และสาซาบิยาห์ และเยอีเอล กับโยซาบาด หัวหน้าของคนเลวี

ได้ให้ลูกแกะและลูกแพะห้าพันตัวกับวัวผู้ห้าร้อยตัวแก่คนเลวีเป็นเครื่องปัสกาบูชา

10 เมื่อเตรียมการเรียบร้อยแล้วบรรดาบุโรทิตก็ยืนประจำที่ของตน และคนเลวีก็อยู่ตามกองของตน ตามพระบัญชาของภักดิ์รับ

11 แล้วเขาก็ฆ่าแกะปัสกา แล้วบุโรทิตก็เอาเลือดซึ่งรับมาจากมือเขาประพรม ส่วนคนเลวีก็ลอกหนังสัตว์นั้น

12 แล้วเขาก็แยกส่วนที่เป็นเครื่องเผาบูชาไว้ต่างหากเพื่อแจกจ่ายได้ตามพวกต่างๆ ผู้เป็นประชาชนที่แบ่งเป็นแต่ละครอบครัว ให้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ดังที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส และเขากระทำกับวัวผู้ห้าองเดียวกับ

13 และเขาก็ปิ้งแกะปัสกาดำยไฟตามกฎ และเขาทั้งหลายต้มเครื่องบูชาบริสุทธิ์อื่นๆในหม้อ ภายหลังเขาทั้งหลายจึงเตรียมสำหรับตนเองและสำหรับบุโรทิต

เพราะว่าบุโรทิตลูกหลานของอานาติตธะในการถวายเครื่องเผาบูชาและส่วนไขมันจนกลางคืน คนเลวีจึงเตรียมเพื่อตนเองและเพื่อบุโรทิตลูกหลานของอานาโรน

15 บรรดานักร้องซึ่งเป็นลูกหลานของอาสาฟอยู่ประจำที่ของตน ตามบัญชาของดาวิด อาสาฟ และเฮมาน กับเยชูนูนผู้ทำนายของภักดิ์รับ และคนเฝ้าประตูก็อยู่ประจำทุกประตูเขา

ไม่จำเป็นและงานหน้าที่ของเขา เพราะคนเลวีพี่น้องของเขาได้เตรียมไว้ให้เขา

16 เขาจึงเตรียมการปรนนิบัติทั้งสิ้นแต่พระเยโฮวาห์ในวันเดียวนั้นเอง เพื่อจะถือเทศกาลปัสกา และถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ตามพระบัญชาของภักดิ์รับโยสิยาห์

17 และประชาชนอิสราเอลผู้อยู่ที่นี่นั้นได้ถือเทศกาลปัสกาลเวลานั้น และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน

18 ตั้งแต่สมัยของซาโมเอลผู้พยากรณ์ ไม่มีเทศกาลปัสกาเหมือนอย่างนี้ได้ถือกันมาในอิสราเอล ไม่มีภักดิ์รับแห่งอิสราเอลสักองค์หนึ่งถือเทศกาลปัสก่าอย่างนี้ได้ทรงถือใน และบรรดาบุโรทิตกับคนเลวี และยูดาห์กับอิสราเอลทั้งปวงซึ่งอยู่พร้อมกัน ทั้งชาวเยรูซาเล็ม

19 เขาถือเทศกาลปัสกาในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลโยสิยาห์

20 หลังจากสิ่งทั้งปวงเหล่านี้เมื่อโยสิยาห์ได้เตรียมพระวิหารไว้ เนโลกษัตริย์แห่งอียิปต์ได้เสด็จขึ้นไปสู่รบที่การจะมีที่แม่น้ำยูเฟรติส

และโยสิยาห์เสด็จออกไปสู้รบกับพระองค์

21 แต่พระองค์รับสั่งให้ทูตไปทูลโยสิยาห์ว่า "กษัตริย์แห่งยูดาห์เอ๋ย เรากับท่านเกี่ยวข้องกันอย่างไร วันนี้เรามีได้มาต่อสู้ท่านแต่ต่อสู้กับวงศาวานซึ่งเราทำสงครามด้วย เพราะพระเจ้าทรงบัญชาเราให้เร่งรีบ ขอยืนยันการขัดขวางพระเจ้าผู้ทรงสถิตกับเรา เกรงว่าพระองค์จะทรงทำลายท่านเสีย"

22 ถึงกระนั้นก็ดีโยสิยาห์มิได้หันพระพักตร์ไปจากพระองค์ แต่ทรงปลอมพระองค์ เพื่อจะสู้รบกับพระองค์ มิได้ฟังพระดำรัสของเนโคนที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า แต่เข้ารบ ณ ที่หุบเขาเมกิดโด

23 และนักธนูได้ยิงกษัตริย์โยสิยาห์ และกษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า "จงพาเราไปเสียเถละ เพราะเราถูกบาบิโลนสาหัสแล้ว"

24 ข้าราชการของพระองค์จึงนำพระองค์ออกจากกรรบ

และให้พระองค์ประทับในกรรบคันที่สองของพระองค์

และนำพระองค์มาเยรูซาเล็มและพระองค์ก็สิ้นพระชนม์

และเขาฝังไว้ในอุโมงค์แห่งบรรพบุรุษของพระองค์

ยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งปวงได้ไว้วางใจโยสิยาห์

25 เขามีเยลาคาคำคร่ำครวญถวายโยสิยาห์ด้วย

และบรรดาบัการ้องชายและนักร้องหญิงทั้งปวงกล่าวถึงโยสิยาห์ในคำคร่ำครวญของเขาจนทุกวันนี้

เขาทั้งหลายกระทำเรื่องนี้ให้เป็นกฎในอิสราเอล ดูกิด มีบันทึกไว้ในหนังสือคร่ำครวญ

26 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยสิยาห์ และความดีของพระองค์

ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์

27 และพระราชกิจของพระองค์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูกิด

มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์

Chapter 36

1 ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ตั้งเยโฮอาหาสโอรสของโยสิยาห์

และให้พระองค์เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ในเยรูซาเล็ม

2 เมื่อเยโฮอาหาสเริ่มครองครองมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษา

และพระองค์ทรงครองครองในเยรูซาเล็มสามเดือน

3 แล้วกษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงถอดพระองค์ในเยรูซาเล็ม

และกำหนดให้แผ่นดินนั้นถวายบรรณาการเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์

4

และกษัตริย์แห่งอียิปต์ตั้งให้เอลียาคิมพระอนุชาของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม

และทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์ให้ว่า เยโฮยาคิม

แต่เนโคนที่ทรงจับเยโฮอาหาสพระเชษฐาเข้าไปยังอียิปต์

5 เมื่อเยโฮยาคิมเริ่มครองราชย์นั้นทรงมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา

และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี

พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์

6 เหตุฉะนั้นเสารักษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์

และจำจองพระองค์ด้วยตรวนเพื่อพาพระองค์ไปยังบาบิโลน

7 เหตุฉะนั้นเสารทรงนำเครื่องใช้ส่วนหนึ่งของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไปยังบาบิโลน

และทรงเก็บไว้ในวิหารของพระองค์ในบาบิโลน

8 ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮยาคิม และการอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งพระองค์ทรงกระทำ

และเหตุการณ์อื่นๆซึ่งเกี่ยวกับพระองค์ ดูกิด

สิ่งเหล่านี้ก็ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์

และเยโฮยาคิมโอรสของพระองค์ได้ครองราชย์แทนพระองค์

9 เมื่อเยโฮยาคิมเริ่มครองราชย์นั้นทรงมีพระชนมายุยี่สิบแปดพรรษา

และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสามเดือนกับสิบวัน

พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

10 พอถึงสิ้นปีแล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงใช้ให้นำพระองค์มายังบาบิโลน

พร้อมทั้งเครื่องใช้ประเสริฐแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

และตั้งให้เศเดคียาห์บุตรหลานของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม

11 เมื่อเศเดคียาห์เริ่มครองครองมีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษา

และพระองค์ทรงครองครองในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี

12 พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์

พระองค์มิได้ถ่อมพระองค์ลงต่อหน้าแยรมีย์ผู้พยากรณ์ ผู้กล่าวจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์

13 พระองค์ทรงกบฏเช่นกันต่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

ผู้ซึ่งทรงให้พระองค์ไปกักขังในพระนามของพระเจ้า พระองค์ทรงแข็งพระศอกของพระองค์

ทำพระทัยให้กระด้าง ไม่หันไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล

14 ยิ่งกว่านั้นบรรดาปุโรหิตใหญ่และประชาชนก็ทำการละเมิดอย่างยิ่งโดยการติดตามบรรดาสิ่งที่

น่าสะอิดสะเอียนของประเทศชาติ และเขาทั้งหลายกระทำให้พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์

ทรงชำระให้บริสุทธิ์ในเยรูซาเล็มนั้นเป็นมลทินไป

15 พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทรงใช้ให้ทูตของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง

เพราะพระองค์ทรงมีพระทัยทรงยกย่องต่อประชาชนของพระองค์และต่อที่ประทับของพระองค์

16 แต่เขาทั้งหลายเยาะเย้ยทูตของพระเจ้า และดูหมิ่นพระวาทะของพระองค์

และคำผู้พยากรณ์ของพระองค์

จนพระทัยโรธของพระเยโฮวาห์พลุ่งขึ้นต่อประชาชนของพระองค์จนแก่ไม่ไหว

17 พระองค์จึงทรงนำกษัตริย์แห่งคนเคลเดียมาต่อสู้เขาทั้งหลาย

ผู้ซึ่งฆ่าชายหนุ่มของเขาด้วยดาบในพระนิเวศอันเป็นสถานบริสุทธิ์ของเขา

และไม่มีคามกรุณาแก่ชายหนุ่มหรือหญิงพรหมจารี คนแก่หรือคนชรา

พระองค์ทรงมอบทั้งหมดไว้ในมือของเขา

18 และเครื่องใช้ทั้งสี่ของพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งใหญ่และเล็ก

และทรัพย์สมบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

และทรัพย์สมบัติแห่งกษัตริย์และแห่งเจ้านายของพระองค์

สิ่งทั้งหมดนี้พระองค์ทรงนำมายังบาบิโลน

19 และเขาเผาพระนิเวศของพระเจ้า และพังกำแพงเยรูซาเล็มลง

และเอาไฟเผาไหม้ของเมืองนั้นเสียสิ้น และทำลายเครื่องใช้ประเสริฐทั้งปวงในนั้น

20 และบรรดาผู้ที่รอดจากดาบนั้นพระองค์ทรงให้กวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน

และเขาทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์และแก่ราษฎรของพระองค์

จนถึงการสถาปนาราชอาณาจักรเปอร์เซีย

21 เพื่อให้สำเร็จตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์ผ่านปากของเยเรมีย์

จนกว่าแผ่นดินจะได้ชื่นชมกับปีสะบาโตของมัน เพราะตราบนเท่าที่มันยังว่างเปล่าอยู่

มันก็รักษาสะบาโต เพื่อจะให้ครบตามกำหนดเจ็ดสิบปี

22 ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสมหาราชของเปอร์เซีย

เพื่อพระวาทะของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ

พระเยโฮวาห์ทรงบเร้าจิตใจของไซรัสมหาราชของเปอร์เซีย

กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์

และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า

23 "ไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซียตรัสดังนี้ว่า

พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ได้พระราชนามบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา

และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์

มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็นประชาชนของพระองค์

ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาสถิตกับเขา ขอให้เขาขึ้นไปได้"

EZRA

Chapter 1

1 ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสมหาราชของเปอร์เซีย

เพื่อพระวาทะของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ

พระเยโฮวาห์ทรงบเร้าจิตใจของไซรัสมหาราชของเปอร์เซีย

กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์

และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า

2 "ไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซียตรัสดังนี้ว่า

พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ได้พระราชนามบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา

และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์

3 มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็นประชาชนของพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ของเขาสถิตกับเขา และ

ขอให้เขาขึ้นไปยังเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในยูดาห์และสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล (คือพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า) ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม

4 และขอให้คนทั้งปวงที่เหลืออยู่ ไม่ว่าเขาจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใด

ให้คนซึ่งอยู่ในที่ของเขาช่วยเขาด้วยเงินและด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและสัตว์

นอกเหนือจากเครื่องบูชาตามใจสมัครสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม"

5 แล้วประมุขของบรรพบุรุษแห่งยูดาห์และเบนยามินได้ลุกขึ้น ทั้งบรรดาปุโรหิตและคนเลวี

คือทุกคนที่พระเจ้าทรงเร้าจิตใจของเขาให้ไปสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม

6 และทุกคนที่อยู่ใกล้เขาก็ได้ช่วยมือเขาด้วยเครื่องเงิน ด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและด้วยสัตว์

และด้วยทองคำ นอกเหนือจากทุกสิ่งที่เขาบูชาตามใจสมัคร

7 กษัตริย์ไซรัสมหาราชทรงใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ออกมา

ซึ่งเป็นเครื่องใช้ที่เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงกวาดมาจากเยรูซาเล็ม

และทรงเก็บไว้ในนิเวศแห่งพระของพระองค์

8 ไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซียทรงนำสิ่งเหล่านี้ออกมาในความดูแลของมัทเรดาต สมุหพระคลัง

ผู้นับออกให้แก่เซบัสซาร์เจ้านายของยูดาห์

9 และนี่เป็นจำนวนของสิ่งเหล่านั้น อ่างทองคำสามสิบ อ่างเงินหนึ่งพัน มีดยี่สิบเก้าเล่ม

10 ขามทองคำสามสิบ ขามเงินอีกหัตถ์หนึ่งมีดยี่สิบ และภาชนะอย่างอื่นหนึ่งพัน

11 ภาชนะที่ทำด้วยทองคำและทำด้วยเงินทั้งสิ้นรวมทั้งผ้าสีริ้ว ทั้งหมดนี้เซบัสซาร์ได้นำขึ้นมา

เมื่อได้นำพวกเชลยขึ้นมาจากบาบิโลนถึงกรุงเยรูซาเล็ม

Chapter 2

1 ต่อไปนี้เป็นประชาชนแห่งมณฑลที่ขึ้นมาจากการเป็นเชลยในพวกที่ถูกกวาดไป

ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน

และกลับไปยังเยรูซาเล็มและยูดาห์ ดังต่อไปนี้เมืองมอดอน

2 เขาทั้งหลายมากับเสบรบบาเบลคือ เยซุอา เนหะมีย์ เสีราอาห์ เรเอลายห์ โมเรดัย บิลซาน

มิสปาร์ ปิกวัย เรอูม และบาอานาห์ จำนวนผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ

3 คนปารัส สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน

4 คนเซฟาเทียห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน

5 คนอาราห์ เจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าคน

6 คนปาห์ทิมโอนับ คือลูกหลานของเยซุอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบสองคน

7 คนเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน

8 คนสะทูล เก้าร้อยสิบห้าคน

9 คนศักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน

10 คนบานี หกร้อยสิบสองคน

11 คนเบบัย หกร้อยยี่สิบสามคน

12 คนอัสกาต หนึ่งพันสองร้อยยี่สิบสองคน

13 คนอาโดเนั่ม หกร้อยหกสิบหกคน

14 คนบิกวัย สองพันห้าสิบหกคน
15 คนอาติน สี่ร้อยห้าสิบสี่คน
16 คนอาเทอร์คือของเฮซคียาห์ เก้าสิบแปดคน
17 คนเบไซ สามร้อยยี่สิบสามคน
18 คนโยราห์ หนึ่งร้อยสิบสองคน
19 คนฮาซุม สองร้อยยี่สิบสามคน
20 คนกิบบาร เก้าสิบห้าคน
21 คนชาวเบธเลเฮม หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน
22 ชาวเนโทฟาห์ ห้าสิบหกคน
23 ชาวอานาโต หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน
24 คนอัสมาเวท สี่สิบสองคน
25 คนชาวลิริยาทอาริม ชาวเคฟิราห์ และชาวเบเอโรท เจ็ดร้อยสี่สิบสามคน
26 คนซารามาห์ และชาวเกบา หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน
27 ชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน
28 ชาวเบธเอลและชาวอัย สองร้อยยี่สิบสามคน
29 คนชาวเนโบ ห้าสิบสองคน
30 คนชาวมักบิช หนึ่งร้อยห้าสิบหกคน
31 คนเอลามอิกคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
32 คนชาวอาริม สามร้อยยี่สิบคน
33 คนชาวโลด ชาวฮาติด และชาวโอโน เจ็ดร้อยยี่สิบห้าคน
34 คนชาวเยรีโค สามร้อยสี่สิบห้าคน
35 คนเสนอาห์ สามพันหกร้อยสามสิบคน
36 บรรดาปุโรหิตคือ คนยดาयाห์ วงศ์วานเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน
37 คนอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน
38 คนปาทเฮอร์ หนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน
39 คนฮาริม หนึ่งพันสิบเจ็ดคน
40 คนเลวีคือ คนเยชูอาและซัดมีเอล ฝ่ายคนโฮตาริยาห์ เจ็ดสิบสี่คน
41 พวกนักร้องคือ คนอาสาฟ หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน
42 ลูกหลานคนเผ่าประดู่คือ คนซัลลุม คนอาเทอร์ คนวัลโมน คนอักซูบ คนฮาทิธา และคนโธบัย
รวมกันหนึ่งร้อยสามสิบเก้าคน
43 คนใช้ประจำพระวิหาร คือคนสึเช คนฮาสุฟา คนทับบาโอท
44 คนเคโรส คนสืออาซา คนพาโดน
45 คนเลบานาห์ คนฮากาบาห์ คนอักซูบ
46 คนฮากาบ คนซัลมัย คนฮานัน
47 คนกิดเดล คนกาฮาร คนเรอายาห์
48 คนเรชีน คนเนโคดา คนกัสซาม
49 คนอุสซาช คนปาเสอาห์ คนเบสัย
50 คนอัสนาห์ คนเมลูนิม คนเนฟีสิม
51 คนบัลบูค คนฮาสุฟา คนฮารูรู
52 คนบัสลูท คนเมหิดา คนฮารซา
53 คนบารโธส คนลิสรา คนเทมาห์
54 คนเนซียาห์ และคนฮาทิฟฟา
55 ลูกหลานข้าราชการของชาโลมอนคือ คนโสทัย คนโสเฟเรท คนเปรูดา
56 คนยาอาลาห์ คนดาร์โดน คนกิดเดล
57 คนเซฟาทิยาห์ คนอัสทิล คนโปเลเรทแห่งซาบาอิม และคนอามิ
58 คนใช้ประจำพระวิหารและลูกหลานของข้าราชการของชาโลมอนทั้งสิ้น
เป็นสามร้อยเก้าสิบสองคน
59 ต่อไปนี้เป็นบรรดาผู้ที่ขึ้นมาจากเทลเมลาห์ เทลฮารซา เศรุม อัดดาน และอิมเมอร์
แต่เขาที่สูงจึ้นเรือนบรรพบุรุษของเขาหรือเชื้อสายของเขาไม่ได้ ว่าเขาเป็นคนอิสราเอลหรือไม่
60 คือคนเดไลยาห์ คนโทบิอาห์ และคนเนโคดา รวมหกร้อยห้าสิบสองคน
61 และจากลูกหลานของปุโรหิตด้วยคือ คนฮาบายาห์ คนอักโธส และคนบารซิลลัย
ผู้ได้กรรยาจากบุตรสาวของบารซิลลัย คนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น
62 คนเหล่านี้เมื่อค้นหาชื่อในทะเบียนที่เขาค้นไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายก็ไม่พบ
จึงถือว่า他们是มลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต
63 ผู้ว่าราชการเมืองส่งเขามิให้รับประทานอาหารบริสุทธ์ที่สุด
จนกว่าจะมีปุโรหิตที่จะปรึกษากับกูร์มและทุมมีมเสียก่อน
64 ทุมมีมชนทั้งหมดรวมกันมี สี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน
65 นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน
และเขามิถ่วงชามหญิงสองร้อยคน
66 ม้าของสามิเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล่อของเขาสองร้อยสี่สิบห้าตัว
67 อูฐของเขาสี่ร้อยสามสิบห้าตัว และลาของเขาหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบตัว
68 ประมุขของบรรพบุรุษบางคน เมื่อเขามาถึงที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม
ได้ถวายตามใจสมัครเพื่อพระนิเวศของพระเจ้า เพื่อจะสร้างพระนิเวศขึ้นในที่เดิม
69 เขากลายตามกำลังของเขาแก่กองทรัพย์เพื่อพระราชกิจ เป็นทองคำหกหมื่นหนึ่งพันดริค
เงินห้าพันมานา และเครื่องแต่งกายปุโรหิตหนึ่งร้อยตัว
70 บรรดาปุโรหิต คนเลวี ประชาชนส่วนหนึ่ง นักร้อง คนเผ่าประดู่
และคนใช้ประจำพระวิหารอยู่ตามเมืองของตน และอิสราเอลก็ปวงอยู่ตามเมืองของเขา

Chapter 3

1 เมื่อมาถึงเดือนที่เจ็ดที่คนอิสราเอลอยู่ตามหัวเมือง ประชาชนได้มาพร้อมหน้ากันที่เยรูซาเล็ม
2 แล้วเยชูอาบุตรชายโยชาดักได้ลุกขึ้นพร้อมกับพวกปุโรหิตผู้เป็นญาติของเขาด้วยกัน
กับเศรุมบาเบลบุตรชายเซอลีทีกเอล พร้อมกับญาติของเขา

และได้สร้างแท่นบูชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาบนนั้น
ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า
3 เขาได้ตั้งแท่นบูชาไว้บนฐาน
เพราะความกลัวอยู่เหนือเขาเหตุด้วยชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้น
และเขากลายเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้นต่อพระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องเผาบูชาเวลาเช้าและเวลาเย็น
4 และเขาคือเทศกาลอยู่เฝ้าตามตามที่บันทึกไว้
และถวายเครื่องเผาบูชาประจำวันตามจำนวนที่กำหนดไว้ ตามธรรมเนียม
อันเป็นหน้าที่พึงทำทุกวัน
5 ต่อมาก็ถวายเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ ถวายเครื่องบูชาในวันขึ้นหนึ่งค่ำ
และตามบรรดาเทศกาลกำหนดของพระเยโฮวาห์ที่ตั้งไว้
และถวายเครื่องบูชาของทุกคนที่ถวายตามใจสมัครแด่พระเยโฮวาห์
6 เขาเริ่มต่นถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ตั้งแต่วันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด
แต่เขายังมิได้วางรากฐานพระวิหารของพระเยโฮวาห์
7 เขาทั้งหลายจึงให้เงินแก่ช่างสกัดหิน และช่างไม้ และมอบอาหาร
เครื่องดื่มและน้ำมันแก่คนโสดคนและคนโหระ
เพื่อให้หน้าไม้สนสิดารมาจากเลบานอนไปถึงทะเลถึงเมืองยัฟฟา
ตามที่เขาได้รับอนุญาตมาจากไสรักษัตริย์แห่งเปอร์เซีย
8 ในปีที่สองซึ่งเขามาถึงพระนิเวศแห่งพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ในเดือนที่สอง
เศรุมบาเบลบุตรชายเซอลีทีกเอล และเยชูอาบุตรชายโยชาดัก
ได้ทำการตั้งแท่นพร้อมพี่น้องของเขาที่เหลืออยู่
คือบรรดาปุโรหิตและคนเลวีและคนทั้งปวงซึ่งมาจากการเป็นเชลยยังเยรูซาเล็ม
เขาได้เลือกตั้งคนเลวี ตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป เพื่อให้ดูแลการงานของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์
9 และเยชูอา กับบุตรชายและพี่น้องของท่าน กับซัดมีเอลและบุตรชายของเขา คนของยูดาห์
รวมกันควบคุมคนงานในพระนิเวศแห่งพระเจ้า
รวมกับบุตรชายเฮนาดีทพร้อมกับบุตรชายและญาติของเขาผู้เป็นคนเลวี
10 และเมื่อช่างก่อได้วางรากฐานของพระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์
บรรดาปุโรหิตก็แต่งเครื่องยศออกมาพร้อมกับแดรและคนเลวี คนของอาสาฟพร้อมกับฉาบ
ถวายสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตามพระราศกำหนดของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล
11 และเชรื่องเพลงตอบกัน สรรเสริญและโสมนาแด่พระเยโฮวาห์ว่า "เพราะพระองค์ประเสริฐ
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ต่ออิสราเอล"
และประชาชนทั้งปวงก็ให้ร้องด้วยเสียงดังเมื่อเขาสรรเสริญพระเยโฮวาห์
เพราะว่ารากฐานของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์วางเสร็จแล้ว
12 แต่ปุโรหิตและคนเลวีและประมุขของบรรพบุรุษเป็นอันมาก
คือคนแก่ผู้ได้เห็นพระวิหารหลังก่อน เมื่อเขาเห็นรากฐานของพระวิหารหลังนี้ได้วางแล้ว
ได้ร้องให้ด้วยเสียงดัง คนเป็นอันมากได้ให้ร้องด้วยความชื่นบาน
13 ประชาชนจึงสังเกตไม่ได้ว่าไหนเป็นเสียงให้ร้องด้วยความชื่นบาน
และไหนเป็นเสียงประชาชนร้องไห้ เพราะประชาชนให้ร้องเสียงดังมาก
และเสียงนั้นก็ได้ยินไปไกล

Chapter 4

1 เมื่อปฏิบัติของยูดาห์และเบนยามินได้ย็นว่า ลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย
กำลังสร้างพระวิหารถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
2 เขาทั้งหลายได้เข้ามาหาเศรุมบาเบลและประมุขของบรรพบุรุษและพูดกับเขาว่า
"ให้เราสร้างด้วยกันกันท่าน เพราะว่าพวกเราแสวงหาพระเจ้าของท่านอย่างท่านทั้งหลาย
และเราได้ถวายสัตว์บูชาแก่พระองค์ตั้งแต่วันที่เอซารฮัดโดนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำเรามาที่นี่"
3 แต่เศรุมบาเบล เยชูอา และคนอื่นที่เป็นพวกประมุขของบรรพบุรุษที่เหลืออยู่ในอิสราเอล
พูดกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายมีส่วนกับเราในการสร้างพระนิเวศถวายแด่พระเจ้าของเรา
แต่พวกเราจะสร้างแต่ลำพังถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ตามที่กษัตริย์ไสรักษัตริย์แห่งเปอร์เซียทรงบัญชาไว้แก่เรา"
4 แล้วประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นได้กระทำให้ประชาชนยูดาห์ที่ถ่อย
และรบกวนพวกเขาในการสร้าง
5 และได้จ้างที่ปรึกษาไว้ขัดขวางเขาเพื่อมิให้เขาสมหวังตามจุดประสงค์ของเขา
ตลอดรัชสมัยของไสรักษัตริย์แห่งเปอร์เซีย แม้ถึงรัชกาลของดาร์อิอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย
6 และในรัชกาลอาหะสุเอรัส ต้นรัชกาลของพระองค์
เขาทั้งหลายได้เขียนฟ้องชาวยูดาห์และเยรูซาเล็ม
7 และในรัชสมัยของอาร์ทาเซอร์ซีสนั้น บิธลาม มิทเรทา และทาเบเอล
และพวกกาถึงที่ปวงของเขาได้เขียนไปสู่ออาร์ทาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย
ฎีกานั้นได้เขียนขึ้นเป็นอักษรอารัมแล้วก็แปลเป็นภาษาอารัม
8 เรอูมผู้บังคับบัญชา
และซิมัยอัสลักษณได้เขียนหนังสือปรักปรายเยรูซาเล็มถวายกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสดังต่อไปนี้
9 แล้วเรอูมผู้บังคับบัญชา ซิมัยอัสลักษณ กับกาถึงที่ปวงของท่าน และชาวดินา คนอาพาร์เซดา
คนทาร์เปลิ คนอาพาร์ซึ คนเอเรก ชาวบาบิโลน ชาวสุสา คนเดออาวห์ และคนเอลาม
10 และคนประชาชนดิอิจา ผู้ซึ่งไอสันปาร์ เจ้านายผู้ใหญ่ได้ส่งมาให้ตั้งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย
และในส่วนที่เหลือของมณฑลทางฟากแม่น้ำตั้นนี้ เป็นต้น
11 และนี่เป็นสำเนาจดหมายที่เขาส่งไปถึงพระองค์ คือถึงกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสว่า "ขอกราบทูล
ข้าราชการของพระองค์ คือคนของมณฑลฟากแม่น้ำตั้นนี้ เป็นต้น
12 บัดนี้ขอกษัตริย์ทรงทราบว่า พวกยิวซึ่งมาจากพระองค์มาหาพระองค์นั้นได้ไปยังเยรูซาเล็ม
เขากำลังก่อสร้างเมืองที่มิกกบฏและตัวร้ายขึ้นใหม่
เขากำลังจะทำกำแพงเมืองเสร็จและซ่อมแซมรากฐาน
13 บัดนี้ขอกษัตริย์ทรงทราบว่า ถ้าเมืองนี้ได้สร้างขึ้นใหม่และกำแพงเมืองเสร็จแล้ว
เขาจะไม่ส่งบรรณาการ ค่าธรรมเนียม หรือค่าภาษี
และเงินรายได้ของหลวงก็จะขาดตกบกพร่องไป

14 เพราะเมื่อข้าพเธองค์ทั้งหลายได้รับพระบรมราชูปถัมภ์จากราชวังของกษัตริย์ จึงไม่สมควรที่ข้าพเธองค์ทั้งหลายจะเห็นการเสื่อมเกียรติของกษัตริย์ เพราะฉะนั้นข้าพเธองค์ทั้งหลายจึงส่งมากราบทูลแก่กษัตริย์

15 เพื่อว่าจะได้ค้นดูในหนังสือบันทึกของบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์จะพบในหนังสือบันทึกแล้วทราบว่าเมืองนี้เป็นเมืองมักกบฏ เป็นกบฏนทรายแก่บรรดากษัตริย์และมณฑลทั้งหลาย และได้มีการปลุกปั่นขึ้นจากสมัยเก่าก่อน เพราะเหตุนี้เองเมืองนี้จึงถูกทิ้งร้าง

16 ข้าพเธองค์ทั้งหลายขอกราบทูลให้กษัตริย์ทรงทราบว่า ถ้าเมืองนี้ได้สร้างใหม่เสร็จและกำแพงเมืองก็สำเร็จแล้ว พระองค์จะไม่มีการมลทินในมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้"

17 กษัตริย์ทรงส่งพระราชสาส์นตอบไปถึงเรอูมผู้บังคับบัญชา และชิมชัยาลักหน และภักดีทั้งปวงของเขาน้อยในสมารีย และในส่วนที่เหลือของมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้นว่า "ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขเถิด เป็นดังนี้

18 บัดนี้หนังสือที่ท่านส่งไปยังเราได้ไปถึงตลอดหน้าเรา

19 และเราได้บอกคำสั่ง และได้สอบสวนแล้ว เห็นว่าเมืองนี้แต่ก่อนโน้นได้ลุกขึ้นต่อสู้กษัตริย์ และการกบฏ และการปลุกปั่นได้เกิดขึ้นในเมืองนั้น

20 เคยมีกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจได้ครองเยรูซาเล็ม เป็นผู้ทรงปกครองมณฑลทั้งสี่นฟากแม่น้ำข้างโน้น ซึ่งเขาดูแลบรรดาการ คำตรณนิยมและภาษีไว้

21 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจึงบอกคำสั่งว่า ให้คนเหล่านั้นหยุดและไม่ต้องสร้างเมืองนี้ใหม่ จนกว่าเราจะออกกฎหมาย

22 และขอระงับอย่าหย่อนในเรื่องนี้ ทำให้ความเสื่อมเสียเกิดขึ้นเป็นกบฏนทรายต่อกษัตริย์"

23 แล้วเมื่อได้อ่านสำเนาพระราชสาส์นของกษัตริย์อาราธาเซอร์ซีสต่อหน้าเรอูม และชิมชัยาลักหน และภักดีทั้งหลายของท่าน ท่านทั้งหลายก็รีบไปหาพวกยิวที่เยรูซาเล็ม และใช้กำลังและอำนาจกระทำให้เขาหยุด

24 งานพระนิเวศแห่งพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มจึงหยุดงานนั้นได้หยุดจนถึงปีที่สองแห่งรัชกาลดาริอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

Chapter 5

1 ฝ่ายผู้พยากรณ์คือ ฮักกัยผู้พยากรณ์ และเศคาริยาห์บุตรชายอิดโด ได้พยากรณ์แก่พวกยิวผู้อยู่ในยูดาห์และเยรูซาเล็มในพระนามของพระเจ้าแห่งอิสราเอล คือแก่พวกเขา

2 แล้วเสรุบาเบลมบุตรชายเชอลีทีเอล และเยชูอาบุตรชายโยชาดัก ได้ลุกขึ้นตั้งต้นสร้างพระนิเวศแห่งพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ และผู้พยากรณ์ของพระเจ้าได้อยู่กับท่านช่วยเหลือท่าน

3 ในเวลาเดียวกันนั้นทั้งที่เศนัย ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และเศธาร์โบแซนย์ และคณะของเขาได้มาหาท่าน และพูดกับท่านดังนี้ว่า "ผู้ใดที่หักกฎหมายแก่ท่าน ให้สร้างพระนิเวศและกำแพงนั้นสำเร็จ"

4 เขาถามท่านอย่างนี้ด้วยว่า "ผู้ที่กำลังสร้างตึกนี้มันมีชื่อใครบ้าง"

5 แต่พระเนตรของพระเจ้าของเขาทั้งหลายอยู่เหนือพวกผู้ใหญ่ของพวกยิว และเขาก็ยังยืนขาทั้งหลายไม่ได้จนกว่าเรื่องนี้จะทราบถึงดาริอัส และมีคำตอบเป็นหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้มา

6 สำเนาจดหมายซึ่งทักเศนัยผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และเศธาร์โบแซนย์ และคณะของท่านคือคนอาฟารเซลาซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ ส่งไปบอกกษัตริย์ดาริอัส

7 ท่านทั้งหลายได้ส่งหนังสือซึ่งมีข้อความต่อไปนี้ "การบอกกษัตริย์ดาริอัส ขอทรงพระเจริญ

8 ขอทักษัตริย์ทรงทราบว่าข้าพเธองค์ทั้งหลายไปยังมณฑลยูดาห์ ถึงพระนิเวศของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ซึ่งกำลังสร้างขึ้นด้วยหินใหญ่ และวางไม้ไว้บนแผ่นงานนี้ได้ดำเนินไปอย่างขยันขันแข็งและเจริญขึ้นในมือของเรา

9 แล้วข้าพเธองค์ทั้งหลายได้ถามพวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า 'ผู้ใดที่หักกฎหมายแก่ท่านให้สร้างพระนิเวศและกำแพงนั้นสำเร็จ'

10 ที่ข้าพเธองค์ทั้งหลายได้ถามชื่อของเขาดังนี้ เพื่อกำราบทูลให้พระองค์ทรงทราบ เพื่อข้าพเธองค์จะได้เขียนชื่อบุคคลเหล่านั้นที่เป็นหัวหน้าของเขาลงไว้

11 และนี่เป็นคำตอบของเขากับข้าพเธองค์ 'เราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และเรากำลังสร้างพระนิเวศซึ่งได้สร้างมาหลายปีแล้วขึ้นใหม่ ซึ่งกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอลได้ทรงสร้างให้สำเร็จ

12 แต่เพราะว่าบรรพบุรุษของเราได้กระทำให้พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงกริ้ว พระองค์ทรงมอบท่านเหล่านั้นไว้ในพระหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน คนคนเดียวผู้ทรงทำลายพระนิเวศนี้ และทรงกวาดเอาประชาชนไปยังบาบิโลน

13 ถึงอย่างไรก็ตามในแผ่นดินแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งบาบิโลน กษัตริย์ไซรัสได้ทรงออกกฎหมายให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่

14 และเครื่องใช้ทองคำและเงินของพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงกวาดไปจากพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มนั้น และทรงนำไปยังวิหารของบาบิโลน สิ่งเหล่านี้กษัตริย์ไซรัสทรงนำออกมาจากวิหารของบาบิโลน และทรงมอบไว้กับคนหนึ่งชื่อเซสซัสซาร์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเมือง

15 และพระองค์ตรัสกับท่านดังนี้ว่า "จงรับเครื่องใช้เหล่านี้ไปเก็บไว้ในพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และจงสร้างพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นใหม่ในที่ดินนั้น"

16 แล้วเซสซัสซาร์คนนี้ได้มาวางรากฐานพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และตั้งแต่นั้นมานับตั้งแต่นั้นมาก็กำลังสร้างอยู่และยังไม่สำเร็จ'

17 เพราะฉะนั้นบัดนี้ถ้ากษัตริย์ทรงเห็นดีก็ขอทรงให้คนดูในคลังราชทรัพย์ที่อยู่ในบาบิโลน เพื่อดูว่ากษัตริย์ไซรัสทรงออกกฎหมายให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่ในเยรูซาเล็มหรือไม่

และขอทักษัตริย์รับสั่งแก่ข้าพเธองค์ทั้งหลายตามพอพระทัยของพระองค์ในเรื่องนี้"

Chapter 6

1 แล้วกษัตริย์ดาริอัสทรงออกกฎหมายและทรงให้คนดูในหอเก็บหนังสือซึ่งเป็นที่ราชทรัพย์สะสมไว้ในบาบิโลน

2 และได้มีการพบหนังสือม้วนหนึ่งที่อาคมเมตาห์ในพระราชวังซึ่งอยู่ในมณฑลมีเดีย และมีข้อความเขียนอยู่ในหนังสือม้วนนั้นดังต่อไปนี้

3 "ในปีต้นแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ไซรัสทรงออกกฎหมายว่า เรื่องพระนิเวศของพระเจ้าที่เยรูซาเล็มว่า 'ให้สร้างพระนิเวศขึ้นขึ้นใหม่ คือที่ซึ่งเขานำเครื่องสัตว์บูชามาถวาย ให้ลงรากมันลง ให้พระนิเวศสูงหกสิบศอกและกว้างหกสิบศอก

4 ให้ก่อด้วยหินใหญ่สามชั้นและไม่ให้หมิ่นชั้นหนึ่ง และให้เสียเงินค่าก่อสร้างจากพระคลังหลวง

5 และเครื่องใช้ทองคำและเงินของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ทรงนำออกมาจากพระวิหารที่อยู่ในเยรูซาเล็มนำมาไว้ในบาบิโลนนั้น ให้คืนเสียและให้นำกลับไปยังพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ไว้ตามที่ของสิ่งนั้นๆ ท่านจงเก็บไว้ในพระนิเวศแห่งพระเจ้า'

6 เพราะฉะนั้นบัดนี้ที่เศนัยผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เศธาร์โบแซนย์ และภักดีของท่าน คือคนอาฟารเซลาซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น จงไปเสียให้ทางเกิด

7 จงให้ท่านสร้างพระนิเวศของพระเจ้าดำเนินไปเถิด ให้ผู้ว่าราชการของพวกยิว และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวสร้างพระนิเวศของพระเจ้าในที่เดิมขึ้นใหม่

8 ยิ่งกว่านั้นอีก เราออกกฎหมายเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านพึงกระทำเพื่อพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ให้ชำระเงินค่าก่อสร้างแก่คนเหล่านั้นเพิ่มเติม เพื่อพวกเขาไม่ถูกหยุดยั้ง เอาเงินจากราชทรัพย์ คือบรรดาการของมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น

9 และสิ่งใดๆที่ขาดต้องการ เช่น วัชนุ่น และผู้ หรือแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ทั้งข้าวสาลี เลื้อย น้าองุ่น หรือน้ำมัน ตามที่ปุโรหิตเยรูซาเล็มกำหนดไว้ ให้มอบแก่เขาเป็นวันๆไปอย่าได้ขาด

10 เพื่อเขาจะได้ถวายเครื่องสัตว์บูชา อันเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และให้อธิษฐานเพื่อชีวิตของกษัตริย์และโอรสของพระองค์

11 และเราออกกฎหมายว่า ถ้าผู้ใดเปลี่ยนแปลงประกาศิตนี้ ก็ให้ถึงไม้ใหญ่อันหนึ่งออกเสียจากเรือนของเขา และให้เขาถูกตรึงไว้บนไม้มัน และให้เรือนของเขาเป็นกองขยะเพราะเรื่องนี้

12 และขอพระเจ้าผู้ทรงกระทำให้พระนามของพระองค์สถิตที่นั่นทรงว่ากษัตริย์ทั้งหมดหรือประชาชนใดๆ ที่ยื่นมือออกเปลี่ยนแปลงข้อนี้ คือเพื่อทำลายพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจาริอัสออกกฎหมายนี้ ขอให้กระทำการด้วยความขยันขันแข็ง"

13 แล้วที่เศนัยผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ เศธาร์โบแซนย์ และภักดีของท่านทั้งสองก็ได้กระทำทุกอย่างด้วยความขยันขันแข็งตามพระดำรัสซึ่งกษัตริย์ดาริอัสได้ทรงบัญชา

14 และพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวก็ได้ทำการก่อสร้างให้ก้าวหน้าไป ตามการพยากรณ์ของฮักกัยผู้พยากรณ์ และเศคาริยาห์บุตรชายอิดโด

15 และสร้างเสร็จตามพระบัญชาแห่งพระเจ้าของอิสราเอล และตามกฎหมายของไซรัสและดาริอัสและอาราธาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

15 และพระนิเวศนี้ได้สำเร็จในวันที่สามของเดือนอาดาร์ ในปีที่หกแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาริอัส

16 และชนชาติอิสราเอล บรรดาปุโรหิตและคนเลวี และลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยที่เหลืออยู่ ได้ฉลองการมอบถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้าด้วยความชื่นบาน

17 ณ การถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้านี้ เขาทั้งหลายได้ถวายวัชนุ่นร้อยตัว และผู้ส่งร้อยตัว ลูกแกะสี่ร้อยตัว และส่วนเครื่องบูชาไปถวายสำหรับอิสราเอลทั้งปวงนั้นมิแพะผู้สืบสองตัว ตามจำนวนตระกูลของอิสราเอล

18 และเขาตั้งปุโรหิตไว้ในกองของเขาทั้งหลาย และคนเลวีในเวรของเขา สำหรับการปรนนิบัติพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ตามที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส

19 ในวันที่สิบสองเดือนที่หกลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยได้ถือเทศกาลปัสกา

20 เพราะบรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนทุกคน เขารับสุทธิหมดด้วยกัน เขาจึงฆ่าแกะปัสกาสำหรับลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยทั้งหมด สำหรับพวกที่น้องที่เป็นปุโรหิต และสำหรับตัวเขาทั้งหลายเอง

21 ประชาชนอิสราเอลได้กลับมาจากถูกกวาดไปเป็นเชลย และทุกคนที่สมทบกับเขาและแยกตัวออกจากการมลทินของบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินนั้น เพื่อจะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลก็ได้รับประทาน

22 และเขาได้ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันด้วยความชื่นบาน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เขาชื่นบาน และทรงเห็นพระทัยของกษัตริย์อัสซีเรียมาหาเขา เพื่อเสริมกำลังมือของเขาในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล

Chapter 7

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ในรัชกาลของอาราธาเซอร์ซีส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย เอสราบุตรชายเสโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอาราธา ผู้เป็นบุตรชายอิดคียาห์

2 ผู้เป็นบุตรชายอัลลูม ผู้เป็นบุตรชายศาโดค ผู้เป็นบุตรชายอาทิบู

3 ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมรายา

4 ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราทิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอุลซั ผู้เป็นบุตรชายบุคคิ

5 ผู้เป็นบุตรชายอาบิฮูวา ผู้เป็นบุตรชายทีนัซ ผู้เป็นบุตรชายเอเลอาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรนปุโรหิตใหญ่

6 เอสราคนนี้ได้ขึ้นไปจากบาบิโลน ท่านเป็นธรรมาจารย์ชำนาญในการเขียนภาษาฮีบรูดีของโมเสส

ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลประทานให้ และกษัตริย์ประทานทุกอย่างที่ท่านขอ
เพราะว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน
7 มีบางคนในคนอิสราเอลและในบรรดาปุโรหิต บรรดาคนเลวี บรรดานักร้อง และคนเฝ้าประตู
และคนใช้ประจำพระวิหาร ได้ขึ้นไปด้วย ถึงเยรูซาเล็มในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์อาราเซอร์ซัส
8 และท่านมาถึงเยรูซาเล็มในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดของกษัตริย์
9 เพราะในวันทีหนึ่งเดือนที่หนึ่งท่านได้เริ่มขึ้นไปจากบาบิโลน
และในวันทีหนึ่งเดือนที่ห้าท่านมาถึงเยรูซาเล็ม
เพราะว่าพระหัตถ์ประเสริฐของพระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน
10 เพราะเอสราได้ตั้งใจของท่านที่จะแสวงหาพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และกระษัตราคม
และสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินต่างๆในอิสราเอล
11 ต่อไปนี้เป็นสำเนาจดหมายซึ่งกษัตริย์อาราเซอร์ซัสพระราชทานแก่เอสราปุโรหิตผู้เป็นธรรมา
จารย์ ผู้เป็นธรรมาจารย์แห่งเรื่องราวของพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และกฎเกณฑ์ของพระองค์
เพื่ออิสราเอลว่า
12 "อาราเซอร์ซัส พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ถึงเอสราปุโรหิต
ธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขอย่างสมบูรณ์เถิด
เป็นต้น
13 บัดนี้เราออกกฎหมายซึ่งกษัตริย์อาราเซอร์ซัสพระราชทานแก่เอสราปุโรหิตผู้เป็นธรรมา
หรือคนเลวีในราชอาณาจักรของเรา ผู้ซึ่งสมัครใจที่จะไปยังเยรูซาเล็ม ก็ให้ไปกับเจ้าได้
14 เพราะกษัตริย์และที่ปรึกษาทั้งเจ็ดได้ให้เจ้าไป ให้ตามถึงยูดาห์และเยรูซาเล็ม
ตามพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในมือเจ้านั้น
15 และให้นำเงินและทองคำซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาของพระองค์สมัครใจถวายแด่พระเจ้าแห่งอิส
ราเอล ผู้ประทับในเยรูซาเล็ม
16 พร้อมทั้งเงินและทองคำทั้งสิ้นซึ่งเจ้าจะหาได้ทั่วไปในมณฑลบาบิโลน
พร้อมกับทองคำด้วยใจสมัครของประชาชนและปุโรหิต
เต็มใจถวายแด่พระนิเวศของพระเจ้าของเขา ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม
17 แล้วด้วยเงินนี้เจ้าจงยืมขึ้นตั้งซื้อวัวผู้ แกะผู้และลูกแกะ กับสัญญาบูชาถูกัน
และเครื่องดื่มบูชาถูกัน
และเจ้าจงถวายสิ่งเหล่านั้นแทนบูชาของพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม
18 ส่วนเงินและทองคำที่เหลืออยู่นั้นเจ้าและพี่น้องของเจ้าเห็นดีที่จะทำประการใด ก็จงกระทำเถิด
ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าของเจ้า
19 และเครื่องใช้ซึ่งได้มอบให้เจ้าสำหรับการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้า
เจ้าจงมอบถวายไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งเยรูซาเล็ม
20 และสิ่งใดๆซึ่งยังต้องการสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าซึ่งเจ้าจะต้องจัดหาขึ้น
เจ้าจงจัดหาด้วยเงินพระคลังของกษัตริย์
21 และเรา คือกษัตริย์อาราเซอร์ซัส
ได้ออกกฎหมายนี้ไปยังบรรดานายคลังในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้นว่า
สิ่งใดๆที่เอสราปุโรหิตธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ต้องการจากท่าน
จงกระทำให้เขาด้วยความยินดีขึ้นเถิด
22 ถึงจำนวนเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และข้าวสาลีถึงหนึ่งร้อยโคเร น้าองุ่นหนึ่งร้อยบัท
น้ำมันหนึ่งร้อยบัท และเกลือไม่จำกัดจำนวนว่าเท่าไร
23 สิ่งใดที่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงบัญชา
ก็จงกระทำให้อย่างเต็มขนาดสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
เถิดกว่าพระพิโรธของพระองค์จะมีต่อคนแดนของกษัตริย์และโอรสของพระองค์
24 เราขอแจ้งแก่ท่านทั้งหลายด้วยว่า ไม่เป็นการถูกต้องตามกฎหมายที่จะเอาบรรณาการ
ค่าธรรมเนียม หรือส่วยจากคนหนึ่งคนใดในบรรดาปุโรหิต คนเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตู
คนใช้ประจำพระวิหาร หรือผู้รับใช้อื่นๆของพระนิเวศของพระเจ้านั้น
25 ส่วนเจ้า เอสรา ตามพระสติปัญญาแห่งพระเจ้าของเจ้าอันอยู่ในมือของเจ้า
จงแต่งตั้งพนักงานผู้ปกครองและผู้พิพากษา
ให้พิพากษาประชาชนทั้งปวงในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น
คือทุกคนที่บรรดาพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และคนเหล่านั้นที่ไม่รู้
เจ้าทั้งหลายจะต้องสอน
26 ผู้ใดที่ไม่เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และกฎหมายของกษัตริย์
ก็ให้พิพากษาลงโทษเขาอย่างเคร่งครัด จะเป็นโทษถึงตาย หรือถึงเนรเทศ
หรือถึงรับทรัพย์ของเขา หรือถึงจำขังก็ได้"
27 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ผู้ทรงลดละภัยของกษัตริย์
ให้เสริมความงามแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม
28 และทรงบันดาลให้ข้าพเจ้ามีความเมตตาต่อพระพักตร์กษัตริย์ และที่ปรึกษาของพระองค์
และต่อหน้าเจ้านายผู้ทรงอำนาจของกษัตริย์ และข้าพเจ้าก็มีใจกล้าขึ้น
เพราะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าได้รวบรวมบุคคลขึ้นผู้นำจากอิสราเอลขึ้นไปกับข้าพเจ้า

Chapter 8

1 ต่อไปนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเข่าทั้งหลาย
และนี่เป็นสำมะโนครัวเชื้อสายของบรรดาผู้ที่ขึ้นไปกับข้าพเจ้าจากบาบิโลน
ในรัชกาลกษัตริย์อาราเซอร์ซัส คือ
2 จากคนฟินหัสมี เกอร์โฮม จากคนอิธามาร์มี ดาเนียล จากคนดาวิดมี ฮัทธัธ
3 จากคนเชานียาห์ จากคนปาโรธมี เสดารียาห์
พร้อมกับท่านมีผู้ชายผู้ขึ้นทะเบียนไว้หนึ่งร้อยยี่สิบคน
4 จากคนปาห์โมอัมมี เอลิโอนัษ บุตรซาเน-ราหิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยคน
5 จากคนเชานียาห์มี บุตรชายของยาฮาซเิล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสามร้อยคน
6 จากคนอาดีนมี เอบต บุตรชายโยนาธาน พร้อมกับท่านมีผู้ชายห้าสิบคน
7 จากคนเออลามมี เยซยาห์ บุตรชายอาคาซิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายเจ็ดสิบคน

8 จากคนเซฟาทิยาห์มี เสมาดียาห์ บุตรชายมีคาเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายแปดสิบคน
9 จากคนโยอาบมี โอบาดีห์ บุตรชายเยซเิล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยสิบแปดคน
10 จากคนเศโลมีห์มี บุตรชายของโยสิฟิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยหกสิบคน
11 จากคนเบบัยมี เสดารียาห์ บุตรชายเบบัย พร้อมกับท่านมีผู้ชายยี่สิบแปดคน
12 จากคนอัสกามี โยฮานัน บุตรชายอัสกาทาน พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยสิบคน
13 จากคนอาโดนิธัมมีผู้ที่มาทีหลัง นี่เป็นชื่อของเขาคือ เอลิเฟเลท เยอิลเอลและเซไมยาห์
พร้อมกับพวกเขามีผู้ชายหกสิบคน
14 จากคนบิวกัยมี อูธัยและสับบุด พร้อมกับเขาทั้งสองมีผู้ชายเจ็ดสิบคน
15 ข้าพเจ้าได้รวบรวมเขาทั้งหลายเข้ามายังแม่น้ำที่ไหลไปสู่อาหะวา เราตั้งค่ายอยู่ที่นั่นสามวัน
เมื่อข้าพเจ้าสำรวจดูประชาชนและปุโรหิต ข้าพเจ้าไม่เห็นลูกหลานของเลวีที่นั่นเลย
16 แล้วข้าพเจ้าจึงให้ไปเรียกเอลิเยเซอร์ อารีเอล เซไมยาห์ เอลนาธัน ยาริเบ เอลนาธัน นาดัน
เศดารียาห์ และเมสุลลาม บุคคลชั้นหัวหน้า และให้หาโยยาริเบ และเอลนาธัน
ผู้เป็นคนมีความเข้าใจ
17 และส่งเขาด้วยคำสั่งไปยังท่านอิดโด บุคคลชั้นหัวหน้าซึ่งสถานที่ที่ชื่อคาลิเฟีย
คือให้บอกท่านอิดโดและพี่น้องของท่านผู้เป็นคนใช้ประจำพระวิหารที่สถานที่ที่ชื่อคาลิเฟียว่า
ขอส่งผู้ปรนนิบัติสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรามายังเรา
18 และโดยพระหัตถ์อันทรงพระคุณของพระเจ้าของเราอยู่กับเรา
เขาได้นำคนที่มีความสุภาพมาให้เรา เป็นลูกหลานของมาห์ลีบุตรชายเลวี ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล
ชื่อเชรเบียห์ กับบุตรชายและญาติพี่น้อง รามสิบแปดคน
19 ทั้งสาทิยาห์และเยซยาห์ ลูกหลานของเมรารีกับญาติพี่น้องและบุตรชายของเขารวมยี่สิบคน
20 และคนใช้ประจำพระวิหาร
ซึ่งดาวิดและข้าราชการของพระองค์ได้จัดตั้งขึ้นไว้เพื่อปรนนิบัติคนเลวี
มีคนใช้ประจำพระวิหารสองร้อยยี่สิบคน บุคคลเหล่านั้นทั้งสิ้นมีชื่อระบุไว้
21 แล้วข้าพเจ้าก็ประกาศให้ถืออดอาหารที่นั่น คือที่แม่น้ำอาหะวา
เพื่อเราทั้งหลายจะได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา
เพื่อจะทูลขอหนทางอันถูกต้องจากพระองค์ สำหรับเรา ลูกหลานของเรา
และข้าพเจ้าของพี่น้องของเรา
22

เพราะข้าพเจ้าเลอาวยที่จะทูลขอของทหารและพลมาจากกษัตริย์เพื่อช่วยเราสู้ศัตรูตามทางของเรา
ในเมื่อเราได้กราบทูลกษัตริย์แล้วว่า
"พระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่กับบรรดาผู้ที่แสวงพระองค์ให้ยังผลดี
แต่ถูกทณภาพและพระพิโรธของพระองค์ต่อผู้คนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระองค์"
23 เราจึงอดอาหารและวิงวอนพระเจ้าของเราเพื่อเรื่องนี้ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องทูลของเรา
24 และข้าพเจ้าได้แยกปุโรหิตใหญ่ออกสิบสองคนคือ เชเรบิยาห์ สาทิยาห์
และพี่น้องสิบคนของเขากับอยู่กับเขา
25 และข้าพเจ้าได้ตั้งเงิน และทองคำ และเครื่องใช้
กับเครื่องบูชาสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา
มอบให้เขาทั้งหลายซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาและเจ้านายของพระองค์
และคนอิสราเอลทั้งปวงที่นั่นได้ถวายไว้
26 ข้าพเจ้าได้ส่งไปมีชื่อของเขานี้เป็นเงินหกร้อยห้าสิบตะลันต์
และเครื่องใช้ที่ทำด้วยเงินมีค่าหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำร้อยตะลันต์
27 ขามทองคำยี่สิบลูกมีค่าหนึ่งพันดริค
และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์หนึ่งร้อยเอ็ดลูกใส่สองลูกมีค่าเท่ากับทองคำ
28 และข้าพเจ้าบอกเขาว่า "ท่านทั้งหลายบริสุทธิต่อพระเยโฮวาห์ และเครื่องใช้ก็บริสุทธิต์ และเงิน
กับทองคำเป็นของถวายด้วยใจสมัครแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย
29 จงเผ่าดูแลไว้จนกว่าท่านส่งสิ่งเหล่านั้นต่อหน้าพวกปุโรหิตใหญ่และคนเลวี
และประมุขของบรรพบุรุษอิสราเอลในเยรูซาเล็ม ภายในห้องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์"
30 บรรดาปุโรหิตและคนเลวีจึงรับเงินและทองคำที่ได้ส่ง และเครื่องใช้ เพื่อนำไปยังเยรูซาเล็ม
ยังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา
31 และเราก็ก่อจากแม่น้ำอาหะวาในวันที่สิบสองของเดือนต้น เพื่อไปยังเยรูซาเล็ม
และพระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่กับเรา
และพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของศัตรูและจากพวกข่มขอยอยู่ตามทาง
32 เรามาถึงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นสามวัน
33 ในวันที่สี่ภายในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ก็ตั้งเงิน
ทองคำและเครื่องใช้สี่ร้อยของเมรโอมปุโรหิต บุตรชายอูริยาห์
และคนที่อยู่กับเขาคือเอเลอาซาร์บุตรชายฟิเนหัส และคนที่อยู่กับเขาทั้งหลายคือ โยซาบด
บุตรชายเยชูอา และในอิดยาห์บุตรชายบิณนุช คนเลวี
34 เขาตั้งและนับทั้งหมดและบันทึกน้ำหนักของทุกสิ่งไว้
35 บรรดาลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย ซึ่งมาจากการเป็นเชลย
ได้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล มีวัวผู้สิบสองตัวสำหรับพวกอิสราเอลทั้งปวง
และผู้แกะสิบหกตัว ลูกแกะเจ็ดสิบเจ็ดตัว และแกะผู้สิบสองตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
ทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบูชาถวายพระเยโฮวาห์
36 เขาทั้งหลายได้มอบพระราชโองการให้แก่สมุหเทศาภิบาลของกษัตริย์
และแก่ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้
และท่านเหล่านั้นได้ช่วยเหลือประชาชนและพระนิเวศของพระเจ้า

Chapter 9

1 เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว พวกเจ้านายก็เข้ามาหาข้าพเจ้า กล่าวว่า
"ประชาชนแห่งอิสราเอล
และพวกปุโรหิตกับคนเลวีมิได้แยกตนเองออกจากชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้น
โดยได้ประพฤติตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเยียนของเขา คือออกจากคนคานาอัน คนอิตโต
คนปรีซี คนเยบุส คนอัมโมน คนโมอับ คนอียิปต์ และคนอาโมไรต์

2 เพราะเขาได้รับตราของชนเหล่านี้เป็นภรรยาของเขาเอง และของบุตรชายของเขา
ดังนั้นเชื้อสายบริสุทธิ์ก็ได้ปะปนกับชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้น นี่แหละในการละเมิดข้อนี้
มือของเจ้าหน้าที่ขึ้นหัวหน้าและผู้ครองเมืองได้เด่นที่สุด"
3 เมื่อข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็ฉีกเสื้อของข้าพเจ้าทั้งเสื้อคลุมของข้าพเจ้า
และทั้งผมออกจากศีรษะของข้าพเจ้าและทั้งหนวดเครา และนั่งลงจะสวดอยู่
4 แล้วบรรดาคนที่สิ้นสะท้านไปด้วยพระวามะของพระเจ้าแห่งอิสราเอล
เหตุด้วยการละเมิดของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น
ได้มาประชุมต่อหน้าข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้านั่งตั้งสวดอยู่จนถึงเวลาถวายเครื่องสักการบูชาตอนเย็น
5 ณ เวลาสักการบูชาตอนเย็นนั้นข้าพเจ้าได้ลุกขึ้นจากกร่อมตัว
มีเครื่องแต่งกายและเสื้อคลุมของข้าพเจ้าฉีกขาด
และข้าพเจ้าก็ถูกเข่าลงและคุกมือนั้นต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า
6 และข้าพเจ้าทูลว่า "ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะคล้อยตามยอห์นที่จะเงยหน้าหาพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์
เพราะว่าความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นสูงกว่าศีรษะของข้าพระองค์
และการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลายกองขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์
7 ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการละเมิดยิ่งใหญ่ตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายจนถึงทุกว
ันนี้ และเพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลาย
ทั้งบรรดาภคัตริย์ของข้าพระองค์
และบรรดาปุโรหิตของข้าพระองค์ได้ถูกมอบไว้ในมือของบรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินเหล่านั้น
ให้แก่กบฏ และการเป็นเชลย และการปล้น และการขายหนอย่างที่สุด อย่างทุกวันนี้
8 แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงสำแดงพระกรุณา
พอพระทัยข้าพเจ้าคนหนึ่งสั้นๆ
และได้ทรงประทานให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีคนที่เหลืออยู่และมีที่ยึดมั่นในที่บริสุทธิ์ของพระองค์
เพื่อว่าพระเจ้าของข้าพระองค์จะได้ทรงให้ดาของข้าพระองค์ทั้งหลายแจ่มขึ้น
และทรงประสาทความพินาศมาแก่สิ่งนั้นอย่างการเป็นโทษของข้าพระองค์ทั้งหลาย
9 เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาส
แต่พระเจ้าของข้าพระองค์มิได้ทรงลงทัณฑ์ข้าพระองค์ไว้ในความเป็นทาส แต่ทรงบันดาลให้ข้าพระอ
งค์ทั้งหลายได้รับความเมตตาในสายพระเนตรภคัตริย์ทั้งหลายแห่งเปอร์เซีย
ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการพินาศขึ้น
เพื่อจะตั้งพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นไว้
เพื่อจะซ่อมแซมสิ่งซึ่งปรักหักพังในพระนิเวศ
เพื่อจะประทานกำแพงแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม
10 และบัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ต่อจากนี้ข้าพระองค์จะทูลอะไรอีก
เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระองค์
11 ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า
"แผ่นดินซึ่งเจ้ากำลังเข้าไปเพื่อยึดเป็นกรรมสิทธิ์นั้น
เป็นแผ่นดินมลทินด้วยความโสโครกของชนชาติทั้งหลายในแผ่นดินเหล่านั้น
ด้วยการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา ซึ่งเต็มไปด้วยมลทินตั้งแต่ปลายข้างนี้ถึงปลายข้างโน้น
ด้วยความมลทินของเขาทั้งหลาย
12 เพราะฉะนั้นบัดนี้ อย่ามอบพวกบุตรสาวของเจ้าแก่พวกบุตรชายของเขา
หรืออย่ารับพวกบุตรสาวของเขาให้พวกบุตรชายของเจ้า
หรืออย่าเสริมสันติภาพและความเจริญมั่งคั่งของเขาทั้งหลายเป็นนิตย์ เพื่อเจ้าทั้งหลายจะแข็งแรง
และกินของดีแห่งแผ่นดินนั้น
และมอบแผ่นดินนั้นไว้เป็นมรดกแก่ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายเป็นนิตย์"
13 และเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายรับโทษเพราะการชั่วร้ายของข้าพระองค์
และเพราะการละเมิดใหญ่ยิ่งของข้าพระองค์
และเมื่อพระองค์คือพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทรงลงโทษข้าพระองค์
เหตุความชั่วช้าของข้าพระองค์ น้อยกว่าที่พึงควรได้รับ
และทรงประทานการช่วยให้พ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายอย่างนี้
14 สมควรที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระองค์อีก
และเข้าเกี่ยวข้องด้วยการแต่งงานกับชนชาติทั้งหลายที่กระทำความชั่วสะอิดสะเอียนเหล่านี้หรือ
พระองค์จะไม่ทรงกริ้วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายจนพระองค์ทำลายข้าพระองค์ทั้งหลายเสีย
จนไม่มีคนที่เหลืออยู่และไม่มีการรอดได้เลยหรือ
15 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์ชอบธรรม
เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนที่เหลืออยู่ซึ่งรอดพ้นมาอย่างทุกวันนี้ ดูกิจ
ข้าพระองค์ทั้งหลายอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ มีการละเมิดของข้าพระองค์อยู่
เพราะไม่มีสักคนเดียวที่จะยืนต่อพระพักตร์พระองค์ได้เหตุเรื่องนี้"

Chapter 10

1 ขณะนี้เอสราอธิษฐานและทำการสารภาพร้องไห้ทั้งตัวลงต่อหน้าพระนิเวศของพระเจ้า
มีชุมนุมชนหมู่ใหญ่โตมากทั้งชายหญิงและเด็กจากอิสราเอลประชุมต่อหน้าท่าน
เพราะประชาชนได้ร้องไห้อย่างซมซาน
2 และเศกันียาห์บุตรชายเยชีเอล คนเฒ่าคนแก่ถามเอสราว่า
"พวกเราทั้งหลายได้ละเมิดต่อพระเจ้าของเราเสียแล้ว
และได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนี้ แต่ถึงจะมีเรื่องอย่างนี้
ก็ยังมีความหวังในอิสราเอลอยู่
3 เพราะฉะนั้นบัดนี้ ให้เรากระทำพันธสัญญากับพระเจ้าของเราที่จะทั้งกรรยาและลูกเหล่านี้ซึ่งเกิด
มาจากเราทั้งหลายเสียทั้งสิ้น ตามคำปรึกษาของเจ้านายของข้าพเจ้า
และของบรรดาผู้ที่สิ้นสะท้านด้วยพระบัญญัติของพระเจ้าของเราทั้งหลาย
และขอให้กระทำตามพระราชบัญญัติเถิด
4 จงลุกขึ้นเถิด เพราะเป็นหน้าที่ของท่าน และเราทั้งหลายจะสนับสนุนท่าน
ของทั้งเข้มแข็งและกระทำเสียเถิด"

5 แล้วเอสราได้ลุกขึ้นให้บรรดาปุโรหิตใหญ่และเลวีและอิสราเอลทั้งปวงกระทำสัตย์ปฏิญาณว่า
เขาจะกระทำตามที่ได้พูดแล้ว เขาทั้งหลายจึงกระทำสัตย์ปฏิญาณ
6 แล้วเอสราก็ออกไปจากต่อหน้าพระนิเวศของพระเจ้า
เข้าไปในห้องของโยฮานันบุตรชายเอลียาฮิบ เมื่อมาถึงที่นั่นแล้วก็ไม่รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำ
เพราะท่านโศกเศร้าด้วยเรื่องการละเมิดของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น
7 และเขาทำการปาวร้องทวยาคาห์และเยรูซาเล็ม
และลูกหลานทั้งสิ้นของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยว่า ให้มาชุมนุมกันที่เยรูซาเล็ม
8 และถ้าผู้ใดไม่มาภายในสามวัน ตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่และพวกผู้ใหญ่ทั้งหลาย
จะต้องรับทรัพย์สมบัติของเขาเสียทั้งสิ้น
และผู้นั้นต้องขาดจากชุมนุมชนของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย
9 และชายทั้งปวงของยูดาห์และเบนยามินได้ชุมนุมกันที่เยรูซาเล็มภายในสามวัน ในเดือนที่เก้า ณ
วันที่ยี่สิบของเดือนนั้น และประชาชนทั้งปวงนั่งอยู่ที่ถนนหน้าพระนิเวศของพระเจ้า
ตัวสั่นสะท้านด้วยเรื่องนี้ และด้วยเรื่องแผ่นดินทหนัก
10 และเอสราปุโรหิตได้ลุกขึ้นพูดกับเขาทั้งหลายว่า
"ท่านทั้งหลายได้ละเมิดและได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ จึงได้ทวิการละเมิดของอิสราเอล
11 เหตุฉะนั้นบัดนี้ จงสภาพต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน
และกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์
จงแยกตัวท่านออกเสียจากชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินและจากภรรยาต่างชาติ"
12 แล้วชุมนุมชนทั้งสิ้นได้ตอบด้วยเสียงอันดังว่า "เป็นดังนั้นแหละ
เราต้องกระทำตามที่ท่านพูดแล้ว"
13 แต่มีประชาชนมากและเป็นเวลาที่ฝนตกหนัก
เราอยู่กลางแจ้งไม่ไหวและจะจัดไฟให้เสร็จในวันสองวันก็ไม่ได้ เพราะเราได้ละเมิดในเรื่องนี้มากนัก
14 ขอให้เจ้าหน้าที่ของเราทำการแทนชุมนุมชนทั้งสิ้น
และให้บรรดาคนในหัวเมืองของเราที่ได้รับการถ่ายทอดชาติมาตามเวลากำหนด
พร้อมกับพวกผู้ใหญ่และผู้วินิจฉัยของทุกเมืองจนกว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระเจ้าของเรา
ที่ทรงมีในเรื่องนี้หันเหไปจากเราทั้งหลาย"
15 โยนาธานบุตรชายอาสาเอล และยาโฮธานบุตรชายทิกาห์ เก่าแก่ที่จัดคำเรื่องนี้
และเมซูลาลมกับซับบะยั คนเลวีสนับสนุนเขาทั้งสอง
16 แล้วลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยก็ได้กระทำตาม เอสราปุโรหิต
และประชุมของบรรพบุรุษบางคน ตามเรือนบรรพบุรุษของเขา แต่ละคนที่ระบุชื่อไว้ได้ถูกเลือก
ในวันที่หนึ่งของเดือนที่สิบเขานั่งประชุมกันพิจารณาเรื่องนี้
17 พอถึงวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง เขาก็จบเรื่องที่ชายทั้งปวงได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ
18 ลูกหลานของปุโรหิตผู้ได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ
จากคนเยชูอาบุตรชายโยฮาคักและพี่น้องของท่านมี มาอาเสอาห์ เอลียะเชอร์ ยัรียห์และเกดาลียาห์
19 เขาทั้งหลายมีปัญหาต่อนว่าเขาจะทั้งกรรยาของเขาเสีย และเพราะเขามีความผิด
พร้อมกับพวกผู้ใหญ่และผู้วินิจฉัยของทุกเมืองจนกว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระเจ้าของเรา
20 จากคนอิมเมอร์ มี ฮานานีและเศบาคียาห์
21 จากคนซาริม มี มาอาเสอาห์ เอลียาห์ เซโมอาห์ เยชีเอล และอุสซียาห์
22 จากคนปาธฮอร์ มี เอลีโอนัย มาอาเสอาห์ อิธมาเอล เนธันเอล โยซาบับ และเอลาสาห์
23 จากพวกคนเลวี มี โยซาบับ ซิมเอี เกลยาห์ (คือเคลียาห์) เปธาหิยาห์ ยูดาห์และเอลียะเชอร์
24 จากพวกนักร้อง มี เอลียาฮิบ จากคนเผ่าประดู่ มี ซัลลุม เทเลม และลูรี
25 และจากพวกอิสราเอล คือจากคนปาโรธ มี ราเมียห์ อัสซียาห์ มัลคิยาห์ มียามิน เอเลอาซาร์
มัลคิยาห์ และเบนียาห์
26 จากคนเฒ่าม คือ มัทธานิยาห์ เศคาริยาห์ เยชีเอล อับดี เยรีโมท เอลียาห์
27 จากคนสัทธิ มี เอลีโอนัย เอลียาฮิบ มัทธานิยาห์ เยรีโมท ซาบับ และอาซียา
28 จากคนเบบัย มี เยโฮฮานัน ฮานันยาห์ ซับบะยั อัทลีย
29 จากคนบานี มี เมซูลาลม มัลลุด อาดาบยาห์ ยาซุบ เซอ์ล และเยรีโมท
30 จากคนปาห์โมอัน มี อัดนา เลลาบ เบนียาห์ มาอาเสอาห์ มัทธานิยาห์ เบซาลเล บินนุย
และเมนัสเสห์
31 จากคนซาริม มี เอลียะเชอร์ อัสซียาห์ มัลคิยาห์ เซโมอาห์ ซิมโอน
32 เบนยามิน มัลลุด เซมาริยาห์
33 จากคนซาลุม มี มัทเธนัย มัทธัตตาร์ ซาบับ เอลีเฟเลท เยรมะยั มนัสเสห์และซิมเอี
34 จากคนบานี มี มาอาดัย อัมราม อุเอล
35 เบนียาห์ เบดัยาห์ เชลลูห์
36 วาณิยาห์ เมเรโมท เอลียาฮิบ
37 มัทธานิยาห์ มัทเธนัย ยาอาสุ
38 บานี บินนุย ซิมเอี
39 เซเลมียาห์ นาธัน อาดาบยาห์
40 มัดนาเดบัย ซาซัย ซารัย
41 อาซาลเล เซเลมียาห์ เซมาริยาห์
42 ซัลลุม อามาริยาห์ และโยเซฟ
43 จากคนเบน มี เยชีเอล มัททิธิยาห์ ซาบับ เซบินา ยาดดัย โยเอล และเบนียาห์
44 บุคคลเหล่านี้ทั้งสิ้นได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ บางคนมีบุตรเกิดจากภรรยาเหล่านั้นด้วย

NEHEMIAH

Chapter 1

1 ถ้อยคำของเนหะมียะ บุตรชายฮาบาลิยาห์ ต่อมาในเดือนคิสลิว
ในปีที่ยี่สิบขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสุสาปราสาท
2 ฮานานีพี่น้องของข้าพเจ้าคนหนึ่งมาจากยูดาห์กับชายบางคน

ข้าพเจ้าได้ติดตามถึงพวกยิวที่นั่นได้ ผู้ซึ่งเหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย และถามเรื่องเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม

3 เขาทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้าว่า

"ผู้ที่เหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยซึ่งอยู่ในมณฑลมีความลำบากและความอับอายมาก กำแพงเมืองเยรูซาเล็มก็พังลง และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย"

4 อยู่มาเมื่อข้าพเจ้าได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็นั่งลงร้องไห้และโศกเศร้าอยู่หลายวัน ข้าพเจ้าอดอาหารและอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่อยมา

5 ข้าพเจ้าพูดว่า "ข้าแต่พระยาโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และดำรงความเมตตากับบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์

6 ขอพระองค์ทรงเจียพระภรรณสมบัติ และขอทรงลืมหพระเนตรของพระองค์ดูอยู่ เพื่อจะทรงฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ บัดนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อจะทรงหาหน่ออิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ สรรภาพบาปของประชาชนอิสราเอล ซึ่งข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์กับเรือนบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทำบาปแล้ว

7 ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติเลวทรามมากต่อพระองค์ และมีได้รักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์

8 ขอพระองค์ทรงระลึกถึงพระวาทะซึ่งพระองค์ได้บัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'ถ้าเจ้าทั้งหลายกระทำการละเมิด เราจะกระจ่ายเจ้าทั้งหลายไปในหมู่มชนชาติทั้งหลาย

9 ถ้าเจ้ากลับมามาเรา และรักษาบัญญัติของเราและประพฤติตาม ถึงแม้ว่าพวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ใต้ฟ้าที่ไกลที่สุด เราจะรวบรวมเจ้ามาจากที่นั่น และนำเจ้ามายังสถานที่ตั้งเราได้เลือกไว้ เพื่อกระทำให้นามของเราดำรงอยู่ที่นั่น'

10 เขาเหล่านี้เป็นผู้รับใช้และเป็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยฤทธาภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิของพระองค์

11 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงเจียพระภรรณตั้งพระทัยสืบฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำอธิษฐานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ปรารถนาจะยำเกรงพระนามของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์จำเริญขึ้นในวันนี้ และขอทรงโปรดให้เขาได้รับความเมตตาในสายตาของชายคนนี้" ขณะนั้น ข้าพเจ้าเป็นพนักงานเลิญด้วยเสวยของกษัตริย์

Chapter 2

1 และอยู่มาในเดือนนิसान ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส เมื่อนำองุ่นจัดตั้งไว้ตรงพระพักตร์พระองค์ ข้าพเจ้าก็หยิบนำองุ่นถวายกษัตริย์ แต่ก่อนนั้นข้าพเจ้ามิได้โศกเศร้าต่อพระพักตร์พระองค์

2 ด้วยเหตุนี้กษัตริย์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ทำไมสีหน้าของเจ้าจึงเศร้าหมอง เจ้าก็ไม่จำเป็นต้องใช้หรือ เห็นจะไม่มีอะไรนอกจากเศร้าใจ" และข้าพเจ้าก็เกรงกลัวยิ่งนัก

3 ข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า "กษัตริย์ทรงพระเจริญเป็นนิตย์เถิด ในสิ่งนั้นข้าพเจ้าจะไม่เสีร่าหมองเล่าในเมื่อเมืองสถานที่ฝังศพของบรรพบุรุษของข้าพระองค์สร้างเปล่าอยู่ และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย"

4 แล้วกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าปรารถนาจะขออะไร"

ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าของฟ้าสวรรค์

5 และข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า "ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และถ้าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงใช้ข้าพระองค์ให้ไปยังยูดาห์ ยังเมืองซึ่งเป็นที่ฝังศพของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะสร้างขึ้นใหม่"

6 และกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า (มีพระราชินีประทับข้างพระองค์) ว่า "เราจะไปนานสักเท่าใด เมื่อเราจะกลับมา" จึงเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ที่จะให้ข้าพเจ้าไป

และข้าพเจ้าก็กำหนดเวลาให้พระองค์ทรงทราบ

7 และข้าพเจ้ากราบบทูลกษัตริย์ว่า "ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอทรงโปรดมีพระราชสารให้ข้าพระองค์นำไปถึงผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เพื่อเขาจะได้อนุญาตให้ข้าพระองค์ผ่านไปจนข้าพระองค์จะไปถึงยูดาห์

8 และพระราชสารถึงอาสาฟเจ้าพนักงานผู้ดูแลป่าไม้หลวง เพื่อเขาจะได้ให้ไม้แก่ข้าพระองค์ เพื่อทำคานาประตูพระราชวังของพระนิเวศ และทำกำแพงเมือง และเพื่อทำบ้านที่ข้าพระองค์จะได้อาศัย"

กษัตริย์ก็ทรงพระราชทานให้ตามพระหัตถ์อันประเสริฐของพระเจ้าของข้าพเจ้าที่อยู่เหนือข้าพเจ้า

9 แล้วข้าพเจ้ามายังผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น และมอบพระราชสารของกษัตริย์ให้แก่เขา

อนึ่งกษัตริย์ทรงจัดให้นายทหารและพลม้าไปกับข้าพเจ้าด้วย

10 แต่เมื่อสันบาลลัททวไฮโรนาอิม และโทบิอาห์คนอัมโมนข้าราชการได้ยินเรื่องนี้ เป็นเรื่องที่ไม่พอใจเขาอย่างยิ่งที่มีคนมาหาความสุกใสของคนอิสราเอล

11 ข้าพเจ้าจึงมาอย่าเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นสามวัน

12 แล้วข้าพเจ้าลุกขึ้นในกลางคืน คือข้าพเจ้ากับบางคนที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามิได้นบอกผู้หนึ่งผู้ใดถึงเรื่องที่พระเจ้าของข้าพเจ้าลบล้างข้าพเจ้าให้กระทำเพื่อเยรูซาเล็ม

ข้าพเจ้ามิมีสัวอื่นกับข้าพเจ้านอกจากสัตว์ที่ข้าพเจ้าซื้ออยู่

13 ในกลางคืนข้าพเจ้าออกไปทางประตูหุบเขา ถึงบ่อมังกร และถึงประตูกองขมะ และข้าพเจ้าได้ตรวจดูกำแพงเยรูซาเล็มทั้ง และประตูเมืองที่ถูกไฟทำลาย

14 แล้วข้าพเจ้าก็ไปตอยังประตูน้ำพุ ถึงสระหลวง แต่ไม่มีที่ที่จะให้สัตว์ซึ่งข้าพเจ้าซื้อผ่านไปได

15 แล้วข้าพเจ้าขึ้นไปกลางคืนทางลัธราและตรวจดูกำแพง แล้วกลับมาเข้าทางประตูหุบเขากลับที่เดิม

16 ส่วนพวกเจ้าหน้าที่ก็มิทราบว่ข้าพเจ้าไปไหน หรือข้าพเจ้าทำอะไร

และข้าพเจ้าก็ยังมิได้นบอกพวกยิว บรรดาปุโรหิต พวกขุนนาง พวกเจ้าหน้าที่ และคนอื่นๆที่จะรับผิดชอบการงาน

17 แล้วข้าพเจ้าพูดกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายเห็นแล้วว่าเราตกอยู่ในความลำบากอย่างไร ที่เยรูซาเล็มสลักหักพังลง และไฟไหม้ประตูเมืองเสียสิ้น มาเถิด ให้เราสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้น เพื่อเราจะไม่ต้องอับอายขายหน้าอีก"

18 แล้วข้าพเจ้าบอกเขาถึงการที่พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อยังผลดี ทั้งพระวาทะซึ่งกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า และเขาทั้งหลายพูดว่า "ให้เราลุกขึ้นสร้างเถิด"

เขาก็ปลงใจลงมือทำการดังนั้น

19 แต่เมื่อสันบาลลัททวไฮโรนาอิม และโทบิอาห์ข้าราชการ คนอัมโมน กับเกเซมชาวอาระเบียได้ยินเรื่องนั้น เขาทั้งหลายเยาะเย้ยและดูถูกรา พูดว่า "เจ้าทั้งหลายทำอะไรกันนี้ เจ้ากำลังกับภูตออกัสติรียหรือ"

20 แล้วข้าพเจ้าตอบเขาทั้งหลายว่า "พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงให้เรากระทำสำเร็จ และเราทั้งหลายผู้รับใช้ของพระองค์จะลุกขึ้นสร้าง แต่ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนหรือสิทธิหรือที่ระลึกในเยรูซาเล็ม"

Chapter 3

1 แล้วเอลียาซิมมหาปุโรหิตได้ลุกขึ้นพร้อมกับพี่น้องของท่าน บรรดาปุโรหิต และเขาทั้งหลายได้สร้างประตูกะ เขาได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์และได้ตั้งบานประตู เขาทั้งหลายได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์จนถึงหอคอยเมอาห์ไกลไปจนถึงหอคอยอานันเอล

2 และถัดท่านไป คนชาวเยรีโคก็ได้สร้าง และถัดเขาไป สักเกอร์บุตรชายอิมรีก็ได้สร้าง

3 และลูกหลานของหัลเสนาอาห์ได้สร้างประตูปลา เขาได้วางวงกับและได้ตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู

4 ถัดเขาไปเมเรโมบุตรชายอูร์อาห์ ผู้เป็นบุตรชายอีกโฮสได้ซ่อมแซม และถัดเขาไปเมธูลามบุตรชายเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมเซซาเบลได้ซ่อมแซม และถัดเขาไปซาโดกบุตรชายบาอานาได้ซ่อมแซม

5 และถัดเขาไปสาทาโคอาได้ซ่อมแซม แต่พวกขุนนางของเขาไม่ยอมเอาคอมารับงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทั้งหลาย

6 และโยยาคาบบุตรชายปาสาห์ และเมธูลามบุตรชายเบโลไดอาห์ได้ซ่อมแซมประตูเก่า เขาวางวงกับและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู

7 และถัดเขาไป คิธ เมลาคิยาห์ชาวกิเบโอน และยาโดนชาวเมโรโธท คนเมืองกิเบโอนและเมืองมิสปาห์ได้ซ่อมแซม ซึ่งอยู่ใต้ปกครองของเจ้าเมืองฟากแม่น้ำข้างนี้

8 ถัดเขาไปคืออุซซึเอลบุตรชายฮารายาห์ต่างทองได้ซ่อมแซม ถัดเขาไปคืออานันยาห์ผู้เป็นบุตรชายของช่างนำทอมคนหนึ่งได้ซ่อมแซม เขาบูรณะเยรูซาเล็มไกลไปจนถึงตอนกำแพงกว้าง

9 ถัดเขาไป คือเรไฟยาห์บุตรชายเฮอร์ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็มได้ซ่อมแซม

10 ถัดเขาไปคือ เยดาเยห์บุตรชายฮารัมห์ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเขา และถัดเขาไปคือ ฮัทธับุตรชายฮาซันนิยาห์ได้ซ่อมแซม

11 มัลคิยาห์บุตรชายฮาริม และหัลซูบุตรชายปาทห์โมอับได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง และหอคอยเตอาบ

12 ถัดเขาไปคือ ฮัลมุมบุตรชายฮัลโลเทซ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็มได้ซ่อมแซม ทั้งตัวเขาและบุตรสาวของเขา

13 อานุนและชาวเมืองศานาโออาห์ได้ซ่อมแซมประตูหุบเขา เขาสร้างประตูขึ้นใหม่และตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู และซ่อมแซมกำแพงระยะพื้นศอกไกลไปจนถึงประตูกองขมะ

14 มัลคิยาห์บุตรชายเรอาบ ผู้ปกครองส่วนหนึ่งของแขวงเบธฮัตเลรม ได้ซ่อมประตูกองขมะ เขาสร้างและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู

15 ฮัลมุมบุตรชายคลอเฮซห์ ผู้ปกครองส่วนหนึ่งของแขวงมิสปาห์ ได้ซ่อมแซมประตูน้ำพุ ได้สร้างประตู สร้างมุงและตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู

ท่านได้สร้างกำแพงสระซีโลอาห์ตรงไปทางราชอุทยานไกลไปจนถึงบ้นโดซึ่งลงไปจากนครดาวิด

16 ถัดเขาไปนะเมซีบุตรชายอัสบูก ผู้ปกครองแขวงเบธซูร์ครึ่งหนึ่งได้ซ่อมแซม ไปจนถึงที่ตรงข้ามกับอุโมงค์ฝังศพของดาวิด ถึงสระหุดและถึงโรงหมักแกล้วทหาร

17 ถัดเขาไปคนเลวีได้ซ่อมแซม คือ เรอูมบุตรชายบามิ ถัดเขาไปคือ ฮาซาบิยาห์ ผู้ปกครองแขวงเลอีอาห์ครึ่งหนึ่ง ได้ซ่อมแซมส่วนของเขา

18 ถัดเขาไปพี่น้องของเขาได้ซ่อมแซมคือ บัฟยิบุตรชายเฮนาตต์ ผู้ปกครองแขวงเลอีอาห์ครึ่งหนึ่ง

19 ถัดเขาไปคือ เอเซอร์บุตรชายเยชูอา ผู้ปกครองเมืองมิสปาห์ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับทางขึ้นไปยังคลังอาวุธตรงที่มุมหักของกำแพง

20 ถัดเขาไปคือ บารุกบุตรชายสับบัย ได้ซ่อมแซมอย่างร้อนใจอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่มุมหักของกำแพงจนถึงประตูเรือนของเอลียาซิมมหาปุโรหิต

21 ถัดเขาไปคือ เมเรโมบุตรชายอูร์อาห์ ผู้เป็นบุตรชายอีกโฮส ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่ประตูเรือนของเอลียาซิมถึงปลายเรือนของเอลียาซิม

22 ถัดเขาไปคือบรรดาปุโรหิตชาวที่ราบได้ซ่อมแซม

23 ถัดเขาไปคือ เบนยามินและหัลซูน ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเขาทั้งหลาย ถัดเขาไปคือ อาซาหยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอานันยาห์ได้ซ่อมแซมข้างเรือนของเขาเอง

24 ถัดเขาไปคือ บินนุบุตรชายฮานาตต์ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่นับนของอาซาหิยาห์ถึงมุมหักของกำแพง คือถึงมุมเลี้ยว

25 ปาลาลบุตรชายอุซัยได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับมุมหักของกำแพง และหอคอยที่ยื่นจากพระราชวังหลังบนที่ลานทหารรักษาพระองค์ ถัดเขาไปคือ เปดาเยห์บุตรชายปาริซ

26 และคนใช้ประจำพระราชวังอยู่ที่โอเฟล ได้ซ่อมแซมไปจนถึงที่ตรงข้ามกับประตูน้ำทางด้านตะวันออกและที่หอคอยยื่นออกไป

27 ถัดเขาไปสาทาโคอาได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับหอคอยใหญ่ที่ยื่นออกไปไกลไปจนถึงประตูเมืองโอเฟล

28 บรรดาปโรทิดได้ซ่อมแซมเหนือประตูมาขึ้นไป ต่างก็ซ่อมที่ตรงข้ามกับเรือนของตน
29 ถัดเขาไป ชาวโคบุตรชายอิมเมอร์ ได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับเรือนของเขา ถัดเขาไป
เหนืออาทูปุตรชายเศลาเนียห์ คนเฝ้าประตูตะวันออกได้ซ่อมแซม
30 ถัดเขาไป ฮาณันยาห์บุตรชายเชลมียาห์ และฮาณูบุตรชายคนที่หกของศาลาฟ
ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ถัดเขาไปคือ เมสุลามบุตรชายเบเรลียห์
ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับห้องของเขา
31 ถัดเขาไป
มิลคิยาห์บุตรชายของช่างทองคนหนึ่งได้ซ่อมแซมใกล้ไปจนถึงเรือนของคนใช้ประจำพระวิหาร
และของพ่อค้า ตรงข้ามกับประตูมิลฟาด จนถึงห้องชั้นบนที่มุม
32 และระหว่างห้องชั้นบนที่มุมกับประตูและนั้น บรรดาช่างทองและพ่อค้าได้ซ่อมแซม

Chapter 4

1 ต่อมาเมื่อสันบาลัทได้ยินว่าเรากำลังก่อสร้างกำแพง เขาโกรธและเดือดดาลมาก
และเขาเยเยยพวกยิว
2 และเขาพูดต่อหน้าพี่น้องของเขาและต่อหน้ากองทัพอพยสะมาเรียว่า
"พวกยิวที่อ่อนแอเหล่านี้ทำอะไรกัน เขาจะซ่อมกันหรือ เขาจะทำสัปดาห์หรือ
เขาจะทำได้สำเร็จในวันเดียวหรือ เขาจะเอาหินที่ถูกเผาจากกองขยะมาใช้อีกหรือ"
3 โทบิอาห์คนอัมโมนอยู่ข้างๆท่าน และเขาพูดว่า "เออ สิ่งที่เขากำลังสร้างอยู่นั้น
ถ้าสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งวิ่งขึ้นไป มันจะพังกำแพงหินของเขาลงมา"
4 "ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสถับ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นที่ดูถูกดูหมิ่น
ขอทรงให้การเยเยยของเขาให้ตกบนศีรษะของเขาเอง
และขอทรงมอบเขาไว้ให้ถูกปล้นบนแผ่นดินที่เขาจะไปเป็นเชลยนั้น
5 ขออย่าทรงปกปิดความชั่วช้าของเขาไว้
และขออย่าลบหลู่บาปของเขาทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
เพราะเขาทั้งหลายได้ยั่วเข้าให้ทรงกริ้วต่อหน้าบรรดาผู้ก่อสร้าง"
6 เราจึงสร้างกำแพงขึ้น และกำแพงทั้งสี่นั้นก็ตอกันสูงครึ่งหนึ่งแล้ว
เพราะประชาชนมีน้ำใจที่จะทำงาน
7 แต่ต่อมาเมื่อสันบาลัทและโทบิอาห์ กับชาวอาระเบีย และคนอัมโมน และชาวอัสโตโดได้ยินว่า
การซ่อมแซมกำแพงยูซานเล็มนั้นกำลังล้มเหลวต่อไป และกำลังปิดช่องโหว่ต่างๆ
เขาทั้งหลายก็โกรธมาก
8 และเขาก็ปองร้ายกันจะมาสู้รบกับยูซาลเล็ม และก่อการโกลาหลขึ้นในนั้น
9 แต่เราทั้งหลายได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าของเรา
และวางยามป้องกันเขาทั้งหลายทั้งกลางวันและกลางคืน
10 แต่ยูดาห์กล่าวว่า "เรียวแรงของคนที่ยืนของก็กำลังทรุดลง และมีสิ่งสลักหักพังมาก
เราไม่สามารถสร้างกำแพงได้"
11 และศัตรูของเรากล่าวว่า "เขาจะไม่รู้ไม่เห็นจนกว่าเราจะเข้ามาท่ามกลางเขาและฆ่าเขา
กับยัยยังงานของเขา"
12 ต่อมาเมื่อพวกยิวที่อยู่ใกล้เขาทั้งหลายมาก็ได้บอกเราดังลึบครีวว่า
"เขาจะลุกขึ้นมาต่อสู้เราจากที่อยู่ของเขาทุกแห่ง"
13 ข้าพเจ้าจึงตั้งประชาชนไว้ในส่วนที่ต่ำที่สุดข้างหลังกำแพง และในที่สูง ตามครอบครัวของเขา
โดยมีดาบ หอก และคันธนู
14 ข้าพเจ้ามองดู แล้วลุกขึ้นพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย กับคนนอกนั้นว่า
"อย่ากลัวเขาเลย จงระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและนักรบกลัว
และต่อสู้เพื่อพี่น้องของท่าน บุตรชายบุตรสาวของท่าน ภรรยาและเรือนของท่าน"
15 อยู่มาเมื่อศัตรูของเราได้ยินว่าเราได้ยินเรื่องแล้ว และพระเจ้าได้ทรงทำลายแผนงานของเขา
เราต่างก็กลับมายังกำแพงทำงานของตนทุกคน
16 ตั้งแต่นั้นมา ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าครั้งหนึ่งทำการก่อสร้าง อีกครั้งหนึ่งก็หอก โล่ คันธนู
และเสื้อเกราะ บรรดาประมุขทั้งหลายบนหลังบรรดางศ์วานยูดาห์
17 ผู้ที่ก่อสร้างกำแพง และบรรดาผู้ที่ขนของกับผู้ที่ยกของขึ้น ทุกคนมีอีกหนึ่งงาน
อีกมีหนึ่งถืออาวุธไว้
18 ผู้ก่อสร้างทุกคนมีดาบคาดอยู่ที่ข้างขณะที่เขาสร้าง ชายที่เป่าแตรอยู่ข้างข้าพเจ้า
19 ข้าพเจ้าพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ทั้งปวงกับคนนอกนั้นว่า
"การงานก็ใหญ่โตและกระจายกันไปมาก เพราะเราแยกกันอยู่บนกำแพงห่างจากกัน
20 เมื่อท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรอยู่ตรงไหน จงวิ่งกรูกันไปพบพวกเรา
พระเจ้าของเราทั้งหลายจะทรงต่อสู้เพื่อพวกเรา"
21 เราจึงทำงานกัน พวกเราครึ่งหนึ่งถือหอกตั้งแต่ข้ามีจนดวสิ้น
22 ครั้นนั้น ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนอีกว่า
"ขอให้ผู้ชายทุกคนกับคนใช้ของเขาดูแลด้านดินเสียภายในยูซาลเล็ม
เพื่อเขาจะเป็นยามให้เราในกลางคืนและทำงานกลางวัน"
23 ข้าพเจ้า พี่น้องของข้าพเจ้า หรือคนใช้ของข้าพเจ้า หรือคนยามผู้ติดตามข้าพเจ้าก็
ไม่มีใครอดเครื่องแต่งกายออก เว้นแต่เหล่าคนที่ถอดออกเพื่อซัก

Chapter 5

1 มีเสียงร้องของประชาชนและของภรรยาของเขาย่างเกรียวกราล่าโห่พี่น้องพวกยิว
2 เพราะมีคนทีกล่าวว่า "เรามาคณด้วยกัน ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเรา ขอให้เราได้ตัว
เพื่อเราจะได้รับประทานและมีชีวิตอยู่ได้"
3 และมีคนกล่าวว่า "เราต้องจำนำไร่นาของเรา สวนองุ่นของเรา และบ้านเรือนของเรา
เพื่อจะได้ข้าว เพราะเหตุการกันดารอาหาร"
4 และคนอื่นกล่าวว่า "เราได้ซื้อยืมเงินมาเป็นค่าภาษีถวายกษัตริย์
โดยจำนำนาและสวนองุ่นของเรา
5 เนื้อของเราเป็นเหมือนเนื้อพี่น้องของเรา ลูกของเราก็เหมือนลูกของเขา แต่ดูเถิด

เราก็ยังให้บุตรชายและบุตรสาวของเราเป็นทาส บุตรสาวของเราบางคนเป็นทาสแล้ว
และเราไม่มีกำลังที่จะไล่เขาเลย เพราะคนอียีนาและสวนองุ่นของเรา"
6 เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องของเขา และถ้อยคำของเขา ข้าพเจ้าก็โกรธมาก
7 ข้าพเจ้าตรัสตอบแล้วก็นำความนี้ไปกล่าวหาพวกขุนนางและเจ้าหน้าที่ ข้าพเจ้าพูดกับเขาว่า
"ท่านทั้งหลายต่างคนต่างได้ให้ยืมเงิน โดยติดดอกเบี้ยจากพี่น้องของตน"
และข้าพเจ้าก็เรียกชุมนุมใหญ่มาสู้กับเขา
8 และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขาว่า "เราได้ไล่พวกยิวพี่น้องของเราผู้ถูกขายไปยังคนต่างประเทศขึ้นมา
ตามแต่เราจะสามารถทำได้ แต่ท่านกลับขายพี่น้องของท่าน เพื่อเขาจะได้ถูกขายให้แก่พวกเรา"
คนทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พูดไม่ออก
9 ข้าพเจ้าจึงว่า "สิ่งที่ท่านทั้งหลายทำอยู่นั้นไม่ดี
ไม่ควรที่ท่านจะดำเนินในความเยาเกรงพระเจ้าของเราทั้งหลาย
เพื่อป้องกันกรเยเยยของประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งเป็นศัตรูของเราดอกหรือ
10 ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าพเจ้ากับพี่น้องของข้าพเจ้าและคนใช้ของข้าพเจ้าให้เขา ยืมเงินและยืมตัว
ให้เรารับการให้ยืมโดยติดดอกเบี้ยนั้นเสียเถิด
11 ในวันนี้ ขอจงขึ้นมา ไร่นา สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ และเรือนของเขา และส่วนร้อยละ
ข้าว น้ำมัน และน้ำมัน ซึ่งท่านได้ริบเอาจากเขาหนี้เสีย"
12 แล้วเขาทั้งหลายพูดว่า "เราจะคืนสิ่งเหล่านี้และจะไม่เรียกร้อยละใดๆจากเขาทั้งหลาย
เราจะกระทำตามที่ท่านพูด" และข้าพเจ้าก็เรียกบรรดาปุโรหิตมา
และให้ปโรทิดเอาค่าปฏิญานจากเขาทั้งหลายว่า เขาจะกระทำตามที่เขาสัญญาแล้วนั้น
13 ข้าพเจ้าก็สวดตักขงข้าพเจ้าด้วย และพูดว่า "ดังนั้นแหละถ้าคนใดมิได้กระทำตามสัญญา
ที่ขอพระเจ้าทรงสถิตเขาเสียจากเรือนของเขา และจากการงานของเขา
ให้เขาถูกสลัดออกแล้วไปตัวเปล่า" และชุมนุมชนทั้งปวงกล่าวว่า "เอเมน"
และได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ แล้วประชาชนก็ได้กระทำตามที่เขาได้สัญญาไว้
14 "ยิ่งกว่านั้นอีก ตั้งแต่วเวลาที่ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินยูดาห์
ตั้งแต่ปีที่สิบจนปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลหัตริย์อาราธาซอร์ทิส สิบสองปีด้วยกัน
ข้าพเจ้าหรือพี่น้องของข้าพเจ้ามิได้รับประทานอาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ
15 ผู้ว่าราชการคนที่อยู่ก่อนข้าพเจ้าได้เบียดเบียนประชาชน
ได้อำนาจเงินเป็นค่าอาหารและน้ำมันไปจากเขา นอกจากเงินวันละสี่สิบลูเชล
แม้ว่าราชการของท่านก็ได้ใช้อำนาจเหนือประชาชน แต่ข้าพเจ้ามิได้กระทำเช่นนั้น
เพราะความยำเกรงพระเจ้า
16 ข้าพเจ้ายังอิงงานสร้างกำแพงอยู่ และมีผู้ซื้อที่ดินเลย
และคนใช้ของข้าพเจ้าทั้งสิ้นก็ได้ชุมนุมกันทำงานกันที่นั้น
17 ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้ามีคนหนึ่งร้อยห้าสิบร่วมสวรับกับข้าพเจ้า คือพวกยิวและเจ้าหน้าที่
นอกเหนือจากบรรดาผู้ที่มาอยู่กับเราทั้งหลายจากประชาชาติผู้ซึ่งอยู่รอบเรา
18 สิ่งที่เคยมีไว้ในวันหนึ่งๆ มีวัวตัวหนึ่ง และแกะที่คัดเลือกแล้วหกตัว
เบ็ดใกล้เขาก็จัดไว้ให้ข้าพเจ้าด้วย ในทุกสัปดาห์น้องนมากมายหลายถุงหนึ่ง แม้จะมากอย่างนี้
ข้าพเจ้ามิได้เรียกร้องเอาส่วนอาหารของตนตำแหน่งผู้ว่าราชการ
เพราะว่าการปรนนิบัติฉันท์หน้าชนชาตินี้้อยู่แล้ว
19 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์
ขอทรงระลึกถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ได้กระทำเพื่อชนชาตินี้ให้เกิดผลดีเถิด"

Chapter 6

1 อยู่มาเมื่อมีรายงานให้สันบาลัท
โทบิอาห์และเกษมชาวอาระเบียกับศัตรูอื่นๆของเราทั้งหลายได้ยินว่า ข้าพเจ้าได้ก่อกำแพง
และไม่มีช่องโหว่เหลืออยู่ (แม้ว่าจนวันนั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้ตั้งบานประตูที่ประตูเมือง)
2 สันบาลัทกับเกษมใช้ให้มาหาข้าพเจ้าว่า "ขอเชิญมาพบกันในสนามแห่งหนึ่งในที่ราบโอโน"
แต่เขาทั้งหลายเจตนาจะทำอันตรายข้าพเจ้า
3 ข้าพเจ้าก็ให้ผู้สื่อสารไปหาพวกเขาว่า "ข้าพเจ้ากำลังทำงานใหญ่ ลงมาไม่ได้
ทำไมจะทำงานหยุดเสียในขณะที่ข้าพเจ้าที่งานลงมากำหนด"
4 แล้วเขาใช้ให้มาหาข้าพเจ้าอย่างลึกลับว่า ข้าพเจ้าก็ตอบเขาไปว่าเองเดียวกัน
5 สันบาลัทได้ส่งคนใช้ของท่านมาหาข้าพเจ้าในท่านเองเดียวกันเป็นครั้งที่ห้า ถูจดหมายเปิดมา
6 ในนั้นมิเขียนไว้ว่า "เขากล่าวกันในท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเกษมก็กล่าวด้วยว่า
ท่านและพวกยิวเจตนาจะกบฏ เหตุนี้แหละท่านจึงสร้างกำแพง
และท่านปรารถนาจะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ตามถ้อยคำนี้
7 และท่านได้แต่งตั้งผู้พยากรณ์ไว้ให้ปวาร้องเกี่ยวกับตัวท่านในยูซาลเล็มว่า 'มีกษัตริย์ในยูดาห์'
บัดนี้จะได้รายงานให้กษัตริย์ทรงทราบตามถ้อยคำเหล่านี้ เหตุฉะนั้นขอเชิญท่านมาหาหารือด้วยกัน"
8 แล้วข้าพเจ้าก็ใช้ให้ไปหาเขากล่าวว่า "สิ่งที่ท่านกล่าวมานั้นเราไม่ได้กระทำกันเลย
ท่านเสกสรขึ้นตามใจของท่านเอง"
9 เพราะเขาทั้งหลายต้องการที่จะให้เราตกใจคิดว่า "มือของเขาส่งผลจากงานไปเสีย
และงานจะได้ไม่สำเร็จ" แต่ข้าแต่พระเจ้า บัดนี้ขอพระองค์ทรงเสริมกำลังมือของข้าพระองค์
10 และข้าพเจ้าเข้าไปในเรือนของเศโลอาห์ บุตรชายเศโลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมเทบาเบล
ผู้ที่เก็บตัวอยู่ เขาพูดว่า "ให้เราไปพบกันในพระนิเวศของพระเจ้าในพระวิหาร
ให้เราปิดประตูพระวิหารเสีย เพราะเขาทั้งหลายจะมาฆ่าท่าน เวลากลางคืนเขาจะมาฆ่าท่านเสีย"
11 แต่ข้าพเจ้าว่า "คนอย่างข้าพเจ้าจะหนีหรือ
และคนอย่างข้าพเจ้าจะเข้าไปอยู่ในพระวิหารเพื่อช่วยชีวิตให้รอดได้หรือ ข้าพเจ้าจะไม่เข้าไป"
12 และดูเถิด ข้าพเจ้าเข้าไปถึงและเห็นว่า พระเจ้ามิได้ทรงใช้เขา แต่เขาได้พยากรณ์ใส่ร้ายข้าพเจ้า
เพราะโทบิอาห์และสันบาลัทได้จ้างเขา
13 เขาทั้งสองได้จ้างเขามาด้วยหวังจะให้ข้าพเจ้ากลัวแล้วกระทำเช่นนั้น
จะได้บาปและเขาจะมีเรื่องป้ายร้ายข้าพเจ้า เพื่อจะเยเยยข้าพเจ้า
14 "ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์
ขอพระองค์ทรงระลึกถึงโทบิอาห์และสันบาลัทตามสิ่งเหล่านี้ที่เขาได้กระทำ
ทั้งในอียิปต์หญิงผู้พยากรณ์และผู้พยากรณ์อื่นๆซึ่งต้องการให้ข้าพระองค์กลัว"

15 กาแพงจึงสำเร็จในวันที่ยี่สิบห้าเดือนเอลูล ในห้าสิบสองวัน
16 และอยู่มาเมื่อศัตรูทั้งสี่นของเราทั้งหลายได้ยิน และเมื่อประชาชาติทั้งปวงรอบเราก็ก็นั่นแล้ว เขาก็น้อยเนื้อต่ำใจ
เพราะเขาทั้งหลายยังรู้ว่าจะงานนี้ที่ได้สำเร็จไปก็ด้วยพระเจ้าของเราทรงช่วยเหลือ
17 ยิ่งกว่านั้นอีก ในครั้งนั้นขุนนางทั้งหลายของยูดาห์ก็ได้อัดสั่งจดหมายหลายฉบับไปถึงโทบิอาห์ และจดหมายของโทบิอาห์ก็มาถึงเขา
18 เพราะมีหลายคนในยูดาห์ได้ผูกพันกับเขาไว้ด้วยคำปฏิญาณ
เพราะเขาเป็นบุตรเขยของเศคานียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาราห์
และโยฮานันบุตรชายของเขาก็ได้รับบุตรสาวของเมสุลลาม
ผู้เป็นบุตรชายเบเรคิยาห์เป็นภรรยาของตน
19 เขาทั้งหลายพูดถึงความดีของโทบิอาห์ต่อหน้าข้าพเจ้าด้วย และรายงานคำของข้าพเจ้าไปให้เขา และโทบิอาห์ก็ได้ส่งจดหมายมาให้ข้าพเจ้า เพื่อให้กล่าว

Chapter 7

1 ต่อมาเมื่อสร้างกำแพงเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็ตั้งบานประตู และผู้เฝ้าประตู นักร้องเพลง และแต่งตั้งคนเลวีไว้
2 ข้าพเจ้ามอบให้ฮานานีพี่น้องของข้าพเจ้า และฮานันยาห์ผู้ดูแลสำนักพระราชวังเป็นผู้รับผิดชอบกรุงเยรูซาเล็ม
เพราะเขาเป็นคนที่สัตย์ซื่อและยำเกรงพระเจ้ามากกว่าคนอื่น ๆ
3 ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า "อย่าให้ประตูเมืองเยรูซาเล็มเปิดจนกว่าแดดจะร้อน และเมื่อเขายืนเฝ้ายามอยู่ ก็ให้ปิดและเอาดาลกันไว้ จงแต่งตั้งยามจากชาวเยรูซาเล็ม ต่างก็ประจำที่ของเขา และต่างก็อยู่ยามตรงข้ามเรือนของเขา"
4 เมื่อนั้นกว้างและใหญ่ แต่คนภายในน้อย และบ้านช่องก็ยังไม่ได้สร้าง
5 แล้วพระเจ้าทรง دلใจข้าพเจ้าให้เรียกชุมนุมพวกขุนนาง และเจ้าหน้าที่และประชาชนเพื่อจะขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสาย
ข้าพเจ้าพบหนังสือสำมะโนครัวเชื้อสายของคนที่ยี่สิบมาครั้งก่อน ข้าพเจ้าเห็นเขียนไว้ว่า
6 ต่อไปนี้ เป็นประชาชนแห่งมณฑลที่ยี่สิบมาจากการเป็นเชลยในพวกที่ถูกกวาดไป ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กวาดไป เขาทั้งหลายกลับมายังเยรูซาเล็มและยูดาห์ ต่างกลับยังหัวเมืองของตน
7 เขาทั้งหลายก็กลับมาพบกับเศรบบาเบล เยชูอา เนหะมีย์ อาซาริยาห์ ราอามิยาห์ นาหะมานี โมเรเดชัย บิลซาน มีสเปเรท บิกวัย เนอุม บานานาห์ จำนวนผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ
8 คนปาโรท สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน
9 คนเศฟาทิยาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน
10 คนอาราห์ หกร้อยห้าสิบสองคน
11 คนปาหัทไมอับ คือลูกหลานของเยชูอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบแปดคน
12 คนเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
13 คนศัทธุ แปดร้อยสี่สิบห้าคน
14 คนศักถัย เจ็ดร้อยหกสิบคน
15 คนบีนนุย หกร้อยสี่สิบแปดคน
16 คนบาบัย หกร้อยยี่สิบแปดคน
17 คนอัสกาด สองพันสามร้อยยี่สิบสองคน
18 คนอาโดนิศัม หกร้อยหกสิบเจ็ดคน
19 คนบิกวัย สองพันหกสิบเจ็ดคน
20 คนอาดีน หกร้อยห้าสิบห้าคน
21 คนอาเทอร์ของเฮซคิยาห์ เก้าสิบแปดคน
22 คนฮาซุม สามร้อยยี่สิบแปดคน
23 คนเบไท สามร้อยยี่สิบสี่คน
24 คนฮาริฟ หนึ่งร้อยสิบสองคน
25 คนกิเบโอน เก้าสิบห้าคน
26 คนชาวเบธเลเฮมและเนไทฟาห์ หนึ่งร้อยแปดสิบแปดคน
27 คนชาวธานีโตท หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน
28 คนชาวเบธอัสมาเวท สี่สิบสองคน
29 คนชาวศิรียาเทยอาริม เลฟิราห์ และเบเอโรท เจ็ดร้อยสี่สิบสามคน
30 คนชาวรามาห์ และเกบา หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน
31 คนชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน
32 คนชาวเบธเอลและอัย หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน
33 คนชาวเนโบอิกแห่งหนึ่ง ห้าสิบสองคน
34 คนเอลามอีกคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
35 คนฮาริม สามร้อยยี่สิบคน
36 คนชาวเยรีโค สามร้อยสี่สิบห้าคน
37 คนชาวไลด ชาวอาดิด และชาวไอโน เจ็ดร้อยยี่สิบเอ็ดคน
38 คนชาวเศนาอาห์ สามพันเก้าร้อยสามสิบคน
39 บรรดาปุโรหิต คนเณรยาคห์ คือวงศ์วานของเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน
40 คนอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน
41 คนปาเซฮอร์ หนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน
42 คนฮาริม หนึ่งพันสิบเจ็ดคน
43 คนเลวี คือคนเยชูอาคือ ของซัดมีเอล และของคนโยเศวาห์ เจ็ดสิบสี่คน
44 บรรดาผู้ร้องคือ คนอาสาฟ หนึ่งร้อยสี่สิบแปดคน
45 คนเฝ้าประตูคือ คนซัลลูม คนอาเทอร์ คนทัลโมน คนอักซูป คนฮาทิธา คนโซษัย หนึ่งร้อยสามสิบแปดคน
46 คนเฝ้าประตูวิหารคือ คนสีเท คนฮาสุฟา คนทิมบาโอท
47 คนเลโรส คนสืออา คนพาโดน

48 คนเลบานา คนฮากาบา คนซัลมัย
49 คนฮานัน คนกิดเดล คนกาฮาร์
50 คนเรอายาห์ คนเรชิน คนเนโคดา
51 คนกัสซาม คนอัสซาห์ คนปาเสอาห์
52 คนเบสัย คนเมอูนีม คนเนฟีซิม
53 คนบับบุด คนฮาสุฟา คนฮารสุร
54 คนบัสติท คนเมทิธา คนฮารธา
55 คนบารโธส คนลิสรา คนเทมาห์
56 คนเนซียาห์ คนฮาทิฟา
57 ลูกหลานผู้รับใช้ของซาโลมอน คนโสทัย คนโสเฟเรท คนเปรีดา
58 คนยาอาลา คนดาร์โจน คนกิดเดล
59 คนเศฟาทิยาห์ คนฮัททิล คนโปเครทแห่งซาบาอิม คนอาโมน
60 คนเฝ้าประตูวิหารทั้งสี่น และลูกหลานแห่งข้าราชการของซาโลมอน มีสามร้อยเก้าสิบสองคน
61 ต่อไปนี้ เป็นบรรดาคนที่ขึ้นมาจากเทลเมลัท เทลฮารธา เครูป อัดโจน และอิมเมอร์ แต่เขาที่สูงนเรื่อนบรรพบุรุษของเขาหรือเชื้อสายของเขาไม่ได้ ว่าเขาเป็นคนอิสราเอลหรือไม่
62 คือคนเดลาयाห์ คนโทบิอาห์ คนเนโคดา หกร้อยสี่สิบสองคน
63 จากบรรดาปุโรหิตด้วยคือ คนฮาบายาห์ คนอักทิส คนบารซัลลัย ผู้มีภรรยาคนหนึ่งเป็นบุตรสาวของบารซัลลัยคนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น
64 คนเหล่านี้หากการลงทะเบียนของเขาในทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสาย แต่หาไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต
65 ผู้ว่าราชการเมืองส่งขามิให้รับอาหะบาริสูทธิที่สุด จนกว่าจะมีปุโรหิตที่จะปรึกษากับดูริมและทุมมีมเสียก่อน
66 ทุมมีมชนทั้งหมดด้วยกันมีสี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน
67 นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงของเขา ซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามีนักร้องสองร้อยสี่สิบห้าคนทั้งชายและหญิง
68 ม้าของขามิเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล่อของขามิสองร้อยสี่สิบห้าตัว
69 อูฐของเขามีสี่ร้อยสามสิบห้าตัว และลาของเขามีหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบตัว
70 ประมุขของบรรพบุรุษบางคนได้ถวายให้แก่งาน ผู้ว่าราชการถวายเข้าพระคลังเป็นทองคำหนึ่งพันดาร์ริค ซามห้าสิบลูก เสือปูลุโรหิตห้าร้อยสามสิบตัว
71 และประมุขของบรรพบุรุษบางคนถวายให้แก่พระคลังของงาน เป็นทองคำสองหมื่นดาร์ริค เงินสองพันสองร้อยมานา
72 และสิ่งที่ประชาชนส่วนที่เลือกถวายนั้น มีทองคำสองหมื่นดาร์ริค เงินสองพันมานา และเสื่อปูลุโรหิตหกสิบเจ็ดตัว
73 ดังนั้นบรรดาปุโรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง ประชาชนบางคน คนเฝ้าประตูวิหาร และคนอิสราเอลทั้งปวงอาศัยอยู่ในหัวเมืองของตน เมื่อถึงเดือนที่เจ็ด คนอิสราเอลอยู่ในหัวเมืองของเขาทั้งหลาย

Chapter 8

1 ประชาชนทั้งปวงได้ชุมนุมพร้อมหน้ากันที่ถนนซึ่งอยู่หน้าประตูหน้า และเขาบอกเอสาธรรมาจารย์ให้นำหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่อิสราเอลนั้นมา
2 เสราปุโรหิตได้นำพระราชบัญญัติมาหน้าชุมนุมชน ทั้งชายและหญิง และบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจดี ณ วันต้นของเดือนที่เจ็ด
3 และท่านหันหน้าไปทางถนนซึ่งอยู่หน้าประตูหน้า อ่านตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเย็น ต่อหน้าผู้ชายผู้หญิงกับบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจดี และประชาชนก็ตะแคงหูฟังหนังสือพระราชบัญญัติ
4 เอสาธรรมาจารย์ยืนอยู่บนแท่นไม้ ซึ่งเขาทำไว้เพื่อการนี้ ต่างท่านมีหมวกที่ศิยาห์ เขมา อานายาห์ อูริอาห์ อิลคิยาห์และมาอาสาห์ยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน กับมีเปเลยาห์ มีซาเอล มัลคิยาห์ ฮาซุม ฮัซบัดานาห์ เศคาริยาห์และเมสุลลามอยู่ข้างซ้ายมือของท่าน
5 และเสราได้เปิดหนังสือต่อสายตของประชาชนทั้งปวง (เพราะท่านอยู่สูงกว่าประชาชนทั้งปวงนั้น) เมื่อท่านเปิดหนังสือประชาชนทั้งหมดก็ยืนขึ้น
6 เอสาธรรเริญพระเยโฮวาห์ พระเจ้าใหญ่ยิ่ง และประชาชนทั้งปวงตอบว่า "เอเมน เอเมน" พร้อมกับยกมือขึ้น และเขาทั้งหลายในมั่วลวงนมีสการพระเยโฮวาห์ สบหน้าลงถึงดิน
7 หนึ่งเยชูอา บานี เซเรมียาห์ ยามีน อักซูป ซันเบธัย โสดียาห์ มาอาเสอาห์ เลทิทา อาซาริยาห์ โยซาบับด ฮานัน เปเลียทและพวกคนเลวี ได้ช่วยประชาชนให้เข้าใจพระราชบัญญัติ ฝ่ายประชาชนก็ยืนอยู่ในที่ของตน
8 และเขาทั้งหลายอ่านจากหนังสือ จากพระราชบัญญัติของพระเจ้าเป็นตอนๆ และเขาก็แปลความ ประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น
9 และเนหะมีย์ที่เป็นผู้ว่าราชการ และเสราปุโรหิตและธรรมาจารย์ และคนเลวีผู้สอนประชาชน ได้พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า "วันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้" เพราะประชาชนได้ร้องไห้เมื่อเขาได้ยินถ้อยคำของพระราชบัญญัติ
10 แล้วท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า "ไปเถิด ไปรับประทานไขมัน และดื่มน้ำหวาน และส่งส่วนอาหารไปให้คนที่ไม่มีอะไรเตรียมไว้
เพราะว่าวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา อย่าโศกเศร้าเลย เพราะความชื่นบานของตนาในพระเยโฮวาห์เป็นกำลังของท่าน"
11 บรรดาคนเลวีจึงให้ประชาชนทั้งปวงเจีบ กล่าวว่ "จงนิ่งเสีย เพราะวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์อย่าทุกข์โศกเลย"
12 และประชาชนทั้งปวงจึงไปกินและดื่มและส่งส่วนอาหาร เปรมปรีดีกันเป็นที่ยิ่ง เพราะเขาทั้งหลายเข้าใจถ้อยคำซึ่งประกาศให้เขาฟังนั้น
13 ณ วันที่สอง ประมุขของบรรพบุรุษแห่งประชาชนทั้งปวง พร้อมกับบรรดาปุโรหิตและคนเลวีมาหาเอสาธรรมาจารย์พร้อมกัน เพื่อจะศึกษาถ้อยคำของพระราชบัญญัติ

14 และเขาเห็นเขียนไว้ในพระราชบัญญัติว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า
ประชาชนอิสราเอลควรจะอยู่เพึ่งระหว่างเทศกาลเลี้ยงในเดือนที่เจ็ด
15 และเขาควรจะประกาศและป่าวร้องในหัวเมืองทั้งปวง และในเยรูซาเล็มว่า "จงออกไปที่ภูเขา
และนำกิ่งมะกอกเทศ กิ่งไมสน กิ่งต้นน้ำมันเขียว โบอินทผลัม และกิ่งไม้ใบดอกอื่นๆ เพื่อทำเพ็ง
ดังที่ได้เขียนไว้"
16 ประชาชนจึงออกไป เอากิ่งไม้เหล่านั้นมาและทำเพ็งสำหรับตัวต่างอยู่บนหลังคาบ้านของตน
และตามลานบ้านของตน และในลานพระนิเวศของพระเจ้า และในถนนที่ประตูน้ำ
และในถนนที่ประตูเอเฟราอิม
17 และชุมนุมชนทั้งปวง ผู้ได้กลับมาจากกรเป็นเชลยได้ทำเพ็งและพักอยู่ในเพ็ง
เขามีความเปรมปรีดียิ่งนัก
เพราะตั้งแต่สมัยของเยชูอาบุตรสะฮันจนถึงวันนั้น ประชาชนอิสราเอลไม่ได้กระทำเลย
18 และทุกวันนี้ท่านอ่านจากหนังสือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ตั้งแต่วันแรกจนวันสุดท้าย
เขาถือเทศกาลเลี้ยงอยู่เจ็ดวัน และในวันที่แปดมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ตามระเบียบปฏิบัติ

Chapter 9

1 ในวันที่ยี่สิบสี่เดือนนี้ ประชาชนอิสราเอลได้ชุมนุมกันถืออดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบ
และเอาดินใส่ศีรษะ
2 และเชื้อสายของอิสราเอลได้แยกตนออกจากชนต่างชาติทั้งปวง และยื่นสารภาพบาปของตน
และสารภาพความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา
3 และเขาลุกขึ้นในที่ของเขา
และอ่านหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขายูสามชั่วโมง
อีกสามชั่วโมงเขาสารภาพและนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย
4 เยชูอา บานี ชัดมีเอล เซบนิยาห์ บุหนี เซรบียาห์ บานีและเคนานี คนเลวี ได้อ่านขึ้นที่บันได
และเขาได้ร้องด้วยเสียงดังต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา
5 แล้วคนเลวี เยชูอา ชัดมีเอล บานี อาซับนิยาห์ เซรบียาห์ โอติยาห์ เซบนิยาห์ และเปสาคิยาห์
กล่าวว่า
"จงยืนขึ้นและสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายตั้งแต่นี้จนตลอดกาลจนวันตรีกาล
สาธุการแด่พระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ที่ยิ่งใหญ่เหนือการโมทนาและการสรรเสริญทั้งปวง
6 พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระองค์องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์
ฟ้าสวรรค์อันสูงสุดพร้อมกับบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์นั้น แผ่นดินโลกและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น
ทะเลและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระองค์ทรงรักษาสิ่งทั้งปวงเหล่านั้นไว้
และบริวารของฟ้าสวรรค์ได้นมัสการพระองค์
7 พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ทรงเลือกอับราม
และทรงนำท่านออกจากเมืองเออร์แห่งประเทศเคลเดีย และทรงประทานนามท่านว่าอับราฮัม
8 และพระองค์ทรงเห็นว่ามีน้ำใจของท่านสดัยชื่อต่อพระพักตร์พระองค์
และพระองค์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับท่าน ที่เกาะปะทานแผ่นดินของคานาอัน คนอิตไทต์
คนอาโมไรต์ คนเปรีซี คนเยบูส และคนเกอร์กาซีให้แก่เชื้อสายของท่าน
และพระองค์ทรงกระทำให้คำสัตย์ของพระองค์สำเร็จ เพราะพระองค์ชอบธรรม
9 และพระองค์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในอียิปต์
และฟังเสียงร้องทุกข์ของข้าทั้งหลายที่ทะเลแดง
10 และพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์สู่ฟารอห์และข้าราชการทั้งสิ้น
และต่อประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินของฟาโรห์
เพราะพระองค์ทรงทราบว่าข้าทั้งหลายได้ประพฤติอย่างหยิ่งโสต่อบรรพบุรุษของข้าพระองค์
และพระนามของพระองค์ก็ลือไป ดังทุกวันนี้
11 และพระองค์ได้ทรงแยกทะเลออกหน้าข้าทั้งหลาย เขาจึงเดินไปกลางทะเลบนดินแห้ง และพระ
องค์ได้ทรงเหวี่ยงผู้ซ่มเหงเขาทั้งหลายลงในที่ลึกอย่างกับทรงเหวี่ยงหินลงไปในมหาสมุทร
12 ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงนำเขาในกลางวันด้วยเสาเมฆและในกลางคืนด้วยเสาเพลิง
เพื่อให้แสงแก่เขาในทางที่เขาควรจะไป
13 พระองค์เสด็จลงมาบนภูเขาซีนายและตรัสกับเขาจากฟ้าสวรรค์ และประทานคำตัดสินอันชอบ
และพระราชบัญญัติที่แก่ กุฎเคนท์และพระบัญญัติที่แก่เขา
14 และพระองค์ทรงให้เขาทราบถึงวันสะบาโตบริสุทธิ์ของพระองค์ และทรงบัญญัติข้อบังคับ
กุฎเคนท์และพระราชบัญญัติทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์
15 พระองค์ประทานอาหารแก่เขาจากฟ้าสวรรค์แก่ความหิว
และทรงนำน้ำออกมาจากศิลาให้เขาและกระหาย และพระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้เขาเข้าไปยึดแผ่น
ดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานให้เขาวันนี้
16 แต่เขาทั้งหลาย คือบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทำทั้งปวงได้ประพฤติอย่างหยิ่งโส
และยังผิดของเขาเสีย มิได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์
17 เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่เชื่อฟัง
และไม่เอาใจใส่ในการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงประกอบขึ้นท่ามกลางเขา แต่เขาแข็งคอของเขา
และในการกบฏนั้นได้แต่งตั้งหัวหน้าเพื่อจะกลับไปสู่ความเป็นทาสเขา
แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพร้อมที่จะทรงให้อภัย มีพระทัยเมตตาและกรุณา ทรงพระพิโรธช้า
และทรงอดทนด้วยความเมตตา และมิได้ทรงละทิ้งเขาทั้งหลาย
18 แม้ว่าเขาทั้งหลายได้สร้างรูปไว้ว่ากล่าวไว้สำหรับตัวและกล่าวว่า "นี่คือพระเจ้าของเรา
ผู้ทรงนำเราขึ้นมาจากอียิปต์" และได้กระทำการหมิ่นประมาทอย่างใหญ่หลวง
19 ด้วยพระกรุณาซบซอนของพระองค์ พระองค์ก็มิได้ทรงละทิ้งเขาในถิ่นทุรกันดาร
เสาเมฆซึ่งนำเขาในกลางวันมิได้พรางจากเขาไป
หรือเสาเพลิงในกลางคืนซึ่งให้แสงแก่เขาตามทางซึ่งเขาควรจะไปก็มิได้ขาดไป
20 พระองค์ประทานพระวิญญาณอันประเสริฐให้สั่งสอนเขา
และมีได้ทรงยับยั้งมาของพระองค์เสียจากปากของเขาทั้งหลาย
และประทานน้ำแก่กระหายของเขา
21 โอ พระองค์ทรงซบเลี้ยงเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี และเขามีได้ขาดสิ่งใดเลย
เสื้อผ้าของเขาไม่ขาดวัน และเท้าของเขาไม่ไ้สวม

22 และยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงมอบราชอาณาจักรและชนชาติทั้งหลายแก่เขา
และทรงป็นให้เขาตามเขตแดน เขาจึงได้ยึดแผ่นดินแห่งลิทอน
และแผ่นดินของกษัตริย์แห่งเมืองเฮาโบน และแผ่นดินของอ็อกกษัตริย์แห่งเมืองบาซาน
23 พระองค์ทรงทวีลูกหลานของเขาอย่างดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์
และพระองค์ทรงนำเขาเข้าไปในแผ่นดิน
ซึ่งพระองค์ตรัสสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเขาให้เขาไปยึดนั้น
24 ลูกหลานเหล่านั้นจึงเข้าไปและยึดแผ่นดินนั้น พระองค์ทรงประทานปารามปารามชาวแผ่นดินนั้น
คือคานาอันให้พ้นหน้าเขา และทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของเขา
พร้อมกับกษัตริย์และชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ให้ได้กระทำแก่คนเหล่านั้นตามชอบใจเขา
25 และเขาจึงเข้ายึดหัวเมืองที่มีป้อม และแผ่นดินอุดม
และถือกรรมสิทธิ์เรือนซึ่งเต็มไปด้วยของดีทั้งปวง ทั้งที่ขังน้ำซึ่งสกัดไว้ สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ
และต้นผลไม้มากมาย เขาจึงได้กินอิ่มจนอิ่ม และปดียินดีในพระคุณยิ่งของพระองค์
26 ถึงกระนั้นก็ดี เขามิได้เชื่อฟังและได้กบฏต่อพระองค์
เหวี่ยงพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้เบื้องหลัง และได้ฆ่าผู้พยากรณ์ของพระองค์
ผู้ซึ่งได้ตักเตือนเขาเพื่อให้เขากลับมาหาพระองค์ และเขากระทำการหมิ่นประมาทอย่างใหญ่หลวง
27 เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา
ผู้ซึ่งกระทำให้เขาทนทุกข์และในเวลาแห่งการทนทุกข์ของเขานั้น เขาร้องทูลต่อพระองค์
และพระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ได้ประทานบรรดาผู้ช่วยแก่เขา
ผู้ได้ช่วยเขาให้พ้นจากมือศัตรูของเขาตามพระกรุณาซบซอนของพระองค์
28 แต่เมื่อเขาพักสงบแล้ว เขาก็กระทำความชั่วต่อพระพักตร์พระองค์อีก
พระองค์จึงทรงสละเขาไว้ในมือศัตรูของเขา ศัตรูจึงได้ปกครองเขา
ถึงกระนั้นเมื่อเขาเห็นมาร้องทูลต่อพระองค์ พระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์
และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นหลายครั้งหลายหน ตามพระกรุณาของพระองค์
29 และพระองค์ทรงตักเตือนเขา เพื่อว่าจะทรงนำเขาให้กลับมาสู่พระราชบัญญัติของพระองค์
แต่เขาก็ยังประพฤติอย่างเยอหยิ่งอาวดดี ไม่ยอมเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์
แต่ได้กระทำความผิดต่อคำตัดสินของพระองค์ (อันเป็นข้อปฏิบัติซึ่งมนุษย์จะดำรงชีพอยู่ได้)
และได้หันบ่าต่อและต่อต้านซึ่งผู้สั่งและมิได้เชื่อฟัง
30 พระองค์ทรงอดทนกับเขาอยู่หลายปี
และทรงเตือนเขาด้วยพระวิญญาณของพระองค์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์ เขาก็ยังไม่เจียหูฟัง
เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น
31 ถึงกระนั้นตามพระกรุณาซบซอนของพระองค์
พระองค์มิได้ทรงกระทำให้เขาพินาศหรือละทิ้งเขาเสีย
เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระเมตตาและพระกรุณา
32 ชั่วแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ทรงฤทธิ์และน่าเกรงกลัว
ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตา ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์อย่าทรงเห็นว่าความทุกข์ยากลำบาก
ทั้งสิ้นนั้นเป็นแต่สิ่งเล็กน้อยซึ่งบังเกิดขึ้นกับข้าพระองค์ทั้งหลาย
กับบรรดากษัตริย์ของข้าพระองค์ กับบรรดาเจ้านาย บรรดาปุโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ บรรพบุรุษ
และชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่สมัยกษัตริย์อัสซีเรีย จนถึงวันนี้
33 แต่ในบรรดาสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ยุติธรรม
เพราะพระองค์ทรงประกอบกิจอย่างเที่ยงตรง แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติอย่างชั่วร้าย
34 บรรดากษัตริย์ เจ้านาย ปุโรหิต และบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย
มิได้รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ หรือเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์
และพระโอภาาของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงเตือนเขา
35 เพราะเขาทั้งหลายมิได้ปณินับตีพระองค์ในราชอาณาจักรของเขา
ในพระคุณยิ่งของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่เขา
และในแผ่นดินที่ใหญ่อุดมซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่เขา และเขามีได้หันกลับจากการชั่วร้ายของเขา
36 ดูกิดนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินที่พระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระ
องค์ทั้งหลาย เพื่อให้ได้รับประทานพืชผลกับของอันดีของมัน ดูกิดนี้
ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินนั้น
37 และผลิผลอันมากมายของแผ่นดินนั้นก็ตกแก่กษัตริย์ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งไว้เหนือข้าพระองค์
ทั้งหลาย ด้วยเหตุบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย เขาทั้งหลายมีอำนาจเหนือร่างกาย
และเหนือฝูงสัตว์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ตามความพอใจของเขาทั้งหลาย
และข้าพระองค์ทั้งหลายทุกคน
38 เหตุบรรดาสิ่งเหล่านี้เราทั้งหลายจึงกระทำพันธสัญญามั่นคงและบันทึกไว้ เจ้านาย
คนเลวีและปุโรหิตของเราทั้งหลายจึงประทับที่บรรดาของเราไว้"

Chapter 10

1 บรรดาผู้ที่ประทับตราของเราไว้คือ เนหะมีย์ผู้ว่าราชการ ผู้เป็นบุตรชายฮาลิลิยาห์ เศเดคิยาห์
2 เสโรอาห์ อาซาริยาห์ เยรมีย์
3 ปาหเซอร์ อามาริยาห์ มัลคิยาห์
4 ฮัซซัช เซบนิยาห์ มัลลูล
5 ฮารัม เมโรโมท โอบาดีห์
6 ดาเนียล กินเนโท บารุค
7 เมซูลาม อาบิยาห์ มิยาอิม
8 มาอาซิยาห์ บิลกัย เซโลมาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิต
9 และคนเลวีคือ เยชูอาผู้เป็นบุตรชายอาซันยาห์ บิณยูลูกหลานเฮนาดัด ชัดมีเอล
10 และพี่น้องของเขา เซบนิยาห์ โอติยาห์ เกลทา เปเลียห์ ฮานัน
11 มีคา เรโอบ อาซาบิยาห์
12 ศักเกอร์ เซรบียาห์ เซบนิยาห์
13 โอติยาห์ บานี เบนิญู
14 บรรดาหัวหน้าของประชาชนคือ ปาโรส ปาห์โมอับ เอลาม ศัททุ บานี
15 บุหนี อัสกาด เบบัย

16 อาโดเนียห์ บิกวัย อาติน
17 อาเทอร์ เฮเซดียห์ อัสซูร์
18 โธดีย์ห์ ฮาซุม เบไซ
19 ฮาร์ฟ อานาโท เนบัย
20 มักปีอาช เมซูลาม เฮซีร์
21 เมเสซาเบล ศาโดค ยาดดูวา
22 เปลาทียห์ ฮานัน อานาห์
23 โยเซยา ฮานันยาห์ หัสดูบ
24 ฮัลโลเฮช ปิลหา โสเบก
25 เรอูม ฮาซันนาห์ มาอาเสอาห์
26 อาหิอาห์ ฮานัน อานัน
27 มัลลुक ฮาริม บาอานาห์
28 ส่วนประชาชนนอกนั้น บรรดาปุโรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง คนใช้ประจำพระวิหาร และ
คนทั้งปวงผู้ได้แยกตัวออกจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้นมาถือพระราชบัญญัติของพระ
เจ้า ทั้งภรรยาของเขา บุตรชายบุตรสาวของเขา และคนทั้งปวงผู้มีความรู้และความเข้าใจ
29 ได้สมทบกับพี่น้องของเขา กับขุนนางของเขา
ได้เข้าในการสาปแช่งและในการปฏิญาณที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเจ้า
ซึ่งทรงมอบไว้ทางโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า
และที่จะปฏิบัติและกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิบของพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
และตามกัณฑ์ดินและกฎเกณฑ์ของพระองค์
30 และที่เราทั้งหลายจะไม่ยกบุตรสาวของเราให้แก่ชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้น
และไม่รับบุตรสาวของเขาทั้งหลายให้แก่บุตรชายของเรา
31 และถ้าชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้นนำเครื่องใช้หรือข้าวอย่างใดๆมาขายในวันสะบาโต
เราจะไม่ซื้อจากเขาในวันสะบาโตหรือในวันบริสุทธิ และเราจะไม่เก็บผลของปีที่เจ็ด
และไม่เก็บหนี้สินทุกอย่าง
32
และเราทั้งหลายกำหนดไว้ว่าจะให้ติดกับตัวเราเป็นรายปีให้เสียคนละจำนวนหนึ่งส่วนสามเชล
เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา
33 คือให้เป็นราคาชนม้างหน้าพระพักตร์ ถัญญูบูชาเนื่องนิตย์ เครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์
สำหรับสะบาโตต่างๆ วันขึ้นหนึ่งค่ำ เทศกาลกำหนดต่างๆ สิ่งของบริสุทธิ
และเครื่องบูชาได้บาปเพื่อทำการลบมลทินบาปของพวกเขาอิสราเอล
สำหรับงานทุกอย่างในพระนิเวศของพระเจ้าของเราทั้งหลาย
34 เราได้จับสลากด้วย คีอบรรดาปุโรหิต คนเลวี และประชาชนทั้งหลายเพื่อเอาเงินถวาย
นำเข้ามาในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ตามเรือนบรรพบุรุษของเรา ตามเวลากำหนดเป็นปีๆไป
เพื่อเผานแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ
35 และเพื่อนำผลแรกแห่งที่ดินของเรา และผลแรกของผลต้นไม้ทั้งสิ้นทุกปี
มายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
36 และจะนำบุตรชายหัวปี และสัตว์หัวปีของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ
และลูกหัวปีแห่งฝูงวัว และฝูงแพะแกะของเรามายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา
ยังปุโรหิตผู้ปรนนิบัติอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา
37 และจะนำยอดแบ่งเปียกของเรา สิ่งบริจาคของเรา ผลไม้ของต้นไม้ทุกต้น น้ำมัน
มายังบรรดาปุโรหิต มายังห้องพระนิเวศของพระเจ้าของเรา
และจะนำสิบชักหนึ่งจากแผ่นดินของเรามาให้คนเลวี
เพราะคนเลวีเป็นผู้เก็บสิบชักหนึ่งแห่งงานของเราจากหัวเมืองชนบททั้งสิ้นของเรา
38 และปุโรหิต ลูกหลานของอาโรน จะอยู่กับคนเลวีเมื่อคนเลวีได้รับสิบชักหนึ่ง
และคนเลวีจะนำสิบชักหนึ่งของสิบชักหนึ่งมายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา มายังห้อง
ยังคลังที่สุด
39 เพราะประชาชนอิสราเอลและคนเลวีจะนำส่วนบริจาคคือ ข้าว น้ำมันใหม่และน้ำมัน
มายังห้องซึ่งเป็นที่พักเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ และที่อยู่ของปุโรหิตผู้ปรนนิบัติ
และคนเฝ้าประตู และนักร้อง เราจะไม่เพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

Chapter 11

1 พวกประมุขของประชาชนอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม และประชาชนนอกนั้นจับสลากกัน
เพื่อจะนำเอาคนส่วนหนึ่งในสิบส่วนให้เข้าไปอยู่ในเยรูซาเล็มนครบริสุทธิ
ฝ่ายอีกเก้าส่วนสิบนั้นให้อยู่ในหัวเมืองต่างๆ
2 และประชาชนได้ไมทนาแก่บรรดาผู้ที่สมัครใจไปอยู่ในเยรูซาเล็ม
3 ต่อไปนี้เป็นหัวหน้ามณฑลที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม
แต่ในหัวเมืองของประเทศยูดาห์ต่างคนต่างอาศัยอยู่ในที่ดินของตนในหัวเมืองของตน
คืออิสราเอล บรรดาปุโรหิต คนเลวี คนใช้ประจำพระวิหาร และลูกหลานข้าราชการของซาโลมอน
4 บางคนในลูกหลานของยูดาห์และลูกหลานของเบนยามินอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม
ลูกหลานของยูดาห์มี อาธายาห์บุตรชายอัสซีย์ห์ ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์
ผู้เป็นบุตรชายอามาเรียห์ ผู้เป็นบุตรชายเศฟาธียาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาเฮลาเอล แห่งคนเปเรศ
5 และมาอาเสอาห์บุตรชายบารุค ผู้เป็นบุตรชายสคโลโฮซห์ ผู้เป็นบุตรชายฮาซายาห์
ผู้เป็นบุตรชายอาดาชาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยยาบิม ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายชาวซีโลห์
6 ลูกหลานของเปเรศทั้งสิ้นที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม มีคนแก่กล้า สร้อยหกสิบแปดคน
7 และต่อไปนี้เป็นคนเบนยามิน คือสัลลูบุตรชายเมซูลาม ผู้เป็นบุตรชายโยเอค
ผู้เป็นบุตรชายเบดาชาห์ ผู้เป็นบุตรชายโคลายาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิธเอลล
ผู้เป็นบุตรชายเยซาชาห์
8 และถัดเขาไปคือ กับบัย สัลลัย มีเกัรยอียัสิบแปดคน
9 โยเอลบุตรชายสิครีเป็นผู้ดูแลเขาทั้งหลาย และเหนือเมืองนั้นยูดาห์บุตรชายเสนูอาห์เป็นที่สอง
10 จากบรรดาปุโรหิตคือ เยดาชาห์บุตรชายโยยาริบ ยาตัน
11 เสโรยาห์บุตรชายอิลคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลาม ผู้เป็นบุตรชายซาโดค

ผู้เป็นบุตรชายเมราโยท ผู้เป็นบุตรชายอาทิบูบ ผู้ปกครองพระนิเวศของพระเจ้า
12 และพี่น้องของเขาที่ทำงานอยู่ในพระนิเวศ มีแปดร้อยยี่สิบสองคน
และอาดาชาห์บุตรชายเยโรอัม ผู้เป็นบุตรชายเปโลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอัมมิ
ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายปาหะเออร์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคิยาห์
13 และพี่น้องของเขา ประมุขของบรรพบุรุษ มีสองร้อยสี่สิบสองคน
และอามาสส์บุตรชายอาซาเรล ผู้เป็นบุตรชายอัสซัย ผู้เป็นบุตรชายเมซิลเลโมท
ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์
14 และพี่น้องของเขาเป็นทแกล้วทหาร มีหนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน ผู้ดูแลของเขาคือ
ศับดีเอลบุตรชายของคนใหญ่คนโตคนหนึ่ง
15 จากคนเลวีคือ เซโมอาห์บุตรชายหัสดูบ ผู้เป็นบุตรชายอัสรีทิม ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์
ผู้เป็นบุตรชายบุนนี
16 และสืบเบธัยกับโยซาบาด จากพวกหัวหน้าของคนเลวี
ผู้ควบคุมการงานภายนอกพระนิเวศของพระเจ้า
17 และมีธานิยาห์บุตรชายมีคา ผู้เป็นบุตรชายศับดี ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ
ผู้เป็นหัวหน้าในการเริ่มต้นการไมทนาพระคุณในการอธิษฐาน
และบัคคุดียาห์เป็นที่สองในหมู่พี่น้องของเขา และอับดาบุตรชายซัมมูวา ผู้เป็นบุตรชายกาลาล
ผู้เป็นบุตรชายเยดูธุน
18 คนเลวีทั้งหมดในนครบริสุทธิมี สองร้อยแปดสิบสี่คน
19 คนเฝ้าประตูมี อีกหุบ ทอลโมนและพี่น้องของเขา ผู้เฝ้าบรรดาประตูมีหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน
20 คนอิสราเอลนอกนั้น ที่เป็นพวกปุโรหิตและคนเลวี อยู่ในหัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์
ทุกคนอยู่ในที่ดินมรดกของเขา
21 แต่คนใช้ประจำพระวิหารอยู่ที่โอเฟล และสี่หะกับกิตยาควบคุมคนใช้ประจำพระวิหาร
22 ผู้ดูแลคนเลวีในเยรูซาเล็มคือ อัสซิบบุตรชายบานี ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์
ผู้เป็นบุตรชายมัธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคา สำหรับลูกหลานของอาสาฟ
พวกนักร้องดูแลการงานพระนิเวศของพระเจ้า
23 เพราะมีพระบัญชาจากหัตถ์ริย์ถึงเรื่องเขา และมีของในส่วนที่ได้ตกลงกันไว้สำหรับนักร้อง
ตามที่ต้องการทุกวัน
24 และเปลาทียาห์บุตรชายเมเสซาเบล คนเศ-ราห์
บุตรชายยูดาห์เป็นสนองโอรุษของหัตถ์ริย์ในเรื่องกิจการต่างๆอันเกี่ยวกับประชาชน
25 ส่วนที่ชนบทและไร่นาของชนบทเหล่านั้น
ประชาชนพวกยูดาห์บางคนอาศัยอยู่ในศิรียาอาราบา และชนบทของเมืองนั้น
และในดีโนนกับชนบทของเมืองนั้น และในเยซัยเชลกับชนบทของเมืองนั้น
26 และในเยซูอาทกับโมลาตาห์ และเบตเปเลต
27 ในฮาซารซูอาล ในเบเออร์เซบากับชนบทของเมืองนั้น
28 ในคิลกลา ในเมโคนาห์กับชนบทของเมืองนั้น
29 ในเอนริมโมน ในโคราห์ ในยารมูท
30 ศาโลอาห์ อุดุลลัมและชนบทของเมืองนั้น ลาคีซและไร่นาของเมืองนั้น
อาซาลาห์กับชนบทของเมืองนั้น เขาจึงตั้งค่ายจากเบเออร์เซบาถึงหุบเศสินโมน
31 ประชาชนเบนยามินอยู่ต่อจากเกบาไปด้วย ที่มีคมาซ ทิอัยยา เบตเอลและชนบทของเมืองนั้น
32 ที่อานาโท ในบ อานาเนียห์
33 ฮาอิรั รามา กิตาอิม
34 อาติด เลโบอิม เนบัลลัท
35 โลด และโอโน หุบเขาของพวกเขาข้างฟีโม
36 และบางส่วนของคนเลวีอยู่ในยูดาห์และในเบนยามิน

Chapter 12

1 ต่อไปนี้เป็นปุโรหิตและคนเลวีที่ขึ้นมาที่เศรบบาเบลบุตรชายเซอ์ลัเทอล และกับเยซูอาคือ
เสโรอาห์ เยเรมัย เอสรา
2 อมาริยาห์ มัลลुक ฮัทธัซ
3 เซดานิยาห์ เรอูม เมเรโมท
4 อิดโด กินเนโธน อาบิยาห์
5 มิยามิน มาอาดีย์ห์ บิลกาห์
6 เซโมอาห์ โยยาริบ เยดาชาห์
7 สัลลู อาโมค อิลคิยาห์ เยดาชาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิตใหญ่และพี่น้องของเขาในสมัยของเยซูอา
8 คนเลวีคือ เยซูอา บินนุย ซัดมีเอล เซเรบิยาห์ ยูดาห์ และมีธานิยาห์
ผู้ซึ่งดูแลการเพลงไมทนาพร้อมกับพี่น้องของเขา
9 และบัคคุดียาห์ กับอุนนีพี่น้องของเขา ยืนอยู่ตรงกันข้ามในการปรนนิบัติ
10 และเยซูอาให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาคิม โยยาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลิยาซิบ
เอลิยาซิบให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาดา
11 โยยาดาให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน และโยนาธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาดดูวา
12 และในรัชกาลโยยาคิม มีปุโรหิตผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษคือ ของคนเสโรอาห์มี เมรายาห์
ของเคนเยเรมัยมี ฮานาเนียห์
13 ของคนเอะรามี เมซูลาม ของคนอามาริยาห์มี เยโฮฮานัน
14 ของคนมัลลุกมี โยนาธาน ของคนเซบานิยาห์มี โยเซฟ
15 ของคนฮาริมมี อัดนา ของคนเมราโยทมี เอสลาย
16 ของคนอิดโดมี เศคาริยาห์ ของคนกินเนโธนมี เมซูลาม
17 ของคนอาบิยาห์มี สิครี ของคนมินยามิน ของคนโมอัดยาห์มี ปิลัทย
18 ของคนบิลกาห์มี ซัมมูวา ของคนเซโมอาห์มี เยโฮนาตัน
19 และของคนโยยาริบมี มัทเธนัย ของคนเยดาชาห์มี อัสซัย
20 ของคนสัลลัยมี คาลลัย ของคนอาโมคมี เอเบอร์
21 ของคนอิลคิยาห์มี ฮาซาบิยาห์ ของคนเยดาชาห์มี เนธันเอล
22 ส่วนคนเลวีในสมัยของเอลิยาซิบ โยยาดา โยฮานัน และยาดดูวา

ชื่อประมุขของบรรพบุรุษมีบันทึกไว้ทั้งบรรดาปุโรหิตจนถึงรัชสมัยของดาวิดสคนเปอร์เซีย

23 ลูกหลานของเลวี ประมุขของบรรพบุรุษ มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร จนสมัยของโยฮานันบุตรชายเอลียาฮับ

24 และหัวหน้าของคนเลวีคือ อาซาบิยาห์ เซเรบิยาห์ และเยชูอาบุตรชายซัดมีเอล กับญาติพี่น้องของเขาอยู่ตรงกันข้าม ที่จะสรรเสริญและโมทนาพระคุณ ตามบัญญัติของดาวิดคนของพระเจ้า เป็นยามๆไป

25 มีทธานิยาห์ บักบูคิยาห์ โอบาดีห์ เมสุลลาม ทัลโมน และอักซูบ เป็นคนเฝ้าประตู ยืนเฝ้าอยู่ที่โรงพัสดูของประตู

26 คนเหล่านี้อยู่ในสมัยของโยยาคิมบุตรชายเยชูอา ผู้เป็นบุตรชายโยชาตัก และในสมัยของเนหะมีย์ผู้ว่าราชการ กับในสมัยของเอสราปุโรหิต และธรรมาจารย์

27 คราวเมื่อทำพิธีมอบถวายกำแพงเยรูซาเล็ม เขาได้แสงหาคนเลวีตามที่ของเขาทั่วทุกแห่ง เพื่อจะนำเขาไปที่เยรูซาเล็ม เพื่อฉลองมอบถวายด้วยความยินดี ด้วยการโมทนาและด้วยการร้องเพลง ด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่

28 ลูกหลานพวกนักร้องได้รวมกันมาจากมณฑลของเยรูซาเล็ม และจากชนบทของชาวเนโอฟาห์

29 ทั้งมาจากทั่วแคว้นกิลกาล และจากเขตเกบาและอัสมาเวท เพราะบรรดานักร้องได้สร้างชนบทของตนรอบเยรูซาเล็ม

30 บรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ และเขาทั้งหลายได้ชำระประชาชน และประตูเมือง กับกำแพงให้บริสุทธิ์

31 แล้วข้าพเจ้าได้นำเจ้านายแห่งยูดาห์ขึ้นบนกำแพง และแต่งตั้งให้คณะใหญ่สองคณะ เป็นผู้กล่าวโมทนาและเดินเป็นกระบวนแห่

คณะหนึ่งไปทางขวาขึ้นไปบนกำแพงจนถึงประตูกองหยา

32 และอีกเขาไปมี โยธายาห์ และเจ้านายแห่งยูดาห์ครึ่งหนึ่ง

33 กับอาซาริยาห์ เอสรา เมสุลลาม

34 ยูดาห์ เบนยาหมิน เชโมอาห์ และเยเรมีย์

35 แล้วข้าพเจ้าได้มอบหมายของพวกปุโรหิตบางคนที่มิได้ตรัสคือ เศคาริยาห์บุตรชายโยนาธาน ผู้เป็นบุตรชายเชโมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัทธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีลายาห์ ผู้เป็นบุตรชายสัคเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ

36 กับญาติพี่น้องของเขาชื่อ เชโมอาห์ อาซารเอล มีลาสิห์ กิลาสัย มาอัส เนธันเอลและยูดาห์ ฮานานี พร้อมกับเครื่องดนตรีของดาวิดคนของพระเจ้า และเอสราธรรมาจารย์ได้เดินนำหน้าเขา

37 ที่ประตูน้ำพุ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับพวกเขา เขาทั้งหลายเดินขึ้นบันไดของนคราวิด ที่ทางขึ้นกำแพงเหนือพระราชวังของดาวิดถึงประตูน้ำทางทิศตะวันออก

38 อีกคณะหนึ่งที่กล่าวคำโมทนาเดินไปทางตรงกันข้าม และข้าพเจ้าตามเขาไป พร้อมกับประชาชนครึ่งหนึ่ง บนกำแพงเหนือหอคอยเตาไฟ ถึงกำแพงกว้าง

39 และเหนือประตูเฟราอิม และทางประตูเกา และทางประตูปลา และหอคอยฮานันเอล และหอคอยเมอาห์ ถึงประตูกะ และตามเขาหยุดอยู่ที่ประตูยาม

40 คณะทั้งสองผู้กล่าวคำโมทนาได้มายืนอยู่ที่พระนิเวศของพระเจ้า ทั้งข้าพเจ้าและเจ้านายที่ครึ่งหนึ่งอยู่กับข้าพเจ้า

41 กับปุโรหิตที่ถือเศเรอคือ เอลียาคิม มาอาเสอาห์ มินยาหมิน มีลายาห์ เอลีโอนัน เศคาริยาห์ กับฮานันยาห์

42 และมาอาเสอาห์ เชโมอาห์ เอเลอาซาร์ อุสิซี เยโฮฮานัน มัลคิยาห์ เลอาม และเอเซอร์ และบรรดานักร้องได้ร้องเพลงด้วยเสียงดัง มีอิสราทิยาห์เป็นหัวหน้าของเขา

43 และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องสดบูชาใหญ่โตในวันนั้น และเปรมปรีดี เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดีด้วยความมหานใหญ่ยัง

พวกภรรยาและเด็กก็เปรมปรีดีด้วย และความชื่นบานของเยรูซาเล็มก็ไต่ขึ้นไปไกล

44 ในวันนั้น เขาแต่งตั้งบางคนให้ดูแลห้องสำหรับพัสดู ของบริจาต ผลไม้รุ่นแรก ส่วนสิบชักหนึ่ง ให้รวบรวมเป็นส่วนซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติสำหรับปุโรหิตและคนเลวีเข้ามาไว้ในนั้น ตามโบราณในหัวเมืองเหล่านั้น เพราะยูดาห์เปรมปรีดีด้วยเรื่องบรรดาปุโรหิต และคนเลวีผู้ปรนนิบัติอยู่นั้น

45 และทั้งพวกนักร้องและพวกเฝ้าประตูได้ทำการปรนนิบัติพระเจ้าของเขาและทำการชำระให้บริสุทธิ์ ตามพระบัญชาของดาวิดและของซาโลมอนราชโอรสของพระองค์

46 เพราะในสมัยดาวิดและอาสาฟในกิตติบาตรพนั้นมีหัวหน้าพวกนักร้อง และมีบทเพลงสรรเสริญ และบทเพลงโมทนาพระคุณพระเจ้า

47 และอิสราเอลทั้งปวงในสมัยของเศรุมบาเบลและในสมัยของเนหะมีย์ ได้ให้ปันส่วนตามต้องการทุกวันแก่นักร้องและคนเฝ้าประตู และเขาได้กินส่วนของคนเลวีไว้ต่างหาก และคนเลวีได้กินส่วนของลูกหลานอาโรนไว้ต่างหาก

Chapter 13

1 ในวันนั้น เขาอ่านหนังสือของโมเสสให้ประชาชนฟัง และเขาพบที่มีเขียนไว้ว่า

ไม่ควรรให้คนอัมโมไนหรือคนโมอับเข้าไปในที่ชุมนุมของพระเจ้าเป็นนิตย์

2 เพราะเขามิได้อาหารและน้ำมาต้อนรับคนอิสราเอล

แต่ได้จ้างบalaอัมให้มาต่อต้านและแฉ่งเขา แต่พระเจ้าของเขาทรงเปลี่ยนคำแฉ่งเป็นพร

3 และอยู่มาเมื่อประชาชนได้ยินพระราชบัญญัติ เขาก็แยกอิสราเอลออกจากคนต่างด้าวทั้งปวง

4 ก่อนหน้านั้น เอลียาฮับปุโรหิตผู้ได้รับการแต่งตั้งให้ดูแลห้องในพระนิเวศของพระเจ้าของเขา และผู้เกี่ยวพันกับโทบิอาห์

5 ได้จัดห้องใหญ่ห้องหนึ่งให้โทบิอาห์ เป็นห้องที่แต่ก่อนใช้เก็บธัญญาบูชา กายาน เครื่องใช้ต่างๆ และสิบชักหนึ่งที่เป็นข้าว น้าองุ่นใหม่ และน้ำมัน ซึ่งเขาให้ไว้ตามบัญญัติให้แก่คนเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตูและของบริจาตสำหรับปุโรหิต

6 เมื่อเกิดเรื่องนี้ข้าพเจ้ามิได้อยู่ในเยรูซาเล็ม

เพราะในปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลอาธาทาซอร์ที่สภษัตริย์แห่งบาบิโลนน

ข้าพเจ้าได้ไปเผ่ากษัตริย์ และอีกมีกัวันข้าพเจ้าก็ถูกลากษัตริย์

7 และมายังเยรูซาเล็ม แล้วข้าพเจ้าจึงทราบความชั่วร้ายชื่อเอลียาฮับได้กระทำเพื่อโทบิอาห์

คือจัดห้องภายในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้าให้เขา

8 ข้าพเจ้าโกรธนัก และข้าพเจ้าก็โยนเครื่องแต่งเรือนทั้งสิ้นของโทบิอาห์ออกเสียจากห้อง

9 แล้วข้าพเจ้าสั่งให้เขาชำระห้อง และข้าพเจ้าก็นำเครื่องใช้ประจำพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งธัญญาบูชากับกายานกลับมาไว้ในนั้นอีก

10 และข้าพเจ้ายังทราบอีกว่า ส่วนของคนเหล่านั้น เขาก็มิได้มอบให้ เพราะฉะนั้นคนเลวีและนักร้องผู้ปฏิบัติกรงาน ต่างก็หนีกลับไปไปยังไร่นาของตน

11 ข้าพเจ้าจึงถือว่าเจ้านายที่และพูดว่า "ทำไมจึงทอดทิ้งพระนิเวศของพระเจ้าเสีย"

ข้าพเจ้าจึงรวบรวมเขากลับมา และตั้งเขาไว้ตามตำแหน่งของเขาอีก

12 และยูดาห์ทั้งปวงได้นำสิบชักหนึ่งที่เป็นข้าว น้าองุ่นใหม่ และน้ำมันเข้ามายังเรือนพัสดู

13 ข้าพเจ้าได้แต่งตั้งคนให้ดูแลเรือนพัสดูคือ เชลเมียาห์ปุโรหิต ศาโดคธรรมาจารย์ และเปลายาห์แห่งคนเลวี และผู้ช่วยของเขาชื่อ ฮานันบุตรชายสัคเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัทธานิยาห์ เพราะนับได้ว่าเขาสัตย์ซื่อ และหน้าที่ของเขาคือแจกจ่ายแก่พวกพี่น้อง

14 "แต่แต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เกี่ยวกับเรื่องนี้ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และขออย่าทรงลบหลู่การที่ดีทั้งหลายของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์ได้กระทำ เพื่อพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ และเพื่อการปรนนิบัติในที่นั้น"

15 ครั้นนั้นในยูดาห์ ข้าพเจ้าเห็นคนย้าน้าองุ่นในวันสะบาโต และนำฟ่อนข้าวเข้ามาบรรทุกหลังลา ทั้งน้าองุ่น ผลองุ่น มะเดื่อ และภาระทุกอย่าง ซึ่งเขานำมายังเยรูซาเล็มในวันสะบาโต

ข้าพเจ้าได้ตักเตือนเขาในวันที่เขาทั้งหลายขายอาหาร

16 และมีคนชาวโหระอาศียอยู่ในเมืองได้นำปลาและสินค้าทุกอย่างเข้ามาขายในวันสะบาโตแก่ประชาชนยูดาห์ และในเยรูซาเล็ม

17 แล้วข้าพเจ้าได้ต่อว่าพวกขุนนางแห่งยูดาห์ และพูดกับเขาว่า

"ทำไมท่านทั้งหลายกระทำความชั่วร้ายเช่นนี้ กระทำให้วันสะบาโตเป็นมลทิน

18 บรรพบุรุษของท่านมิได้กระทำเช่นนี้หรือ

และพระเจ้าของเรามิได้ทรงนำบุตรร้ายทั้งสิ้นให้ตกอยู่บนเราและบนเมืองนี้หรือ ท่านจะนำพาพระที่ไร้อย่างกว่านั้นมาเหนืออิสราเอลด้วยการทำให้วันสะบาโตเป็นมลทิน"

19 และอยู่มาพอเริ่มมืดที่ประตูเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้บัญญัติให้ปิดประตูเมือง และสั่งว่า มิให้เปิดจนกว่าจะพ้นวันสะบาโตแล้ว

และข้าพเจ้าก็ตั้งข้าราชการบางคนของข้าพเจ้าให้ดูแลประตูเมือง

ว่ามิให้ท่านกระสิ่งใดเข้ามาในวันสะบาโต

20 แล้วพวกพ่อค้าและพวกขายสินค้าทุกชนิดค้างอยู่นอกเยรูซาเล็มคนหนึ่ง หรือสองคน

21 ข้าพเจ้าได้ตักเตือนเขา และพูดกับเขาว่า "ทำไมท่านมาอนอนอยู่ข้างกำแพงเมือง ถ้าท่านทำอีกข้าพเจ้าจะจับท่าน" ตั้งแต่ครานั้นมาเขาก็ไม่มาอีกในวันสะบาโต

22 และข้าพเจ้าบัญญัติเขาคนเลวีให้ชำระตัวเขาและมาเฝ้าประตูเมือง เพื่อรักษาวັນสะบาโตให้บริสุทธิ์

"ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์ในเรื่องนี้ด้วย และขอทรงไว้ชีวิตข้าพระองค์ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์"

23 ในสมัยนั้นข้าพเจ้าได้เห็นพวกยิวผู้ได้แต่งงานกับหญิงชาวอัสซีโด อัมโมนและโมอับ

24 และเด็กของเขาคือครึ่งหนึ่งพูดภาษาอัสซีโด เขาพูดภาษาฮีบรูไม่ได้ แต่พูดภาษาชนชาติของเขาแต่ละพวก

25 ข้าพเจ้าได้โต้แย้งกับเขา และแฉ่งเขา และตีเขาบางคนและดึงผมของเขากออก และข้าพเจ้ากระทำให้เขาปฏิญาณในพระนามของพระเจ้า ด้วยข้าพเจ้ากล่าวว่า

"เจ้าทั้งหลายอย่ายกบุตรสาวของเจ้าให้แก่บุตรชายของเข หรือรับบุตรสาวของเขาให้แก่บุตรชายของเจ้า หรือตัวเจ้าเอง

26 เขาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอล มิได้ทำบาปด้วยเรื่องหญิงอย่างนี้หรือ ท่ามกลางหลายประชาชาติไม่มีกษัตริย์ใดเหมือนพระองค์

และพระเจ้าของพระองค์ก็ทรงรักพระองค์

และพระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ถึงกระนั้นก็ดี แม้เป็นพระองค์หญิงต่างชาติก็เป็นเหตุให้พระองค์ทรงทำบาป

27 คราวหรือที่เราจะฟังเจ้าและกระทำความชั่วร้ายใหญ่ยิ่งนี้ทั้งสิ้น และประพฤติดล่เมื่อดต่อพระเจ้าของเราด้วยการแต่งงานกับหญิงต่างชาติ"

28 บุตรชายคนหนึ่งของโยยาดา ผู้เป็นบุตรชายเอลียาฮับมาพบปุโรหิต เป็นบุตรเขยของสันบาลักห์ ชาวโอโรนาอิม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขับไล่เขาไปเสียจากข้าพเจ้า

29 "ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงเขาทั้งหลาย เพราะว่าเขาทั้งหลายได้กระทำให้การเป็นปุโรหิต และพันธสัญญาของพวกปุโรหิตและคนเลวีเป็นมลทิน"

30 ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าได้ชำระเขาจากตัวเขาทั้งหลาย

และข้าพเจ้าได้ตั้งหน้าที่ของบรรดาปุโรหิตและคนเลวีต่างก็ประจำงานของตน

31 ข้าพเจ้าได้จัดให้หาพินฉายตามเวลากำหนดและสำหรับผลรุ่นแรกด้วย

"ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ให้เกิดผลดีเกิด"

ESTHER

Chapter 1

1 อยู่มาในรัชสมัยของอาสุเอรัส (อาสุเอรัสผู้ทรงครอบครองตั้งแต่ประเทศอินเดียถึงประเทศเอธิโอเปียเหนือหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑลนั้น)

ในสมัยที่กษัตริย์อาสุเอรัสประทับบนบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์ในสุสาปราสาท

3 ในปีี่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์พระราชทานการเลี้ยงแก่เจ้านาย และบรรดาข้าราชการของพระองค์ นายที่พนายกองทัพบ่งเปอร์เซียและมีเดีย และขุนนางกับผู้ว่าราชการมณฑลเฝ้าอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์

4 ขณะทีพระองค์ทรงแสดงราชสมบัติแห่งราชอาณาจักรอันรุ่งเรืองของพระองค์

ทั้งความโอ้อวดระการการอันรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่เป็นเวลาหลายวัน ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน

5 เมื่อวันเหล่านั้นผ่านพ้นไปแล้ว กษัตริย์ทรงจัดการเลี้ยงแก่บรรดาประชาชนผู้อยู่ในสุสาปราสาท ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย

6 มีผ้าผืนผ่ายสีชาและสีม่วงคล้ำ มีสายป่านและเชือกขนแกะสีม่วงคล่องท่วงเงินและเสาทินอ่อน ทั้งเตียงทองคำและเงินบนพื้นลาดปูนฝังหินแดง หินอ่อน มุกดา และหินอ่อนสีดำ

7 เครื่องดื่มก็ใส่ถ้วยทองคำส่งให้ (เป็นถ้วยหลากชนิด)

8 และเหล้าองุ่นของราชสำนักมากมายตามพระทัยกษัตริย์

9 การดื่มก็กระทำกันตามกฎหมายที่ไม่มีการบังคับ

10 เพราะกษัตริย์ทรงมีพระกระแสรับสั่งไปยังพนักงานทั้งปวงว่า ให้ทุกคนทำไปตามใจปรารถนา

11 พระราชินี วัชทีก็พระราชทานการเลี้ยงแก่สตรีในราชสำนักซึ่งเป็นของกษัตริย์อาหสุเอรัสด้วย

12 ณ วันที่เจ็ดเมื่อพระทัยของกษัตริย์รื่นเริงด้วยเหล้าองุ่น พระองค์ทรงบัญชาเมहुมาน บิสซา ฮาร์โบนา บิกธาและอาบักธา เซสาร์ และคาราคาส

13 คนทั้งเจ็ดผู้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์กษัตริย์อาหสุเอรัส

14 ให้ไปเสด็จพระราชินีวัชทีที่สามมงกุฎมาเฝ้ากษัตริย์

15 เพื่อจะให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ได้สมประสงค์ โฉมของพระนาง เพราะพระนางงามนัก

16 แต่พระราชินีวัชทีทรงปฏิเสธไม่มาตามพระบัญชาของกษัตริย์ที่รับสั่งไปกับคนที่

17 เมื่อเป็นเช่นนั้นกษัตริย์ทรงเดือดดาล และพระทัยโรธของพระองค์ระอุอยู่ในพระอุระ

18 ฝ่ายกษัตริย์จึงตรัสกับคนที่มีปัญญายุ่งยากว่า

19 (เพราะนี่เป็นวิธีดำเนินการของกษัตริย์ต่อบรรดาผู้เฒ่าเฒ่าในกฎหมายและการพิพากษา)

20 ผู้ที่ร้องพระองค์คือ คารเซนา เซสาร์ อัธมาธา ทารสิช เมเรส มารเซนา และเมมุคาน

21 เจ้านายทั้งเจ็ดของเปอร์เซียและมิดีย ผู้เคยเข้าเฝ้ากษัตริย์ และนั่งก่อนในราชอาณัติจักร)

22 ว่า "ตามกฎหมายจะต้องกระทำอะไรต่อพระราชินีวัชที

23 เพราะว่าพระนางมิได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหสุเอรัสซึ่งรับสั่งไปกับคนที่"

24 เมมุคานจึงทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์และเจ้านายทั้งปวงว่า

25 "พระราชินีวัชทีได้ทรงกระทำผิดมิใช่ต่อกษัตริย์เท่านั้น

26 แต่ต่อเจ้านายทั้งปวงและประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งสี่ของกษัตริย์อาหสุเอรัส

27 เพราะสิ่งที่พระราชินีทรงกระทำนั้นจะเป็นที่ทราบแก่สตรีทั้งปวง

28 ทำให้เขา มองดูสามีของเขาด้วยความประมาท เพราะเขาจะพูดว่า

29 'กษัตริย์อาหสุเอรัสมีพระบัญชาให้ท่านพระราชินีวัชทีมาต่อพระพักตร์พระองค์

30 แต่พระนางไม่เสด็จมา'

31 ในวันนี้ที่เดียวเจ้านายผู้หญิงแห่งเปอร์เซียและมิดียจะได้ยินถึงสิ่งที่พระราชินีทรงกระทำนี้

32 ก็จะเล่าให้เจ้านายทั้งปวงของกษัตริย์รู้ทั่วกัน ทำให้มีความประมาทและความโกรธขึ้นเป็นอันมาก

33 ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอให้พระราชโองการจากพระองค์

34 และให้บันทึกไว้ในกฎหมายของคนเปอร์เซียและคนมิดีย อย่างที่เห็นคำไม่ได้ว่า

35 'วัชทีจะเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสอีกไม่ได้'

36 และขอทูลขอร้องประทานตำแหน่งราชินีให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าพระนาง

37 ดังนั้นเมื่อกษัตริย์ทรงประกาศกฎหมาย ทูลต่อพระราชอาณัติจักรของพระองค์

38 (อันกว้างใหญ่อย่างยิ่งนั้น) สตรีทั้งปวงจะต้องให้เกียรติสามีของตน ไม่ว่าสูงหรือต่ำ"

39 คำทูลแนะนำนี้เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์และเจ้านาย

40 กษัตริย์จึงทรงกระทำตามที่เมมุคานทูลเสนอ

41 พระองค์ทรงมีพระอักษรไปทั่วราชอาณาจักรของกษัตริย์ ถึงทุกมณฑลตามอักษรของมณฑลนั้น

42 และถึงทุกชาติตามภาษาของเขา ให้ชายทุกคนเป็นเจ้าเป็นนายในเรือนของตน

43 และให้ประกาศกฎหมายนี้ตามภาษาของแต่ละชนชาติ

Chapter 2

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ เมื่อพระทัยโรธของกษัตริย์อาหสุเอรัสสงบลง

2 พระองค์ทรงระลึกถึงวัชทีและสิ่งที่พระนางทรงกระทำ

3 และทูลถามผู้ที่พระองค์ทรงออกเรื่องพระนาง

4 ข้าราชการของกษัตริย์ผู้ปรนนิบัติพระองค์อยู่จึงทูลว่า

5 "ขอทรงให้หาหญิงพรมจารีสาวสวยมากายาของกษัตริย์

6 7 และขอทูลขอร้องแต่งตั้งเจ้านายที่ทุกมณฑลแห่งราชอาณาจักรของพระองค์

8 เพื่อให้คนเหล่านี้รวบรวมหญิงสาวพรมจารีจึงดมทั้งหลายนามยังฮาร์เมในสุสาปราสาท

9 ให้อยู่ในอารักขาของอภัยข้าราชการในพระราชสำนักของกษัตริย์ ผู้ดูแลสตรี

10 และขอประทานเครื่องใช้สำหรับและประทีปไฟสำหรับหญิงเหล่านั้น

11 4 และขอให้หญิงสาวคนที่กษัตริย์พอพระทัยได้เป็นพระราชินีแทนวัชที" ข้อนี้พอพระทัยกษัตริย์

12 พระองค์จึงทรงกระทำตามนั้น

13 5 ยังมีอาณานิพนธ์ในสุสาปราสาทคือโมรเดคัย บุตรชายยาริ ผู้เป็นบุตรชายยิเมอี ผู้เป็นบุตรชายยิส

14 คนเบนยามิน

15 6

16 ผู้ถูกกวาดต้อนจากเยรูซาเล็มในหมู่เขลยที่ถูกกวาดต้อนไปพร้อมกับเยโคเนียยกษัตริย์ของยูดาห์

17 ผู้ซึ่งเนบูตันเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนได้กวาดต้อนไปนั้น

18 7 ท่านได้เสด็จดูอาดาห์คือเอสเธอร์บุตรสาวลูกของท่าน เพราะเธอไม่มีพ่อแม่

19 สาวคนนี้เป็นงามแล่นำดู เมื่อบิดามารดาของเธอสิ้นชีวิตแล้ว โมรเดคัยก็รับเธอมาเลี้ยงเป็นบุตรสาว

20 8 ต่อมาเมื่อพระบัญชาของกษัตริย์และกฎหมายของพระองค์ประกาศออกไป

21 และเมื่อเขารวบรวมหญิงสาวเป็นอันมากเข้ามาในสุสาปราสาทให้อยู่ภายใต้การพิทักษ์ของเฮย์

22 เอสเธอร์ก็ถูกนำเข้ามาไว้ในราชสำนักภายใต้การพิทักษ์ของเฮย์ผู้ดูแลสตรี

23 9 หญิงนั้นเป็นที่พอใจเขาและเขาก็เป็นที่โปรดปรานแก่เขา เขาก็รับจัดหาเครื่องประทีปไฟ

24 และส่วนของเธอให้เธอ พร้อมกับสาวใช้ที่คัดเลือกแล้วจัดคนจากราชสำนัก

25 แล้วก็เลือกเธอและสาวใช้ของเธอขึ้นไปยังสถานที่ที่ดีที่สุดในฮาร์เม

26 10 เอสเธอร์มิได้บอกให้ทราบถึงชาติและญาติของเธอ เพราะโมรเดคัยกลัวเธอไม่ให้รู้

27 11 ทุกวันโมรเดคัยเดินมาหน้าลานของฮาร์เม เพื่อฟังข่าวเอสเธอร์เป็นอย่างไร

28 และมิฉะนั้นก็เกิดขึ้นแก่เธอ

12 เมื่อถึงเวลาที่สาว ๆ ทุกคนจะเข้าไปเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัส

13 หลังจากได้เตรียมตัวตามระเบียบของหญิงสิบสองเดือนแล้ว

14 (และนี่เป็นเวลาที่ดีสำหรับประทีปไฟ คือธิดาโลกาหญิงด้วยน้ำมันกายนหกเดือน

15 และหกเดือนด้วยเครื่องเทศและน้ำมันประทีปไฟผู้หญิง)

16 13 เมื่อสาว ๆ ทุกคนจะเข้าไปเฝ้ากษัตริย์อย่างนี้ เธอจะต้องการเอาอะไรจากฮาร์เมไปยังราชสำนัก

17 ก็เอาไปได้

18 14 เธอเข้าไปเฝ้าเวลาเย็น และในเวลาเช้าเธอกลับออกมาในฮาร์เมทั้งสองในอารักขาของชาวอิสราเอล

19 คนที่ของกษัตริย์ผู้ดูแลงานห้าม เธอไม่ได้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์อีก

20 นอกจากกษัตริย์จะพอพระทัยในเธอ และทรงเรียกชื่อเธอให้เข้าเฝ้า

21 15 บัดนี้เมื่อถึงเวลาของเอสเธอร์ บุตรสาวของอาบีฮายิล

22 16 ลุงของโมรเดคัยผู้ซึ่งรับเธอไว้เป็นบุตรสาว จะเข้าเฝ้ากษัตริย์ เธอมิได้ส่งสิ่งใด

23 นอกจากสิ่งที่เอกลัษข้าราชการของกษัตริย์ผู้ดูแลพลสตรีแนะนำ

24 ฝ่ายเอสเธอร์ได้รับความโปรดปรานในสายตาของทุกคนที่ได้พบเห็น

25 16 เมื่อเขาพาเอสเธอร์เข้าไปเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสในพระราชสำนัก

26 ในเดือนสิบซึ่งเป็นเดือนแทบในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์

27 17 กษัตริย์ทรงรักเอสเธอร์ยิ่งกว่าบรรดาหญิงทั้งปวงนั้น และเธอได้รับพระกรุณาและความโปรด

28 ปรานในสายพระเนตรของพระองค์มากกว่าหญิงพรมจารีทั้งสิ้น

29 พระองค์จึงทรงสวมพระมงกุฎบนศีรษะของเธอ และทรงตั้งเธอให้เป็นพระราชินีแทนวัชที

30 18 แล้วกษัตริย์พระราชทานการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายและข้าราชการทั้งปวงของพระองค์

31 เป็นการเลี้ยงของพระนางเอสเธอร์ พระองค์ทรงอนุมัติให้ทั้งส่วยแก่มณฑลทั้งปวง

32 และพระราชทานของกำนัล ด้วยพระทัยกว้างขวางของกษัตริย์

33 19 เมื่อเขารวบรวมหญิงพรมจารีมาครั้งที่สอง โมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์

34 20 ฝ่ายพระนางเอสเธอร์นั้นมิได้ทรงให้ใครทราบถึงพระญาติหรือชนชาติของพระนางดังที่โมรเดคัย

35 ยกห้ามพระนางไว้ เพราะพระนางเอสเธอร์ทรงทำตามคำสั่งของโมรเดคัย

36 เช่นเดียวกับเมื่อเขาเสด็จดูพระนางมา

37 21 ในครั้งนั้นเมื่อโมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ บิกธานและเทรช คนที่สอยคนของกษัตริย์

38 ผู้เผารตเฝ้าประตู มีคามโกรธและหาช่องทางที่จะประทุษร้ายกษัตริย์อาหสุเอรัส

39 22 เรื่องนี้รู้ถึงโมรเดคัยและท่านก็ทูลพระราชินีเอสเธอร์

40 พระนางเอสเธอร์กราบทูลกษัตริย์ในนามของโมรเดคัย

41 23 เมื่อมีการสอบสวนเรื่องนี้ว่าเป็นความจริงแล้ว กษัตริย์ก็ทรงให้แสวงสอยคนนั้นเสียที่ต้นไม

42 และบันทึกเรื่องไว้ในหนังสือพงศาวดารต่อพระพักตร์กษัตริย์

Chapter 3

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้กษัตริย์อาหสุเอรัสทรงเลื่อนยศฮามานบุตรชายอัมเมดาธา คนอากัก

2 กษัตริย์ทรงเลื่อนท่านและทรงตั้งเก้าอี้ของท่านไว้เหนือกว่าของเจ้านายทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์

3 2 บรรดาข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ก็กราบลงแสดงความเคารพต่อฮามาน

4 เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาให้แสดงความเคารพต่อท่านเช่นนั้น

5 แต่โมรเดคัยมิได้กราบหรือแสดงความเคารพ

6 3 ข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์จึงพูดกับโมรเดคัยว่า

7 "ทำไมท่านละเมิดพระบัญชาของกษัตริย์"

8 4 อยู่มาเมื่อเขาทั้งหลายพูดกับท่านวันแล้ววันเล่า และท่านไม่ฟังเขา

9 เขาก็ไปเรียนฮามานเพื่อจะดูว่าถ้อยคำของโมรเดคัยจะชนะหรือไม่

10 เพราะท่านบอกเขาว่าท่านเป็นยิว

11 5 เมื่อฮามานเห็นว่าโมรเดคัยไม่กราบลงหรือแสดงความเคารพต่อท่าน ฮามานก็เดือดดาล

12 6 แต่ท่านเห็นว่าเป็นการเสียเกียรติที่จะจับกุมโมรเดคัยคนเดียว

13 เพราะมีคนเรียนท่านให้ทราบถึงชนชาติของโมรเดคัย ฮามานจึงหาช่องทางที่จะทำลายยิวทั้งหมด

14 คือชนชาติของโมรเดคัยทั่วราชอาณาจักรของอาหสุเอรัส

15 7 ในเดือนแรกซึ่งเป็นเดือนนิसानปีที่สิบสองแห่งรัชกาลกษัตริย์อาหสุเอรัส เขาพากันทอดเปอร์

16 คือสลาก ต่อหน้าฮามานเพื่อหาวัน และเพื่อหาเดือน ได้เดือนที่สิบสอง คือเป็นเดือนอาดาร์

17 8 แล้วฮามานทูลกษัตริย์อาหสุเอรัสว่า "มีชนชาติหนึ่งกระยาอยู่ทั่ว

18 และแยกกันอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายในมณฑลทั้งหลายแห่งราชอาณาจักรของพระองค์

19 กฎหมายของเขาคัดกับกฎหมายของชนชาติอื่นทั้งสิ้น และพวกนี้ไม่รักษากฎหมายของกษัตริย์

20 การที่กษัตริย์ทรงปล่อยเขาไว้นี้ไม่บังเกิดประโยชน์แก่พระองค์

21 9 ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอทรงออกกฎหมายให้ทำลายล้างเขาเสียเถิด

22 และข้าพระองค์จะถวายเงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ได้มีบรรดาผู้ถือดูแลพระราชกิจของกษัตริย์

23 เพื่อเขาจะได้ใส่ในพระคลังของกษัตริย์"

24 10

25 กษัตริย์จึงออกพระตำราจัตราออกจากพระหัตถ์ของพระองค์มอบแก่ฮามานบุตรชายอัมเมดาธา

26 คนอากัก ศัตรูของพวกยิว

27 11 และกษัตริย์ตรัสกับฮามานว่า "เรามอบเงินนี้ให้แก่ท่าน และมอบประชาชนแก่ท่านด้วย

28 เพื่อจะทำแก่เขาตามที่ท่านเห็นดี"

29 12 แล้วทรงเรียกขานอัสทอนเข้ามาในวันที่สิบสามเดือนต้น

30 ให้เขียนกฎหมายตามชื่อฮามานบัญชาไว้ทุกประการ ส่งไปยังสมุหเทศาภิบาลของกษัตริย์และของเจ้า

31 เมืองมณฑลทั้งปวงและถึงเจ้านายแห่งชนชาติทั้งปวง ถึงทุกมณฑลเป็นอักษรของมณฑลนั้น

32 และถึงชนทุกชาติเป็นภาษาของเขา เขียนในพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัส

33 และประทับตราด้วยพระตำรารงค์ของกษัตริย์

34 13 ให้คนเดินข่าวจดหมายเหล่านี้ไปถึงมณฑลของกษัตริย์ทั้งสิ้นสั่งให้ทำลาย

35 สังหารและทำให้ยิวทั้งปวงพินาศไป ทั้งหนุ่มและแก่ เด็กและผู้หญิงในวันเดียวกัน

36 คือวันที่สิบสามเดือนที่สิบสองซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ และให้รับเอาข้าวของของเขาไปหมด

37 14 ให้ออกสำเนาเอกสารนั้นเป็นกฎหมายในทุกมณฑล

38 นำไปป่าวร้องให้ชนชาติทั้งปวงพร้อมเพื่อนนั้น

39 15 บรรดาคนเดินข่าวก็รีบไปตามพระบัญชาของกษัตริย์ และออกกฎหมายนั้นในสุสาปราสาท

กษัตริย์ก็ประทับดื่มกับฮามาน ส่วนชาวเนครสุสาพากันจุนง

Chapter 4

- เมื่อโมรเดชัยทราบทุกอย่างที่ได้กระทำไปแล้ว โมรเดชัยก็ลึกละเอียดของตนสามฝ่ากระสอบและใส่ขี้เถา และออกไปกลางนคร คร่ำครวญด้วยเสียงดังอย่างขมขื่น
- ท่านขึ้นไปอยู่ตรงหน้าประตูของกษัตริย์ เพราะไม่มีผู้ใดที่สามฝ่ากระสอบเข้าประตูของกษัตริย์ได้
- และในทุกมณฑลที่พระบัญชาของกษัตริย์และกฎของพระองค์ไปถึง ก็มีการไว้วางทุกข์อย่างใหญ่หลวงท่ามกลางพวกยิว ด้วยการอดอาหาร ร้องไห้และคร่ำครวญ และคนเป็นอันมากนอนในฝ่ากระสอบและมีขี้เถา
- เมื่อสาวใช้และขันทีของพระนางเอสเธอร์มาทูลพระนาง พระราชินีก็เป็นทุกข์ในพระทัยยิ่งนัก พระนางทรงส่งเสื่อผ้าไปให้แก่โมรเดชัย เพื่อท่านจะได้ถอดฝ่ากระสอบของท่านออกเสีย แต่ท่านไม่ยอมรับผ้านั้น
- แล้วพระนางเอสเธอร์มีพระเสาวนีย์เรียกฮาซาคันทีคนหนึ่งของกษัตริย์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงแต่งตั้งให้ปรนนิบัติ พระนางตรัสสั่งให้ไปหาโมรเดชัย เพื่อจะทรงทราบว่าเป็นเรื่องอะไร และท่าย่างนั้นท่าใด
- ฮาซาคออกไปหาโมรเดชัยที่ถนนในนคร ข้างหน้าประตูของกษัตริย์
- โมรเดชัยก็เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่เกิดขึ้นแก่ท่าน และจำนวนเงินที่ต้องให้ฮามานสัญญาถวายแก่พระคลังของกษัตริย์เพื่อการทำลายพวกยิว
- โมรเดชัยยังได้ให้สำเนา กฎเขียนที่ออกในสุสาสั่งให้ทำลายเขาทั้งหลายเพื่อนำไปแสดงแก่พระนางเอสเธอร์ อธิบายเรื่องให้พระนาง และก้าขับให้พระนางเข้าเฝ้ากษัตริย์ เพื่อทูลอ้อนวอนพระองค์ และวิงวอนพระองค์เพื่อเห็นแก่ชนชาติของพระนาง
- ฮาซาคก็กลับไปทูลพระนางเอสเธอร์ถึงสิ่งที่โมรเดชัยได้บอกไว้
- แล้วพระนางเอสเธอร์ก็บอกฮาซาคให้ส่งข่าวไปให้โมรเดชัยว่า
- "ข้าราชการของกษัตริย์ทั้งสิ้นและประชาชนในบรรดามณฑลของกษัตริย์ทราบอยู่ว่า ถ้าชายหรือหญิงคนใดเข้าเฝ้ากษัตริย์ภายในพระลานชั้นในโดยมิได้ทรงเรียก ก็มีความหมายอยู่ข้อเดียวเหมือนกันหมด ให้ลงโทษถึงตาย เว้นเสียแต่ผู้ซึ่งกษัตริย์มีนัยพระกรทรวงคำอ้อนรับคนนั้นจึงจะมีชีวิตอยู่ได้ ส่วนฉันทกษัตริย์ก็มิได้ตรัสเรียกให้เข้าเฝ้ามาสัปดาห์แล้ว"
- เขาทั้งหลายก็มาบอกโมรเดชัยถึงสิ่งที่พระนางเอสเธอร์ตรัสนั้น
- โมรเดชัยจึงบอกเขาให้กลับไปทูลตอบพระนางเอสเธอร์ว่า "อย่าคิดว่าเธออยู่ในราชสำนักจะรอดพ้นได้ดีกว่าพวกยิวทั้งปวง
- เพราะถ้าเธอเจียนอยู่ในเวลานี้ ความช่วยเหลือและการช่วยให้พ้นจะมาถึงพวกยิวจากที่อื่น แต่เธอและวงศ์วานบิดาของเธอจะพินาศ
- ที่จริงเธอมารับตำแหน่งราชินีก็เพื่อยามวิกฤตเช่นนี้ก็เป็นได้นะ โจรจารู"
- แล้วเอสเธอร์ตรัสบอกเขาให้ไปบอกโมรเดชัยว่า
- "ไปเถิด ให้ความร่ำรวยทั้งสิ้นที่หาพบในสุสา และถืออดอาหารเพื่อฉัน อย่ารับประทาน อย่าดื่มสามวันกลางคืนหรือกลางวัน ฉันและสาวใช้ของฉันจะอดอาหารอย่างท่านด้วย แล้วฉันจะเข้าเฝ้ากษัตริย์แม้ว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ถ้าฉันพินาศ ฉันทก็พินาศ"
- โมรเดชัยก็ไปกระทำทุกอย่างตามที่พระนางเอสเธอร์รับสั่งแก่ท่าน

Chapter 5

- อยู่มาในวันที่สามพระนางเอสเธอร์ทรงฉลองพระองค์ และประทับยืนในลานชั้นในของพระราชสำนัก ตรงข้ามกับท้องพระโรงใหญ่ของกษัตริย์ กษัตริย์ประทับบนราชบัลลังก์ภายในพระราชวัง ตรงข้ามทางเข้าพระราชวัง
- เมื่อกษัตริย์ทอดพระเนตรเห็นพระราชินีเอสเธอร์ประทับยืนอยู่ในพระลาน พระนางก็เป็นที่ยโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงทรงมีนัยพระกรทรวงคำชี้แจงในพระหัตถ์ของพระองค์แก่พระนางเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์ก็เสด็จเข้ามาและยอธรรพากร
- กษัตริย์ตรัสกับพระนางว่า "พระราชินีเอสเธอร์ เรื่องอะไรกัน พระนางต้องการสิ่งใด ก็จงประทานให้แก่พระนางถึงเครื่องราชอาณาจักรของเรา"
- และพระนางเอสเธอร์ทูลว่า "ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอกษัตริย์เสด็จมาพร้อมกับฮามานในวันนี้ถึงการเล่นที่หม่อมฉันเตรียมไว้เพื่อพระองค์"
- กษัตริย์จึงตรัสว่า "ให้ฮามานรับมา เพื่อท่านจะได้กระทำตามที่พระนางเอสเธอร์ปรารถนา"
- กษัตริย์จึงเสด็จไปในการเล่นกับฮามานซึ่งพระนางเอสเธอร์ได้ทรงเตรียมไว้
- ขณะที่อยู่ในการเล่นเหล้าองุ่นกษัตริย์ตรัสกับเอสเธอร์ว่า "คำร้องขอของพระนางว่ากระไร เราจะให้ แล้วคำทูลขอของพระนางว่ากระไร แม้จะถึงเครื่องราชอาณาจักรของเรา ก็จงสำเร็จ"
- พระนางเอสเธอร์ทูลว่า "คำร้องขอของหม่อมฉันและคำทูลขอของหม่อมฉัน คือ
- ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของกษัตริย์ และเป็นที่ยพอพระทัยกษัตริย์ที่จะประทานตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และให้คำทูลขอของหม่อมฉันสำเร็จนี้
- ขอทูลขอเสด็จมาพร้อมกับฮามานในการเล่นซึ่งหม่อมฉันจะเตรียมไว้สำหรับเขาทั้งหลาย และพระที่นั่งหม่อมฉันจะกระทำตามที่กษัตริย์ตรัสนั้น"
- วันนั้นฮามานก็ออกไปด้วยใจสีบานและยินดี แต่เมื่อฮามานเห็นโมรเดชัยที่ประตูของกษัตริย์ ไม่ยินยอมหรือว่าสั่นอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็เดือดดาลต่อโมรเดชัย
- ถึงอย่างนั้นก็ดี ฮามานก็อดกลั้นไว้ กลับไปบ้าน ใช้ให้คนไปตามบรรดาเพื่อนของตนและเสนาภรรยาของตน
- ฮามานพรรณนาถึงความโง่โง่แห่งความมั่งมีของท่าน จำนวนบุตรของท่าน และเกียรติยศทั้งสิ้นซึ่งกษัตริย์พระราชทานแก่ท่าน และถึงเรื่องว่ากษัตริย์ได้เลื่อนท่านขึ้นเหนือเจ้านาย และข้าราชการของกษัตริย์อย่างไร

- แล้วฮามานเสริมว่า "แม้พระราชินีเอสเธอร์ก็มิได้ทรงให้ผู้ใดไปกับกษัตริย์ในการเล่นซึ่งพระนางทรงจัดขึ้นนอกจากตัวข้า และพรั่งพร้อมพระนางใหญ่เท่ากับกษัตริย์อีก
- แต่สิ่งเหล่านี้หาเป็นประโยชน์แก่ข้าไม่
- ตราบใดที่ข้าเห็นโมรเดชัยคนยิวนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์"
- เสนาภรรยาของท่าน และสหายทั้งสี่ของท่านจึงพูดกับท่านว่า "ขอทำตะแลงแกงสูงห้าสิบศอก รุ่งเช้าก็ทูลกษัตริย์ให้แขวนโมรเดชัยเสียทีนั้น แล้วก็ไปกินเลี้ยงอย่างร่าเริงกับกษัตริย์" ฉะนั้นนั่นเป็นที่พอใจฮามาน ท่านจึงสั่งให้ทำตะแลงแกง

Chapter 6

- คืนวันนั้นกษัตริย์บรรทมไม่หลับ และพระองค์ทรงบัญชาให้หาหนังสือบันทึกเหตุที่น่าจดจำคือพระราชพงศาวดารมา เขาก็อ่านถวายกษัตริย์
- พระองค์ทรงเห็นเขียนไว้ว่า โมรเดชัยได้ทูลเรื่องบิกธานาและเทเรสอย่างไร คือเรื่องขึ้นที่สงคนของกษัตริย์ผู้เผ่าธรมีประตุ ภายหลังจะปลงพระชนม์กษัตริย์อาหุเสร์ส
- กษัตริย์ตรัสว่า "ได้ให้เกียรติและยศอะไรแก่โมรเดชัยเพราะเรื่องนี้บ้าง"
- ข้าราชการของกษัตริย์ผู้ปรนนิบัติพระองค์ทูลว่า "ยังไม่ได้ให้สิ่งใดพะย่ะค่ะ"
- กษัตริย์ตรัสว่า "ใครอยู่ในลานบ้าน" ฝ่ายฮามานฟังเข้ามาถึงพระลานชั้นนอกแห่งราชสำนัก เพื่อจะทูลกษัตริย์เรื่องเอาโมรเดชัยแขวนเสียที่ตะแลงแกงซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับท่าน
- ข้าราชการของกษัตริย์จึงทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด ฮามานกำลังยืนอยู่ในพระลานพะย่ะค่ะ"
- และกษัตริย์ตรัสว่า "ให้ท่านเข้ามา"
- ฮามานจึงเข้ามา กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า "หากกษัตริย์มีพระประสงค์จะประทานเกียรติยศแก่บุคคลผู้ใดแล้ว กษัตริย์ควรจะทำแก่เขาประการใด" และฮามานรำพึงในใจว่า "ผู้ใดเล่าที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศมากกว่าข้า"
- แล้วฮามานจึงทูลกษัตริย์ว่า "เพื่อให้เกียรติแก่คนที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศนั้น
- ขอฉันล่องพระองค์ซึ่งกษัตริย์ทรง และมาซึ่งกษัตริย์ทรง และมงกุฎซึ่งพระองค์ทรงสวมบนพระเศียร
- ขอทรงมอบฉลองพระองค์และมาในมือของเจ้านายผู้ใหญ่ซึ่งที่สุดคนหนึ่งของกษัตริย์
- ขอให้แต่งคนที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศ
- และขอให้ขายนั่นขึ้นนั่งหลังม้าไปตามถนนของกรุง และป่าวร้องไปข้างหน้าเขาว่า 'ผู้ที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศก็เป็นเช่นนั้นและ'"
- โมรเดชัยจึงตรัสกับฮามานว่า "รับเถิดเถอะ เอาเสื้อและผ้าอย่างที่ท่านว่า แล้วให้เกียรติแก่โมรเดชัยคนยิวซึ่งนั่งที่ประตูของกษัตริย์ อย่าเว้นสิ่งใดที่ท่านกล่าวมานั้นเลย"
- ฮามานจึงนำฉลองพระองค์กับผ้าและตบแต่งโมรเดชัย และให้ท่านขึ้นม้าไปตามถนนในกรุง ป่าวร้องหน้าท่านว่า "ผู้ที่กษัตริย์พอพระทัยจะประทานเกียรติยศก็เป็นเช่นนั้นและ"
- แล้วโมรเดชัยก็กลับมายังประตูของกษัตริย์ แต่ฮามานรีบกลับไปบ้านของท่าน
- คลุมศีรษะและคร่ำครวญ
- และฮามานเล่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ท่านให้เสนาภรรยาของท่านและสหายทั้งหลายของท่านฟัง คนฉลาดของท่านและเสนาภรรยาของท่านจึงว่า "ถ้าท่านเริ่มล้มลงต่อหน้าโมรเดชัยซึ่งเป็นเชื้อสายของยิว ท่านจะไม่ชนะเขา แต่จะล้มลงต่อหน้าเขาแน่"
- ขณะที่เขาทั้งหลายกำลังพูดกับท่านอยู่
- ขึ้นที่ของกษัตริย์ก็มาถึงรับนำฮามานไปยังการเล่นซึ่งพระนางเอสเธอร์ทรงจัดนั้น

Chapter 7

- กษัตริย์จึงเสด็จกับฮามานไปในการเล่นกับพระราชินีเอสเธอร์
- ในวันที่สองเมื่ออยู่ในการเล่นเหล้าองุ่นกษัตริย์ตรัสกับเอสเธอร์อีกว่า "พระราชินีเอสเธอร์ คำร้องขอของพระนางคืออะไร และคำทูลขอของพระนางคืออะไร ะราชะประทานให้ แม้ถึงเครื่องราชอาณาจักรของเรา ก็จงสำเร็จ"
- พระราชินีเอสเธอร์ทูลตอบว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ และถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอพระราชทานชีวิตของหม่อมฉันให้แก่หม่อมฉันตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และชีวิตของชนชาติของหม่อมฉันตามคำทูลขอของหม่อมฉัน
- เพราะพวกเราถูกขายทั้งหม่อมฉันและชนชาติของหม่อมฉันให้ถูกทำลาย ให้ถูกสังหารและให้ถูกล้างผลาญ ถ้าพวกเราถูกขายเพียงให้เป็นทาสขายและหญิง หม่อมฉันก็จะอดกลั้นสงบไว้
- เพราะความทุกข์ยากของเราจะเปรียบกับผลเสียของกษัตริย์นั้นก็ไม่ใด"
- กษัตริย์อาหุเสร์สจึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า "ผู้นั้นคือใคร อยู่ที่ไหน จึงบังอาจคิดการกระทำเช่นนี้"
- และพระนางเอสเธอร์ทูลว่า "คู่อริและศัตรูคือฮามานคนโหดร้ายผู้นี้พะยะ"
- ฮามานก็กล่าวอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์และพระราชินี
- กษัตริย์ทรงลุกขึ้นจากการเลี้ยงเหล้าองุ่นด้วยทรงพระพิโรธ และเสด็จเข้าไปในราชอุทยาน และฮามานยังอยู่เพื่อทูลขอชีวิตจากพระราชินีเอสเธอร์
- เพราะท่านเห็นว่ากษัตริย์ทรงมุ่งร้ายต่อท่านแล้ว
- เมื่อกษัตริย์เสด็จกลับจากราชอุทยานมายังที่ซึ่งมีการเลี้ยงเหล้าองุ่น ฝ่ายฮามานยังกราบอยู่ที่พระแท่นซึ่งพระนางเอสเธอร์ประทับอยู่นั้น กษัตริย์ตรัสว่า "เขาจะข่มขืนพระราชินีต่อหน้าต่อตาเราในบ้านของเราหรือ"
- พระวาทะหลุดจากพระโอษฐ์กษัตริย์เขาก็ถามคลุมหน้าฮามาน
- ฮอราโมนานทีคนหนึ่งทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า "ดูเถิด ตะแลงแกงซึ่งฮามานเตรียมไว้สำหรับโมรเดชัย ซึ่งรายงานด้วยพระชนม์กษัตริย์

ก็ยังตั้งอยู่ที่บ้านของฮามาน สูงห้าสิบศอกพะย่ะค่ะ" กษัตริย์ตรัสว่า "แชนมันบนนั้นแหละ"
10 เขาก็ชวนฮามานบนตะแลงแกงซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับโมรเดชัย
แล้วพระพิโรธของกษัตริย์ก็สงบลง

Chapter 8

1 ในวันนั้นกษัตริย์อาหสุเอรัสพระราชทานวงศวานของฮามานศัตรูของพวกเขาแก่พระราชินีเอสเธอร์ โมรเดชัยก็เข้าเฝ้ากษัตริย์ เพราะพระนางเอสเธอร์ได้ทูลว่าท่านเป็นอะไรกับพระนาง
2 กษัตริย์จึงถอดพระธำมรงค์ตรา ซึ่งพระองค์ทรงเอามาจากฮามาน พระราชทานให้โมรเดชัย พระนางเอสเธอร์ก็ทรงตั้งโมรเดชัยเป็นใหญ่เหนือวงศวานของฮามาน
3 แล้วพระนางเอสเธอร์กราบทูลกษัตริย์อีก
พระนางกราบทูลที่พระบาทของพระองค์และจิวานพระองค์ด้วยน้ำพระเนตร
ขอให้แผนการร้ายของฮามาน คนอากัก และการปองร้ายซึ่งท่านได้คิดขึ้นต่อพวกยิวนั้นหันไปเสีย
4 กษัตริย์จึงทรงยินยารพระกรทอการค้าพระนางเอสเธอร์
พระนางเอสเธอร์ก็ทรงลุกขึ้นประทัยยืนเฝ้ากษัตริย์
5 พระนางทูลว่า "ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์
และถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์
ถ้าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องต่อพระพักตร์กษัตริย์
และหม่อมฉันเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์
ขอทรงให้มีพระอักษรรับสั่งให้กลับความในจดหมายซึ่งฮามาน คนอากัก
บุตรชายอัมเมดากาได้คิดขึ้น และเขียนเพื่อทำลายพวกยิวที่อยู่ในมณฑลทั้งสิ้นของกษัตริย์
6 เพราะหม่อมฉันจะอดทนดูภัยพิบัติมาถึงชาติของหม่อมฉันอย่างไรได้
หม่อมฉันจะทนดูการทำลายญาติพี่น้องของหม่อมฉันอย่างไรได้"
7 กษัตริย์อาหสุเอรัสจึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์และแกโมรเดชัยคนยิวว่า "ดูเถิด
เรามอบวงศวานของฮามานแก่พระนางเอสเธอร์แล้ว และเขาก็แชนมันบนตะแลงแกง
เพราะมันจะท้อนตรายแก่พวกยิว
8 ท่านจะเขียนตามที่ท่านพอใจเกี่ยวกับเรื่องยิวในนามของกษัตริย์
และประทับตราด้วยพระธำมรงค์
เพราะว่ากฎหมายที่เขียนในนามของกษัตริย์และประทับตราด้วยพระธำมรงค์จะเปลี่ยนกลับไม่ได้"
9 แล้วพระองค์ทรงเรียกราชอาลักษณ์เข้ามาในเวลานั้นในเดือนที่สามซึ่งเป็นเดือนสิวัน ณ
วันที่ยี่สิบสาม และให้เขียนกฎหมายตามที่โมรเดชัยบัญชาทุกอย่างเกี่ยวกับพวกยิว
ถึงบรรดาสมุหเทศาภิบาล และผู้ว่าราชการ และเจ้าหน้าที่ของมณฑล ตั้งแต่จนถึงเยธิโอเปีย
ร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑล ไปถึงทุกมณฑลเป็นอักษรของมณฑลนั้น และถึงชนทุกชาติเป็นภาษาของเขา
และถึงพวกยิวเป็นอักษรและในภาษาของเขา
10 และท่านเขียนในพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัสและประทับตราพระธำมรงค์ของกษัตริย์
และส่งจดหมายนั้นไปทางผู้เดินข่าวซึ่งมาเร็ว และผู้ถือ อูรูและม้าอาชาไนยหนุ่ม
11 ตามจดหมายเหล่านี้กษัตริย์ทรงอนุญาตให้พวกยิวผู้อยู่ในทุกเมืองชุมนุมกันและป้องกันชีวิตของตน ให้ทำลาย
ให้สังหารและให้ล้างผลาญกำลังพลใดๆของประชาชนหรือมณฑลใดๆซึ่งจะมาทำร้าย
ทั้งเด็กและผู้หญิง และปล้นเอาตัวของพวกเขา
12 ในวันเดียวตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส คือวันที่สิบสาม เดือนที่สิบสอง
ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์
13 สำนักของหนังสือที่เขียนนั้นจะต้องเป็นกฎหมายในทุกมณฑล
และออกโดยการปวาร้องแก่ชนชาติทั้งปวง พวกยิวจะต้องพร้อมกันในวันนั้นแก้แค้นศัตรูของตน
14 คนเดินข่าวซึ่งถือกับดูลูจึงรีบเร่งขับไปตามพระบัญชาของกษัตริย์
และกฎหมายนั้นออกในสุสาปราสาท
15 เมื่อโมรเดชัยออกไปพ้นพระพักตร์กษัตริย์ สวมฉลองพระองค์สีฟ้าและสีขาว
พร้อมกับมงกุฎทองคำใหญ่และเสื้อคลุมผ้าป่านีลละเอียดสีม่วง
ฝ่ายชวานลรสุภาภิให้ร้องเปรมปรีดี
16 พวกยิวมีมองใส ความยินดี ขึ้นบานและเกียรติ
17 ทุกมณฑลทุกเมือง ไม่ว่าที่ใดที่พระบัญชาของกษัตริย์และกฎหมายของพระองค์มาถึง
ก็มีความยินดีและความขึ้นบานท่ามกลางพวกยิว มีการเลี้ยงและวันรื่นเริง
คนเป็นอันมากมายจากชนชาติของประเทศก็ประกาศตัวเป็นพวกยิว
เพราะความกลัวพวกยิวมาครอบงำเขา

Chapter 9

1 ในเดือนที่สิบสองซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ วันที่สิบสามเดือนนั้น
เมื่อจะปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์และกฎหมาย
ในวันนั้นเองที่ศัตรูของพวกเขาจะเป็นใหญ่เหนือพวกยิว (แต่ซึ่งถูกเปลี่ยนไป
เป็นวันที่พวกยิวได้ความเป็นใหญ่เหนือพวกที่เกลียดชังเขา)
2 พวกยิวก็ชุมนุมกันในบรรดาหัวเมืองตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส
เพื่อจะจับพวกที่หาช่องทำร้ายเขา ไม่มีผู้ใดต่อต้านพวกเขาได้
เพราะความกลัวเขาครอบงำเหนือชนชาติทั้งปวง
3 บรรดาเจ้านายทั้งปวงของมณฑล และสมุหเทศาภิบาล และผู้ว่าราชการเมือง
และเจ้าหน้าที่ราชการที่ช่วยพวกยิวด้วย เพราะความกลัวโมรเดชัยครอบงำเขา
4 เหตุว่าโมรเดชัยเป็นใหญ่อยู่ในราชสำนักของกษัตริย์
และชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปทั่วทุกมณฑล เพราะชายที่ชื่อโมรเดชัยนั้นมียานจากมายิ่งขึ้นทุกที่
5 พวกยิวจึงใจดีศัตรูทั้งหมดของตนด้วยฟาดดาบ สังหารและทำลายเขา
และทำแก่ผู้ที่เกลียดชังเขาตามใจชอบ
6 ในสุสาปราสาทพวกยิวได้สังหารและทำลายล้างเสียหัตร้อยคน
7 ได้สังหารปาร์สันดาคา และดัลไฟน์ และอัสปาทา
8 และไปราธา และอาดัลยา และอาริดาธา

9 และปารัมซาทา และอารีสัย และอารีดี และไวซาธา
10 คือเขาสังหารบุตรชายทั้งสิบของฮามาน บุตรชายอัมเมดาคา ศัตรูของพวกเขา
แต่เขามิได้ปล้นตัวของ
11 ในวันนั้นจำนวนคนที่ถูกฆ่าในสุสาปราสาทก็ถูกนำมารายงานต่อเบื้องพระพักตร์กษัตริย์
12 กษัตริย์จึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า
"พวกยิวได้สังหารและทำลายล้างเสียหัตร้อยคนในสุสาปราสาท
รวมทั้งบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานด้วย
แล้วเขาได้ทำอะไรกันบ้างในมณฑลที่เหลืออยู่ของกษัตริย์นั้น บัดนี้คำร้องของพระนางคืออะไร
เราจะประทานให้ ถ้าทูลของของพระนางมีอะไรก็ตอบอีกบ้าง เราจะทำตามนั้น"
13 พระนางเอสเธอร์ทูลว่า "ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์
ขอให้พวกยิวที่อยู่ในสุสาได้กระทำตามกฎหมายของวันนี้ในวันพรุ่งนี้อีก
และขอให้ชวานบุตรชายทั้งสิบของฮามานบนตะแลงแกง"
14 กษัตริย์ได้ทรงบัญชาให้กระทำเช่นนั้น มีกฎหมายออกในสุสา
และบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานก็ถูกชวาน
15 พวกยิวที่อยู่ในสุสาชุมนุมกันในวันที่สิบสี่เดือนอาดาร์ด้วย และได้สังหารสามร้อยคนในสุสา
แต่เขามิได้รับตัวของ
16 ฝ่ายพวกยิวอื่นๆซึ่งอยู่ในมณฑลของกษัตริย์ก็ชุมนุมกันป้องกันชีวิต และพันศัตรูของเขา
เขาสังหารผู้ที่เกลียดชังเขาเสียเจ็ดหมื่นห้าพันคน แต่เขามิได้รับตัวของ
17 เหตุนี้เกิดขึ้นในวันที่สิบสามเดือนอาดาร์ และในวันที่สิบสี่เขาหยุดพัก
และกระทำวันนั้นให้เป็นวันกินเลี้ยงและยินดี
18 แต่พวกยิวที่อยู่ในสุสาชุมนุมกันในวันที่สิบสามและวันที่สิบสี่ และหยุดพักในวันที่สิบห้า
ทำให้วันนั้นเป็นวันกินเลี้ยงและยินดี
19 เพราะฉะนั้นพวกยิวในชนบท ที่อยู่ตามหัวเมืองที่ไม่มีกำแพง
ถือวันที่สิบสี่ของเดือนอาดาร์เป็นวันแห่งความยินดีและกินเลี้ยง และถือเป็นวันรื่นเริง
และในวันนั้นก็เขาตั้งของขวัญไปให้กันและกัน
20 และโมรเดชัยบันทึกเรื่องนี้และสังจดหมายไปยังพวกยิวทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งปวงของกษัตริย์อาหสุเอรัส ทั้งใกล้และไกล
21 ชักชวนเขาให้ถือวันที่สิบสี่เดือนอาดาร์ และวันที่สิบห้าเดือนเดียวทั่วทุกภูมิป
22 เป็นวันที่พวกยิวพ้นจากศัตรูของเขา และเป็นเดือนที่เปลี่ยนความโศกเศร้าเป็นความยินดี
และการคร่ำครวญเป็นวันรื่นเริงให้แก่เขา และให้เขาถือเป็นวันกินเลี้ยงและวันยินดี
เป็นวันที่ส่งของขวัญแก่กันและกัน และให้ของขวัญแก่คนจน
23 พวกยิวจึงตกลงกระทำตามที่เขาตั้งต้นแล้ว และตามที่โมรเดชัยเขียนไปถึงเขา
24 เพราะฮามานบุตรชายอัมเมดาคา คนอากัก ศัตรูของพวกเขาทั้งปวง
ได้ปองร้ายต่อพวกยิวเพื่อทำลายเขา ได้ทอดเปอร์ท คือสลาก เพื่อล้างผลาญและทำลายเขา
25 แต่เมื่อพระนางเอสเธอร์เข้าเฝ้ากษัตริย์
พระองค์ทรงบัญชาเป็นลายลักษณ์อักษรให้แผนการมุ่งร้ายของท่าน ซึ่งท่านได้คิดต่อพวกยิวนั้น
กลับตกบนศีรษะของท่านเอง และให้ตัวท่านกับบุตรชายของท่านถูกชวานบนตะแลงแกง
26 เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกวันเหล่านี้ว่า ปูริม ตามคำเปอร์ ดังนั้น
เพราะทุกอย่างที่เขียนไว้ในจดหมายนี้ และเพราะสิ่งที่พวกยิวต้องเผชิญในเรื่องนี้
และสิ่งที่อุบัติแก่เขา
27 พวกยิวก็กำหนดและรับว่าตัวเขาเอง เชื้อสายของเขา
และบรรดาผู้ที่ทำร้ายจะถือสองวันนี้ตั้งที่เขียนไว้ และตามเวลาที่กำหนดไว้ทุกปีมิได้ขาด
28 และว่าจะจดจำวันเหล่านี้ และถือตลอดทุกชั่วอายุ ทุกคนบอร์ควั มณฑลและเมือง
วันเทศกาลปูริมนี้จะไม่เลิกลือในท่ามกลางพวกยิว
หรือการระลึกถึงวันเหล่านี้จะไม่สิ้นสุดในเชื้อสายของเขาเลย
29 แล้วพระราชินีเอสเธอร์ ชิดาของอาบิฮายิล กับโมรเดชัยคนยิว
ก็เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรรับรองจดหมายฉบับที่สองนี้เรื่องเทศกาลปูริม
30 ให้สังจดหมายไปถึงยิวทั้งปวงในหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑลในราชอาณาจักรของอาหสุเอรัส
เป็นคำที่แท้จริงให้อยู่เย็นเป็นสุข
31 และให้ถือวันเทศกาลปูริมเหล่านี้ตามกำหนดฤดูกาล
ตั้งที่โมรเดชัยคนยิวและพระราชินีเอสเธอร์มีพระเสาวนีย์สั่งพวกยิว
และตามที่เขาตั้งไว้สำหรับตนเองและสำหรับเชื้อสายของเขา
เกี่ยวกับการอดอาหารและการร้องทุกข์ของเขา
32 พระบัญชาของพระนางเอสเธอร์ตั้งระเบียบการเทศกาลปูริมไว้และมีบันทึกไว้ในหนังสือ

Chapter 10

1 กษัตริย์อาหสุเอรัสมีรับสั่งให้เก็บบรรณาการว่าราชอาณาจักรและตามเกาะต่างๆแห่งทะเล
2 พระราชกิจอันก่อปรด้วยพระราชอำนาจและอาณาภาพ
กับเรื่องราวละเอียดของยศศักดิ์อันสูงของโมรเดชัย ซึ่งกษัตริย์ทรงเลื่อนท่านขึ้น
มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งมีเดียและเปอร์เซียหรือ
3 เพราะโมรเดชัยคนยิวมีตำแหน่งรองกษัตริย์อาหสุเอรัส และท่านเป็นใหญ่ท่ามกลางพวกยิว
และเป็นที่ขอบพ้องของมวลญาติพี่น้องของท่าน เพราะท่านแสวงหาความมั่งคั่งให้ชนชาติของท่าน
และพูดให้เกิดขึ้นดีสุดแก่เชื้อสายทั้งปวงของท่าน

JOB

Chapter 1

1 มีชายคนหนึ่งในพื้นที่ดินอุส ชื่อโยบ ชายคนนั้นเป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม
เป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย

2 ท่านให้กำเนิดบุตรชายเจ็ดคนและบุตรสาวสามคน
3 ส่วนสัตว์เลี้ยงของท่าน มีแกะเจ็ดพันตัว อูฐสามพันตัว วัวห้าร้อยคู่ และลาตัวเมียห้าร้อยตัว และท่านมีคนใช้มากมาย ดังนั้นชายผู้นี้จึงใหญ่โตที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก
4 บุตรชายของท่านเคยจัดการเลี้ยงในบ้านของแต่ละคนตามวันกำหนดของตน
เขาจะให้ไปให้อาณูของสาวทั้งสามคนของเขามารับประทานและดื่มกับเขาด้วย
5 และเมื่อการเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว โยบจะให้ไปทำพิธีชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตื่นแต่เช้าตื่นนอน ถวายเครื่องเผาบูชาตามจำนวนของเขาทั้งหมดย เพราะโยบกล่าวว่า "ขอรอบบุตรชายของท่านเจ้าได้กระทำบาป และตั้งพระเจ้าอยู่ในใจของเขา"
โยบกระทำดังนี้เรื่อยมา
6 อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาตานได้มาในหมู่เขาด้วย
7 พระเยโฮวาห์ตรัสถามซาตานว่า "เจ้ามาจากไหน" ซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "จากไปมาอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น"
8 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า "เจ้าได้ไตร่ตรองดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ ว่าในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรมเกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย"
9 แล้วซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆหรือ
10 พระองค์มิได้ทรงกันขวั้นไม้รอบตัวเขา และครวญร่ำของเขา และทุกสิ่งที่เขาเมื่ออยู่เสียทุกด้านหรือ พระองค์ได้ทรงนำอวยพระพรงานนํ้ามือของเขา และฝูงสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน
11 แต่ขอขึ้นพระพักต์เกิด และจะต้องสิ่งของทั้งสี่ที่เขาเมื่ออยู่ และเขาจะตั้งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์"
12 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า "ดูเถิด บรรดาสิ่งที่เขาเมื่ออยู่อยู่ในอำนาจของเจ้า เพียงแต่อย่าขึ้นมือและต้องตัวเขาเท่านั้น" ซาตานจึงออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์
13 อยู่มาวันหนึ่งเมื่อบุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มนำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายพี่สาวของเขา
14 มีผู้สี่คนมาหาโยบเรียนว่า "ว่ากำลังโง่มาอยู่ และลากำลังกินหญ้าในที่ร้าง
15 และคนเสบมาโง่มาที่เอามันไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน"
16 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ก็มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า "เพลิงของพระเจ้าตกลงมาจากที่สวรรค์ไหมแถมแถมและคนใช้และเผาลาญเสียหมด และข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน"
17 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า "ชาวเคลเดียจัดเป็นสามกองทำการปล้นเอาอูฐไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน"
18 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า "บุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มนำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายพี่สาวของเขา
19 และดูเถิด มีพายุใหญ่ข้ามถิ่นทุรกันดารมากระหน่ำเรือนทั้งสี่มุม และเรือนนั้นพังทับคนหนุ่ม และเขาก็ตาย และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน"
20 แล้วโยบก็ลุกขึ้น ฉีกเสื้อคลุมของตน โกนศีรษะ กราบลงถึงดินนมัสการ
21 ท่านว่า "ข้าพเจ้ามาจากครรภ์มารดาของข้าพเจ้าตัวเปล่า และข้าพเจ้าจะกลับไปตัวเปล่า พระเยโฮวาห์ทรงประทาน และพระเยโฮวาห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแด่พระนามพระเยโฮวาห์"
22 ในเหตุการณ์นี้ทั้งสี่คนโยบมิได้ทำบาปหรือกล่าวโทษพระเจ้าอย่างไ้เลย

Chapter 2

1 และอยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาตานก็มาในหมู่พวกเขาเพื่อรายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วย
2 และพระเยโฮวาห์ตรัสถามซาตานว่า "เจ้ามาจากไหน" ซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "จากไปมาอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น"
3 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า "เจ้าได้ไตร่ตรองดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ ว่าบนแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรมเกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าหาเราไว้ที่ต่อสูกับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ"
4 แล้วซาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า "หนึ่งแทนหนึ่งคนยอมให้ทุกอย่างที่เขาเมื่ออยู่แทนชีวิตของเขา
5 แต่บัดนี้ ขอพระองค์เหยียดพระพักต์ของพระองค์ และจะต้องกระดุกและเนื้อของเขา และเขาจะตั้งพระองค์ต่อพระพักตร์ของพระองค์"
6 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า "ดูเถิด เขาอยู่ในมือของเจ้า จงไว้ชีวิตของเขาเท่านั้น"
7 ซาตานจึงออกไปจากเบื้องพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และได้ให้โยบเป็นฝีราย ตั้งแต่ฝ่าเท้าของท่านจนถึงกระหม่อมที่ศีรษะ
8 และท่านก็เอาขึ้นหม้อแตกชุดตัวของท่าน และนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า
9 แล้วภรรยาของท่านเรียนว่า "ท่านยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของท่านอีกหรือ จงตั้งพระเจ้าและตายเสียเถะ"
10 แต่ท่านตอบนางว่า "เธอพูดอย่างหญิงโง่จะฟังพูด อะไรกัน เราจะรับสิ่งใดจากพระพักต์ของพระเจ้า และจะไม่รับของชั่วบ้างหรือ"
ในเหตุการณ์นี้ทั้งสี่คนโยบมิได้กระทำบาปด้วยริมฝีปากของตน
11 เมื่อสหายทั้งสามของโยบได้ยินถึงภัยพิบัติทั้งสี่ที่ได้เกิดขึ้นกับท่าน ต่างก็มาหาท่านที่ท้องถิ่นคือ เอลีฟัสเทมาเนห์ บิลัดคนซูอห์ และโซฟาร์ชาวอาเณห์
เขาได้นัดมาพร้อมกันเพื่อร่วมทุกข์กับท่านและเล่าโศกให้ท่าน
12 เมื่อเขาจะยกขึ้นแต่ไกลเขาก็จำท่านไม่ได้ ก็เปล่งเสียงร้องไห้ ต่างก็ฉีกเสื้อคลุมของตน และขีดผงกลดินเหนือศีรษะของตนขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์
13 และนั่งกับท่านบนดินเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่มีสักคนหนึ่งพูดกับท่านสักคำ

ด้วยเขาเห็นว่าความทุกข์ระทมของท่านนั้นใหญ่มาก

Chapter 3

1 ต่อมาโยบอ้าปากของท่านแข่งวันกำเนิดของท่าน
2 และโยบว่า
3 "ขอให้วันซึ่งข้าเกิดนั้นพินาศทั้งคืนที่พูดว่า `ดังครรถ์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว' นั่นด้วย
4 ขอให้วันนั้นเป็นความมืด ขอพระเจ้าจากเบื้องบนอย่าแสวงหาวันนั้น หรืออย่าให้แสงสว่างส่องในวันนั้น
5 ขอความมืดทึบและเงามัจจุราษยึดเอาวันนั้นไว้ ขอให้ผมคลุมมึนไว้ ขอให้ความดำทมิฬมึนทั้งวันนั้นทำให้ผมหาวดกลัว
6 คืนนั้นนะ ขอให้ความมืดทึบलयมึนไว้ อย่าให้ผมเห็นข้าส่วนท่ามกลางบรรดาวันของปี อย่าให้ผมมึนตาเป็นส่วนของเดือนต่อไปเลย
7 ดูเถิด ขอให้คืนนั้นเป็นหมื่น ขออย่าให้เสียงร้องอันสิ้นบนไถยโนในคืนนั้น
8 ขอให้บรรดาผู้ที่สาปแช่ง ได้สาปแช่งวันนั้นด้วย ผู้มีฝีมือที่จะปลุกเลวร้ายตามขึ้นมา
9 ขอให้ดาเวลารุ่ง สางของมึนมืด ขอให้ผมหวังความสว่าง แต่ไม่พบ อย่าให้เห็นแสงอรุณรุ่งเช้า
10 เพราะว่ามันมิได้เปิดประตูแห่งครรภ์มารดาของข้า หรือซ่อนความเศร้าโศกจากตาของข้า
11 ทำไมข้าไม่ตายเสียแต่กำเนิด ทำไมข้าไม่ขาดใจเสียเมื่อข้าออกมาจากครรภ์แล้วก็สิ้นไป
12 ทำไมผมเข้าจึงรับตัวไว้ หรือทำไมหวนมามีให้ข้าดู
13 ถ้าผมไม่แล้ว ข้าจะนอนเงียบสงบอยู่ ข้าจะหลับ แล้วข้าจะได้หยุดพักอยู่
14 กับพวกภคตริย์และพวกที่ปรึกษาของแผ่นดินโลก ผู้ได้สร้างที่โดดเดี่ยวอ้างว้างไว้สำหรับตัวเอง
15 หรือกับเจ้านายผู้มีทองคำ ผู้บรรจุเงินไว้เต็มบ้าน
16 หรือทำไมข้าไม่เป็นอย่างลูกที่แท้งซึ่งซ่อนไว้ อย่างทารกซึ่งไม่เคยเห็นแสงสว่าง
17 ที่นั่นคนชั่วร้ายหยุดดินรน และที่นั่นผู้ที่เหนียวอ่อนได้หยุดพัก
18 ที่นั่นผู้ถูกจำจองก็สบายด้วยกัน เขาทั้งหลายไม่ได้ยินเสียงของผู้กดขี่
19 ผู้น้อยและผู้ใหญ่ก็อยู่ที่นั่น และทาสก็เป็นอิสระพ้นจากนายของเขา
20 โฉนหนอผู้ที่ทนทุกข์เขวหน้าอย่างนี้ ยังได้รับแสงสว่าง และผู้ที่มีใจหมิ่นขึ้นได้รับชีวิต
21 ผู้คอยความตาย แต่มันไม่มา และสุดหาหน้มมากกว่าหาทรัพย์ที่ซ่อนอยู่
22 ผู้ซึ่งแปรปรุได้อย่างยิ่งและยินดี เมื่อเขาพบหลุมฝังศพ
23 โฉนจึงประทานความสว่างแก่ผู้ที่ทางของเขาซ่อนอยู่ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงล้อมรั้วด้านไม้กันไว้
24 เพราะการถอนหายใจของข้ามีมาก่อนอาหารของข้า และการครวญครางของข้าก็เทออกมาเหมือนน้ำทั้งหลาย
25 เพราะสิ่งที่ข้ากลัวมากก็มาเหนือข้า และสิ่งที่ข้าครั่นคร้ามก็เกิดแก่ข้า
26 ข้าไม่สบายใจเลย ทั้งข้าก็ไม่สงบ ข้าไม่ได้หยุดพัก แต่ความทรมานก็มาหา"

Chapter 4

1 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า
2 "ถ้าจะลองพูดสักคำ ท่านจะทนไหวไหม ถึงกระนั้นใจจะอดพูดได้
3 ถูกเถิด ท่านได้แนะนำคนมากมายแล้ว และท่านได้เสริมมือที่อ่อนเปลี้ยให้มีกำลัง
4 ถ้อยคำของท่านหนุนใจคนที่กำลังสลด และท่านได้พาเข้าที่อ่อนเปลี้ยให้มีแรง
5 แต่นี้มาถึงท่านแล้ว และท่านก็ท้อใจ มันจะต้องท่านต่ำ และท่านก็กลัวมากใจ
6 ความยำเกรงของท่าน ความมั่นใจของท่าน ความหวังของท่าน และการประพฤติดีรอบคอบของท่านอยู่ที่ไหนเล่า
7 ข้าขอร้องให้ท่านจำไว้หน้อยเถิดว่า ผู้ที่ไร้ความผิดเคยพินาศหรือ หรือคนเที่ยงธรรมถูกตัดออกที่ไหน
8 ตามที่ข้าได้เห็น บรรดาผู้ที่โลกความชั่วช้า และหาว่าความชั่วร้าย ก็ได้เกี่ยวอย่างนั้น
9 เขาพินาศด้วยลมหายใจของพระเจ้า และเขาต้องสิ้นไปด้วยลมแห่งพระนาลึกของพระองค์
10 เสียงคำรามของสิงโต และเสียงของสิงโตครวญ และพ่นของสิงโตหนุ่มก็ก่อกวนแล้ว
11 สิงโตแก่พินาศเพราะขาดเหยื่อ และลูกของสิงโตที่แข็งแรงก็กระจัดกระจายไป
12 มีคำหนึ่งมาถึงข้าอย่างเงิบงา พูของข้าได้ยินเสียงกระซิบคำนั้น
13 ท่ามกลางความคิดจากนี้มืดกลางคืนเหมือนหลับสนิท
14 ความครั่นคร้ามมาเหนือข้าและตัวสิ้น ซึ่งกระทำให้กระดูกทั้งสี่ของข้าสั่นสะเทือน
15 มีวิญญาณของคหนึ่งผ่านหน้าของข้า ขณะที่เนื้อของข้าลุกขึ้น
16 องค์หนึ่งนั่งอยู่ แต่ข้าพิเคราะห์รูปร่างขององค์หนึ่งไม่ได้ มีสัณฐานอย่างหนึ่งข้างหน้าตาของข้า เงียบอยู่ แล้วข้าได้ยินเสียงหนึ่งว่า
17 'มนุษย์ที่อ่อนแอจะชอบธรรมยิ่งกว่าพระเจ้าได้หรือ มนุษย์จะบริสุทธิ์ยิ่งกว่าผู้ทรงสร้างเขาได้หรือ
18 ดูเถิด แม้ผู้รับใช้ของพระองค์พระองค์ก็ไม่ทรงวางพระทัย และบุตรสวรรค์ของพระองค์พระองค์ทรงกล่าวโทษที่เขาใจ
19 ผู้ที่อาศัยอยู่ในเรือนดินจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด รากฐานของเขายู่ในผงกลดิน ผู้ถูกขยี้เหมือนอย่างตัวมอด
20 เขาถูกทำลายระหว่างเวลาเช้าและเย็น เขาพินาศไปเป็นนิดยโดยไม่มีผู้ใดสนใจ
21 สงบราที่ซึ่งอยู่ภายในเขาจะหายไปมีสัตว์หรือ เขาจะตายด้วยปราศจากปัญญา"

Chapter 5

1 "ร้องเรียกเดี๋ยวนี้ซิ มีผู้ใดจะตอบท่าน ท่านจะหันไปหาวิสุทธิชนผู้ใด
2 และละ ความโกรธฆ่าคนโง่และความริษยาฆ่าคนเขลา
3 ข้าเคยเห็นคนโง่ดหมยร้าง แต่ที่นั่นฉันข้าก็แข่งถือศัยของเขา
4 บุตรของเขาห่างไกลจากความปลอดภัย เขาถูกบีบคั้นที่ประตูเมือง และไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้พ้นได้

5 ผลการเกี่ยวของเขาค้นหาก็กินเสีย แม้ส่วนที่เอาหนามสะไว้ เขาก็เอาออกไป และคนกระหายก็หอบฮึกๆติดตามความมั่งคั่งของเขา

6 เพราะความทุกข์ใจมิได้มาจากผงคลี หรือความยากลำบากออกอ้อมมาจากดิน

7 แต่มนุษย์เกิดมาเพื่อแก้ความยากลำบาก อย่างประกายไฟย่อมปลิวขึ้นบน

8 ข้าจะแสวงหาพระเจ้า และข้าจะมอบเรื่องราวของข้ากับพระเจ้า

9 ผู้ทรงกระทำการใหญ่เหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และกรรมหัตถ์ร่ายอย่างนับไม่ถ้วน

10 พระองค์ประทานแผ่นดินบนแผ่นดินโลก และทรงส่งน้ำมานับไร่นา

11 พระองค์ทรงตั้งคนต่ำไว้บนที่สูง และบรรดาคนที่ไว้ทุกข์ก็ทรงยกขึ้นให้ปลอดภัย

12 พระองค์ทรงขัดขวางอุบายของเจ้าเล่ห์ เพื่อมือของเขาคะได้ทำไม่สำเร็จ

13 พระองค์ทรงจับคนที่มิปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง

และคำปรึกษาของคนหลักแหลมก็สิ้นลงโดยด่วน

14 เขาประสบความมิดในเวลากลางวัน และคล่าไปในที่เที่ยงวันเหมือนอย่างกลางคืน

15 แต่พระองค์ทรงช่วยคนขัดสนจากตาบ จากปากของเขา และจากมือของคนมีกำลัง

16 คนจนจึงมีความหวัง และความชั่วช้าก็ปิดปากของตน

17 ดูเถิด มนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงตั้งเตียนก็เป็นสุข

เพราะฉะนั้นอย่าดูหมิ่นการติสอนขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

18 เพราะพระองค์ทรงให้บาดเจ็บ แต่พระองค์ทรงพินแผลให้ พระองค์ไยดี

แต่พระหัตถ์ของพระองค์ทรงรักษา

19 พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากความยากลำบากทุกประการ เออ เจ็ดประการ จะไม่มีเหตุร้ายมาแต่ต้องท่าน

20 ในคราวกัณดารอาหาร พระองค์จะทรงไล่ท่านออกจากความตาย และในการสงครม จากอาณานิคมของตาบ

21 จะทรงซ่อนท่านไว้จากการใส่ร้ายของลิ้น และจะไม่กล่าวการทำลายเมื่อมันมาถึง

22 ท่านจะเยาะการทำลายและการกัณดารอาหาร และจะไม่กลัวสัตว์ป่าดิน

23 ท่านจะพ้นผิดกับหินแห่งทุ่งนา และสัตว์ป่าทั้งจะถูกย้อย่างสันติกับท่าน

24 ท่านจะทราบว่าเป็นที่ของท่านปลอดภัย และท่านจะไปพักในที่อาศัยของท่าน และจะไม่ทำความผิดบาป

25 ท่านจะทราบด้วยว่าเชื้อสายของท่านจะมากมาย

และลูกหลานของท่านจะเป็นอย่างงูฏาแห่งแผ่นดินโลก

26 ท่านจะมาถึงหลุมศพของท่านเมื่อแก่ท้อมม อย่างพอนข้าวที่นำเข้าสู่ลานตามฤดู

27 ดูเถิด นั่นแหละ เป็นข้อที่เราร้องออกมาเป็นความจริง จงฟังและทราบ เพื่อประโยชน์ของท่านเถิด"

Chapter 6

1 แล้วโยบตอบว่า

2 "โอ ข้าอยากให้ส่งดูความเศร้าโศกของข้า และเอาความลำบากยากเย็นของข้าใส่ไว้ในตราขู

3 บัดนี้ก็จะหนักกว่าทรายในทะเล เพราะเหตุนี้คำพูดของข้าก็จะถูกกลืนไปหมด

4 เพราะชนขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์อยู่ในตัวข้า จิตใจของข้าเต็มพิษของมัน

ความน่าหวาดเสียวจากพระเจ้าชยบนแนวข้าใส่ผ้า

5 ลาปร้องเมื่อมันมีเท้าหรือ วัวร้องบนกองหญ้าของมันหรือ

6 จะรับประทานสิ่งที่จิตโดยไม่ใส่ใจถือได้หรือ หรือให้ตัวมีรสอะไรบ้าง

7 สิ่งที่จิตใจของข้าไม่ยอมแตะต้องนั้น กลับเป็นอาหารระหนกทุกข์ของข้า

8 โอ ข้าอยากจะได้สมดังที่พูดขอ และขอพระเจ้าทรงประทานตามความปรารถนาของข้า

9 ว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะชดใช้ว่า พระองค์จะใช้พระหัตถ์ของพระองค์อย่างเต็มที่ และตัดข้าออกเสีย

10 นี่จะเป็นการปลอมโยนใจของข้า ข้าจะเสริมกำลังในความทุกข์

ขออย่าให้พระองค์แสดงพระเมตตา เพราะข้ามิได้ปกปิดพระวาจาขององค์ผู้บริสุทธิ์นั้น

11 ข้ามีกำลังอะไร ที่ข้าจะมีความหวัง และอะไรเป็นอาสนของข้า ที่ข้าจะต่อชีวิตของข้า

12 กำลังของข้าเป็นกำลังของหินหรือ เนื้อของข้าเป็นเนื้อของสัมผัสหรือ

13 ข้าไม่มีความช่วยเหลือในตัวข้าหรือ ข้าทนปัญญาเสียแล้วหรือ

14 บุคคลผู้ใดสิ้นความหวังก็ควรได้รับความโกรธจากเพื่อน

แต่เขาทอดทิ้งความยำเกรงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

15 ที่น้องของข้าทรงคอยอย่างล้าธาร อย่างล้าธารที่นำให้หล่น

16 ซึ่งดำไปเหตุด้วยน้ำแข็ง และที่หิมะซ่อนตัวอยู่ในนั้น

17 เมื่อมันร้อนขึ้นมันก็หายไป เมื่อร้อนมันก็สูญไปจากที่ของมัน

18 หมูคนเดินทางหนีออกจากทางของเขา เขาขึ้นไปยังที่ร้างเปล่า และพินาศ

19 หมูคนเดินทางของตำบลเทมมอดดู คนเดินทางของเมืองเชบารอคอยหมูคนเหล่านั้น

20 เพราะเขาทั้งหลายหวังใจ เขาจึงต้องผิดหวัง เขามถึงที่นั่นและต้องละสายใจ

21 เพราะบัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ไร้ความหมาย ท่านเห็นความลำบากยากเย็นของข้า และท่านก็กล่าว

22 ข้าพูดว่า 'ขอของก้าน้ำข้าหน่อย' หรือ 'ขอสินบนจากทรัพย์สินของท่านให้ข้า'

23 หรือว่า 'ขอช่วยข้าให้พ้นจากมือของปฏิปักษ์' หรือว่า 'ขอไล่ข้าจากมือของผู้มีอำนาจ' หรือ

24 สอนข้าดี และข้าจะเจิบ ขอทำให้ข้าเข้าใจว่าข้าผิดตรงไหน

25 คำซื้อต้อมีอำนาจมาจากจริง? แต่คำดีเตียนของท่านดีเตียนอะไร

26 ท่านคิดว่าท่านดีเตียนถ้อยคำได้หรือ เมื่อคำปราศรัยของคนที่สิ้นหวังเป็นแตรม

27 เออ ท่านทั้งหลายเอาเปรียบลูกกำพร้าพ่อ และขูดบ่อนักงับเพื่อนของท่าน

28 แต่บัดนี้ ขอมองดูข้าด้วยความพอใจเถิด เพราะถ้าข้ามสา ก็จงปรากฏแจ้งแก่ท่าน

29 ขอทีเถอะ ขอหนีคิดใหม่ อย่างทำความชั่วร้ายเสีย เออ กลับคิดใหม่เถอะ ข้ายังชอบธรรมอยู่

30 มีความชั่วช้าสิ่งใดบนเส้นข้าหรือ ข้าไม่รู้ถึงรสบกยพิบัติหรือ"

Chapter 7

1 "มนุษย์ไม่มีเวลากำหนดบนแผ่นดินโลกหรือ และชีวิตของเขาไม่เหมือนชีวิตของลูกจ้างจองคหหรือ

2 เหมือนอย่างทาสที่ปรารถนาเงา และเหมือนอย่างลูกจ้างผู้มองหาค่าจ้างแห่งงานของตน

3 เช่นเดียวกัน ข้าต้องได้รับส่วนเปล่าประโยชน์เป็นเดือนๆ

และเขาแบ่งคืนแห่งความน่าอึดโรยแก่ข้า

4 เมื่อข้านอนลง ข้าว่า 'เมื่อไรหนอข้าจะลุกขึ้น และกลางคืนจะผ่านพ้นไป'

และข้าก็พลิกไปพลิกมาจนรุ่งเช้า

5 เนื้อของข้าห่มหนอนและก้อนฝุ่น หนังของข้าแข็งขึ้น แล้วก็ไร้แรงเกียจ

6 วันคืนของข้าเร็วกว่ากระสวยของช่างทอ และสิ้นสุดลงด้วยไร้ความหวัง

7 ขอทรงจำไว้ว่า ชีวิตของข้าพระองค์เป็นแต่ลมหายใจ ตาของข้าพระองค์จะไม่เห็นสิ่งดีอีกเลย

8 ตาของผู้ที่เห็นข้าพระองค์จะไม่ได้ดูข้าพระองค์อีกต่อไป

ฝ่ายพระเนตรของพระองค์มองหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ไปเสียแล้ว

9 เมฆางและหยาไปจันใด บุคคลที่ลงไปยังแดนคนตายก็มิได้ขึ้นมาฉนั้น

10 เขาจะไม่กลับไปปรือนของเขากอีก หรือที่อยู่ของเขาก็จะไม่รู้จักเขากอีกเลย

11 เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงไม่ยับยั้งปากของข้าพระองค์

ข้าพระองค์จะพูดด้วยความแสนระทมแห่งจิตใจของข้าพระองค์

ข้าพระองค์จะเบนด้วยความขมขื่นแห่งจิตใจของข้าพระองค์

12 ข้าพระองค์เป็นทะเล หรือเป็นปลาว่าหรือ พระองค์จึงทรงวางยามเฝ้าข้าพระองค์

13 เมื่อข้าพระองค์พูดว่า 'เตียงของข้าจะเล่าโลมข้า ที่นอนของข้าจะบรรเทาการร้องทุกข์ของข้า'

14 แล้วพระองค์ก็ทำให้ข้าพระองค์กลัวด้วยความฝัน และทำให้ข้าพระองค์ทวาดเสียวด้วยนิมิต

15 จิตใจข้าพระองค์จึงเลือกที่จะถูกรัดคอตาย และเลือกความตายแทนชีวิตของข้าพระองค์

16 ข้าพระองค์ก็เบื่อชีวิต ข้าพระองค์จะไม่อยู่ตลอดไป ปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพังเถิด

เพราะวันคืนของข้าพระองค์เป็นแต่เพียงเปล่าประโยชน์

17 มนุษย์เป็นอะไร พระองค์จึงทรงถือว่าเขาสำคัญนัก และที่พระองค์ใส่พระทัยเขา

18 ทรงเยี่ยมเขาทุกเช้า ทรงลองดูเขาทุกขณะ

19 อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะไม่ทรงออกไปจากข้าพระองค์ หรือปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพัง

จนข้าพระองค์จะกลืนน้ำลายของตนได้

20 ข้าแต่พระองค์ผู้ปกปักษ์รักษามนุษย์ ข้าพระองค์ทำบาปแล้ว

ข้าพระองค์จะทำอะไรแก่พระองค์เล่า

ทำไมพระองค์จึงทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นเป่าหมายของพระองค์

ดังนั้นจึงเป็นการหนักแก่ข้าพระองค์เอง

21 ทำไมพระองค์มิได้ทรงประทานอกภัยแก่การละเมิดของข้าพระองค์

และนำเอาความชั่วช้าของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะบัดนี้ข้าพระองค์จะนอนลงในผงคลีดิน

พระองค์จะทรงเสาะหาข้าพระองค์ในเวลาเช้า แต่ข้าพระองค์จะไม่อยู่แล้ว"

Chapter 8

1 แล้วบิลดัดคนฮูอาห์ตอบว่า

2 "ท่านจะพูดอย่างนี้อยู่บนเขาใด และคำปากของท่านจะเป็นพยานนลั้กเท่าใด

3 พระเจ้าทรงแผ่แปรความยุติธรรมหรือ หรือองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แผ่แปรความเที่ยงธรรมหรือ

4 ถ้าบุตรของท่านได้กระทำบาปต่อพระองค์

และพระองค์ทรงทอดทิ้งเขาทั้งหลายเพราะเหตุการละเมิดของเขา

5 ถ้าท่านจะหมิ่นแสวงหาพระเจ้า และวิวาทต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

6 ถ้าท่านบริสุทธิ์และเที่ยงธรรมและ บัดนี้พระองค์ก็จะทรงขึ้นขึ้นเพื่อท่าน

และทรงให้ที่อาศัยแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญเป็นแน่

7 ถึงแม้การเริ่มต้นของท่านจะเล็กน้อย แต่ต่อไปปลายจะใหญ่โตมากยิ่งขึ้น

8 ข้าขอร้อง ให้ท่านถามคนโบราณดู และคิดดูว่า บรรพบุรุษค้นพบสิ่งใดบ้าง

9 (เพราะส่วนเราเหมือนอย่างเกิดวานนี้ จะรู้อะไรก็หาไม่

เพราะวันคืนของเรานบนแผ่นดินโลกเปรียบเหมือนเงา)

10 เขาจะไม่สอนท่านและบอกท่าน และกล่าวคำจากใจของเขาหรือ

11 ต้นกกจะงอกขึ้นในที่ที่ไม่มีตมได้หรือ ต้นอ้อจะงอกมาในที่ที่ไม่มีน้ำได้หรือ

12 ขณะที่มีตมยังไม่ได้ตดลง มันก็เหี่ยวแห้งไปก่อนต้นไม้อื่นๆ

13 ทางของบรรดาผู้ที่ลิมพระเจ้าก็เป็นอย่างนั้นแหละ ความหวังของคนหน้าซื่อใจคดจะพินาศไป

14 ความหวังใจของเขาก็จะดับ และความไว้วางใจของเขาจะเหมือนใยแมงมุม

15 เขาทิ้งเรือนของเขา แต่มันทานไม้ไหว เขายึดมันไว้ แต่มันก็หักทอนอยู่ไม่

16 เขาเที่ยวสอดอยู่ต่อหน้าดวงอาทิตย์ และแขนของเขาก็แผ่ออกเหนือสวนของเขา

17 รากของเขาเลื้อยไปเกาะกองหิน และหยั่งลงไปนชอกก้อนหิน

18 ถ้าพระองค์ทำลายเขาไปจากที่ของเขาแล้วที่นั้นจะปฏิเสธเขาว่า 'ข้าไม่เคยเห็นเจ้า'

19 ดูเถิด นี่เป็นความขึ้นบานแห่งทางของเขา และผู้อื่นจะงอกออกมาจากดิน

20 ดูเถิด พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งคนดิรบบคอบ หรือถ้าจนผู้กระทำความชั่วร้าย

21 พระองค์จึงจะทรงให้ปากของท่านหัวเราะร่วน และทำให้ริมฝีปากของท่านให้ร้องเสมอ

22 คนเหล่านั้นที่เกลียดชังท่านจะห่มความอับอาย และที่อาศัยของคนชั่วจะไม่มีต่อไปอีกเลย"

Chapter 9

1 แล้วโยบตอบว่า

2 "จริงก็เตียว ข้าทราบว่าเป็นอย่างนั้น แต่คนเราจะชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร

3 ถ้าคนหนึ่งคนใดปรารถนาจะได้แย้งกับพระองค์

ในหนึ่งครั้งผู้หนึ่งก็ตอมพระองค์มิได้สักครั้งเดียว

4 พระองค์ฉลาดอยู่ในพระทัย และพระกำลังก็แข็งแรง

ผู้ใดเคยได้แข็งต่อพระองค์และเจริญขึ้นได้เล่า

5 พระองค์ผู้ทรงเคลื่อนภูเข และภูเขาทันหลายก็ไม่รู้

เมื่อพระองค์ทรงคว่ำมันเสียด้วยพระพิโรธของพระองค์

6 ผู้ทรงสิ้นแผ่นดินโลกให้ออกจากที่ของมัน และเสาของมันก็สิ้นสะเทือน

7 ผู้ทรงบัญชาดาวอาทิตย์ และมันไม่ขึ้น ผู้ทรงผูกเก็บบรรดาดาวไว้

8 ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์ออกแต่พระองค์เดียว และทรงย้ายเส้นของทะเล

9 ผู้ทรงสร้างหิมะดวาระเข้ และหิมะดวาลโก และหิมะดวาลก็สิด

10 ผู้ทรงกระห้ามหกลีเหลื่อที่จะเ้าได้ และทรงให้ศรรยอย่างนับไม่ถ้วน

11 ดูเถิด พระองค์ทรงผ่านข้าไป และข้าหาเห็นพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเลยไป และข้าหาสังเกตเห็นไม่

12 ดูเถิด พระองค์ทรงลวไป ใครจะห้ามพระองค์ได้ ใครจะทูลพระองค์ว่า

‘พระองค์ทรงกระทำอะไรนั้น’

13 ถ้าพระเจ้าจะไม่ทรงหันพระพิโรธของพระองค์กลับต่อพระองค์

เหล่าสมุนของความอหังการต้องกราบอยู่

14 แล้วข้าจะตอบพระองค์ได้อย่างไร จะเลือกถ้อยคำอะไรมาโต้ตอบพระองค์

15 แม้ว่าข้าชอบธรรม ข้าก็ตอบพระองค์ไม่ได้ ข้าจะต้องขอพระกรุณาต่อผู้พิพากษาของข้า

16 ถ้าข้าร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงตอบข้า ข้าจะไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงฟังเสียงของข้า

17 เพราะพระองค์ทรงชยข้าด้วยพายุ และทรวีบดแผลของข้าโดยไม่มีเหตุ

18 พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าหายใจได้ แต่เต็มความทมิขึ้นให้ข้าเต็ม

19 ถ้าข้ากล่าวถึงกำลัง ดูเถิด พระองค์ทรงมีฤทธิ์ ถ้าเป็นเรื่องการพิพากษา

ใครจะนัดเวลาให้ข้าสู้คดีได้

20 ถ้าข้าอ้างว่าตัวชอบธรรม ปากของข้าจะกล่าวโทษข้า ถ้าข้าอ้างว่าตัวดีรอบคอบ

พระองค์จะพิสูจน์ว่าข้าบกพร่อง

21 ถึงแม้ข้าดีรอบคอบ ข้าก็ไม่เข้าใจตัวตัวเอง ข้าจะเกลียดชีวิตของข้า

22 ก็เหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นข้าจึงว่า ‘พระองค์ทรงทำลายทั้งคนดีรอบคอบและคนชั่ว’

23 เมื่อภัยพิบัตินำความตายมาโดยฉับพลัน พระองค์ทรงเยาะเย้ยความลำบากยากเย็นของผู้ไร้ผิด

24 แผ่นดินโลกนี้ทรงมอบไว้ในมือของคนชั่ว พระองค์ทรงปิดหน้าบรรดาผู้วินิจฉัยโลก

ถ้าไม่ใช้พระองค์ แล้วใครเล่า

25 ‘วันทั้งหลายของข้าพระองค์เร็วกว่านกวิ่ง มันพันไป มันไม่เห็นสี่ตืออะไร

26 มันผ่านไปอย่างกับเรือเร็ว ดังนกอินทรีโฉบลงบนเหยื่อ

27 ถ้าข้าพระองค์ว่า ‘ข้าจะลืมหักเรื่องทุกข้อของข้า ข้าจะทิ้งหน้าเส่ร้าของข้าเสีย และเบิกบาน’

28 ข้าพระองค์เกิดกลัวบรรดาความทุกข์ของข้าพระองค์

เพราะข้าพระองค์ทราบว่าจะพระองค์จะไม่ถือว่าข้าพระองค์ไร้ผิด

29 ถ้าข้าพระองค์ชั่วข้า ข้าพระองค์ติตรากรรปเล่าทำไม

30 ถ้าข้าพระองค์ชั่วระตัวของข้าพระองค์ด้วยน้ำจากหิมะ และล้างมือของข้าพระองค์ด้วยน้ำค้าง

31 พระองค์ยังจะทรงจุ่มข้าพระองค์ลงไปในบ่อ แม้เสื่อผ้าของข้าพระองค์จะรังเกียจข้าพระองค์’

32 พระองค์มิใช่มนุษย์อย่างข้า ที่ข้าจะตอบพระองค์ ซึ่งเราจะมาสู้คดีด้วยกัน

33 ไม่มีคนกลางระหว่างเรา ผู้ซึ่งจะวางมือบนเราทั้งสองได้

34 ขอให้พระองค์ทรงนำไม้เรียวไปจากข้าเสียที

และขออย่าให้ความครั่นคร้ามจากพระองค์กระทำให้ข้ากลัวมาก

35 แล้วข้าจะพูดและไม่กลัวพระองค์ แต่ใจจริงของข้าไม่เป็นเช่นนั้น”

Chapter 10

1 “จิตใจข้าเบื่อชีวิตของข้า ข้าจะร้องทุกข์อย่างไม่มียั้ง ข้าจะพูดด้วยจิตใจทมิขึ้นของข้า

2 ข้าจะทูลพระเจ้าว่า ‘ขออย่าทรงกล่าวโทษข้าพระองค์

ขอให้ข้าพระองค์ทราบว่าเป็นพระองค์ทรงได้แย่งกับข้าพระองค์

3 พระองค์ทรงเห็นชอบแล้วหรือที่จะบีบบังคับ ที่จะหมิ่นพระหฤทธิกิจของพระองค์

และทรงไปรุดแผนการของคนชั่ว

4 พระองค์ทรงมีพระเนตรอย่างตาคนหรือ พระองค์ทรงเห็นอย่างมนุษย์เห็นหรือ

5 วันของพระองค์เหมือนวันของมนุษย์หรือ ปิอของพระองค์เหมือนวันคืนของคนเราหรือ

6 ที่พระองค์ทรงคอยจับความชั่วข้าพระองค์ และเป็นคนหาบาปของข้าพระองค์

7 แม้พระองค์ทรงทราบว่าเป็นข้าพระองค์มิได้เป็นคนชั่ว

และไม่มีใครช่วยให้พ้นออกจากพระหฤทธิกิจของพระองค์ได้

8 พระหฤทธิกิจของพระองค์ปั่นและทรงสร้างข้าพระองค์

ถึงกระนั้นพระองค์ทรงหันมาทลายข้าพระองค์

9 ขอทรงระลึกว่าพระองค์ทรงสร้างข้าพระองค์ดุจดั่งดินเหนียว

พระองค์จะทรงนำตัวพระองค์ให้กลับเป็นผงกลีดินอีกหรือ

10 พระองค์มิได้ทรงเห่าพระองค์ออกอย่างน้าม และทำข้าพระองค์ให้แข็งเหมือนเนยแข็งหรือ

11 พระองค์ทรงหมัข้าพระองค์ไว้ด้วยหนังและเนื้อ

และทรงสานข้าพระองค์ด้วยกระดูกและเส้นเอ็น

12 พระองค์ทรงประสาชีวิตและความเมตตาแก่ข้าพระองค์

และความดูแลรักษาของพระองค์ได้สงวนจิตวิญญาณข้าพระองค์ไว้

13 แต่สั้ต่อไปนี้พระองค์ทรงซ่อนไว้ในพระทัยของพระองค์

ข้าพระองค์ทราบว่าเป็นพระประสงค์ของพระองค์

14 ถ้าข้าพระองค์กำบาป พระองค์ทรงหมายข้าพระองค์ไว้

และไม่ทรงปล่อยตัวข้าพระองค์ให้พ้นโทษความชั่วข้าของข้าพระองค์

15 ถ้าข้าพระองค์ชั่วร้าย วิบัติแก่ข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์ชอบธรรม

ข้าพระองค์ยังผิงผิงศีรษะของข้าพระองค์ขึ้นไม่ได้ ข้าพระองค์เต็มด้วยความอดสู

ฉะนั้นขอมองดูความทุกข์ใจของข้าพระองค์

16 ภัยพิบัติต่างๆเพิ่มมากขึ้น พระองค์จะทรงล่าข้าพระองค์อย่างสิงโตดุร้าย

และทรงทำการมหัศจรรย์สู่ข้าพระองค์อีก

17 พระองค์ทรงฟื้นฟูยานของพระองค์ไปรักปราข้าพระองค์ใหม่

และทรงเพิ่มความร้อนพระทัยของพระองค์ในข้าพระองค์

พระองค์ทรงนำพลโยธาหลายกองมาสู้ข้าพระองค์

18 ในพระองค์ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากครก

มีละนินข้าพระองค์จึงตายก่อนตาได้ได้เห็นข้าพระองค์

19 เหมือนอย่างกับว่าข้าพระองค์มิได้เกิดมา ข้าพระองค์คงถูกนำจากครกไปถึงหลุมฝังศพแล้ว

20 วันคืนชีวิตของข้าพระองค์ก็ไม่น้อยหรือ ขอหยุดเถิด ขอให้ข้าพระองค์อยู่ลำพัง

เพื่อข้าพระองค์จะขึ้นใจสักหน่อย

21 ก่อนที่ข้าพระองค์จะไปยังที่ที่ข้าพระองค์ไม่กลับ ถึงแผ่นดินแห่งความมืดและเงามัจจุราช

22 แผ่นดินแห่งความมืดที่บดบังตัวความมืดทีเดียว เป็นแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช ไม่มีระเบียบ

ที่ความสว่างเป็นเหมือนความมืด”

Chapter 11

1 แล้วโสฟรธาวันอาเมห์ตอบว่า

2 “การที่ข้าพมุลถ้อยคำโดยไม่มีใครตอบหรือ และคนที่พุดมากอาจจะนับว่าชอบธรรมหรือ

3 การที่คำพุดมุลสาของท่านทำให้คนหนึ่ง และเมื่อท่านเยาะเย้ย ไม่ควรมิผู้ใดทำให้ท่านอายหรือ

4 เพราะท่านว่า ‘หลักคำสอนของข้าบริสุทธิ์ และข้าก็สะอาดในสายพระเนตรพระเจ้า’

5 แต่ โอ ใครจะให้พระเจ้าตรัสและทรงเปิดริมพระโอษฐ์ของพระองค์ตรัสกับท่าน

6 ใครจะให้พระองค์ทรงสำแดงเคล็ดลับของสติปัญญาให้ท่าน

เพราะความเข้าใจของพระองค์น้อยเกินไป

จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องจากท่านน้อยกว่าความชั่วช้าของท่านทั้งได้รับ

7 ท่านจะหยั่งรู้สภาพของพระเจ้าได้หรือ ท่านหยั่งรู้องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดหรือ

8 นั่นสูงเท่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะทำอะไรได้ ลึกกว่านรก ท่านจะทราบอะไรได้

9 วัดดูก็ยาวกว่าโลก และกว้างกว่าทะเล

10 ถ้าพระองค์ทรงตัดออก และทรงคุมตั้ง และทรงเรียกมาชุมนุมกัน ใครจะขัดขวางพระองค์ได้

11 เพราะพระองค์ทรงทราบคนไร้ค่า เมื่อพระองค์ทรงเห็นความชั่วร้าย

พระองค์จะไม่ทรงพิจารณาหรือ

12 แต่คนไร้ค่ายากกลาด ถึงแม้มนุษย์เกิดมาเหมือนลูกลาป่า

13 ถ้าท่านเตรียมใจของท่านไว้ และท่านเหยียดมือของท่านออกไปหาพระองค์

14 ถ้าความชั่วช้าอยู่ในมือของท่าน ทั้งเสียให้โลก

และอย่าให้ความชั่วร้ายอาศัยอยู่ในเต็นท์ของท่าน

15 แล้วและ ท่านจะเจหยหน้าขึ้นโดยปราศจากคำหนี ท่านจะมั่นคง และไม่ต้องกลัว

16 เพราะท่านจะลิ้มความทุกข์ยากของท่าน ท่านจะจดจำได้เหมือนน้ำที่ได้ไหลผ่านพันไป

17 แล้วชีวิตของท่านจะสุกใสงีกว่าเวลาเที่ยงวัน ท่านจะส่องแสงเหมือนเวลาเช้า

18 และท่านจะรู้สึกมั่นคง เพราะมีความหวัง เออ ท่านจะตรวจตราดู และนอนพักอย่างปลอดภัย

19 ท่านจะนอนลง และไม่มีใครทำให้ท่านกลัว เออ

คนเป็นอันมากจะมาวอนขอความช่วยเหลือจากท่าน

20 แต่ตาของคนที่ชั่วร้ายจะมืดมัว เขาจะหลีกเลี่ยงหลบหนีไม่ได้

และความหวังของเขาจะเหมือนความตายนั้นเอง”

Chapter 12

1 แล้วโยบตอบว่า

2 “ไม่ต้องสงสัยเลยที่ท่านทั้งหลายเป็นเสียงของประชาชน และสติปัญญาจะตายไปพร้อมกับท่าน

3 แต่ข้าก็มีความเข้าใจอย่างกับท่าน ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน เออ เรื่องอย่างนี้ใครจะไม่ทราบ

4 ข้าเป็นเหมือนผู้ที่ให้เพื่อนบ้านหัวเราะเยาะ ผู้ร้องทูลพระเจ้าและพระองค์ทรงตอบ

คนดีรอบคอบอันชอบธรรมเป็นที่ให้เขาหัวเราะเยาะ

5 ในความคิดของผู้ที่อยู่อย่างสบาย ผู้มีเท้าพร้อมที่จะพลาดเหมือนตะเกียงที่ถูกสบบประมาท

6 เต็นท์ของโจรก็มั่งคั่ง และบุคคลที่ย่ำยีพระเจ้าก็มั่งคั่ง

พระเจ้าทรงนำของมากมายมาสู่มือของเขา

7 แต่ขอถามสัตว์เดียรัจฉาน และมันจะสอนท่าน ถามนกในอากาศดู และมันจะบอกท่าน

8 หรือพูดกับแผ่นดินโลก และมันจะสอนท่าน และปลาทะเลจะประกาศแก่ท่าน

9 ในบรรดาสิ่งเหล่านี้มีสิ่งใดที่ไม่ทราบว่าจะพระหฤทธิกิจของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปอย่างนั้น

10 จิตใจของสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างอยู่ในพระหฤทธิกิจของพระองค์ ทั้งลมหายใจของมนุษย์ทั้งปวง

11 ทูตลลงถ้อยคำมิได้หรือ และพาดานปากชิมรสาหารมิได้หรือ

12 สติปัญญาอยู่กับคนมีอายุมาก และอายุยืนยาวทำให้เกิดความเข้าใจ

13 สติปัญญาและฤทธาณภาพอยู่กับพระเจ้า พระองค์ทรงมีคำแนะนำและความเข้าใจ

14 ดูเถิด พระองค์ทรงฟังทลายลงและไม่มีผู้ใดสร้างใหม่ได้

พระองค์ทรงกักตั้งมนุษย์คนหนึ่งไว้และไม่มีผู้ใดเปิดได้

15 ดูเถิด พระองค์ทรงยึดน้ำไว้และมันก็แห้งไป

ดังนั้นพระองค์ทรงส่งมันออกไปและมันก็ท่วมแผ่นดิน

16 พระกำลังและพระสติปัญญาอยู่กับพระองค์ ผู้ถูกลงทั้งผู้สูงเป็นของพระองค์

17 พระองค์ทรงนำที่ปรึกษาตัวล่อนจ้อนไป และพระองค์ทรงกระทำผู้พิพากษาให้เป็นคนโง่

18 พระองค์ทรงแก้พันศนาการของกษัตริย์ และทรงผูกมัดเอวของกษัตริย์เหล่านั้นด้วยผ้าคาดเอว

19 พระองค์ทรงนำเจ้าชายตัวล่อนจ้อนไป และทรงคว่ำผู้มีกำลังเสีย

20 พระองค์ทรงเอาคำพูดไปเสียจากผู้ที่เขาวางใจ

และทรงนำการพิณิจพิจารณาไปเสียจากพวกผู้มั่วอายุ

21 พระองค์ทรงหาความเหี้ยมหยามบนเจ้านาย และทรงกระทำให้ผู้แข็งแรงอ่อนกำลัง

22 พระองค์ทรงเปิดสิ่งที่ลึกลอกมาจากความมืด และทรงนำเงามัจจุราชมาสู่ความสว่าง

23 พระองค์ทรงกระทำประชาชาติให้ใหญ่โต และทรงทลายเสีย

พระองค์ทรงขยายบรรดาประชาชาติ และทรงนำเขาทั้งหลายให้แตกลงอีก

24 พระองค์ทรงนำความเข้าใจไปเสียจากหัวหน้าชาวโลก

และทรงกระทำให้เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีหนทาง

25 เขาทั้งหลายล้าอยู่ในความมืดปราศจากความสว่าง และพระองค์ทรงทำให้เขาโศกอย่างคนเมา"

Chapter 13

1 "ดูเถิด ตาของข้าได้เห็นสิ่งทั้งหมดนี้แล้ว หูของข้าได้ยินและเท้าใจเรื่องนี้แล้ว 2 อะไรที่ท่านทั้งหลายรู้ ข้าก็รู้ด้วย ข้าไม่ดียิ่งกว่าท่าน 3 แต่ข้าจะใคร่พูดต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และปรารถนาจะสู้คดีของข้ากับพระเจ้า 4 ส่วนท่าน ท่านฉานเสียด้วยการมูสา ท่านทั้งปวงเป็นแพทย์ที่ไร้ไม่ได้ 5 โอ ท่านน่าะนั่งเสีย และความนั่งนั้นจะเป็นสติปัญญาของท่าน 6 บัดนี้ขอฟังการหาเหตุผลของข้า และขอฟังคำวิงวอนแห่งริมฝีปากของข้า 7 ท่านทั้งหลายจะพูดชั่วร้ายเพื่อพระเจ้าหรือ และพูดวางเพื่อพระองค์หรือ 8 ท่านทั้งหลายจะแสดงความลำเอียงแก่ข้าซึ่งพระองค์หรือ ท่านจะว่าความฝ่ายพระเจ้าหรือ 9 เมื่อพระองค์ทรงค้นท่านพบ จะได้แก่ท่านไหม 10 หรือท่านจะเยาะเย้ยพระองค์ได้อย่างผู้หนึ่งผู้ใดเยาะเย้ยมนุษย์หรือ 11 พระองค์จะทรงตำหนิท่านทั้งหลายแน่ ถ้าท่านแสดงความลำเอียงอย่างล้นๆ 12 ความโอ้อวดระการการของพระองค์จะไม่กระทำให้ท่านคร้ามกลัว และความครั่นคร้ามต่อพระองค์จะไม่ตกเหนือท่านหรือ 13 ความระลึกถึงทั้งหลายของท่านเป็นเหมือนอย่างขี้เถ้า ร่างกายของท่านเป็นแต่กายดิน 14 ขอนั่งและจะข้าะพูด และอะไรจะเกิดแก่ข้า ก็ขอให้เกิดเถิด 15 ทำไมนะหรือ ข้าจะนับเนื้อของข้าไว้ และเสียชีวิตของข้า 16 ถึงแม้พระองค์ทรงประหารข้าเสีย ข้าก็จะยังวางใจในพระองค์ แต่ข้าจะยังยืนยันทงทั้งหลายของข้าจำเพาะพระพักตร์พระองค์ 17 พระองค์จะทรงเป็นความรอดของข้าด้วย เพราะคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้เข้ามาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ 18 ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำกล่าวของข้าอยู่ในหูของท่าน 19 ดูก่อน ข้าเตรียมคดีของข้าแล้ว ข้าทราบว่าจะปรากฏว่าข้าบริสุทธิ์ 20 ใครนะจะสู้คดีกับข้า เพราะบัดนี้ ถ้าข้านั่งเสีย ข้าก็จะตาย 21 ขอทรงประสาทสองสิ่งแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะไม่ซ่อนตัวจากพระพักตร์พระองค์ 22 ขอทรงหุดพระหัตถ์ให้ไกลจากข้าพระองค์ และขออย่าให้ความครั่นคร้ามพระองค์ทำให้ข้าพระองค์คร้ามกลัว 23 ขอพระองค์ทรงเรียกเถิด แล้วข้าพระองค์จะทูลตอบ หรือขอให้ข้าพระองค์ทูล และขอพระองค์ทรงตอบแก่ข้าพระองค์ 24 บรรดาความชั่วช้าและความบาปผิดของข้าพระองค์มีเท่าใด ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดและบาปของข้าพระองค์ 25 ทำไมพระองค์ทรงมีนพระพักตร์เสีย และทรงนับว่าข้าพระองค์เป็นศัตรูของพระองค์ 26 พระองค์จะทรงให้ไปไม่ให้ถูกลมพัดหักเสียหรือ และจะทรงไล่ติดตามฟางแห้งหรือ 27 เพราะพระองค์ทรงจารึกสิ่งซ่อนขึ้นต่อผู้ข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์รับโทษความชั่วช้าที่ข้าพระองค์กระทำเมื่อยังรุ่นอยู่ 28 พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพระองค์ใส่ข้อไว้ และทรงเฝ้าดูทางทั้งสี่นของข้าพระองค์ พระองค์ทรงจารึกเครื่องหมายไว้บนฝ่าเท้าของข้าพระองค์ 29 มนุษย์ก็ทรุดโทรมไปเหมือนของเน่า เหมือนเครื่องแต่งกายที่ตัวมอดกิน"

Chapter 14

1 ""มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้ทรงก็อยู่แต่เนิ่นวัน และเต็มไปด้วยความยุ่งยากใจ 2 เขาออกมาเหมือนดอกไม้ แล้วก็ถูกตัดไว้ล้มลง เขาไร้ไปอย่างเงา และไม่อยู่ต่อไปอีก 3 และพระองค์ทรงลืมนะเนตรมองจนอย่างนี้หรือ และทรงนำข้าพระองค์มาในการพิพากษาของพระองค์หรือ 4 ใครจะเอาสิ่งสะอาดออกมาจากสิ่งไม่สะอาดได้ ไม่มีใครสักคน 5 วันเวลาของเขาถูกกำหนดไว้เสียแล้ว และจำนวนเดือนของเขาขึ้นอยู่กับพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดขอบเขตของเขาไม่ให้เขาผ่านไปได้ 6 ฉะนั้น ขอทรงหน้พระพักตร์ไปจากเขา และทรงเลิกเถิดพระเจ้าข้า เพื่อที่เขาขึ้นบานด้วยวันของเขาอย่างลูกจ้าง 7 เพราะสำหรับต้นไม้ก็มีความหวัง ถ้ามันถูกตัดลง มันก็จะแตกหน่ออีก และหน่ออ่อนของมันจะไม่หยุดยั้ง 8 ถึงรากของมันจะแก่อยู่ในดิน และตอของมันจะตายอยู่ในผงคลีดิน 9 แต่พอได้กลิ่นไอของน้ำ มันจะงอกและแตกกิ่งออกเหมือนต้นไม้อ่อน 10 แต่มนุษย์ตาย และล้มพังพาบ เอย มนุษย์สิ้นลมหายใจและเขาอยู่ที่ไหนเล่า 11 น้ำตาจากทะเลสาบไป และแม่น้ำก็เหือดแลแห้งไปนั้นใด 12 ฉะนั้นแหละ มนุษย์ก็นอนลงและจะไม่ลุกขึ้นอีก จนท้องฟ้าไม่มีอีก เขาก็มีต้นขึ้น และปลูกเขาก็ไม่ได้ 13 โอ หากพระองค์ทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ในแดนคนตายก็จะได้ ใครจะให้พระองค์ทรงปกปิดข้าพระองค์ไว้จนพระพิโรธพระองค์พ้นไป ใครจะให้พระองค์ทรงกำหนดเวลาให้ข้าพระองค์ และทรงระลึกถึงข้าพระองค์ 14 ถ้ามนุษย์ตายแล้ว เขาจะมีชีวิตอีกหรือ ข้าพระองค์จะคอยอยู่ตลอดวันประการการของข้าพระองค์ จนกว่าการปลดปล่อยของข้าพระองค์จะมาถึง 15 พระองค์จะทรงเรียก และข้าพระองค์จะทูลตอบพระองค์ พระองค์จะทรงอภัยอาวรณ์พระหัตถ์กิจของพระองค์ 16 แต่พระองค์ทรงนับก้าวของข้าพระองค์ พระองค์มิได้ทรงจ้องจับผิดข้าพระองค์หรือ 17 การละเมิดของข้าพระองค์ฉันใดทรงใส่ไว้ในถุงที่ฉันใดตรา และพระองค์ทรงมัดความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้

18 แต่ดูเขาก็หลายลงและผุพังไป และก้อนหินก็ถูกย้ายไปจากที่ของมัน 19 น้ำทะเลหिनไปเสีย พระองค์ทรงพัดพาสิ่งต่างๆที่งอกขึ้นจากผงคลีดินแห่งแผ่นดินโลกไป พระองค์ทรงทำลายความหวังของมนุษย์เช่นกัน 20 พระองค์ทรงชนะเขาเสมอ และเขาก็ลัวกลับไป 21 พระองค์ทรงเปลี่ยนสีหน้าของเขาและทรงส่งเขาไปเสีย 22 บรรดาบุตรชายของเขาได้รับเกียรติและเขาก็ไม่ทราบ เขาทั้งหลายตกต่ำลง แต่เขาหาหยั่งรู้ไม่ 23 เขารู้สึกเพียงความเจ็บในร่างกายของตน และจิตใจเขาคำครวญ"

Chapter 15

1 แล้วเอลิฟัสชาวเทมานตอบว่า 2 "การที่คนมีปัญญาจะตอบด้วยความรู้ลึมๆเล้งๆหรือ และบรรลุมะวันออกไปเต็มท้อง 3 ควรที่เขายึดแย้งกันในการพูดอันไร้ประโยชน์ หรือด้วยถ้อยคำซึ่งไม่ได้ผลหรือ 4 แต่ท่านกำลังจัดความยากแกร้งเสีย และขัดขวางการอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้า 5 เพราะปากของท่านกล่าวความชั่วช้าของท่าน และท่านเลือกเอาสิ่งของคนฉลาดแกมโกง 6 ปากของท่านกล่าวโทษท่านเอง ไม่ใช่ข้าพเจ้า และริมฝีปากของท่านปรักปรำท่านเอง 7 ท่านเป็นมนุษย์คนแรกที่เกิดมาหรือ หรือท่านคลอดมาก่อนเน็นเขาหรือ 8 ท่านได้ฟังความลึกลับของพระเจ้าหรือ และท่านจำกัดสติปัญญาไว้เฉพาะตัวท่านหรือ 9 ท่านทราบอะไรที่พวกเราไม่ทราบบ้าง ท่านเข้าใจอะไรที่ไม่กระจ่างแก่เราเล่า 10 ในพวกเรามิคนมหมองอกและคนสูงอายุ แม้ยังกว่าบิดาของท่าน 11 ท่านเห็นคำเล่าโลมของพระเจ้าเป็นของเล็กน้อยไปหรือ มีเรื่องลึกลับอะไรบ้างอยู่กับท่านหรือ 12 เหตุใดท่านจึงปล่อยตัวไปตามใจ ท่านทรงทราบตาเพราะเหตุอะไรเล่า 13 คือที่ท่านหันจิตใจของท่านต่อผู้พระเจ้า และให้อภัยอย่างน้อออกจากปากของท่าน 14 มนุษย์เป็นอะไรเล่า เขาจึงจะสะอาดได้ หรือเขาผู้เกิดมาโดยผู้ทรงเป็นอะไร เขาจึงชอบธรรมได้ 15 ดูก่อน พระเจ้ามิได้ทรงวางใจในวิสุทธิชนของพระองค์ ใช่แล้ว ในสายพระเนตรพระองค์ ฟาสุราก็ไม่สะอาด 16 แล้วมนุษย์ผู้ดื่มความชั่วช้าเหมือนดื่มน้ำ ก็น่าสะอิดสะเอียนและโสโครกยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 17 ฟังข้าซิ ข้าจะแสดงแก่ท่าน สิ่งใดที่ข้าได้เห็น ข้าจะกล่าว 18 สิ่งที่คุณมีปัญญาได้บอกกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษของเขา และมีได้ปิดบังไว้ 19 ผู้ที่ได้รับพระราชทานแผ่นดินแต่พวกเดียว และไม่มีคนต่างด้าวผ่านไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย 20 คนชั่วทุกคนถูกรับมาตลอดอายุของเขา ตลอดปีทั้งปวงได้ซ่อนไว้จากผู้สืบบังสืบ 21 เสียงที่นั่นคร่ำครวญอยู่ในหูของเขา ผู้ทำลายเขาเหมือนเขาในยามแห่งเง 22 เขาไม่เชื่อว่าเขาจะกลับออกมาจากความมืด เขาจะต้องตายด้วยดาบ 23 เขาพาเนรไปเพื่อหาอาหาร กล่าวว่า 'อยู่ที่ไหนนะ' เขาทราบอยู่ว่าวันแห่งความมืดอยู่แต่เอื้อมมือ 24 ความทุกข์ใจและความแสนระทมจะทำให้เขาคร่ำครวญ มันจะชนะเขา เหมือนอย่างกษัตริย์เตรียมพร้อมแล้วสำหรับการศึก 25 เพราะเขาได้เหยียดมือของเขาออกสู่พระเจ้า และเพิ่มกำลังเพื่อต่อสู้องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ 26 เขาวิ่งเข้าใส่พระองค์อย่างตืดตึงพร้อมกับดังปมหนา 27 เพราะว่าเขาได้คลุมหน้าของเขาด้วยความอ้วนของเขาแล้ว และรวบรวมไขมันมาไว้ที่บนเอาจของเขา 28 และได้อาศัยอยู่ในหัวเมืองที่รกร้าง ในเรือนซึ่งไม่มีผู้อาศัย ซึ่งพร้อมที่จะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง 29 เขาจะไม่ยังมี และทรัพย์สมบัติของเขาจะไม่ทนทาน และข้าทของของเขาจะไม่เพิ่มพูนในแผ่นดิน 30 เขาจะหนีจากความมืดไม่พ้น เปลวเพลิงจะทำให้หน่อของเขาแห้งไป และโดยลมพระโอษฐ์เขาจะต้องจากไปเสีย 31 อย่าให้เขาวางใจในความมั่งงั่งลางตัวเขาเอง เพราะความมั่งงั่งจะเป็นสิ่งตอบแทนเขา 32 จะชำระให้เขาเต็มก่อนเวลาของเขา และถึงก้นของเขาจะไม่เขียว 33 เขาจะเป็นประดุจเถาถ่อจุ่นที่เขาถูกลูกจั่นตีบของมัน และเป็นดังต้นมะกอกเทศที่สลัดทิ้งดอกบานของมัน 34 เพราะว่าที่ชุมนุมของพวกหน้าซื่อใจคดนั้นจะรกร้างไป และไฟจะเผาผลาญเต็นท์แห่งสินบนเสีย 35 เขาทั้งหลายตั้งคร่ำครวญความชั่ว และตลอดความร้ายออกมา และท้องของเขาทั้งหลายตระเตรียมการล่อลวง"

Chapter 16

1 แล้วโยบตอบว่า 2 "ข้าเคยได้ยินเรื่องอย่างนี้มามากแล้ว ท่านทุกคนเป็นผู้เล่าโลมที่ทวนใจ 3 คำลุ่มๆเล้งๆจะจบสิ้นเมื่อไรหนอ ท่านเป็นอะไรไป ท่านจึงตอบอย่างนี้ 4 ข้าก็พูดอย่างท่านทั้งหลายได้เหมือนกัน ถ้าชีวิตท่านมาแทนที่ชีวิตของข้า ข้าก็สามารถสรรหาถ้อยคำมากมายก่ายกองมาต่อสู้อท่านทั้งหลายได้ และสันติรของข้าใส่ท่าน 5 ข้าจะหนุนกำลังใจของท่านทั้งหลายด้วยปากของข้าก็ได้ และการกล่อนไหวแห่งริมฝีปากของข้าจะระงับความเจ็บปวดของท่านก็ได้ด้วย 6 ถ้าข้าพูด ความเจ็บปวดของข้าก็ไม่ระงับ และถ้าฉันเงืงไว้ จะบรรเทาไปสักเท่าใด 7 ฉะนั้นแหละ เดียวนี้พระเจ้าทรงให้ข้าอ่อนเปลี้ย พระองค์ทรงกระทำให้พรคพวกทั้งสี่นของข้าเล็กร้างไป 8 และพระองค์ได้ให้ข้าเต็มไปด้วยรอยย่นซึ่งสภาพนี้เป็นพยานปรักปรำข้า และความผ่ายผอมของข้าถูกขึ้นปรักปรำข้า มันเป็นพยานใส่หน้าข้า 9 พระองค์ทรงฉีกตัวด้วยพระพิโรธของพระองค์และทรงเกลียดชังข้า พระองค์ทรงชบเชียวเดียวพ่นใส่ข้า ปรำภักษ์ของข้าลึงตลุ่ตัว

10 มืดมัวปากใส่ข้า เขาตบแก้มประจานข้า เขาสุมหัวกันปรักปรำข้า
11 พระเจ้าทรงมอบข้าให้แก่คนอธรรม และทรงเหวี่ยงข้าไว้ในมือของคนชั่วร้าย
12 ข้าอยู่สบาย และพระองค์ทรงหักข้าสับบั้น เออ พระองค์ทรงฉวยคอข้า และฟาดข้าลงเป็นชิ้นๆ
พระองค์ทรงตั้งข้าให้เป็นเป้าของพระองค์
13 นักธนูของพระองค์ล้อมข้า พระองค์ทรงทะลวงเปิดโตของข้าและไม่เพลามีoley
พระองค์ทรงเหน็บธนูของข้าลงบนดิน
14 พระองค์ทรงพังข้าไปเป็นช่องๆ พระองค์ทรงวิ่งเข้าใส่ข้าอย่างมนุษย์ยักษ์
15 ข้าเย็บผ้ายกระสอบติดหนังของข้า และทำให้เขาสัตว์ของข้าสกปรกด้วยผงกลีดิน
16 หน้าของข้าแดงด้วยการรำไห้ เจ้ามัจจุราชอยู่ที่หน้าต่างของข้า
17 แม้ว่าในมือของข้าไม่มีความอยุติธรรมเลย และคำอธิษฐานของข้าก็บริสุทธิ์
18 โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย อย่าปิดบังโลหิตของข้านะ อย่าให้เสียงร้องของข้ามีที่หยุดพัก
19 ดูเถิด เดียวนี้เองพยานของข้าก็อยู่บนสวรรค์ และพระองค์ผู้รับรองข้าก็อยู่ในที่สูง
20 เพื่อนของข้าดูหมิ่นข้า แต่ตาของข้าเห็นตาออกกวายพระเจ้า
21 ขอให้ผู้หนึ่งผู้ใดอ่อนน้อมเพื่อบุณยต่อพระเจ้า อย่างที่มนุษย์อ่อนน้อมเพื่อเพื่อนบ้านของเขา
22 เพราะวาท่อไปอีกไม่ถึปี ข้าจะไปตามทางที่ข้าจะไม่กลับ"

Chapter 17

1 "ลมหายใจของข้าได้แตกดับ วันเวลาของข้าก็จบลง หลุมฝังศพพร้อมสำหรับข้าแล้ว
2 และ คนมักเยาจะเย็บก็อยู่รอบข้านี้เอง และตาของข้าก็จ้องอยู่ที่การย่ำเหย้าของเขา
3 ไปรุดตรงวางประกันไว้สำหรับตัวพระองค์จนจบที่พระองค์
ใครอยู่ที่นั่นก็จะให้ประกันสำหรับข้าพระองค์ได้
4 เพราะพระองค์ทรงปิดใจของข้าทั้งหลายไว้จากความเข้าใจ ฉะนั้นพระองค์จะไม่ทรงยกย่องข้า'
5 ผู้ที่กล่าวคำประจานประแงแก่เพื่อนของเขา นัยน์ตาของลูกหลานของเขาจะมีมลไป
6 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าเป็นคำครหาของชนชาติทั้งหลาย แต่ก่อนนั้นข้าเป็นเหมือนร่าเมณา
7 นัยน์ตาของข้าได้มืดมัวไปด้วยความโศกสลด และอวัยวะทั้งสิ้นของข้าก็เหมือนกับเงา
8 คนเที่ยงธรรมก็จะตกตะลึงด้วยเรื่องนี้ และคนไร้ผิดก็จะเร้าตัวขึ้นปรักปรำคนหน้าสื่อใจจืด
9 คนชอบธรรมยังจะยึดมั่นอยู่กับทางของเขา และผู้ที่มีมือสะอาดก็จะแข็งแกร่งยิ่งขึ้นๆ
10 แต่พวกท่าน ท่านทุกคนมาอีกซิ ข้าจะไม่พบคนที่มีความสำคัญสักคนในพวกท่าน
11 วันของข้าก็ผ่านพ้นไป แผนงานของข้าก็แตกหัก คือความคิดในใจของข้านั้น
12 เขาเหล่านั้นทำกลางคืนให้เป็นกลางวัน ความสว่างนั้นก็สิ้นเพราะเหตุความมืด
13 ถ้าข้ารอคอย แดนคนตายจะเป็นบ้านของข้า ข้าได้กางที่นอนออกในความมืด
14 ข้าได้พูดกับความเป็นอยู่เน่าว่า 'เจ้าเป็นพ่อของข้า' และพูดกับเพื่อนว่า
'เจ้าเป็นแม่ของข้าและเป็นพี่สาวของข้า'
15 แล้วบัดนี้ความหวังของข้าอยู่ที่ไหนเล่า ส่วนความหวังของข้านั้นใครจะเห็นได้
16 ความหวังนั้นจะลงไปใต้ลดาประตูดแดนคนตาย เราะลงไปด้วยกันในผงกลีดิน"

Chapter 18

1 แล้วบิลัดคนซูอาห์ตอบว่า
2 "ท่านจะค้นหาถ้อยคำนานเท่าใด จงใคร่ครวญแล้วภายหลังพวกเราจะพูด
3 ทำไมเราจึงถูกนับให้เป็นสัตว์ และถือว่าเลวทรามในสายตาของท่าน
4 ท่านผู้รักตัวของท่านด้วยความโกรธของท่าน
จะให้แผ่นดินโลกถูกทอดทิ้งเพราะเห็นแก่ท่านหรือ หรือจะให้ก้อนหินโยกย้ายจากที่ของมัน
5 เออ ความสว่างแห่งคนชั่วจะถูกดับเสีย และเปลวไฟของเขาคจะไม่ส่องแสงอีก
6 ความสว่างในเตินท์ของเขาคะมืด และตะเกียงของเขาคดับพร้อมกันเขา
7 กว้ออันแข็งแกร่งของเขาก็จะสิ้นเห้ และความคิดอันของเขาเองก็จะคว่ำเขาลง
8 เพราะเขาถูกเหวี่ยงเข้าไปในสายด้วยเท้าของเขาเอง และเขาเดินอยู่บนหลุมพราง
9 กับอันหนึ่งจะฉวยสันเท้าของเขาไว้ ผู้ปล้นจะมีชัยต่อเขา
10 มีบ่วงซ่อนอยู่ในดินไว้ดักเขา มีกับอยู่ในทางไว้ดักเขา
11 สิ่งน่าหวาดเสียวจะทำให้เขาตกใจอยู่รบนดิน และโลหิตสันเท้าของเขาอยู่
12 กาลังของเขาก็จะกร่อนไปเพราะความหิว และภัยพิบัติก็จะคอยพร้อมอยู่ที่ข้างเขา
13 มันจะกินความแข็งแกร่งแห่งผิวหนังของเขาเสีย
แม้แต่บุตรที่ปึงแห่งความตายจะกินความแข็งแกร่งของเขาเสีย
14 ความไว้วางใจของเขาคจะถูกถอนออกจากเตินท์ของเขา
จะถูกนำมายังกษัตริย์แห่งความน่าหวาดเสียว
15 สิ่งที่ไม่ใช่ของเขาคะอาศัยอยู่ในเตินท์ของเขา จะมีกำมะถันเกลื่อนกลาดอยู่เหนือที่อยู่ของเขา
16 รากของเขาคะแห้งไปข้างใต้ดิน และกิ่งของเขาคืออยู่ข้างบนจะถูกตัดทิ้ง
17 กระรอกถึงเขาคะพินาศไปจากโลก และเขาคะไม่มีชื่ออยู่ในถนน
18 เขาจะถูกผลักไสจากความสำเร็จเข้าสู่ความมืด และจะถูกไล่ออกไปจากแผ่นดินโลก
19 เขาคะไม่มีลูกหรือหลานท่ามกลางประชาชนของเขา
และจะไม่มีใครเหลืออยู่ในที่ซึ่งเขาเคยอาศัยอยู่
20 ผู้ที่มากมายหลังเขาก็จะตกตะลึงด้วยวันของเขา เหมือนกับผู้ที่มาก่อนก็หว่าดกลัวด้วย
21 และะ ที่อยู่ของจนชั่วเป็นอย่างนี้แหละ และที่อยู่ของจนซึ่งไม่รู้รักพระเจ้าก็เป็นอย่างนี้แหละ"

Chapter 19

1 แล้วโยบตอบว่า
2 "ท่านทั้งหลายจะทราบจิตใจข้านานสักเท่าใด ทั้งบุบข้าเป็นชิ้นๆด้วยถ้อยคำ
3 ท่านทั้งหลายพูดสประมาทข้าสิบหนแล้ว
และที่พาดำเป็นคนแปลกหน้าต่อข้านี้ท่านก็ไม่อาจเลย
4 ถ้าแม้ว่าข้าหลงทำผิดจริง ความผิดของข้าก็อยู่กับข้า

5 ถ้าท่านทั้งหลายจะผยองเพราะข้าจริง และให้ความต่ำต้อยของข้าปรักปรำข้า
6 จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงคว่ำข้าลงแล้ว และได้ทรงเอาตาข่ายของพระองค์ล้อมข้าไว้
7 ดูเถิด ข้าร้องออกมาเพราะเหตุความทารุณ แต่ไม่มีใครฟัง ข้าร้องให้ช่วย
แต่ไม่มีความยุติธรรมที่ไหน
8 พระองค์ทรงก่อกำแพงกันทางข้าไว้ ข้าจึงข้ามไปไม่ได้ และพระองค์ทรงให้ทางของข้ามืดไป
9 พระองค์ทรงปลดสำราสีของข้าไปจากตัวเสีย และทรงถอดมงกุฎจากศีรษะของข้า
10 พระองค์ทรงพังข้าลงเสียทุกด้านและข้าก็สิ้นไป
พระองค์ทรงทิ้งความหวังของข้าขึ้นเหมือนถ่อนต้นไม้
11 พระพิโรธของพระองค์พุ่งขึ้นใส่ข้า และทรงนับว่าว่เป็นปรักภัยของพระองค์
12 กองทหารของพระองค์เข้ามาพร้อมกัน เขาทั้งหลายก่อเชิงเทินต่อสู้ข้า
และตั้งค่ายล้อมเตินท์ของข้า
13 พระองค์ทรงให้ที่นอนของข้าห่างไกลจากข้า ผู้ที่คุ้นเคยของข้าก็หันไปจากข้าเสีย
14 ญาติของข้าละข้าเสีย และเพื่อนสนิทของข้าได้ลืมข้าเสียแล้ว
15 คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในบ้านของข้าและสาวใช้ของข้า นับข้าเป็นคนต่างด้าว
ข้ากลายเป็นคนต่างด้าวในสายตาของเขา
16 ข้าเรียกคนใช้ของข้า แต่เขาไม่ตอบข้า ข้าต้องวิ่งวอนเขาด้วยปากของข้า
17 ลมหายใจข้าเป็นที่ขยะแยงแก่ภรรยาของข้า ถึงแม้ข้าได้อ่อนน้อมเพื่อลูกๆที่บังเกิดแก่ข้าเอง
18 แม้เด็กดูหมิ่นข้า เมื่อข้าลุกขึ้นเขาก็วิ่งข้า
19 สหายสนิททั้งสิ้นของข้ารังเกียจข้า และคนเหล่านั้นที่ข้ารัก เขาหันหลังให้ข้า
20 กระดูกของข้าเกาะติดหนังและติดเนื้อของข้า และข้ารอคอยได้อย่างหวุดหวิด
21 ข้าแต่ท่าน สหายของข้า สงสารข้าเถิด สงสารข้าเถิด เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าได้แตะต้องข้า
22 ทำไมท่านทั้งหลายจึงข่มเหงข้าอย่างกับเป็นพระเจ้า ทำไมท่านไม่พอใจกับเนื้อของข้า
23 โอ ข้าอยากให้อ้อยคำของข้าได้ถูกกินที่ก็ว่า โอ ข้าอยากให้อารักไ้ไว้นหนึ่งสั
24 ข้าอยากให้สลักไว้ในศิลาเป็นนิตย์ ด้วยปากกาเหล็กและตะกั่ว
25 แต่ส่วนข้า ข้าทราบว่ พระผู้โลหของข้าทรงพระชนมอยู่
และในที่สุดพระองค์ทรงประทับยืนบนแผ่นดินโลก
26 และหลังจากว่านอนแ่งผิวหนังกายร่างกายนี้แล้ว ในเนื้อหนังของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า
27 ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเอง และนัยน์ตาของข้าจะได้เห็น ไม่ใช่คนอื่น แม้ว่าจิตใจในตัวข้าก็อ่อนโยน
28 แต่ท่านทั้งหลายควรว่า 'ทำไมพวกเราข่มเหงท่าน เมื่อรากของเรื่อนั้นพบอยู่ในตัวเรา'
29 จงกล่าวดาบ เพราะพระพิโรธนำโทษของดาบมา เพื่อท่านจะทราบว่ามีรักพิพาทหา"

Chapter 20

1 แล้วโสฟาร์ชาวอาเมห์ตอบว่า
2 "เพราะฉะนั้นเพราะเหตุความคิดของข้าจึงต้องตอบด้วยความเร่งร้อน
3 ข้าได้ฟังคำตัดสินที่สประมาทแล้ว เพราะเหตุจิตใจข้ารู้เรื่องข้าจึงต้องตอบ
4 ตั้งแต่ดิถีคำบรรพมา ตั้งแต่มนุษย์ถูกวางไว้บนแผ่นดินโลก ท่านไม่ทราบหรือว่
5 เสียงไ้ใช่ของคนที่ชั่วนั้นสิ้น และความสิ้นบานของคนที่หน้าสื่อใจจืดนั้นเป็นแต่ครู่เดียว
6 แม้ความสูงของเขาดั้นขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และศีรษะของเขาไปถึงหมู่เมฆ
7 เขาคะพินาศเป็นนิตย์อย่างจรวดระของเขาเอง บรรดาคนที่เคยเห็นเขาคะพูดว่า 'เขาอยู่ที่ไหน'
8 เขาคะบินไปเสียเหมือนความฝัน และจะไม่มีใครพบอีก เขาคะถูกไล่ไปเสียอย่างนิมิตในกลางคืน
9 นัยน์ตาซึ่งได้เห็นเขาคะไม่เห็นเขาอีก หรือที่ของเขาคะไม่เห็นเขาอีกเลย
10 ลูกหลานของเขาจะเสาะหาเป็นที่ไปรปปรานของคนที่ยากจน
และมือของเขาคะคืนทรัพย์สินสมบัติของเขา
11 กระดูกของเขาเต็มไปด้วยความบาปของคนที่เขาจะนอนลงกับเขาในผงกลีดิน
12 แม้ว่าความชั่วจะหาเขาอยู่ในปากของเขา แม้เขาซ่อนไว้ใต้ลิ้นของเขา
13 แม้เขาไม่อยากจะปล่อยและไม่ละทิ้ง แต่เมื่อไว้นปากของเขา
14 อาหารของเขายิ่งเปลี่ยนในท้องของเขา เหมือนพิษของงูเท่านั้นตัวเขา
15 เขากลิ่นทรัพย์สินสมบัติลงไป แต่จะอาเจียนมันออกมาอีก
พระเจ้าจะเหวี่ยงมันออกมาจากท้องของเขา
16 เขาคะดูดพิษของงูเห่า ลิ้นของงูร้ายจะฆ่าเขา
17 เขาคะไม่ได้เห็นแม่น้ำลำธาร หรือน้ำเอ่อล้น คือลำธารที่มีน้ำผึ้งและนมข้นไหลอยู่
18 เขาคะสิ้นสุดลงของเขา และจะไม่กลืนกินเสีย เขาได้กำไรเท่าไร เขาจะต้องคืนให้เท่านั้น
และเขาคะไม่ได้ความขึ้นบานในสิ่งนั้นเลย
19 เพราะเขาได้ขยี้และทอดทิ้งคนยากจน เขาได้ชิงบ้านซึ่งเขาไม่ได้สร้าง
20 น่นนอนเขาคะไม่รู้สึกลบใจ เขาคะเก็บสิ่งที่เขาปรารถนาไม่ได้เลย
21 อาหารของเขาคะไม่มีอะไรเหลือ เหตุฉะนั้นไม่มีใครเสาะหาทรัพย์สินสมบัติของเขา
22 ในขณะที่เขาเฝ้าหน้าสำราญ เขาคะตกในสภาพขัดสน มือของคนที่ชั่วที่ปวงจะมายิงเขา
23 เมื่อกำลังจะเติมท้องของเขาให้เต็ม พระเจ้าจะทรงส่งความพิโรธอันดุเดือดมาถึงเขา
และหลังจากนั้นเขาเมื่อเขารับประทานอาหารอยู่
24 เขาคะสำลักอาหารเหล็ก คันธนูเหล็กกล้าจะแทงเขาทะลุ
25 เขาจึงม่นอก และม่นอกมาจากร่างกายของเขา เออ กระเบื้องอันวาววับออกมาจากหน้าผิของเข
ความน่าหวาดเสียวมายิงเขา
26 ความมืดทั้งปวงจะซ่อนไว้ในที่ลึกลับของเขา ไฟที่ไม่ต้องเป่าจะกลืนเขาเสีย
สิ่งใดที่เหลืออยู่ในเตินท์ของเขาคะถูกเผาผลาญ
27 ฟ้าสวรรค์จะส่งแสงความชั่วช้าของเขา และแผ่นดินโลกจะลุกขึ้นปรักปรำเขา
28 ผลกำไรแห่งครว้าเรือนของเขาคจะถูกนำไปเสีย
ทรัพย์สินสมบัติของเขาจะถูกกวาดไปในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า
29 นี่เป็นส่วนของคนชั่วจากพระเจ้า และเป็นมรดกที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เขา"

Chapter 21

1 แล้วโยบตอบว่า
2 "ข้อพึงด้อยค่าของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำนี้ไปรอบๆท่าน
3 ขอจดทบทวนและข้าจะพูด และเมื่อข้าพูดแล้ว ก็เยาะต่อไปเถอะ
4 ส่วนข้านี้ จะต่อว่ามนุษย์หรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นทำไมข้าจึงไม่ควรเป็นทุกข์
5 มองดูข้าสิ และจงตกดะสิ่งเกิด และท่านจงเอามือปิดปากของท่าน
6 เมื่อข้าระลึกถึงเรื่องนี้ข้าก็ตระหนกตกใจ และความสั่นสะท้านก็จับเนื้อของข้า
7 ทำไมคนชั่วจึงมีชีวิตอยู่ เออ จนถึงแก่ และเจริญมีกำลังมากขึ้น
8 เชื้อสายของเขาก็ตั้งมั่นคงอยู่ในสายตของเขา และลูกหลานของเขาที่อยู่ต่อหน้าต่อตาเขา
9 เรือนของเขาทั้งหลายก็ปลอดภัยปราศจากความกลัว และไม่เรียวของพระเจ้าก็ไม่อยู่บนเขา
10 วัวผู้ของเขาเกิดพันธุ์ ไม่มีขาด วัวเมียของเขาตกลูก และไม่มีแห้ง
11 เขาส่งเด็กๆออกไปอยู่อย่างฝูงแพะแกะ และลูกหลานเล็กของเขาที่เดินร่ำ
12 เขาหนีเอาร่ำรณะและพิณแซ่ซู่ และแปรปรวนติดตามเสียงขลุ่ย
13 ตลอดวันเวลาของเขา เขาก็เจริญ และเขาลงไปที่แดนคนตายในพริบตาเดียว
14 เขาจึงทูลพระเจ้าว่า `ขอจากราไปเสีย เพราะเราไม่ปรารถนาความรู้ในทางของท่าน
15 องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คืออะไร ที่เราจะต้องปรนนิบัติเขา ถ้าเรารู้พื้นฐานต่อเขา เราจะได้ประโยชน์อะไร'
16 ดูเถิด ความจำเริญของเขายังคงอยู่ในกำมือของท่าน
คำปรึกษาของคนชั่วอยู่ห่างไกลจากข้า
17 ตะเกียงของคนชั่วดับบ้อยเท่าใด ความยากลำบากมาเหนือเขาบ้อยเท่าใด
พระเจ้าทรงแจกจ่ายความเศร้าโศกต่อพระพิโรธของพระองค์
18 เขาเป็นเหมือนฟางข้าวหน้าลม และเป็นเหมือนกลบที่พายุพัดไป
19 พระเจ้าทรงสะสมความชั่วช้าของเขาไว้ให้ลูกหลานของเขาหรือ
พระองค์ทรงตอบแทนแก่เขาเอง และเขาก็จะทราบ
20 นัยน์ตาของเขาจะเห็นความพินาศของเขา และเขาจะดื่มพระพิโรธขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
21 เพราะเขามีความพึงพอใจอะไรในเรื่องราวที่ท่านติดตามเขา
เมื่อจำนวนเดือนของเขาถูกตัดขาดลงจนสิ้นเสียแล้ว
22 มีผู้ใดจะสอนความรู้ให้แก่พระเจ้าได้หรือ เมื่อพระองค์ทรงพิพากษาเขาดี
23 คนหนึ่งตายเมื่อยังแข็งแรงเต็มที่สบายและปลอดภัยทั้งสิ้น
24 ถึงกายของเขาเต็มไปด้วยน้ำมัน และกระดูกของเขาที่ชุ่มด้วยไขมันจะถูก
25 อีกคนหนึ่งตายด้วยใจหมิ่น ไม่เคยได้ชิมของดี
26 เขาทั้งสองนอนลงในผงคลีดินเหมือนกัน และตัวหนอนก็คลุมเขาทั้งสองไว้
27 ดูเถิด ข้ารู้ความคิดของท่านและอุปนิสัยของท่านที่จะทำผิดต่อข้า
28 เพราะท่านว่า `วังของเจ้านายอยู่ที่ไหน เดินขึ้นขึ้นคาน้ำขึ้นอยู่ที่ไหน'
29 ท่านมีโคถ่านนักท่องเที่ยว และท่านไม่ได้รับสักสิ่งพยานของเขาหรือ
30 ว่าคนชั่วได้สงวนไว้จนถึงวันแห่งภัยพิบัติ และเขาจะถูกนำไปยังวันแห่งพระพิโรธ
31 ใครแจ้งวิถีการของเขาต่อหน้าเขา และผู้ใดสอนเขาในสิ่งที่เขาได้กระทำ
32 และกระนั้นเขาจะถูกหามไปยังหลุมศพ และจะอยู่ในอุโมงค์
33 สำหรับเขาก่อนดินที่หุบเขาก็กะเบาบาง คนทั้งปวงก็ตามเขาไป และคนที่ไปข้างหน้าก็นับไม่ถ้วน
34 แล้วทำไมท่านจะมาเล่าโสมมใจข้าด้วยสิ่งว่างเปล่า
คำตอบของท่านไม่มีอะไรเหลือแล้วนอกจากการมุสา"

Chapter 22

1 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า
2 "คนจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระเจ้าได้หรือ และ
ผู้ใดฉลาดก็เป็นประโยชน์แก่ตนเองต่อทั้งหก
3 ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม จะเป็นที่ยอพระทัยแก่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ
หรือถ้าทางทั้งหลายของท่านดีรอบคอบจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระองค์
4 พระองค์จะทรงดีเตียนท่านเพราะยังเกรงหรือ พระองค์จะทรงสู้ความกับท่านหรือ
5 ความชั่วของท่านใหญ่โตมิได้หรือ ความชั่วช้าของท่านไม่มีที่สิ้นสุดมิได้หรือ
6 เพราะท่านยึดของประกันไปจากพี่น้องเปล่าๆ และรีบเสียดำของคนที่เปลี่ยนกาย
7 ท่านมิได้ไถ่หน้าแก่คนอิดโรยล้ม และท่านหาเงินเหนียวชนมาปึงไว้มิให้คนที่หัว
8 คนที่มีอำนาจใหญ่โตยอมได้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ และคนที่มีความมั่งคั่งได้เข้าอาศัยอยู่
9 ท่านไล่แม่ม่ายออกไปมือเปล่า และแขนของลูกกำพร้าพ้อก็หัก
10 เพราะฉะนั้นกับดักอยู่รอบท่าน และความสยดสยองอันล้นพ้นก็ท่วมทับท่าน
11 หรือความมิดจนท่านไม่เห็นอะไร และน้ำที่ท่วมก็คลุมท่านไว้
12 พระเจ้ามิได้ทรงสถิตอยู่ ณ ที่สูงในฟ้าสวรรค์หรือ ดูดาที่สูงสุดที่เกิด มันสูงจริง
13 เพราะฉะนั้นท่านว่า 'พระเจ้านั้นสูงอะไร พระองค์จะทรงทะลุสมมิตที่บ่ไปพิพากษาได้หรือ
14 เมฆที่ปกคลุมพระองค์ไว้ พระองค์ทรงมองอะไรไม่เห็น
และพระองค์ทรงดำเนินโดยรอบบนพื้นฟ้า'
15 ท่านมุ่งไปทางเก่าหรือ ซึ่งคนชั่วเคยดำเนินนั้น
16 ผู้ถูกลวงเอาไปก่อนเวลากำหนดของเขา รากฐานของเขาถูกไถลล้นไปด้วยน้ำท่วม
17 ผู้ทูลพระเจ้าว่า 'ขอทรงไปจากข้าทั้งหลาย' และ
'องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงช่วยเขาทั้งหลายได้'
18 แต่พระองค์ทรงให้เรือนของเขาเต็มไปด้วยของดี แต่คำปรึกษาของคนชั่วห่างไกลจากข้า
19 คนชอบธรรมเห็นและยินดี คนไร้ผิดหัวเราะเยาะ
20 ในขณะที่ที่ร่ำยสมบัติของเขาไม่ถูกตัดขาด แต่ของที่เหลือนั้นไฟก็เผาเสีย
21 จงปรองดองกับพระเจ้าและอยู่อย่างสันติ ดังนั้นสิ่งที่ดีจึงมาถึงท่าน
22 ขอจงรับพระราชบัญญัติจากพระโอษฐ์ของพระองค์
และเก็บพระวจนะของพระองค์ไว้ในใจของคุณท่าน
23 ถ้าท่านกลับมายังองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

ท่านจะเจริญและจะทั้งความชั่วทำให้ไกลจากเต็นท์ของท่าน
24 ท่านจะรวบรวมทองคำไว้เหมือนผงคลีดิน และทองคำเมืองโอทิริไว้เหมือนหินในลำธาร
25 และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะเป็นผู้ป้องกันท่าน และท่านจะมีเงินอย่างมากมาย
26 แล้วท่านจะเปติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และเงืงหน้าของท่านหาพระเจ้า
27 ท่านจะอิสรฐานต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงฟังท่าน
และท่านจะทำตามคำปฎิญาณของท่าน
28 ท่านจะสดชื่นใจในเรื่องใด และเรื่องนั้นจะสำเร็จสมประสงค์
และจะมีแสงสว่างส่องทางให้ท่าน
29 เมื่อมนุษย์ถูกทิ้งลงไป ท่านจะว่า 'มีการทรงช่วยยกชูขึ้น
และพระองค์ทรงช่วยคนถ่อมใจให้รอด'
30 พระองค์ทรงช่วยเกาะแห่งผู้ไร้ความผิดให้พ้น
มันได้รับการช่วยให้พ้นโดยความสะอาดแห่งมือของท่าน"

Chapter 23

1 แล้วโยบตอบว่า
2 "คำร้องทุกข์ของข้าก็เข้มขึ้นในวันนี้ด้วย การที่ข้าถูกพบตีก็หนักกว่าการร้องครางของข้า
3 โอ ข้าอยากทราบว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน เพื่อข้าจะมาถึงพระที่นั่งของพระองค์
4 ข้าจะยืนลัดของข้าต่อพระพักตร์พระองค์ และบรรจ้อูโต้แย้งให้เต็มปากข้า
5 ข้าจะทราบคำตอบของพระองค์ และข้าใจสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับข้า
6 พระองค์จะทรงโต้แย้งกับข้าด้วยฤทธาณาภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือ เป่าผ่านะ
พระองค์จะทรงให้กำลังแก่ข้า
7 ณ ที่นั้นคนเที่ยงธรรมจะสู้ความกับพระองค์ได้
และข้าจะรับการช่วยให้พ้นจากผู้พิพากษาของข้าเป็นนิตย์
8 ดูเถิด ข้าเดินไปข้างหน้า แต่พระองค์มิได้ทรงสถิตที่นั่น และข้างหลัง
แต่ข้าก็ไม่สังเกตเห็นพระองค์
9 ข้ายังยึดมือที่พระองค์ทรงกระทำกิจ ข้าก็ไม่เห็นพระองค์ ข้าขวามือพระองค์ทรงซ่อนอยู่
ข้าหาพระองค์ไม่พบ
10 ด้วยว่าพระองค์ทรงทราบทางที่ข้าไป เมื่อพระองค์ทรงทดสอบข้าแล้ว ข้าก็จะเป็นอย่างทองคำ
11 เตาของข้าดีตรอยพระบาทของพระองค์แน่น ข้าตามมรรคาของพระองค์
และมิได้หันไปข้างๆเลย
12 ข้ามิได้พรากไปจากพระบัญญัติแห่งริมพระโอษฐ์ของพระองค์
ข้าดีราคาราพระเจ้าแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์สูงกว่าอาหารที่จำเป็นสำหรับข้า
13 แต่พระองค์ทรงผันแปรมิได้ และผู้ใดจะหันพระองค์ได้ พระองค์มีพระประสงค์สั่งใจ
พระองค์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น
14 เพราะว่าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดให้ข้านั้นครบถ้วน
และสิ่งอย่างนั้นเป็นอันมากอยู่ในพระดำริของพระองค์
15 เพราะฉะนั้นข้าจึงสะทสะทันทต่อพระพักตร์พระองค์ เมื่อข้าตรึกตรอง
ข้าก็ครั่นคร้ามต่อพระองค์
16 พระเจ้าทรงกระทำให้ใจของข้าอ่อนเปลี้ย องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้กระทำให้ข้าสะทสะทันท
17 เพราะข้ามิได้ถูกตัดขาดก่อนความมิดมาถึง
และพระองค์มิได้ทรงปิดบังความมิดที่บ่ไว้จากหน้าข้า"

Chapter 24

1 "เมื่อวาระกำหนดไม่ปิดบังไว้จากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
ทำไมบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์ไม่เห็นวันกำหนดของพระองค์
2 มีคนที่ย้ายหลักเขต เขยิดฝูงแพะแกะพาไปเปลี่ยน
3 เขาไล่ต้อนลาของคนที่กำพร้าพ่อไป เขาเอาวัวของหญิงม่ายไปเป็นประกัน
4 เขาผลักคนขัดสนออกนอกถนน คนยากจนแห่งแผ่นดินโลกต่างก็ซ่อนตัวหมด
5 ดูเถิด ดังลาไปอยู่ในถิ่นทุรกันดาร คนยากจนนั้นออกไปทำงานพยายามหาอาหาร
กินแห่งแล้งให้อาหารแก่เขาและบุตรทั้งหลายของเขา
6 เขาทั้งหลายเก็บหญ้ามัแห่งที่ในทุ่ง และเขาเล็มสวนองุ่นของคนชั่ว
7 เขาทำให้คนที่เปลี่ยนกายนอนตลอดคืนโดยไม่มีเสื้อผ้า และไม่มีผ้าห่มกันหนาว
8 เขาเปียงฝนแห่งภูเขา และเกาะหินอยู่เพราะขาดที่กำบัง
9 มีผู้ลวงเด็กกำพร้าพ่อไปจากอก และเอาของประกันจากคนยากจน
10 เขาทั้งหลายทำให้เขาเดินเปลี่ยนกายไปโดยไม่มีเสื้อผ้า เขาก็แบกฟ่อนข้าวไปจากคนที่หัว
11 เขาทำน้ำมน้อยอยู่ท่ามกลางกำแพงของพวกเขา เขาย่ำอยู่ที่บ่อน้ำองุ่น
แต่เขาต้องทนความมกระหาย
12 คนคร่ำครวญออกมาจากที่ในเมือง และจิตใจของคนบาดเจ็บร้องขอ
แต่พระเจ้ามิได้สนพระทัยในความโง่เขลาของเขา
13 เขาอยู่ในพวกที่กบฏต่อความสว่าง ที่ไม่คืนเคยกับทางของความสว่างนั้น
และมิได้อยู่ในทางของความสว่างนั้น
14 ผู้ทำบาปกรรมลุกขึ้นมาแต่เช้าตรู่ เขาฆ่าคนยากจนและคนขัดสน
และในกลางคืนเขาเป็นเหมือนหมาขโมย
15 ไตของผู้ลวงประเวณีโดยเวลาพลบค่ำ กล่าวว่า "ไม่มีผิดาใดจะเห็นข้า"
และเขาก็ปลอมหน้าของเขา
16 ในยามมืดเขาซุกเข้าไปในเรือนซึ่งเขาหมายไว้สำหรับตนเองในเวลากลางวัน
เขาไม่รู้จักความสว่าง
17 เพราะเงามัจจุราษเป็นเหมือนเวลาเข้แก่เขาทุกคน ถ้าใครรู้จักเขา
เขาก็เป็นความสยดสยองของเงามัจจุราษ
18 เขาตรวจวัดดังน้ามากหลาย ส่วนแบ่งของเขาถูกสาปในแผ่นดิน
เขาไม่หันหน้าไปสู่สวนองุ่นของเขา

19 ความแห้งแล้งและความร้อนฉายเอาฉันทิ้งไปฉันใด
แดนคนตายก็ฉายเอาผู้กระทำบาปไปฉันนั้น
20 ครรภ์จะลืมเขา ตัวนอนจะกินเขาย่างอโรย ไม่มีใครจำเขาได้ต่อไป
ความชั่วจะทกลลงเหมือนดินไม่
21 เขาไร้เดียงจากหญิงหมั้นที่ไม่มีลูก และไม่ทำดีอะไรให้แก่หญิงม่าย
22 เขาได้ทำลายคนที่มิกำลังด้วยอำนาจของตน เขาถูกขึ้น แล้วไม่มีใครมันใจเรื่องชีวิตของตน
23 พระเจ้าทรงประทานความปลอดภัยให้เขา และเขาก็พึงอยู่
และพระเนตรของพระองค์อยู่บนหนทางของเขา
24 เขาทั้งหลายถูกยกย่องขึ้นครู่หนึ่งแต่ต้องสิ้นไปและถูกนำลงมา
เขาถูกเอาออกไปจากทางเหมือนคนอื่น ๆ และถูกตัดออกเหมือนยอดรว้าตัว
25 แล้วบัดนี้ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ใครจะพิสูจน์ได้ว่าข้ามสา และสาแดงว่าสิ่งที่ข้ากล่าวนั้นไร้สาระ"

Chapter 25

1 แล้วบิลดัตคนสุอาห์ตอบว่า
2 "พระเจ้าทรงอำนาจในการครอบครองและทรงให้ยำเกรงพระองค์
ทรงกระทำสันติภาพในสวรรค์เบื้องสูงของพระองค์
3 กองทัพของพระองค์มีจำนวนหรือ ความสว่างของพระองค์มิได้ส่องมาเหนือผู้ใดบ้าง
4 แล้วมนุษย์จะชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร คนที่เกิดจากผู้หญิงจะสะอาดได้อย่างไร
5 ดุเดือด ถึงแม้ดวงจันทร์ก็ไม่มีความสุข และดวงดาวก็ไม่บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระองค์
6 มนุษย์ยังสะอาดน้อยกว่านั้นเท่าใด ผู้เป็นเพียงตัวตักแด้ และบุตรของมนุษย์เล่า
ผู้เป็นเพียงตัวนอน"

Chapter 26

1 แล้วโยบตอบว่า
2 "ท่านได้ช่วยผู้ไม่มีกำลังมากจริงหนอ ท่านได้ช่วยคนที่ไม่มีแรงแล้วหนอ
3 ท่านให้คำปรึกษาแก่คนที่ไม่มีสติปัญญา และได้ให้ความรู้มากที่สัมผัสได้จริงหนอ
4 ท่านเปล่งวาจาออกมาแก่ใครเล่า และวิญญาณของใครได้ออกมาจากท่าน
5 ท่านแดนคนตายเบื้องล่างสะทกสะท้านได้และชวาน้ำนั้น
6 นรกเปลี่ยนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และแดนพินาศไม่มีผ้าห่ม
7 พระองค์ทรงลี้ทางเหนือออกคลุมที่เรียวว้าง และแขวนโลกไว้เหนือที่ว่างเปล่า
8 พระองค์ทรงมัดน้ำไว้ในเมฆที่บนของพระองค์ และเมฆนั้นก็ไม่มีขาดร้นไป
9 พระองค์ทรงคลุมหน้าของพระที่นั่ง และคลุมของพระองค์ก่อคลุมม่นไว้
10 พระองค์ทรงขีดปริณทลไว้บนพื้นน้ำ ณ เขตระหว่างความสว่างและความมืด
11 เสาฟ้าก็หวั่นไหวและประหลาดใจเมื่อพระองค์ทรงชนาบ
12 พระองค์ทรงปราบทะเลให้สงบด้วยอำนาจของพระองค์
พระองค์ทรงติดน จอทองด้วยความเข้าพระทัยของพระองค์
13 พระองค์ทรงตกแต่งฟ้าสวรรค์ด้วยพระวิญญาณของพระองค์
พระหัตถ์ของพระองค์ทรงสร้างภูษานาคที่ขด
14 ดุเดือด เหล่านี้เป็นเพียงพระราชกิจว่าเผินของพระองค์
เราได้ยินถึงพระองค์ก็เป็นเพียงเสียงกระซิบ
ใครจะเข้าใจถึงฤทธิ์กับนาทอนเกรียงไกรของพระองค์ได้"

Chapter 27

1 และโยบได้กล่าวกลอนภาษิตของตนอีกว่า
2 "พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่นั่นใด คือพระองค์ผู้ทรงนำความยุติธรรมอันคารตกแก่ข้าไปเสีย
และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงพระชนม์อยู่นั่นใด คือผู้ทรงทำให้ข้าให้หมิ่น
3 เพราะลมหายใจยังอยู่ในตัวข้าตราบิด และลมปราณจากพระเจ้ายังอยู่ในรูจมูกของข้าตราบิด
4 ริมฝีปากของข้าจะไม่พูดความเท็จและลิ้นของข้าจะไม่เปล่งคำหลอกลวง
5 ขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าเห็นว่าท่านเป็นฝ่ายที่ถูกเลย ข้าจะไม่ทั้งความสัตย์จริงของข้าจนข้าตาย
6 ข้ายึดความชอบธรรมของข้าไว้มันไม่ยอมปล่อยไป จิตใจของข้าไม่ต่ำหวั่น
ไม่ว่าวันใดในชีวิตของข้า
7 ขอให้ศัตรูของข้าเป็นเหมือนคนชั่ว และขอให้ผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าเป็นเหมือนคนอธรรม
8 เพราะอะไรจะเป็นความหวังของคนหน้าสื่อใจจด แม้ว่าเขาได้กล่าวแล้ว
เมื่อพระเจ้าทรงเอาชีวิตของเขาไป
9 พระเจ้าจะทรงฟังเสียงร้องของข้าหรือ เมื่อความยากลำบากมาสู่ข้า
10 เขาจะเปิดอินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาจะกราบทูลพระเจ้าทุกเวลาหรือ
11 ข้าจะสอนท่านทั้งหลายโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า
ข้าจะไม่ปิดบังพระดำริขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
12 ดุเดือด ท่านทุกคนได้เห็นเองแล้ว ท่านไม่ท่านจึงเหลวไหลสิ้นเชิงทีเดียวเล่า
13 ต่อพระเจ้า นี่เป็นส่วนของคนชั่ว และมรดกซึ่งผู้บีบบังคับจะได้รับจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
14 ถ้าลูกหลานของเขาเพิ่มขึ้น ก็เพื่อถูกดาบ และลูกหลานของเขา ก็หาไม่พอกิน
15 คนของเขาที่เหลืออยู่ ความตายก็จะฝังเขาเสีย และภรรยาฆ่าทั้งหลายของเขาจะไม่คร่ำครวญ
16 ถึงเขาจะกอบโกยเอาเงินไว้มากอย่างมั่งคั่ง และกองเสื่อผ้าไว้ดังดินเหนียว
17 เขาจะกองไว้ก็ได้ แต่คนชอบธรรมจะสวม และคนไร้มืดจะแบ่งเงินกัน
18 เขาสร้างบ้านเหมือนอย่างตัวมอด เหมือนอย่างเขิงที่คนยามสร้าง
19 คนมั่งคั่งจะนอนลง แต่เขาจะไม่ถูกรับรวมไว้ เขาลืมตาของเขาขึ้น และเขาไม่อยู่แล้ว
20 ความสยดสยองท่วมเขาเหมือนน้ำมากหลาย ในกลางคืนพายุหอบเขาไป
21 ลมตะวันออกหอบเขาขึ้น และเขาก็จากไป เหมือนพายุหม่นก็กวาดเขาออกไปจากที่ของเขา
22 พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงเขาย่างไม่ปราณี เขาจะหนีจากพระหัตถ์ของพระองค์

23 คนจะตบมือเยาะเย้ยเขา และเขี่ยหยันเขาออกไปจากที่ของเขา"

Chapter 28

1 "และ ต้องมีเหมืองสำหรับแร่เงิน และมีที่สำหรับทองคำที่เขาดูจ
2 เขาเอาเหล็กมาจากพื้นดิน และถลุงทองสัมฤทธิ์จากแร่ดิบ
3 มนุษย์กำจัดการมืด และค้นหาไปยังเขตไกลที่สุด ค้นแร่ดิบในที่มืดครึ้มและเงามัจจุราช
4 เขาขุดปล่องไกลจากที่ฝังคนอาศัยอยู่ คนสัญจรไปมาลิ้มเขาแล้ว
เขาแขวนอยู่แกงไปแกงมาไกลจากฝังคน
5 ฝ่ายแผ่นดินนั้นเมื่ออาหารออกมา แต่กายได้ก็คว่ำอย่างถูกไฟไหม้
6 ก้อนหินของที่นั้นเป็นที่อยู่ของพลอยไพฑูรย์ และมันมีผงทองคำ
7 ทางนั้นไม่มีเหยี่ยวรู้ และไม่มีดะเหยี่ยวคำมองเห็น
8 ลูกสิงโตไม่เคยเดินที่นั่น สิงโตคุ้ยไม่ผ่านมาที่นั่น
9 คนยืนมือที่หินแข็ง และทำลายภูเขาลงถึงราก
10 เขาขุดลำรางไว้บนหิน และตาของเขาเห็นของประเสริฐทุกอย่าง
11 เขากันตาน้ำไว้ เพื่อมิให้มีน้ำย่อย และสิ่งที่ปิดบังไว้ เขานำมาให้แจ้ง
12 แต่จะพบพระปัญญาที่ไหน และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน
13 มนุษย์ไม่รู้จักค่าของพระปัญญา และในแผ่นดินของคนเป็นก็หาไม่พบ
14 บาดาลพูดว่า `ที่ข้าไม่มี' และทะเลกล่าวว่า `ไม่อยู่กับข้า'
15 จะเอาทองคำซื้อก็ไม่ได้ และจะส่งเงินไปตำราคาก็ไม่ได้
16 จะตีราคาเป็นทองคำโอฬารก็ไม่ได้ หรือเป็นพลอยสีน้ำฟ้าประเสริฐหรือพลอยไพฑูรย์ก็ไม่ได้
17 จะเทียบเท่าทองคำและแก้วสีกก็ไม่ได้ หรือจะแลกกับเครื่องทองคำเนื้อดีก็ไม่ได้
18 อย่าเอ่ยถึงหินปะการังและไข่มุกเลย ค่าของพระปัญญาสูงกว่ามุกดา
19 บุหราคัมแห่งเมืองเอธิโอเปีย ก็เปรียบกับพระปัญญาไม่ได้
หรือจะตีราคาเป็นทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่ได้
20 ดังนั้นพระปัญญามาจากไหนแล้ว และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน
21 เป็นสิ่งที่ซ่อนพ้นจากตาของสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง และปิดบังไว้จากนกในอากาศ
22 แดนพินาศและมัจจุราชกล่าวว่า `เราได้อินเสียงลือเรื่องพระปัญญากับบุตรของเร'
23 พระเจ้าทรงทราบทางไปหาพระปัญญานั้น และพระองค์ทรงทราบที่อยู่ของพระปัญญาด้วย
24 เพราะพระองค์ทอดพระเนตรไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก และทรงเห็นทุกสิ่งที่ใต้ฟ้าสวรรค์
25 ในเมื่อพระองค์ทรงกำหนดน้ำหนักให้แก่ลม และทรงกะน้ำหนักด้วยเครื่องตวง
26 เมื่อพระองค์ทรงสร้างภูให้ฝน และสร้างทางไว้ให้แสงแลบของฟ้าผ่า
27 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรพระปัญญาและทรงประกาศ ทรงสถาปนาไว้และทรงวิจัย
28 และพระองค์ตรัสกับมนุษย์ว่า `ดูเถิด ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า นั่นแหละคือพระปัญญา
และที่พ้นจากความชั่ว คือความเข้าใจ"

Chapter 29

1 แล้วโยบก็กล่าวกลอนภาษิตของท่านอีกว่า
2 "โอ ข้าอยากจะอยู่อย่างแต่ละเดือนที่ผ่านมา ไปอย่างไรในสมัยเมื่อพระเจ้าทรงพิทักษ์ข้า
3 เมื่อประทับที่ของพระองค์ส่องเหนือศิระข้า และข้าเดินฝ่าความมืดไปด้วยความสว่างของพระองค์
4 อย่างข้าเมื่อครั้งยังหนุ่มแน่นอยู่ เมื่อความลับกับแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือเต็นท์ของข้า
5 เมื่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ยังอยู่กับข้า และลูกหลานห้อมล้อมข้า
6 เมื่อเขาล้างย่างเท้าของข้าด้วยนมข้น และก้อนหินเทศรำนำน้นออกให้ข้า
7 เมื่อข้าออกมายังประตูเมือง เมื่อข้าเตรียมที่นั่งของข้าที่ถนน
8 คนหนุ่มเห็นข้าแล้วก็หลีกไป คนสูงอายุลุกขึ้นยืน
9 เจ้านายหยุดพูด เอามือปิดปากของตนไว้
10 เสียงของขุนนางก็สงบลง และสิ้นของเขาก็เกาะติดเพดานปาก
11 เมื่อหนูได้ยินแล้ว ต่างก็ว่าข้าเป็นสุข และเมื่อตาดู ก็ยกย่องข้า
12 เพราะว่าข้าช่วยคนยากจนที่ร้องไห้ช่วย และเด็กกำพร้าพ้อที่ไม่มีใครอุปถัมภ์เขา
13 พรของคนที่จวนพิหนาศก็มาถึงข้า
และข้าเป็นเหตุให้จิตใจของหญิงม่ายร้องเพลงด้วยความชื่นบาน
14 ข้าสวมความชอบธรรม และมันก็ห่อหุ้มข้าไว้
ความยุติธรรมของข้าเหมือนเสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะ
15 ข้าเป็นนัยน์ตาให้คนตาบอด และเป็นเท้าให้คนง่อย
16 ข้าเป็นบิดาให้คนขัดสน และข้าสอบสวนเรื่องของผู้ที่ข้าไม่รู้จัก
17 ข้าหักขาการไถของคนที่ชั่ว และได้ตั้งเอาเหยื่อจากพื้นของเขา
18 แล้วข้าคิดว่า `ข้าจะตายในวังของข้า และข้าจะหาวันเวลาของข้าอย่างทราย
19 รากของข้าจะแผ่ไปถึงน้ำ มีน้ำค้างบนกิ่งของข้าตลอดคืน
20 สง่าราศีของข้าสดชื่นอยู่กับข้า และคนหนุ่มของข้าใหม่เสมออยู่ในมือข้า'
21 คนทั้งหลายเจียหูฟังข้าและคอยอยู่ และเจียบบ่อยฟังคำปรึกษาของข้า
22 หลังจากที่ข้าพูดแล้ว เขาก็ไม่พูดอีกเลย และคำของข้าก็กลั่นลงมาเหนือเขา
23 เขาถอยข้าเหมือนถอยฝน เขาอำปากของเขาเหมือนอย่างรอรับน้ำฝนชุกปลายฤดู
24 ถ้าข้าหัวเราะเยาะเขา เขาก็ไม่ยอมเชื่อ และสื่อน้ำอันผ่องใสของข้า เขาก็มิได้ทำให้หม่นหมองลง
25 ข้าเลือกทางให้เขา และนั่นเป็นหัวหน้า และอยู่อย่างกษัตริย์ท่ามกลางกองทหาร
อย่างผู้ที่ปอบโยนคนที่คร่ำครวญ"

Chapter 30

1 "แต่เดี๋ยวนี้เขาเยาะข้า คือคนที่อ่อนกว่าข้านะ คนที่ข้าจะเหยียดหยามพ้อของเข
ถึงกับไม่ยอมให้อยู่กับสุนัขที่เฝ้าฝูงแพะแกะของข้า
2 ข้าจะได้อะไรจากกำลังมือของเขาทั้งหลาย คือของคนที่เรียวแรงเทาหมดไปแล้ว

3 เพราะเหตุความขาดแคลนและหิวโหยพวกเขาจึงอยู่อย่างโดดเดี่ยว
เมื่อก่อนเขาหนีไปยังถิ่นทุรกันดารซึ่งรกร้างและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า
4 เขาเก็บผักซึ่งรกร้างซึ่งอยู่กับพุ่มไม้ และเอารากต้นชามมาเป็นอาหาร
5 เขาถูกขับไล่ออกไปจากท่ามกลางคน (มีคนตะโกนตามเขาไปอย่างตามโจร)
6 ฉะนั้น เขาต้องพักอยู่ที่ลาละหน ในโพรงดินและซอกหิน
7 เขาร้องอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ เขาเบียดกันอยู่ภายใต้ต้นตำแย
8 เขาเป็นลูกของชนด้อย เอา เป็นลูกของชนเสียชื่อ เขาถูกกวาดออกไปเสียจากแผ่นดิน
9 และบัดนี้ข้ากลายเป็นเพลงเยาะเย้ยของเขา เอา ข้าเป็นคำครหาของเขา
10 เขาทั้งหลายสะอิดสะเอียนข้า และเหินห่างจากข้า เขาไม่รังไรที่จะก่นด่าลายลงหน้าของข้า
11 เพราะพระเจ้าทรงหย่อนสายธนูของข้า และให้ข้าตกต่ำ
เขาทั้งหลายก็เหวี่ยงความยังคิดเสียต่อหน้าข้า
12 คนหนุ่มลุกขึ้นข้างขวามือของข้า เขาผลักฉันเท้าของข้าออกไป
เขาเหวี่ยงทางแห่งความพินาศไว้ต่อข้า
13 เขาพึงทางเดินของข้า เขาเสริมภัยพิบัติให้ข้า ไม่มีผู้ใดช่วยข้าไว้เลย
14 เขามาหาข้าอย่างกับน้ำที่ทะลักเข้ามาอย่างเต็มที่ เขาถลึงตัวเข้ามาหาข้าท่ามกลางซากปรักหักพัง
15 ความสยดสยองต่างๆหนีมาใส่ข้า จิตใจของข้าถูกเขาติดตามอย่างลมตาม
และความเจริญรุ่งเรืองของข้าสูญหายไปเสียอย่างเมฆ
16 บัดนี้จิตใจของข้าก็ละลายไป วันแห่งความทุกข์ใจยึดตัวข้าไว้
17 กลางคืนกระดูกข้าทะลุไป และความเจ็บปวดที่ทะเยอทะยานไม่หยุดพักเลย
18 เครื่องแต่งกายของข้าเสียรูปไปด้วยความรุนแรงแห่งโรคนี้ มันมัดข้าอย่างผ้าคอเสื้อรัดตัว
19 พระเจ้าทรงเหวี่ยงข้าลงในปลัก และข้าก็กลายเป็นเหมือนผลคลีและซีเด้า
20 ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ และพระองค์หาทรงสดับข้าพระองค์ไม่ ข้าพระองค์ยืนขึ้น
และพระองค์หาทรงมองไม่
21 พระองค์กลับทรงดูร้ายต่อข้าพระองค์
พระองค์ทรงต่อต้านข้าพระองค์ด้วยพระหัตถ์ทรงถูกพิชิตของพระองค์
22 พระองค์ทรงชูข้าพระองค์ขึ้นเหนือลม และทรงให้ข้าพระองค์เสื่อม
และทรงให้ตัวข้าพระองค์ละลายไป
23 ข้าพระองค์ทรมานแล้วว่าพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ตายเสีย
และทำให้ไปสู่ที่กำหนดของชนเป็นทั้งปวง
24 ถึงกระนั้นข้าจะไม่ยื่นมือของข้าออกช่วยคนในแดนคนตาย
ถึงแม้ว่าพวกเขาจะร้องขอความช่วยเหลือในท่ามกลางภัยพิบัติของเขา
25 ข้ามิได้ร้องไห้เพื่อผู้ในวันเวลาของเขาภายหลังหรือ จิตใจของข้ามิได้โศกสลดเพื่อคนขัดสนหรือ
26 แต่เมื่อข้ามองหาของดี ของรักก็มาถึง และเมื่อข้าคอยความสว่าง ความมืดก็มาถึง
27 จิตใจของข้าร้อนรุ่มไม่เลยสงบเลย วันแห่งความทุกข์ใจมาพบข้า
28 ข้าได้ไว้ทุกข์ มิใช่ด้วยแดด ข้ายืนขึ้นในที่ทุมหมุ่น และร้องขอความช่วยเหลือ
29 ข้าเป็นเพื่อนกับมึงกร และเป็นเพื่อนกับคนแก่เฒ่า
30 ผิวหนังของข้าดำ กระดูกของข้าร้อนอย่างไฟไหม้
31 เพราะฉะนั้นเสียงพิณเขาคู่ของข้ากลายเป็นเสียงโหยไห้
และเสียงขลุ่ยของข้ากลายเป็นเสียงของหญิงที่ร้องไห้"

Chapter 31

1 "ข้าได้กระทำพันธสัญญากับนัยน์ตาของข้า แล้วข้าจะมองหญิงพรหมจารีได้อย่างไร
2 อะไรจะเป็นส่วนของข้าจากพระเจ้าเบื้องบน และเป็นมรดกของข้าจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ณ
ที่สูง
3 มิใช่ยกยอตราสำหรับคนชั่ว และภัยพิบัติสำหรับคนที่กระทำความชั่วช้าดอกหรือ
4 พระองค์มีทรงเห็นทางที่ข้าไป และนับฝ่าเท้าของข้าดอกหรือ
5 ถ้าข้าได้ดำเนินไปกับความไร้สาระ และเท้าของข้าเร่งไปสู่ความหลอกลวง
6 ก็ขอให้เอาข้าซึ่งด้วยตราซึ่งตรง และขอพระเจ้าทรงทราบความชั่วร้ายของข้า
7 ถ้าอย่างเท้าของข้าหนีออกไปจากทาง และจิตใจของข้าไปตามนัยน์ตาของข้า
และกล่าวด้วยรอยใดๆเกาะติดมีตัว
8 ก็ขอให้ข้าพว่น และให้คนอื่นกิน และขอให้สิ่งทั้งองขึ้นเพื่อข้าถูกถอนรากเอาไป
9 ถ้าใจของข้าถูกล่อลวงไปหาผู้หญิง และข้าได้ข่มขู่อยู่ที่ประตูเพื่อนบ้านของข้า
10 แล้วก็ขอให้ภรรยาของข้าไม่แบ่งให้คนอื่น และให้คนอื่นโหมทั้งนาง
11 เพราะนั่นเป็นความผิดที่ร้ายกาจ และเป็นความชั่วช้าที่ผู้พิพากษาต้องปรับโทษ
12 เพราะนั่นจะเป็นไฟผลาญให้ไปถึงแดนพินาศ และจะถอนรากผลเพิ่มพูนทั้งปวงของข้า
13 ถ้าข้าถูกรื่องของหาสหรือหาสหญิงของข้า เมื่อเขานำมาเรื่องทุกข้อต่อข้า
14 เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้น แล้วข้าจะทำอะไรได้ เมื่อพระองค์ทรงสอบสวน
ข้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไร
15 พระองค์ผู้ทรงสร้างข้าในครรภ์ มิได้ทรงสร้างเขาหรือ มิได้พระองค์องค์เดียวเท่านั้นหรือ
ที่ทรงสร้างเราทั้งสองในครรภ์
16 ถ้าข้าได้หน่วงเหนี่ยวสิ่งใดๆที่คนยากจนอยากได้
หรือได้กระทำให้นัยน์ตาของหญิงม่ายมองเสียเปล่า
17 หรือข้ารับประทานอาหารของข้าแต่ลำพัง
และคนกำพร้าพ้อไม่ได้ร่วมรับประทานอาหารนั้นด้วย
18 (เพราะตั้งแต่เด็กมา เขาเติบโตขึ้นกับข้า อย่างอยู่กับพ่อ
และข้าได้เป็นผู้แนะนำเรอตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้า)
19 ถ้าข้าเห็นคนหนึ่งคนใดพินาศเพราะขาดเสื้อผ้า หรือเห็นคนขัดสนไม่มีผ้าคลุมกาย
20 ถ้าข้าเฝ้าของเขามิได้ด้วยพรักตัว และถ้าข้ามิได้มอบอุณด้วยชนแกะของข้า
21 ถ้าข้าข่มขืนคนใดจะต้องคนกำพร้าพ้อเพราะข้าเห็นความสนับสนุนที่ประทุเมื่อง
22 แล้วก็ให้กระดูกไหลปราศหลุดจากบ่าของข้า และให้แขนของข้าหักหลุดจากข้อต่อเสียเถิด
23 เพราะข้าสยดสยองด้วยภัยพิบัติที่มาจากพระเจ้า และด้วยเหตุความไม่เอาแต่การของพระองค์
ข้าทำอะไรไม่ได้

24 ถ้าข้ากระทำให้ทองคำเป็นที่ไว้ใจหรือผูกพันทองคำเนื้อดีว่า "ท่านเป็นที่วางใจของข้า"
25 ถ้าข้าเปรมปรีดีเพราะสมบัติของข้ามากมาย หรือเพราะมือของข้าได้มากมาย
26 หรือข้าเพ่งดวงอาทิตย์เมื่อส่องแสง หรือดวงจันทร์เมื่อเคลื่อนไหวไปอย่างสง่า
27 และจิตใจของข้าถูกล่อลวงจนอยู่อย่างลับๆ และปากของข้าจับมือของข้า
28 นี่เป็นความชั่วช้าด้วยที่ผู้พิพากษาจะต้องปรับโทษ เพราะข้าคงต้องปฏิเสธพระเจ้าเบื้องบน
29 ถ้าข้าเปรมปรีดีเมื่อผู้ใดเกลียดชังข้าในพินาศ หรือลึงโอดเมื่อเหตุร้ายมาทันเขา
30 ข้าไม่ยอมให้ปากของข้าบาปไปโดยขอชีวิตของเขาด้วยคำสาปแช่ง
31 ถ้าคนแห่งเดินที่ของข้ามิได้กล่าวว่า "ยังมีใครที่โหดที่กินเนื้อของนายไม่อื้อ"
32 คนต่างถิ่นมิได้พักอยู่ในถนน ข้าเปิดประตูให้แก่คนเดินทาง
33 ถ้าข้าปิดบังการละเมิดของข้าอย่างอำคม ด้วยซ่อนความชั่วช้าของข้าไว้ในอกของข้า
34 เพราะข้ากลัวมวลชนและกลัวที่ครอบครัวต่างๆจะเหยียดหยามข้า ข้าจึงนั่งเสีย
ไม่ออกไปพบประชาชน
35 โอ ข้าอย่าให้สักคนหนึ่งฟังข้า ดูเถิด ความปรารถนาของข้าคือ
ของคฤหัสถ์มหิทธิฤทธิ์ต่อข้า โอ ข้าอย่าได้คำสาวนพ้องข้าซึ่งต่อความเสียชึ้น
36 ข้าจะใส่บาบแบกไปแต่ทีเดียว ข้าจะมัดมันไว้ต่างมงกุฎ
37 ข้าจะแจ้งจำนวนฝ่าเท้าของข้าแก่พระองค์ ข้าจะเข้าไปเฝ้าพระองค์อย่างเป็นเจ้านาย
38 ถ้าที่ดินของข้าร้องกล่าวโทษข้า และร้องโกลนนั้นร้องให้ด้วยกัน
39 ถ้าข้ากินผลผลิตของมันด้วยมิได้เสียเงิน และกระทำให้ข้าของที่ดินเดิมนั้นเสียชีวิต
40 ก็ขอให้มันผูกหมามอกแทนข้าสาสิ และทัญญาสาบแทนข้าบารสิ" จบถ้อยคำของโยบ

Chapter 32

1 ดังนั้น บุรุษทั้งสามก็หยุดตอบโยบ เพราะโยบชอบธรรมในสายตาของตนเอง
2 แล้วเอลิสุ บุตรชายบารเอล คนบูธิ ครอบครัวาม ก็โกรธ เขาโกรธโยบ
เพราะท่านอ้างตัวว่าชอบธรรมหาใช่พระเจ้าไม่
3 เขาโกรธสหายสามคนของโยบด้วย เพราะเขาทั้งหลายตอบไม่ได้ ทั่วทั้งที่เขาหาว่าโยบผิด
4 ฝ่ายเอลิสุตอบโยบพูดจบ เพราะพวกเขาแก้ว่าตน
5 และเมื่อเอลิสุเห็นว่าไม่มีคำตอบในปากของบุรุษทั้งสามนี้แล้ว เขาจึงโกรธ
6 และเอลิสุ บุตรชายบารเอล คนบูธิ กล่าวว่า "ข้าพเจ้ายังเยาว์วัย และท่านสูงอายุลแล้ว
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเกรงกลัวที่จะกล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าแก่ท่าน
7 ข้าพเจ้าว่า "ขอให้อยู่รอดเถิด และให้ปหลายปีสอนสติปัญญา"
8 แต่มีจิตวิญญาณในมนุษย์ การตลาดใจจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระทำให้เขาเข้าใจ
9 ไม่ใช่ผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้นที่เป็นคนฉลาด หรือคนสูงอายุนำเข้าใจความยุติธรรม
10 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงว่า "ขอฟังข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้ากล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย"
11 ดูเถิด ข้าพเจ้าได้คอยฟังคำของท่านทั้งหลาย
ข้าพเจ้าเจียพหุแห่งเหตุผลของท่านขณะที่ท่านค้นหาว่าอะไรพูดว่าอะไร
12 เออ ข้าพเจ้าสนใจฟังท่าน และ ดูเถิด ไม่มีผู้ใดให้เหตุผลอันควรแก่โยบ
ในพวกท่านไม่มีผู้ใดที่ตอบคำของโยบได้
13 อยู่เพื่อพูดนะว่า "เราได้พบพระปัญญาแล้ว พระเจ้าทรงผลึกตาลแล้ว มิใช่มนุษย์"
14 เขามิได้ฟังเสียงถ้อยคำของเขาใส่ข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าจะไม่ตอบถ้อยคำของเขาด้วยคำพูดของท่าน
15 เขาทั้งหลายก็ตกตะลึง เขาไม่ตอบอีก เขาไม่มีถ้อยคำจะพูดสักคำเดียว
16 และข้าพเจ้าจะคอยหรือ (เพราะเขาทั้งหลายไม่พูด เพราะเขายืนอยู่ที่นั่น ไม่ตอบอีก)
17 ข้าพเจ้ากล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะให้คำตอบของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะสำแดงความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย
18 เพราะข้าพเจ้ามีถ้อยคำเต็มตัว จิตใจภายในข้าพเจ้าบ่งกับข้าพเจ้าอยู่"
19 ดูเถิด จิตใจของข้าพเจ้าเหมือนเหล้าจุ่นซึ่งไม่มีที่ระบายออก
เหมือนถุงหนังเหล้าจุ่นใหม่จะระเบิดอยู่รอมร่อแล้ว
20 ข้าพเจ้าต้องพูดจึงจะได้ความบรรเทา ข้าพเจ้าต้องเปิดริมฝีปากขึ้นตอบ
21 ข้าพเจ้าจะไม่แสดงอคติต่อบุคคลใดๆ หรือให้การประจบสอพลอต่อผู้ใด
22 เพราะข้าพเจ้าประจบสอพลอไม่ได้ ถ้าข้าพเจ้าอย่างนั้น
ผู้ทรงสร้างของข้าพเจ้าจะกำจัดข้าพเจ้าเสียในไม้อ่า"

Chapter 33

1 "ท่านโยบเจ้าข้า อย่างไรก็ตามขอฟังคำของข้าพเจ้า และฟังถ้อยคำทั้งสินของข้าพเจ้า
2 ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าได้อ้าปาก สันภายในปากของข้าพเจ้าก็พูด
3 ถ้อยคำของข้าพเจ้าสำแดงความเที่ยงธรรมแห่งจิตใจ
และริมฝีปากของข้าพเจ้าจะกล่าวความรู้อย่างจริงใจ
4 พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสร้างข้าพเจ้า
และลมปราณขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ให้ชีวิตแก่ข้าพเจ้า
5 ถ้าท่านตอบข้าพเจ้าได้ ก็ตอบสิ จงลำดับถ้อยคำของท่านต่อหน้าข้าพเจ้า เสียเถอะ
6 ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่อย่างท่านตรงพระพักตร์พระเจ้า
พระองค์ทรงปั้นข้าพเจ้าขึ้นมาจากดินด้วยเหมือนกัน
7 ดูเถิด อย่าให้ความกลัวข้าพเจ้ากระทำให้ท่านตกใจ ข้าพเจ้าจะไม่ชักชวนท่านหนักเกินไป
8 และ ท่านพูดให้ข้าพเจ้าฟัง และข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำของท่านว่า
9 "ข้าพเจ้าสอเอา ปราศจากการละเมิด ข้าพเจ้าบริสุทธิ์ มิมีความชั่วช้าในข้าพเจ้าเลย
10 ดูเถิด พระองค์ทรงหาเรื่องกับข้าพเจ้า พระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรูกับพระองค์
11 พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพเจ้าใส่ข้อไว้ และทรงแผ่ดูทางของข้าพเจ้าทั้งสิ้น"
12 ดูเถิด ในเรื่องนี้ท่านไม่ยุติธรรมเลย ข้าพเจ้าจะตอบท่าน พระเจ้าใหญ่ยิ่งกว่ามนุษย์
13 ทำไมท่านจึงโต้แย้งกับพระองค์
เพราะพระองค์ไม่ทรงรายงานเรื่องพระราชกิจใดๆของพระองค์เลย
14 เพราะพระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง เอา สองครั้ง แต่มนุษย์ไม่ยังงู้ได้

15 ในความฝัน ในนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท เมื่อเขาเคลิบเคลิ้มอยู่บนที่นอนของเขา
 16 แล้วพระองค์ทรงเบิกหูของมนุษย์ และทรงประทับตราคำสั่งสอนของเขาไว้
 17 เพื่อว่าพระองค์จะได้เห็นใ้มนุษย์กลับจากเป้าหมายของเขา
 และตัดความเย่อหยิ่งออกเสียจากมนุษย์
 18 พระองค์ทรงยึดเหนี่ยววิญญาณของเขาไว้จากปากแดนคนตาย
 และยึดชีวิตของเขาไว้จากการที่จะพินาศด้วยดาบ
 19 มนุษย์ยังถูกทดสอบด้วยความเจ็บปวดบนที่นอนของเขาด้วย
 และด้วยความเจ็บปวดอย่างสาหัสในกระดูกต่างๆของเขา
 20 ชีวิตของเขาจึงได้เบื่ออาหาร และจิตใจจึงได้เบื่ออาหารโหชะ
 21 เนื้อของเขาทรุดโทรมไปมากจนมองไม่เห็น กระดูกของเขาซึ่งแลไม่เห็นนั้นก็โผล่ออกมา
 22 เออ วิญญาณของเขาเข้าไปใกล้ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาใกล้ผู้ที่นำความตายมา
 23 ถ้ามีผู้ส่งข่าวผู้หนึ่งมาเพื่อเขาเป็นล้าม หนึ่งในพื้นเพื่อแถลงแก่มนุษย์ว่าอะไรถูกเพื่อเขา
 24 และผู้ส่งข่าวนั้นกรุณาเขา ทูลว่า 'ขอทรงปล่อยเขาให้พ้นจากที่จะไปยังปากแดนคนตาย
 ข้าพระองค์พบค่าไถ่แล้ว'
 25 เนื้อของเขาจะอ่อนกว่าเนื้อเด็ก ขอให้เขากลับไปสู่กำลังเหมือนเมื่อยังหนุ่ม'
 26 เขาจึงจะอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์จะทรงพอพระทัยเขา
 เขาจะเห็นพระพักตร์พระองค์ด้วยความชื่นบาน
 แล้วพระองค์จะทรงให้มนุษย์กลับสู่สภาพความชอบธรรม
 27 พระองค์ทรงทอดพระเนตรมนุษย์ และถ้าผู้ใดกล่าวว่า 'ข้าบาปแล้ว และเห็นผิดเป็นชอบ
 และมีได้เป็นประโยชน์อะไรแก่ข้า'
 28 พระองค์จะทรงไถ่จิตวิญญาณของเขาให้พ้นจากการลงไปสู่ปากแดนคนตาย
 และชีวิตของเขาจะเห็นความสว่าง
 29 ดูเถิด พระเจ้าทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นกับมนุษย์บ่อยๆหลายครั้ง
 30 เพื่อจะนำจิตวิญญาณของเขามาจากปากแดนคนตาย
 เพื่อให้เขาแจ่มแจ้งขึ้นด้วยความสว่างแห่งผู้ทรงมีชีวิต
 31 โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอตั้งใจฟังข้าพเจ้า ขอเงิบ และข้าพเจ้าจะพูด
 32 ถ้าท่านมีอะไรพูดก็ตอบข้าพเจ้ามาเถะ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาแก้คดีให้ท่าน
 33 ถ้าท่านไม่ก็ขอฟังข้าพเจ้า ขอเงิบและข้าพเจ้าจะสอนปัญญาให้แก่ท่าน"

Chapter 34

1 เอลีชูพูดต่อไปว่า
 2 "โอ ท่านผู้มีปัญญา ขอฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า ท่านผู้มีความรู้ ขอเงิบหูฟังข้าพเจ้า
 3 เพราะหูก็ลองชิมถ้อยคำอย่างกับเขตามานปากชิมอาหาร
 4 ขอให้เราเลือกสิ่งที่ถูก ขอให้เราเรียนรู้ในพวกเราเองว่าอะไรดี
 5 เพราะโยบกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม
 และพระเจ้าทรงเอาความยุติธรรมที่ควรตกแก่ข้าพเจ้าไปเสีย'
 6 ข้าพเจ้าถูกนับเป็นคนมูสา ถึงแม้ข้าพเจ้าชอบธรรม
 ผลของข้าพเจ้ารักษาไม่หายแม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีการละเมิดเลย
 7 ใครหนอที่จะเหมือนโยบ ผู้ดีมีความเยือกเย็นเหมือนหินเหมือนดิน
 8 ผู้เข้าสังคมกับคนกระทำความชั่วช้า และเดินไปกับคนชั่ว
 9 เพราะท่านได้กล่าวว่า 'ไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เราที่พระเจ้าจะปิตินดีในพระเจ้า'
 10 เพราะฉะนั้น ท่านผู้มีความเข้าใจ ขอฟังข้าพเจ้า เมินเสียเถิดที่พระเจ้าทรงกระทำความชั่ว
 และที่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงกระทำความชั่วช้า
 11 เพราะพระเจ้าทรงสนองตามการกระทำของมนุษย์
 และพระองค์ทรงให้เกิดแก่เขาตามการกระทำของเขา
 12 แน่หนอนทีเดียว พระเจ้าจะไม่ทรงกระทำชั่ว
 และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะไม่ทรงผันแปรความยุติธรรม
 13 ใครแต่งตั้งให้พระองค์ปกครองโลก หรือใครเล่ามอบหมายทั้งโลกไว้กับพระองค์
 14 ถ้าพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่กับมนุษย์
 และทรงรวบรวมวิญญาณและคนปรานของเขากลับมาสู่พระองค์
 15 เนื้อหนึ่งทั้งสิ้นก็จะพินาศไปด้วยกัน และมนุษย์ก็จะกลับไปเป็นผงกลีดิน
 16 ถ้าท่านมีความเข้าใจ ขอฟังข้อนี้ ขอฟังเสียงถ้อยคำของข้าพเจ้า
 17 ผู้ที่เกลียดชังความยุติธรรมควรจะปกครองหรือ ท่านจะประณามผู้ที่ชอบธรรมที่สุดหรือ
 18 เหมาะสมหรือไม่ที่จะพูดแก่กษัตริย์ว่า 'ท่านผู้ชั่วร้าย' และแก่เจ้านายว่า 'ท่านทั้งหลายผู้ชอบธรรม'
 19 ยิ่งไม่เหมาะสมที่จะแสดงอคติแก่เจ้านาย หรือไม่ทรงเห็นแก่คนมั่งคั่งมากกว่าคนยากจน
 เพราะคนทั้งหมดยังเป็นพระหัตถ์กิจของพระองค์
 20 สักครู่เดียวเขาทั้งหลายก็ตาย เวลาเที่ยงคืนประชาชนตัวสั่นและตายไป
 และผู้มีอำนาจก็ถูกเอาไปเสียมิได้ด้วยมือมนุษย์
 21 เพราะพระเนตรของพระองค์มองดูทางทั้งหลายของมนุษย์
 พระองค์ทรงเห็นย่างเท้าของเขามืด
 22 ไม่มีที่มืดครึ้มหรือเงามัจจุราชซึ่งคนกระทำความชั่วช้าจะซ่อนตัวได้
 23 เพราะพระองค์จะไม่ทรงกำหนัดโทษมนุษย์ท่านเกินสิ่งที่สมควร ให้เขาเฝ้าพระเจ้ารับการพิพากษา
 24 พระองค์ทรงทรมานผู้มีอำนาจเป็นชิ้นๆโดยไม่ต้องแก้และทรงตั้งคนอื่นไว้แทน
 25 เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงทราบกิจการของเขา และทรงกล่าวเขาเสียในกลางคืน เขาก็แปลกไป
 26 พระองค์ทรงตีเขาเหมือนอย่างคนชั่วต่อหน้าต่อตาคนอื่น
 27 เพราะว่าเขาทั้งหลายหันกลับเสียจากการติดตามพระองค์
 และไม่นับถือมรดกของพระองค์แต่อย่างใดเลย
 28 เหตุนี้เขาจึงกระทำให้เสียงร้องของเขากลั่นมาถึงพระองค์
 และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องของผู้รับความทุกข์ใจ
 29 เมื่อพระองค์ทรงประทานความสงบให้ ใครจะสร้างความยุ่งยากได้
 เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ใครจะเห็นพระองค์ได้
 ไม่ว่าจะเป็นท่าปะสาชาติหรือแก่บุคคลก็เหมือนกัน

30 เพื่อว่าคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้ครอบครอง และเขาจะไม่ว่างกับดักประชาชน
 31 เพราะเป็นสิ่งเหมาะสมที่จะร้องทูลพระเจ้าว่า 'ข้าพระองค์ได้รับการติสอนแล้ว
 ข้าพระองค์จะไม่ทำผิดต่อไปอีก
 32 ขอทรงโปรดสอนข้าพระองค์ถึงสิ่งที่ข้าพระองค์มองไม่เห็น ถ้าข้าพระองค์กระทำความชั่วช้า
 ข้าพระองค์จะไม่กระทำอีก'
 33 การตอบสนองของพระองค์จะต้องเป็นอย่างที่ท่านต้องการหรือ ท่านจึงไม่รับ
 ท่านเองต้องเลือก และไม่ใช่ข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ก็พูดไปเถิด
 34 จงให้คนที่เข้าใจพูดกับข้าพเจ้า และให้คนฉลาดฟังข้าพเจ้า
 35 โยบพูดอย่างไม่มีความรู้ ถ้อยคำของเขาปราศจากสติปัญญา
 36 ข้าพเจ้าปรารถนาให้โยบถูกทดลองต่อไปถึงที่สุด เพราะว่าเขาดอมเหมือนอย่างคนชั่ว
 37 เพราะเขาเพิ่มการกบฏเข้ากับบาปของเขา เขาบดมือเยื่ออยู่ท่ามกลางเรา
 และทวีถ้อยคำของเขาคล้ายร้ายพระเจ้า"

Chapter 35

1 เอลีชูพูดต่อไปว่า
 2 "ท่านคิดว่า ญัตติธรรมหรือ ท่านพูดหรือว่า 'ความชอบธรรมของข้าพเจ้ายิ่งกว่าของพระเจ้า'
 3 ที่ท่านถามว่า 'ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไร' และ
 'ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไรถ้าข้าพเจ้าได้รับการชำระจากบาปของข้าพเจ้า'
 4 ข้าพเจ้าจะตอบท่านกับมิตรสหายของท่านด้วย
 5 จมองดูท้องฟ้าเถิด ดูเมฆซึ่งอยู่สูงกว่าท่าน
 6 ถ้าท่านบาป ท่านจะได้อะไรที่กระทบกระเทือนพระองค์ ถ้าการละเมิดของท่านทวีขึ้น
 ท่านทำอะไรแก่พระองค์
 7 ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม ท่านถวายอะไรแก่พระองค์ หรือพระองค์ทรงรับอะไรจากมือของท่าน
 8 ความชั่วของท่านก็เป็นอันตรายแก่คนอย่างท่าน
 และความชอบธรรมของท่านก็เป็นประโยชน์แก่บุตรมนุษย์
 9 เหตุด้วยการถูกบีบบังคับเป็นอันมาก ก็ทำให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับนั้นร้องทุกข์
 เขาร้องขอความช่วยเหลือเนื่องด้วยแขนของผู้ทรงอำนาจ
 10 แต่ไม่มีสักคนพูดว่า 'พระเจ้าผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า ผู้ทรงประทานเพลงในเวลากลางคืน
 ทรงอยู่ที่ไหน
 11 ผู้ทรงสอนเรามากกว่าสอนสัตว์แห่งแผ่นดินโลก
 และทรงกระทำให้เราฉลาดกว่านกในฟ้าอากาศ'
 12 เขาร้องทุกข์ ณ ที่นั้น แต่ไม่มีผู้ใดตอบเขา เหตุความเย่อหยิ่งของคนชั่ว
 13 นละ พระเจ้ามิได้ฟังสิ่งไร้สาระ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็มิได้ทรงนับถือเสียงนั้น
 14 ถึงแม้ท่านว่า ท่านจะไม่เห็นพระองค์ แต่คดีนั้นก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์
 ฉะนั้นท่านจงวางใจในพระองค์อยู่
 15 บัดนี้ เพราะไม่เป็นเช่นนั้น พระพิโรธของพระองค์ได้ลงโทษ
 แต่พระองค์มิได้สนพระทัยการละเมิดเสียมากมาย
 16 เพราะฉะนั้นโยบจึงอาปาทพูดคำมั่วแก่ง และทวีคำพูดโดยปราศจากความรู้"

Chapter 36

1 และเอลีชูพูดต่อไปด้วยว่า
 2 "ขอทอนอยู่กับข้าพเจ้าสักหน่อย และข้าพเจ้าจะสาแดงแก่ท่าน
 เพราะข้าพเจ้ามีบางสิ่งที่จะพูดแทนพระเจ้าอีก
 3 ข้าพเจ้าจะเอาความรู้มาจากที่ไกล และถวายความชอบธรรมแก่ผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า
 4 เพราะที่จริงถ้อยคำของข้าพเจ้ามิได้เท็จ พระองค์ผู้ทรงความรู้รอบคอบสถิตกับท่าน
 5 ดูเถิด พระเจ้าทรงอำนาจ และมิได้ทรงเหยียดหยามผู้ใดเลย
 พระองค์ทรงอำนาจในเรื่องกำลังและสติปัญญา
 6 พระองค์มิได้สงวนชีวิตคนชั่ว แต่ทรงประทานความยุติธรรมแก่คนยากจน
 7 พระองค์มิได้ทรงหันพระเนตรของพระองค์จากคนชอบธรรม แต่กับบรรดา กษัตริย์บนพระที่นั่ง
 พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เป็นนิตย์ และเขาก็อยู่ในที่สูง
 8 และถ้าเขาถูกจำด้วยพันธนาการ และติดอยู่ในบ่วงแห่งความทุกข์ใจ
 9 พระองค์ก็ทรงสาแดงกิจการของเขาทิ้งหลายแก่เขา
 และการละเมิดของเขาว่าเขาได้กระทำมากเกินไป
 10 พระองค์ทรงเบิกหูของเขาให้ฟังคำเตือนสอน และทรงบัญชาให้เขากลับจากความชั่วช้าของเขา
 11 ถ้าเขาทั้งหลายเชื่อฟัง และปรนนิบัติพระองค์ เขาจะอยู่ครบอายุของเขาด้วยความเจริญรุ่งเรือง
 และอยู่ครบปีของเขาด้วยความสุขใจ
 12 แต่ถ้าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟัง เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบ และตายโดยปราศจากความรู้
 13 คนหน้าซื่อใจคดก็สะสมพระพิโรธ เมื่อพระองค์ทรงมัดเขา เขาไม่ร้องให้ด้วย
 14 เขาตายเมื่อยังหนุ่มอยู่ และชีวิตของเขาอยู่ท่ามกลางพวกกะเทย
 15 พระองค์ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นด้วยความทุกข์ใจของเขา
 และทรงให้ความลำเอียงเบี่ยงของเขา
 16 เออ พระองค์ทรงสวนท่านให้ออกมาจากความคับใจ มายังที่กว้างที่ไม่มีที่กำบับ
 และสิ่งที่วางไว้ในสำหรับของท่านก็มีแต่สิ่งอันพิ
 17 แต่ท่านก็สมกับการพิพากษาคณชั่ว การพิพากษาและความยุติธรรมมาขึ้นจับท่าน
 18 เหตุด้วยพระพิโรธ จงระวังเถิด เก่งกว่าพระองค์จะเอาท่านไปเสียด้วยการลงโทษ
 แล้วแม้การไถ่ก็ยังใหญ่ก็ไม่สามารถช่วยท่านให้พ้นได้
 19 พระองค์จะสนพระทัยในทรัพย์สมบัติของท่าน หรือทองคำ หรือเรียวยาวทั้งสิ้นหรือ เปล่าเลย
 20 อย่าลืมาถึงกลางคืน เมื่อคนชาติทั้งหลายถูกตัดขาดในที่ของเขา
 21 ระวังให้ดี อย่าหันไปหาความชั่วช้า เพราะท่านเลือกสิ่งมากกว่าเลือกความทุกข์ใจ
 22 ดูเถิด พระเจ้าทรงสาแดงความยิ่งใหญ่ด้วยฤทธาานุภาพของพระองค์
 ผู้ใดเป็นผู้สั่งสอนเหมือนอย่างพระองค์เล่า

23 ผู้ใดเป็นผู้บงการมรคาของพระองค์ หรือผู้ใดจะพูดได้ว่า ‘พระองค์ทรงกระทำความชั่วแล้ว’
24 จงระลึกถึงที่จะยกย่องพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งมนุษย์ได้เห็นนั้น
25 มนุษย์ทั้งปวงพึงดูสิ่งนั้นอยู่แล้ว มนุษย์เห็นสิ่งนั้นได้แต่ไกล
26 ดูเถิด พระเจ้านั้นใหญ่ยิ่ง และเราก็ก้าวหนักรู้ถึงพระองค์ไม้อายุของพระองค์เป็นสิ่งที่ค้นหากันไม่ได้
27 เพราะพระองค์ทรงตั้งหยดน้ำขึ้นไป ซึ่งตกลงเป็นฝนจากโอ้น้ำของพระองค์
28 ซึ่งเมฆก็เทลงมา และหยดลงที่มนุษย์ยังลุ่ม
29 เอย มีคนใดเข้าใจการแผ่ช่องเมฆหรือ และกระจะนองแห่งพลับพลาของพระองค์หรือ
30 ดูเถิด พระองค์ทรงกระจายฟ้าแลบออกไปรอบพระองค์และคลุมกันของทะเล
31 เพราะพระองค์ทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยเสียงนี้
พระองค์ประทานอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์
32 พระองค์ทรงคลุมฟ้าแลบด้วยเมฆ และทรงบัญชาให้เมฆบังฟ้าแลบนั้น
33 เสียงครืนของมณีประกาศเกี่ยวกับพระองค์ และผู้สวดก็ประกาศเกี่ยวกับปาฐะซึ่งจะมาถึง"

Chapter 37

1 "เรื่องนี้จะทำให้หัวใจของข้าพเจ้าสั่นรัว สะทลสะท้านขวัญหนีดีฝ่อ
2 จงตั้งใจฟังเสียงกัมปนาทของพระองค์ และเสียงกระหึ่มที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์
3 พระองค์ทรงปล่อยไฟให้ทั่วฟ้าทั้งสิ้น และฟ้าแลบของพระองค์ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก
4 พระสุรเสียงของพระองค์ทรงกระหึ่มตามไป
พระองค์ทรงแผ่พระสุรเสียงอันโอฬารึกของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงหน่วงเหนี่ยวฟ้าแลบ
เมื่อได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์
5 พระเจ้าทรงสำแดงกัมปนาทอย่างประหลาดด้วยพระสุรเสียงของพระองค์
พระองค์ทรงกระทำการใหญ่โตซึ่งเราเข้าใจไม่ได้
6 เพราะพระองค์ตรัสกับหิมะว่า ‘ตกลงบนแผ่นดินสิ’ และในท่อนองเดียวกันก็ตรัสกับฝน
และกับฟ้าฝนอันหนักแห่งกำลังของพระองค์
7 พระองค์ทรงมัดมือของมนุษย์ทุกคน เพื่อทุกคนจะรู้จักพระราชกิจของพระองค์
8 แล้วสัตว์ป่าจึงเข้าไปสู่รังของมัน และกบอยู่ในถ้ำของมัน
9 ลมบ้าหมูออกมาจากท้องที่ใต้ และความหนาวมาจากลมเหนือ
10 พระเจ้าประทานน้ำค้างแข็งด้วยลมหายใจของพระองค์ และน้ำค้างใหญ่ก็แข็งตัว
11 เช่นเดียวกันที่พระองค์ทรงบรรทุกความชุ่มชื้นไว้ที่เมฆที่บ
พระองค์ทรงกระจายเมฆแห่งฟ้าแลบออกไป
12 มันหันไปไปตามการนำของพระองค์
เพื่อให้มันทำตามที่พระองค์ทรงบัญชามันไว้เหนือผิวพิภพโลกนี้
13 ไม่ว่าจะเป็นเพื่อการเตือน หรือเพื่อแผ่นดินของพระองค์หรือเพื่อความเมตตา
พระองค์ทรงกระทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น
14 โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอฟังข้อนี้ จงนั่งพิจารณาการกระทำอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า
15 ท่านทราบหรือว่าพระเจ้าทรงกำขั้มมันอย่างไร
และกระทำให้ฟ้าแลบแห่งเมฆของพระองค์มีแสง
16 ท่านทราบถึงการทรงตัวของเมฆหรือ
เป็นพระราชกิจอันประหลาดของพระองค์ผู้สมบูรณ์ในความรู้
17 ตัวท่าน ผู้ที่เสียด้าของตนร้อนเมื่อแผ่นดินโลกอบอ้าวและขึ้นเพราะลมที่พัด
18 ท่านแผ่ฟ้าออกไปพร้อมกับพระองค์ได้หรือ ให้แข็งอย่างคันฉ่องกลม
19 จงสอนเรามาว่าเราควรจะทูลพระองค์อย่างไร เพราะความมืดเรารังสว่างส่วนของเราไม่ได้
20 จะทูลพระองค์ได้ใหม่ว่า ข้าพเจ้าอยุ่แก่ทูล ถ้าผู้ใดทูล เขาจะต้องถูกกลืนไปหมดเป็นแน่
21 บัดนี้มนุษย์ทั้งดูฟ้าแลบอันสูงใสแห่งเมฆไม่ได้ เมื่อลมผ่านไปภาวดีให้กระจำง
22 แสงทองส่องมาจากทิศเหนือ
พระเจ้าทรงฉลองพระองค์ด้วยความเฝ้าอาวดระการอย่างน่าคร้ามกลัว
23 องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้น เราจะค้นพบพระองค์มิได้ พระองค์ใหญ่ยิ่งในเรื่องฤทธานุภาพ
ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมอันมากยิ่งขึ้น พระองค์จะไม่ทรงฝ่าฝืน
24 เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงยำเกรงพระองค์
พระองค์ไม่ทรงนับถือผู้ใดที่มีใจประกอบด้วยสติปัญญา"

Chapter 38

1 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากลมบ้าหมูว่า
2 "นี่ใครหนอที่ท้าทายฝีมือฉันไปด้วยถ้อยคำอันปราศจากความรู้
3 จงคาดเอาไว้ว่ายังกับลูกผู้ชายหน้อยซี เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา
4 เมื่อเราวางรากฐานของแผ่นดินโลกนั้น เจ้าอยู่ที่ไหน ถ้าเจ้ามีความเข้าใจกับเรา
5 ผู้ใดได้กำหนดขนาดให้โลก แนนอนละ เจ้าต้องรู้ซึ้ง ใครจึงจะชักอวดบนนั้น
6 รากฐานของโลกจมไปอยู่บนอะไร หรือผู้ใดวางศิลามุมเอกลของมัน
7 ในเมื่อดาวรุ่งแก่วัซ้องสรรเสริญ และบรรดาบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าให้ร้องด้วยความชื่นบาน
8 หรือผู้ใดเอาประตูปิดทะเลไว้ เมื่อมันระเบิดออกมาต้องออกมาจากครรภ
9 เมื่อเราสร้างเมฆให้เป็นเสื้อ และความมืดทั้งเป็นผ้าอ้อมของมัน
10 แล้วกำหนดเขตให้มัน และวางตาลและประตู
11 และกล่าวว่า ‘เจ้าไปได้ไกลแค่ไหนละ อย่านเลยไปอีก
และคลื่นจะนองของเจ้าหยุดเพียงแค่นี้แหละ’
12 เจ้าได้บังคับบัญชาอรุณตั้งแต่เจ้าเกิดมา และเป็นเหตุให้อรุณโดยไม่รู้รักก็ของมันหรือ
13 เพื่อมันจะจับปลายแผ่นดินโลก และสอดค้นหัวออกไปเสียจากโลก
14 โลกก็เปลี่ยนไปเหมือนดินเหนียวถูกราดประทับ และทุกสิ่งเด่นออกมาเหมือนเสื้อผ้า
15 แสงสว่างถูกยึดไว้เสียจากคนชั่วร้าย และแขนของเขาก็เรื้อรังก็ถูกหักเสีย
16 เจ้าเข้าไปในตาน้ำแห่งทะเลแล้วหรือ หรือเดินเข้าไปในช่องมหาสมุทรแล้วหรือ
17 เขาเผยประตูความตายแก่เจ้าแล้วหรือ หรือเจ้าได้เห็นประตูงามจักรวาลแล้วหรือ

18 เจ้าหยั่งรู้ความกว้างใหญ่ของแผ่นดินโลกหรือ ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมดนั้นก็จงบอกมา
19 ทางที่จะนำไปสู่สำนักของความสว่างอยู่ที่ไหน และส่วนที่มืด สถานที่นั้นอยู่ที่ไหน
20 เพื่อเจ้าจะได้พามันไปยังแดนของมัน และเพื่อเจ้าจะได้เห็นทางไปบ้านของมัน
21 เจ้าจรรู้เพราะเจ้าเกิดมาแล้วอายุของเจ้าก็มากเหลือหลาย
22 เจ้าเข้าไปในคลังหิมะแล้วหรือ หรือเจ้าเห็นคลังลูกเห็บแล้วหรือ
23 ซึ่งเราชวนไว้เพื่อเวลาเย็นล่าบาก เพื่อวันศึกและสงคราม
24 ทางที่จะไปสู่ที่ซึ่งความสว่างแจจายออกไปนั้นอยู่ที่ไหน
หรือที่ซึ่งลมตะวันออกกระจ่ายไปบนแผ่นดินโลกอยู่ที่ไหน
25 ใครจะขอให้กระแสน้ำและท่าทางให้ฟ้าผ่า
26 ให้น้ำฝนมาบนแผ่นดินที่ไม่มีคนอยู่ และบนถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีมนุษย์ที่นั่น
27 เพื่อให้ที่พื้นดินที่รกร้างและว่างเปล่าได้อิ่มเอม และกระทำให้หน่อของต้นอ่อนงอกขึ้น
28 ฝนมีพอหรือ หรือผู้ใดได้กระทำให้เกิดหยาดน้ำค้าง
29 น้ำนั้นซึ่งมาจากครรภ์ของผู้ใด ผู้ใดให้กำเนิดแก่ปุยน้ำค้างซึ่งแห่งฟ้าสวรรค์
30 น้ำลูกอ่อนไว้เหมือนมีหินปิดบัง และผิวมหาสมุทรแข็งตัว
31 เจ้ามัดหมู่ดาวลูกไก่ให้เป็นกลุ่มได้หรือ หรือแกะเครื่องผูกหมู่ดาวได้ได้หรือ
32 เจ้านำดาวนักษัตรออกมาตามฤดูของมันได้หรือ
หรือเจ้านำทางของหมู่ดาวจะขึ้นและลูกของมันได้ไหม
33 เจ้ารู้จักหมู่ของฟ้าสวรรค์หรือเปล่า เจ้าตั้งฟ้าสวรรค์ให้ครอบครองแผ่นดินได้หรือ
34 เจ้าตะเบ็งเสียงไปถึงเมฆได้ไหมละ เพื่อนำมาทมาจะลงมากลุมเจ้า
35 เจ้าใช้ฟ้าแลบออกไปเพื่อให้มันไปและพูดกับเจ้าว่า ‘เราอยู่ที่นี้’ ได้ไหม
36 ใครให้สติปัญญาภายใน หรือให้ความเข้าใจแก่จิตใจ
37 ใครจะนับเมฆด้วยสติปัญญาได้ หรือใครจะเอียงงู่น้ำของท้องฟ้าได้
38 เมื่อผงคลีแข็งอย่างโลหะหลอม เมื่อก่อนดินเกาะกันแน่นหรือ
39 เจ้าล่าเหยี่ยวให้สิงโตได้หรือ หรือให้สิงโตหมั่นที่หิวม่ได้ไหมละ
40 เมื่อมันห่มอบอยู่ในถ้ำของมัน หรือนอนคลออยู่ในที่กำบัง
41 ใครจัดหาเหยื่อให้กา เมื่อลูกอ่อนมันร้องต่อพระเจ้า และพระะเหนไปเพราะขาดอาหาร"

Chapter 39

1 "เจ้ารู้ใหม่ว่าเสียงผาดลูกเมื่อไร เจ้าเคยเฝ้าดูความตัวเมียดลูกหรือ
2 เจ้านับเดือนที่มันท้องคราบได้หรือ และเจ้ารู้เวลาเมื่อมันงลูกไหม
3 คือเมื่อมันฟูบลงตกลูกของมันแล้วก็ตกลูกอ่อนของมันออกมา
4 ลูกอ่อนของมันแข็งแรงขึ้น มันเติบโตใหญ่ด้วยมีดากิน มันออกไปแล้วไม่กลับมามาหรือ
5 ใครปล่อยให้ลาป่าวิ่งกระเจิงไป ใครแกะเชือกผูกแกะเปลี่ยน
6 ซึ่งเราได้ให้ถิ่นทุรกันดารเป็นบ้านของมัน และให้ดินแห้งแล้งเป็นที่พักอาศัยของมัน
7 มันเย้ยเสียงอีกที่กของเมือง มันไม่ได้ยินเสียงของผู้ขับขีตะโกนบอก
8 มันตระเวนดูเขอาอันเป็นลานหญ้าของมัน และมันแสวงหญ้าเขียวทุกอย่าง
9 ใครกระทั้งยอมรับใช้เจ้าหรือ มันจะนอนค้างคืนอยู่ที่รางหญ้าของเจ้าหรือ
10 เจ้าเอาเชือกผูกใครกระทั้งให้ลากไปได้หรือ หรือมันจะยอมคราดที่ลุ่มตามเจ้าไปหรือ
11 เจ้าจะพ้มัน เพราะแรงมันมากได้หรือ หรือจะมอบงานของเจ้าไว้กับมัน
12 เจ้าไว้ใจว่ามันจะกลับมาและนำข้าวของเจ้ามาที่ลานนวดข้าวหรือ
13 เจ้าให้ปีกอันสวยงามแก่นกยูงหรือ และให้ปีกและขนแก่นกกระจอกเทศหรือ
14 ซึ่งละใช้ของมันไว้กับดินให้มันอบอุ่นอยู่ในดิน
15 ลืมไปว่าตีนหนึ่งอาจจะเหยียบมันแตก และสัตว์ป่าพุ่งจะฆ่ามัน
16 มันรุนแรงต่อลูกอ่อนของมันอย่างกับว่าไม่ได้ลูกของมัน ถึงมันจะเหนียวเปล่า มันก็ไม่กลัว
17 เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้มันลืมสติปัญญา และมิได้ทรงให้มันมีความเข้าใจ
18 เมื่อมันเร่งตัวเองให้หนี มันหัวเราะเยาะม้าและคนขี่
19 เจ้าให้พลังแก่ม้าหรือ เจ้าห่มคอของมันด้วยฟารหรือหรือ
20 เจ้าทำให้มันกล้วอย่างตึกแดนหรือ เสียงหายใจอันดังของมันน่าสะทึงกลัว
21 มันตะคุบไปในหุบเขา และเดินโผล่ด้วยกำลังของมัน มันออกไปปะทะคนถืออาวุธ
22 มันหัวเราะเยาะความกลัว และไม่ตกใจ มันไม่หนีกลับหนีดาบ
23 แล่ขรณูกวัดแกว่งกระแทบมัน หอกใหญ่ที่วาวับและหอกขีดกระแทกมัน
24 มันโกยดินด้วยความดุร้ายและเดือดดาล พอได้ยินเสียงแตร มันยืนนิ่งอยู่ต่อไปไม่ได้
25 เมื่อเป่าแตรขึ้น มันร้อง ‘ฮิแอ’ มันได้กลิ่นสงครามแต่ไกล
ทั้งเสียงตะโกนของสู้รบกับบัญชาและเสียงโห่ร้อง
26 เขยียวนกลเขาไฟไปมาด้วยสติปัญญาของเจ้าหรือ และกางปีกของมันตรงไปทางทิศใต้
27 เมื่อมันกระย้านขึ้นตามบัญชาของเจ้าหรือ ทั้งทำรังของมันบนที่สูง
28 มันอยู่ที่หน้าผาและทำรังของมันบนชะงิผาและบนที่เข้มแข็ง
29 มันล่าหาเหยื่อจากที่นั่น ตาของมันเห็นเหยื่อได้แต่ไกล
30 ลูกอ่อนของมันมีดูลืด และมือไรถูกฆ่าตายที่ไหน มันอยู่ที่นั่นแหละ"

Chapter 40

1 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยบว่า
2 "คนมักดีจะโต้แย้งกับองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาผู้โต้แย้งกับพระเจ้า
ขอให้เขาตอบหน่อยเถะ"
3 แล้วโยบทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า
4 "ดูเถิด ข้าพระองค์นี่ก็กระจิด จะทูลพระองค์ว่ากระไรได้ ข้าพระองค์เอามือปิดปาก
5 ข้าพระองค์ได้กราบทูลครั้งหนึ่งแล้ว และจะไม่กราบทูลอีก สองครั้งแล้ว
แต่ข้าพระองค์จะไม่ทูลต่อไป"
6 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากลมบ้าหมูว่า
7 "จงคาดเอาไว้ว่ายังกับลูกผู้ชายหน้อยซี เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา
8 เจ้ายังจะให้เรารู้ฝ่ายผิดหรือ เจ้าจะหาว่าเราผิด เพื่อเจ้าจะเป็นฝ่ายชอบหรือ

9 เจ้ามีขนเหมือนพระเจ้าหรือ และเจ้าทำเสียงกัมปนาทเหมือนเสียงของพระองค์ได้หรือ
10 จงเอาความโอ้อวดและการและความสง่าผ่านผเยประดับตัว จงเอาสำราชและความสง่างามห่มตัว
11 เทความกริ้วที่ล้นของเจ้านั้นออกมา จงดูทุกคนที่เยอหยิ่ง และทำให้เขาตกต่ำลง
12 จงดูทุกคนที่เยอหยิ่งและดั่งชาลงมา และเหยียบคนชั่วไว้ตรงที่ที่เขายืนอยู่นั้น
13 ช้อนเขาไว้ในผงดกลีด้วยกัน มัดหน้าของเขาไว้ด้วยกันในโลกบาบา
14 แล้วเราเองจะยอมรับว่า มือขวาของเจ้าสามารถช่วยเจ้าได้
15 ดูเบเฮโมทเกิด ซึ่งเราได้สร้างอย่างที่เราได้สร้างเจ้า มันกินหญ้าเหมือนวัว
16 ดูเถิด กำลังของมันอยู่ในเอว และฤทธิ์ของมันอยู่ในกล้ามเนื้อท้อง
17 มันขยับหางของมันให้ตั้งเหมือนไม้สนลิดร้อ เอ็นโคนขาของมันก็สานเข้าด้วยกัน
18 กระดูกของมันเหมือนท่อนทองสัมฤทธิ์ และกระดูกของมันเหมือนท่อนเหล็ก
19 มันเป็นพระราชกิจชิ้นที่สำคัญของพระเจ้า ผู้ทรงสร้างมันน่านับมามาให้
20 ภูเขาผลิตอาหารให้มันแน่ เป็นที่ที่สัตว์ป่าทุ่งทุกชนิดเล่น
21 มันนอนอยู่ใต้ต้นตะครอง ในเพิงอ้อและในบึง
22 ต้นตะครองเป็นเงาคลุมมัน ต้นไค้แห่งธารน้ำล้อมมันไว้
23 ดูเถิด มันดื่มแม่น้ำจนหมดและไม่รับหนีไป มันวางใจว่าจะดูดแม่น้ำจอร์แดนเข้าใส่ปากมัน
24 มันจึงดูดดูแม่น้ำ จมูกมันทะลุผ่านบ่วงทั้งหลายได้"

Chapter 41

1 "เจ้าจะลากเลื้อยธาณออกมาด้วยเบ็ดได้หรือ หรือจะเอาเชือกถลกเส้นของมันลงได้
2 เจ้าเอาเชือกสนตะพายมันได้หรือ หรือเอาหนามเจาะคางมันได้
3 มันจะวิววนต่อเจ้าเป็นอันมากหรือ มันจะพูดด้วยคำอ่อนหวานกับเจ้าหรือ
4 มันจะทอพันธสัญญากับเจ้า เพื่อเจ้าจะรับมันเป็นบ่าวตลอดไปหรือ
5 เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนนก หรือเจ้าจะผูกมันไว้ให้สาวาของเจ้าเล่นหรือ
6 เพือนฝูงจะมาจับและกินมันได้หรือ เขาทั้งหลายจะแบ่งกันท่ามกลางพวกพ่อค้าหรือ
7 เจ้าเอาลมมากปักหนังของมัน หรือเอาหาวาแห่งหัวของมันได้หรือ
8 ลงมือจับมันดู เมื่อคิดถึงการต่อสู้กับมันแล้ว เจ้าจะไม่คิดทำอีก
9 ดูเถิด ความหวังของคนที่อาจสู้มันนั้นก็เป็นของเปล่า เมื่อเห็นมันเข้าเท่านั้น จะไม่ล้มลงหรือ
10 ไม่มีใครดูพอที่จะไปเข้าเข้ามัน แล้วใครเล่าจะยืนมันต่อเราได้
11 ใครเล่าที่จะขัดขวางเรา ซึ่งเราจะต้องตอบสนองเขา
สิ่งใดๆที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้นก็เป็นของเรา
12 เราจะไม่ตดูตถึงอวัยวะต่างๆของมัน หรือกำลังอันแข็งแกร่งของมัน หรือโครงร่างอันดีของมัน
13 ในกระดูกเล็กชิ้นแอกของมันออกได้ โครงกระดูกเข้าไปในเสื้อเกราะสองชิ้นของมันได้
14 ในเราจะเปิดประตูหน้าของมันได้ ฟันของมันนั้นน่ายสดยของใครทรง
15 เกิดของมันอยู่อย่างทะนง แนบตัวมันสนิทเหมือนอย่างตราผนึก
16 มันอยู่ติดกันมาก ไม่มีลมผ่านเข้าไปได้
17 เกิดเหล่านั่นต่อสู้กันและกัน มันเกาะติดหมด และแยกจากกันไม่ได้
18 การจามของมันปล่อยแสงสว่างออกมา ตาของมันเหมือนอย่างแสงอรุณรุ่งเข้า
19 คบเพลิงออกมาจากปากของมัน ประกายไฟกระโดดออกมา
20 คำนออกมาทางรูจมูกของมันอย่างกับมามาจากมือหรือหม้อขนาดใหญ่ที่เดือดพล่าน
21 ลมหายใจของมันจุดถ่านลุก เปลวเพลิงออกมาจากปากของมัน
22 กำลังอยู่ในลาคือของมัน และความสยดสยองเด่นอยู่ข้างหน้ามัน
23 หลับเนื้อของมันเกาะติดกัน หลอดติดกันแน่น ทว่าอะไรมันไม่ได้
24 หัวของมันแข็งอย่างกับหิน เออ แข็งเหมือนอย่างแท่นหินไม้
25 เมื่อมันลอยขึ้นมา ผู้ทรงอาญาพาก็ก้าวมัน พอมันแว้ง เขาทั้งหลายก็มีใจผ้อเสียแล้ว
26 ถึงคนใดเอาดาบลองแทงมัน ก็ต่อต้นมันไม่ได้ ไม้ว่าหอก หรือแหลน หรือหอกขัด
27 มันหนักเหล็กว่าเป็นฟาง และทองสัมฤทธิ์ว่าเป็นไม้ผุ
28 ลูกธนูทำให้มันหนีไปไม่ได้ หินลูกสลึงก็กลายเป็นตะกั่ว
29 ไม่กระบองก็นับเป็นตะกั่วด้วย มันหัวเราะเยาะการขัดหอก
30 เบื้องล่างของมันคมอย่างกับเศษหม้อแตก มันเหยียดตัวออกบนเลนเหมือนแหลมคม
31 มันทำให้น้ำลึกเดือดเหมือนหม้อ มันทำให้ทะเลเหมือนหม้อน้ำนมหา
32 มันละทางแวงวาวไว้ข้างหลัง ทำให้ใจใคร่คิดว่ามหาสมุทรหมอง
33 บนแผ่นดินโลก ไม่มีอะไรเหมือนมัน เป็นสิ่งที่ถูกสร้างไม่ให้อัศจรรย์ความกลัว
34 มันเห็นทุกสิ่งที่อยู่สูง มันเป็นกษัตริย์เหนือบรรดาสัตว์ที่สง่า"

Chapter 42

1 แล้วโยบทูลพระเยโฮวาห์ว่า
2 "ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งได้ และพระประสงค์ของพระองค์จะไม่ตกสูญไปได้เลย
3 "นี่ใครหนอที่ซ่อนคำปริกษาด้วยไร้ความรู้" เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงกล่าวถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่เคยใจ สิ่งทีประหลาดเกินแก่ข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ไม่ทราบ
4 "ฟังซิ เราจะถูก เราจะถูกถาม เจ้า ขอเจ้าตอบเรา"
5 ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ตาของข้าพระองค์เห็นพระองค์
6 ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเกลียดตนเอง และกลัวใจอยู่ในผงดกลีและขี้เถา"
7 เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสพระวจนะเหล่านี้แก่โยบแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอลีฟัสชาวเทมานว่า "ความพิโรธของเราพลุ่งขึ้นต่อเจ้า และต่อสายทั้งสองของเจ้า เพราะเจ้ามิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดั่งโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด
8 เพราะฉะนั้นจงเอาวัวผู้เจ็ดตัว และแกะผู้เจ็ดตัว ไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา และถวายเครื่องเผาบูชาสำหรับเจ้าทั้งหลาย และโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานเพื่อเจ้า เพราะเราจะยอมรับเขา เกรงว่าเรากจะทำกับเจ้าตามความโง่ของเจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายมิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดั่งโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด"

9 ฝ่ายเอลีฟัสชาวเทมาน และบิลดัคคนซูอาห์ และโสฟาร์ชาวอาเมาห์ ได้ไปกระทำตามทีพระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง และพระเยโฮวาห์ทรงยอมรับโยบ
10 และพระเยโฮวาห์ทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเผื่อสายของท่าน และพระเยโฮวาห์ประทานให้โยบมีมากเป็นสองเท่าของที่มีอยู่ก่อน
11 และบรรดาพี่น้องชายหญิงของท่าน และบรรดาผู้ซึ่งรู้จักท่านมาก่อนได้มาหาท่าน และรับประทานอาหารกับท่านในบ้านของท่าน และเขาทั้งหลายสาแดงความเห็นอกเห็นใจและเล้าโลมท่าน ด้วยเรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงนำมาเหนือท่าน และต่างก็ให้เงินแผ่นดินหนึ่งกับแหวนทองคำหนึ่งแก่ท่าน
12 และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรชีวิตบั้นปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าบั้นต้นของท่าน และท่านมีแกะหนึ่งหมื่นสี่พัน อูฐหกพัน วัวผู้พันคู่ และลาตัวเมียหนึ่งพัน
13 ท่านมีบุตรชายเจ็ดคน และบุตรสาวสามคนด้วย
14 และท่านเรียกชื่อคนแรกว่า เยมีมาห์ และชื่อคนที่สอง เคลียาห์ และชื่อคนที่สาม เดเรณห์ที่ปลูค
15 และในแผ่นดินนั้นทั้งสิ้นไม่มีหญิงใดจงดงามเท่าบรรดาบุตรสาวของโยบ และบิดาของเขาก็ได้โสมรคแก่เธอพร้อมกับพวกพี่ชายและน้องชายของเธอ
16 ต่อจากนี้ไป โยบมีชีวิตอยู่อีกหนึ่งร้อยสี่สิบปี และได้เห็นบุตรชายของท่าน หลานเหลนของท่านสี่ชั่วอายุ
17 และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่ห่มothiเดียว

PSALMS

Psalms 1

1 ความสุขเป็นของบุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ไม่ชอบเยาะเย้ย
2 แต่ความปิติยินดีของผู้ที่นั่งอยู่ในพระราชนิบัญญัติของพระเยโฮวาห์ เขาได้ทรงรอถึงพระราชบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน
3 เขาจะเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล และใบก็จะไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็จะจำเริญขึ้น
4 คนอธรรมไม่เป็นเช่นนั้น แต่เป็นเหมือนแกลบซึ่งลมพัดกระจายไป
5 เหตุฉะนั้นคนอธรรมจะไม่ยั่งยืนอยู่ได้เมื่อถึงการศึกษา หรือคนบาปไม่ยืนอยู่ในที่ชุมนุมของคนชอบธรรม
6 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทราบทางของคนชอบธรรม แต่ทางของคนอธรรมจะพินาศไป

Psalms 2

1 เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์
2 บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนแข็งขึ้น และนักปกครองปริกษากันต่อสู่พระเยโฮวาห์และผู้รับการเจิมของพระองค์ กล่าวว่า "ให้เราละเมิดสายแอกของเขาให้ขาดสะบั้น และขจัดบงเหี้ยนของเขาให้พ้นจากเรา"
4 พระองค์ผู้ประทับในสวรรค์จะทรงพระสรวล องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเย้ยหยันเขาเหล่านั้น
5 แล้วพระองค์จะตรัสกับเขาทั้งหลายด้วยพระพิโรธ และกระทำให้เขาสยดสยองด้วยความกริ้วของพระองค์ ตรัสว่า
6 "เราได้ตั้งกษัตริย์ของเราไว้แล้วบนโลกนี้ ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา"
7 ข้าพเจ้าจะประกาศพระดำรัสของพระองค์ พระเยโฮวาห์รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ทำให้นัดแก่เจ้าแล้ว
8 จงขอจากเราเถิด และเราจะมอบบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของเจ้า ตลอดทั้งแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า
9 เราจะตีเขาให้แตกด้วยคทาเหล็ก และฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆดูจาขณะของช่วงหม้อ"
10 เพราะฉะนั้น ข้าแต่กษัตริย์ทั้งหลาย จงฉลาดเถิด ข้าแต่ นักปกครองแห่งแผ่นดินโลก จงรับคำเตือนเถิด
11 จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความยำเกรง และจงเกษมเปรมปรีดีด้วยตัวสัน
12 จงจบพระบุตรเถิดเถิดเถิดกว่าพระองค์จะทรงพระพิโรธ และเจ้าต้องพินาศจากทางนั้น เพราะพระพิโรธของพระองค์นั้นจุดให้ลุกได้รวดเร็ว
ความสุขเป็นของคนทั้งหลายผู้วางใจในพระองค์

Psalms 3

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ศัตรูของข้าพระองค์ทมิฬมากขึ้นเหลือเกิน คู่อริมากมายเหล่านี้กำลังลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์
2 มีคนเป็นอันมากกำลังกล่าวถึงชีวิตวิญญาณข้าพระองค์ว่า "ในพระเจ้าไม่มีทางรอดสำหรับเขา" เชลาห์
3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นโล่ล้อมรอบตัวข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นสง่าราศีของข้าพระองค์ และทรงเป็นผู้สู้รบของข้าพระองค์ไว้
4 ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้าจากภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เชลาห์
5 ข้าพเจ้านอนลงและหลับไป ข้าพเจ้ากลับตื่นขึ้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงอุปถัมภ์ข้าพเจ้า
6 ข้าพเจ้าไม่กลัวคนเป็นหมื่นๆ ซึ่งตั้งตนต่อสู้ข้าพเจ้าอยู่รอบด้าน
7 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โปรดทรงลุกขึ้น ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะพระองค์ทรงตบแค้นศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์

และทรงทรมานของคนอธรรมทั้งปวง
8 การช่วยให้รอดเป็นของพระเยโฮวาห์
ขอพระพรของพระองค์หลังลงเหนือประชาชนของพระองค์เทอญ เชลาห์

Psalms 4

1 ข้าแต่พระเจ้าแห่งความชอบธรรมของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดสดับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูล
เมื่อข้าพระองค์จันทรงอก พระองค์ทรงประทานท้องทางให้
ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์และทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์
2 บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย
ท่านจะทำให้เกียรติของข้าพเจ้ากลายเป็นความอับอายอีกนานเท่าใด ท่านจะรักสิ่งไร้สาระ
และแสวงการมูสาอีกนานเท่าใด เชลาห์
3 จงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงแยกคนที่ตามทางของพระเจ้าไว้สำหรับพระองค์
พระเยโฮวาห์จะทรงสดับเมื่อข้าพเจ้าทูลพระองค์
4 โกรธก็โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป จงคำนึงในใจเวลาอยู่บนที่นอนและสงบอยู่ เชลาห์
5 จงถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรมและวางใจในพระเยโฮวาห์
6 มีคนเป็นอันมากกล่าวว่า "โอ ผู้ใดจะแสดงสิ่งดีให้เราได้เห็นบ้าง ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอทรงเปล่งแสงสว่างจากสิพระพักตร์ของพระองค์มาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย"
7 พระองค์ได้ประทานความชื่นบานให้แก่จิตใจของข้าพระองค์มากกว่าเมื่อพวกเขาได้ตัวและนำ
งูมากมาย
8 ข้าพระองค์จะเอนกายลงนอนหลับในความสันติ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงกระทำให้ข้าพระองค์อาศัยอยู่อย่างปลอดภัย

Psalms 5

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจียพระกรรณสดับถ้อยคำของข้าพระองค์
ขอทรงพิจารณาเสียงคร่ำครวญของข้าพระองค์
2 ข้าแต่พระบรมกษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงฟังเสียงร้องทูลของข้าพระองค์
เพราะข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลต่อพระองค์
3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในเวลาเช้าพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพระองค์
ในเวลาเช้าข้าพระองค์จะเตรียมคำอธิษฐานทูลต่อพระองค์และเฝ้าคอยอยู่
4 ด้วยว่าพระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของผู้ปดิดินดีในความชั่ว ความชั่วร้ายจะไม่อาศัยอยู่กับพระองค์
5 คนใจเลาะจะไม่ยืนอยู่เฉพาะพระเนตรของพระองค์
พระองค์ทรงเกลียดชังผู้กระทำความชั่วช้าทั้งสิ้น
6 พระองค์จะทรงทำลายผู้ที่พินาศ
พระเยโฮวาห์จะทรงสะอิดสะเอียนต่อผู้กระหายเลือดและคนหลอกลวง
7 แต่โดยความเมตตาอันบริบูรณ์ของพระองค์ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์
ข้าพระองค์จะนมัสการตรงต่อพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยความยำเกรงพระองค์
8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เนื่องด้วยพาศักดิ์ของข้าพระองค์
ขอทรงนำข้าพระองค์ไปโดยความชอบธรรมของพระองค์
ขอทรงโปรดทำทางซึ่งข้าพระองค์เดินนั้นให้ราบรื่น
9 เพราะในปากของข้าเหล่านั้นไม่มีความสัตย์ซื่อ จิตใจของข้าก็ถือความชั่วร้าย
ลำคอของข้าถือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เทาประจวบสพพลด้วยสิ้นของข้า
10 ข้าแต่พระเจ้า โปรดทำลายพวกเขา และให้เขาทั้งหลายล้มลงด้วยความคิดเห็นของตนเอง
เหตุการณ์จะเป็นอันมากนั้นขอทรงขับไล่เขาออกไปเนื่องจากเขาทั้งหลายได้บกฏต่อพระองค์
11 แต่ให้คนทั้งปวงที่วางใจในพระองค์นั้นเปรมปรีดี
ให้เขาร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เพราะพระองค์ทรงป้องกันเขาไว้
ให้คนที่รักพระนามของพระองค์บริบูรณ์ปราโมทย์อยู่ในพระองค์
12 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่คนชอบธรรม
พระองค์จะทรงคุ้มครองเขาไว้ด้วยความโปรดปรานประดุจเป็นโล่ป้องกันเขา

Psalms 6

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงชนาบข้าพระองค์เมื่อทรงโกรธ
และขออย่าทรงลงโทษที่ข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์
2 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์เพราะข้าพระองค์อ่อนโยนโรยแรง
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์เพราะกระดูกของข้าพระองค์ทุบชกยับยาลำบากนัก
3 ั้งจิตใจของข้าพระองค์ก็ทุบชกยับยาลำบากอย่างยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ อีกนานสักเท่าใด
4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงหันมาช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นด้วยเถิด
ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดเพราะเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์
5 เพราะถ้าในความตาย ไม่มีการระลึกถึงพระองค์
แล้วในแดนผู้ตายใครเล่าจะไมทหาพระคุณของพระองค์
6 ข้าพระองค์อ่อนเปลี้ยด้วยการคร่ำครวญ และหลังน้ำตาท่วมที่นอนตลอดทั้งคืน
ที่เอนกายก็ชุ่มโชกไปด้วยน้ำตาของข้าพระองค์
7 ตาของข้าพระองค์ทรุดโทรมไปเพราะความทุกข์ใจ
มันอ่อนเพลียลงเพราะคู้ริทั้งปวงของข้าพระองค์
8 บรรดาเจ้าผู้กระทำความชั่วช้าจงพากไปจากข้า
เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงร้องไห้ของข้าแล้ว
9 พระเยโฮวาห์ทรงสดับคำวิงวอนของข้า พระเยโฮวาห์จะทรงรับคำอธิษฐานของข้า
10 ขอให้ศัตรูทั้งสิ้นของข้าได้อายและล่าบากยากนัก
ขอให้เขาทั้งหลายหันกลับและได้รับความอับอายในพริบตาเดียว

Psalms 7

1 โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจอยู่ในพระองค์
ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นภัยจากผู้ซ่มแห่งทั้งมวล ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น
2 เกรงว่าข้าจะลึกลึจิตวิญญาณข้าพระองค์เสียอย่างสิงโต และลึกลึจิตวิญญาณนั้นออกไปเป็นชิ้นๆ
โดยไม่มีผู้ใดช่วยได้
3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์กระทำเช่นนี้
คือถ้ามีความชั่วช้าในมือของข้าพระองค์
4 ถ้าข้าพระองค์ตอบแทนความชั่วแก่ผู้ที่อยู่อย่างสันติกับข้าพระองค์
(แต่ผู้ที่เป็นศัตรูด้วยปราศจากเหตุ ข้าพระองค์เคยช่วยผู้นั้นให้รอดพ้นไป)
5 ก็ขอให้ศัตรูซ่มแห่งจิตวิญญาณข้าพระองค์ทัน และให้เขาเหยียบย่ำชีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน
และวางเกียรติยศของข้าพระองค์ไว้ในผงคลี เชลาห์
6 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงลุกขึ้นด้วยพระพิโรธของพระองค์
ขอทรงตื่นสู่ความเกรียวกราดของศัตรูของข้าพระองค์
ขอทรงตื่นขึ้นเพื่อทำการพิพากษาที่พระองค์ทรงกำหนดแล้ว
7 ดังนั้นชุมนุมชนชาติทั้งหลายจะมาอยู่รอบพระองค์
เพราะเห็นแก่ชุมนุมชนชาติทั้งหลายจะมาอยู่รอบพระองค์
8 พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลาย ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอทรงพิพากษาข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของข้าพระองค์
และตามความสัตย์สุจริตซึ่งมีอยู่ในข้าพระองค์
9 ขอให้ความชั่วร้ายของคนชั่วจมาถึงที่สิ้นสุด แต่ขอทรงสถาปนาคนชอบธรรมขึ้น
เพราะพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมทรงทดลองความคิดและจิตใจทั้งหลาย
10 การป้องกันข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้า ผู้ทรงช่วยคนใจเที่ยงตรงให้รอด
11 พระเจ้าทรงพิพากษาคคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงพระพิโรธกับคนชั่วทุกคน
12 ถ้ามนุษย์คนใดไม่กลับใจ พระองค์จะทรงล้มลงคนดาบของพระองค์
พระองค์ทรงโค้งธนูเตรียมพร้อมไว้
13 พระองค์ทรงเตรียมอาวุธแห่งความตาย
พระองค์ทรงกระทำให้ลูกธนูของพระองค์ต่อสู้ผู้ซ่มแห่งทั้งหลาย
14 ดูเถิด คนชั่วก่อความชั่วช้าขึ้นแล้ว กำลังถือความชั่วช้า และตลอดการมูสาออกมา
15 เขาซุดหลุมพรางไว้ และตกลงไปในหลุมที่เขาทำไว้นั้น
16 ความชั่วช้าของข้าจะกลับมาสู่ศีรษะเขา และความทารุณของข้าจะลงมานกบาลของเขาเอง
17 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เนื่องด้วยความชอบธรรมของพระองค์
และข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้สูงสุด

Psalms 8

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์
พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก
พระองค์ผู้ทรงตั้งสง่าราศีของพระองค์ไว้เหนือฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย
2 จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดูดนม พระองค์ทรงดังกาลังเพราะบรรดาอู่อริของพระองค์
เพื่อระบับยับยั้งศัตรูและผู้กระทำการแค้น
3 เมื่อข้าพระองค์พิจารณาดูฟ้าสวรรค์อันเป็นฝีมือพระหัตถ์ของพระองค์
ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้
4 มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา
และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยมเยียนเขา
5 เพราะพระองค์ทรงทำให้เขาดำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน้อยเดียว
และทรงประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา
6 พระองค์ทรงมอบอำนาจให้ครอบครองบรรดาพระพิตถกิจของพระองค์
พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา
7 คือฝูงแกะและฝูงวัวทั้งสิ้นทั้งสัตว์ป่าด้วย
8 ตลอดทั้งนกในอากาศ ปลาในทะเล และอะไรต่างๆที่ไปมาอยู่ตามทะเล
9 ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์
พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก

Psalms 9

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะบอกถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์
2 ข้าพระองค์จะยืนยันและปลายปสิ่มีใจในพระองค์ ข้าแต่ผู้สูงสุด
ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์
3 เมื่อพวกศัตรูของข้าพระองค์หันกลับ
เขาทั้งหลายก็สะดุดและพินาศไปต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์
4 เพราะพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงตรงแก่ข้าพระองค์
พระองค์ประทับบนพระที่นั่งและประทานการพิพากษาอันชอบธรรม
5 พระองค์ได้ทรงชนาบบรรดาประชาชาติ และทรงทำลายคนชั่ว
แล้วทรงลบชื่อของเขาคออกไปเสียเป็นนิรันดย์
6 โอ ศัตรูเอ๋ย ความพินาศของเจ้าได้สำเร็จเป็นนิรันดย์ พระองค์ทรงทำลายบรรดาหัวเมืองของเขา
และที่ระลึกของเขาก็อวดตายพร้อมกับเขา
7 แต่พระเยโฮวาห์จะทรงยืนอยู่เป็นนิรันดย์
พระองค์ทรงตระเตรียมบัลลังก์ของพระองค์เพื่อการพิพากษา
8 พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม
พระองค์จะทรงพิพากษามบรรดาประชาชาติด้วยความเที่ยงธรรม

9 พระเยโฮวาห์ทรงจะเป็นที่ลี้ภัยของคนที่ถูกกดขี่ ทรงเป็นที่ลี้ภัยในเวลายากลำบาก
10 บรรดาผู้ที่รู้จักพระนามของพระองค์ก็จะวางใจในพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
เพราะว่าพระองค์ได้ทรงทอดทิ้งบรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์
11 จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งประทับในศิโยน
จงบอกเล่าถึงพระราชกิจของพระองค์ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
12 เมื่อพระองค์ทรงได้สวนเรื่องโลติธ พระองค์ทรงจำเขาทั้งหลายไว้
พระองค์มิได้ทรงลืมคำร้องทุกข์ของผู้ด้อยมูล
13 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์
ขอทรงทอดพระเนตรว่าข้าพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมานเพราะคนที่เกลียดชังข้าพระองค์เพียงใด
ข้าแต่พระองค์ ผู้ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นจากประตูของความตาย
14 เพื่อข้าพระองค์จะกล่าวบรรดาการสรรเสริญพระองค์ที่ในประตูทั้งหลายแห่งศิลาศิโยน
ข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในการช่วยให้รอดของพระองค์
15 บรรดาประชาชาติได้จมลงในหลุมซึ่งเขาทำไว้ และเท้าของเขาติดตายซึ่งเขาเออของคนไว้
16 พระเยโฮวาห์ทรงเผยพระองค์ให้ปรากฏแจ้งด้วยการพิพากษาซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ
คนชั่วถูกดักด้วยกิจการที่ชั่วด้วยมือของเขาเอง อีกเกอ็น เซลาห์
17 คนชั่วจะต้องถลยไปสู่รกรก คือประชาชาติทั้งมวลที่ลืมพระเจ้า
18 เพราะพระองค์จะไม่ทรงลืมคนขัดสนเสมอไป
และความหวังของคนยากจนจะไม่พินาศไปเป็นนิตย์
19 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้น อย่าให้มนุษย์มีชัยได้
แต่ให้บรรดาประชาชาติถูกพิพากษาในสายพระเนตรของพระองค์ทั้งสิ้น
20 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงให้เขาภัยเกรง และให้บรรดาประชาชาติทราบ
ว่าเขาทั้งหลายเป็นเพียงมนุษย์เท่านั้น เซลาห์

Psalms 10

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โฉนพระองค์ประทับยืนอยู่ท่ามกลาง
โฉนพระองค์ทรงซ่อนพระองค์เสียในยามยากลำบาก
2 คนชั่วเข้มแข็งคนยากจนอย่างกะนองอาจ ขอให้เขาติดกับบ่วงแร้วแห่งอุบายที่เขาจัดขึ้นนั้น
3 เพราะคนชั่วทอดทิ้งสิ่งที่เขาอยากได้นั้น และอวยพรคนที่โลก ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง
4 เพราะคนชั่วนั้นด้วยสีหน้าที่ย่อหยิ่งยโสจะไม่แสวงหาพระเจ้า
พระเจ้ามิได้อยู่ในความคิดทั้งสิ้นของเขาเลย
5 วิธีการของคนชั่วร้ายกาจอยู่ทุกเวลา การพิพากษาของพระองค์อยู่สูงพ้นสายตาของเขา
เขาพ้นความร้ายไว้บรรดาศัตรูของเขา
6 โดยคิดในใจของเขาว่า "ข้าจะไม่หวั่นไหว เพราะข้าจะไม่พบความยากลำบากเลย"
7 การแข่งด่า การล่อลวง และการฉ้อฉลอยู่เต็มปากของเขา
ความชั่วร้ายและความเลวทรามอยู่ใต้ลิ้นของเขา
8 เขาเข้มแข็งคอยดักทำร้ายอยู่ตามชนบท และฆ่าคนไร้ผิดเสียในที่เร้นลับ
ตาของเขาสอดหาคนยากจน
9 เขาซ่อนอยู่ในที่ลับเหมือนสิงโตอยู่ในที่กำบัง เขาซ่อนอยู่เพื่อจับคนยากจน
แล้วเขาฉุดลากคนยากจนมาด้วยตาข่ายของเขา
10 เขาหมอบลงและย่อตัวลง เพื่อคนยากจนจะจมลงด้วยพวกที่แข็งแรงของเขา
11 เขาคิดในใจว่า "พระเจ้าลืมแล้ว พระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์และจะไม่ทรงเห็นเลย"
12 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้น ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงชูพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้น
ขออย่าทรงลืมคนที่ด้อยมูล
13 โฉนคนชั่วจึงประณามพระเจ้า และกล่าวในใจของตนเองว่า
"พระองค์จะไม่ทรงเอาเรื่องของเรา"
14 พระองค์ทรงเห็น เออ พระองค์ทรงพิเคราะห์ความยากลำบากและความโกรธเคืองแล้ว
เพื่อพระองค์จะได้ทรงดำเนินคดีด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ คนยากจนมอบตัวไว้กับพระองค์
พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยคนกำพร้าพ่อ
15 ขอพระองค์ทรงหักหักแขนของคนชั่วและคนกระทำชั่ว
ขอทรงฉ่นความชั่วของเขาออกมาจนหมดสิ้น
16 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์อยู่เป็นนิตย์นิรันดร์
บรรดาประชาชาติจะพินาศไปจากแผ่นดินของพระองค์
17 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับความปรารถนาของคนที่ย่อมตัวลง
จะทรงเสริมกำลังใจเขา และพระองค์จะทรงเจียรพระกรรณสดับถ้อยคำของเขา
18 เพื่อประทานความยุติธรรมแก่คนกำพร้าพ่อและคนถูกบีบบังคับ
เพื่อมนุษย์บนแผ่นดินโลกจะไม่บีบบังคับเขาอีกต่อไป

Psalms 11

1 ข้าพเจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์ ท่านจะพูดกับจิตใจข้าพเจ้าอย่างไรว่า
"จงหนีไปก็ูเขาเหมือนนก
2 เพราะดูเถิด คนชั่วโกงธนูและเอาลูกธนูพาดสายไว้แล้ว
เพื่อจะยิงเข้าไปอย่างลับๆให้ทุกคนใจที่ยงธรรม
3 ถ้ารากฐานถูกทำลายเสียแล้ว คนชอบธรรมจะทำอะไรได้"
4 พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์
พระที่นั่งของพระเยโฮวาห์อยู่บนฟ้าสวรรค์
พระเนตรของพระองค์มองและเห็นตาของพระองค์ทอดอบูตรทั้งหลายของมนุษย์
5 พระเยโฮวาห์ทรงทดสอบคนชอบธรรม
แต่วิญญาณของพระองค์ทรงเกลียดชังคนชั่วและผู้ซึ่งรักษาความทารุณโหดร้าย
6 พระองค์จะทรงเทบ่วงแร้วต่างๆ เพลิงและไฟกำเริบอันโสดนชั่ว
ลมที่แผดเผ่าจะเป็นส่วนถ้อยของเขาเหล่านั้น
7 เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ชอบธรรมทรงรักความชอบธรรม

พระพักตร์ของพระองค์ทอดพระเนตรคนที่เที่ยงตรง

Psalms 12

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดช่วยเพราะคนที่ตามทางของพระเจ้าไม่มีอีกแล้ว
และคนสุจริตได้อันตรธานไปจากอบูตรทั้งหลายของมนุษย์
2 ทุกคนกล่าวคำใส่ร้ายต่อเพื่อนบ้านของตน เขาทั้งหลายพูดด้วยริมฝีปากที่ป้อยแยะและสงโจ
3 พระเยโฮวาห์จะทรงตัดริมฝีปากที่ป้อยออกเสียสิ้น และลิ้นที่พูดวาจาเย่อหยิ่งนั้นด้วย
4 คือบรรดาผู้ที่กล่าวว่า "เราจะชนะด้วยลิ้นของเรา ริมฝีปากของเราเป็นฝ่ายเรา
ใครจะเป็นนายเรา"
5 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะลุกขึ้นเดี๋ยวนี้ เพราะคนยากจนถูกบีบบังคับ และคนขัดสนคร่ำครวญ
เราจะจัดเขาไว้ในที่ปลอดภัยจากคนที่พินความร้ายใส่เขา"
6 พระดำรัสของพระเยโฮวาห์เป็นพระดำรัสที่บริสุทธิ์
เป็นเหมือนเงินหลอมให้บริสุทธิ์ในเตาไฟบนแผ่นดินแล้วจึงเจ็ดครั้ง
7 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงป้องกันพวกเขาทั้งหลาย
พระองค์จะทรงปกป้องรักษาพวกเขาไว้เสมอจากพงศ์พันธุ์นี้
8 คนชั่วก็เพ่นพ่านไปมาอยู่รอบด้าน ขณะเมื่อมีการยกย่องคนชั่วตัวที่สุด

Psalms 13

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ อีกนานเท่าใดพระองค์จะทรงลืมข้าพระองค์เสีย เป็นนิตย์หรือ
พระองค์จะปิดบังพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์นานเท่าใด
2 ข้าพระองค์จะต้องตรึกตรองในใจของข้าพระองค์ และมีความทุกข์โศกอยู่ในใจทุกวันนานเท่าใด
ศัตรูของข้าพระองค์จะเห็นใจข้าพระองค์นานเท่าใด
3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณา และฟังข้าพระองค์ด้วยเถิด
ทั้งขอทรงเพิ่มความสว่างแก่ตาข้าพระองค์ เกลือกว่าข้าพระองค์จะหลับอยู่ในความตาย
4 เกรงว่าศัตรูของข้าพระองค์จะว่า "เราชนะเขาแล้ว"
เกรงว่าศัตรูของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีเพราะข้าพระองค์กำลังหวั่นไหว
5 แต่ข้าพระองค์วางใจในความเมตตาของพระองค์
จิตใจของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์
6 ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างบริบูรณ์

Psalms 14

1 คนโง่ไร้ทั้งในใจของตนว่า "ไม่มีพระเจ้า" เขาทั้งหลายก็เลวทรามลง
เขากระทำกิจการที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี
2 พระเยโฮวาห์ทรงมองลงมาจากฟ้าสวรรค์
ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่าจะมีคนใดบ้างที่เข้าใจที่สะอาดแสวงหาพระเจ้า
3 เขาทั้งหลายก็หลงเงินไปหมด เขาทั้งหลายก็เลวทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี
ไม่มีเลย
4 บรรดาผู้ที่กระทำความชั่วช้าไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชาชนของเรายังกินขนมปัง
และไม่ร้องทูลพระเยโฮวาห์
5 เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่าสยดสยองยิ่งนัก
เพราะพระเจ้าทรงสถิตตลอดชั่วอายุของผู้ชอบธรรม
6 เจ้าได้วางแผนงานของคนยากจนเสีย แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของเขา
7 ขอทรงช่วยให้รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยนเสียเถิด
เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้พวกเชลยแห่งประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลาบปลื้ม
อิสราเอลจะยินดี

Psalms 15

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระองค์
ผู้ใดจะอยู่นบนภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์
2 คือผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรม และประพฤติตามความชอบธรรม
และพูดความจริงจากใจของตน
3 ผู้ซึ่งไม่ให้ลิ้นของตนในการนินทาว่าร้าย ไม่กระทำชั่วต่อเพื่อนบ้าน
และไม่ตำหนิเพื่อนบ้านของตน
4 ในสายตาของเขา คนถ้อยเป็นคนที่ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม
เขาไม่เกลียดแต่ผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์
เมื่อให้คำสัตย์ปฏิญาณแล้วต้องพบกับความปดراءเขาก็ไม่กลับคำ
5 เขาเป็นผู้ที่มีได้ให้คนอื่นกู้เงินโดยคิดดอกเบี้ย และไม่ยอมรับสินบนต่อผู้ไ้ความผิด
ผู้ซึ่งกระทำสิ่งเหล่านี้จะไม่หวั่นไหวเป็นนิตย์

Psalms 16

1 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพิทักษ์ข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์
2 จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอัย เจ้าได้ทูลพระเยโฮวาห์แล้วว่า
"พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ นอกเหนือพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่มีดีเลย"
3 วิสุทธิชนในแผ่นดินและผู้ประเสริฐ เป็นพวกที่ข้าพเจ้ามีความปิติยินดีทั้งสิ้นด้วย
4 แต่บรรดาผู้ที่รีบติดตามพระอื่น ความทุกข์โศกของเขาก็ทวีขึ้น
ข้าพเจ้าจะไม่ถวายเครื่องตีบูชาแห่งเลือดของพวกเขา

หรือริมฝีปากของข้าพเจ้าจะไม่ออกชื่อพระนั้น
5 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนมรดกและด้วยชื่อข้าพเจ้า พระองค์ทรงรักษาส่วนของข้าพระองค์ไว้
6 เขตแดนของข้าพเจ้าเป็นที่ที่ร่มรื่น เออ ข้าพเจ้ามีมรดกที่ดี
7 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ผู้ประทานคำปรึกษาแก่ข้าพเจ้า เออ
ในกลางคืนจิตใจของข้าพเจ้าเฝ้าเตือนสอนข้าพเจ้า
8 ข้าพเจ้าตั้งพระเยโฮวาห์ไว้ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะไม่ท้อ
9 เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ปรีดา
เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย
10 เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก
ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิของพระองค์ก็เปื้อนเน่าไป
11 พระองค์จะทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์
ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานยิ่งเปี่ยมล้น
ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความพลีเพลินอยู่เป็นนิรันดร์

Psalms 17

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับความเฝ้ายุติธรรม ทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์
ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์
ซึ่งมาจากริมฝีปากที่ไม่มีการหลอกลวงของข้าพระองค์
2 ขอให้การชนะความของข้าพระองค์มาจากการพระพักตร์พระองค์
ขอพระเนตรของพระองค์ทรงเห็นสิ่งเที่ยงธรรม
3 เมื่อพระองค์ทรงลงจิตใจของข้าพระองค์ และเสด็จเยี่ยมเยียนข้าพระองค์ในเวลากลางคืน
เมื่อทรงทดสอบข้าพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ทรงพบความชั่วในข้าพระองค์เลย
ข้าพระองค์ตั้งใจแล้วว่าปากของข้าพระองค์จะมิได้ละเมิด
4 เกี่ยวด้วยกิจการของมนุษย์ โดยพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระองค์
ข้าพระองค์มิได้ต้องเกี่ยวกับทางแห่งคนพาลใดให้ร้าย
5 ขอให้ย่างเท้าของข้าพระองค์แนบสนิทกับวิถีของพระองค์ เพื่อเท้าของข้าพระองค์มิได้พลาด
6 ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ร้องทูลถึงพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงสดับข้าพระองค์
ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับถ้อยคำของข้าพระองค์ด้วยเถิด
7 ข้าแต่พระผู้ช่วยของบรรดาผู้แสวงหาที่ลี้ภัยจากปฏิปักษ์ของเขา ณ พระหัตถ์ขวาของพระองค์
ขอทรงสำแดงความเมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์
8 ขอทรงรักษาข้าพระองค์ดังแก้วตา ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ภายใต้ร่มปีกของพระองค์
9 ให้พ้นจากคนชั่วผู้ล้างผลาญและจากศัตรูผู้คอยแทงซึ่งล้อมข้าพระองค์ไว้โดยรอบ
10 เขาปิดใจของเขาไว้เพราะเหตุความมั่งคั่งของตน ปากของเขาพูดคำหยิ่งยโส
11 เขาสะกดรอยข้าพระองค์ เดียวกันได้ล้อมข้าพระองค์ไว้
เขาจับตัวข้าพระองค์เพื่อจะเหวี่ยงข้าพระองค์ลงดิน
12 เขาเป็นดุจสิงโตที่กระหายเหยื่อของมัน เหมือนดังสิงโตหนุ่มซึ่งห่มดักทำร้ายอยู่ในที่ลับ
13 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นปะทะเขาไว้ และคว่ำเขาลงเสีย
ขอทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วด้วยดาบของพระองค์
14 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมนุษย์ผู้ซึ่งเป็นพระหัตถ์ของพระองค์
จากมนุษย์แห่งโลกนี้ จากมนุษย์ผู้ซึ่งมีसानของชีวิตนี้
ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้ท้องของเข เต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติที่พระองค์ทรงซ่อนไว้
พวกเขามิกลุกลานอุดมสมบูรณ์ และส่วนที่เหลือเขามอบไว้ให้แก่ลูกอ่อนของเขา
15 ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเห็นพระพักตร์ของพระองค์ในความชอบธรรม
เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์จะไม่ละอายใจด้วยพระลักษณะของพระองค์

Psalms 18

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะรักพระองค์
2 พระเยโฮวาห์เป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์ เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์
เป็นกำลังของข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์ เป็นดัง
เป็นเขาแห่งความรอดของข้าพระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์
3 ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ
และข้าพระองค์จะได้รับ การช่วยให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์
4 ความโศกเศร้าแห่งความตายล้อมข้าพระองค์ไว้
กระแสแห่งจนอธรรมที่ท่วมทับข้าพระองค์ทำให้ข้าพระองค์กลัว
5 ความโศกเศร้าแห่งนรกล้อมข้าพระองค์ไว้ บ่วงมัจจุราษปะทะข้าพระองค์
6 ในยามทุกขะทมิฬ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์
ข้าพเจ้าร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าของข้าพเจ้า
พระองค์ทรงสดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์
และเสียงร้องของข้าพเจ้าได้ยินต่อพระพักตร์พระองค์ ไปถึงพระกรรณของพระองค์
7 แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของภูเขาก็ตกหัวไร่ด้วย และสันสะเทือน
เพราะพระองค์ทรงกริ้ว
8 ควันออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเปลือผลาญออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์
ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น
9 พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วยและเสด็จลงมา ความมืดที่บอญูใต้พระบาทของพระองค์
10 พระองค์ทรงครุบทนหนึ่ง แล้วทรงเหาะไป พระองค์ทรงเหาะไปโดยปีกของลมอย่างรวดเร็ว
11 พระองค์ทรงกระทำให้ความมืดปกคลุมพระองค์ไว้ ให้เมฆมืดและอุ่มน้ำเป็นปราศของพระองค์
12 มิกลูเห็บและถ่านเพลิงแตกออกมาเพื่อลุมเสกจากความสว่างสุกใสข้างหน้าพระองค์
13 พระเยโฮวาห์ทรงจะนองก็กก้องในฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสุรเสียง
คือลูกเห็บและถ่านเพลิง
14 พระองค์ทรงยิงลูกธนูของพระองค์ออกไป ทำให้เขาต่างกระจัดกระจายไป

พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบแปลบปลาบ ทำให้เขาไกลเหถล
15 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แล้วก็เห็นกันทะเลลดจนรากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้ง
เมื่อพระองค์ทรงชนาทะเลด้วยลมที่พูกพุงจากช่องพระนาสิกของพระองค์
16 พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า
พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำอันมากหลาย
17 พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากศัตรูเข้มแข็งของข้าพเจ้า
และจากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขามีอำนาจเกินกว่าข้าพเจ้ามากนัก
18 เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าประสบหายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่พิทักษ์ของข้าพเจ้า
19 พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาซึ่งที่กว้างใหญ่ และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้น
เพราะพระองค์ทรงชื่นชมยินดีในข้าพเจ้า
20 พระเยโฮวาห์ประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า
พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า
21 เพราะข้าพเจ้ารักษาบรรดาบรรดาของพระเยโฮวาห์
และไม่ได้พราจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย
22 เพราะคำตัดสินทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า
และข้าพเจ้ามิได้ผลึกกฎเกณฑ์ของพระองค์ไปเลย
23 ต่อพระพักตร์พระองค์ข้าพเจ้าไร้ตำหนิ และข้าพเจ้ารักษากฎไว้ไม่ทำความชั่วช้า
24 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า
ตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระองค์
25 พระองค์จะทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่มีความเมตตา
พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์อย่างไรต่อนักผู้ไร้ตำหนิ
26 พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์บริสุทธิต่อผู้ที่บริสุทธิ
พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ที่ผิดโกง
27 เพราะพระองค์จะทรงช่วยประชาชนที่ยากแค้นให้พ้น
แต่ผู้ที่หยิ่งยโสในนั้นพระองค์ทรงกระทำให้ต่ำลง
28 พระองค์จะทรงจุดตะเกียงของข้าพระองค์
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์จะทรงกระทำความมืดของข้าพระองค์ให้สว่าง
29 พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ตั้งลูกของพิภได้โดยพระองค์
และโดยพระเจ้าของข้าพเจ้านี้ข้าพเจ้าสามารถกระโดดข้ามกำแพงได้
30 สำหรับพระเจ้าพระองค์นี้ พระมรรคาของพระองค์เลิศทุกประการ
พระวจนะของพระเยโฮวาห์พิสูจน์แล้วเป็นความจริง
พระองค์ทรงเป็นดังของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์
31 เพราะผู้ใดจะเป็นพระเจ้า นอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลา เว้นแต่พระเจ้าของเรา
32 คือพระเจ้าผู้ทรงเอากล้างคาวเอาของข้าพเจ้าไว้ และทรงกระทำให้ทางของข้าพเจ้ารอบคอบ
33 พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมียว
และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูง
34 พระองค์ทรงฝึกมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม
ดังนั้นแขนของข้าพเจ้าสามารถทำให้คนธนูเหล็กกล้าหักได้
35 พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพพระองค์
และพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงกำจัญข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงโน้มพระทัยลง
ก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น
36 พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับย่างเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด
37 ข้าพระองค์ได้ตามศัตรูของข้าพระองค์ทัน และไมทันกลับจนกว่าเขาจะถูกผลาญเสียสิ้น
38 ข้าพระองค์ได้แทงเขาทะลุ เขาก็จะสามารถลุกขึ้นได้อีก เขาล้มลงที่ได้เท้าของข้าพระองค์
39 เพราะพระองค์ทรงเอากล้างคาวเอาข้าพระองค์ไว้เพื่อทำสงคราม
พระองค์ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้กับข้าพระองค์สยบลงอย่างราบคาบ
40 พระองค์ทรงโปรดประทานคอของศัตรูของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะทำลายบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์เสียสิ้น
41 เขาร้องให้ช่วย แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลพระเยโฮวาห์
แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา
42 ข้าพระองค์จึงทูลเขาแหลกละเอียดอย่างผงกลีต่อน้ำลม
ข้าพระองค์จึงโยนเขาออกไปเหมือนโคลนตามถนน
43 พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการรือแย่งกับประชาชน
และทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ
ชนชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะได้ปรนนิบัติข้าพระองค์
44 พอเขาได้ยินถึงข้าพระองค์ เขาก็จะเชื่อฟัง ชนต่างดาวจะได้มาหมอบราบต่อข้าพระองค์
45 ชนต่างดาวนั้นจะเสียกำลังใจ และตัวสั่นออกมาจากที่กำบังอันเข้มแข็งของเขาเหล่านั้น
46 พระเยโฮวาห์ทรงพระชนมอยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่เคารพสรรเสริญ
พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง
47 คือพระเจ้าผู้ประทานการแก้แค้นแก่ข้าพระองค์
และทรงปราบปรามบรรดาชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้อำนาจของข้าพระองค์
48 ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรู พระเจ้าข้า
พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นเหนือพวกที่ลุกขึ้นต่อสู้กับข้าพระองค์
พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนพาลใดให้ร้าย
49 ข้าแต่พระเยโฮวาห์
เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์จึงจะขอเทิดทูนพระองค์ไว้ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย
และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์
50 พระองค์ประทานชัยชนะอันยิ่งใหญ่แก่ภษัตริย์ของพระองค์
และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ทีพระองค์ทรงเจิมไว้ในวัน คือดาวิด
และแก่เชื้อพระวงศ์ของท่านเป็นนิรันดร์

Psalms 19

1 ฟ้าสวรรค์ประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถ์กิจของพระองค์
2 วันส่งถ้อยคำให้แก่วัน และคืนแจ้งความรู้ให้แก่คืน
3 วาจาไม่มี ถ้อยคำก็ไม่มีและไม่มีการได้ยินเสียงฟ้า
4 ถึงกระนั้นเสียงฟ้าก็ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำก็แพร่ไปถึงสุดปลายพิภพ
พระองค์ทรงตั้งพลับพลาไว้ให้ดวงอาทิตย์ ณ ที่นั้น
5 ซึ่งออกมาอย่างเจ้าบ่าวออกมาจากห้องโถงของเขา
และรุ่งไปตามวิถีด้วยความชื่นบานอย่างชายฉกรรจ์
6 ดวงอาทิตย์ขึ้นมาจากสุดปลายฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่ง และโคจรไปถึงที่ สุดปลายอีกข้างหนึ่ง
ไม่มีสิ่งใดสามารถซ่อนให้พ้นจากความร้อนของมันได้
7 พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์รอบคอบและฟื้นฟูจิตวิญญาณ
พระโอวาทของพระเยโฮวาห์นั้นแน่นอนกระทำให้คนรู้น้อยมีปัญญา
8 กฎเกณฑ์ของพระเยโฮวาห์นั้นถูกต้องกระทำให้จิตใจเปรมปรีดิ์
พระบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นบริสุทธิ์กระทำให้ดวงตากระจ่างแจ้ง
9 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นสะอาดหมดจดถาวรเป็นนิรันดร์
คำตัดสินของพระเยโฮวาห์ก็เที่ยงตรงและชอบธรรมทั้งสิ้น
10 นำปราชญ์มากกว่าทองคำ เอย ยิ่งกว่าทองคำเนื้อดีมากกว่านํ้าผึ้งและรวงผึ้ง
11 อม่นึ่ง สิ่งเหล่านี้เป็นที่ตั้งเคื่องผู้รับใช้ของพระองค์
การที่จะรักษาข้อความเหล่านี้ก็ไต่บาเหน็จอันใหญ่ยิ่ง
12 แต่ผู้ใดเล่าจะเข้าใจเรื่องความผดพลาดของตนได้
ขอพระองค์ทรงชำระข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดที่ซ่อนเร้นอยู่
13 ขอทรงรับยังผู้รับใช้ของพระองค์ไว้ให้พ้นจากบาปโดยประมาณนั้นด้วยเถิด
ขออย่าให้ฉันมีอำนาจเหนือข้าพระองค์เลย
แล้วข้าพระองค์จะไร้อำนาจและพ้นจากความผิดจากการละเมิดที่ยิ่งใหญ่นั้น
14 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์
ขอให้อภัยจากปากของข้าพระองค์
และการกระทำในจิตใจเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระองค์เถิด

Psalms 20

1 ขอพระเยโฮวาห์ทรงฟังท่านในวันยากลำบาก พระนามของพระเจ้าแห่งยาโลบพิทักษัรรักษาท่าน
2 ขอพระองค์ทรงให้ความช่วยเหลือมาจากสถานบริสุทธิ์
และทรงเพิ่มกำลังให้แก่ท่านมาจากเมืองศิโยน
3 ขอทรงระลึกถึงเครื่องถวายทั้งสิ้นของท่าน และโปรดปรานเครื่องเผาบูชาของท่าน เชลาห์
4 ขอทรงประสิทธิประสาทตามใจปราชญ์ของท่านด้วย
และให้โครงการที่ท่านคิดนั้นสำเร็จทั้งสิ้น
5 เพื่อพวกเราจะได้ให้เรื่องเนื่องด้วยความรอดของท่าน และยกย่องขึ้นในพระนามพระเจ้าของเรา
ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้คำทูลขอทั้งสิ้นของท่านสำเร็จเถิด
6 บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบว่าคุณเยโฮวาห์จะทรงช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้
พระองค์จะทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์อันบริสุทธิ์ของพระองค์
และโดยชัยชนะอันทรงอำนาจด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์
7 บ้างก็วางใจในรถรบ บ้างก็วางใจในม้า แต่เราจะระลึกถึงพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
8 เขาทั้งหลายจะล้มพับลงไป แต่เราจะลุกขึ้นยืนตรงอยู่
9 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดเถิด
ขอให้อภัยที่ทรงฟังเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายร้องทูลต่อท่าน

Psalms 21

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กษัตริย์จะเปรมปรีดิ์ในพระกำลังของพระองค์
ท่านจะปิตินดียิ่งในความรักของพระองค์
2 พระองค์ทรงประสิทธิประสาทตามใจปราชญ์ของท่าน
และมีได้ทรงรับยังสิ่งที่มีริมฝีปากท่านทูลขอ เชลาห์
3 เพราะพระองค์ทรงอำนาจยรติแก่ท่าน พระองค์ทรงสวมมงกุฎทองคำบริสุทธิ์บนศีรษะของท่าน
4 ท่านทูลขอชีวิต และพระองค์ก็ประทานชีวิตนิรันดร์เป็นนิรันดร์
5 สง่าราศีของท่านใหญ่ยิ่งเนื่องด้วยความรอดของพระองค์
พระองค์ทรงประดับกษัตริย์ด้วยยศศักดิ์และความสง่าไฉ่อาวดุการ
6 พระองค์ทรงโปรดให้ท่านรับพระพรอย่างที่สุดเป็นนิรันดร์
และทรงกระทำให้ท่านยืนดีปรีดอย่างเหลือล้นด้วยสิพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์
7 เพราะกษัตริย์วางใจในพระเยโฮวาห์ และด้วยความเมตตาของพระองค์ผู้สูงสุด
ท่านจะไม่ท้อใจเลย
8 พระหัตถ์ของพระองค์จะค้นพบเหล่าศัตรูทั้งหลาย
พระหัตถ์ขวาจะพบบรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์
9 เมื่อพระองค์ทรงพระพิโรธ พระองค์จะทรงกระทำให้ศัตรูอันจัดตั้งเตาไฟ
พระเยโฮวาห์จะทรงกลืนเขาด้วยพระพิโรธของพระองค์ และไฟจะเผาผลาญเขาเสีย
10 พระองค์จะทรงทำลายลูกหลานของเขาเสียจากแผ่นดินโลก
และพรากเชื้อสายของเขาจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์
11 แม้เขาทั้งหลายได้ปองร้ายต่อพระองค์ แม้เขาประคิดหุ้รือชั่วร้าย เขาก็จะกระทำไม่สำเร็จ
12 ฉะนั้นพระองค์จะทรงกระทำให้เขาหนีหายไปเมื่อพระองค์ทรงเล็งเห็นไปตรงหน้าเขาทีเดียว
13 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเป็นที่ยกย่องเชิดชูในพระกำลังของพระองค์
ข้าพระองค์ทั้งหลายจะร้องเพลงสรรเสริญคุณานุภาพของพระองค์

Psalms 22

1 พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โอ พระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย
เหตุใดพระองค์ทรงเมินเฉยที่จะช่วยข้าพระองค์ และต่อถ้อยคำคร่ำครวญของข้าพระองค์
2 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลในเวลากลางวัน แต่พระองค์มิได้ทรงฟัง
ถึงกลางคืนข้าพระองค์ยังรำทูลต่อไปไม่หยุด
3 ถึงอย่างไรพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ พระองค์ประทับเหนือคำสรรเสริญของชนอิสราเอล
4 บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายวางใจในพระองค์ เขาทั้งหลายวางใจ
และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น
5 เครื่องทูล พระองค์ก็ทรงช่วยเขาให้รอด เขาวางใจในพระองค์ เขาก็ได้รับความอภัย
6 ข้าพระองค์เป็นดุจดัวหนอน มิใช่คน คนก็ดู ประชาชนก็ดูหมิ่น
7 บรรดาผู้ที่เห็นข้าพระองค์ก็หัวเราะเยาะเย้ยข้าพระองค์ เขาบูยริมฝีปากและสันศีรษะกล่าวว่า
8 "เขาวางใจในพระเยโฮวาห์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้น จงให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น
เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยในเขา"
9 ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์ออกมาจากครกมารดา
และทรงให้ข้าพระองค์มีความหวังใจเมื่ออยู่ที่อกแม่
10 ตั้งแต่คลอด ข้าพระองค์ก็ต้องพึ่งพระองค์
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์ยังอยู่ในครรภ์มารดา
11 ขออย่าทรงห่างไกลข้าพระองค์ เพราะความยากลำบากอยู่ใกล้และไม่มีผู้ใดช่วยได้เลย
12 เหล่าวิญญูณ์ข้าพระองค์ วิญญูณ์แข็งแรงแห่งบาบิโลนล้อมข้าพระองค์ไว้
13 มันอ้าปากกว้างเข้าใส่ข้าพระองค์ดังสิงโตขณะกัดฉีกและคำมารร้าย
14 ข้าพระองค์ถูกเหวี่ยงเหมือนอย่างนํ้า กระดุกทั้งสี่ของข้าพระองค์หลุดลุ่ยไป
จิตใจก็เหมือนขี้ผึ้ง ละลายภายในอกของข้าพระองค์
15 กำลังของข้าพระองค์ก็เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน
และเส้นของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ขากรรไกร พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ในผงกลืนจัจราช
16 พระเจ้าข้า บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนหาตัวหมู่หนึ่งล้อมข้าพระองค์
เขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์
17 ข้าพระองค์นับกระดุกทั้งหลายของข้าพระองค์ได้เป็นชิ้นๆ เขาก็จ้องมองและยืมเยาะข้าพระองค์
18 เสื้อผ้าของข้าพระองค์เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับสลากกัน
19 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์อย่าทรงห่างไกลเลย ข้าแต่พระองค์ กำลังของข้าพระองค์
ขอทรงเร่งรีบมาช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด
20 ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากดาบ ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากฤทธิ์ของสุนัข
21 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากปากสิงโต
เพราะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์จากบรรดาเขาของโลกระทั่งเหล่านั้นด้วย
22 ข้าพระองค์จะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน
23 ท่านผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์ ท่านเชื้อสายทั้งหลายของยาโลบแอย์
จงถวายสง่าราศีแด่พระองค์ ท่านเชื้อสายทั้งสี่ของอิสราเอลเอ๋ย จงเกรงกลัวพระองค์
24 เพราะพระองค์มิได้ทรงดูถูกหรือสะอิดสะเยื่อนต่อความทุกข์ยากของผู้ที่ทุกข์ใจ
และพระองค์มิได้ทรงซ่อนพระพักตร์จากเขา เมื่อเขาร้องทูล พระองค์ทรงสดับ
25 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ในที่ชุมนุมชนใหญ่
ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เกรงกลัวพระองค์
26 คนเลี้ยงแกะเลี้ยงตัวจะได้กินอิ่ม บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์
ขอจิตใจของท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่เป็นนิรันดร์
27 ที่สุดปลายทั้งสี่ของแผ่นดินโลกจะจดจำและหันกลับมายังพระเยโฮวาห์
และครอบครัวทั้งสิ้นของบรรดาประชาชาติจะนมัสการต่อพระพักตร์พระองค์
28 เพราะอำนาจการปกครองเป็นของพระเยโฮวาห์
และพระองค์ทรงครอบครองเหนือบรรดาประชาชาติ
29 เออ คนร่ำรวยทั้งสี่ของแผ่นดินโลกจะต้องกินเลี้ยงและการลงต่อพระองค์
บรรดาผู้ที่ลงไปสู่ผงคลีทั้งสี่จะกราบไหว้ต่อพระพักตร์พระองค์
คือบรรดาผู้ที่รักษาตัวไว้ให้คงชีวิตอยู่ไม่ได้แล้วนั้น
30 จะมีเชื้อสายหนึ่งปรนนิบัติพระองค์ จะทรงเห็นว่าพวกนั้นเป็นยุคที่ถวายแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า
31 พวกเขามาประกาศความชอบธรรมของพระองค์แก่ชนชาติหนึ่งที่จะเกิดมา
ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการนั้น

Psalms 23

1 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขาดสน
2 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด
พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ
3 พระองค์ทรงฟื้นฟูจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม
เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
4 แม้ข้าพเจ้าจะเดินไปตามหุบเขาเงามัจจุรา ข้าพระองค์ก็ไม่กลัวอันตรายใดๆ
เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพระองค์ คทาและธำมรงค์ของพระองค์เล่าโลมข้าพระองค์
5 พระองค์ทรงเตรียมสำรับให้ข้าพระองค์ต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้าพระองค์
พระองค์ทรงเจิมศีรษะข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน ชันหน้าของข้าพระองค์ก็กลิ่นอยู่
6 แน่ทีเดียวในความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สืบไปเป็นนิรันดร์

Psalms 24

1 แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น

2 เพราะพระองค์เองทรงประดิษฐานแผ่นดินไว้บนทะเลและทรงสถาปนามันไว้เหนือน้ำ
3 ผู้ใดจะขึ้นไปบนภูเขาของพระเยโฮวาห์ และผู้ใดจะยืนอยู่ในที่บริสุทธิ์ของพระองค์
4 คือผู้ที่มีมือสะอาดและใจบริสุทธิ์ ผู้ที่ไม่ได้ปลงใจในสิ่งไร้สาระและมิได้ปฏิบัติอย่างหลอกลวง
5 เขาจะรับพระพรจากพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมจากพระเจ้าแห่งความรอดของเขา
6 อย่างนี้แหละเป็นยุคที่สะอาดหาพระองค์ ที่สะอาดพระพักตร์ของพระองค์ โอ ยาโคบแอ๋ย เชลาห์
7 ประมุขเมืองแอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนัรันตร์แอ๋ย จงยกขึ้นเถิด
เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา
8 กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์ ผู้เข้มแข็งและทรงอำนาจภาพ
พระเยโฮวาห์ผู้ทรงอำนาจภาพในสงคราม
9 ประมุขเมืองแอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนัรันตร์แอ๋ย จงยกขึ้นเถิด
เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา
10 กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา
พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี เชลาห์

Psalms 25

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์
2 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้โดย
ขออย่าให้ศัตรูของข้าพระองค์ได้โดยเสียเหนื่อข้าพระองค์
3 เออ อย่าให้ผู่ใดที่เฝ้าพระองค์อยู่นั้นได้โดย แต่ผู้ที่ละเมิดโดยไม่มีเหตุนั้นขอให้ได้รับความอาย
4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงกระทำให้ข้าพระองค์รู้จักพระมรรคาของพระองค์
ขอทรงสอนวิถีของพระองค์แก่ข้าพระองค์
5 ขอทรงนำข้าพระองค์ไปในความจริงของพระองค์ และขอทรงสอนข้าพระองค์
เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์
ข้าพระองค์รอคอยพระองค์อยู่วันยังค่ำ
6 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงพระกรุณาของพระองค์และถึงความเมตตาของพระองค์
ด้วยสิ่งเหล่านั้นมีมาแต่กาลก่อน
7 ขออย่าทรงนึกถึงบาปในวัยหนุ่มของข้าพระองค์ หรือการละเมิดของข้าพระองค์
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ด้วยเห็นแก่ความดีของพระองค์
ขอทรงนึกถึงข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์
8 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ประเสริฐและเที่ยงธรรม
เพราะฉะนั้นพระองค์จะทรงสั่งสอนพระมรรคานั้นแก่คนบาป
9 พระองค์จะทรงนำคนใจอ่อนไปในสิ่งที่ถูก และทรงสอนมรรคาของพระองค์แก่คนใจอ่อน
10 พระมรรคาทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์เป็นความเมตตาและความจริง
แก่บรรดาผู้ที่รักษากฎบัญญัติและบรรดาพระโอวาทของพระองค์
11 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอทรงให้อภัยความชั่วช้าของข้าพระองค์
เพราะความชั่วนั้นใหญ่โตนัก
12 ผู้ใดเล่าที่เป็นคนยากแค้นพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงสั่งสอนผู้นั้นในทางที่เขาควรเลือกได้
13 จิตวิญญาณเขาเองจะอาศัยอยู่อย่างสงบ และเชื้อสายของเขาจะได้แผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์
14 ความลึกกลับของพระเยโฮวาห์มีอยู่แก่คนที่ยากแค้นของพระองค์
และพระองค์จะทรงแจ้งพันธสัญญาของพระองค์แก่เขาเหล่านั้น
15 ตาของข้าพเจ้าจึงตรงพระเยโฮวาห์เสมอ
เพราะพระองค์จะทรงลดอนเท้าของข้าพเจ้าออกจากข่าย
16 ขอพระองค์ทรงหันมาทางข้าพระองค์ และมีพระเมตตาต่อข้าพระองค์
เพราะข้าพระองค์คว่ำหน้าและเป็นทุกข์อยู่
17 ความยากลำบากในใจของข้าพระองค์ก็ขยายกว้างออกไป
ขอทรงนำข้าพระองค์ออกจากความทุกข์ใจของข้าพระองค์
18 ขอทรงพิจารณาความทุกข์ยากและความยากลำบากของข้าพระองค์
และทรงยกบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์เสีย
19 ขอทรงพิจารณาว่าคู่อริของข้าพระองค์มีมากเท่าใด
และเขาเกลียดชังข้าพระองค์ด้วยคำเกลียดอย่างทารุณสักเพียงใด
20 ขอทรงระแวงระวังชีวิตของข้าพระองค์ และช่วยข้าพระองค์ให้พ้น
ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความอาย เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์
21 ขอให้ความสุจริตและความเที่ยงธรรมสวนข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์รอคอยพระองค์อยู่
22 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงไถ่สรนำเราออกจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเรา

Psalms 26

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตัดสินข้าข้างข้าพระองค์
เพราะข้าพระองค์ดำเนินอยู่ในความสุจริตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้วางใจในพระเยโฮวาห์
ฉะนั้นข้าพระองค์จะไม่พลาด
2 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพิสูจน์ข้าพระองค์ และลองข้าพระองค์เถิด
ทดสอบใจและจิตของข้าพระองค์เถิด
3 เพราะความเมตตาของพระองค์อยู่ต่อข้าพระองค์
และข้าพระองค์ดำเนินในความจริงของพระองค์
4 ข้าพระองค์มิได้นั่งอยู่กับคนไร้สาระ หรือจะมิได้สมาคมกับคนมารยา
5 ข้าพระองค์เกลียดชังคนหมู่มากที่ชั่ว และข้าพระองค์จะไม่นั่งกับคนชั่ว
6 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อความบริสุทธิ์ข้าพระองค์จะชำระมือและจะเดินอยู่รอบแท่นของพระองค์
7 พลาญประกาศด้วยเสียงแห่งการโหมทนายระคุดและบอกเล่าถึงพระราชกิจมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพ
ระองค์
8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์รักพระนิเวศอันเป็นที่ประทับของพระองค์
และสถานที่ประทับแห่งเกียรติยศของพระองค์
9 ขออย่าทรงกวาดจิตวิญญาณข้าพระองค์ไปกับคนบาป

หรือกวาดชีวิตของข้าพระองค์ไปกับคนกระหายเลือด
10 คือคนซึ่งในมือของเขามีแผนการชั่ว และมีมือขวาของเขาเต็มไปด้วยสินบน
11 แต่สำหรับข้าพระองค์ ข้าพระองค์เดินในความสุจริต
ขอทรงไถ่ข้าพระองค์และทรงกรุณาต่อข้าพระองค์
12 เท้าของข้าพระองค์เหยียบอยู่บนพื้นราบ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ในที่ชุมนุมชน

Psalms 27

1 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกล้าผู้ใดเล่า
พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งแห่งชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องเกรงใคร
2 เมื่อคนชั่วได้เข้ามาหาข้าพเจ้าเพื่อจะกินเนื้อข้าพเจ้า คือปฏิปักษ์และคู่อริของข้าพเจ้า
เขาได้สะดุดและล้มลง
3 แม้มองที่หนึ่งค่ายผู้ข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะไม่กลัว แม้ข้าพเจ้าจะได้รับภัยสงคราม
ข้าพเจ้ายังไว้ใจได้อยู่
4 ข้าพเจ้าทูลสรรเสริญพระเจ้าจากพระเยโฮวาห์ซึ่งข้าพเจ้าจะเสาะแสวงหาเสมอ
คือที่ข้าพเจ้าจะได้อยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ตลอดวันเวลาชั่วชีวิตของข้าพเจ้า
เพื่อจะดูความงามของพระเยโฮวาห์ และเพื่อจะพินิจพิจารณาอยู่ในพระวิหารของพระองค์
5 เพราะพระองค์จะทรงซ่อนข้าพเจ้าในที่กำบังของพระองค์ในยามยากลำบาก
พระองค์จะปิดข้าพเจ้าไว้ในที่ซ่อนเร้นแห่งพลับพลาของพระองค์
พระองค์จะทรงตั้งข้าพเจ้าไว้สูงบนศิลา
6 และบัดนี้ศีรษะของข้าพเจ้าจะเชิดขึ้นเหนือศัตรูของข้าพเจ้าที่อยู่รอบข้าง
ฉะนั้นข้าพเจ้าจะถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งการไถ่ร้องในพลับพลาของพระองค์
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์
7 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลด้วยเสียงของข้าพระองค์
ขอทรงกรุณาและตรัสตอบข้าพระองค์
8 พระองค์ตรัสแล้วว่า "จงหาหน้าของเรา" จิตใจของข้าพระองค์ทูลพระองค์ว่า
"ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะแสวงพระพักตร์ของพระองค์"
9 ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์
อย่าผลักไสผู้รับใช้ของพระองค์ออกไปเสียด้วยความกริ้ว
พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์
ขออย่าทรงทิ้งข้าพระองค์ หรือสละข้าพระองค์เสีย
10 แม้บิดาและมารดาของข้าพระองค์ทอดทิ้งข้าพระองค์ แต่พระเยโฮวาห์จะทรงยกข้าพระองค์ขึ้น
11 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอสอนมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์
และทรงนำข้าพระองค์ไปบนวิถีราบ เหตุด้วยศัตรูของข้าพระองค์
12 ขออย่าทรงมอบข้าพระองค์ไว้กับปฏิปักษ์ให้เขาทำตามใจชอบ
เพราะพยานเท็จได้ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์ และเขาหาประโยชน์จากความทารุณ
13 ข้าพเจ้าคงหมดสติไปนอกจากข้าพเจ้าเชื่อว่า
ข้าพเจ้าจะเห็นความดีของพระเยโฮวาห์ที่ในแผ่นดินของคนเป็น
14 จงรอคอยพระเยโฮวาห์ จงเข้มแข็ง และพระองค์จะทำให้จิตใจของท่านกล้าหาญเถิด เออ
จงรอคอยพระเยโฮวาห์

Psalms 28

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ศิลาของข้าพระองค์
ขออย่าให้พระภรรณหนักต่อข้าพระองค์ เกรงว่าถ้ำพระองค์ทรงเจิมอยู่ต่อข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะเป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่ลงไปกับปากแดนผู้ตาย
2 ขอทรงสดับเสียงวิงวอนของข้าพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอความอุปถัมภ์จากพระองค์
ขณะเมื่อข้าพระองค์ยกมือของข้าพระองค์ขึ้นตรงต่อที่บริสุทธิ์ที่สุดของพระองค์
3 ขออย่าทรงกวาดข้าพระองค์ไปพร้อมกับคนชั่ว กับบรรดาคนที่กระทำความชั่วช้า
ผู้พูดอย่างสันติกับเพื่อนบ้านของตน แต่การปองร้ายอยู่ในใจของเขาทั้งหลาย
4 ขอทรงสนองเขาตามการงานของเขา และตามความชั่วแห่งกิจการของเขา
ขอทรงสนองเขาตามงานนมือของเขา และทรงตอบแทนเขาตามสมควร
5 เพราะเขาไม่นับถือพระสากลของพระเยโฮวาห์ หรือพระหัตถ์กิจของพระองค์
พระองค์จะทรงพังศาลงและไม่สร้างเขาขึ้นอีก
6 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับเสียงวิงวอนของข้าพเจ้า
7 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นโล่ของข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าวางใจในพระองค์
ข้าพเจ้าจึงได้รับความอุปถัมภ์ จะนับจิตใจของข้าพเจ้าจึงปิติยินดียิ่ง
ข้าพเจ้าจะถวายโมทนาแก่พระองค์ด้วยบทเพลงของข้าพเจ้า
8 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังของเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นป้อมรอดของผู้รับเจิมของพระองค์
9 ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด และอานุวยพระพรแก่มรดกของพระองค์
ขอทรงเป็นผู้เลี้ยงดูเขา และหอบหิ้วเขาไปเป็นนิรันดร์

Psalms 29

1 ข้าแต่เทวสิทธิ์ทั้งหลาย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์เถิด
จงถวายสง่าราศีและพระกำลังแด่พระเยโฮวาห์
2 จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์
จนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์
3 พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือน้ำ พระเจ้าแห่งสง่าราศีทรงคะนองเสียง
คือพระเยโฮวาห์ทรงอยู่เหนือน้ำทั้งหลาย
4 พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ทรงฤทธานุภาพ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์เต็มด้วยความสูงส่ง
5 พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หักต้นสนสินีร์ พระเยโฮวาห์ทรงหักต้นสนสินีร์แห่งเลวานอน

6 พระองค์ทรงกระทำให้พวกเขากโรดเหมือนลูกวัว
เลบานอนและสิริออนเหมือนโกละเทิงหนุ่ม
7 พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แยกเปลวเพลิงออกจากกัน
8 พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์สั่นถิ่นทุรกันดาร
พระเยโฮวาห์ทรงสั่นถิ่นทุรกันดารแห่งเมืองคาเดช
9 พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์กระทำให้กวางตัวเมียตกลูก และทำให้ป่าดงโหรงเหรง
และในพระวิหารของพระองค์ทุกคนกล่าวถึงสง่าราศีของพระองค์
10 พระเยโฮวาห์ประทับเหนือน้ำท่วม พระเยโฮวาห์ประทับเป็นกษัตริย์เป็นนิตย์
11 พระเยโฮวาห์จะทรงประทานกำลังแก่ประชาชนของพระองค์
พระเยโฮวาห์จะทรงอำนาจพระพรแก่ประชาชนของพระองค์ให้มีสันติภาพ

Psalms 30

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะขอบพระเกียรติพระองค์ เพราะพระองค์ทรงดึงข้าพระองค์ขึ้นมาจาก
และมิได้ทรงให้คู่อริของข้าพระองค์ได้ปราชัยเพราะข้าพระองค์
2 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลขอความอุปถัมภ์จากพระองค์
และพระองค์ได้ทรงรักษาข้าพระองค์ให้หาย
3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงนำจิตวิญญาณของข้าพระองค์ขึ้นมาจากแดนผู้ตาย
ทรงให้ข้าพระองค์มีชีวิต เพื่อข้าพระองค์ไม่ต้องลงไปสู่ปากแดนผู้ตาย
4 ท่านวิสุทธิชนของพระองค์เอ๋ย จงร้องสรรเสริญพระเยโฮวาห์
และถวายไมทนาเมื่อระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์
5 เพราะพระพิโรธของพระองค์นั้นเป็นแต่ชั่วขณะหนึ่ง
และความโปรดปรานของพระองค์นั้นตลอดชีวิต การร้องไห้อาจจะอ้อยอิ่งอยู่สักคืนหนึ่ง
แต่ความชื่นบานจะมาในเวลาเช้า
6 ข้าพระองค์ทูลในความเจริญรุ่งเรืองของข้าพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าจะไม่ท้อในเวลาเลย"
7 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โดยความโปรดปรานของพระองค์
พระองค์ทรงสถาปนาข้าพระองค์ไว้อย่างภูเขาคัมแตง พอพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์
ข้าพระองค์ก็กลัวมากใจ
8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ และข้าพระองค์ได้วิงวอนพระเยโฮวาห์ว่า
9 "จะได้กำไรอะไรจากโลกิตของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์ลงไปยังปากแดนผู้ตาย
ผงกลืนะสรเสริญพระองค์หรือ มั่นจะบอกเล่าเรื่องความจริงของพระองค์หรือ
10 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับและทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์"
11 สำหรับข้าพระองค์ พระองค์ทรงเปลี่ยนการไว้ทุกข์เป็นการเดินรำ
พระองค์ทรงแก้เสื้อผ้ากระสอบของข้าพระองค์ออก และทรงคาดเอาข้าพระองค์ด้วยความยินดี
12 เพื่อจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์และไม่นิ่งเงียบ
ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายไมทนาแด่พระองค์เป็นนิตย์

Psalms 31

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อายเลย
ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในความชอบธรรมของพระองค์
2 ขอทรงเจียพระกรรมให้แก่ข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดอย่างเร่งรีบเถิด
ขอพระองค์ทรงเป็นศิลาเข้มแข็งของข้าพระองค์
เป็นป้อมปราการเข้มแข็งที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด
3 พระเจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์
ขอทรงพาและนำข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่พระนามของพระองค์
4 ขอทรงปลดข้าพระองค์ออกจากข่ายที่พวกเขาวางอย่างลับๆ เพื่อตัดข้าพระองค์
เพราะพระองค์ทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์
5 ข้าพระองค์มอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์
ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความจริง พระองค์ทรงได้ข้าพระองค์แล้ว
6 ข้าพระองค์เกลียดบรรดาผู้ที่นับถือพระเทียมเท็จ แต่ข้าพระองค์วางใจในพระเยโฮวาห์
7 ข้าพระองค์จะเปรมปรีดีและยินดีในความเมตตาของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์
พระองค์ทรงทราบเรื่องความทุกข์ยากแห่งจิตวิญญาณของข้าพระองค์
8 และมีได้ทรงมอบข้าพระองค์ไว้ในมือของศัตรู
พระองค์ทรงวางเท้าของข้าพระองค์ไว้ในที่กว้างขวาง
9 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์กำลังทุกข์ใจ
นัยน์ตาของข้าพระองค์ก็ร้างโรยไปเพราะความระทม
ทั้งจิตวิญญาณและร่างกายของข้าพระองค์ด้วย
10 เพราะชีวิตของข้าพระองค์ก็ร่อยหรอไปด้วยความทุกข์โศก
และปีเดือนของข้าพระองค์ก็หมดไปด้วยการถอนหายใจ
กำลังของข้าพระองค์อ่อนลงเพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์
และกระดูกของข้าพระองค์ก็ร้างโรยไป
11 ข้าพระองค์เป็นที่นิทานท่ามกลางบรรดาปฏิปักษ์ของข้าพระองค์
โดยเฉพาะท่ามกลางเพื่อนบ้านของข้าพระองค์ เป็นเรื่องน่าครั่นคร้ามของผู้ที่คุ้นเคย
ผู้ที่เห็นข้าพระองค์ในถนนก็หนีข้าพระองค์ไป
12 เขาลิ้มข้าพระองค์เสียประหนึ่งว่าเป็นคนตายแล้ว ข้าพระองค์เหมือนอย่างภาชนะที่แตก
13 พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินเสียงขบขันของคนเป็นอันมาก มีความสยดสยองอยู่ทุกด้าน
ขณะเมื่อเขาร่วมกันคิดแผนการต่อผู้ชั่วช้าพระองค์ ขณะที่เขาปองร้ายชีวิตของข้าพระองค์
14 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้าพระองค์ทูลว่า
"พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์"
15 วันเวลาของข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์

ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือศัตรูและผู้ข่มเหงของข้าพระองค์
16 ขอพระพักตร์พระองค์ทอดแสงบนผู้รับใช้ของพระองค์
ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยความเมตตาของพระองค์
17 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อาย เพราะข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์
ขอให้คนชั่วได้อาย ขอให้เขาเจียนเสียไปยังแดนผู้ตาย
18 ขอให้ริมฝีปากที่มูสาเป็นไม้ ซึ่งพูดทะลึ่งवादิดีดอดชอบธรรม
ด้วยความจองหองและการดูหมิ่น
19 ความดีของพระองค์อุดมสักเท่าใดที่พระองค์ทรงสะสมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์
และทรงกระทำไว้เพื่อผู้ที่วางใจในพระองค์ ต่อหน้าบุตรทั้งหลายของมนุษย์
20
พระองค์ทรงซ่อนเขาไว้ในความลึกลับแห่งพระพักตร์พระองค์ให้พ้นจากการปองร้ายของมนุษย์
พระองค์ทรงยึดเขาไว้อย่างลึกลับในที่กำบังของพระองค์ให้พ้นจากลิ้นที่ทะเลาะวิวาท
21 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์
เพราะพระองค์ทรงสำแดงความเมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ในเมืองซัมแตง
22 ด้วยข้าพระองค์กล่าวอย่างรีบร้อนว่า
"ข้าพระองค์ถูกตัดขาดไปพ้นสายพระเนตรของพระองค์แล้ว"
แต่พระองค์ยังทรงได้ยินเสียงแห่งคำวิงวอนของข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอต่อพระองค์
23 ท่านบรรดาวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์เอ๋ย จงรักพระเยโฮวาห์
เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิทักษ์รักษาคนสัตย์ซื่อไว้ แต่ทรงสนองผู้กระทำอย่างเต็มขนาด
24 จงคัมแตง และพระองค์จะให้ใจของท่านกล้าหาญเถิด ท่านทั้งปวงผู้หวังใจในพระเยโฮวาห์

Psalms 32

1 บุคคลผู้ซึ่งได้รับอภัยการละเมิดแล้วก็เป็นสุข คือผู้ทรงกลับกลืนบาปให้มัน
2 บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์มิได้ทรงถือโทษความชั่วช้าก็เป็นสุข
คือผู้ที่ไม่มีการหลอกลวงในใจของเขา
3 เมื่อข้าพระองค์นิ่งเงียบ
ร่างกายของข้าพระองค์ก็ร้างโรยไปโดยการคร่ำครวญไปยังลำของข้าพระองค์
4 พระหัตถ์ของพระองค์หนักอยู่บนข้าพระองค์ทั้งวันทั้งคืน
กำลังของข้าพระองค์ก็เหี่ยวแห้งไปอย่างความร้อนในหน้าแล้ง เหลาห์
5 ข้าพระองค์สารภาพบาปของข้าพระองค์ต่อพระองค์
และข้าพระองค์มิได้ซ่อนความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ ข้าพระองค์ทูลว่า
"ข้าพระองค์จะสารภาพการละเมิดของข้าพระองค์ต่อพระเยโฮวาห์"
แล้วพระองค์ทรงยกโทษความชั่วช้าแห่งความบาปของข้าพระองค์ เหลาห์
6 เพราะฉะนั้นทุกคนที่ตามทางของพระเจ้าจะอธิษฐานต่อพระองค์ในเวลาที่จะพบพระองค์ได้
ในเวลาน้ำท่วมมาก น้ำจะไม่มาถึงคนนั้น
7 พระองค์ทรงเป็นที่ซ่อนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากความยากลำบาก
พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยเพลงฉลองการช่วยให้พ้น เหลาห์
8 เราจะแนะนำและสอนเจ้าถึงทางที่เจ้าควรจะเดินไป เราจะให้คำปรึกษาแก่เจ้าด้วยจับตาดูเจ้าอยู่
9 อย่างเป็นเหมือนม้าหรือล่อที่ปราศจากความเข้าใจ ซึ่งต้องติดสายผ่านปากและบังเหียน
มิฉะนั้นมันก็มาถึงเจ้า
10 อันความทุกข์ของคนชั่วนั้นมากมาย แต่ความเมตตาจะล้อมบุคคลที่วางใจในพระเยโฮวาห์
11 ข้าแต่คนชอบธรรม จงยินดีในพระเยโฮวาห์ และเปรมปรีดี
บรรดาท่านผู้มีใจที่ยิงตรงจงให้ร้องเถิด

Psalms 33

1 ข้าแต่ท่านผู้ชอบธรรม จงเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ การสรรเสริญนั้นควรแก่คนเที่ยงธรรม
2 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยพิณเซอตู จงถวายสดุดีแด่พระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณสิบสาย
3 จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระองค์ จงดีดสายอย่างแคล่วคล่องพร้อมกับให้ร้อง
4 เพราะพระวาจาของพระเยโฮวาห์เที่ยงธรรม
และบรรดาพระสาส์นของพระองค์ก็สำเร็จด้วยความจริง
5 พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและความยุติธรรม แผ่นดินโลกเต็มด้วยความดีของพระเยโฮวาห์
6 โดยพระวาจาของพระเยโฮวาห์ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้น
กับบาริราห์ทั้งปวงก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์
7 พระองค์ทรงรวบรวมน้ำทะเลเหมือนอย่างท่อน และทรงเก็บที่ลึกไว้ในคลัง
8 ให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นยำเกรงพระเยโฮวาห์
ให้บรรดาชาวพิภพทั้งปวงยินดีสิ่งพระเป็นเจ้าโปรดต่อพระองค์
9 เพราะพระองค์ตรัสว่า มันก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็ออกมา
10 พระเยโฮวาห์ทรงให้การปรึกษาของชาติต่าง ๆ แปล่ประยชน์
พระองค์ทรงให้แผนงานของชนชาติทั้งหลายไร้ผล
11 คำปรึกษาของพระเยโฮวาห์ตั้งมั่นคงเป็นนิตย์ พระดำริในพระทัยของพระองค์อยู่ทุกชั่วอายุ
12 ประชาชาติที่พระเจ้าของเขาคือพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข
คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้เป็นมรดกของพระองค์
13 พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ทอดพระเนตรบุตรทั้งหลายของมนุษย์
14 จากที่ซึ่งพระองค์ประทับพระองค์ทอดพระเนตรเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
15 คือพระองค์ผู้ทรงประดิษฐ์จิตใจของเขาทั้งหลายทุกคน
และทรงพิจารณากิจการของเขาทั้งหลายทั้งสิ้น
16 กองทัพใหญ่หาช่วยให้กษัตริย์องค์หนึ่งมองใคร่อดพ้นไปไม่
กำลังอันมากมายก็ไม่ช่วยกันรบให้พ้นได้
17 แม้ก็จะเป็นที่หวังความปลอดภัยก็หาไม่ กำลังมหาศาลของมันก็ช่วยให้รอดไม่ได้
18 ดูเถิด พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือผู้ที่ยำเกรงพระองค์
เหนือผู้ที่หวังในความเมตตาของพระองค์

19 เพื่อพระองค์จะทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าให้พ้นจากมัจจุราช
และให้เขาดำรงชีวิตอยู่ได้ในเวลาเกินดารอาหาร
20 จิตวิญญาณของเราทั้งหลายรอคอยพระเยโฮวาห์
พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเรา
21 โอ จิตใจของเราทั้งหลายยินดีในพระองค์ เพราะเราวางใจในพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
22 ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอความเมตตาของพระองค์จงอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายตามที่ข้าพระองค์หวั่งใจในพระองค์

Psalms 34

1 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตลอดไป คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่ปากข้าพเจ้าเรื่อยไป
2 จิตใจของข้าพเจ้าจะโอ้อวดในพระเยโฮวาห์ คนที่เสวยมัจฉาจะพึงและยินดี
3 เชิญขอบพระเกียรติพระเยโฮวาห์พร้อมกับข้าพเจ้า ให้เราสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยกัน
4 ข้าพเจ้าได้แสวงพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้า
และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของข้าพเจ้า
5 ข้าพเจ้าทั้งหลายพึ่งดูพระองค์ และมิoglobin หน้าตของข้าพเจ้าไม่ต้องอาย
6 คนจนคนนี้ร้องทูล และพระเยโฮวาห์ทรงสดับ
และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของข้าพเจ้า
7 บุตรสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ตั้งค่ายล้อมบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์
และช่วยเขาทั้งหลายให้รอด
8 ขอเชิญชิมดูแล้วจะเห็นว่าพระเยโฮวาห์ประเสริฐ คนที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข
9 ท่านวิสุทธิชนทั้งหลายของพระองค์ จงยกเกรงพระเยโฮวาห์
เพราะผู้ที่ยำเกรงพระองค์ไม่ขาดแคลน
10 เหล่าสิงโตหนุ่มยังขาดแคลนและหิวโหย แต่บรรดาผู้ที่แสวงพระเยโฮวาห์จะไม่ขาดของดีใดๆ
11 บุตรทั้งหลายเอ๋ย มาเถิด มาฟังเรา เราจะสอนเจ้าถึงความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์
12 มนุษย์คนใดผู้ปรารถนาชีวิตและรักวันคืนทั้งหลาย เพื่อเขาจะได้เห็นของดี
13 จงระวังลิ้นของเจ้าจากคำคนชั่ว และอย่าให้ริมฝีปากพูดเป็นอุบายล่อลวง
14 จงหนีความชั่ว และกระทำความดี แสวงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น
15 พระเนตรของพระเยโฮวาห์เห็นคนชอบธรรม
และพระกรรณของพระองค์สดับคำอ้อนวอนของเขา
16 พระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ตั้งต่อผู้ที่คนทั้งหลายที่ทำความชั่ว
เพื่อจะตัดการระลึกถึงเขาเสียจากแผ่นดินโลก
17 เมื่อคนชอบธรรมร้องทูลขอ
พระเยโฮวาห์ทรงสดับและทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของข้าพเจ้า
18 พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ใกล้ผู้ที่จิตใจฟกช้ำและทรงช่วยผู้ที่จิตใจสำนึกผิดให้รอด
19 คนชอบธรรมนั้นถูกข่มใจหลายอย่าง แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาออกมาให้พ้นหมด
20 พระองค์ทรงรักษากระดูกเขาไว้ทั้งหมด ไม่หักสักซี่เดียว
21 ความชั่วจะสังหารคนชั่ว และคนทั้งหลายที่เกลียดชังคนชอบธรรมจะสาบสูญไป
22 พระเยโฮวาห์ทรงไว้ชีวิตผู้บริสุทธิ์ของพระองค์
และไม่มีผู้ใดที่วางใจในพระองค์แล้วจะต้องสาบสูญไป

Psalms 35

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงผจญผู้ที่ผจญข้าพระองค์ ขอทรงสู้รบกับผู้รบกับข้าพระองค์
2 ขอทรงถือโล่และดัง และทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์
3 ขอทรงเตรียมหอกและขวานต่อสู้ผู้มุ่งเห่งข้าพระองค์ ขอตรัสกับจิตใจของข้าพระองค์ว่า
"เราเป็นผู้ช่วยให้รอดของเจ้า"
4 ผู้ที่แสวงชีวิตของข้าพระองค์นั้น ขอให้เขาได้อายและอับอาย
ผู้ที่ประดิษฐ์ความชั่วต่อสู้ข้าพระองค์นั้น ขอทรงให้เขากลับไปและอดสู
5 ขอให้เขาเป็นเหมือนเกลือต่อน้ำเค็ม และขอให้บุตรสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ขับไล่ตามเขาไป
6 ขอให้ทางของเขามืดและลื่น และขอให้บุตรสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ข่มเหงพวกเขา
7 เพราะเขาเอาขั้วซ่อนดักข้าพระองค์ไว้อย่างไม่มีเหตุ
เขาชุดหลุมพรางเอาชีวิตข้าพระองค์อย่างไม่มีเรื่อง
8 ขอให้ความพินาศมาถึงเขาอย่างไม่มีรู้
และขอให้ขั้วที่เขาซ่อนไว้วันนั้นติดเขาเองและให้เขาติดขั้วพินาศเอง
9 แล้วจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์
ลึงโลดอยู่ในการช่วยให้รอดของพระองค์
10 กระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์จะกล่าวว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มีผู้ใดเหมือนพระองค์
พระองค์ผู้ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นจากผู้ที่ยั้มแข็งเกินกำลังของเขา
คนยากจนและคนขัดสนจากผู้ที่ยั้มเขา"
11 มีพยานเท็จลุกขึ้น เขาฟ้องสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่ทราบ
12 เขาสนองข้าพระองค์โดยทำชั่วตอบความดี จิตใจของข้าพระองค์ก็ตรึงตรอม
13 ส่วนข้าพระองค์ เมื่อเขาป่วยข้าพระองค์สวมผ้ากระสอบ
ข้าพระองค์ข่มใจตนเองด้วยการอดอาหาร ข้าพระองค์ขบหน้ำลงที่อกอธิษฐาน
14 ข้าพระองค์ประพฤติดังที่เขานับเป็นเพื่อนหรือพี่น้องของข้าพระองค์
ข้าพระองค์คัดอกและร้องไห้คร่ำครวญเหมือนคนไร้ทุกข์ให้มารดา
15 แต่พอข้าพระองค์สะดุด เขาก็ข่มขู่ฉันอย่างชอบใจ นักเลงหัวไม้รวบรวมกันมาสู้กับข้าพระองค์
ข้าพระองค์ยังไม่รู้ แต่พวกเขาได้ว่าข้าพระองค์อย่างไม่หยุดยั้ง
16 เขาเยาะเย้ยฉันจนหน้าซีดโสดในการเลี้ยงต่างๆ ขบเคี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้าพระองค์
17 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะหนึ่งทอดพระเนตรนิกรนักนินทา
ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากการร้ายกาจของเขา ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากหมู่สิ่งใด
18 แล้วข้าพระองค์จะโมทนาพระคุณพระองค์ในหมู่คนหมู่มาก
ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนเป็นอันมาก

19 ขออย่าให้คำรือรือย่างไรเหตุผลนั้นมีความเปรมปรีดีเหนือข้าพระองค์
และอย่าให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุได้หว่าด้าให้กัน
20 เพราะเขาไม่พูดอย่างสันติ แต่เขาคิดถ้อยคำหลอกลวงต่อบรรดาผู้ที่สงบเงียบในแผ่นดิน
21 เขาเอาปากกว้างใส่ข้าพระองค์ เขากล่าวว่า "อ้อฮา อ้อฮา เราเห็นกับตาแล้ว"
22 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทอดพระเนตรแล้ว ขออย่าทรงนิ่งเสีย ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า
ขออย่าทรงสถิตไกลจากข้าพระองค์
23 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงร้อนพระทัย
ตื่นขึ้นเพื่อเห็นแก่สิทธิของข้าพระองค์ เพื่อเห็นแก่เรื่องของข้าพระองค์เกิด
24 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์
ขอทรงให้ความยุติธรรมแก่ข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของพระองค์
และขออย่าให้เขาเปรมปรีดีเหนือข้าพระองค์
25 อย่าให้เขาพึ่งหลายร่ำฟุ้งในใจว่า "เอ้อเฮอ เราได้ตามใจปรารถนาของเรา"
อย่าให้เขากล่าวได้ว่า "เราได้กลืนเขาเสียแล้ว"
26 ขอให้เขาได้อายและได้ความยุ่งยากด้วยกัน
คือเขาผู้เปรมปรีดีเพราะความลำเอียงของข้าพระองค์ ให้เขาได้ห่มความอายและความอับอาย
คือผู้ที่เขาคดตัวสู้ข้าพระองค์
27 ขอให้บรรดาผู้ที่เห็นชอบในเหตุอันชอบธรรมของข้าพระองค์ให้ร้องและยินดี
และกล่าวอยู่เสมอว่า "ขอให้พระเยโฮวาห์นั้นใหญ่ยิ่ง
พระองค์ผู้ทรงปดียินดีในความเจริญของผู้รับใช้ของพระองค์"
28 แล้วลิ้นของข้าพระองค์จะบอกเล่าถึงความชอบธรรมของพระองค์
และจะสรรเสริญพระองค์นัยยักว่า

Psalms 36

1 การละเมิดของคนชั่วล้นล้นเข้าไปในใจของข้าพเจ้าว่า
"ในแวตตาของข้าพเจ้าไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า"
2 เพราะเขาป้อนตนเองในสายตาของตนจนได้พบว่าความชั่วช้าของเขาเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ
3 ถ้อยคำจากปากของเขาชั่วช้าและหลอกลวง เขาหยุดที่จะประพฤติอย่างฉลาดและกระทำความดี
4 เขาปกปิดความชั่วร้ายเมื่อเขาอยู่บนที่นอนของเขา เขาวางตัวในทางที่ไม่ดี
เขามิได้เกลียดชังความชั่ว
5 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์อยู่ในฟ้าสวรรค์
ความสัตย์ซื่อของพระองค์ไปถึงเมฆ
6 ความชอบธรรมของพระองค์เหมือนภูเขายิ่งใหญ่ทั้งหลาย คำตัดสินของพระองค์เหมือนที่ลึกลง
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยมนุษย์และสัตว์ให้รอด
7 ข้าแต่พระเจ้า ความเมตตาของพระองค์ประเสริฐสักเท่าใด
บุตรทั้งหลายของมนุษย์เข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์
8 เขามีด้วยความอุดมสมบูรณ์แห่งพระนิเวศของพระองค์
และพระองค์จะประทานให้เขาเต็มจากแม่น้ำแห่งความสุขเกษมของพระองค์
9 เพราะธารน้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์ เราจะเห็นความสว่างโดยสว่างของพระองค์
10 ขอประทานความเมตตาของพระองค์ต่อไปแก่ผู้ที่รู้จักพระองค์
และความชอบธรรมของพระองค์แก่คนใจเที่ยงธรรม
11 ขออย่าให้เท้าของคนจองหองมาเหนือข้าพระองค์ หรือให้มือของคนชั่วขับไล่ข้าพระองค์ไปเสีย
12 แล้วคนกระทำความชั่วช้าก็ล้มอยู่ที่นั่น เขาถูกผลล็ก ลุกขึ้นอีกไม่ได้

Psalms 37

1 อย่าให้ใจเดือดร้อนเพราะเหตุคนที่กระทำชั่ว อย่าอิจฉาคนที่กระทำความชั่วช้า
2 เพราะไม่ช้าเขาจะเหี่ยวไปเหมือนหญ้า และแห้งไปเหมือนพืชสด
3 จงวางใจในพระเยโฮวาห์ และกระทำความดี
ท่านจึงจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินและจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างแท้จริง
4 จงปดียินดีในพระเยโฮวาห์และพระองค์จะประทานตามใจปรารถนาของท่าน
5 จงมอบทางของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ วางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ
6 พระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมของท่านทรงจ้างอย่างความสว่าง
และให้ความยุติธรรมของท่านแจ้งอย่างเที่ยงวัน
7 จงสงบอยู่ต่อพระเยโฮวาห์ และพียรรอคอยพระองค์อยู่
อย่าให้ใจของท่านเดือดร้อนเพราะเหตุผู้ที่เจริญตามทางของเขา
หรือเพราะเหตุผู้ที่กระทำตามอุบายชั่ว
8 จงระวังความโกรธ และทิ้งความพิโรธ อย่าให้ใจเดือดร้อนของท่านนำท่านไปกระทำชั่ว
9 เพราะคนที่กระทำชั่วจะถูกตัดออกไป
แต่คนเหล่านั้นที่รอคอยพระเยโฮวาห์จะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก
10 ยิ่งอีกน้อยหนึ่งคนชั่วจะไม่อีก แม้จะมองดูผู้ที่ของเขาให้ตี เขาก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น
11 แต่คนใจอ่อนสุภาพจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก
และตัวเขาจะปดียินดีในสันติภาพอุดมสมบูรณ์
12 คนชั่วปองร้ายคนชอบธรรม และขบเคี้ยวเคี้ยวฟันใส่เขา
13 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพระสรวลต่อคนชั่ว
เพราะพระองค์ทอดพระเนตรเห็นว่าเวลาของเขาใกล้มาถึง
14 คนชั่วสักดาบและโค้งคันธนู เพื่อเอาคนจนและคนขัดสนลง
เพื่อสังหารคนที่เดินอย่างเที่ยงธรรม
15 ดาบของเขาจะเข้าไปในใจของเขาเอง และคันธนูของเขาจะหัก
16 เล็กน้อยผู้ที่คนชอบธรรมมีดีกว่าความอุดมสมบูรณ์ของคนชั่วเป็นอันมาก
17 เพราะแขนของคนชั่วจะหัก แต่พระเยโฮวาห์ทรงยึดลูกคนชอบธรรม
18 พระเยโฮวาห์ทรงทราบวันเวลาของคนไร้ตัวหน้า และมรดกของเขาจะดำรงอยู่นิตย์
19 เขาจะไม่ได้อายในยามชั่วร้าย ในวันก่นดาร์เขาจะอิมใจ

20 แต่คนชั่วจะพินาศ ศัตรูของพระเยโฮวาห์จะเหมือนส่งลงลูกแกะ เขาจะอันตรธานไปอันตรธานไปเหมือนควัน
 21 คนชั่วช้อยมและไม่จ่ายคืน แต่คนชอบธรรมนั้นแสดงความเมตตาและแกล้งจ่าย
 22 เพราะคนเช่นนั้นที่พระองค์ทรงทำอานวยพระพระจะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก
 แต่คนทั้งหลายที่ถูกพระองค์สาปจะต้องถูกตัดออกไปเสีย
 23 พระเยโฮวาห์ทรงนำย่างเท้าของคนดี และพระองค์ทรงพอพระทัยในทางของเขา
 24 แม้เขาล้ม เขาจะไม่ถูกเหวี่ยงลงเหยียดยาว เพราะว่าพระหัตถ์พระเยโฮวาห์พยุงบาใจ
 25 ข้าพเจ้าเคยห่ม และเดี๋ยวนี้แก่แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้งหรือเชือกสายของเขาขาด
 26 เขาแสดงความเมตตาและให้อภัยเสมอ และเชือกสายของเขาได้รับพระพร
 27 จงพรากเสียจากการชั่ว และกระทำความดี และท่านจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์
 28 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักการพิพากษา พระองค์จะไม่ทอดทิ้งวิสุทธิชนของพระองค์จะทรงสวนคนเหล่านั้นไว้เป็นนิรันดร์ แต่เชือกสายของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย
 29 คนชอบธรรมจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และอาศัยอยู่บนนั้นเป็นนิรันดร์
 30 ปากของคนชอบธรรมเปล่งสติปัญญา และลิ้นของเขาพูดความยุติธรรม
 31 พระราชบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของเขา และย่างเท้าของเขาจะไม่พลาด
 32 คนชั่วเฝ้าดูคนชอบธรรมและแสวงที่จะสังหารเขาเสีย
 33 พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทิ้งเขาไว้ในมือของเขา หรือให้เขาถูกปรับโทษเมื่อเขาสืบศาล
 34 จงรอคอยพระเยโฮวาห์ และรักษาทางของพระองค์ไว้
 และพระองค์จะยกย่องท่านให้ได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก ท่านจะได้เห็นเมื่อคนชั่วถูกตัดออกไปเสีย
 35 ข้าพเจ้าเห็นคนชั่วมีอำนาจมากยิ่งขึ้น และสู้เด่นอย่างต้นเขียวสดที่อยู่ในท้องถื่นของมัน
 36 เขาได้ผ่านไป และดูเถิด ไม่มีเขาเสียแล้ว ถึงข้าพเจ้าจะแสวงหาเขา ก็ไม่พบเขา
 37 จงหมายคนไร้ตำหนิไว้ และมองดูคนเที่ยงธรรม เพราะอนาคตของคนนั้นคือสันติภาพ
 38 แต่ผู้ละเมิดจะถูกทำลายเสียด้วยกัน จุดหมายปลายทางของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย
 39 ความรอดของคนชอบธรรมมาจากพระเยโฮวาห์
 พระองค์ทรงเป็นกำลังของเขาในเวลายุกลำบาก
 40 พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเขาและทรงช่วยเขาให้พ้น
 พระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนชั่วและทรงช่วยเขาให้รอด
 เพราะเขาทั้งหลายวางใจในพระองค์

Psalms 38

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงชนับข้าพระองค์ด้วยความกริ้วของพระองค์หรือตีสอนข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์
 2 เพราะลูกธนูของพระองค์จรมเข้าไปในข้าพระองค์ และพระหัตถ์ของพระองค์ลงมาเหนือข้าพระองค์
 3 เพราะพระพิโรธของพระองค์จึงไม่มีความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์จึงไม่มีอนามัยในกระดูกของข้าพระองค์
 4 เพราะความชั่วของข้าพระองค์ท้าวผิพรู มีหนกเหมือนนกกระเรียนซึ่งหนักเหลือกำลังข้าพระองค์
 5 เพราะความโง่เขลาของข้าพระองค์คับคั่งผลของข้าพระองค์จึงเหี้ยนและเปื่อยเน่า
 6 ข้าพระองค์หนักใจ ข้าพระองค์ก็กังวลมาก ข้าพระองค์เดินเป็นทุกข์ไปวันยังค่ำ
 7 เพราะมันเอาของข้าพระองค์เต็มไปด้วยโรคที่น่ารังเกียจ และไม่มีความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์
 8 ข้าพระองค์คร่ำครวญและฟกซ้ำทีเดียว ข้าพระองค์ควรอุครางเพราะใจข้าพระองค์ไม่สงบ
 9 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความปรารถนาทั้งสิ้นของข้าพระองค์ก็แจ้งอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ การรณหาของข้าพระองค์ก็ไม่มีที่พระองค์ทรงทราบ
 10 หัวใจของข้าพระองค์เต้น และกำลังของข้าพระองค์หมดไป และความสว่างของเนื้ตาของข้าพระองค์ก็สูญไปจากข้าพระองค์เสียแล้วด้วย
 11 มิตรและเพื่อนของข้าพระองค์ยืนเด่นอยู่ห่างจากภัยพิบัติของข้าพระองค์ และญาติของข้าพระองค์ยืนห่างออกไปไกลโพ้น
 12 และบรรดาผู้ที่แสวงชีวิตของข้าพระองค์ก็ว่างเปล่าไป
 บรรดาผู้ที่คิดร้ายร้ายข้าพระองค์พูดเป็นอุบาย และร้ายถึงถึงการทรยศอยู่วันยังค่ำ
 13 แต่ข้าพระองค์เหมือนคนหูหนวก ข้าพระองค์มิได้ยิน
 ข้าพระองค์เหมือนคนใบ้ไม่อาจปากของเขา
 14 ทุษะณะ ข้าพระองค์เหมือนคนที่ไม่ได้ยิน ซึ่งในปากของเขาไม่มีการตัดพ้อ
 15 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์
 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์คือพระองค์ผู้ที่จะทรงฟังข้าพระองค์
 16 เพราะข้าพระองค์ทูลว่า "ขอโปรดฟังข้าพระองค์เถิด
 มิฉะนั้นพวกเราจะเปรมปรีดีเพราะข้าพระองค์
 คือผู้ที่เฝ้าต่อข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์พลาดไป"
 17 เพราะข้าพระองค์จะลืมนแล้ว และความเศร้าโศกอยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ
 18 ข้าพระองค์จะสารภาพความชั่วของข้าพระองค์
 ข้าพระองค์จะเป็นทุกข์ที่เพราะบาปของข้าพระองค์
 19 บรรดาผู้ที่เป็นคู่อริของข้าพระองค์ก็วิ่งไล่และแข็งแรง และคนที่เกลียดข้าพระองค์โดยไร้เหตุทวีมากขึ้น
 20 บรรดาผู้ที่กระทำชั่วแก่ข้าพระองค์ตอบแทนความดี เป็นปฏิปักษ์ของข้าพระองค์
 เพราะข้าพระองค์ติดตามความดี
 21 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าลิดทิ้งไกลจากข้าพระองค์
 22 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความรอดของข้าพระองค์ ขอทรงรับมาช่วยข้าพระองค์เถิด

Psalms 39

1 ข้าพเจ้าว่า "ข้าพเจ้าจะระแวงระวังทางของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ทำบาปด้วยลิ้นของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจะใส่ปากเหนียวปากของข้าพเจ้า คราบเท่าที่คนชั่วอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า"
 2 ข้าพเจ้าก็เป็นใบ้เงียบไป ข้าพเจ้านิ่งเงียบแม้แต่จากสิ่งที่ดี ความทุกข์ใจของข้าพเจ้ารุนแรงขึ้น
 3 จิตใจข้าพเจ้าร่อนอยู่ภายในข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังรำพึงอยู่นั้นไฟก็ลุก
 ข้าพเจ้าจึงพูดด้วยลิ้นของข้าพเจ้าว่า
 4 "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบถึงบันปลายของข้าพระองค์ และท่านเวลาของข้าพระองค์จะนานสักเท่าใด
 เพื่อข้าพระองค์จะทราบชีวิตของพระองค์ไม่เที่ยงอย่างไร
 5 ดูเถิด พระองค์ทรงกระทำในวันเวลาของข้าพระองค์ยาวสองสามฝ่ามือเท่านั้น
 ชีวิตของข้าพระองค์ก็ไม่มีเท่าไรเลยเฉพาะพระพักตร์พระองค์
 มนุษย์ทุกคนดำรงอยู่อย่างไร้สาระแน่ทีเดียว เขาลำไ้
 6 มนุษย์ไปมาอย่างเงาแน่ทีเดียว เขาทั้งหลายอยู่อยู่เปล่าๆแน่ทีเดียว มนุษย์โดยกองไว้และไม่ทราบว่ามีอะไรจะเก็บไป
 7 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ข้าพระองค์จะรอคอยอะไร ความหวังของข้าพระองค์อยู่ในพระองค์
 8 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์
 อย่าให้ข้าพระองค์เป็นที่นินทาของคนเิง
 9 ข้าพระองค์เป็นใบ้ ข้าพระองค์ไม่อาจปาก เป็นพระองค์เองที่ทรงกระทำเช่นนั้น
 10 ขอทรงถอนเท้าจากข้าพระองค์เสียเถิด
 ข้าพระองค์คร่ำครวญไปด้วยการทูลติงจากพระหัตถ์ของพระองค์
 11 เมื่อพระองค์ทรงตีสอนมนุษย์ด้วยการชนาเพราะเรื่องความชั่วข้าพระองค์ทรงเผาผลาญความสวยงามของเขาเสียอย่างท่วมท้น มนุษย์ทุกคนก็ไร้สาระแน่ทีเดียว"
 เขาลำไ้
 12 "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์
 ขอทรงเงี่ยพระกรรณแก่การร้องทูลของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเฉยเมยต่อหน้าตาของข้าพระองค์
 เพราะข้าพระองค์เป็นแต่แขกที่ผ่านไปของพระองค์
 เป็นคนที่อาศัยอยู่อย่างบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพระองค์
 13 ขอทรงเมตตาพระพักตร์จากข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่เป็นทุกข์
 ก่อนที่ข้าพระองค์จะจากไปและไม่มีความทุกข์"

Psalms 40

1 ข้าพเจ้าได้เพียรรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเอនพระองค์ลงสดับคำร้องทูลของข้าพเจ้า
 2 พระองค์ทรงหลั่งข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมอันน้ำсалออกมาจากเลนตม แล้ววางเท้าของข้าพเจ้าลงบนศิลา กระทำให้ย่างเท้าของข้าพเจ้ามั่นคง
 3 พระองค์ทรงบรรจุเพลงใหม่ในปากข้าพเจ้า เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา
 คนเป็นอันมากจะเห็นและเกรงกลัวและวางใจในพระเยโฮวาห์
 4 คนใดที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข
 ผู้มิได้หันไปหาคนจองทองหรือไปหาบรรดาผู้ที่หลงเงินไปตามความเท็จ
 5 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์
 พระองค์ได้ทรงทวีพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ และพระคำของพระองค์แก่ข้าพระองค์
 ไม่มีผู้ใดรายงานพระราชกิจทั้งสิ้นเหล่านั้นได้ ถ้าข้าพระองค์จะประกาศและบอกกล่าวแล้ว
 ก็มิมากมายเหลือที่จะนับ
 6 เครื่องเสวยบูชาและเครื่องบูชาของข้าพเจ้าไม่ทรงประสงค์ พระองค์ทรงเบิกรูของข้าพเจ้า
 เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไปบาป พระองค์มิได้ทรงเรียกร้อง
 7 แล้วข้าพเจ้าทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า
 ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพเจ้า
 8 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพระองค์ก็ปิตินิดที่กระทำตามน้ำพระทัยพระองค์
 พระราชบัญญัติของพระองค์อยู่ในจิตใจของข้าพเจ้า
 9 ข้าพระองค์ได้ประกาศเรื่องความชอบธรรมในชุมนุมชนใหญ่ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ดูเถิด
 ตามที่พระองค์ทรงทราบแล้ว ข้าพระองค์มิได้ยั้งยังริมฝีปากของข้าพระองค์ไว้เลย
 10 ข้าพระองค์มิได้ฉ้อความชอบธรรมของพระองค์ไว้แต่ในจิตใจของข้าพเจ้า
 ข้าพระองค์ได้พูดถึงความสัตย์ซื่อและความรอดของพระองค์
 ข้าพเจ้ามิได้ปิดบังความเมตตาและความจริงของพระองค์ไว้จากชุมนุมชนใหญ่โตนั้น
 11 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์อย่าทรงยึดเหนี่ยวพระกรณาคูดของพระองค์จากข้าพเจ้า
 ขอให้ความเมตตาและความจริงของพระองค์ส่งนข้าพเจ้าไว้เป็นนิรันดร์
 12 เพราะความชั่วได้ล้อมข้าพเจ้าไว้รอบข้างมิได้วัน
 ความชั่วช้าของข้าพเจ้าติดตามทันข้าพเจ้า จงข้าพเจ้าคงมองอะไรไม่เห็น
 มันมากกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าก็เผลอไป
 13 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพอพระทัยที่จะช่วยข้าพเจ้าให้พ้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์
 ขอทรงเร่งมาสงเคราะห์ข้าพเจ้าเถิด
 14 ขอให้ผู้ที่หาโอกาสทำลายชีวิตของข้าพเจ้าได้ตายและเกิดความยุ่งเหยิงด้วยกัน
 ขอให้ผู้ปรารถนาสิ่งชั่วร้ายต่อข้าพเจ้านั้นต้องหันกลับไปและได้ความอับอาย
 15 ขอให้คนเหล่านั้นسابสูญไปเพื่อเป็นรางวัลสำหรับความน่าอายนที่เขาได้พูดกับข้าพเจ้าว่า
 "อ้อฮา อ้อฮา" นั้น
 16 ขอให้บรรดาผู้แสวงหาพระองค์เปรมปรีดีและยินดีในพระองค์
 ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์ กล่าวเสมอว่า "พระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่งนัก"
 17 ฝ่ายข้าพเจ้ายกจากคนและสัตว์แสน แต่งตั้งพระผู้เป็นเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ข้าพเจ้า
 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ขออย่าทรงรังช้า
 พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และเป็นผู้ช่วยให้พ้นของข้าพเจ้า

Psalms 41

1 ผู้ใดเอาใจใส่คนจนก็เป็นสุข พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเขาให้พ้นในวันยากลำบาก
2 พระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันเขาและรักษาเขาให้มีชีวิต ในแผ่นดินเขาจะได้รับพระพร
พระองค์จะไม่ทรงมอบเขาไว้กับศัตรูของเขาให้ทำตามใจชอบ
3 เมื่อเขาอยู่บนที่นอนด้วยความอิดโรยพระเยโฮวาห์จะทรงทำให้เขาแข็งแรงขึ้น
เมื่อเขาอยู่บนที่นอนแห่งความเจ็บไข้พระองค์จะทรงรักษาเขาให้หายหมด
4 ข้าพระองค์ทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์
ขอทรงรักษาจิตวิญญาณข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์"
5 ศัตรูของข้าพเจ้ากล่าวใส่ร้ายข้าพเจ้าว่า "เมื่อไรเขาจะตายนะ และชื่อของเขาจะได้พินาศ"
6 ถ้าคนหนึ่งคนใดมาเห็นข้าพระองค์ เขาจะพูดเรื่องไร้สาระ ขณะจิตใจของเขาเก็บเรื่องความชั่วช้า
เมื่อเขาออกไปเขาก็ไปาร้องไป
7 ทุกคนที่เกลียดข้าพระองค์ เขาซุบซิบกันถึงเรื่องข้าพระองค์ เขาปองร้ายต่อข้าพระองค์
8 เขาทั้งหลายกล่าวว่า "โรคร้ายเข้าไปอยู่ในตัวเขาแล้ว เขาจะไม่ลุกไปจากที่ที่เขาอนนั้นอีก"
9 แม้ว่าเพื่อนในอกของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งข้าพระองค์ไว้วางใจ
ผู้ที่รับประทานอาหารของข้าพระองค์ได้กลับหันเหต่อข้าพระองค์
10 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอแต่พระองค์ทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงยกข้าพระองค์ขึ้น
เพื่อข้าพระองค์จะสนองเขา
11 โดยข้อนี้ ข้าพระองค์ทรงทราบว่า พระองค์ทรงพอพระทัยในข้าพระองค์
คือศัตรูของข้าพระองค์ไม่ได้ชนะข้าพระองค์
12 แต่พระองค์ทรงคำสาปแช่งข้าพเจ้าไว้เพราะความสยดสยองของข้าพระองค์
และทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์
13 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลเป็นนิตย์ในบัดนี้ และสืบไปเป็นนิตย์
เอเมนและเอเมน

Psalms 42

1 กวาทะการเลือกกระสนหาลาธารที่มีน้ำไหลฉันใด ข้าแต่พระเจ้า
จิตวิญญาณของข้าพระองค์ก็กระเลือกกระสนหาพระองค์ฉันนั้น
2 จิตวิญญาณของข้าพระองค์กระหายหาพระเจ้า หาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
เมื่อไรข้าพระองค์จะได้มาปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้า
3 ข้าพระองค์กินน้ำต่างอาหารทั้งวันคืน ขณะที่ดินพูดกับข้าพระองค์วันแล้ววันเล่าว่า
"พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน"
4 เมื่อข้าพระองค์ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ข้าพระองค์ก็ระบายน้ำในใจออกมาได้
เพราะข้าพระองค์ไปกับประชาชน คือไปกับพวกเขาถึงพระนิเวศของพระเจ้า
ด้วยเสียงในร้องยินดีและเสียงเพลงไมทนา คือมวลชนกำลังมีเทศกาลฉลอง
5 จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย โฉนเจ้าจึงผ่องอยู่ โฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า
เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า
เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์สำหรับความช่วยเหลือที่มาจากพระพักตร์ของพระองค์
6 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ผ่องอยู่ภายในข้าพระองค์
เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จึงจะระลึกถึงพระองค์
ตั้งแต่แผ่นดินแห่งแม่น้ำจอร์แดนและแห่งภูเขาเออีไรจนถึงแต่เนินมิซัร
7 เมื่อเสียงน้ำแก่งตกที่ลึกก็ถูกเรียกที่ลึก บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระองค์แล้ว
8 กลางวันพระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาความเมตตาของพระองค์
และกลางคืนเพลงของพระองค์จะอยู่กับข้าพเจ้า
พร้อมกับคำอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งชีวิตของข้าพเจ้า
9 ข้าพเจ้าทูลพระเจ้าศิลาของข้าพเจ้าว่า "โฉนพระองค์ทรงลืมน้ำข้าพระองค์เสีย
โฉนข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์ เพราะการบีบบีบบีบของศัตรู"
10 ปราบัษย์ของข้าพระองค์เยาะเย้ยข้าพระองค์ ประดุจดาบภายในบรรดากระดูกของข้าพระองค์
ในเมื่อเขากล่าวแก่ข้าพระองค์ทุกวันนี้ว่า "พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน"
11 จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย โฉนเจ้าจึงผ่องอยู่ โฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า
เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์
ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสีหน้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

Psalms 43

1 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแก้แทนข้าพระองค์ และต่อผู้คิดของข้าพระองค์ต่อประชากรที่ไร้ธรรม
ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนล่อลวงและคนอธรรม
2 เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งกำลังของข้าพระองค์
โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย
โฉนข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์เพราะการบีบบีบบีบของศัตรู
3 ขอทรงโปรดใช้ความสว่างและความจริงของพระองค์ออกไปให้หน้าข้าพระองค์
ให้ทั้งสองนำข้าพระองค์มาถึงภูเขารัษฐีของพระองค์ และถึงพลับพลาของพระองค์
4 แล้วข้าพระองค์จะไปยังแท่นบูชาของพระเจ้า
ถึงพระเจ้าซึ่งเป็นความชื่นบานยอดยิ่งของข้าพระองค์ และข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะถวายเพลงสดุดีแก่พระองค์ด้วยพิณเขาคู่
5 จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย โฉนเจ้าจึงผ่องอยู่ โฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า
จงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์
ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสีหน้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

Psalms 44

1 ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยืนกับหมู่ของต่น
บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเล่าให้ฟัง ถึงกิจการซึ่งพระองค์ทรงกระทำในสมัยของเข
ในสมัยโบราณกาลนั้น
2 พระองค์ทรงขับไล่มรรดาประชาชาติออกไปด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง
แต่พระองค์ทรงปลุกบรรพบุรุษทั้งหลายไว้ พระองค์ทรงให้ชาติทั้งหลายทุกข์ใจ
และได้ทรงขับไล่ชาติทั้งหลายนั้นออกไป
3 เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้แผ่นดินนั้นมาครอบครองด้วยดาบของเขาเอง
มีไม้แสนของเขาที่ช่วยให้เขารอด แต่โดยพระหัตถ์ของเขา และพระกรของพระองค์
และโดยความสว่างจากสิพระพักตร์พระองค์ เพราะพระองค์ทรงโปรดปรานเขาทั้งหลาย
4 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของข้าพระองค์
ขอพระองค์ทรงบัญชาการช่วยให้พ้นไว้สำหรับยาโคบ
5 ข้าพระองค์ทั้งหลายตื่นตัวตื่นใจโดยพระองค์
ข้าพระองค์ทั้งหลายเหยียบคนทีลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ลงด้วยพระนามของพระองค์
6 เพราะข้าพระองค์ไม่วางใจในคัมภีร์ของข้าพระองค์
และดาบของข้าพระองค์ช่วยข้าพระองค์ให้รอดไม่ได้
7 แต่พระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดจากศัตรู
และทรงให้ผู้เกลียดข้าพระองค์ได้รับความอาย
8 ข้าพระองค์ทั้งหลายอวดถึงพระเจ้าได้ตลอดทั้งวัน
และข้าพระองค์ทั้งหลายสรรเสริญพระนามของพระองค์เป็นนิตย์ เหลาห์
9 แต่พระองค์ยังทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายเสีย และให้ข้าพระองค์ได้รับความอับยศ
และมีได้เสด็จออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย
10 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายถอยกลับจากคู่อริ
และคนที่เกลียดข้าพระองค์ทั้งหลายก็ได้ครองรับไป
11 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดังแกะที่จะเอาไปกิน
และทรงกระจายข้าพระองค์ทั้งหลายให้ไปอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
12 พระองค์ทรงขายประชาชนของพระองค์อย่างให้เปล่า ตามราคาไม่ทรงได้อะไรเพิ่มเลย
13 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่ินทาของเพื่อนบ้าน
เป็นที่เยาะเย้ยและดูหมิ่นแก่ผู้ที่อยู่รอบข้าพระองค์
14 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคำครหาท่ามกลางประชาชาติ
เป็นที่สั่นศีรษะท่ามกลางชาติทั้งหลาย
15 ความอับยศตลอดอยู่ตรงหน้าข้าพระองค์วันยังค่ำ และความอับอายคลุมหน้าข้าพระองค์
16 เนื่องด้วยเสียงของคนเยาะเย้ย และคนหมิ่นประมาท เนื่องด้วยศัตรูและผู้แค้นแค้น
17 สิ่งทั้งปวงนี้เกิดแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้ว่าข้าพระองค์ไม่ลืมพระองค์
หรือทุจริตต่อพันธสัญญาของพระองค์
18 จิตใจของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มีได้หั่นกลับ
อย่างท่าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็ได้พรากจากพระมรรคาของพระองค์
19 ถึงแม้พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายหลงกลภายในที่ของมังกร
และคลุมข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ด้วยเงามัจจุราศ
20 ถ้าเราได้ลืมนามพระเจ้าของเรา หรือพณมือของเราให้แก่พระอื่น
21 พระเจ้าจะไม่ทรงค้นหาเรื่องนี้หรือ เพราะพระองค์ทรงทราบความลึกซึ้งของจิตใจ
22 เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ
และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า
23 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตื่นเถิด โฉนพระองค์บรรทมอยู่ ขอทรงตื่นขึ้นเถิด
ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียตลอดกาล
24 โฉนพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสีย
โฉนพระองค์ทรงลืมนการที่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกข์ยากและถูกบีบบีบบีบเสีย
25 เพราะจิตวิญญาณข้าพระองค์ทั้งหลายโหมถึงผงคลี ร่างกายของข้าพระองค์ทั้งหลายเกาะติดดิน
26 ลูกขึ้นเถิด พระเจ้าข้า ขอเสด็จมาช่วยข้าพระองค์ทั้งหลาย
ขอทรงได้ข้าพระองค์ไว้เพื่อเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์

Psalms 45

1 จิตใจข้าพเจ้าฉันใดด้วยแนวคิดดี ข้าพเจ้าเล่าบทพระพันธ์ของข้าพเจ้าถวายกษัตริย์
สิ้นของข้าพเจ้าเหมือนปากไก่ของอาลักษณห์ที่ฉันอายุ
2 พระองค์ทำงานเลิศยิ่งกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์
พระคุณหลังลงบนริมฝีปากของพระองค์ท่าน
เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงอำนาจพระพรพระองค์ท่านตลอดกาล
3 ข้าแต่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ขอทรงติดตามไว้ที่เอวของพระองค์ท่าน
โดยสง่าราศีและความสูงส่งของพระองค์ท่าน
4 ขอทรงมีอย่างโอ้อวดตระการเสด็จไปอย่างมีชัย เพื่อเห็นแก่ความจริง
ความอ่อนสุภาพและความชอบธรรม
ให้หัตถ์ขวาของพระองค์ท่านสอนกิจอันน่าครันคร้ามแก่พระองค์ท่าน
5 ลูกธนูของพระองค์ท่านก็คมอยู่ในจิตใจของศัตรูของกษัตริย์
ชนชาติทั้งหลายจึงล้มอยู่ใต้พระองค์ท่าน
6 โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์และเป็นนิตย์
ราชธารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นธารพระกรที่ยิ่งธรรม
7 พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและทรงเกลียดชังความชั่วช้า
ฉะนั้นพระเจ้าคือพระเจ้าของพระองค์ท่านได้ทรงเจิมพระองค์ท่านไว้
ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์ท่าน
8 บรรดาเลอลองของพระองค์ท่านก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นมดยอบ กฤษณา
และการบูรจากพระราษวังข้างข้าง หลอองพระองค์เหล่านี้กระทำให้พระองค์ท่านอันดี

9 ในหมู่สตรีผู้มีเกียรติของพระองค์ท่านมีราชธิดาของบรรดากษัตริย์
พระราชินีประดับทองคำเมืองโอไฟร์ประทับอยู่ข้างขวาพระหัตถ์พระองค์ท่าน
10 ธิดาเอ๋ย จงพิเคราะห์ ฟังและเอียงหูของเธอสอ จงลืมนชาติของเธอ
และลืมนบ้านบิดาของเธอเสีย
11 และกษัตริย์จะทรงปรารภความงามของเธอ เนื่องจากพระองค์ท่านเป็นเจ้านายของเธอ
จงโล่งโลให้พระองค์ท่านเถิด
12 ธิดาของเมืองโหระจะเอาทองคำนำมามากำนัลเธอ
คือเสริมรั้งมั่งคั่งที่สุดของประชาชนจะขอความกรุณาจากเธอ
13 เจ้าหญิงประดับพระกายในท้องของพระนางสอดด้วยเสื้อผ้ายกทองคำ
14 เขาจะนำพระนางผู้ทรงเล่ห์หลายลึเข้าเฝ้ากษัตริย์
และจะนำหญิงพรหมจารีผู้ติดตามคือเพื่อนเจ้าสาวมาถวายพระองค์ท่าน
15 เขาทั้งหลายจะถูกนำไปด้วยความชื่นบานและยินดี เขาจะเข้าไปในพระราชวัง
16 บรรดาโอรสของพระองค์ท่านจะแทนบรรพบุรุษของพระองค์ท่าน
พระองค์ท่านจะแต่งตั้งให้เป็นเจ้านายทั่วแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
17 เราจะกระทำให้พระนามของพระองค์ท่านเป็นที่สดุดีตลอดบรรดาชั่วอายุ
ฉะนั้นชนชาติทั้งหลายจะสดุดีพระองค์ท่านเป็นนิจกาล

Psalm 46

1 พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย
เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก
2 ฉะนั้นเราจะไม่กลัว แม้ว่าแผ่นดินโลกจะถูกยกออกไป
แม้ว่าภูเขาทั้งหลายจะโคลงเคลงลงสู่สะดือทะเล
3 แม้ว่าน้ำทะเลลึกจะนองและฟองฟู แม้ว่าเขาสิ้นสะเทือนเพราะทะเลอลวนนั้น เหล่าห์
4 มีแม่น้ำสายหนึ่ง ที่คลองระบายจะกระทำให้พระมหานครของพระเจ้ายินดี
คือพลับพลาบริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด
5 พระเจ้าทรงสถิตกลางพระมหานคร เธอจะไม่โคลงเคลงย้ายไป
พอรุ่งอรุณพระเจ้าก็ทรงช่วยเธอไว้
6 บรรดาประชาชาติก็อลหม่าน และราชอาณาจักรทั้งหลายก็คลอนแคลน
พระองค์ทรงแปลงพระสุรเสียง แผ่นดินโลกก็ละลายไป
7 พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าทรงยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัยของพวกเรา
เหล่าห์
8 มาเถิด มาดูพระราชกิจของพระเยโฮวาห์
ว่าพระองค์ทรงกระทำให้เกิดการรุกรังอะไรบ้างในแผ่นดินโลก
9 พระองค์ทรงให้สงครามสงบถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงหักคันธนูและฟันหอกเสีย
พระองค์ทรงเผารอบเสียด้วยไฟ
10 "จงนิ่งเสีย และรู้เถิดว่า เราคือพระเจ้า เราเป็นที่ยกย่องท่ามกลางประชาชาติ
เราเป็นที่ยกย่องในแผ่นดินโลก"
11 พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าทรงยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัยของพวกเรา
เหล่าห์

Psalm 47

1 ดูก่อนชนชาติทั้งหลาย จงนมัสการ จงให้ร้องถวายพระเจ้าด้วยเสียงไชโย
2 เพราะพระเยโฮวาห์องค์ผู้สูงสุดเป็นที่น่าคร้ามกลัว
ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
3 พระองค์จะทรงปราบปรามชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เรา
และชาวประเทศทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เท้าของเรา
4 พระองค์จะทรงเลือกมรดกของเราไว้เรา เป็นสิ่งภูมิของยาโคบที่พระองค์ทรงรัก เหล่าห์
5 พระเยโฮวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงโห่ร้อง พระเยโฮวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงแตร
6 จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด
จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระมหากษัตริย์ของเรา จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด
7 เพราะพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงสรรเสริญด้วยความเข้าใจ
8 พระเจ้าทรงครอบครองเหนือนานาประชาชาติ
พระเจ้าทรงประทับบนพระที่นั่งแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์
9 บรรดาเจ้านายของชนชาติทั้งหลายประชุมกัน เป็นประชาชนของพระเจ้าแห่งอับราฮัม
เพราะบรรดาโลของแผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องอย่างสูง

Psalm 48

1 พระเยโฮวาห์นั้นยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ในนครแห่งพระเจ้าของเรา
บนภูเขาแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์
2 มองขึ้นไปถึงดูงาม เป็นความชื่นบานของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น คือภูเขาศิโยน ด้านทิศเหนือ
ซึ่งเป็นนครของพระมหากษัตริย์
3 ภายในปราสาททั้งหลายของนครนั้นก็เป็นที่ทราบกันแล้วว่า พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยอันมั่นคง
4 เพราะดูเถิด กษัตริย์ชุมนุมกันแล้วเสด็จไปด้วยกัน
5 พอท่านทั้งหลายเห็นนครนั้นท่านก็พากันประหลาดใจ ท่านเป็นทุกข์ แล้วก็ตื่นหนีไป
6 ความตระหนกตกประหม่าจับใจท่านที่นั่น มีความทุกข์ระทมอย่างหญิงกำลังคลอดบุตร
7 พระองค์ทรงฟาดทำลายกำแพงแห่งการขี้อายด้วยลมตะวันออก
8 เราได้ยินอย่างไร เราก็ได้เห็นอย่างนั้น ในนครแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา
ในนครแห่งพระเจ้าของเรา ซึ่งพระเจ้าจะทรงสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์ เหล่าห์
9 ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายคำนึงถึงความเมตตาของพระองค์

ในท่ามกลางพระวิหารของพระองค์
10 ข้าแต่พระเจ้า พระนามของพระองค์ไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกอย่างไร
คำสรรเสริญพระองค์ก็ไปถึงอย่างนั้น พระหัตถ์ขวาของพระองค์เต็มไปด้วยความชอบธรรม
11 ขอภูเขาศิโยนจงเปรมปรีดี ขอธิดาแห่งยูดาห์จงยินดี เพราะเหตุคำตัดสินของพระองค์
12 จงเดินรอบศิโยน ไม้ให้รอบเถิด จงนับหอคอยของศิโยน
13 จงสังเกตสิ่งเทินของเธอให้ดี จงพิจารณาปราสาททั้งหลายของเธอ
เพื่อท่านจะได้บอกคนชั่วอายุต่อไป
14 ว่านี่คือพระเจ้า ทรงเป็นพระเจ้าของเราเป็นนิจกาล
พระองค์จะทรงเป็นผู้นำของเราจนถึงเวลาสิ้นชีวิต

Psalm 49

1 ดูก่อนชาติทั้งหลาย จงฟังข้อความนี้ ชาวพิภพทั้งปวงเอ๋ย จงเงี่ยหูฟัง
2 ที่ผู้น้อยผู้ใหญ่ ทั้งเศรษฐีและคนจนด้วยกัน
3 ปากของข้าพเจ้าจะเผยปัญญา การรำพึงของจิตใจข้าพเจ้าคือความเข้าใจ
4 ข้าพเจ้าจะเอียงหูฟังคำอุปมา ข้าพเจ้าจะแก้ปริศนาของข้าพเจ้าให้เข้ากับเสียงพิณซอ
5 ทำไมข้าพเจ้าจึงกลัวในคราวทุกข์ยากลำบาก เมื่อความชั่วช้าแห่งผู้หมกเหม่งล้อมตัวข้าพเจ้า
6 คนผู้วางใจในทรัพย์ศฤงคารของตัว และอาศัยความมั่งคั่งอันอุดมของตน
7 แน่ทีเดียวไม่มีคนใดได้พ้นมือของตนได้ หรือถวายค่าชีวิตของเขาแด่พระเจ้า
8 (เพราะค่าไถ่ชีวิตของเขานั้นแพงและไม่เคยพอเลย)
9 ที่เขาจะมีชีวิตเรื่อยไปเป็นนิรันดร์และไม่ต้องเห็นความเปื่อยเน่า
10 เออ เขาเห็นว่า ถึงปราชญ์ก็ยังตาย คนโง่และคนโง่ก็ต้องพินาศเหมือนกัน
และละทรัพย์ศฤงคารของตนไว้ให้คนอื่น
11 จิตใจเขาคิดว่างานส่วนของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ และที่อยู่ของเขาถึงทุกชั่วอายุ
ถึงเขาเคยเรียกที่ดินของตัวตามชื่อของตน
12 มนุษย์จะงงพิงในยศศักดิ์ของตนไม่ได้ เขาก็เหมือนสัตว์เดียรฉานที่พินาศ
13 วิถีทางของพวกเขาคือความโง่เขลา ถึงกระนั้นคนชั่วอยู่ต่อไปก็พอใจกับคำกล่าวของเขา
เหล่าห์
14 ดังกะ เขาถูกกำหนดไว้ให้แก่นแดนผู้ตาย มัจจุราชจะเป็นเมฆบาลของเขา
คนเที่ยงธรรมจะมีอำนาจเหนือเขาทั้งหลายในเวลาเช้า
และความงามของเขาจะเปื่อยสิ้นไปในแดนผู้ตายซึ่งคือที่อาศัยของเขา
15 แต่พระเจ้าจะทรงไถ่จิตวิญญาณของข้าพเจ้าจากอุทธานาภาพของแดนผู้ตาย
เพราะพระองค์ทรงรับข้าพเจ้าไว้ เหล่าห์
16 ท่านอย่ากลัวเมื่อผู้หนึ่งมั่งมีขึ้น เมื่อสร้างราศีของบ้านของเขาเพิ่มขึ้น
17 เพราะเมื่อเขาตาย เขาจะไม่เอาอะไรไปเลย ส่องราศีของเขาจะไม่ลงไปตามเขา
18 แม้ว่าเมื่อเขาเป็นอยู่ เขาเห็นว่าตัวเขาสุขสบาย และคนอื่นจะยกย่องท่านเมื่อท่านเจริญ
19 เขาจะไปอยู่กับพวกบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งจะไม่เห็นความสว่างอีก
20 มนุษย์ซึ่งมียศศักดิ์ แต่ขาดความเข้าใจ เขาก็เหมือนสัตว์เดียรฉานที่พินาศ

Psalm 50

1 พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเยโฮวาห์ตรัสและทรงเรียกแผ่นดินโลก
ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตก
2 พระเจ้าทรงทอแสงออกมาจากศิโยนครแห่งความงามหมดจด
3 พระเจ้าของเราจะเสด็จมา พระองค์จะมีไถ่ทรงเจิมอยู่ เพลิงจะเผาผลาญมาข้างหน้าพระองค์
รอบพระองค์คืออาวตะอันทรงมหิทธิฤทธิ์
4 พระองค์จะทรงเรียกถึงฟ้าสวรรค์เบื้องบน และถึงแผ่นดินโลก
เพื่อพระองค์จะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ว่า
5 "จงรวบรวมบรรดาวิสุทธิชนของเรามาให้เรา ผู้กระทำพันธสัญญากับเราด้วยเครื่องสัตวบูชา"
6 ฟ้าสวรรค์จะประกาศความชอบธรรมของพระองค์ เพราะพระเจ้านั้นแหละทรงเป็นผู้พิพากษา
เหล่าห์
7 "โอ ประชาชนของเราน้อย จงฟัง และเราจะพูด โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะเป็นพยานปรักปรำเจ้า
เราเป็นพระเจ้า พระเจ้าของเรา
8 เราจะมิได้ตกใจเมื่อเจ้าร้องเครื่องสัตวบูชาของเจ้า เครื่องเผาบูชาของเจ้ามีอยู่ต่อหน้าเราเสมอ
9 เราจะไม่รับว่าผู้จากเรือนของเจ้า หรือแพะผู้จากคอกของเจ้า
10 เพราะสัตว์ทุกตัวในป่าเป็นของเรา ทั้งสัตว์เลี้ยงบนภูเขาตั้งพันยอด
11 เรารู้จักบรรดานกแห่งภูเขาทั้งหลาย และบรรดาสัตว์ในนาเป็นของเรา
12 ถ้าเราหิว เราจะไม่บอกเจ้า เพราะพิภพและสารพัดที่อยู่ในนั้นเป็นของเรา
13 เราจะกินเนื้อวัวผู้หรือ หรือดื่มเลือดแพะหรือ
14 จงนำเครื่องการไถ่มาพระคุณมาเป็นเครื่องสักการบูชาแด่พระเจ้า
และทำตามคำปฏิญาณของเจ้าต่อองค์ผู้สูงสุด
15 และจงร้องทูลเราในวันทุกข์ยากลำบาก เราจะช่วยเจ้าให้พ้น และเจ้าจะถวายสง่าราศีแก่เรา"
16 แต่พระเจ้าตรัสกับคนชั่วว่า "เจ้ามีสิทธิอะไรที่จะทอกฎเกณฑ์ของเรา
หรือรับปากตามพันธสัญญาของเรา
17 เพราะเจ้าเกลียดคำสั่งสอน และเจ้าเหวี่ยงคำของเราไว้ข้างหลังเจ้า
18 เมื่อเจ้าเห็นโจร เจ้าก็คบหา และเจ้าเข้าสังคมกับคนล่วงประเวณี
19 เจ้าปล่อยปากของเจ้าให้พูดชั่ว และลิ้นของเจ้าประกอบการหลอกลวง
20 เจ้านั่งพูดใส่ร้ายพี่น้องของเจ้า เจ้านินทาลูกชายมารดาของเจ้าเอง
21 เจ้าได้กระทำสิ่งเหล่านี้แล้ว เราก็นิ่งเงียบ เจ้าคิดว่าเราเป็นเหมือนเจ้า แต่เราจะค้นหาเจ้า
และเราจะรายงานสิ่งเหล่านั้นต่อหน้าต่อตาเจ้า
22 เจ้าทั้งหลายผู้ล้มพระเจ้า จงพิจารณาเรื่องนี้ ทำไมเราจะเลิกเจ้าเป็นขึ้นๆ
และจะไม่มีสักคนที่ช่วยเจ้าให้พ้นได้
23 บุคคลที่นำการสรรเสริญมาเป็นเครื่องสักการบูชาก็ให้เกียรติแก่เรา

เราจะสำแดงความรอดของพระเจ้าแก่ผู้จัดทางของเขอย่างถูกต้อง"

Psalms 51

1 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแสดงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์
ขอทรงลบการละเมิดของข้าพระองค์ออกไปตามแต่พระกรุณอันอุดมของพระองค์
2 ขอทรงล้างข้าพระองค์จกความชั่วข้าให้หมดสิ้น
และทรงชำระข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์
3 เพราะข้าพระองค์ทราบบึงการละเมิดของข้าพระองค์แล้ว
และบาปของข้าพระองค์ก็อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ
4 ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น
และได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระองค์
ทั้งนี้เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรมในคำตรัสของพระองค์
และทรงจำแจ้งในการพิพากษาของพระองค์
5 ดูก่อน ข้าพระองค์ก็ถือกำเนิดมาในความชั่วช้า และมารดาตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป
6 ดูก่อน ข้าพระองค์มีพระประสงค์จากบาปจริงภายใน
และจะทรงสอนสติปัญญาแก่ข้าพระองค์ภายในจิตใจลึกซึ้งของข้าพระองค์
7 ขอทรงชำระข้าพระองค์ด้วยต้นหุสบ ข้าพระองค์จึงจะสะอาด
ขอทรงล้างข้าพระองค์และข้าพระองค์จะขาวกว่าหิมะ
8 ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินความชื่นบานและความยินดี
เพื่อกะดุกลซึ่งพระองค์ทรงหักฉันทะเปรมปรีดิ์
9 ขอทรงเปื้อนพระพักตร์พระองค์จากบาปทั้งหลายของข้าพระองค์เสีย
และทรงลบบรรดาความชั่วข้าของข้าพระองค์ให้สิ้น
10 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์
และพินน้ำใจที่หนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์
11 ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปเสียจากเบื้องพระพักตร์พระองค์
และขออย่าทรงนำพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์
12 ขอทรงคืนความชื่นบานในความรอดแก่ข้าพระองค์ และดูข้าพระองค์ไว้ด้วยเต็มพระทัย
13 แล้วข้าพระองค์จะสอนผู้ละเมิดทั้งหลายถึงบรรดาพระมรรคาของพระองค์
และคนบาปทั้งหลายจะกลับสู่พระองค์
14 ข้าแต่พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์
ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดเพราะทำโลहितเสาค
และสิ้นของข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความชอบธรรมของพระองค์
15 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงเบิกริมฝีปากของข้าพระองค์
และปากของข้าพระองค์จะสำแดงการสรรเสริญพระองค์
16 เพราะพระองค์มิได้ทรงประสงค์เครื่องสัตวบูชา มิฉะนั้นข้าพระองค์จะถวายให้
พระองค์มิได้พอพระทัยเครื่องเผาบูชา
17 เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงรับได้คือจิตใจที่ซอกตัว จิตใจที่สำนึกผิดและซอกตัวนั้น ข้าแต่พระเจ้า
พระองค์จะมีได้ทรงดูถูก
18 ขอทรงกระทำแต่กิจโยนตามพระกรุณาของพระองค์ ขอทรงสร้างกำแพงเยรูซเล็ม
19 แล้วพระองค์จะทรงปิตินดีในเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรม
ในเครื่องเผาบูชาและในเครื่องเผาบูชาทั้งตัว แล้วเขาจะถวายวัวผู้บนแท่นบูชาของพระองค์

Psalms 52

1 เฮียเจ้าผู้มีอิทธิ โฉนเจ้าจึงโอ้อวดในการชั่ว ความเมตตาของพระเจ้าดำรงอยู่วันยังค่ำ
2 สิ้นของเจ้าออกอุบายประสงค์ร้าย และหลอกลวงอย่างมืดโหมกม
3 เจ้ารักชั่วมากกว่าดี และการมุสามากกว่าพูดความชอบธรรม เหลลาห์
4 เจ้ารักทุกที่ที่ทำลาย โอ สิ้นแห่งการหลอกลวง
5 แต่พระเจ้าจะทรงทำลายเจ้าลงเสียเป็นนิตย์ พระองค์จะทรงฉวยและดึงเจ้าจากที่อยู่อาศัยของเจ้า
พระองค์จะทรงถอนรากเจ้าเสียจากแผ่นดินของคนที่เขา เหลลาห์
6 คนชอบธรรมจะเห็นและเกรงกลัว และจะหัวเราะเยาะเขา กล่าวว่า
7 "จงดูบุรุษผู้ไม่ให้พระเจ้าเป็นกำลังของตน แต่ไว้ใจในความมั่งคั่งอันอุดมของเขา
เขาเสริมกำลังตัวเขาในความชั่วร้ายของเขา"
8 ฝ่ายข้าพเจ้าเป็นเหมือนต้นมะกอกเทศเขียวสดในพระนิเวศของพระเจ้า
ข้าพเจ้าวางใจในความเมตตาของพระเจ้าเป็นนิจการ
9 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เป็นนิตย์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำเช่นนั้น
ข้าพระองค์จะรอคอยพระนามของพระองค์
เพราะเป็นพระนามประเสริฐต่อหน้าวิสุทธิชนของพระองค์

Psalms 53

1 คนโง่ว่าพินใจของตนว่า "ไม่มีพระเจ้า" เขาทั้งหลายก็เลวทรามลง
และกระทำความชั่วที่นำสะอิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี
2 พระเจ้าทรงมองลงมาจากฟ้าสวรรค์
ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่าจะมีคนใดบ้างที่เข้าใจที่สะอาดแสวงหาพระเจ้า
3 เขาทั้งหลายก็ถดถอยไปหมด เขาทั้งหลายก็เลวทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี
ไม่มีเลย
4 บรรดาผู้ที่กระทำความชั่วที่ไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชาชนของเราอย่างกินขนมปัง
และไม่ร้องทูลพระเจ้า
5 เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่าสยดสยองยิ่งนัก ในที่ซึ่งไม่น่ามีความสยดสยอง
เพราะพระเจ้าทรงกระลายกระดูกของคนที่ตั้งค่ายสู้เจ้า พระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายได้อาย

เพราะพระเจ้าทรงตั้งเขา
6 ขอทรงช่วยให้รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยนเสียที่เกิด
เมื่อพระเจ้าทรงให้พวกพลแห่งประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลาบปลื้ม
อิสราเอละยินดี

Psalms 54

1 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยพระนามของพระองค์
และแก้แทนข้าพระองค์ด้วยอำนาจของพระองค์
2 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์
ขอทรงเงี่ยพระกรณสดับถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์
3 เพราะคนแปลกหน้าได้ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์ ผู้บีบบังคับสะหาชีวิตของข้าพระองค์
เขามิได้ตั้งพระเจ้าไว้ตรงหน้าเขา เหลลาห์
4 ดูก่อน พระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้คุมชีวิตของข้าพเจ้าไว้
5 พระองค์จะทรงตอบสนองการร่ำขอพวกศัตรูของข้าพเจ้าและทรงชี้แจงความจริงของ
พระองค์
6 ข้าพระองค์จะถวายสัตวบูชาตามใจสมัครแก่พระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระนามนั้นประเสริฐ
7 เพราะพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความทุกข์ยากลำบากทุกอย่าง
และนัยน์ตาของข้าพระองค์มองเห็นพระประสงค์ของพระองค์ต่อพวกศัตรูของข้าพระองค์นั้นสำเร็จ

Psalms 55

1 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเงี่ยพระกรณสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์
ขออย่าซ่อนพระองค์เสียจากคำวิงวอนของข้าพระองค์
2 ขอทรงสดับ และขอทรงฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์เศร้าสลดในเรื่องร้องทุกข์ของข้าพระองค์
ข้าพระองค์จึงส่งเสียงครวญคราง
3 เพราะเสียงของศัตรู เพราะการบีบบังคับของคนชั่ว เหตุว่าเขาเพื่องว่าข้าพระองค์ได้ทำความชั่วช้า
และเขามเพิ่มความเกลียดชังข้าพระองค์โดยความโกรธ
4 จิตใจของข้าพระองค์จะหมอบอยู่ในข้าพระองค์ ความสยดสยองของมัจจุราชตกเหนือข้าพระองค์
5 ความกลัวและความสะทสะถั่นมาเหนือข้าพระองค์ ความหวาดเสียวท่วมข้าพระองค์
6 และข้าพระองค์ว่า "โอ ข้าอยากมีปีกอย่างนกเขา จะได้บินหนีไปและอยู่สงบ
7 ดูก่อน ข้าจะได้พบเงรไปไกล ข้าจะได้พักอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เหลลาห์
8 ข้าจะได้รับหนีไปจากลมเหตุเดือดและพายุ"
9 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงทำลายเสีย และให้ภาษาของเขายู่เหยิงไป
เพราะข้าพระองค์เห็นความทารุณและการโกธาทลที่ในนคร
10 เขาเดินบนกำแพงรอบนครอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน
และความบาปผิดกับความเศร้าโศกอยู่ภายในนคร
11 ความเลวทรามมีอยู่ท่ามกลางเขอ การหลอกลวงและการฉ้อโกงไม่พรางไปจากถนนของเขอ
12 มิใช่ศัตรูผู้จะเย้ยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ทนได้ มิใช่ผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้าผู้หมองตัวใส่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะได้หลบเขาได้
13 แต่เป็นท่าน เสมอหน้าเสมอใจกลับข้าพเจ้า เป็นเกลอของข้าพเจ้า เป็นมิตรรู้จักมักคุ้นกับข้าพเจ้า
14 เราเคยสนทนาปราศรัยกันอย่างชื่นใจ เราดำเนินในพระนิเวศของพระเจ้าฉันมิตรสนิท
15 หอมัจจุราชมหาเขาเหล่านั้น ให้เขาลงไปยังนรกทั้งเป็น
เพราะความเลวทรามอยู่ในที่อยู่อาศัยของเขาและอยู่ท่ามกลางพวกเขา
16 สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้า และพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด
17 ทั้งเวลาเช้า เวลาเย็น และเวลาเที่ยง ข้าพเจ้าจะอธิษฐานและร้องทุกข์
และพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพเจ้า
18 พระองค์ได้ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้าให้ปลอดภัยจากสงครามที่ข้าพเจ้าต่อสู้อยู่
เพราะคนเป็นอันมากอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า
19 พระเจ้าจะทรงสดับและลดเขาลง คือพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่โบราณกาล เหลลาห์
เพราะเขาไม่เปลี่ยน เขาจึงไม่ยำเกรงพระเจ้า
20 เขายืนมือออกต่อสู้ผู้้อย่างสันติกับเขา เขาฝ่าฝืนพันธสัญญาของเขา
21 คำพูดจากปากของเขาเรียบลื่นยิ่งกว่านัย แต่สงครามอยู่ภายในใจของเขา
ถ้อยคำของเขาอ่อนนุ้มยิ่งกว่าน้ำมัน แต่ทว่าเป็นดาบที่ชักออกมาแล้ว
22 จงมอบภาระของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงค้ำจุนท่าน
พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชอบธรรมคลอนแคลนเลย
23 ข้าแต่พระเจ้า แต่พระองค์จะทรงเหวี่ยงเขาลงสู่ปากแดนพิณาส
คนที่ทำให้โลहितตกและคนหลอกลวงจะมีชีวิตอยู่ไม่ถึงครึ่งจำนวนเวลาของเขา
แต่ข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์

Psalms 56

1 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์ เพราะมนุษย์จะกลืนข้าพระองค์เสีย
เขาต่อสู้และบีบบังคับข้าพระองค์วันยังค่ำ
2 ข้าแต่พระองค์ผู้สูงสุด พวกศัตรูของข้าพระองค์จะกลืนข้าพระองค์เสียวันยังค่ำ
เพราะหลายคนต่อสู้ข้าพระองค์
3 เมื่อข้าพระองค์กลัว ข้าพระองค์วางใจในพระองค์
4 ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่
ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่าเหนือหน้าจากระท้ออะไรแก่ข้าพระองค์ได้
5 เขาประทุพพริ้วต่อคำกล่าวของข้าพระองค์วันยังค่ำ
ความคิดทั้งสิ้นของเขาล้วนมั่วร้ายต่อข้าพระองค์

6 เขาร่วมหัวกัน เขาชุมนุมอยู่ เขาเผารอยเท้าของข้าพระองค์อย่างกับคนที่หุ้มคอยเอาชีวิตข้าพระองค์
7 เขาจะหนีให้พ้นเพราะเหตุความชั่วช้าของเขาหรือ ข้าแต่พระเจ้า
ขอทรงเหวี่ยงชนชาติทั้งหลายลงมาด้วยพระพิโรธ
8 พระองค์ทรงรับการกระหกระเหินของข้าพระองค์
ทรงเก็บหน้าของข้าพระองค์ใส่บาตรของพระองค์ไว้ หน้านั้นไม่อยู่ในบาบิของพระองค์หรือ
พระเจ้าคะ
9 แล้วศัตรูของข้าพระองค์จะหันกลับในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูล ข้าพระองค์ทราบแน่แล้ว
พระเจ้าทรงสถิตฝ่ายข้าพระองค์
10 ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวามะของพระองค์ ในพระเยโฮวาห์
ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวามะของพระองค์
11 ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่
ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่ามนุษย์อาจกระหว่าอะไรแก่ข้าพระองค์ได้
12 ข้าแต่พระเจ้า ที่ข้าพระองค์ปฏิบัติจนไว้นั้น ข้าพระองค์จะทำตาม
ข้าพระองค์จะถวายคำสรรเสริญแด่พระองค์
13 เพราะพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้พ้นจากมัจจุราช
พระองค์จะทรงช่วยเท้าของข้าพระองค์ไว้พ้นจากการลุ่มมีไข้หรือ
เพื่อข้าพระองค์จะดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในความสว่างแห่งชีวิต

Psalms 57

1 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์
เพราะจิตวิญญาณของข้าพระองค์ว่างไว้ในพระองค์
ข้าพระองค์ลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์จนกว่าภัยอันตรายเหล่านี้จะผ่านพ้นไป
2 ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้าองค์ผู้สูงสุด ต่อพระเจ้าผู้ทรงกระทำการทั้งสิ้นให้สำเร็จเพื่อข้าพเจ้า
3 พระองค์จะทรงให้มาจากฟ้าสวรรค์
และช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากการเยาะเย้ยของผู้ที่ยอากลิ่นข้าพเจ้าเสีย เซลาห์
พระเจ้าจะทรงใช้ความเมตตาและความจริงลงมา
4 จิตใจข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางเหล่าสิงโต
ข้าพเจ้านอนท่ามกลางผู้ที่ไฟติดตัวคือบุตรทั้งหลายของมนุษย์
หนของเข้างทั้งหลายคือหอกและลูกธนู ลิ่นของเขาคือดาบคม
5 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่ยกย่องเหนือฟ้าสวรรค์
ของสร้างสี่ของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก
6 เขาทิ้งหลายดวงตาข่ายดักเท้าข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าได้ลุ่มลง เขาพูดบอไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า
แต่เขาก็ตกลงไปเสียเอง เซลาห์
7 ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มันคง จิตใจของข้าพระองค์มันคง
ข้าพระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญ
8 จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงตื่นเถิด พินใหญ่และพินเขาอยู่เอ๋ย จงตื่นเถิด ข้าพเจ้าจะปลุกอรุณ
9 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ
ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
10 เพราะความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งถึงฟ้าสวรรค์ ความจริงของพระองค์สูงถึงเมฆ
11 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่สดุดีเหนือฟ้าสวรรค์
ของสร้างสี่ของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก

Psalms 58

1 ชุมชนชนเอ๋ย ท่านพูดอย่างชอบธรรมหรือ บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย
ท่านพิพากษาอย่างเที่ยงธรรมหรือ
2 เปล่าเลย ในใจของท่าน ท่านประดิษฐ์ความผิด
ท่านตั้งความทารุณแห่งมือของท่านในแผ่นดินโลก
3 คนชั่วหลงเงินไปตั้งแต่จากครรภ์ เขาหลงทางไปตั้งแต่เกิด คือพูดมุสา
4 เขามีพิษเหมือนพิษงู เหมือนงูเห่าหูหนวกที่อุดหูของมัน
5 มันจึงไม่ฟังเสียงของ हमอง ผู้ซึ่งมีมนต์ขลัง
6 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงหักฟันในปากของมันเสีย ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอทรงฉีกเขี้ยวของสิงโตหนุ่มออกเสีย
7 ให้พวกเขาลาเลยไปเหมือนน้ำที่ไหลไม่ขาดสาย เมื่อเขาเล็งธนูเพื่อยิงลูกศร
ให้ลูกศรนั้นถูกตัดเป็นชิ้นๆ
8 ขอให้เขาเหมือนนกที่ละลายเป็นเมือกไป เหมือนทารกแบ้งที่ไม่เคยเห็นดวงอาทิตย์
9 เร็วยิ่งกว่าหม้อจะรู้สึกร้อนด้วยไฟหนาม ทั้งเป็นและด้วยพระพิโรธของพระองค์
พระองค์จะทรงกวาดเขาไปเสียเหมือนลมป่าหาม
10 คนชอบธรรมจะปรบมือไว้ เมื่อเขาเห็นนกแบ้งเดิน เขาจะเอาโลหิตของคนชั่วล้างเท้าของเขา
11 จะมีคนกล่าวว่า "แน่แล้ว มีบาปหนึ่งให้แกคนชอบธรรม แน่แล้ว มีพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาโลก"

Psalms 59

1 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์
ขอทรงช่วยป้องกันข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์
2 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ที่ทำความชั่วร้าย
และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากคนกระหายเลือด
3 เพราะดูเถิด เขาชุมนุมคอยเอาชีวิตข้าพระองค์ ผู้มีอำนาจร่วมหัวกันต่อสู้ข้าพระองค์
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มีใช้การละเมิดหรือบาปของข้าพระองค์เอง
4 เขาวิ่งไปเตรียมพร้อม มีใช้ความผิดของข้าพระองค์ ขอทรงกระปรีกระปร่ำ
ขอทรงมาช่วยข้าพระองค์และทอดพระเนตร

5 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอล
ขอทรงตื่นขึ้นลงโทษบรรดาประชาชาติ ขออย่าทรงเมตตาผู้ละเมิดที่คิดร้ายแม้สักคนเดียว เซลาห์
6 เขาลับมาทุกเย็น หอน้อย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร
7 ดูเถิด ปากของเขายังพ่นอยู่ และมีดาบที่หุ้มฝักอกของเขา เพราะเขาคิดว่า "ใครจะพึงเรา"
8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงหัวเราะเยาะเขา พระองค์ทรงเยาะเย้ยประชาชาติทั้งปวง
9 เพราะเหตุพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์จะคอยเฝ้าพระองค์
เพราะพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์
10 พระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพเจ้าจะทรงป้องกันข้าพเจ้า
พระเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าเห็นความปรารถนาของข้าพเจ้าต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้านั้นสำเร็จ
11 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระโลของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าทรงสังหารเซาเสีย
เกรงว่าชนชาติของข้าพระองค์จะลืม
ขอให้เขากระหกระเหินไปด้วยฤทธานุภาพของพระองค์และทำให้เขาลุ่มลง
12 เพราะบาปปากของเขา และเพราะถ้อยคำริมนิปากของเขา
ขอให้เขาติดกับโดยความเย่อหยิ่งของเขา เพราะการสาปแช่งและการมุสาซึ่งเขาเปล่งออกมานั้น
13 ขอทรงเผาผลาญเขาเสียโดยพระพิโรธ ขอทรงเผาผลาญเขาจนเขาไม่เหลือเลย
แล้วเขาจะทราบว่าพระเจ้าทรงปกครองเหนือยาโคบ ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เซลาห์
14 ให้เขาลับมาทุกเย็น หอน้อย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร
15 ให้เขาเที่ยวไปหาอาหาร ถ้าไม่ได้กินเอมก็หิวคราม
16 แต่ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงอาณาภาพของพระองค์
ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า
เพราะพระองค์ทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ เป็นที่ลี้ภัยในยามทุกข์ของข้าพระองค์
17 ข้าแต่พระกำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
เพราะพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์
และทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพระองค์

Psalms 60

1 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว
ทั้งได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกระจัดกระจายไป พระองค์ทรงไม่พอพระทัย
ขอให้พระองค์ทรงหันมามหาข้าพระองค์ทั้งหลายอีก
2 พระองค์ทรงกระทำให้แผ่นดินหวั่นไหว ทรงให้มันแตกแยกออก
ขอทรงซ่อมต้องของมันเพราะมันโยกเยก
3 พระองค์ทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์ประสพความลำบาก
พระองค์ทรงบังคับข้าพระองค์ให้ดื่มน้ำองุ่นแห่งความประหลาดใจ
4 พระองค์ทรงตั้งธงไว้ให้บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อชักขึ้นเพราะเหตุความจริง เซลาห์
5 ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และทรงฟังข้าพระองค์
เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น
6 พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ ว่า "เราจะพิติยินดี เราจะแบ่งเมืองเซเดม
และแบ่งหุบเขาเมืองสุคคหอก
7 ก็เลอาดเป็นของเรา มนัสเสห์เป็นของเรา เอฟราอิมเป็นที่กันษีระของเรา
ยูดาห์เป็นผู้ทรงตั้งพระราชาบัญญัติของเรา
8 โมอัสเป็นอ่างล้างชำระของเรา เรหาเรียครองเท้าของเราลงบนเอโดม
เราให้รอดด้วยความมีชัยเหนือฟิลิสเตีย"
9 ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม
10 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ ข้าแต่พระเจ้า
พระองค์ไม่ทรงออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วละ
11 ขอประทานความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ
เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล
12 โดยพระเจ้าเอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง
พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหยียบคู่อริของข้าพเจ้าทั้งหลายลง

Psalms 61

1 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงฟังเสียงร้องของข้าพระองค์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์
2 ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์มาแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก เมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อนระอาไป
ขอทรงนำข้าพระองค์มาถึงศิลาที่สูงกว่าข้าพระองค์
3 เพราะพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นหอคอยเข้มแข็งที่ประจันหน้าศัตรู
4 ข้าพระองค์จะอยู่ในพลับพลาของพระองค์เป็นนิตย์
ข้าพระองค์จะวางใจในปีกาบังปีกของพระองค์ เซลาห์
5 ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงสดับคำปฏิญาณของข้าพระองค์
และพระองค์ประทานมรดกของบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระนามของพระองค์แก่ข้าพระองค์
6 พระองค์จะทรงยึดพระชนม์ของกษัตริย์ ให้บิดเอนของท่านยืนนานไปหลายชั่วอายุ
7 ท่านจะคอยเฝ้าต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นนิตย์
ขอทรงแต่งตั้งความเมตตาและความจริงไว้คุ้มครองท่าน
8 แล้วข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์เสมอ
ตามที่ข้าพระองค์ทำตามคำปฏิญาณอยู่และวันนั้น

Psalms 62

1 แน่นอนจิตใจของข้าพเจ้าคอยท่าพระเจ้า ความรอดของข้าพเจ้ามาจากพระองค์
2 พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา และเป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหวใหญ่โต

3 พวกเจ้าจะคิดความร้ายต่อคนอื่นนานสักเท่าใด เจ้าทุกคนจะถูกสังหาร
ผู้เหมือนก่าแพงที่เอนและร้าวที่โยกเยก
4 เขาคิดแต่เพียงจะผลักท่านลงมาจากยศของท่าน เขาพอใจในความเท็จ
เขาอวยพรด้วยปากของเขา แต่เขาซ่อนอยู่ในใจ เหล่าห์
5 จิตใจของข้าพเจ้า จงคอยท่าพระเจ้าแต่องค์เดียว เพราะความหวังของข้าพเจ้ามาจากพระองค์
6 พระองค์ท่านนั้นทรงเป็นศิลา และเป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว
7 ความช่วยไ้หรือลดและสง่าราศีของข้าพเจ้าอยู่ที่พระเจ้า
ศิลาอันทรงมหิทธิฤทธิ์และที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าคือพระเจ้า
8 ประชาชนเอ๋ย จงวางใจในพระองค์ตลอดเวลา จงระบยความในใจของท่านต่อพระองค์
พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยของเรา เหล่าห์
9 คนฐานะคำก็เป็นสิ่งไร้สาระ คนฐานะสูงก็เป็นความเท็จ เมื่อตั้งดูเขาก็ลือยขึ้น
เขาทรงด้วยกันยังเบากว่าสิ่งไร้สาระ
10 อย่าวางใจในการบีบบังคับ อย่าหวังเปล่าด้วยการปล้นสะดม ถ้าความมั่งคั่งเพิ่มขึ้น
อย่าวางใจในสิ่งนั้น
11 พระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยืนยันอย่างนี้สองครั้งแล้ว ว่าฤทธาานุภาพเป็นของพระเจ้า
12 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า และความเมตตาเป็นของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงสนองมนุษย์ทุกคนตามการงานของเขา

Psalms 63

1 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์แสวงพระองค์แต่เจ้า
จิตวิญญาณของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์
เนื้อหนังของข้าพระองค์กระเลือกกระสนหาพระองค์ในดินแดนที่แห้งและกระหายน้ำ ที่ที่ไม่มีน้ำ
2 เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จึงเคยเห็นพระองค์ในสถานบริสุทธิ์
เห็นฤทธาานุภาพและสง่าราศีของพระองค์
3 เพราะความเมตตาของพระองค์ดีกว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์
4 เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ตราบนานเท่าชีวิตของข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะชูมือต่อพระนามของพระองค์
5 จิตใจของข้าพระองค์จะอิมหนาดังกินีในกระดุกและชิมัน
และปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยริมฝีปากที่ชื่นบาน
6 เมื่อข้าพระองค์คิดถึงพระองค์ขณะอยู่บนที่นอน และตรึกตรองถึงพระองค์ทุกยาม
7 เพราะพระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์ของข้าพระองค์
ข้าพระองค์จึงเปรมปรีดีอยู่ในร่มปีกของพระองค์
8 จิตวิญญาณของข้าพระองค์เกาะติดอยู่ที่พระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ชูข้าพระองค์ไว้
9 แต่บรรดาผู้แสวงชีวิตของข้าพระองค์เพื่อทำลาย จะลงไปในที่ลึกแห่งแผ่นดินโลก
10 เขาจะล้มลงด้วยดาบ เขาจะเป็นเหยื่อของสุนัขจิ้งจอก
11 แต่ภักดิ์รัยจะทรงเปรมปรีดีในพระเจ้า
ทุกคนที่บปฎิภาณในพระนามของพระองค์จะอวดอ้างพระนามนั้น แต่ปากของคนมุสาจะถูกปิด

Psalms 64

1 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสดับเสียงของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์อธิษฐาน
ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้จากความลิดลชั่วศัตรู
2 ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้จากการหาหรืออย่างลับๆของคนชั่ว
จากการปลอญร้ายของคนกระทำความชั่วช้า
3 ผู้ลั่นลิ้นของเขอย่างลับตาบ ผู้เอาคำชัสนั้นเล็งอย่างลูกธนู
4 ยิ่งออกมาจากที่ซ่อนคนปราศาตพ่าห์ ยิ่งเขาหนีที่และอย่างไม่กลัวเกรง
5 เขายึดจุดประสงค์ชั่วของเขาไว้มัน เขาพูดถึงการวางกับดักอย่างลับๆ คิดว่า
"ใครจะเห็นเขาทั้งหลายได้"
6 เขาทั้งหลายค้นหาความชั่วช้า เขาทั้งหลายค้นหาอย่างซมึนหม่นจนสำเร็จ
เพราะความคิดภายในและจิตใจของมนุษย์นั้นลึกล้ำนัก
7 แต่พระเจ้าทรงยิงธนูใส่เขา เขาจะบาดเจ็บทันที
8 เพราะว่าเขาทำให้ลิ้นของเขาเป็นสิ่งที่สะดุดแก่ตนเอง ทุกคนที่เห็นเขาจะหนีไป
9 แล้วทุกคนจะกลัวเกรง เขาจะบอกถึงกิจการของพระเจ้า
และตรึกตรองถึงสิ่งนั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำแล้ว
10 คนชอบธรรมจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ และจะวางใจในพระองค์
บรรดาคนที่เที่ยงธรรมในจิตใจจะอวดอ้างพระองค์

Psalms 65

1 ข้าแต่พระเจ้า ในศิโยนการสรรเสริญคอยท่าพระองค์ เขาจะทาคามคำปฏิญาณแก่พระองค์
2 ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงสดับคำอธิษฐาน เนื้อหนังทั้งสี่นจะมายังพระองค์
3 ความชั่วช้าทั้งหลายชนะข้าพระองค์ เนื่องด้วยการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย
พระองค์ก็จะทรงชำระล้างให้
4 สุขจริงหนอ ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกและนำมาไกลให้พำนักอยู่ในบริเวณพระนิเวศของพระองค์
ข้าพระองค์ทั้งหลายจะอิมเอบด้วยความดีแห่งพระนิเวศของพระองค์
คือพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
5 ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย
พระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยความชอบธรรมโดยกิจการที่นาคันครัม
พระองค์ผู้ทรงเป็นความไว้วางใจของทั้งสี่นสุดปลายทั้งปวงของแผ่นดินโลก
และของคนที่อยู่ทางทะเลที่ไกลโพ้น

6 พระองค์ผู้ทรงสถาปนาภูเขด้วยพระกำลังของพระองค์ ทรงคาลพระองค์ไว้ด้วยอาณูภาพ
7 ผู้ทรงรับเสียงอิงคะนึ่งของทะเล เสียงอิงคะนึ่งของคลื่นทะเล
เสียงโกลาหลของชาวประเทศทั้งหลาย
8 ผู้ที่อยู่ในเขตแผ่นดินโลกไกลโพ้นจึงเกรงกลัวต่อมหาสำคัญของพระองค์
พระองค์ทรงกระทำให้เข้ขึ้นและเย็นลงกู่ก้องด้วยความชื่นบาน
9 พระองค์ทรงเยี่ยมเยียนแผ่นดินโลก และทรงรดน้ำ
พระองค์ทรงกระทำให้อุดมยังด้วยแม่น้ำของพระเจ้าซึ่งมีน้ำเต็ม
พระองค์ทรงจัดหาทำให้เพราะทรงจัดเตรียมโลกไว้เช่นนั้นแหละ
10 พระองค์ทรงรดน้ำตามรอยไถของม้นอย่างอุดม และให้ซีโลราบง ให้อ่อนละมุนด้วยฝน
และทรงอวยพรผลิตผลของมัน
11 พระองค์ทรงให้ให้เป็นยอดด้วยความดีของพระองค์
พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์มีความไพญุณย์ย่อยย
12 ทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็หยดย้อย เน้นเขาคาดเอาด้วยความชื่นบาน
13 ป่าพุ่มห่มตัวด้วยฝูงแพะแกะ หุบเขาพราวไปด้วยข้าว เขาให้ร้องด้วยความชื่นบานและร้องเพลง

Psalms 66

1 แผ่นดินโลกทั้งสี่นเอ๋ย จงทำเสียงชื่นบานถวายพระเจ้า
2 จงร้องเพลงถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ จงถวายสรรเสริญอย่างรุ่งเรืองต่อพระองค์
3 จงทูลพระเจ้าว่า "พระราษกิจของพระองค์น่าครันคร้ามยิ่งนัก
ฤทธาานุภาพของพระองค์ใหญ่หลวงนัก จนศัตรูจะหมอบราบต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
4 แผ่นดินโลกทั้งสี่นจะนมัสการพระองค์ และจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
เขาทั้งหลายจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์" เหล่าห์
5 จงมาดูสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ
พระราษกิจของพระองค์น่าครันคร้ามต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์
6 พระองค์ทรงเปลี่ยนทะเลให้เป็นดินแห้ง คนเดินข้ามแม่น้ำไป ที่นั้นเราได้เปรมปรีดีในพระองค์
7 ผู้ทรงปกครองด้วยอาณูภาพของพระองค์เป็นนิตย์ ผู้ซึ่งพระเนตรเฝ้ามองการปราชชาติอยู่
อย่าให้คนมักกบถกบฏก็ยังตนเอง เหล่าห์
8 ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา จงให้ได้ยินเสียงสรรเสริญพระองค์
9 ผู้ทรงให้จิตวิญญาณเรายู่ท่ามกลางคนเป็น และมีได้ทรงยอมให้เท่าเราพลาด
10 ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงลงใจข้าพระองค์ทั้งหลาย
พระองค์ทรงทดลองข้าพระองค์อย่างทดลองเงิน
11 พระองค์ทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้ามาในค่าย
พระองค์ทรงวางความทุกข์ยากไว้ที่เอวของข้าพระองค์
12 พระองค์ทรงให้คนขับรถรบทับศีรษะของข้าพระองค์ทั้งหลาย
ข้าพระองค์ทั้งหลายตอยลุยไพลุนำ แต่พระองค์ยังทรงนำข้าพระองค์มาสู่ที่อิมเอบ
13 ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์พร้อมด้วยเครื่องเผบูชา
ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อพระองค์
14 ตามที่ริมฝีปากข้าพระองค์ได้พูดไว้
และที่ปากข้าพระองค์ได้กล่าวในยามที่ข้าพระองค์ทุกข์ยากลำบาก
15 ข้าพระองค์จะถวายสัตว์อ่อนพีเป็นเครื่องเผบูชาแด่พระองค์
พร้อมกับเครื่องสับูชาด้วยแกะผู้ ข้าพระองค์จะถวายบูชาด้วยวัวผู้และแพะ เหล่าห์
16 บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้า ขอเชิญมาฟัง
และข้าพเจ้าจะบอกถึงว่าพระองค์ได้ทรงกระทำอะไรแก่จิตวิญญาณข้าพเจ้าบ้าง
17 ปากข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระองค์ และลิ้นข้าพเจ้าได้ยกย่องพระองค์
18 ถ้าข้าพเจ้าได้บ่ความชั่วช้าไว้ในใจข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงสดับ
19 แต่พระเจ้าได้ทรงสดับแน่ทีเดียว พระองค์ได้ทรงฟังเสียงคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
20 สาธุการแด่พระเจ้า เพราะว่าพระองค์ไม่ทรงปฏิเสธคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
หรือยับยั้งความเมตตาของพระองค์เสียจากข้าพเจ้า

Psalms 67

1 ขอพระเจ้าทรงพระเมตตาต่อข้าพระองค์ทั้งหลาย และอำนวยพรแก่ข้าพระองค์
ขอพระองค์ทรงให้พระพักตร์ฉายสว่างแก่ข้าพระองค์ เหล่าห์
2 เพื่อพระมรรคาของพระองค์จะเป็นที่รู้จักในแผ่นดินโลก
ความรอดของพระองค์จะเป็นที่ทราบท่ามกลางบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น
3 ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์
4 ขอให้ชาวประเทศทั้งหลายยินดีและร้องเพลงด้วยความชื่นบาน
เพราะพระองค์ทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความชอบธรรม
และทรงครอบครองชาวประเทศทั้งหลายในโลก เหล่าห์
5 ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์
6 แล้วแผ่นดินโลกจึงจะได้เกิดผล พระเจ้าคือพระเจ้าของเราจะทรงอำนวยพระพรแก่เรา
7 พระเจ้าจะทรงอวยพระพรแก่เรา แล้วที่สุดปลายแผ่นดินโลกจะเกรงกลัวพระองค์

Psalms 68

1 ขอพระเจ้าทรงลุกขึ้น ให้ศัตรูของพระองค์กระจายไป
ให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์หนีไปต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
2 ครันทุกขัปไปฉันใด ก็ขอทรงไล่เขาไปฉันนั้น ซึ่งมีละลายต่อหน้าไปฉันใด
ก็ขอให้คนชั่วพินาศต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้านั้น
3 แต่ขอให้คนชอบธรรมชื่นบาน ให้เขเต็นโลดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า
ให้เขาไกล่ไลดด้วยความชื่นบาน

4 จงร้องเพลงถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์
จงยกย่องพระองค์ผู้ทรงเมฆเป็นพาหนะ โดยพระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์
จงสิงไลต์ต่อเนื่องพระพักตร์พระองค์
5 พระเจ้าในที่ประทับบริสุทธิของพระองค์ ทรงเป็นพระบิดาของกณัฎฐาพ่อ
และทรงเป็นผู้พิพากษาหญิงม่าย
6 พระเจ้าทรงให้คนเปลี่ยนเปล้าอาศัยอยู่ตามบ้านเรือน
พระองค์ทรงเปลี่ยนกษัตริย์ทั้งหลายที่ถูกมัดด้วยโซ่ แต่คนมักกับภูอาศัยในแผ่นดินที่แตกระแหง
7 ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์เสด็จนำหน้าประชาชนของพระองค์
เมื่อพระองค์เสด็จไปตามถิ่นทุรกันดาร เซลาห์
8 แผ่นดินโลกก็หวั่นไหว ท้องฟ้าก็เบรณลงมาต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า
ภูเขาสินายให้น้ำสนัสะเทือนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าคือพระเจ้าของอิสราเอล
9 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงฝนอุดมลง เมื่อมรดกของพระองค์คืออโนไฮ พระองค์ทรงพินขึ้นใหม่
10 ทุ่งนุมนุสนของพระองค์ก็มาอาศัยในนั้น ข้าแต่พระเจ้า โดยความดีของพระองค์
พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่นกขัตสน
11 องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานพระวณะ พวกที่นำขวานั้นก็เป็นพวกลใหญ่โต
12 บรรดาภคษัตริย์ของกองทัพทั้งหลายก็หนีไป ผู้หญิงที่อยู่บ้านก็เอาข้าวของที่รับมาได้แบ่งกัน
13 ถึงแม้ท่านนอนอยู่ท่ามกลางจอกแคะ ท่านก็จะเหมือนปีกนกเขาที่บูด้วยเงิน
และขนของมันที่บูด้วยทองคำ
14 เมื่อผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระจายภคษัตริย์ ณ ที่นั้น มันก็ขาวเหมือนหิมะที่ตกลงบนภูเขาสัลโมเน
15 ภูเขาของพระเจ้าเหมือนยังภูเขาเมืองบาซาน ภูเขาที่มียอดสูงก็เหมือนยังภูเขาเมืองบาซาน
16 ภูเขาที่มียอดสูงเอ๋ย ทำไมมองด้วยความริษยา ณ
ที่ภูเขาซึ่งพระเจ้าทรงประสงคเ็นเป็นที่พำนักของพระองค์ เออ
ที่ที่พระเยโฮวาห์จะประทับเป็นนิตย์
17 รถรบของพระเจ้าอ่อนกอนันต์ คือมีทูตสวรรค์นับเป็นพันๆ
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา เหมือนในซินาย คือในสถานบริสุทธิ์
18 พระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกшелไปเป็นшелยอีก
และรับของประทานเพื่อบุณษย์ และรับเพื่อผู้ที่ยกภูด้วย
เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจะทรงประทับท่ามกลางพวกเขา
19 สาธุการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเจ้าฐาทั้งหลายอยู่ทุกวัน
พระเจ้าผู้ทรงเป็นความรอดของเรา เซลาห์
20 พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าแห่งความรอด
ซึ่งได้พ้นความตายนั้นถืออยู่ที่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า
21 แต่พระเจ้าจะทรงตีศิระของศัตรูของพระองค์ให้แตก
คือกระหม่อมมีผมของผู้ที่ขึ้นดำเนินในทางละเมิดของเขา
22 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาจากบาซาน
เราจะนำประชาชนของเรากลับมาจากที่ลี้กของทะเล
23 เพื่อเราจะเอาเขาออกมาเลือดของคูริของเจ้า เพื่อลิ้นสุนัขของเจ้าจะมีส่วนด้วย"
24 ข้าแต่พระเจ้า การเสด็จของพระองค์ปรากฏแล้ว
การเสด็จของพระเจ้าของข้าพเจ้าพระมหากษัตริย์ของข้าพเจ้าเข้าในสถานบริสุทธิ์
25 นักร้องนำหน้า นักดนตรีก็ต่าย ระว้างนั้นมีสตรีเล่นรำมะนา
26 ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้นำพวของอิสราเอล
จงสรรเสริญพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าในที่ชุมนุมใหญ่
27 นั้นมีบนยามีนผู้น้อยที่สุดนำหน้า บรรดาเจ้านายยูดาห์อยู่เป็นหมู่ใหญ่ เจ้านายแห่งเศบูลุน
เจ้านายแห่งนัฟทาลี
28 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเรียกอานุภาพของพระองค์มา พระเจ้าทรงบัญชาพระก่าลังของพระองค์
พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย
29 บรรดาภคษัตริย์จะนำของกำนัลมาถวายพระองค์ เนื่องด้วยพระวิหารของพระองค์ที่เยรูซาเล็ม
30 ขอทรงชนาบทหมู่คนที่แทงด้วยหอก ฟุ้งวักับลูกว้าแห่งชนชาติทั้งหลาย
จนเขาถูกชนยืนยอด้วยดาบด้วยแผ่น
ขอให้ชนชาติทั้งหลายผู้ปิตินดีในสงครามได้กระจัดผลัดพวกันไป
31 พวkJ้านายจะออกมาจากอียิปต์ เออิโอเปียจะรีบยื่นมือของเขาคอกลพระเจ้า
32 บรรดาอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกเอ๋ย จงร้องเพลงถวายพระเจ้า
จงร้องเพลงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า เซลาห์
33 ต่อพระองค์ผู้ทรงฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์ดึกดำบรรพ์ ดุเกิด
พระองค์ทรงแปลงพระสุรเสียงของพระองค์ คือพระสุรเสียงทรงมหิทธิฤทธิ์
34 จงถวายฤทธาานุภาพแด่พระเจ้า ซึ่งความสูงส่งของพระองค์อยู่เหนืออิสราเอล
และฤทธาานุภาพของพระองค์อยู่ในท้องฟ้า
35 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงนำครันคร้ามนักในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์
คือพระเจ้าของอิสราเอล พระองค์นั้นประทานฤทธิและกำลังแก่ประชาชนของพระองค์
สาธุการแด่พระเจ้า

Psalms 69

1 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะนำขึ้นมาจากจิตวิญญาณข้าพระองค์แล้ว
2 ข้าพระองค์จมอยู่ในเลนลึกไม่มีที่ยืน ข้าพระองค์มาอยู่ในน้ำลึกและนำท่วมข้าพระองค์
3 ข้าพระองค์อ่อนระอาใจด้วยเหตุรื่องให้ ขอของข้าพระองค์แห่งผาก ตามองข้าพระองค์มัวลง
ด้วยการคอยท่าพระเจ้าของข้าพระองค์
4 บรรดาคนที่เกลียดชังข้าพระองค์โดยไร้เหตุ มีมากยิ่งกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์
คนที่ทำลายข้าพระองค์ก็มีอิทธิพล คือผู้ที่เป็นพวกศัตรูของข้าพระองค์คืออย่างไม่มีเหตุ
แล้วข้าพระองค์ได้ส่งคืนสิ่งที่ข้าพระองค์มีได้ด้นโดยไม่ไป
5 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทราบถึงความโง่งของข้าพระองค์
ความผิดพลาดที่ข้าพระองค์กระทำแล้วมิได้ซ่อนไว้จากพระองค์
6 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา

ขออย่าให้บรรดาผู้ที่คอยท่าพระองค์ได้รับความอายเพราะข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของอิสราเอล
ขออย่าให้บรรดาผู้ที่เสาะหาพระองค์ได้ความอับอายเพราะข้าพระองค์
7 ที่ข้าพระองค์ทนการเยาะเย้ย ที่ความอับอายได้คลุมหน้าข้าพระองค์ไว้ก็เพราะเห็นแก่พระองค์
8 ข้าพระองค์กลายเป็นแขกแปลกหน้าของพี่น้อง
และเป็นคนต่างด้าวของบุตรแห่งมารดาข้าพระองค์
9 ความรอนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์
และคำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่กับข้าพระองค์
10 เมื่อข้าพระองค์ร้องไห้และถ่อมใจลงด้วยการอดอาหาร มันกลายเป็นการเยาะเย้ยข้าพระองค์
11 ข้าพระองค์ใช้ผ้ากระสอบเป็นเครื่องนุ่งห่ม ข้าพระองค์กลายเป็นคำสาขิตของเขา
12 คนที่ทิ้งที่ประตุมืองก็พูดตำหนิข้าพระองค์ คนที่เฝ้าแต่งเพลงร้องว่าข้าพระองค์
13 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ในเวลารออันเหมาะสม
ข้าแต่พระเจ้า โดยความเมตตาอันอุดมของพระองค์
ขอทรงโปรดฟังข้าพระองค์ด้วยความจริงแห่งความรอดของพระองค์
14 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากจมลงในการเล่น
ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนที่เกลียดชังข้าพระองค์และจากน้ำลึก
15 ขออย่าให้น้ำท่วมข้าพระองค์ หรือน้ำที่ลึกลึกลื่นข้าพระองค์เสีย
หรือปากแดนผู้ตายรับข้าพระองค์ไว้
16 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพราะความเมตตาของพระองค์นั้นเลิศ
ขอทรงหันมาหาข้าพระองค์ตามพระกรุณาอันอุดมของพระองค์
17 ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสียจากผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทุกข์ใจ
ขอทรงรับฟังข้าพระองค์
18 ขอมาใกล้จิตวิญญาณข้าพระองค์ ทรงใกล้ชิดวิญญาณนั้นไว้ เพราะศัตรูของข้าพระองค์
ขอทรงปลดปล่อยข้าพระองค์
19 พระองค์ทรงทราบการที่ข้าเยาะเย้ยข้าพระองค์แล้ว
ทั้งความอายและความอับอายของข้าพระองค์
บรรดาคูริของข้าพระองค์อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์หมด
20 การเยาะเย้ยกระทำให้จิตใจข้าพระองค์สอกลัว ข้าพระองค์จึงหมดกำลังใจ
ข้าพระองค์มองหาผู้สงสาร แต่ก็ไม่มี หาผู้เล้าโลม แต่ข้าพระองค์หาไม่พบ
21 เขาให้ดื่มหมักข้าพระองค์เป็นอาหาร ให้น้ำส้มสายสุกแก่ข้าพระองค์ดื่มแก้กระหาย
22 ขอให้สำหรับที่อยู่ตรงหน้าเขาเองกลายเป็นบ่วงแล้ว
และสิ่งที่จะควรเป็นสำหรับความสุขสบายของเขาให้กลายเป็นเครื่องดัก
23 ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะไ้มมองไม่เห็น และท่านนั้นเอาเขาให้สนัสะเทือนเรื่อยไป
24 ขอทรงทเลความกริ้วลงเหนือเขา และให้ความกริ้วนั้นเผาร้อนตามทันเขา
25 ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ในดินที่ของเขา
26 เพราะเขาได้ข่มเหงผู้ที่พระองค์ทรงฝืนดี
เขาเล่าถึงความเจ็บปวดของผู้ที่พระองค์ให้บาดเจ็บแล้ว
27 ขอทรงเพิ่มโทษความชั่วช้า แล้วทรงเพิ่มอีก อย่าให้เขาได้รับความชอบธรรมจากพระองค์
28 ขอให้เขาถูกลบออกเสียจากทะเบียนผู้มีชีวิต อย่าให้เขาขึ้นทะเบียนไว้ในหมู่คนชอบธรรม
29 แต่ข้าพระองค์ทุกข์ยากและมีความเศร้าโศก ข้าแต่พระเจ้า
ขอความรอดของพระองค์ตั้งข้าพระองค์ไว้ให้สูง
30 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระนามพระเจ้าด้วยบทเพลง
ข้าพเจ้ายกย่องพระองค์โดยไมทนาพระคุณ
31 การนั้นจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์มากกว่าว่าผู้หรือว่าผู้ทั้งเขาและกับ
32 บรรดาผู้ถ่อมใจจะเห็นและยินดี ท่านผู้เสาะหาพระเจ้า ขอให้ใจของท่านขึ้นขึ้นขึ้น
33 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับคนขัดสน และมีไ้ทรงดูหมิ่นคนของพระองค์ที่ถูกจำจอง
34 ขอฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสรรเสริญพระองค์ ทั้งทะเลและสรรพสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ในนั้น
35 เพราะพระเจ้าจะทรงช่วยศิโยนให้รอด และจะสร้างหัวเมืองยูดาขึ้น
เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ที่นั่น และได้เป็นกรรมสิทธิ์
36 เชื้อสายของผู้รับใช้ของพระองค์จะได้เป็นมรดก
และบรรดาผู้ที่รักพระนามของพระองค์จะอยู่ที่นั่น

Psalms 70

1 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเร่งมาช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอทรงเร่งมาช่วยข้าพระองค์เกิด
2 ขอให้ผู้ที่มุ่งเอาชีวิตของข้าพระองค์ได้ตายและเกิดความอลวน
ขอให้ผู้ปรารถนาจะให้ข้าพระองค์เจ็บนั้นต้องหันกลับไปและได้ความอับยศ
3 ผู้ที่พูดว่า "อ้อฮา อ้อฮา" นั้นขอให้ต้องหันกลับไปเพราะเป็นผลแห่งความอายของเขา
4 ขอให้บรรดาผู้ที่แสวงพระองค์เปรมปรีดิ์และยินดีในพระองค์
ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์ กล่าวเสมอว่า "พระเจ้าใหญ่ยิ่งนัก"
5 แต่ข้าพระองค์ยากจนและขัดสน ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงรับมาหาข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขออย่าทรงรอช้า พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์

Psalms 71

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ควางใจในพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์รับความละอายเลย
2 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นและหลีกเลี่ยงหลบหนีโดยความชอบธรรมของพระองค์
ขอทรงเอียงพระกรรณฟังข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด
3 ขอพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์อาศัยเสมอ
พระองค์ทรงปญุษาที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด
เพราะพระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์
4 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือคนชั่ว
จากเงื้อมมือของคนอธรรมและคนดุนร้าย

5 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์
พระองค์ทรงเป็นหัวใจของข้าพระองค์ตั้งแต่เด็กมา
6 ข้าพระองค์พึ่งพระองค์ตั้งแต่นาน
พระองค์ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์มาจากการรบกวนของข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เสมอ
7 ข้าพระองค์เป็นที่อัศจรรย์ใจของคนเป็นอันมาก
แต่พระองค์ทรงเป็นที่ลึกลับแก่ข้าพระองค์
8 ขอให้ปากของข้าพระองค์เต็มไปด้วยการสรรเสริญพระองค์ และถวายเกียรติแด่พระองค์วันยังค่ำ
9 เมื่อวัยชรา ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ทิ้งเสีย
ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์หมดแรง
10 เพราะบรรดาศัตรูของข้าพระองค์กล่าวว่าร้ายข้าพระองค์
บรรดาผู้ที่จองเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปรักษา
11 และกล่าวว่า "พระเจ้าทรงทอดทิ้งเขาแล้ว จงล้มลงและฉวยเขาไว้
เพราะไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้พ้น"
12 ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงอยู่ไกลข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าขอข้าพระองค์
ขอทรงรับมาด้วยข้าพระองค์
13 ขอให้ศัตรูชีวิตของข้าพระองค์ได้รับความอายและถูกล้างผลาญเสีย
ผู้เสาะหาที่จะทำอันตรายข้าพระองค์นั้น ขอให้การเยาะเย้ยและความอับอายท่วมเขา
14 แต่ข้าพระองค์จะหวังอยู่ตลอดไป และจะสรรเสริญพระองค์มากยิ่งขึ้น
15 ปากของข้าพระองค์จะเล่าถึงความชอบธรรมและความรอดของพระองค์วันยังค่ำ
เพราะจำนวนเหล่านั้นมากมายเกินความรู้ของข้าพระองค์
16 ข้าพระองค์จะได้ด้วยพระกำลังขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
ข้าพระองค์จะกล่าวถึงความชอบธรรมของพระองค์ ของพระองค์เท่านั้น
17 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงสอนข้าพระองค์ตั้งแต่เด็กมา
และข้าพระองค์ยังปวารณาถึงมหัศจรรย์ของพระองค์
18 แม้จะถึงวัยชราและผมพอกก็ตาม ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย
จนกว่าข้าพระองค์จะประกาศถึงอำนาจของพระองค์แก่ชั่วอายุถัดไป
และคุณิธิเดชของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เกิดมา
19 ข้าแต่พระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์ก็ยิ่งใหญ่ยิ่ง ข้าแต่พระเจ้า
พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำการใหญ่ ผู้ใดจะเหมือนพระองค์
20 พระองค์ผู้ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ประสบความสำเร็จมากมายเกินอันมากจะทรงร้องข้าพระองค์
ขึ้นใหม่อีก พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ขึ้นใหม่อีกจากที่ลึกลับของโลก
21 พระองค์จะทรงเพิ่มเกียรติแก่ข้าพระองค์ และเล่าโลมข้าพระองค์ครอบด้าน
22 ข้าแต่พระเจ้าขอข้าพระองค์
ฝ่ายข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่ถึงเรื่องความจริงของพระองค์
ข้าแต่องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณซอ
23 ริมฝีปากของข้าพระองค์จะให้อรรถด้วยความชื่นบาน เมื่อข้าพระองค์ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
ทั้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้
24 และสิ้นของข้าพระองค์จะพูดถึงความชอบธรรมของพระองค์ตลอดวันยังค่ำ
เพราะผู้ซึ่งแสวงที่จะทำอันตรายข้าพระองค์ได้รับความอับอายและอับยศ

Psalms 72

1 ข้าแต่พระเจ้า ขอประทานความยุติธรรมของพระองค์แก่กษัตริย์
และความชอบธรรมของพระองค์แก่ราชโอรส
2 ท่านจะได้พิพากษาประชาชนของพระองค์ด้วยความชอบธรรม
และคนยากจนของพระองค์ด้วยความยุติธรรม
3 บรรดาภูเขาจะบังเกิดสันติสุขสำหรับประชาชน และเนินเขา โดยความชอบธรรม
4 ท่านจะยุติคดีของคนยากจนแห่งประชาชน ให้การช่วยให้พ้นแก่ผู้ท้อถอยของคนขัดสน
และจะทรมานผู้บีบบังคับเป็นขึ้นๆ
5 พวกเขาจะเกรงกลัวพระองค์ตราบดีดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะอยู่ ตลอดทุกชั่วอายุ
6 ท่านจะเป็นเหมือนฝนที่ตกบนหญ้าที่งอกแล้ว เหมือนห่าฝนที่รดแผ่นดินโลก
7 ในสมัยของท่านคนชอบธรรมจะเจริญขึ้น และสันติภาพอันอุดมจนไม่มีดวงจันทร์
8 ท่านจะครอบครองจากทะเลถึงทะเล และจากแม่น้ำนั้นถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก
9 บรรดาผู้ที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารจะทราบถึงท่าน และบรรดาศัตรูของท่านจะเลิพงคลี
10 บรรดา กษัตริย์แห่งเมืองทาร์ซัสและของเกาะทั้งปวงจะถวายราชบรรณาการ
บรรดา กษัตริย์แห่งเชบาและเสบะมาของกำโลมา
11 กษัตริย์ทั้งปวงจะกราบลงไว้หน้าท่าน บรรดาประชาชาติจะปรนนิบัติท่าน
12 เพราะท่านจะช่วยคนขัดสนให้พ้นเมื่อเขาร้องทูล คนยากจน และคนที่ไร้ผู้อุปถัมภ์
13 ท่านจะสงสารคนอ่อนเปลี้ย และคนขัดสน และด้วยชีวิตบรรดาคนขัดสน
14 ท่านจะได้ชีวิตของเขากาการหลอกลวงและความรุนแรง
และโลหิตของเขาจะประเสริฐในสายตาของท่าน
15 ท่านผู้นั้นจะมีชีวิตยืนนาน คนจะถวายทองคำเมืองเชบาแก่ท่าน
เขาจะอธิษฐานเผื่อท่านเรื่อยไป และจะอวยพรท่านวันยังค่ำ
16 จะมีข้าวอุดมในแผ่นดินบนยอดภูเขาทั้งหลาย ผลของแผ่นดินจะแกว่งไกวเหมือนเลบานอน
และคนยากจนจะร่ำรวยเหมือนหญ้าในทุ่งนา
17 นามของท่านจะดำรงอยู่เป็นนิตย์ ชื่อเสียงของท่านจะยิ่งยืนอย่างดวงอาทิตย์
คนจะอวยพรกันเองโดยใช้ชื่อท่าน ประชาชาติทั้งปวงจะเรียกท่านว่าผู้ได้รับพระพร
18 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล
ผู้ทรงกระทำสิ่งมหัศจรรย์แด่พระองค์เดียว
19 สาธุการแด่พระนามรุ่งโรจน์ของพระองค์เป็นนิตย์ ขอสง่าราศีของพระองค์เต็มโลก
เอเมนและเอเมน
20 คำอธิษฐานของดาวิด บุตรชายของเสสซี จมเท่านั้น

Psalms 73

1 แท้จริงพระเจ้าทรงดีต่ออิสราเอล ต่อบุคคลผู้มิใช่บริสุทธิ์
2 แต่ข้าพเจ้าเล่า เมื่อข้าพเจ้าเกือบสะดุด ข้าพเจ้าทรงข้าพเจ้าหนีพ้นตลอดแล้ว
3 เพราะข้าพเจ้ารักษาคนโง่เขลาเมื่อข้าพเจ้าเห็นความเจริญรุ่งเรืองของคนชั่ว
4 เพราะเขาทั้งหลายไม่มีความเจ็บปวดเมื่อเขาตายไป แต่กำลังของเขาจะสมบูรณ์อยู่
5 เขาทั้งหลายไม่ลำบากอย่างคนอื่น ๆ เขาทั้งหลายไม่รับภัยอย่างคนอื่น ๆ
6 เพราะฉะนั้นความเยือกแข็งเป็นสร้อยคอของเขา ความทารุณคลุมเขาไว้อย่างเครื่องแต่งกาย
7 ดาของเขาพองด้วยความมั่งคั่ง เขามีสิ่งของเหลือจิตใจบรรณาการได้
8 เขายิ้มและพูดด้วยความมั่งคั่ง เขาไต่สูงๆว่าจะบีบบังคับ
9 เขาโอ้อวดผู้พิสดาร และสิ้นของเขาก็จะนองไปในโลก
10 ประสาชนของพระองค์จึงหันกลับมา และน้ำแห่งความบริสุทธิ์ถูกบีบให้เขาทั้งหลาย
11 และเขาทั้งหลายพูดว่า "พระเจ้าทรงทราบได้อย่างไร พระองค์ผู้สูงสุดมีความรู้หรือ"
12 ดูเถิด คนธรรมเป็นเช่นนั้นแหละ เขาเจริญในแผ่นดินโลกและร่ำรวยขึ้น
13 แท้จริง ข้าพเจ้ารักษาให้สะอาด และชำระมือด้วยความบริสุทธิ์ก็เปล่าประโยชน์
14 เพราะข้าพเจ้ารับภัยอยู่วันยังค่ำและถูกชนาอยู่ทุกเช้า
15 ถ้าข้าพระองค์ได้พูดว่า "ข้าพเจ้าจะพูดอย่างไร" ดูเถิด
ข้าพระองค์จะทำผิดต่อชั่วอายุแห่งบุตรทั้งหลายของพระองค์แล้ว
16 แต่เมื่อข้าพระองค์ตรัสตรงๆ จะเข้าใจเรื่องมิได้อย่างไร ข้าพระองค์รู้สึกว่าเป็นงานที่เหน็ดเหนื่อย
17 จนข้าพระองค์เข้าไปในสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้า
แล้วข้าพระองค์จึงพิจารณาเห็นปลายทางของเขาทั้งหลาย
18 จึงละ พระองค์ทรงวางเขาไว้ในที่ล้น พระองค์ทรงกระทำให้เขาล้มถึงความพินาศ
19 เขาถูกนำไปสู่การกรังในครุเดียวเสียจริงๆ เขาถูกรอบงัดด้วยความสยดสยองอย่างสิ้นเชิง
20 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหมือนความฝันทั้งที่ตื่นอยู่ เมื่อพระองค์ทรงตื่นอยู่
พระองค์จะดูหมิ่นภาพของเขา
21 เมื่อจิตใจของข้าพระองค์ซึมขึ้น เมื่อข้าพระองค์เสียแปลมถึงหัวใจ
22 ข้าพระองค์โง่เขลาและไม่เฉลียว ข้าพระองค์ประพฤติเหมือนสัตว์ต่อพระพักตร์พระองค์
23 ถึงกระนั้นก็ดี ข้าพระองค์อยู่กับพระองค์เสมอ พระองค์ทรงจับมือขวาของข้าพระองค์ไว้
24 พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ด้วยความปรึกษาของพระองค์
และภายหลังพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้ได้รับเกียรติยศ
25 นอกจากพระองค์ ข้าพระองค์มิมีผู้ใดในฟ้าสวรรค์ นอกจากพระองค์แล้ว
ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาผู้ใดในโลก
26 เนื้อหนังและจิตใจของข้าพระองค์จะวายไป แต่พระเจ้าทรงเป็นกำลังใจของข้าพระองค์
และเป็นส่วนของข้าพระองค์เป็นนิตย์
27 เพราะดูเถิด บุคคลผู้ห่างเหินจากพระองค์จะพินาศ
พระองค์ทรงให้บุคคลที่ไม่จริงต่อพระองค์ดับไป
28 แต่ส่วนข้าพระองค์ ที่จะเข้าใกล้พระเจ้านั้นดี ข้าพระองค์ได้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
เพื่อข้าพระองค์จะได้เล่าถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์

Psalms 74

1 ข้าแต่พระเจ้า โฉนพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ทั้งหลายทิ้งเสียเป็นนิตย์
โฉนความกริ้วของพระองค์รุ่งขึ้นต่อแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์
2 ขอทรงระลึกถึงชุมนุมชนของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงได้มาแต่ดึกดำบรรพ์
ซึ่งพระองค์ทรงได้ไว้ให้เป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ ขอทรงระลึกถึงภูเขาไซโยน
ซึ่งพระองค์ทรงเคยประทับนั้น
3 ขอทรงนำयाพระบาทของพระองค์มายังซากปรักหักพังอยู่เนื่องนิตย์
คือมายังสิ่งทั้งปวงที่ถูกศัตรูกระทำอย่างชั่วร้ายในสถานบริสุทธิ์นั้น
4 พวกคู่อริของพระองค์คำรามอยู่กลางประชุมของพระองค์
เขาตั้งธงของเขาเองไว้เป็นหมายสำคัญ
5 คนหนึ่งคนใดจะมีชื่อเสียงเหมือนคนยกขวานขึ้นเหนือพุ่มต้นไม้
6 แต่บัดนี้บรรดาไม้ที่แกะสลักทั้งสิ้นเขาก็ทิ้งลงมาเสียด้วยขวานและค้อน
7 เขาเอาไฟเผาสถานบริสุทธิ์ของพระองค์
เขาทำลายความศักดิ์สิทธิ์แห่งสถานที่พระนามของพระองค์ประทับนั้นถึงดิน
8 เขาร้างในใจว่า "เราจงทำลายเขาทั้งหลายให้สิ้นเชิง"
เขาเผาบรรดาสถานประชุมของพระเจ้าที่ในแผ่นดินหมด
9 พวกเขาไม่เห็นหมายสำคัญทั้งหลายของเรา ไม่มีผู้พยากรณ์อีกแล้ว
ในพวกเราไม่มีใครทราบว่านานเท่าใด
10 ข้าแต่พระเจ้า คู่อริจะเย้ยเย้ยนานเท่าใด ศัตรูจะหมิ่นประมาทพระนามของพระองค์เป็นนิตย์หรือ
11 โฉนพระองค์จึงหุดพระหัตถ์ของพระองค์เสีย คือพระหัตถ์ขวาของพระองค์
ขอทรงเหยียดพระหัตถ์จากพระทรวงของพระองค์
12 ถึงกระนั้น พระเจ้า กษัตริย์ของข้าพระองค์ ทรงอยู่แต่ดึกดำบรรพ์
ทรงประกอบกิจความรอดท่ามกลางแผ่นดินโลก
13 พระองค์ทรงแยกทะเลด้วยฤทธาภาพของพระองค์ พระองค์ทรงหักห้ำม็กรในน้ำ
14 พระองค์ทรงทรมานทั้งหลายของเลวีอาธานเป็นขึ้นๆ
พระองค์ประทานมันให้เป็นอาหารของคนที่ย่ำอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
15 พระองค์ทรงแยกเปิดน้ำและลำธาร พระองค์ทรงให้แม่น้ำที่ไหลอยู่เสมอแห้งไป
16 วันเป็นของพระองค์ คืนเป็นของพระองค์ด้วย พระองค์ทรงสถาปนาความสว่างและดวงอาทิตย์
17 พระองค์ทรงจัดเขตทั้งสิ้นของแผ่นดินโลก พระองค์ทรงสร้างฤดูร้อนและฤดูหนาว
18 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกย้อนนี้ว่า ศัตรูเยาะเย้ยอย่างไร
และชนชาติโง่ได้หมิ่นประมาทพระนามของพระองค์อย่างไร
19 ขออย่าทรงมอบวิญญาณคนเขาของพระองค์แก่ฝูงชนโหดร้าย

ขออย่าทรงลืมนุมนุสนจากจนของพระองค์เป็นนิตย์
20 ขอสนพระทัยในพันธสัญญา เพราะสถานที่มิดของแผ่นดินเต็มไปด้วยที่ทุกข์ของความทารุณ
21 ขออย่าให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับได้อาย ขอให้คนจนและคนขัดสนสรรเสริญพระนามของพระองค์
22 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงลุกขึ้น สู้คดีของพระองค์ ขอทรงระลึกว่าคนโง่เขลาพระองค์อยู่วันยังค่ำ
23 ขออย่าทรงลืมนเสียงของคู่อริของพระองค์
เสียงนี้จะถึงของคนที่ลุกขึ้นสู้พระองค์ก็เพิ่มขึ้นอยู่เรื่อย ๆ

Psalms 75

1 ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายขอโมทนาพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอโมทนาพระองค์ เพราะบรรดาพระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ประกาศว่าพระนามของพระองค์อยู่ใกล้
2 เมื่อสถานประชุมมาอยู่ต่อหน้าเรา เราจะพิพากษาคำด้วยความเที่ยงธรรม
3 เมื่อแผ่นดินโลกละลาย พร้อมทั้งบรรดาชาวแผ่นดินโลกนั้น ผู้ที่รักษาเสาของมัน ให้มันอยู่คือเราเอง เชลาห์
4 เราพูดกับคนโง่เชลาว่า "อย่าประทุติโง่เชลา" และแก่คนชั่วว่า "อย่ายกเขาขึ้น
5 อย่ายกเขาของเจ้าขึ้นให้สูง หรือพูดจาอย่างคดโกง"
6 เพราะการยกขึ้นนั้นมิได้มาจากทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตก และมีไม่มาจากทิศใต้
7 แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา พระองค์ทรงให้คนหนึ่งลง และทรงยกอีกคนหนึ่งขึ้น
8 เพราะในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มีถ้วยลูกหนึ่ง มีน้ำอยู่เป็นฟอง ประสมไว้ดี พระองค์ทรงเทของดื่มจากถ้วยนั้นและคนชั่วของแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะดื่มหมดทั้งตะกอน
9 แต่ข้าพเจ้าจะประกาศเป็นนิตย์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของยาโคบ
10 "บรรดาเขาของเจอน้ำจะถูกเรารัดได้ออกมา แต่เขาของผู้ชอบธรรมจะถูกเชิดชูขึ้น"

Psalms 76

1 ในยูดาห์เขาจักพระเจ้า ในอิสราเอลพระนามของพระองค์ใหญ่ยิ่ง
2 ที่ประทับของพระองค์ตั้งอยู่ในซาเล็ม ที่พำนักของพระองค์อยู่ในศิโยน
3 ที่นั่นพระองค์ทรงหักลูกธนูทั้งไว้ ดาบ และการยุทธ์ เชลาห์
4 พระองค์ทรงรุ่งโรจน์สูงส่งยิ่งกว่าเขาที่เป็นเหยื่อ
5 ด้วยว่าคนโง่เขมาซึ่งถูกรับตัวของเขากลับไป ชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นไม่สามารถให้มือของเขาถือได้แล้ว
6 ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ พอพระองค์ทรงชนบททั้งรุ่มร่าและม้าก็ลัวกลับไป
7 แต่พระองค์เจ้า พระองค์ทรงเป็นที่น่ารำลึกแล้ว เมื่อพระองค์ทรงกริ้วขึ้นแล้วใครจะยืนอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ได้
8 พระองค์ทรงลั่นคำพิพากษามาจากฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกก็กลัวและนิ่งเงียบ
9 เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้นพิพากษา เพื่อช่วยผู้ล่อลวงตัวทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกให้รอด เชลาห์
10 และ ความโกรธของมนุษย์จะสรรเสริญพระองค์ และความโกรธที่เหลืออยู่นั้นพระองค์จะทรงยับยั้งไว้
11 จงปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย และจงปฏิบัติตาม ให้คนที่อยู่รอบพระองค์นำของกำนัลมายังพระองค์ผู้ซึ่งเขาเคารพเกรงกลัว
12 พระองค์จะทรงพิชิตดวงจิตของผู้ครอบครองทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นที่น่ารำลึกแล้วแก่บรรดาภคดียิ่งแห่งแผ่นดินโลก

Psalms 77

1 ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพเจ้า ทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ได้ทรงเจี่ยพระกรรณสดับข้าพเจ้า
2 ในวันยากลำบากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแสวงองค์พระผู้เป็นเจ้า ในกลางคืนบาดแผลข้าพเจ้าไหลออกไม่หยุด จิตใจของข้าพเจ้าไม่รับคำเล่าโลม
3 ข้าพเจ้าระลึกถึงพระเจ้า ข้าพเจ้าก็ครวญคราง ข้าพเจ้าคร่ำครวญ จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนระอาไป เชลาห์
4 พระองค์ทรงจับหนังตาของข้าพเจ้าไว้ไม่ให้ปิด ข้าพเจ้าทุกขมากจนพูดไม่ออก
5 ข้าพเจ้าพิจารณาถึงสมัยก่อน ข้าพเจ้าจำปีนั้นนานมาแล้วได้
6 ข้าพเจ้าระลึกถึงบทเพลงของข้าพเจ้าในกลางคืน ข้าพเจ้าตรัสตรงกับจิตใจของตนเอง และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็เสาะหา
7 "องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทอดทิ้งเป็นนิตย์ และจะไม่เคยพอพระทัยอีกหรือ
8 ความเมตตาของพระองค์จะระงับอยู่เป็นนิตย์หรือ พระสัญญาของพระองค์สิ้นสุดตลอดทุกชั่วอายุหรือ
9 พระเจ้าทรงลืมนที่จะทรงพระกรุณาหรือ เพราะพระพิโรธพระองค์จึงทรงปิดความสว่างเสียหรือ" เชลาห์
10 และข้าพเจ้าว่า "นั่นแหละเป็นความทุกข์ของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะระลึกถึงปีทั้งหลายแห่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ผู้สูงสุด"
11 ข้าพเจ้าจะระลึกถึงพระราชกิจทั้งปวงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะจดจำบรรดาการมหัศจรรย์ของพระองค์ในสมัยก่อน ๆ
12 ข้าพระองค์จะตรัสถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ และกล่าวถึงพระราชกิจของพระองค์
13 ข้าแต่พระเจ้า วิธีการของพระองค์อยู่ในสถานบริสุทธิ์ พระองค์ใดจะยิ่งใหญ่อย่างพระเจ้าของเรา
14 พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ ผู้ทรงสำแดงฤทธานภาพของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
15 พระองค์ได้ทรงไล่ประชาชนของพระองค์ด้วยพระกรของพระองค์ คือลูกหลานของยาโคบและโยเซฟ เชลาห์
16 ข้าแต่พระเจ้า เมื่อนำเห็นพระองค์ นำเห็นพระองค์ มันก็เกรงกลัวแน่ทีเดียว ที่ลี้ภัยสันสะท้าน

17 เมฆเทน้ำลงมา ท้องฟ้าก็คือนองเสียง ลูกธนูของพระองค์ก็ปลิวไปปลิวมา
18 ฟ้าผ่าของพระองค์มีเสียงอยู่ในฟ้าสวรรค์ ฟ้าแลบทำให้พิภพสว่าง แผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและหวั่นไหว
19 พระมรรคาของพระองค์อยู่ในทะเล พระวิถีของพระองค์อยู่ในน้ำลึกที่มหึมาทั้งหลาย ถึงกระนั้นรอยพระบาทของพระองค์ก็ไม่มีใครรู้
20 พระองค์ทรงนำประชาชนของพระองค์โดยมือของโมเสสและอาโรนเหมือนฝูงแพะแกะ

Psalms 78

1 ประชาชนของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเจี่ยหูฟังกฎของข้าพเจ้า เอียงหูของท่านทั้งหลายฟังถ้อยคำจากปากข้าพเจ้า
2 ข้าพเจ้าจะอ้างปากกล่าวคำอุปมา ข้าพเจ้าจะกล่าวคำลึกลับของโบราณกาล
3 ถึงสิ่งที่เราทั้งหลายได้ยินได้ทราบ ที่บรรพบุรุษของเราได้บอกเรา
4 เราจะไม่ซ่อนไว้ว่าลูกหลานของเรา แต่จะบอกแก่ชั่วอายุที่กำลังเกิดมา ถึงการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และฤทธานภาพของพระองค์ และการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ
5 เพราะพระองค์ทรงสถาปนาพระโอวาทไว้ในยาโคบ และทรงแต่งตั้งพระราชบัญญัติไว้ในอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาแก่บรรพบุรุษของเรา ว่าให้แจ้งเรื่องราวเหล่านั้นแก่ลูกหลานของเรา
6 เพื่อชั่วอายุรุ่นต่อไปจะทราบเรื่องคือลูกหลานที่จะเกิดมา และที่จะลุกขึ้นบอกลูกหลานของเรา เพื่อเขาจะถึงความหวังของเขาไว้ในพระเจ้า และไม่มีมืพระราชกิจของพระเจ้า แต่รักษาพระบัญญัติของพระองค์
8 และเพื่อเขาจะมีได้เหมือนบรรพบุรุษของเรา คือชั่วอายุที่ดีจึงและมักกบฏ ชั่วอายุที่จิตใจไม่มั่นคง ผู้ซึ่งจิตวิญญาณของเขาไม่มั่นคงต่อพระเจ้า
9 บรรดาคนเอเฟราอิม มีอาวุธพร้อมและถือคันธนู ได้หันกลับในวันสงคราม
10 เขาทั้งหลายมิได้รักษาพันธสัญญาของพระเจ้า และปฏิเสธที่จะเดินตามพระราชบัญญัติของพระองค์
11 เขาสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำและการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงสำแดงแก่เขา
12 พระองค์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ท่ามกลางสายตาของบรรพบุรุษของเรา ในแผ่นดินอียิปต์ ในไร่นาไศออน
13 พระองค์ทรงแยกทะเล และให้เขาเดินผ่านไป และกระทำให้น้ำตั้งอยู่เหมือนกองสูง
14 ในกลางวันพระองค์ทรงนำเขาด้วยเมฆ และด้วยแสงไฟในย่ำรุ่ง
15 พระองค์ทรงนำหินในถิ่นทุรกันดาร ประทานน้ำเป็นอันมากให้เขาดื่มเหมือนมาจากที่ลึก
16 พระองค์ทรงกระทำให้ลำธารออกมาจากหิน ทรงกระทำให้น้ำไหลลงมาเหมือนแม่น้ำ
17 แต่เขายังกระทำบาปยิ่งขึ้นต่อพระองค์ได้กบฏต่อองค์ผู้สูงสุดในที่แห่งแล้ง
18 เขาทดลองพระเจ้ายูในใจของเขาโดยเรียกร้องอาหารที่เขาอยาก
19 เขาพูดปรักปรำพระเจ้าว่า "พระเจ้าทรงเตรียมสำรับในถิ่นทุรกันดารได้หรือ"
20 ดูเถิด พระองค์ทรงดีหินให้น้ำพุออกมา และลำธารก็ไหลริน พระองค์จะประทานขนมปังด้วยได้หรือ หรือทรงจัดเนื้อให้ประชาชนของพระองค์ได้หรือ
21 เพราะฉะนั้น เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงสดับแล้ว พระองค์ทรงพระพิโรธ มีไฟลุกโพล่งขึ้นสู่ยาโคบ พระพิโรธของพระองค์สูงขึ้นไปสู่สราเอล
22 เพราะเขาไม่เชื่อพระเจ้า และไม่ไว้วางใจในความรอดของพระองค์
23 พระองค์ยังทรงบัญชาเมฆเบืองบน และทรงเปิดประตูฟ้าสวรรค์
24 พระองค์ทรงหลั่งมานาให้เขารับประทาน และทรงประทานอาหารที่พิสดารให้เขา
25 มนุษย์ได้กินอาหารของทูตสวรรค์ พระองค์ทรงประทานอาหารให้เขาอย่างอุดม
26 พระองค์ทรงกระทำให้ลมตะวันตกพัดในฟ้าสวรรค์ และทรงนำลมให้ออกมาด้วยฤทธิ์ของพระองค์
27 พระองค์ทรงหลั่งเนื้อให้เขาอย่างผลลึกลับ คือนก ดั่งเม็ดทรายในทะเล
28 พระองค์ทรงให้มันตกลงมากลางค่ายของเขา และรอบที่อาศัยของเขา
29 เขาได้รับประทานอิ่มดี เพราะพระองค์ประทานสิ่งที่เขาอยาก
30 แต่ก่อนที่เขาจะหายอยาก ขณะที่เขาอยู่ยังไม่พ้นของเขา
31 พระพิโรธของพระเจ้าฟุ้งขึ้นต่อเขา และพระองค์ทรงสั่งหารคนฉกรรจ์ที่สุดของเขาเสีย และทรงคว่ำความที่คิดเลือกแล้วในอิสราเอลเสีย
32 ถึงแม้เรื่องทั้งสิ้นนี้ เขาก็ยังกระทำบาป เขามิได้เชื่อถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์
33 พระองค์จึงทรงกระทำให้วันของเขาหายไปดังสิ่งไร้สาระ และทรงให้ปีของเขาหายไปด้วยความยากลำบาก
34 เมื่อพระองค์ทรงส่งหารเขา เขาแสวงหาพระองค์ เขาได้กลับมาแสวงพระเจ้าด้วยใจร้อนรน
35 เพราะลึกลับพระเจ้าทรงเป็นศิลาของเขา และพระเจ้าองค์สูงสุดเป็นพระผู้ไถ่ของเขา
36 แต่เขาขอพระองค์ด้วยปากของเขา และมุสาต่อพระองค์ด้วยลิ้นของเขา
37 เพราะจิตใจของเขาไม่แน่วแน่ต่อพระองค์ เขามิอาจจัดตอนพันธสัญญาของพระองค์
38 ถึงกระนั้นด้วยความสงเวชพระองค์ทรงอภัยความชั่วช้าของเขา และมิได้ทรงทำลายเขา พระองค์ทรงยับยั้งพระพิโรธของพระองค์ไว้
และมิได้ทรงกำหนดพระพิโรธของพระองค์ทั้งสิ้นให้สิ้น
39 พระองค์ทรงระลึกว่าเขาเป็นเพียงแต่เนื้อหนัง เป็นลมที่ผ่านไปแล้วมิได้กลับมาอีก
40 เขายั่วพระองค์ในถิ่นทุรกันดารบ่อยสักเท่าใด และทำให้พระองค์โทมนัสในทะเลทราย
41 แต่เขายังได้กลับมาทดลองพระเจ้อีกและได้ทำให้องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลเศร้าพระทัย
42 เขามิได้ระลึกถึงพระหัตถ์ของพระองค์ หรือวันที่พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากคู่อริของเขา
43 เมื่อพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญของพระองค์ในอียิปต์ และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในไร่นาไศออน
44 พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำและลำธารของเขาให้เป็นเลือด เพื่อเขาจะดื่มอะไรไม่ได้
45 พระองค์ทรงส่งฝูงเหลือบมาท่ามกลางเขา ซึ่งผลาญเขา และกบ ซึ่งทำลายเขา
46 พระองค์ประทานพิษผลของเขแก่ตึกแดนวัยคน และผลาญออกจากเขาแก่ตึกแดนวัยคน

47 พระองค์ทรงทำลายเสาอู่นของเซด้ายลูกเห็บ และต้นมะเดื่อของเซด้ายน้ำค้างแข็ง
48 พระองค์ทรงมอบฝูงวัวของเขากับลูกเห็บ และฝูงแพะแกะของเขากับฟ้าผ่า
49 พระองค์ทรงปล่อยความกริ้วร้ายของพระองค์มาเหนือเขา ทั้งพระพิโรธ ความกริ้วและความทุกข์ลำบาก โดยส่งเหล่าทูตสวรรค์ชั่วร้ายท่ามกลางเขา
50 พระองค์ทรงเปิ่วลิ้นให้แก่อความกริ้วของพระองค์
พระองค์มิได้ทรงเว้นจิตวิญญาณเขาไว้จากความตาย แต่ประทานชีวิตของเขาแก่โรคระบาด
51 พระองค์ทรงประหารลูกหัวปีทั้งสิ้นในอียิปต์ คือผลแรกแห่งกำลังของเขาในดินของอาม
52 แล้วพระองค์ทรงนำประชากรของพระองค์ออกมาเหมือนน้ำแกะ และนำเขาไปในถิ่นทุรกันดารเหมือนฝูงแพะแกะ
53 พระองค์นำเขาไปอย่างปลอดภัย เขาจึงไม่กลัว แต่ทะเลท่วมมัสัตรุของเขา
54 และพระองค์ทรงพาเขามายังเขตแดนแห่งสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ ยิ่งภูเขานี้ ซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ได้ทรงโล้วไว้
55 พระองค์ทรงขับประชาชาติต่าง ๆ ออกไปข้างหน้าเขา พระองค์ทรงวัดแบ่งแดนประชาชาตินั้นให้เป็นที่มรดก และทรงตั้งบรรดาตระกูลอิสราเอลไว้ในดินของเข
56 แต่เขาทั้งหลายยังทดลองและขำพระเจ้าองค์สูงสุด มิได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์
57 กลับหันไปเสียและประพฤติทรยศอย่างบรรพบุรุษของเขา เขาบิดไปเหมือนคันธนูที่ไว้วางไม่ได้
58 เพราะเขาขำเย้าพระองค์ให้ทรงกริ้วด้วยเรื่องปฐุสถานสูงของเขาทั้งหลาย ได้หมิ่นให้พระองค์หวางแทนเซด้ายด้วยเรื่องรูปเคารพและสลักของเขา
59 เมื่อพระเจ้าทรงสดับ พระองค์ทรงพระพิโรธยิ่ง และพระองค์ทรงรังเกียจอิสราเอลยิ่งนัก
60 พระองค์ทรงละสลัปลาในซีโหล คือเห็นที่ที่พระองค์ทรงตั้งไว้ท่ามกลางมนุษย์
61 และทรงมอบฤทธาณาภาพของพระองค์แก่การเป็นสลอย และสร้างราศีของพระองค์แก่มือของลูอิ
62 พระองค์ทรงมอบประชากรของพระองค์แก่ดาบ และทรงพระพิโรธต่อมรดกของพระองค์
63 ฝัปลาอุบหนุ่มๆของเขาเสีย และสาวกของเขาที่ไม่ได้แต่งงาน
64 บรรดาโรहितของเขาล้มลงด้วยดาบ และหญิงม่ายของเขาไม่มีการร้องทุกข์
65 แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตื่นอย่างตื่นบรรทม อย่างชายฉกรรจ์ให้ร้องเพราะฤทธิ์เหล้าจุ่น
66 และพระองค์ทรงตีปฎิภักษ์ของพระองค์ในข้างหลัง และให้เขาได้อายเป็นนิตย์
67 พระองค์ทรงปฎิเสธพลับพลาของโยเซฟ พระองค์มิได้ทรงเลือกตระกูลเอฟราอิม
68 แต่พระองค์ทรงเลือกตระกูลยูดาห์ ภูเขาซีโยนซึ่งพระองค์ทรงรัก
69 พระองค์ทรงสร้างสถานบริสุทธิ์ของพระองค์อย่างกับพระราชวังสูง อย่างแผ่นดินโลกซึ่งพระองค์ตั้งไว้เป็นนิตย์
70 พระองค์ทรงเลือกดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ทรงพาท่านมาจากคอกแกะ
71 พระองค์ทรงพาท่านมาจากกรูดแลแม่แกะที่มีลูกอ่อนให้เป็นผู้เลี้ยงดูยาโลบประชาชนของพระ องค์ และอิสราเอลมรดกของพระองค์อย่างเลี้ยงแกะ
72 ท่านจึงเลี้ยงดูเขาทั้งหลายด้วยใจที่เที่ยงธรรม และนำเขาทั้งหลายไปด้วยมือข้าของ

Psalms 79

1 ข้าแต่พระเจ้า พวกต่างชาติได้เข้าในมรดกของพระองค์
เขาได้ทำให้พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์มีมลทิน เขาได้ทำให้เยรูซาเล็มเป็นที่สลักหักพัง
2 เขาให้ศพผู้รับใช้ของพระองค์เป็นอาหารแก่บรรดานกในอากาศ ให้เนื้อของวิสุทธิชนของพระองค์แก่สัตว์ป่าแห่งแผ่นดินโลก
3 เขาได้เทโลหิตของชนเหล่านั้นออกมาอย่างน้ำรอบเยรูซาเล็ม จนไม่มีคนฝังศพ
4 เรากลายเป็นที่เย้ยหยันแก่เพื่อนบ้านของเรา เป็นที่สบประมาทและเยาะเย้ยแก่คนที่อยู่รอบเรา
5 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกริ้วอีกนานเท่าใด เป็นนิตย์หรือ พระเจ้าข้า ความหวังแห่งพระองค์จะทำให้ผมตั้งไปไปอีกนานเท่าใด
6 ขอทรงเพความกริ้วของพระองค์ลงเหนือบรรดาประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือราชอาณาจักรทั้งหลายที่ไม่ร้องทูลออกพระนามของพระองค์
7 เพราะเขาทั้งหลายได้ผลาญยาโลบ และกระทำให้อาวุธของเขาร้างเปล่า
8 ขออย่าทรงระลึกถึงความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอความสง่าของพระองค์เร่งมาพบข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายตกต่ำมาก
9 ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่สง่าราศีแห่งพระนามของพระองค์
ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นและยกบาปของข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
10 ควรหรือที่บรรดาประชาชาติจะกล่าวว่า "พระเจ้าของเขายู่ที่ไหน" ขอให้พระองค์ทรงปรากฏในท่ามกลางประชาชาติต่อสายตาของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยการแก้แค้นโลหิตของผู้รับใช้พระองค์ที่ไหลออกมา
11 ขอให้เสียงคร่ำครวญของบรรดาชนลมาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ด้วยฤทธาณาภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ขอทรงสงวนคนเหล่านั้นที่ต้องถึงตาย
12 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตอบแทนการที่เขได้เย้ยหยันต่อพระองค์ สักเจ็ดเท่า ณ ทราวอกเพื่อนบ้านของข้าพระองค์
13 แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายประชาชนของพระองค์ ฝูงแพะแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ จะไม่ทนพระคุณพระองค์เป็นนิตย์
ข้าพระองค์ทั้งหลายจะกล่าวสรรเสริญพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ

Psalms 80

1 ข้าแต่พระผู้ทรงเลี้ยงดูอิสราเอลอย่างเลี้ยงแกะ คือพระองค์ผู้ทรงนำโยเซฟอย่างนำฝูงแพะแกะ ขอทรงเจียรพระกรรณสดับ พระผู้ประหารระหว่างพวกเครูบ ขอทรงทอแสงออกมา
2 ต่อหน้าเอฟราอิม และเบนยามิน และมนัสเสห์ ขอทรงปลุกพระราชนาจอของพระองค์ขึ้นมาช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด
3 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด

4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระองค์จะทรงกริ้วต่อคำอธิษฐานของประชาชนของพระองค์นานสักเท่าใด
5 พระองค์ได้ทรงเลี้ยงเขาด้วยน้ำตาต่างอาหาร และทรงให้เขาดื่มน้ำตาอย่างเต็มช่นาด
6 พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่แตกร้าวกันในหมู่เพื่อนบ้านของข้าพระองค์ และศัตรูของข้าพระองค์หัวเราะกัน
7 ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด
8 พระองค์ทรงนำเสาอู่นออกจากอียิปต์ พระองค์ทรงขับไล่บรรดาประชาชาติออกไปและทรงปลุกเสาอู่นไว้
9 พระองค์ทรงปราบดินให้มันก็หยั่งรากลึก และแผ่เต็มแผ่นดิน
10 ร่มเงาของมันคลุมภูเขาและกิ่งก้านของมันเหมือนต้นสนสิตรอนดี
11 มันตั้งไปถึงทะเลและลงแห่งไปถึงแม่น้ำ
12 ทำไมพระองค์จึงทรงพังร้วดินไม่ลงเสีย บรรดาคนทั้งสิ้นที่ผ่านไปตามทางจึงได้ผลของมัน
13 หมู่ปจากดงมาย้ายิมนและบรรดาสัตว์ป่าในไร่นากินมันเป็นอาหาร
14 ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงหันกลับเถิด พระเจ้าข้า ขอทรงมองจากฟ้าสวรรค์และทรงเห็น ขอทรงสนพระทัยในเสาอู่นนี้
15 คือเสาอู่นซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงปลุกไว้ และกิ่งที่พระองค์ทรงให้เจริญแข็งแรงเพื่อพระองค์เอง
16 มันถูกเผาเสียด้วยไฟ มันถูกตัดลง พวกเขานำมันมาศดาบหาคาสีพระพักตร์ของพระองค์
17 ขอพระหัตถ์ของพระองค์จงอยู่เหนือผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ คือบุตรของมนุษย์ที่พระองค์ทรงกระทำให้แข็งแรงเพื่อพระองค์เอง
18 แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่หันกลับมาจากพระองค์ ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายจะทูลออกพระนามพระองค์
19 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอดได้

Psalms 81

1 จงร้องเพลงถวายพระเจ้า พระกำลังของพวกเรา จงร้องเพลงด้วยเสียงดังถวายแด่พระเจ้าของยาโคบ
2 จงเปล่งเสียงสดุดี จงตีระฆังนาทั้งพิณเขาอุ้นโนไฟเราะ และพิณใหญ่
3 จงเปาแตรเมื่อวันขึ้นค่ำ เมื่อวันเพ็ญ ณ วันการเลี้ยงของเรา
4 เพราะเป็นกฎเกณฑ์สำหรับอิสราเอล เป็นพระราชบัญญัติของพระเจ้าแห่งยาโคบ
5 พระองค์ทรงตั้งให้เป็นพระโอวาทในโยเซฟ เมื่อพระองค์ทรงออกไปสู่แผ่นดินอียิปต์ ในที่ซึ่งข้าพเจ้าได้อินภาษาซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยรู้จัก
6 ว่า "เราอ่อนน้าของเขากจากภาวะของเขา เมื่อเขาเป็นอิสระพ้นกระจาด
7 เมื่อทุกทีเขาเจ้านเรียก เราก้ช่วยเจ้าให้พ้น เราตอบเจ้าในถ้อยลือของฟาร้อง เราได้ทดลองเจ้าที่น้ำ ณ เมรีบัท เชลาห์
8 โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงฟัง แล้วเราจะหักท่วงเจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะฟังเรา จะไม่มีพระแปลกๆท่ามกลางเจ้าเลย เจ้าจะไม่กราบไหว้พระต่างด้าว
10 เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ อ้าปากของเจ้าให้ท่วงเกิด เราจะป้อนเจ้าให้อิ่ม
11 แต่ประชาชนของเราไม่ฟังเสียงของเรา อิสราเอลไม่ยอมรับเราเลย
12 เราจึงมอบเขาไว้แก่จิตใจต่อต้านของเขาเอง ให้ตามคำปรึกษาของเขาเอง
13 เออ ประชาชนของเรา น้าจะฟังเรา และอิสราเอล น้าจะเดินในทางทั้งหลายของเรา
14 แล้วไม่ช้า เราก้จะให้ศัตรูของเขานอนนิ่งมลง และจะหันมือของเรารู้คู่อริของเขา"
15 บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระเยโฮวาห์จะหมอบราบต่อพระองค์ "แต่เวลาของเขาทั้งหลายจะยังยืนอยู่เป็นนิตย์"
16 พระองค์จะทรงเลี้ยงเซด้ายข้าวสาลีอย่างดีที่สุด "เราจะให้เจ้าพอใจด้วยน้ำผึ้งที่มาจากหิน"

Psalms 82

1 พระเจ้าทรงตั้งประทับในชุมนุมชนของผู้มีอำนาจ พระองค์ทรงทำการพิพากษาท่ามกลางพระทั้งหลายว่า
2 "ท่านจะตัดสินอย่างยุติธรรมและแสดงความล้าเอียงข้างคนชั่วนานเท่าใด เชลาห์
3 จงให้ความยุติธรรมแก่คนยากจนและกำพร้าพ่อ จงดำรงสิทธิของผู้ที่ทุกข์ยากและคนขัดสน
4 จงช่วยคนยากจนและคนขัดสนให้พ้น ช่วยเขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว"
5 เขาทั้งหลายไม่รู้และไม่เข้าใจ เขาเดินไปมาในความมืด รากทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว
6 เราได้กล่าวว่า "ท่านทั้งหลายเป็นพระ เป็นบุตรองค์ผู้สูงสุด ท่านทุกคนนั้นแหละ
7 ถึงกระนั้น ท่านก็จะตายอย่างมนุษย์และล้มลงเหมือนเจ้านายคนหนึ่งคนใด"
8 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงลุกขึ้นพิพากษาแผ่นดินโลก เพราะบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะเป็นมรดกของพระองค์

Psalms 83

1 ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงนิ่งอยู่ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงเงิบและเฉื่อยอยู่
2 เพราะเหตุใด ศัตรูของพระองค์สับสนอลหม่าน บรรดาผู้ที่ตั้งพระองค์โดยกสิทธะของเขาสิ้น
3 เขาวางแผนการแยบคายผู้ประธาชนของพระองค์ เขาปรึกษากันผู้ผู้ที่พระองค์ทรงซ่อนอยู่
4 เขาพูดว่า "มาเถิด ให้เราตัดเขาออกจากการเป็นประชาชาติ เพื่อจะไม่ระลึกถึงชื่ออิสราเอลอีกต่อไป"
5 เพราะเขาปองร้ายเป็นใจเดียวกัน เขาทำพันธสัญญากับผู้พระองค์
6 คือ เติร์ทของเอโดม และคนอัสมาเอล โมอับ และคนฮาการ์

7 เกบาล อัมโมิน และอามาเลค ฟิลิสเตียกับชาวเมืองไทระ
8 อัสซีเรียก็สมทบเข้าด้วย เขาได้ช่วยลูกหลานของโลต เชลาห์
9 ขอทรงทำกับเขาอย่างพระองค์ทรงกระทำกับเมดิอัน อย่างที่ทำกับลัสเรธาและยาบินที่ลัสธารคีไน
10 ผู้ถูกทำลายที่ตามเลอนโดร์ ผู้กลายเป็นปุ๋ยของที่ดิน
11 ขอทรงทำขุนนางของเขาเหมือนโอโรมและเศอบ
ทำเจ้านายทั้งสี่ของเขาเหมือนเศบาร์และสาลมุนนา
12 ผู้ที่กล่าวว่า "ให้เราเอาที่อาศัยทั้งหลายของพระเจ้ามาเป็นกรรมสิทธิ์ของเราเถิด"
13 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงทำเขาให้เหมือนงจักร เหมือนแกลบต่อหน้าลม
14 อย่างไฟเผาผลาญป่าไฟ อย่างเปลวเพลิงที่ไหม้ภูเขาทุกไฟ
15 ขอทรงล้มเขาด้วยพายุแรงกล้าของพระองค์
และทรงทำให้เขาคร่ำครวญด้วยพายุจัดของพระองค์
16 ทรงให้หน้ของเขาเต็มไปด้วยความอาย ข้าแต่พระเยโฮวาห์
เพื่อเขาจะได้แสวงพระนามของพระองค์
17 ขอให้เขาอับอาย และกลัวอยู่เป็นนิตย์ ให้เขาอดสูและพิณาศไป
18 เพื่อคนทั้งปวงจะทราบว่าคุณพระองค์ ผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์แต่ผู้เดียว
ทรงเป็นผู้สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

Psalms 84

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ที่ประทับของพระองค์เป็นที่รักจริงๆ
2 วิญญาณของข้าพระองค์ปรารถนา เออ อาลัยหาบริเวณพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
ใจกายของข้าพระองค์ให้ร้องถวายพระเจ้ผู้ทรงพระชนม์
3 แม้คนกระจอกก็หาบ้านได้ แล้วและนกนางแอ่นหารังสำหรับตัวมันได้ ที่ที่มันจะตกฟองออกลูก
คือที่แท่นบูชาของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา กษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์
4 ความสุขเป็นของบุคคลที่อาศัยในพระนิเวศของพระองค์ เขาจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์เสมอ
เชลาห์
5 ความสุขเป็นของบุคคลที่กำลังของเขายู่ในพระองค์
คือคนที่ในใจของเขาเป็นทางทั้งหลายของพระองค์
6 ขณะที่เขาผ่านไปตามหว่างเขาบาคา เขาทรงทำให้เป็นที่น้ำพุ ฝนต้นฤดูกระทำให้สระน้ำเต็ม
7 เขาไปด้วยมีกำลังมาเพิ่มขึ้น เขาทั้งหลายจะเข้าเฝ้าพระเจ้าในศิโยน
8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงสถับคำอธิษฐานของข้าพระองค์
ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ ขอทรงเงี่ยพระกรรณ เชลาห์
9 ขอทอดพระเนตร ข้าแต่พระเจ้าให้ของข้าพระองค์ทั้งหลาย
ขอทอดพระเนตรหน้าผู้รับเจิมของพระองค์
10 เพราะวันเดียวในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ดีกว่าวันนั้นในที่อื่น
ข้าพเจ้าจะเป็นคนเฝ้าประตูพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพเจ้าดีกว่าอยู่ในแดนที่ของความชั่วร้าย
11 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นดวงอาทิตย์และเป็นโล
พระเยโฮวาห์จะทรงปูลาดความกรุณาและเกียรติ
พระองค์จะมีได้ทรงแห่งของดีอันใดไว้เลยจากบุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรม
12 ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา บุคคลที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข

Psalms 85

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงโปรดปรานแผ่นดินของพระองค์
พระองค์ทรงให้พวกเชลยของยาโคบกลับสู่สภาพดี
2 พระองค์ได้ทรงยกความชั่วช้าของประชาชนของพระองค์เสีย
พระองค์ทรงกลบเกลื่อนบาปทั้งสิ้นของเขา เชลาห์
3 พระองค์ได้ทรงนำพระพิโรธทั้งสิ้นของพระองค์กลับ
พระองค์ทรงเฉยหันจากความกริ้วอันร้อนแรงของพระองค์
4 ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับคืนอีก
ขอทรงรับความกริ้วจากข้าพระองค์ทั้งหลาย
5 พระองค์จะทรงกริ้วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นนิตย์หรือ
พระองค์จะทรงให้ความกริ้วของพระองค์ดำรงตลอดทุกชั่วอายุหรือ
6 พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นอีกหรือ
เพื่อประชาชนของพระองค์จะได้เปรมปรีดีในพระองค์
7 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสำแดงความเมตตาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย
และขอประทานความรอดของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งปวง
8 ข้าพระองค์จะได้ฟังความที่พระเจ้าพระเยโฮวาห์จะตรัส
เพราะพระองค์จะตรัสความสันติแก่ประชาชนของพระองค์ และแก้วิสุทธิชนของพระองค์
แต่อย่าให้เขาทั้งหลายหันกลับไปสู่ความโง่เขลา
9 ณที่เดียวที่ความรอดของพระองค์อยู่ใกล้คนที่เกรงกลัวพระองค์
เพื่อสง่าราศีจะอยู่ในแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลาย
10 ความเมตตาและความจริงได้พบกัน ความชอบธรรมและสันติภาพได้จับกันและกัน
11 ความจริงจะงอกขึ้นมาจากแผ่นดิน และความชอบธรรมจะมองลงมาจากฟ้าสวรรค์
12 เออ พระเยโฮวาห์จะประทานสิ่งที่ดี และแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเกิดผล
13 ความชอบธรรมจะนำหน้าพระองค์
และจะตั้งข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ในมรรคาแห่งรอยพระบาทของพระองค์

Psalms 86

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยากจนและขัดสน
2 ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้เพราะข้าพระองค์บิสุทธิ ข้าแต่พระเจ้าทรงข้าพระองค์

ขอทรงช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ผู้วางใจในพระองค์
3 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์
เพราะข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์วันยังค่ำ
4 ขอทรงให้จิตใจผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า
จิตใจข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์
5 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ประเสริฐและทรงพร้อมที่จะประทานอภัย
อุดมด้วยความเมตตาต่อบรรดาผู้ร้องทูลพระองค์
6 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับคำทูลอธิษฐานของข้าพระองค์
ขอทรงสดับเสียงร้องทูลวิงวอนของข้าพระองค์
7 ในวันลำบากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องทูลพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์
8 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ในบรรดาพระไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์
และไม่มีกิจการใดๆเหมือนพระราชกิจของพระองค์
9 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า
บรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรงสร้างจะมานับสการต่อพระพักตร์พระองค์
และจะเกิดพูนพระนามของพระองค์
10 เพราะพระองค์ใหญ่ยิ่งและทรงกระทำกรรมหัตถ์กรรย์ พระองค์แต่งตั้งคนเดียวทรงเป็นพระเจ้า
11 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสอนพระมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะดำเนินในความจริงของพระองค์
ขอทรงสำราญใจของข้าพระองค์ให้ยาเกรงพระนามของพระองค์
12 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ
และข้าพระองค์จะเกิดพูนพระนามของพระองค์เป็นนิตย์
13 เพราะความเมตตาของพระองค์ที่ทรงมีต่อข้าพระองค์นั้นใหญ่ยิ่งนัก
และพระองค์ทรงช่วยจิตใจวิญญาณของข้าพระองค์ให้พ้นจากที่ลึกที่สุดของนรก
14 ข้าแต่พระเจ้า คนหยิ่งยโสได้ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ หมั่นหาหนทางเสาะหาชีวิตข้าพระองค์
เขามิได้ประิษฐานพระองค์ไว้ตรงหน้าเขา
15 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าก่อนปรายด้วยพระกรุณาและพระเมตตา
ทรงกริ้วข้า และอุดมด้วยความเมตตา และความจริง
16 ขอทรงหันมาเมตตาข้าพระองค์ ขอประทานกำลังแก่ผู้รับใช้ของพระองค์
และขอทรงช่วยชีวิตบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์
17 ขอประทานหมายสำคัญแห่งความโปรดปรานของพระองค์แก่ข้าพระองค์
เพื่อคนที่เกลียดชังข้าพระองค์จะเห็น และจะได้อาย ข้าแต่พระเยโฮวาห์
เพราะพระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์และทรงล้ำโลมข้าพระองค์

Psalms 87

1 รากฐานของพระองค์อยู่บนภูเขอาโนบิสุทธิ
2 พระเยโฮวาห์ทรงรักประดุจโยนมากยิ่งกว่าบรรดาที่อาศัยของยาโคบ
3 โอ นครแห่งพระเจ้าเอ๋ย เขากล่าวสรรเสริญเธอ เชลาห์
4 ในบรรดาผู้ที่รู้จักเรา เราเรียกชื่อเราและบาบิโลน ดูเกิต ฟิลิสเตีย ไทระ และเอธิโอเปีย
เขากล่าวกันว่า "ผู้เกิดที่นั่น"
5 และเขาจะพูดเรื่องศิโยนว่า "ผู้ันและผู้ันเกิดในเมืองนั้น"
เพราะองค์ผู้สูงสุดนั้นและจะสถาปนาเมืองนั้นไว้
6 ขณะที่พระเยโฮวาห์ทรงจดชนชาติทั้งหลาย พระองค์จะทรงบันทึกว่า "ผู้เกิดที่นั่น" เชลาห์
7 นักร้องและนักเล่นเครื่องดนตรีจะอยู่ที่นั่น น้ำพุทั้งสิ้นของเราอยู่ในเธอ

Psalms 88

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์
ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระพักตร์พระองค์ที่กลางวันและกลางคืน
2 ขอคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาจำเพาะเบื้องพระพักตร์ของพระองค์
ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับคำร้องทูลของข้าพระองค์
3 เพราะจิตใจของข้าพระองค์ล้าบากเต็มที และชีวิตของข้าพระองค์เข้าใกล้แดนผู้ตาย
4 เช่นนัข้าพระองค์ในบรรดาผู้ที่ลงไปงปากแดน ข้าพระองค์ก็เป็นเหมือนชายที่ไม่มีกำลัง
5 เหมือนคนที่เขาทิ้งไว้ท่ามกลางคนตาย เหมือนคนถูกฆ่าที่นอนอยู่ในหลุมศพ
ผู้ที่พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงอีก และเขาทั้งหลายถูกพรางเสียจากพระหัตถ์ของพระองค์
6 พระองค์ทรงใส่ข้าพระองค์ไว้ในส่วนลึกของปากแดนผู้ตาย ในแดนที่มืดและลึก
7 พระพิโรธของพระองค์หน่ออยู่บนข้าพระองค์
และพระองค์ทรงทับถมข้าพระองค์ด้วยคลื่นทั้งสี่ของพระองค์ เชลาห์
8 พระองค์ทรงกันผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์ให้ห่างจากข้าพระองค์
พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่รังเกียจต่อเขาทั้งหลาย ข้าพระองค์ถูกขัง
ข้าพระองค์จึงออกไปไม่ได้
9 นัยน์ตาของข้าพระองค์มัวไปเพราะความทุกข์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ทุกวัน ข้าพระองค์ขู่มือขึ้นต่อพระองค์
10 พระองค์จะทรงกระทำกรรมหัตถ์กรรย์เพื่อคนตายหรือ
ชาวแดนผู้ตายจะลุกขึ้นสรรเสริญพระองค์ได้หรือ เชลาห์
11 เขาจะประกาศความเมตตาของพระองค์ในหลุมศพหรือ
หรือจะประกาศความสัตย์สุจริตในแดนพิณาศหรือ
12 ในความมืดเขาจะรู้จักกรรมหัตถ์กรรย์ของพระองค์หรือ
ในแผ่นดินแห่งความหลงลืมเขาจะรู้จักความชอบธรรมของพระองค์หรือ
13 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์
ในเวลาเช้าคำอธิษฐานของข้าพระองค์จะขึ้นไปหาพระองค์
14 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในพระองค์ทรงเงี่ยจิตใจวิญญาณข้าพระองค์ออกไปเสีย
ในพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์เสียจากข้าพระองค์

15 ตั้งแต่เป็นอนุชนมา ข้าพระองค์ทุกข์ยากและพร้อมที่จะตาย
ขณะที่พระองค์ทนต่อความสยดสยองของพระองค์ ข้าพระองค์มีจิตใจโศกโศกไป
16 ความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์กวาดไปเหนือข้าพระองค์
สิ่งที่น่ากลัวจากพระองค์ตัดข้าพระองค์ออกเสีย
17 มั่นลือข้าพระองค์ไว้รอบวันยังคำอย่างน่าท้อ มั่นท้าวข้าพระองค์มิด
18 พระองค์ทรงให้คนรักและสหายห่างเหินจากข้าพระองค์
ผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์อยู่ในความมิด

Psalms 89

1 ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ ด้วยปากของข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะประกาศความสัติย์สุจริตของพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ
2 ด้วยข้าพระองค์ได้กล่าวแล้วว่า "ความเมตตาจะตั้งอยู่ในนิตย์
พระองค์จะสถาปนาความสัติย์สุจริตของพระองค์ในฟ้าสวรรค์ทีเดียว"
3 "เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ที่ถูกเลือกของเรา เราได้ปฏิญาณกับดาวิดผู้รับใช้ของเรา
4 ว่า "เราจะสถาปนาเชื้อสายของเจ้าไว้เป็นนิตย์และจะสร้างบัลลังก์ของเจ้าไว้ทุกชั่วอายุ" เสด็จ
5 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ฟ้าสวรรค์จะสรรเสริญการมหัศจรรย์ของพระองค์
และสรรเสริญความสัติย์สุจริตของพระองค์ในที่ประชุมของบรรดาวิสุทธิชนด้วย
6 เพราะผู้ใดเล่าในที่ฟ้าจะเปรียบกับพระเยโฮวาห์ได้
ในบรรดาอุกหลานของผู้มีอำนาจผู้ใดจะเหมือนพระเยโฮวาห์
7 ลือองค์พระเจ้านั้นเป็นที่เกรงกลัวอย่างยิ่งในสภาของบรรดาวิสุทธิชน
และบรรดาผู้ที่อยู่รอบพระองค์เกรงตามพระองค์
8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ผู้ใดจะทรงอุทธานุภาพเท่าเทียมพระองค์ ด้วยความสัติย์สุจริตของพระองค์รอบพระองค์
9 พระองค์ทรงปกครองการเดือดดาลของทะเล เมล็ดคลื่นสูงขึ้นพระองค์ทรงให้สงบ
10 พระองค์ทรงทุบราบเป็นชิ้นๆเหมือนผู้ถูกฆ่า
พระองค์ทรงกระจายศัตรูของพระองค์ด้วยพระกรทรงฤทธิ์ของพระองค์
11 ฟ้าสวรรค์เป็นของพระองค์ แผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ด้วย
พระองค์ได้ทรงตั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น
12 ทิศเหนือและทิศใต้ พระองค์ก็ได้ทรงสร้าง
ภูเขาไฟรอบกับภูเขาเออร์โมจะสรรเสริญพระนามของพระองค์อย่างสิ้นบาน
13 พระองค์มีพระกรอันทรงฤทธิ์ พระหัตถ์ของพระองค์ก็แข็งแรง พระหัตถ์ขวาของพระองค์ก็สูง
14 ความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์
ความเมตตาและความจริงเดินนำหน้าพระองค์
15 ชนชาติที่รู้จักให้ร้องอย่างสิ้นบานก็เป็นผู้สุข ข้าแต่พระเยโฮวาห์
พวกเขาจะเดินในความสว่างจากสิพระพักตร์ของพระองค์
16 พวกเขาจะปลาบปลื้มยินดีในพระนามพระองค์วันยังค่ำ
และได้รับการเชิดชูด้วยความชอบธรรมของพระองค์
17 เพราะพระองค์ทรงเป็นสง่าราศีแห่งกำลังของเขาทั้งหลาย
แต่โดยความโปรดปรานของพระองค์ เขาของข้าพระองค์ทั้งหลายจะถูกเชิดชูขึ้น
18 เพราะผู้ปกครองเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ของเราเป็นองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
19 ในกาลก่อน พระองค์ตรัสด้วยนิมิตแก่ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์และตรัสว่า
"เราได้ช่วยเหลือนายฉกรรจ์คนหนึ่ง เราได้เชิดชูคนที่ถูกเลือกคนหนึ่งเหนือประชาชน
20 เราได้พบดาวิดผู้รับใช้ของเรา ด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ของเรา เราได้เจิมเขาไว้แล้ว
21 เพื่อว่ามือของเราจะอยู่กับเขาเป็นนิตย์ และแขนของเราจะเสริมกำลังของเขา
22 ศัตรูจะเรียกอะไรจากเขาไม่ได้ บุตรแห่งความชั่วร้ายจะกลืนเขาไม่ได้
23 เราจะชัยต่อริษยาของเขาด้านหน้าเขา และศัตรูที่เกลียดเขาให้ล้มลง
24 ความสัติย์สุจริตและความเมตตาของเราจะอยู่กับเขา
และเขาของเขจะเป็นที่เชิดชูโดยนามของเรา
25 เราจะเอามือของเราวางไว้บนทะเล และมือขวาของเราบนแม่น้ำทั้งหลาย
26 เขาจะร้องต่อเราว่า "พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์
และเป็นที่ลี้ภัยแห่งความรอดของข้าพระองค์"
27 และเราจะให้เขาเป็นบุตรหัวปีของเราด้วย สูงกว่าบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก
28 เราจะเก็บความเมตตาของเราไว้ให้เขาเป็นนิตย์ และพันธสัญญาของเราจะตั้งมั่นลงอยู่เพื่อเขา
29 เราจะสถาปนาเชื้อสายของเขาไว้เป็นนิตย์
ทั้งบัลลังก์ของเขาให้ดำรงตราเป็นกาลของฟ้าสวรรค์
30 ถ้าอุกหลานของเขาทั้งหลายเป็นกษัตริย์ของเรา และไม่ละเมิดตามคำตัดสินของเรา
31 ถ้าเขาทั้งหลายฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของเรา และมิได้รักษาบัญญัติของเรา
32 แล้วเราจะลงโทษการละเมิดของเขาด้วยไม้เรียว และความชั่วช้าของเขาด้วยการเมียน
33 แต่จะไม่ถอนความเมตตาของเราไปจากเขา หรือไม่จริงต่อความสัติย์สุจริตของเรา
34 เราจะไม่ฝ่าฝืนพันธสัญญาของเรา หรือพลิกเพลงถ้อยคำที่ออกไปจากริมฝีปากของเรา
35 เราปฏิญาณด้วยความบริสุทธิ์ของเราเด็ดขาดว่า เราจะไม่สาต่อดาวิด
36 เชื้อสายของเขาคำรงอยู่เป็นนิตย์ บัลลังก์ของเขาจะยืนนานอย่างดวงอาทิตย์ต่อหน้าเรา
37 จะสถาปนาไว้อย่างดวงจันทร์เป็นนิตย์ และเหมือนสัณฐานอันสัติย์ชื่อในท้องฟ้า" เสด็จ
38 แต่พระองค์ทรงได้เหวี่ยงออกไปและเกลียดชัง
พระองค์ทรงพระพิโรธต่อผู้ที่เจิมไว้ของพระองค์
39 พระองค์ได้ทรงบอกเลิกพันธสัญญากับผู้รับใช้ของพระองค์
พระองค์ทรงกระทำมกฏของท่ามกลางมันโดยเหวี่ยงลงสู่พื้นดิน
40 พระองค์ได้พังรั้วดินไม้ของท่ามกลางมัน พระองค์ทรงให้ที่กำบังเข้มแข็งของท่ามกลางหักพัง
41 คนทั้งปวงที่ผ่านไปก็ปล้นท่าน ท่านก็เป็นที่นิทานพาทของเพื่อนบ้าน
42 พระองค์ทรงยกย่องมือขวาของคูริของท่าน
พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรูทั้งสี่ของท่านแปรปรนปรีดิ์
43 จึงทีเดียว พระองค์ทรงเห็นความตาของท่าน

และพระองค์มิได้ทรงกระทำให้ท่านตั้งมั่นอยู่ในสงคราม
44 พระองค์ได้ทรงกระทำให้สง่าของท่านเสื่อมสูญไป และทรงเหวี่ยงบัลลังก์ของท่านลงสู่พื้นดิน
45 พระองค์ทรงดัดวันนัยหนุมของท่านให้สั้น และทรงลดหลั่นท่านไว้ด้วยความอาย เสด็จ
46 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะซ่อนองค์อยู่ตามเงาไม้ เป็นนิตย์หรือ
พระพิโรธของพระองค์จะให้อยู่ยาวนานเท่าใด
47 ขอทรงระลึกว่า ช่วงชีวิตของข้าพระองค์สั้นแค่นี้
ใจนพระองค์ทรงอนุมัติสร้างบรรดามนุษย์มาอย่างเปล่าประโยชน์
48 มนุษย์คนใดมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องเห็นความตาย
เขาจะช่วยจิตวิญญาณของตนให้พ้นจากมือของแดนผู้ตายได้หรือ เสด็จ
49 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาในกาลก่อนของพระองค์อยู่ที่ไหน
ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณต่อดาวิดโดยความจริงของพระองค์
50 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงระลึกว่าผู้รับใช้ของพระองค์ถูกด่าอย่างไร และข้าพระองค์รับความ
สบประมาทของบรรดาชนชาติที่มีอำนาจใหญ่โตไว้ในอกของข้าพระองค์อย่างไร
51 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ นันและศัตรูของพระองค์ได้เย้ยหยัน
นันและเขาเย้ยรอยเท้าของผู้ที่เจิมไว้ของพระองค์
52 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ เอเมนและเอเมน

Psalms 90

1 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่อาศัยของข้าพระองค์ทั้งหลายตลอดทุกชั่วอายุ
2 ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งแด่นั้นครีกาลถึงนิรันดร์กาล
3 พระองค์ทรงให้มนุษย์กลับไปสู่ความพินาศ และตรัสว่า "บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย
จงกลับเกิด"
4 เพราะพื้นพิภบในสายพระเนตรของพระองค์เป็นเหมือนน่านน้ำซึ่งผ่านไปแล้ว
หรือเหมือนยามเดียวในเวลากลางคืน
5 พระองค์ทรงกวาดมนุษย์ไปเสียอย่างน่าท้อ เขาเป็นเหมือนการนอนหลับ
เหมือนหญ้าที่งอกขึ้นใหม่ในเวลาเช้า
6 ในเวลาเช้ามันก็บานออกและขึ้นใหญ่ ครั้นเวลาเย็นก็ถูกตัดลงและเหี่ยวไป
7 เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายถูกความกริ้วของพระองค์ผลาญเสีย
ข้าพระองค์ก็เดือดร้อนเพราะพระพิโรธของพระองค์
8 พระองค์ทรงตั้งความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ต่อพระพักตร์พระองค์
ทรงตั้งบาปปฏิของข้าพระองค์ไว้ในความสว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์
9 วันทั้งปวงของข้าพระองค์ทั้งหลายสิ้นไปได้เพราะพิโรธของพระองค์
กำหนดปีของข้าพระองค์สิ้นสุดลงอย่างเสียงถอนหายใจ
10 กำหนดปีของข้าพระองค์ทั้งหลายคือเจดิลิบหรือถ้าเป็นเหตุจากมีกำลังก็ถึงแปดสิบ
แต่ช่วงชีวิตนั้นมีแต่ความโศกเศร้า ไม่ช้าก็สูญไปและข้าพระองค์ทั้งหลายก็จากไป
11 ผู้ใดจะทราบถึงฤทธิ์ความกริ้วของพระองค์
และพระพิโรธของพระองค์ตามความเกรงกลัวพระองค์
12 ขอพระองค์ทรงสอนให้ข้าพเจ้าของข้าพระองค์
เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะตั้งจิตตั้งใจได้สติปัญญา
13 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงหันมาเกิดพระเจ้าข้า หรือยังอีกนานเท่าใด
ขอทรงมีความสงสารบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์
14 ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายอิมในเวลาเช้าด้วยความเมตตาของพระองค์
เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะได้ปรนเปรอและยินดีตลอดวันเวลาของข้าพระองค์
15 ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายยินดีให้มากวันเท่ากับที่พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์ทุกข์ยากนั้น
และให้มากไปเท่ากับที่ข้าพระองค์ได้ประสบการร้าย
16 ขอให้พระราชาของพระองค์ปรากฏแก่ผู้รับใช้ของพระองค์
และให้สง่าราศีของพระองค์ปรากฏแก่อุกหลานของเขา
17 ขอความงามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย
ขอทรงสถาปนาหัตถ์กิจของข้าพระองค์เหนือข้าพระองค์ พระเจ้าข้า
ขอพระองค์ทรงสถาปนาหัตถ์กิจของข้าพระองค์ทั้งหลาย

Psalms 91

1 ผู้ที่อาศัยอยู่ ณ ที่กำบังขององค์ผู้สูงสุดจะอยู่ในร่มเงาของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
2 ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงพระเยโฮวาห์ว่า
"พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์และป้อมปราการของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์
ผู้ที่ข้าพระองค์จะไว้วางใจ"
3 เพราะพระองค์จะทรงช่วยตัวท่านให้พ้นจากภัยของพยานคนและจากโรคภัยอย่างร้ายแรงนั้น
4 พระองค์จะทรงปกท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะวางใจอยู่ใต้ปีกของพระองค์
ความจริงของพระองค์เป็นโล่และเป็นดังของท่าน
5 ท่านจะไม่กลัวความสยดสยองในกลางคืน หรือกลัวภูตผีที่ปลิวไปในกลางวัน
6 หรือโรคภัยที่ไม่มาในความมิด หรือความพินาศที่เกิดความพินาศในเพียงวัน
7 เพราะท่านจะลี้ภัยอยู่ที่ข้างๆท่าน เหมือนที่มือขวาของท่าน แต่ภัยนั้นจะไม่มาใกล้ท่าน
8 ท่านจะมองดูด้วยตาเท่านั้น และเห็นการตอบแทนแก่คนชั่ว
9 เพราะท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่ยึดของข้าพเจ้าคือองค์ผู้สูงสุด เป็นที่อยู่ของท่าน
10 ไม่มีการร้ายใดๆจะตกมาบนท่าน ไม่มีภัยมาใกล้ที่อาศัยของท่าน
11 เพราะพระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน
ให้ระแวดระวังท่านในทางทั้งปวงของท่าน
12 เขาทั้งหลายจะเอามือประคองท่านไว้ เกรงว่าเท้าของท่านจะกระแทกหิน
13 ท่านจะเหยียบสิงโตและงูเห่า ท่านจะย่ำสิงโตหนุ่มและมังกร

14 เพราะเขาผูกพันกับเราด้วยความรัก เราจะช่วยเขาให้พ้น เราจะตั้งเขาไว้ในที่สูง
เพราะเขารู้จักนามของเรา
15 เขาจะร้องทูลเรา และเราจะตอบเขา เราจะอยู่กับเขาในยามลำบาก
เราจะช่วยเขาให้พ้นและให้เกียรติเขา
16 เราจะให้เขาอภัยด้วยชีวิตยืนยาว และสำแดงความรอดของเราแก่เขา

Psalm 92

1 เป็นการดีที่จะโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด
ที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์
2 ที่จะประกาศความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า และความสัตย์สุจริตของพระองค์ในกลางคืน
3 เป็นเสียงก้องไปด้วยพิณสิบสายและพิณใหญ่ และด้วยเสียงพิณเซาคู
4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ยินดีด้วยพระราชกิจของพระองค์
ข้าพระองค์จะฉลองชัยชนะเนื่องในพระหัตถ์กิจของพระองค์
5 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์ใหญ่หลวงนัก พระดำริของพระองค์สุดลึกล้ำ
6 คนเขลาจะทราบไม่ได้ คนโง่เขลาไม่รู้เรื่องนี้ไม่ได้
7 ว่า ถึงแม้คนชั่วจะยกขึ้นอย่างใหญ่ และคนกระทำความชั่วชั่วทั้งปวงเจริญขึ้น
เขาทั้งหลายจะถูกทำลายเป็นนิมิต
8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงอยู่บนที่สูงเป็นนิมิต
9 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะดูเกิด สัตว์ของพระองค์ เพราะดูเกิด สัตว์ของพระองค์จะพินาศ
คนกระทำความชั่วทั้งปวงจะต้องกระจัดกระจายไป
10 แต่พระองค์ทรงเสด็จบูชาของข้าพระองค์อย่างกับเขาโคกระทั้ง
ข้าพระองค์จะถูกเจิมด้วยน้ำมันใหม่
11
นัยน์ตาของข้าพระองค์จะเห็นความปรารถนาของข้าพระองค์ต่อพวกศัตรูของข้าพระองค์นั้นสำเร็จ
หูของข้าพระองค์จะได้ยินถึงความปรารถนาของข้าพระองค์ต่อคนชั่วที่ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์นั้นสำเร็จ
12 คนชอบธรรมจะออกขึ้นอย่างต้นอินทผลัม เขาจะเจริญขึ้นอย่างต้นสนสีดาร์ในเบธานีอน
13
คนที่ถูกปลูกไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในบริเวณของพระเจ้าของเราทั้งหลาย
14 เขาแก่แล้วก็ยังเกิดผล เขามีน้ำเสียงเต็มและเขียวสดอยู่
15 เพื่อแสดงว่าพระเยโฮวาห์นั้นเที่ยงธรรม พระองค์ทรงเป็นศิลาของข้าพระองค์
ในพระองค์ไม่มีความอธรรม

Psalm 93

1 พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง พระองค์ทรงสวมความยิ่งใหญ่ พระเยโฮวาห์ทรงสวมกำลัง
พระองค์ทรงเอาพระกำลังคาดพระองค์ โลกได้สถาปนาไว้แล้ว มันจะไม่หวั่นไหว
2 พระที่นั่งของพระองค์ได้สถาปนาไว้แล้วตั้งแต่กาลดึกดำบรรพ์
พระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่ต้นนิรันดร์กาล
3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กระแสน้ำใต้จะนอง กระแสน้ำจะนองเสียง กระแสน้ำจะนองเสียงกึกก้อง
4 พระเยโฮวาห์บนที่สูงนั้นทรงมหิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเสียงของน้ำมากหลาย
ทรงมหิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าคลื่นทะเล
5 บรรดาพระโอวาทของพระองค์แน่นอนทีเดียว ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ความบริสุทธิ์เหมาะแก่พระนิเวศของพระองค์เป็นนิมิต

Psalm 94

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า เจ้าแห่งการแก้แค้น ข้าแต่พระเจ้า เจ้าแห่งการแก้แค้น
ขอทรงสำแดงพระองค์
2 ข้าแต่ผู้พิพากษาโลก ขอทรงลุกขึ้น ให้คนโง่ทั้งได้รับผลสนองอันสมกับเขา
3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ คนชั่วจะนานเท่าใด คนชั่วจะลึงโลดอยู่นานเท่าใด
4 เขาจะพละมั่งและพูดอย่างจองหองนานเท่าใด คนกระทำความชั่วชั่วทั้งปวงจะโอ้อวดนานเท่าใด
5 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาทุบประชาชนของพระองค์เป็นชิ้นๆ และทำมรดกของพระองค์ให้ถูกขยี้าก
6 เขาสังหารแม่ม่ายและคนต่างด้าว และกระทำฆาตกรรมลูกกำพร้าพ่อ
7 และเขากล่าวว่า "พระเยโฮวาห์จะไม่แลเห็น พระเจ้าทรงยาโคบจะไม่หยั่งรู้"
8 คนเขลาที่สุดของประชาชนเอ๋ย จงเข้าใจเถิด คนโง่ทั้งหลาย เมื่อไรเจ้าจึงจะฉลาด
9 พระองค์ผู้ทรงปลูกเรา พระองค์จะไม่ทรงได้ยินหรือ พระองค์ผู้ทรงปั้นเรา
พระองค์จะไม่ทรงเห็นหรือ
10 พระองค์ผู้ทรงดัดสอนบรรดาประชาชาติ พระองค์จะไม่ทรงทนบาปหรือ
พระองค์ผู้ทรงสอนความรู้ให้มนุษย์ พระองค์จะไม่ทรงทราบหรือ
11 พระเยโฮวาห์ทรงทราบความคิดของมนุษย์ว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ
12 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ คนที่พระองค์ทรงดัดสอนนั้นก็เป็นผู้
คือคนที่พระองค์ทรงสอนด้วยพระราชบัญญัติของพระองค์
13 เพื่อจะให้เขาพิพากษาว่าลำบากจนกว่าจะสุดบ่อไว้ให้คนชั่ว
14 เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ทอดทิ้งประชาชนของพระองค์
พระองค์จะไม่ทรงสละมรดกของพระองค์
15 เพราะความยุติธรรมจะกลับไปหาความชอบธรรม และบรรดาคนเที่ยงธรรมในใจจะติดตามไป
16 ผู้ใดจะถูกขึ้นต่อต้นคนกระทำความชั่วแทนข้าพเจ้า
ผู้ใดจะขึ้นต่อต้นคนกระทำความชั่วข้าพเจ้าแทนข้าพเจ้า
17 ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้า วิญญาณของข้าพเจ้าคงอยู่ในความสงัด
18 เมื่อข้าพเจ้าได้คิดว่า "เท้าของข้าพเจ้าลุด" ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ความเมตตาของพระองค์ยิ่งใหญ่ต่อข้าพเจ้า

19 เมื่อความกังวลในใจของข้าพระองค์มีมาก
การเล้าโลมของพระองค์ก็หนุนจิตใจของข้าพระองค์ให้ยืนนาน
20 บัลลังก์แห่งข้าพเจ้าจะร่วมมิตรกับพระองค์ได้หรือ คือผู้ที่ใช้กฎหมายประกอบการชั่วร้าย
21 เขาทั้งหลายผูกมิตรกันต่อสู้ชีวิตของคนชอบธรรม และปรับโทษโลหิตที่ไร้ความผิด
22 แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพเจ้าแล้ว
และพระเจ้าของข้าพเจ้าเป็นศิลาที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า
23 พระองค์จะทรงนำความชั่วข้าพเจ้าของเขาเองมาเหนือเขา
และจะทรงตัดเขาเหล่านี้ออกเสียเพราะความชั่วร้ายของเขาเอง ใช้แล้ว
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงตัดเขาออกเสีย

Psalm 95

1 มาเถิด ให้เราทั้งหลายร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์
ให้เรากระทำเสียงขึ้นบานถวายศิลาแห่งความรอดของเรา
2 ให้เราทั้งหลายเข้ามาอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยโมทนา
ให้เรากระทำเสียงขึ้นบานถวายพระองค์ด้วยบทเพลงสดุดี
3 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และทรงเป็นกษัตริย์ใหญ่ยิ่งเหนือพระทั้งหลาย
4 ที่ลึกของแผ่นดินโลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ที่สูงของภูเขาเป็นของพระองค์ด้วย
5 ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างมัน
และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปั้นแผ่นดินแห้ง
6 มาเถิด ให้เรานมัสการและกราบลง
ให้เราคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างพวกเรา
7 เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา และเราเป็นประชาชนแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์
และเนินแกะแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ วันหนึ่ง ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์
8 อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งก่อนนั้น
เหมือนอย่างในวันที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร
9 เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสูจน์ และได้เห็นกิจการของเรา
10 เราจึงเตือนคนชั่วอายุนี้ให้ระลึกขึ้นและว่า "เขาเป็นชนชาติที่มีใจมักหลงผิด
เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา"
11 เพราะฉะนั้นเราจึงปลุกแค้นด้วยความพิโรธของเราว่า "เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา"

Psalm 96

1 จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ แผ่นดินโลกทั้งสี่น จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์
2 จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ สรรเสริญพระนามของพระองค์
จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกวัน
3 จงเล่าถึงสง่าราศีของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
ถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลาย
4 เพราะพระเยโฮวาห์นั้นทรงยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง
พระองค์ทรงเป็นที่ยเกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง
5 เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์
6 เกียรติและความสูงส่งมีอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
กำลังและความงามอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์
7 โอ ตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์
จงถวายสง่าราศีและกำลังแด่พระเยโฮวาห์
8 จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์
จงนำเครื่องบูชาและมายังบริเวณพระนิเวศของพระองค์
9 จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย
จงตัวสั่นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
10 จงพูดท่ามกลางบรรดาประชาชาติว่าพระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง เออ
พิภพจะถูกสถาปนาเพื่อมันจะไม่หวั่นไหวเลย
พระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความชอบธรรม
11 จงให้ฟ้าสวรรค์เปรมปรีดิ์ และแผ่นดินโลกยินดี ให้ทะเลล้าร่น กับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น
12 ให้ทุ่งหญ้าโลด กับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น แล้วต้นไม้ทั้งสี่ของป่าไม้จะปลาบปัสมียินดี
13 เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เสด็จมา ด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก
พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลายด้วยความจริงของพระองค์

Psalm 97

1 พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง จงให้แผ่นดินโลกเปรมปรีดิ์ ให้เกาะเล็กมากมายนั้นยินดี
2 เมฆและความมืดที่บออยูรอบพระองค์
ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นบัลลังก์ของพระองค์
3 ไฟลุกอยู่ข้างหน้าพระองค์และไฟมิปลุกภัยของพระองค์รอบข้างเสีย
4 ไฟแลบของพระองค์กระทำให้พิภพสว่าง แผ่นดินโลกเห็นแล้วสั่นสะท้าน
5 ภูเขาละลายอย่างขี้ผึ้งต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์
ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสี่น
6 ฟ้าสวรรค์ปรายร่องความชอบธรรมของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายเห็นสง่าราศีของพระองค์
7 ให้ผู้ปรนนิบัติรูปเคารพสลักทั้งสี่นได้อาย คือผู้ที่อวดในรูปเคารพของเขา
ให้พระทั้งสี่นกราบลงต่อพระองค์
8 สิโยไนได้ยินและยินดีและดิดาทั้งปวงของยูดาห์เปรมปรีดิ์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
เพราะคำพิพากษาของพระองค์
9 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

พระองค์ทรงสูงเด่นกว่าพระทั้งปวงอย่างยิ่ง
10 ท่านผู้ที่รักพระเยโฮวาห์ ก็จงเกลียดชังความชั่ว พระองค์ทรงอารักขาชีวิตวิสุทธิชนของพระองค์
พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว
11 ความสว่างแจ่มขึ้นแก่คนชอบธรรม และความสิ้นบาปมีขึ้นแก่คนใจเที่ยงธรรม
12 ท่านผู้ชอบธรรมเอ๋ย จงเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์
และถวายโมทนาเมื่อระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์

Psalms 98

1 จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำการมหัศจรรย์
พระพิชิตชาวและพระกรบริสุทธิ์ของพระองค์ได้นำความมีชัยมา
2 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ความรอดของพระองค์เป็นที่รู้จัก พระองค์ทรงสำแดงความชอบธรรม
ของพระองค์อย่างเปิดเผยท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ
3 พระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาและความจริงของพระองค์ต่อวงศ์วานอิสราเอล
ที่สุดปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้นได้เห็นความรอดของพระเจ้าของเรา
4 ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงเปล่งเสียงชื่นบานถวายแด่พระเยโฮวาห์
เปล่งเป็นเสียงเพลงชื่นบานและร้องเพลงสรรเสริญ
5 จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเยโฮวาห์ด้วยพิณเชลโล่ ด้วยพิณเชลโล่ คลอด้วยเสียงเพลงสดุดี
6 ด้วยเสียงแตรและเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็กจงกระทำเสียงชื่นบานต่อพระพิชิตพระเยโฮวาห์
คือพระมหากษัตริย์
7 ให้ทะเลเล่นกับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในทะเลนั้น พืชพและบรรดาผู้อาศัยอยู่ในนั้น
8 ให้กระแสน้ำตบมือของมัน ให้บรรดาเนินเขาปดียินดีด้วยกัน
9 เฉพาะเบื้องพระพิชิตพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก
พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลายด้วยความเที่ยงตรง

Psalms 99

1 พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง ให้ชนชาติทั้งหลายตัวสั่น พระองค์ผู้ประทับระหว่างพวงกุหลาบ
ให้แผ่นดินโลกหวั่นไหว
2 พระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่งอยู่ในศิโยน พระองค์สูงเด่นอยู่เหนือประชาชาติทั้งปวง
3 ให้เขาสรรเสริญพระนามอันยิ่งใหญ่และนามคร้ามกลัวของพระองค์ เพราะพระนามนั้นบริสุทธิ์
4 กุศธานาภของกษัตริย์ทรงรักความยุติธรรม พระองค์ทรงสถาปนาความเที่ยงตรง
พระองค์ทรงประกอบความยุติธรรมและความชอบธรรมขึ้นในยาโคบ
5 จงยกพระเกียรติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และนมัสการที่แท่นรองพระบาทของพระองค์
เพราะพระองค์บริสุทธิ์
6 โมเสสและอาโรนอยู่ในพวกปุโรหิตของพระองค์
ซาโมเอลอยู่ในพวกที่พลีออกพระนามของพระองค์ด้วย พวกท่านร้องทูลพระเยโฮวาห์
และพระองค์ทรงตอบท่านเหล่านั้น
7 พระองค์ตรัสกับท่านในที่เสมาเมฆ
ท่านทั้งปวงได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์และกฎที่พระองค์ประทานแก่ท่าน
8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงตอบท่านเหล่านั้น
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยกโทษท่านเหล่านั้น
แต่ทรงเป็นผู้สนองการกระทำผิดของท่านเหล่านั้น
9 จงยกพระเกียรติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และนมัสการที่ภูเขอันบริสุทธิ์ของพระองค์
เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราบริสุทธิ์

Psalms 100

1 ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงเปล่งเสียงชื่นบานถวายแด่พระเยโฮวาห์
2 จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความยินดี จงเข้ามาเฝ้าพระองค์ด้วยการร้องเพลง
3 จงรู้เถิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า คือพระองค์เองที่ทรงสร้างเราทั้งหลาย
เราไม่ได้สร้างตัวเองขึ้น เราเป็นประชาชนของพระองค์ เป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์
4 จงเข้าประตูของพระองค์ด้วยการโมทนา
และเข้าบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ จงถวายโมทนาขอบพระคุณพระองค์
จงถวายสักการแด่พระนามของพระองค์
5 เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
และความจริงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

Psalms 101

1 ข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความเมตตาและความยุติธรรม ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ข้าพระองค์จะร้องเพลงถวายพระองค์
2 ข้าพระองค์จะประพฤติอย่างเลียวลาดตามมรรคาที่ตีรอบคอบ
เมื่อไรพระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ภายในเรือนของข้าพระองค์
3 ข้าพระองค์จะไม่ตั้งสิ่งใดที่ชั่วช้าไว้ต่อหน้าต่อตาของข้าพระองค์
ข้าพระองค์เกลียดกิจการของผู้ที่บิดเบิดกฎ กิจการนั้นจะไม่ติดข้าพระองค์
4 ข้าพระองค์จะอยู่ห่างไกลจากคนใจชั่วร้าย ข้าพระองค์จะไม่คุ้นเคยคนชั่วร้ายเลย
5 บุคคลใดก็ตามใส่ร้ายเพื่อนบ้านของเขาอย่างลับๆ ข้าพระองค์จะขจัดเขาออกเสีย
คนที่มิซื่อสัตย์และใจที่จริงห่อหุ้ม ข้าพระองค์จะไม่ยอมทนด้วย
6 นัยน์ตาข้าพระองค์จะมองหากคนที่ซื่อตรงในแผ่นดิน เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับข้าพระองค์

ผู้ใดดำเนินในทางที่ตีรอบคอบ ผู้นั้นจะปรนนิบัติข้าพระองค์
7 ผู้ที่ประพฤติหลอกลวงจะไม่ได้อาศัยอยู่ในเรือนของข้าพระองค์
คนใดที่พูดเท็จจะไม่ยั่งยืนอยู่ต่อสายตาของข้าพระองค์
8 ข้าพระองค์จะทำลายคนชั่วทั้งสิ้นในแผ่นดินเสียแต่บัดนี้
เพื่อว่าข้าพระองค์จะได้ตีบรรดาผู้กระทำชั่วออกเสียให้หมดจากนครของพระเยโฮวาห์

Psalms 102

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์
ขอเสียงร้องของข้าพระองค์มาถึงพระองค์
2 ขออย่าทรงซ่อนพระพิชิตของพระองค์จากข้าพระองค์ในวันทุกข์ใจของข้าพระองค์
ขอทรงเจียพระกรรณสดับข้าพระองค์
ขอทรงตอบข้าพระองค์โดยเร็วในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์
3 เพราะวันของข้าพระองค์สิ้นไปอย่างควั่น และกระดูกของข้าพระองค์ไหม้อย่างเตาไฟ
4 จิตใจของข้าพระองค์ถูกทรมานและเหี่ยวไปเหมือนหญ้า
ข้าพระองค์จึงลืมรับประทานอาหารของข้าพระองค์
5 เหตุด้วยเสียงร้องครางของข้าพระองค์ กระดูกของข้าพระองค์เกาะติดเนื้อของข้าพระองค์
6 ข้าพระองค์เป็นเหมือนนกกระทุงที่ในถิ่นทุรกันดาร จุนกเจ้าแมวแห่งทะเลทราย
7 ข้าพระองค์เฝ้าอยู่ ข้าพระองค์เหมือนนกกระจอกโดดเดี่ยวบนหลังคาเรือน
8 ศัตรูของข้าพระองค์เยาะหยันข้าพระองค์วันยังค่ำ
ผู้ที่คลั่งได้ทำพระองค์ปฎิญาตัวต่อหน้าข้าพระองค์
9 เพราะข้าพระองค์กินที่เถาต่างอาหาร และเจือน้ำตาเข้ากับเครื่องดื่ม
10 เหตุด้วยความพิโรธและความกริ้วของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงขูข้าพระองค์ขึ้นและโยนข้าพระองค์ทิ้งไปเสีย
11 วันเวลาของข้าพระองค์เหมือนเงาเวลาเย็น ข้าพระองค์เหี่ยวไปเหมือนหญ้า
12 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์จะทรงประทับอยู่เป็นนิตย์
การระลึกถึงพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
13 พระองค์จะทรงลุกขึ้นเมตตาศิโยน เพราะถึงเวลาที่จะทรงพระกรุณาต่อ เธอ
เวลากำหนดมาถึงแล้ว
14 เพราะผู้รับใช้ของพระองค์รักข้ากก่อนหินของเธอนัก และสสารผงคลีของเธอ
15 บรรดาประชาชาติจะกลัวพระนามของพระเยโฮวาห์
และบรรดากษัตริย์ของแผ่นดิน โลกกลัวสงาราชีของพระองค์
16 เพราะเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงสร้างศิโยนนั้น พระองค์จะทรงปรากฏด้วยสงาราชีของพระองค์
17 พระองค์จะสนพระทัยในคำอธิษฐานของคนสิ้นเนื้อประดาตัว
และจะไม่ทรงดูหมิ่นคำอธิษฐานของเขา
18 จงบันทึกเรื่องนี้ไว้ให้ชั่วอายุที่จะมีมา
เพื่อประชาชนที่ยังจะทรงสร้างมานั้นจะได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์
19 เพราะพระองค์ทอดพระเนตรลงมาจากที่สูงอันบริสุทธิ์ของพระองค์
จากฟ้าสวรรค์พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรแผ่นดินโลก
20 เพื่อทรงสดับเสียงร้องครางของเขลย เพื่อทรงปล่อยคนที่ต้องถึงตายให้เป็นอิสระ
21 เพื่อจะประกาศพระนามของพระเยโฮวาห์ในศิโยน และกล่าวสรรเสริญพระองค์ในเยรูซาเล็ม
22 ขณะเมื่อชนชาติทั้งหลายรวบรวมกัน ทั้งบรรดาราชอาณาจักร เพื่อปรนนิบัติพระเยโฮวาห์
23 พระองค์ทรงหักกำลังของข้าพเจ้ากลางทาง พระองค์ทรงกระทำให้วันเวลาของข้าพเจ้าสิ้นเข้า
24 ข้าพเจ้าว่า "ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์
ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสียในครึ่งกลางวันเวลาของข้าพระองค์
พระองค์ผู้ปัดเป่าเดือนดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ"
25 เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถกิจของพระองค์
26 สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์จะทรงดำรงอยู่
บรรดาสิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม พระองค์จะทรงเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม
และสิ่งเหล่านี้ก็จะเปลี่ยนแปลงไป
27 แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด
28 ลูกหลานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่มั่นคง
และเชื้อสายของเขาจะได้รับการสถาปนาต่อเบื้องพระพิชิตพระองค์

Psalms 103

1 จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสักการแด่พระเยโฮวาห์ และทั้งสิ่งที่อยู่ภายในข้า
จงถวายสักการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
2 จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสักการแด่พระเยโฮวาห์
และอย่าลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์
3 ผู้ทรงยกยอความชั่วช้าทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน
4 ผู้ทรงไล่ชีวิตของท่านมาจากปากแดนผู้ตาย
ผู้ทรงสวมความเมตตาและพระกรุณาเป็นเมฆกลุให้ท่าน
5 ผู้ทรงให้ปากท่านอิ่มด้วยของดี ้วยหนุ่มของท่านจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยนกอินทรี
6 พระเยโฮวาห์ทรงประกอบความชอบธรรมและการยุติธรรมให้แก่บรรดาผู้ที่ถูกบีบบังคับ
7 พระองค์ทรงสำแดงวิธีการของพระองค์แก่โมเสส พระราชกิจของพระองค์แก่ประชาชนอิสราเอล
8 พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและมีพระคุณ ทรงกริ้วข้าและอุ้มด้วยความเมตตา
9 พระองค์จะไม่ทรงปรักปรำเสมอหรือทรงกริ้วอยู่เป็นนิตย์
10 พระองค์มิได้ทรงกระทำต่อเราตามเรื่อบบบปของเร หรือทรงสนองตามความชั่วช้าของเรา
11 เพราะว่าฟ้าสวรรค์สูงเหนือแผ่นดินเท่าใด
ความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อบรรดาคนที่เกรงกลัวพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งเท่านั้น
12 ตะวันออกไกลจากตะวันตกเท่าใด พระองค์ทรงปลดการละเมิดของเราจากเราไปไกลเท่านั้น
13 ปิตาสงสารบุตรของตณันใด พระเยโฮวาห์ทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์นั้น

14 เพราะพระองค์ทรงทราบโครงการของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงกลี
15 ส่วนมนุษย์นั้น วันเวลาของเขาเหมือนหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา
16 เพราะลมพัดผ่านมันไป มันก็สูญเลย และสถานที่ของมันไม่รู้จักมันอีก
17 แต่ความเมตตาของพระเยโฮวาห์นั้นดำรงอยู่ตั้งแต่นี้รันตราลถึงนรีนรกาลต่อผู้ที่ยำเกรงพระ
องค์ และความชอบธรรมของพระองค์ต่อหลานเหลน
18 ต่อบรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์
และระลึกอยู่ที่จะกระทำตามพระบัญญัติของพระองค์
19 พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาบัลลังก์ของพระองค์ไว้บนฟ้าสวรรค์
และราชอาณาจักรของพระองค์ครองทุกสิ่งอยู่
20 ชั่วแต่ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นทูตสวรรค์ของพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์
ท่านผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้กระทำตามพระบัญชาของพระองค์ และเชื้อเพลิงพระวามของพระองค์
21 พลโยธาทั้งสี่ของพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์
คือบรรดาผู้รับใช้ที่กระทำตามพระทัยพระองค์
22 พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ในทุกสถานที่ที่พระองค์ทรงครอบครองอยู่
จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์

Psalms 104

1 จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์
พระองค์ใหญ่ยังนัก พระองค์ทรงเกียรติและความสูงส่งเป็นล่องพระองค์
2 ผู้ทรงกลมพระองค์ด้วยแสงสว่างดุจดังล่องพระองค์ ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์ออกดั่งชิงม่าน
3 ผู้ทรงวางคานของปีที่ประทับอันสูงของพระองค์ไว้บนน้ำ ผู้ทรงใช้ผมเป็นราชรถ
ผู้ทรงดำเนินไปบนปีกของลม
4 ผู้ทรงบันดาลพายุทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นตุลุม
และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง
5 ผู้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก เพื่อมิให้มันหันไหวเป็นนิตย์
6 พระองค์ทรงกลมมันไว้ด้วยน้ำลึกอย่างด้วยเครื่องงู้มัน น้อยอยู่เหนือภูเขา
7 เมื่อพระองค์ทรงชนนา น้ำนั้นก็หนีไป พอได้ยินเสียงฟ้าร้องของพระองค์ มันก็วิ่งไป
8 น้ำนั้นขึ้นไปยังภูเขา แล้วไหลลงไปยังหุบเขา ไปยังที่ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้ให้น้ำนั้น
9 พระองค์ทรงวางขอบเขตมิให้มันข้าม เพื่อมิให้มันคลุมแผ่นดินโลกอีก
10 พระองค์ทรงกระทำให้น้ำพุพุ่งขึ้นมาจากภูเขา น้ำนั้นก็ไหลไประหว่างเขา
11 ให้บรรดาสัตว์ป่าได้ดื่มและให้ลาป่าดับความกระหายของมัน
12 ที่ริมน้ำนั้น นกในอากาศจึงได้มีที่อาศัย มันร้องอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้
13 พระองค์ทรงรดภูเขาจากที่ประทับอันสูงของพระองค์
แผ่นดินโลกก็อิมด้วยผลพระราชกิจของพระองค์
14 พระองค์ทรงให้หญ้าออกมาเพื่อสัตว์เลี้ยง และผักให้มนุษย์ได้ดูแล
เพื่อเขาจะทำให้เกิดอาหารจากแผ่นดิน
15 และน้ำเอ่อขึ้นซึ่งให้ใจมนุษย์ยินดี น้ำนั้นเพื่อทำให้หน้าของเขาทอแสง
และชนมชีพซึ่งเสริมกำลังใจมนุษย์
16 บรรดาต้นไม้ของพระเยโฮวาห์ได้อิมหนา
คือต้นสนสิดาร์แห่งเลบานอนซึ่งพระองค์ได้ทรงปลูกไว้
17 นกสร้างรังของมันอยู่ในนั้น ส่วนนกกระสาต้นัน ต้นสนสามใบเป็นบ้านของมัน
18 ภูเขาสูงนั้นเป็นที่ลี้ภัยของเสียมมา หินเป็นของตัวกระเจมา
19 พระองค์ทรงจัดตั้งดวงจันทร์ให้กำหนดฤดู ดวงอาทิตย์รู้จักเวลาตกของมัน
20 พระองค์ทรงให้เกิดความมืดและเป็นกลางวัน เป็นที่ซึ่งบรรดาสัตว์ของป่าไม่คลานออกมา
21 สิ่งใดหนุ่มๆมารวมเหยื่อของมัน และแสวงหาอาหารของมันจากพระเจ้า
22 เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นมันก็รวบรวมกันและไปนอนอยู่ในที่ของมัน
23 มนุษย์ก็ออกไปทำงานของเขา ไปทำการกิจของเขาตามเวลาเย็น
24 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์มากมายจริงๆ
พระองค์ทรงสร้างการงานนั้นทั้งสิ้นด้วยพระปัญญา
แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติของพระองค์
25 ทะเลเอ๋ยทั้งโน้น ทั้งใหญ่และกว้าง ซึ่งในนั้นมีสิ่งเคลื่อนไหวนั้นไม่ถ้วน
คือสัตว์ที่มีชีวิตทั้งเล็กและใหญ่
26 กำนันเล่นไปบนแม่น้ำ และลวี่อาธานที่พระองค์สร้างไว้ให้เล่นนั้น
27 บรรดาสิ่งเหล่านี้แห่งมหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ประทานอาหารมันตามเวลา
28 เมื่อพระองค์ประทานให้ มันก็เก็บไป เมื่อพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออก มันก็อิมหนำด้วยของดี
29 เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์เสีย มันทั้งหลายก็ลำบากใจ
เมื่อพระองค์ทรงเอกลมหายใจมันไปเสีย มันก็ตาย และกลับเป็นผงกลี
30 เมื่อพระองค์ทรงส่งวิญญาณของพระองค์ออกไป มันก็ถูกสร้างขึ้นมา
และพระองค์ก็ทรงเปลี่ยนโฉมหน้าของพื้นดินเสียใหม่
31 สวรรค์ของพระเยโฮวาห์จะดำรงอยู่เป็นนิตย์
พระเยโฮวาห์จะทรงเปรมปรีดีในบรรดาพระราชกิจของพระองค์
32 ผู้ทรงครอบครองนครโลก มั่นก็สิ้นเสถาน ผู้ทรงและต้องภูเขา มั่นก็มีควันขึ้นมา
33 ข้ามีชีวิตอยู่ดูราบใด ข้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ขณะข้ายังเป็นอยู่
ข้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้า
34 การรำพึงของข้าจะเป็นสิ่งที่พอพระทัย ข้าจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์
35 ขอคนบาปถูกผลาญเสียจากแผ่นดินโลก และขออย่าให้มีคนชั่วอีกเลย จิตใจของข้าเอ๋ย
จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

Psalms 105

1 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์
จึงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ่มแก่ชนชาติทั้งหลาย

2 จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์
จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์
3 จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดี
4 จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสงพระพักตร์ของพระองค์เรื่อยไป
5 จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ
การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์
6 โอ เชื้อสายของอับราฮัม ผู้รับใช้ของพระองค์ เชื้อสายของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์
7 พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปบนแผ่นดินโลก
8 พระองค์ทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิตย์
คือพระวามที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดชั่วหนึ่งพันชั่วอายุ
9 คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับอิสอัค
10 ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบให้เป็นพระราชนัดดา
และแก่อิสราเอลให้เป็นพันธสัญญานี้รันตรา
11 ว่า "เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย"
12 เมื่อเขายังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแต่คนอาศัยอยู่ในนั้น
13 พเนจรไปจากประเทศชาตินี้ถึงประเทศชาตินั้น จากระอาณานิกรนี้ถึงอีกชนชาติหนึ่ง
14 พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงชนบทศัตรูทั้งหลายองค์ด้วยเหินแก่เขา
15 ว่า "อย่าแต่ต้องบรรดาผู้ที่เราเจมิไว้ อย่าหาอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา"
16 เมื่อพระองค์ทรงเรียกการก่นดาราอาหารให้เกิดขึ้นที่แผ่นดิน
และทรงทำลายอาหารที่บางชีวิตเสียสิ้น
17 พระองค์ทรงใช้ชายคนหนึ่งไปต้างหน้าเขา คือโยเซฟ ซึ่งถูกขายไปเป็นทาส
18 เท้าของเขาจับตัวด้วยตรวน ตัวเขาเชือกอยู่ในปลอกเหล็ก
19 จนกว่าสิ่งที่เขาออกไปบังเกิดขึ้น พระวามของพระเยโฮวาห์ทดสอบเขา
20 กษัตริย์ที่ทรงใช้ให้ไปปล่อยตัวเขา ผู้ปกครองของชนชาติทั้งหลายได้ปล่อยเขาเป็นอิสระ
21 กษัตริย์ทรงตั้งเขาให้เป็นเจ้านายเหนือวังของพระองค์
เป็นผู้ปกครองกรรมสิทธิ์ทั้งปวงของพระองค์
22 ให้ผูกมัดเจ้านายของพระองค์ตามชอบใจ และสอนสติปัญญาแก่ผู้อาวุโสของพระองค์
23 แล้วอิสราเอลได้มาถึงอียิปต์ ยาโคบได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของฮาม
24 และพระเจ้าทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์มีลูกดก
และทรงกระทำให้เขาแข็งแรงกว่าคู่อริของเขา
25 พระองค์ทรงหันใจเขาเหล่านั้นให้เกลียดประชาชนของพระองค์
ให้ใช้กลอุบายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์
26 พระองค์ทรงใช้โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ และอาโรนผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้
27 เขาทั้งสองกระทำหมายสำคัญท่ามกลางเขาทั้งหลาย ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของฮาม
28 พระองค์ทรงให้ความมืดมา กระทำให้แผ่นดินมืด
เขาทั้งหลายมิได้กับดูต่อพระวามของพระองค์
29 พระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นเลือด และให้ปลาของเขาตาย
30 กบแห่งคานาเป็นฝูงใหญ่ที่แผ่นดินของเขา แม้ห้องในของกษัตริย์ของเขาก็มี
31 พระองค์ตรัส และฝูงเหือบก็มาและรินน้ำไปทั่วในแผ่นดินของเขา
32 พระองค์ประทานลูกเห็บแก่เขาแทนฝน และไฟไหม้ทั่วแผ่นดินของเขา
33 พระองค์ทรงนามเงาอุณ และต้นมะเดื่อของเขา และทรงฟาดต้นไม้ในประเทศของเขาให้หัก
34 พระองค์ตรัส และตึกแดนวัยบีนก็มา และตึกแดนวัยคาลานมานับไม่ถ้วน
35 มากินที่ต้นแผ่นดินของเขาหมด และกินผลแห่งดินของเขาสิ้น
36 พระองค์ทรงสังหารบรรดาลูกหัวปีในแผ่นดินของเขา คือผลแรกแห่งกำลังทั้งสิ้นของเขา
37 แล้วพระองค์ทรงนำอิสราเอลออกไปพร้อมกับเงินและทองคำ
และไม่มีสักคนหนึ่งในตระกูลของพระองค์ที่อ่อนแอ
38 เมื่อเขาพรากจากไป อียิปต์ก็ยินดี เพราะความครั่นคร้ามต่ออิสราเอลได้ตกอยู่บนเขา
39 พระองค์ทรงกางเขมเป็นเครื่องกำบัง และไฟให้ความสว่างเวลากลางคืน
40 ประชาชนร้องขอ และพระองค์ทรงนำนาคคุ่มมา และให้เขาอิมใจด้วยอาหารจากฟ้าสวรรค์
41 พระองค์ทรงเปิดหิน และน้ำก็ไหลออกมา มันไหลพุ่งไปเป็นแม่น้ำในที่แห่งแล้ง
42 เพราะพระองค์ทรงระลึกถึงพระสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ และอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์
43 พระองค์จึงทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมาด้วยความชื่นบาน
ทรงนำผู้เลือกสรรไว้แล้วด้วยความเบิกบานใจ
44 และพระองค์ประทานแผ่นดินของบรรดาประเทศชาติให้แก่เขา
และเขาได้ผลงานของชาติทั้งหลายเป็นการมรดก
45 เพื่อเขาจะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ และถือปฏิบัติพระราชบัญญัติของพระองค์
จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

Psalms 106

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
2 ผู้ใดจะพรรณนาถึงพระราชกิจอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเยโฮวาห์
ผู้ใดจะแสดงถึงพระเกียรติของพระองค์อย่างครบถ้วนได้
3 บรรดาผู้ที่ประพฤติกามยุดิธรรมก็เป็นสุข และผู้ที่กระทำความชอบธรรมตลอดเวลา
4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ด้วยความโปรดปรานซึ่งพระองค์ทรงมีต่อประชาชนของพระองค์
ขอทรงประทานความรอดของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์
5 เพื่อข้าพระองค์จะเห็นความเจริญรุ่งเรืองของบรรดาผู้เลือกสรรของพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในความยินดีแห่งประชาชาติของพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะอวดได้ร่วมกับมรดกของพระองค์
6 ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ได้กระทำบาปแล้ว
ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความชั่วช้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำอย่างชั่วร้าย

7 บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเมื่อท่านอยู่ในอียิปต์ท่านมิได้เข้าใจการมหัศจรรย์ของพระองค์
ท่านมิได้ระลึกถึงความเมตตาอันอุดมของพระองค์ แต่ได้บกพร่องพระองค์ที่ทะเล ที่ทะเลแดง
8 ถึงกระนั้นพระองค์ยังทรงช่วยท่านให้รอดเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
เพื่อพระองค์จะให้ทราบถึงคุณานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์
9 พระองค์ทรงชนาบททะเลแดง มั่นก็แห้งไป
และพระองค์ทรงนำท่านข้ามที่ลึกลับกับดินดำมืดทุรกันดาร
10 พระองค์จึงทรงช่วยท่านให้พ้นมือของผู้ที่เกลียดชังท่าน และได้ท่านจากเงื้อมมือของศัตรู
11 และนำท่านมาปฏิบัติของท่าน เขาไม่เหลือสักคนเดียว
12 แล้วท่านเชื้อพระวาระของพระองค์ ท่านร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
13 แต่ไม่ทำท่านก็ลืมพระราชกิจของพระองค์เสีย ท่านไม่คอยพระคำรับรักษาทองพระองค์
14 แต่ในถิ่นทุรกันดารนั้นท่านมีความอยากอย่างรุนแรง และได้ทดลองพระเจ้าในทะเลทราย
15 พระองค์ทรงประทานสิ่งที่ท่านขอ แต่ทรงใส่โรคผอมแห้งมาท่ามกลางจิตใจของท่าน
16 เมื่อคนในค่ายริษยาโมเสสและอาโรนวิสุทธิชนของพระเยโฮวาห์
17 พินแผ่นดินอำปภักดินดาธานและหีบคองอาบิรััมเสีย
18 โฟระเบิดในคองของท่านและเปลวเพลิงลากุญคนชั่วเสีย
19 ท่านได้สร้างลูกวัวในโอเรบและนมัสการรูปเคารพพล่อ
20 ท่านจึงเอาสง่าราศีของพระเจ้าแลกกับรูปของวัวที่กินหญ้า
21 ท่านลืมพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของท่าน ผู้ได้ทรงกระทำพระราชกิจใหญ่โตในอียิปต์
22 ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของฮามและสิ้นน้ำร่ำมกลัวที่ทะเลแดง
23 เพราะฉะนั้นพระองค์ตรัสว่าจะทำลายท่านเสีย
ดีแต่โมเสสผู้เลือกสรรของพระองค์ได้มายืนเฝ้าที่ท่านพระองค์
เพื่อเห็นพระพิโรธของพระองค์เสียจากการทำลาย
24 แล้วท่านก็ถูกลงแผ่นดินอันรกรันนั้น ท่านไม่เชื้อพระวาระของพระองค์
25 ท่านบ่นอยู่ในถิ่นที่ของท่าน และไม่ฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์
26 เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ปัญญาคต่อท่าน
ว่าจะทำให้ท่านล้มตายในถิ่นทุรกันดาร
27 และจะกระจายเชื้อสายของท่านไปท่ามกลางประชาชาติ ทว่านเขาไปทั่วประเทศทั้งหลาย
28 แล้วท่านก็ไปติดพันอยู่กับพระบาอัลแห่งเมืองเบโอร์
และรับประทานเครื่องสัตวบูชาที่บูชาพระตาย
29 ท่านยั่วเย้าพระองค์ให้ทรงกริ้วด้วยการกระทำของท่าน และโรคระบาดเกิดขึ้นท่ามกลางท่าน
30 แล้วพินแพ้สไดยินขึ้นจัดการลงโทษและโรคระบาดนั้นก็หยุด
31 ที่เขาทำนั้นพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขาตลอดทุกชั่วอายุสืบต่อไปเป็นนิรันดย์
32 ท่านทำให้พระองค์กริ้วที่น้ำแห่งการโต้เถียง เพราะเรื่องของท่านนี้ โมเสสก็พลอยเสียหายด้วย
33 เพราะท่านทำให้จิตใจโมเสสหมิ่น ตั้งนั้นริมฝีปากของเขาจึงพูดถ้อยคำหุนหัน
34 ท่านมิได้ทำลายชนชาติทั้งหลายตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้
35 แต่ท่านได้ปะปนกับประชาชาติเหล่านั้น และหัดทำอย่างที่เขาทำกัน
36 ท่านปรนนิบัติรูปเคารพของเขาซึ่งกลายเป็นบ่วงสำหรับท่าน
37 ท่านฆ่าบุตรชายและบุตรสาวของท่านกลายเป็นเครื่องสักการบูชาแก่ปีศาจ
38 ท่านเทโลหิตผู้ไร้ผิดออกมาคือโลหิตบุตรชายบุตรสาวของท่าน
ผู้ซึ่งท่านได้ฆ่าเป็นเครื่องสักการบูชาแก่รูปเคารพแห่งจานอนัน แผ่นดินก็มลทินไปด้วยโลหิต
39 ท่านจึงเป็นคนไม่สะอาดด้วยการกระทำของท่าน
และประพฤติเยี่ยงโสเภณีในการกระทำของท่าน
40 แล้วความกริ้วของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่อประชาชนของพระองค์
และพระองค์ทรงร้งเกียจมรดกของพระองค์
41 พระองค์ทรงมอบท่านไว้ในมือประชาชาติต่างๆ บรรดาผู้ที่เกลียดท่านจึงปกครองเหนือท่าน
42 ศัตรูของท่านได้บีบบังคับท่านและท่านตกไปอยู่ในอำนาจของเขา
43 พระองค์ทรงช่วยท่านให้พ้นหลายครั้ง แต่ท่านมักบกพรู่ในจุดประสงค์ของท่าน
และถูกเหยียดลงด้วยความชั่วช้าของท่าน
44 ถึงอย่างไร เมื่อพระองค์สดับเสียงร้องทูลของท่าน
พระองค์ทรงสนพระทัยในความทุกข์ใจของท่าน
45 เพื่อเห็นแก่ท่าน พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์
และกลับทรงกรุณาตามความเมตตาอันอุดมของพระองค์
46 พระองค์ทรงให้ท่านได้รับความสงสารจากบรรดาผู้ที่ไดยึดท่านไปเป็นเชลย
47 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ขอพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด
และขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลายจากท่ามกลางประชาชาติต่างๆ
เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะโมทนาขอบพระคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
และเรึงโลดในการสรรเสริญพระองค์
48 จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแต่บัดนี้รันดร์กาลจนถึงวันรันดร์กาล
และขอประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า "อเมน" จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

Psalm 107

1 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดย์
2 ให้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ไว้แล้วกล่าวดังนั้นเกิด คือผู้ที่พระองค์ทรงไถ่ไว้จากมือของปรปักษ์
3 และรวบรวมเข้ามาจากแผ่นดินทั้งหลาย จากตะวันออก และจากตะวันตก จากเหนือและจากใต้
4 เขาก็พเนจรอยู่ในป่าในที่แห้งแล้ง หาไม่พบทางที่จะเข้านครซึ่งพอจะอาศัยได้
5 หิวโหยและกระหาย จิตใจของเขาก็อ่อนระอาไปในตัวเขา
6 แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์
พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ใจของเขา
7 พระองค์ทรงนำเขาไปในทางตรงจนเขามาถึงนครซึ่งพอจะอาศัยได้
8 ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์

เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์
9 เพราะผู้ที่กระหาย พระองค์ทรงให้เขาอิ่ม และผู้ที่หิว พระองค์ทรงให้เขาหน้าใจด้วยของดี
10 ผู้ที่นั่งอยู่ในความมืดและเงามัจจุราห ถูกช่วยด้วยความทุกข์ยากและติดตรวน
11 เพราะเขาถูกมัดต่อพระวาระของพระเจ้า และพยายามคำรักษาทององค์ผู้สูงสุด
12 พระองค์จึงทรงกระทำจิตใจของเขาทั้งหลายให้ล่อมลงด้วยงานหนัก เขาล้มลงและไม่มีใครช่วย
13 แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์
พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา
14 พระองค์ทรงนำเขาออกมาจากความมืดและเงามัจจุราห
และทรงระเบิดพันธะของเขาให้ขาดสะบั้น
15 ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์
เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์
16 เพราะพระองค์ทรงฟังประตูทองสัมฤทธิ์และทรงตีสีลูกกรงเหล็กเสีย
17 เขาเป็นคนไร้พระการละเมิดของเขา และเพราะความชั่วช้าของเขา เขาต้องทนความทุกข์ยาก
18 จิตใจเขาร้างเกียจอาหารทุกชนิดและเข้าไปใกล้ประตูความตาย
19 แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์
พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา
20 พระองค์ทรงให้พระวาระของพระองค์ไปปรึกษาเขา
และทรงช่วยเขาให้พ้นจากสิ่งต่างๆที่จะทำลายเขา
21 ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์
เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีอยู่ต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์
22 และให้เขาถวายเครื่องสักการบูชาโมทนาพระคุณ
และเล่าพระราชกิจของพระองค์ด้วยความชื่นบาน
23 ผู้ที่เล่เรือไปในทะเลหาอาชีพอู่นน้ำกว้างใหญ่
24 เขาได้เห็นพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในที่น้ำลึก
25 เพราะพระองค์ทรงบัญชา และทรงให้เกิดลมพายุซึ่งโหดลิ้นทะเลกำเริบ
26 คนเหล่านั้นถูกพัดขึ้นไปสู่ท้องฟ้าและลงไปสู่ที่ลึก ใจของเขาละลายไปในเหตุการณ์ร้ายของเขา
27 เขาลาและโศกไปอย่างคนเมาและสิ้นปัญญาลง
28 แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์
พระองค์ทรงช่วยน้าเขาออกจากความทุกข์ใจของเขา
29 พระองค์ทรงกระทำให้พายุสงบลงและคลื่นทะเลก็นิ่ง
30 แล้วเขาก็ยินดีเพราะเขามิมีความเจ็บ และพระองค์ทรงนำเขามายังท่าที่เขาปรารถนา
31 ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์
เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์
32 ให้เขาขอพระเกียรติพระองค์ในชุมนุมประชาชน
และสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุมของผู้อาวุโส
33 พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำให้เป็นถิ่นทุรกันดาร น้ำพุให้เป็นดินแห้งผาก
34 แผ่นดินที่มีผลตกให้เป็นที่แห้งแล้ง เพราะเหตุความโหดร้ายของชาวเมือง
35 พระองค์ทรงเปลี่ยนถิ่นทุรกันดารให้เป็นสระน้ำ แผ่นดินแห้งผากให้เป็นน้ำพุ
36 และพระองค์ทรงให้คนหิวโหยอาศัยที่นั่น เพื่อเขาจะสถาปนานครซึ่งพอจะอาศัยได้
37 เขาทว่านนา และปลูกสวนองุ่นและได้ผลดกมาก
38 โดยพระพรของพระองค์เขาทั้งหลายทวีผลมากยิ่งขึ้น
และพระองค์มิได้ทรงให้วัวของเขาลอดจำนวนลง
39 เมื่อเขาถูกทำให้เหนื่อยและถูกเหยียดให้ต่ำโดยการบีบบังคับกับความยากลำบากและความโศกเศร้า
40 พระองค์ทรงเทความดูหมิ่นลงบนเจ้านาย
ทรงกระทำให้เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารที่ไม่มีหนทาง
41 แต่พระองค์ทรงยกคนขัดสนขึ้นจากความทุกข์ยาก
และกระทำให้ครอบครัวของเขามองอย่างเผ่งแพะแกะ
42 คนธรรมดาจะเห็นและยินดี และคนชั่วช้าที่ปวงก็จะปิดปากของมัน
43 ผู้ใดฉลาดและจะรักษาสิ่งเหล่านี้ ก็จงเข้าใจถึงความเมตตาของพระเยโฮวาห์

Psalm 108

1 ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มันลง
ข้าพระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญด้วยจิตใจของข้าพระองค์
2 ทัศใหญ่และทัศเขาคู่อ้อย จงตื่นเกิด ข้าพเจ้าจะปลุกอรุณ
3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ
ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
4 เพราะความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งเหนือฟ้าสวรรค์ ความจริงของพระองค์สูงถึงเมฆ
5 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่เชิดชูเหนือฟ้าสวรรค์
ของราที่ของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก
6 ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์และทรงตอบข้าพระองค์
เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น
7 พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า "เราจะปิตินดี เราจะแบ่งเมืองเซคม
และแบ่งหุบเขาเมืองสุดคทออก
8 ก็เลอาเดเป็นของเรา มนัสเสห์เป็นของเรา เอเฟราอิมเป็นที่กันสิรชะของเรา
ยูดาห์เป็นผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติของเรา
9 โอมัธเป็นอ่างล่างชำระของเรา เราเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม
เราให้ร้องด้วยความมีชัยเหนือฟิลิสเตีย"
10 ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม
11 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ ข้าแต่พระเจ้า
พระองค์ไม่ทรงออกไปกับกองทัของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วละ
12 ขอประทานความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ

เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล
13 โดยพระเจ้าเอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเต็มแท้
พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหยียบคู่อริของข้าพเจ้าทั้งหลายลง

Psalms 109

1 ข้าแต่พระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญ ขออย่าทรงนิ่งเสีย
2 เพราะปากของคนชั่วและปากของคนหลอกลวงอ้างใส่ข้าพระองค์อยู่แล้ว
พวกเขาได้พูดปดปรำปรำข้าพระองค์ด้วยลิ้นมุสา
3 เขาทั้งหลายล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยถ้อยคำเกลียดชัง และโจมตีข้าพระองค์อย่างไรเหตุ
4 เขาเป็นพวกปฏิบัติชด้อข้าพระองค์แทนความรักของข้าพระองค์
ส่วนข้าพระองค์ได้อธิษฐานเท่านั้น
5 เขาตอบแทนข้าพระองค์ด้วยความชั่วแทนความดี
และความเกลียดชังแทนความรักของข้าพระองค์
6 ขอทรงตั้งคนชั่วให้อยู่เหนือเขาและให้เขาตายในอยู่ที่มือเขาของเขา
7 เมื่อพิจารณาคดี ก็ให้เขาปรากฏว่าเป็นผู้กระทำผิด
และให้คำอธิษฐานของเขากลายเป็นความบาป
8 ขอให้วันเวลาของเขาน้อย ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา
9 ขอให้ลูกของเขาทำพร้าพ่อ และภรรยาของเขาเป็นม่าย
10 ขอให้ลูกของเขาต้องเร่ร่อนขอทานเรื่อยไป ขอให้เขาหาอาหารจากที่กร้างว่างเปล่าของเขา
11 ขอให้เขาหนีมายึดของทั้งสินที่เขาถืออยู่ ขอคนต่างถิ่นมาปล้นผลงานของเขาไป
12 ขออย่าให้ผู้ใดเอ็นดูเขา อย่าให้ผู้ใดสงสารลูกกำพร้าพ่อของเขา
13 ขอให้หายาของเขาลูกต้อออก และในคนชั่วอย่าต่อมาก็ขอให้ชื่อของเขาถูกขีดฆ่าออกเสีย
14 ขอให้ความชั่วช้าของบรรดาบรรพบุรุษของเขาเป็นที่ยำเริญต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
อย่าให้บาปของมารดาเขาลบเลือนไป
15 ขอให้บาปเหล่านั้นอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอไป
เพื่อพระองค์จะทรงจัดการระลึกถึงเขาเหล่านั้นเสียจากแผ่นดินโลก
16 เพราะเขาไม่จดจำที่จะแสดงความเอ็นดู แต่ชมเชยคนจนและคนขัดสน
เพื่อจะฆ่าคนที่เศร้าใจเสีย
17 เขารักที่จะแช่ง ขอให้คำแช่งตกบนเขา เขามิชอบการให้พร ขอทรงห่างไกลจากเขา
18 เขาเอการแช่งห่มต่างเสื้อผ้าของเขา ขอให้หิมะเข้าไปในกายของเขาอย่างน้ำ
ขอให้หิมะเข้าไปในกระดูกของเขาอย่างน้ำมัน
19 ให้เหมือนเครื่องแต่งกายที่คลุมเขาอยู่ เหมือนเข็มขัดที่คาดเขาไว้เสมอ
20 ทั้งนี้ขอให้เขานำหนี้จากพระเยโฮวาห์แก่พวกปฏิบัติปักษ์ของข้าพระองค์
แก่ผู้ที่กล่าวร้ายต่อชีวิตของข้าพระองค์
21 ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า
ขอทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์โดยเห็นแก่พระนามของพระองค์
เพราะว่าความเมตตาของพระองค์นั้นประเสริฐ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น
22 เพราะข้าพระองค์ยากจนและขัดสน และจิตใจของข้าพระองค์ก็บิดเบิดอยู่ในภายใน
23 ข้าพระองค์สิ้นสุดไปแล้วอย่างเงาตอนเย็น ข้าพระองค์ถูกสลัดออกเหมือนผักกาด
24 เข้าของข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยเพราะการอดอาหาร ร่างกายของข้าพระองค์ก็หิวผอมไป
25 ข้าพระองค์กลายเป็นที่ตำหนิตืดเย็นของเขา เมื่อเขามองดูข้าพระองค์ เขาก็สิ้นีระხะ
26 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์
ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดตามความเมตตาของพระองค์
27 เพื่อเขาจะทราบว่าเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
พระองค์ได้ทรงกระทำการนี้
28 ให้เขาแช่งไป แต่ขอพระองค์ทรงอำนาจพระพร เมื่อเขาลุกขึ้น ขอให้เขาได้อาย
แต่ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี
29 ขอให้พวกปฏิบัติปักษ์ของข้าพระองค์ห่มความอับยศ ขอให้ความอับอายสวมกายเขาอย่างเสื้อคลุม
30 ด้วยปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เป็นอย่างมาก
ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนมากมาย
31 เพราะพระองค์จะทรงประทับท่ามกลางข้าพระองค์ขัดสน
เพื่อทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนที่ปรปักษ์โทษจิตใจเขานั้น

Psalms 110

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งที่ขวามือของเรา
จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า"
2 พระเยโฮวาห์จะทรงให้ดาบทรงฤทธิ์ของพระองค์ท่านไปจากศิโยน
จึงรอบครองท่ามกลางศัตรูของพระองค์ท่านเกิด
3 ชนชาติของพระองค์ท่านจะสมัคถวายตัวของเขาด้วยความเต็มใจ
ในวันแห่งฤทธิอำนาจของพระองค์ท่าน ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์
จากครภักของอูโรlothัย น้ำค้างแห่งวัยหนุ่มเป็นของพระองค์ท่าน
4 พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแล้วและจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า
"เจ้าเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของมลคิเศเดค"
5 องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับข้างขวาหัตถ์ของพระองค์ท่าน
พระองค์จะทรงหลายบรรดาภคัตริย์ในวันที่ยิ่งพระพิโรธ
6 พระองค์จะทรงกระทำการพิพากษาท่ามกลางประชาชาติให้ชาวศพเต็มไปหมด
พระองค์จะทรงหลายผู้เป็นประมุขทั่วแผ่นดินโลกอันกว้างขวาง
7 พระองค์ท่านจะทรงตีมาจากลัทธิธราช่างทาง ฉะนั้นพระองค์ท่านจะทรงผิงพระเศียรขึ้น

Psalms 111

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพเจ้า
ในคณะผู้เที่ยงธรรม ในชุมนุมชน
2 บรรดาพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่ง เป็นที่ค้นคว้าของทุกคนที่พอใจ
3 พระราชกิจของพระองค์สูงส่งและมีเกียรติ และความชอบธรรมของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์
4 พระองค์ได้ทรงให้พระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์เป็นที่จดจำ
พระเยโฮวาห์ทรงมีพระคุณและเต็มไปด้วยพระกรุณา
5 พระองค์ประทานอาหารให้ผู้ที่ยากจนของพระองค์
พระองค์จะทรงจำพันธสัญญาของพระองค์เสมอ
6 พระองค์ได้ทรงสำแดงฤทธานภาพแห่งพระราชกิจของพระองค์แก่ประชาชนของพระองค์
เพื่อจะทรงประทานมรดกของบรรดาประชาชาติแก่เขา
7 พระหัตถ์กิจของพระองค์นั้นสุจริตและยุติธรรม และพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ก็ไว้ใจได้
8 สถาปนาอยู่เป็นนิกาล และประกอบความมั่งคั่งกับความเที่ยงธรรม
9 พระองค์ทรงใช้การไถ่ให้มีภัยประสาธน์ของพระองค์
พระองค์ทรงบัญญัติพันธสัญญาของพระองค์เป็นนิตย์
พระนามของพระองค์บริสุทธิ์และน่าคร่ำครวญจริง
10 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของสติปัญญา
บรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็ได้ความเข้าใจดี
การสรรเสริญพระเจ้าดำรงอยู่เป็นนิตย์

Psalms 112

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด คนที่ยากจนพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข
คือผู้ปฏิบัติดีเป็นอันมากในพระบัญญัติของพระองค์
2 เชื้อสายของเขาจะทรงอนุภาพในแผ่นดิน ข้าวยุติที่เที่ยงธรรมจะรับพระพร
3 ทรัพย์ศฤงคารและความมั่งคั่งมีอยู่ในเรือนของเขา และความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิตย์
4 ความสว่างจะแผ่ส่องมาในความมืดให้คนที่เที่ยงธรรม เขามีความเมตตา
เต็มไปด้วยความสงสารและชอบธรรม
5 คนที่ดีจะแสดงความเมตตาคุณและให้อภัย เขาจะดำเนินการของเขาด้วยความยุติธรรม
6 แน่นนอนเขาจะไม่ถดถอยเป็นนิตย์ คนจะระลึกถึงคนชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์
7 เขาจะไม่กลัวชั่วร้าย จิตใจของเขา屹แน่น วางใจในพระเยโฮวาห์
8 จิตใจของเขาแน่วแน่ เขาจะไม่กลัวจนกว่าจะเห็นความประสงคต่อศัตรูของเขาสำเร็จ
9 เขาแจ่มง่าย เขาได้ให้แก่นักยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิตย์
เขาของเขาจะถูกเชิดชูขึ้นด้วยเกียรติ
10 คนชั่วจะเห็นแล้วเป็นทุกข์ใจ เขาเห็นเขี้ยวเขี้ยวฟันแล้วละลายไป
ความปรารถนาของคนชั่วนั้นจะศูนย์เปล่า

Psalms 113

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด บรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงสรรเสริญเกิด
จงสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์
2 สาธุการแด่พระนามของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็นนิตย์
3 ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตกพระนามของพระเยโฮวาห์เป็นที่สรรเสริญ
4 พระเยโฮวาห์ประทับอยู่สูงเหนือประชาชาติทั้งปวง และสง่าราศีของพระองค์สูงเหนือฟ้าสวรรค์
5 ไม่มีพระใดเป็นเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ประทับบนที่สูง
6 ผู้ดอมพระทัยทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
7 พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นมาจากผงคลี และทรงยกคนขัดสนขึ้นมาจากกองขี้เถ้า
8 เพื่อให้เขาขึ้นกับบรรดาเจ้านาย คือบรรดาเจ้านายแห่งชนชาติของพระองค์
9 พระองค์โปรดให้หญิงหมั้นมีบ้านอยู่ เป็นแม่ที่สืบบานมีบุตร จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

Psalms 114

1 เมื่ออิสราเอลออกไปจากอียิปต์ ที่อ่าวแห่งของยาโคบไปจากชนชาติต่างภาษา
2 ยูดาห์กลายเป็นสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ อิสราเอลเป็นอาณาจักรของพระองค์
3 ทะเลมองแล้วหนี จอร์แดนหันกลับ
4 ภูเขากระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขากระโดดเหมือนลูกแกะ
5 เป็นอะไรนะ ทะเลเอ๋ย เจ้าจึงหนี แม่น้ำจอร์แดนเอ๋ย เจ้าจึงหันกลับ
6 เขาเอ๋ย เจ้าจึงกระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขาเอ๋ย เจ้าจึงกระโดดเหมือนลูกแกะ
7 แผ่นดินเอ๋ย สั่นเทิ้มเกิด ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าของยาโคบ
8 ผู้ให้หินเป็นสระน้ำ หินเหล็กไฟเป็นน้ำพุ

Psalms 115

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มิใช่แต่เหล่าข้าพระองค์ มิใช่แต่เหล่าข้าพระองค์ พระเจ้าข้า
แต่ขอถวายสง่าราศีแด่พระนามของพระองค์ เพราะเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์
และความจริงของพระองค์
2 ทำไมบรรดาประชาชาติจะกล่าวว่า "บัดนี้พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในไหน"
3 แต่พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในฟ้าสวรรค์ สิ่งใดที่พระองค์พอพระทัยพระองค์ก็ทรงกระทำ
4 รูปเคารพของชนเหล่านั้นเป็นเงินและทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์
5 รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้

6 มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน มีจมูก แต่ดมไม่ได้
7 มีมือ แต่ดลไม่ได้ มีเท้า แต่เดินไม่ได้ รูปเหล่านั้นทำเสียงในคอไม่ได้
8 ผู้ที่ทำรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปเหล่านั้นก็เช่นกัน
9 โอ อิสราเอลเอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด
พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเราทั้งหลาย
10 วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด
พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเราทั้งหลาย
11 ท่านผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด
พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเราทั้งหลาย
12 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าทั้งหลาย พระองค์จะทรงอำนวยพระพรเราทั้งหลาย
พระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่วงศ์วานอิสราเอล
พระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่วงศ์วานอิสราเอล
13 พระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่
14 พระเยโฮวาห์จะทรงให้ท่านเพิ่มพูนขึ้นทั้งท่านและลูกหลานของท่าน
15 ท่านได้รับพระพรจากพระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
16 ฟ้าสวรรค์เป็นฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์
แต่พระองค์ทรงประทานแผ่นดินโลกให้แก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์
17 คนตายไม่สรรเสริญพระเยโฮวาห์ หรือผู้ที่ลงไปสู่ที่ฝังก็เช่นนั้น
18 แต่เราทั้งหลายจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็นนิตย์
จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

Psalm 116

1 ข้าพเจ้ารักพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ทรงสถิตเสียงและคำวิงวอนของข้าพเจ้า
2 เพราะพระองค์ทรงเจียพระกรุณาสืบข้าพเจ้า
เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะทูลพระองค์ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่
3 ความเศร้าโศกแห่งความตายล้อมข้าพเจ้าอยู่ ความเจ็บปวดแห่งนรกจับข้าพเจ้าไว้
ข้าพเจ้าประสบความทุกข์ใจและความรทม
4 แล้วข้าพเจ้าร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอทรงช่วยชีวิตข้าพระองค์ให้รอด"
5 พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและชอบธรรม พระเจ้าของเราทั้งหลายกอปรด้วยพระเมตตา
6 พระเยโฮวาห์ทรงสงวนคนรู้น้อยไว้ เมื่อข้าพเจ้าตกต่ำ พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด
7 จิตใจของข้าพเจ้าน้อย กลับไปสู่ที่พักของเจ้าเถิด
เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างบริบูรณ์
8 เพราะพระองค์ทรงช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช ช่วยนัยน์ตาข้าพระองค์จากเงื้อมา
ช่วยเท้าข้าพระองค์จากการล้ม
9 ข้าพเจ้าจะดำเนินอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในแผ่นดินของคอนเป็น
10 ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ยากใหญ่ยิ่ง
11 ข้าพเจ้ากล่าวด้วยความเร่งร้อนว่า "คนเรานี้เป็นคนโง่ทกทั้งนั้น"
12 ข้าพเจ้าจะเอาอะไรตอบแทนพระเยโฮวาห์ได้
เนื่องจากบรรดาพระราษฏ์กิจอันมีพระคุณต่อข้าพเจ้า
13 ข้าพเจ้าจะยกถวายแห่งความรอดและร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์
14 บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแต่พระเยโฮวาห์ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของพร
องค์
15 มรดกกรมแห่งวิสุทธิชนของพระองค์สำคัญในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
16 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พระเจ้าข้า
ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์
พระองค์ทรงแก้พันธะของข้าพระองค์
17 ข้าพระองค์จะถวายเครื่องสักการบูชาไมทนาพระคุณแด่พระองค์
และจะร้องทูลออกพระนามของพระเยโฮวาห์
18 บัดนี้ข้าพระองค์จะกระทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแต่พระเยโฮวาห์ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของ
พระองค์
19 ในบริเวณพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เยรูซาเล็มเอ๋ย ในท่ามกลางเธอ
จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

Psalm 117

1 ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงยกย่องพระองค์เถิด
2 เพราะความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อเรานั้นใหญ่หลวง
และความจริงของพระเยโฮวาห์ดำรงเป็นนิตย์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

Psalm 118

1 โอ จงไมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
2 บัดนี้จงให้อิสราเอลกล่าวว่า "ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์"
3 บัดนี้จงให้วงศ์วานอิสราเอลกล่าวว่า "ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์"
4 บัดนี้จงให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์กล่าวว่า "ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์"
5 ข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระเยโฮวาห์ในยามเป็นทุกข์
พระเยโฮวาห์ทรงตอบข้าพเจ้าและทรงฟังข้าพเจ้าให้อยู่ในที่กว้างขวาง
6 มีพระเยโฮวาห์อยู่ฝ่ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า
7 พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า พร้อมกับผู้อื่นที่ช่วยข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจึงจะเห็นความปารถนาของข้าพเจ้าต่อคนที่เกลียดข้าพเจ้านั้นสำเร็จ
8 การวางใจในพระเยโฮวาห์ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในมนุษย์
9 การวางใจในพระเยโฮวาห์ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในเจ้านาย
10 ประชาชาติทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์
11 เขาทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า ล้อมรอบข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์
12 เขาได้ล้อมข้าพเจ้าเหมือนผึ้ง เขาทั้งหลายดับเสียงแล้วเหมือนเพลวไฟพ่นาม
เพราะข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาห์
13 เจ้าได้ล้มข้าพเจ้าอย่างหนักเพื่อให้ข้าพเจ้าล้มลง แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยข้าพเจ้า
14 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า พระองค์ทรงมาเป็นความรอดของข้าพเจ้า
15 เสียงแห่งความยินดีและความรอดอยู่ในพลับพลาของผู้ชอบธรรมว่า
"พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์ทำมหานฤกษ"
16 พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์เป็นที่เสด็จ พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์ทำมหานฤกษ"
17 ข้าพเจ้าจะไม่ตาย แต่ข้าพเจ้าจะเป็นอยู่ และประกาศพระราษฏ์กิจของพระเยโฮวาห์
18 พระเยโฮวาห์ทรงสืบสวนข้าพเจ้าอย่างหนัก แต่พระองค์ไม่ทรงมอบข้าพเจ้าไว้กับมัจจุราช
19 ขอเปิดประตูความชอบธรรมให้ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะเข้าประตูนั้นไปและจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์
20 นี่คือประตูของพระเยโฮวาห์ คนชอบธรรมจะเข้าไปทางนี้
21 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์
และมาเป็นความรอดของข้าพระองค์
22 ศิลาซึ่งข้าพเจ้าได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาหมอบแล้ว
23 การนี้เป็นมาจากพระเยโฮวาห์ เป็นกรมหัตถ์จริยประจักษ์แก่เรา
24 นี่เป็นวันซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้าง เราจะเปรมปรีดีและยินดีในวันนั้น
25 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดเถิด ข้าแต่พระเยโฮวาห์
บัดนี้ขอประทานความจำริญแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด
26 ขอให้ท่านผู้เข้ามาในพระนามของพระเยโฮวาห์จงได้รับพระพร
ข้าพเจ้าทั้งหลายอายุพราพันทั้งหลายจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
27 พระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงประทานความสว่างแก่เรา
จงผูกมัดเครื่องบูชาด้วยเชือกไปถึงเชิงนอนของแท่นบูชา
28 พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเสด็จสู่พระองค์
29 โอ จงไมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์

Psalm 119

1 บรรดาผู้ที่รอบคอบในทางของเขาก็คือสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระราษฏ์บัญญัติของพระเยโฮวาห์
2 ผู้ที่รักษามรรดาพระโอวาทของพระองค์ก็สุข คือผู้ที่แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจ
3 ทั้งผู้ที่ไม่กระทำความชั่วช้า แต่เดินตามบรรดาพระมรรคาของพระองค์
4 พระองค์ได้ทรงบัญชาให้เราทั้งหลายรักษาข้อบังคับของพระองค์อย่างเคร่งครัด
5 โอ ขอให้เราทั้งหลายของข้าพระองค์มั่นคงในการรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์
6 แล้วข้าพระองค์จะไม่ได้รับความอาย เมื่อข้าพระองค์เอาใจใส่พระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์
7 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยใจที่เที่ยงตรง
เมื่อข้าพระองค์เรียนรู้คำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
8 ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียอย่างสิ้นเชิงเลย
9 หนทางรักษาทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร โดยระแวดระวังตามพระวจนะของพระองค์
10 ข้าพระองค์แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจของข้าพระองค์
ขออย่าให้ข้าพระองค์หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์
11 ข้าพระองค์ได้สะสมพระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจของข้าพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์
12 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สาธุการแด่พระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
13 ข้าพระองค์ประกาศด้วยริมฝีปากของข้าพระองค์ถึงบรรดาคำตัดสินแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์
14 ข้าพระองค์ปิติยินดีในทางแห่งบรรดาพระโอวาทของพระองค์ มากเท่ากับในคามมั่งคั่งทั้งสิน
15 ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์ และเอาใจใส่ทางทั้งหลายของพระองค์
16 ข้าพระองค์จะปิติยินดีในกฎเกณฑ์ของพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ลืมพระวจนะของพระองค์
17 ขอทรงกระทำแก่ผู้รับใช้ของพระองค์อย่างบริบูรณ์
เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตและจะรักษาพระวจนะของพระองค์
18 ขอเปิดตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเห็นสิ่งมหัศจรรย์จากพระราษฏ์บัญญัติของพระองค์
19 ข้าพระองค์เป็นคนพเนจรบนแผ่นดินโลก
ขออย่าทรงซ่อนพระบัญญัติของพระองค์จากข้าพระองค์เสีย
20 จิตใจของข้าพระองค์ร่ำร้อนเพราะปรารถนาคำตัดสินของพระองค์ตลอดเวลา
21 พระองค์ทรงชนบนคนยโสที่ถูกสาปแช่ง ผู้หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์
22 ขอทรงนำการดำเนินและการปรมาทไปจากข้าพระองค์
เพราะข้าพระองค์ได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์
23 แม้เจ้านายนึ่งปรึกษากันต่อสู้ข้าพระองค์
แต่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้รำพึงถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์
24 บรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์ เป็นที่ปรึกษาของข้าพระองค์
25 จิตใจของข้าพระองค์ดีดผองคลี ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์
26 ข้าพระองค์ได้ทูลถึงทางของข้าพระองค์ และพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์
ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
27 ขอทรงกระทำให้ข้าพระองค์เข้าใจทางข้อบังคับของพระองค์
และข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระราษฏ์กิจมหัศจรรย์ของพระองค์
28 จิตใจของข้าพระองค์จะละลายไปด้วยความโศก
ขอทรงเสริมกำลังข้าพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์

29 ขอทรงให้ทางเทียมเท็จไกลจากข้าพระองค์
และขอโปรดประทานพระราชนิบัญญัติของพระองค์แก่ข้าพระองค์
30 ข้าพระองค์ได้เลือกทางแห่งความจริง
ข้าพระองค์ตั้งคำตัดสินของพระองค์ไว้ตรงหน้าข้าพระองค์
31 ข้าพระองค์ผูกพันอยู่กับบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขออย่าให้ข้าพระองค์ชยหน้า
32 ข้าพระองค์จะวิ่งในทางพระบัญญัติของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงขยายจิตใจของข้าพระองค์
33 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสอนทางกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
และข้าพระองค์จะรักษาทางนั้นไว้จนสุดปลาย
34 ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะรักษาพระราชนิบัญญัติของพระองค์ไว้
ข้าพระองค์จะปฏิบัติพระราชนิบัญัตินั้นด้วยสุดใจของข้าพระองค์
35 ขอโปรดให้ข้าพระองค์ไปในมรรคาพระบัญญัติของพระองค์
เพราะข้าพระองค์ยืนดีในมรรคานั้น
36 ขอทรงโน้มใจข้าพระองค์ในบรรดาพระโอวาทของพระองค์และมีชี้นในทางโลกนี้ไรร
37 ขอทรงหันนัยน์ตาของข้าพระองค์ไปจากการมองดูสิ่งอนิจจัง
และขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ในพระมรรคาของพระองค์
38 ขอทรงยืนยันพระวาจาของพระองค์กับผู้ที่รับใช้ของพระองค์ ผู้เกรงกลัวพระองค์
39 ขอทรงหันการเยาะเย้ยซึ่งข้าพระองค์ครั้นครำนั้นไปเสีย เพราะคำตัดสินของพระองค์นั้นดี
40 ดูเถิด ข้าพระองค์ปรารถนาข้อบังคับของพระองค์
โดยความชอบธรรมของพระองค์ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์
41 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอความเมตตาของพระองค์มาถึงข้าพระองค์
คือความรอดของพระองค์ตามพระวาจาของพระองค์
42 แล้วข้าพระองค์จะมีคำตอบแก่ผู้ที่เยาะเย้ยข้าพระองค์
เพราะข้าพระองค์วางใจในพระวาจาของพระองค์
43 ขออย่าทรงนำพระวาจาแห่งความจริงออกไปจากปากข้าพระองค์อย่างสิ้นเชิง
เพราะความหวังของข้าพระองค์อยู่ในคำตัดสินของพระองค์
44 ข้าพระองค์จะรักษาพระราชนิบัญญัติของพระองค์สืบไปเป็นนิกาล
45 และข้าพระองค์จะเดินอย่างเสรีเพราะข้าพระองค์ได้แสงสว่างทั้งก้นของพระองค์
46
ข้าพระองค์จะพูดถึงพระโอวาทของพระองค์ต่อเบื้องพระพักตร์บรรดาฆัตริย์และจะไม่ชยหน้า
47 ข้าพระองค์จะปฏิบัติยินดีในพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์รัก
48 ข้าพระองค์จะยกมือต่อพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพระองค์รัก
และข้าพระองค์จะรำพึงถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์
49 ขอทรงระลึกถึงพระวาจาของพระองค์ที่มีต่อผู้รับใช้ของพระองค์
ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์หวังอยู่นั้น
50 นี่คือการเล่าโลมในความทุกข์ยากของข้าพระองค์
คือพระวาจาของพระองค์ให้ชีวิตแก่ข้าพระองค์
51 คนโงห์เย้ยหยันข้าพระองค์ยิ่งนัก แต่ข้าพระองค์ไม่หวั่นเสียจากพระราชนิบัญญัติของพระองค์
52 ข้าพระองค์ระลึกคำตัดสินของพระองค์แต่โบราณกาล ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ข้าพระองค์ได้รับความเล่าโลมใจ
53 ความรื้อฟื้นร่ำร้อนฉวยข้าพระองค์ไว้ เพราะเหตุคนชั่ว ผู้ละทิ้งพระราชนิบัญญัติของพระองค์
54 กฎเกณฑ์ของพระองค์ได้เป็นบทเพลงของข้าพระองค์ในเรือนที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่นั้น
55 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในกลางคืนข้าพระองค์จะระลึกถึงพระนามของพระองค์
และรักษาพระราชนิบัญญัติของพระองค์ไว้
56 ไม่ได้ดมยั้งข้าพระองค์เพราะข้าพระองค์รักษาสอบังคับของพระองค์ไว้
57 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนของข้าพระองค์
ข้าพระองค์กล่าวว่าข้าพระองค์จะรักษาพระวาจาของพระองค์
58 ข้าพระองค์ควอนขอความโปรดปรานของพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์
ขอทรงกรุณาแก่ข้าพระองค์ตามพระดรัสของพระองค์
59 ข้าพระองค์คิดถึงทางทั้งหลายของข้าพระองค์
แล้วข้าพระองค์หันเหห่างของข้าพระองค์ไปสู่บรรดาพระโอวาทของพระองค์
60 ข้าพระองค์รีบไม่ล่าช้าที่จะรักษาพระบัญญัติของพระองค์
61 แม้หมุ่นชั่วดักข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่มีมพระราชนิบัญญัติของพระองค์
62 พอเที่ยงคืน
ข้าพระองค์จะลุกขึ้นโมทนาพระคุณพระองค์เนื่องด้วยคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
63 ข้าพระองค์เป็นเพื่อนกับทุกคนผู้ยำเกรงพระองค์กับผู้ที่รักษาสอบังคับของพระองค์
64 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แผ่นดินโลกเต็มด้วยความเมตตาของพระองค์
ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
65 พระองค์ได้ทรงกระทำดีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ตามพระวาจาของพระองค์
66 ขอทรงสอนคำตัดสินและความรู้แก่ข้าพระองค์
เพราะข้าพระองค์เชื่อถือพระบัญญัติของพระองค์
67 ก่อนที่ข้าพระองค์ทุกข์ยาก ข้าพระองค์หลงเิน
แต่บัดนี้ข้าพระองค์รักษาทะวาจาของพระองค์ไว้
68 พระองค์ประเสริฐ และทรงกระทำการดี ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
69 คนโงห์ปายความเท็จใส่ข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์ด้วยสุดใจ
70 จิตใจของข้าพทั้งหลายดีซ้ำเหมือนไขมัน แต่ข้าพระองค์ปฏิบัติยินดีในพระราชนิบัญญัติของพระองค์
71 ดีแล้วที่ข้าพระองค์ทุกข์ยากเพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้ถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์
72 สำหรับข้าพระองค์ พระราชนิบัญัติแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ก็ดีกว่าทองคำและเงินพันๆแท่ง
73 พระหัตถ์ของพระองค์ได้สร้างและสถาปนาข้าพระองค์
ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้พระบัญญัติของพระองค์
74 บรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์จะเห็นข้าพระองค์และเปรมปรีดี
เพราะว่าข้าพระองค์ได้หวังในพระวาจาของพระองค์
75 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบดีว่าคำตัดสินของพระองค์นั้นถูกต้องแล้ว
และทราบว่าเป็นด้วยความซื่อตรงพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทุกข์ยาก

76 ขอความเมตตาของพระองค์เป็นที่เล่าโลมข้าพระองค์
ตามพระดรัสของพระองค์ที่มีแก่ผู้รับใช้ของพระองค์
77 ขอพระกรุณาของพระองค์มายังข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเป็นอยู่
เพราะพระราชนิบัญญัติของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์
78 ขอทรงให้คนโงห์ได้รับความอาย
เพราะว่าเขาได้กล่าวข้าพระองค์ด้วยความเท็จฝ่ายข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุ
แต่ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์
79 ขอให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์หันกลับมาถึงข้าพระองค์
พร้อมกับผู้ที่ทราบถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์
80 ขอให้จิตใจข้าพระองค์ไร้ตำหนิในเรื่องกฎเกณฑ์ของพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะไม่ต้องชยหน้า
81 จิตใจของข้าพระองค์อ่อนระโหยคอยความรอดของพระองค์
แต่ข้าพระองค์หวังในพระวาจาของพระองค์
82 นัยน์ตาของข้าพระองค์มัวมืดไปด้วยคอยพระดรัสของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลถามว่า
"เมื่อไรพระองค์จะทรงเล่าโลมข้าพระองค์"
83 เพราะว่าข้าพระองค์เป็นเหมือนนกฟันทงครมควัน
แต่ข้าพระองค์ยังไม่ลืมกฎเกณฑ์ของพระองค์
84 ผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่นานเท่าไร
พระองค์จะทรงกระทำการพิพากษามรดกผู้มั่งคั่งแห่งข้าพระองค์เมื่อไร
85 คนโงห์ได้สดหลุมพรางดักข้าพระองค์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับพระราชนิบัญญัติของพระองค์
86 พระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้นสัตย์ซื่อ เขาเพิ่มแห่งข้าพระองค์ด้วยความเท็จ
ขอทรงช่วยข้าพระองค์ด้วย
87 เขาเกือบจะทำให้ข้าพระองค์ดับชีพไปจากแผ่นดินโลกแล้ว
แต่ข้าพระองค์ไม่ทอดทิ้งข้อบังคับของพระองค์
88 ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ด้วยความเมตตาของพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะรักษาพระโอวาทแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์
89 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวาจาของพระองค์ปกแน่อนอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์
90 ความซื่อตรงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ พระองค์ทรงสถาปนาแผ่นดินโลกและมันก็ตั้งอยู่
91 โดยกฎของพระองค์สิ่งเหล่านี้ตั้งมั่นอยู่ทุกวันนี้ เพราะของทุกสิ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์
92 ถ้าพระราชนิบัญญัติของพระองค์ไม่เป็นที่ปิตินดีของข้าพระองค์
ข้าพระองค์คงจะพินาศแล้วในความทุกข์ยากของข้าพระองค์
93 ข้าพระองค์จะไม่ลืมข้อบังคับของพระองค์เลย
เพราะพระองค์ทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์โดยข้อบังคับนั้น
94 ข้าพระองค์เป็นของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด
เพราะข้าพระองค์ได้แสวงข้อบังคับของพระองค์
95 คนชั่วผู้มคยทำลายข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะพิจารณาพระโอวาทของพระองค์
96 ข้าพระองค์เคยเห็นขอบเขตของความสมบูรณ์ทั้งสิ้นแล้ว
แต่พระบัญญัติของพระองค์กว้างขวางเหลือเกิน
97 แหม ข้าพระองค์รักภษาชนิบัญญัติของพระองค์จริง ๆ เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์วันยังค่ำ
98 โดยพระบัญญัติของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ฉลาดกว่าศัตรูของข้าพระองค์
เพราะพระบัญญัตินั้นอยู่กับข้าพระองค์เสมอ
99 ข้าพระองค์มีความเข้าใจมากกว่าบรรดาครูของข้าพระองค์
เพราะบรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์
100 ข้าพระองค์เข้าใจมากกว่าคนสูงอายุ เพราะข้าพระองค์รักษาสอบังคับของพระองค์
101 ข้าพระองค์ร้องเท้าข้าพระองค์ไว้จากวิถีชั่วทุกอย่าง เพื่อรักษาพระวาจาของพระองค์
102 ข้าพระองค์มิได้เสียจากคำตัดสินของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสอนข้าพระองค์
103 พระดรัสของพระองค์นั้น ข้าพระองค์ดื่มแล้วหวานจริง ๆ
หวานกว่าน้ำผึ้งเมื่อถึงปากข้าพระองค์
104 ข้าพระองค์ได้ความเข้าใจโดยข้อบังคับของพระองค์
เพราะฉะนั้นข้าพระองค์เกลียดชังวิถีที่ชั่วทุกอย่าง
105 พระวาจาของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพระองค์
และเป็นความสว่างแก่มรรคาของข้าพระองค์
106 ข้าพระองค์ได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณและจะกระทำให้สำเร็จ
ว่าจะรักษาคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
107 ข้าพระองค์ทุกข์ยากอย่างหนัก ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระวาจาของพระองค์
108 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรับคำสั่งการบูชากับปากของข้าพระองค์
และขอสอนคำตัดสินของพระองค์แก่ข้าพระองค์
109 ชีวิตของข้าพระองค์อยู่ในมือของข้าพระองค์เสมอ
แต่ข้าพระองค์ไม่มีมพระราชนิบัญญัติของพระองค์
110 คนชั่ววางกับดักข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่หลงเงินจากข้อบังคับของพระองค์
111 บรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าพระองค์ได้รับไว้เป็นมรดกเป็นนิรันดร์ พระเจ้าข้า
เป็นความชื่นบานแก่ข้าพระองค์
112 ข้าพระองค์โน้มจิตใจข้าพระองค์ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระองค์เป็นนิรันดร์จนอาสาน
113 ข้าพระองค์เกลียดชังความคิดสองจิตสองใจ แต่ข้าพระองค์รักพระราชนิบัญญัติของพระองค์
114 พระองค์ทรงเป็นที่ซ่อนและเป็นโล่ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์หวังในพระวาจาของพระองค์
115 เน้น เจ้าคนทำชั่ว ไปเสียจากข้า เพื่อที่จะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าของข้า
116 ขอทรงประคองข้าพระองค์ไว้ตามพระดรัสของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเป็นอยู่
และอย่าให้ข้าพระองค์ชยหน้าในความหวังของข้าพระองค์
117 ขอทรงชูข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะปลอดภัย
และมีความนับถือกฎเกณฑ์ของพระองค์สืบไป
118 พระองค์ทรงตะพิดบรรดาคนที่หลงเงินจากกฎเกณฑ์ของพระองค์ พระเจ้าข้า
อุบายหลอกลวงของเขาคือความเท็จ
119 พระองค์ทรงทั้งบรรดาคนชั่วของแผ่นดินโลกเหมือนทั้งซึ่งเร่

เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รักบรรดาพระโอวาทของพระองค์
120 เนื้อหนังข้าพระองค์สิ้นเต็มเพราะเกรงกลัวพระองค์
และข้าพระองค์กลัวคำตัดสินของพระองค์
121 ข้าพระองค์ได้กระทำสิ่งที่ยุติธรรมและเที่ยงธรรม
ขออย่าทรงละข้าพระองค์แก่ผู้บีบบังคับข้าพระองค์
122 ขอทรงเป็นประกันเพื่อช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ ขออย่าทรงให้คนโอหังบีบบังคับข้าพระองค์
123 นัยน์ตาของข้าพระองค์มีมืดไปด้วยความมรตของพระองค์
และคอยพระคำรัสขอธรรมของพระองค์สำเร็จ
124 ขอทรงกระทำแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์
และขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
125 ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ขอทรงประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์
เพื่อข้าพระองค์จะรู้ถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์
126 เป็นเวลาที่พระเยโฮวาห์ควรทรงจัดการ เพราะเขาหักพระราชนิบัญญัติของพระองค์
127 เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รักพระบัญญัติของพระองค์ยิ่งกว่าทองคำ ยิ่งกว่าทองคำเนื้อดี
128 เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ถือว่าบรรดาข้อบังคับของพระองค์ถูกต้องในทุกเรื่อง
ข้าพระองค์เกลียดมรรคาทางจริตทุกทาง
129 บรรดาพระโอวาทของพระองค์ประหลาดนัก เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพระองค์จึงรักษาไว้
130 การคลีคลายพระวจนะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย
131 ข้าพระองค์หอบจนอาบปาก เพราะข้าพระองค์เกรงหยาพระบัญญัติของพระองค์
132 ขอทรงหันมาหาข้าพระองค์และมีพระกรุณาต่อข้าพระองค์
ดังที่พระองค์ทรงเคยกระทำต่อผู้ที่รักพระนามของพระองค์
133 ขอทรงให้ย่างเท้าของข้าพระองค์มั่นคงอยู่ในพระคำรัสของพระองค์
ขออย่าทรงให้ความชั่วช้าใดๆมีอำนาจเหนือข้าพระองค์
134 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นการบีบบังคับของมนุษย์
เพื่อข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์
135 ขอทรงกระทำให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงมาให้ผู้รับใช้ของพระองค์
และขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
136 ข้าพระองค์นำดาไหลพร่างพรมพระคุณไม่รักษาพระราชนิบัญญัติของพระองค์
137 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ชอบธรรมและคำตัดสินของพระองค์ก็ถูกต้อง
138 บรรดาพระโอวาทที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ก็ชอบธรรมและสัตย์สุจริตทั้งสิ้น
139 ความร่ำร้อนของข้าพระองค์เผาข้าพระองค์ด้วย
เพราะคู่อริของข้าพระองค์ลิมพระวจนะของพระองค์
140 พระคำรัสของพระองค์นั้นบริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์รักพระคำรัสนั้น
141 ข้าพระองค์จำคำตอญและเป็นที่สุด แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมข้อบังคับของพระองค์
142 ความชอบธรรมของพระองค์ชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์
และพระราชนิบัญญัติของพระองค์เป็นความจริง
143 ความทุกข์ยากลำบากและความแสนทรมานได้มาสู่ข้าพระองค์
แต่พระบัญญัติของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์
144 บรรดาพระโอวาทของพระองค์ชอบธรรมเป็นนิตย์
ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะดำรงชีวิตอยู่
145 ข้าพระองค์ร้องทูลด้วยสิ้นสุดใจขอข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์
146 ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด
เพื่อข้าพระองค์จะรักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์
147 ข้าพระองค์ตื่นขึ้นก่อนอรุณ ทูลขอความช่วยเหลือ
ข้าพระองค์หวังอยู่ในพระวจนะของพระองค์
148 นัยน์ตาของข้าพระองค์ตื่นอยู่ถึงยามทุกยามในกลางคืน
เพื่อรำพึงถึงพระคำรัสของพระองค์
149 ขอทรงฟังเสียงข้าพระองค์ด้วยความเมตตาของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอทรงสงวนชีวิตขอข้าพระองค์ไว้ตามคำตัดสินของพระองค์
150 ผู้ติดตามการมั่วร้ายเข้ามาใกล้ข้าพระองค์แล้ว เขาอยู่ห่างไกลจากพระราชนิบัญญัติของพระองค์
151 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตใกล้ และพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ก็จริง
152 ข้าพระองค์ทราบนานแล้วจากบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ว่าพระองค์ทรงตั้งไว้เป็นนิตย์
153 ขอทอดพระเนตรความทุกข์ยากของข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น
เพราะข้าพระองค์มิได้ลิมพระราชนิบัญญัติของพระองค์
154 ขอทรงแก้แค้นของข้าพระองค์และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น
ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระคำรัสของพระองค์
155 ความรอดนั้นอยู่ห่างไกลจากคนชั่ว เพราะเขาไม่แสวงกฎเกณฑ์ของพระองค์
156 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระกรุณาของพระองค์ใหญ่หลวงนัก
ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามคำตัดสินของพระองค์
157 ผู้ข่มเหงและปรักภัยของข้าพระองค์มีมากมาย
แต่ข้าพระองค์ก็ไม่หันเหไปจากบรรดาพระโอวาทของพระองค์
158 ข้าพระองค์คมยอดคนละเมิดด้วยความชิงชัง เพราะเขาไม่รักษาพระคำรัสของพระองค์
159 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพิเคราะห์ว่าข้าพระองค์รักข้อบังคับของพระองค์มากเท่าใด
ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามความเมตตาของพระองค์
160 ตั้งแต่แรกพระวจนะของพระองค์คือความจริง
และคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อดำรงอยู่เป็นนิตย์
161 เจ้านายได้ข่มเหงข้าพระองค์โดยปราศจากเหตุ
แต่จิตใจของข้าพระองค์ตะลึงพรึงเพริดเพราะพระวจนะของพระองค์
162 ข้าพระองค์ปรำปริดใจเพราะพระคำรัสของพระองค์ อย่างผู้ซึ่งพบทองที่ถูกริบมาเป็นอันมาก
163 ข้าพระองค์เกลียดและสะอิดสะเอียนต่อความเท็จ
แต่ข้าพระองค์รักพระราชนิบัญญัติของพระองค์
164 ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์วันละเจ็ดครั้ง เหตุเรื่องข้อตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
165 บุคคลเหล่านั้นที่รักพระราชนิบัญญัติของพระองค์มีสันติภาพใหญ่ยิ่ง

ไม่มีสิ่งใดกระทำให้เขาสะดได้
166 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์หวังในความรอดของพระองค์
และข้าพระองค์ทำตามพระบัญญัติของพระองค์
167 จิตใจของข้าพระองค์รักหาบรรดาพระโอวาทของพระองค์
ข้าพระองค์รักพระโอวาทนั้นมากยิ่ง
168 ข้าพระองค์รักษาข้อบังคับและบรรดาพระโอวาทของพระองค์
เพราะทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
169 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ขึ้นมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ตามพระวจนะของพระองค์
170 ขอคำวิงวอนของข้าพระองค์ขึ้นมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นตามพระคำรัสของพระองค์
171 ริมฝีปากของข้าพระองค์จะเทคำสรรเสริญออกมา
ที่พระองค์ทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
172 สิ้นของข้าพระองค์จะกล่าวเรื่องพระคำรัสของพระองค์
เพราะพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ชอบธรรม
173 ขอพระหัตถ์ของพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้เลือกข้อบังคับของพระองค์
174 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์กระหายความรอดของพระองค์
และพระราชนิบัญญัติของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์
175 ขอทรงโปรดให้จิตใจข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ และจิตใจนั้นจะสรรเสริญพระองค์
และให้คำตัดสินของพระองค์ช่วยข้าพระองค์
176 ข้าพระองค์หลงเงินดั่งแกะที่หายไป ขอทรงเสาะหาผู้รับใช้ของพระองค์
เพราะข้าพระองค์ไม่มีลิมพระบัญญัติของพระองค์

Psalms 120

1 เมื่อข้าพเจ้าจากศิลา ข้าพเจ้าได้ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้า
2 คือทูลว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากริมฝีปากมุสา
จากลิ้นที่หลอกลวง"
3 นะห์ สิ้นหลอกลวงเอ๋ย จะประทานสิ่งใดแก่เจ้าและจะเพิ่มเติมอะไรให้เจ้าอีก
4 ลูกคนคมของนักรบกับดาบไม้ซอกที่ลุกโผลง นะห์
5 วิบัติแก่ข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าอาศัยกับชนเมเซท ที่พักอยู่ท่ามกลางเต็นท์ของคนเคลอาร์
6 จิตใจข้าพเจ้าพักอยู่ท่ามกลางผู้เกลียดสันติคนจวนเกินไปแล้ว
7 ข้าพเจ้าชอบสันติ แต่เมื่อข้าพเจ้าพูด เขาท่อนุสนศกรม

Psalms 121

1 ข้าพเจ้าจะยกหน้าดูภูเขา ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากไหน
2 ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
3 พระองค์จะไม่ให้เท้าของท่านพลาดไป พระองค์ผู้ทรงอารักขาท่านจะไม่คล้มไป
4 ดูเถิด พระองค์ผู้ทรงอารักขาอิสราเอลจะไม่ทรงหลับสนิทหรือนิทร
5 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้อารักขาท่าน พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังที่ข้างขวามือของท่าน
6 ดวงอาทิตย์จะไม่ไหม้ที่ท่านในเวลากลางวัน หรือดวงจันทร์ในเวลากลางคืน
7 พระเยโฮวาห์จะทรงอารักขาท่านให้พ้นภัยอันตรายทั้งสิ้น พระองค์จะทรงอารักขาชีวิตของท่าน
8 พระเยโฮวาห์จะทรงอารักขาการเข้าออกของท่านตั้งแต่กาลบัดนี้สืบไปเป็นนิตย์

Psalms 122

1 ข้าพเจ้ายืนดู เมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "ให้เราเข้าไปยังพระนิเวศพระเยโฮวาห์เถิด"
2 เยรูซาเล็มเอ๋ย เท้าของพวกข้าพเจ้าจะยืนอยู่ภายในประตูกำแพงของเธอ
3 เขาสร้างเยรูซาเล็มไว้เป็นนครซึ่งประสานแห่งไว้ด้วยกัน
4 เป็นที่ที่บรรดาตระกูลต่างๆขึ้นไป คือบรรดาตระกูลของพระเยโฮวาห์
ไปยังเทมเปลอวาทของอิสราเอล ให้ถวายโสมนาแก่พระนามของพระเยโฮวาห์
5 พระที่นั่งสำหรับการพิพากษาได้ตั้งอยู่ที่นั่น คือพระที่นั่งของพระราชาแห่งดาวิด
6 จงอธิษฐานขอสันติภาพให้แก่เยรูซาเล็มว่า "ขอบรรดาผู้ที่รักเธอจงจำเริญ
7 ขอสันติภาพจงมีอยู่ภายในกำแพงของเธอ และให้ความเจริญอยู่ภายในวังของเธอ"
8 เพื่อเห็นแก่พี่น้องและมิตรสหาย บัดนี้ข้าพเจ้าจะพูดว่า "สันติภาพจงมีอยู่ภายในเธอ"
9 เพื่อเห็นแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ข้าพเจ้าจะหาความดีให้เธอ

Psalms 123

1 ข้าแต่พระองค์ผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ ข้าพระองค์ขงหน้าดูพระองค์
2 ดูเถิด ตาของผู้รับใช้มองดูมือนายของตนฉ่นใด
และตาของสาวใช้มองดูมือนายหญิงของตนฉ่นใด ตาของข้าพเจ้าทั้งหลายมองดูพระเยโฮวาห์พระ
เจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลายจนกว่าพระองค์จะมีพระกรุณาต่อข้าพเจ้าทั้งหลายนั้นน
3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาต่อพวกข้าพระองค์
ขอทรงพระกรุณาต่อพวกข้าพระองค์เถิด พระเจ้าข้า
เพราะพวกข้าพระองค์เอือมระอาความหมิ่นประมาท
4 จิตใจของข้าพระองค์ทั้งหลายเอือมระอาการเยาะเย้ยของคนที่อยู่สบาย
คือการหมิ่นประมาทของคนย่อหยิ่ง

Psalm 124

1 "ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตฝ่ายพวกเรา" เออ ขอให้อิสราเอลกล่าวว่า
2 "ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตฝ่ายพวกเรา เมื่อคนลุกขึ้นต่อสู้เรา
3 แล้วเขาจะกลืนเราเสียทั้งเป็น เมื่อความโกรธของเข่าพลุ่งขึ้นต่อเรา
4 แล้วน้ำทั้งหลายจะท่วมพวกเรา กระแสน้ำจะไหลอยู่เหนือจิตใจเรา
5 แล้วน้ำที่กำเริบจะไหลท่วมจิตใจเราไป"
6 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ผู้มิได้ทรงให้เราเป็นเหยื่อพินาศเหล่านั้น
7 จิตใจเรารอดไปอย่างนอกลู่นอกทางกับของพราวนก กับกิ้งก่ และเราได้หนีรอดไป
8 ความอุปถัมภ์ของเราอยู่ในพระนามของพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

Psalm 125

1 บรรดาผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็เหมือนภูเขาศิโยน ซึ่งไม่หวั่นไหว แต่ดำรงอยู่นิรันดย์
2 ภูเขาอยู่รอบเยรูซาเล็มฉันใด พระเยโฮวาห์ทรงอยู่รอบประชาชนของพระองค์
ตั้งแต่นั้นสืบต่อไปเป็นนิรันดย์ฉันนั้น
3 เพราะคทาของคนชั่วจะไม่หักอยู่เหนือแผ่นดินที่ตกเป็นส่วนของคนชอบธรรม
เกรงว่าคนชอบธรรมจะยื่นมือออกกระทำความชั่วช้า
4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงประกอบการดีต่อผู้ท่่าดี และต่อผู้เที่ยงธรรมในจิตใจของเขา
5 แต่บรรดาผู้ที่หันเหห่างทางคดของเขา พระเยโฮวาห์จะทรงพาเขาไปพร้อมกับคนทำความชั่วช้า
แต่สันติภาพจะมีอยู่ในอิสราเอล

Psalm 126

1 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้ศิโยนกลับมาจากกาการเป็นเขलय เราก็เป็นเหมือนคนที่ฝันไป
2 ปากของเราได้หวัระเติมที และลิ้นของเราได้เปล่งเสียงให้ร้องอย่างชื่นบาน
แล้วเขาได้พูดกันท่ามกลางประชาชาติว่า "พระเยโฮวาห์ทรงกระทำกรมโหฬารให้เขา"
3 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำกรมโหฬารให้เรา เรามิความยินดี
4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกลับมาจากการเป็นเขลย
อย่างทางน้ำไหลที่ทางใด
5 บรรดาผู้ที่หว่านด้วยน้ำตาจะได้เกี่ยวด้วยเสียงให้ร้องอย่างชื่นบาน
6 ผู้ที่ร้องไห้ออกไปหอบหิวเมื่อลืตพืชอันมีค่าจะกลับบ้านด้วยเสียงให้ร้องอย่างชื่นบาน
นำพ่อน้ำตาของตนมาด้วย

Psalm 127

1 ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสร้างบ้าน บรรดาผู้ที่สร้างก็เหนื่อยเปล่า
ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงเฝ้าอยู่เหนือนคร คนยามตื่นอยู่ก็เหนื่อยเปล่า
2 เป็นการเหนื่อยเปล่าที่ท่านปลูกขึ้นแต่ข้าวผัด นอนเด็ก และกินอาหารแห่งความเศร้าโศก
เพราะพระองค์ประทานแก่ผู้ที่รักของพระองค์ให้หลับสบาย
3 ดูเถิด บุตรทั้งหลายเป็นมรดกจากพระเยโฮวาห์ ผู้บังเกิดจากครรภ์เป็นรางวัลของพระองค์
4 บุตรทั้งหลายที่เกิดเมื่อเขายังหนุ่มก็เหมือนลูกธนูในมือนักรบ
5 ชายใดๆที่มีลูกธนูเต็มแล้วก็เป็นสุข เขาจะไม่ต้องละอาย แต่เขาจะพูดกับศัตรูของเขาที่ประตูเมือง

Psalm 128

1 ทุกคนที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินในมรรคาของพระองค์
2 เพราะท่านจะกินผลน้ำมือของท่าน ท่านจะเป็นสุข และท่านจะอยู่เย็นเป็นสุข
3 ภรรยาของท่านจะเป็นอย่างเถาองุ่นลูกดกอยู่ข้างบ้านของท่าน
ลูกๆของท่านจะเป็นเหมือนหน่อมะกอกเทศรอบโต๊ะของท่าน
4 ดูเถิด คนที่ย่ำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับพระพรดังนี้แหละ
5 พระเยโฮวาห์จะทรงอำนวยพระพรท่านจากศิโยน
และท่านจะเห็นความเจริญของเยรูซาเล็มตลอดวันเวลาชีวิตของท่าน
6 เออ ท่านจะเห็นลูกหลานของท่าน และสันติภาพมีอยู่ในอิสราเอล

Psalm 129

1 "เขาได้ให้ข้าพเจ้าทุกข์ยากหลายครั้งตั้งแต่หนุ่มๆมา" โห้สิราเอลกล่าวเถิดว่า
2 "เขาได้ให้ข้าพเจ้าทุกข์ยากหลายครั้งตั้งแต่หนุ่มๆมา แต่เขายังเอาชนะข้าพเจ้าไม่ได้
3 คนที่โลกี้ได้โอบนหลังข้าพเจ้า เขาทำรอยโลหของเขาคือยาว"
4 พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรม พระองค์ทรงตัดเครื่องจำจองของคนชั่วออก
5 ขอให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังศิโยนได้ชยหน้าและต้องถอยกลับ
6 ให้เขาเป็นเหมือนหญ้าที่งอกบนหลังคาเรือน ซึ่งเหี่ยวแห้งไปก่อนมันโตขึ้น
7 ซึ่งคนเกี่ยวไม่เก็บใส่มือหรือคนที่มัดพ่อนไม้เก็บไว้ที่อกของเขา
8 ทั้งคนที่ผ่านไปไม่พูดว่า "ขอพระพรของพระเยโฮวาห์ที่อยู่บนท่านทั้งหลาย
เราอวยพรท่านทั้งหลายในพระนามพระเยโฮวาห์"

Psalm 130

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์จากที่ลุ่ม

2 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสดับเสียงของข้าพระองค์
ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับเสียงคำวิงวอนของข้าพระองค์
3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ถ้าพระองค์จะทรงหมายความว่าข้าไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า
ผู้ใดจะยืนอยู่ได้
4 แต่พระองค์มีการอภัยเพื่อเขาจะยำเกรงพระองค์
5 ข้าพเจ้าคอยพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าคอยอยู่ และข้าพเจ้าหวังในพระวามะของพระองค์
6 จิตใจของข้าพเจ้าคอยองค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งกว่าคนยามคอยเวลารุ่งเช้า ข้าพเจ้ากล่าวว่า
ยิ่งกว่าคนยามคอยเวลารุ่งเช้า
7 จงให้อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮวาห์ เพราะในพระเยโฮวาห์มีความเมตตา
และในพระองค์มีการไถ่อย่างสมบูรณ์
8 และพระองค์จะทรงไถ่อิสราเอลจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเขา

Psalm 131

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพระองค์มิได้เห่อหิม และนัยน์ตาของข้าพระองค์มิได้โยโส
ข้าพระองค์มิได้ไปยุ่งกับเรื่องใหญ่โต หรือเรื่องมหัศจรรย์เกินตัวของข้าพระองค์
2 แต่ข้าพระองค์ได้สงบและระงับจิตใจของข้าพระองค์ อย่างเด็กที่หย่านมมารดาของตนแล้ว
จิตใจของข้าพระองค์เหมือนอย่างเด็กที่หย่านมแล้ว
3 จงให้อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮวาห์ตั้งแต่กาลบัดนี้สืบไปเป็นนิรันดย์

Psalm 132

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงดาวิดและความลำบากยากเข็ญทั้งสิ้นของท่าน
2 ว่า ท่านได้ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์อย่างไร
และได้ปฏิญาณตัวไว้ต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของยาโคบว่า
3 "แน่นอนข้าพระองค์จะไม่เข้าตัวบ้านหรือขึ้นไปนอนบนที่นอนของตน
4 ข้าพระองค์จะไม่ให้นัยน์ตาของข้าพระองค์หลับ หรือให้หนังตาเคลิ้มไป
5 จนกว่าข้าพระองค์จะหาสถานที่สำหรับพระเยโฮวาห์ได้
คือที่ประทับของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของยาโคบ"
6 ดูเถิด เราได้ยินเรื่องนี้ในเอฟราธาห์ เราได้พบสิ่งนี้ในนาของปาล์ม
7 "เราจะไปยังที่ประทับของพระองค์ เราจะมีสักการที่รองพระบาทของพระองค์"
8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นเสด็จไปยังที่พำนักของพระองค์
ทั้งพระองค์และหีบแห่งอาณูภาพของพระองค์
9 ขอโปรจิตของพระองค์สวมความชอบธรรม
และให้วิสุทธิชนของพระองค์ให้ร้องด้วยความชื่นบาน
10 เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
ขออย่าทรงเมินพระพักตร์หนีจากผู้ที่ยะองค์ทรงจิมไว้ฉัน
11 พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับดาวิดอันเป็นสัจจะ ซึ่งพระองค์จะไม่ทรงหักกลับคือว่า
"เราจะตั้งผลจากตัวของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า"
12 ถ้าบรรดาบุตรของเจ้าปฏิบัติตามพันธสัญญาของเรา
และบรรดาพระโอราของเราซึ่งเราสอนเขา
เหล่าบุตรของเขาทั้งหลายด้วยเช่นกันจะนั่งบนบัลลังก์ของเจ้าเป็นนิรันดย์"
13 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเลือกศิโยน พระองค์มีพระประสงค์จะให้เป็นที่ประทับของพระองค์
14 ครัสว่า "นี่เป็นที่พำนักของเราเป็นนิรันดย์ เราอยู่ที่นี่ เพราะปรารถนาเช่นนั้น
15 เราจะอำนวยพรอย่างมากมายแก่สับยงของเมืองนี้ เราจะให้คนจนของเมืองนี้อิ่มด้วยขนมปัง
16 เราจะเอาความรอดหนีไปไรตของเมืองนั้น
และวิสุทธิชนของเมืองนั้นจะให้ร้องด้วยความชื่นบาน
17 ณ ที่นั้นเราจะกระทำให้มีเขาหนึ่งออกขึ้นมาสำหรับดาวิด
เราได้เตรียมประทีปดวงหนึ่งสำหรับผู้รับเจิมของเรา
18 เราจะเอาความอวยหม่ศัตรูของท่าน แต่มงกุฏของท่านจะแวมามอยู่บนท่าน"

Psalm 133

1 ดูเถิด ซึ่งที่น้อองอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ก็เป็นการดีและน่าชื่นใจมากสักเท่าใด
2 เหมือนน้ำมันประเสริฐอยู่บนศีรษะไหลอาบลงมาบนหนวดเครา บนหนวดเคราของอาโธน
ไหลอาบลงมาบนคอเสื้อของท่าน
3 เหมือนน้ำค้างของภูเขาเออร์โมเน เหมือนน้ำค้างซึ่งตกลงบนเทือกเขาศิโยน
เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงบังกับภูษาศาพพรที่นั่น คือชีวิตจำเริญเป็นนิรันดย์

Psalm 134

1 มาเถิด มาถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ บรรดาท่านผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์
ผู้อยู่อยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในกลางคืน
2 จงยกมือของท่านขึ้นในสถานบริสุทธิ์ และถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์
3 ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรท่านจากศิโยน
คือพระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

Psalm 135

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์
บรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงสรรเสริญพระองค์

2 ท่านที่ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ที่ในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้าของเรา
3 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ
จงร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะการกระทำนั้นเปลือยเปล่า
4 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเลือกยาโคบไว้สำหรับพระองค์เอง
เลือกอิสราเอลไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์
5 เพราะข้าพเจ้าทราบว่ามีพระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่ง
และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่งกว่าพระอื่นทั้งสิ้น
6 พระเยโฮวาห์พอพระทัยสิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก
ในทะเลและที่น้ำลึกทั้งสิ้น
7 พระองค์ทรงกระทำให้เมฆลอยขึ้นมาจากที่สุุดปลายแผ่นดินโลก
พระองค์ทรงกระทำฟ้าแลบให้แก่น้ำและทรงนำลมออกมาจากคลังของพระองค์
8 พระองค์คือผู้ทรงสั่งอาหารลูกวัวของอียิปต์ ทั้งของคนและของสัตว์
9 อียิปต์เอ๋ย ผู้ทรงให้หมายสำคัญและการมหัศจรรย์ท่ามกลางเจ้า
ให้ต่อสู้กับฟาโรห์และบรรดาข้าราชการของท่าน
10 พระองค์คือผู้ทรงตีประชาชาติใหญ่โต และทรงสั่งอาหารหัตถ์ผู้ทรงฤทธิ์
11 คือลิโชนหัตถ์ของคนอามีไรต์ และโลกหัตถ์ของเมืองบาซัน
และบรรดาราชอาณาจักรแห่งกานาอัน
12 และประทานครแผ่นดินของเขาทั้งหลายให้เป็นมรดก
เป็นมรดกแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์
13 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระนามของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ความระลึกถึงพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
14 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงแก้แทนประชาชนของพระองค์
และทรงกลับพระทัยในเรื่องบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์
15 รูปเคารพของบรรดาประชาชาติเป็นเงินและทองคำ เป็นหัตถ์กรรมของมนุษย์
16 รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้
17 มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน ทั้งไม่มีลมหายใจในปากของรูปนั้น
18 ผู้ที่ทำรูปนั้นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปนั้นก็เช่นกัน
19 วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์ วงศ์วานอามีไรนเอ๋ย
จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์
20 วงศ์วานเลวีเอ๋ย จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์ ท่านที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์
จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์
21 สักการแก่พระเยโฮวาห์จากศิโยน พระองค์ผู้ทรงพำนักอยู่ในเยรูซาเล็ม
จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

Psalms 136

1 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงประเสริฐ
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
2 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าผู้เหนือพระทั้งหลาย
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
3 โอ จงโมทนาขอบพระคุณถวายแด่พระองค์ ผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้าทั้งหลาย
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
4 ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงกระทำกรรมหัตถ์ที่ยิ่งใหญ่แต่ครั้งเดียว
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
5 ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ด้วยพระสติปัญญา
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
6 ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงกางแผ่นดินโลกออกเหนือน้ำทั้งหลาย
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
7 ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
8 สร้างดวงอาทิตย์ให้ครองกลางวัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
9 ดวงจันทร์และดาวทั้งหลายให้ครองกลางคืน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
10 ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงตั้งอียิปต์ทางบรรดาภูเขาวีปี
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
11 และทรงนำอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางเขา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
12 ด้วยพระหัตถ์ที่เข้มแข็งและพระกรที่เหยียดออก เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
13 ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงแบ่งทะเลแดงออกจากกัน
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
14 และทรงให้อิสราเอลผ่านไปท่ามกลางทะเลนั้น เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
15 แต่ทรงคว่ำฟาโรห์และกองทัพของท่านเสียในทะเลแดง
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
16 ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงนำประชาชนของพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
17 ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงตีพระมหากษัตริย์ทั้งหลาย
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
18 และทรงสั่งทหารหัตถ์พระนามอูโอม เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
19 มีลิโชนหัตถ์ของคนอามีไรต์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
20 และโลกหัตถ์ที่แห่งเมืองบาซัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
21 และประทานครแผ่นดินของเขาให้เป็นมรดก เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
22 ให้เป็นมรดกแก่อิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
23 คือพระองค์หนึ่ง ผู้ทรงระลึกถึงเราในฐานะข้าทาสของเรา
เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
24 และทรงไถ่เราพ้นจากศัตรูของเรา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
25 พระองค์ผู้ประทานอาหารแก่เนื้อหนังทั้งปวง เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์

26 โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์

Psalms 137

1 ณ ริมฝั่งแม่น้ำแห่งบาบิโลนเรานั่งลง เมื่อได้ระลึกถึงศิโยนเราก็อำโสม
2 ในท่ามกลางที่นั่นเราชวนพิณเชลยของเราไว้ที่ต้นใด
3 เพราะที่นั่นผู้ที่นำเราไปเป็นเชลยต้องการให้เราร้องเพลง และผู้ที่ปล้นเราดังการให้สนุกสนาน
เขาว่า "จงร้องเพลงศิโยนสักบทหนึ่งให้เราฟัง"
4 เราจะร้องเพลงของพระเยโฮวาห์ได้อย่างไร ที่ในแผ่นดินต่างดาว
5 เยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าข้าพเจ้าลืมเชลยก็ขอให้มีชาวของข้าพเจ้าลืมฝีมือเสีย
6 ขอให้ลิ้นของข้าพเจ้าเกาะติดเพดานปากของข้าพเจ้า ถ้าว่าข้าพเจ้าไม่ระลึกถึงเชลย
ถ้าว่าข้าพเจ้ามิได้ตั้งเยรูซาเล็มไว้เหนือความขึ้นบนอันสูงที่สุดของข้าพเจ้า
7 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในวันแห่งเยรูซาเล็มขอทรงระลึกถึงคนเอโดม ผู้ที่พูดว่า "จงทลายเสีย
จงทลายเสีย ลงไปจนถึงรากฐานของมัน"
8 ดิฉาแห่งบาบิโลนเอ๋ย ซึ่งจะต้องล้างผลาญเสีย
ความสุขจะมีแก่ผู้ที่สนองเจ้าให้สมกับที่เจ้าได้กระทำกับเรา
9 ความสุขจะมีแก่ผู้ที่เอาลูกเด็กเล็กแดงของเจ้าเหวี่ยงกระแทกลงกับก้อนหิน

Psalms 138

1 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญถวายพระองค์ต่อหน้าบรรดาพระ
2 ข้าพระองค์กราบลงตรงมายังพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์
และสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะความเมตตาและความจริงของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงเสด็จพระอาณัติของพระองค์เหนือพระนามทั้งหลายของพระองค์
3 ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูล พระองค์ได้ทรงตอบข้าพระองค์
พระองค์ทรงเพิ่มกำลังจิตใจของข้าพระองค์
4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บรรดาภคหัตถ์แห่งแผ่นดินโลกจะสรรเสริญพระองค์
เมื่อท่านเหล่านั้นได้ยินพระอาณัติแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์
5 และท่านเหล่านั้นจะร้องเพลงถึงพระมรรคาของพระเยโฮวาห์
เพราะสงราษีของพระเยโฮวาห์นั้นใหญ่หลวง
6 ถึงแม้พระเยโฮวาห์นั้นสูงยิ่ง พระองค์ก็ทรงเห็นแก่คนต่ำต้อย
แต่พระองค์ทรงทราบคนใจหึงได้แต่ไกล
7 แม้ข้าพระองค์เดินอยู่กลางความลำบากยากเย็น พระองค์จะทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้
พระองค์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกต่อต้านความพินาศของศัตรูของข้าพระองค์
และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด
8 พระเยโฮวาห์จะทรงให้สำเร็จพระประสงค์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์ ขออย่าทรงละทิ้งพระหัตถ์กิจของพระองค์

Psalms 139

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงตรวจสอดข้าพระองค์และทรงรู้จักข้าพระองค์
2 เมื่อข้าพระองค์นั่งลงและลุกขึ้น พระองค์ทรงทราบ
พระองค์ทรงประจักษ์ในความคิดของข้าพระองค์ได้แต่ไกล
3 พระองค์ทรงค้นวิถีของข้าพระองค์และการนอนของข้าพระองค์
และทรงค้นเคยกับทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์
4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แมื่ก่อนที่ลิ้นของข้าพระองค์จะพูด ดูกิต
พระองค์ก็ทรงทราบความเสียหมดแล้ว
5 พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์อยู่ทั้งข้างหลังและข้างหน้า และทรงวางพระหัตถ์บนข้าพระองค์
6 ความรู้ยังนับหัตถ์รายเกินข้าพระองค์ สูงนัก ข้าพระองค์เอื้อมไม่ถึง
7 ข้าพระองค์จะไปไหนให้พ้นพระวิญญูณของพระองค์ได้
หรือข้าพระองค์จะไปไหนให้พ้นพระพักตร์ของพระองค์
8 ถ้าข้าพระองค์หนีไปยั้สวรรค์ พระองค์ทรงสถิตที่นั่น ถ้าข้าพระองค์จะหาที่นอนไว้ในนรก ดูกิต
พระองค์ทรงสถิตที่นั่น
9 ถ้าข้าพระองค์จะติดปีกแสงอรุณ และอาศัยอยู่ที่ส่วนของทะเลไกลโพ้น
10 แม้ถึงที่นั่น พระหัตถ์ของพระองค์จะนำข้าพระองค์
และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะยึดข้าพระองค์ไว้
11 ถ้าข้าพระองค์จะว่า "แน่นอนความมืดจะบังตัวและความสว่างจะรอบข้าเป็นกลางคืน"
12 สำหรับพระองค์ แม้ความมืดก็ได้ซ่อนอะไรไว้จากพระองค์ กลางคืนก็แจ้งอย่างกลางวัน
ความมืดเป็นอย่างความสว่าง
13 เพราะพระองค์ทรงเป็นส่วนภายในของข้าพระองค์
พระองค์ทรงทอดข้าพระองค์เข้าด้วยกันในครรภ์มารดาของข้าพระองค์
14 ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะข้าพระองค์ถูกสร้างมาอย่างแปลกประหลาดและน่ากลัว
พระราชกิจของพระองค์มหัศจรรย์ จิตใจข้าพระองค์ทราบเรื่องนี้อย่างดี
15 เมื่อข้าพระองค์ถูกสร้างอยู่ในที่ลับลี้ ประดิษฐ์ขึ้นมา ณ ภายในที่ลึกแห่งโลก
โครงร่างของข้าพระองค์ไม่บิดเบี้ยวจากพระองค์
16 พระเนตรของพระองค์ทรงเห็นส่วนประกอบของข้าพระองค์ในเมื่อยังไม่สมบูรณ์
ในวันทั้งหลายที่กำลังประกอบขึ้น เมื่อครั้งยังไม่เกิดขึ้น
อวยะหะหลายของข้าพระองค์ก็ทรงจารึกไว้ในพระตำรับของพระองค์
17 ข้าแต่พระเจ้า พระดำริของพระองค์ประเสริฐแก่ข้าพระองค์จริง ๆ รวมกันเข้าก็ไพศาลนักหนา
18 ถ้าข้าพระองค์จะนับก็มากกว่าเม็ดทราย เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์ก็ยืนอยู่กับพระองค์
19 ข้าแต่พระเจ้า แน่แน่นอนพระองค์จะทรงสังหารคนชั่วเสีย ดังนั้น คนกระหายเลือดเอ๋ย

จงพรากไปจากข้าพระองค์
20 เพราะพวกเขากล่าวต่อต้านพระองค์ด้วยมั่งร้าย
และพวกศัตรูของพระองค์ใช้พระนามของพระองค์อย่างไรประโยชน์
21 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์มิได้เกลียดผู้ที่เกลียดพระองค์หรือ
และข้าพระองค์มิได้สะอิดสะเยียนคนเหล่านั้นผู้ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์ดอกหรือ
22 ข้าพระองค์เกลียดเขาด้วยความเกลียดอย่างที่สุด และนับเขาเป็นศัตรูของข้าพระองค์
23 ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงค้นดูข้าพระองค์ และทรงทราบจิตใจของข้าพระองค์
ขอทรงลองข้าพระองค์ และทรงทราบความคิดของข้าพระองค์
24 และทอดพระเนตรว่ามีทางชั่วใดในข้าพระองค์หรือไม่
และขอทรงนำข้าพระองค์ไปในนครฉานีร์

Psalms 140

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วร้าย
ขอทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากคนหาญ
2 ผู้คิดปองร้ายอยู่ในจิตใจของเขา และก่อความต่อเนื่องกันให้มีสงครามขึ้น
3 เขาทำล้นของเขาให้ท่วมเหมือนล้นสูง และภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูหางไหม้ เหลลห์
4 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้พ้นจากมือของคนชั่ว
ขอทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากคนหาญ ผู้คิดแผนการพลิกเท้าของข้าพระองค์
5 คนโง่งได้ซ่อนกับดักข้าพระองค์และวางบ่วงไว้ ที่ทางทางเขาทางตาข่าย
เขาตั้งบ่วงไว้ดักข้าพระองค์ เหลลห์
6 ข้าพเจ้าทูลพระเยโฮวาห์ว่า "พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอทรงฟังเสียงทูลวิงวอนของข้าพระองค์
7 ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นกำลังแห่งความรอดของข้าพระองค์
พระองค์ทรงคลุมศีรษะข้าพระองค์ไว้ในยามศึก
8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงอนุญาติตามความปรารถนาของคนชั่ว
อย่าให้การคิดปองร้ายของเขาขึ้นมาไป เกลือกว่าเขาจะยกตัวขึ้น เหลลห์
9 ฝ่ายศีรษะของคนทีล่อมข้าพระองค์ไว้วันหนึ่ง ขอให้ความสำระนแห่งริมฝีปากของเขาท่วมเขา
10 ขอให้ถ่านที่ลุกอยู่ตกใส่เขา ขอให้เขาถูกทิ้งในไฟลงไปในบ่อ ไม่ให้ลุกขึ้นมาอีก
11 ขออย่าให้เขาตั้งคนส่อเสียดไว้ในแผ่นดิน ขอให้ความร้ายล้นคนหาญจนกว่าเขาได้"
12 ข้าพเจ้าทราบว่าจะพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำความเที่ยงธรรมให้แก่ผู้ที่ทุกซอก
และทรงจัดความยุติธรรมให้แก่คนซัดสน
13 และนอนทีเดียว ที่คนชอบธรรมจะถวายโมทนาขอบพระคุณพระนามของพระองค์
คนเที่ยงธรรมจะอาศัยอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

Psalms 141

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ขอทรงรับตอบข้าพระองค์
ขอทรงเจียรพระกรรณสดับเสียงข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์
2 ขอให้คำอธิษฐานของข้าพระองค์เป็นดังเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์
และที่ข้าพระองค์ยกมือขึ้นเป็นดังเครื่องสวดบูชาเวลาเย็น
3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์ ขอรักษาประตูริมฝีปากของข้าพระองค์
4 ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์เอนเอียงไปหาความชั่วใดๆ
หรือให้ข้าพระองค์สละวนอยู่กับการชั่วร้ายร่วมกับคนที่ทำความชั่วช้า
และขออย่าให้ข้าพระองค์กินของโอชะของเขา
5 ขอให้คนชอบธรรมที่ข้าพระองค์ จะเป็นความเมตตาแก่ข้าพระองค์ ขอให้เขาติเตียนข้าพระองค์
จะเป็นน่านับดีเลิศซึ่งจะไม่ให้ศีรษะข้าพระองค์แตก
เพราะข้าพระองค์ยังอธิษฐานต่อสุภาษิตของข้าพระองค์อยู่
6 เมื่อผู้พิพากษาทั้งหลายของเขาถูกโยนลงที่หน้าผา เขาจะได้ยินถ้อยคำของข้าพระองค์
เพราะเป็นถ้อยคำไพเราะ
7 กระดูกของเราทั้งหลายกระจายที่ปากแดนผู้ตายฉนั้นใด
เหมือนเมื่อคนหนึ่งตดและแตกไม่อยู่บนแผ่นดินฉนั้น
8 ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า दाของข้าพระองค์แห่งตรงพระองค์
ข้าพระองค์กว้างใจในพระองค์ ขออย่าให้จิตใจข้าพระองค์ไร้คุณธรรม
9 ขอพระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ให้พ้นจากกับดักซึ่งเขาวางดักข้าพระองค์ไว้
และจากบ่วงแร้วของผู้กระทำความชั่วช้า
10 ขอให้คนชั่วตกไปด้วยกันในข่ายของตนเอง แต่ขอให้ข้าพระองค์ผ่านพ้นไป

Psalms 142

1 ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ด้วยเสียงของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าวิงวอนต่อพระเยโฮวาห์
2 ข้าพเจ้าหลังคำคร่ำครวญของข้าพเจ้าออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
ข้าพเจ้าทูลเรื่องความลำบากยากเย็นของข้าพเจ้าต่อพระองค์
3 เมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อนระอาภายใน พระองค์ทรงทราบทางของข้าพระองค์
ในวิถีที่ข้าพระองค์เดินไปเขาซ่อนกับไว้ดักข้าพระองค์
4 ข้าพระองค์มั่งมั่งทางขวามือและมั่งมั่ง แต่ไม่มีใครยอมรับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ไม่มีที่หลบภัย
ไม่มีใครเอาใจใส่จิตใจข้าพระองค์
5 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ข้าพระองค์ว่า
"พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นส่วนของข้าพระองค์ในแผ่นดินของคนเป็น
6 ขอทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ตกตกตามากนัก
ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ข่มเหงข้าพระองค์ เพราะเขาแข็งแรงแรงเกินกำลังข้าพระองค์

7 ขอทรงพาดจิตใจข้าพระองค์ออกจากคุก เพื่อข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์
คนชอบธรรมจะล้อมข้าพระองค์ไว้เพราะพระองค์จะทรงกระทำแก่ข้าพระองค์อย่างบริบูรณ์"

Psalms 143

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์
ขอทรงเจียรพระกรรณสดับคำวิงวอนของข้าพระองค์
ขอทรงตอบข้าพระองค์ตามความสัตย์สุจริตของพระองค์ ตามความชอบธรรมของพระองค์
2 ขออย่าทรงตัดสินผู้รับใช้ของพระองค์
เพราะไม่มีคนเป็นคนที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์
3 เพราะศัตรูข่มเหงจิตใจข้าพระองค์ มั่นขวัญีชีวิตข้าพระองค์ถึงดิน
มันได้กระทำให้ข้าพระองค์อาศัยในที่มีมืด เหมือนคนที่ตายนานแล้ว
4 เพราะฉะนั้นจิตวิญญาณของข้าพระองค์จึงอ่อนระอาอยู่ในข้าพระองค์
จิตใจภายในข้าพระองค์ก็อ้างว้าง
5 ข้าพระองค์ทรงลี้ภัยสมัยแก่ก่อนได้ ข้าพระองค์รำพึงถึงทุกสิ่งทีพระองค์ทรงกระทำ
ข้าพระองค์รำพึงถึงพระหัตถกิจของพระองค์
6 ข้าพระองค์เหยียดมือออกไปสู่พระองค์
จิตใจของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์อย่างแผ่นดินที่แห้งผาก เหลลห์
7 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรับฟังข้าพระองค์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ฝ่อไปแล้ว
ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไว้จากข้าพระองค์
เกรงว่าข้าพระองค์จะเหมือนคนเหล่านั้นที่หลงไปยังปากแดนผู้ตาย
8 ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยินถึงความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า
เพราะข้าพระองค์กว้างใจในพระองค์ ขอทรงสอนข้าพระองค์ถึงทางที่ควรไป
เพราะข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่มในพระองค์
9 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์
ข้าพระองค์ได้ซ่อนตัวอยู่กับพระองค์
10 ขอทรงสอนให้ข้าพระองค์ทำตามพระทัยของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ พระวิญญาณของพระองค์ประเสริฐ
ขอทรงนำข้าพระองค์เข้าไปยังแผ่นดินแห่งความเที่ยงธรรม
11 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
ขอทรงนำจิตใจข้าพระองค์ออกมาจากความยากลำบากเพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์
12 และขอทรงตัดสินศัตรูของข้าพระองค์ออกไปตามความเมตตาของพระองค์
และขอทรงทำลายบรรดาผู้ที่ปรามาคใจข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์

Psalms 144

1 สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพเจ้า ผู้ทรงฝึกมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม
และนิ้วมือของข้าพเจ้าให้ทำศึก
2 ทรงเป็นความดีและป้อมปราการของข้าพเจ้า เป็นที่กำบังเข้มแข็ง
และเป็นผู้ช่วยให้พ้นของข้าพเจ้า เป็นโล่ของข้าพเจ้า และเป็นผู้ชี้ข้าพเจ้าวางใจอยู่
ผู้ทรงปราบชนชาติทั้งหลายไว้ได้ข้าพเจ้า
3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มนุษย์เป็นอะไรเล่าซึ่งพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่เขา
หรือบุตรของมนุษย์เป็นอะไรซึ่งพระองค์ทรงคิดถึงเขา
4 มนุษย์เหมือนสิ่งไร้สาระ วันเวลาของเขาเหมือนเงาที่ผ่านไป
5 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโน้มฟ้าสวรรค์ของพระองค์
และขอเสด็จลงมาแต่ดงภูเขาเพื่อให้นั้นมึนขึ้น
6 ขอทรงพ่นไฟมาออกมาและกระจายเขาไป ขอทรงยิงลูกธนูของพระองค์และทรงทำลายพวกเขา
7 ขอทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์จากที่สูง ขอทรงช่วยเหลือข้าพระองค์
และช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากน้ามากหลาย ให้พ้นจากมือของชนต่างด้าว
8 ผู้ซึ่งปากของเขาพูดเรื่องไร้สาระและซึ่งมือขวาของเขาเป็นมือขวาแห่งความมุสา
9 ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระองค์
ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณสิบสาย
10 พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานความรอดแก่บรรดาษัตริย์
ผู้ทรงช่วยดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากดาบหิมพ์
11 ขอทรงช่วยเหลือข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือคนต่างด้าว
ผู้ซึ่งปากของเขาพูดเรื่องไร้สาระและซึ่งมือขวาของเขาเป็นมือขวาแห่งความมุสา
12 เพื่อบรรดาบุตรชายของข้าพเจ้าทั้งหลายเมื่อเขายังหนุ่มๆอยู่จะเป็นเหมือนต้นไม้โตเต็มขนาด
เพื่อบรรดาบุตรสาวของข้าพเจ้าทั้งหลายจะเป็นเหมือนสาวห่มม สลักออกมาตามแบบพระราชา
13 เพื่อยังนางของข้าพเจ้าทั้งหลายจะเต็ม มีของบรรจอยู่ทุกอย่าง
เพื่อแกะของข้าพเจ้าทั้งหลายมีลูกตั้งพื้นตั้งมั่นตามถนนของข้าพเจ้าทั้งหลาย
14 เพื่อว่าตัวผู้ของข้าพเจ้าทั้งหลายมีกำลังได้แรงงาน เพื่อไม่มีใครพังก้ามา ไม่มีออกไป
เพื่อไม่มีเสียงร้องทุกข์ในถนนหนทางของข้าพเจ้าทั้งหลาย
15 ชนชาติผู้มิพระพรอย่างนี้หลังลงมาถึงก็เป็นสุข
ชนชาติซึ่งพระเจ้าของเขาคือพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข

Psalms 145

1 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ พระมหากษัตริย์ ข้าพระองค์จะเียนยอพระองค์
จะถวายสาธุการแด่พระนามของพระองค์เป็นนิจกาล
2 ข้าพระองค์จะถวายสาธุการแด่พระองค์ทุกวัน
ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์เป็นนิจกาล
3 พระเยโฮวาห์นั้นยิ่งใหญ่ และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง

ความใหญ่ยังของพระองค์นั้นเหลือจะหยั่งรู้
4 คนช่วยายหนึ่งจะสรรเสริญพระราษกิจของพระองค์ให้คนอีกชั่วอายุหนึ่งฟัง
และจะประกาศกิจการอันทรงอาณานาพของพระองค์
5 ข้าพระองค์จะกล่าวถึงเกียรติยศอันรุ่งโรจน์ของความสูงส่งของพระองค์
และถึงพระราษกิจมหัศจรรย์ของพระองค์
6 มนุษย์จะกล่าวถึงอาณานาพแห่งกิจการอันน่าเกรงขามของพระองค์
และข้าพระองค์จะเล่าถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์
7 เขาทั้งหลายจะโสมนัสว่าข้าพระองค์เลือกให้ระลึกถึงคุณความดีอันอุดมของพระองค์ออกมา
และจะร้องเพลงถึงความชอบธรรมของพระองค์
8 พระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาและทรงเติมไปด้วยพระกรุณา
ทรงกริ้วข้าและมีความเมตตาอย่างอุดม
9 พระเยโฮวาห์ทรงดีต่อทุกคน
และความเมตตาของพระองค์มีอยู่เหนือพระราษกิจทั้งสิ้นของพระองค์
10 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราษกิจทั้งสิ้นของพระองค์จะสรรเสริญพระองค์
และวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์จะถวายสาธุการแด่พระองค์
11 เขาทั้งหลายจะพูดถึงสง่าราศีแห่งราษอาณาจักรของพระองค์
และเล่าถึงฤทธาณานาพของพระองค์
12 เพื่อให้กิจการอันทรงอาณานาพของพระองค์
และสง่าราศีอันรุ่งโรจน์แห่งราษอาณาจักรของพระองค์แจ่มแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์
13 ราษอาณาจักรของพระองค์เป็นราษอาณาจักรนิรันดร์
และอำนาจการปกครองของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ
14 พระเยโฮวาห์ทรงชูทุกคนที่กำลังจะล้มลง และทรงยกทุกคนที่โน้มตัวลงให้ลุกขึ้น
15 นัยน์ตาทั้งปวงมองดูพระองค์ และพระองค์ประทานอาหารให้ตามเวลา
16 พระองค์ทรงยืนพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้สิ่งสารพัดที่มีชีวิตอิมตามความปรารถนา
17 พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมตามทางทั้งสิ้นของพระองค์
และทรงบริสุทธิ์ในการกระทำทั้งสิ้นของพระองค์
18 พระเยโฮวาห์ทรงสถิตใกล้ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ตามความจริง
19 พระองค์จะทรงไปโปรดตามความปรารถนาของบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์
พระองค์จะทรงสดับเสียงร้องทูลของเขาด้วย และจะทรงช่วยเขาให้รอด
20 พระเยโฮวาห์ทรงสงวนทุกคนที่รักพระองค์ไว้ แต่บรรดาคนชั่ว พระองค์จะทรงทำลาย
21 ปากของข้าพเจ้าจะกล่าวสรรเสริญพระเยโฮวาห์
และให้บรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้นถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นนิกาล

Psalms 146

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด จิตใจของข้าพเจ้าอ่อย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด
2 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตามเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้าพเจ้าขณะที่ข้าพเจ้ายังเป็นอยู่
3 อวยวาใจใจในเจ้านายหรือในบุตรของมนุษย์ ซึ่งไม่มีความช่วยเหลืออยู่ในตัวเขา
4 เมื่อลมหายใจของเขาทรงหายไป เขาก็กลับคืนเป็นดิน ในวันเดียวกันนั้นความจิตของเขาก็พินาศ
5 คนที่ผู้อุปถัมภ์ของเขาถือพระเยโฮวาห์ของยาโคบก็เป็นสุข
คือผู้ที่ความหวังของเขาอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา
6 ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและบรรดาสิ่งของที่อยู่ในนั้น
ผู้รักษาความจริงไว้เป็นนิตย์
7 ผู้ทรงประกอบความยุติธรรมให้แก่คนที่ถูกบีบบังคับ ผู้ประทานอาหารแก่คนที่หิว
พระเยโฮวาห์ทรงปล่อยผู้ถูกคุมขังให้เป็นอิสระ
8 พระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาของคนตาบอด พระเยโฮวาห์ทรงยกคนที่ตกต่ำให้ลุกขึ้น
พระเยโฮวาห์ทรงรักคนชอบธรรม
9 พระเยโฮวาห์ทรงเผ่าดูคนต่างด้าว พระองค์ทรงชูลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่าย
แต่พระองค์ทรงพลิกทางของคนชั่ว
10 พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองเป็นนิตย์ ดิโยนอ่อย
พระเจ้าของเราจะทรงครอบครองทุกชั่วอายุ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

Psalms 147

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด เป็นการดีที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา
เพราะการกระทำนั้นเป็นที่น่ายินดีและการสรรเสริญที่เหมาะสม
2 พระเยโฮวาห์ทรงก่อสร้างเยรูซาเล็มขึ้น
พระองค์ทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่ต้องกระจัดกระจายไป
3 พระองค์ทรงรักษาคนที่ห่อหุ้มด้วยน้ำแข็ง และทรงให้ฝนตกบนภูเขาของเขา
4 พระองค์ทรงนับจำนวนดาว พระองค์ทรงตั้งขี้อัมมัญดาว
5 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่งและทรงฤทธาณานาพอุดม ความเข้าใจของพระองค์นั้นวัดไม่ได้
6 พระเยโฮวาห์ทรงชูคนใจถ่อมขึ้น พระองค์ทรงเหวี่ยงคนชั่วลงถึงดิน
7 จงร้องเพลงโมทนาพระคุณถวายพระเยโฮวาห์
จงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเราด้วยพิณเขาคู่
8 ผู้ทรงคลุมฟ้าสวรรค์ด้วยเมฆ ผู้ทรงเตรียมฝนให้แก่แผ่นดินโลก
ผู้ทรงกระทำให้หญิงอกบ่นถูกเขา
9 พระองค์ทรงประทานอาหารแก่สัตว์และแก่ลูกกาที่ร้อง
10 ความปิติยินดีของพระองค์มีได้อยู่ที่กาลังของม้า ความปรีดีของพระองค์มีได้อยู่ที่ขาของมนุษย์
11 แต่พระเยโฮวาห์ทรงปรีดีในคนที่ยำเกรงพระองค์
ในคนที่ความหวังของเขาอยู่ในความเมตตาของพระองค์
12 เยรูซาเล็มอ่อย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด ดิโยนอ่อย จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าของเรา
13 เพราะพระองค์ทรงเสริมกำแพงลาลประตูของเขอ

พระองค์ทรงอำนวยพระพรบุตรทั้งหลายที่อยู่ภายในเขอ
14 พระองค์ทรงกระทำสันติภาพในเขตแดนของเขอ ทรงให้เธออิมด้วยข้าวสาลีที่ดีที่สุด
15 พระองค์ทรงให้พระบัญญัติของพระองค์ออกไปยังแผ่นดินโลก พระวามะของพระองค์ไปเร็ว
16 พระองค์ประทานหิมะอย่างปยุชนแกะ พระองค์ทรงหว่านน้ำค้างแข็งขาวอย่างขี้เถ้า
17 พระองค์ทรงโยนน้ำแข็งของพระองค์เป็นก้อนๆ ใครจะทนทานความหนาวของพระองค์ได้
18 พระองค์ทรงให้พระวามะของพระองค์ออกไป และละลายมันเสีย พระองค์ทรงให้ลมพัด และน้ำก็ไหล
19 พระองค์ทรงสำแดงพระวามะของพระองค์แก่ยาโคบ
กฎเกณฑ์และคำตัดสินของพระองค์แก่อิสราเอล
20 พระองค์มิได้ทรงประกอบการเช่นนี้แก่ประชาชาติอื่นใด และสำหรับคำตัดสินของพระองค์นั้น พวกเขาไม่รู้จักเลย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

Psalms 148

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จากฟ้าสวรรค์
จงสรรเสริญพระองค์ในที่สูง
2 ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาพลโยธาของพระองค์
จงสรรเสริญพระองค์
3 ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาดาวที่ส่องแสง จงสรรเสริญพระองค์
4 ฟ้าสวรรค์ที่สูงสุด จงสรรเสริญพระองค์ ทั้งน้ำทั้งหลายเหนือฟ้าสวรรค์
5 ให้สิ่งเหล่านั้นสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงบัญชา
สิ่งเหล่านั้นก็ถูกนรมิตขึ้นมา
6 และพระองค์ทรงสถาปนามันไว้เป็นนิกาล พระองค์ทรงกำหนดเขตซึ่งมันข้ามไปไม่ได้
7 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จากแผ่นดินโลก นะเจ้ามังกรทั้งหลายและที่น้ำลึกทั้งปวง
8 ไฟกับลูกเห็บ หิมะกับหมอก ลมพายุ กระทำตามพระวามะของพระองค์
9 บรรดาภูเขาและเนินเขาทั้งปวง ต้นไม้มีผลและไม้สนสดิรทั้งปวง
10 สัตว์ป่าและสัตว์ไ้ทั้งปวง สัตว์เลื้อยคลานและนกที่บินได้
11 บรรดาภษัตริย์ของแผ่นดินโลกและชนชาติทั้งหลาย
เจ้านายและผู้พิพากษาทั้งปวงของแผ่นดินโลก
12 และคนหนุ่มกับทั้งสาว คนแก่และเด็ก
13 ให้ทั้งหลายเหล่านั้นสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์
เพราะพระนามของพระองค์เท่านั้นที่ประเสริฐ
สง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์
14 พระองค์ทรงยกองศาแห่งประชาชนของพระองค์
ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญของบรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ คือชนชาติอิสราเอล
ประชาชนที่อยู่ใกล้พระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

Psalms 149

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์
ร้องบทสรรเสริญถวายพระองค์ในชุมนุมวิสุทธิชน
2 ให้อิสราเอลยืนในผู้สร้างของเขา ให้บุตรทั้งหลายของศิโยนเปรมปรีดีในภษัตริย์ของเขา
3 ให้เขาสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยเต้นรำ
ให้เขาถวายเพลงสรรเสริญแด่พระองค์ด้วยรำมะนาและพิณเขาคู่
4 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปรีดีในประชาชนของพระองค์
พระองค์จะทรงประทับคนใจถ่อมด้วยความรอด
5 ให้วิสุทธิชนลึงโลดในสง่าราศี ให้เขาร้องเพลงบนที่นอนของเขา
6 ให้การสรรเสริญอย่างสูงแด่พระเจ้าอยู่ในปากของเขา และให้ดาบสองคมอยู่ในมือของเขา
7 เพื่อทำการแก้แค้นบรรดาประชาชาติ และทำการลงโทษชนชาติทั้งหลาย
8 เพื่อเอาตราวลามบรรดาภษัตริย์ของเขา และเอาเครื่องเหล็กจำจองลามบรรดาขุนนางของเขา
9 เพื่อจะกระทำแก่เขาตามคำพิพากษาที่บันทึกไว้แล้ว
นี่เป็นเกียรติแก่บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

Psalms 150

1 จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด จงสรรเสริญพระเจ้าในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์
จงสรรเสริญพระองค์ในพื้นฟ้าอันอาณานาพของพระองค์
2 จงสรรเสริญพระองค์เพราะกิจการอันอาณานาพของพระองค์
จงสรรเสริญพระองค์ตามความยิ่งใหญ่อย่างมากของพระองค์
3 จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงแตร จงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณเขาคู่
4 จงสรรเสริญพระองค์ด้วยรำมะนาและการเต้นรำ จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องสายและขลุ่ย
5 จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงนึ่ง จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉาบ
6 จงให้ทุกสิ่งทั้งหลายในสรรเสริญพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เกิด

PROVERBS

Chapter 1

1 สุภาษิตของซาโลมอน โอรสของดาวิด ภษัตริย์แห่งอิสราเอล
2 เพื่อให้บรรลุปัญญาและคำสั่งสอน เพื่อให้เข้าใจถ้อยคำแห่งความเข้าใจ

3 เพื่อให้รับคำสั่งสอนในเรื่องสติปัญญา ในเรื่องความเที่ยงธรรม
ความยุติธรรมและความเที่ยงตรง
4 เพื่อให้ความหยิ่งแก่คนเขลา ให้ความรู้และความเฉลียวฉลาดแก่คนหนุ่ม
5 ทั้งปวงจะได้นับและเพิ่มพูนการเรียนรู้ และคนที่มีความเข้าใจจะได้คำปรึกษาที่ฉลาด
6 เพื่อไม่ให้เข้าสู่อุบัติและปรตนา ทั้งถ้อยคำของปราชญ์และปรตนาที่ลึกลับของเขา
7 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นบ่อเกิดของความรู้ คนที่ย่อมดูหมิ่นปัญญาและคำสั่งสอน
8 บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า
9 เพราะทั้งสองนั้นจะเป็นมัลลย์งามสามสี่พระของเจ้า เป็นจี๋ห้อยคอของเจ้า
10 บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าคนบาปปล่อยขวานเจ้า อย่าได้ยอมตาม
11 ถ้าเขาว่า "มากับพวกเราเถิด ให้เราหมอบคอยเอาเลือดคน ให้เราข่มตักคนไว้ผิดเล่นเถิด
12 ให้เรากลิ่นเขาทั้งเป็นอย่างแดนผู้ตาย และกลิ่นเขาทั้งตัวอย่างคนเหล่านั้นที่ลงไปสู่ปากแดน
13 เราจะพบของประเสริฐทุกอย่าง เราจะบรรจ้เรือ่นของเราให้เต็มด้วยของที่บริบได้
14 จงทำส่วนกับพวกเรา เราทุกคนจะมีเงินถุงเดียวกัน"
15 บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าเดินในทางนั้นกับเขา จงยังยั้งเท้าของเจ้าจากวิถีของเขา
16 เพราะว่าเท้าของเขาวิ่งไปหาความชั่วร้าย และเขรีบเร่งไปทำให้โลหิตตก
17 เพราะที่จะชั่งชั้ยไว้ให้หนักเห็น ก็ไร้ผล
18 แต่คนเหล่านั้นหมอบคอยโลหิตของตนเอง เขาข่มตักชีวิตของเขาเอง
19 ทางของบรรดาผู้ที่หากำไรด้วยความทารุณ โหดร้ายก็อย่างนั้นแหละ
คือมันยอมคร่าเอาชีวิตของเจ้าของมันเอง
20 ปัญญาร้องเสียงดังอยู่ที่ถนน เธอเปล่งเสียงของเธอตามถนน
21 เธอร้องออกมาที่ชุมนุมชนใหญ่สุด ที่ทางเข้าประตูเมือง เธอกล่าวถ้อยคำของเธออยู่ในเมืองว่า
22 "คนเขลาเอ๋ย เจ้าจะรักความเขลาไปนานสักเท่าใด
คนมักเยาจะยั้งเป็ดยีนดีในการเยาเย้ยนานเท่าใด และคนโง่จะเกลียดความรู้นานเท่าใด
23 จงหันกลับเพราะคำตักเตือนของเรา ดูเถิด เราจะเทปัญญาของเราให้เจ้า
เราจะให้ถ้อยคำของเราแจ้งแก่เจ้า
24 เพราะเราได้เรียกแล้วและเจ้าปฏิเสธ เราเหยียดมือออกและไม่มีใครสนใจ
25 เจ้ามิได้รับรู้ในบรรดาคำแนะนำของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย
26 ฝ่ายเราจะหัวเราะเย้ยความพินาศของเจ้า เราจะเยาะเมื่อความพินาศกล้วล้นมาถึง
27 เมื่อความพินาศกล้วของเจ้ามาถึงอย่างการกรังร่างว่างเปล่า
และความพินาศของเจ้ามาถึงอย่างลมบ้าหมู เมื่อความซึมเศร้าและความปวดร้าวมาถึงเจ้า
28 แล้วเขาจะทูลเรา แต่เราจะไม่ตอบ เราจะแสวงหาเราอย่างขยันทันแข็ง แต่จะไม่พบเรา
29 เพราะว่าเขาเกลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระเยโฮวาห์
30 เขาไม่รับคำแนะนำของเราเลย แต่กลับดูหมิ่นคำตักเตือนของเราทั้งสิ้น
31 เพราะฉะนั้นเขาจะกินผลแห่งทางของเขา และอึดด้วยกลวิธีของเขาเอง
32 เพราะการหันกลับของคนโง่จะฆ่าเขา และความเจริญของคนโง่จะทำลายเขา
33 แต่บุคคลผู้ฟังเราจะอยู่อย่างปลอดภัย
เขาจะอยู่อย่างสุขสันปราศจากความลึกลับพริ้งในความชั่วร้าย"

Chapter 2

1 บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้ารับคำของเรา และสะสมคำบัญชาของเราไว้กับเจ้า
2 กระทำทุกอย่างที่ให้ฟังเพื่อรับปัญญา และเสียงใจของเจ้าค้นหาความเข้าใจ
3 เออ ถ้าเจ้าร้องหาความรอบรู้ และเปล่งเสียงของเจ้าหาความเข้าใจ
4 ถ้าเจ้าแสวงปัญญาดูหาเงิน และเสาะหาปัญญาอย่างหาหมูทรัพย์ที่ซ่อนไว้
5 นั้นแหละ เจ้าจะเข้าหาความยำเกรงพระเยโฮวาห์ และพบความรู้ของพระเจ้า
6 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานปัญญา ความรู้และความเข้าใจมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์
7 พระองค์ทรงสะสมสติปัญญาไว้ให้คนชอบธรรม
พระองค์ทรงเป็นดังให้แก่ผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรม
8 พระองค์ทรงรักษาร่างวิถีของความยุติธรรม และทรงสงวนทางของวิสุทธิชนของพระองค์ไว้
9 แล้วเจ้าจะเข้าหาความชอบธรรมและความยุติธรรม และความเที่ยงตรง คือวิถีที่ดีทุกสาย
10 เมื่อปัญญาจะเข้ามาในใจของเจ้า และความรู้งจะเป็นที่รื่นเร้นแก่จิตใจของเจ้า
11 ความเฉลียวฉลาดจะคอยเฝ้าเจ้า และความเข้าใจจะระแวดระวังเจ้าไว้
12 เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากทางแห่งคนชั่วร้าย จากคนที่พูดลอบตะลวง
13 ผู้ทอดทิ้งวิถีแห่งความเที่ยงธรรม เพื่อเดินในทางแห่งความมืด
14 ผู้ปรามปรีดีในการกระทำความชั่วร้าย และเป็ดยีนดีในการตลบตะแลงของคนชั่ว
15 ผู้ซึ่งวิถีชีวิตของเขาล้วนแต่ดัดเดียวทั้งสิ้น และทางประพฤติของเขาตลบตะแลง
16 เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากหญิงชั่ว จากหญิงสัจจที่พูดจาพเนนาพเนน
17 ผู้ทอดทิ้งคู่เคียงที่นางได้มาเมื่อยังสาวานั้นเสีย และลืมนัดสัญญาแห่งพระเจ้าของตน
18 เพราะเรือนของนางจมลงไปสู่ความมรณา และวิถีของนางไปสู่ส้วาเมืองผี
19 ผู้ที่ไปหาทางไม่มีกลับมาสักคนเดียว หรือหาผีผู้ใดหันเข้าทางแห่งชีวิตอีกได้ไหม
20 ดังนั้น เจ้าควรระดำเน้นในทางของเจันดี และรักษาวินัยของคนชอบธรรม
21 เพราะว่าคนที่เที่ยงธรรมจะได้อยู่ในแผ่นดิน และคนดีรีบคอยจะคงอยู่ในนั้น
22 แต่คนชั่วร้ายจะถูกตัดขาดเสียจากแผ่นดินโลก
และคนละเมียดจะถูกถอนรากออกไปจากแผ่นดินโลกเสีย

Chapter 3

1 บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าลืมนกฏเกณฑ์ของเรา แต่ให้ใจของเจ้ารักหาบัญญัติของเรา
2 เพราะสิ่งเหล่านี้จะเพิ่มวันเดือนปี ชีวิตยืนยาว และความสุขสมบูรณ์แก่เจ้า
3 อย่าให้ความเมตตาและความจริงทอดทิ้งเจ้า จงผูกมันไว้ที่คอของเจ้า
จงเขียนมันไว้ที่แผ่นจารึกแห่งหัวใจของเจ้า
4 ดังนั้น
เจ้าจะพบความโปรดปรานและความเข้าใจอันดีในสายพระเนตรพระเจ้าและในสายตามนุษย์

5 จงวางใจในพระเยโฮวาห์ด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาคามเข้าใจของตนเอง
6 จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำให้วิถีของเจ้าบริบูรณ์
7 อย่าทำตัวฉลาดตามสายตาดของตนเอง จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ และออกไปเสียจากความชั่วร้าย
8 การกระทำเช่นนั้นจะเป็นสุขภาพแก่สติของเจ้า และเป็นไทในกระดูกของคน
9 จงวางใจเกียรติแด่พระเยโฮวาห์ด้วยทรัพย์สินของตน และด้วยผลแรกแห่งผลิตผลทั้งสิ้นของเจ้า
10 แล้วขุมของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดม และอย่าอู้งานของเจ้าจะล้นด้วยน้ำอู้งานใหม่
11 บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการตีสอนของพระเยโฮวาห์
หรือเพื่อหน่ายต่อการตักเตือนของพระองค์
12 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตักเตือนผู้ที่พระองค์ทรงรัก ดังบิดาตักเตือนบุตรชายผู้ที่เขาเป็ดยีนชม
13 มนุษย์ผู้ประสบปัญญาและผู้มีความเข้าใจ เป็นสุขจริงหนอ
14 เพราะผลที่ได้จากปัญญาย่อมดีกว่าผลที่ได้จากเงินและกำไรนั้นดีกว่าทองคำเนื้อดี
15 เธอประเสริฐกว่าทับทิม และบรรดาสิ่งที่เจ้าปรารถนาจะเปรียบกับเธอไม่ได้
16 ชีวิตยืนยาวอยู่ที่มือขวาของเธอ และที่มือซ้ายของเธอมีความมั่งคั่งและเกียรติยศ
17 ทางของเธอเป็นทางของความร่มรื่น และวิถีทั้งสี่ของเธอคือสันติภาพ
18 เธอเป็นต้นไม้แห่งชีวิตแก่ผู้ที่ยึดเธอไว้ บรรดาผู้ที่ยึดเธอไว้แน่นอนก็สุข
19 พระเยโฮวาห์ทรงวางรากแผ่นดินโลกโดยปัญญา
พระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์โดยความเข้าใจ
20 โดยความรู้ของพระองค์นั้นบาดาลก็เป่หูกออกมา และเมฆก็หยาดน้ำค้างลงมา
21 บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักหาสติปัญญาและความเฉลียวฉลาดไว้
อย่าให้ทั้งสองนั้นหนีไปจากสายตาของเจ้า
22 ดังนั้นทั้งสองจะเป็นชีวิตแก่จิตใจของเจ้า จะเป็นความงดงามประดับคอของเจ้า
23 แล้วเจ้าจะดำเนินในทางของเจ้าอย่างปลอดภัย และเท้าของเจ้าจะไม่สะดุด
24 เมื่อเจ้านอน เจ้าจะไม่กลัว เออ เจ้าจะนอนและการนอนหลับของเจ้าจะเป็นอย่างผาสุกสดชื่น
25 อย่าเกรงความพินาศกล้วอย่างปัจจุบันทันด่วน
และอย่าเกรงเมื่อการกรังร่างว่างเปล่าของคนชั่วมาถึง
26 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความไว้วางใจของเจ้า
และจะทรงรักษาเท้าของเจ้าให้พ้นจากการถูกจับ
27 อย่ายึดความดีไว้จากผู้ที่ไม่สมควรจะได้รับ ในเมื่อสิ่งนี้อยู่ในอำนาจมือของเจ้าที่จะกระทำได้
28 อย่าพูดกับเพื่อนบ้านของเจ้าว่า "ไปเถอะ แล้วกลับมาอีก พรุ่งนี้ฉันจะให้"
ในเมื่อเจ้ามิได้อยู่แล้ว
29 อย่ากะแผนงานชั่วร้ายต่อเพื่อนบ้านของเจ้า ผู้อาศัยอย่างไว้วางใจอยู่ข้างเจ้า
30 อย่าโต้แย้งกับผู้ใดอย่างไรเหตุผลในเมื่อเขามิได้ทำอันตรายอย่างใดแก่เจ้า
31 อย่าอิจฉาคนที่ทารุณ อย่าเลือกทางใจของเขาเลย
32 เพราะคนตลบตะแลงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์
แต่ข้อลึกลับของพระองค์นั้นอยู่กับคนชอบธรรม
33 คำสาปแช่งของพระเยโฮวาห์อยู่บนเรือนของคนชั่วร้าย
แต่พระองค์ทรงอำนาจพระพรแก่ที่อาศัยของคนชอบธรรม
34 แน่นนอนพระองค์ทรงเยาะเย้ยคนที่มักเยาเย้ย แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม
35 คนฉลาดจะได้เกียรติเป็นมรดก แต่คนโง่จะได้ความอับยศเป็นตำแหน่ง

Chapter 4

1 บุตรทั้งหลายเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า ให้ตั้งใจฟังเพื่อเจ้าจะได้รับความเข้าใจ
2 เพราะเราให้หลักคำสอนที่ดีแก่เจ้า อย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของเรา
3 เพราะเราเป็นลูกชายของพ่อเรา ดูนอนโยนและเป็นที่รักยิ่งในสายตาของแม่เรา
4 บิดาสอนเรา และพูดกับเราว่า "ให้ใจของเจ้ายึดคำสั่งสอนของเราไว้ให้มั่น จงรักหาบัญญัติของเรา และมีชีวิตอยู่
5 อย่าลืมนะอย่าหันกลับจากถ้อยคำแห่งปากของเรา จงเอาปัญญา และเอาความเข้าใจ
6 อย่าทอดทิ้งเธอ และเธอจะรักษาเจ้าไว้ จงรักเธอ และเธอจะระแวดระวังเจ้า
7 ปัญญาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ฉะนั้นจงเอาปัญญา แม้เจ้าจะได้อะไรก็ตาม จงเอาความเข้าใจไว้
8 จงพิจารณาเธอที่สูง และเธอจะยกย่องเจ้า ถ้าเจ้ากลัวองค์เธอไว้ เธอจะให้เกียรติเจ้า
9 เธอจะเอามัลลย์งามสามสี่พระเจ้า เธอจะโหมงกฎแห่งสงสารดีแก่เจ้า"
10 บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังและรับถ้อยคำของเรา เพื่อปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะมากมาย
11 เราได้สอนเจ้าในเรื่องทางปัญญาแล้ว เราได้นำเจ้าในวิถีของความเที่ยงธรรม
12 เมื่อเจ้าเดิน ยังเท้าของเจ้าจะไม่ถูกขัดขวาง และเมื่อเจ้าวิ่ง เจ้าจะไม่สะดุด
13 จงยึดคำสั่งสอนไว้ และอย่าปล่อยไป จงระแวดระวังเธอไว้ เพราะเธอเป็นชีวิตของเจ้า
14 อย่าเข้าไปในวิถีของคนชั่ว และอย่าเดินในทางของคนชั่วร้าย
15 จงหลีกเลี่ยง อย่าเดินบนเนิน เลี้ยวออกไปเสีย และจงผ่านไป
16 เพราะถ้าคนชั่วร้ายไม่ได้ทำความผิด เขาอนไม่หลับ ถ้าเขาไม่ได้ทำให้คนใดสะดุด
เขาจะหลับไม่ลง
17 เพราะเขารับประทานอาหารของความชั่วร้าย และดื่มเหล้าอู้งานแห่งความทารุณ
18 แต่วิถีของคนชอบธรรมเหมือนแสงอรุณ ซึ่งฉายสุกใสยิ่งขึ้นทุกแรมวัน
19 ทางของคนชั่วร้ายก็เหมือนความมืดทึบ เขาไม่ทราบว่าเขาจะลุดอะไร
20 บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อถ้อยคำของเรา จงเอียงหูของเจ้าฟังคำพูดของเรา
21 อย่าให้มันหนีไปจากสายตาของเจ้า จงรักหามันไว้ภายในใจของเจ้า
22 เพราะมันเป็นชีวิตแก่ผู้ที่ค้นพบ และมันเป็นสุขภาพแก่เนื้อของผู้นั้นทั้งสิ้น
23 จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้าน เพราะแหล่งแห่งชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ
24 จงหนีไปจากปากที่พูดคนเดียว และให้ริมฝีปากลดเลี้ยวอยู่ห่างจากเจ้า
25 ให้ตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้า และให้หน้าตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้าเจ้า
26 จงพิจารณาวิถีแห่งเท้าของเจ้า แล้วทางทั้งสี่ของเจ้าจะมั่นคง
27 อย่าเหยไปข้างขวาหรือหันมาข้างซ้าย จงกลับเท้าของเจ้าเสียจากความชั่วร้าย

Chapter 5

1 บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อปัญญาของเรา จงเอียงหูของเจ้าฟังความเข้าใจของเรา
2 เพื่อเจ้าจะรักษาความเฉลียวฉลาดไว้ และริมฝีปากของเจ้าจะระแวดระวังความรู้
3 เพราะริมฝีปากของหญิงชั่วนั้นก็หยาดน้ำผึ้งออกมา และปากของนางก็สิ้นยิ่งกว่าน้ำม้น
4 แต่ในที่สุด นางขมขึ้นอย่างบอระเพ็ด และคมอย่างดาบสองคม
5 เท้าของนางก้าวลงไปสู่ความตาย ยังเท้าของนางติดตามวิถีสู่นรก
6 เกรงว่าเจ้าจะสนใจในวิถีแห่งชีวิต ทางของนางวนเวียนไป เพื่อเจ้าจะทราฐไม่
7 บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเรา และอย่าพรางจากถ้อยคำแห่งปากของเรา
8 จงหลีกเลี่ยงของเจ้าให้ไกลจากนาง อย่าไปใกล้ประตูเรือนของนาง
9 เกรงว่าเจ้าจะให้เกียรติของเจ้าแก่คนอื่น และให้บิดนของเจ้าแก่คนโหดร้าย
10 เกรงว่าเธอจะแปลกหน้าจะกินความอุดมสมบูรณ์ของเจ้าจนอิ่ม
และแรงงานของเจ้าตกไปเป็นเรือนของคนต่ำต้อว
11 และถึงขั้นเปล่ายชีวิตของเจ้า เจ้าควรดูจริง เมื่อเนื้อและกายของเจ้าถูกล้างผลาญ
12 และเจ้าว่า "ข้าเคยเกลียดคำสั่งสอนเสียจริงๆ และจิตใจของข้าดูหมิ่นการตักเตือน
13 ข้าไม่เคยเชื่อฟังเสียงครูของข้า หรือเอ็งงูให้ให้แก่ผู้สั่งสอนของข้า
14 ข้าจวนจะล้มละลายสู่ความพินาศอยู่รอมร่อ ในหมู่ผู้มุ่นหม่นและคนที่ประทุมกัณ้อยู่แน่"
15 จงดื่มน้ำจากก้นเก็บน้ำของเจ้า ดื่มน้ำให้ไกลจากบ่อของเจ้าเอง
16 จงให้น้ำพุของเจ้าไหลเพื่อออกไปนอกบ้าน และให้ธารน้ำนั้นไหลไปตามถนน
17 จงให้มันเป็นของเจ้าแต่ผู้เดียว และมิใช่สำหรับคนแปลกหน้าด้วย
18 จงให้น้ำพุของเจ้าได้รับพร และปรบปรนรืดอยู่กับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น
19 จงให้นางเหมือนนางกวางที่น่ารัก เลียนผาที่งามสง่า
จงให้ถันของภรรยาเจ้าเป็นที่น่าใจเจ้าอยู่ทุกเวลา จงดื่มด่ำอยู่กับความรักของนางเสมอ
20 บุตรชายของเราเอ๋ย เจ้าจะเลื่อมเลื่อมอยู่กับหญิงชั่วทำไมเล่า
และโอบกอดอกของนางสัจจริงอยู่ที่ไม
21 เพราะว่าทางของคนที่เบื่องหน้าพระเนตรของพระเยโฮวาห์
และพระองคัทรงให้ครุคราญวิถีที่สิ้นของเขา
22 ความชั่วช้าของจนชั่วร้ายจะติดเขาเอง และเขาก็จะติดอยู่กับตาข่ายบาปของเขา
23 เขาจะตายปราศจากคำสั่งสอน และเพราะความโง่งมยิ่งของเขา เขาจึงจะหลงเจินไป

Chapter 6

1 บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้าเป็นผู้ประกันเพื่อนของเจ้า ให้ทำสัญญาให้แก่คนแปลกหน้า
2 เจ้าจึงคิดบ่วงเพราะคำจากปากของเจ้า และเจ้าติดกับเพราะคำพูดจากปากของเจ้า
3 บุตรชายของเราเอ๋ย จงทำอย่างนี้และช่วยตัวเจ้าให้รอดเถิด
เพราะเมื่อเจ้าตกอยู่ในกำมือเพื่อนของเจ้าแล้ว ไป รับไปวิ่งวอนเพื่อนของเจ้า
4 อย่าให้ตาของเจ้าหลับลง อย่าให้หนังตาของเจ้าปรือไป
5 จงปลื้มตัวของเจ้าจากภัย อย่างละมั่งที่ปลื้มตัวจากมือของพราน อย่างนกจากมือของคนที่จับนก
6 คนเกียจคร้านเอ๋ย ไปหามาได้ พิเคราะห์ดูทางของม้น และจงฉลาด
7 โดยปราศจากผู้นำทาง ผู้ดูแลหรือผู้ปกครอง
8 มั่นตรัยมาหารของม้นในฤดูแล้ง และสัสสมของกินของม้นในฤดูเกี่ยว
9 คนเกียจคร้านเอ๋ย เจ้าจะนอนนานเท่าใด เมื่อไรจะลุกขึ้นจากหลับ
10 หลับนิด เลิ้มหนอย กอดมือที่กัณิดหนอย
11 ความจนจะมาเหนือเจ้าอย่างคนจร และความขัดสนอย่างคนถืออาวุธ
12 คนเหลวไหล ถอดคนชั่วร้าย ที่เที่ยวไปด้วยปากกดเดียว
13 ตาของเขาก็ขยิบ เท้าของเขาก็ขยิบ น้ำของเขาก็ขี้นไป
14 ประดิษฐ์ความชั่วร้ายอยู่เรื่อยไปด้วยใจลบตะแลง หว่านความแตกร้าว
15 เพราะละม่นความหายนะจะมาถึงเขาอย่างปัจจุบันทันด่วน
ล้มพ้นนั้นเองเขาจะแตกอย่างซ่อมไม่ได้
16 หกสิ่งเหล่านี้พระเยโฮวาห์ทรงเกลียด เอม มีเจ็ดสิ่งเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนสำหรับพระองค์
17 ตายโส สิ้นมุสา และมือที่ทำโลหิตไรผิดให้ตก
18 จิตใจที่คิดแผนงานชั่วร้าย เท้าซึ่งรีบวิ่งไปสู่ความร้าย
19 พยานเท็จซึ่งพูดมุสา และคนผู้หว่านความแตกร้าวท่ามกลางพวกพี่น้อง
20 บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาปัญญาของเราไว้ และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า
21 มัดมันติดไว้บนใจของเจ้าเสมอ ผูกมันไว้ที่คอของเจ้า
22 เมื่อเจ้าเดิน มันจะนำเจ้า เมื่อเจ้านอนลง มันจะเฝ้าเจ้า และเมื่อเจ้าตื่นขึ้น มันจะพูดกับเจ้า
23 เพราะพระบัญญัติเป็นประทีป และพระราชบัญญัติเป็นสว่าง
และคำตักเตือนแห่งการสั่งสอนเป็นทางแห่งชีวิต
24 เพื่อสวณเจ้าไว้จากหญิงชั่วร้าย จากลิ้นพเนาะของหญิงสัจจริง
25 อย่าปรารถนาความงามของนางอยู่ในใจของเจ้า และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของนาง
26 เพราะโดยวิธีการของหญิงพศยา ชายคนใดอาจเหลือแต่ขนมวกัณเดียวได้
และหญิงเล่นชู้ล้าชีวิตประเสริฐของชายทีเดียว
27 ผู้ชายจะหอบไฟไว้ที่อกของเขาโดยไม่ให้เสื้อผ้าของเขาไหม้ได้หรือ
28 หรือผู้ใดจะเดินบนถ่านที่ลุกโพลง โดยไม่ให้เห็นเท้าของเขาถูกไฟลวกได้หรือ
29 บุคคลผู้เข้าหาภรรยาของเพื่อนบ้านก็เป็นอย่างนั้นแหละ
ไม่มีผู้ใดที่ตะตองนางแล้วจะไร้ความผิด
30 ถ้าขโมยเข้าลักเพื่อบรรเทาความอยากเมื่อเขาหิว คนใดมูหมิ่นขโมยนั้นมิใช่หรือ
31 ถ้าจับเขาได้ เขาต้องชำระคืนเจ็ดเท่า เขาจะต้องให้สิ่งของทั้งสินในบ้านของเขา
32 แต่ผู้ใดที่ล่วงประเวณีกับผู้หญิงคนหนึ่งขาดความเข้าใจ
ผู้ใดที่กระทำอย่างนั้นก็ทำลายจิตใจตนเอง
33 เขาได้รับบาดแผลและความอัยยศ และจะล้างความตายหนาของตนหาไว้ได้
34 เพราะความริษยากระทำให้คนเกรียจคราด ในวันที่เขาแก่แก่้น เขาจะไม่พละมือ
35 เขาจะไม่รับคำท้าวขวัญใจ ถึงเจ้าจะทวิษฐก่านัล เขาก็ไม่ยอมสงบ

Chapter 7

1 บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษากถ้อยคำของเรา จงสะสมปัญญาของเราไว้กับเจ้า
2 จงรักษาปัญญาของเรา และดำรงชีวิตอยู่ จงรักษากฎเกณฑ์ของเราอย่างกับแก้วตาของเจ้า
3 มัดมันไว้ที่นิ้วมือของเจ้า เขียนมันไว้บนแผ่นจารึกแห่งใจของเจ้า
4 จงพูดกับปัญญาว่า "เธอเป็นพี่สาวของฉัน" และจงเรียกความเข้าใจว่า "ญาติผู้หญิง"
5 เพื่อปัญญาจะพิทักษ์เจ้าไว้ให้พ้นจากหญิงชั่ว จากหญิงสัจจริงที่พูดจาพเนาะ
6 เพราะที่หน้าต้งบ้านของเรา เราได้มองออกไปตามบานเกล็ด
7 เราเห็นว่าท่ามกลางคนชเลาและท่ามกลางคนหนุ่มๆที่เราพิเคราะห์ดูนั้น
ก็มีหนุ่มคนหนึ่งไร้ความเข้าใจ
8 ผ่านไปตามถนนใกล้ทางแยกไปบ้านของนาง เดินตามถนนซึ่งไปบ้านนาง
9 ในเวลาโพล่เพล ในเวลาเย็น เวลาค่ำคืนและความมืด
10 และดูเถิด หญิงคนหนึ่งมาพบเขาแต่งตัวอย่างหญิงพศยาหัวใจเจ้าเล่ห์
11 (นางจัดจ้านและตื้อตึง เท้าของนางไม่อยู่กับบ้าน
12 ประเดียอยู่คนละ ประเดียอยู่ตามถนน และนางหมอบค้อยอยู่ทุกมุม)
13 นางลวยเขาได้และจับเขา นางพูดกับเขาอย่างไม่มียางอาวย่า
14 "ฉันจำต้องถวายเครื่องสักการบูชา และวันนี้ฉันได้ทำตามคำปฏิญาณแล้ว
15 ฉันจึงออกมาหาเธอ เสาะหาหน้าเธอ และฉันพบเธอแล้ว
16 ฉันได้ประดับเตียงของฉันด้วยผ้าคลุม เป็นผ้าลินินอียิปต์สีต่างๆ
17 ฉันได้อบที่นอนของฉันด้วยมดยอบ กฤษณา และอบเชย
18 มาเถะ ให้เราวมิดด้วยความรักกันเร่งเข้า ให้เราทำตัวของเราให้ปติยินดีด้วยความรัก
19 เพราะผ้าของฉันไม่อยู่บ้าน เขาไปทางไกล
20 เขาเอาเงินไปลงทุนหนึ่ง พอรันเพ็ญเขาจึงกลับมา"
21 นางหว่านล้อมด้วยวาจาโอโลม นางบังคับเขาด้วยริมฝีปากที่พูดพเนาะ
22 เขาก็ติดตามนางไปทันทีอย่างวัวตัวผู้ไปสู่การฆ่า หรืออย่างคนชเลาที่ไปรับโทษที่ชื่อ
23 จนถูกผูกเข้าไปถึงตับ อย่างนกรนเข้าไ้หาบวง เขาหาทราบไม่ว่านี่มีค่าถึงชีวิต
24 โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเราและจงตั้งใจต่อกถ้อยคำจากปากของเรา
25 อย่าให้ใจของเจ้าหันไปตามทางของนาง อย่าหลงทางไปในวิถีของนางนั้น
26 เพราะนางได้พดเหยื่อลงเสียเป็นอันมาก เธอ นางได้ฆ่าชายที่แข็งแรงจำนวนมากเสียแล้ว
27 เรือนของนางเป็นทางไปสู่รณก ลงไปถึงห้วงแห่งความตาย

Chapter 8

1 ปัญญามีได้ร้องเรียกหรือ ความเข้าใจมิได้แปลงเสียงของเธหรือ
2 ณ ที่สูงที่ข้างทาง ที่กลางถนนเธอก็ยืนอยู่
3 ข้างประตู หน้าเมือง ที่ทางเข้ามุข เธอก็ร้องเสียงดังว่า
4 "โอ บรรดาผู้ชายเอ๋ย เราเรียกเจ้า และเสียงเรียกของเราไปถึงบุตรชายของมนุษย์
5 โอ คนชเลา จงเข้าใกล้ชิดปัญญา โอ คนโง่ จงมีใจที่เข้าใจ
6 ฟังซี เพราะเราจะพูดถึงสิ่งยอดเยี่ยม เพราะสิ่งที่เธอจะมาจากริมฝีปากของเรา
7 เพราะปากของเราจะกล่าวความจริง ความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อริมฝีปากของเรา
8 บรรดาคำปากของเราเน้นชอบธรรม ในนั้นไม่มีคำบิดหรือคำคด
9 คำเหล่านั้นสำหรับผู้ที่เข้าใจก็ตรงหมด สำหรับผู้พบความรู้ก็ถูกต้อง
10 จงรับคำสั่งสอนของเราแทนเงิน และความรู้แทนทองคำอย่างดี
11 เพราะปัญญาดีกว่ากับทิม และสิ่งที่เจ้าปรารถนาทั้งหมดจะเปรียบเทียบกับปัญญาไม่ได้
12 เราคือปัญญา อยู่ในความหยั่งรู้ และเราพบความรู้แห่งความเฉลียวฉลาด
13 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นความเกลียดสังความชั่วร้าย
เราเกลียดความเย่อหยิ่งและความจองหอง และทางของความชั่วร้ายกับปากลบตะแลง
14 เราคือหรือและสติปัญญา เรามีความเข้าใจ เรามีกำลัง
15 โดยเราไม่แผลกษัตริย์จึงปกครอง และผู้ครอบครองจึงตรากฎหมายที่ยุติธรรม
16 โดยเราไม่แผลกเจ้านายและขุนนางได้ครอบครอง คือบรรดาผู้พิพากษาของแผ่นดินโลก
17 เราจับบรรดาผู้ที่รักเรา และบรรดาผู้ที่แสวงเราอย่างขยันนั้นแข็งก็พบเรา
18 ความมั่งคั่งและเกียรติอยู่กับเรา เธอ ทั้งทรัพย์สินคุณการที่ทนทานและความชอบธรรม
19 ผลของเรามากกว่าทองคำ แม่ทองคำเนื้อดี และผลได้ของเราดีกว่าเงินเนื้อบริสุทธิ์
20 เราเป็นทางแห่งความชอบธรรม ในวิถีที่งามของความสุข
21 ประสาทที่ทรัพย์สินคุณการแก่บรรดาผู้ที่รักเรา บรรลุลักส์ทรัพย์สินทั้งหลายของเขาให้เต็ม
22 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นเจ้าของเราในเมื่อพระองค์ทรงเริ่มงานของพระองค์
ก่อนบรรดาพระราชาจึงโบราณของพระองค์
23 เราถูกสถาปนาไว้ตั้งแต่ติดดาบรพมาแล้ว ตั้งแต่แรก ก่อนปฐมกาลของแผ่นดินโลก
24 เราถือกำเนิดมาเมื่อก่อนมีมหาสมุทร เมื่อไม่มีน้ำพุที่มีน้ำมากมาย
25 ก่อนการเนรมิตสร้างภูเขา ก่อนเนินเขา เราถือกำเนิดมาแล้ว
26 ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลก ทั้งไร่นา หรือก่อนผงกลีแรกของพืช
27 เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์ เราอยู่ที่นั่นแล้ว
เมื่อพระองค์ทรงลากเส้นรอบวงบนพื้นมหาสมุทร
28 เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าเบื้องบน เมื่อพระองค์ทรงกระทำน้ำพุของน้ำบาดาลให้มันไว้
29 เมื่อพระองค์ทรงกำหนดเขตจำกัดให้แก่ทะเล เพื่อว่ามันจะไม่ละเมิดพระบัญชาของพระองค์
เมื่อพระองค์ทรงปักผังรากฐานของพืช
30 เราอยู่ข้างพระองค์แล้ว เหมือนผู้ที่พระองค์ทรงเลี้ยงดู
เราเป็นความปติยินดีประจำวันของพระองค์ เปรมปรีดีอยู่ต่อพระพักตรพระองค์เสมอ
31 เปรมปรีดีในพืชที่มีคุณค่าสยของพระองค์ และปติยินดีในบุตรทั้งหลายของมนุษย์
32 บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเรา บรรดาผู้ที่รักษาทางของเราถืออยู่สุขสงบ
33 จงฟังคำสั่งสอน และจงฉลาด และอย่าเพิกเฉยเสีย
34 ผู้ใดที่ฟังเราเป็นสุข คือเอ่ยอยู่ที่ประตูตัวเราทุกวัน และค้อยอยู่ข้างประตูบ้านของเรา
35 เพราะผู้ใดที่พบเราก็พบชีวิต และได้รับความพอพระทัยจากพระเยโฮวาห์

36 แต่ผู้ที่พลาดพลาดเราก็คะทำจิตใจตัวเองให้เจ็บ บรรดาผู้ที่เกลียดชังเราก็คือความมรณา"

Chapter 9

1 ปัญญาได้สร้างเรือนของเธอแล้ว เธอได้ตั้งเสาเจ็ดต้น
2 เธอได้ใส่สัตว์ของเธอ ได้ประสมหน้าอุ้งของเธอ ได้จัดโต๊ะของเธอแล้วด้วย
3 และได้ส่งสาวให้ของเธอออกไป ส่งเสียงเรียกจากที่สูงที่สุดในเมืองว่า
4 "ผู้ใดที่เป็นคนเขลา ให้เขานั้นเข้ามาที่นี่" เธอพูดกับผู้ที่ไร้ความเข้าใจว่า
5 "มาเถละ มารับประทานขนมปังของเรา และดื่มหน้าอุ้งที่เราได้ประสม
6 จงถึงความเขลาเสีย และดำรงชีวิตอยู่ ดำเนินในทางของความเข้าใจนั้นเถิด"
7 ผู้ที่ว่าการว่าคนมักเยะเยาะจะได้รับ ความอับอาย และผู้ที่ตกเตือนคนชั่วร้ายจะได้รับรอยเปื้อน
8 อวยตกเตือนคนมักเยะเยะ เพราะเขาจะเกลียดเจ้า จงตกเตือนปราชญ์ และเขาจะรักเจ้า
9 จงให้คำสั่งสอนแก่ปราชญ์และเขาจะฉลาดยิ่งขึ้น
จงสอนคนชอบธรรมและเขาจะเพิ่มการเรียนรู้มากขึ้น
10 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา และซึ่งรู้จักองค์บริสุทธิ์ที่เป็นความเข้าใจ
11 เนื่องจากเรา วันคืนของเจ้าจะเพิ่มทวีคูณ และปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะเพิ่มพูน
12 ถ้าเจ้าฉลาด เจ้าก็ฉลาดเพื่อตนเอง ถ้าเจ้าเยะเยาะ เจ้าก็จะทนแต่ลำพัง
13 หญิงโง่นั้นเสียงเอ็ดอึง นางซ่อและไม่รู้อะไรเลย
14 เพราะนางนั่งที่ประตูเรือนของนาง และ ณ ที่นั่นสูงในเมือง
15 พลากร้องเรียกบรรดาผู้ที่ผ่านไป ผู้เดินตรงไปตามทางของเขาวา
16 "ผู้ใดที่เป็นคนเขลา ให้เขานั้นเข้ามาที่นี่" นางพูดกับเขาผู้ไร้ความเข้าใจว่า
17 "น้ำที่ขมโยมมาหานี้ และขนมที่รับประทานในที่ลับก็อร่อย"
18 แต่เขาไม่ทราบว่าเขาตายอยู่ที่นั่น และแขกของนางก็อยู่ในห้วงลึกของนรก

Chapter 10

1 สุภาพจิตของชาวโลมอน บุตรชายที่ฉลาดกระทำให้อิดาอินดี
แต่บุตรชายที่โง่งเป็นความโศกของมารดาเขา
2 คลังทรัพย์ชั่วร้ายไม่เป็นกำไร แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นจากความตาย
3 พระเยโฮวาห์จะมีได้ทรงปล่อยให้อิดาอินคนชอบธรรมทิว
แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งทรัพย์สมบัติของคนชั่วร้าย
4 มือที่หย่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ยั้งยันแข็งแรงกระทำให้มั่งคั่ง
5 ผู้ที่สำสุมไว้ในฤดูแล้งก็เป็นบุตรชายที่ฉลาด
แต่ผู้หล้งในฤดูเกี่ยวก็เป็นบุตรชายที่นำความอับอายมา
6 พระพรผู้บนเสีรของคณชอบธรรม แต่ความทารุณท้าว่มปากคนชั่วร้าย
7 การระลึกถึงคนชอบธรรมเป็นพระพร แต่ชื่อเสียงของคนชั่วร้ายจะน่าเสีย
8 ผู้ที่มีใจประกอบด้วยปัญญาจะยอมรับบัญญัติ แต่คนที่พูดโง่งจะล้มลง
9 ผู้ใดที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมก็ดำเนินอย่างมั่นคงดี
แต่ผู้ที่ทำทางของตนให้ชั่วก็จะปรากฏแจ้งแก่คนอื่น
10 ผู้ที่ยึดติดกับก่อความเศร้าโศก แต่คนที่พูดโง่งจะล้มลง
11 ปากของคณชอบธรรมเป็นบ่อน้ำแห่งชีวิต แต่ความทารุณท้าว่มปากคนชั่วร้าย
12 ความเกลียดชังเราให้เกิดความร้าวท แต่ความรักครองกับบรรดาความผิบบาเปลี่ยน
13 ที่ริมฝีปากของผู้ที่มีความเข้าใจจะพบปัญญา
แต่ไม่เรียกว่าเหมาะสำหรับหลังของผู้ที่ขาดความเข้าใจ
14 ปราชญ์ที่สำสุมความรู้ไว้ แต่ปากของคณโง่งนำความพินาศมาใกล้
15 ทรัพย์ศฤงคารของคณมั่งคั่งคือเมืองเข้มแข็งของเขา
แต่ความยากจนของคณคือความพินาศของเขา
16 ผลงานของคณชอบธรรมนำไปถึงชีวิต แต่ผลของคณชั่วร้ายนำไปถึงบาป
17 เขาผู้รักษาคำสั่งสอนก็อยู่ในวิถีแห่งชีวิต แต่เขาผู้ปฏิเสธคำเตือนสติก็หลงงินไป
18 เขาผู้ปิดบังความเกลียดชังด้วยริมฝีปากมูสา และเขาผู้ออกปากใส่ร้ายเป็นคนโง่ง
19 การพูดมากก็จะไม่ขาดความผิบบา แต่เขาผู้ยังริมฝีปากของตนเป็นผู้ที่ฉลาด
20 ลิ่นของคณชอบธรรมก็เหมือนเงินเมื่อบริสุทธิ์ ความคิดของคณชั่วร้ายมีค่าแต่เนอย
21 ริมฝีปากของคณชอบธรรมเลี้ยจนเป็นอันมาก แต่คณโง่งตายเพราะขาดสติปัญญา
22 พระพรของพระเยโฮวาห์กระทำให้มั่งคั่ง และพระองค์มิได้แถมความโศกเศร้าไว้ด้วย
23 คณโง่งกระทำคามผิดเหมือนการเล่นสนุก แต่คณที่มีความเข้าใจอุปด้วยปัญญา
24 สิ่งใดที่คณชั่วร้ายคิดกลัว มันจะมาถึงเขา แต่สิ่งใดที่คณชอบธรรมปรารถนาจะทรงประสาทาให้
25 ลมบ้าหมูผ่านไปฉับใด คณชั่วก็ไม่มีอีกฉับนั้น แต่คณชอบธรรมเป็นรากฐานที่อยู่เป็นนิตย์
26 อย่างน้ำส้มกับขี้ และคว้นกับตาเป็นฉับใด คณเกลี้ยจรรันกับผู้ที่ได้เขาก็เป็นฉับนั้น
27 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นยิ่งชีวิตให้ยาวไป แต่ปีเดือนของคณชั่วร้ายนั้นจะสั้นเต้า
28 ความหวังของคณชอบธรรมจะจางลงในความยินดี
แต่ความมุ่งหวังของคณชั่วร้ายก็จะสูญเปล่า
29 มรรคาของพระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังแก่ผู้เที่ยงธรรม แต่ผู้กระทำความชั่วร้ายจะถูกทำลาย
30 ผู้ชอบธรรมจะไม่ถูกกำจัดเลย แต่คณชั่วร้ายจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดิน
31 ปากของคณชอบธรรมนำปัญญาออกมา แต่ลิ่นของคณตลบตะแลงจะถูกตัดออก
32 ริมฝีปากของคณชอบธรรมรู้ว่าอะไรเหมาะสม แต่ปากของคณชั่วร้ายรู้ว่าสิ่งใดตลบตะแลง

Chapter 11

1 ตาหูเทียมที่จั่นเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์
แต่ลูกตมที่เที่ยงตรงเป็นความปิตินดีของพระองค์
2 เมื่อความเข่อหยิ่งมาถึง ความอับอายก็มาถึง แต่ปัญญาอยู่กับคณใจถ่อม
3 ความซื่อสัตย์ของคณที่เที่ยงธรรมย่อมนำพา แต่ความคดโกงของคณจะเมิดย่อมทำลายเขา

4 ความมั่งคั่งไม่ถ่านายกำไรในวันทรงพระพิโรธ แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นความมรณา
5 ความชอบธรรมของคณที่ไร้คำหั้นย่อมรักษาทางของเขาคให้ตรง
แต่คณชั่วร้ายจะล้มลงด้วยความชั่วร้ายของเขาเอง
6 ความชอบธรรมของคณที่เที่ยงธรรมย่อมช่วยเขาให้พ้น
แต่คณละเมิดจะถูกระคะของเขากลับเป็นเชลย
7 เมื่อคณชั่วร้ายตาย ความหวังของเขาจะพินาศ และความมุ่งหวังของคณธรรมก็สูญเปล่า
8 คณชอบธรรมรับการช่วยเหลือให้พ้นความลำบาก และคณชั่วร้ายเข้าไปแทนที่
9 คณหน้าชื่อใจคดทำลายเพื่อนบ้านของเขาด้วยปาก
แต่คณชอบธรรมจะได้รับการช่วยให้พ้นด้วยอาศัยความรู้
10 เมื่อคณชอบธรรมอยู่เย็นเป็นสุข บ้านเมืองก็ปรรมปรีดี และเมื่อคณชั่วร้ายพินาศ ก็มีเสียงโห่ร้อง
11 โดยพรของคณที่เที่ยงธรรม บ้านเมืองก็เป็นที่ยกย่อง แต่ว่ามันจะลางโดยปากของคณชั่วร้าย
12 บุคคลที่ขาดสติปัญญายอมเหยียดเพื่อนบ้านของตน แต่คณที่มีความเข้าใจก็ยังนิ่งอยู่
13 บุคคลที่เขี้ยวขบกับภัยความลับ แต่บุคคลที่มีสติขย้อมปิดบังสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้ได้
14 ที่ไหนที่ไม่มีความน่า ประชาชนก็ล้มลง แต่ในที่ซึ่งมีที่ปรึกษา มากย่อมมีความปลอดภัย
15 บุคคลผู้รับประกันคนอื่นจะต้องทนทุกข์ แต่คณที่เกลียดการรับประกันย่อมปลอดภัย
16 สตรีงามสงาย่อมได้รับเกียรติ และชายที่มีอำนาจใหญ่โตย่อมมั่งจั่ง
17 ชายผู้มีความเอ็นดูยอมให้ประโยชน์แก่จิตใจน แต่ชายที่ดูร้ายยอมทำให้ตัวเองเจ็บ
18 บุคคลชั่วร้ายได้ทำงานที่หลอกลวง แต่บุคคลที่ทว่านความชอบธรรมจะได้บำเหน็จที่แน่นอน
19 ความชอบธรรมนำไปสู่ชีวิตฉับใด

บุคคลผู้ติดตามความชั่วร้ายจะนำไปสู่ความตายของตนเองฉับนั้น
20 คณที่มีใจตลบตะแลงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์
แต่คณที่เที่ยงตรงในทางของเขาย่อมเป็นความปิตินดีของพระองค์
21 ถึงแม้ใครลงมือช่วยก็ตาม ซึ่งคณชั่วร้ายจะไม่มิโทษนั้นหาไม่ได้
แต่บรรดาเชื้อสายของคณชอบธรรมจะได้รับ การช่วยเหลือ
22 สตรีงามที่ปราศจากความเล็ยฉลาดก็เหมือนห้วงทองคำที่จมูกหมู
23 ความปรารถนาของคณชอบธรรมจบลงในความดีเท่านั้น
ความมุ่งหวังของคณชั่วร้ายจบลงในความพิโรธ
24 บางคณยังจำหนายิ่งมั่งคั่ง บางคณยังถือสิ่งที่ดีจรรจำหนายไว้ยังขัดสนก็มี
25 บุคคลที่ใจกว้างขวางยอมได้รับความมั่งคั่ง บุคคลที่รตหน้า เขาเองจะรับการรตหน้า
26 ประชาชนจะแต่งบุคคลที่กักตัว แต่พระพรจะอยู่บนเสีรของคณที่เขี้ยวขบ
27 บุคคลผู้แสวงความดี ก็แสวงความพอใจ แต่ความชั่วร้ายมาถึงผู้ที่เสาะหามัน
28 บุคคลผู้วางใจในความมั่งคั่งของคณจะล้มละลาย แต่คณชอบธรรมจะรุ่งเรืองอย่างไรไม่เสีย
29 บุคคลผู้ทำให้ครว้เรือนของเขาลำบากจะรบลมเป็นมรดก
และคณโง่งจะเป็นคนใช้ของคณที่มีความฉลาด
30 ผลของคณชอบธรรมเป็นต้นไม้แห่งชีวิต และผู้่นำวิญญาณก็มีสติปัญญา
31 ดูกิด แม้คณชอบธรรมอาจจะถูกทำโทษในแผ่นดินโลก
คณชั่วร้ายและคณบาปจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด

Chapter 12

1 ผู้ใดที่รักษาคำสั่งสอนก็รักความรู แต่บุคคลที่เกลียดการตักเตือนก็เป็นคนโง่
2 คนดีเป็นที่โปรดปรานของพระเยโฮวาห์ แต่คณที่คิดการชั่วร้ายพระองค์จะทรงตำหนิ
3 คณจะต้องอยู่ด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ แต่รากของคณชอบธรรมจะไม่รู้จักเคลื่อนไหว
4 ภรรยาดีเป็นมงกุฎของสามีตน
แต่นางผู้ให้นำความอับอายมาก็เหมือนความเยื่อนำในกระดูกสามี
5 ความคิดของคณชอบธรรมนั้นยุติธรรม แต่คำหาหรือของคณชั่วร้ายนั้นหลอกลวง
6 ถ้อยคำของคณชั่วร้ายหมอบคยเอาโลภิต แต่ปากของคณที่เที่ยงธรรมจะช่วยคณให้รอดพ้น
7 คณชั่วร้ายคว่ำแล้วและไม่มีอีก แต่เรือนของคณชอบธรรมยังดำรงอยู่
8 คณจะได้คำชมเชยตามสติปัญญาของเขา แต่คณที่ความคิดตลบตะแลงจะเป็นที่ดูหมิ่น
9 ผู้ที่ถูกสุมประมาทและมีคณรับใช้ ก็ดีกว่าคณที่ยกย่องตนเองแต่ขาดอาหาร
10 คณชอบธรรมยอมเห็นแก่ชีวิตสุดวของเข แต่ความกรุณาของคณชั่วร้ายคือความดูร้าย
11 บุคคลที่โกลนของคณจะมีอาหารอุดม แต่บุคคลที่ติดตามคณใส่ร้ายก็ขาดความเข้าใจ
12 คณชั่วร้ายปรารถนาทำลายของคณเลา แต่รากของคณชอบธรรมย่อมออกผล
13 คณชั่วร้ายยอมติดบ่วงโดยการละเมิดแห่งริมฝีปากของตน
แต่คณชอบธรรมจะหนีพ้นจากความลำบาก
14 จากผลแห่งปากของคณคณก็อิมใจในความดี และผลงานแห่งมือของเขาก็จะกลับมามาหาเขา
15 ทางของคณโง่งนั้นถูกตองในสายตาของเขเอง แต่คณที่ฉลาดมีใจคานะนำก็ฉลาด
16 จะรู้ความโกรธของคณโง่ได้ทันที แต่คณที่หยั่งรุ่มยอมปิดบังความอับอาย
17 บุคคลผู้พูดความจริงกล่าวความชอบธรรม แต่พยานเท็จกล่าวคำหลอกลวง
18 มีบางคณที่คำพูดพล่อยของเขาเหมือนดาบแทง แต่ลิ่นของปราชญ์นการรักษามาให้
19 ริมฝีปากที่พูดจริงจะทนอยู่ได้เป็นนิตย์ แต่ลิ่นที่พูดมูสาอยู่ได้เพียงประเดี๋ยเดียว
20 ความหลอกลวงอยู่ในใจของบรรดาผู้คิดแผนการชั่วร้าย
แต่บรรดาผู้ละแผนงานแห่งสันติภาพมีความชื่นบาน
21 ไม่มีความชั่วคดอยู่กับคณชอบธรรม แต่คณชั่วร้ายจะเต็มด้วยความร้าย
22 ริมฝีปากที่พูดมูสาเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์
แต่คณที่หลายที่ประพฤติอย่างจริงใจเป็นความปิตินดีของพระองค์
23 คณที่หยั่งรุ่มเก็บความรู้ไว้ แต่ใจคณโง่งปรารองความโง่เขลา
24 มือของคณที่ขยันขันแข็งจะครอบครอง ฝ่ายคณเกลี้ยจรรันจะถูกบังคับให้ทำงานโยธา
25 ความกระวนกระวายในใจของคณหยั่งถ่างเขาลง แต่ถ้อยคำที่ดีกระทำให้เขาชื่นชม
26 คณชอบธรรมประเสริฐกว่าเพื่อนบ้านของตน แต่ทางของคณชั่วร้ายชักจูงพวกเขาให้หลง
27 คณเกลี้ยจรรันจะไม่ปึงเหยื่อที่เขาล่ามา แต่ทรัพย์ศฤงคารของคณขยันขันแข็งมีค่า
28 ในวิถีของความชอบธรรมมีชีวิต และในทางนั้นไม่มีความมรณา

Chapter 13

- 1 บุตรชายที่ฉลาดฟังคำสั่งสอนของบิดาตน แต่คนมักเียงเอียงไม่ฟังคำสอน
- 2 คนจะกินของดีจากผลปากของตน แต่จิตใจของคนจะเมิดจะกินความทารุณ
- 3 บุคคลที่ระแวดระวังปากของเขาจะสงวนชีวิตของเขา
- แต่บุคคลที่เปิดริมฝีปากกว้างก็จะมาถึงความพินาศ
- 4 วิญญาณของคนก็แยกจากรานยังอยากรู้ แต่ไม่ได้เอะไเลย ฝ่ายวิญญาณของคนขยันจะอ้วนพี
- 5 คนชอบธรรมเกลียดความเท็จ แต่คนชั่วร้ายประพฤติน่ารังเกียจและน่าอดสู
- 6 ความชอบธรรมระแวดระวังผู้ที่ทางของเขาเที่ยงธรรม แต่ความชั่วร้ายคว่ำคนบาป
- 7 คนที่ว่าตนมั่งคั่ง แต่ไม่มีเอะไเลยก็มี คนที่พูดตนเป็นคนจน แต่มีทรัพย์ศฤงคารเป็นอันมากก็มีอยู่
- 8 ถ้าได้ชีวิตของคนคือทรัพย์ศฤงคารของเขา แต่คนยากจนไม่ฟังคำตักเตือน
- 9 สว่างของคนชอบธรรมก็เปรมปรีดี แต่ประทีปของคนชั่วร้ายจะถูกดับ
- 10 เพราะความทะนงตัวเท่านั้นการวิวาทจึงเกิดขึ้น แต่ปัญญาอยู่กับบรรดาผู้ที่รับคำแนะนำ
- 11 ทรัพย์ศฤงคารที่ได้มาโดยโศกสาจะยอมແຍບลง
- แต่บุคคลที่สำสมโดยการงานจะได้เพิ่มพูนขึ้น
- 12 ความหวังที่ถูกหน่วงไว้ทำให้ใจเจ็บตัว แต่ความปรารถนาที่สำเร็จแล้วเป็นต้นไม้แห่งชีวิต
- 13 บุคคลผู้ดูหมิ่นพระวาจะจะถูกทำลาย แต่บุคคลผู้เกรงกลัวพระบัญญัติจะได้รับบำเหน็จ
- 14 กฎเกณฑ์ของปราชญ์เป็นน้ำแห่งชีวิต เพื่อจะออกไปให้พ้นจากบ่วงของความมรณา
- 15 ความเข้าใจที่ดีก็ได้รับความโปรดปราน แต่หนทางของคนละเมิดก็ยากนัก
- 16 บรรดาคนที่หยั่งรู้กระทำทุกอย่างด้วยความรู้ แต่คนโง่ก็อดความโง่ของตน
- 17 ผู้สื่อสารที่ชั่วร้ายหลงไปในความร้าย แต่ผู้ที่สัถย์ชอบการรักษามาให้
- 18 ความยากจนและความอดสูมาถึงบุคคลที่เพิกเฉยต่อคำสั่งสอน
- แต่บุคคลที่สนใจคำตักเตือนก็ได้รับเกียรติ
- 19 ความปรารถนาที่สมฤทธิ์ผลเป็นสิ่งหอมหวานสำหรับจิตวิญญาณ
- แต่เป็นความสะอิดสะเอียนแก่คนโง่ที่จะละเลยจากความชั่วร้าย
- 20 บุคคลที่เดินกับปราชญ์จะกลายเป็นคนฉลาด แต่เพื่อนฝูงของคนโง่จะถูกทำลาย
- 21 ความชั่วร้ายตามติดคนบาป แต่คนชอบธรรมจะได้รับความดีเป็นบำเหน็จ
- 22 คนดีก็ละมรดกไว้ให้แก่หลานๆ แต่ทรัพย์ศฤงคารของคนบาปนั้นสำสมไว้ให้คนชอบธรรม
- 23 ดินที่คนยากจนไถไว้ก็เกิดผลอุดม แต่สิ่งของถูกทำลายได้เพราะขาดความยุติธรรม
- 24 บุคคลที่สวางนไม่เรียวก็เกล็ดบุตรชายของตน แต่ผู้ที่รักเขาพยายามดีสอนเขาทันเวลา
- 25 คนชอบธรรมมีประทานได้จนพอใจ แต่ท้องของคนชั่วร้ายจะหิว

Chapter 14

- 1 ผู้หญิงทั้งหลายที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของเธอขึ้น แต่ผู้หญิงที่โง่ริ้อมั่งลงด้วยมือตนเอง
- 2 บุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรมเกรงกลัวพระเยโฮวาห์
- แต่บุคคลที่คดเคี้ยวในทางของเขาก็ดูหมิ่นพระองค์
- 3 ในปากของคนโง่ไม่มีเรียวแห่งความโง่หยัง แต่ริมฝีปากของปราชญ์จะสงวนเขาไว้
- 4 ที่ไหนที่ไม่มีวัวผู้ ที่นั่นราษฎ์จะอด แต่ที่ผลอุดมได้มาด้วยแรงวัว
- 5 พยานที่สัถย์ซื่อจะไม่มีลา แต่พยานเท็จจะกล่าวคำมุสา
- 6 คนมักเียงเอียงแสวงปัญญาเสียเปรียบ แต่คนรู้นั้นก็ง่ายแก่คนที่มีความเข้าใจ
- 7 จงไปให้พ้นหน้าคนโง่ เมื่อเจ้าไม่พบริมฝีปากแห่งความรู้ในตัวเขา
- 8 ปัญญาของคนหยั่งรู้คือการเข้าใจทางของเขา แต่ความโง่ของคนโง่เป็นที่หลอกลวง
- 9 คนโง่เล่าเยาะเย้ยเรื่องความผิดบาป แต่ในท่ามกลางคนชอบธรรมก็มีความโปรดปราน
- 10 จิตใจรู้ความซมชื่นของใจเอง และไม่มีใครอื่นมาเข้าส่วนความชื่นบานของมัน
- 11 เรือนของคนชั่วร้ายจะถูกคว่ำ แต่เต็นท์ของคนเที่ยงธรรมจะรุ่งเรือง
- 12 มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนฉลาด แต่ในสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณา
- 13 แม้ใจของคนที่ทำเรอะก็เศร้า และที่สุดของความชื่นบานนั้นคือความโศกสลด
- 14 คนที่มีใจหนักอึ้งจะได้ผลจากทางของเขาจนเต็ม และคนดีก็จะได้ผลดีแห่งการกระทำของเขา
- 15 คนเขลาเชื่อถือว่าทุกอย่าง แต่คนหยั่งรู้ม่อดูว่าเขากำลังไปทางไหน
- 16 คนมีปัญญาที่เกรงกลัวและนั้นเสียจากความชั่วร้าย แต่คนโง่เิดอดดาดด้วยความมั่นใจ
- 17 คนไม่โหล่นปล้นประทุติโง่เขลา และความใจแค้นชั่วร้ายเป็นที่เกลียดชัง
- 18 คนเขลาได้ความโง่เป็นมรดก แต่คนหยั่งรู้ก็มีความรู้เป็นมรดก
- 19 คนชั่วร้ายกราบคนดี และคนชั่วร้ายกราบอยู่ที่ประตูเมืองของคนชอบธรรม
- 20 คนยากจนนั้นแม้เพื่อนบ้านของตนก็รังเกียจ แต่คนมั่งคั่งมีสหายมากมาย
- 21 บุคคลที่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของตนก็ทำบาป แต่บุคคลที่เอ็นดูคนยากจนก็เป็นสุข
- 22 คนที่คิดการชั่วนั้นไม่ผิดหรือ บรรดาผู้ที่คิดการดีก็จะพบความเมตตาและความจริง
- 23 มีกาโรอยู่ในงานทุกอย่าง การเพียงแต่พูดแต่เริ่มฝึกปานั้นใหม่ไปทางความซาดแกลน
- 24 มงกฎของปราชญ์คือความมั่งคั่งของตน แต่ความโง่ของคนโง่คือความเขลา
- 25 พยานที่ซื่อตรงจะช่วยชีวิตให้รอด แต่พยานหลอกลวงจะกล่าวคำมุสา
- 26 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์ทำให้คนอยู่อย่างมั่นคงในใจ ลูกหลานของเขาจะมีที่ลี้ภัย
- 27 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อผู้หนึ่งผู้ใดจะหลีกเลี่ยงจากบ่วงของความมรณาได้
- 28 ในมวลประชาชนก็มีศักดิ์ศรีของกษัตริย์ แต่ใ้ประชาชนเจ้านายก็ถูกทำลาย
- 29 บุคคลที่โกรธช้ำก็มีความเข้าใจมาก แต่บุคคลที่ไม่โห่เรวก็ยกย่องความโง่
- 30 ใจที่สงบที่ชีวิตแก่เนื้อหนึ่ง และความรักที่ระยิบระยับก็ระยิบระยับ
- 31 บุคคลผู้บีบบังคับคนยากจน ถูกดูพระผู้สร้างของเขา
- แต่บุคคลที่ถวายเกียรติแด่พระองค์ก็เอ็นดูต่อคนขัดสน
- 32 คนชั่วร้ายก็ถูกไล่ออกตามการกระทำชั่วร้ายของเขา
- แต่คนชอบธรรมมีความหวังในความมรณาของเขา
- 33 ปัญญาอาศัยอยู่ในใจของคนที่มีความเข้าใจ แต่สิ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางบรรดาคนโง่ก็ปรากฏตัว
- 34 ความซมชื่นของจิตหมู่ประชาชาติหนึ่งๆ แต่บาปเป็นเหตุให้ชนชาติหนึ่งๆถูกทำลาย
- 35 ศิราสการที่เฉลียวฉลาดก็ได้รับความโปรดปรานจากษัตริย์

แต่พระพิโรธของพระองค์ก็ตกลงบนผู้ที่ประพฤติน่าละอาย

Chapter 15

- 1 คำตอบอ่อนหวานทำให้ความโกรธเกรี้ยวหันไปเสีย แต่คำกั๊กพะไรโทะสะ
- 2 ลื่นของปราชญ์ใช้ความรู้ยังถูกต้อง แต่ปากของคนโง่ให้ความโง่ออกมา
- 3 พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่ในทุกแห่งหน ทรงเฝ้าดูคนชั่วและคนดี
- 4 ลื่นที่สุภาพเป็นต้นไม้แห่งชีวิต แต่ลื่นตอบตะแบงทำน้ำใจให้แตกสลาย
- 5 คนโง่ดูหมิ่นคำสั่งสอนของบิดาตน แต่ผู้ที่สนใจคำตักเตือนเป็นผู้หยั่งรู้
- 6 ในเรือนของคนชอบธรรมมีคลังทรัพย์มาก แต่ความลำบากตกอยู่กับรายไ้ของคนชั่วร้าย
- 7 ริมฝีปากของปราชญ์กระจายความรู้ แต่ความคิดของคนโง่หาเป็นเช่นนั้นไม่
- 8 เครื่องสักการบูชาของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์
- แต่คำอธิษฐานของคนเที่ยงธรรมเป็นความปิติยินดีของพระองค์
- 9 ทางของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์
- แต่พระองค์ทรงรักผู้ที่ติดตามความชอบธรรม
- 10 ผู้ที่ทอดทิ้งทางดีนั้นว่าการทำโทษเป็นสิ่งที่หนักใจ บุคคลผู้เกลียดคำเตือนสติจะตายเปล่า
- 11 นรกและแดนพินาศก็ประจักษ์แจ้งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์
- ใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์จะแจ้งเฉพาะพระองค์ยกานั้นสักเท่าใด
- 12 คนมักเียงเอียงไม่รักคนที่ตักเตือนเขา ทั้งเขาจะไม่ไปหาปราชญ์
- 13 ใจที่เร้าแรงกระทำให้สีหน้าแจ่มใส แต่โดยความเศร้าใจดวงจิตก็แหลกสลายไป
- 14 ใจของบุคคลผู้มีคามเข้าใจก็แสวงความรู้ แต่ปากของคนโง่กินความโง่เป็นอาหาร
- 15 ทุกวันของคนที่ถูกใจก็ร้าย แต่คนที่มีใจเร้าแรงมีการเลี้ยงต่อเนืองกัน
- 16 มีทรัพย์น้อยแต่มีความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ดีกว่ามั่งคั่งทรัพย์ใหญ่ แต่มีความลำบากอยู่ด้วย
- 17 กินแก่เป็นอาหารในที่มีความรักก็ดีกว่ากินเนื้อวัวอ่อนพร้อมกับความเกลียดชังอยู่ด้วย
- 18 คนใจร้อนเร้าการวิวาท แต่บุคคลผู้โกรธช้ำก็ระบับการขิงดี
- 19 ทางของคนเกียจคร้านเหมือนรั้วดินไม่หนาม แต่วิถีของคนชอบธรรมเป็นทางหลวงราบเสมอ
- 20 บุตรชายที่ฉลาดกระทำให้บิดายินดี แต่คนโง่ดูหมิ่นมารดาของตน
- 21 ความโง่เป็นความชื่นบานแก่บุคคลผู้ไม่มีสติปัญญา
- แต่คนที่มีความเข้าใจจะดำเนินในความเที่ยงธรรม
- 22 ปราศจากการปรึกษาหารือ แผนงานก็ล้มเหลว แต่มีผู้แนะนำมาก แผนงานนั้นก็สำเร็จ
- 23 คำตอบจากปากที่เหมาะสมก็เป็นความชื่นบานแก่คน คำเดียวที่ถูกกละก็เท็จจริง
- 24 ทางแห่งชีวิตนำคนฉลาดขึ้นไปสู่เบื้องบน เพื่อเขาจะได้หลีกเลี่ยงจากนรกเบื้องล่าง
- 25 พระเยโฮวาห์จะทรงรื้อเรือนของคนเย่อหยิ่ง แต่ให้ขอบเขตของหญิงม่ายคงอยู่
- 26 ความคิดทั้งหลายของคนชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์
- แต่ถ้อยคำของคนบริสุทธิ์เป็นถ้อยคำที่พอพระทัย
- 27 บุคคลผู้ตะกละหากำไรก็กระทำความลำบากแก่ครัวเรือนของตน
- แต่บุคคลผู้เกลียดสินบนจะมีชีวิตอยู่
- 28 ใจของคนชอบธรรมรำพึงว่าจะตอบอย่างไร แต่ปากของคนชั่วร้ายเทเสียงชั่วร้ายออก
- 29 พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ห่างไกลจากคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงสถิตคำอธิษฐานของคนชอบธรรม
- 30 สว่างของตาทำให้ใจเปรมปรีดี และข่าวดีกระทำให้กระตือรือร้น
- 31 หูที่ฟังคำตักเตือนที่ให้ชีวิตจะอยู่ท่ามกลางปราชญ์
- 32 บุคคลผู้เพิกเฉยต่อคำสั่งสอนก็ดูหมิ่นจิตใจตนเอง แต่บุคคลผู้ฟังคำตักเตือนก็ได้ความเข้าใจ
- 33 ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการสอนให้เกิดปัญญา และความถ่อมใจเดินอยู่ข้างหน้าเกียรติ

Chapter 16

- 1 ทั้งแผนงานของจิตใจมนุษย์ และคำตอบของลิ้น มาจากพระเยโฮวาห์
- 2 ทางทั้งสิ้นของมนุษย์ก็สะอาดในสายตาของเขา แต่พระเยโฮวาห์ทรงชั่งจิตใจ
- 3 จมอภางานของเจ้าไว้กับพระเยโฮวาห์ และแผนงานของเจ้าจะได้รับการสถาปนาไว้
- 4 พระเยโฮวาห์ทรงสร้างทุกสิ่งไว้เพื่อพระองค์เอง แม้คนชั่วร้ายก็เพื่อวันชั่วร้าย
- 5 ทุกคนที่มีความเย่อหยิ่งในใจก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์
- ถึงแม้มีอุประสาณมือด้วยกัน เขาจะพันโทษก็หาไม่ไ้
- 6 ความเมตตาและความจริงได้ลบความชั่วช้า
- 1 ในความหลีกเลี่ยงชั่วร้ายได้โดยความยำเกรงพระเยโฮวาห์
- 7 เมื่อทางของมนุษย์เป็นที่โปรดปรานแต่พระเยโฮวาห์
- แม้ศัตรูของเขานั้นพระองค์ก็ทรงกระทำให้สิ้นดับเขาได้
- 8 มีแต่บ่อยแต่มีความชอบธรรมก็ดีกว่ามีรายไ้ได้มากด้วยยอยุติธรรม
- 9 ใจของมนุษย์จะแผนงานทางของเขา แต่พระเยโฮวาห์ทรงนำย่างเท้าของเขา
- 10 คำตักเตือนอันมาจากพระเจ้าอยู่ที่ริมฝีพระโอษฐ์ของกษัตริย์
- พระโอษฐ์ของพระองค์ไม่ละเมิดในการพิพากษา
- 11 ตราฐและดาต้างที่ยังตรงเป็นของพระเยโฮวาห์ ลูกตัมทั้งสิ้นในถุงเป็นพระราชกิจของพระองค์
- 12 การกระทำความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าเกลียดชังต่อกษัตริย์
- เพราะว่าบัลลังก์นั้นถูกสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม
- 13 ริมฝีปากที่ชอบธรรมเป็นที่ปิตินิดีแก่กษัตริย์ และพระองค์ทรงรักบุคคลผู้พูดสิ่งที่ถูก
- 14 พระพิโรธของกษัตริย์เป็นผู้สื่อสารของความมรณา แต่ปราชญ์จะระงับเสียได้
- 15 ในความอ่อนโยนสากลสิพระพิศรัตของกษัตริย์ก็มีชีวิต
- และความโปรดปรานของพระองค์ก็เหมือนเมฆฝนปลายฤดู
- 16 ได้ปัญญาที่ดีกว่าได้ทองคำสักเท่าใด ที่จะไ้ความเข้าใจดีกว่าเลือกเอาเงิน
- 17 ทางหลวงของคนเที่ยงธรรมนั้นออกจากความชั่วร้าย
- บุคคลผู้ระแวดระวังทางของตนก็สงวนชีวิตของเขาไว้
- 18 ความเย่อหยิ่งเดินหน้าการถูกทำลาย และจิตใจยโสสำนัการล้ม
- 19 ที่จะเป็นคนมีกำลังมออยู่กับคนยากจนก็ดีกว่าให้ชนชาติหนึ่งๆถูกทำลาย
- 20 บุคคลผู้จัดการธุรกิจอย่างเฉลียวฉลาดจะพบของดี และคนที่วางใจในพระเยโฮวาห์จะเป็นสุข

21 คนใจฉลาดเรียกว่าเป็นคนมีความพินิจ และความหวานแห่งริมฝีปากเพิ่มความเรียนรู้
22 ความเข้าใจเป็นน้ำพุแห่งชีวิตแก่ผู้ที่มีความเข้าใจ แต่คำสั่งสอนของคนโง่เป็นความโง่เขลา
23 ใจของปราชญ์กระทำให้ปากของเขาสุ่ม และเพิ่มการเรียนรู้แก่ริมฝีปากของเขา
24 ถ้อยคำแช่มช้อยเหมือนรวงผึ้ง เป็นความหวานแก่จิตวิญญาณ และเป็นอนามย์แก่กระตูด
25 มีทางหนึ่งซึ่งคนเรารู้เหมือนลูก แต่มั่นสืบส่งลงที่ทางของความมรณา
26 คนที่ทำงานก็ทำงานเพื่อตนเอง เพราะปากของเขากระตุ้นเขาไป
27 คนอธรรมขุดต้นความชั่ว และในริมฝีปากของเขาเหมือนอย่างไฟโลก
28 คนตอบตะแลงแก่งการวิวาท และผู้กระซิบก็แยกเพื่อนสนิทออกจากกัน
29 คนหาธุระล่อชวนเพื่อนบ้านของเขา และนำเขาไปในทางที่ไม่ดี
30 เขาขยับตาจะแผนงานที่ตอบตะแลง เขามีริมฝีปากของเขาสร้างความชั่วร้ายให้เกิดขึ้น
31 ศิระหะที่มีผมหงอกเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศี ถ้าพบในทางแห่งความชอบธรรม
32 บุคคลผู้โกรธซ้ำก็ดีกว่าคนมีกำลังมาก และบุคคลผู้ปกครองจิตใจของตนก็ดีกว่าผู้ตีเมืองได้
33 สลากนั้นเขาทอดลงที่ตก แต่การตัดสินมาจากพระเยโฮวาห์ทั้งสิ้น

Chapter 17

1 เสบียงกรังน้อยหนึ่งพร้อมกับความสงบ
ดีกว่าเรือนที่มีเครื่องสักการบูชาเต็มพร้อมกับการวิวาท
2 ราชที่เฉลียวฉลาดจะปกครองบุตรชายผู้ประพฤติความละอาย และจะிடส่วนแบ่งมรดกเท่ากับพวกพี่น้อง
3 เข้มไว้สำหรับเงิน และเตาถลุงมีไว้สำหรับทองคำ และพระเยโฮวาห์ทรงทดลองใจ
4 ผู้กระทำความชั่วฟังริมฝีปากเท็จ และคนมุสาเงี้ยวแก่งลิ้นเหลวไหล
5 บุคคลที่เย้ยหยันคนยากจนก็ถูกพระผู้สร้างของเขา
บุคคลที่ยินดีเมื่อมีความลำบากยากเย็นจะไม่มีโทษหาไม้ได้
6 หลานเป็นมงกุฎของคนที่แก่ และสง่าราศีของบุตรคือบิดาของเขา
7 วาจาสะสลวยไม่เหมาะแก่คนโง่จำใจ ริมฝีปากที่สุายังไม่เหมาะแก่เจ้านายฉฉนั้น
8 ของกำนัลก็เป็นเหมือนเพชรพลอยในสายตาของเจ้าของ
ไม่ว่ามันจะหันไปทางไหนก็เจริญรุ่งเรืองทางนั้น
9 บุคคลผู้ปิดบังการละเมิดก็เสาะหาความรัก แต่คนกล่าวเรื่องนั้นซ้ำซากก็ทำให้เพื่อนสนิทแยกจากกัน
10 คำชวนเข้าไปในคนฉลาดดีกว่าเขียนคนโง่สักร้อยที
11 คนชั่วร้ายก็แสวงแต่การบุกฉฉ ฉฉนั้นจะมีผู้สื่อสารชั่วร้ายไปสู่เขา
12 ให้คนไปพบแม่หมี่ที่ถูกถูกขโมยไป ยังดีกว่าไปพบคนโง่ในความโง่ของเขา
13 ถิ่นคนหนึ่งคนใดทำชั่วตอบแทนความดี ความชั่วจะไม่พมาจากเรือนของคนนั้น
14 เมื่อเริ่มตนวิวาทก็เหมือนปล่อยน้ำให้ไหล ฉฉนั้นจงเลิกเสียก่อนเกิดการวิวาท
15 ผู้ที่ช่วยให้คนชั่วร้ายเป็นฝ่ายถูกและผู้ที่ไม่โทษคนชอบธรรม ทั้งสองก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์
16 ทำให้คนโง่จึงมีเงินในมือเพื่อซื้อปัญญา ในเมื่อเขาไม่มีความคิด
17 มิตรสหายก็มีความรักอยู่ทุกเวลา และพี่น้องก็เกิดมาเพื่อช่วยกันยามทุกข์ยาก
18 คนที่ไม่มีความเข้าใจก็ให้คำปัญญา และเป็นผู้รับประกันต่อหน้าเพื่อนของตน
19 บุคคลผู้รักการละเมิดก็รักการวิวาท บุคคลผู้ทำประทุรอนของเขาให้สูงก็แสวงการทำลาย
20 ผู้หนึ่งผู้ใดไม่ใจตอบตะแลงก็ไม่พบสิ่งที่ดีอันใด และผู้ที่สิ้นวิปลาสก็ตกอยู่ในความยากลำบาก
21 บิดาที่มีบุตรโสดก็มีความโศก และบิดาของคนที่โง่ไม่มีความชื่นบาน
22 ใจจริงเป็นยาอย่างดี แต่จิตใจที่หมกมุ่นกระทำให้กระตูดแห่ง
23 คนชั่วร้ายรับสินบนจากอกเสื้อเพื่อฉฉแห่งความประพฤติธรรม
24 คนที่มีความเข้าใจมุ่งหน้าของเขาตรงไปสู่ปัญญา แต่ตาของคนโง่อยู่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก
25 บุตรชายโง่เป็นที่โศกสลดแก่บิดา และเป็นความขมขื่นแก่สตรีผู้ให้กำเนิด
26 ที่จะปรับคนชอบธรรมก็ไม่ดี ที่จะโทษเจ้านายเพราะเหตุความเท็จตรงก็ผิด
27 บุคคลที่ยับยั้งถ้อยคำของเขาเป็นคนมีความรู้ และบุคคลผู้มีจิตใจเยือกเย็นเป็นคนมีความเข้าใจ
28 ถึงคนโง่หากหนึ่งเสียก็นับว่าเป็นคนฉลาด คนที่หุบริมฝีปากของเขาก็นับว่าเป็นคนมีความเข้าใจ

Chapter 18

1 คนที่ปลื้มตัวไปจากผู้อื่น จงใจกระทำตามใจตนเอง และดำเนินแห่งสติปัญญาทั้งหลาย
2 คนโง่ไม่พลัดเพลินในความเข้าใจ แต่พลัดเพลินในการแสดงความคิดเห็นของตนเท่านั้น
3 เมื่อคนชั่วร้ายมาถึง ความหมั่นประมาทก็มาด้วย และความอดสุ่มกว่าความเริ่เกียรติ
4 คำปากของคนเรานำน้ำลึก น้ำพุแห่งปัญญาเหมือนลำธารน้ำเขียว
5 ที่จะล้อเอียงเข้าข้างคนชั่วร้ายเพื่อจะบังคับคนชอบธรรมเรื่องความยุติธรรมก็ไม่ดี
6 ริมฝีปากของคนโง่ในการวิวาทหา และปากของเขาเต็มไปด้วยชัยชนะการไป
7 ปากของคนโง่เป็นสิ่งที่ทำลายตัวเขาเอง และริมฝีปากของเขาที่เ็นบ่วงดักจิตใจตนเอง
8 ถ้อยคำของผู้กระซิบนั้นหากก็เหมือนบาดแผล มันลงไปยังส่วนข้างในของร่างกาย
9 แล้วบุคคลที่หย่อนยานในการงานก็เป็นเพื่อนกับคนเจ้าทำลาย
10 พระนามของพระเยโฮวาห์เป็นป้อมคุ้มเข้มแข็ง คนชอบธรรมวิ่งเข้าไปในนั้นและปลอดภัย
11 ทรัพย์ศฤงคารของเศรษฐีเป็นเมืองเข้มแข็งของเขา และเป็นเหมือนกำแพงสูงตามความคิดเห็นของเขา
12 ใจของคนก็จงหองก่อนถึงการถูกทำลาย แต่ความถ่อมใจเดินอยู่หน้าเกียรติ
13 ถิ่นคนหนึ่งคนใดตอบก่อนที่เขาได้ยิน ก็เป็นความโง่และความอับอายของเขา
14 จิตใจของคนจะทนต่อความเจ็บป่วยได้ แต่จิตใจที่หอกเข้าใครจะทนได้เล่า
15 ใจของคนหยิ่งริ้วยอมหาความรู้ และหูของปราชญ์แสวงความรู้
16 ของกำนัลของผู้หนึ่งผู้ใดยอมเปิดทางให้ผู้อื่น และนำเขามาถึงคนใหญ่คนโต
17 บุคคลผู้ถ่อมลงจิตของตนก่อนก็ดูหมิ่นเป็นฝ่ายถูก จนกว่าฝ่ายตรงข้ามจะมาสลงสวนเขา
18 การจับสลากกระทำให้การทะเลาะสิ้นสุด และตัดสินคู่โต้แย้งที่มีกำลัง

19 การตัดสินกันกับพี่น้องที่สะดวกแล้วก็ยากกว่าการชนะเมืองที่เข้มแข็ง และการทะเลาะวิวาทของเขาเหมือนดวลที่ป้อมปราการ
20 ทองจะอ้อมก็จากผลแห่งปากของเขา เขาจะหน้าใจเพราะผลอันเกิดจากริมฝีปากของตน
21 ความตาบอดและความเป็นอยู่ที่อำนาจของสิน และบรรดาผู้ที่รักมันก็จะกินผลของมัน
22 บุคคลที่พบภรรยาที่พบข้อดี และได้ความโปรดปรานจากพระเยโฮวาห์
23 คนยากจนใช้คำวิงวอน แต่คนมั่งคั่งตอบเสียงหัวเราะ
24 คนที่มีเพื่อนต้องสร้างเขาเป็นเพื่อน แต่มีมิตรคนหนึ่งก็ใกล้ชิดยิ่งกว่าพี่น้อง

Chapter 19

1 คนยากจนผู้ดำเนินในความซื่อสัตย์ของเขา ดีกว่าคนที่มิมีริมฝีปากตอบตะแลงและเป็นคนโง่
2 แล้วการที่จิตใจคนไม่มีความรู้ก็ไม่ดี และบุคคลที่เร่งทำหนักก็มักพลาดผิด
3 ความโง่ของคนใดนำความพินาศมาถึงเขา และใจของเขาเกรียวกราดต่อพระเยโฮวาห์
4 ทรัพย์ศฤงคารเพิ่มเพื่อนเป็นอันมาก แต่คนยากจนก็ถูกเพื่อนของเขาเร่งไป
5 พยานที่จะไม่ได้รับโทษหาไม้ได้ และบุคคลผู้ปลั่งคำมสาจะหนีไม่พ้น
6 คนเป็นอันมากออกเอาใจของเขาเจ้านาย และทุกคนก็เป็นมิตรกับคนที่ให้ของกำนัล
7 บรรดาพี่น้องของคนยากจนก็ยังเกลียดเขา มิตรของเขาจะยิ่งไกลจากเขาสักเท่าใด เขาพยายามพูด แต่ไม่มีใครยอมฟัง
8 บุคคลที่ได้ปัญญาก็รักจิตใจตนเอง บุคคลผู้รักหาความเข้าใจว่าจะพบสิ่งที่ดี
9 พยานที่จะไม่รับโทษหาไม้ได้ และบุคคลที่ปลั่งคำมสาจะพินาศ
10 ที่คนโง่จะอยู่อย่างสำราญก็ไม่เหมาะอยู่กว่า
ที่ที่สาจะปกครองเจ้านายก็ยังไม่เหมาะมากกว่านั้นอีก
11 สามัญสำนึกที่ดีกระทำให้คนโกรธซ้ำ และที่มืองข้ามการละเมิดไปเสียก็เป็นสง่าราศีแก่เขา
12 พระพิโรธของกษัตริย์เหมือนเสียงคำรามของสิงโต แต่ความโปรดปรานของพระองค์เหมือนน้ำค้างบนผักรัญ
13 บุตรชายโง่เขลาเป็นความพินาศของบิดาของเขา และการทะเลาะวิวาทของภรรยาเหมือนน้ำฝนย่อยหยดไม่หยุด
14 เรือนและทรัพย์ศฤงคารเป็นมรดกมาจากบิดา แต่ภรรยาที่หยิ่งก็มีมาจากพระเยโฮวาห์
15 ความเกียจคร้านทำให้หลับสนิท และคนขี้เกียจจะต้องทิว
16 บุคคลที่รักษาพระบัญญัติก็รักษาชีวิตของตน บุคคลที่ดูหมิ่นมรรคาทั้งหลายของพระองค์ก็จะถึงตาย
17 บุคคลที่เอ็นดูคนยากจนก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงยืม และพระองค์จะทรงตอบแทนแก่การกระทำของเขา
18 จงติสสนับบุตรชายของตนเมื่อยังมีความหวัง อย่าหมกดำลงใจเพราะเหตุการณ์โง่ของเขา
19 คนที่ไม่โหล่นเฉียวจะต้องได้รับโทษ เพราะถ้าเจ้าช่วยเขาให้พ้นแล้ว ก็ต้องช่วยเขาให้พ้นอีก
20 จงฟังคำแนะนำและรับคำสั่งสอนเพื่อเจ้าจะได้ปัญญาสำหรับอนาคต
21 ในใจของมนุษย์มีแผนงานเป็นอันมาก แต่คำปรึกษาของพระเยโฮวาห์นั้นแหละ จะดำรงอยู่ได้
22 สิ่งที่น่าปรารถนาในตัวของมนุษย์คือความเมตตา และคนยากจนยังดีกว่าคนมุสา
23 ความขยันของพระเยโฮวาห์นำไปสู่ชีวิต และบุคคลผู้ได้รับแล้วก็หยุดด้วยความพอใจ
เขาจะไม่อันตราใจตามเยี่ยงภรรยาเขา
24 คนเกียจคร้านฝังมือของตัวไว้ในอกเสื้อ และจะไม่ยอมเอาเมาสู่ปากของตนอีก
25 จงติคนที่มีกษะเย้ย และคนเขลาจะเขยความเข่งรุ่งเอง จงตักเตือนคนที่มีความเข้าใจและเขาจะเข้าใจความรู้
26 บุคคลผู้หาหาธุระแก่บิดาของเขาและขับไล่มารดาของเขาไปเสีย เป็นบุตรชายผู้ก่อให้เกิดความอับอายและการดูถูกหา
27 บุตรชายของเขาเรื่อย จงเลิกฟังคำสั่งสอนที่ให้อำนาจให้ไปจากคำแห่งความรู้
28 พยานที่อธรรมก็เย้ยเย้ยความยุติธรรม และปากของคนชั่วร้ายก็กลืนกินแต่ความชั่วช้า
29 การปรับโทษมีพร้อมอยู่สำหรับคนมีกษะเย้ย และการไปยก็สำหรับหลังของคนโง่

Chapter 20

1 เหล่าอุ้งน้ทำให้เกิดการเยาะเย้ย และสุราทำให้เกิดเป็นพาลเกร ผู้ใดถูกมันหลอกลวงก็ไม่เป็นคนฉลาด
2 ความครั้นครำกษัตริย์ก็เหมือนสิงโตคำราม ผู้ใดเข้าเฝ้าพระองค์ให้กรัก็ทำผิดต่อชีวิตของตนเอง
3 ที่จะรักษาตนให้พ้นการวิวาทก็เป็นเกียรติ แต่คนโง่ทุกคนจะเข้ายุ่งกับธุระของคนอื่น
4 คนเกียจคร้านไม่ไถนาในหน้าหนาว เขาจึงจะแสวงหาเมื่อถึงฤดูเกี่ยว แต่ไม่พบอะไรเลย
5 คำปรึกษาในใจของคนเหมือนน้ำลึก แต่คนที่มีความเข้าใจจะสามารถโง่งมันออกมาได้
6 คนเป็นอันมากปาวร้องความดีของเขาเอง แต่ใครจะหาคนสัตย์ซื้อพบเล่า
7 คนชอบธรรมดำเนินในความซื่อสัตย์ของตน บุตรทั้งหลายของเขาที่เกิดตามเขมาย่อมได้รับพร
8 กษัตริย์ผู้ประทับนับลัทธิพิพาทขาย่อมทรงเผด็จความชั่วทั้งหลายออกด้วยพระเนตรของพระองค์
9 ผู้ใดจะกล่าวได้ว่า "ข้าพเจ้าได้กระทำใจของข้าพเจ้าให้สะอาดแล้ว ข้าพเจ้าบริสุทธิ์ที่พื้นบาปของข้าพเจ้า"
10 ลูกตุ้มถ่วงและเครื่องตวงดโก่ง ทั้งสองสิ่งเป็นที่น่าสนใจสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พอกัน
11 แม้เด็กก็แสดงตัวโดยการประพฤติของเขาว่า สิ่งที่เขากระทำจะบริสุทธิ์ และถูกต้องหรือไม่
12 หูที่ฟังได้และตาที่มองเห็น พระเยโฮวาห์ทรงสร้างมันทั้งสอง
13 อย่ารักการหลับไหล เกรงว่าเจ้าจะมาถึงความยากจน จงลิตตาของเจ้า และเจ้าจะได้กินอาหารอิ่ม
14 ผู้ซื้อพูดว่า "เลา เลา" แต่เมื่อเขาไปแล้ว เขาจึงอวด
15 มีทองคำและทับทิมมีค่าเป็นอันมาก แต่ริมฝีปากที่มีความรู้ก็เป็นเพชรนิลจินดาประเสริฐ
16 จงเตือนเจ้าตัวเองว่า เมื่อเขาเป็นประกันให้คนอื่น และยึดตัวเขาไว้ เมื่อเขาวันประกันหญิงตัวว่า

17 อาหารที่ได้มาด้วยการหลอกลวงมีรสหวานแก่ผู้ได้มา
แต่ภายหลังปากของเขายะเต็มไปด้วยกรวด
18 แผนงานทั้งสิ้นดำรงอยู่ได้ด้วยการปรีชาหาหรือ จงทำสงครามด้วยมีการนำที่ฉลาด
19 บุคคลที่เที่ยวซบเซิบไปกับเผยความลับให้กระจ่าย
ฉะนั้นอย่าเข้าสังคมกับคนที่ยกยอด้วยริมฝีปากของตน
20 ถ้าคนหนึ่งคนใดแข่งบิดาหรือมารดาของตน ประทีปของเขายะดับมืดมิด
21 ตั้งแต่แรกอาจได้รับมรดกอย่างถึงสุกก่อนห่าม แต่ที่สุดปลายจะไม่เป็นพร
22 อย่าพูดว่า "ข้าจะแก้แค้นความชั่ว" แต่จงรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงช่วยเจ้าให้รอด
23 ลูกค่อมหรือลเป็นที่น่าสนใจสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ และตราฐเทียมเท็จก็ไม่ดี
24 ยังท่าของมนุษย์นั้นพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้สั่ง แล้วคนจะเข้าไทางของเขเองได้อย่างไร
25 ที่คนจะกินของบริสุทธิ์ และมาสอบถามเมื่อปฏิญาณไปแล้ว ทั้งสองเป็นบ่วงตักตนเอง
26 กษัตริย์ที่ฉลาดย่อมฝึกคนชั่วร้าย แล้วทรงบังคับงักการโทษเขา
27 จิตวิญญาณของมนุษย์เป็นประทีปของพระเยโฮวาห์ สองดูส่วนลึกที่สุดของเขทั้งสิ้น
28 ความเมตตาและความจริงสวนกษัตริย์ไว้ และความเมตตาก็เชิดชูพระที่นั่งของพระองค์ไว้
29 สงราที่ของคนที่งมคือกำลังของเขา แต่ความงามของคนแก่คือผมหงอกของเขา
30 ความปกปิดคำชั่วช้าของบาดแผลก็ชำระความชั่วเสีย
การโอบตักกระทำให้ส่วนลึกที่สุดสะอาดสะอ้าน

Chapter 21

1 พระทัยกษัตริย์เป็นเหมือนธารน้ำในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์
พระเยโฮวาห์จะหันไปไหนๆตามแต่พระองค์ทรงโปรด
2 ทางของคนทุกทางก็ถูกต้องในสายตาของตนเอง แต่พระเยโฮวาห์ทรงพินิจดูจิตใจ
3 ที่จะกระทำความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมก็เป็นทั่วไปปรดปรานแต่พระเยโฮวาห์มากกว่าเครื่องสักการบูชา
4 ตายโศ ใจเย่อหยิ่งและการโกลนของคนที่ชั่วร้ายเป็นบาป
5 แผนงานของคนซนขึ้นขึ้นแต่ถึงน้ำสู่ความลุ่มแน่นอน แต่ทุกคนที่เร่งร้อนก็มาสู่ความขัดสนเท่านั้น
6 การได้คลังทรัพย์มาด้วยสินมูสาห์คือความอนิจจังที่เคลื่อนไปๆมาๆของคนที่ไม่เสาะหาความตาย
7 ความพารูดของคนที่ชั่วร้ายจะกวาดเขาไป เพราะเขาปฏิเสธไม่ยอมทำสิ่งที่ยุติธรรม
8 ทางของมนุษย์ตลบตะแลงและมีความผิด แต่ความประพฤติของผู้บริสุทธิ์นั้นถูกต้อง
9 อยู่ที่มีมบนหลังคำเตือนดีกว่าอยู่ในเรือนกว้างขวางร่วมกับหญิงชั้ทะเลาะ
10 วิญญาณของคนที่ชั่วร้ายปรารถนาความชั่ว เพื่อบ้านของเขาไม่เป็นที่ขบใจในสายตาของเขา
11 เมื่อคนมักเยาะเย้ยถูกลงโทษ คนเขลาก็ฉลาดขึ้น เมื่อปราศอุ้ยได้รับการสั่งสอน เขาก็ได้ความรู้
12 คนชอบธรรมสั่งเกิดเรือนของคนชั่วร้าย
แต่พระเจ้าทรงรู้ว่าคนที่ชั่วร้ายลงเพราะเหตุความชั่วร้ายของเขา
13 บุคคลผู้ฉลาดไม่ฟังเสียงร้องของคนยากจน ตัวเขาเองจะร้อง แต่ไม่มีใครได้ยิน
14 ให้ของกำนัลในที่ลับย่อมแปรความโกรธ ให้สินบนในอวกก็แปรการพิโรธร้าย
15 เมื่อกระทำการตัดสินก็เป็นการขึ้นบานแก่คนชอบธรรม
แต่คนกระทำความชั่วช้าจะได้รับความพินาศ
16 ผู้ใดที่หันเหไปจากทางแห่งความเข้าใจ จะพักอยู่ในที่ประทุษของคนตาย
17 บุคคลที่รักความเพลิดเพลินจะเป็นคนยากจน บุคคลที่รักเหล้าองุ่นและน้ำมันจะไม่มั่งคั่ง
18 คนชั่วร้ายเป็นคำได้สำหรับคนชอบธรรม และคนละเมิดสำหรับคนที่เที่ยงธรรม
19 อยู่ในแผ่นดินทูกันดารดีกว่าอยู่กับผู้หญิงที่ทะเลาะและจู้จี้ซิบกัน
20 คลังทรัพย์ประเสริฐและน้ำมันมีอยู่ในที่อาศัยของคนฉลาด แต่คนโง่กินมันหมด
21 บุคคลผู้ตามติดความชอบธรรมและความเอ็นดู จะพบชีวิตและความชอบธรรมกับเกียรติยศ
22 ปราศอุ้ยเป็นคำไปในเมืองของคนที่มีกำลัง และพั้งหลายที่กำบังเข้มแข็งที่เขาไว้วางใจ
23 บุคคลที่รักษาปากและลิ้นของตนก็รักษาจิตใจเขาเองให้พ้นความลำบาก
24 "คนเย่อหยิ่งและคนมักเยาะเย้ย" เป็นชื่อของคนที่ประพฤติตัวด้วยความโกรธเย่อหยิ่งโยโส
25 ความปรารถนาของคนเกียจคร้านฆ่าตัวเขาเอง เพราะมีของที่เขาปฏิเสธไม่ทำงาน
26 เขาโลกอย่างตะกละอยู่วันยังค่ำ แต่คนชอบธรรมให้แก่และไม่ทวงหนี้ยัวไว้
27 เครื่องสักการบูชาของคนชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน
เมื่อเขานำมาด้วยใจที่ชั่วร้ายจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
28 พยานที่ีจะต้องพินาศ แต่ถ้อยคำของคนที่ดีจะยังคงอยู่
29 คนชั่วร้ายทำให้หน้าของตนดำไป แต่คนเที่ยงธรรมที่เคารพหุดทางของตน
30 ปัญญาที่ดี ความเข้าใจที่ดี คำปรีชาหาคิด จะเอาชนะพระเยโฮวาห์ไม่ได้
31 มักก็เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับวันสงคราม แต่ความปลอดภัยเป็นของพระเยโฮวาห์

Chapter 22

1 ชื่อเสียงดีเป็นสิ่งที่ควรเลือกยิ่งกว่าความมั่งคั่งมากมาย
และซึ่งเป็นทั่วไปปรดปรานก็ยิ่งกว่ามีเงินหรือทอง
2 คนมั่งคั่งและยากจนประชุมพร้อมกัน พระเยโฮวาห์ทรงสร้างเขาทั้งสิ้น
3 คนหยิ่งรู้เห็นอันตรายและซ่อนตัวของเขาเสีย แต่คนเขลาเดินเร่ร่อนไปและรับโทษ
4 บ่าเหนืงของความก่อกวนและความขุ่นแครงพระเยโฮวาห์ คือความมั่งคั่ง เกียรติและชีวิต
5 นามและบ่วงอยู่ในทางของคนตลบตะแลง
บุคคลที่ระแวดระวังจิตใจตนเองจะอยู่ไกลเสียจากสิ่งเหล่านี้
6 จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะเดินไป และเมื่อเขาชราแล้ว เขาจะไม่พรากจากทางนั้น
7 คนมั่งคั่งปกครองเหนือคนยากจน และคนซอมิ่ก็เป็นทาสของคนให้ยืม
8 บุคคลผู้หว่านความชั่วช้าจะเกี่ยวความหยวนะ และไม่ถือแห่งความดูเจิดจของเขายะล้มเหลว
9 บุคคลที่มีตาแสดงใจกว้างขวางก็จะรับพร เพราะเขาแบ่งส่วนอาหารของเขาแก่คนยากจน
10 จงจับคนมักเยาะเย้ยออกไปเสีย แล้วการวิวาทจะหมดไป เื่อ
การวิวาทและการดูแคลนจะหยุดลง
11 บุคคลที่รักใจบริสุทธิ์ เพราะเหตุริมฝีปากของเขามิกรุณาคุณ กษัตริย์จะได้เป็นมิตรของเข

12 พระเนตรพระเยโฮวาห์เผื่ออยู่เหนือความรู้ แต่พระองค์ทรงจำถ้อยคำของคนละเมิด
13 คนเกียจคร้านกล่าวว่า "มีสิ่งใดอยู่ข้างนอก ข้าจะถูกฆ่าตามถนน"
14 ปากของหญิงชั่วเป็นหลุมลึก บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธจะตกลงในทีนั้น
15 ความโง่ถูกผูกมัดอยู่ในใจของเด็ก แต่ไม่เรียวที่ตีสอนก็ข่มมันให้ห่างไปจากเขา
16 บุคคลผู้บีบบังคับคนยากจนเพื่อเพิ่มทรัพย์ศฤงคารของตน และผู้ที่เพิ่มให้แก่คนมั่งคั่ง
จะมาถึงความขัดสนอย่างแน่นอน
17 เลี้ยงหูของเจ้าและฟังถ้อยคำของปราชญ์ และเอาใจใส่ความรู้ของเร
18 เพราะถ้าเจ้ารักษาถ้อยคำและความรู้นั้นไว้ในตัวเจ้า ก็จะเป็นความชื่นใจแก่เจ้า
แล้วทั้งสองจะมั่นคงในริมฝีปากของเจ้า
19 เพื่อความไว้วางใจของเจ้าจะอยู่ในพระเยโฮวาห์
เราให้แจ้งประจักษ์แก่เจ้าในวันนี้แม้แก่ตัวเจ้าเอง
20 เราได้เขียนให้เจ้าถึงสิ่งเสนาห์ ถึงเรื่องการปรีชาและความรู้แล้วมิได้หรือ
21 เพื่อให้เจ้าทราบถึงความแน่นอนของถ้อยคำแห่งความจริง
เพื่อเจ้าจะได้ให้คำตอบที่จริงแก่ผู้ที่ใช้เจ้าไป
22 อย่าปล้นคนยากจน เพราะเขาเป็นคนยากจน หรือบีบดันคนทุกขีใจที่ประทุเมือง
23 เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงว่าความแทนเขา และริบชีวิตของผู้ที่ริบเขา
24 อย่าเป็นมิตรกับคนที่มักโกรธ หรือไปกับคนที่มิใช่โม
25 เกรงว่าเจ้าจะเรียนรู้ทางของเขา และพัวพันจิตใจเจ้าเข้าไปในบ่วง
26 อย่าเป็นพวกที่เป็นผู้กล่าวประกัน อย่าเป็นพวกผู้เป็นประกันหนี้สิน
27 ถ้าเจ้าไม่มีอะไรชำระเขา ทำให้จิงควรให้เขาเอาที่นอนไปจากใต้ตัวเจ้าเล่า
28 อย่าย้ายหลักเขตเก่าแก่ซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้ปักไว้
29 เจ้าเห็นคนที่ซนในงานของเขาหรือ เขาจะได้เข้าเผ่ากษัตริย์ เขาจะไม่ยืนอยู่ต่อหน้าคนต่ำต้อย

Chapter 23

1 เมื่อเจ้านั่งลงรับประทานกับผู้ครอบครองบ้านเมือง จงสังเกตให้ดูว่าอะไรอยู่ข้างหน้าเจ้า
2 ถ้าเจ้าเป็นคนตะกละ เจ้าจงจ่อมิดไว้ที่คอของเจ้า
3 อย่าปรารถนาของโอชะของท่าน เพราะมันเป็นอาหารที่หลอกลวง
4 อย่าทำงานเพื่อมั่งมี จงเลิกพั้งสติปัญญาของตนเอง
5 เจ้าจะเผลอตาของเจ้าอยู่ที่ของอนิจจังหรือ เพราะทรัพย์สมบัติมีปีกแน่นอนทีเดียว
มันจะบินไปในท้องฟ้าเหมือนนกอินทรี
6 อย่ากินอาหารของคนใดตระหนี่ อย่าปรารถนาของโอชะของเขา
7 เพราะเขาคิดในใจอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เขาพูดกับเจ้าว่า "จงกินและดื่มเถิด"
แต่ใจของเขามิได้อยู่กับเจ้า
8 เจ้าจะต้องสำรอกอาหารซึ่งเจ้าได้กินเข้าไปนั้น และเสียถ้อยคำแช่มชื่นของเจ้าเสียเปล่าๆ
9 อย่าพูดให้คนโง่ได้ยิน เพราะเขาจะดูหมิ่นปัญญาแห่งถ้อยคำของเจ้า
10 อย่าโยกย้ายเสาเขตเก่าแก่ หรือเข้าไปในไร่นาของคนกำพร้าพ่อ
11 เพราะพระเจ้าได้ของเขาแข็งแรง พระองค์จะว่าคดีของเขาต่อผู้เล
12 จงเอาใจของเจ้ารับคำสั่งสอน และเอาหูของเจ้ารับถ้อยคำแห่งความรู้
13 อย่ายับยั้งการติสสอนเสียจากเด็ก ถ้าเจ้าติสเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย
14 เจ้าจะติสเขาด้วยไม้เรียว แล้วเจ้าจะช่วยชีวิตของเขาให้รอดจากนรก
15 บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าใจของเจ้าฉลาด ใจของเรเองก็จะยินดี
16 เออ วิญญาณของเรายะเปรมปรีดี เมื่อริมฝีปากของเจ้าพูดสิ่งที่ถูกต้อง
17 อย่าให้ใจของเจ้าริษยาคนบาป แต่งงานแครงพระเยโฮวาห์วันยังค่ำ
18 ด้วยว่าเขามีที่สิ้นสุดอย่างแน่นอนทีเดียว และความคาดหวังของเจ้าจะมีได้ถูกต้อง
19 บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟัง และจงฉลาดเถิด และนำใจของเจ้าไปในทางนั้น
20 อย่าอยู่ท่ามกลางคนดื่มเหล้าองุ่น หรือท่ามกลางคนตะกละที่กินเนื้อ
21 เพราะคนชั้เมาและคนตะกละจะมาถึงความยากจน และความว่างเหงาจะเอาผ้าที่ริ้วท่มคนนั้น
22 จงฟังบิดาของเจ้าผู้ให้กำเนิดเจ้า และอย่าดูหมิ่นมารดาของเจ้าเมื่อนางแก่
23 จงซื้อความจริงและอย่าขายไปเสีย จงซื้อปัญญา คำสั่งสอน และความเข้าใจ
24 มิตรของคนชอบธรรมจะเปรมปรีดีอย่างยิ่ง บุคคลผู้ให้กำเนิดบุตรที่ฉลาดจะยินดีเพราะเขา
25 มิตรดาของเจ้าจะยินดี และผู้ที่คลอด้เขาก็จะเปรมปรีดี
26 บุตรชายของเราเอ๋ย ขอใจของเจ้าให้เรละละ และให้ตาของเจ้าสังเกตดูทางทั้งหลายของเร
27 เพราะหญิงแพศยาเป็นหลุมลึก และหญิงสัฎฐารเป็นเหมือนบ่อแคบ
28 นางหมอบคอยอยู่เหมือนคอยเหยื่อ และเพิ่มคนละเมิดขึ้นท่ามกลางมนุษย์
29 ใครที่ร้องโอย ใครที่ร้องอูย ใครที่มีการวิวาท ใครที่มีการร้องคราง
ใครที่มีบาดแผลปราศจากเหตุ ใครที่มีตาแดง
30 คือบรรดาผู้ที่นั่งแต่อยู่กับเหล้าองุ่น บรรดาผู้ที่ไม่แสวงหาเหล้าประสม
31 อย่ามองดูเหล้าองุ่นเมื่อมันมีสีแดง เมื่อเป็นประกายในถ้วย และลงไปคล่องๆ
32 ณ ที่สุดมันก็ถืดเหมือนงู และมันลกลเอาเหมือนงูที่บทาง
33 ตาของเจ้าจะมองดูหญิงชั่ว และใจของเจ้าจะพูดตลบตะแลง
34 เออ เจ้าจะเป็นเหมือนคนที่นอนอยู่กลางทะเล อย่างคนที่นอนอยู่บนเสากลางใบ
35 เจ้าจะว่า "เขาดีดี แต่ข้าไม่เจ็บ เขาพูดดี แต่ข้าไม่รู้สึก" ข้าจะตื่นเมื่อไรหนอ
ข้าจะแสวงการดีมอีก"

Chapter 24

1 อย่าติสริษยาคนชั่ว หรือปรารถนาอยู่ร่วมกับเขา
2 เพราะว่าใจของเขาคิดประกอบการทำลาย และมีฝีปากของเขาพูดการประทุษร้าย
3 เรือนนั้นเขาสร้างกั้นด้วยปัญญา และสถาปนมันไว้ด้วยความเข้าใจ
4 โดยความรู้บรรดาห้องก็เต็มไปด้วยความมั่งคั่งล้วนประเสริฐและเพลิดเพลินทั้งสิ้น
5 คนฉลาดมีกำลังมาก และคนมีความรู้ก็เพิ่มกำลังขึ้น
6 เพราะว่าโดยการนำที่ฉลาด เจ้าก็จะชำระสงครามได้ และด้วยมีที่ปรีชามากๆก็มีความปลอดภัย

7 สำหรับคนโง่เน้นปัญญาสูงเกินไป ที่ประต้อมองเขาไม่อัปาทพุด
8 บุคคลผู้กระแผนงานทำความชั่วเขาริยกันว่าคนเจ้าเล่ห์
9 การคิดในเรื่องที่โง่เขลาเป็นบาป และคนมักเยาะเย้ยเป็นที่น่าเกลียดน่าชังแก่มนุษย์
10 ถ้าเจ้าทำโง่ในวันแห่งความชั่วร้าย กางังของเจ้าก็น้อย
11 ถ้าเจ้าไม่ช่วยบรรดาผู้ที่ถูกนำไปสู่ความมรณา
และช่วยบรรดาผู้ที่ตูปดตูปไปเพื่อถูกฆ่าให้รอด
12 ถ้าเจ้าจะว่า "ดูเถิด เราไม่รู้อะไรเลย" พระองค์ผู้ทรงสร้างใจจะไม่ทรงเพ่งเล็งเห็นหรือ
พระองค์ผู้ทรงเผ่าปัญญาณอยู่เหนือเจ้าจะไม่ทราบหรือ
และพระองค์จะไม่ทรงเรียกเอาจากทุกคนตามการกระทำของเขาหรือ
13 บุตรชายของเราเอ๋ย จงรับประธานนี้ด้วยเพราะเป็นของดี และรางวัลจึงมีสิมสหวาน
14 การรู้จักปัญญาก็เป็นเช่นนั้นแก่ปัญญาของเจ้า เมื่อเจ้าพบปัญญาจะมีบำเหน็จ
และความคาดหวังของเจ้าจะไม่ถูกตัดออก
15 คนชั่วร้ายเอ๋ย อย่าหมอบคอบเพื่อต่อสู้กับที่อาศัยของชนชอบธรรม อย่าปล้นเรือนของเขา
16 เพราะชนชอบธรรมล้มลง จิตครั้งแล้วก็ลุกขึ้นอีก แต่คนชั่วร้ายจะตกอยู่ในนการร้าย
17 อย่าเปรมปรีดิ์เมื่อศัตรูของเจ้าล้ม และอย่าให้ใจของเจ้ายินดีเมื่อเขาสะดุด
18 เกรงว่าพระยาโฮวาห์จะทอดพระเนตรและไม่ทรงพอพระทัย และทรงเห็นความกริ้วจากเขาเสีย
19 เจ้าอย่ากราบกรานถวายเพราะคนชั่ว และอย่ามีใจริษยาคนชั่วร้าย
20 เพราะคนชั่วจะไม่มามีบำเหน็จ ประทีปของคนที่ชั่วร้ายจะถูกดับเสีย
21 บุตรชายของเราเอ๋ย จงยำเกรงพระยาโฮวาห์และกษัตริย์
อย่าเข้ายุ่งกับคนที่หันกลับจากพระองค์ทั้งสองนั้น
22 เพราะภัยพิบัติจากพระองค์ทั้งสองจะอุบัติขึ้นโดยพลัน
และผู้คนจะทราบถึงความพินาศที่จะมาจากพระองค์ทั้งสอง
23 ข้อความเหล่านี้เป็นคำกล่าวของปราชญ์ด้วย การเห็นแก่หน้าคนใดในการตัดสินนั้นไม่เลย
24 บุคคลผู้กล่าวแก่คนชั่วร้ายว่า "เจ้าไร้ความผิด"
จะถูกชนชาติทั้งหลายแฉ่งและประชาชาติจะรังเกียจ
25 แต่บรรดาผู้ซบหน้าเขาจะมีความปิติยินดี และพระอนิจจะมีอยู่กับเขา
26 ทุกคนจะจับริมฝีปากของผู้ให้คำตอบที่ถูกต้อง
27 จงเตรียมงานของเจ้าที่ภายนอก ทำทุกอย่างของเจ้าให้พร้อมที่ในนา
และหลังจากนั้นก็จงสร้างเรือนของเขา
28 อย่าเป็นพยานปรักปรำเพื่อนบ้านของเจ้าอย่างไม่มีเหตุ และอย่าล่อลวงด้วยริมฝีปากของเจ้า
29 อย่ากล่าวว่า "ข้าจะทำแก่เขาอย่างที่เขาได้ทำแล้วแก่ข้า"
ข้าจะทำตอบแก่เขาอย่างที่เขาได้กระทำ"
30 เราผ่านไปที่ไรนาของคนเกียจคร้าน ข้างสวนองุ่นของคนที่ไม่มีความเข้าใจ
31 และดูเถิด มีหนามงอกเต็มไปหมด และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยตำยา
และกำแพงหินของมันก็พังลง
32 แล้วเราได้เห็นและพิเคราะห์ดู เรามองดูและได้รับคำสั่งสอน
33 "หล่มนิด เล็กน้อย กอดมือที่หนักหนอย
34 แล้วความจนจะมหาหาเจ้าอย่างหนักหนอภัยเหียว ความขัดสนอย่างจนเกือบอาดูช"

Chapter 25

1 ต่อไปนี่เป็นสุภาษิตของชาโลมอนด้วยเหมือนกัน
ซึ่งคนของเยซุซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้คัดลอกไว้
2 ส่องราศีของพระเจ้าคือการซ่อนสิ่งต่างๆไว้ แต่ศักดิ์ศรีของกษัตริย์คือการค้นสิ่งต่างๆให้ปรากฏ
3 ฟาसारลสูงฉโนด และแผ่นดินโลกก็ลึกลับใด พระทัยของกษัตริย์ก็เหลือจะหยั่งรู้กันนั้น
4 จงไล่ซื้อจากเงินเสีย แล้วจะมีวัสดุสำหรับทำแท่น
5 จงไล่คนชั่วร้ายออกไปเสียจากพระพักตร์กษัตริย์
และพระที่นั่งของพระองค์สถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม
6 อย่างเอาตัวเจ้าขึ้นมาข้างหน้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ หรือยืนอยู่ในที่ของผู้นำผู้ใหญ่
7 เพราะจะให้เจ้าว่า "เชิญขึ้นมาที่นี่"
ก็ดีกว่าถูกไล่ลงไปที่คำต่อหน้าเจ้านายผู้ซึ่งตาของเจ้าได้เห็นแล้ว
8 อย่างดำเนินเข้ามายังโรงศาล เพราะเมื่อเพื่อนบ้านของเจ้าทำให้เจ้าได้ขายแล้ว
ในที่สุดเจ้าจะหาอย่างไร
9 จงตกลงเรื่องของเจ้ากับเพื่อนบ้านของเจ้า และอย่าทำให้เผยความลับของเขา
10 เกรงว่าผู้ที่ได้ยินจะนำความอามสู่เจ้า และชื่อเสียงของเจ้าจะชั่วหมองอยู่นาน
11 ถ้อยคำที่พูดเหมาะจะเหมือนผลแอบเปลือกทองคำในภาชนะเงิน
12 คนศักดิ์ตอนก็ฉลาดกับผู้ที่เชื่อฟังก็เหมือนแหวนทองคำหรืออภรณ์ทองคำเนื้อดี
13 หิมะให้ความเย็นในฤดูเกี่ยวอย่างไร
ผู้สื่อสารที่สัตย์ซื่อย่อมทำให้จิตวิญญาณของนายผู้ใช้เขาชุ่มชื้นอย่างนั้น
14 คนที่คิดว่าจะทำให้ของกำลัแต่มีได้ให้ ก็เหมือนเมฆและลมที่ไม่มีฝน
15 ความปากเพียรจะชักนำผู้ครอบครองได้ และสิ้นที่อ่อนหวานจะทำให้กระดูกหักได้
16 เจ้าได้พบน้ำผึ้งแล้วหรือ จงกินแต่พอดี เกรงว่าเจ้าจะอิมและอาเจียนออกมา
17 อย่าให้เท้าของเจ้าอยู่ในเรือนเพื่อนบ้านของเจ้านานๆ เกรงว่าเขาจะเหน็ดเหนื่อยเพราะเจ้า
และเกลียดชังเจ้า
18 คนใดที่เป็นพยานเท็จกล่าวโทษเพื่อนบ้านของเขา ก็เหมือนกระเบื้องหัก หรือดาบ
หรือลูกธนูที่คม
19 การวางใจในคนที่ไม่มีชื่อในยามลำบาก ก็เหมือนพื้นที่ที่หักเสียหรือเท้าที่หลุดจากข้อต่อ
20 บรรดาคนที่ร้องเพลงให้คนหนักใจฟัง
ก็เหมือนคนถอดเครื่องแต่งกายออกในวันที่อากาศหนาว
และเหมือนเอาน้ำส้มมารดบนดินประสิว
21 ถั่วศัตรูของเจ้าหัว จงให้อาหารเขารับประทาน และถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม
22 เพราะเจ้าจะกองถ่านที่ลุกในกองไฟวันสี่ระของเขา และพระยาโฮวาห์จะทรงให้บำเหน็จแก่เจ้า
23 ลมเหนือไล่ฝนไปเสียฉโนด สีนหว่าที่ไทรตงเดินก็ไล่ตามสิ้นที่ส่อเสียดไปเสียฉโนดนั้น

24 อยู่ที่มีมุมหลังคาเรือนดีกว่าอยู่ในเรือนกว้างขวางร่วมกับหญิงสี่ทะเลาะ
25 ชาวดีจากเมืองไกล ก็เหมือนน้ำเย็นที่ให้แก่คนกระหาย
26 คนชอบธรรมที่ยอมแพ้แต่คนชั่วร้าย ก็เหมือนน้ำพุที่ไหลหรือเหมือนน้ำบ่อที่สกปรก
27 ที่จะกินน้ำฝ่ำมากก็ไม่ดี ฉะนั้นจึงเป็นการไร้เกียรติเมื่อใครเสาะหาเกียรติสำหรับตนเอง
28 คนที่ปราศจากการปกครองจิตใจตนเองก็เหมือนเมืองที่ปรักหักพังและไม่มีความแพง

Chapter 26

1 เกียรติยศไม่เหมาะสมกับคนโง่เช่นเดียวกับหิมะในฤดูร้อนและฝนในฤดูเกี่ยว
2 คำสาปแช่งที่ไร้เหตุผลย่อมไม่มาเกาะเช่นเดียวกับนกที่กำลังไฟไปมาและนกนางแอ่นที่กำลังบิน
3 แสสำหรับม้า บังเหียนสำหรับลา และไม่รู้ยสำหรับหลังคนโง่
4 อย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเจ้าเองจะเป็นเหมือนเขาได้
5 จดตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเท้าเขาจะทำตัวฉลาดตามการล่อลวงของเขาเอง
6 บุคคลที่ส่งข่าวไปด้วยมือของคนโง่ก็ตัดเท้าของเขาออกและเพิ่มความเสียหาย
7 คำอุปมาที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เหมือนขาของนกที่เกาะที่ไม้เท่ากัน
8 บุคคลผู้ให้เกียรติแก่คนโง่ก็เหมือนผู้ที่มัดก้อนหินไว้กับสling
9 คำอุปมาที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เหมือนหนามเข้าอยู่ในมือคนที่เมา
10 พระเจ้ายิ่งใหญ่ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัดได้ทรงให้บำเหน็จแก่ทั้งคนโง่และคนละเมิด
11 คนโง่ที่ทำความโง่ซ้ำแล้วซ้ำอีกก็เหมือนสุนัขที่กลับไปหาสิ่งที่มันสำรอกออกมา
12 ท่านเห็นคนที่คิดว่าตัวเองฉลาดหรือ ยังมีหวังในคนโง่ได้มากกว่าในคนเช่นนั้น
13 คนเกียจคร้านพูดว่า "มีสิ่งใดอยู่ตามหนทาง มีสิ่งใดอยู่ตามถนน"
14 ประตุนั้นไปมาด้วยบานพับของม้นฉโนด คนเกียจคร้านก็ทำอย่างนั้นบนที่นอนของเขา
15 คนเกียจคร้านฝ่งมือของเขาไว้ในอกเสื้อ เขาเหน็ดเหนื่อยที่จะนำมือกลับมาที่ปากของตน
16 คนเกียจคร้านเห็นว่าตัวเองฉลาดกว่าคนเจ็ดคนที่ตอบได้อย่างหลักแหลม
17
บุคคลที่กำลังผ่านไปและเข้ายุ่งในการทะเลาะวิวาทซึ่งไม่ใช่เรื่องของเขาเองก็เหมือนคนจับหูสุนัข
18 คนบ้าที่โยนคูนไฟ ลูกธนูและความตายออกไป
19 ก็เหมือนกบคนทีล่อลวงเพื่อนบ้านของเขาและกล่าวว่า "ข้าล้อเล่นเท่านั้นเอง"
20 ที่ไหนที่ไม่มีพิน ไฟก็ดับ และที่ไหนที่ไม่มีคนซบสุข การทะเลาะวิวาทก็หยุดไป
21 ถ่านเป็นเชื้อเพลิง และพินเป็นเชื้อไฟฉโนด คนที่มักจะทะเลาะวิวาทก็เป็นเชื้อการวิวาทนั้น
22 ถ้อยคำของผู้กระตือรือร้นหากก็เหมือนบาดแผล มั่นลงไปยังส่วนข้างในของร่างกาย
23 ริมฝีปากที่ร่อนรนกับใจที่ชั่วร้ายก็เหมือนที่เงินอยู่บนภาชนะดิน
24 บุคคลที่เกลียดผู้อื่นก็สอพลอด้วยริมฝีปากของตน และมีความหลอกลวงไว้ในใจ
25 เมื่อเขาพูดจาเพราะน่าฟังอย่าเชื่อเขา เพราะมีสิ่งน่าเกลียดน่าชังเจ็ดอย่างอยู่ในใจของเขา
26 ถึงแม้เขาจะปิดความเกลียดชังของเขาไว้ด้วยความหลอกลวง
ความชั่วร้ายของเขาจะเผยออกต่อหน้าผู้ที่ประชุมทั้งหมด
27 บุคคลที่ดูดีหลุมพราง เขาจะตกลงไปเอง ผู้ใดให้อภัยกับคนชั่วร้าย มันจะกลับทับเขาเอง
28 ลิ่นที่มูสาเกลียดชังผู้ที่มีนห่าลาย และปากที่ป่อยก็ทำความพินาศ

Chapter 27

1 อย่าคอยอดถึงพริกนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่ามันจะงูจะน่าอะไรมาที่บ้าง
2 จงให้คนอื่นสรรเสริญเจ้า และอย่าไปปากของเจ้าเอง ให้คนต่างอื่นสรรเสริญ
ไม่ได้รับริมฝีปากของเจ้าเอง
3 หินที่หนัก และทรายก็มีน้ำหนัก แต่ความกร้าวโรตของคนโง่ก็หนักยิ่งหนักกว่าทั้งสองอย่างนั้น
4 ความพิโรธก็ชั่วร้าย ความโกรธก็รุนแรง แต่ใครจะยืนต่อหน้าความริษยาได้
5 ว่ากันต่อหน้าดีกว่ารักกันลับๆ
6 บาดแผลที่มิตรหากี่สุจริต แต่การจับของศัตรูนั้นก็หลอกลวง
7 บุคคลที่อิมแล้ว รวงผึ้งก็น่าเบื่อ แต่สำหรับผู้ที่หัว ทุกสิ่งก็หอมกับลิ้นหวาน
8 คนที่เงินไปจากบ้านของตนก็เหมือนนกที่เงินไปจากรังของมัน
9 น้ำมันและน้ำหอมกระทำให้อียินดี และคำเตือนสติอันอ่อนหวานของเพื่อนก็เป็นทำให้สิ้นใจ
10 อย่าทอดทิ้งมิตรของเจ้าเอง และมิตรของบิดาเจ้า
และอย่าเข้าไปในเรือนพี่น้องของเจ้าในวันที่เจ้าประสบพินาศ
เพราะเพื่อนบ้านสักคนที่อยู่ใกล้ดีกว่าที่อยู่นอกคนหนึ่งที่อยู่ห่างไกล
11 บุตรชายของเราเอ๋ย จงฉลาดและกระทำใจของเราให้ยินดี เพื่อเราจะตอบบุคคลที่ตำหนิเราได้
12 คนหยิ่งรู้ที่อื่นอันตรายและซ่อนตัวของเขาเสีย แต่คนเขลาเดินเรื่อยไปและรับโทษ
13 จงยึดเสื้อผ้าของเขาวไว้ เมื่อเขาเป็นประกันให้คนอื่น และยึดตัวเขาไว้
เมื่อเขาได้รับประกันหญิงตัวต่ำ
14 บุคคลที่ตื่นแต่ตัวมิไปอวยพรเพื่อนบ้านด้วยเสียงดัง เขากลับจะเห็นว่าเป็นคำสาปแช่ง
15 ฝนย่อยหยดไม่หยุดในวันที่ย่นตกฉโนด ผู้หญิงที่ทะเลาะก็เหมือนกันฉโนดนั้น
16 ที่จะยังยั้งเชือกก็เหมือนยังยั้งลมหรือถอนน้ำมันด้วยมือขวา
17 เหล็กลับเหล็กให้แหลมคมได้ คนหนึ่งคนใดก็กลับหน้าตาของเพื่อนให้หลักแหลมขึ้นได้ฉโนดนั้น
18 บุคคลที่ดูเล็ดคนมะเดื่อจะได้อกินผลของมัน และบุคคลที่ระแวงระวังนายของตนจะได้รับเกียรติ
19 ในหน้าคนที่เห็นหน้าคนฉโนด จิตใจของคนก็ส่อคนฉโนดนั้น
20 นรกและแดนพินาศไม่รู้จักอิม ตาของคนเราก็มองจักอิมเช่นกัน
21 เบ้ามีไว้สำหรับเงิน เตาถลุงมีไว้สำหรับทองคำ คำสรรเสริญของคนจะพิสูจน์คน
22 ถึงแม้เจ้าจะเอาคนโง่ใส่ครกตำด้วยสากพร้อมกับข้าวสาลี
ความโง่เขลาของเขาก็ยังไม่พอกจากเขา
23 จงรู้ความทุกขสุขของฝูงแพะแกะของเจ้าให้ดี และจงเอาใจใส่ผู้วัวของเจ้า
24 เพราะความมั่งคั่งไม่ได้ทนอยู่ได้เป็นนิตย์ และมกกฎทนอยู่ได้ทุกชั่วอายุหรือ
25 หญิงแห่งปรากฏแล้ว และหญิงอกไหมปรากฏขึ้นมา และเขาเก็บผักหญ้าต่างๆที่ภูเขากันแล้ว
26 ลูกแกะจะไล่เสื้อผ้าแก่เจ้า และแพะก็จะกินต้นหญ้า
27 และเจ้าจะมีนมและแพะเป็นอาหารแก่เจ้าเพียงพอ ทั้งเป็นอาหารแก่ครัวเรือนของเจ้า

และเป็นเครื่องยังชีพสาวใช้ของเจ้า

Chapter 28

- 1 คนชั่วร้ายก็หนีเมื่อไม่มีใครไล่ตาม แต่คนชอบธรรมก็กล่าวหาญอย่างสิงโต
- 2 เมื่อแผ่นดินละเมิดก็มีผู้ครอบครองเพิ่มขึ้น แต่ด้วยคนที่มีความเข้าใจและความรู้ เสถียรภาพของแผ่นดินนั้นจะยั่งยืนนาน
- 3 คนยากจนที่บีบบังคับคนยากจนก็เหมือนฝนที่ซัดลงมา แต่ไม่ให้อาหาร
- 4 บรรดาผู้ที่ทอดทิ้งพระราชบัญญัติย่อมสรรเสริญคนชั่วร้าย แต่บรรดาผู้ที่รักษาราชบัญญัติย่อมลอยต่อสู่เขา
- 5 คนชั่วร้ายไม่เข้าใจความยุติธรรม แต่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเยโฮวาห์เข้าใจสิ่งสารพัด
- 6 คนยากจนที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมของเขา ก็ดีกว่าคนมั่งคั่งที่คลั่งไคล้ในทางของตน
- 7 บุคคลที่รักษาราชบัญญัติเป็นบุตรชายที่ฉลาด แต่เพื่อนของคนตะกละนำความอับอายมาถึงบิดาเขา
- 8 บุคคลที่เพิ่มทรัพย์ศฤงคารของตนด้วยศฤงคารเบี้ยและเงินเพิ่ม พระเจ้าจะทรงเอาทรัพย์นั้นไปจากเขาเพื่อเพิ่มแก่คนที่จะเอ็นดูคนยากจน
- 9 ถ้าผู้ใดหันไปหนีไปเสียจากการฟังพระราชบัญญัติ แม้นำอธิษฐานของเขาก็เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน
- 10 บุคคลผู้นำคนชอบธรรมเข้าไปในทางชั่ว ก็จะต้องลงในหลุมของเขาเอง แต่คนเที่ยงธรรมจะมีสิ่งของอย่างดี
- 11 คนมั่งคั่งก็ฉลาดตามการล่อลวงของเขาเอง แต่คนยากจนที่มีความเข้าใจก็รู้จักเขาอย่างแจ่มแจ้ง
- 12 เมื่อคนชอบธรรมชื่นชมยินดี ความรุ่งเรืองก็มีมากขึ้น แต่เมื่อคนชั่วร้ายทว่าอ่านาจนก็พากันซ่อนตัวเสีย
- 13 บุคคลที่ซ่อนความบาปของตนจะไม่จารัญ แต่บุคคลที่สารภาพและทั้งความชั่วเสียจะได้ความกรุณา
- 14 คนที่เกรงกลัวอยู่เสมอก็คือเป็นสุข แต่บุคคลที่หาใจจนให้กระด้างจะตกในความลำบากยากเย็น
- 15 ผู้ครอบครองที่ชั่วร้ายเหนือคนยากจนก็เหมือนสิงโตคำรามหรือหมีที่กำลังเข้าต่อสู้
- 16 ผู้ครอบครองที่ขาดความเข้าใจก็เป็นผู้บีบบังคับที่ชั่วร้าย แต่บุคคลที่เกลียดความโลภย่อมยึดถือของของของออกไป
- 17 คนใดที่ทำรุนแรงเรื่องโลหิตของคนอื่น คนนั้นก็เป็นคนหลบหนีอยู่จนลงไปสู่ปากแดน อย่าให้ใครจับเขาเลย
- 18 บุคคลที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมจะได้รับการช่วยเหลือ
- แต่คนที่มั่งคั่งก็กะเท่หาในทางทั้งหลายของเขาเองจะตกทันที
- 19 บุคคลที่โลภในของตนจะได้อาหารมากมาย แต่ผู้ที่ติดตามคนโลภจะยิ่งจนลง
- 20 คนที่สัดยี่หื้อจะได้รับพรมากมาย แต่ผู้ที่รับมั่งคั่งจะไม่มีโทษหามิได้
- 21 ซึ่งจะเห็นแก่หน้าคนใดก็ได้ไม่ดี คนนั้นอาจจะละเมิดเพราะอาหารชิ้นหนึ่งก็เป็นได้
- 22 คนที่เร่งหาทรัพย์ศฤงคารก็มีมัยันดาตัว และไม่ทราบว่าการขาดสนจะมาถึงเขา
- 23 บุคคลที่ชนาบทคนหนึ่งคนใด ที่หลังเขาจะได้รับความชอบมากกว่าคนที่ป้อยด้วยสิ้นของตัว
- 24 บุคคลที่สโมยของบิดาหรือมารดาของตน และกล่าวว่า "อย่างนี้ไม่ละเมิด" เขาก็เป็นเพื่อนของคนทำลาย
- 25 คนใจเย่อหยิ่งทำให้เกิดการวิวาท แต่ผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้น
- 26 บุคคลที่วางใจในจิตใจของตัวเองเป็นคนโง่ แต่บุคคลที่ดำเนินในปัญญาจะได้รับการช่วยให้พ้น
- 27 บุคคลที่ให้แก่คนยากจนจะไม่รู้จักการขัดสน แต่บุคคลที่เปิดดาของเขาสีงจากภรณ์จะได้รับการสาปแช่งมาก
- 28 เมื่อคนชั่วร้ายมีอำนาจขึ้น คนก็ซ่อนตัวเสีย แต่เมื่อเขาทั้งหลายพินาศไป คนชอบธรรมก็เพิ่มขึ้น

Chapter 29

- 1 บุคคลที่ถูกดักเตือนบ่อยๆ แต่ยังแข็งคอ ประเดิยจะถูกทำลาย จึงรักษาไว้ไม่ดี
- 2 เมื่อคนชอบธรรมทว่าอ่านาจ ประชานก็เปรมปรีดี แต่เมื่อคนชั่วร้ายครอบครอง ประชาชนก็คร่ำครวญ
- 3 บุคคลผู้รักษัญญายอมทำให้บิดาของเขายินดี แต่ผู้ที่คบหาผู้เพชฌาย์ก็ผลาญทรัพย์สิ่งของของเขา
- 4 กษัตริย์ทรงให้เสถียรภาพแก่แผ่นดินด้วยความยุติธรรม แต่องค์ที่ทรงรับของกำนัลก็ทำให้แผ่นดินย่อยยับ
- 5 คนที่ป้อยเพื่อนบ้านของตนย่อมกางเขยไว้ดักเท้าของเขา
- 6 คนชั่วติดกับอยู่ในการละเมิดของตน แต่คนชอบธรรมร้องเพลงและเปรมปรีดี
- 7 คนชอบธรรมรู้จักสิทธิของคนยากจน แต่คนชั่วร้ายไม่เข้าใจความรู้อย่างนี้
- 8 คนมักเยะเยยกระทำบ้านเมืองให้เข้าบ่วง แต่ปราชญ์แปรความโกรธเกรี้ยวไปเสีย
- 9 ถ้าปราชญ์มีเรื่องโต้เถียงกับคนโง่ ไม่ว่าเขาพูดเดือดหรือหัวเราะ ก็ไม่มีวันสงบลงได้
- 10 คนที่กระหายเลือดย่อมเกลียดคนเที่ยงธรรม แต่คนชอบธรรมแสวงชีวิตของเขา
- 11 คนโง่ยอมให้ความคิดของเขาฟุ้งออกมามีเต็มที แต่ปราชญ์ย่อมยับยั้งความคิดไว้จนภายหลัง
- 12 ถ้าผู้ครอบครองเชื่อฟังความเท็จ ข้าราชการของท่านก็พลอยชั่วร้ายทั้งสิ้น
- 13 คนยากจนและคนหลอกลวงมักมาประจัญหน้ากันเสมอ และพระเยโฮวาห์ประทานความสว่างแก่ตาของคนที่สอง
- 14 กษัตริย์ที่พิพากษาคคนยากจนด้วยความสัดยี่ชื่อ พระที่นั่งของพระองค์จะสถาปนาอยู่เป็นนิรันดย์
- 15 ไม่เรียวและคำดักเตือนให้เกิดปัญญา แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่เล่าฟังจะนำความอับอายมาสู่มารดาของตน
- 16 เมื่อคนชั่วร้ายเพิ่มทุน การละเมิดก็ทวีขึ้น แต่คนชอบธรรมจะมองดูความล้มจมของเขา
- 17 จงฝึกสอนบุตรชายของเจ้า และเขาจะให้เจ้าได้หยุดพัก เื่อเขาจะให้ความปิติยินดีแก่ใจของเจ้า
- 18 ที่ใดๆที่ไม่มียินดี ประชาชนก็พินาศ แต่คนที่รักษาราชบัญญัติจะเป็นสุข

- 19 สักแต่ได้คำพูดเท่านั้นจะฝึกสอนคนใช้ไม่ได้ เพราะถึงแม้เขาเข้าใจ แต่เขาก็จะไม่ตอบ
- 20 เจ้าเห็นคนที่ปากไวหรือ ยังมีหวังในคนโง่มากกว่าเขา
- 21 บุคคลที่ทำนอมนมคนใช้ของตนตั้งแต่เด็ก ที่สุดจะเห็นว่าเขากลายเป็นบุตรชายของตน
- 22 คนจำใจให้ยอมเฝ้าการวิวาท และคนที่มักโกรธก็เป็นเหตุให้มีการละเมิดมากขึ้น
- 23 ความเย่อหยิ่งของคนนำเขาให้ต่ำลง แต่คนที่มิใจถ่อมจะได้รับการเกียรติ
- 24 ผู้เข้าส่วนกับสโมยก็เกลียดชังชีวิตของตน เขาได้ยื่นคำสาปแช่ง แต่ไม่เปิดเผยอะไรเลย
- 25 การกล่าวขวางบ่วงไว้ แต่บุคคลที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็จะปลอดภัย
- 26 คนเป็นอันมากแสวงความพอใจจากผู้ครอบครอง แต่ทุกคนจะได้ความยุติธรรมจากพระเยโฮวาห์
- 27 คนไม่ชอบธรรมเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชอบธรรม แต่คนเที่ยงธรรมในทางของเขากลับเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชั่วร้าย

Chapter 30

- 1 ถ้อยคำของอาคุรุ บุตรชายยาเลห์ คือคำพยากรณ์ของเขา ชายคนนั้นพูดกับอิสิเอล กับอิสิเอลและอุคาล ว่า
- 2 แท้จริงข้าก็เขลากว่าคนใด ข้าไม่มีความเข้าใจอย่างมนุษย์
- 3 ข้าไม่เคยเรียนรู้ปัญญา ทั้งไม่มีความรู้ขององค์ผู้บริสุทธิ์
- 4 ใครเล่าได้ขึ้นไปยัสวรรคหรือลงมา ใครเล่าได้รวบรวมไว้ในกำมือของท่าน
- ใครเล่าได้เอาเครื่องแต่งกายต่อหน้าไว้ ใครเล่าได้สถาปนาที่สุดปลายแห่งแผ่นดินโลกไว้
- นามของผู้นั้นว่ากระไร และนามบุตรชายของผู้นั้นว่ากระไร ถ้าท่านบอกได้
- 5 พระองค์ทรงกล่าวของพระเจ้านั้นกับบริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นโล่แก่บรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์
- 6 อย่างที่เมื่อไรข้ากับพระวณะของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงชานาบเจ้า และเขาจะเห็นว่าเจ้าเป็นคนมุสา
- 7 ข้าพระองค์ขอสองสิ่งจากพระองค์ ขออย่าทรงปฏิเสธที่จะให้ข้าพระองค์ก่อนข้าพระองค์ตาย
- 8 ขอให้ความรู้สาะและความมุสาไกลจากข้าพระองค์ ขออย่าประทานความยากจนหรือความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์
- ขอเลี้ยงข้าพระองค์ด้วยอาหารที่พอดีแก่ข้าพระองค์
- 9 เกรงว่าข้าพระองค์จะอิม และปฏิเสธพระองค์ แล้วพูดว่า "พระเยโฮวาห์เป็นผู้ใดเล่า" หรือเกรงว่าข้าพระองค์จะยากจนและสโมย และออกพระนามพระเจ้าของข้าพระองค์อย่างไรค่า
- 10 อย่างกล่าวหาคนใดให้หมายของเขาลง เกรงว่าเขาจะแช่งเจ้า และเจ้าจะต้องมีความผิด
- 11 มิคนชั่วอายุหนึ่งที่แต่งบิดาของตน และไม่อาจพรแก่มารดาของตน
- 12 มิคนชั่วอายุหนึ่งกับบริสุทธิ์ในสายตาของตนเอง แต่ยังมิได้รับการชำระล้างให้พ้นจากความโสโครกของตน
- 13 มิคนชั่วอายุหนึ่ง ตาของเขาสูงจริงหนอ และหนังกตาของเขาสูงยิ่ง
- 14 มิคนชั่วอายุหนึ่งที่พ้นของเขาเป็นดาบ หนตของเขาเป็นมีด เพื่อจะกลืนกินคนยากจนเสียจากแผ่นดินโลก และคนขัดสนเสียจากท่ามกลางมนุษย์
- 15 ปลิงมีลูกตัวเมียสองตัว มันร้องว่า "ให้ ให้" แต่สิ่งสามสิ่งนี้ไม่เคยอิม เออ สีสั่งไม่เคยพูดว่า "พอแล้ว"
- 16 คืบคนคนผู้ตาย ครรภ์ของหญิงหมั้น แผ่นดินโลกที่ไม่อิมหน้า และไฟที่ไม่เคยพูดว่า "พอแล้ว"
- 17 นัยน์ตาที่เยะเยยบิดาและดูถูกไม่ฟังมารดาจะถูกกาแห่งหุบเขาถือออกและนกอินทรีหนุ่มจะกินเสีย
- 18 มีสามสิ่งทีประหลาดเหลือสำหรับข้า เออ สีสั่งที่ข้าไม่เข้าใจ
- 19 คือท่าทีของนกอินทรีในไฟ ท่าทีของงูบนหิน ท่าทีของเรือในท้องทะเล และท่าทีของชายกับหญิงสาว
- 20 นี่เป็นทางของผู้ล่อลวงประเวณีคือ นางรับประทาน และนางเซ็ดปาก และนางพูดว่า "ฉันไม่ได้ทำผิด"
- 21 แผ่นดินโลกสันสะเทือนอยู่ได้สามสิ่ง เออ มันทนอยู่ได้สี่สิ่งไม่ได้อ
- 22 คือทาสเมื่อได้เป็นกษัตริย์ คนโง่เมื่อกินอิม
- 23 เมื่อหญิงที่นำเกลียดชังได้สามี และสาวใช้ที่ได้เป็นนายแทนนายหญิงของตน
- 24 มีสี่สิ่งในแผ่นดินโลกที่เล็กเหลือเกิน แต่มีปัญญามากเหลือล้น
- 25 มด เป็นประชาชนที่ไม่แข็งแรง แต่มันยังเตรียมอาหารของมันไว้ในฤดูแล้ง
- 26 ตัวกระจะงา เป็นประชาชนที่ไม่มีความกล้า แต่มันยังสร้างบ้านของมันในซอกหิน
- 27 ตึกแดนไม่มียกษัตริย์ แต่มันยังเดินขบวนเป็นแถว
- 28 แมงมุมมัน เจ้าเอามือจับได้ แต่มันยังอยู่ในพระราชวัง
- 29 มีสามสิ่งที่ส่งางมากในท่าเดิน เออ มีสี่สิ่งที่ย่างเท้าของมันฝ่าเผย
- 30 คือสิงโต ซึ่งเป็นสัตว์ที่มีกำลังมากที่สุด และไม่ยอมหันหลังกลับเพราะสิ่งใดเลย
- 31 สุนัขล่าเนื้อ และแพะผู้ และกษัตริย์ผู้ซึ่งไม่มีใครก่อการบกฏ
- 32 ถ้าเจ้าเป็นคนโง่ยกของตนเอง หรือคิดแผนการชั่วร้าย จงเอามือปิดปากของเจ้าเสียเถิด
- 33 เพราะเมื่อกวนน้ำนมก็ได้นัยเหลว เมื่อบีบขมูกก็ได้โลหิต และเมื่อกวนโทโสก็ได้การวิวาท

Chapter 31

- 1 ถ้อยคำของกษัตริย์เลมุเอล คือคำพยากรณ์ที่พระราชชนนีได้สอนไว้แก่พระองค์
- 2 อะไรเล่า ลูกแม่เอ๋ย อะไรเล่า ลูกแห่งท้องแม่เอ๋ย อะไรเล่า ลูกแห่งคำปฏิญาณของแม่เอ๋ย
- 3 อย่าให้กำลังของเจ้าแก่ผู้หญิง อย่าให้ทางของเจ้าแก่ผู้ทำลายกษัตริย์ใดๆ
- 4 โอ เลมุเอลเอ๋ย ไม่สมควรที่กษัตริย์ ไม่สมควรที่กษัตริย์จะเสวยเหล้าองุ่น หรือผู้ที่ครอบครองจะดื่มสุรา
- 5 เกรงว่าเราจะดื่มและหลงลืมด้วยบทกฤษณานั้นเสีย และคำวินิจฉัยที่มีต่อคนทุกข์ยากก็ชั่วช้าไป
- 6 จงให้สุราแก่ผู้ที่กำลังจะพินาศ และนำองุ่นแก่ผู้ที่ทุกข์ใจอย่างขมขื่น
- 7 จงให้เขาดื่มและมีความสุขยากจนของเขา เพื่อจะจำจากความระทมทุกข์ของเขาไม่ได้อีกต่อไป
- 8 จงอย่าปากของเจ้าแทนคนใบ้ เพื่อสิทธิของทุกคนที่ถูกทิ้งร้างอยู่

9 จงอัปปากของเจ้า พืพาทหาอย่างชอบธรรม รักษาสิทธิของคนจนและคนขัดสนให้คงอยู่
10 ใครจะพบภรรยาที่ดี เพราะค่าของเธอประเสริฐยิ่งกว่ากับทีมมากนัก
11 จิตใจของสามีเธอก็วางใจในเธอ และสามีจะไม่ขาดกำไร
12 เธอจะทำความดีให้เขา ไม่ทำความร้าย ตลอดชีวิตของเธอ
13 เธอแสวงขนแกะและป่าน และทำงานด้วยมืออย่างเต็มใจ
14 เธอเป็นเหมือนกัปันของพ่อค้า เธอนำอาหารของเธอมาจากที่ทั่วโลก
15 เธอถูกขึ้นตั้งแต่มืดอยู่และจัดอาหารให้ครัวเรือนของเธอ และจัดส่วนแบ่งให้แก่สาวใช้ของเธอ
16 เธอพิเคราะห์ดูไร่นาแล้วก็ซื้อไว้ ด้วยผลนำมือของเธอ เธอปลูกสวนองุ่น
17 เธอคาดเอาของเธอด้วยกำลัง และกระทำให้แขนของเธอเข้มแข็ง
18 เธอรู้ว่าสินค้าของเธอเป็นของที่ดี กลางคืนเธอยกย่องเธอก็ไม่ดับ
19 เธอขึ้นมือออกจับโน และมือของเธอจับเครื่องมือ
20 เธอหยิบนินให้คนยากจน เธอขึ้นมือออกช่วยคนขัดสน
21 เธอไม่กลัวหิมะมาทำอันตรายแก่คนในครัวเรือนของเธอ เพราะบรรดาคนในครัวเรือนของเธอสวมเสื้อสีแดงสด
22 เธอทำผ้าปูสำหรับเธอด้วยสิ่งทอ เสื้อผ้าของเธอทำด้วยผ้าลินินและผ้าสีม่วง
23 สามีของเธอเป็นที่รู้จักที่ประตูเมือง เมื่อท่านนั่งอยู่ในหมู่พวกผู้ใหญ่ของแผ่นดินนั้น
24 เธอทำเครื่องแต่งกายด้วยผ้าลินินไว้ขาย เธอส่งผ้าคาดเอวให้แก่พ่อค้า
25 กำลังและเกียรติยศเป็นเครื่องนุ่งห่มของเธอ เธอจะปลื้มปิติในอนาคต
26 เธออัปปากกล่าวด้วยสติปัญญา และกฎเกณฑ์แห่งความกรุณาที่อยู่ที่สิ้นของเธอ
27 เธอดูแลการงานในครัวเรือนของเธอ และไม่รับประทานอาหารแห่งความเกียจคร้าน
28 ลูกของเธอตื่นขึ้นมาก็ชมเชยเธอ สามีของเธอก็สรรเสริญเธอ
29 ว่า "สตรีเป็นอันมากทำอย่างดีเลิศ แต่เธอเลิศยิ่งกว่าเขาทั้งหมด"
30 เสน่ห์เป็นของหลอกลวง และความงามก็เปล่าประโยชน์ แต่สตรียำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับการสรรเสริญ
31 จงให้เธอรับผลแห่งนำมือของเธอ และให้การงานของเธอสรรเสริญเธอที่ประตูเมือง

ECCLESIASTES

Chapter 1

1 ถ้อยคำของปัญญาจารย์ ผู้เป็นบุตรชายของดาวิด กษัตริย์ในเยรูซาเล็ม
2 ปัญญาจารย์กล่าวว่า อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง สารพัดอนิจจัง
3 ที่มนุษย์ทำงานตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาได้ประโยชน์อะไรจากงานทั้งสิ้นที่เขาทำนั้น
4 ขวಾಯุหนึ่งล่วงไป และอีกขวಾಯุหนึ่งก็มา แต่แผ่นดินโลกคงเดิมอยู่เป็นนิตย์
5 ดวงอาทิตย์ขึ้น และดวงอาทิตย์ตก แล้ววิ่งไปถึงที่ซึ่งขึ้นมาขึ้น
6 ลมพัดไปทางใต้ แล้วเวียนกลับไปทางเหนือ ลมพัดเวียนไปเวียนมา แล้วลมพัดกลับตามทางเวียนของมัน
7 แม่น้ำทั้งหลายไหลไปสู่ทะเล แต่ทะเลก็ไม่เต็ม แม่น้ำไหลไปสู่ที่ใดก็ไหลไปสู่ที่นั่นอีก
8 สารพัดเหนื่อยกันหมด คนใดก็พักไม่ออก นัยน์ตาก็ดูไม่ถ่มหรือหูก็ฟังไม่เต็ม
9 สิ่งที่เป็นขึ้นแล้วคือสิ่งที่จะเป็นขึ้นอีก สิ่งที่ทำกันแล้วคือสิ่งที่จะต้องทำกันอีก และไม่มีสิ่งใดในภายใต้วงอาทิตย์
10 มีสักสิ่งหนึ่งหรือที่เขาจะพูดได้ว่า "ดูซิ สิ่งนี้ใหม่" สิ่งนั้นมิอยู่แล้วในสมัยก่อนเราทั้งหลาย
11 ไม่มีการจดจำถึงสมัยก่อนและจะไม่มีการจดจำสิ่งหลังๆที่จะเกิดมาในท่ามกลางบรรดาผู้ที่มาภายหลัง
12 ข้าพเจ้า ปัญญาจารย์ เคยเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในกรุงเยรูซาเล็ม
13 และข้าพเจ้าตั้งใจใส่และแสวงหาโดยสติปัญญาถึงสิ่งสารพัดที่กระทำกันภายใต้ฟ้าสวรรค์ เป็นเรื่องยากลำบากซึ่งพระเจ้าประทานให้บุตรของมนุษย์ทำกันอยู่นั้น
14 ข้าพเจ้าเคยเห็นการวิ่งแข่งซึ่งเขากระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ และดูเกิดสารพัดก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ
15 อะไรที่คิดจะทำให้ตรงไม่ได้ และอะไรที่ขาดอยู่จะนับให้ครบไม่ได้
16 ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าได้มาถึงฐานะที่สูงส่ง และได้มีสติปัญญามากกว่าใครๆที่เคยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก่อนข้าพเจ้า เออ ใจข้าพเจ้าก็แจ่มชัดในสติปัญญาและความรู้อย่างยิ่ง"
17 ข้าพเจ้าก็ตั้งใจรู้สติปัญญา รู้ความบาบอ และความเขลา ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าเรื่องนี้ก็เป็นแต่กลืนกลืนแล้งด้วย
18 เพราะในสติปัญญาทุกอย่างก็มีความทุกข์ระทมมาก และบุคคลที่เพิ่มความรู็ก็เพิ่มความเศร้าโศก

Chapter 2

1 ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า "มาเถะ มาลองสนุกสนานกันดู เอ้า จงสนุกสนานใจไป" แต่ ดูเถิด เรื่องนี้ก็อนิจจังเช่นกัน
2 ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับการหัวเราะว่า "บ้าๆบอๆ" และกล่าวถึงความสนุกสนานว่า "มีประโยชน์อะไร"
3 ข้าพเจ้าครุ่นคิดในใจว่าจะทำอย่างไรจึงจะติดกักด้วยเหล้าองุ่น และใจยังคงแนะนำข้าพเจ้าด้วยสติปัญญา และจะยึดความเขลาไว้อย่างไร จนข้าพเจ้าจะเห็นได้ว่าอะไรจะดีสำหรับให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์กระทำภายใต้ท้องฟ้าตลอดชีวิตของเขา
4 ข้าพเจ้ากระทำการใหญ่โต ข้าพเจ้าได้สร้างเรือนหลายหลัง และปลูกสวนองุ่นหลายแปลง
5 ข้าพเจ้าทำสวนหย่อมใจและสวนผลไม้หลายแห่ง ปลูกต้นไม้มีผลทุกอย่างไว้ในสวนเหล่านั้น
6 ข้าพเจ้าสร้างสระน้ำหลายสระสำหรับตัวเอง เพื่อจะได้นำในสระนั้นรดพุ่มไม้ที่กำลังงอกงาม
7 ข้าพเจ้าซื้อทาสชายหญิงไว้ มีทาสเกิดขึ้นในบ้าน ข้าพเจ้ายังมีฝูงวัวฝูงแพะแกะเป็นสมบัติมากกว่า

าของบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก่อนข้าพเจ้าด้วย
8 ข้าพเจ้าสะสมเงินทองไว้ด้วย และสะสมทรัพย์สมบัติอันควรคู่กับกษัตริย์และควรคู่กับเมืองทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีนักร้องชายหญิงสำหรับตัว และเครื่องดนตรีทุกอย่าง ซึ่งเป็นสิ่งชอบใจบุตรทั้งหลายของมนุษย์
9 ข้าพเจ้าจึงเป็นใหญ่เป็นโตและเพิ่มพูนมากกว่าบรรดาคนที่เคยอยู่มาก่อนข้าพเจ้าในเยรูซาเล็ม และสติปัญญาของข้าพเจ้ายังคงอยู่กับข้าพเจ้าด้วย
10 สิ่งใหญ่ที่นัยน์ตาของข้าพเจ้าอยากเห็น ข้าพเจ้าก็ไม่เปิดบัง ข้าพเจ้ามิได้ห้ามใจจากความสุขสนทนใด ๆ เพราะใจข้าพเจ้าพบความเพลิดเพลินในบรรดาการงานของข้าพเจ้า และนี่เป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้าจากการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า
11 แล้วข้าพเจ้าเห็นมาดูบรรดาสิ่งที่มีต่อข้าพเจ้ากระทำ และความเหน็ดเหนื่อยที่ข้าพเจ้าทุ่มเทลงไปและ ดูเถิด ทุกอย่างก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ และไม่มีประโยชน์อะไรภายใต้ดวงอาทิตย์
12 ข้าพเจ้าจึงหันมาพิจารณาสติปัญญา ความบาบอและความเขลา เพราะคนที่มาภายหลังกษัตริย์จะทำอะไรได้บ้าง เขาก็กระทำสิ่งที่เขากระทำกันมานานแล้วนั้นได้
13 ข้าพเจ้าเห็นว่าสติปัญญาพิเศษกว่าความเขลา เหมือนความสว่างพิเศษกว่าความมืด
14 คนมีสติปัญญาในสมอง แต่คนเขลาเดินในความมืด ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ยังเห็นว่า เหตุการณ์อย่างเดียวกันก็เกิดขึ้นแก่เขาทั้งสอง
15 ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า "เหตุการณ์อันใดเกิดแก่คนเขลาอันใด ก็จะเกิดกับตัวข้าพเจ้าฉันนั้น ถ้ากระนั้นแล้วข้าพเจ้าจะมีสติปัญญามากมายทำไมเล่า" ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า เรื่องนี้ก็น่าจะเหมือนกัน
16 เพราะตลอดไปไม่มีใครระลึกถึงคนมีสติปัญญามากกว่าคนเขลา ด้วยเห็นว่าในอนาคตก็นึกกันไปหมดแล้ว แล้วคนมีสติปัญญาตายอย่างไร ก็เหมือนคนเขลา
17 ข้าพเจ้าจึงเกลียดชีวิต เพราะว่าการงานที่เขาทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ก็ต่อความสดใจให้แก่ข้าพเจ้า เพราะสารพัดก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ
18 เออ ข้าพเจ้าเกลียดการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ เพราะข้าพเจ้าจะต้องละการนั้นไว้ให้แก่คนที่มาภายหลังข้าพเจ้า
19 แล้วใครจะไปทราบว่าเขาคนนั้นจะเป็นคนมีสติปัญญาหรือคนเขลา กระนั้นเขาก็ครอบครองบรรดาการงานของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้ตรากตรำและที่ข้าพเจ้าใช้สติปัญญากระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ นี่ก็น่าจะดังด้วย
20 ข้าพเจ้าจึงกลับอัดอั้นตันใจนักถึงเรื่องการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำมาภายใต้ดวงอาทิตย์
21 ด้วยว่ามีคนหนึ่งที่ทำงานโดยใช้สติปัญญา ความรู้ และความชำนาญ แต่แล้วก็ละการนั้นให้เป็นส่วนของอีกคนหนึ่งทำได้ออกแรงเท่าเพื่อการนั้นไม่ นี่ก็น่าจะดังด้วยและเสมานะยิ่ง
22 เพราะว่าเขาได้เอะใจจากบรรดาการงานและความเร่งรีบในใจที่เขาต้องตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์เล่า
23 ด้วยว่าวันเวลาทั้งหมดของเขามีแต่ความเจ็บปวด และกิจธุระของเขาต่อความสดใจ ถึงกลางคืนจิตใจของเขาก็ไม่หยุดพักสงบ นี่ก็น่าจะดังด้วย
24 สำหรับมนุษย์นั้นไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่ม กับทำให้จิตใจของเขานิดในการงานของเขา นี่แหละข้าพเจ้าเห็นว่านี่เป็นมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า
25 ด้วยใครจะกินได้ หรือใครจะมีความชื่นบานได้ มากกว่าข้าพเจ้า
26 เพราะว่าพระเจ้าประทานสติปัญญา ความรู้ และความยินดีให้แก่คนที่พระองค์ทรงพอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ แต่ส่วนคนบาปนั้นพระองค์ประทานความเหนื่อยยากในการรวบรวมและสะสมให้เพิ่มพูน เพื่อว่าเขาจะได้มอบให้แก่ผู้ที่พอพระทัยต่อพระพักตร์พระเจ้า นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

Chapter 3

1 มีฤดูกาลสำหรับทุกสิ่ง และมีารสำหรับเรื่องราวทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์
2 มีารเกิด และวารตาย มีารปลูก และวารถอนสิ่งที่ปลูกทิ้ง
3 มีารฆ่า และวารรักษาให้หาย มีารรื้อทลายลง และวารก่อสร้างขึ้น
4 มีารร้องไห้ และวารหัวเราะ มีารไว้ทุกข์ และวารเต้นรำ
5 มีารโยนหินทิ้ง และวารเก็บรวบรวมหิน มีารสวมกลด และวารงดเว้นการสวมกลด
6 มีารแสวงหา และวารทำลาย วารเก็บรักษาไว้ และวารโยนทิ้งไป
7 มีารฝึกหัด และวารเย็น วารนั่งเจ็บ และวารพูด
8 มีารรัก และวารเกลียด วารสงคราม และวารสันติ
9 คนงานได้กำไรอะไรจากการทำงานของเขา
10 ข้าพเจ้าเห็นเรื่องยากลำบากซึ่งพระเจ้าประทานให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ทำกันอยู่นั้น พระองค์ทรงกระทำให้สรรพสิ่งงดงามตามฤดูกาลของมัน พระองค์ทรงบรรจุโลกไว้ในจิตใจของมนุษย์ เพื่อมนุษย์จะมองไม่เห็นพระเจ้าทรงกระทำอะไรไว้ตั้งแต่เดิมจนกาลสุดท้าย
12 ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า สำหรับเขาไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่าแปรปรี่ดีและกระทำการดีตลอดชีวิต
13 และว่าเป็นของประทานจากพระเจ้าแก่มนุษย์ ที่จะให้มนุษย์ได้กินดื่มและเพลิดเพลินในบรรดาการงานของเขา
14 ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าสารพัดที่พระเจ้าทรงกระทำก็ดำรงอยู่เป็นนิตย์ จะเพิ่มเติมอะไรเข้าไปอีกก็ไม่ได้ หรือจะชักเอะไรออกเสียก็ไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้น เพื่อให้เห็นทั้งหลายมีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระองค์
15 อะไรซึ่งเป็นอยู่ในปัจจุบันก็เป็นอยู่นานมาแล้ว อะไรที่จะเป็นมาก็เคยเป็นอยู่นานมาแล้ว และพระเจ้าทรงแสวงอะไรที่ล่วงไปนั้น

16 ยิ่งกว่านั้นอีก ที่กายได้ดวงอาทิตย์ข้าพเจ้าเห็นว่า ในที่ของความยุติธรรมมีความชั่วร้ายอยู่ด้วย และในที่ของความชอบธรรมมีความชั่วร้ายอยู่ด้วย

17 ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า "พระเจ้าทรงพิพากษาคนชอบธรรมและคนชั่วร้าย เพราะมีกาลกำหนดไว้สำหรับทุกเรื่อง และสำหรับการงานทุกอย่าง"

18 ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสภาพของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่า

"พระเจ้าทรงทดสอบเขาเพื่อจะสำแดงว่าเขาเป็นเพียงสัตว์"

19 เพราะว่าเหตุการณ์ของบุตรทั้งหลายของมนุษย์กับเหตุการณ์ของสัตว์เดียรจฉานนั้นเหมือนกัน คือเป็นเหตุการณ์อันเดียวกัน ฝ่ายหนึ่งตาย อีกฝ่ายหนึ่งก็ตายเหมือนกัน ทั้งสองมีลมหายใจอย่างเดียวกัน และมนุษย์ไม่มีอะไรดีกว่าสัตว์เดียรจฉาน เพราะสารพัดก็อนิจจัง

20 สารพัดไปยังที่เดียวกัน สารพัดเป็นมาจากผงคลินดิน และสารพัดกลับเป็นผงคลินดินอีก

21 ใครรู้ว่าจิตวิญญาณของมนุษย์ไปสู่เบื้องบนหรือเปล่า และวิญญาณของสัตว์เดียรจฉานลงไปสู่พิภพโลกหรือเปล่า

22 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ไม่มีอะไรดีไปกว่าที่มนุษย์จะปรามปรำดีในการงานของตน ด้วยว่านั่นเป็นส่วนของเขา ใครจะนำเขาให้เห็นว่าอะไรจะเป็นภายหลังเขา

Chapter 4

1 ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการข่มเหงที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์อีก และดูเกิดหน้าตของผู้ที่ถูกข่มเหง ไม่มีคนเล้าโลมเขา ฝ่ายผู้ข่มเหงเขานั้นกุมอำนาจ แต่หาเป็นผู้ใดเล้าโลมเขาไม่

2 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ายกย่องคนตายที่ตายไปแล้วมากกว่าคนเป็นที่ยังเป็นอยู่

3 เออ คนที่ยังไม่เป็นมา ที่ไม่เห็นการชั่วที่อุปฐินภายใต้ดวงอาทิตย์ ก็ยิ่งดีกว่าคนทั้งสองจำพวกนั้น

4 แล้วข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการงานตราครดร้าและบรรดาฝีมือในการงาน เพราะเหตุนี้คนก็ถูกเพื่อนบ้านของตนริษยา นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

5 คนโง่ขมื่อ และกินเนื้อของตนเอง

6 ความสงบสุขกำมือหนึ่งยังดีกว่าการงานตราครดร้าสองกำมือและกินลมกินแล้ง

7 แล้วข้าพเจ้าเห็นอนิจจังภายใต้ดวงอาทิตย์อีก

8 คือ คนหนึ่งอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีคนอื่น ไม่มีบุตรหรือพี่น้อง แต่เขาทำการทำงานไม่หยุดหย่อน ตาของเขาไม่เคยอิ่มความมั่งคั่ง เขามีเมยคิดว่า "ข้าตราครดร้าทำงานและตัวข้าอดอยู่ยากเพื่อผู้ใด" นี่ก็อนิจจังด้วย และเป็นเรื่องสามัญ

9 สองคนดีกว่าคนเดียว เพราะว่าเขาทั้งสองได้รับผลของงานดี

10 ด้วยว่าคนหนึ่งล้มลง อีกคนหนึ่งจะไต่พยุงเพื่อนของตนให้ลุกขึ้น แต่ไว้พิถกันนั้นที่อยู่คนเดียวเมื่อเขาล้มลง เพราะไม่มีผู้อื่นพยุงยกเขาให้ลุกขึ้น

11 อนึ่ง ถ้าสองคนนอนอยู่ด้วยกัน เขาก็อบอุ่น แต่ถ้าอันคนเดียวจะอุ่นอย่างไรได้เล่า

12 แม้คนหนึ่งสู้คนเดียวได้ สองคนจะสู้เขาได้แน่ เขือกสามเกลียวจะขาดง่ายก็หาไม่ได้

13 เขียวากงานและมีสติปัญญาดีกว่ากษัตริย์ร่ำและโสดเขลาผู้รับค่าแะน่านักไม่ได้แล้ว

14 เพราะท่านออกมาจากเรือนจำแล้วขึ้นครองราชสมบัติ

ในขณะที่มีคนเกิดในราชอาณาจักรของท่านเองกลายเป็นคนจน

15 ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาคนที่มิชีวิตเดินไปเดินมาอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ ทั้งเด็กคนที่สองนั้นก็จะขึ้นไปแทนท่าน

16 ประชาชนทั้งหลายคือบรรดาผู้ซึ่งอยู่ก่อนนั้นไม่มีที่สิ้นสุด และบรรดาคนที่มาภายหลังก็จะไม่ปรามปรำดีในท่านด้วย แน่ละอน นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

Chapter 5

1 เจ้าจงระวังท่าของเจ้าเมื่อเจ้าไปยังพระนิเวศของพระเจ้า เพราะการเข้าใกล้ชิดเพื่อจะฟังก็ดีกว่าคนเขลาถวญสัการบูชา ด้วยว่าเขาไม่รู้ว่ท่านกำลังทำชั่ว

2 อย่าให้ใจของเจ้าเร็วและอย่าให้ปากของเจ้าพูดโพล่งพูดเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตในสวรรค์ และเจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก เหตุฉะนั้นเจ้าจงพูดน้อยคำ

3 ความฝั้นจะสำเร็จโดยมีงานมาก และจะรู้จักเสียงคนเขลาได้เพราะการพูดมาก

4 เมื่อเจ้าปฏิญาณไว้ต่อพระเจ้า อย่างซักดิ์จะทำตามคำปฏิญาณนั้นให้สำเร็จ เพราะพระองค์หาชอบพระทัยในคนเขลาไม่ จงทำตามที่เจ้าปฏิญาณไว้เกิด

5 ที่เจ้าจะไม่ปฏิญาณก็ยังดีกว่าที่เจ้าปฏิญาณแล้วไม่ทำตาม

6 อย่าให้ปากของเจ้าเป็นเหตุนำตัวเจ้าให้กระทำผิดไป และอย่าพูดต่อหน้าทูตสวรรค์ว่า นี่แหละเป็นความพลั่งเผอเรอ เหตุไฉนจะให้พระเจ้าทรงพิโรธเพราะเสียงพูดของเจ้า แล้วเลยทรงทำลายการงานแห่งหน้ามือของเจ้าเสียเล่า

7 เพราะว่าเมื่อฝั้นมากและคำพูดมาก ก็อนิจจังต่างด้วย แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าเกิด

8 ถ้าเจ้าเห็นคนจมน้ำในเมืองถูกข่มเหงก็ดี เห็นความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมเอาไปเสียก็ดี เจ้าอย่าประหลาดใจในเรื่องนั้น ด้วยว่ามิเจ้าหน้าที่ย่อยยับตาเจ้าหน้าที่อยู่ แล้วยังมีผู้สูงกว่าอีกชั้นหนึ่งจับตาอยู่เหนือพวกเขาทั้งสิ้น

9 ยิ่งกว่านั้นอีก ผลประโยชน์แห่งแผ่นดินโลก ก็อยู่ที่เขาเหล่านั้นทั้งหมด กษัตริย์เองก็ได้รับการเลี้ยงดูจากไร่นา

10 คนรักเงินย่อมไม่มีเงิน และคนรักสมบัติไม่รู้จักอภัยใคร นี่ก็อนิจจังด้วย

11 เมื่อทองดีเพิ่มพูนขึ้น คนก็มักมีพลังขึ้น คนที่เป็นเจ้าของทรัพย์สินจะได้ประโยชน์อะไร นอกจากจะได้ขมเล่นเป็นขวัญตาเท่านั้น

12 การกลับของกรรมกรก็ผาสุก ไม่ว่าเขาจะได้นิยน้อยหรือได้นิยมาก แต่ความอึดของจอมมั่งมีก็ไม่ช่วยเขาให้หลับ

13 ยังมีสิ่งสามัญอันน่าสลดใจอีกอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือทรัพย์สินสมบัติที่เจ้าทองดีเก็บไว้จนเกิดเป็นภัยแก่ตน

14 และทรัพย์สินสมบัติดินนสูญเสียไปโดยเหตุร้ายจากล้าบากอันชั่วร้าย และเขาให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง แต่ไม่มีอะไรในมือเขา

15 เขาได้คัดลอกมาจากกรรมกรมาดำนไค เขาจะกลับไปอย่างเปลือยเปล่าเช่นเดียวกับที่เขามานั้นนั้น และเขาจะเอาอะไรซึ่งเป็นผลจากหยาดเหงื่อแรงงานของเขาติดมือไปไม่ได้เลย

16 นี่เป็นสิ่งที่สามัญอันน่าสลดใจอีก คือเขาได้เกิดมาอย่างที่เราก็ต้องไปอย่างนั้น

เขาจะได้ประโยชน์อะไรเล่าที่เขาได้ลงแรงเพื่อลมแล้ง

17 อนึ่งเขารับประทานอยู่ในความมืดตลอดปีเดือนของเขา เขามีความทุกข์อย่างสาหัสและมีโทโสพร้อมกับความเจ็บไข้

18 ดูเถิด ที่ข้าพเจ้าเห็นดีและสมควร คือให้กินและดื่ม กับปรีดาในผลดีแห่งบรรดากิจการของตนที่ตนกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนแห่งชีวิตของตนที่พระเจ้าทรงประทานแก่ตน เพราะการนี้แหละเป็นส่วนของตน

19 อนึ่งทุกคนที่พระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติและความมั่งคั่งให้ ก็ให้ทรงโปรดให้มีอันเจ้ารับประทานของเหล่านั้น ได้รับส่วนของตน และยืนตีปรีดาในการงานของตนใด นี่แหละเป็นของประทานจากพระเจ้า

20 เขาจะได้ไม่ต้องนึกถึงปีเดือนแห่งชีวิตของตนมาก เพราะพระเจ้าทรงตอบเขาในสิ่งที่ให้ใจเขาปิติยินดี

Chapter 6

1 มีสิ่งสามัญอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ และสิ่งนั้นหนักแก่มนุษย์

2 คือมนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและยศฐาบรรดาศักดิ์ให้ จนสิ่งใดที่เขาปรารถนาสำหรับตัว จิตใจเขาก็มีครบไม่ขาดเลย แต่พระเจ้ามิได้ทรงโปรดให้เขามีอำนาจรับประทานสิ่งนั้นได้

คนนอกบ้านนอกเมืองกลับรับประทานสิ่งนั้น นี่ก็อนิจจัง และเป็นความทุกข์ใจอย่างร้ายแรง

3 แม้ว่ามนุษย์คนใดมีบุตรสักร้อยคน และมีอายุอยู่หลายปี จานปีเดือนของเขาก็มากมาย แต่จิตใจของเขาหาได้อิ่มด้วยของดีไม่ ยิ่งกว่านั้นอีก เขาไม่มีงานฝ้งศพของตนด้วย

ข้าพเจ้าว่าบุตรที่เกิดมาแห่งเสียงยี้ดีกว่าคนนั้น

4 เพราะเด็กนั้นเกิดมาอนิจจังและตายไปในความมืด และชื่อของเขาถูกปิดไว้ในความมืด

5 ยิ่งกว่านั้นอีก ยังไม่ทันเห็นตะวันหรือยังไม่ทันรู้เรื่องราวอะไร เด็กคนนี้มีความสุขยิ่งกว่าผู้ใหญ่ที่เสียอีก

6 เออ แม้ว่าเขามีชีวิตอยู่พันปีหรืออีกเท่าตัว แต่ไม่ได้เห็นของดีอะไร ทุกคนมิได้ลงไปทีเดียวกันหมดดอกรหรือ

7 บรรดาการงานของมนุษย์ก็เพื่อปากของเขา แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่รู้จักอิ่ม

8 ด้วยว่าคนมีสติปัญญาได้เปรียบอะไรกว่าคนเขลาเล่า หรือคนยากจนที่รู้จักประพฤติตัวอยู่ต่อหน้าคนที่มิชีวิตก็ได้เปรียบอะไร

9 เห็นแล้วกับนัยน์ตาก็ดีกว่าความปรารถนาที่ตระเวนไป นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

10 สิ่งใดซึ่งมีอยู่เดี๋ยวนี้ เขาได้ใช้ชื่อเรียกสิ่งนั้นนานมาแล้ว และก็ทราบกันแล้วว่ามนุษย์คืออะไร และเขาไม่อาจโต้เถียงกับพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์เดชสากลาตนะได้

11 ยังมีสิ่งของมากที่ยิ่งอนิจจังมากแล้วจะเป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เล่า

12 ใครคนไหนรู้ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ดีสำหรับมนุษย์ในชีวิตนี้ คือในระยะวันเดือนปีทั้งหลายแห่งชีวิตอันเลวร้ายของตนที่ได้เสียไปจุดดั่งเงาเล่า หรือใครผู้ใดอาจบอกกับมนุษย์ได้ว่า สิ่งนี้สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นภายหลังตนที่ภายใต้ดวงอาทิตย์

Chapter 7

1 ชื่อเสียงดีก็ประเสริฐกว่าน้ำมันหอมอย่างวิเศษ และวันตายก็ดีกว่าวันเกิด

2 ไปยังเรือนที่มีการไว้ทุกข์ก็ดีกว่าไปยังเรือนที่มีการเลี้ยงกัน เพราะนั่นเป็นารสุดท้ายของมนุษย์ทั้งปวง และผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่จะเอาเหตุการณ์นั้นไปไว้ในใจ

3 ความโศกเศร้าก็ดีกว่าการหัวเราะ เพราะความเศร้าหมองของใจหนักก็ทำให้จิตใจดีขึ้นได้

4 จิตใจของคนที่มีสติปัญญาย่อมอยู่ในเรือนที่มีความโศกเศร้า แต่จิตใจของคนเขลาย่อมอยู่ในเรือนที่มีการสนุกสนาน

5 พึงคำตำหนิของคนที่มีสติปัญญายังดีกว่าไว้หั้นฟังเพลงของคนเขลา

6 มิเสียงแตกของเรียวหนามอยู่ใต้หม้ออันใด เสียงหัวเราะของคนเขลาเกิดขึ้นนั้น นี่ก็อนิจจังด้วย

7 แต่จริงการบีบบังคับกระทำให้ผู้มีสติปัญญาไปไป และสิ้นบั้นก็กระทำให้ความเข้าใจเสียไป

8 เบื้องปลายแห่งสิ่งใดก็ดีกว่าเบื้องต้นแห่งสิ่งนั้นๆ มีใจอดกลั้นก็ดีกว่ามีใจหงการ

9 อย่าให้ใจของเจ้าโกรธเร็ว เพราะความโกรธมีระจำอยู่ในทรวงอกของคนเขลา

10 อย่าว่า "อะไรหนอเป็นเหตุให้กาลก่อนดีกว่ากาลบัดนี้" เพราะที่เจ้าได้ถามนั้นไม่ได้ถามด้วยสติปัญญา

11 สติปัญญาประกอบด้วยมรดกก็เป็นของดี การนั้นเป็นประโยชน์แก่คนที่ได้เห็นดวงตะวัน

12 เงินเป็นเครื่องป้องกันฉันทใด สติปัญญาก็เป็นเครื่องป้องกันฉันทนั้น และผลประโยชน์ของความรู้อ คือสติปัญญาย่อมรักษาชีวิตของผู้ที่มีสติปัญญา

13 จงพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้า สิ่งใดที่พระองค์ทรงกระทำให้ตลอดอยู่แล้ว ใครจะเหยียดสิ่งนั้นๆให้ทรงได้เล่า

14 ในวันแห่งความเจริญก็จงชื่นชมยินดี แต่ในวันแห่งความทุกข์ยากก็จงพิเนิจพิจารณา พระเจ้าทรงบันดาลให้มีทั้งสองอย่าง เพื่อมนุษย์จะไม่ตนได้ว่าเมื่อเขาล่วงไปแล้วจะมีอะไรมา

15 ข้าพเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นในชีวิตอนิจจังของข้าพเจ้า

คือคนชอบธรรมพินาศในความชอบธรรมของตน และมีคนชั่วร้ายมีชีวิตยืนยาวในการกระทำชั่ว

16 อย่าเป็นคนชอบธรรมเกินไป และอย่าฉลาดเกินตัว เหตุใดเจ้าจะทำตัวให้ตนตาเสียเล่า

17 อย่าหัวมกนัก หรืออย่าเป็นคนเขลา ทำไมเจ้าจะไปตาเสียจนถึงวาระของเจ้าเล่า

18 ก็คืออยู่แล้วที่เจ้าจะยึดถือสิ่งเหล่านี้ไว้ เออ เจ้าอย่าแบมือปล่อยสิ่งนั้นให้หลุดลอยเสียทีเดียว เพราะว่ามีผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าจะพ้นจากบรรดาสิ่งที่กล่าวมานี้

19 สติปัญญาเป็นกำลังแก่คนฉลาดดีกว่าผู้มัวเมาในใหญ่โตสืบคนที่อยู่ในเมือง

20 แน่ทีเดียวไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลก ที่ได้ประพฤติล้วนแต่ความดี

และไม่กระทำบาปเลย

21 อย่าสนใจฟังบรรดาถ้อยคำที่ใครๆกล่าว เกรงว่าเจ้าจะได้ยินทาสของเจ้าแต่งตั้งตัวเจ้า
22 ด้วยว่าเจ้าก็แจ้งอยู่กับใจของเจ้าเองหลายครั้งหลายหนแล้วว่า
ตัวเจ้าเองได้แต่งตั้งคนอื่นเหมือนกัน
23 บรรดาข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ขึ้นสูตรดูด้วยใช้สติปัญญาแล้ว ข้าพเจ้าว่า
"ข้าพเจ้าจะได้ปัญญา" แต่ปัญญานั้นกลับอยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า
24 สิ่งที่อยู่ไกลและลึกล้ำเหลือเกิน ใครผู้ใดจะค้นออกมาได้
25 ใจข้าพเจ้าหาหนักกลับมาเรียนรู้และเสาะกับแสวงหาสติปัญญา และมูลเหตุของสิ่งต่างๆ
เพื่อให้รู้ความชั่วร้ายแห่งความเขลา คือความเขลาและความบาป
26 ข้าพเจ้าได้พบอีกสิ่งหนึ่งซึ่งขมขื่นยิ่งกว่าความตาย คือผู้หญิงที่มีใจเป็นบ่วงแร้วและชาย
มือของนางเป็นโซ่ตรวน คนใดเป็นคนทีพอพระทัยพระเจ้า คนนั้นจะหนีพ้นนาง
แต่คนบาปจะถูกผู้หญิงคนนั้นจับเอาไป
27 ปัญญาจารย์กล่าวว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าพบดังต่อไปนี้
โดยเอาเรื่องหนึ่งมาประดิษฐ์ติดต่อเข้ากับอีกเรื่องหนึ่ง เพื่อหามูลเหตุ
28 ซึ่งจิตใจของข้าพเจ้ายังกำลังหาแล้วหาอีก แต่ข้าพเจ้าหาได้พบปะไม่
ในชายที่เห็นจะพบชายจริงสักคนหนึ่ง แต่จะหาหญิงแท้สักคนหนึ่งในงานพนันก็หาไม่พบ
29 ดูเถิด ข้าพเจ้าพบแต่ความเฝ้าต่างหาก คือพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นคนเที่ยงธรรม
แต่มนุษย์ทั้งหลายได้ค้นคว้ากลอุบายต่างๆออกมา

Chapter 8

1 ใครผู้ใดจะเหมือนนักปราชญ์ หรือใครเล่าจะอดิษยอะไรก็ได้
สติปัญญาของมนุษย์กระทำใบบนหน้าของเขาผ่องใส และใบหน้าที่ของเขาที่แท้จริงดั่งก็เปลี่ยนไป
2 ข้าพเจ้าแนะนำว่า จงถือรักษาพระบัญชาของกษัตริย์ และที่เกี่ยวข้องกับคำปฏิญาณต่อพระเจ้า
3 อย่ารีบออกไปให้พ้นพระพักตร์กษัตริย์ อย่ายืนอยู่ฝ่ายความชั่วร้าย
เพราะกษัตริย์ย่อมทรงกระทำอะไรๆตามชอบพระทัยพระองค์
4 ด้วยว่าพระดำรัสของกษัตริย์อยู่ที่ไหน อำนาจก็อยู่ที่นั่น
และใครผู้ใดจะกระทำการตามพระองค์ได้ว่า "พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น"
5 ผู้ที่รักษาพระบัญชาจะไม่ประสบความชั่วร้าย
และจิตใจของคนที่มีสติปัญญาก็เข้าใจการและคำตัดสิน
6 ด้วยว่าไม่ว่าอะไรทั้งนั้นย่อมมีวาระและคำตัดสิน
ฉะนั้นความลำบากของมนุษย์จึงเป็นภาระหนักแก่ตัวเขา
7 ด้วยเขาไม่ทราบว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น ด้วยใครจะบอกแก่เขาได้ว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเวลาใด
8 หากมีมนุษย์คนใดมีอำนาจเหนือจิตวิญญาณที่จะรังจิตวิญญาณได้ไม่
หรือหากมีอำนาจอันใดเหนือวันตายไม่ การสงครามนั้นย่อมไม่มีการปลดปล่อย
ความชั่วร้ายย่อมไม่มีการปลดปล่อยผู้ที่ถูกมอบให้ไว้
9 บรรดาการนี้ข้าพเจ้าเห็นหมดแล้ว
และข้าพเจ้าสนใจกิจการทุกอย่างที่เขากระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์
มีวาระซึ่งให้คนหนึ่งมีอำนาจเหนืออีกคนหนึ่งที่จะมาทำอันตรายเขา
10 ข้าพเจ้าได้เห็นเขาผ่องคนชั่วร้าย ผู้ซึ่งเคยได้ออกที่สถานบริสุทธิ์
และมีคนลืมนามในเมืองที่คนชั่วร้ายนั้นเองกระทำสิ่งเช่นนั้น นีก็อนิจจังด้วย
11 เพราะการตัดสินการกระทำชั่วนั้น เขาก็ไม่ลงโทษโดยเร็ว
เหตุฉะนั้นในบุตรทั้งหลายของมนุษย์จึงเจตนางูที่จะกระทำความชั่ว
12 แม้ว่าคนบาปทำตัวตั้งร้อยครั้ง และอายุเขายังยืนอยู่ได้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังรู้แน่ว่า
ความดีจะมีแก่เขาทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้า คือที่มีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระองค์
13 แต่ว่าจะไม่เป็นการดีแก่คนชั่วร้าย อายุของเขาที่เป็นดังงูก็จะไม่มีดียาวออกไปได้
เพราะเขาไม่มีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระเจ้า
14 ยังมีอนิจจังอีกอย่างหนึ่งที่กระทำกันบนแผ่นดินโลก
คือมีคนชอบธรรมรับเหตุการณ์อันเป็นเหตุการณ์ที่คนชั่วควรรับ
และมีคนชั่วรับเหตุการณ์อันเป็นเหตุการณ์ที่คนชอบธรรมควรรับ ข้าพเจ้ากล่าวได้ว่า
นี่ก็อนิจจังด้วย
15 แล้วข้าพเจ้าจึงสนทนากับให้ความสนุกสนาน ด้วยว่าภายใต้ดวงอาทิตย์
มนุษย์ไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่มกับชื่นชมยินดี
ด้วยว่าอาการนี้ลุลกลี้ไปในภาระงานของตนตลอดปีเดือนแห่งชีวิตของตน
ที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่คนภายใต้ดวงอาทิตย์
16 เมื่อข้าพเจ้าตั้งใจจะเข้าใจสติปัญญาและทราบธุรกิจที่กระทำกันในโลก
(ที่ขาดเหลืออดนอนทำกันตลอดวันตลอดคืน)
17 แล้วข้าพเจ้าจึงเห็นบรรดาพระภารกิจของพระเจ้าว่า
มนุษย์จะค้นหาความเข้าใจในพระภารกิจที่บังเกิดอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์หาได้ไม่
เพราะว่าถึงแม้มนุษย์จะออกแรงค้นหาสักปานใดก็ยังจะค้นหาไม่พบไม่ได้ เออ ยิ่งกว่านั้นอีก
แม้ว่านักปราชญ์คนใดนึกเอาว่าเขารู้เข้าแล้ว เขาก็ยังค้นหาไม่พบ

Chapter 9

1 ข้าพเจ้าได้นำเรื่องราวเหล่านี้มาคิด ตรวาทิจารณในสี่วันว่า
คนชอบธรรมและคนมีสติปัญญารวมทั้งกิจการของเขาทั้งหลาย ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า
จะทรงรักษาหรือทรงเกลียดก็ตาม มนุษย์หาไม่ ทุกอย่างก็อยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย
2 สิ่งสารพัดตกแก่คนทั้งปวงเหมือนกันหมด
คือเหตุการณ์อันเดียวกันตกแก่คนชอบธรรมและคนชั่ว ตกแก่คนดี
ตกแก่คนสะอาดและคนที่มีมลทิน ตกแก่ผู้ที่ถวายสัตวบูชา และแก่ผู้ที่ไม่ถวายสัตวบูชา
ตกแก่คนด้อย่างไรก็ตกแก่คนบาปอย่างนั้น
ตกแก่คนปฏิกิริยาอย่างไรก็ตกแก่คนไม่กล้าปฏิญาณอย่างนั้น
3 นี่แหละเป็นสิ่งที่สามัญที่มีอยู่ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์

คือว่ามีเหตุการณ์อันเดียวกันที่ตกแก่คนทั้งปวง เอย
จิตใจของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็เต็มไปด้วยความชั่ว
และความบาปอยู่ในใจของเขาเมื่อมีชีวิตและต่อจากนั้นเขาก็ไปอยู่กับคนตาย
4 ส่วนคนใดที่วิเศษอยู่กับคนทั้งปวงที่มีชีวิต คนนั้นก็มีความหวังใจได้
ด้วยว่าสุนัขที่เป็นภัยถึงกว่าสิงโตที่ตายแล้ว
5 เพราะว่าคนเป็นย่อมรู้ว่าเขาเองจะตาย แต่คนตายแล้วก็ไม่รู้อะไรเลย เขาหาได้รับรางวัลอีกไม่
ด้วยว่าใครก็พากันลืมนามเขาเสียหมด
6 ทั้งความรัก ความชัง และความอิจลาของเขาได้สาบสูญไปแล้ว
ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาทั้งหลายมีส่วนร่วมอีกต่อไปไม่
7 ไปเกิด ไปรับประทานอาหารของเจ้าด้วยความชื่นชม และไปดื่มน้ำองุ่นของเจ้าด้วยใจร่าเริง
เพราะพระเจ้าทรงเห็นชอบกับการงานของเจ้าแล้ว
8 จงไม่เลื่อมใสของเจ้าชาวอยู่เสมอ และน้ำมันที่ศีรษะของเจ้าก็อย่าให้ขาด
9 เจ้าจงอยู่กับด้วยความชื่นชมยินดีกับภรรยาซึ่งเจ้ารักตลอดปีเดือนแห่งชีวิตอนิจจังของเจ้า
ซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานให้แก่เจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนอนิจจังของเจ้า
ด้วยว่านั่นเป็นส่วนในชีวิตและในการงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ออกแรงกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์
10 มือของเจ้าจับทำการงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า
เพราะว่าในแดนคนตายที่เจ้าจะไปนั้นไม่มีการงาน หรือแนวความคิด หรือความรู้ หรือสติปัญญา
11 ข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์อีกว่า คนเร็วไม่ชนะในการวิ่งแข่งเสมอไป
หรือฝ่ายมีกำลังไม่ชนะสงครามเสมอไป หรือคนฉลาดไม่รับประทานเสมอไป
หรือคนมีความเข้าใจไม่ร่ำรวยเสมอไป หรือผู้ที่เชี่ยวชาญไม่ได้รับความโปรดปรานเสมอไป
แต่วาระและโอกาสมีมาถึงเขาทุกคน
12 เพราะว่ามนุษย์ไม่รู้ว่าวาระของตน ปลาติดอยู่ในอวนอันร้ายนั้นใด
และคนถูกตักติดอยู่ในบ่วงแร้วนั้นใด วาธอนร้ายก็มีมาถึงบุตรทั้งหลายของมนุษย์
เขาก็ถูกวาธอนร้ายนั้นตักจับติดโดยฉับพลันเหมือนกันนั้น
13 ข้าพเจ้าเห็นเรื่องสติปัญญาภายใต้ดวงอาทิตย์ เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โตดังต่อไปนี้
14 ยังมีเมืองเล็กกว่าเมืองหนึ่ง มีคนอยู่ในเมืองนั้นน้อยคน
แล้วมีมหาภคัตริย์มาตีเมืองนั้นและล้อมเมืองนั้นไว้ และสร้างเครื่องล้อมไว้รอบเมือง
15 แต่ในเมืองนั้นมีชายฉลาดแต่ยากจนอยู่คนหนึ่ง
และชายคนนั้นช่วยเมืองนั้นไว้ให้พ้นด้วยปัญญาของตน
แต่หาจะมีใครจดจำรำลึกถึงชายยากจนคนนั้นไม่
16 แต่ข้าพเจ้าว่า สติปัญญาดีกว่ากำลังวังชา ถึงสติปัญญาของชายยากจนคนนั้นถูกดูแคลน
และถ้อยคำของเขาไม่มีใครฟังก็ตามที่
17 ถ้อยคำของคนฉลาดซึ่งได้ยินในที่สดดีกว่าสิ่งหนาหนของผู้รอบครองคนเขลา
18 สติปัญญาดีกว่าเครื่องอาวุธยุทธโธปกรณ์
แต่คนบาปคนเดียวย่อมบั่นรอนความดีเสียเป็นอันมากได้

Chapter 10

1 แมลงวันตายย่อมทำให้สี่ฝั่งของคนปรูญาบูดเหม็นไป
ดังนั้นความโง่เขลาเล็กน้อยก็ทำให้เขาเสียชื่อด้วยในเรื่องสติปัญญาและเกียรติยศ
2 จิตใจของคนที่มีสติปัญญาย่อมอยู่ที่ข้างขวามือของตน
แต่จิตใจของคนเขลาอย่อมอยู่ที่ข้างมือซ้ายของตัว
3 แม้เมื่อคนเขลากำลังเดินไปตามทาง เขาก็ขาดสำนึก
และตัวเขามักแสดงแก่ทุกคนว่าตนเป็นคนเขลา
4 ถ้าใจของเจ้านายเกิดไม่โหดต่อทาส อย่ายอมเสียจากที่ของทาส
เพราะว่าอารมณ์เย็นย่อมระงับความผิดใหญ่หลวงไว้ได้
5 มีสิ่งสามัญที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ ประหนึ่งว่าเป็นความผิดซึ่งมาจากผู้มีอำนาจ
6 คือคนเขลาถูกแต่งตั้งไว้ในตำแหน่งสูงใหญ่ และคนมีกำลังรับตำแหน่งต่ำต้อย
7 ข้าพเจ้าเห็นทาสผู้มั่งคั่ง และเจ้านายเดินที่พื้นแผ่นดินอย่างทาส
8 ผู้ใดพูดบอไว้ ผู้นั้นจะตกลงในบ่อนั้น ผู้ใดพึ่งไว้ตนไม่ทะลุเข้าไป จะชกกับผู้นั้น
9 ผู้ใดสกลหิน ผู้นั้นจะเจ็บเพราะหินนั้น ผู้ใดฝ่าท่อนไม้ ผู้นั้นจะประสบอันตรายเพราะท่อนไม้มันได้
10 ถ้าชวานท้อแล้ว และเขาไม่สับให้คม เขาก็ต้องออกแรงมากกว่า
แต่สติปัญญาจะช่วยให้บรรลุลความสำเร็จ
11 ถ้าชกเสียก่อนที่ทาสให้มันเชื่อง หมอญ่ก็ไม่เป็นประโยชน์อะไรแล้ว
12 ถ้อยคำจากปากของผู้มีสติปัญญาก็มีคุณค่า แต่มิใช่ปากของคนเขลาจะกลืนตัวเองเสีย
13 ถ้อยคำจากปากของคนเขลาเป็นความเขลาตั้งแต่เริ่มประกาศ
ตอนจบถ้อยคำนั้นก็เป็นความบาปอย่างร้าย
14 คนเขลาพูดมากซ้ำซาก มนุษย์หาไม่ว่าเหตุอันใดจะบังเกิดขึ้น
ใครเล่าจะบอกเขาได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นเมื่อเขาล่วงไป
15 การงานของคนเขลากระทำให้เขาทุกคนเห็นเด่หน้อย ด้วยว่าเขาไม่รู้จักทางที่จะเข้าไปในกรุง
16 โอ บ้านเมืองเอ๋ย วิบัติแก่เจ้าเมื่อภคัตริย์ของเจ้าเป็นเด็ก
และเจ้านายทั้งหลายของเจ้ามีการเลี้ยงกันสนุกสนานแต่เช้า
17 โอ บ้านเมืองเอ๋ย ความสำราญจะมีแก่เจ้า เมื่อภคัตริย์ของเจ้าเป็นบุตรชายของขุนนาง
และเจ้านายของเจ้ามีการเลี้ยงตามกาละเทศะ เพื่อจะมีกำลังวังชา มีใช้จะดื่มให้มันเมา
18 เพราะความที่เกียจ หลังคางก็หักพัง และเพราะมือเกียจคร้านเรือนจึงร้าวและจะ
19 เขาจึงฉางเลี้ยงไว้เพื่อให้อคนหัวเราะ และนี่เองทำให้สิ้นบาน และเงินก็จืดที่ได้ทุกอย่าง
20 อย่าแต่งตั้งภคัตริย์ เอย แม้แต่คิดแต่งตั้งในใจก็อย่าเลย
และอย่าแต่งตั้งคนมีที่ในเรือนนอนของเจ้า เพราะคนในอากาศจะลาบเสียงของเจ้าไป
หรือตัวที่มีปีกจะเล่าเรื่องนั้น

Chapter 11

1 จโยนชนมฟงของจาลงบนน้ำ เพราะอีกหลายวันเจ้าจะพบมันได้
2 จงปันส่วนหนึ่งให้แก่คนเจ็ดคน เออ ถึงแปดคนก็ให้เถอะ
เพราะเจ้าไม่ทราบว่าจะسامาน้อย่างใดจะบังเกิดขึ้นบนพื้นแผ่นดิน
3 ถ้ายรรดาเมฆมีฝนอยู่เต็ม มันก็จะเทหมดลงมาบนแผ่นดินโลก
และถ้าต้นไม้อัลมลงทางใต้หรือทางเหนือ มันก็ล้มลงตรงไหน มันก็นอนอยู่ตรงนั้น
4 ผู้ใดฆ่าสัตว์เกลอมก็จะไม่หว่านพืช และผู้ที่มองเมฆก็จะไม่เกี่ยวข้าว
5 เจ้าไม่ทราบทางของวิญญาณว่าไปทางไหน
และกระดุกมีขึ้นในมดลูกของหญิงที่มีครรภ์ก่ออย่างไรจนใด
เจ้าก็จะไม่ทราบถึงกิจการของพระเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัดนั้นนั้น
6 เวลาเช้าเจ้าจงหว่านพืชของเจ้า และพอเวลาเย็นก็อย่าห่อมือของเจ้าเสีย
เพราะเจ้าหาทราบไม่ว่าการไหนจะเจริญ การนี้หรือการนั้น หรือการทั้งสองจะเจริญดีเหมือนกัน
7 แสงสว่างเป็นที่ชื่นใจ และการที่หย่นตาเห็นดวงตะวันก็เป็นที่ชื่นบาน
8 เออ ถ้าคนใดมีชีวิตอยู่ได้ตั้งหลายปี และเขาปรมาปรีดีในตลอดปีในเดือนเหล่านั้น
ก็จงให้เขาระลึกถึงวันมิดว่าจะมีมาก บรรดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมานั้นก็นิจจัง
9 โอ เยาหชน จงปรมาปรีดีในปฐมวัยของเจ้า
และให้จิตใจของเจ้ากระทำตัวเจ้าให้สำเริงในปีเดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า
เจ้าจงดำเนินในทางแห่งใจของเจ้าและตามสายตาของเจ้า
แต่จงทราบว่าเนื่องด้วยกิจการงานทั้งปวงเหล่านี้พระเจ้าจะทรงนำเจ้าเข้ามาถึงการพิพากษา
10 ฉะนั้นจงตัดความเศร้าหมองเสียจากใจของเจ้า
และจงสลดความชั่วร้ายเสียจากเนื้อหนังของเจ้า
เพราะความหนุ่มสาวและวัยฉกรรจ์นั้นเป็นอนิจจัง

Chapter 12

1 ในปีเดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า
เจ้าจงระลึกถึงพระผู้เนรมิตสร้างของเจ้าก่อนที่ยามทุกชั่วอนจะมาถึง และปีเดือนใกล้เข้ามา
เมื่อเจ้าจะกล่าวว่า "ข้าไม่มีความเพลิดเพลินในปีเดือนนั้นเลย"
2 ก่อนที่ดวงอาทิตย์ แสงสว่าง ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลายอับแสง
และก่อนที่เมฆกลับมาเมื่อหมดฝนแล้ว
3 ในกาลเมื่อคนยามเฝ้าเรือนจะตัวสั่น และคนเฝ้าแระจะคุชคุไป และหญิงไม่จะเลิกไม่
เพราะจำนวนลดน้อยลง และบรรดาผู้ที่เปี่ยมหน้าตังจะมิดมัว
4 และประตูคู่ที่เปิดออกถนนจะปิดเสีย เมื่อเสียงไม่อยู่ลง เมื่อมีเสียงนกเขาจะลุกขึ้น
และบรรดานักร้องสตรีจะออลง
5 เออ เขาทั้งหลายจะกลัวที่สูง และสิ่งน่าสยดสยองก็จะอยู่ในหนทาง ต้นอัลมั้นจะงมิดอก
และตึกและนจะเป็นการะ ความปรารถนาก็จะปรละตไปเสีย
เพราะมนุษย์กำลังไปบ้านอันถาวรของเขา ส่วนผู้ไว้ทุกข์ก็เวียนไปมาตามถนน
6 ก่อนที่สายเงินจะขาด หรือขามทองคำจะบรรลย หรือเหยือกน้ำจะแตกเสียที่หน้าหู
หรือล้อจะหักเสีย ณ ที่ซึ่งน้ำ
7 และผงคลีจะกลับไปเป็นดินอย่างเดิม
และจิตวิญญาณจะกลับไปสู่พระเจ้าผู้ทรงประทานให้มานั้น
8 ปัญญาจารย์ว่า อนิจจัง อนิจจัง สารพัดก็อนิจจัง
9 ยิ่งกว่านั้น เพราะปัญญาจารย์เป็นคนฉลาดแล้ว ท่านยังสอนความรู้ให้ประชาชนอีกด้วย เออ
ท่านพิเคราะห์ ท่านค้นคว้า และท่านเรียนเรียงสุภาษิตหลายข้อ
10 ปัญญาจารย์เสาะหาถ้อยคำที่เพราะหู และท่านเขียนถ้อยคำแห่งความจริงไว้อย่างเที่ยงตรง
11 ถ้อยคำของนักปราชญ์เป็นประดุจปฏิภ
และประดุจดาบซึ่งอาจารย์ผู้สอนแห่งการชุมนุมได้ตรึงแน่น ซึ่งท่านเมฆบาลผู้หนึ่งได้ประทานให้
12 และยิ่งกว่านั้นอีก บุตรชายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงรับคำตักเตือนเถิด
ซึ่งจะทาหน้สือมากก็ไม่มีสิ้นสุด และเรียนมากก็เหนื่อยเหนื่อยหนึ่ง
13 ให้เราฟังตอนสรุปความกันทั้งสิ้นแล้ว คือจงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์
เพราะนี่แหละเป็นหน้ที่ทั้งสิ้นของมนุษย์
14 ด้วยว่าพระเจ้าจะทรงเอาการงานทุกประการเข้าสู่การพิพากษา พร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่าง
ไม่ว่าดีหรือชั่ว

SONG OF SOLOMON

Chapter 1

1 บทเพลงแห่งบทเพลงทั้งหลายซึ่งเป็นของซาโลมอน
2 ขอเขาบูตดินด้วยจูบจากปากของเขา เพราะว่าความรักของเธอดีกว่าน้ำองุ่น
3 เพราะน้ำมันเจิมของเธอนั้นหอมฟุ้ง นามของเธोजิ่งหอมเหมือนน้ำมันที่เธอออกแล้ว
เพราะฉะนั้นพวกหญิงพรหมจารีจึงรักเธอ
4 ขอพาตัวฉันไป พวกเราะวิ่งตามเธอไป กษัตริย์ได้นำฉันไปไปในห้องโถงของพระองค์
เราจะเต้นโอดและปรมาปรีดีในตัวเธอ เราจะพรรณนาถึงความรักของเธอให้ยิ่งกว่าน้ำองุ่น
บรรดาคนที่ยังกรรมรักเธอ
5 โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดินนี้ผิวดำๆ แต่ว่าคำข้า ดังเห็นที่ของพวกเคดาร์
ดังวิสูตรของซาโลมอน
6 อยามองก่อนขออดฉัน เพราะฉันผิวดำๆ เนื่องด้วยแสงแดดแผดเผาตัวฉัน
พวกบุตรแห่งมารดาของดิฉันได้ซึ่งโกรธดิฉัน เขาทั้งหลายให้ดิฉันไปให้แก่คนดูแลสวนองุ่น

แต่สวนองุ่นของดิฉันเอง ดิฉันไม่ได้ดูแล
7 อ้อ เธอผู้ที่จิตใจฉันรัก ขอบอกดิฉันว่า เธอเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ที่ไหนในเวลาเที่ยงวัน
เธอให้มันนอนพักที่ไหน เพราะเหตุใดเล่าดิฉันจะต้องหันไปตามฝูงสัตว์ของพวกเพื่อนเธอ
8 โอ แมงมาเลสีนท่ามกลางหญิงทั้งหลาย ถ้าเธอไม่รู้จักเงินไปตามรอยดินฝูงแพะแกะ
แล้วจงเลี้ยงฝูงแพะแกะของเธอไว้ที่ข้างเต็นท์ของเมฆบาลเถิด
9 โอ ที่รักของฉนั้นเอ๋ย ฉนั้นขอเปรียบเธอประหนึ่งอาหาเทียมราชรถของฟาโรห์
10 แก้มทั้งสองของเธองามด้วยอาภรณ์ประดับเพชรพลอย ลำคอของเธอก็สวยมีสร้อยทองคำ
11 พวกฉนั้นจะทำเครื่องประดับทองคำมีลูกปัดเงินประกะบ
12 ขณะเมื่อกษัตริย์กำลังประทับที่โต๊ะอยู่ น้ำมันแผ่หอมของดิฉันก็ส่งกลิ่นฟุ้งไป
13 ที่รักของดิฉันเป็นเหมือนหอมดยอบ สำหรับดิฉันห้อยอยู่ตลอดคืนระหว่างสองถันของดิฉัน
14 ที่รักของดิฉันนั้น สำหรับดิฉันเธอเป็นเหมือนห่อดอกเทียนขาว อยู่ในสวนองุ่นแอนเกติ
15 ดูเถิด ที่รักของฉนั้น ดูช่างสวยงาม ดูเถิด เธอสวยงาม ดวงตาทั้งสองของเธอจ้งนกเขา
16 ดูเถิด ที่รักของฉนั้น เธอเป็นคนสวยงามจริงเจ้าคะ เธอเป็นคนที่น่าชมจริงๆ ที่นอนของเราเขียวสด
17 ชื่อเรือนของเราทว่าด้วยไม้สนสิลาร์ และแปของเรานั้นทว่าด้วยไม้สนสามใบ

Chapter 2

1 ดิฉันเหมือนดอกกุหลาบในทุ่งซาโรน เหมือนดอกบัวในหุบเขา
2 ดอกบัวท่ามกลางต้นหนามนั้นอย่างไร ที่รักของฉนั้นก็อยู่เด่นในท่ามกลางสาวอื่นๆ
3 ต้นแอบเปลี่ยนที่อยู๋กลางต้นไม้อย่างไร ที่รักของดิฉันก็อยู่ท่ามกลางชายหนุ่มอื่นๆอย่างนั้น
ดิฉันได้นั่งอยู่ใต้ร่มของเขาดูตามยินดีเป็นอนมาก และผลของเขาดิฉันได้ลิ้มรสหวาน
4 เขาได้พาตัวฉันให้เข้าไปในเรือนสำหรับงานเลี้ยง
และธงสำคัญของเขาซึ่งห้อยอยู่เหนือดิฉันนั้นคือความรัก
5 จงชูกำลังของดิฉันด้วยชนมม่งแห่ง ขอทำให้ดิฉันชื่นใจด้วยผลแอบเปลี่ยน
เพราะดิฉันป่วยเป็นโรครัก
6 มือซ้ายของเธอหาข้อนี้ใต้ศีรษะของดิฉันไว้ และมือขวาของเธอสอดคอดดิฉันไว้
7 โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย
ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิบัติต่อละมั่งหรือกวางตัวเมียในทุ่งว่า
เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือตื่นจนกว่าเขาจะจุใจแล้ว
8 ฉะะ เสียงที่รักของดิฉัน ดูเถิด เขามาแล้วกำลังเดินไกลอยู่บนภูเข เขาถึงกระไดคอยู่บนเนินเขา
9 ที่รักของดิฉันเป็นดุจดังละมั่งหรือดุจดังกวางหนุ่ม ดูเถิด เขากำลังยืนอยู่ที่ข้างหลังกำแพงของเขา
เขาจะโงกหน้าต่างเข้ามา เขาสอดมองดูทางตาซ้าย
10 ที่รักของดิฉันได้เอ่ยปากพูดกับดิฉันว่า "ที่รักของฉนั้นเอ๋ย เธอจงลุกขึ้นเถะ
คนสวยงามของฉนั้นเอ๋ย จงมาเถิด
11 ด้วยว่า ดูเถิด กูดหนาวล้งไปแล้ว และฝนก็วายแล้ว
12 ดอกไม้ต่างนานากำลังปรากฏบนพื้นแผ่นดิน เวลาสำหรับวิหครองเพลงมาถึงแล้ว
และเสียงดูของนกเขากก็ได้ยินอยู่ในแผ่นดินของเขา
13 ต้นมะเดื่อกำลังมีผลดิบในสุก และเถาองุ่นมีดอกบานอยู่มั่นส่งกลิ่นหอมฟุ้ง ที่รักของฉนั้นเอ๋ย
จงลุกขึ้นเถะ คนสวยงามของฉนั้นเอ๋ย จงมาเถิด
14 โอ แม่นกเขาของฉนั้นเอ๋ย แม่นกเขาตัวที่อยู่ในชอกผาในท้องลับแห่งเขาต้น
ขอให้ฉันได้ชมรูปโฉมของเธอหน่อยเถะ ขอให้ฉันได้ยินสำเนียงของเธอหน่อย
ด้วยว่าน้ำเสียงของเธอก็หวาน และรูปโฉมของเธอก็งดงาม
15 จงจับสุนัขซึ่งจออกมาให้เรา คือสุนัขซึ่งจออกตัวเล็กที่ทำลายสวนองุ่น
เพราะว่าสวนองุ่นของเรากำลังมีดอกออกแล้ว"
16 ที่รักของดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของดิฉัน และตัวดิฉันก็เป็นของเขา
เขากำลังเลี้ยงฝูงสัตว์ของเขาท่ามกลางหมู่ดอกบัว
17 โอ ที่รักของดิฉัน จมเวลาเย็น และเงาหมดไปแล้ว
ขอเธอเป็นดังละมั่งหรือกวางหนุ่มที่เทือกเขาเบเธอรเถิด

Chapter 3

1 ยามราตรีกาลเมื่อดิฉันนอนอยู่ดิฉันมองหาเขาผู้หนึ่งที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ ดิฉันมองหาเขา
แต่หาได้พบไม่
2 "บัดนี้ดิฉันจะลุกขึ้น แล้วจะเที่ยวไปในเมืองให้ตลอดไป ตามถนนและลานเมือง
ดิฉันจะแสวงหาเขาผู้หนึ่งที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่" ดิฉันมองหาเขา แต่หาได้พบไม่
3 พวกพลตระเวนที่ลาดตระเวนในเมืองนั้นได้พบดิฉัน แล้วดิฉันถามเขาว่า
"ท่านเห็นเขาผู้หนึ่งที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ไหม"
4 พอดิฉันผ่านพลตระเวนพ้นมาหน่อยเดียว ดิฉันก็พบเขาผู้หนึ่งที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่
ดิฉันจับตัวเขาถูกไว้แน่น และไม่ยอมปล่อยให้เขาหลุดไปเลย
จนดิฉันพาเขาให้เข้ามาในเรือนของมารดาดิฉัน และให้เข้ามาในห้องของผู้ที่ให้ดิฉันได้ปฏิสนธิ
5 โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย
ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิบัติต่อละมั่งหรือกวางตัวเมียในทุ่งว่า
เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือตื่นจนกว่าเขาจะจุใจแล้ว
6 ผู้ใดหนอที่กล้าสั่งขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดารดูประดุจเสาคών หอมไปด้วยกลิ่นมดยอบและกำยาน
ทว่าด้วยบรรดาเครื่องหอมของพ่อค้า
7 ดูเถิด เป็นพระอาของซาโลมอน ห้อมล้อมด้วยทพแก้วทหรรณกลีบคน
เป็นทพแก้วทหรรณกลีบราเอล
8 เขาทั้งหลายถือดาบและเป็นผู้ชำนาญศึก เขาทุกคนเห็นดาบไว้ที่ต้นขาของตน
เพราะเกรงภัยในราตรีกาล
9 กษัตริย์ซาโลมอนสร้างพระอาสำหรับพระองค์ ด้วยไม้มาจากเลบานอน
10 พระองค์ทรงทำเสาพระอาขึ้นด้วยเงิน แทนประทับทว่าด้วยทองคำ และยืนอยู่ลาดด้วยผ้าสีม่วง
ข้างในพระอาขึ้นบุไว้ด้วยความรักโดยบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม
11 โอ บุตรสาวแห่งดีโยนเอ๋ย จงออกไป ไปดูกษัตริย์ซาโลมอนเถิด

ทรงมงกุฎซึ่งพระราชชนนีได้สวมให้ ในวันที่พระองค์ได้ทรงอภิเษกหมั้นนั้น
ในวันเมื่อพระทัยของพระองค์ทรงเบิกบานอยู่

Chapter 4

1 ที่รักของฉันเอ๋ย ดูเถิด เธอต่างสวยงาม ดูซิ เธอสวยงาม ดวงตาของเธอจ้องนกเขาอยู่ในผ้าคลุม
ผมของเธอจุฟุ้งและที่เคลื่อนไหวตามเนินลาดภูเขาภิเษก
2 ชีพของเธอตั้งฟู้งแคะตัวเมียวที่กำลั้งจะตดิชน เพิ่งขึ้นมาจากการชำระล้าง มีลูกแฝดติดมาทุกตัว
และหาไม้ใดเป็นหมั้นไม่
3 ริมฝีปากของเธอแดงดูด้วยสีครึ่ง และคำพูดของเธอก็งดงาม
ซมับของเธอเหมือนผลทับทิมผ่าซีกอยู่ในผ้าคลุม
4 ลำคอของเธอจุป้อมทองคำไว้ที่ใดก่อสร้างไว้เพื่อเก็บเครื่องอาวุธ มีดังทันทึงแชนวไว้
ทั้งหมดเป็นไม้ของทงแก่กล้าทหาร
5
6 ถิ่นทั้งสองของเธอเหมือนลูกละมั่งสองตัวซึ่งเป็นละมั่งผ่าแฝดที่กำลั้งหากินในท่ามกลางหมู่ดอกบัว
7 จนวนาเย็นและเงาหมดไปแล้ว ฉะนั้นไปยังภูเขามดยอบและยังเนินเขากายาน
8 โอ ที่รักของฉันเอ๋ย เธอช่างงามสะพรั่งไปทั้งนั้น ในตัวเธอจะหาตำหนิเล็กน้อยก็ไม่มี
9 จงจากเลบานอนไปกับฉันเถิด เจ้าสาวของฉันท้า จงจากเลบานอนไปกับฉันนะ
ให้ผมลงจากยอดเขามาหา จากยอดเขาซีนี และยอดเขาเฮอร์โมน จากถ้ำราชสีห์
จากเขาสีดาว
9 น้องสาวของฉันท้า น้องได้ปล้นเอาดวงใจของพี่ไปเสียแล้วละ เจ้าสาวของฉันท้า
เจ้าได้ปล้นเอาดวงใจของฉันท้าไปด้วยการขายตาเพียงแวบเดียวเท่านั้น
ด้วยสร้อยคอสายเดี่ยวของเจ้า
10 น้องสาวของฉันท้า เจ้าสาวของฉันท้า ความรักของเธอช่างหวานเสียนี้กระไร
ความรักของเธอหนักหวานกว่าน้ำองุ่น และกลิ่นน้ำมันของเธอช่างหอมกว่าเครื่องเทศทั้งหลาย
11 โอ เจ้าสาวของฉันท้า ริมฝีปากของเธอเสมือนน้ำผึ้งกำลั้งจะหยดย้อย
น้ำผึ้งและน้ำมันมอยู่ใต้ลิ้นของเธอ กลิ่นเสื้อผ้าของเธอหอมดุจกลิ่นมาจากเลบานอน
12 เจ้าสาวของฉันท้า น้องสาวของฉันท้าเปรียบประดุจสวนสวน ดุจอุทยานที่ทวงห้ามไว้
และดูหน้าผู้ที่ถูกประทับตราไว้
13 ผลิผลของเธอดูสวนต้นทับทิม อีกทั้งผลไม้อันโอชะอย่างอื่น ๆ อีกทั้งเทียนขาวและแผ่นทอง
14 ต้นแฝกหอมและต้นฝรั่ง ต้นตะไคร้และอบเชย
 อีกทั้งบรรดาต้นไม้สำหรับทำกายานคือต้นมดยอบและต้นกฤษณา
 อีกทั้งเครื่องหอมชั้นเยี่ยมทั้งสิ้น
15 ตัวเธอประดุจดังน้ำพุในอุทยาน ประดุจบ่อน้ำแห่งชีวิต และประดุจลำธารไหลจากเลบานอน
16 โอ ลมเหนือเอ๋ย จงตื่นตื่นเถิด โอ ลมใต้เอ๋ย จงพัดมาเถิด จงพัดโชยสวนของดิฉัน
เพื่อของหอมในสวนนั้นจะหอมฟุ้งออกไป ขอให้ที่รักของดิฉันเข้ามาในสวนของเขา
และรับประทานผลไม้อันโอชะเถิด

Chapter 5

1 น้องสาวของฉันท้า เจ้าสาวของฉันท้า ฉันท้าเข้ามาในสวนของฉันท้าแล้วนะ
ฉันท้าเก็บเอามดยอบของฉันท้าพร้อมกับไม้สัเดียวของฉันท้าแล้ว
ฉันท้ารับประทานราวผึ้งกับน้ำผึ้งของฉันท้าแล้ว ฉันท้าดื่มน้ำองุ่นกับน้ำมันของฉันท้าแล้ว โอ สหายทั้งหลาย
จงรับประทานและจงดื่มเถิด ท่านผู้เป็นที่รักเอ๋ย จงดื่มให้อิ่มหนำเถิด
2 ดิฉันหลับแล้ว แต่ใจของดิฉันยังตื่นอยู่ คือมีเสียงเคาะของที่รักของดิฉันพูดว่า "น้องสาวจ้
ที่รักของฉันท้า เปิดประตูให้ฉันท้าซิ แม่คนเขาของฉันท้า แม่คนงามหมดจดของฉันท้า
เพราะศีรษะของฉันท้าถูกน้ำค้างขึ้น และเส้นผมของฉันท้าก็ชุ่มด้วยละอองน้ำฟ้าแห่งถ้ำริกาล"
3 ดิฉันเปลือยเสื้อของดิฉันออกเสียแล้ว ดิฉันจะสวมกลับเข้าไปอีกอย่างไรได้
ดิฉันล้างเท้าของดิฉันแล้ว ทำไมจะให้เท้าของดิฉันกลับเปื้อนไปอีกเล่า
4 ที่รักของดิฉันสอดมือของเขาเข้ามาทางประตู และใจดิฉันก็กระสันถึงเขา
5 ดิฉันลุกขึ้นไปเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน และมือของดิฉันทำให้มดยอบหอยด
และนิ้วของดิฉันทำให้น้ำมันดอยบย่อยบนลูกสลักกลอน
6 ดิฉันเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน แต่ที่รักของดิฉันกลับไปเสียแล้ว เมื่อเขาพูด
จิตใจดิฉันมัวตกตะลึง ดิฉันแสวงหาเขา แต่ดิฉันหาเขาไม่พบ ดิฉันร้องเรียกเขา
แต่เขาไม่ได้ชานตอบ
7 พลตระเวนที่ลาดตระเวนในเมืองได้พบดิฉัน เขาติดฉัน เขาทำให้ดิฉันบาดเจ็บ
พลตระเวนรักษากำแพงเมืองจึงเอาผ้าคลุมตัวจากดิฉันไป
8 โอ บุตรสาวแห่งยูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้พวกเธอปฏิบัติว่า ถ้าเธอคนใดได้พบที่รักของดิฉัน
เธอจะรับปากบอกเขาว่า ดิฉันป่วยเป็นโรครัก
9 โอ แม่สาวงามล้าเลิศในท่ามกลางสาวอื่นๆ คู่รักของเธอฉันวิเศษอะไรไปกว่าคู่รักของใครๆ
คู่รักของเธอฉันวิเศษอะไรไปกว่าคู่รักของใครอื่นหรือ เธอจึงได้มาให้พวกฉันท้าปฏิบัติให้เช่นนั้น
10 ที่รักของดิฉันผิวเปล่งปลั่งอมเลือด เขาเป็นเอกในท่ามกลางหมื่นคน
11 ศีรษะของเขาตั้งทองคำเนื้อดี ผมของเขาหยิกและดำเหมือนนกกา
12 ตาของเขาเปรียบเหมือนตานกเขาที่ริมห้วยอานน้ำนม และจับอยู่ที่ริมกระแสน้ำเต็มฝั่ง
13 แก้มของเขาเหมือนอย่างแอปเปิ้ลไม้สัเดียว สดกลิ่นหอมหวาน
ริมฝีปากของเขาเหมือนดอกบัวหยดน้ำมันดอยบ
14 มือของเขาดูจางหวานทองคำอันประดับด้วยพลอยเขียว
ท้องของเขาดูจางสว่างและประดับด้วยไขบุรุษ
15 ขาของเขาดูสะอาดอันตั้งบนฐานเขี้ยวทองคำเนื้อดี
สีหน้าของเขาดูเลบานอนประเสริฐอย่างไม้สนสีดาร์
16 ปากของเขาอ่อนหวานที่สุด หัวทั้งสรรพางค์ของเขาล้วนแต่นำรักนำใคร่ โอ
เหล่าบุตรสาวแห่งยูซาเล็มจ้ะ นึกอที่รักของดิฉัน และนึกเพื่อนยากของดิฉัน

Chapter 6

1 อ้อ แม่สาวงามล้าเลิศในท่ามกลางสาวอื่นๆ คู่รักของเธอไปไหนเสีย
คู่รักของเธอกลับไปในไหนเสียแล้วเล่า เพื่อพวกเราจะไปสืบหากันเถ
2 ที่รักของดิฉันลงไปยังสวนของเขาเพื่อจะไปทีลานปลูกไม้สัเดียว
และเพื่อจะไปเลี้ยงฝูงสัตว์ในสวนกับเอ็งจะเก็บดอกบัว
3 ตัวดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของที่รักของดิฉัน และที่รักก็เป็นของดิฉัน
เขาเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ท่ามกลางหมู่ดอกบัว
4 ที่รักของฉันท้าเอ๋ย แม่สาวงามประหนึ่งเมืองที่รชาทและงามเย็นตาตั้งเยรูซาเล็ม
แม่เป็นสง่านำคร้ามเกรงดังกองทัพบึงประจำ
5 ขอเปือนเนตรไปจากฉันท้าเถะ เพราะว่าฉันท้าพ่ายนัยตาของเธอแล้ว
ผมของน้องจุฟุ้งและที่เคลื่อนไหวตามเนินลาดภูเขาภิเษก
6 ชีพของเธอตั้งฟู้งแคะตัวเมียวเพิ่งขึ้นมาจากการชำระล้าง มีลูกแฝดติดมาทุกตัว
และหาไม้ใดเป็นหมั้นไม่
7 ซมับของเธอเหมือนผลทับทิมผ่าซีกอยู่ในผ้าคลุม
8 มีผมเหลืกลีบองัด และนางห้ามแปดสิบคน พากหญิงพรหมจารีอีกมากเหลือจะคณนา
9 แม่คนเขาของฉันท้า แม่คนงามหมดจดของฉันท้า เป็นคนเดียว เธอเป็นคนเดียวของมารดา
เป็นหัวรักหัวใจใคร่ของผู้ให้กำเนิด สาวๆทั้งหลายเห็นเธอ และเรียกเธอว่า ผาสุก
ทั้งเหล่าเหลืและเหล่านางห้ามก็สรรเสริญเยินยอเธอว่า
10 "แม่สาวคนนี้เป็นผู้ใดหนอ เมื่อมองลงก็ดังอรุโณทัย แจ่มจรัสดังดวงจันทร์
กระจ่างจ้าดังดวงสุริยัน สว่างน่เกรงชามดังกองทัพบึงประจำ"
11 ดิฉันลงไปไปในสวนนั้นอ้อ เพื่อจะดูหมู่ไม้เขียวตามหุบเขาว่าเถาองุ่นมีดอกตูมออกหรือเปล่า
และเพื่อจะดูว่าผลทับทิมมีดอกแล้วหรือยัง
12 เมื่อดิฉันยังไม่ทันรู้ตัว จิตใจของดิฉันได้กระทำให้ดิฉันเหมือนรณมาแห่งอาณานิบัติ
13 กลับมาเถะ กลับมาเถิด แม่สาวดูเลมจ้ะ กลับมาเถิด กลับมาเถะจะ
เพื่อพวกดิฉันจะได้เธอไว้ชมเชย นึกะไรนะ เธอทั้งหลายจงมองตัวแม่สาวดูเลม
ดังกองทัพบึงสองพวก

Chapter 7

1 โอ แม่ธิดาของจ้าว เท้าสวมรองเท้าผูกของเธอนั้นยาวนานนี้กระไร
ตะไทของเธอกลมดึกรากับเม็ดเพชรที่มีอย่างผู้ชำนาญได้เจียรไนไว้
2 สะดือของเธอดูจางกลมที่มีไม้ซาดเหล้าองุ่นประสม
ท้องของเธอตั้งกองข้าวสาลีที่มีดอกบัวปักไว้ล้อมรอบ
3 ถิ่นทั้งสองของเธอเหมือนลูกละมั่งสองตัวซึ่งเป็นละมั่งผ่าแฝด
4 ลำคอของเธอประหนึ่งหอคอยสร้างด้วยช่าง
เนตรทั้งสองของเธอดูกระจ่างในเมืองเฮโบนที่ริมประตูเมืองบัทราบิม
จุมกของเธอเหมือนหอแห่งเลบานอนซึ่งมองลงเห็นเมืองดามัสกัส
5 ศีรษะของเธอตั้งยอดภูเขาการเมล ผมของเธอจุด้วยสีม่วง
กษัตริย์ก็ต้องมนต์เสน่ห์ด้วยเส้นผมนั้น
6 เออ แม่ช่างน่ารัก แม่ช่างชื่นชม เธอต่างสวยงามต้องตาจริง
7 เถางมระหงดูตณอินทผลัม และถิ่นทั้งสองของเธอดังพวงองุ่น
8 ฉันท้าจึงคิดว่า ฉันท้าจะป็นขึ้นต้นอินทผลัมนั้น ฉันท้าจะจับพวงเหนียวไว้
ขอให้ถิ่นทั้งสองของเธอมดังพวงองุ่นเถะ และขอให้ลมหายใจของเธอมดังผลแอปเปิ้ลเถิด
9 และขอให้พาดานปากของเธอดูจ้าน่าองุ่นอย่างดียิ่งสำหรับที่รักของฉันท้า ดิมคล้องคอจริงๆ
ทำให้ริมฝีปากของฉันท้าที่หลับอยู่พูดได้
10 ตัวดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของที่รักของดิฉัน และความปรารถนาของเขาก็เจาะจงเอาตัวดิฉัน
11 ที่รักของดิฉันจ้ะ มาเถะจะให้เราพากันออกไปในทุ่งนา ให้เราพักอยู่ตามหมู่บ้าน
12 ให้เราตื่นแต่เช้าตรู่ไปยังสวนองุ่น ให้เราดูว่าเถาองุ่นมีดอกตูมออกหรือเปล่า
หรือว่ามีดอกบานแล้ว ให้เราดูว่าดินทับทิมมีดอกหรือยัง ณ
ที่นั่นแหละดิฉันจะมอบความรักของดิฉันให้แก่เธอ
13 ที่รักของดิฉันจ้ะ ผลมะเขือดูดาอิมส่งกลิ่นหอมฟุ้งไป
แล้วที่ประตูบานของพวกดิฉันมีผลไม้ร่อนยานาชนิด
มีทั้งผลไม้และผลแก่ที่ดิฉันได้เก็บรวบรวมไว้สำหรับเธอ

Chapter 8

1 แหม ถ้าเธอได้เป็นเหมือนพี่ชายของดิฉัน ผู้ได้ดูตนมาจากมารดาของดิฉันก็จะดี
เพราะเมื่อดิฉันพบเธอนอกบ้าน ดิฉันจะได้จางเธอได้ แล้วคนทั้งหลายจะได้ไม่ดูถูกดูหมิ่นดิฉัน
2 แล้วดิฉันจะได้เดินนำเธอพาเธอให้เข้ามาในเรือนมารดาของดิฉัน ผู้ซึ่งจะสอนดิฉัน
ดิฉันจะได้ไปเธอติมน้ำองุ่นใส่เครื่องเทศ และติมน้ำทับทิมของดิฉัน
3 แล้วมือซ้ายของเธาก็ยื่นได้ศีรษะของดิฉันไว้ และมือขวาของเธาก็สอดกอดดิฉันไว้
4 โอ บุตรสาวแห่งยูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิบัติว่า
เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือรือ จนกว่าเขาจะจุใจแล้ว
5 แม่คนนี้ที่ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดารอิงแอบแนบมากับคู่รัก คือใครที่โหนหนอ
ดิฉันได้ปลุกเธอเมื่อเธออยู่ใต้ต้นแอปเปิ้ล ที่นั่นแหละที่มารดาของเธอได้ให้กำเนิดเธอ
ที่ตรงนั้นแหละผู้ที่คลอดเธอได้ให้กำเนิดเธอ
6 จงแนบดิฉันไว้ดูดวงตราชานอยู่ที่ใจของเธอ ประดุจดวงตราบนแขนของเธอ
เพราะความรักนั้นเข้มแข็งอย่างความตาย ความริษยาก็ดูเดือดเหมือนแดนคนตาย
และประกายแห่งความรักนั้นก็คือประกายเพลิง คือประกายเพลิงที่แสนรุนแรง
7 น้ำมากหลายไม่อาจดับความรักให้มอดเสียได้
หรืออุกถกราทั้งหลายไม่อาจท่วมความรักให้สลายเสียได้

แม้ว่าคนใดจะเอาทรัพย์สินสมบัติในเขี้ยวเรือนของตนทั้งสิ้นมาแลกกับความรักนั้น
คนนั้นจะได้รับความหมิ่นประมาทจากคนทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง
8 เรามีห้องสาวคนหนึ่งและเธอยังไม่มิดัน เราจะทำอย่างไรกับห้องสาวของเรา
เมื่อถึงวันที่เข้ามาสู่ห้องของเธอ
9 ถ้าหากห้องสาวนั้นเป็นก้นแพง พวกเราก็จะสร้างปราสาทเงินไว้หลังหนึ่ง
และถ้าหากห้องเป็นประตู พวกเราจะโอบล้อมเธอด้วยแผ่นไม้สนสีดาร์
10 ดินนั้นเป็นก้นแพง ดินทั้งสองของดินนั้นเหมือนดังหอคอย
เพราะฉะนั้นในสายตาของชาติฉันจึงเป็นดังผู้ที่ได้รับความโปรดปราน
11 ซาโลมอนทรงมีสวนองุ่นอยู่แปลงหนึ่งที่เมืองบาอัลฮาโมน
พระองค์ทรงมอบสวนองุ่นนั้นให้แก่ผู้รักษาสวนเข้า ทุกคนต้องส่งเงินคนละพັນแผ่นเป็นค่าผลไม้
12 สวนองุ่นของดินฉัน ซึ่งเป็นของดินฉันเอง อยู่ต่อหน้าดินฉัน ข้าแต่ซาโลมอน
พັນนั้นพระองค์เอาไปเกิด และผู้ดูแลผลไม้ในสวนนั้นก็เอาไปคนละสองร้อยเกิด
13 โอ เธอ ผู้อยู่ในสวน พวกเพื่อนของเธอคอยฟังเสียงของเธออยู่ ขอให้ฉันได้ยินเสียงเธอ
14 ที่รักของดินฉันจำ เร็วๆเถาเถาจะ ขอให้เธอเป็นดังละมั่งหรือกวางหนุ่มบนภูเขาดันสีเสียดเกิด

ISAIAH

Chapter 1

1 นิมิตของอิสยาห์บุตรชายของอามอส ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม
ในรัชกาลของอุสซียาห์ โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
2 ฟาสารค่อเยย จงฟัง แผ่นดินโลกเอ๋ย จงยินหู เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า
"เราได้เลี้ยงดูบุตรและให้เติบโตขึ้น แต่เขาทั้งหลายได้กบฏต่อเรา
3 วัวรู้จักเจ้าของของมัน และลากรู้จักรางหญ้าของนายมัน แต่อิสราเอลไม่รู้จัก
ชนชาติของเขาไม่มีฟารณาเลย"
4 โอเอ ประชาชาติบาปหนา ชนชาติซึ่งหนักด้วยความชั่วช้า เชื้อสายของผู้กระทำความชั่วร้าย
บรรดาบุตรที่ทำความเสียหาย เขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์
เขาได้ย่องคืบริษทุซึ่งของอิสราเอลให้ทรงพระพิโรธ เขาทั้งหลายหันหลังให้เสีย
5 ยังจะให้เสียจนเจ้าทรงไถนอีกที่เจ้ากบฏอยู่เรื่อยไป ศิระขะก็เจ็บหมด จิตใจก็อ่อนเปลี้ยไปสิ้น
6 ดังแต่ฝ่าเท้าจนถึงศิระขะไม่มีความปกติในนั้นเลย
มีแต่บาดแผลและฟกช้ำและเป็นแผลเลือดไหล ไม่เห็นมีบ่อออกหรือพ่นไฉ
หรือทำให้อ่อนลงด้วยน้ำมัน
7 ประเทศของเจ้าก็รกร้างและหัวเมืองของเจ้าก็ถูกไฟเผา
ส่วนแผ่นดินของเจ้าคนต่างดาวก็ทำลายเสียต่อหน้าเจ้า มั่นก็รกร้างไป
เหมือนอ้อยที่ถูกพลิกคว่ำเสียโดยคนต่างดาวนั้น
8 ส่วนคิตาแห่งศิโยนก็ถูกทิ้งไว้เหมือนอย่างเพิงที่ในสวนองุ่น เหมือนเพิงในไร่แตงกวา
เหมือนเมืองที่ถูกล้อม
9 ถ้าพระเยโฮวาห์จอมโยธามิได้เหลือคนไว้ให้เราร้างเล็กน้อยแล้ว
เราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์
10 ดูก่อนท่านผู้ปกครองเมืองโสโดม จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์
ดูก่อนท่านประชาชนเมืองโกโมราห์ จงเงยหูฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเรา
11 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เครื่องบูชาอันมากมายของเจ้านั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เรา
เราเลือกแกะตัวผู้อันเป็นเครื่องเผาบูชา และไขมันของสัตว์ที่ขุนไว้มันแล้ว
เรามีได้ปิติดินในเลือดของวัวผู้หรือลูกแกะหรือแพะผู้
12 เมื่อเจ้าเข้ามาเผ่าเรา ผู้ใดขอให้เจ้าทำอย่างนี้ที่เหยียบบนเข้ามาในบริเวณพระนิเวศของเรา
13 อย่างนำเครื่องบูชาอันเปล่าประโยชน์มาอีกเลย เครื่องหอมเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อเรา
วันทั้งคืน และวันสะบาโต และการเรียกประชุม เราแทนอีกไม่ได้ มันเป็นความชั่วช้า
แม้แต่การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์นั้นด้วย
14 ในขอเราเกลียดวันข้างขึ้นของเจ้าและวันเทศกาลตามกำหนดของเจ้า
มันกลายเป็นภาระแก่เรา เราแบกเหน็ดเหนื่อยเสียแล้ว
15 เมื่อเจ้ากางมือของเจ้าออกเราจะซ่อนตาของเราเสียจากเจ้า
แม้ว่าเจ้าจะอธิษฐานมากมายเราจะไม่ฟัง มือของเจ้าประอะไปด้วยโลหิต
16 จงชำระตัว จงทำตัวให้สะอาด จงเอาการกระทำที่ชั่วของเจ้าออกไปให้พ้นจากสายตาของเรา
จงเลิกกระทำชั่ว
17 จงเลิกกระทำดี จงแสวงหาความยุติธรรม จงบรรเทาผู้ถูกบีบบังคับ จงป้องกันให้ลูกกำพร้าพ่อ
จงผู้ความเพื่อหญิงม่าย"
18 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "มาเกิด ให้เราสู้ความกัน
ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ
ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ
19 ถ้าเจ้าเต็มใจและเชื่อฟัง เราจะได้อกินผลดีแห่งแผ่นดิน
20 แต่ถ้าเจ้าปฏิเสธและกบฏ เราจะถูกทำลายเสียด้วยคมดาบ
เพราะว่าพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว"
21 เมืองที่สัดยี่ซ็อกกลายเป็นแพศยาเสียแล้วหนอ คือเธอที่เคยเปี่ยมด้วยความยุติธรรม
ความชอบธรรมเคยพำนักอยู่ในเธอ แต่เดี๋ยวนี้ผู้กระทำบาปตรมพำนักอยู่
22 เงินของเจ้าได้กลายเป็นพิษเงิบไปแล้ว น้ำองุ่นของเจ้าปนน้ำแล้ว
23 เจ้าหน้าที่ของเจ้าเป็นพวกกบฏและเป็นเพื่อนของโจร ทุกคนรักสินบนและวิ่งตามของกำนัล
เขามิได้ป้องกันให้ลูกกำพร้าพ่อ และคดีของหญิงม่ายก็ไม่มีมาถึงเขา
24 ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงมีพิฤทธิของอิสราเอลตรัสว่า
"ดูเถิด เราจะระบายความโกรธของเราเหนือศัตรูของเรา และแก้แค้นข้าศึกของเราเสียเอง
25 เราจะหันมือของเราสู่เจ้าและจะถูกลีธี่เร่ของเจ้าออกเสียอย่างกับล้างด้วยน้ำค้าง
และเอาของเจือปนของเจ้าออกไปหมด

26 และเราจะคืนผู้พิพากษาของเจ้าให้ดังเดิม และคืนที่ปรีกษาของเจ้าอย่างกับตอนแรก
ภายหลังเขาจะเรียกเจ้าว่า "นครแห่งความชอบธรรม นครสัจย์ชื่อ"
27 ศิโยนจะรับการไถ่ด้วยความยุติธรรม
และบรรดาคนในนครที่กลับใจจะรับการไถ่ด้วยความชอบธรรม
28 แต่พวกละเมิดและพวกคนบาปจะถูกทำลายด้วยกัน
และบรรดาคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระเยโฮวาห์จะถูกล้างผลาญ
29 เพราะเจ้าจะละอวยเรื่องต้นโอ๊กที่เจ้าปรารถนานั้น และเจ้าจะอับอายเรื่องสวนซึ่งเจ้าเลือก
30 เพราะเจ้าจะเป็นเหมือนต้นโอ๊กที่ใบเหี่ยวแห้ง และเหมือนสวนที่ขาดน้ำ
31 และผู้ที่ตั้งแระจะกลายเป็นโยปาน และผู้ประกอบม่นขึ้นจะเป็นเหมือนประกายไฟ
และทั้งสองจะไหม้เสียด้วยกัน ไม่มีผู้ใดดับได้

Chapter 2

1 ถ้อยคำซึ่งอิสยาห์บุตรชายของอามอสเห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม
2 ในยุคหลังจะเป็นดังนี้
คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย
และจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดาเนินเขา และประชาชาติทั้งสิ้นจะหลั่งไหลเข้ามาหา
3 และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากจะมากล่าวว่า "มาเกิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์
ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา
และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์" เพราะว่าพระราชบัญญัติจะออกมาจากศิโยน
และพระราชวงษ์ของพระเยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม
4 พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างบรรดาประชาชาติ และจะทรงดำหนิชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก
และเขาทั้งหลายจะติดตามของเขาให้เป็นผลาไถนา และหอกของเขาให้เป็นพลัด
ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป
5 โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย มาเกิด ให้เราทั้งหลายดำเนินในสว่างของพระเยโฮวาห์
6 เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงละทิ้งชนชาติของพระองค์เสีย คือวงศ์วานของยาโคบ
เพราะว่าเขาอุดมด้วยหมอกจากตะวันออกอย่างคนฟิลิสเตีย และเขาดีสนิทกับคนต่างชาติ
7 แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยเงินและทองคำ ทรัพย์สมบัติของเขาไม่มีสิ้นสุด
แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยม้า รถรบของเขาไม่มีสิ้นสุด
8 แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยรูปเคารพ เขากราบไหว้ผลงานแห่งมือของเขา
ต่อสิ่งซึ่งนิ้วมือของเขาได้กระทำ
9 คนดำต้อยจึงกราบลงและคนใหญ่โตก็ถ่อมตัวลง ฉะนั้นอย่าอภัยเขาเลย
10 จงหลบเข้าไปในหินและซ่อนอยู่ในผิงคลี ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์
และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อำตระการของพระองค์
11 และท่าอันผยองของมนุษย์จะตกต่ำลง และความจองทองของคนจะถูกปราบลง
พระเยโฮวาห์องค์เดียวจะเป็นผู้ทดสอบในวันนั้น
12 เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาสง่าสู่สารพัดที่เย่อหยิ่งและสูงส่ง
สู่สารพัดที่ถูกยกขึ้นและพวกเขาจะถูกปราบลง
13 สูดินสนสีดาร์ทั้งสิ้นของเลบานอนที่สูงและที่ถูกยกขึ้น และสูดต้นโอ๊กทั้งสิ้นของบาซาน
14 สูดูเขาสูงทั้งสิ้น และสูเนินเขาทั้งปวงที่ถูกยกขึ้น
15 สูดหอคอยสูงทุกแห่ง และสู่กำแพงที่เข้มแข็งทุกแห่ง
16 สูดำปทั้งสิ้นของทาริช และสู่รูปภาพงดงามทั้งสิ้น
17 และความผยองของมนุษย์จะต้องถูกปราบลง และความจองทองของคนจะตกต่ำลง
ในวันนั้นพระเยโฮวาห์องค์เดียวจะเป็นที่ทดสอบ
18 และรูปเคารพทั้งหลายพระองค์จะทรงทำลายอย่างเต็มที่
19 และคนจะเข้าไปในถ้ำหินและในโพรงดินให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์
และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อำตระการของพระองค์
เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นกระทำให้โลกสิ้นสะท้าน
20 ในวันนั้นคนจะเหวี่ยงรูปเคารพของตนออกไปจนทำด้วยเงิน
และรูปเคารพของตนที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งเขาทำไว้เพื่อตนเองจะมีสการ
ไปยังตัวคนและตัวค่างคาว
21 เพื่อเขาจะเข้าถ้ำหินและเข้าซอกผา ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์
และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อำตระการของพระองค์
เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นกระทำให้โลกสิ้นสะท้าน
22 จงตัดขาดจากมนุษย์เสียเถิด ซึ่งในจุมูกของเขามิมีความใจ เพราะเขามิคุณค่าอะไรเล่า

Chapter 3

1 เพราะดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า
คือพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงนำออกไปเสียจากเยรูซาเล็มและจากยูดาห์
ซึ่งเครื่องคำและเครื่องจุน เครื่องคำอันเป็นอาหารทั้งหมด และเครื่องคำอันเป็นน้ำทั้งหมด
2 พวกทณเกล้าและพวกทหาร ผู้วินิจฉัยและผู้พยากรณ์ ผู้เลิยลาสดและพวกผู้ใหญ่
3 นายท่าสับและผู้มียศ ที่ปรีกษาและคนเล่นกลที่มีฝีมือ และนักพูดที่วาทะโวหารดี
4 และเราจะกระทำให้เด็กเป็นเจ้านายของเขา และทารกจะปกครองเขา
5 และประชาชนจะถูกบีบบังคับ ทุกคนจะบีบบังคับเพื่อนของตน
และทุกคนจะบีบบังคับเพื่อนบ้านของตน เด็กๆจะลึงต่อผู้ใหญ่ และคนถ้อยต่อคนผู้มีเกียรติ
6 เมื่อใครคนหนึ่งไปยึดตัวพี่น้องของเขาในเรือนของบิดาของเขา กล่าวว่า "เจ้ามีเสื้อคลุมอยู่แล้ว
เจ้าจึงเป็นผู้นำของเรา และหากที่อยู่นี้จะอยู่ได้กับมือของเจ้า"
7 ในวันนั้นเขาจะคิดกันว่า "ข้าพเจ้าจะไม่ยอมเป็นผู้สุมาน
เพราะในเรือนของข้าพเจ้าไม่มีทั้งอาหารและเสื้อคลุม
ท่านจะตั้งข้าพเจ้าให้เป็นผู้นำของประชาชนไม่ได้"
8 เพราะเยรูซาเล็มก็ลี้ลมจมนและยูดาห์ก็ลี้ลมควา
เพราะว่าสิ้นของเขาและการกระทำของเขาที่ต่อสู่พระเยโฮวาห์

กบฏต่อพระเนตรอันรุ่งโรจน์ของพระองค์

- 9 สีหน้าของเขาเป็นพยานปรักปรำเขาทั้งหลาย เขาป่าวร้องความผิดของเขาอย่างโลโลม
- เขาไม่ได้ปิดบังไว้ วิบัติแก่จิตใจเขา เพราะว่าเขาได้นำความชั่วร้ายมาเป็นบำเหน็จแก่ตัวเขาเอง
- 10 จวบจนคนชอบธรรมว่า เขาทั้งหลายจะเป็นสุข
- เพราะเขาจะได้รับประทานผลแห่งการกระทำของเขา
- 11 วิบัติแก่คนชั่ว ความร้ายจะตกแก่เขา เพราะวาสิ่งใดที่มือเขาได้กระทำ เขาจะถูกกระทำเช่นกัน
- 12 ส่วนชนชาติของเรา เด็กเป็นผู้นับกับทั้งเขา และผู้หญิงปกครองเหนือเขา โอ
- ชนชาติของเราเอง ผู้นำของเขาทำเจ้าให้ผิด และทำลายแนวทางทั้งหลายของเขา
- 13 พระเยโฮวาห์ทรงเข้าประทับสู่ความ พระองค์ประทับยืนพิพากษาชนชาติของพระองค์
- 14 พระเยโฮวาห์จะทรงเข้าพิพากษาพวกผู้ใหญ่และเจ้านายชนชาติของพระองค์
- "เจ้าทั้งหลายนี้แหละซึ่งได้กลืนกินสวนองุ่นเสีย ของที่รับมาจากคนก็อยู่ในเรือนของเจ้า
- 15 ซึ่งเจ้าได้ทุบชนชาติของเราเป็นชิ้นๆ และได้บดปั้นหน้าของคนนั้น เจ้าหมายความว่ากระไร"
- องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
- 16 พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า "เพราะคิดทั้งหลายของศิโยนนั้นก็มียอง และเดินคอยคิดยิวา
- ตาของเขาห่มยอชมาย เดินกระตุंगกระตุंग ขยับเท้าให้เสียงกรังกรัง
- 17 องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้เป็นที่ดินนั้นดุที่ศีรษะของบรรดาบิดาของศิโยน
- และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ที่ส่วนลับของเขาทั้งหลายโล้นไป
- 18 ในวันนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำเอาเครื่องวิจิตรงดงามไปเสีย ถือกำไลข้อเท้า ปิ่นหูห้อย
- ตุ้มวงเดือน
- 19 จี ก่าไลมือ ผ้าแถบ
- 20 ผ้ามาลา ก่าไลเท้า ผ้าคาดศีรษะ ทึบเครื่องน้าบ ตะกรุดพิสมร
- 21 แหวนตรา และแหวนจุมุก
- 22 เสื้องาน และเสื้อคลุม ผ้าคลุม และกระเป๋ากถือ
- 23 กระจก เสื้อผ้าลินิน ผ้าโพกศีรษะ และผ้าคลุมตัว
- 24 ต่อมาแทนน้าบจะมิดแต่ความน่า แขนงฝ่าเท้าจะมิดมีเชือก แทนผมตัดจะมีแต่ศีรษะล้าน
- แทนเสื้องามล้ำค่าจะคาดเอาด้วยผ้ากระสอบ แทนความงดงามจะมีแต่รอยไหม้
- 25 พวกผู้ชายของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบ และพวกแก้วทรรของเจ้าจะล้มในสงคราม
- 26 ประตู่ทั้งหลายของเธอยจะคร่ำครวญและโศกเศร้า เธออยู่อย่างโดดเดี่ยวจะนั่งบนพื้นดิน"

Chapter 4

- 1 ในวันนี้หนิงเงิงจะยึดชายคนหนึ่งไว้ กล่าวว่า "เราจะหากินของเรฯ หานึ่งหาหม່ของเรฯเอง
- ขอเชิญให้เขาเรียกเราด้วยชื่อของเรฯ ของโปรดความอดสูของเรฯเสีย"
- 2 ในวันนี้ธัฏฐของพระเยโฮวาห์จะงดงามและรุ่งโรจน์ และพืชผลของแผ่นดินนั้นจะเป็นความมู
- มิจาและเป็นเกียรติของผู้ที่หลีกเลี่ยงหลบหนีแห่งอิสราเอล
- 3 และต่อมาคนที่เหลืออยู่ในศิโยนและค้างอยู่ในเยรูซาเล็ม เขาจะเรียกว่าบริสุทธิ์
- คือทุกคนผู้มีชื่อในทะเบียนชีวิตในเยรูซาเล็ม
- 4 ในเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงล้างความโสโครกของบิดาทั้งหลายของศิโยน
- และชำระรอยโลหิตของเยรูซาเล็มจากท่ามกลางเมืองนั้น
- ด้วยอำนาจแห่งการพิพากษาและด้วยอำนาจของการเผา
- 5 และพระเยโฮวาห์จะทรงสร้างเมฆและควันเพื่อกลางวัน
- และแสงแห่งเปลวเพลิงเพื่อกลางคืนเหนือที่อยู่อาศัยทั้งสิ้นของภูเขาศิโยน
- และเหนือประทุมชนเมืองนั้น เพราะจะมีการป้องกันอยู่เหนือสง่าราศีทั้งสิ้น
- 6 จะมีพลับพลาท่ามกลางวันบังแดด และเป็นที่พักภัยและที่กำบังพายุและฝน

Chapter 5

- 1 บัดนี้ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงที่รักของข้าพเจ้า
- เป็นเพลงของที่รักของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสวนองุ่นของท่าน ที่รักของข้าพเจ้ามีสวนงุ่นแปลงหนึ่ง
- อยู่บนเนินเขานอดุมยั้ง
- 2 ท่านทำรั้วไวรอบแล้วเก็บก้อนหินออกหมดและปลูกเถาองุ่นอย่างดีไว้
- ท่านสร้างหอดเฝ้าไว้ท่ามกลาง และสกัดบ่ออย่างงุ่นไว้ในสวนนั้นด้วย
- ท่านมุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น แต่มันบังเกิดลูกเถาเปรี้ยว
- 3 บัดนี้ ชาวเยรูซาเล็มและคนยูดาท่อย่ย ขอตัดสินระหว่างเราและสวนองุ่นของเรา
- 4 มีอะไรอีกที่จะทำได้เพื่อสวนองุ่นของเรา ซึ่งเรายังไม่ได้ทำให้
- ก็เมื่อเรามุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น โฉนมันจึงเกิดลูกเถาเปรี้ยว
- 5 บัดนี้เราจะบอกเจ้าทั้งหลายให้ว่าเราจะทำอะไรกับสวนองุ่นของเรา เราจะรื้อรากถอนไม้ของมันเสีย
- แล้วมันก็จะถูกเผา เราจะไม่ปลูกแห่งของมันลง มันก็จะถูกเหยียบย่ำลง
- 6 เราจะกระทำมันให้เป็นที่ร้าง จะไม่มีใครลิดแขนงหรือพรวนดิน
- หนามยอยหนามใหญ่ก็จะงอกขึ้น และเราจะบัญชาหนามไม้ให้ไปรยฝนรดมัน
- 7 เพราะว่าสวนองุ่นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาคือวงศ์วานอิสราเอล
- และคนยูดาคับเป็นหมู่ไม้ที่พระองค์ทรงขึ้นพระทัย และพระองค์ทรงมุ่งหวังความยุติธรรม แต่ดูเถิด
- มีแต่การนองเลือด หวังความชอบธรรม แต่ ดูเถิด เสียงร้องไห้ช่วย
- 8 วิบัติแก่ผู้เหล่านั้นที่เสริมบ้านหลังหนึ่งแต่กับอีกหลังหนึ่ง และเสริมหน้าต่างกับนา
- จนไม่มีที่อีกแล้ว เพื่อเขาทั้งหลายต้องอยู่ล้าพังในท่ามกลางแผ่นดินนั้น
- 9 พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงกล่าวที่หูของข้าพเจ้าว่า "เป็นความจริงที่เดียว
- บ้านหลายหลังจะต้องรกร้าง บ้านใหญ่บ้านงามจะไม่มีคนอาศัย
- 10 เพราะว่าสวนองุ่นยีสืบทำให้ไร่จะได้ผลแต่เพียงบั้นเดียว
- และเมล็ดพืชหนึ่งไฮเมอร่าจะให้ผลแต่เฉพาะเดียว"
- 11 วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ลุกขึ้นแต่เช้ามิด เพื่อวิ่งไปตามเมรัย ผู้เร่ร่อนและอยู่จนดึก
- จนเหล้าองุ่นทำให้เขาเมาหยาบ
- 12 เขามีพินเขาคูและพินใหญ่ รัมมะนา ปี และเหล้าองุ่น ณ งานเลี้ยงของเขา
- แต่เขาทั้งหลายมิได้อาใจใส่ในพระราชกิจของพระเยโฮวาห์

หรือพิจารณาพระหัตถกิจของพระองค์

- 13 เพราะฉะนั้นชนชาติของเราจึงตกไปเป็นเหยลย เพราะขาดความรู้ ผู้มีเกียรติของเขาที่หัวแอ่
- และมลาชนของเขาที่แห่งผากไปเพราะความกระหาย
- 14 เพราะฉะนั้นนกก็ขยายที่ของมันออก และอำปากเสียโดยไม่จำกัด และส่งร่าศีของเขา
- และมลาชนของเขา และเสียงอึงคั่นของเขา และผู้ลึงโลดอยู่ ก็ะลงไป
- 15 คนตาบอดจึงจะกราบลง และคนเข้มแข็งก็ถ่อมตัวลง และนัยนดาของผู้มยงก็ถูกลดต่ำ
- 16 แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะได้รับการเทิดทูนไว้โดยความยุติธรรม
- และพระเจ้าองค์บริสุทธิ์จะได้ทรงสำแดงความบริสุทธิ์โดยความชอบธรรม
- 17 แล้วลูกแกะจะเที่ยวหากินที่นั่นตามลักษณะท่าทางของมัน
- คนแปลกหน้าจะหากินในที่สลักหักพังของสัตว์ที่อ้วน
- 18 วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ลาคความชั่วช้าด้วยสายของความไร้สาระ
- ผู้ลากบาอย่างกับใช้เชือกโยงเกวียน
- 19 ผู้กล่าวว่า "ให้พระองค์รีบร้อน ให้พระองค์เร่งงานของพระองค์ เพื่อเราจะได้เห็น
- ให้พระประสค์ขององค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลเสด็จมาใกล้ ขอให้มาเพื่อเราจะได้รู้"
- 20 วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่เรียกความชั่วร้ายว่าความดี และความดีว่าความชั่วร้าย
- ผู้ถือเอาว่าความผิดเป็นความสว่าง และความสว่างเป็นความผิด
- ผู้ถือเอาว่าความชมเป็นความหวน และความหวนเป็นความชม
- 21 วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ฉลาดตามสายตาของตนเอง และสุหมรอบคอบในสายตาของตนเอง
- 22 วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่เป็นวีรชนในการดื่มเหล้าองุ่น และเป็นคนแก่กล้าในการประสมเมรัย
- 23 ผู้ปล่อยตัวคนทำผิดเพราะเขาจับสินบน และเอาความชอบธรรมไปจากผู้ชอบธรรม
- 24 ดังนั้นเปลวเพลิงกลืนต่อข้าพฉันใด และเพลิงเผาผลาญภูเขาแห่งฉันใด
- รากของเขาก็จะเป็นเหมือนความเปื่อยเน่า และดอกบานของเขายะฟุ้งไปเหมือนผงกลลิ้นนั้น
- เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งพระราชนัญญูติของพระเยโฮวาห์จอมโยธา
- และได้ดูหมิ่นพระวจะขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
- 25 เหตุฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงฟุ้งขึ้นต่อชนชาติของพระองค์
- และพระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกสู่เขาและตีเขา และภูเขาทั้งหลายก็สั่นสะเทือน
- และซากศพของเขาทั้งหลายถูกฉีกขาดกลางถนน ถึงกระนั้นก็ดี
- พระพิโรธของพระองค์ก็มีได้หันกลับ แต่พระหัตถ์ของพระองค์ก็ยังเหยียดออกอยู่
- 26 พระองค์จะทรงกวาดตีสัญญาณให้แก่ประชาชาติที่ห่างไกล
- และจะทรงฝังพระโอษฐ์เรียกเขามาจากที่สูญปลายแผ่นดินโลก และดูเถิด
- เขาจะมาอย่างเร็วและรีบเร่ง
- 27 ไม่มีผู้ใดในพวกเขาจะอ่อนเปลี้ย ไม่มีผู้ใดจะสะดุด ไม่มีผู้ใดจะกลับสนทนหรือนิทรา
- ฝ่าเท้าเขาจะลื่นหนึ่งก็จะไม่หลุดล้วย สายรัดของเขาจะไม่ขาดสัักสายหนึ่ง
- 28 ลูกธนูของเขาก็แหลม บรรดาคันธนูของเขาก็งัดไว้
- ก็บมีาทั้งหลายของเขายเหมือนกับหินเหล็กไฟ และล้อของเขาทั้งหลายเหมือนลมบ้าหมู
- 29 เสียงคำรามของเขายเหมือนสิงโต เหมือนสิงโตหนุ่ม เขาเหล่านั้นจะคำราม
- เขาจะคำรามและตะครุบเหยื่อของเขา และเขาจะชนเอาไปเสีย
- และไม่มีผู้ใดช่วยเหยื่อนั้นให้พ้นไปได้
- 30 ในวันนี้เขาทั้งหลายจะคำรณเหนือเหยื่อนั้นเหมือนเสียงคะนองของทะเล
- และถ้ามีผู้หนึ่งผู้ใดมองที่แผ่นดิน ดูเถิด ความมืดและความทุกข์ใจ และสว่างแห่งฟ้าสวรรค์ก็มืดลง

Chapter 6

- 1 ในปีที่หกษัตริย์อัสซียาห์สิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับ ณ
- พระที่นั่งสูงและเกิดทูนขึ้น และชายฉลองพระองค์ของพระองค์เต็มพระวิหาร
- 2 เมื่อองค์พระองค์มีเสาพินมียอยู่ แต่ละตนมีปีกหกปีก ได้สองปีกข้างหน้า และสองปีกคลุมเท้า
- และด้วยสองปีกบินไป
- 3 ต่างก็ร้องต่อกันและกันว่า "บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ พระเยโฮวาห์จอมโยธา
- แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยสง่าราศีของพระองค์"
- 4 และรากฐานของธรณีประตู่ทั้งหลายก็สั่นสะเทือนด้วยเสียงของผู้ร้อง
- และพระนิเวศก็มิควนเต็มไปหมด
- 5 และข้าพเจ้าว่า "วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพินาศแล้ว
- เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่ชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด
- เพราะนัยนดาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา"
- 6 แล้วตนหนึ่งในเสาพินมาหาข้าพเจ้า ในเมื่อมีถ่านเพลิง ซึ่งเขาเอาคิมคิมมาจากแท่นบูชา
- 7 และเขาถูกต้องปากของข้าพเจ้าพูดว่า "ดูเถิด สิ่งนี้ได้ถูกต้องริมฝีปากของเจ้าแล้ว
- ความชั่วช้าของเจ้าก็ถูกยกเลิก และเจ้าก็จะรับการลบมลทินบาป"
- 8 และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราจะใช้ผู้ใดไป
- และผู้ใดจะไปแทนเรา" แล้วข้าพเจ้าพูดว่า "ข้าพระองค์นี่พระเจ้าข้า ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเถิด"
- 9 และพระองค์ตรัสว่า "ไปเถะ และกล่าวแก่ชนชาตินี้ว่า ฟังแล้วฟังเล่า แต่อย่าเข้าใจ ดูแล้วดูเล่า
- แต่อย่ามองเห็น"
- 10 จงกระทำให้จิตใจของชนชาตินี้มึนงง และให้ทั้งหลายของเขาหนัก
- และปิดตาของเขาทั้งหลายเสีย เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา
- และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาได้รับการรักษาคำให้หาย"
- 11 แล้วข้าพเจ้ากล่าวว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า นานสักเท่าใด" และพระองค์ตรัสตอบว่า
- "จนหัวเมืองทั้งหลายถูกทิ้งร้างไม่มีชาวเมือง และบ้านเรือนไม่มีคน
- และแผ่นดินก็รกร้างอย่างสิ้นเชิง
- 12 และพระเยโฮวาห์ทรงกวาดคนออกไปไกล และที่ที่ทอดทิ้งก็มีมากอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น
- 13 และแม้ว่ามีเหลืออยู่ในนั้นสักหนึ่งในสิบ ก็ะกลับมามีและถูกเผาไฟ
- เหมือนต้นสนหรือต้นโอ๊กซึ่งเหลืออยู่แต่ต่อเมื่อลูกโค่น" ต่อถอมันจะเป็นเชื้อสาบยบริสุทธิ์

Chapter 7

1 ต่อมาในรัชกาลของอาหัสไอธสของโยธาม ไอธสของอุสซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์
เรขึ้นกษัตริย์แห่งซีเรีย และเปเลาห์ไอธสของเรมาลียาห์
กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ขึ้นมายังเยรูซาเล็มเพื่อกระทำการสงครามกับเมืองนั้น แต่รบไม่ชนะ
2 เมื่อเขาไปบอกที่ราชสำนักของดาวิดว่า "ซีเรียเป็นพันธมิตรกับเอฟราอิมแล้ว"
พระทัยของพระองค์และจิตใจของประชาชนของพระองค์ก็สั่นเหมือนต้นไม้นอนในป่าสนอยู่หน้าลม
3 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า "จงออกไปพบอาหัส ทั้งเจ้าและเชอรยาชูบุตรชายของเจ้า
ณ ที่ปลายท่อน้ำสระบนที่ถนนลานซัฟกอก
4 และจงกล่าวแก่เขาว่า "จงระวังและสงบใจ อย่ากลัว
อย่าให้พระทัยของพระองค์สลดด้วยเหตุเสียดินพินที่จวนมอดทั้งสองนี้
เพราะความกลัวอันร้ายแรงของเรสิน และซีเรีย และไอธสของเรมาลียาห์
5 เพราะว่าซีเรียพร้อมกับเอฟราอิมและไอธสของเรมาลียาห์ได้คิดการชั่วร้ายต่อพระองค์ กล่าวว่
6 "ให้เราทั้งหลายขึ้นไปต่อสู้กับยูดาห์และทำให้มันคร้ามกลัว
และให้เราทะเลวเอาเมืองของเขาเพื่อเราเอง
และตั้งบุตรของทานบเอลให้เป็นกษัตริย์ท่ามกลางเมืองนั้น"
7 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า มันจะไม่เป็นไป และจะไม่เกิดขึ้น
8 เพราะเสียดของซีเรียคือดาเมัสกัส และเสียดของดามัสกัสคือเรสิน
ภายในหกสิบห้าปีเอฟราอิมจะแตกเป็นชิ้นๆ กระทั่งไม่เป็นชนชาติอีกแล้ว
9 และเสียดของเอฟราอิมคือสะมาเรีย และเสียดของสะมาเรียคือไอธสของเรมาลียาห์
ถ้าเจ้าจะไม่มั่นใจ และ ก็จะต้องฆ่าเจ้าไว้มิได้"
10 พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาหัสอีกว่า
11 "จงขอหมายสำคัญจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงขอในที่ลึกหรือที่สูงเบื้องบนก็ได้"
12 แต่อาหัสตอบว่า "เราจะไม่พูดขอ และเราจะไม่ทดลองพระเยโฮวาห์"
13 และท่านกล่าวว่า "ข้าแต่ข้าราชสำนักของดาวิด ขอจงฟัง
การที่จะให้มนุษย์อ่อนใจนั้นเล็กน้อยอยู่หรือ และท่านยังให้พระเจ้าของข้าพเจ้าอ่อนพระทัยด้วย
14 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานหมายสำคัญเอง ดูกิด
หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า
อิมมานูเอล
15 ท่านจะรับประทานนมชั่นและน้ำผึ้ง เพื่อท่านจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่วและเลือกความดี
16 เพราะก่อนที่เด็กนั้นจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่วและเลือกความดีนั้น แผ่นดินซึ่งท่านเกลียดชังนั้น
มันจะขาดกษัตริย์ทั้งสององค์
17 พระเยโฮวาห์จะทรงนำวันนั้นมาเหนือพระองค์
เหนือชนชาติของพระองค์และเหนืออาว์ท้านแห่งบิดาของพระองค์ คืออย่างที่ไม่เคยพบเห็น
ตั้งแต่วันที่เอฟราอิมได้พรางจากยูดาห์ คือกษัตริย์ของอัสซีเรีย
18
ต่อมาในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาโอรุซเรียกเหลือบซึ่งอยู่ทางต้นกำเนิดแม่น้ำแห่งอียิปต์
และเรียกฝั่งซึ่งอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย
19 และมันจะมากันและทั้งหมดก็จะหยุดพักตามหุบเขาที่ร้าง และในซอกหิน
และบนต้นหนามทั้งสิ้น และบนพุ่มไม้ทั้งสิ้น
20 ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโกนทั้งศีรษะและขนที่เท้าเสียด้วยมีดโกนซึ่งเข้ามาจากฟาก
แม่น้ำทางโน้น คือโดยกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนั้นเอง และจะผลาญเขาด้วย
21 ต่อมาในวันนั้นชายคนหนึ่งจะเสียแม้ว่าสาวไว้ตัวหนึ่งและแกะสองตัว
22 และต่อมาเพราะมันให้นมมากมาย เขาจะรับประทานมัน
เพราะว่าทุกคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดินเขาจะรับประทานนมชั่นและน้ำผึ้ง
23 ต่อมาในวันนั้นทุกแห่งที่เคยมีแกะอยู่หนึ่งพันเดา มีค่าเงินหนึ่งพันเชเชล
ก็จะกลายเป็นต้นหนามย่อยและหนามใหญ่
24 คนจะมาที่นั่นพร้อมกับกัณธนูและลูกธนู
เพราะว่าแผ่นดินทั้งสิ้นนั้นจะกลายเป็นที่หนามย่อยและหนามใหญ่
25 ส่วนเนินเขาทั้งสิ้นที่เขาเคยตัดด้วยจอบ การกล่าวนามย่อยและหนามใหญ่จะไม่มาที่นั่น
แต่เนินเขาเหล่านั้นจะกลายเป็นที่ซึ่งเขาปล่อยฝูงวัวและที่ซึ่งฝูงแกะจะเหยียบย่ำ"

Chapter 8

1 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "จงเอาแผ่นจารึกใหญ่มาแผ่นหนึ่ง
และจงเขียนด้วยปากกาของมนุษย์เรื่อง "มาเออร์ซาลาห์ยัส"
2 และข้าพเจ้าได้พยานที่เชื่อถือได้ คือ อูริอาห์ปุโรหิต
และเศลาเรียห์บุตรชายของเยเบเรียห์ให้บันทึกไว้เพื่อข้าพเจ้า
3 และข้าพเจ้าได้เข้าไปหาหญิงผู้พยากรณ์ และเธอก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง
และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงเรียกชื่อบุตรนั้นว่า มาเออร์ซาลาห์ยัส"
4 เพราะก่อนที่เด็กจะรู้ที่จะร้องเรียก "พ่อ แม่" ได้
ทรัพย์สมบัติของดามัสกัสและของที่บริบไฉลาสะมาเรีย
จะถูกชนเอาไปต่อพระพักตร์กษัตริย์อัสซีเรีย"
5 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า
6 "เพราะว่าชนชาตินี้ได้ปฏิเสธน้ำแห่งซีโลอาห์ซึ่งไหลเอื่อยๆ
และปิตินต์ต่อเรสินและไอธสของเรมาลียาห์
7 เพราะฉะนั้น ดูกิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำน้ำแห่งแม่น้ำมาสู่เขาทั้งหลาย
ที่มีกำลังและมากมาย คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรียและสงาราสีทั้งสิ้นของพระองค์
และน้ำนั้นจะไหลล้นท่วมถึงสิ้นของมัน และท่วมฝั่งทั้งนของมัน
8 และจะกวาดต่อไปใต้ินยูดาห์ และจะไหลท่วมและผ่านไปแม้จนถึงคอ
และปัดอันแผ่กว้างของมันจะเต็มแผ่นดินของท่านะ ท่านอิมมานูเอล"
9 ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงเข้าร่วมกัน และเจ้าจะถูกทำให้แตกเป็นชิ้นๆ
บรรดาประเทศใดๆทั้งหมด เจ้าอย่าจงเงี้ยว จงคาดเอาเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้แตกเป็นชิ้นๆ

จงคาดเอาเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้แตกเป็นชิ้นๆ
10 จงปริกษากันเกิด แต่ก็จะมีผล จงพูดกันเกิด แต่ก็จะมีสำเร็จผล
เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตกับเรา
11 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ตรัสดังต่อไปนี้กับข้าพเจ้าพร้อมด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็ง
และทรงสั่งสอนข้าพเจ้ามิให้ดำเนินในทางของชนชาตินี้ พระองค์ตรัสว่า
12 "สิ่งที่ชนชาตินี้เรียกว่า การร่วมคิดกบฏ เจ้าอย่าเรียกว่า การร่วมคิดกบฏ เสียหมด
อย่ากล่าวสิ่งที่เขากล่าว หรืออย่าครันคราม
13 แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธานั้นแหละ เจ้าต้องว่าพระองค์บริสุทธิ
จึงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้ายำเกรง จึงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้าครันคราม
14 แล้วพระองค์จะเป็นสถานบริสุทธิ์ แต่เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด
และเป็นก้อนหินที่ทำให้สะดุดใจของวงศ์วานทั้งคูดของอิสราเอล
เป็นกับและเป็นบ่วงดักชาวเยรูซาเล็ม
15 และคนเป็นอันมากในพวกเขาจะสะดุดหินนั้น เขาทั้งหลายจะล้มลงและแตกหัก
เขาจะติดบ่วงและถูกจับไป"
16 จมกิด้อยคำพยานเกินไว้เสีย และจงติตราพระราชบัญญัติไว้ในหมู่พวกสาวกของข้าพเจ้าเสีย
17 ข้าพเจ้าจะรอคอยพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากวงศ์วานของยาโคบ
และข้าพเจ้าจะคอยท่าพระองค์
18 ดูกิด ข้าพเจ้าและบุตรผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า
เป็นหมายสำคัญและเป็นการมหัศจรรย์ต่างในอิสราเอล จากพระเยโฮวาห์จอมโยธา
ผู้ทรงประทับบนภูเขาไซโยน
19 และเมื่อเขาทั้งหลายจะกล่าวแก่พวกท่านว่า
"จงปริกษากันคนทรงและพอมดแม่มดผู้ร้องเสียงจ๊อกแจ๊กและเสียงพิมพ์้า"
ไม่ควรถิประชาชนจะปริกษากับพระเจ้าของเขหรือ ควรเขาจะไปปริกษาคนตายเพื่อคนเป็นหรือ
20 ไปค้นพระราชบัญญัติและด้อยคำพยาน
ถ้าเขาไม่พูดตามคำเหล่านี้ก็เพราะในตัวเขาไม่มีแสงสว่างเสียเลย
21 เขาทั้งหลายจะผ่านแผ่นดินไปด้วยความระทมใจอันยิ่งใหญ่และด้วยความทิว
และต่อมาเมื่อเขาทิว เขาจะเกรี้ยวกราดและแข่งด่ากษัตริย์ของเขาและพระเจ้าของเขา
และจะเหวี่ยงหน้าขึ้นข้างบน
22 และจะมองดูที่แผ่นดินโลก และจะมองเห็นความทุกข์ใจและความมิด
ความกลุ้มแห่งความแสนระทม และเขาจะถูกผลักใส่เข้าไปในความมิดทึบ

Chapter 9

1 แต่กระนั้นแผ่นดินนั้นซึ่งอยู่ในความแสนระทมจะไม่กลัดกลุ้ม
ในกาลก่อนพระองค์ทรงนำแคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีมาสู่ความดูหมิ่น
แต่ในกาลภายหลังพระองค์จะทรงกระทำให้หนทางข้างทะเล แคว้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
คือ กาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ ให้เจ็บปวดทรมานอย่างมาก
2 ชนชาติที่ดำเนินในความมิดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่แล้ว
บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งเงามัจจุราศ สว่างได้ส่องมาบนเขา
3 พระองค์ได้ทรงทวีชนในประชาชาตินั้นขึ้น พระองค์ได้ทรงเพิ่มความชื่นบานของเขา
เขาทั้งหลายเปรมปรีดีต่อพระพักตร์พระองค์ ดังด้วยความชื่นบานเมื่อฤดูเกี่ยวเก็บ
ดังคนเปรมปรีดีเมื่อเขาแบ่งของริบมานั้นแก่กัน
4 เพราะว่านอกจากเป็นการของเขาก็ดี มีเพลงที่ตีบำเขาคิด มีตะบองของผู้บีบบังคับเขาคิด
พระองค์จะทรงหักเสียอย่างในวันของคมมีเดือน
5 เพราะการทรงทั้งสิ้นของนักบรมีเสียงงูนาย และเลือดลมที่เกลือกอยู่ในโลหิต
แต่การทรงนี้จะถูกเผาเป็นเชื้อเพลิงใส่ไฟ
6 ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา
และการปกครองจะอยู่ที่บาของท่าน และท่านจะเรียกนามของท่านว่า "ผู้ให้มหัศจรรย์ ที่ปริกษา
พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดา निर्द्वร องค์สันติตรา"
7 เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด
และเหนือราชอาณาจักของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้
และเสด็จไปด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจน निर्द्वรตรา
ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้
8 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้พระจางะไปต่อสุยาโคบ และจะดกอยู่เหนืออิสราเอล
9 และประชาชนทั้งสิ้นจะรู้เรื่อง คือเอฟราอิมและชาวสะมาเรีย
ผู้กล่าวด้วยความเย่อหยิ่งและด้วยจิตใจของทอง
10 ว่า "ก่อนอิฐฟ้างแล้ว แต่เราจะสร้างด้วยศิลาสลัก ตันมะเตือถูกโค่นลง
แต่เราจะใส่ตันสิติราห์แทนไว้ในที่นั้น"
11 พระเยโฮวาห์จึงทรงหนุนปฏิภนของเรสินมาสู่เขา และทรงกระตุ้นศัตรูของเขาให้ร่วมกัน
12 คือคนซีเรียทางข้างหน้าและคนฟิลิสเตียทางข้างหลัง และเขาจะอำปากออกกลืนอิสราเอลเสีย
ถึงกระนั้นก็ติพระทัยของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่
13 เพราะประชาชนมิได้หันมาหาพระองค์ผู้ทรงติเขา มิได้แสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธา
14 พระเยโฮวาห์จึงทรงตัดหัวตัดหางออกเสียจากอิสราเอล ทั้งกิ่งก้านและต้นกกในวันเดียว
15 ผู้ใหญ่และคนมีเกียรติคือหัว และผู้พยากรณ์ผู้สอนเท็จเป็นหาง
16 เพราะบรรดาผู้ที่นำชนชาตินี้ได้นำเขาให้หลง และบรรดาผู้ที่เขานำก็ถูกทำลาย
17 ฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะหาทรงเปรมปรีดีในคนหนุ่มของเขาไม่
และจะไม่ไ้ทรงมีพระกรุณาต่อคนกำพร้าหรือหญิงม่ายของเขา
เพราะว่าทุกคนเป็นคนหน้าซื่อใจคดและเป็นคนท้าวความชั่วและปากทุกปากก็กล่าวคำโหดเชลา
ถึงกระนั้นก็ติพระทัยของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่
18 เพราะความชั่วก็ใหม่เหมือนไฟไหม้ มันจะผลาญทั้งหนามย่อยและหนามใหญ่
มันจะจุดไฟเข้าที่ป่าทึบ และป่าทึบก็จะม้วนขึ้นข้างบนเหมือนควันเป็นลูกๆ
19 แผ่นดินนั้นก็มีมิได้โดยเหตุพระทัยของพระเยโฮวาห์จอมโยธา
ประชาชนก็จะเหมือนเชื้อเพลิง ไม่มีคนใดจะไว้ชีวิตที่ห้องของตน

20 เขาจะล่ายได้ทางขวา แต่ยังหัวอยู่ เขาจะกินทางซ้าย แต่ก็ยังไม่อิ่ม
ต่างก็จะกินเนื้อแขนของตนเอง
21 มนัสเสห์กินเอเฟราอิม เอเฟราอิมกินมนัสเสห์ และทั้งคู่อิสึกกับยูดาห์
ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่

Chapter 10

1 วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ออกกฎหมายอธรรม และแก่ผู้เขียนที่เขียนแต่การบีบคั้นเรื่อยไป
2 เพื่อหน้คนตัดสินไปจากความยุติธรรม และปล้นสิทธิของคนแห่งชนชาติของเราเสีย
เพื่อว่าหญิงม่ายจะเป็นเหยื่อของเขา และเพื่อเขาจะปล้นคนกำพร้าพ่อเสีย
3 พวกเจ้าจะกระทำอย่างไรในวันแห่งการลงอาญา และในการกวาดล้างซึ่งจะมาจากที่ไกล
เจ้าจะหนีไปพึ่งใคร และเจ้าจะฝากสงสารที่ของเจ้าไว้ที่ไหน
4 ปราศจากเราพวกเราจะกรบนลงอยู่กับน้ำโทษ เราจะล้มลงในหมู่พวกคนที่ถูกฆ่า
ถึงกระนั้นก็ตีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมิได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่
5 วิบัติแก่อัสซีเรีย ผู้เป็นตะบองแห่งความกร้าวของเขา
และไม้พลองในมือของเขาถือความเกรี้ยวกราดของเขา
6 เราจะได้เขาไปสู่ประชาชาติอันหน้าชื่อใจจด เราจะบัญชาเขาให้ไปสู่ชนชาติที่เรากว้าว
ไปเอาของริบและล่ายเหยื่อและให้เหยื่อย้ายลงเหมือนเหยียบเลนในถนน
7 แต่เขามิได้ตั้งใจอย่างนั้น และจิตใจของเขาก็มิได้คิดอย่างนั้น แต่ในใจของเขาคิดจะทำลาย
และตีประชาชาติเสียมิไ้่น้อย
8 เพราะเขาพูดว่า "ผู้บังคับบัญชาของข้าเป็นกษัตริย์หมดมิใช่หรือ
9 เมืองคาลาในก็เหมือนเมืองคาร์เมลมิใช่หรือ เมืองฮามัทก็เหมือนเมืองอาร์ปัดมิใช่หรือ
เมืองสะมาเรียก็เหมือนเมืองดามัสกัสมิใช่หรือ
10 เหมือนอย่างมือของเราไป گیرบรรดาราชอาณาจักรของรูปเคารพ
ซึ่งรูปเคารพและสลักของเขานั้นใหญ่กว่าของเขรุซาเล็มและสะมาเรีย
11 เราก็จะไม่ทำแก่เขรุซาเล็มกับรูปเคารพของเขาออกหรือ
ดังที่เราได้ทำแก่สะมาเรียและรูปเคารพของเขา"
12 ต่อมาเมืองคั้พระผู้เป็นเจ้าทรงสำเร็จพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ที่ภูเขาซีโยนและที่เขรุซา
เล็มแล้ว เราจะทรงลงทัณฑ์แก่ผลแห่งจิตใจของของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
และสงสารที่แห่งดาโยสของเขา
13 เพราะเขาว่า "ข้าได้กระทำการนี้ด้วยกำลังมือของข้า และด้วยสติปัญญาของข้า
เพราะข้ามีความเข้าใจ ข้าได้รีดเช็ดแดนของชนชาติทั้งหลาย และได้ปล้นทรัพย์สมบัติของเขา
ข้าได้โยนบรรดาชาวเมืองลงมาย่างจนกล่าพายุ
14 มือของข้าได้ล่ายทรัพย์สมบัติของชนชาติทั้งหลายเหมือนล่ายรังนก
และอย่างคนเก็บไข่ซึ่งละทิ้งไว้ ข้าก็รวบรวมแผ่นดินโลกทั้งสิ้นตั้งนั้นแหละ
และไม่มีผู้ใดชวยปิกมาปาก หรืออ้าปากหรือร้องเสียงจ๊อกแจ็ก"
15 ขวานจะคอยชมคนที่ใช้มันสกัดนั้นหรือ หรือเลื่อยจะทนงตัวเหนือผู้ที่ใช้มันเลื่อยนั้นหรือ
เหมือนกันว่าตะบองจะยกผู้ซึ่งถือมันขึ้นดี
หรืออย่างไม้พลองจะยกตัวขึ้นเหมือนกันว่ามันไม่ทำด้วยไม้
16 ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า
องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาทะทรงให้โรคผอมแห้งมาในหมู่พวกคนอ้วนที่ของเขา
ภายใต้เกียรติของเขาจะมีการใหม่ใหญ่โตเหมือนอย่างไฟไหม้
17 ความสว่างแห่งอิสราเอลจะเป็นไฟ และองค์บริสุทธิของท่านจะกลายเป็นเปลวเพลิง
และจะเผาและกินนามใหญ่และนามย่อยของเขาเสียในวันเดียว
18 พระองค์จะทรงผาญสงสารที่แห่งป่าของเขาและแห่งสวนผลไม้ของเขา
ทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย และจะเป็นเหมือนเวลาผู้ถือธองอ่อนเปลี่ยนลงไป
19 ต้นไม้แห่งป่าของเขาจะเหลือน้อยเต็มที จนเด็กจะเขย่นลงได้
20 ต่อมาในวันนั้น คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ และคนที่รอดหนีไปแห่งวงคว่านของยาโคบ
จะไม่พึงผู้ใดเตาอีก แต่จะพักพิงที่พระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิแห่งอิสราเอล โดยความจริง
21 ส่วนคนที่เหลืออยู่จะกลับมายังพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ คือคนที่เหลืออยู่ของยาโคบ
22 อิสราเอลเอ๋ย เพราะแม้ว่าชนชาติของเจ้าจะเป็นดังมีดทรายในทะเล
คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะกลับมาก การเผาผลาญซึ่งกำหนดไว้แล้วจะล้นหลามไปด้วยความชอบธรรม
23 เพราะว่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาทรงกระทำให้การเผาผลาญนั้นสิ้นสุดลงตามที่
กำหนดไว้แล้วในท่ามกลางแผ่นดินทั้งสิ้น
24 ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาทรงตั้งไว้ว่า "ชนชาติของเราเอ๋ย ผู้อยู่ในซีโยน
อย่ากลัวคนอัสซีเรีย เขาจะตีเจ้าด้วยตะบองและจะยกไม้พลองของเขาขึ้นผู้เจ้าอย่างที่ไม่อียิปต์
25 เพราะอัสสิกลักหน้อยเท่านั้น แล้วความกร้าวนั้นจะสิ้นสุด
และความโกรธของเราจะมุ่งตรงที่การทำลายเขา
26 และพระเยโฮวาห์จอมโยธาทะทรงเหวี่ยงแฉักผู้เขา ดังที่พระองค์ทรงโจมตีคนมีเดีย ณ
ศิลาโอเรบ และไม้พลองของพระองค์ก็เคยอยู่เหนือทะเล พระองค์จะทรงยกขึ้นอย่างที่ไม่อียิปต์
27 และต่อมาในวันนั้นภาระของเขาคงปรากฏไปจากบ่าของเจ้า
และแอกของเขาจะถูกทำลายเสียจากคอของเจ้า และแอกนั้นจะถูกทำลายเพราะเหตุการียม"
28 เขาได้มาถึงอียิปต์แล้ว เขาได้ข้ามมิโกรา เขาเก็บสัมภาระของเขาไว้มีคมาซ
29 เขาล่ามันผ่านช่องหว่างเขามาแล้ว เกบเป็นที่เขาตั้งจิน รามัทสะทอสถาน
กิเบอาห์ของซาอูลหนีไปแล้ว
30 คิดาของกัลลิมเอ๋ย ส่งเสียงร้องชื่อ ให้เขายินได้ในโลธาห์เกิด อานาโธเอ๋ย นำส่งสารจริง
31 มัดเมนาห์กำลังหน้อย คนเกบิมหนีให้พ้นภัย
32 ในวันนี้เอง เขาจะยับยั้งอยู่ที่เมืองโนบ เขาจะสำมือของเขาต่อต้านภูเขาแห่งคิธาของคิโยน
เนินเขาของเขรุซาเล็ม
33 ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธา จะทรงตัดกิ่งไม้ด้วยกำลังอันน่าคร้ามกลัว
ต้นที่สู้ยังจะถูกโค่นลงมา และต้นที่สูงจะต้องต่ำลง
34 พระองค์จะทรงให้สวนาเหล็กหันไปทับ และเลนบนอนจะล้มลงโดยคนมีอำนาจใหญ่โต

Chapter 11

1 จะมีหน่อแตกออกมาจากตอแห่งเจสซี จะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา
2 และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนท่านนั้น คือวิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ
วิญญาณแห่งการวินิจฉัยและอานาภาพ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์
3 ความพึงใจของท่านก็ในความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ท่านจะไม่พิพากษาตามซึ่งตาท่านเห็น
หรือตัดสินตามซึ่งหูท่านได้ยิน
4 แต่ท่านจะพิพากษาคณด้วยความชอบธรรม
และตัดสินเมื่อผู้มิใช่จอมแห่งแผ่นดินโลกด้วยความเที่ยงตรง
ท่านจะดีโลกด้วยตะบองแห่งปากของท่าน และท่านจะประหารคนชั่วด้วยคมแห่งกริณีปากของท่าน
5 ความชอบธรรมจะเป็นผ้าคาดเอวของท่าน และความสัตย์สุจริตจะเป็นผ้าคาดบั้นเอวของท่าน
6 สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเลื้อดวาระนอนอยู่กับลูกแกะ
ลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อ้วนจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กจะนำมันไป
7 แม้วักับหมีจะกินด้วยกัน ลูกของมันเป็นจะนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้
8 และทารกนั้นจะเล่นอยู่ที่ปากกรูเห่า และเด็กที่ทั้งท่านมาจะเอามือวางบนร้งของทั้งทาง
9 สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำให้เจ็บหรือจะทำลายทั่วภูเข่านับริสุทธ์ของเขา
เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ดังนั้นปกคลุมทะเลอยู่ขึ้น
10 ในวันนี้้น รากแห่งเจสซี
ซึ่งตั้งขึ้นเป็นธงแก่ชนชาติทั้งหลายจะเป็นที่แสวงหาของบรรดาประชาชาติ
และที่พำนักของท่านจะรุ่งโรจน์
11 อยู่มาในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยิพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สอง
เพื่อจะได้ส่วนชนชาติของพระองค์ที่เหลืออยู่ขึ้นมา เป็นคนเหลือจากอัสซีเรีย จากอียิปต์
จากปัทโรส จากเอธิโอเปีย จากเอลาม จากชินาร์ จากฮามัท และจากเกาะต่างๆแห่งทะเล
12 พระองค์จะทรงยกเอาดีสติปัญญาขึ้นขึ้นให้แก่บรรดาประชาชาติ
และจะชมนมอิสราเอลที่พลัดพราก และรวบรวมยูดาห์ที่กระจัดกระจายจากสี่มุมแห่งแผ่นดินโลก
13 ความอิจลาของเอเฟราอิมจะปรากฏไปด้วย และบรรดาอู่อริของยูดาห์จะถูกตัดออกไป
เอเฟราอิมจะไม่อิจลายูดาห์ และยูดาห์จะไม่รับกานเอเฟราอิม
14 แต่เขาทั้งหลายจะโอบลงเหมือนโหล่เขาของจนฟิลิสเตียทางตะวันตก
และเขาจะร่วมกันปล้นประชาชนทางตะวันออก เขาจะยื่นมือออกต่อสู้เอโดมและโมอับ
และคนอัมโมนจะเชื่อฟังเขาทั้งหลาย
15 และพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายลิ้นของทะเลแห่งอียิปต์อย่างสิ้นเชิง
และจะทรงโบกพระหัตถ์เหนือแม่น้ำนั้น ด้วยลมอันแรงกล้าของพระองค์
และจะดื่มมันให้ตกเป็นธารน้ำเจ็ดสาย และให้คนเดินข้ามไปได้โดยที่ไม่เปียกน้ำ
16 และจะมีคนนั้นหลังจากอัสซีเรียสำหรับคนที่เหลืออยู่จากชนชาติของพระองค์
ดังที่มีอยู่สำหรับอิสราเอลในวันที่เขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์

Chapter 12

1 ในวันนี้้น ท่านจะกล่าวว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์
เพราะแม้พระองค์ทรงพระพิโรธต่อข้าพระองค์ ความกร้าวของพระองค์ก็หันกลับไป
และพระองค์ทรงเล้าโลมข้าพระองค์"
2 ดูเถิด พระเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว เพราะพระเยโฮวาห์
คือพระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า
และพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้าแล้ว
3 เจ้าจะโพงนำด้วยความชื่นบานจากบ่อแห่งความรอด
4 และในวันนั้นเจ้าจะกล่าวว่า "จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ จงร้องเพลงออกพระนามของพระองค์
จงประกาศบรรดาพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
จงป่าวร้องว่าพระนามของพระองค์เป็นที่เชิดชู"
5 จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำกิจอันดีเลิศ
ให้เรื่อนี้รู้จักทั่วไปในแผ่นดินโลก
6 ชาวซีโยนเอ๋ย จงให้ร้องและร้องเสียงดัง
เพราะองค์บริสุทธิแห่งอิสราเอลนั้นก็ใหญ่ยังอยู่ในหมู่พวกเจ้า

Chapter 13

1 การจะเกี่ยวกับบาบิโลน ตามซึ่งอิสยาห์บุตรชายของอามอสได้เห็น
2 จงสูงส่งวิญญาณขึ้นบนภูเขาสูง จงเปล่งเสียงร้องเรียกเขาทั้งหลาย
จงโบกมือให้เขาเข้าไปในประตูเมืองของขุนนาง
3 ตัวเราเองได้บัญชาแก่ผู้ที่เราชำระให้บริสุทธ์แล้ว
เราได้เรียกชายฉกรรจ์ของเราให้จัดการตามความโกรธของเรา คือผู้ที่ยินดีในความสูงส่งของเรา
4 เสียงอึงอลบนภูเขาตั้งเสียงมวลชนมหึมา
เสียงอึงคังของราชอาณาจักรทั้งหลายของบรรดาประชาชาติที่รวมเข้าด้วยกัน
พระเยโฮวาห์จอมโยธากำลังระดมพลเพื่อสงคราม
5 เขาทั้งหลายมาจากแผ่นดินอันไกล จากสุดปลายฟ้าสวรรค์
พระเยโฮวาห์และอาวุธแห่งพระพิโรธของพระองค์ เพื่อจะทำลายแผ่นดินทั้งสิ้น
6 จงพิลาปรำให้ชื่อ เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์มาถึงแล้ว วันนั้นจะมาเป็น
การทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
7 เพราะฉะนั้น ทุกๆมือก็จะอ่อนเปลี้ย และจิตใจของทุกคนก็จะละลายไป
8 และเขาทั้งหลายจะตกใจกลัว ความเจ็บและความปวดจะเกาะเขา
เขาจะทรนทรายดังหญิงกำลังคลอดบุตร เขาจะมองตากันอย่างตกตะลึง
หน้าของเขาแดงเป็นแสงไฟ
9 ดูเถิด วันแห่งพระเยโฮวาห์จะมา โหดร้ายด้วยพระพิโรธและความโกรธอันเกรี้ยวกราด

ที่จะกระทำให้แผ่นดินเป็นที่รกร้าง
และพระองค์จะทรงทำลายคนบาปของแผ่นดินเสียจากแผ่นดินนั้น
10 เพราะดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และหมู่ดาวในนั้น จะไม่ทอแสงของมัน
ดวงอาทิตย์ก็จะมืดเมื่อเวลาขึ้น และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงของมัน
11 เราจะลวโทษโลกเพราะความชั่วร้าย และคนชั่วเพราะความชั่วช้าของเขา
เราจะกระทำให้ความเยือกแข็งของคนจองหองสิ้นสุด และปราบความโสมงของคนโหดร้าย
12 เราจะกระทำให้คนมีค่ามากกว่าทองคำเนื้อดี และมนุษย์มีค่ามากกว่าทองคำแห่งโอไฟร์
13 เพราะฉะนั้น เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์สันติเสียเถื่อน
และแผ่นดินโลกจะสะท้านพลัดจากที่ของมัน โดยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จอมโยธา
ในวันแห่งความโกรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์
14 คนทุกคนจะหันเข้าสู่ชนชาติของตนเอง และคนทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตนเอง
ดังละมั่งที่ถูกล่าหรือเหมือนแกะที่ไม่มีผู้รวมฝูง
15 ทุกคนที่เขอพยพเข้าก็จะถูกแทงและ และทุกคนที่รวมเข้าด้วยกันกับพวกเขาก็จะล้มลงด้วยดาบ
16 เด็กเล็กของเขจะถูกฟาดลงเป็นชิ้นๆต่อหน้าต่อตาเขา
เรือนของเขจะถูกปล้นและภรรยาของเขจะถูกขโมยไป
17 ดุเดือด เราจะรบเร้าให้สามมีเดียมาสู้เขา ผู้ซึ่งไม่เอาใจใส่ในเรื่องเงิน และไม่ไยดีในเรื่องทองคำ
18 คันธนูของเขาจะฟาดสายหนุ่มลงเป็นชิ้นๆ เขาจะไม่ปราณต่อผู้บังเกิดจากครรภ์
นัยน์ตาของเขจะไม่สงสารเด็ก
19 และบาบิโลน ซึ่งโอ้อำในบรรดาราชอาณาจักร เมืองที่สง่าและเป็นที่ถูกมิของชาวเคลเดีย
จะเป็นดังเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เมื่อพระเจ้าทรงคว่ำมันเสียนั้น
20 จะไม่มีใครเข้าอยู่ในบาบิโลน หรืออาศัยอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ
คนอาระเบียจะไม่ทางเดินทัพของเขาที่นั่น ไม่มีผู้เลี้ยงแกะที่จะให้แกะของเขาอนลงที่นั่น
21 แต่สัตว์ป่าจะนอนลงที่นั่น และบ้านเรือนในนั้นจะเต็มไปด้วยนกที่ถือ
นกเค้าแมวจะอาศัยที่นั่น เมฆปีศาจจะเดินร่ำอยู่ที่นั่น
22 นมจืดจากแกะเขาจะนอนอยู่ในที่อาศัยอันรกร้าง และมังกรจะร้องอยู่ในวังแสนสุขของมัน
เวลาของเมืองนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว และวันเวลาของมันจะไม่ยืดให้ยาวไป

Chapter 14

1 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมีพระเมตตาต่อยาโคบ และจะทรงเลือกอิสราเอลอีก
และจะทรงตั้งเขาทั้งหลายไว้ในแผ่นดินของเขาเอง คนต่างดาวจะสมทบกับเขา
และติดพันอยู่กับวงสวรรค์ของยาโคบ
2 และชนชาติทั้งหลายจะรับเขาและนำเขาทั้งหลายมายังที่ของเขา
และวงสวรรค์อิสราเอลจะมีกรรมสิทธิ์ในเขา เป็นพาสหายุทธในแผ่นดินของพระเยโฮวาห์
ผู้ที่จับเขาเป็นเชลยจะถูกเข่าจับเป็นเชลย และจะปกครองผู้ที่เคยบีบบังคับเขา
3 และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์จะทรงประทานให้เจ้าได้หลุดพ้นจากความเศร้าโศกของเจ้า
และจากความกลัว และจากงานหนักซึ่งเจ้าถูกบังคับให้กระทำ
4 เจ้าจะยกคำสาปแช่งกล่าวต่อภคทรัพย์แห่งบาบิโลนว่า "โอเอ ผู้บีบบังคับก็สงบไปแล้วหนอ
เมืองทองคำก็สงบไปด้วยสิ
5 พระเยโฮวาห์ทรงหักไม้พลองของคนชั่ว คทาของผู้นครอบครอง
6 ผู้ซึ่งตีชนชาติทั้งหลายด้วยความพิโรธ ด้วยการตียังไม่หยุดยั้ง
ผู้ซึ่งได้ครอบครองประชาชาติด้วยความโกรธ ได้ถูกข่มเหงโดยไม่มีผู้โต้แย้ง
7 โลกทั้งสั่นก็พิทกและสงบอยู่ เขาทั้งหลายร้องเพลงโห่ร้องออกมา
8 ดินสนสามใบเปรมปรีดีเพราะเจ้า ดินสนสิดาร์แห่งเลบานอนด้วย และกล่าวว่า "ตั้งแต่เจ้าตกต่ำ
ก็ไม่มีผู้ใดชื่นชมเจ้าต่อสูเราแล้ว"
9 นรกเบื้องล่างก็ตื่นตื่นเพื่อต้อนรับเจ้าเมื่อเจ้ามา มันปลุกให้ชาวแดนคนตายมาต้อนรับเจ้า
คือบรรดาผู้ซึ่งเคยเป็นผู้นำของโลก
มันทำให้บรรดาผู้ที่เคยเป็นภคทรัพย์แห่งประชาชาติทั้งหลายลุกขึ้นมาจากพระที่นั่งของเขา
10 ทุกคนจะพูด และกล่าวแก่เจ้าว่า "เจ้าก็อ่อนเปลี้ยอย่างเราด้วยหรือ
เจ้ากลายเป็นอย่างพวกเราหรือ"
11 ความโอ้อวดของเจ้าถูกนำลงมาถึงแดนคนตาย และเสียงพิณใหญ่ของเจ้า
ตัวหนอนจะเป็นที่นอนอยู่ใต้ตัวเจ้า และตัวหนอนจะเป็นผ้าห่มของเจ้า
12 โอ ลูซิเฟอร์เอ๋ย พ่อไอธอสแห่งพระอรุณ เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้วสิ
เจ้าถูกตัดลงมายังพื้นดินอย่างไทรหนอ เจ้าผู้กระทำให้บรรดาประชาชาติตกต่ำนะ
13 เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า "ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า ณ
เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งบนพุ่มเขาสูงเหมือนสถาน ณ ด้านทิศเหนือ
14 ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะกระทำตัวของตนเหมือนองค์ผู้สูงสุด"
15 แต่เจ้าจะถูกนำลงมาส่นรก ยังที่ลึกลับของบึงแดน
16 บรรดาผู้ที่เห็นเจ้าจะเพ่งดูเจ้า และจะพิจารณาเจ้าว่า "ชายคนนี้หรือที่ทำให้โลกสันติเสีย
ผู้เขยาราชอาณาจักรทั้งหลาย
17 ผู้ที่ได้กระทำให้โลกเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดาร และคว่ำหัวเมืองของโลกเสีย
ผู้ไม่ยอมให้เชลยกลับไปบ้านของเขา"
18 ภคทรัพย์ทั้งสิ้นของบรรดาประชาชาตินอนอยู่อย่างมีเกียรติ ต่างก็อยู่ในอุโมงค์ของตน
19 แต่เจ้าถูกเหวี่ยงออกไปจากหลุมศพของเจ้า เหมือนกิ่งที่พึงรังเกียจ
เหมือนเสื้อผ้าของผู้ที่ถูกสังหาร คือที่ถูกแทงด้วยดาบ ผู้ซึ่งลงไปยังกองหินของหลุมศพ
เหมือนซากศพที่ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้ฝ่าเท้า
20 เจ้าจะไม่ได้รับการฝังศพร่วมกับเขา เพราะเจ้าได้ทำลายแผ่นดินของเจ้า
เจ้าได้สังหารประชาชนของเจ้า "ขออย่าให้ใครเอ็งถึงชื่อของเชื้อสายแห่งผู้กระทำความชั่วอีกเลย
21 จงเตรียมสังหารลูกๆของเขาเถิด เพราะคนชั่วตัวนี้แห่งบิดาของเขา
เกรงว่าเขาทั้งหลายจะลุกขึ้นเป็นเจ้าของแผ่นดิน และกระทำให้พื้นโลกเต็มไปด้วยหัวเมือง"
22 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า "เพราะเราจะถูกขึ้นสู้กับเขา
และจะตัดชื่อกับคนที่เหลืออยู่และลูกหลานออกจากบาบิโลน" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
23 "และเราจะกระทำให้เป็นกรรมสิทธิ์ของอีกิบาน และเป็นสระน้ำ

และจะกวาดด้วยไม้กวาดแห่งการทำลาย" พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
24 พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงปัญาณาว่า "เราจะแผนงานไว้อย่างไร ก็จะเป็นไปอย่างนั้น
และเราได้มุ่งหมายไว้อย่างไร ก็เกิดขึ้นอย่างนั้น
25 คือว่าเราจะตีคนอัสซีเรียในแผ่นดินของเขาให้ย่อยยับไป และบนภูเขาของเราเหยียบย่ำเขาไว้
และแอ่งของเขาฉันจะพราກไปจากเขาทั้งหลาย และภาระของเขาฉันจะจากบ่าของเขาทั้งหลาย"
26 นี่เป็นความมุ่งหมายที่มุ่งหมายไว้เกี่ยวกับแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
และนี่เป็นพระหัตถ์ซึ่งเหยียดออกเหนือบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น
27 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงมุ่งไว้แล้ว ผู้ใดเล่าจะลบล้างเสียได้
พระหัตถ์ของพระองค์ทรงเหยียดออก และผู้ใดจะหันให้กลับได้
28 ในปีที่ภคทรัพย์อัสสันพระชนม์ ภาระนี้มีมาว่า
29 "ประเทศฟิลิสเตียเอ๋ย เจ้าทุกคนอย่าเปรมปรีดีไปเลย เพราะว่าตะบองซึ่งตีเจ้านั้นหักเสียแล้ว
เพราะงูที่ทางจะออกมาจากรากเงาของงู และผลของมันจะเป็นงูแมวเซา
30 และลูกหัวปีของคนยากจนจะมีอาหารกิน และคนขัดสนจะนอนลงอย่างปลอดภัย
แต่เราจะฆ่ารากเงาของเจ้าด้วยการกันดารอาหาร และคนที่เหลืออยู่ของเจ้าจะถูกสังหารเสีย
31 ประตูนี้อยู่เยอเยอ ฟิลาปราห์หิซ กรุงเยอเยอ จรร้องไห้ ประเทศฟิลิสเตียเอ๋ย เจ้าทุกคนจะละลายเสีย
เพราะฉะนั้นจะออกมาจากทิศเหนือ และจะไม่มีคนล้าหลังในแถวของเขาเลย"
32 จะตอบทูตของประชาชาตินั้นว่าอย่างไร ก็ว่า "พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถาปนาศิโยน
และคนยากจนในชนชาติของพระองค์จะได้วางใจในที่นั้น"

Chapter 15

1 ภาระเกี่ยวกับโมอับ เพราะนครอาร์แห่งโมอับถูกทำลายร้างในคืนเดียวและได้ถึงหยานะ
เพราะนครคีร์แห่งโมอับถูกทำลายร้างในคืนเดียวและได้ถึงหยานะ
2 เขาได้ขึ้นไปยังบาบิลและดีโบน ไปยังปฐมนิยสถานสูงเพื่อจะรำทำ
โมอับจะคร่ำครวญถึงเนโบและถึงเมเดบา ศิระทุกศิระจะโล้น
และหนาวตราทุกที่คนก็ถูกโกนออกเสีย
3 เขาจะคัดค้านการสอบอยู่ในถนนหนทาง
ทุกคนจะรำให้เป็นนิกหนาที่บนหลังคารือนและตามถนน
4 เมืองเฮชโบนและเอลเอเลห์จะส่งเสียงร้อง เสียงของเขาคือได้ยินไปถึงเมืองยาซาส
เพราะฉะนั้นทหารที่ถืออาวุธของโมอับจึงจะร้องเสียงดัง ชีวิตของเขาจะเป็นที่เศร้าโศกแก่เขา
5 จิตใจของข้าพเจ้าจะร้องออกมาเพื่อโมอับ ผู้หลบภัยของโมอับนั้นจะหนีไปยังไซอาร์
เหมือนยิวสาวที่มีอายุสามปี เพราะตามทางขึ้นไปเมืองลูธิห์ เขาจะขึ้นไปคร่ำครวญ
ตามถนนสู่เมืองโฮราอิม เขาจะเปล่งเสียงร้องถึงการทำลาย
6 เพราะธารน้ำที่นิมมิกจะถูกทิ้งร้าง ฟางก็เหี่ยวแห้ง หญ้าก็ไม่งอก พืชที่เขียวชอุ่มไม่มีเลย
7 เพราะฉะนั้นทรรักษ์ซึ่งเขาเก็บได้ และที่เขาสะสมไว้ เขาจะชนเอาไปข้ามลำธารต้นไค้
8 เพราะเสียงร้องได้กระจายไปทั่วชายแดนโมอับ เสียงคร่ำครวญไปถึงเอกลาอิม
เสียงคร่ำครวญไปถึงเบเออร์เอลิม
9 เพราะน้ำของเมืองดีโมจะมีเลือดเต็มไปหมด ถึงกระนั้นรายังจะเพิ่มภัยแก่ดีโมนอีก
คือให้สิงโตสำหรับชาวโมอับที่นั่นไป และสำหรับคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน

Chapter 16

1 เจ้าจะส่งลูกและไปยังผู้ปกครองแผ่นดินจากเสลาตามทางถิ่นทุรกันดาร
ไปยังภูเขาแห่งลิดาของศิโยน
2 เหมือนนกที่กำลังบินหนีอย่างลูกนกที่พลัดรัง
ลิดาของโมอับจะเป็นอย่างนั้นตรงท่าลุซตามแม่น้ำอารโนน
3 "จงให้คำปรึกษา จงอำนวยความสะดวก จงทำร่มเงาของท่านเหมือนกลางคืน ณ เวลาเที่ยงวัน
จงช่วยซ่อนผู้ถูกขับไล่ อย่าหักหลังผู้ลี้ภัย
4 โมอับเอ๋ย จงให้ผู้ถูกขับไล่ของเจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน
จงเป็นที่กำบังภัยแก่เขาให้พ้นจากหน้าผู้ทำลาย เพราะผู้บีบบังคับได้สิ้นสุดแล้ว
ผู้ทำลายได้หยุดยั้งแล้ว และผู้เหยียบย่ำได้ถูกเผาผลาญไปเสียจากแผ่นดินแล้ว
5 พระที่นั่งก็จะได้รับการสถาปนาด้วยความเมตตา
บนนั้นจะมีผู้หนึ่งนั่งอยู่ด้วยความจริงในถิ่นที่ของดาวิด
คือท่านผู้พิพากษาและแสวงความยุติธรรม และรวดเร็วในการกระทำความชอบธรรม"
6 เราได้ยินถึงความเยือกแข็งของโมอับ ว่าเขาเหยียเสียงจริง ถึงความจองหองของเขา
ความเยือกแข็งของเขา และความโกรธของเขา แต่คำโกหกของเขาจะไม่สำเร็จ
7 เพราะฉะนั้นโมอับจะคร่ำครวญเพื่อโมอับ ทุกคนจะคร่ำครวญ
เจ้าทั้งหลายจะโอดครวญเนื่องด้วยรากฐานของเมืองจีร์เฮเรเซท เพราะมันจะถูกทุบแน่นอน
8 เพราะทุ่งนาแห่งเมืองเฮชโบนอ่อนระทวย ทั้งเถาของของลิบมาห์
เจ้าชายทั้งหลายแห่งบรรดาประชาชาติได้ตีถึงของมันลง ซึ่งไปถึงเมืองยาเซอร์
และพนจรไปถึงถิ่นทุรกันดาร หน่อของมันก็แตกกว้างออกไปและผ่านข้ามทะเลไป
9 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงร้องให้กับคนร้องให้ของเมืองยาเซอร์ เนื่องด้วยเถาของของลิบมาห์
เฮชโบนและเอลเอเลห์เอ๋ย ข้าพเจ้าจะราดเจ้าด้วยน้ำตาของข้าพเจ้า
เพราะเสียงไหร้องเนื่องด้วยผลดูร้อนของเจ้า และเนื่องด้วยข้าพเจ้าที่เกี่ยวกับของเจ้าได้สงบลงแล้ว
10 เขาเอาความขื่นขามและความยินดีไปเสียจากที่สวนผลไม้ เขาไม่ร้องเพลงนันทนสวนองุ่น
ไม่มีใครไ้ร้อง ตามบ่อขององุ่นไม่มีคนย่ำให้น้ำองุ่นออก ข้าพเจ้าทำให้เสียงเห่าของงูเงี้ยวเสียงแล้ว
11 ฉะนั้นจิตของข้าพเจ้าจึงจะรำทำให้เหมือนพินธุาตุเพื่อโมอับ
และใจของข้าพเจ้ารำทำให้เพื่อคีร์เฮเรส
12 และต่อมาเมื่อเห็นว่าโมอับเหี้ยมเหยียอยู่ที่ปฐมนิยสถานสูงนั้น
และเมื่อเขาจะเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเขาเพื่อจะอธิษฐาน เขาก็จะไม่ได้รับผล
13 นี่เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับโมอับในอดีต
14 แต่บัดนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ภายในสามปี ตามปีข้างลูกจ้าง
ส่งราศีของโมอับจะถูกเหยียดหยาม แม้มวลชนหมีมาของเขาทั้งหลายทั้งสิ้นก็ตี

และคนที่เหลืออยู่นั้นก็จะน้อยและกะปลกะเปลี้ย"

Chapter 17

1 ภาระเกี่ยวกับเมืองดามัสกัส ดูเถิด ดามัสกัสจะหยุดไม่เป็นเมือง และจะกลายเป็นกองสิ่งสลักหักพัง
2 เมืองต่างๆของอาโมรอร์จะเรีสร้างเป็นนิตย์ จะเป็นทีสำหรับฝูงแพะแกะ ซึ่งมันจะนอนลงและไม่มีผู้ใดจะไ้หมั่นกลัว
3 ป้อมปราการจะสูญหายไปจากเอฟราอิม และราอาณากัจะสูญหายไ้จากดามัสกัสและคนที่เหลืออยู่ของซีเรีย พวกเขาจะเป็นเหมือนสง่าราศีของคนอิสราเอล พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
4 และต่อมาในวันนั้นสง่าราศีของยาโยบจะตกต่ำ และความอ้วนที่เนื้อของเขาจะสูญพอมลง
5 และจะเป็นเหมือนเมื่อกันเกี่ยวข้าวเก็บเกี่ยวพืชข้าวที่ดังอยู่และแขนของเขาจะเกี่ยวรวงข้าว และจะเป็นเหมือนเมื่อกันหนึ่งเก็บรวงข้าวในที่หุบเขาเราฟาอิม
6 จะมีผลอยู่เหลืออยู่บ้างในนั้น เหมือนอย่างเมื่อตัดต้นมะกอกเทศให้ลูกหล่น จะมีเหลืออยู่ที่ยอดสูงที่สุดสองสามลูก หรือที่เหลือบนกิ่งไม้ ผลสีน้ำตาล
พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้แหละ
7 ในวันนั้น คนจะมองดูพระผู้สร้างตน และนัยน์ตาของเขาเอาจิโรในองค์บริสุทธิของอิสราเอล
8 เขาจะไม่มองแท่นบูชา ผลงานแห่งมือของเขา และเขาจะไม่เอาจิโรสิ่งทีนิ้วของเขาองค์กระทำนั้น ไม่ว่าจะเป็นเสารูปเคารพ หรือรูปเคารพทั้งหลาย
9 ในวันนั้นเมืองเข้มแข็งของเขาจะเป็นเหมือนกิ่งไม้ที่ถูกทอดทิ้ง และกิ่งก้านที่อยู่บนยอดสูงที่สุดซึ่งเขาได้ละทิ้งเพราะคนอิสราเอล และจะมีการรกร้างว่างเปล่าเกิดขึ้น
10 เพราะเจ้าได้หลงลืมพระเจ้าแห่งความรอดของเจ้าเสีย และมีใจจดจำคิดเข้มแข็งของเจ้า ฉะนั้นเจ้าจะปลูกต้นอภิมรย์ และจะปลูกกิ่งไม้ต่างชาติลง
11 เจ้าจะทำให้หมั่นออกในวันทีเจ้าปลูกมัน และจะทำให้มันออกดอกในเช้าของวันที่เจ้าหว่าน ถึงกระนั้นผลการเก็บเกี่ยวก็จะหนีไป ในวันแห่งความกลัดกลุ้มและความทุกข์ใจอย่างเหลือเกิน
12 วิบัติแก่ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก ซึ่งทำเสียงกึกก้องเหมือนทะเลอังกืก และแกล่เสียงกริ่งของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งครีญเหมือนเสียงครีญของน้ำที่มีกำลังมาก
13 ชนชาติทั้งหลายครีญเหมือนเสียงครีญของน้ำเป็นอันมาก แต่พระเจ้าจะทรงชนบาไว้ และมันจะหนีไปไกลเสีย จะถูกไล่ไปเหมือนเกลมต้องลมบนภูเขา เหมือนพืชแห่งปลิวไปต่อหน้าลมบ้าหมู
14 ดูเถิด พอเวลาเย็น ก็ความสดของ ก้อนธัญพืช ก็ไม่มีเขาทั้งหลายแล้ว นี่เป็นส่วนของบรรดาผู้ที่รีบของของเรา และเป็นส่วนของผู้ที่ปล้นเรา

Chapter 18

1 วิบัติแก่แผ่นดินแห่งปิกทีกระหิม ซึ่งอยู่เลยแม่น้ำทั้งหลายแห่งเอธิโอเปีย
2 ซึ่งส่งทูตไปโดยทางทะเล โดยเรือต้นกลบนน้ำ กล่าว่า "เจ้าผู้สื่อสารที่รวดเร็วเอ๋ย จงไปยังประเทศชาติที่ถูกกระจัดกระจายและถูกปกเปลือก ยังชนชาติที่เขากลัวตั้งแต่แรก ยังประเทศชาติที่เข้มแข็งและมักชนะ ซึ่งแผ่นดินของเขามีแม่น้ำแบ่ง"
3 ท่านทั้งปวงผู้เป็นชาวพิภพ ท่านอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เมื่อเขายกอาณัติสัญญาขึ้นบนภูเขา จมมองดู เมื่อเขาเปาแตร จงฟัง
4 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า "เราจะพิฆ่านและจะพิฆารณจากที่อาศัยของเรา เหมือนความร่อนที่กระจำอยู่บนผักหญ้า เหมือนอย่างเมฆแห่งน้ำค้างในความร่อนของฤดูเกี่ยว"
5 เพราะก่อนถึงฤดูเกี่ยว ดอกตูมเบ่งบานเต็มที่แล้ว และผลอยู่เปรี๊ยากำลังสุกอยู่ในท้องของมัน พระองค์จะทรงตัดสินชนออกด้วยซอลิดแขนงและนำออกไป และจะทรงตัดกิ่งก้านนั้นลงเสีย
6 และเขาทั้งหลายจะถูกทิ้งไว้ทั้งหมดให้แก่เหยี่ยวที่อยู่บนภูเขา และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และนกกินเหยื่อจะกินเสียในฤดูร่อน และบรรดาสัตว์ทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลกจะกินเสียในฤดูหนาว
7 ในครั้งนั้น เขานำของกำนัลมาถวายแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจากชนชาติที่ถูกกระจัดกระจาย และถูกปกเปลือก จากชนชาติที่เขากลัวตั้งแต่แรก จากประเทศชาติที่เข้มแข็งและมักชนะ ซึ่งแผ่นดินของเขามีแม่น้ำแบ่ง ยังสถานที่แห่งพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา คือภูเขาไซโยน

Chapter 19

1 ภาระเกี่ยวกับอียิปต์ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงเมษอันรวดเร็วและจะเสด็จมายังอียิปต์ ต่อพระพักตร์พระองค์ รูปเคารพแห่งอียิปต์จะสั่นสะเทือน และใจของคนอียิปต์จะละลายไปภายในตัวเขา
2 และเราจะพานให้คนอียิปต์ต่อสู้กับคนอียิปต์ และเขาจะสู้รบกัน ทุกคนรบพี่น้องของตน และทุกคนรบเพื่อนบ้านของตน เมื่อรบกับเมือง ราฮาณากัรบกับราฮาณากัรบ
3 และในสมัยนั้นคนอียิปต์ก็จะจวนใจ และเราจะกระทำให้แผนงานของเขายุ่งเหยิง และเขาจะปรึกษารูปเคารพและพวกหมอดู และคนทรง และพอมดเมมด
4 และเราจะมอบคนอียิปต์ไว้ในมือของนายที่แข็งแกร่งดั่ง และกษัตริย์ดูรายคนหนึ่งจะปกครองเหนือเขา องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
5 และน้ำจะแห้งไปจากทะเลและแม่น้ำจะแห้งผาก
6 และแม่น้ำของมันจะนำเห็บ และแม่น้ำแห่งการป้องกันจะน้อยลงและแห้งไป ต้ออ้อและกอปรือจะเหี่ยวแห้ง
7 กอเขมที่แม่น้ำ ที่ริมฝั่งแม่น้ำ และทั้งสิ้นที่หว่านลงข้างแม่น้ำนั้นจะแห้งไป จะถูกไล่ไปเสียและไม่มีอีก
8 ชาวประมงจะร้องทุกข์ คือบรรดาผู้ที่ตกเบ็ดในแม่น้ำจะไว้ทุกข์

และผู้ที่ถูกทอดลงในน้ำจะอ่อนระทวย
9 คนงานที่หว่าป่านจะอันอวย ทั้งคนที่ทอผ้ายชาวด้วย
10 บรรดาผู้ที่ทำเชือกและสระน้ำสำหรับปลา เป้าหมายของเขาจะถูกบีบคั้น
11 พวกเจ้านายแห่งไซอันโงะเขลาทีเดียว ที่ปรึกษาที่ฉลาดของฟาโรห์ให้คำปรึกษาอย่างโงะเขลา พวกเขาจะพูดกับฟาโรห์ได้อย่างไร้ว่า "ข้าพระองค์เป็นบุตรของนักปราชญ์ เป็นเชื้อสายของกษัตริย์โบราณ"
12 พวกท่านอยู่ที่ไหน นักปราชญ์ของท่านอยู่ที่ไหน ให้เขาบอกท่านและให้เขาทำให้แจ้งข้าว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธามีพระประสงค์อะไรกับอียิปต์
13 เจ้านายแห่งไซอันกลายเป็นคนโง่ และเจ้านายแห่งโนฟลุกหลอกลงแล้ว บรรดาผู้ที่เป็นที่ล้าม่อมของตระกูลของอียิปต์ ได้นำอียิปต์ให้หลงไป
14 พระเยโฮวาห์ทรงปณดวงจิตแห่งความยุ่งเหยิงไว้โนอียิปต์ และเขาทั้งหลายได้กระทำให้อียิปต์แะเชื่อนในการกระทำทั้งสิ้นของมัน ดังคนเมาเาเผลออยู่บนสิ่งที่เขาอาเงิน
15 ไม่มีอะไรที่จะกระทำได้เพื่อช่วยอียิปต์ ซึ่งหวังก็ดี หรือกึ่งก้านก็ดี ต้นกกก็ดี อาจจะทำได้
16 ในวันนั้นอียิปต์จะเป็นเหมือนผู้หญิง จะเรงกแล้วและหาวดกลัวต่อพระหัตถ์ซึ่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงกวัดแกว่งเหนือเขา
17 และแผ่นดินยูดาห์จะเป็นที่หาวดกลัวแก่คนอียิปต์ เมื่อกล่าวชื่อให้คนหนึ่งคนใดเขาก็จะกลัว เพราะพระประสงค์ต่อเขาทั้งหลาย
18 ในวันนั้นจะมีท่าหว่าเมืองในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งพูดภาษาของคานาอัน และปัญญาต่อพระเยโฮวาห์จอมโยธา เมืองหนึ่งเขาจะเรียกว่า เมืองแห่งการรื้อทำลาย
19 ในวันนั้นจะมีแท่นบูชาแท่นหนึ่งแต่พระเยโฮวาห์ในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์ และมีเสาศักดิ์แต่พระเยโฮวาห์ที่พรมแดน
20 จะเป็นหมายสำคัญและเป็นพยานในแผ่นดินอียิปต์ถึงพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะเมื่อเขาทั้งหลายร้องbulต่อพระเยโฮวาห์เหตุด้วยผู้บีบบังคับเขา พระองค์จะทรงส่งผู้ช่วยผู้ยิ่งใหญ่มาให้เขา และผู้นั้นจะทรงช่วยเขาให้พ้น
21 และพระเยโฮวาห์จะสำแดงพระองค์ให้เป็นที่รู้จักแก่คนอียิปต์ และคนอียิปต์จะรู้จักพระเยโฮวาห์ในวันนั้น และจะถวายเครื่องสักการบูชาและเครื่องถวาย และเขาทั้งหลายจะปัญญาต่อพระเยโฮวาห์และปฏิบัติตาม
22 และพระเยโฮวาห์จะโหมตีอียิปต์ ทรงโหมตีพลาทง ทรงรักษาพลาทง และเขาทั้งหลายจะหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงฟังคำวิงวอนของเขา และทรงรักษาเขา
23 ในวันนั้นจะมีทางหลวงจากอียิปต์ถึงอัสซีเรีย และคนอัสซีเรียจะตามมางยังอียิปต์ และคนอียิปต์ยังอัสซีเรีย และคนอียิปต์จะปรนนิบัติพร้อมกันคนอัสซีเรีย
24 ในวันนั้นอิสราเอลจะเป็นที่สามกับอียิปต์และกับอัสซีเรีย เป็นพรท่ามกลางแผ่นดินนั้น
25 เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์จอมโยธาส่งทรงอำนาจพระพรว่า "อียิปต์ชนชาติของเราจะได้รับพร และอัสซีเรียผลงานแห่งมือของเรา และอิสราเอลมรดกของเรา"

Chapter 20

1 ในปีที่ทหาราน (ผู้ซึ่งซาร์กอนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียทรงได้มานั้น) ได้มาถึงเมืองอัสโดดและได้ต่อสู้ยึดเมืองอัสโดดนั้นได้
2 ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอิชยาห์บุตรชายอาโมสว่า "จงไปแก้ผ้ากระสอบออกจากบั้นเอวของเจ้า และเอารองเท้าออกจากเท้าของเจ้า" และท่านก็กระทำการตาม ดินเปลี่ยนกายและเท้าเปล่า
3 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "อิชยาห์ผู้รับใช้ของเราเดินเปลือยกายและเท้าเปล่าสามปี เป็นหมายสำคัญและเป็นมหัศจรรย์แก่อียิปต์และแก่เอธิโอเปียฉนั้นใด
4 กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจะนำคนอียิปต์ไปเป็นเชลย และจะกวาดคนเอธิโอเปียไปเป็นเชลย ทั้งคนหนุ่มสาวและคนแก่ เปลือยกายและเท้าเปล่า เป็ดก้น เป็นทีละอายแก่อียิปต์
5 แล้วเขาทั้งหลายจะกลัวและอันอวยด้วยเหตุเอธิโอเปียความหวังของเขา และอียิปต์ความโอ้อวดของเขา
6 และชาวเกาะนี้จะกล่าวในวันนั้นว่า "ดูเถิด มีเหนือผู้ซึ่งเราหวังใจ และผู้ซึ่งเราหนีไปหาความช่วยให้พ้นจากกษัตริย์อัสซีเรีย และเราจะหนีให้พ้นได้อย่างไร"

Chapter 21

1 ภาระเกี่ยวกับถิ่นทุรกันดารของทะเล เหมือนลมบ้าหมูในภาคใต้พัดเกลี้ยงไป มันมาจากถิ่นทุรกันดาร จากแผ่นดินอันนาครามกลัว
2 เขาบอกนิมิตที่เทียมหาญแก่ข้าพเจ้า ว่าผู้ปล้นเข้าปล้น ผู้ทำลายเข้าทำลาย เอลามเอ๋ย จงขึ้นไป มีเดียเอ๋ย จงตั้งล้อมซึ่งมันให้เกิดการรอนหายใจทั้งสี่ เราได้กระทำให้สิ้นไปแล้ว
3 เพราะฉะนั้นบั้นเอวของข้าพเจ้าจึงเต็มไปด้วยความแสนระทม ความเจ็บปวดฉวยข้าพเจ้าไว้อย่างความเจ็บปวดที่หญิงกำลังคลอดบุตร ข้าพเจ้าจวนใจเพราะสิ่งที่ได้ยิน ข้าพเจ้าทอดยเพราะสิ่งที่ได้เห็น
4 จิตใจของข้าพเจ้าฟุ้งซ่านไป ความหวาดเสียวกระทำให้ข้าพเจ้าครั่นคร้าม แสงไฟพลีซึ่งข้าพเจ้าหวังกลับทำให้ข้าพเจ้าสั่นสะเทือน
5 จงเตรียมสำรับไว้ จงเผื่ออยู่บนหอคอย จงกิน จงดื่ม เจ้านายทั้งหลายเอ๋ย จงลุกขึ้นชโลมโล้ไปด้วยน้ำมัน
6 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงไป ตั้งยามให้เขาไปร้องประกาศสิ่งที่เขาเห็น"
7 เขาได้เห็นคนขี่ม้า คือพลมาเป็นคู่ๆ คนสี่ลา คนสี่อูร เขาได้พบอย่างพิณิจที่เคราะห์ร้ายทั้งนี้จำที่เคราะห์ทีเดียว
8 แล้วผู้เห็นได้ร้องว่า "พวกเขามาดุจสิงโต ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ยืนอยู่บนหอคอยตลอดไปในกลางวัน ข้าพระองค์ประจำอยู่ที่ตำแหน่งของข้าพเจ้าตลอดหลายคืน
9 และ ดูเถิด มินคนขี่ม้าคือพลมาเป็นคู่ๆ" และเขาตอบว่า "บาบิโลนล่มแล้ว ล่มแล้ว

บรรดารูปเคารพสลักทั้งสิ้นแห่งพระของเขา พระองค์ทรงทำลายลงถึงพื้นดิน"
10 ท่านผู้ถูกฆาตและผู้ที่ถูกฝังของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าได้ยินอะไรจากพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ข้าพเจ้าก็ร้องประกาศแก่ท่านอย่างนั้น
11 การจะเกี่ยวกับดูมห์ มีคนหนึ่งเรียกข้าพเจ้าจากเสอีร์ว่า "คนยามเอ๋ย ดึกเท่าไรแล้ว คนยามเอ๋ย ดึกเท่าไรแล้ว"
12 คนยามตอบว่า "เข้ามาถึง กลางคืนมาด้วย ถ้าจะถาม ก็ถามเถิด จงกลับมามีอีก"
13 การจะเกี่ยวกับอาระเบีย โอ กระบวนพ่อค้าของคนเดดานเอ๋ย เจ้าจะพักอยู่ในดงที่โน้นอาระเบีย
14 ชาวแผ่นดินเทมาได้เอาน้ำมาให้คนกระหาย เขาเอาขนมปังมาต้อนรับคนลี้ภัย
15 เพราะเขาได้หนีจากดาบ จากดาบที่ชักออก จากธนูที่โค้งอยู่ และจากสงครามซึ่งทำให้ทุกชั่วทรمانเป็นอย่างมากมาย
16 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า
"สง่าราศีทั้งสิ้นของเศดาร์จะถึงที่สุดภายในปีเดียวตามปีจ้างลูกจ้าง
17 และนักธนูที่เหลืออยู่ของทณเกล้าพาหารแห่งชาวเศดาร์จะเหลือน้อย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ตรัสแล้ว"

Chapter 22

1 การจะเกี่ยวกับที่ลุ่มแห่งนิมิต ที่เจ้าได้ขึ้นไป เจ้าทุกคน ที่บนหลังคารือนั้น เป็นเรื่องอะไรกัน
2 เจ้าผู้เป็นเมืองที่เต็มไปด้วยการให้ร้อง เมืองที่อีกก็ทกริกโครม นครที่เต็มไปด้วยผู้ที่ถูกฆ่าของเจ้ามิได้ถูกฆ่าด้วยดาบ หรือตายในสงคราม
3 ผู้ครองเมืองของเจ้าทั้งหมดหนีกันไปแล้ว เขาถูกจับได้โดยนายธนู นายลกรรจของเจ้าทุกคนถูกจับแล้วเขาได้หนีไปไกลแล้ว
4 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงว่า "อย่ามองข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าหลังหน้าตาอย่างขมขื่น อย่าดูต่ำหน้าโลมข้าพเจ้าเลย เหตุด้วยการทำลายคิดแห่งชนชาติของข้าพเจ้า"
5 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทรงมีวันหนึ่ง เป็นวาระจลาจล วาระเหยียบบ่า และวาระยุ่งเหยิงในที่ลุ่มแห่งนิมิต คือการพังกำแพงและให้ร้องไห้แก่ภูเขา
6 เอลามหยิบยิบแล่งธนู กับกรบและพลและศรก็เฝ้ายล
7 ต่อมาที่ลุ่มที่ดีที่สุดของท่านจะเต็มไปด้วยกรบ และพลม้าจะเข้าประจำที่ประตูเมือง
8 พระองค์ทรงเอาสิ่งปิดบังยูดาให้ไปเสียแล้ว ในวันนั้นท่านได้มองที่อาวุธแห่งเรือนพนา
9 ท่านได้เห็นช่องโหว่แห่งนครดาวิดว่ามีหลายแห่ง แล้วท่านทั้งหลายก็เก็บน้ำในบ่อล่าง
10 และท่านก็นับเรือนของเยรูซาเล็ม และท่านก็ฟังเรื่องมาเสริมกำแพงเมือง
11 ท่านทำที่นับน้ำไว้ระหว่างกำแพงทั้งสองเพื่อรับน้ำของสระเก่า แต่ท่านมิได้มองดูผู้ที่ได้ทรงบังดาลเหตุ และมีได้เอาใส่ผู้ทรงวางแผนงานนี้ไว้นานมาแล้ว
12 ในวันนี้้ององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทรงเรียกให้รำไห้และคร่ำครวญ ให้มีศีรษะโตนและให้ลาดตัวด้วยผ้ากระสอบ
13 และ ดูเถิด มีความขื่นขานและความยินดี มีการฆ่าวัวและฆ่าแกะ มีการกินเนื้อและดื่มน้ำองุ่น "ให้ทราบกินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะตาย"
14 พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงสำแดงในหูของข้าพเจ้าว่า
"แน่ทีเดียวที่จะไม่มีความชั่วช้าอันนี้ให้เจ้า จนกว่าเจ้าจะตาย"
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้
15 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "ไปเถิด ไปหาผู้รักหาทรัพย์สมบัติเงินนี้ คือไปยังเซบนาห์ ผู้ดูแลราชสำนัก และจงพูดกับเขาว่า
16 เจ้ามีสิทธิอะไรที่นี่ และเจ้ามิได้อยู่ที่นี่ เจ้าจึงสกัดไ้มองที่นี้เพื่อตัวเจ้าเอง ดูคนสกัดไ้มองในที่สูง และสกัดที่อยู่สำหรับตนเองในศิลา
17 ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงเหยียงเจ้าออกไปให้เป็นเกลอย่างแรง พระองค์จะทรงฉวยเจ้าให้แน่น
18 และม้วนเจ้า และขว้างเจ้าไปอย่างลูกบอลยังแผ่นดินกว้าง เจ้าจะตายที่นั่น และที่นั่นจะมีกรบอันตระการของเจ้า เจ้าผู้เป็นที่อดสูแก่เรือนนายของเจ้า
19 เราจะผลักเจ้าออกไปจากตำแหน่งของเจ้า และเจ้าจะถูกดึงลงมาจากหน้าที่ของเจ้า
20 อยู่มาในวันนั้นเราจะเรียกผู้รับใช้ของเรา คือเอเลียคิม บุตรชายอิลคิยาห์
21 เราจะเอาเสียงของเจ้ามาสามให้เขา และจะเอาฝ่าเท้าของเจ้ามาคดเขาไว้ และจะมอมอำนาจปกครองของเจ้าไว้ในมือของเขา และเขาจะเป็นดังบิดาแก่ชาวเยรูซาเล็มและแก่วงศ์วานยูดาห์
22 และเราจะวางลูกถูกยแของวงศ์ดาวิดไว้บนบ่าของเขา เขาจะเปิดและไม่มิผู้ใดปิด เขาจะเปิดและไม่มิผู้ใดเปิด
23 และเราจะดองเขาไว้เหมือนดองหมุดในที่มั่นคง และเขาจะเป็นที่หนึ่งมีเกียรติแก่วงศ์วานบิดาของเขา
24 และเขาทั้งหลายจะแนวนไว้บนตัวเขาซึ่งสร้างราศีทั้งสิ้นของวงศ์วานบิดาของเขา ลูกหลานผู้สืบสาย ภาชนะเลือกทุกชิ้น ตั้งแต่ถ้วยจนถึงเหยือกทั้งสิ้น
25 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนี้้นหมุดที่ปักแน่นอยู่ในที่มั่นจะหลุด มันจะถูกโค่นลงและตกลงมา และการจะที่ยูบนั้นนั้นจะถูกขจัดออก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว"

Chapter 23

1 การจะเกี่ยวกับเมืองโหระ โอ บรรดากาปินแห่งทารซัส จงคร่ำครวญ เพราะว่าเป็นเมืองนั้นถูกทำลายร้างเสียแล้ว ไม่มีเรือนหรือท่าจอดเรือ เผยให้เขาทั้งหลายประจักษ์ ณ แผ่นดินคิทธิม
2 โอ ชาวเกาะเอ๋ย จงนิ่งเสีย เจ้าซึ่งพ่อค้าแห่งเมืองไซดอนที่ผู้ผ่านข้ามทะเลไป ได้ทำให้เจ้าเต็มบริบูรณ์
3 และข้ามน้ำมากหลายรายได้ของเมืองนั้นคือตัวเมืองซีโห์ เป็นผลเกี่ยวเก็บของแม่น้ำ เมืองนั้นเป็นพ่อค้าของบรรดาประชาชาติ
4 โอ ไซดอนเอ๋ย จงอับอายเถิด เพราะทะเลได้พุดแล้ว ที่กำบังคุ้มคุ้มแห่งทะเลพุดว่า

"ข้ามิได้ปวดครรภ์ หรือข้ามิได้คลอดบุตร ข้ามิได้เลี้ยงดูคนหนุ่ม หรือข้ารู้เสียงหญิงพรหมจารี"
5 เขาทั้งหลายรับเรื่องราวเกี่ยวกับอียิปต์อย่างไร เขาจะแสนระทมอยู่ด้วยเรื่องราวเมืองโหระอย่างนั้น
6 จงข้ามไปยังทารซัสเถิด โอ ชาวเกาะเอ๋ย จงคร่ำครวญ
7 นี่เป็นเมืองที่สนุกสนานของเจ้าทั้งหลายหรือ ซึ่งกำเนิดมาแต่กาลโบราณ ซึ่งเท่าใดพามันไปตั้งอยู่ไกล
8 ผู้ใดได้รู้พามาไว้เช่นนี้ต่อเมืองโหระ คือเมืองที่ท่ามกฏ ซึ่งบรรดาพ่อค้าของมันเป็นเจ้านาย ซึ่งพวกพาดิษของมันเป็นคนมีเกียรติของโลก
9 พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงมุ่งหมายไว้เพื่อจะหลู่ความเย่อหยิ่งของสง่าราศีทั้งสิ้น เพื่อหลู่เกียรติของผู้มีเกียรติทั้งสิ้นในแผ่นดินโลก
10 โอ ธิดาแห่งทารซัสเอ๋ย จงผ่านแผ่นดินของเจ้าข้ามไปเหมือนแม่น้ำ มันไม่มีกำลังอีกเลย
11 พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์เหนือทะเล พระองค์ทรงบังดาลให้บรรดาราชอาณาจักรสิ้นสเทือน พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับเรื่องเมืองแห่งพาดิษย์ เพื่อจะทำลายที่กำบังคุ้มคุ้มแห่งของมันเสีย
12 และพระองค์ตรัสว่า "โอ ธิดาพรมจารีผู้ถูกบีบบังคับแห่งไซดอนเอ๋ย เจ้าจะไม่ถึงไล่ต่อไปอีก จงลุกขึ้นข้ามไปคิทธิมเถิด แม้ที่นั่นเจ้าก็จะไม่มีความสงบ"
13 จงดูแผ่นดินแห่งคนเคลเดียเถิด ชนชาตินี้ยังไม่มีขึ้นมา จนกว่าคนอัสซีเรียสถาปนาแผ่นดินนั้นไว้สำหรับคนที่ย้ายอยู่ตามถิ่นทุรกันดาร พวกเขาได้ก่อเชิงเนินของชาตินี้ พวกเขาก่อวังทั้งหลายของเขาขึ้น แต่ท่านกระทำให้มันเป็นที่พักพิงหักพัง
14 โอบรรดากาปินแห่งทารซัสเอ๋ย จงคร่ำครวญเถิด เพราะว่าที่กำบังคุ้มคุ้มแห่งของเจ้าถูกทิ้งร้างเสียแล้ว
15 ต่อมาในวันนั้น เขาจะลืมเมืองโหระเจ็ดสิบปี อย่างกับอายุของกษัตริย์องค์เดียว พอสิ้นเจ็ดสิบปีโหระจะร้องเพลงอย่างหญิงแพศยาว่า
16 "โอ หญิงแพศยาที่เขาลืมแล้วเอ๋ย จงหยิบพื้นเขาคู่เดินไปทั่วเมือง จงบรรเลงเพลงโหระ ร้องเพลงหลายบท เพื่อเขาจะระลึกเจ้าได้"
17 ต่อมาเมื่อสิ้นเจ็ดสิบปี พระเยโฮวาห์จะทรงเยี่ยมเยียนเมืองโหระ และเมืองนั้นจะกลับไปรับจ้างใหม่ และจะเล่นสู้กับบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิบบนพื้นโลก
18 สิ้นคำของมันและสิ้นจ้างของมันจะเป็นของบริสุทธิถวายแด่พระเยโฮวาห์ จะไม่สะสมไว้เพื่อเก็บนึ่งไว้ แต่สิ้นคำของมันจะอานวยอาหารอุดมและเสีฝ่างามแก่บรรดาผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

Chapter 24

1 ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงทั้งโลกให้ร้าง และทรงกระทำให้ร้างเปล่า และพระองค์ทรงคว่ำแผ่นดินโลกและกระจายผู้อาศัยของมัน
2 และจะเป็นอย่างนั้นต่อไปไรหิด อย่างเป็นกับประชาชน ต่อนายของเขา อย่างเป็นกับทาส ต่อนายผู้หองของเขา อย่างเป็นกับสาวใช้ ต่อผู้ตาย อย่างเป็นกับผู้ซื้อ ต่อผู้ยืม อย่างเป็นกับผู้ให้ยืม ต่อผู้ให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย อย่างผู้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย
3 แผ่นดินนั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง และถูกปล้นหมดสิ้น เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสพระวจนะนี้แล้ว
4 โลกก็วิฤกษและเหี่ยวแห้งไป พืชก็อ่อนระทวยและเหี่ยวแห้ง คนสูงศักดิ์ของโลกก็อ่อนระทวยไป
5 โลกนี้มร้างเพราะผู้อาศัยในนั้น เพราะเขาทั้งหลายละเมิดต่อพระราชบัญญัติ ได้ฝ่าฝืนกฎ ได้หักพันธสัญญาในรีตรนั้น
6 เพราะฉะนั้นจำสาปก็กลืนโลก และผู้ที่อาศัยในนั้นก็โดดเดี่ยว เพราะฉะนั้นผู้อาศัยในแผ่นดินโลกจึงถูกเผาผลาญ มีคนเหลือน้อย
7 นาองุ่นใหม่ก็วิฤกษ เกาองุ่นก็อ่อนระทวย จิตใจที่รื่นเริงทั้งปวงก็ถอนหายใจ
8 เสียงสนุกสนานของร่าเริงนั้นก็เงียบ เสียงของผู้เป่าบันก็หยุดเสีย เสียงสนุกสนานของพิณเขาคูก็เงียบ
9 เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นพร้อมกับการร้องเพลงอีก เมรัยก็จะเป้นของหมกแกผู้ที่ดื่ม
10 เมืองที่จลาจลแตกหักเสียแล้ว บ้านทุกหลังก็ปิดหมด ไม่ให้ใครเข้าไป
11 มีเสียงร้องที่กลางถนนด้วยเรื่องเหล้าองุ่น ความขื่นขานทั้งสิ้นก็เยือกเย็นลงแล้ว ความยินดีของแผ่นดินก็หายสูญไป
12 มีการรกร้างว่างเปล่าทั้งไว้ในเมือง ประตูเมืองก็ถูกทุบทำลายเสีย
13 เพราะจะเป็นเช่นนี้อยู่ท่ามกลางแผ่นดิน ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย อย่างกับเมื่อต้นมะกอกเทศถูกเขย่า อย่างเมื่อการเก็บเลืมตามเกาองุ่นสิ้นลง
14 เขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงของเขาขึ้น เขาจะร้องเพลงลงความโอ้อวดประการของพระเยโฮวาห์ เขาจะโห่ร้องจากทะเล
15 เพราะฉะนั้นในรุ่งอรุณจงถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ ในเกาะทั้งหลายแห่งทะเลลงถวายแด่พระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
16 ตั้งแต่ที่สุดปลายโลกเราได้ยินเสียงเพลงสรรเสริญ ว่าสง่าราศีจึงมีแก่ผู้ชอบธรรม แต่ข้าพเจ้าว่า "ข้าพเจ้าก็ฝ่ายมอม ข้าพเจ้าก็ฝ่ายมอม วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะคนทรยศประพฤติอย่างทรยศย์ เอย คนทรยศประพฤติอย่างทรยศย์"
17 โอ ชาวแผ่นดินโลกเอ๋ย ความสยดสยองและหลุมพรางและกับที่หมาพันเจ้าแล้ว
18 ต่อมาผู้ใดหนีเมื่อได้ยินเสียงความสยดสยองนั้น จะตกในหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกมาจากหลุมพรางก็จะติดกับ เพราะว่าหน้าแดงของฟ้าสวรรค์ก็ถูกเปิด และรากฐานของแผ่นดินโลกก็หัวโนไหว
19 โลกแตกสลายสิ้นเชิงแล้ว โลกแตกเป็นเสี่ยงๆ โลกถูกเขย่าอย่างรุนแรง
20 โลกก็จะขวนเซไปอย่างคนเมา มันจะแกว่งไปอย่างเพิง การละเมิดของโลกจะหนักอึ้งบนมัน และมันจะล้มและจะไม่ลุกอีก
21 ต่อมาในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษบาริราของฟ้าสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ และบรรดาภคัตริย์ของแผ่นดินโลกในแผ่นดินโลก

22 เขาทั้งหลายจะถูกรวบรวมไว้ด้วยกัน ดังนกโหลในหลุมฝัง เขาทั้งหลายจะถูกหักง้างไว้ในหลุม และต่อมาหลายวันเขาจึงจะถูกลงโทษ

23 แล้วดวงจันทร์จะอดสู และดวงอาทิตย์จะอับอาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงราชย์บนภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็ม และสง่าราศีจะปรากฏต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของพระองค์

Chapter 25

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะอวยพระเกียรติพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำกรรมที่สรรพยาแผนงานที่พระองค์ทรงดำริไว้นานมาแล้วก็สัตย์ซื่อและเป็นความจริง

2 เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้เมืองเป็นกองขยะ เมืองมีป้อมเป็นที่สลักหักพัง วังของชนต่างด้าวไม่เป็นเมืองต่อไปอีก จะไม่ก่อสร้างขึ้นอีกเลย

3 เพราะฉะนั้นประชาชาติที่เข้มแข็งจะถวายสง่าราศีแก่พระองค์ หัวเมืองของบรรดาประชาชาติที่ทำการจะเกรงกลัวพระองค์

4 เพราะพระองค์ได้ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนยากจน ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนขัดสนเมื่อเขาทุกข์ใจ ทรงเป็นที่ลี้ภัยจากพายุ และเป็นร่มกันความร้อน เมื่อลมของผู้ที่ทำรุนแรงเหมือนพายุพัดกำแพง

5 เหมือนความร้อนในที่แห้ง พระองค์จะทรงระงับเสียงของคนต่างด้าว ร่มเมฆระงับความร้อนลงได้ กิ่งของผู้ทำรุนแรงจะถูกตัดลงลงนั้น

6 บนภูเขานี้พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงจัดการเลี้ยงสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย เป็นการเลี้ยงด้วยของอ้วนทิ เป็นการเลี้ยงด้วยน้ำองุ่นที่ตกตะกอนแล้ว ด้วยของอ้วนที่มีไขมันในกระดุกเต็ม ด้วยน้ำองุ่นตกตะกอนที่กรองแล้ว

7 และบนภูเขานี้พระองค์จะทรงทำลายผาคลุมหนาซึ่งคลุมหนำบรรดาชนชาติทั้งหลาย และม่านซึ่งกางอยู่เหนือบรรดาประชาชาติ

8 พระองค์จะทรงกลืนความตายด้วยการมีชัย และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงขีดน้ำตาจากหน้าทั้งปวง และพระองค์จะทรงเอาการลบหลู่ชนชาติของพระองค์ไปเสียจากทั่วแผ่นดินโลก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว

9 ในวันนั้นเขาจะกล่าวกันว่า "ดูเถิด นือพระเจ้าของเราทั้งหลาย เราได้รอคอยพระองค์ เพื่อว่าพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด นือพระเยโฮวาห์ เราได้รอคอยพระองค์ ให้เรายินดีและเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์"

10 เพราะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะพกอยู่ในภูเขานี้ และไม้ยังจะถูกเหยียบย่ำลงภายใต้พระองค์ เหมือนเหยียบย่ำลงในหลุมมูลสัตว์

11 และพระองค์จะทรงกางพระหัตถ์ของพระองค์ท่ามกลางพวกเขา ดังคนขว้างน้ำถ่วงมือถ่วงน้ำ และพระองค์จะทรงให้ความเยือกเย็นของเขาต่ำลงพร้อมกับฝีมือด้านภูเขาของเขา

12 ป้อมสูงของกำแพงเมืองของเจ้านั้นพระองค์จะทรงให้ต่ำลง ทรงเหยียดลง และเหวี่ยงลงถึงดิน แม้กระทั่งถึงผงคลี

Chapter 26

1 ในวันนั้นเขาจะร้องเพลงนี้ในแผ่นดินยูดาห์ "เรานี้เมืองเข้มแข็งเมืองหนึ่ง พระเจ้าจะทรงตั้งความรอดไว้เป็นกำแพงและป้อมปราการ

2 จงเปิดประตูเมืองเถิด เพื่อประชาชาติที่หอบธรรมซึ่งรักษาความจริงไว้จะได้เข้ามา

3 ใจแน่วแน่ในพระองค์นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์

4 จงวางใจในพระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ เพราะพระเยโฮวาห์คือพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระกำลังนรันดร์

5 เพราะพระองค์ทรงให้ชาวเมืองที่สูงส่งนั้น คือเมืองที่สูงส่งนั้นต่ำลง พระองค์ทรงให้มันต่ำลง พระองค์ทรงให้มันต่ำลง ต่ำลงถึงดิน พระองค์ทรงให้มันลงถึงผงคลี

6 เท่าเทียมมัน คือเท่าของคนยากจน คืออย่างท่าของคนขัดสน"

7 หนทางของคนชอบธรรมก็ราบเรียบ พระองค์ผู้เที่ยงธรรมทรงกระทำไว้วิถีของคนชอบธรรมราบรื่น

8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอคอยพระองค์อยู่ ในวิถีแห่งการตัดสินของพระองค์ พระนามอันเป็นที่ระลึกของพระองค์ เป็นที่จิตวิญญาณของข้าพระองค์ปรารถนา

9 จิตใจของข้าพระองค์อยากได้พระองค์ในกลางคืน จิตวิญญาณภายในข้าพระองค์แสวงหาพระองค์อย่างร้อนรน

เพราะเมื่อการตัดสินของพระองค์อยู่ในแผ่นดินโลก ชาวพิภพจะได้เรียนรู้ถึงความชอบธรรม

10 ถ้าสำแดงพระคุณแก่คนชั่ว เขาก็จะไม่เรียนรู้ความชอบธรรม เขาจะประพฤติดังอยู่ยุติธรรมในแผ่นดินนี้ที่เที่ยงธรรม และจะมองไม่เห็นความไว้อำตرةการของพระเยโฮวาห์

11 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระหัตถ์ของพระองค์สูงขึ้น เขาก็จะมองไม่เห็น แต่เขาจะมองเห็น และจะได้อับอาย เพราะเขามีความอิจฉาต่อชนชาติของพระองค์ เอย ไฟแห่งส่วนปฏิบัติของพระองค์จะเผาผลาญเขาเสีย

12 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะสถาปนาสันติภาพเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำบรรดากิจการของพระองค์เพื่อข้าพระองค์เช่นเดียวกัน

13 ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ เจ้านายอื่นนอกเหนือพระองค์ได้ครอบครองพวกข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระนามของพระองค์เท่านั้น

14 เขาทั้งหลายตายแล้ว เขาจะไม่มีชีวิตอีก เขาเป็นชาวแดนคนตาย เขาจะไม่เป็นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นพระองค์ได้ทรงเย็บเยียนและทรงทำลายเขา และทรงกวาดความระลึกถึงเขาทั้งสิ้นเสีย

15 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงเพิ่มประชาชนขึ้น พระองค์ทรงเพิ่มประชาชนขึ้น

พระองค์ได้ทรงรับสง่าราศี

พระองค์ทรงขยายเขตแดนของแผ่นดินไกลไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก

16 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในยามทุกข์ใจเขาได้แสวงหาพระองค์

เขาทั้งหลายหลังคำอธิษฐานออกมาในเมืองการติสนอญ์เหนือเขาทั้งหลาย

17 ดังหญิงมีครรภ์ เมื่อใกล้ถึงกำหนดเวลาคลอด ก็เจ็บปวดและร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดราวตัวอย่างฉับพลัน ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้นในสายพระเนตรของพระองค์

18 ข้าพระองค์มีครรภ์ ข้าพระองค์บิดตัว เป็นเหมือนข้าพระองค์คลอดลม

ข้าพระองค์มิได้ทำการช่วยให้พ้นในแผ่นดินโลก และชาวพิภพมิได้ล้มลง

19 คนตายของพระองค์จะมีชีวิต ศพของเขาทั้งหลายจะถูกขึ้นพร้อมกับศพของข้าพระองค์ โอ ผู้อาศัยอยู่ในผงคลี จงตื่นเถิดและร้องเพลง เพราะหน้าข้างของเจ้าเป็นเหมือนหน้าข้างบนผก และแผ่นดินโลกจะให้ชาวแดนคนตายเป็นที่ขึ้น

20 มาเถิด ชนชาติของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้าไปในห้องของเจ้าและเปิดประตูเสีย จงซ่อนตัวเจ้าอยู่สักพักหนึ่ง จนกว่าพระพิโรธจะผ่านไป

21 เพราะ ดูเถิด พระเยโฮวาห์กำลังเสด็จออกมาจากสถานที่ของพระองค์ เพื่อลงโทษชาวแผ่นดินโลก เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย และแผ่นดินโลกจะเปิดเผยโลหิตซึ่งหลั่งอยู่บนมัน และจะไม่ปิดบังผู้ถูกฆ่าของมันไว้อีก

Chapter 27

1 ในวันนั้น พระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษด้วยพระแสงอันร้ายกาจ ยิ่งใหญ่ และแข็งแรงของพระองค์ต่อเลวีอาธาน ซึ่งเป็นพญานาคที่ลึกลับ คือเลวีอาธานพญานาคที่ขุด และพระองค์จะทรงประหารมังกรที่อยู่ในทะเล

2 ในวันนั้น จงร้องเพลงถึงเศอว่า "สวนองุ่นแห่งน้ำองุ่นสีแดง

3 เราคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้รักษาดูแลมัน เราจะดำนามันอยู่ทุกขณะ เกรงว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะทำอันตรายมัน เราจะรักษามันไว้ทั้งกลางคืนกลางวัน

4 เราไม่มีความพิโรธ ใครเล่าจะมีหม่อมม้วยหนามใหญ่ขึ้นมาสู้รบกับเรา เราจะออกรบกับมัน เราจะเผามันเสียด้วยกัน

5 หรือให้เขาเกาะอยู่กับกำลังของเราเพื่อให้เขาทำสันติภาพกับเรา แล้วเขาจะทำสันติภาพกับเรา"

6 พระองค์จะทรงกระทำให้คนที่ออกมาจากยิบเบอญาราก อิสราเอลจะผลิดอกและแตกหน่อ กระทำให้ที่พื้นพิภพทั้งสิ้นมีผลเต็ม

7 พระองค์ทรงโยนติเตอาอย่างิที่พระองค์โยนติเตาทั้งหลายที่โยนติเตาหรือ หรือเขาถูกฆ่าอย่างคนทั้งหลายที่ถูกเขาฆ่าแล้ว

8 ด้วยการขับไล่ ด้วยการกวาดไปเป็นทะเล พระองค์ทรงต่อสู้แย่งกับเขา พระองค์ทรงกวาดเขาไปด้วยลมดุเดือดของพระองค์ในวันแห่งลมตะวันตก

9 เพราะฉะนั้นจะลบความชั่วช้าของยิบเบอญารากอย่างนี้แหละ และนี่เป็นผลเต็มขนาดในการปลอบบาปของเขา

คือเมื่อเขาทำศิลาทั้งสิ้นของแท่นบูชาให้เป็นเหมือนหินดินสอพองที่ถูกเบบเป็นชิ้นๆ จะไม่มีเสารูปเคารพ หรือรูปเคารพตั้งอยู่ได้

10 เพราะเมืองหนำด่านก็จะระกร้าง ที่อาศัยก็ถูกละทิ้งและทอดทิ้งอย่างกับถิ่นทุรกันดาร ลูกวัวจะหาถิ่นอยู่ทีนั้น มันจะนอนลงที่นั้นและกินกกไม้ในที่นั้น

11 เมื่อถึงนั้นแห่ง มันก็จะถูกหัก พวกผู้หญิงก็มาเอาหมันไปก่อไฟ เพราะมันเป็นชนชาติที่ไร้ความเข้าใจ เพราะฉะนั้นผู้ที่ทรงสร้างเขาก็จะไม่สงสารเขา ผู้ที่ทรงปั้นเขาจะไม่ทรงสำแดงพระคุณแก่เขา

12 ต่อมาในวันนั้น พระเยโฮวาห์จะทรงนำเอาเขาตั้งแต่มแม่น้ำไปจนถึงลำธารอียิปต์ โอ ประชาชนอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะถูกเก็บรวมเข้ามาที่ละคนๆ

13 และอยู่มาในวันนั้นเขาจะเป่าแตรใหญ่ และบรรดาผู้ที่กำลังพินาศอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย และบรรดาผู้ถูกขับไล่ออกไปยังแผ่นดินอียิปต์จะมานมัสการพระเยโฮวาห์ บนภูเขาบาริสลุทท์ที่เยรูซาเล็ม

Chapter 28

1 วิบัติแก่มงกุฎอันโอ้อ่า แก่คนที่เมาแห่งเอฟราอิม ซึ่งความงามอันรุ่งเรืองของเขาเหมือนดอกไม้มิที่กำลังร่วงโรย ซึ่งอยู่บนยอดเขาในที่ลุ่มอันอุดมของบรรดาผู้ที่เหล่าน้องมีชัย

2 ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีผู้หนึ่งที่มีกำลังและแข็งแรง เหมือนพายุถูกเห็บ อันเป็นพายุทำลาย เหมือนพายุหน้าที่กำลังไหลท่วม ซึ่งจะเหวี่ยงลงถึงดินด้วยพระหัตถ์

3 มงกุฎอันโอ้อ่า คือคนที่เมาแห่งเอฟราอิม จะถูกเหยียบบดไว้แต่เท่า

4 และความงามอันรุ่งโรจน์ของเขา ซึ่งอยู่บนยอดเขาในที่ลุ่มอันอุดม จะเป็นดอกไม้มิที่กำลังร่วงโรย จะเป็นเหมือนผลที่แรกสุกก่อนฤดูร้อน เมื่อคนเห็นเขาก็กินมันเสียพลึงมือเขาเท่านั้น

5 ในวันนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา จะเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศี และเป็นมงกุฎแห่งความงาม แก่คนที่เหลืออยู่แห่งชนชาติของพระองค์

6 และเป็นวิญญาณแห่งความยุติธรรมแก่เขาผู้หนึ่งพิพากษา และเป็นกำลังของผู้เหล่านั้นผู้ให้การสงครามกลับเสียที่ประตูเมือง

7 เขาเหล่านั้นขึ้นมาไปด้วยเหล่าน้องเหมือนกัน และไซไซไปด้วยเมรัย ปรีทิดและผู้หญิงกรณก็ขึ้นมาไปด้วยเมรัย เขาทั้งหลายถูกกลืนไปหมดด้วยเหล่าน้อง

เขาไซไซไปด้วยเมรัย เขาเห็นผิดไป เขาสะดุดในการให้คำพิพากษา

8 เพราะสำหรับทุกสารับก็มีอาเจียนและความโสโครกเต็ม ไม่มีที่ใดที่สะอาด

9 เขาจะสอนความรู้ให้แก่ใคร เขาจะให้ผู้ใดเข้าให้หลักคำสอน ให้แก่คนเหล่านั้นที่ย่านมหรือ หรือให้แก่คนเอามาจากอก

10 เพราะเป็นข้อบังคับข้อบังคับ ข้อบังคับข้อบังคับ บรรทัดข้อบรรทัด บรรทัดข้อบรรทัด ที่นั่น ที่นั่นน้อย

11 เปล่า แต่พระองค์จะตรัสกับชนชาตินี้โดยต่างภาษาและโดยวิธีปากของคนต่างด้าว

Chapter 29

1 วิบัติแก่อาร์เอล อาร์เอล นครซึ่งดาวดีทรงตั้งค่าย จงเพิ่มปีเข้ากับปี
จงให้มีเทศกาลถวายเครื่องบูชาตามรอบของมัน

2 เรายังจะให้อาร์เอลทุกจิตใจ จะมีการร้องคร่ำครวญและร้องทุกข์
และเมืองนั้นจะเป็นเหมือนอาร์เอลแก่เรา

3 และเราจะตั้งค่ายอยู่รอบเจ้า และเราจะล้อมเจ้ากับบรรดาหอบร และเราจะยกเชิงเทินขึ้นสู่เจ้า

4 และเจ้าจะถูกเหยียบบลง เจ้าจะพุดมาจากที่ลึกของแผ่นดินโลก
คำของเจ้าจะมาจากที่ต่ำลงในผงคลี เสียงของเจ้าจะมาจากพื้นดินเหมือนเสียงผี
และคำพุดของเจ้าจะกระซิบออกมาจากผงคลี

5 แต่มวลชาวต่างประเทศของเจ้าจะเหมือนผงคลีละเอียด
และผู้นำกล่าวทั้งหมดจะเหมือนแก่นกับที่พุ่งหายไป โอ ผู้ประเดียดเดียวและในทันทีทันใด

6 พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงเยี่ยมเยียนเจ้าด้วยที่ว่างและด้วยแผ่นดินไหว
และด้วยเสียงกัมปนาท ด้วยลมบ้าหมูและพายุ ด้วยเปลวแห่งเพลิงเผาผลาญ

7 และมวลประเทศชาติทั้งสี่ที่ต่อสู้กับอาร์เอล
ทั้งหมดที่ต่อสู้กับเขาและกับที่กำบังเพิ่มเติมซึ่งของเขาและทำให้เขาทุกจิตใจ
จะเป็นเหมือนความฝันอันผิดในกลางคืน

8 อย่างเหมือนหิวแม่น้ำ ดูเถิด เขากำลังกินอยู่ และตื่นขึ้นก็ยังมีอยู่ จิตใจเขาไม่มี
หรือเหมือนเมื่อคนกระหายแม่น้ำ ดูเถิด เขากำลังดื่มอยู่ แล้วตื่นขึ้นมา ดูเถิด อ่อนเปลี้ย
จิตใจของเขาเช่นเพลิงเผา มวลประเทศชาติทั้งสี่ที่ต่อสู้กับภูเขาศิโยนก็จะเป็นอย่างนั้น

9 จงร้องและลงงวย จงร้องเรียกและร้องให้ เขามีนมา แต่ไม่ใช่ด้วยเหล้าองุ่น เขาโศก
แต่ไม่ใช่ด้วยหยรี

10 เพราะผู้ประเดียดโฮวาทรงหาวิญญาณแห่งความลับสนิทองเหนือเจ้า และปิดตาของเจ้า
และพระองค์ทรงคลุมตาของพวกผู้พยากรณ์ พวกเจ้านายและพวกผู้นำนายของเจ้า

11 และแก่ท่านทั้งหลาย นิมิตนี้ทั้งสี่ได้กลายเป็นเหมือนถ้อยคำในหนังสือที่ประทับตรา
เมื่อคนให้แก่นหนึ่งให้อ่านได้ กล่าวว่ "อ่านนี้สิ" เขาว่า "ข้าอ่านไม่ได้เพราะมีตราประทับ"

12 และเมื่อเขาให้หนังสือแก่นหนึ่งให้อ่านไม่ได้ กล่าวว่ "อ่านนี้สิ" เขาว่า "ข้าไม่รู้หนังสือ"

13 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เพราะชนชาตินี้เข้ามาใกล้เรดด้วยปากของเขา
และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่เขาให้จิตใจของเขาห่างไกลจากเรา
เขาเยาะเย้ยเราเพียงแต่เหมือนเป็นตอกับของมนุษย์ที่สอนกันมา

14 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะกระทำให้สัมผัสที่ศรัทธากับชนชาตินี้ อีกประหลาดและอัศจรรย์
สติปัญญาของคนมีปัญญาของเขาจะพินาศไป และความเข้าใจของคนที่เข้าใจจะถูกปิดบังไว้"

15 วิบัติแก่ผู้ที่ยามยามซ่อนแผนงานของเขาไว้ลึกลับพระเยโฮวาห์
ซึ่งการกระทำของเขาอยู่ในความมืด ผู้ซึ่งกล่าวว่า "ใครเห็นเรา ใครว่าเราได้"

16 แต่ก่อนความวิปริตของเจ้าจะถือว่าช่วงเป็นเท่ากับดินเหนียว

และสิ่งที่ถูกสร้างจะพูดเรื่องผู้สร้างมันว่า "เขาไม่ได้สร้างข้า"
หรือสิ่งที่ถูกเป็นขึ้นจะพูดเรื่องผู้เป็นมันว่า "เขาไม่มีมาเขาทำอะไรเลย" อย่างนี้หรือ
17 ไม่ใช่อีกชนิดหน้อยเท่านั้นหรือ ที่เลบานอนจะถูกเปลี่ยนให้เป็นสวนผลไม้
และสวนผลไม้จะถือว่าเป็นป่า
18 ในวันนี้คนหูหนวกจะได้ยินด้วยคำของพระองค์
และตาของคนตาบอดจะเห็นออกมาจากความมืดและความมืดของเขา
19 คนใจอ่อนสุภาพจะได้รับความชื่นบานสดใสนในพระยาโฮชาห์เพิ่มขึ้น
และคนยากจนท่ามกลางมนุษย์จะลี้ภัยในองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
20 เพราะว่ามีผู้กล่าวสูญไป และผู้เย้ยเยาะถูกผลาญไป
และคนทั้งปวงที่เฝ้ารอคอยที่จะกระทำการอันดีข้าจะถูกตัดขาด
21 คือผู้ที่ใส่ความคนอื่นด้วยถ้อยคำของเขา และวางบ่วงไว้จับเขาผู้กล่าวคำหนามที่ประทุเมือง
และด้วยถ้อยคำที่ไม่เป็นแก่นสาร เขาก็โดนคนเลวคอยธรรมเสีย
22 เพราะฉะนั้นพระยาโฮชาห์ผู้ทรงโล่กำราบชัย ตรัสสั่งนี้เกี่ยวกับวังวนของยาโคบว่า
"ยาโคบจะไม่ต้องอับอายอีก หนามของเขาจะไม่ขึ้นอีกต่อไป
23 เพราะเมื่อเขาเห็นลูกหลานของเขาซึ่งเป็นผลงานแห่งมือของเราในหมู่พวกเขา
เขาทั้งหลายจะถือว่านามของเราบริสุทธิ์ เขาทั้งหลายจะถือว่าองค์บริสุทธิ์ของยาโคบบริสุทธิ์
และจะกลัวเกรงพระเจ้าแห่งอิสราเอล
24 และบรรดาผู้ที่ผิดฝ่ายจิตใจจะมาถึงความเข้าใจ
และบรรดาผู้ที่บั่นทอนพำจะยอมเรียนรู้หลักคำสอน"

Chapter 30

ในวันนั้นวัวของเจ้าจะกินอยู่ในลานหญ้าใหญ่

24 และวัวกับลาที่ใช้ทำนาจะกินข้าวสาลีกลืน ซึ่งใช้พลั่วและส้อมขัด

25 และบนภูเขาสูงทุกแห่ง

และบนเนินสูงทุกแห่งจะมีแม่น้ำลำธารที่มีน้ำไหลในวันที่มีการประหัตประหารอย่างยิ่งใหญ่
เมื่อหอคอยพังลง

26 ยิ่งกว่านั้นอีก แสงสว่างของดวงจันทร์จะเหมือนแสงสว่างของดวงอาทิตย์

และแสงสว่างของดวงอาทิตย์จะเป็นจิตเท่า และเป็นอย่างแสงสว่างของจิตวัน

ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพันรอยบาดเจ็บแก่ชนชาติของพระองค์

และรักษาบาดแผลซึ่งเขาถูกพระองค์ทรงตีนั้น

27 ดูเถิด พระนามของพระเยโฮวาห์มาจากทั่วโลก ร้อนด้วยความกริ้วของพระองค์

ภาระนั้นก็หนักหนา ริมพระโอษฐ์ของพระองค์เต็มด้วยความกริ้ว

และพระสิวหาของพระองค์เหมือนไฟเผาผลาญ

28 พระปัสสาสะของพระองค์เหมือนลำธารท่วมทัน ที่ท่วมถึงกลางคอ

เพื่อจะร่อนบรรดาประชาชาติด้วยตะแกรงแห่งความรู้สึ

และจะมีบั้งเหียนซึ่งพาให้หลงไปที่ซากกรักรของชนชาติทั้งหลาย

29 เจ้าจะมีบทเพลงอย่างจีนที่มีเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ และมิไยยินดี อย่างคนที่ออกเดินตามเสียงปี

เพื่อกำลังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ถึงผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอล

30 และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้พระสุรเสียงกัมปนาทของพระองค์เป็นที่ได้ยิน

และจะทรงให้เห็นพระกรพาดลงของพระองค์ ด้วยความกริ้วอย่างเกรี้ยวกราด

และเปลวแห่งเพลิงเผาผลาญ พร้อมกับฝนกระหน่ำและพายุ และลูกเห็บ

31 คนอัสซีเรียจะสยดสยองด้วยพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์

พระองค์ทรงโอบยัดด้วยพระคาทของพระองค์

32 และจึงหาไม้เรียวยาวโทหูกงแห่งซึ่งพระเยโฮวาห์โอบยกลงเหนือเขาจะเข้ากับเสียงร่ำมนาและ

พินเขาคู่ พระองค์จะทรงต่อสู้เขาด้วยสงครามพาดฟัน

33 เพราะไฟเฟกก็จัดไว้นานแล้ว เอล เดริมไว้สำหรับกษัตริย์ เสิงตะกองก็กลืนและกว้าง
พร้อมไฟและพินมากมาย คือพระปัสสาสะของพระเยโฮวาห์เหมือนธรากำมะถันมาจุต์ให้ลุก

Chapter 31

1 วิบัติแก่คนเหล่านั้นผู้ลงไปที่ยิปต์เพื่อขอความช่วยเหลือ และหมายพึ่งม้า

ผู้ที่ว่าลงในรถรบเพราะมีมาก และวางใจในพลม้า เพราะเขาทั้งหลายแข็งแรงแรงนัก

แต่มิได้หมายถึงองค์บริสุทธิของอิสราเอล หรือแสวงหาพระเยโฮวาห์

2 แต่ถึงกระนั้น พระองค์ยังทรงเลียวลาดและจะนำภัยพิบัติมาให้

พระองค์จะมีได้ทรงเรียกพระวานของพระองค์คืนมา

แต่จะทรงลุกขึ้นต่อสู้กับวงศาวนผู้กระทำความผิด

และต่อสู้กับผู้ช่วยเหลือของคนที่เหล่านั้นที่กระทำความชั่วช้า

3 คนอียิปต์เป็นคน และไม่ใช้พระเจ้า และม้าทั้งหลายของเขาเป็นเนื้อหนัง และไม่ใช้วิญญาณ

เมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก ทั้งผู้ช่วยเหลือก็จะสะดุด

และผู้ซึ่งรับการช่วยเหลือก็จะล้ม และเขาทั้งหลายจะล้มเหลวด้วยกัน

4 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "ดังสิงโตหรือสิงโตหนุ่มคำรามอยู่เหนือเหยื่อของมัน

และเมื่อเขาเรียกผู้เลี้ยงแกะหมู่หนึ่งมาสู่มัน มันจะไม่คร่ำมกล้ำต่อเสียงของเขาทั้งหลาย

หรือย่อเนื้อต่อเสียงอึงคะนองของเขา

ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาสั่งลงมาเพื่อสู้รบเพื่อภูเขาคีโยนและเพื่อเนินเขาของมัน

5 เหมือนนกบินร่อนอยู่ ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาส่งทรงป้องกันเยรูซาเล็ม

พระองค์จะทรงป้องกันและช่วยให้พ้น พระองค์จะทรงวางนเลิย และสงวนชีวิตไว้

6 จงกลั้มหาพระองค์ผู้ที่ประสาธน์อิสราเอลได้กับภูเขาย่ำร้าย

7 เพราะในวันนั้น ทุกคนจะทิ้งรูปเคารพของตนที่ทำด้วยเงิน

และรูปเคารพของตนที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งมือของเจ้าได้ทำขึ้นอย่างบาปหนาสำหรับตัวเจ้า

8 และคนอัสซีเรียจะล้มลงด้วยดาบซึ่งไม่ใช่ของชายฉกรรจ์

และดาบซึ่งไม่ใช่ของคนดำต้อจะกินเขาเสีย

และเขาจะหนีจากดาบและคนหม่นของเขาวัยเฒ่าพ่อย่างสิ้นเชิง

9 เขาจะข้ามที่กำบังของเขาไปเพราะความพินาศแล้ว และพวกเจ้านายของเขาจะเกรงกลัวดังนี้"

พระเยโฮวาห์ผู้ที่ไฟของพระองค์อยู่ในคิโยน และผู้ที่เตาหลอมของพระองค์อยู่ในเยรูซาเล็ม
ตรัสดังนี้แหละ

Chapter 32

1 ดูเถิด กษัตริย์องค์หนึ่งจะครอบครองด้วยความชอบธรรม

และเจ้านายจะครอบครองด้วยความยุติธรรม

2 และผู้หนึ่งจะเหมือนที่กำบังจากลม เป็นที่คุ้มให้พ้นจากพายุฝน เหมือนสถานน้ำในที่แห่ง

เหมือนร่มเงาศิลาที่หมานแผ่นดินที่อ่อนเปลี้ย

3 แล้วตาของคนที่เห็นจะมีได้หลับ และหูของคนที่ฟังจะได้ยิน

4 จิตใจของคนที่ทู่หน้จะเข้าใจความรู้ และกลิ่นของคนที่ดำจะจะพุดละลानอย่างหนักนั

5 เขาจะไม่เรียกคนเลวทราวมว่าคนใจกว้างอีก หรือคนถ่อยว่าเป็นคนอารี

6 เพราะคนเลวทราวมจะพุดอย่างเลวทราวม และใจของเขาปกป้องความชั่วช้า

เพื่อประจบความหน้าชื่อใจจด เพื่อออกปากพุดความผิดเกี่ยวกับพระเยโฮวาห์

เพื่อทำจิตใจของคนท้าวให้ต้ออยากและจะไม่ให้คนกระหายได้ดื่ม

7 อุบายของคนถ่อยก็ชั่วร้าย เขาเกิดขึ้นแต่กิจการชั่วเพื่อทำลายคนยากจนด้วยถ้อยคำเท็จ

แม้ว่าเมื่อคำร้องของคนขัดสนนั้นถูกต้อ

8 แต่คนใจกว้างก็แนะนำแต่สิ่งที่ไม่ประเสริฐ เขาจะดำรงอยู่ด้วยสิ่งที่ไม่ประเสริฐ

9 หนิงทั้งหลายที่อยู่อย่างสบายเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด และฟังเสียงของข้าพเจ้า

ท่านบุตรสาวที่ไม่ระมัดระวังเอ๋ย จงเงี่ยหูฟังคำพุดของข้าพเจ้า

10 อีกสักปีกว่าๆ หนิงที่ไม่ระมัดระวังเอ๋ย ท่านจะสะดุ้งตัวสั่น เพราะไร่ของตนก็จะไร้ผล

ฤดูแล้งแล้งไม่ก็จะไม่มาถึง

11 หนิงที่อยู่สบายเอ๋ย จงตัวสั่นเถิด ท่านผู้ไม่ระมัดระวังเอ๋ย จงสะดุ้งตัวสั่นเถิด จงแก้ผ้า
ปล่อยตัวล่อนจ้อน และเอาผ้ากระสอบคาดเอาไว้

12 เขาจะทาบอก ด้วยเรื่องไร่นาที่แสนสุข ด้วยเรื่องเถาองุ่นผลตก

13 ด้วยเรื่องแผ่นดินของชนชาติของเราซึ่งกองแต่หนามใหญ่และหนามย่อย

ด้วยเรื่องบ้านเรือนที่ขึ้นบนโนนครที่สนุกสนาน

14 เพราะว่าพระราชวังจะถูกทอดทิ้ง เมืองที่มีคนหนาแน่นจะถูกทิ้งร้าง

ป้อมปราการและหอคอยจะกลายเป็นถ้ำเป็นนิตย์ เป็นที่ขึ้นบานของลาป่า

เป็นลานหญ้าของฝูงแพะแกะ

15 จนกว่าพระวิญญาณจะเทลงมาบนเราจากเบื้องบน และถิ่นทุรกันดารกลายเป็นสวนผลไม้

และสวนผลไม้ไม่นั้นจะถือว่าเป็นป่า

16 แล้วความยุติธรรมจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และความชอบธรรมพักอยู่ในสวนผลไม้

17 และผลของความชอบธรรมจะเป็นสันติภาพ

และผลของความชอบธรรมคือความสงบและความวางใจเป็นนิตย์

18 ชนชาติของเราจะอาศัยอยู่ในที่อย่างสันติ ในที่อาศัยอันปลอดภัย ในที่พักผ่อนสงบ

19 เมื่อป่าพังทลาย ลูกเห็บจะตกและเมืองจะยุบลงทีเดียว

20 ท่านที่ท่านอยู่นอยู่ข้างห้วยน้ำทั้งปวงก็เป็นสุข ผู้ที่ปล่อยให้ดินวัวและดินลาเที่ยวอยู่อย่างอิสระ

Chapter 33

1 วิบัติแก่เจ้าผู้ทำลาย ผู้ซึ่งตัวเจ้าเองมิได้ถูกทำลาย เจ้าผู้เป็นคนทรยศ

ซึ่งไม่มีผู้ใดได้ทรยศต่อเจ้าเลย เมื่อเจ้าจะหยุดทำลาย เจ้าจะถูกทำลาย

และเมื่อเจ้าจะหยุดยังการประพุดที่ทรยศเสีย เขาทั้งหลายจะทรยศต่อเจ้า

2 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาเถิดข้าพระองค์ทั้งหลาย

ข้าพระองค์ทั้งหลายรอคอยพระองค์ ขอทรงเป็นแขนของข้าทั้งหลายทุกเข้า

เป็นความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลายในยามทุกข์ลำบากด้วย

3 เมื่อได้ยินเสียงกัมปนาท ชนชาติทั้งหลายหนีไป พระองค์ทรงลุกขึ้น

บรรดาประชาชาติก็กระจัดกระจายไป

4 ของที่รับได้ของเจ้าก็ถูกรวบรวมเหมือนตักแค้นวัยคนแลเก็บรวบรวม

คนก็กระโดดตะครุบอย่างตักแค้นวัยบินโดดตะครุบ

5 พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่เยินยอ เพราะพระองค์ประทับ ณ ที่สูง

พระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมเต็มคิโยน

6 สติปัญญาและความรู้อันอุดมจะเป็นสัจยภาพแห่งเวลาของเจ้า และเป็นกำลังแห่งความรอด

ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นทรัพย์สมบัติของเขา

7 ดูเถิด ผู้แก้แค้นของเขาร้องทูลอยู่ภายนอก คณะทูตสันติภาพจะรำให้อย่างขมขื่น

8 ทางหลวงก็ร้าง คนสัญจรไปมาก็หยุดเดิน เขาที่ทนทุกข์บาปเสีย เขาดูหมิ่นเมืองต่างๆ

เขาไม่นับถือคน

9 แผ่นดินไม่ทุกข์และอ่อนระทวย เลบานอนอับอายและถูกโค่นลง ซาโรนเหมือนถิ่นทุรกันดาร

บาซันและอาราเบลก็สลดผลของเขา

10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "บัดนี้เราจะลุกขึ้น บัดนี้เราจะเป็นที่ยกย่อง บัดนี้เราจะเป็นที่เชิดชู

11 เราจะอุ้มท้องแต่กลบ เจ้าจะคลอแต่อดดม หายใจของเจ้าเป็นไฟที่จะเผาผลาญเจ้า

12 และชนชาติทั้งหลายก็จะเหมือนถูกเผาเป็นปูน เหมือนหนามใหญ่ที่ถูกตัดลงที่เผาไหม้ไฟ"

13 เจ้าผู้อยู่ไกล ฟังซิ ว่าเราได้ทำอะไร เจ้าผู้อยู่ใกล้ จงรับรู้เรื่องกำลังของเรา

14 คนบาปในคิโยนก็กลัว ความสะทสะถั่นทำให้คนหน้าชื่อใจจดประหลาดใจ

"ใครในพวกเราจะอยู่กับไฟที่เผาผลาญได้ ใครในพวกเราจะอาศัยอยู่กับการไหม้เป็นนิตย์ได้"

15 คิโยนพวกผู้นำเนินอย่างชอบธรรมและพุดอย่างสัตย์ตรง เขาผู้ดูหมิ่นผลที่ได้จากการบีบบังคับ

ผู้สลดมือของเขาจากการถือสินบนไว้ ผู้ดูตุลาการฟังเรื่องเลือดตกยางออก

และปิดตาจากการมองความชั่วร้าย

16 เขาจะอาศัยอยู่บนที่สูง ที่กำบังของเขาจะเป็นป้อมหิน จะมีผู้ให้อาหารเขา หน้าของเขาจะมีแสง

17 ตาของเจ้าจะเห็นกษัตริย์ทรงสงราศรี จะเห็นแผ่นดินที่ยึดออกไกล

18 จิตใจของเจ้าจะคิดถึงความสยดสยอง "เขาผู้ที่ทำการนอกรีตอยู่ที่ไหน"

เขาผู้ที่ส่งบรรณาการอยู่ที่ไหน เขาผู้ที่นับถือคนอ้อยอยู่ที่ไหน"

19 ท่านจะไม่เห็นชนชาติที่ดูร้ายอีก ชนชาติที่พุดคลุมเครือซึ่งท่านฟังไม่ออก

ที่พุดต่างภาษาซึ่งท่านเข้าใจไม่ได้

20 จงมองคิโยน เมืองแห่งเทศกาลของเรา ตาของท่านจะเห็นเยรูซาเล็ม เป็นที่อยู่ที่สูง

บนพลับพลาที่ไม่ต้องขนย้าย หลักหมุดพลับพลาจะไม่รู้จักถอนขึ้น เชือกผูกก็จะไม่รู้จักขาด

21 แต่ฉันพระเยโฮวาห์จะทรงอยู่กับเราด้วยความโอ้อวดตระการ ในที่ที่มีแม่น้ำและลำธารกว้าง

ที่จะไม่มีเรือหรือเรือซึ่งใหญ่แล่นไป ที่จะไม่มีเรืองามโอ้อวดผ่านไป

22 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษาของเรา

พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติให้เรา

พระเยโฮวาห์ทรงเป็นบรมมหากษัตริย์ของเรา พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด

23 สายโยงของเจ้าห้อยหย่อน มันจะยึดเสาที่แน่นไม่ได้ หรือยึดใบไม้กางไม้ได้

แล้วเขาจะแบ่งเหยื่อและของที่รับได้เป็นอันมากนั้น แม้คนถ่อยก็จะเอาเหยื่อได้

24 ไม่มีชาวเมืองคนใดจะกล่าวว่า "ข้าพยายอยู่"

ประชาชนผู้อาศัยอยู่ที่นั่นจะได้รับภัยความชั่วช้าของเขา

Chapter 34

1 โอ บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงเข้ามาใกล้จะได้ฟัง และ โอ ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ฟังซิ

ขอให้แผ่นดินโลกและสรรพสิ่งในนั้นฟัง ทั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่มาจากพิภพ

2 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเกรี้ยวกราดต่อประชาชาติทั้งหลาย และดูเถิดต่อพลโยธาทั้งสิ้นของเขา

พระองค์ทรงสั่งทหารผลาญเขาอย่างเด็ดขาด และมอบเขาไว้แก่การฆ่า

3 คนที่ถูกฆ่าของเขาจะถูกเหยียดออกไป และกลิ่นเหม็นแห่งศพของเขาจะพุ่งไป

ภูเขาจะละลายไปด้วยโลหิตของเขา
4 บริวารทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์จะละลายไป และท้องฟ้าก็จะม้วนเหมือนหนังสือม้วน
บริวารทั้งสี่ของมัจฉาร่วงหล่นเหมือนใบไม้หล่นจากเถาถุ่งน อย่างมะเดื่อหล่นจากต้นมะเดื่อ
5 เพราะว่าดาบของเราจะได้ตีคนอิมโนฟ้าสวรรค์ ดูเถิด
มันจะลงมาเพื่อพิพากษาเอโดมและชนชาติที่เราสาปแช่งแล้ว
6 พระแสงของพระเยโฮวาห์เต็มไปด้วยโลหิต เกราะกรังไปด้วยไขมัน
กับเลือดของลูกแกะและแพะ กับไขมันของไถและผู้
เพราะพระเยโฮวาห์มีการฆ่าบูชายานในเมืองโบธราห์ การฆ่าขนาดใหญ่ในแผ่นดินเอโดม
7 โลกก็จะจลมลงพร้อมกับเขาด้วย และว่าหนุมะจลมอยู่กันทั่วทั้งจักรวรร
แผ่นดินของเขาสกไปด้วยเลือด และดินจะได้อุดมด้วยไขมัน
8 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมีวันเพื่อการแก้แค้น มีปีแห่งการตอบแทนเพื่อการโต้เถียงกันของศิโยน
9 และลัษตราแห่งเอโดมจะกลายเป็นยางมะตอย และดินของเมืองนี้จะกลายเป็นกำมะถัน
แผ่นดินนี้จะกลายเป็นยางมะตอยที่ลุ่มอยู่
10 ทั้งกลางวันและกลางคืนจะไม่ดับ ความของมันเป็นขึ้นอยู่เสมอเป็นนิตย์
มันจะถูกทิ้งร้างอยู่ทุกชั่วอายุ ไม่มีใครจะผ่านไปเนื่องนิตย์
11 แต่คนกระทุงและอีกบ้านจะยึดมันเป็นการมสืบทิ นักที่ถือและเกาะอาศัยอยู่ที่นั่น
พระองค์จะทรงตั้งสายแห่งความยุ่งเหยิงเหนือมัน และปล่อยลูกตั้งแห่งความว่างเปล่า
12 เขาจะเรียกพวกขุนนางมายักราชอาณาจักร แต่ไม่มีเลย
และบรรดาเจ้านายของมันจะไม่มาเลย
13 หนามใหญ่จะงอกขึ้นในพระราชวังของมัน
ดาบและดินหนามจะงอกขึ้นในป้อมปราการของมัน และจะเป็นที่อาศัยของมังกร
และเป็นลานของนกเจ้าเมว
14 และสัตว์ป่าจะพบกับหมาจิ้งจอก เมષิปาจะร้องหาเพื่อนของมัน เอย
มันจะลงมาที่นั่นและหาที่ตัวพัก
15 นกภูเขาทำรังและตกฟองที่นั่น และกกไข่และรวบรวมลูกอ่อนไว้ในางของมัน เอย
เหยี่ยวปีกดำจะรวมกันที่นั่น ต่างคู่ก็อยู่กันของมัน
16 จงเสาะหาและอ่านจากหนังสือของพระเยโฮวาห์ สัตว์เหล่านี้จะไม่ขาดไปสักอย่างเดียว
ไม่มีตัวใดที่จะไม่มีคู่ เพราะหนังสือนั้นได้บัญชาปากของเราแล้ว
และพระวิญญาณของพระองค์ได้รวบรวมไว้
17 พระองค์ทรงจับสลาไกให้มันแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ได้ปันส่วนให้ด้วยเชือกมัด
มันทั้งหลายจะไ้ไ้กรรมสิทธิ์เป็นนิตย์ มันจะอาศัยอยู่ในนั้นทุกชั่วอายุ

Chapter 35

1 ถิ่นทุรกันดารและที่แห้งแล้งจะยินดีเพื่อเขาทั้งหลาย
ทะเลทรายจะเปรมปรีดีและผลิดอกอย่างต้นดอกกุหลาบ
2 มันจะออกดอกอุดม และเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานและการร้องเพลง
สงราศีของเลบานอนก็จะประทานให้มัน ทั้งความโอ้อวดระการของการเมลงและซาโรน
ที่เหล่านี้จะเห็นสงราศีของพระเยโฮวาห์ และความโอ้อวดระการของพระเจ้าของพวกเรา
3 จงหนุนกำลังของมือที่อ่อน และกระทำหัวเข่าที่อ่อนให้มั่นคง
4 จงกล่าวกับคนที่มิอาจรำลึกว่า "จงแข็งแรงเถะ อย่างกลัว ดูเถิด
พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะเสด็จมาด้วยการแก้แค้น พระองค์จะเสด็จมาและช่วยท่านให้รอด
ด้วยการตอบแทนของพระเจ้า"
5 แล้วนัยน์ตาของคนตาบอดจะเปิดออก แล้วหูของคนหูหนวกจะเบิก
6 แล้วคนง่อยจะกระโดดได้อย่างกว้าง และลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลง
เพราะน้ำจะพลุ่งขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร และลำธารจะพลุ่งขึ้นในทะเลทราย
7 ดินที่แห้งกระแห้งจะกลายเป็นสระน้ำ และดินที่กระหายจะกลายเป็นน้ำพุ
ในที่อาศัยของมังกรที่แต่ละตัวอาศัยนอนอยู่จะมีหญ้าพร้อมทั้งต้นอ้อและต้นกกงอกขึ้น
8 และจะมีทางหลวงที่นั่น และจะมีทางหนึ่ง และเขาจะเรียกทางนั้นว่า ทางแห่งความบริสุทธิ์
คนไม่สะอาดจะไม่ผ่านไปทางนั้น แต่จะเป็นทางเพื่อพวกเขา
แล้วพวกที่เดินทางแผ่นดินนี้จะจะไม่หลงในนั้น
9 จะไม่มีสิ่งใดที่นั่น หรือจะไม่มีสัตว์ร้ายมาบนทางนั้น จะหาหมันที่นั่นไม่พบ
แต่ผู้ที่ไ้ไ้แล้วจะเดินบนนั้น
10 ผู้ที่รับการไถ่แล้วของพระเยโฮวาห์จะกลับ และจะมีมายัคติโยนด้วยร้องเพลง
มีความชื่นบานเป็นนิตย์บนศีรษะของเขาทั้งหลาย เขาจะได้รับความชื่นบานและความยินดี
ความโศกเศร้าและการถอนหายใจจะปลดปล่อยไปเสีย

Chapter 36

1 ต่อมาในปีที่สิบสี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์
เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกขึ้นมาต่อสู้บรรดาครที่มีป้อมของบูดาห์และยิดไ้
2 และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้รับสั่งให้รับซาเคห์ ไปจากเมืองลาลิชถึงกรุงเยรูซาเล็ม
เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ พร้อมกับกองทัพลู
และท่านมายืนอยู่ทางรางระบายน้ำสระบนที่ถนนลานซักฟอก
3 เอลียาคิมบุตรชายอิสลียาห์ก็ออกมาหาท่าน เอลียาคิมเป็นผู้บัญชาการราชสำนัก
พร้อมกับเชบนาห์ราชเลขา และโยนาห์บุตรชายอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ
4 และรับซาเคห์พูดกับเขาว่า "จงทูลเฮเซคียาห์ว่า "พระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
ตรัสดังนี้ว่า ท่านวางใจในอะไร
5 ท่านคิดว่า (แต่เป็นเพียงแต่ถ้อยคำไร้สาระ) "เรามียุทธศาสตร์และแสนยานุภาพ" หรือ
เดียนี่ท่านวางใจในใคร ท่านจึงได้คบภู่ต่อเรา
6 ดูเถิด ท่านวางใจในไม้เท้าอ้อที่เฉาะ คืออียิปต์ ซึ่งจะตำมือของคนใดๆที่ไ้ไม้เท้านั้นยัน
ฝ่าไ้ร่ทั้งกษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนั้นต่อทุกคนที่วางใจในเขา
7 แต่ถ้าท่านจะบอกเราว่า "เราวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา"

ก็ผู้ยืนสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์นั้นมิได้หรือที่เฮเซคียาห์หรือทิ้งเสียแล้ว
พลาถกล่าวแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า "ท่านทั้งหลายจงนมัสการที่หน้าแท่นบูชา"
8 บัดนี้ มาเถิด มาหาสัญญาอันกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายของข้า เราจะให้มาสองพันตัวแก่เจ้า
ถ้าฝ่ายเจ้าหาคนที่ขึ้นมาเหล่านั้นได้
9 แล้วอย่างนั้นเราจะขับไล่นายกองแต่เพียงคนเดียวในหมู่ข้าราชการผู้ฉ้อฉลที่สุดของนายของเรา
อย่างไรได้ แต่เจ้าจงวางใจเพื่ออียิปต์เพื่อรกรบและเพื่อผลฆ่า
10 ยิ่งกว่านั้นอีกที่เรามาคือสู้แผ่นดินนี้เพื่อทำลายเสีย ก็ขึ้นมาโดยปราศจากพระเยโฮวาห์หรือ
พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าว่า "จงขึ้นไปต่อสู้แผ่นดินนี้และทำลายเสีย""
11 แล้วเอลียาคิม เชบนาห์ และโยอาห์ เรียนรับซาเคห์ว่า "ขอทีเถะ
ขอพูดกับผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอารัมเถิด เพราะเราเข้าใจภาษา
ขออย่าพูดกับเราเป็นภาษาฮีบรูให้ประชาชนผู้อยู่บนกำแพงนั้นได้ยินเลย"
12 แต่รับซาเคห์ว่า "นายของข้าใช้ให้เรามาคือพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้าและแก่เจ้า
และไม่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพง
ผู้ที่จะต้องกินดีและกินเยียวของเขาพร้อมกับเจ้าอย่างนั้นหรือ"
13 แล้วรับซาเคห์ได้ยินร้องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า "จงฟังพระวาจาของพระมหากษัตริย์
คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
14 กษัตริย์ตรัสดังนี้ว่า "อย่าให้เฮเซคียาห์ลวงเจ้า เพราะเขาไม่สามารถที่จะช่วยเจ้าให้พ้น
15 อย่าให้เฮเซคียาห์กระทำให้เจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า
"พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราให้พ้นแน่ จะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย"
16 อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสดังนี้ว่า
"จงทำสัญญาไมตรีกับเราด้วยของกำนัล และออกมาหาเรา แล้วทุกคนจะได้กินจากเถาถุ่งนของต้น
และทุกคนจะกินจากต้นมะเดื่อของตน และทุกคนจะดื่มน้ำจากที่ซึ่งน้ำของตน
17 จนเราจะมานำเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำถุ่งน
แผ่นดินที่มีขนมอบและสวนองุ่น
18 จงระวังเถะถ้าเฮเซคียาห์จะนำเจ้าผิดไปโดยกล่าวว่า
"พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น" มีพระแห่งบรรดาประชาชาติจงไ้ไ้เลยช่วยแผ่นดิน
ของตนให้พ้นจากพระหัตถ์แห่งกษัตริย์ของอัสซีเรียได้หรือ
19 พระของเมืองฮามัทและเมืองอาราปดอยู่ที่ไหน พระของเมืองสะฟราอิมอยู่ที่ไหน
เขาได้ช่วยสะมาเรียให้พ้นจากมือของเรารึหรือ
20
พระองค์ไ้ไ้ในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศเหล่านี้ได้ช่วยประเทศของตนให้พ้นจากมือของเรา
แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากมือของเราหรือ"
21 แต่เขาทั้งหลายหนึ่งไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์มีว่า "อย่าตอบเขาเลย"
22 แล้วเอลียาคิมบุตรชายอิสลียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาห์ราชเลขา
และโยอาห์บุตรชายอาสาฟ เจ้ากรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเฮเซคียาห์ด้วยเสื้อผ้าผืนขาด
และกราบพลุกอ้อยค่าของรับซาเคห์

Chapter 37

1 ต่อมาเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงได้ยิน พระองค์ก็ทรงผินผองพระองค์เสีย
และทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
2 และพระองค์ทรงใช้เอลียาคิม ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาห์ราชเลขา
และพวกไพร่ทิดใหญ่คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ไปหาอิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายของอาโมส
3 เขาทั้งหลายเรียนท่านว่า "เฮเซคียาห์ตรัสดังนี้ว่า "วันนี้เป็นวันทุกใจ
วันถูกตีเตียนและหมิ่นประมาท เด็กก็ถึงกำหนดตลอด แต่ไม่มีกำลังแบ่งให้ตลอด
4 ขอของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจงเสด็จบด้อยค่าของรับซาเคห์
ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายของเขาได้ส่งมาให้เย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
และจะทรงชนาบด้อยค่าซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสดับ
เพราะฉะนั้นขอท่านถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนชนที่เหลือน้อยนี้"
5 ดังนั้นข้าราชการของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาถึงอิสยาห์
6 อิสยาห์ก็บอกเขาทั้งหลายว่า "จงทูลนายของท่านเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า
อย่ากลัวเพราะถ้อยคำที่เจ้าได้ยินนั้น ซึ่งข้าราชการของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กล่าวหาว่าเข้าต่อเรา
7 ดูเถิด เราจะบรรจุจิตใจอย่างหนึ่งในเขา เพื่อเขาจะไ้ไ้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเขา
และเราจะให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง"
8 รับซาเคห์ได้กลับไป และได้พบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียผู้รับเมืองลิบนาท
เพราะเขาไ้ไ้เห็นว่ากษัตริย์ออกจากลาเคิซแล้ว
9 พระองค์ทรงไ้ไ้ยินเกี่ยวกับที่เรดาห์กษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า
"เขาได้ออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว"
และเมื่อพระองค์ทรงสดับแล้วจึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า
10 "เจ้าจงพูดกับเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ดังนี้ว่า
อย่าให้พระเจ้าของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นลวงท่านว่า
"เยรูซาเล็มจะได้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย"
11 ดูเถิด ท่านไ้ไ้ยินแล้วว่า บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำอะไรกับแผ่นดินทั้งสี่บ้าง
ทำลายเสียหมดอย่างสิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับการช่วยให้พ้นหรือ
12 บรรดาพระของบรรดาประชาชาติได้ช่วยเขาให้รอดพ้นหรือ
คือประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือโกซาน ฮาราน เรเซฟ
และประชาชนของเอดเดนซึ่งอยู่ในเทลอัสซาร์
13 กษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอาราปด กษัตริย์ของเมืองสะฟราอิม
เฮนาและอึฟฟาห์อยู่ที่ไหน"
14 เฮเซคียาห์ทรงรับจดหมายจากมีผู้สื่อสาร และทรงอ่าน
และเฮเซคียาห์ไ้ไ้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
และทรงกลังจดหมายนั้นออกต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์
15 และเฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า

16 "ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงประทุษร้ายระหว่างพวกเรuben พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก พระองค์แต่งตั้งเดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

17 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจียรพระกรรณสดับ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกพระเนตรทอดพระเนตร และขอทรงสดับบรรดาถ้อยคำของชนนาเคอริบ ซึ่งเขาได้ไถ่มาเย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

18 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นความจริงที่บรรดาภคัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำให้ประเทศทั้งสิ้นและแผ่นดินของเขาสิ้นร้างเปล่า

19 และได้เหวี่ยงพระของประชาชาตินั้นเข้าไฟ เพราะเขามิใช่พระ เป็นแต่ผลงานของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นเขาจึงถูกทำลายเสีย

20 ฉะนั้นบัดนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่าเป็นพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์แต่พระองค์เดียว"

21 แล้วอิสยาห์บุตรชายของอาโมสได้ชี้ให้ไปไปเฝ้าเซดียาห์ทูลว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้อธิษฐานต่อเราเกี่ยวกับชนนาเคอริบภคัตริย์แห่งอัสซีเรีย

22 ต่อไปนี้เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับท่านนั้นว่า "คิดาพรหมจารีแห่งซีโยนดูหมิ่นเจ้า และหัวเราะเยาะเย้ยเจ้า คิดาแห่งยูดาห์เล็มสันศิระไซส์เจ้า

23 เจ้าเย้ยและกล่าวหยามข้าต่อผู้ใด เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด และเป็งตาของเจ้าอย่างยอห์ยังต่อผู้ใด ต่อองค์บริสุทธิแห่งอิสราเอลนะซี

24 เจ้าได้เย้ยองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้รับใช้ของเจ้า และเจ้าได้ว่า "ด้วยรถรบเป็นอันมากของข้า ข้าได้ขึ้นที่สูงของภูเขา ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสิลาห์ที่สูงที่สุดของหม่นลง ทั้งต้นสนสามใบที่ดีที่สุดของมัน ข้าจะเข้าไปยังที่ยอดลิบที่สุดไนหยาแดนของมัน ที่ป่าไม้แห่งการเมเล

25 ข้าชุดบ่อและดื่มน้ำ ข้าได้เอาฝ่าเท้าของข้ากวาดธารน้ำทั้งสิ้นของสถานที่ที่ถูกล้อมโถมตีให้แห้งไป"

26 เจ้ามิได้ฝันหรือว่า เราได้จัดไว้นานแล้ว เราได้กะแผนงานไว้แต่ดึกดึบบรรพ์ ซึ่ง ณ บัดนี้เราให้เป็นไปแล้ว คือเจ้าจะท่าเมืองที่มีป้อมให้พังลงให้เป็นกองสัสนักหักพัง

27 ส่วนชาวเมืองนั้นมีอำนาจน้อย เขาสะดุ้งกลัวและอับอาย เขาเหมือนหญิงที่ทุ่งนา และเหมือนหญิงอ่อน เหมือนหญิงที่บนยอดหลังคาเรือน เหมือนชาวเกรียมไปก่อนที่มันจะออกเงาอย่างนั้น

28 แต่เราได้รู้จักการที่เจ้านั่งลงกับการออกไปและเข้ามาของเจ้า และการเกรียวกราดของเจ้าต่อเรา

29 เพราะเจ้าได้เกรียวกราดต่อเรา และความจองหองของเจ้าได้มาเข้าหูของเรา ฉะนั้น เราจะเอาของเรากลับไปตามทางซึ่งเจ้านั้น

30 และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือปิ่นเจ้าจะกินสิ่งที่ออกขึ้นเอง และในปีที่สองสิ่งที่ผลจากเดิม แล้วในปีที่สาม จงหว่าน และเกี่ยว และปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน

31 ส่วนที่รื้ออดและเหลือแห่งวงศานของยูดาห์จะหยั่งรากลงไป และเกิดผลขึ้นบน

32 เพราะว่าส่วนคนที่เหลือจะออกไปจากเยรูซาเล็ม และส่วนที่รื้ออดมาจะออกมาจากภูเขาซีโยน ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้"

33 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสเกี่ยวกับภคัตริย์แห่งอัสซีเรียดังนี้ว่า "ท่านจะไม่เข้าในนครนี้หรือยังถูกชนูไปทั้งนั้น หรือถือโล่เข้ามาข้างหนาคหร หรือสร้างเชิงเทินสู้มัน

34 ท่านมาทางใด ท่านจะต้องกลับไปทางนั้น ท่านจะไม่เข้ามาในนครนี้

พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

35 เพราะเราจะป้องกันนครนี้ไว้เพื่อให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา"

36 ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์จึงได้ออกไป และได้ประหารคนในค่ายแห่งคนอัสซีเรียเสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน และเมื่อคนลุกขึ้นในเวลาเช้ามืด ดูเถิด พวกเหล่านั้นเป็นศพทั้งสิ้น

37 แล้วชนนาเคอริบภคัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ได้ออกไปและกลับบ้าน และอยู่ในนิเนเวห์

38 ต่อมาขณะเมื่อท่านนั้นสักการในนิเวศของพระนิลโรคพระของท่าน อัครเมเลคและซาเรเซอร์ โอรสของท่าน ก็ประหารท่านเสียด้วยดาบ และหนีไปยังแผ่นดินอารมีเนีย และเอซารฮัดโดน โอรสของท่านขึ้นครองครองแทนท่าน

Chapter 38

1 ในวันเหล่านั้นเฮเซดียาห์ทรงประหารโลกัสสิ้นพระชนม์ และอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายของอาโมสเข้ามาเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงจัดการการบ้านการเมืองของเจ้าให้เรียบร้อย เจ้าจะต้องตาย เจ้าจะไม่ฟื้น"

2 แล้วเฮเซดียาห์ทรงหันพระพักตร์เข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์

3 ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงระลึกว่า ข้าพระองค์ดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและด้วยใจที่เพียบพร้อม และได้กระทำสิ่งที่ประเสริฐในสายพระเนตรของพระองค์มาอย่างไร" และเฮเซดียาห์ทรงกินแสงอย่างปวดร้าว

4 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงอิสยาห์ว่า

5 "จงไปบอกเฮเซดียาห์ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราได้อ่านคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นหน้าตาของเจ้าแล้ว ดูเถิด เราเพิ่มชีวิตให้เจ้าอีกสิบห้าปี

6 เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้ให้พ้นจากมือของภคัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจะป้องกันเมืองนี้ไว้

7 นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระเยโฮวาห์

ที่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสิ่งนี้ตามที่พระองค์ได้ทรงตรัสไว้

8 ดูเถิด เราจะกระทำให้เงาที่ดวงอาทิตย์ทอดมาบนนาฬิกาแดดของอาหัสย้อนกลับมาสิบขึ้น"

ดวงอาทิตย์ก็ไต่ย้อนกลับบนนาฬิกาแดดสิบขึ้น ตามขั้นที่ได้ตกไป

9 บทประพันธ์ของเฮเซดียาห์ภคัตริย์แห่งยูดาห์

หลังจากที่พระองค์ได้ทรงประหารและทรงฟื้นฟูจากการประหารของพระองค์นั้น มีว่า

10 ข้าพเจ้าว่า เมื่อชีวิตของข้าพเจ้ามาถึงกลางคน ข้าพเจ้าจะไปยังประตูแดนคนตาย

ข้าพเจ้าต้องถูกตัดขาดจากปีที่เหลืออยู่ของข้าพเจ้า

11 ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่เห็นพระเยโฮวาห์ คือพระเยโฮวาห์ ในแผ่นดินของคนเป็น

ข้าพเจ้าจะมองไม่เห็นมนุษย์อีก ที่ในหมู่บ้านแผ่นดินโลก

12 อายุของข้าพเจ้าก็ถูกพรากและถูกถอนออกไปจากข้าพเจ้า อย่างกับเดินที่ของผู้เล่นแกะ

ข้าพเจ้าได้ตัดชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างคนทอดผ้า พระองค์จะทรงตัดข้าพเจ้าด้วยโรคตรอมใจ

พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึงอวสานทั้งวันและคืน

13 ข้าพเจ้าได้ลิดจมนุ่งตัวว่า พระองค์จะทรงหักกระดูกทั้งสิ้นของข้าพเจ้าเหมือนอย่างสิงโต

พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึงอวสานทั้งวันและคืน

14 ข้าพเจ้าร้องอย่างนกนางแอ่นหรือคนกรวด ข้าพเจ้าพิลาปอย่างนกเขา

ตาของข้าพเจ้าเห็นยอห์ยังด้วยมองขึ้นข้างบน ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ถูกบีบบังคับ

ขอพระองค์ทรงเป็นผู้ประกันของข้าพระองค์

15 แต่ข้าพเจ้าจะพูดอะไรใด เพราะพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าแล้ว และพระองค์เองได้ทรงกระทำเช่นนั้น

ข้าพเจ้าก็จะดำเนินไปด้วยความสงบเสงี่ยมตลอดชีวิตของข้าพเจ้า

เพราะความซมึนแห่งจิตใจของข้าพเจ้า

16 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มนุษย์ดำรงชีพอยู่ได้ด้วยสิ่งเหล่านี้ และชีวิตแห่งวิญญาณของข้าพระองค์ก็อยู่ในบรรดาสิ่งเหล่านี้

พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์หายดีและทรงทำให้ข้าพระองค์มีชีวิต

17 ดูเถิด เพราะเห็นแก่สันติภาพ ข้าพระองค์จึงมีความซมึนมากยิ่ง

แต่พระองค์ทรงรักชีวิตของข้าพระองค์จึงได้ทรงช่วยให้พ้นจากหลุมแห่งความพิณาศ

เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์ไว้เบื้องพระปฤษฎางค์ของพระองค์

18 เพราะแดนคนตายสรรเสริญพระองค์ไม่ได้ ความมรณายกของพระองค์ไม่ได้

บรรดาคนที่ลึงไปยังปากแดนคนตายนั้น จะหวังในความจริงของพระองค์ไม่ได้

19 คนเป็น คนเป็น เขาจะสรรเสริญพระองค์ อย่างที่ข้าพระองค์กระทำในวันนี้

บิดาจะได้สำแดงความจริงของพระองค์แก่ลูกของเขา

20 พระเยโฮวาห์ได้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด

เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะร้องเพลงและเล่นเครื่องสายของข้าพเจ้า

ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของข้าพเจ้าทั้งหลายที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์

21 ฝ่ายอิสยาห์ได้กล่าวว่า "ให้เขาเอาขนมมะเดื่อมาแผ่นหนึ่ง และแปะไว้ที่พระยอห์เพื่อพระองค์จะฟื้น"

22 เฮเซดียาห์ได้ตรัสด้วยว่า "อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่า ข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์"

Chapter 39

1 คราวนั้น เมโรดาคบาลาดัน โอรสของบาลาดัน ภคัตริย์แห่งบาบิโลน ทรงส่งราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเฮเซดียาห์

เพราะพระองค์ทรงได้ยินว่าเฮเซดียาห์ทรงประหารและทรงหายประหารแล้ว

2 และเฮเซดียาห์ทรงเปรมปรีดีเพราะเขาเหล่านั้น และทรงพาเขาหมักลึ่งทรัพย์ของพระองค์ ทรัพย์ ทองคำ และเครื่องเทศและน้ำมันประเสริฐ และคลังพระแสงทั้งสิ้นของพระองค์

ทุกอย่างซึ่งมีในท้องพระคลัง ไม่มีสิ่งใดที่ในพระราชนิเวศ

หรือในราชอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งเฮเซดียาห์มิได้ทรงสำแดงแก่เขา

3 แล้วอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้าเฝ้าภคัตริย์เฮเซดียาห์และทูลพระองค์ว่า "คนเหล่านี้ทูลอะไรบ้าง และตามาแต่ไหนเข้าเฝ้าพระองค์" เฮเซดียาห์ตรัสว่า "เขาได้มาหาเราจากเมืองไกล จากบาบิโลน"

4 ท่านทูลว่า "เขาเห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง" และเฮเซดียาห์ตรัสตอบว่า "เขาเห็นทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราซึ่งเรามิได้สำแดงแก่เขา"

5 แล้วอิสยาห์ทูลเฮเซดียาห์ว่า "ขอทรงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธา

6 ดูเถิด วันเวลากำลังย่างเข้ามา เมื่อสรรพสิ่งที่สิ้นในวังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน

จะไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

7 และลูกบางคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้าจะถูกนำเอาไป และเขาจะเป็นชนที่ในวังของภคัตริย์แห่งบาบิโลน"

8 แล้วเฮเซดียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า "พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นก็ได้อยู่"

เพราะพระองค์ดำรัสว่า "จะมีความอยู่เย็นเป็นสุขและความจริงในวันเวลาของเรา"

Chapter 40

1 พระเจ้าของเจ้าตรัสว่า "จงเล่าโลม จงเล่าโลมชนชาติของเรา

2 จงพูดกับเยรูซาเล็มอย่างเห็นใจ และจงประกาศแก่เมืองนั้นว่า การสงครามของเธอสิ้นสุดลงแล้ว และความชั่วช้าของเธอก็ภัยเสียแล้ว เพราะเธอได้รับโทษจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์แล้ว

เป็นสองเท่าของความบาปผิดของเธอ"

3 เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า "จงเตรียมมรรคาแห่งพระเยโฮวาห์ จงทำทางหลวงสำหรับพระเจ้าของเราให้ตรงไปไนทะเลทราย

4 ทุบเขาทุกแห่งจะถูกขขึ้น ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และที่ทุรซจะกลายเป็นที่ราบ

5 และจะเผยสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ และบรรดาเนื้อหนังจะได้เห็นด้วยกัน

เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว"

6 เสียงหนึ่งร้องว่า "ร้องสิ" และเข่าว่า "ข้าจะร้องว่าอะไร" บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และความงามทั้งสิ้นของมันก็เป็นเสมือนดอกไม้แห่งทุ่งนา

7 ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป เพราะพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เป่ามาถูกมัน มนุษย์ชาติเป็นหญ้าแห้งทีเดียว

8 ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป

แต่พระวาทะของพระเจ้าของเรายังยืนอยู่เป็นนิตย์

9 โอ ศิโยนแอ้อย ผู้นำชาวตี เจ้าจขึ้นไปบนภูเขาสูง โอ เยรูซาเล็มแอ้อย ผู้นำชาวตี จงเปล่งเสียงของเจ้าด้วยเพิ่มกำลัง จงเปล่งเสียงเถิด อย่างกล้าเลย จงกล่าวแก่หัวเมืองแห่งยูดาห์ว่า "ดูเถิด นี่พระเจ้าของเรา"

10 ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะเสด็จมาด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็ง และพระกรของพระองค์จะครอบครองเพื่อพระองค์ ดูเถิด รางวลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์

11 พระองค์จะทรงเปล่งเสียงผู้แกะของพระองค์อย่างผู้เลี้ยงแกะ พระองค์จะทรงรวบรวมลูกแกะไว้ในพระกรของพระองค์ พระองค์จะทรงอุ้มไว้ที่พระทรง และทรงค้ำย่นำมาบรรดาที่มีลูกอ่อนไป

12 ผู้ใดได้เคยดวงหน้าทั้งสิ้นด้วยอุ้งมือของตน และจับฟ้าสวรรค์ด้วยมือเดียว บรรดาผลของโลกแผ่นดินโลกไว้ในถันเดียว และตั้งภูเขาในตาตั้งและตั้งเนินด้วยตราสูง

13 ผู้ใดได้นำทางพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ หรือเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้สั่งสอนพระองค์

14 พระองค์ทรงปรึกษาผู้ใด ผู้ใดสั่งสอนพระองค์ และผู้ใดสอนทางแห่งความยุติธรรมให้พระองค์ และสอนความรู้แก่พระองค์ และสำแดงให้พระองค์เห็นทางแห่งความเข้าใจ

15 ดูเถิด บรรดาประชาชาติก็เหมือนน้ำหยดหนึ่งจากถัง และนับว่าเหมือนผงบนตาตั้ง ดูเถิด พระองค์ทรงหยิบแกะทั้งหลายขึ้นมาเหมือนสิ่งเล็กน้อย

16 เลบานอนไม่พอเป็นพื้น และสัตว์ป่านั้นก็ไม่พอเป็นเครื่องเผาบูชา

17 ต่อพระพักตร์พระองค์บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นก็เหมือนไม่มีอะไรเลย

พระองค์ทรงนับว่าเขาน้อยยิ่งกว่าศูนย์และศูนย์ภาพ

18 ท่านจะเปรียบพระเจ้าเหมือนผู้ใด หรือเปรียบพระองค์คล้ายกับอะไร

19 รูปเคารพสลักนั้นหรือ ข่างเขาล้อมนั้ไว้ ข่างทองเอาทองกำปิดไว้และหล่อสร้อยเงินให้

20 เขาผู้ที่ยากจนเขาไม่มีเครื่องบูชาเลยก็เลือกต้นไม้ที่งั้นไม่ผุ เขาเสาะหาช่างที่มีฝีมือมาตกแต่งให้เป็นรูปเคารพสลักที่ไม่หวั่นไหว

21 ท่านทั้งหลายไม่เลยมรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ ไม่มีผู้ใดบอกท่านตั้งแต่แรกแล้วหรือ ท่านไม่เข้าใจตั้งแต่รากฐานของแผ่นดินโลกหรือ

22 คือพระองค์ทรงประทับเหนือปริมณฑลของแผ่นดินโลก และชาวแผ่นดินโลกก็เหมือนอย่างตักแตน ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์เหมือนขิงม่าน และกางออกเหมือนเต็นท์ที่อาศัย

23 ผู้ทรงกระทำเจ้านายให้เป็นเหมือนเปล่า และทรงกระทำให้ผู้ครอบครองแผ่นดินโลกเป็นเหมือนศูนย์ภาพ

24 พอถูกเขาเหล่านั้นเสร็จ พอหวานเสร็จ พอที่รากหยั่งลง พระองค์ก็จะเป่ามานเขา เขาก็จะเหี่ยวแห้งไป และลมบ้าหมูก็จะพัดพาเขาไปเหมือนตอข้าว

25 องค์บริสุทธิตรัสว่า "เราจะเปรียบเรากับผู้ใดเล่าซึ่งเราเหมือนเขา"

26 จงแหงนหน้าขึ้นดูว่า ผู้ใดสร้างสิ่งเหล่านี้ พระองค์ผู้ทรงนำบริวารออกมาตามจำนวน เรียกชื่อมันทั้งหมดโดยอานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

และเพราะพระองค์ทรงฤทธิ์เข้มแข็งจึงไม่ขาดไปสักดวงเดียว

27 โอ ยาโคบแอ้อย ท่านเจ้าจึงว่า โอ อิสราเอลแอ้อย ท่านไม่จึงพูดว่า "ทางของข้าพเจ้าเปิดบังไว้จากพระเยโฮวาห์ และความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้านั้นก็ผ่านพระเจ้าของข้าพเจ้าไปเสีย"

28 ท่านไม่เลยมรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าเนื่องนิตย์ คือพระผู้สร้างที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์มิได้ทรงอ่อนเปลี้ย หรือเหน็ดเหนื่อย ความต่ำพระทัยของพระองค์ก็เหลือที่จะหยั่งรู้ได้

29 พระองค์ทรงประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ย และแก่ผู้ที่ไม่มีกำลัง พระองค์ทรงเพิ่มแรง

30 แก่คนหนุ่มๆจะอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และชายฉกรรจ์จะลมลงทีเดียว

31 แต่เขาทั้งหลายผู้รอคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมริยาแรงใหม่

เขาจะยืนขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย

Chapter 41

1 โอ เกะทั้งหลายแอ้อย จงสงบใจต่อหน้าเรา จงให้ชนชาติทั้งหลายพินกำลังของเขาเสียใหม่ ให้เขาเข้ามาใกล้ แล้วให้เขาพูด ให้เราพากันเข้ามาใกล้เพื่อการพิพากษา

2 ใครได้เร้าใจให้คนชอบธรรมมาจากตะวันออก ได้เรียกท่านให้ติดตาม ได้มอบบรรดาประชาชาติต่อหน้าท่าน และให้ท่านครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ได้มอบพวกเขาไว้แก่ดาบของท่านเหมือนผงกลี และแก่คันธนูของท่านเหมือนตอข้าวที่ถูกตัดไป

3 ท่านไล่ตามพวกเขาและผ่านเขาไปอย่างปลอดภัย ตามทางที่เท้าของท่านไม่เคยเหยียบ

4 ผู้ใดได้ประกอบกิจและกระทำเช่นนี้ เรียกบรรดาว่าอายุทั้งหลายออกมาตั้งแต่เดิม

เราเองคือพระเยโฮวาห์ผู้เป็นปฐม และกับกาลอาวสาน เราคือผู้สิ้น

5 เกะทั้งหลายเห็นแล้วก็เกรงกลัว ปลายแผ่นดินโลกก็กลัว เขาทั้งหลายได้เข้ามาใกล้

6 ทุกคนช่วยเพื่อนบ้านของตน และทุกคนกล่าวแก่พี่น้องของตนว่า "จงกล้าเถิด"

7 ข่างไม้ก็หุนใจข่างทอง ผู้ที่กระทำให้เรียบด้วยค้อนก็หุนใจผู้ที่ดีหวังว่า "พร้อมแล้วสำหรับการบัดกรี" และเขาก็เอาดาบครึ่งไว้เพื่อไม่ให้หวั่นไหว

8 แต่เจ้า อิสราเอล เป็นผู้รับใช้ของเรา ยาโคบผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้

เชื้อสายของอับราฮัมสหายของเรา

9 เจ้าผู้ซึ่งเรารู้อยู่จากที่สุดปลายแผ่นดินโลก และเรียกเจ้ามาจากพวกผู้ใหญ่ของโลก กล่าวแก่เจ้าว่า "เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้เลือกเจ้าและไม่เหวี่ยงเจ้าออกไป"

10 อย่างกล้าเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่างซาย เพราะเราเป็นพระเจ้าของเรา เราจะหนุนกำลังเจ้า

เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาแห่งความชอบธรรมของเรา

11 ดูเถิด บรรดาผู้ที่ขัดเคืองกับเราจะต้องได้รับความฉวยและอดสู เขาจะเป็นศูนย์

คนเหล่านั้นที่ฝังสูก้จะเจ้านาศไป

12 เจ้าจะแสวงหาพวกเขา แต่เจ้าจะไม่พบเขา คือผู้ที่ต่อสู้กับเจ้า ผู้ที่ทาสงครามกับเจ้า จะเป็นศูนย์และศูนย์ภาพ

13 เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา จะยุติมือขวาของเราไว้ คือเราเองพูดกับเจ้าว่า "อย่ากลัวเลย เราจะช่วยเจ้า"

14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "อย่ากลัวเลย เจ้าหอนอนยาโคบ เจ้าคนอิสราเอล เราจะช่วยเจ้า ผู้ใดของเจ้าที่องค์บริสุทธิแห่งอิสราเอล"

15 ดูเถิด เราจะกระทำให้เป็นเลื่อนนวดข้าวใหม่ คม และมีฟัน เราจะนวดและบดภูเขา และเจ้าจะทำเนินเขาให้เหมือนเกลบ

16 เจ้าจะขัดมันและลอมจะพัดมันไปเสีย และลมบ้าหมูจะกระจายมัน และเจ้าจะแปรปรุดีในพระเยโฮวาห์ เจ้าจะอาจอ้างในองค์บริสุทธิแห่งอิสราเอล

17 เมื่อคนจนและคนขัดสนแสงหน้าและไม่มี และสิ้นของเขาก็ทั้งผากเพราะความกระหาย เราคือพระเยโฮวาห์จะได้ยื่นเขาเอง เรา พระเจ้าของอิสราเอล จะไม่ละทิ้งเขา

18 เราจะเปิดแม่น้ำบนที่สูงทั้งหลาย และน้ำพุที่ท่ามกลางหุบเขา เราจะทำให้ถิ่นทุรกันดารให้เป็นสระน้ำ และที่ดินแห้งเป็นน้ำพุ

19 ในถิ่นทุรกันดารเราจะปลูกต้นสนสินีตาร์ ต้นกระถินเทศ ต้นน้ำมันเซีย และต้นมะกอกเทศ ในทะเลทรายเราจะวางต้นสนสามใบ ทั้งต้นสนเขาและต้นธงรำพันด้วยกัน

20 เพื่อคนจะได้เห็นและทราบ เขาจะใคร่ครวญและเข้าใจด้วยกัน

ว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำการนี้ องค์บริสุทธิแห่งอิสราเอลได้สร้างสิ่งนี้

21 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จงนำข้อคดีของเจ้าขึ้นมา" กษัตริย์ของยาโคบตรัสว่า "จงนำข้อพิสุจน์ของเจ้ามา"

22 ให้เขานำมา และแจ้งแก่เราว่าเราจะเกิดอะไรขึ้น จงแจ้งสิ่งล่วงแล้วให้เราทราบว่ามีอะไรบ้าง เพื่อเราจะพิจารณา เพื่อเราจะทราบถึงอาวสานของสิ่งเหล่านั้น

หรือจงเล่าให้เราฟังสิ่งที่จะบังเกิดมา

23 จงแจ้งแก่เราว่าต่อไปนี้จะไรจะเกิดขึ้น เพื่อเราจะรู้ว่าเจ้าเป็นพระ เออ จงทำดีหรือจงทำร้าย เพื่อเราจะได้ชยาดและดูกัน

24 ดูเถิด เจ้าไม่มีทำอะไรเลยและการงานของเจ้าก็สูญเปล่า ผู้ที่เลือกเจ้าก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน

25 เราได้เร้าผู้หนึ่งจากทิศเหนือและเขาจะมา จากทิศทางอาทิตย์ขึ้น เขาจะเรียกนามของเรา เขาจะเหยียยผู้ครอบครองเหมือนเหยียบปูนสอ เหมือนข่างหม้อยาดินเหนียว

26 ใครแจ้งไว้ตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อเราจะทราบ และล่วงหน้าเพื่อเราจะพูดว่า "เขาชอบธรรม" เออ ไม่มีผู้ใดได้แจ้งให้ทราบ เออ ไม่มีผู้ใดได้เล่าให้ฟัง เออ ไม่มีผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเจ้า

27 คนแรกจะกล่าวแก่ศิโยนว่า "ดูเถิด ดูเขาทั้งหลาย" และเราจะส่งผู้นำชาวตีให้แก้เยรูซาเล็ม

28 แต่เมื่อเราเองก็ไม่มีใคร ไม่มีที่ปรึกษาในหมู่พวกคนเหล่านั้น คือผู้ที่มีเมื่อเราถามก็ได้ให้คำตอบ

29 ดูเถิด พระเหล่านั้นเป็นศูนย์ทั้งหมด บรรดากิจการของมันเป็นศูนย์ภาพ

รูปเคารพหล่อของมันเป็นแต่ลมและความยุ่งเหยิง

Chapter 42

1 จงดูผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเลือก ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งเราปรียอดิ เราได้เอาวิญญาณของเราสามท่านไว้แล้ว ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปให้แก่บรรดาประชาชาติ

2 ท่านจะไม่ร้องหรือเปล่งเสียงของท่าน หรือกระทำไ้ได้ยินเสียงของท่านตามถนน

3 ไม่อื้อธำแล้วท่านจะไม่หัก และใส่ตะเกียงที่ถูกรับหรืออยู่ท่าหน้าจะไม่ดับ

ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความจริง

4 ท่านจะไม่ล้มเหลวหรือท้อแท้นกว่าท่านจะสถาปนาความยุติธรรมไว้ในโลก และแกะทั้งหลายจะรอคอยพระราชบัญญัติของท่าน

5 พระเจ้า คือ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และทรงซึ่งมัน ผู้ทรงแผ่นดินโลกและสิ่งทั้งปวงเกิดจากโลกออกไป

ผู้ทรงประทานลมหายใจแก่ประชาชนที่บนโลก และจิตวิญญาณแก่ผู้ดำเนินอยู่บนโลก ตรัสตั้งหน้าว่า

6 "เราคือพระเยโฮวาห์ เราได้เรียกเจ้ามาด้วยความชอบธรรม เราจะยุติมือเจ้าและจะรักษาเจ้าไว้

เราจะให้เจ้าเป็นตัวแทนตส์ัญญาของมนุษย์ชาติ เป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ

7 เพื่อเบิกตาคนที่ตาบอด เพื่อนำผู้ถูกจำจองออกมาจากคุก

นำผู้ที่งับในความมืดออกมาจากเรือนจำ

8 เราคือเยโฮวาห์ นั้นเป็นนามของเรา สงาราศีของเรา เรามิได้ให้แก่ผู้อื่น หรือให้คำที่สรรเสริญเราแก่รูปแกะสลัก

9 ดูเถิด สิ่งล่วงแล้วนั้นก็สำเร็จแล้ว และเราก็แจ้งสิ่งใหม่ๆ

ก่อนที่สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นเราก็ได้เล่าให้ฟังแล้ว"

10 จงรอคอยเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์จากปลายแผ่นดินโลก

ทั้งผู้สูงไปยังทะเล และบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น ทั้งแกะทั้งหลายและชาวถิ่นนั้น

11 จงให้ถิ่นทุรกันดารและหัวเมืองในนั้นเปล่งเสียง ทั้งชนบทที่เคจรอาศัยอยู่

จงให้ชาวศิลาร้องเพลง ให้เขาให้ร้องมาจากยอดภูเขา

12 จงให้เขาถวายสงาราศีแด่พระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญพระองค์ในแกะทั้งหลาย

13 พระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปอย่างคนแก่แล้ว

พระองค์จะทรงเร้าความเที่ยงของพระองค์ขึ้นอย่างนักรบ พระองค์จะทรงร้อง

พระองค์จะทรงให้ดัง พระองค์จะทรงมีชัยต่อศัตรูของพระองค์

14 เราได้ยืนอยู่นานแล้ว เราเจ็บอยู่และร้างตนเองไว้

บัดนี้เราจะร้องออกมาเหมือนผู้หญิงกำลังคลอดบุตร เราจะส่งทหารผาญและทำลายสิ้นทั้งนี้

15 เราจะทิ้งภูเขาและเนินให้ร้าง และให้บรรดาพืชผักบนนั้นแห้งไป เราจะให้แม่น้ำกลายเป็นแกะ และจะให้สระแห้งไป

16 เราจะจุดคบเผาบอดไปบนทางที่เขาทิ้งหลายไม่รู้จัก เราจะนำเขาไปบนทางทั้งหลายที่เขาไม่รู้จัก

เราจะให้ความมืดข้างหน้เขากลับเป็นสว่าง สิ่งที่ดีให้ตรง

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราจะกระทำแก่พวกเขา และเราจะไม่ละทิ้งพวกเขา

17 เขาทั้งหลายจะหันกลับ และจะต้องซายหน้อยที่สุด คือผู้ที่วางใจในรูปแกะสลัก ผู้ที่กล่าวแก่รูปเคารพพลั่วว่า "ท่านเป็นพระของเรา"

18 ท่านผู้หุนหาเนื้อ ฟังซิ และท่านผู้ดาบดเนื้อ มองซิ เพื่อท่านจะเห็นได้
19 ใครเป็นคนดาบด ก็ผู้รับใช้ของเรานะซิ หรือใครหุนหาอย่างกับทูตของเราที่เราไปไป
ใครดาบดอย่างผู้ที่สมบูรณ์แล้ว หรือดาบดอย่างผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์
20 เราเห็นหลายอย่าง แต่มิได้สังเกต ทูตของเราเปิดแล้ว แต่เขามิได้ยิน
21 เพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัย
ที่จะเสียดูพระราชนิบัญญัติและกระทำให้พระราชนิบัญัตินั้นมีเกียรติ
22 แต่เป็นชนชาติที่ถูกขโมยและถูกปล้น เขาทุกคนติดอยู่ในรูและซ่อนอยู่ในถ้ำ
เขาตกเป็นเหยื่อซึ่งไม่มีผู้ใดช่วยให้พ้น เป็นของรับซึ่งไม่มีผู้ใดพูดว่า "คืนซิ"
23 ผู้ใดในพวกเจ้าจะเจียหูฟังในเรื่องนี้ ที่จะมุ่งหน้าตั้งใจฟังในอนาคต
24 ใครมอบยาโยบให้แก่ผู้รับ และอิสราเอลให้แก่ผู้ปล้น มิได้พระเยโฮวาห์หรือ
ผู้ซึ่งเราได้ทำบาปต่อ ซึ่งเขาไม่ยอมดำเนินในทางของพระองค์
และซึ่งเขามิได้เชื่อฟังพระราชนิบัญญัติของพระองค์
25 ฉะนั้นพระองค์จึงทรงหลังความโกรธจึงลงมานบนเขา และหลังอำนาจของสงคราม
ทำให้เขาติดเพลิงอยู่โดยรอบ แต่เขาไม่รู้ มันไหม้เขา แต่เขามิได้เอาใจใส่

Chapter 43

1 บัดนี้ พระเยโฮวาห์ผู้ใดสร้างท่าน โอ ยาโคบ พระองค์ผู้ใดทรงปั้นท่าน โอ อิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า
"อย่างกลัวเลย เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา
2 เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า เมื่อข้ามแม่น้ำ เจ้าจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าลุยไฟ
เจ้าจะไม่ไหม้และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า
3 เพราะเราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ผู้ช่วยให้รอดของเจ้า
เราให้อียิปต์เป็นค่าไถ่ของเจ้า ให้อูรีอียิปต์และเส-บาเพื่อแลกกับเจ้า
4 เพราะว่าเจ้าประเสริฐในสายตาของเรา เจ้าได้รับเกียรติและเรารักเจ้า
เราจึงให้คนเพื่อแลกกับเจ้า และให้ชนชาติทั้งหลายเพื่อแลกกับชีวิตของเจ้า
5 อย่างกลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราชนะเชื้อสายของเจ้ามาจากตะวันออก
และเราจะรวบรวมเจ้ามาจากตะวันตก
6 เราจะพูดกับทิศเหนือว่า 'ปล่อยเด็ก' และกับทิศใต้ว่า 'อย่ายัดไว้'
จงนำบรรดาบุตรชายของเรามาแต่ไกล และเหล่าธิดาของเราจากปลายแผ่นดินโลก
7 คือทุกคนที่เขารับตามนามของเรา เพราะเราได้สร้างเขาเพื่อสง่าราศีของเรา เราได้ปั้นเขา เรา
เราได้สร้างเขาไว้"
8 จงนำประชาชาติทั้งหลายผู้ตามอดแต่ยังมีตา ผู้ที่หุนหาแต่เขายังมีหู ออกมา
9 ให้บรรดาประชาชาติประชุมพร้อมกัน และให้ชนชาติทั้งหลายชุมนุมกัน
ในท่ามกลางเขามิผู้ที่แจ่มอย่างนี้ได้ และเล่าสิ่งล่วงแล้วที่เราฟังได้
ให้เขาทั้งหลายนำพยานของเขามาพิสูจน์ตัวเขา และให้เขาได้ยินและกล่าวว่า "จริงแล้ว"
10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเรา
และเป็นผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกไว้แล้ว เพื่อเจ้าจะรู้จักและเชื่อถือเรา
และเข้าใจว่าเราเป็นผู้นั้นแหละ ก่อนหน้าเรา ไม่มีพระเจ้าใดถูกปั้นขึ้น และภายหลังเราก็จะไม่มี
11 เราเลือกพระเยโฮวาห์ และองค์ของเราจึงไม่มีความช่วยเหลือ
12 เมื่อไม่มีพระอื่นในหมู่พวกเจ้า เราจึงให้ทราบและช่วยให้รอดและพิสูจน์ให้เห็น
ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเราว่าเราเป็นพระเจ้า" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
13 "เออ ตั้งแต่เดิมเราก็เป็นพระองค์นั้นอยู่ ไม่มีผู้ใดช่วยให้พ้นจากมือของเราได้
เราจะประกอบกิจใดๆ ใครจะขัดขวางกิจการนั้นได้"
14 พระเยโฮวาห์ผู้ไถ่ของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า "เพื่อเห็นแก่เจ้า
เราจะส่งไปยับบาบิโลน และเราจะนำบรรดาชนางของเขาลงมา
คือพวกเจลดเดียวในกำปั้นที่เขาทั้งหลายเคยให้ร้อง
15 เราคือพระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์ของเจ้า เป็นผู้สร้างของอิสราเอล เป็นกษัตริย์ของเจ้า"
16 พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างทางในทะเล สร้างวิถีในน้ำที่มีอาณาภาพ
17 ผู้ทรงนำรถรบและม้า กองทัพ และอำนาจพาออกมา
เขาทั้งหลายจะนอนลงด้วยกันและลุกขึ้นไม่ได้ เขาทั้งหลายศูนย์ไปและดับเสียเหมือนไส้ตะเกียง
ตรัสดังนี้ว่า
18 "อย่างจดจำสิ่งล่วงแล้วนั้น อย่าเพรีละหวั่นสิ่งเก่าก่อน
19 ดูเถิด เราจะกระทำสิ่งใหม่ บัดนี้จะงอกขึ้นมาแล้ว เจ้าจะไม่เห็นหรือ
เราจะทำทางในถิ่นทุรกันดารและแม่น้ำในที่แห้งแล้ง
20 สัตว์ป่าในทุ่งจะให้เกียรติเรา คือมังกรและนกเคาเมา เพราะเราให้แม่น้ำในถิ่นทุรกันดาร
ให้แม่น้ำในที่แห้งแล้ง เพื่อให้หน้าตมแก่ชนชาติผู้เลือกสรรของเรา
21 คือชนชาติที่เราปั้นเพื่อเราเอง เพื่อเราจะฉายสรรเสริญเรา
22 โอ ยาโคบเอ๋ย ถึงกระนั้นก็ไม่ใช่เราที่เจ้าเรียกหา โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าเห็นเหมือนเราแล้ว
23 เจ้ามิได้นำแพะแกะของเจ้ามาเป็นเครื่องเผาบูชาแก่เรา
หรือให้เกียรติเราด้วยเครื่องสักการบูชาของเจ้า เรามิได้ให้เป็นภาระแก่เจ้าด้วยเรื่องเครื่องบูชา
หรือให้เจ้าเห็นเหมือนด้วยเรื่องกายน
24 เจ้ามิได้เอาเงินซื้ออ้อยให้เรา หรือให้เราพอใจด้วยไขมันของเครื่องสักการบูชาของเจ้า
แต่เจ้าได้ให้เราเป็นภาระด้วยเรื่องบาปของเจ้า เจ้าให้เราเห็นเหมือนด้วยเรื่องความชั่วช้าของเจ้า
25 เรา เราคือพระองค์นั้นผู้ปล้นล้างความละเมิดของเจ้าตัวเห็นแก่เราเอง
และเราจะไม่จดจำบรรดาบาปของเจ้าไว้
26 จงฟื้นความไวที่เราฟัง ให้เรามาไต่ด้วยกัน เจ้าจึงให้ทราบมา เพื่อจะพิสูจน์ว่าเจ้าถูก
27 บิดาเดิมของเจ้าทำบาป และผู้สอนทั้งหลายของเจ้าได้ละเมิดต่อเรา
28 ฉะนั้น เราจึงถอดเจ้านายแห่งสถานบริสุทธิ์เสีย เรามอบยาโยบให้ถูกสาปแช่ง
และอิสราเอลให้แก่การกล่าวหาชนชาติ"

Chapter 44

1 "โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา อิสราเอลผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้ จงฟังซิ"
2 พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างเจ้า ผู้ทรงปั้นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์และจะช่วยให้เจ้า ตรัสดังนี้ว่า "โอ
ยาโคบผู้รับใช้ของเรา เหตุฐาน ผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้ อย่างกลัวเลย
3 เพราะเราจะไม่ละทิ้งเจ้าจนผู้ที่กระหาย และล้าครลงบนดินแห่ง
เราจะเทวิญญาณของเราเหนือเชื้อสายของเจ้า และพรของเราเหนือลูกหลานของเจ้า
4 เขาทั้งหลายจะงอกขึ้นมาจากท่ามกลางหญ้า เหมือนต้นไค้ข้างลำธารน้ำไหล
5 ผู้นี้จะว่า 'ข้าเป็นของพระเยโฮวาห์' และอีกผู้หนึ่งจะเรียกชื่อตนเองด้วยนามของยาโคบ
และอีกผู้หนึ่งจะเขียนไว้บนมือของตนว่า 'ของพระเยโฮวาห์'
และชนานามสกุลของตนด้วยนามของอิสราเอล"
6 พระเยโฮวาห์ พระบรมมหาษัตริย์แห่งอิสราเอล และผู้ใดของเขา พระเยโฮวาห์จอมโยธา
ตรัสดังนี้ว่า "เราเป็นผู้ต้นและเราเป็นผู้ปลาย นอกจากเราแล้วไม่มีพระเจ้า
7 ใครเหมือนเรา จะป่าวร้องได้ ให้เขาแข็งให้ทราบ และให้เขาลำดับเรื่องต่อหน้าเรา
ตั้งแต่เราได้สถาปนาประชาชนโบราณ
และให้เขาบอกแก่เขาทั้งหลายถึงสิ่งต่างๆที่จะเป็นมาและอะไรจะเกิดขึ้นนั้น
8 อย่างกลัวเลย และอย่าท้อเลย เรามิได้เล่าให้เจ้าฟังตั้งแต่ดึกดำบรรพ์และแจ้งให้ทราบแล้วหรือ
และเจ้าเป็นพยานทั้งหลายของเรา มีพระเจ้านอกเหนือเราหรือ เออ ไม่มีพระเจ้า เราไม่รู้จักเลย"
9 บรรดาผู้ที่ทำรูปเคารพสลักเป็นศูนย์ และสิ่งที่เขาประดิษฐ์ขึ้นก็ไม่เป็นประโยชน์
เขาเป็นพยานของเขาเอง พยานเหล่านั้นจึงไม่เห็นและไม่รู้ เพื่อเขาจะต้องอับอาย
10 ใครเล่าเป็นพระหรือหล่อรูปเคารพสลักซึ่งไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย
11 ดูเถิด เพื่อนทั้งสี่ของเขาจะต้องอับอาย และช่างฝีมือนั้นก็เป็นแต่มนุษย์
ให้เขาชุมนุมกันทั้งหมด ให้เขายืนขึ้น เขาจะสยดสยอง เขาจะรับความอับอายด้วยกัน
12 ช่างเหล็กใช้คีมทำงานอยู่เหนือก้อนถ่าน และใช้ค้อนทุบมันด้วยแขนที่แข็งแรงของเขา เออ
เขาหัวเราะและกำลังของเขาอ่อนลง เขาไม่ได้ตีมันเลย และอ่อนเปลี้ย
13 ช่างไม้ซึ่งถือขวัก เขาเอาดินสอดสีไว้ เขาแต่งมันด้วยขวัก และขีดไว้ด้วยวงเวียน
เขาแต่งรูปมันให้เป็นรูปคน ตามความงามของตน ให้อยู่ในเรือน
14 เขาตัดต้นสนสดารลง เขาเลือกต้นสนฉัตรและต้นโอ๊ก
และปล่อยให้มันงอกขึ้นอย่างแข็งแรงท่ามกลางต้นไม้ในป่า เขาปลูกต้นเทพทาร์และแผ่นที่เลี้ยงมัน
15 แล้วมนุษย์จะเอาไปเผาเสีย เขาเอามันมาส่วนหนึ่งและให้อบอุ่นตัวเขา เออ
เขาก็เอาไฟและทิ้งสนมพิง และเขาเอามาทำพระองค์หนึ่งและนมัสการมันด้วย เออ
เขาทำเป็นรูปแกะสลักและกราบรูปนั้น
16 เขาเฝ้าในกองไฟครึ่งหนึ่ง บนครึ่งหนึ่งเขาได้กินเนื้อ เขาย่างเนื้อและกินอีก
และเขอบนอุ่นตัวของเขาด้วย แล้วว่า "อ้อฮา ข้าอุ่นจัง ข้าเห็นไฟแล้ว"
17 และที่เหลือนั้นเขาทำเป็นพระองค์หนึ่ง เป็นรูปเคารพสลักของเขา และกราบลงนมัสการรูปนั้น
และอธิษฐานต่อรูปนั้นและว่า "ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น
เพราะพระองค์เป็นพระของข้าพระองค์"
18 เขาทั้งหลายไม่รู้ หรือเขาทั้งหลายไม่เข้าใจ เพราะตาของเขาถูกปิด เขาจึงเห็นอะไรไม่ได้
และจิตใจของเขาเล่าก็ถูกปิด เขาจึงเข้าใจไม่ได้
19 ไม่มีใครพิงพิงที่กระหน่ำในใจของตนเลย และไม่มีความรู้หรือความเข้าใจ ที่จะกล่าวว่า
"ข้าได้เฝ้ามันเสียส่วนหนึ่งในกองไฟ และข้าก็เอาถ่านมันมาปิ้งขนมปัง ข้าย่างเนื้อกินแล้ว
และควรรหรือที่ข้าจะทำส่วนที่เหลือให้เป็นสิ่งน่าเกลียดน่าชัง
ควรหรือที่ข้าจะกราบลงต่อท่านไม่ก่อนหนึ่ง"
20 เขากินสิ่งใด ใจที่หลอกลวงนำเขาให้เขิน เขาช่วยจิตใจตัวเขาเองให้พ้นหรือพูดว่า
"ไม่มีความมธุราอยู่ในมือข้าของข้าพระองค์" ก็ไม่ใด
21 โอ ยาโคบและอิสราเอลเอ๋ย จงจำสิ่งเหล่านี้ เพราะเจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้ปั้นเจ้า
เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะไม่ลืมเจ้า
22 เราได้ปล้นล้างการละเมิดของเจ้าเสียเหมือนเมฆทึบ และลบล้างบาปของเจ้าเหมือนเมฆ
จกกลับมาหาเรา เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว
23 โอ ฟาสะรต์เอ๋ย จงร้องเพลงเพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำการนี้ โอ
ท่ามกลางของแผ่นดินโลกเอ๋ย จงให้ร้อง โอ กูซาเอ๋ย จงร้องเป็นเพลงออกมา โอ ปาไมเอ๋ย
และดันไม่ทุกต้นในนั้นด้วย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบ
และจะทรงรับเกียรติในอิสราเอล

24 พระเยโฮวาห์ผู้ใดของเขา ผู้ปั้นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ ตรัสดังนี้ว่า "เราคือพระเยโฮวาห์
ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัด ผู้ทรงชิงฟาสะรต์แต่ลัฟฟ ผู้ทรงกางแผ่นดินโลกด้วยตัวเราเอง
25 ผู้กระทำไถ่ของของคนมุสาไม่ซัส และกระทำพวกโหราให้บาปอยู่ ผู้หนักณฉลาดให้กลับหลัง
และกระทำให้ความรู้ของเขาเหลวไป
26 ผู้รับรองถ้อยคำของผู้รับใช้ของพระองค์ และให้สมฤทธิผลตามแผนงานแห่งทูตของพระองค์
ผู้กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า 'จะมีคนอาศัยอยู่' และถึงหัวเมืองยูดาห์ว่า 'จะมีคนมาสร้างขึ้น'
และเราจะยกสิ่งสลักหักพังของมันขึ้น"
27 ผู้กล่าวแก่ที่ลัภาว่า 'จงแห้งเสีย เราจะให้แม่น้ำของเจ้าแห้ง'
28 ผู้กล่าวถึงไซรัสว่า 'เขาเป็นเมฆบาลของเรา และเขาจะให้ความมุ่งหมายทั้งสี่ของเราสำเร็จ'
กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า 'จะมีคนมาสร้างเจ้าขึ้น' และถึงพระวิหารว่า 'จะวางรากฐานของเจ้า'"

Chapter 45

1 พระเยโฮวาห์ตรัสกับผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้คือไซรัส ผู้ซึ่งเราได้จับมือเขาไว้
เพื่อปราบหลายประชาชาติให้อยู่ข้างหน้าท่าน และให้ปลดปล่อยคนจากพันธนาการของบรรดาษัตริย์
ให้เปิดประตูทั้งสองที่อยู่ข้างหน้าท่านและมีให้ประตูเมืองเปิด ดังนี้ว่า
2 "เราจะไปข้างหน้าเจ้า และปราบที่กดให้เป็นที่ตรง เราจะพังประตูของสมฤทธิให้เป็นขึ้นๆ
และตัดลูกกรงเหล็กให้ขาด
3 เราจะให้ทรัพย์สมบัติแห่งความมิดแก่เจ้า และสมุหทรัพย์ในที่ลี้ภัย เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า คือเรา
พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า

4 เพื่อเห็นแก่โยโบผู้รับใช้ของเรา และอิสราเอลผู้เลือกสรรของเรา เราจึงเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า เราให้นามสกุลเจ้า ทั้งๆที่เจ้าไม่รู้จักรเรา
5 เราเป็นพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก นอกจากเราไม่มีพระเจ้า เราคาดเอาเจ้า แม่เจ้าไม่รู้จักรเรา
6 เพื่อคนจะได้รู้ตั้งแต่ที่ตะวันขึ้น และจากที่ตะวันตก ว่าไม่มีใครนอกจากเรา เราเป็นพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก
7 เราเป็นความสว่างและสร้างความมืด เราทำสันติภาพและสร้างวิบติ เราคือพระเยโฮวาห์ ผู้กระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น
8 โอ ฟาสวรรคอย่า จงไปรยฝนมาจากเบื้องบน และให้ท้องฟ้าหลังความชอบธรรมลงมา ให้แผ่นดินโลกเปิดออก เพื่อความรอดจะได้ออกขึ้นมา และยังความชอบธรรมให้พลุ่งขึ้นมาด้วย เรา คือพระเยโฮวาห์ได้สร้างมัน"
9 วิบัติแก่ผู้ที่ขึ้นสู้กับผู้สร้างของเขา จงให้หม้อดินสู้กับบรรดาข้างป็นหม้อแห่งแผ่นดินโลก ดินเหนียวจะพุดกับผู้ที่ปั้นมันหรือว่า "ท่านกำลังทำอะไร" หรือผลงานของท่านจะว่า "ท่านไร้มือ"
10 วิบัติแก่ผู้ที่พุดกับบิดาว่า "ท่านให้เกิดอะไร" หรือกับผู้หญิงว่า "เธอคลอดอะไร"
11 พระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ผู้สร้างของเขตรัสดังนี้ว่า "เจ้าถามเราถึงสิ่งที่จะเกิดมาถึงลูกหลานของเรา และถึงการงานแห่งมือของเรา เจ้าส่งเราเสีย
12 เราสร้างแผ่นดินโลก และเนรมิตมนุษย์บนนั้น เราเอง มือของเราซึ่งฟาสวรรค และเรารู้เขาบริวารทั้งสิ้นของมัน
13 ด้วยความชอบธรรมเราได้เราท่าน และเราจะกระทำทางทั้งสิ้นของท่านให้ตรง ท่านจะสร้างนครของเรา และให้พวกเขยของเราเป็นอิสระ ไม่ใช่เพื่อสินจ้างหรือเพื่อสินบน"
พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้และ
14 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ผลงานงานของอียิปต์และสินค้ำกำไของเอธิโอเปีย และคนเสบา คนร่างสูงจะมาหาเจ้าและจะเป็นของเจ้า เขาจะติดตามเจ้า เขาจะติดตามมาหาและกราบไหว้เจ้า เขาจะวิ่งวอนเจ้าว่า "พระเจ้าอยู่กับท่านแน่ และไม่มีอื่นใดอีก ไม่มีพระเจ้าอื่น"
15 แท้จริงพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงซ่อนพระองค์ ซ้ำแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระผู้ช่วยให้รอด
16 เขาทุกคนต้องอับอายและขายหน้า ผู้สร้างรูปเคารพก็อดสูไปด้วยกัน
17 แต่อิสราเอลนั้นพระเยโฮวาห์ทรงช่วยให้รอด ด้วยความรอดเนื่องด้วย
เจ้าจะไม่ต้องอับอายหรือขายหน้าตลอดไปเป็นนิตย์
18 เพราะพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟาสวรรค พระเจ้าเองทรงปั้นแผ่นดินโลกและท่านนั้นไว้ พระองค์ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์มีได้ทรงสร้างมันไว้ให้สูงเหยียด
พระองค์ทรงปั้นมันไว้ให้มีคนอาศัย ตรัสดังนี้ว่า "เราคือพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก
19 เรามิได้พุดในสิ่งที่ลึกลับ ในที่มืดแห่งแผ่นดินโลก เรามิได้กล่าวแก่เชื้อสายของยาโคบว่า `จงแสวงเราในที่สูงเหยียด' เราคือพระเยโฮวาห์พุดความชอบธรรม เราแจ้งสิ่งที่ถูกต้องให้ทราบ
20 จงชุมนุม และมา มาให้ใกล้กันเถิด คือเจ้าทั้งหลายผู้รอดพ้นแห่งบรรดาประชาชาติ เขาทั้งหลายไม่มีความรู้ คือผู้ที่ยกรูปเคารพสลักไม้ของเขาไป และอธิษฐานต่อพระซึ่งช่วยเขาให้รอดไม่ได้
21 จงแจ้งเรื่องและนำเข้ามาใกล้ เออ ให้เขาทั้งหลายปรึกษาหรือกัน ใครเล่าสิ่งนี้ให้ทั้งมนนานแล้ว ใครแจ้งให้ทราบมาตั้งแต่เก่าก่อน ไม่ใช่เราหรือ คือพระเยโฮวาห์ นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นเลย พระเจ้าผู้ชอบธรรมและพระผู้ช่วยให้รอด ไม่มีอื่นใดนอกเหนือเรา
22 มวลมนุษย์ทั่วแผ่นดินโลกเอ๋ย จงหันมาหาเราและรับการช่วยให้รอด เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก
23 เราได้ปฏิญาณโดยตัวเราเอง ถ้อยคำเราได้ออกไปจากปากของเราด้วยความชอบธรรมซึ่งจะไม่กลับว่า `หัวเท้าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะต้องปฏิญาณต่อเรา'
24 แ่แน่นอนผู้หนึ่งจะพุดว่า "ในพระเยโฮวาห์เรามีความชอบธรรมและอานุภาพ" มนุษย์ทั้งหลายจะมาหาพระองค์ บรรดาผู้ที่เห็นเงื้อมต่อพระองค์จะอับอายขายหน้า
25 เหลือสายทั้งสิ้นของอิสราเอลจะชอบธรรมและสดุดิภูมิไว้ในพระเยโฮวาห์"

Chapter 46

1 "พระเบลก็เลื่อนลง พระเนโบก็ทรุดลง ปฏิภาณของพระนี้อยู่บนสัตว์และว่า สิ่งเหล่านี้ที่เจ้าหาอยู่ก็มาบรรทุกเป็นภาระ บนหลังสัตว์ที่เหน็ดเหนื่อย
2 มันทรุดลงและมันเลื่อนลงด้วยกัน มันช่วยป้องกันภาระนั้นไม่ได้ มันเองก็ตกไปเป็นเขย
3 โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย จงฟังเรา คือบรรดาคนที่เหลืออยู่ในวงศ์วานของอิสราเอล ผู้ซึ่งเราอุ้มมาตั้งแต่กำเนิด ชุมตึงเต็นในครุภ
4 จนกระทั่งเจ้าแก่ เราคือพระองค์นั้น เราจะอุ้มเจ้าจนเจ้าถึงผมพอก เราได้สร้าง เราจะสู้ไว้ เราจะอุ้มและเราจะช่วยให้พ้น
5 เราจะเทียบเราและท่านเราให้เท่ากับผู้ใด และเปรียบเรา ว่าเราเหมือนกัน
6 บรรดาผู้ที่โดยทองหล่อจากจากโลและตั้งเงินในตาชั่ง จ้างซึ่งทองคนหนึ่ง และเขาก็ทำให้เป็นพระ แล้วเขาทั้งหลายก็กราบลง เออ นมัสการเลย
7 เขาทั้งหลายเอารูปนั้นใส่บา เขาพาไป เขาตั้งไว้ประจ่าที่ รูปนั้นก็อยู่ที่นั่น รูปนั้นไปจากที่ไม่ได้ แม่ผู้ใดจะมาร้องขอ รูปนั้นก็ไม่ตอบ หรือช่วยเขาให้รอดจากความยากลำบากของเขาได้
8 จ้าข้อนี้ไว้และจงเป็นผู้ช่วยแก่ เจ้าผู้ละเมิดทั้งหลาย จงนึกไว้นใจ
9 จงจำสิ่งล่วงแล้วในสมัยก่อนไว้ เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก เราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดเหมือนเรา
10 ผู้แจ้งตอนจบให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น และแจ้งถึงสิ่งที่ยังไม่ได้ทำเลย ให้ทราบตั้งแต่กาลโบราณกล่าวว่า "แผนงานของเราจะยั่งยืน และเราจะกระทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทั้งสิ้น"
11 เรียกขานยิวมาจากตะวันออก คือเรียกชายที่ทำตามแผนงานของเราจากเมืองไกล เออ เราพุดแล้ว และเราจะให้เป็นไป เรามุ่งแล้ว และเราจะกระทำด้วย
12 เจ้าผู้จิตใจต้อตึง เจ้าผู้ห่างไกลจากความชอบธรรม จงฟังเรา
13 เราจะนำความชอบธรรมของเรามาใกล้ มันจะไม่ไกลเลย และความรอดของเราจะไม่รอดถ้า

เราจะใส่ความรอดที่ศิโยน เพื่ออิสราเอล สร้างเราชื่อของเรา"

Chapter 47

1 โอ ดิดาพรหมจารีแห่งบาบิโลนเอ๋ย จงลงมานั่งในผงคลี โอ ดิดาแห่งชาวเคลเดียเอ๋ย จงนั่งลงบนพื้นดิน ไม่มีบัลลังก์ เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าอีกว่า แม่เนื้ออ่อนแม่เนื้อละเอียด
2 จับไม้เท้า ไม่แบ่งชี เอาผ้าคลุมหน้าของเจ้าออกเสีย ถอดเสื้อคลุมของเจ้าเสีย ไม่ต้องคลุมขาของเจ้า ลุยน้ำไป
3 เจ้าจะต้องถูกเปลี่ยนและเขาจะเห็นความอายของเจ้า เราจะทำการแก้แค้น และเราจะไม่พบเจ้าอย่างมนุษย์
4 พระผู้ไถ่ของเรา พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์จอมโยธา ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล
5 โอ ดิดาแห่งชาวเคลเดียเอ๋ย นั่งเงิบๆ และจงเข้าไปในความมืด เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าอีกว่า นางพญาแห่งราชอาณาจักรทั้งหลาย
6 เรากริ้วต่อชนชาติของเรา เราทำให้มรดกของเราเป็นมถกัน เรามอบเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้ามิได้แสดงความรักมาต่อเขา เจ้าวางแอกอย่างหนักไว้บนบ่าของชนธรา
7 เจ้าว่า "ข้าจะเป็นนางพญาเป็นนิตย์" เจ้าจึงมิได้เอาเรื่องเหล่านี้เป็นที่สนใจ หรือจดจำขึ้นปลายของเรื่องเหล่านี้ไว้
8 ฉะนั้น เจ้าผู้รักความเพลิดเพลิน จงฟังเรื่องนี้ คือผู้นั่งอย่างไร้กังวล ผู้คิดในใจของตนว่า "ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก ข้าจะไม่นั่งอยู่เป็นแม่ม่าย หรือรู้จักที่จะพราจากลูก"
9 ทั้งสองเรื่องนี้จะมาถึงเจ้าในขณะเดียวกันในวันเดียว คือความที่ต้องพราจากลูกและความที่เป็นแม่ม่าย จะมาถึงเจ้าอย่างเต็มขนาดทั้งที่มีวิทยาคมเป็นอันมาก และอานุภาพใหญ่ยิ่งในเวทมนตร์ของเจ้า
10 ด้วยว่าเจ้ารู้สึกมันอยู่ในความชั่วของเจ้า เจ้าว่า "ไม่มีผู้ใดเห็นข้า" สติปัญญาของเจ้าและความรู้ของเจ้า ทำให้เจ้าเงิบไป และเจ้าจึงว่าในใจของเจ้าว่า "ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก"
11 ฉะนั้นความชั่วร้ายจะมาเหนือเจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่รู้ว่ามันขึ้นมาจากไหน ความเลวร้ายจะตกใส่เจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่สามารถอดถอนได้ และความพิณาศจะมาถึงเจ้าทันทีทันใด ซึ่งเจ้าไม่รู้เรื่องเลย
12 จงตั้งมันอยู่ในเวทมนตร์ของเจ้า และวิทยาคมเป็นอันมากของเจ้า ซึ่งเจ้าทำมาเพื่อกันกหนดตั้งแต่สาวฯลฯ ทรายมันจะเป็นประโยชน์แก่เจ้าได้ ทรายเจ้าจะมีชัย
13 เจ้าเห็นดินเหนียวกับที่ปรึกษาเป็นอันมากของเจ้า ให้เขาลุกขึ้นออกมาและช่วยเจ้าให้รอด คือบรรดาผู้ที่แบ่งฟาสวรรคและเพ่งดูดวงดาว ผู้ซึ่งทำนายให้เจ้าในวันขึ้นคำว่าจะเกิดอะไรขึ้นแก่เจ้า
14 ดูเถิด เขาจะเป็นเหมือนตอข้าว ไฟจะเผาผลาญเขา เขาจะช่วยตัวเขาเองให้พ้นจากกำลังของเปลวเพลิงไม่ได้ นี่ไม่ใช่ถ่านที่จะไฟให้ใคร่น ไม่ใช่ไฟที่จะไฟให้ใครผิง
15 บรรดาที่เจ้าทำงานด้วยกันนั้นจะเป็นเช่นนั้นแก่เจ้า ผู้ซึ่งคำมากับเจ้าตั้งแต่สาวฯลฯ เขาต่างจะพาเราไปมาในทางของเขาเอง ไม่มีผู้ใดจะช่วยเจ้าให้รอดได้

Chapter 48

1 พ้นข้อนี้สิ โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย ผู้ซึ่งเขาเรียกด้วยนามของอิสราเอล และผู้ซึ่งออกมาจากนำทั้งหลายของยูดาส ผู้ซึ่งปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์ และกล่าวถึงพระเจ้าของอิสราเอล แต่มิได้ด้วยสัจจะและความชอบธรรม
2 เพราะเขาซ่อนนามของเขาเองตามนครบริสุทธิ และเพื่ออาศัยพระเจ้าของอิสราเอล พระนามของพระองค์ว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธา
3 "สิ่งล่วงแล้วเราได้แจ้งให้ทราบแต่เก่าก่อน เออ มันไปจากปากของเรา และเราได้เล่าให้ฟังทั่วแล้ว ในทันใดนั้นเราก็ได้กระทำและก็เป็นไปตามนั้น
4 เพราะเราอยู่ด้วยเจ้าติดด้านและคอของเจ้าก็ถือเอ็นเหล็ก และหน้าผากของเจ้าเป็นทองสัมฤทธิ์
5 เราเห็นแจ้งเรื่องเหล่านั้นแก่เจ้าให้ทราบตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนที่มันจะเกิดขึ้นเราก็ได้ว่าให้เจ้าฟังแล้ว เกรงเจ้าจะว่า "รูปเคารพทองข้างกระทำเอง รูปเคารพสลักและรูปเคารพหล่อของข้าปญฺชามันมา"
6 เจ้าได้ยินแล้ว จงคอยดูสิ่งทั้งปวงนี้ และเจ้าจะไม่แจ้งให้ทราบหรือ ตั้งแต่เวลาที่เราเล่าสิ่งใหม่ให้เจ้าฟัง เป็นสิ่งที่ปิดซ่อนไว้ซึ่งเจ้าไม่รู้
7 เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นใหม่ ไม่ใช่ตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนวันนั้นเจ้าไม่เคยได้ยินถึง เกรงเจ้าจะพุดว่า `ดูเถิด เรารู้แล้ว'
8 เออ เจ้าไม่เคยได้ยิน เออ เจ้าไม่เคยรู้ เออ ตั้งแต่เวลานั้นหูของเจ้ายังไม่เปิด เพราะเรารู้ว่าจะประพุดตัวอย่างทรยศหนัก และรู้ว่าจะแต่กำเนิดเขาเรียกเจ้าว่า ผู้ละเมิด
9 เพราะเห็นแก่นามของเรา เราจะหน่วงเหนี่ยวความกริ้วของเราไว้ เพราะเห็นแก่ความสรรเสริญของเรา เราจะระงับไว้เพื่อเจ้า เพื่อเราจะมิได้ตัดเจ้าออกไปเสีย
10 ดูเถิด เราได้ดลใจเจ้าแล้ว แต่ไม่ได้ด้วยเงิน เราได้เลือกสรรเจ้าในตาของจากความทุกขใจ
11 เพราะกระทำเช่นนั้นเพราะเห็นแก่เราเอง เพราะเห็นแก่เราเอง เพราะว่านามของเราถูกเหยียดหยามอย่างไรได้ สร้างเราชื่อของเรา เราจะไม่ให้ใครอื่น
12 ฟังเราสิ โอ ยาโคบเอ๋ย และอิสราเอล ผู้ซึ่งเราเรียก เราคือพระองค์ที่เดียว เราเป็นต้นและเราเป็นปลายด้วย
13 เออ มือของเราได้วางรากฐานแผ่นดินโลก และมือของเราได้กางฟาสวรรคออก เมื่อเราเรียกมัน มันก็ออกมาอยู่ด้วยกัน
14 เจ้าฟังปวง จงชุมนุมกันและคอยฟัง ผู้ใดในท่ามกลางพวกนั้นได้ประกาศสิ่งเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงรักท่าน ท่านจะกระทำตามพระทัยของพระองค์ตอบบาบิโลน และพระกรของพระองค์จะต่อสู้กับชาวเคลเดีย
15 เรา มีเราเองได้พุด เออ เราได้เรียกท่าน เราได้นำท่านมา และท่านจะจำเริญในทางของท่าน
16 จงเข้ามาใกล้เรา ฟังเรื่องนี้ ตั้งแต่เริ่มต้นเรามิได้พุดในที่ลึกลับ ตั้งแต่ต้นเกิดมา เราได้บอกท่านแล้ว" และบัดนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าและพระวิญญาณของพระองค์ได้ทรงให้ข้าพเจ้ามา

17 พระเยโฮวาห์ ผู้ใดของเจ้า องค์บริสุทธิของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า
 "เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้สั่งสอนเจ้าเพื่อประโยชน์ของเจ้า
 ผู้นำเจ้าในทางที่ควรเจ้าจะไป
 18 โอ ถ้าเจ้าได้เชื่อฟังบัญญัติของเราแล้ว ความสุขสมบูรณ์ของเจ้าจะเป็นเหมือนแม่น้ำ
 และความชอบธรรมของเจ้าจะเป็นเหมือนคลื่นทะเล
 19 เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนทรายเช่นกัน และลูกหลานจากนั้นเอาของเจ้าเหมือนเม็ดทราย
 ชื่อของเจ้าจะไม่ถูกตัดออกเลย หรือถูกทำลายเสียจากหน้าเรา"
 20 จงไปเสียจากบาบิโลน จงหนีออกจากคนเคลเดีย จงประกาศด้วยเสียงร้องเพลง
 จงเล่าให้ฟัง จงส่งออกไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก ว่า
 "พระเยโฮวาห์ทรงไถ่บาปผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว"
 21 เมื่อพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าทั้งหลายไปทางทะเลทราย เขาก็มิได้กระหาย
 พระองค์ทรงกระทำให้น้ำไหลจากศิลาเพื่อเขา พระองค์ทรงฝ่าหินและน้ำก็ทะลักออกมา
 22 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ไม่มีสันติสุข แก่คนชั่ว"

Chapter 49

1 โอ เกาทัณฑ์หลายเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า เจ้าชนชาติทั้งหลายแต่ไกลเอ๋ย จงฟัง
 พระเยโฮวาห์ทรงเรียกข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์
 พระองค์ทรงกล่าวถึงชื่อข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในท้องมารดาข้าพเจ้า
 2 พระองค์ทรงทำปากของข้าพเจ้าเหมือนดาดบม
 พระองค์ทรงสอนข้าพเจ้าไว้ในร่มพระพิทักษ์ของพระองค์
 พระองค์ทรงทำข้าพเจ้าให้เป็นลูกศรที่คมั้น พระองค์ทรงสอนข้าพเจ้าไว้เสียในแสงของพระองค์
 3 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา โอ อิสราเอล
 ซึ่งเราจะได้รับเกียรติในเจ้า"
 4 แต่ข้าพเจ้าว่า "ข้าพเจ้าได้ทำงานเปล่าดาย ข้าพเจ้าเป็ลื่องแรงของข้าพเจ้าเปล่าๆ อนิจจัง
 แต่ฉันละ ความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้าอยู่กับพระเยโฮวาห์
 และงานของข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้าของข้าพเจ้า"
 5 และบัดนี้พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงนำข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์
 เพื่อจะนำยาโยบกลับมาหาพระองค์อีก ตรัสว่า "ถึงแม้อิสราเอลจะไม่ถูกรวบรวมเข้ามา
 ข้าพเจ้าก็ยังได้รับเกียรติในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
 และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า"
 6 พระองค์ตรัสว่า "ซึ่งเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของเรา เพื่อจะยกบรรดาตระกูลของยาโยบขึ้น
 เพื่อจะให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับสู่สภาพดีนั้น ดูเป็นการเล็กน้อยเกินไป
 เราจะมอบให้เจ้าเป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ
 เพื่อความรอดของเราจะถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกทางเจ้า"
 7 พระเยโฮวาห์ ผู้ใดของอิสราเอลและองค์บริสุทธิ
 ตรัสแก่ผู้ที่คนดูหมิ่นและแก่ผู้ที่ประชาชาติรังเกียจ ผู้เป็นผู้รับใช้ของผู้ครอบครองทั้งหลาย ดังนี้ว่า
 "กษัตริย์ทั้งหลายจะทอดพระเนตรและทรงลุกขึ้น บรรดาเจ้านายจะกราบลง
 เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ผู้สถิตย์อยู่ องค์บริสุทธิของอิสราเอล จะทรงเลือกสรรเจ้า"
 8 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ในเวลานอนของเราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า
 เรารักษากลับเจ้าไว้ และมอบให้เจ้าเป็นพันธมิตรสัญญาของมนุษยชาติ เพื่อสถาปนาแผ่นดิน
 เพื่อเป็นเหตุให้ได้รับมรดกที่ร้างเปล่านั้น
 9 เพื่อเราจะกล่าวแก่ผู้ถูกจำจองว่า 'ออกไปเถิด' ต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในความมืดว่า 'จงปรากฏตัว'
 เขาทั้งหลายจะเล็งชีวิตตามทาง และตามที่สูงทั้งหลายจะเป็นที่หากินของเขา
 10 เขาทั้งหลายจะไม่หิวหรือกระหาย ความร้อนหรือดวงอาทิตย์จะไม่ทลายเขา
 และจะทรงเมตตาเขาจะทรงนำเขาไว้ และจะนำเขาไปตามน้ำพุ
 11 เราจะกล่าวเขาของเราทั้งหมดเป็นทางเดิน และทางหลวงของเราจะสูง
 12 ดูกิจ พวกเหล่านี้จะมาจากเมืองไกล และดูเกิด บ้างมาจากเหนือและจากตะวันตก
 และบ้างมาจากแผ่นดินสะวน"
 13 โอ ฟาสุวรรณเอ๋ย จงร้องเพลง โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย จงสิงโลดเกิด โอ ภูเขาเอ๋ย
 จงปรบปรีดิ์ร้องเพลง เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเล่าโลมชนชาติของพระองค์แล้ว
 และจะทรงเมตตาแก่คนของพระองค์ ผู้ที่ถูกข่มใจ
 14 แต่ศิโยนกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ได้ทรงละทิ้งข้าพเจ้าแล้ว
 องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงลืมข้าพเจ้าเสียแล้ว"
 15 ผู้หญิงจะลืมนบุตรที่ยังกินนมของนาง และจะไม่เมตตาบุตรชายจากครรภ์ของนางได้หรือ
 "แม้ว่าคนเหล่านี้ยังลืมได้ กระนั้นเราก็จะไม่ลืมเจ้า
 16 ดูกิจ เราได้สลักเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา กำแพงเมืองของเจ้าอยู่ต่อหน้าเราเสมอ
 17 ลูกหลานของเจ้าก็จะเร่งรีบ ผู้ทำลายเจ้าและบรรดาผู้ที่ทำให้เจ้าถูกทิ้งร้างก็จะออกไปจากเจ้า
 18 จงยกหน้าเงยตาขึ้นดูรอบๆ เขาทั้งหลายข่มน้อมกัน เขาทั้งหลายมาหาเจ้า" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า
 "เรามีชีวิตอยู่ตราบิด เราจะสวมเขาทั้งหลายไว้หมดด้วยเครื่องอาภรณ์
 เจ้าจะผูกเขาไว้อย่างเจ้าสาวประดับอาภรณ์
 19 เพราะว่าที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและที่กร้างของเจ้า
 และแผ่นดินที่ถูกทำลายของเจ้าจะแตกเป็นไปด้วยเหตุมีชาวเมืองอยู่กันมาก
 และคนทั้งหลายที่กลืนเจ้าจะอยู่ห่างไกล
 20 เด็กที่เกิดแก่เจ้าหลังจากลูกเสียไปแล้ว จะพูดที่หูของเจ้าอีกว่า 'ที่นี้แคบเกินไปสำหรับฉันแล้ว
 จงหาที่ให้ฉันอยู่'
 21 แล้วเราจะกล่าวในใจของเจ้าว่า 'ใครหนอได้ให้กำเนิดคนเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า
 เพราะข้าพเจ้าสูญเสียลูกๆไปแล้ว และข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยว
 ถูกกวาดไปเป็นขลยและย้ายไปโน่นมานี้ แต่ใครหนอข่มขืนลูกคนเหล่านี้ ดูกิจ
 ข้าพเจ้าถูกที่อยูตามลำพัง แล้วคนเหล่านี้มาจากไหนกัน"
 22 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า "ดูกิจ เราจะยกมือของเราไว้กับบรรดาประชาชาติ
 และยกสัญญาของเรากับชนชาติทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะลืมนบุตรชายของเจ้านา
 และบรรดาบุตรสาวของเจ้านั้น เขาจะไม่จำแนกมา

23 บรรดาภคัตริย์จะเป็นพ่อเลี้ยงของเจ้า และพระราชินีทั้งหลายจะเป็นแม่เลี้ยงของเจ้า
 เขาเหล่านั้นจะก้มหน้าลงถึงดินกราบเจ้า เขาจะเล็งผงคลีที่เท้าของเจ้า
 แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ที่รอคอยเราจะไม่ประสบความอาย"
 24 จะเอาเหยื่อไปจากผู้มีกำลัง หรือจะช่วยเหลือของผู้ชอบธรรมให้พ้นได้หรือ
 25 แน่แน่นอน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "แม้เชลยของผู้มีกำลังก็จะต้องเอาไป
 และเหยื่อของผู้มีกำลังก็ต้องช่วยให้พ้น เพราะเราจะต้องสู้กับผู้ที่ต่อสู้เจ้า
 และจะช่วยบุตรของเจ้าให้รอด
 26 เราจะให้ผู้มีบังคับเจ้ากินเนื้อของตนเอง และเขาจะเมาโลหิตของเขาเองเหมือนเมาเหล้าจน
 แล้วเนื้อหนึ่งทั้งปวงจะทราบ ว่า เราคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้ช่วยให้รอดของเจ้า
 และพระผู้ใดของเจ้า องค์อำนาจของยาโยบ"

Chapter 50

1 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "หนังสือหย่าของแม่เจ้า ผู้ซึ่งเราได้ไล่ไปเสียนั้น อยู่ที่ไหนเล่า
 หรือเจ้าหนีของเรานั้นไหนเล่าที่เราได้ขายตัวเจ้าไป ดูกิจ เพราะความชั่วช้าของเจ้า เจ้าจึงถูกขาย
 และเพราะความละเมิดของเจ้า แม่ของเจ้าจึงถูกไล่ไป
 2 ทำไมนะ เมื่อเรามาถึงไม่มีใครเลย เมื่อเราร้องเรียกก็ไม่มีใครตอบ มือของเราสิ้น ไล่ไม่ได้หรือ
 และเราไม่มีกำลังที่จะช่วยให้พ้นหรือ ดูกิจ เราให้น้ำทะเลแห้งด้วยการขนาของเรา
 เรากระทำให้แม่น้ำเป็นถิ่นทุรกันดาร ปลาของแม่น้ำนั้นก็เหิมนเพราะขาดน้ำ
 และตายเพราะกระหาย
 3 เรามั่นฟ้าสวรรค์ไว้ด้วยความคำผิด และเอาผ้ากระสอบมาคลุม"
 4 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ประทานให้ข้าพเจ้ามีสินของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสอน
 เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ที่จะคำผู้ที่เหน็ดเหนื่อยไว้ด้วยถ้อยคำ ทุกๆเช้าพระองค์ทรงปลุก
 ทรงปลุกหูของข้าพเจ้าเพื่อให้ฟังอย่างผู้ที่พระองค์ทรงสอน
 5 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ทรงเบิกหูข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็มิได้อับ ข้าพเจ้าไม่หันกลับ
 6 ข้าพเจ้าหันหลังให้แก่ผู้ที่บิยดีข้าพเจ้า และหันแก้มให้แก่คนที่ตั้งเคราข้าพเจ้าออก
 ข้าพเจ้าไม่หันหน้าจากความอายแก่การถ่มน้ำลายรด
 7 เพราะว่าจะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงช่วยข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะไม่ตายหน้า
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงตั้งหน้าของข้าพเจ้าอย่างหินเหล็กไฟ
 และข้าพเจ้าทราบ ว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้อาย
 8 พระองค์ผู้ทรงแก้แทนข้าพเจ้าก็อยู่ใกล้ ใครจะสู้ดักกับข้าพเจ้า ก็ให้เรายืนอยู่ด้วยกัน
 ใครเป็นปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า ก็ให้เสามาใกล้ข้าพเจ้า
 9 ดูกิจ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า ใครจะกล่าวโทษข้าพเจ้าว่ามีความผิด ดูกิจ
 บรรดาเขาทุกคนจะร้องหอกไปเหมือนอย่างเสือผา ตัวมอดจะกินเขาเหล่านั้นเสีย
 10 ใครบ้างในพวกเจ้าเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และเชื่อฟังเสียงของผู้รับใช้ของพระองค์
 ผู้ดำเนินในความมืด และไม่มีควาสว่าง จงให้เขาทางใจในพระนามพระเยโฮวาห์
 และพึงอาศัยพระเจ้าของเขา
 11 ดูกิจ เจ้าทั้งสี่นผู้ก่อไฟ ผู้เอาดินไฟลาดตัวเจ้าไว้ จงเดินด้วยแสงไฟของเจ้า
 และด้วยแสงดินไฟซึ่งเจ้าได้ก่อ เจ้าจะตื่นอย่างนั้นจากมือของเรา
 คือเจ้าจะต้องนอนลงด้วยความเศร้าโศก

Chapter 51

1 "จงฟังเราสิ เจ้าทั้งหลายผู้ติดตามความชอบธรรม เจ้าผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์
 จมองดูที่นั่นซึ่งได้ทรงสกัดตัวเจ้ามา และจมองดูเบื้องขึ้นซึ่งทรงสดเอาตัวเจ้าทั้งหลายมา
 2 จมองอับราฮัมบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย และดูซาราห์ผู้คลอดเจ้า
 เพราะเมื่อมีเขาอยู่แต่คนเดียว เราได้ร้องเรียกเขา และเราอวยพรเขา
 และกระทำให้เป็นคนมากมาย
 3 เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงเล่าโลมศิโยน พระองค์จะทรงเล่าโลมที่ทั้งร้างทั้งสิ้นของเขอ
 และจะทำถิ่นทุรกันดารของเขเหมือนสวนเอเดน
 และทะเลทรายของเขเหมือนอุทยานของพระเยโฮวาห์ จะพบความชื่นบานและความยินดีในเขอ
 ทั้งการไถพนาและเสียงเพลง
 4 ชนชาติของเราน้อย จงฟังเสียงของเรา ชาติของเราน้อย จงเงี่ยหูฟังเรา
 เพราะราชบัญญัติจะออกไปจากเรา
 และความยุติธรรมจะออกไปเป็นความสว่างของชนชาติทั้งหลาย
 5 ความชอบธรรมของเราใกล้เข้ามาแล้ว และความรอดของเราได้ออกไปแล้ว
 แขนของเราจะพิพากษาชนชาติทั้งหลาย เกาทัณฑ์หลายจะรอคอยเรา และเขาจะห้วงคอยแขนของเรา
 6 จงแหงนตาดูฟ้าสวรรค์ และมองดูโลกเบื้องล่าง เพราะว่าฟ้าสวรรค์จะศูนย์สิ้นไปเหมือนควัน
 และแผ่นดินโลกจะร่อยหรอไปเหมือนอย่างเสื่อผืน
 และเขาทั้งหลายผู้อาศัยอยู่ในนั้นจะตายไปเหมือนกัน แต่ความรอดของเราจะอยู่เป็นนิตย์
 และความชอบธรรมของเราจะไม่สิ้นสุดเลย
 7 จงฟังเรา เจ้าทั้งหลายผู้รู้ถึงความชอบธรรม ชนชาติซึ่งราชบัญญัติของเราอยู่ในใจ
 อย่างกล่าวการดำหนิของมนุษย์ และอย่าวิตกต่อการกล่าวหยาบช้าของเขา
 8 เพราะว่าตัวมอดจะกินเขาเหมือนกินเสื่อผืน และตัวหนอนจะกินเขาเหมือนกินขนแกะ
 แต่ความชอบธรรมของเราจะอยู่เป็นนิตย์ และความรอดของเราจะอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ
 9 ข้าแต่พระทรงของพระเยโฮวาห์ จงตื่นเถิด ตื่นเถิด จงสาม่กำลัง
 จงตื่นอย่างสมัยโบราณในชั่วอายุนานมาแล้ว ท่านไม่ใช่หรือที่เห็นราหับ
 และทำให้พยานาโคได้รับบาปเจิบ
 10 ท่านไม่ใช่หรือที่ทาให้ทะเลแห้งไป คือน้ำของมหาสมุทรใหญ่ด้วย
 ซึ่งทำให้ลึกของทะเลให้เป็นหนอง เพื่อให้ผู้ที่ได้ไถไว้แล้วเดินผ่านไป
 11 ฉะนั้นผู้ที่ไถไว้แล้วของพระเยโฮวาห์จะกลับ และร้องเพลงมาศิโยน
 ความชื่นบานเป็นนิตย์จะอยู่บนศีรษะของเขา เขาจะได้รับชื่นบานและความยินดี
 ความโศกเศร้าและการไว้ทุกข์จะหนีไปเสีย

12 เรา คือเราเอง ผู้เล้าโลมเจ้า เจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่กลัวมนุษย์ผู้ซึ่งต้องตาย
ตือกล่าวบุตรของมนุษย์ซึ่งถูกทำให้เหมือนหญ้า
13 และที่ได้ลิ้มพระเยโฮวาห์ผู้สร้างของตนเสีย
ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์และวางรากฐานของแผ่นดินโลก และที่กล่าวอยู่เรื่อยไปตลอดวัน
เพราะความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับ เมื่อเขาตั้งตัวเขาที่จะทำลาย
และความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับอยู่ที่ไหนเล่า
14 ผู้ใดที่เป็นเหยลยเร่ร่อนเพื่อจะได้รับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะไม่ตายในหลุม
ทั้งอาหารของเขาจะไม่ขาด
15 เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้แบ่งแยกทะเลและคลื่นก็จะนอง
พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา
16 และเราได้ใส่ถ้อยคำของเราในปากของเจ้า และซ่อนเจ้าไว้ในร่มมือของเรา ซึ่งตั้งฟ้าสวรรค์
และวางรากฐานของแผ่นดินโลก และกล่าวแก่ศิโยนว่า "เจ้าเป็นชนชาติของเรา"
17 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงปลุกตัวเอง จงปลุกตัวเอง จงยืนขึ้นเถิด
เจ้าผู้ได้ดื่มจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งถ้วยแห่งพระพิโรธของพระองค์ ผู้ได้ดื่มถึงตะกอน
ซึ่งถ้วยแห่งความโศก และดูดมนั่นออก
18 ในบรรดาบุตรชายที่นางคลอดมาก็ไม่มีผู้ใดน่างง
ในบรรดาบุตรชายที่นางดูแลงมาก็ไม่มีใครจงมือนาง
19 สิ่งหนึ่งได้มาถึงเจ้า ผู้ใดเล่าจะเสว้าโศกเสียใจเพื่อเจ้า ได้แก่การล้างผลาญและการทำลาย
การก่นดาราอาหารและداب
20 บุตรชายของเจ้าสลบไปแล้ว เขาอนอนอยู่ที่ทุกหัวถนนเหมือนวัววัวชาติติช่าย
เขาทั้งหลายโศกโศกด้วยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ และการขมขานของพระเจ้าของเจ้า
21 ฉะนั้นเจ้าผู้ถูกข่มใจ ผู้ซึ่งมีนมแม่มีไธด้วยเหล้าองุ่น จงฟังข้อนี้เถิด
22 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงผู้ดีแต่แห่งชนชาติของพระองค์
ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราได้เอาถ้วยแห่งความโศกมาจากมือของเจ้า
แล้วตะกอนในถ้วยแห่งความโศกของเรา เราจะไม่ต้องการดื่มอีก
23 แต่เราจะใส่มันไว้ในมือของผู้ทรงมานเจ้า ผู้ใดพูดกับจิตใจเจ้าว่า 'ก้มลง เราจะได้ดื่มไป'
และเจ้าได้กระทำให้หลังของเจ้าเหมือนพื้นดิน และเหมือนถนนเพื่อให้เขาข้ามไป"

Chapter 52

1 โอ ศิโยนเอ๋ย ตื่นเถิด ตื่นเถิด จงสวมกำลัของเจ้า โอ เยรูซาเล็ม กรุงบริสุทธิเอ๋ย
จงสวมเสื้อนางามของเจ้า เพราะผู้ที่ไม่ใช่ชาวหนัดและผู้ไม่ใช่สะอาจะไม่เข้ามาในเจ้าอีกเลย
2 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงสลัดตัวจากมลสิ่ง จงลุกขึ้น และเง่งลง โอ ดิตาแห่งศิโยนที่เป็นเหยลยเอ๋ย
จงแก้พันธะอันออกจากราคลของเจ้า
3 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เจ้าถูกขายเปล่าๆ และเจ้าจะถูกไถโดยไม่มีได้เงิน"
4 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
"แต่ก่อนนั้นชนชาติของเราลงไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น
และชาวอัสซีเรียบีบบังคับเขาโดยปราศจากสาเหตุ"
5 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "บัดนี้เรามิจะไรรอยู่ที่นี้ ด้วยว่าชนชาติของเราถูกนำเอาไปเสียเปล่าๆ"
พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ผู้ครอบครองของเขากำทำให้เขาร้อง
และเขากล่าวหายาหม่นหม่นต่อนามของเราทุกวันตลอดไป
6 เหตุฉะนั้นชนชาติของเราจะรู้จักนามของเรา เพราะฉะนั้นในวันนั้นเขาจะรู้ว่า คือเรานี่แหละผู้พูด
ดูเถิด คือเราเอง"
7 เท้าของผู้ประกาศข่าวประเสริฐมา ถึงมัสักเท่าใดที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ
ผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ผู้โฆษณาความรอด ผู้กล่าวแก่ศิโยนว่า
"พระเจ้าของเจ้าทรงครอบครอง"
8 พวกยามของเจ้าจะเปล่งเสียง เขาจะร้องเพลงกัน เพราะเขาจะได้เห็นกับตาอย่างชัด
เมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำศิโยนกลับมา
9 เจ้าคือที่ที่ร้างแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเปล่งเสียงร้องเพลงด้วยกัน
เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเล้าโลมชนชาติของพระองค์ พระองค์ได้ทรงไถเยรูซาเล็มแล้ว
10 พระเยโฮวาห์ทรงเปลี่ยนพระกรอันบริสุทธิ์ของพระองค์ท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ
และที่สูงสุดปลายแผ่นดินโลกทั้งสี่จะเห็นความรอดของพระเจ้าของเรา
11 เจ้าทั้งหลายผู้ถือเครื่องภาชนะของพระเยโฮวาห์ ไปซิ จงไป ออกไปจากที่โน้น
อย่าแต่ดองสิ่งซึ่งไม่สะอาด จงออกไปจากท่ามกลางแถว จงชำระตัวของเจ้าให้บริสุทธิ์
12 เพราะเจ้าจะไม่ต้องรีบออกไป และเจ้าจะไม่ต้องหลบหนีไป
เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จนำหน้าเจ้า และพระเจ้าแห่งอิสราเอลจะทรงระงับหลังเจ้า
13 ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะทำอย่างมีสติปัญญา ท่านจะสูงเด่นและเป็นที่เทิดทูน และท่านจะสูงนัก
14 ด้วยคนอันเข้มแข็งมากดะสิงเพราะท่านฉันใด หน้ตาของท่านเสียโฉมมากกว่ามนุษย์คนใด
และรูปร่างของท่านก็เสียโฉมมากกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์คนใด
15 ท่านก็จะกระทำให้บรรดาประชาชาติเป็นอันมากดะสิงฉันนั้น
บรรดาภคัตริย์ก็จะปิดพระโอษฐ์เพราะท่านนั้น เพราะเขาทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่ไม่มีการบอกเขา
และเขาจะพิจารณาถึงสิ่งซึ่งเขาไม่เคยได้ยิน

Chapter 53

1 ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย พระกรของพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด
2 เพราะท่านจะเจริญขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์อย่างต้นไม้อ่อน
และเหมือนรากแตกหน่อมาจากพื้นดินแห้ง ท่านไม่มีรูปร่างหรือความสวยงาม
และเมื่อเราทั้งหลายจะมองท่าน ไม่มีความงามที่เราจะพึงปรารถนาท่าน
3 ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่ไม่ได้รับความเคาร้าโศกและคุ้นเคยกับความระทมทุกข์
และด้วยผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน
4 แต่ที่เดียวท่านได้พบความระทมทุกข์ของเราร่างทั้งหลาย และหอบความเคาร้าโศกของเราไป
กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกดี คือเพราะเจ้าทรงโอบคิและข่มใจ

5 แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความละเมิดของเราทั้งหลาย ท่านพกตัวเพราะความชั่วช้าของเรา
การที่สื่อนอนทำให้เราทั้งหลายปลดปล่อยนั้นตกแก่ท่าน ที่ต้องพกตัวนั้นก็ให้เราหายดี
6 เราทุกคนได้เงินไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง
และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน
7 ท่านถูกบีบบังคับและท่านถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ประกาศ เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า
และเหมือนแกะที่เป็นใบ้อยหน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ประกาศของท่านเลยฉันนั้น
8 ท่านถูกนำไปจากคุกและท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย
และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน
เพราะท่านต้องถูกตัดออกไปจากแผ่นดินของจนเป็น ต้องถูกตีเพราะการละเมิดของชนชาติของเรา
9 และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนชั่ว ในความตายของท่านเขาจัดไว้กับเศรษฐี
แม้ว่าท่านมิได้กระทำทารุณประการใดเลย และไม่มีการหลอกลวงในปากของท่าน
10 แต่ก็ยังเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะให้ท่านพกตัวด้วยความระทมทุกข์
เมื่อพระองค์ทรงกระทำให้วิญญาณของท่านเป็นเครื่องบูชาได้บาป ท่านจะเห็นเชื้อสายของท่าน
ท่านจะชีวิตวันทั้งหลายของท่าน น้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในมือของท่าน
11 ท่านจะเห็นความทุกข์ลำบากแห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ โดยความรู้อของท่าน
ผู้รับใช้ของธรรมของเราจะกระทำให้คนเป็นอันมากนับได้ว่าเป็นคนชอบธรรม
เพราะท่านจะแบกบรรดาความชั่วช้าของเราทั้งหลาย
12 ฉะนั้นเราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และท่านจะแบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง
เพราะท่านจะจิตวิญญาณของท่านถึงความมรณะ และถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด
ท่านก็แบกบาปของจนเป็นอันมาก และทำการอ่อนน้อมเพื่อผู้ละเมิด

Chapter 54

1 "จงร้องเพลงเถิด โอ หญิงหมั้นเอ๋ย ผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงร้องเพลงและร้องเสียงดัง
เจ้าผู้มิได้เจ็บครรภ์
ด้วยว่าบุตรของผู้อยู่อย่างโดดเดียวก็ยังจะมีมากกว่าบุตรของภรรยาที่ได้แต่งงาน"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
2 "จงขยายสถานที่แห่งเต็นท์ของเจ้า และให้เขาซึ่งมานของที่อาศัยของเจ้าออก อย่างหนึ่งไว้
ต่อเชือกของเจ้าให้ยาว และเสริมกำลัหลักหมุดของเจ้า
3 เพราะเจ้าจะกระจายออกไปทางขวาและทางซ้าย
และเชื้อสายของเจ้าจะได้พวกต่างชาติเป็นมรดก และจะกระทำให้หัวเมืองที่รกร้างมีคนอาศัยอยู่
4 อย่างล้นเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องอับอาย อย่างอดสูเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องละอาย
เพราะเจ้าจะสืบความอวยในวัยสาวของเจ้า และเจ้าจะไม่จำที่ชาติความเป็นมาของเจ้าอีก
5 เพราะผู้สร้างเจ้าเป็นสามีของเจ้า พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา
และองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลเป็นผู้ไถ่ของเจ้า เขาจะเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าของสากลโลก
6 เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเรียกเจ้า ดังกรรยผู้ถูกละทิ้งและโถมหนีในใจ
เหมือนภรรยาสาวเมื่อนางถูกทิ้ง" พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้
7 "เราได้ละทิ้งเจ้าอยู่หน้อยเดียว แต่เราจะรวบรวมเจ้าด้วยความเมตตาที่ยิ่ง
8 เราได้ซ่อนหน้าของเราจากเจ้า ด้วยความพิโรธอันท่วมท้นอยู่ครั้งหนึ่ง
แต่ด้วยความกรุณานี้รันดร์ เราจะมีคามเมตตาต่อเจ้า" พระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ไถ่เจ้าตรัสดังนี้
9 "สำหรับเราเรื่องนี้เหมือนน้ำของโนอาห์
เพราะเราได้ปฏิญาณว่าน้ำของโนอาห์จะไม่ท่วมแผ่นดินโลกอีกเลยฉันใด เราจึงได้ปฏิญาณว่า
เราจะไม่โกรธเจ้า และจะไม่ขนามเจ้าฉันนั้น
10 เพราะภูเขายะพรางจากไป และเนินจะคลอนแคลน
แต่ความกรุณาของเราจะไม่พรางไปจากเจ้า
และพันธสัญญาแห่งสันติภาพของเราจะไม่คลอนแคลนไป"
พระเยโฮวาห์ผู้มีความเมตตาต่อเจ้าตรัสดังนี้
11 "โอ เจ้าผู้ถูกข่มใจ ถูกพายุพัดพา และขาดการเล้าโลม ดูเถิด เราจะวางศิลาของเจ้าไว้ในพลง
และวางรากฐานของเจ้าไว้ด้วยไพฑูรย์
12 เราจะทำหน้าต่างของเจ้าด้วยโมรา และประตูเมืองของเจ้าด้วยพลอยสีแดงเข้ม
และชายและพื้นของเจ้านั้นจะเรียนรู้จากพระเยโฮวาห์ และบุตรของเจ้าจะมีความปลอดภัยอย่างยิ่ง
13 บุตรทั้งสี่ของเจ้านั้นจะเรียนรู้จากพระเยโฮวาห์ และบุตรของเจ้าจะมีความปลอดภัยอย่างยิ่ง
14 เจ้าจะได้รับสถาปนาไว้ในความชอบธรรม เจ้าจะห่างไกลจากการบีบบังคับ
เพราะเจ้าจะไม่ต้องกลัว และห่างจากความสยดสยองเพราะมันจะไม่มาถึงเจ้า
15 ดูเถิด พวกเขายะปลุกปั่นให้เกิดการแก่งแย่งเป็นแน่ แต่ก็มิได้เพราะมาจากเรา
ผู้ไถ่ปลุกปั่นให้เกิดการแก่งแย่งกับเจ้า ผู้นั้นจะล้มลงเพราะเจ้า
16 ดูเถิด เราได้สร้างช่างเหล็กผู้เป่าไฟถ่าน และทำให้เกิดอาวุธเหมาะกับการงานของมัน
เราได้สร้างผู้ผลาญเพื่อทำลายด้วย
17 ไม่มีอาวุธใดที่สร้างเพื่อต่อสู้เจ้าจะเจ้าเจริญได้
และเจ้าจะปรับโทษสิ้นทุกสิ้นที่ลุกขึ้นต่อสู้เจ้าในการพิพากษา
นี่เป็นมรดกของบรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมของเขามาจากเรา"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

Chapter 55

1 "โอ เชิญทุกคนที่กระหายจงมาถึงน้ำ และผู้ที่ไม่มีเงินมาซื้อกินเถิด มาซื้อน้ำองุ่นและน้ำนมเถิด
โดยไม่ต้องเสียเงินเสียค่า
2 ทำไมเจ้าจึงได้เงินของเจ้าเพื่อของซึ่งไม่ใช่อาหาร และได้ผลแรงงานซื้อสิ่งซึ่งมิให้อิ่มใจ
จงเอาใจใส่ฟังเรา และรับประทานของดี และให้จิตใจปติยินดีในไขมัน
3 เชิญหูของเจ้า และมาหาเรา จงฟัง เพื่อจิตวิญญาณของเจ้าจะมีชีวิต
และเราจะทำพันธสัญญาอันรันดร์กับเจ้า คือความเมตตาอันแน่นอนของเราต่อดาวิด
4 ดูเถิด เรากระทำให้ท่านเป็นพยานต่อชนชาติทั้งหลาย
เป็นหัวหน้าและเป็นผู้บัญชาการเพื่อชนชาติทั้งปวง

5 ดูเถิด เจ้าจะร้องเรียกประชาชาติซึ่งเจ้าไม่รู้จัก และประชาชาติซึ่งไม่รู้จักเจ้าจะวิ่งมาหาเจ้า เหตุด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และเพราะองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ทรงให้เจ้าได้รับเกียรติ

6 จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ เมื่อจะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์ ขณะพระองค์ทรงอยู่ใกล้

7 ให้คนชั่วละทิ้งทางของเขา และคนไม่ชอบธรรมสลละความผิดของเขา ให้เขากลับยังพระเยโฮวาห์ เพื่อพระองค์จะทรงเมตตาเขา และยังพระเจ้าของเรา เพราะพระองค์จะทรงยกย่องอย่างล้นเหลือ

8 เพราะความผิดของเราไม่เป็นความผิดของเรา ทั้งทางของเจ้าไม่เป็นวิถีของเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

9 "เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกนักใด วิถีของเราสูงกว่าทางของเจ้า และความคิดของเราก็น่ากว่าความคิดของเจ้าฉันนั้น

10 เพราะฝนและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับที่นั่น เว้นแต่รดแผ่นดินโลก กระทำให้น้ำบังเกิดผลและแตกหน่อ อำนวยเมล็ดแก่ผู้หว่านและอาหารแก่ผู้กินฉันใด

11 คำของเรายังออกไปจากปากของเราจะไม่กลับมาสู่เราเปล่า แต่จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้ และให้สิ่งซึ่งเราใช้ไปทำนั้นจำเริญขึ้นฉันนั้น

12 เพราะเจ้าจะออกไปด้วยความชื่นบาน และถูกนำไปด้วยสันติภาพ กฎาและเนินเขาจะเปล่งเสียงร้องเพลงข้างหน้าเจ้า และต้นไม้ทั้งสิ้นในท้องทุ่งจะตบมือของมัน

13 แทนต้นหนามใหญ่ ต้นสนสามใบจะงอกขึ้น แทนต้นหนามย่อย ต้นหนามนั้นเขียวจะงอกขึ้นและแด่พระเยโฮวาห์ มันจะเป็นเชื้อ เพื่อเป็นหมายสำคัญนิรันดร์ ซึ่งจะไม่ถูกตัดออกเลย"

Chapter 56

1 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงรักษาความยุติธรรมไว้ และกระทำความเที่ยงธรรม เพราะความรอดของเรากำลังจะมา และความชอบธรรมของเราจะเผยออก

2 ความสุขย่อมมีแก่ผู้กระทำเช่นนั้น และแก่บุตรของมนุษย์ผู้ยึดไว้มั่น ผู้รักษาวันสะบาโตไม่เหยียดหยามวันนั้น และระวังมือของเขาจากการกระทำชั่วร้ายใดๆ"

3 อย่าให้บุตรชายของคนต่างชาติผู้เข้าจารีตถือพระเยโฮวาห์กล่าวว่า "พระเยโฮวาห์ได้ทรงแยกข้าแ่นจากชนชาติของพระองค์" และอย่าให้ชนที่พูดว่า "ดูเถิด ข้าเป็นต้นไม้แห่ง"

4 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เรื่องคนที่ทั้งหลายผู้รักษาวันสะบาโตของเรา ผู้เลือกบรรดาสิ่งทีพอใจเรา และยึดพันธสัญญาของเราไว้ฉันนั้น

5 ภายในนิเวศของเราและภายในกำแพงของเรา เราจะให้สถานที่และชื่อแก่เขาเหล่านั้น ที่ดีกว่าบุตรชายและบุตรสาว เราจะให้ชื่อนิรันดร์แก่เขาทั้งหลายซึ่งจะไม่ตัดออกเลย

6 และบรรดาบุตรชายของคนต่างชาติผู้เข้าจารีตถือพระเยโฮวาห์ ปรมณิบัติพระองค์และรักพระนามของพระเยโฮวาห์ และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ทุกคนผู้รักษาวันสะบาโต และไม่ได้อเหยียดหยาม และยึดพันธสัญญาของเราฉันนั้นไว้

7 คนเหล่านั้นเราจะนำมายังภูเขารัตน์ของเรา และกระทำให้เขาชื่นบานอยู่ในนิเวศอิสรภาพของเรา เครื่องนุ่งห่มของเขาและเครื่องสักการบูชาของเขา จะเป็นทีโปรดปรานบนแท่นบูชาของเรา เพราะนิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอิสรภาพ สำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย"

8 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงรวบรวมอิสราเอลที่กระจัดกระจาย ตรัสว่า "เราจะรวบรวมคนอื่นมาไว้กับเขา นอกจากคนเหล่านั้นที่ได้รวบรวมไว้แล้ว"

9 เจ้า บรรดาสัตว์ป่าทุ่ง มานกิน ที่เจ้าบรรดาสัตว์ป่าไป

10 ยามของเขาดาบดง เขาทั้งปวงไร้ความรู้ เขาทั้งปวงเป็นสุนัขป่า เขาหาไม่ได้ ได้แต่หับไว้แต่ถอน รกแต่จาง

11 เออ เขาเป็นสุนัขตะกละซึ่งไม่รู้จักชิม เขาเป็นผู้เลี้ยงแกะที่เขาใจไม่ได้ เขาทุกคนกลับไปตามทางตนเอง ต่างก็หากำไรใส่ตนเอง ไม่เว้นสักคน

12 เขาทั้งหลายว่า "มาเถิด ให้เราเอาเหล่าอู้นั้น ให้เราดื่มเมรัยให้เต็มตัวเรา และพวงนั้นก็จะเป็นเหมือนวันมีใหญ่ใดเกินขนาด"

Chapter 57

1 คนชอบธรรมพินาศ และไม่มีใครเอาใจใส่ คนที่มีใจเมตตาถูกเอาไปเสีย ไม่มีใครพิจารณาว่าคนชอบธรรมถูกเอาไปเสียจากความรักชั่วร้ายที่จะมา

2 เขาจะเข้าไปในสันติภาพ ผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรมของเขา ก็จะพักอยู่บนที่นอนของเขา

3 แต่เจ้าทั้งหลาย บรรดาบุตรชายของแม่มด เชื้อสายของคนลวงประเวณีและหญิงแพศยา จงเข้ามาใกล้ที่นี่

4 เจ้าทั้งหลายพูดเย้ยหยันใคร เจ้าอ้าปากแหยบลิ้นหลอกผู้ใด เจ้าเป็นลูกแห่งการละเมิด เป็นเชื้อสายแห่งความมุสาได้หรือ

5 คือเจ้าผู้ร่อนเร่ด้วยรูปเคารพภายในดินไม่เขียวทุดดิน ผู้ฆ่าลูกของเจ้าในหุบเขาใต้ชอกหิน

6 สวนของเจ้าอยู่ท่ามกลางหินเกลี้ยงเกลารอบข้างธารน้ำ มันเป็นส่วนของเจ้า

เจ้าได้แต่เครื่องดื่มบูชและถวายสัตถุบูชาให้แก่มัน เราะรับการเล้าโลมในเรื่องสิ่งเหล่านั้นหรือ

7 บนมูเขาสูงเด่น เจ้าได้ตั้งที่นอนของเจ้าไว้ และที่นั่นเจ้าไปถวายเครื่องสักการบูชา

8 เจ้าได้ตั้งอนุสาวรีย์ของเจ้าไว้หลังประตูและเสาประตู เจ้าจึงเปิดฝาคู่มือที่นอนของเจ้า เจ้าตื่นไปบนนั้น เจ้าทำให้น้ำหนักว้าง และเจ้าตกลงกับมันเพื่อเจ้าเอง เจ้ารักที่นอนของมัน และเจ้าได้มองดูการเปลี่ยน

9 เจ้าเดินทางไปหากษัตริย์พร้อมกับน้ำมัน และทรีน้ำหนักของเจ้า เจ้าได้ส่งทูตของเจ้าไปไกล แม้ให้ลงไปถึงนรก

10 เจ้าเหน็ดเหนื่อยเพราะระยะทางไกลของเจ้า แต่เจ้ามิได้พูดว่า "หมดหวัง"

เจ้าประสพชีวิตแห่งมือของเจ้า และเจ้าจึงมิได้โศกเศร้า

11 เจ้าครั่นคร้ามและกลัวใคร เจ้าจึงได้มาอยู่คนเดียวและไม่มีนักถึงเรา และไม่มีเอาใจใส่เราสักนิด เรามิได้ระงับปากอยู่เป็นเวลานานแล้วดอกหรือ อย่างนั้นซิเจ้าจึงไม่ยั้งเรา

12 เราจะบอกถึงความรักชอบธรรมและการกระทำของเจ้า แต่มันก็จะเป็นประโยชน์แก่เจ้า

13 เมื่อเจ้าร้องออกมาก็ให้สิ่งที่เจ้าสะสมไว้ด้วยเจ้าให้พ้นซิ แต่ลมจะพัดมันไปเสียหมด เพียงลมหายใจจะหอบมันออกไป แต่ผู้ที่วางใจในเราจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ และจะได้ภูเขารัตน์ของเราเป็นมรดก

14 และจะมีเสียงว่า "พูนดิน พูนดินขึ้น และจงเตรียมทาง รื้อถอนอุปสรรคเสียจากทางของชนชาติของเขา"

15 องค์ผู้สูงเด่น คือผู้อยู่ในนิรันดร์กาล ผู้ทรงพระนามว่าบริสุทธิ์ ตรัสดังนี้ว่า "เราอยู่ในที่สูงและบริสุทธิ์ และอยู่กับผู้ที่รู้จักใจสำคัญนักผิดและถ่อม เพื่อจะรื้อฟื้นจิตใจของผู้ใจถ่อม และรื้อฟื้นใจของผู้สำนึกผิด

16 เพราะเราจะไม่ต่อสู้ยังอยู่เป็นนิตย์ หรือโกรธอยู่เสมอ เพราะจิตวิญญาณจะอ่อนลงต่อหน้าเรา คือบรรดาจิตวิญญาณที่เราได้สร้างแล้ว

17 เราโกรธเพราะความชั่วช้าแห่งความโลกของเข เราได้เขา เราซ่อนตัวและโกรธ แต่เขาซึ่งทนกลับเดินตามขอบใจของเขาอยู่

18 เราได้เห็นวิถีการของเขาแล้ว แต่เราจะรักษาเขาให้หาย เราจะนำเขา และสนองเขากับผู้ที่ทุกข์ที่เขาด้วยการเล้าโลม"

19 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราสร้างผลของริมฝีปาก สันติภาพ สันติภาพแก่คนไกลและคนใกล้ และเราจะรักษาเขาให้หาย"

20 แต่คนชั่วนั้นเหมือนทะเลที่กำเริบ เพราะมันนิ่งอยู่ไม่ได้ และน้ำของมันก็กวาดตมและแลเห็นมา

21 พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่า "ไม่มีสันติสุขแก่คนชั่ว"

Chapter 58

1 "จงร้องดังๆ อย่าอ้อมไ้ว จงเปล่งเสียงของเจ้าเหมือนเป่าแตร จงแจ้งแก่ชนชาติของเราให้ทราบถึงเรื่องการละเมิดของเขา แก่งคำนำของยาโคบเรื่องบาปของเขา

2 แต่เขาซึ่งแสวงเราทุกวันและปิตินดีที่จะรู้จักทางของเรา เหมือนกับว่าเขาเป็นประชาชาติที่ได้หาความชอบธรรม และมีได้ละทิ้งกฎแห่งพระเจ้าของเขา เขาก็ชด้อกถูกลงโทษเพราะความเรา เขาทั้งหลายก็ปิตินดีที่จะเข้ามาใกล้พระเจ้า

3 เขาบอกกล่าวว่า "ทำไมข้าพระองค์ทั้งหลายได้อดอาหาร และพระองค์มิได้ทอดพระเนตร ทำไมข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถ่อมตัวลง และพระองค์มิได้ทรงสนพระทัย" ดูเถิด ในวันที่เจ้าอดอาหาร เจ้าทำตามใจของเจ้า และบีบบังคับคนงานของเจ้าทั้งหมด

4 ดูเถิด เจ้าอดอาหารเพียงเพื่อวิภาพและต่อสู้ และเพื่อตัดด้วยหมีตัวร้าย การอดอาหารอย่างของเจ้าในวันนี้จะไม่กระทำให้เสียงของเจ้าได้ยินไปถึงที่สูง

5 อย่างนี้หรือเป็นการอดอาหารที่เราเลือก คือวันที่คนข่มขู่ การก้มศีรษะของเขาลงเหมือนอ้อเล็ก และผู้เฝ้ากระสอบและสีเถากรองใต้เขา อย่างนี้หรือเจ้าจะเรียกการอย่างนี้ว่าการอดอาหาร และเป็นวันที่พระเยโฮวาห์โปรดปรานอย่างนั้นหรือ

6 การอดอาหารอย่างนี้ไม่ใช่หรือที่เราต้องการ คือการแก้พันธนะของความชั่ว การปลดปล่อยภาระหนัก และการปล่อยให้ผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ และการหักแอกเสียทุกอัน

7 ไม่ใช่การที่จะปันอาหารของเจ้าให้กับผู้หิว และนำคนยากจนไว้บ้านเข้ามาในบ้านของเจ้า เมื่อเจ้าเห็นคนเปลี่ยนกายก็คลุมกายเขาไว้ และไม่ซ่อนตัวของเขาจากญาติของเขาเอง ดอกหรือ

8 แล้วความสว่างของเจ้าจะพุ่งออกมาอย่างอรุณ และแสงของเจ้าจะเรียกเนื้อขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ความชอบธรรมของเจ้าจะเดินนำหน้าเจ้า และสงาราศีของพระเยโฮวาห์จะระงับหลังเจ้า

9 แล้วเจ้าจะทูล และพระเยโฮวาห์จะทรงตอบ เจ้าจะร้องทูล และพระองค์จะตรัสว่า "เราอยู่ที่นี่" ถ้าเจ้าจะเอาออกไปจากท่ามกลางเจ้าเสีย ซึ่งแอก ซึ่งการขี้น้ำ และซึ่งการพูดอย่างไร้สาระ

10 ถ้าเจ้าทุบเท้าชีวิตของเจ้าแก่คนหิว และให้ผู้ถูกข่มขู่ได้มีใจ แล้วความสว่างของเจ้าจะโผล่ขึ้นในความมืด และความมืดคลุมของเจ้าจะเป็นเหมือนเที่ยงวัน

11 และพระเยโฮวาห์จะนำเจ้าอยู่เป็นนิตย์ และให้จิตใจเจ้าอิมในฤดูแล้ง และกระทำให้กระดูกของเจ้าอ้วนที่ และเจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรด เหมือนน้ำพุที่น้ำของมันไม่ขาด

12 และพวกเจ้าจะได้สร้างสิ่งสลักหักพังโบราณขึ้นใหม่

เจ้าจะได้ซ่อมเสริมรากฐานของคนหลายชั่วอายุมาแล้วขึ้น เจ้าจะได้ชื่อว่า `เป็นผู้ซ่อมกำแพงที่พัง ผู้ซ่อมเขมรถนมหินที่คลินลงเพื่อจะได้อาศัยอยู่"

13 ถ้าเจ้าหยุดเหยียบย่ำวันสะบาโต คือจากการทำตามใจของเจ้าในวันบริสุทธิ์ของเรา และเรียกสะบาโตว่า วันปิตินดี และเรียกวันบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ว่า วันมีเกียรติ ถ้าเจ้าให้เกียรติมัน ไม่ไปตามทางของเจ้าเอง หรือทำตามใจของเจ้า หรือพูดถ้อยคำของเจ้าเอง

14 แล้วเจ้าจะได้ความปิตินดีในพระเยโฮวาห์ และเราจะให้เจ้าขึ้นชื่ออยู่บนที่สูงของแผ่นดินโลก และเราจะเลี้ยงเจ้าด้วยมรดกของยาโคบบิดาของเจ้า เพราะโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว"

Chapter 59

1 ดูเถิด พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มิได้สั้นลง ที่จะช่วยให้รอดไม่ได้ หรือพระกรรณตึง ซึ่งจะไม่ทรงได้ยิน

2 แต่ด้วยความชั่วช้าของเจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เกิดการแยกระหว่างเจ้ากับพระเจ้าของเจ้า และบาปของเจ้าทั้งหลายได้บังพระพักตร์ของพระองค์เสียจากเจ้า พระองค์จึงมิได้ยิน

3 เพราะมือของเจ้ามกลินด้วยโลหิต และนิ้วมือของเจ้าด้วยความชั่วช้า ริมฝีปากของเจ้าได้พูดคำเท็จ ลิ้นของเจ้าพินาศความอธรรม

4 ไม่มีผู้ใดที่พออย่างยุติธรรม ไม่มีผู้ใดที่สิ้นกาลอย่างเที่ยงจริง

เขาทั้งหลายวางใจอยู่กับสิ่งที่ไม่เป็นสาระ เขาพูดเท็จ เขาตั้งครรภความชั่วและคลอเคลียความชั่วช้า

5 เขาปิดบังทั้งทาง เขาทอใยแมงมุม เขาผูกเงาในเงาที่ตาย แม้ได้ถูกใจถูกหู รูปร่างก็เป็นตัวตื่นมา

6 โยของมันเป็นได้เป็นเสื้อผ้าไม่ได้ คนจะเอาสิ่งที่มันท่ามคลุมตัวไม่ได้

กิจการของมันเป็นการชั่วช้า และการกระทำอันทารุณก็อยู่ในมือของเขา

7 เท้าของเขาวิ่งไปหาความชั่ว และเขาเร่งไปหลังโลหิตใจความผิดให้ถึงตาย

ความผิดของเขาเป็นความผิดชั่วช้า การล้างผลาญและการทำลายอยู่ในหนทางของเขา

8 เขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ไม่มีความยุติธรรมในวิถีของเขา เขาได้ทำให้นอนของเขาตกโด้ง

ผู้ใดที่เดินในนั้นจะไม่รู้จักสันติสุข
9 เพราะฉะนั้นความยุติธรรมจึงอยู่ห่างจากเราทั้งหลาย และความเที่ยงธรรมตามเราไม่ทัน
เราทั้งหลายคอยท่าความสว่างและ ดุเดือด ความมืด คอยท่าความสุกใส
แต่เราดำเนินในความมืดคลุ้ม
10 เราทั้งหลายคลำหากำแพงเหมือนคนตาบอด เรากล้าหาญกับว่าเราไม่มีลูกตา
เราสะดุดในเวลาเที่ยงเหมือนในเวลากลางวัน เราอยู่ในที่โดดเดี่ยวเหมือนคนตาย
11 เราทุกคนทราเหมือนหมี และพิลาปและเหมือนนกเขา และมองหาความยุติธรรม แต่ไม่มีเลย
หาความรอด แต่ก็อยู่ไกลจากเรา
12 เพราะการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลายทั้งสี่นั้นต่อพระพักตร์พระองค์
และบาปของข้าพระองค์ก็ปรีปราข้าพระองค์ เพราะการละเมิดของข้าพระองค์อยู่กับข้าพระองค์
ส่วนความชั่วช้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็รู้จัก
13 คือการละเมิด การปฏิเสธพระเยโฮวาห์ การหนีไปจากการติดตามพระเจ้าของเรา
การพูดที่เป็นการบีบบังคับและการกดขี่ การกดขี่และการกล่าวคำเท็จจากใจ
14 ความยุติธรรมก็หันกลับ และความเที่ยงธรรมก็ยืนอยู่แต่ไกล
เพราะความจริงล้มลงที่ถนนเสียแล้ว และความเที่ยงตรงเข้าไปไม่ได้
15 เออ สัจจะขาดอยู่ และผู้ใดที่พรางจากความชั่วก็ทำตัวให้เป็นเหยื่อ พระเยโฮวาห์ทรงเห็น
แล้วไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์ที่ไม่มีความยุติธรรม
16 พระองค์ทรงเห็นว่าไม่มีคนใดเลย ทรงประหลาดพระทัยว่าไม่มีใครอ่อนน้อมเมื่อ
เพราะฉะนั้นพระกรของพระองค์เองก็นำความรอดมาสู่พระองค์
และความชอบธรรมของพระองค์สู่พระองค์ไว้
17 พระองค์ทรงสามความชอบธรรมเป็นทับทรวง
และพระมลาแห่งจามรอดอยู่เหนือพระเศียรของพระองค์
พระองค์ทรงสวมฉลองพระองค์แห่งการแก้แค้นเป็นของคลุมพระกาย
และเอาความกระตือรือร้นห่มพระองค์
18 พระองค์จะทรงชำระให้ตามการกระทำของเขา คือพระพิโรธแก่ปรปักษ์ของพระองค์
และสิ่งสองแก่ศัตรูของพระองค์ พระองค์จะทรงมอบการสนองแก่เกาะทั้งหลาย
19 เขาจึงจะยำเกรงพระนามพระเยโฮวาห์จากตะวันตก และสง่าราศีของพระองค์จากทิศตะวันออก
เมื่อศัตรูมาอย่างเม่น้ำเชี่ยว พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะยกธงขึ้นสู่มัน
20 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "และพระผู้ใดจะเสด็จมายังศิโยน
มายังบรรดาผู้อยู่ในยาโคบผู้หนีจากการละเมิด"
21 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "และฝ่ายเรา นี่เป็นพันธสัญญาของเรากับเขาทั้งหลาย
คือวิญญาณของเราซึ่งอยู่เหนือใจ
และคำของเราซึ่งเราใส่ไว้ในปากของเขาจะไม่พรางไปจากปากของเขา
หรือจากปากเชื้อสายของเขา หรือจากปากของเชื้อสายแห่งเชื้อสายของเขา
ตั้งแต่เวลาที่เราไปจนกาลนิรันดร์" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

Chapter 60

1 "จงลุกขึ้น ลายแสง เพราะว่าความสว่างของเจ้านามาแล้ว
และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาเหนือเจ้า
2 เพราะว่า ดุเดือด ความมืดจะคลุมแผ่นดินโลก และความมืดที่บะคลุมชนชาติทั้งหลาย
แต่พระเยโฮวาห์จะทรงขึ้นมามาเหนือเจ้า และเขาจะเห็นสง่าราศีของพระองค์เหนือเจ้า
3 และบรรดาประชาชาติจะมายังความสว่างของเจ้า
และกษัตริย์ทั้งหลายยังความสุกใสแห่งการขึ้นของเจ้า
4 จงยศดาของเจ้ามองให้รอบแะดู เขาทั้งปวงมาอยู่ด้วยกัน เขาทั้งหลายมาหาเจ้า
บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะมาจากทั่วโลก และบุตรสาวทั้งหลายของเจ้าจะรับการเลี้ยงจากเจ้า
5 แล้วเจ้าจะเห็นและโสดีด้วยด้วยกัน ใจของเจ้าจะเกรงกลัวและใจกว้างขึ้น
เพราะความอุดมสมบูรณ์ของทะเลจะห่มมาหาเจ้า ความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติจะมายังเจ้า
6 มวลธูระจะมามีห้อมล้อมเจ้า อูฐหนุ่มจากมีเดียและเอเฟซั บรรดาเหล่านั้นจากเซบาชมา
เขาจะนำทองคำและกำยาน และจะบอกข่าวดีถึงกิจการอันน่าสรรเสริญของพระเยโฮวาห์
7 ผู้เผยพระวจนะทั้งสี่แห่งเศดาร์จะรวมมาหาเจ้า และผู้ของเนบยาโยจะปรนนิบัติเจ้า
มันจะขึ้นไปบนแท่นบูชาของเราอย่างเป็นที่โปรดปราน
และเราจะให้เนื้อแห่งสง่าราศีของเราได้รับสง่าราศี
8 เหล่านี้เป็นโคระที่บินมาเหมือนเมฆ และเหมือนนกเขาไปยังหนี่งต่างของมัน
9 นน่อนเกาะทั้งหลายจะรอคอยเรา กำป็นแห่งทาร์ซัสก่อน เพื่อนำบุตรชายของเจ้ามาแต่ไกล
นำเงินและทองคำของเขามาด้วย เพื่อพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
และเพื่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่เจ้าได้รับสง่าราศี
10 เหล่าบุตรชายของเจ้าน่าจะสร้างกำแพงของเจ้าขึ้น และกษัตริย์ของเขาจะปรนนิบัติเจ้า
เพราะด้วยความพิโรธของเรา เราฝืนใจ แต่ด้วยความโปรดปรานของเรา เราได้กรุณาเจ้า
11 ประตุมืองของเจ้าจึงจะเปิดอยู่เสมอ ทั้งกลางวันและกลางคืนมันจะไม่ปิด
เพื่อคนจะนำความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติมาให้แก่เจ้า พร้อมด้วยกษัตริย์ทั้งหลาย
12 เพราะว่าประชาชาติและราชอาณาจักรที่จะไม่ปรนนิบัติเจ้าจะพินาศ เอย
บรรดาประชาชาติเหล่านั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง
13 สง่าราศีแห่งเลบานอนจะมายังเจ้า คือต้นสนสามใบ ต้นสนเขาและต้นธัธรพันด้วยกัน
เพื่อจะกระทำให้ที่แห่งสถานบริสุทธิ์ของเรางดงาม และเราจะกระทำให้ที่แห่งท่าของเรารุ่งโรจน์
14 บุตรชายของเจ้านั้นที่ได้อับบิบังคับเจ้าจะมาถึงลงต่อเจ้า
และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเจ้าจะกราบลงที่ฝ่าเท้าของเจ้า เขาทั้งหลายจะเรียกเจ้าว่า
"เป็นพระนครของพระเยโฮวาห์ ศิโยนแห่งองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล"
15 ในเมื่อเจ้าได้ถูกละทิ้งและเป็นที่เกลียดชัง และไม่มีใครผ่านเข้ามาเลย
เราจะกระทำให้เจ้าโอ้อวดตระการเป็นนิตย์ เป็นความชื่นบานทุกชั่วอายุ
16 เจ้าจะได้ดูนิมของบรรดาประชาชาติ เจ้าจะได้ดูนมของบรรดากษัตริย์ และเจ้าจะรู้ว่า
เราพระเยโฮวาห์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระผู้ไถ่ของเจ้า องค์อำนาจอภยยาโคบ
17 แทนทองสัมฤทธิ์ เราจะนำมาซึ่งทองคำ และแทนเหล็ก เราจะนำมามีเงิน แทนไม้

ทองสัมฤทธิ์ แทนหิน เหล็ก เราจะกระทำให้สันติภาพเป็นผู้ครอบครองของเจ้า
และความชอบธรรมเป็นนายนาของเจ้า
18 ในแผ่นดินของเจ้าเขาจะไม่ได้ยินถึงความทารุณอีก ในเขตแดนของเจ้า
ถึงการล้างมลทินหรือการทำลาย แต่เจ้าจะเรียกกำแพงของเจ้าว่า 'ความรอด'
และประตูเมืองของเจ้าว่า 'ความสรรเสริญ'
19 ดวงอาทิตย์จะไม่เป็นความสว่างของเจ้าในกลางวันอีก
หรือดวงจันทร์จะไม่ให้แสงแก่เจ้าในกลางคืนเพื่อเป็นความสุกใส
แต่พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างเป็นนิตย์ของเจ้า และพระเจ้าของเจ้าจะเป็นสง่าราศีของเจ้า
20 ดวงอาทิตย์ของเจ้าจะไม่ตกอีก หรือดวงจันทร์ของเจ้าจะไม่ขึ้นแรม
เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างนิรันดร์ของเจ้า และวันที่เจ้าไว้ทุกข์จะหมดสิ้นไป
21 ชนชาติของเจ้าจะชอบธรรมทั้งสิ้น เขาจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิตย์ นอกที่เราปลูก
และผลงานแห่งมือของเรานั้น เพื่อเราจะรับสง่าราศี
22 ผู้เล็กน้อยที่สุดจะเป็นพันๆ และผู้ยิ่งใหญ่จะเป็นประชาชาติอันมีอำนาจอภย เราคือพระเยโฮวาห์
ถึงเวลาเราที่จะเร่ง"

Chapter 61

1 "พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า
เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐมายังผู้ที่ก้มใจ
พระองค์ได้ทรงให้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย
และบอกการเปิดเรือนจำออกให้แก่มผู้ที่ถูกจำจอง
2 เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเยโฮวาห์
และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา เพื่อเล่าโลมบรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์
3 เพื่อจัดให้บรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์ในศิโยน เพื่อประทานความสวยงามแทนที่ผ้าให้เขา
น้ำมันแห่งความยินดีแทนการไว้ทุกข์ ผ้าห่มแห่งการสรรเสริญแทนจิตใจที่ท้อถอย
เพื่อคนจะเรียกเขาว่าต้นไม้แห่งความชอบธรรม ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้
เพื่อพระองค์จะทรงได้รับสง่าราศี
4 เขาทั้งหลายจะสร้างที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าแต่โบราณขึ้นใหม่
เขาจะก่อซากปรักหักพังแต่ก่อนขึ้นมามาก เขาจะซ่อมหัวเมืองที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า
นี่คือที่ที่กร่างมาหลายชั่วอายุคนแล้ว
5 คนต่างถิ่นจะยินดียิ่งผู้เผยพระวจนะของเจ้าทั้งหลาย
บุตรชายทั้งหลายของคนต่างด้าวจะเป็นคนโกลาและคนแต่งเดาของเจ้า
6 แต่เจ้าทั้งหลายจะได้ชื่อว่า ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ คนจะเรียกเจ้าทั้งหลายว่า
เป็นผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าของเรา เจ้าทั้งหลายจะได้รับประทานความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติ
และเจ้าจะอาวดในสง่าราศีของเขาทั้งหลาย
7 แทนความอายของเจ้าทั้งหลาย เจ้าจะได้ส่วนสองส่วน แทนความอดสู
เขาทั้งหลายจะเปรมปรีดีในส่วนของเขา เพราะฉะนั้นในแผ่นดินของเขาทั้งหลาย
เขาจะได้สองส่วนเป็นกรรมสิทธิ์ ความชื่นบานเป็นนิตย์จะเป็นของเขา
8 เพราะเราคือพระเยโฮวาห์รักษาความยุติธรรม เราเกลียดการขโมยเพื่อได้เครื่องเผาบูชา
เราจะนำกิจการของเขาด้วยความจริง และเราจะกระทำพันธสัญญานิรันดร์กับเขา
9 เชื้อสายของเขาทั้งหลายจะเป็นที่รู้จักกันท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
และลูกหลานของเขาในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ทุกคนที่ได้เห็นเขาจะจำเขาได้
ว่าเขาเป็นเชื้อสายซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอำนวพระพร"
10 ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีอย่างยิ่งในพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าจะสิงโลดในพระเจ้าของข้าพเจ้า
เพราะพระองค์ได้ทรงสามข้าพเจ้าด้วยเลือดแห่งความรอด
พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อแห่งความชอบธรรม อย่างเจ้าบ่าวประดับตัวด้วยเครื่องประดับ
และอย่างเจ้าสาวตกแต่งตัวด้วยเพชรนิลจินดา
11 เพราะแผ่นดินโลกได้เกิดน้อของมัน และสวนทำให้สิ่งที่หวานในนั้นออกขึ้นมามันใด อองค์พระ
ผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงทำให้ความชอบธรรมและความสรรเสริญของขึ้นมามีหน้าบรรดาประชา
ชาติฉันนั้น

Chapter 62

1 เพื่อเห็นแก่ศิโยน ข้าพเจ้าจะไม่ระงับเสียง แลเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจะไม่นิ่งเฉยอยู่
จนกว่าความชอบธรรมของกรุงนี้จะออกไปอย่างความสุกใส
และความรอดของกรุงนี้อย่างคบเพลิงที่ถูกอยู่
2 บรรดาประชาชาติจะเห็นความชอบธรรมของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายจะเห็นสง่าราศีของเจ้า
และเขาจะเรียกเจ้าด้วยชื่อใหม่ ซึ่งพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์จะประทาน
3 เจ้าจะเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศีในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์
และเป็นที่รวมมกุฎในพระหัตถ์แห่งพระเจ้าของเรา
4 เขาจะไม่ชมนามเจ้าอีกว่า "ถูกทอดทิ้ง" และเขาจะไม่เรียกแผ่นดินของเจ้าอีกว่า
"ซึ่งร้างเปล่า" แต่เขาจะเรียกเจ้าว่า "เยฟซิบาห์" และเรียกแผ่นดินของเจ้าว่า "บิวลาห์"
เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปดิดินแดินเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะแต่งงาน
5 เพราะชายหนุ่มแต่งงานกับหญิงพรหมจารีฉันใด บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะแต่งงานกับเจ้านั้น
และเจ้าบ่าวเปรมปรีดีเพราะเจ้าสาวฉันใด พระเจ้าของเจ้าจะเปรมปรีดีเพราะเจ้าฉันนั้น
6 โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย บนกำแพงของเจ้า เราได้วางยามไว้ ตลอดกลางวันและตลอดกลางคืน
เขาทั้งหลายจะไม่ระงับเสียงเลย เจ้าทั้งหลายผู้ที่กล่าวถึงพระเยโฮวาห์ ไม่ต้องระงับเสียง
7 และอย่าให้พระองค์หยุดพักจนกว่าพระองค์จะสถาปนา
และกระทำการเยรูซาเล็มให้เป็นที่สรรเสริญในแผ่นดินโลก
8 พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์
และด้วยพระกรอำนาจอภยของพระองค์ว่า
"แน่นอนเราจะไม่ให้ชาวต่างชาติเป็นอาหารของศัตรูของเจ้าอีก
และบรรดาบุตรชายของเจ้าน่าจะไม่ต้องมีหน้าของเจ้า ซึ่งเจ้าตราคราได้มานั้น

9 แต่ผู้ใดที่เกี่ยวกับว่าจะได้กินและสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และบรรดาผู้ที่เก็บรวบรวมจะได้ดื่มในลานสถานอันบริสุทธิ์ของเรา"
 10 จงไป จงไปทางประตูเมือง จัดเตรียมทางไว้ให้ชนชาตินี้ จงพูน จงพูนทางหลวงขึ้น จงเก็บกวาดหินเสียให้หมด จงยกสัถยญาณไว้เหนือชนชาติทั้งหลาย
 11 ดูเถิด พระเยโฮวาห์ได้ทรงร้องประกาศให้ได้ยินถึงปลายแผ่นดินโลกว่า "จงกล่าวแก่ศิลาของศิโยนว่า 'ดูเถิด ความรอดของเจ้ามา ดูเถิด ราชกิจของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์'"
 12 และคนจะเรียกเขาทั้งหลายว่า "ประชาชนบริสุทธิ์ ผู้รับได้ไว้แล้วของพระเยโฮวาห์" และเขาจะเรียกเจ้าว่า "หามาได้ เมืองที่มีသူถูกทอดทิ้ง"

Chapter 63

1 นี่ใครหนอที่มาจากเมืองเอโดม สวมเสื้อฝ้ายอมสีจากเมืองโบสรாத พระองค์ผู้ซึ่งโอ้อำนาจในเครื่องทรงของพระองค์ เสด็จมาด้วยกำลังยิ่งใหญ่ของพระองค์ "นี่เราเองร้องประกาศในความชอบธรรมและมีอาณาภาพที่จะช่วยให้รอด"
 2 ทำไมเครื่องทรงของพระองค์จึงสีแดง และเสื้อผ้าของพระองค์เหมือนกับของคนที่ขานในบ่ออย่างงุ่น
 3 "เราได้ขานบ่องุ่นแต่ลำพัง และไม่มีใครจากชนชาติทั้งหลายอยู่กับเราเลย เราจะขานมันด้วยความโกรธของเรา เราเหยียบมันด้วยความพิโรธของเรา โลหิตของเขาสพรมอยู่บนเสื้อผ้าของเรา และเราจะทำให้เสื้อผ้าของเราเปื้อนหมด
 4 เพราะวันแก่แก่อยู่ในใจของเรา และปีแห่งการไถ่ของเราได้มาถึง
 5 เรามอง แต่ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ เราประหลาดใจว่าไม่มีผู้ช่วย เพราะฉะนั้นแทนของเราเองจึงนำความรอดมาให้เรา และความพิโรธของเรา ชูเราไว้
 6 เราจะขานชาติทั้งหลายลงด้วยความโกรธของเรา เราทำให้เขาเมาด้วยความพิโรธของเรา และเราจะทำให้กำลังของเขาดลอลงบนแผ่นดินโลก"
 7 ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ และการสรรเสริญของพระเยโฮวาห์ ตามบรรดาซึ่งพระเยโฮวาห์ประทานแก่พวกเรา และความดีซึ่งใหญ่ต่อวงศ์วานของอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงอนุวัติให้ตามพระกรุณาของพระองค์ ตามความเมตตาอันอุดมสมบูรณ์ของพระองค์
 8 เพราะพระองค์ตรัสว่า "แน่ทีเดียวเขาเป็นชนชาติของเรา บุตรผู้จะไม่พูดมุสา" และพระองค์ได้เป็นผู้ช่วยยี้ให้รอดของเรา
 9 พระองค์ทรงทุกข์พระทัยในความทุกข์ใจทั้งสิ้นของเข และบุตรสาวที่อยู่ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยเขาทั้งหลายให้รอด พระองค์ทรงไถ่เขาด้วยความรักของพระองค์ และด้วยความสงสารของพระองค์ พระองค์ทรงยกเขาขึ้นและหอบเขาไปตลอดกาลก่อน
 10 แต่เขาทั้งหลายได้กบฏ และทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์เสียพระทัย ฉะนั้นพระองค์จึงทรงหันเป็นศัตรูของเขทั้งหลาย และพระองค์ทรงต่อสู้กับเขทั้งหลายเอง
 11 แล้วพระองค์ทรงระลึกถึงสมัยเก่าก่อน ถึงโมเสส ถึงชนชาติของพระองค์ว่า "พระองค์ผู้ทรงนำเขาทั้งหลายขึ้นมาจากทะเลพร้อมกับผู้เลี้ยงแกะของพระองค์ค้อมอยู่ที่ไหน พระองค์ทรงอยู่ที่นี่ ผู้ซึ่งบรรดาพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ท่ามกลางเขา
 12 ผู้นำเขทั้งหลายทางมือขวาของโมเสสด้วยพระกรอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ผู้แยกนำออกต่อหน้าเขาทั้งหลาย เพื่อสร้างพระนามนี้รันดร์ให้พระองค์เอง
 13 ผู้ได้นำเขาทั้งหลายข้ามทะเลนั้นเหมือนม้าในถิ่นทุรกันดาร เพื่อเขาทั้งหลายจะมีได้สดุด
 14 อย่างสัตว์เลี้ยงไปยังหุบเขาฉนใด
 พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ประทานให้เขาหยุดพักฉนั้น"
 ฉนั้นนั้นพระองค์จึงทรงนำชนชาติของพระองค์ เพื่อจะสร้างพระนามอันรุ่งโรจน์แต่พระองค์เอง
 15 ทอทอดพระเนตรลงมาจากฟ้าสวรรค์ และทรงฟังดูจากสถานบริสุทธิ์และรุ่งโรจน์ของพระองค์ ความกระตือรือร้นและอาณาภาพของพระองค์ค้อมอยู่ที่ไหน พระเยยูกเนนและพระเมตตาของพระองค์ต่อข้าพระองค์ค้อมอยู่ที่ไหน ได้ถูกยึดไว้แล้วหรือ
 16 แน่นอนพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้เอราฮัมมิได้รู้จักข้าพระองค์ และอิสราเอลหาข้าพระองค์ได้ไม่ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาและพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่รันดร์กาล
 17 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โฉนพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายผิดไปจากพระมรรคาของพระองค์ และกระทำใจของข้าพระองค์ให้แข็งกระด้างจนข้าพระองค์ไม่ยำเกรงพระองค์ ขอพระองค์ทรงกลับมามหาเพื่อเห็นแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์คือ ตระกูลทั้งหลายอันเป็นมรดกของพระองค์
 18 ชนชาติแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อาศัยอยู่ที่นั่นแต่ประเดี๋ยวหนึ่ง ปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ทั้งหลายได้เหยียบย่ำสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ลง
 19 ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ พระองค์ไม่เคยปกครองพวกเขาเลย เขาไม่ได้รับรักษาเขาโดยพระนามของพระองค์

Chapter 64

1 โอ ถ้าหากว่าพระองค์จะทรงแหวกฟ้าสวรรค์เสด็จลงมาได้หนอ เพื่อภูเขาสีโหลลงมาต่อพระพักตร์พระองค์
 2 ดังเมื่อไฟทำให้ละลายไข่ม้อย และไฟกระทำให้น้ำเดือด เพื่อให้พระนามของพระองค์เป็นที่รู้จักแก่ปฏิปักษ์ของพระองค์ เพื่อบรรดาประชาชาติจะสะเทือนต่อพระพักตร์พระองค์
 3 เมื่อพระองค์ทรงกระทำสิ่งน่ากลัวที่พวกข้าพระองค์คาดไม่ถึง พระองค์เสด็จลงมา ภูเขาที่ลั่นมาต่อพระพักตร์พระองค์
 4 ข้าแต่พระเจ้า ตั้งแต่เริ่มแรกของโลก ไม่มีผู้ใดได้ยิน หรือทราบด้วยหู หรือตาได้เห็น

สิ่งทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์ นอกเหนือพระองค์
 5 พระองค์ทรงพบเขาที่สิ้นบานและกระทำความชอบธรรม บรรดาผู้ที่จำพระองค์ได้ในวิธีการของพระองค์ ดูเถิด พระองค์ทรงกริ้ว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายทำบาปแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายยังอยู่ในบาปเป็นเวลานาน และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด
 6 ข้าพระองค์ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่สะอาด และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก ข้าพระองค์ทุกคนเที่ยวลอบอย่างโง่โง่ และความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้พดพาข้าพระองค์ไปเหมือนลม
 7 ไม่มีผู้ใดร้องทูลต่อพระนามของพระองค์ ที่เราตนเองให้อืดพระองค์ไว้ เพราะพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ทั้งหลาย และได้ผลาญข้าพระองค์ทั้งหลายเพราะเหตุความชั่วช้าของข้าพระองค์
 8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้พระองค์ยังทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดินเหนียว และพระองค์ทรงเป็นช่างปั้น ข้าพระองค์ทุกคนเป็นผลพระหัตถ์กิจของพระองค์
 9 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงกริ้วนัก และขออย่าทรงจำความชั่วช้าไว้เป็นนิตย์ ดูเถิด ขอทรงพิเคราะห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายทั้งสิ้นเป็นชนชาติของพระองค์
 10 หัวเมืองบริสุทธิ์ของพระองค์กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร ศิโยนได้กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร เยรูซาเล็มเป็นที่ร้าง
 11 นีเวศอันบริสุทธิ์และงามของข้าพระองค์ทั้งหลาย ที่ซึ่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ถูกไฟเผาเสียแล้ว และสิ่งอันน่าปรารถนาของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถูกทิ้งร้าง
 12 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นอย่างนี้แล้ว พระองค์ยังจะทรงยับยั้งพระองค์ไว้หรือ พระองค์จะทรงเจียมอยู่ และข่มใจพวกข้าพระองค์อย่างถึงขนาดหรือ

Chapter 65

1 "คนเหล่านั้นที่ได้ขอพบเรา แสวงหาเรา คนเหล่านั้นที่ได้แสวงหาเราได้พบเรา เราว่า 'เราอยู่ที่นี้' เราอยู่ที่นี้" ต่อประชาชาติที่เขาไม่ได้เรียกโดยนามของเขา
 2 เราขึ้นมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติที่มักกบฏ ผู้ดำเนินในทางที่ไม่ดี ติดตามอุบายของตนเอง
 3 ชนชาติที่ย่ำเยราให้กริ้วต่อหน้าอยู่เสมอ ทำการสักการบูชาตามสวน และเผาเครื่องหอมอยู่บนกองอิฐ
 4 ผู้ซึ่งจงอยู่ท่ามกลางอุโมงค์ฝังศพ และค้างคินในโบราณสถาน ผู้กินเนื้อหมู และในภาชนะของเขามีกางซึ่งทำด้วยเนื้อที่นำสะอิดสะเอียน
 5 ผู้กล่าวว่า 'ออกไปห่างๆ อย่าเข้ามาใกล้ เพราะข้าบริสุทธิ์กว่าเจ้า' เหล่านี้เป็นคว้นอยู่ในจมูกของเรา เป็นไฟซึ่งไหม้อยู่วันยังค่ำ
 6 ดูเถิด มีเขียนไว้ต่อหน้าเราว่า 'เราจะไม่นิ่งเฉย แต่เราจะตอบสนอง เออ เราตอบสนองไว้ในนอกของเขา
 7 ทั้งความชั่วช้าของเจ้า และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายรวมกันด้วย'" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เขาได้เผาเครื่องหอมบนภูเขา และกล่าวหาบยข้าต่อเราบนเนิน เราจึงจะดวงกิจการเก่าเข้าไปในอกของเขา"
 8 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "น้ำองุ่นใหม่หาได้จากพวงองุ่นและเขากล่าวว่า 'อย่าทำลายมันเสีย เพราะมีพระพรมอยู่ในนั้น' ฉนั้นใด เราก็จะกระทำด้วยเห็นแก่ผู้รับใช้ของเรา และไม่ให้ทำลายเขาหมดทีเดียวฉนั้น"
 9 เราจะนำเชื้อสายออกมาจากยาโคบ และผู้รับมรดกเขาทั้งหลายของเราจากยูดาห์ ผู้เลือกสรรของเราจะได้รับมันเป็นมรดก และบรรดาผู้รับใช้ของเราจะอาศัยอยู่ที่นั่น
 10 เขาไรจะป็นลานหญ้าสำหรับผู้เลี้ยงแกะ และหุบเขาใดไร่จะเป็นที่ให้ฝูงวัวนอน เพื่อชนชาติของเราที่ได้แสวงเรา
 11 แต่เจ้าทั้งหลายจะทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ ผู้ลืมูเขาบริสุทธิ์ของเรา ผู้จัดสำรับไว้ให้แก่พระโสด และจัดหาเครื่องดื่มบูชาให้แก่พระเศเรห์
 12 เพราะฉะนั้นเราจะนับรวมเจ้าทั้งหลายไว้กับบาป และเจ้าทุกคนจะต้องหอบลงต่อการสังหาร เพราะเมื่อเราเรียก เจ้าไม่ตอบ เมื่อเราพูด เจ้าไม่ฟัง แต่ได้กระทำตัวในสายตาของเรา และเลือกสิ่งที่เราไม่ปิตินิดด้วย"
 13 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด ผู้รับใช้ทั้งหลายของเราจะได้รับประทาน แต่เจ้าทั้งหลายจะหิว ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะได้ดื่ม แต่เจ้าจะกระหาย ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะเปรมปรีดี แต่เจ้าจะได้อาย
 14 ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะร้องเพลงเพราะใจยินดี แต่เจ้าทั้งหลายจะร้องออกมาเพราะเสียใจ และจะครวญครางเพราะจิตระทม
 15 เจ้าทั้งหลายจะทิ้งชื่อของเจ้าไว้แก่ผู้เลือกสรรของเราเพื่อไธ่ตั้ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงสังหารเจ้า แต่จะทรงเรียกชื่อผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยชื่ออื่น
 16 ดังนั้น ผู้ใดที่ขอพรให้ตนเองในแผ่นดินโลก จะขอพรให้ตนเองในพระนามพระเจ้าแห่งสัจจะ และผู้ใดที่ปฏิญาณในแผ่นดินโลก จะปฏิญาณในนามพระเจ้าแห่งสัจจะ เพราะความลำบากแก่แก่นั้นก็ลืมเสียแล้ว และซ่อนเสียจากตาของเรา
 17 เพราะ ดูเถิด เราจะทำฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะสิ่งเก่าก่อนนั้นจะไม่จำกันหรือนึกได้อีก
 18 แต่จงชื่นบานและเปรมปรีดีเป็นนิตย์ในสิ่งซึ่งเราสร้างขึ้น เพราะ ดูเถิด เราสร้างเยรูซาเล็มให้เป็นที่เป็นเปรมปรีดี และชนชาติของเมืองนั้นให้เห็นความชื่นบาน
 19 เราจะเปรมปรีดีด้วยเยรูซาเล็มและชื่นบานด้วยชนชาติของเรา จะไม่ได้ยินเสียงร้องไห้ในเมืองนั้นอีก และเสียงครวญคราง
 20 ในนั้นจะไม่มีการที่มีชีวิตเพียงสองสามวัน หรือคนแก่ที่มีอายุไม่ครบกำหนด เพราะเด็กจะมีอายุหนึ่งร้อยปีจึงตาย และคนบาปที่มีอายุเพียงหนึ่งร้อยปีจะเป็นที่สัง
 21 เราจะสร้างบ้านและข้าอาศัยอยู่ที่นั่น เราจะปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน

22 เขาจะไม่สร้างและคนอื่นทำอาศัยอยู่ เขาจะไม่ปลูกและคนอื่นกิน เพราะอายุชนชาติของเราจะเป็นเหมือนอายุของต้นไม้ และผู้เลือกสรรของเราจะได้ผลงานำมือของเขานาน
23 เขาทั้งหลายจะไม่ทำงานโดยเปล่าประโยชน์ หรือตลอดบุตรเพื่อความสยดสยอง เพราะเขาเป็นเชื้อสายของผู้ที่ได้รับพรของพระเยโฮวาห์ กับลูกๆของเขาด้วย
24 และต่อมา ก่อนที่เขาจะเรียก เราจะตอบ ขณะที่เขายังพูดอยู่ เราจะฟัง
25 สุนัขป่าและลูกแกะจะหากินอยู่ด้วยกัน สิ่งใดจะกินฟางเหมือนวัว และแมลงก็จะกินอาหารของมนุษย์ทั้งหลายจะไม่ทำอันตรายหรือทำลายทั่วภูเขามิสวัทธิของเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

Chapter 66

1 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นวางเท้าของเรา นิมเวซึ่งเจ้าจะสร้างให้เรานั้นจะอยู่ที่ไหนเล่า และที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน
2 สิ่งเหล่านั้นมือของเราได้กระทำทั้งสิ้น บรรดาสิ่งเหล่านั้นจึงเป็นขึ้นมานะ" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ "แต่คนนั้นต่างหากที่เราจะมอง คือเขาผู้ที่ถ่อมและสำนึกผิดในใจ และตัวสันเพราะคำของเรา
3 เขาผู้ว่าว้าวร่ากับเขาผู้ถ่อม เขาผู้ถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาพร้อมกับเขาตัดคอสุนัข เขาผู้ถวายเครื่องบูชาพร้อมกับเขาถวายเลือดหมู เขาผู้เผาเครื่องหอมพร้อมกับเขาสาครารูปเคารพ คนเหล่านี้ต่างก็เลือกทางของเขาเอง และจิตใจของเขาปิติยินดีอยู่ในสิ่งน่าสะอิดสะเอียนของเขา
4 เราก็จะเลือกการหลอกหลอนมาให้เขาด้วย และนำสิ่งที่เขากลัวมาถึงเขา เพราะเมื่อเราได้เรียก ไม่มีผู้ใดตอบ เมื่อเราพูด เขาไม่ฟัง แต่เขาได้กระทำชั่วต่อหน้าต่อตาของเรา และเลือกสิ่งที่เขาไม่ปิติยินดีด้วย
5 เจ้าผู้ตัวสันเพราะพระวามะของพระองค์ จงฟังพระวามะของพระเยโฮวาห์ "ที่ห้องของเจ้าผู้ซึ่งเกลียดชังเจ้า และเหวี่ยงเจ้าออกไปเพราะเห็นแก่นามของเรา ได้พูดว่า `ขอพระเยโฮวาห์ทรงรับเกียรติ แต่พระองค์จะได้ปรากฏและเป็นความชื่นบานของเจ้า และเขาเหล่านั้นแหละจะต้องได้รับความอวย
6 เสียงอึงคะนองจากในเมือง เสียงจากพระวิหาร พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์กำลังให้การตอบแทนต่อศัตรูของพระองค์
7 ก่อนที่นางจะปดละครร่ำ นางก็ตลอดบุตร ก่อนที่ความเจ็บปวดจะมาถึงนาง นางก็ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง
8 ใครเคยได้ยินสิ่งอย่างนี้บ้าง ใครเคยได้เห็นสิ่งอย่างนี้บ้าง แผ่นดินจะให้งอกขึ้นในวันเดียวหรือ ประชาชาติจะคลอดมาในครรภ์เดียวหรือ เพราะพอศิโยนปดละครร่ำ เรอก็ตลอดบุตรทั้งหลายของเธอ
9 เราจะนำมาถึงกำหนดคลอด แล้วจะไม่ให้คลอดหรือ" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ "เราผู้เป็นเหตุให้คลอด จะปิดครรภ์หรือ" พระเจ้าของทำนดรัสดังนี้
10 จงปรามปรำที่ดีกับเยรูซาเล็มและยินดีกับเธอ นะบรรดาเจ้าที่ไว้ทุกข์เพื่อเธอ จงปรามปรำที่ดีกับเธอด้วยความชื่นบาน นะบรรดาเจ้าที่ไว้ทุกข์เพื่อเธอ
11 เพื่อเจ้าจะได้ดูและอิมิคาด้วยยกอันประเล้าประโลมของเธอ เพื่อเจ้าจะได้ดีมีให้เกลี้ยง ด้วยความปิติยินดี จากสง่าราศีอันอุดมของเธอ
12 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะนำสันติภาพมาถึงเธออย่างกับแม่น้ำ และสง่าราศีของบรรดาประชาชาติ เหมือนแม่น้ำที่กำลังล้น และเจ้าทั้งหลายจะได้ดู และอิมิคาเจ้าไว้ที่บั้นเอวของเธอ และเข่าข้างหนึ่งก็เข้าของเธอ
13 ดังผู้ที่มารดาของตนเล่าโลม เราจะเล่าโลมเจ้าเช่นนั้น และเจ้าจะรับการเล่าโลมในเยรูซาเล็ม
14 เมื่อเจ้าเห็นอย่างนี้ ใจของเจ้าจะปรามปรำดี กระดูกของเจ้าจะกระสุมกระฮายอย่างผักหญ้า และเขาจะรู้กันว่าหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่กับผู้รับใช้ของพระองค์ และความปรีดิ์ต่อผู้ศัตรูของพระองค์
15 เพราะ ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะเสด็จมาด้วยไฟ และรถรบของพระองค์เหมือนลมบ้าหมู เพื่อสนองเขาด้วยความกริ้วต่อพระองค์อย่างเกรี้ยวกราด และด้วยการชนาบของพระองค์พร้อมด้วยเปลวเพลิง
16 เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำการพิพากษาด้วยไฟ และด้วยพระแสงของพระองค์เหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น และผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงสง่หารเสียจะมีมากมาย
17 คนทั้งหลายที่กระทำตัวให้บริสุทธิ์และชำระตัวให้บริสุทธิ์ อยู่ข้างหัตถ์ฉันไม้ต้นหนึ่งท่ามกลางสวน ที่กำลังกินเนื้อหมูและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน และหนูจะถูกเผาผลาญเสียด้วยกัน" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
18 "เพราะเราทราบการงานของเขาและความคิดของเขา และเราจะมารวบรวมบรรดาประชาชาติและภาษาทั้งสิ้น และเขาจะมาเห็นสง่าราศีของเรา
19 และเราจะตั้งหมายสำคัญไว้ท่ามกลางเขา และเราจะส่งผู้รอดพ้นจากเขาเหล่านั้นไปยังบรรดาประชาชาติ ยังทหารสิข ปูลและลูด ผู้โกงธนู ยังทูบลิและยาราน ยังเกาะทั้งหลายที่ไกลออกไป ที่เขายังไม่ได้ยินชื่อเสียงของเราและเห็นสง่าราศีของเรา และเขาจะประกาศสง่าราศีของเราท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
20 และเขาจะนำพี่น้องทั้งสิ้นของเจ้าทั้งหลายจากบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นเป็นเครื่องถวายบูชาพระเยโฮวาห์ มาด้วยม้า ด้วยรถรบ ด้วยเกวียนประทุน ด้วยล้อและด้วยอูฐโหนกเดียว ยังเยรูซาเล็มภูเขามิสวัทธิของเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
21 "เช่นเดียวกับคนอิสราเอลนำถัญญบูชาใส่ภาชนะเสมอตามยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
22 และเราจะเอาเขาบางคนเป็นปุโรหิต และเป็นพวกเลวี" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
22 "เพราะที่สวรค์ใหม่ และแผ่นดินโลกใหม่ซึ่งเราจะสร้าง จะยังอยู่ต่อหน้าเรานี้ใด" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ "เชื้อสายของเจ้าและชื่อของเจ้าจะยังอยู่ฉันนั้น"
23 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "และต่อมาทุกวันนี้แล้ว และทุกวันนี้สะบาโต เนื้อหนังทั้งสิ้นจะมานมัสการต่อหน้าเรา
24 และเขาจะออกไปมองดูซากศพของคนที่ได้ละเมิดต่อเรา เพราะว่าหนอนของคนเหล่านี้จะไม่ตายไป ไฟของเขาจะไม่ดับ และเขาจะเป็นที่นาสะอิดสะเอียนต่อเนื้อหนังทั้งสิ้น"

JEREMIAH

Chapter 1

1 ถ้อยคำของเยเรมีย์บุตรชายของอิลคียาห์ ผู้หนึ่งในหมู่ปุโรหิต ผู้อยู่ตำบลอานาโธท ในแผ่นดินของเบนยามิน
2 พระวามะของพระเยโฮวาห์มาถึงเยเรมีย์ในรัชกาลโยสิยาห์ โอรัสของอาโมน กษัตริย์แห่งยูดาห์ในปีที่สิบสามของรัชกาลนี้
3 และมีมาในรัชกาลของเยโฮยาคิม โอรัสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงปลายปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ โอรัสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงการกวาดเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยในเดือนที่ห้า
4 แล้วพระวามะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
5 "เราได้รู้จักเจ้าก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าไว้ในครรภ์ และก่อนที่เจ้าคลอดจากครรภ์ เราได้กำหนดตัวเจ้าไว้ เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้พยากรณ์ให้แก่บรรดาประชาชาติ"
6 แล้วข้าพเจ้าก็กราบพูลว่า "อนิจจา ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูเถิด ข้าพระองค์งุ่มง่ามไม่เป็น เพราะว่าข้าพพระองค์เป็นเด็ก"
7 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "อย่าว่าเจ้าเป็นแต่เด็ก เพราะเจ้าจะต้องไปหาทุกคนที่เราได้ให้เจ้าไป และเรามิบัญชาเจ้าอย่างไรบ้าง เจ้าจะต้องพูด
8 อย่างกล้าหาญเสียเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้พ้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ
9 แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์อุกคองต้องปากข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ดูเถิด เราเอาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้า
10 ดูซิ ในวันนี้เราได้ตั้งเจ้าไว้เหนือบรรดาประชาชาติและเหนือราชอาณาจักรทั้งหลาย ให้หอนออกและให้ฟังลง ให้ทำลายและให้ทำลายเสีย ให้สร้างและให้ปลูก"
11 ยิ่งกว่านั้นพระวามะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า "เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร" ข้าพเจ้ากราบพูลว่า "ข้าพพระองค์เห็นไม้ตะพดอันมั่นคงอันหนึ่ง"
12 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าเห็นถูกต้องแล้ว เพราะเราจะเร่งเร้าถ้อยคำของเราเพื่อให้กระทำสำเร็จ"
13 พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า "เจ้าเห็นอะไร" ข้าพเจ้ากราบพูลว่า "ข้าพพระองค์เห็นหม้อกำลังเดือดอยู่หม้อหนึ่ง หันหน้าไปทางทิศเหนือ"
14 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เหตุร้ายจะระเบิดจากทิศเหนือมาเหนือชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้น
15 เพราะ ดูเถิด เราจะร้องเรียกครอบครัวทั้งปวงแห่งบรรดาราชอาณาจักรทิศเหนือ" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ "เขาทั้งหลายจะมา และต่างก็จะวางบัลลังก์ของตนไว้ที่ตรงทางเข้าประตูกรุงเยรูซาเล็ม ตั้งสุลลอมรอบกำแพงทั้งหลาย และตั้งสุหรัเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์
16 และเราจะกล่าวคำพิพากษาของเราต่อหัวเมืองเหล่านั้น เพราะบรรดาความชั่วร้ายของเขานิการที่ได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมบูชาพระอื่น และนมัสการสิ่งที่มือของตนได้กระทำไว้
17 เพราะฉะนั้นส่วนเจ้าจงคาดเอาของเจ้าไว้ จงลุกขึ้นและบอกทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้าไว้วันนี้ให้เขาฟัง อย่างพอเพราะหน้าเขาเลย เกรงว่าเราจะทำให้เจ้าหงอต่อหน้าเขาทั้งหลาย
18 เพราะ ดูเถิด ในวันนี้เราจะกระทำให้เจ้าเป็นเมืองมีป้อม เป็นเสาเหล็ก และเป็นกำแพงทองสัมฤทธิ์ ผู้กับแผ่นดินทั้งหมด ผู้กับบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ กับเจ้านาย กับปุโรหิตและกับประชาชนแห่งแผ่นดินนี้
19 เขาทั้งหลายจะต่อสู้กับเจ้า แต่จะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้า เพื่อจะช่วยเจ้าให้พ้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

Chapter 2

1 ยิ่งกว่านั้นพระวามะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2 "จงไปประกาศตรอกหูกของกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราอย่าจำเจ้าได้ คือความเมตตาในนัยสาวของเจ้า ความรักของเจ้าครั้งเจ้าเป็นสาว เมื่อเจ้าตามเรามาในถิ่นทุรกันดาร ในดินแดนที่ไม่ได้หาว่าที่หะอะไร
3 อิสราเอลนั้นเป็นส่วนบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ คือเป็นผลิตผลรุ่นแรกของพระองค์ คนทั้งปวงที่ได้กินผลนั้นก็ผิด เหตุร้ายจึงจะมาถึงเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ"
4 โอ วงศ์วานของยาโคบ และบรรดาครอบครัวแห่งวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวามะของพระเยโฮวาห์
5 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "บรรพบุรุษของเจ้าจับความชั่วช้าอะไรได้ในเราเล่า เขาจึงไปทางเสียจากเรา และไปติดตามสิ่งไร้ค่า และได้กลายเป็นสิ่งไร้ค่า
6 เขาทั้งหลายมิได้กล่าวว่า `พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน ผู้ใดพาเรานี้มาจากแผ่นดินอียิปต์ ผู้ใดนำเราอยู่ในป่าถิ่นทุรกันดาร ในแดนทะเลทรายมีหลุม ในแดนที่กันดารน้ำและมีงามัจจุราศ ในแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดผ่านไปได้ และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ที่นี่'
7 และเราได้พาเจ้าทั้งหลายเข้ามาในดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อกินผลไม้และของดีอยู่ในแผ่นดินนั้น แต่เมื่อเจ้าเข้ามา เราได้กระทำให้แผ่นดินของเราเป็นมลทิน และกระทำให้มรดกของเราเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน
8 ปุโรหิตทั้งหลายมิได้กล่าวว่า `พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน' คนเหล่านั้นที่เลื่องพระราชนิญยุติไม่รู้จักเรา บรรดาผู้เลื่องแกะก็ละเมิดต่อเรา พวกผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์โดยพระบาอัล และดำเนินติดตามสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์"
9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้นเราจะได้ยังกับเจ้า เราจะได้ยังกับลูกหลานของเจ้า
10 เหตุว่า จงตามไปยังฝั่งเกาะลิติม แล้วก็ดู และไต่คนไปถึงเมืองเคดาร์และพิการนาอย่างถี่ถ้วน ดูที่วายุซึ่งอยู่ข้างนี้บ้างไหม
11 มีประชาชาติใดเคยได้เปลี่ยนพระของตน ถึงแม้ว่าพระเหล่านั้นไม่เป็นพระ

แต่ประชาชนของเราได้เอาสงวราศของเขาแลกกับสิ่งที่มันเป็นประโยชน์อย่างใด"

12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายเอ๋ย จงตกดิ่งด้วยสิ่งนี้ จงเกรงกลัวอย่างสยดสยองและจงโศกเศร้าอย่างกว้างเสียเลย

13 เพราะว่าประชาชนของเราได้กระทำความชั่วถึงสองประการ เขาได้ทอดทิ้งเราเสียซึ่งเป็นแหล่งน้ำเป็น แล้วสกัดหินซึ่งนำไว้สำหรับตนเอง เป็นถ้ำน้ำแตก ซึ่งยังน้ำไม่ได้

14 อิสราเอลเป็นทาสเขาหรือ หรือเป็นทาสที่เกิดขึ้นในบ้าน เหตุใดเขาจึงตกไปเป็นเหยื่อ

15 สิ่งใดหนุ่มค้ำรามเข้าไปหา มั่นค้ำรามเสียงดังมาก และมันทั้งหลายได้กระทำให้แก่แผ่นดินของเขาที่ร่ำร่ว่างเปล่า หัวเมืองทั้งหลายของเขาที่ถูกเผา ไม่มีคนอาศัยอยู่

16 ยิ่งกว่านั้นอีก ประชาชนเมืองโนฟและเมืองทาปานเนสได้ทุบกระหม่อมของเจ้าแล้ว

17 เจ้าหาเรื่องเหล่านี้ให้มาใส่ตัวเจ้าเอง โดยการทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เมื่อพระองค์ทรงนำเจ้าไปตามทางมิใช่หรือ

18 บัดนี้เจ้าได้อะไรด้วยการลงไปยังอียิปต์ เพื่อดื่มน้ำในแม่น้ำซีโหร หรือเจ้าได้อะไรด้วยการที่ลงไปยังอัสซีเรีย เพื่อดื่มน้ำในแม่น้ำนั้น

19 ความโหดร้ายของเจ้าจะพิสูจน์เจ้าเอง และการที่เจ้ากลับสัดยันั้นเองจะตำหนิเจ้า ฉะนั้นเจ้าจึงรู้และเห็นเถิดว่า มันเป็นความชั่วและความขมขื่น ซึ่งเจ้าทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งความเยาะแหยงเรามีได้อยู่ในตัวเจ้าเลย"

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

20 "เพราะว่านานมาแล้วเราได้หักแอกของเจ้า และระเบิดพันธะของเจ้าเสีย และเจ้าได้กล่าวว่า 'ข้าจะไม่ละเมิด' เออ เจ้าได้โน้มน้าวลงเล่นดูบนเนินเขาสูงทุกแห่งและได้ต้นไม้มิเชียสทุกต้น

21 แต่เราได้นำเจ้าไปเป็นเถาวัลย์อย่างดี เป็นพืชรากทั้งนั้น แล้วทำไมเจ้าเสื่อมทรามลงจนกลายเป็นเถาเปลือยไปได้"

22 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า "ถึงแม้ว่าเจ้าชั่วระยำด้วยน้ำค้าง และใช้สบู่หมาก แตรอยเปื้อนความชั่วข้าของเจ้าก็ยังปรากฏอยู่ต่อหน้าเรา

23 เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า 'ข้าไม่เป็นมลทิน ข้ามิได้ติดตามพระบาอัลไป' จงมองดูท่าทางของเจ้าที่ในหุบเขาสิ จงสำนึกกลัวว่าเจ้าได้กระทำอะไร เจ้าเหมือนอูฐสาวคะนองที่เดินข้ามไปตามเขา

24 เหมือนลาป่าที่คุ้นเคยกับถิ่นทุรกันดาร ได้สุมลงด้วยความอยากอันรุนแรงของมัน ใครจะจับความใคร่ของมันได้ บรรดาที่แสวงหามันจะไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย เมื่อถึงเดือนที่ก้าหนดของมันจะพบมันเอง

25 ระวังอย่าให้เท้าของเจ้าขาดรองเท้า และระวังลำคอของเจ้าให้พ้นจากความกระหาย แต่เจ้ากล่าวว่า 'หมดหวังเสียแล้ว เพราะข้าได้รักพระอื่น และข้าจะติดตามไป'

26 เมื่อไรถูกจับมีความละอายฉันใด วงศ์วานของอิสราเอลก็จะละอายฉันนั้น ทั้งตัวเขา กษัตริย์ เจ้านาย ปุโรหิตและผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเขา

27 ผู้กล่าวแก่กล่าวว่า 'ท่านเป็นบิดาของข้าพเจ้า' และกล่าวแก่กล่าวว่า 'ท่านตลอดข้าพเจ้ามา' เพราะเขาทั้งหลายได้หันหลังให้แก่เรา มิได้หันหน้ามาให้ แต่เมื่อถึงเวลาข้ามากเขาจะกล่าวว่า 'ขอทรงลูกขึ้นช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด'

28 แต่บรรดาพระของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า ซึ่งเป็นพระที่เจ้าสร้างไว้สำหรับตัวเอง ถ้ามันช่วยเจ้าให้รอดได้ ก็ให้มันลุกขึ้นช่วย เมื่อถึงเวลาข้ามากของเจ้า ยุดาห์เอ๋ย เจ้ามีหัวเมืองมากเท่าใด เจ้าก็มีพระมากเท่านั้น"

29 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เจ้าทั้งหลายจะมาร้องทุกข์เรื่องเราทำไม เจ้าได้ละเมิดต่อเราหมดทุกคนแล้ว

30 เราได้โยนศิ禄หลานของเจ้าเสียเปล่า เขาทั้งหลายก็ไม่ได้ขึ้น ตามของเจ้าเองได้กลืนผู้พยากรณ์ของเจ้า เหมือนอย่างสิงโตที่ทำลาย

31 โอ คนยุคนี้เอ๋ย เจ้าทั้งหลายจงพิจารณาดูพระวจนะของพระเยโฮวาห์ เราเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดารแก่อิสราเอลหรือ หรือเหมือนแผ่นดินที่มิได้ทิมหรือ ทำไม่ประชาชนของเราจึงกล่าวว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเจ้านาย ข้าพระองค์จะไม่มาหาพระองค์อีก'

32 สาวพรหมจารีจะลืมนามรักของเธอได้หรือ เจ้าสาวจะลืมนเครื่องพนักกายของตนได้หรือ แต่ประชาชนของเราได้ลืมนเรา เป็นเวลากี่วันกันบ้างไม่ไหวแล้ว

33 ทำไมเจ้าไม่จำไว้ถึงของเจ้าไปหาความร้ออย่างแนบเนียน ฉะนั้นเจ้าจึงสอนทางของเจ้าให้คนชั่วด้วย

34 ที่ชายเสื้อของเจ้าจะเห็นโลหิตของคนที่เราลามาผิดด้วย เรามีได้พบโดยการสืบหาอย่างลึกกลับ แต่โดยเรื่องต่างๆเหล่านี้

35 เจ้าก็ยังกล่าวว่า 'เพราะข้าพเจ้าไม่มีความผิดเลย พระพิโรธของพระองค์จะหันกลับจากข้าพเจ้าเป็นแน่' ดูเถิด เราจะนำเจ้าไปสู่การพิพากษา เพราะเจ้าได้กล่าวว่า 'ข้าพเจ้ามิได้กระทำบาป'

36 ทำไมเจ้าท่องเที่ยวไปมาอย่างเบาคความเช่นนั้น โดยเปลี่ยนเส้นทางของเจ้าอยู่เสมอเน อียิปต์จะกระทำให้เจ้าได้อาย เหมือนอัสซีเรียได้กระทำให้เจ้าได้อายมาแล้วนั้น

37 เจ้าจะออกมาจากที่นั่นด้วย โดยเอามือคุณหิระของเจ้าไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งบรรดาความไว้วางใจของเจ้าเสีย เจ้าจะเจริญขึ้นมาจากเราเขาก็ไม่ได้"

Chapter 3

1 "เขาทั้งหลายว่า 'ถ้าชายคนใดหย่าภรรยาของตนและเธอก็ไปจากเขาเสีย และไปเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง เขาจะกลับไปหาเธอหรือ แผ่นดินนั้นจะไม่โลโครกมากมายหรือ' แต่เจ้าได้เล่นชู้กับคนรักมากมายแล้ว ถึงกระนั้นเจ้าจึงกลับมาหาเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

2 "จงแหงนหน้าขึ้นสู่บรรดาที่สูงนั้น และดูซิ ที่ไหนบ้างที่ไม่มีคนมานอนด้วย เจ้าได้ฝังรอยคนรักของเจ้าอยู่ที่ริมทาง อย่างคนอระเบียบในถิ่นทุรกันดาร เจ้าได้กระทำให้แก่แผ่นดินโลโครกด้วยการแห่ศพและ ความชั่วข้าของเจ้า

3 เพราะฉะนั้นแผ่นดินจึงได้ระงับเสียง และฝนตกปลายฤดูจึงขาดไป แต่เจ้ามีหน้าผากของหญิงแพศยา เจ้าปฏิเสธไม่ยอมอวย

4 ตั้งแต่นั้นเจ้าจะร้องเรียกเรามีใช้หรือว่า 'พระบิดาของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ขึ้นนำตั้งแต่ข้าพระองค์ยังสาว'

5 พระองค์จะทรงพระพิโรธอยู่เป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรงกริ้วอยู่จนถึงที่สุดปลายหรือ' ดูเถิด เจ้าล้มอาวแล้ว แต่เจ้าก็ยังกระทำความชั่วข้าทุกอย่างซึ่งเจ้ากระทำไว้"

6 พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าในรัชกาลของกษัตริย์อิสยาห์ว่า "เธอทำอะไรบ้างเห็นหรือ คืออิสราเอลผู้กลับสัดยั เธอขึ้นไปบนภูเขาสูงทุกลูก และได้ต้นไม้มิเชียสทุกต้น แล้วก็ไปเล่นชู้อยู่ที่นั่น

7 เมื่อเธอทำอย่างนี้จนหมดแล้วเรากล่าวว่า 'เจ้าจึงกลับมาหาเรา' แต่เธอก็ไม่กลับมา และยูดาน้องสาวที่ทรยศนั้นก็เห็น

8 และเราเห็นว่า เพราะเหตุทั้งปวงที่อิสราเอลผู้กลับสัดยัได้ล่วงประเวณีนั้น เราได้ไล่เธอไปพร้อมกับโทหนังสือหย่า แต่ยูดาน้องสาวที่ทรยศนั้นก็ไม่กลัว เธอก็กลับไปเล่นชู้ด้วย

9 ต่อมาเพราะการแพศยาเป็นการเบาแก่เธอมาก เธอก็กระทำให้แก่แผ่นดินโลโครกไป โดยไปล่วงประเวณีกับศิ禄กับลำต้น

10 แม้ว่าเธอกระทำไปเช่นนั้นอยู่แล้ว ยุดาห์น้องสาวที่ทรยศของเธอก็มิได้หันกลับมาหาเราด้วยสิ้นสุดใจ แต่แสวงหาเป็นกลับมา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

11 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "อิสราเอลผู้กลับสัดยัยังสำแดงตัวว่ามีผิดน้อยกว่ายูดาที่ทรยศ

12 จงไปประกาศต่อยาคาเหล่านี้ไปทางเหนือกล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อิสราเอลผู้กลับสัดยัเอ๋ย กลับมาเถิด เราจะไม่ให้ความกริ้วของเราสวมทับเจ้า เพราะเราปรารถนาคด้วยพระกรุณาคุณ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เราจะไม่กริ้วเป็นนิตย์ 13 เพียงแต่ยอมรับความชั่วข้าของเจ้าว่า เจ้าได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเที่ยวเอาใจพระอื่นที่ได้ต้นไม้มิเชียสทุกต้น และเจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ลูกหลานที่กลับสัดยัเอ๋ย กลับมาเถิด เพราะเราแต่งงานกับเจ้าแล้ว เราจะรับเจ้าจากเมืองละคนและจากครอบครัวละสองคน และเราจะนำเจ้ามาถึงศิโยน

15 และเราจะให้ผู้เลี้ยงแกะคนที่พอใจเราแก่เจ้า ผู้ซึ่งจะเลี้ยงเจ้าด้วยความรู้และความเข้าใจ 16 และต่อมาเมื่อเจ้าหัวและเพิ่มขึ้นในแผ่นดินนั้น ในครั้งนั้น" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เขาทั้งหลายจะไม่กล่าวอีกว่า 'หีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์' เรื่องนี้จะไม่ขึ้นในใจ ไม่มีใครระลึกถึง ไม่มีใครนึกถึง จะไม่ทำกันขึ้นอีกเลย

17 ในครั้งนั้นเขาจะเรียกกรุงเยรูซาเล็มว่า เป็นพระที่นั่งของพระเยโฮวาห์ และบรรดาประชาชาติจะรวบรวมกันเข้ามาหาพระนามของพระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะไม่ติดตามใจอันชั่วของเขายังแต่บัดนี้ดังอีกต่อไป

18 ในสมัยนั้นวงศวานของยูดาที่จะเดินมากับวงศวานของอิสราเอล เขาทั้งสองจะรวมกันมาจากแผ่นดินฝ่ายเหนือ

มายังแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าให้เป็นมรดก

19 แต่เรากล่าวว่า 'เราจะตั้งเจ้าไว้ท่ามกลางบุตรทั้งหลายของเราย่างไรดีหนอ และให้แก่แผ่นดินที่นำปรารภมาแก่เจ้า เป็นมรดกที่สวงามที่สุดในบรรดาประชาชาติ' และเรากล่าวว่า 'เจ้าจะเรียกเราว่า พระบิดาของข้าพระองค์ และจะไม่หันกลับจากการติดตามเรา"

20 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "วงศวานอิสราเอลเอ๋ย แนนอนที่เดียวที่ภรรยาทรยศจะสามีมองนางฉันใด เจ้าก็ได้ทรยศต่อเราฉันนั้น"

21 เขาได้ยินเสียงมาจากที่สูง เป็นเสียงร้องไห้และเสียงวิงวอนของบุตรทั้งหลายของอิสราเอล เพราะเขาได้แปรวิถีของเขาเสียแล้ว เขาได้ลืมนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา

22 "บรรดาบุตรที่กลับสัดยัเอ๋ย จงกลับมาเถิด เราจะรักษาความสัตย์ของเจ้าให้หาย" "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายมาหาพระองค์แล้ว เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ 23 แท้จริงความหวังว่าจะได้ความรอดจากเนินเขาและจากภูเขาทั้งหลายถูกก็เป็นความไร้สาระ แท้จริงความรอดของอิสราเอลนั้นอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา

24 แต่ว่าสิ่งที่นำอยานั้นได้ก่อกินสิ่งทั้งปวงที่บรรพบุรุษของเราได้ลงแรงทำไว้ ตั้งแต่เรายังเป็นเด็กจนชราอยู่ คือฝูงแกะ ฝูงวัว บุตรชาย และบุตรสาวทั้งหลายของเขา

25 ให้เรานอนลงในความอายนของเรา และให้ความอัยยิตลุมเราไว้ เพราะเราได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ทั้งตัวเราและบรรพบุรุษของเรา ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจนอยู่จนทุกวันนี้

และเราหาได้เชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่"

Chapter 4

1 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะกลับมา เจ้าจงกลับมาหาเรา ถ้าเจ้ายอมเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไปทิ้งที่พื้นสายตาของเราเสีย เจ้าก็จะไม่โลเล

2 และถ้าเจ้าปฎิญาณอย่างจริงจัง อย่างยุติธรรม และอย่างชอบธรรมว่า 'ตราปัดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้น'

แล้วบรรดาประชาชาติจะให้พรกันในพระนามพระองค์ และเขาทั้งหลายจะอวดพระองค์"

3 เพราะว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับคนยูดาห์และแก่ชาวเยรูซาเล็มว่า "จงทุบดินที่โลไว้แล้วนั้น และอย่าหว่านลงกลางหนาม

4 ดูก่อน คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเอาตัวรับที่ข้าสาเห่นัดถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงตัดหน้างปลายหัวไว้ของเจ้าเสีย เกรงว่าความกริ้วของเราจะพลุ่งออกไปอย่างไฟและเผาไหม้

ไม่มีใครจะดับได้ เหตุด้วยความชั่วแห่งการกระทำทั้งหลายของเจ้า

5 จงประกาศปัดในยูดาห์และไซโหนาในกรุงเยรูซาเล็ม ว่า 'จงเป่าแตรไปทั่วแผ่นดิน จงรวมกัน จงร้องประกาศดังว่า มารวมกันเถิด ให้เราเข้าไปในบรรดาเมืองที่มีป้อม'

6 จงยกธงขึ้นสู่ศิโยน จงรีบหนีไปให้ปลอดภัย อัยราอยู่ เพราะเราจะนำความร้ายมาจากทิศเหนือ และนำการทำลายใหญ่ยิ่งมา

7 สิ่งใดตัวนั้นได้ออกไปจากพุ่มไม้หนาทึบของมັນแล้ว
และผู้ทำลายเหล่าประชาชาติกำลังเดินทางมาแล้ว
เขาได้ออกไปจากสถานที่ของเขาเพื่อกระทำให้แผ่นดินของเจ้ากร้างร้างไป
หัวเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าๆปราศจากคนอาศัย
8 ด้วยเหตุนี้ เจ้าจงสวมผ้ากระสอบ จงคร่ำครวญและร้องไห้
เพราะพระที่โรธอันร้อนแรงของพระเยโฮวาห์มีไว้ตั้งถาวรไปจากเรา"
9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ต่อมาในวันนั้นทั้งภรรยาก็จะและพวกเจ้านายจะหมดกำลังใจ
บรรดาปโรหิตจะตกตะลึงและผู้พยากรณ์ก็จะอัสตรรายใจ"
10 แล้วข้าพเจ้าจึงพูดว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงล่อลวงชนชาตินี้
และกรุงเยรูซาเล็มแน่นอนทีเดียว ว่า 'เจ้าทั้งหลายจะอยู่เย็นเป็นสุข'
แต่ที่จริงตามได้มาถึงชีวิตของเจ้าทั้งหลาย"
11 "ในครั้งนั้น เขาจะกล่าวแก่ชนชาตินี้ และแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า
'ลมร้อนจากที่สูงในถิ่นทุรกันดารพัดมาสู่บรรดาประชาชนของเรา ไม่ใช่จะมาพัดหรือมาชำระ'
12 กระแสลมที่แรงจะพัดมาจากที่เหล่านั้นมาสู่เรา บัดนี้เราจะกล่าวคำตัดสินต่อพวกเขา'
13 ดูเถิด เขาจะขึ้นมาเหมือนเมฆ รถมรบของเขาจะเหมือนลมมัทนามู
มาทั้งหลายของเขาเร็วยิ่งกว่านกอินทรี รั้วป้อมปราการทั้งหลาย เพราะว่าเขาจะต้องพินาศ
14 กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงล้างจิตใจของเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้าย เพื่อเจ้าจะรอดได้
ความคิดชั่วร้ายของเจ้านั้นจะสิงอยู่ในใจของเจ้านานสักเท่าใด
15 เพราะว่ามิใช่ประกาศมาจากเมืองดาน และไซมอนความชั่วร้ายจากภูเขาเอฟราอิม
16 จงกล่าวแก่บรรดาประชาชาติ ดูเถิด จงโฆษณาแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า
บรรดาผู้ล้อมมาจากแผ่นดินไกล เขาทั้งหลายให้ร้องเฝ้าหัวเมืองยูดาห์
17 เขาทั้งหลายล้อมยูดาห์ไว้รอบเหมือนผู้ดูแลแผ่นดิน เพราะว่ายูดาห์ได้ตกบฏต่อเรา"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ
18 "วิถีและการกระทำทั้งหลายของเจ้าได้นำเรื่องนี้มาเหนือเจ้า
นี่แหละเป็นผลแห่งความชั่วร้ายของเจ้า เพราะมันซึมขึ้น เพราะมันมาถึงจิตใจของเจ้าทีเดียว"
19 แสนะทม แสนะทม ข้าก็บิดตัวด้วยความเจ็บปวด โอ ผ่นดวงใจของข้าเอ๋ย
จิตใจของข้าก็ว่าวัน ข้าจะนั่งอยู่ไม่ได้ เพราะจิตใจข้าได้ยินเสียงแตร เสียงปลุกของสงคราม
20 การประกาศเรื่องความหายนะได้ติดตามความหายนะ แผ่นดินทั้งสี่ก็ถูกทิ้งร้าง
บรรดาเนินที่ของข้าก็ถูกทำลายในฉับพลัน ม่านทั้งหลายของข้าก็สิ้นไปในบัดเดียวเดียว
21 ข้าจะต้องมอดดูและฟังเสียงแตรนานสักเท่าใด
22 "เพราะประชาชนของเราไร้เชื้อ เขาทั้งหลายไม่รู้จักรัก เขาทั้งหลายเป็นลูกหลานที่โง่ทึบ
เขาทั้งหลายไม่มีความเข้าใจ เขาทั้งหลายทำความชั่วเกิน แต่เขาไม่เข้าใจที่จะทำดี"
23 ข้าพเจ้ามองดูพื้นที่โลก และดูเถิด เป็นที่ร้างและว่างเปล่า และมองดูฟ้าสวรรค์
ในนั้นก็ไม่มีความสว่าง
24 ข้าพเจ้ามองดูเขา ดูเถิด มันกำลังสันอยู่ บรรดาเนินเขาที่แก่งไปแก่งมา
25 ข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด ไม่มีมนุษย์เลย นกที่ปวงแห่งท้องอากาศได้หนีไปแล้ว
26 ข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด เรือกสวนในน้ำก็เป็นถิ่นทุรกันดาร
และหัวเมืองทั้งสี่ก็สลักหักพังไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
ต่อพระที่โรธอันร้อนแรงของพระองค์
27 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "แผ่นดินทั้งหมดจะเป็นที่กร้าง
ถึงกระนั้นเราก็ยังมิได้กระทำให้ถึงอวสานเสียทีเดียว
28 เพราะเรื่องนี้โลกจะไร้ทุกข์ และฟ้าสวรรค์เบื้องบนจะดำมืด เพราะเราได้ล้นาวาแล้ว
เราได้หมดอายุไว้แล้ว เราจะไม่เปลี่ยนใจหรือหันกลับ
29 เมื่อได้ยินเสียงพลม้าและนักธนู ชาวเมืองทั้งหมดก็จะหนีไป เขาเข้าไปอยู่ในสมุทพุ่มพุ่มไม้
และเป็นไปยไปท่ามกลางศิลา หัวเมืองทุกแห่งก็ถูกทอดทิ้ง
และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นเลย
30 เจ้าผู้ที่ถูกทิ้งร้างเอ๋ย ที่เจ้าแต่งตั้งและตั้งนั้้นเจ้าทำอะไรกัน
และที่เจ้าประทับตัวด้วยอาภรณ์ทองคำ ที่เจ้าขยายดวงตาให้กว้างด้วยแอมัส เออ
เจ้าแต่งตั้งไว้งามเสียเปล่า คนรักของเจ้าจะดูหมิ่นเจ้า เขาทั้งหลายจะแสวงชีวิตของเจ้า
31 เพราะเราได้ยินเสียงเหมือนเสียงหญิงคลอเคลียบุตรร้องแสนเจ็บปวดอย่างกับจะคลอเคลียบุตรหัวปี
เสียงร้องแห่งบุตรสาวศิโยนนั้น แทบจะขาดใจ เขยียดมือของเธออกร้องว่า "วิบัติแก่ข้า
จิตใจข้าอ่อนเปลี้ยอยู่เพราะเหตุผู้ฆ่าคน"

Chapter 5

1 "จงวิ่งไปวิ่งมาอยู่ในถนนกรุงเยรูซาเล็ม บัดนี้จงมองและรับรู้ จงค้นตามลานเมืองดูที่ว่า
จะหามนุษย์สักคนหนึ่งได้หรือไม่ คือคนที่กระทำการยุติธรรมและแสวงหาความจริง
เพื่อเราจะได้อภัยโทษให้แก่เมืองนั้น
2 แม้เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'ตราใบใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่'
เขาก็ยังปฏิบัติแต่ก็อย่างแน่นอน"
3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเนตรของพระองค์ทรงหาความจริงมิใช่หรือ
พระองค์ทรงเขียนดีเขาทั้งหลาย แต่เขาก็ไม่รู้สึกลำบาก พระองค์ทรงล้างผลาญเขา
แต่เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมดีขึ้น เขาได้กระทำให้หน้าของเขากระด้างยิ่งกว่าหิน
เขาปฏิเสธไม่ยอมกลับใจ
4 แล้วข้าพเจ้าจึงพูดว่า "แน่นอนคนเหล่านั้นเป็นแต่คนดื้อตื้อ เขาเหล่านั้นไร้เชื้อ
เพราะเขาไม่รู้จักรับพระมรดกของพระเยโฮวาห์ ไม่รู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา
5 ข้าพระองค์จะไปหาพวกผู้ยิ่งใหญ่ และจะพูดกับเขาทั้งหลาย
เพราะเขารู้จักพระมรดกของพระเยโฮวาห์ และรู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา"
แต่เขาทั้งหลายทุกคนก็ได้แก้แค้นเสีย เขาทั้งหลายได้ระเบิดพื้นถนนเสีย
6 เพราะฉะนั้น สิ่งใดจากปาะบางสำหราชอาณาจักร สุบัตย์ปายมสนจะกระทำลายเขา
เลือดจางเผ่าหัวเมืองทั้งหลายของเขา ทุกคนที่ไปจากเมืองเหล่านั้นจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ
เพราะว่าความละเมิดของเขามากมาย การกลับสัตย์ของเขาก็ใหญ่ยิ่ง
7 "เราจะให้อภัยเจ้าได้อย่างไร ลูกหลานของเจ้าได้ละทิ้งเราแล้ว

และได้อ้างผู้ที่ไม่ใช่พระในการทำสัตย์ปฏิญาณ เมื่อเราเสี่ยงเข้าห้อม เขาก็ทำการลวงประเพณี
แล้วก็ยกขบวนกันไปที่เรือนของหญิงแพศยา
8 เขาทั้งหลายเหมือนม้าที่กินอัมในดอนเต้า ทุกคนก็ร้องหากรรยาของเพื่อนบ้าน"
9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ
และจิตใจเราไม่ควรถ้าจะแก้แค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ
10 ขึ้นไปตามกำแพงของมັນและทำลายเสีย แต่อย่าไปถึงอวสานทีเดียว เอาเชิงเทินของมັນออก
เพราะมันไม่ได้เป็นของพระเยโฮวาห์
11 เพราะวงศาวานของอิสราเอลและวงศาวานของยูดาห์ได้ทรยศต่อเราอย่างสิ้นเชิงแล้ว"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ
12 เขาทั้งหลายพูดมุสาในเรื่องพระเยโฮวาห์ และได้กล่าวว่า "พระองค์มิได้ทรงกระทำประการใด
ไม่มีการร้ายอันใดจะเกิดขึ้นแก่เรา เราก็จะไม่เห็นดาบหรือการกันดารอาหาร
13 ผู้พยากรณ์ก็เป็นแต่ลมๆ พระวาจะไม่มีในคนเหล่านั้น ขอให้เป็นอย่างนั้นแก่เขาเถิด"
14 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า
"เพราะเจ้าทั้งหลายยกกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ ดูเถิด
เราจะทำถ้อยคำของเราที่อยู่ในปากของเจ้าให้เป็นไฟ และชนชาตินี้เป็นพิน
และไฟนั้นจะเผาผลาญเขาเสีย
15 ดูเถิด วงศาวานของอิสราเอลเอ๋ย เราจะนำประชาชาติจากแดนไกลมาสู่เจ้าทั้งหลาย"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ "เป็นประชาชาติที่มีอำนาจใหญ่โต เป็นประชาชาติดึกดำบรรพ์
เป็นประชาชาติที่เจ้าไม่รู้ภาษาของเขา เขาจะพูดอะไรเจ้าก็ไม่เข้าใจ
16 แล่ธนูของเขาเหมือนอุโมงค์เปิด เขาเป็นทวนและทวนหารทุกคน
17 เขาจะกินซึ่งเจ้าก็ขายได้ และกินอาหารของเจ้าเสีย ซึ่งบุตรชายและบุตรสาวของเจ้าควรจะได้กิน
เขาจะกินผู้ง่และผู้งั่วของเจ้าเสีย เขาจะกินแกะง่อนและต้นมะเดื่อของเจ้าเสีย
เขาจะทำลายตัวเมืองที่มีป้อมของเจ้า ซึ่งเจ้าวางใจนั้นเสียด้วยดาบ"
18 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ถึงแม้ว่าในวันเหล่านั้น เราก็ยังไม่กระทำแก่เจ้าให้ถึงอวสาน
19 และต่อมาเมื่อเจ้าทั้งหลายจะกล่าวว่า
'ทำไมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายจึงกระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้แก่เรา' เจ้าจะกล่าวแก่เขาว่า
'เจ้าได้ละทิ้งเราไปปรนนิบัติพระต่างดาวในแผ่นดินของเจ้านั้นได้
เจ้าจะต้องไปปรนนิบัติคนต่างชาติในแผ่นดินซึ่งไม่ใช่ของเจ้านั้น'
20 จงประกาศข้อความต่อไปนี้ในวงศาวานของยาโคบ และจงโฆษณาเรื่องนี้ในยูดาห์ ว่า
21 ชนชาติที่ไร้เชื้อและไร้ความเข้าใจเอ๋ย ผู้มืด แต่มองไม่เห็น ผู้มืด แต่ฟังไม่ได้ยิน
จงฟังข้อความนี้"
22 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เจ้าไม่ยำเกรงเราหรือ เจ้าไม่ตัวสันอยู่ต่อหน้าเราหรือ
คือเราผู้วางกองทรายไว้เป็นเขตล้อมทะเล เป็นเครื่องกีดขวางเป็นนิตย์มิให้ผ่านไปได้
แม้ว่าคลื่นจะซัด ก็เอาชนะไม่ได้ แม้คลื่นจะคะนอง ก็ข้ามไปไม่ได้
23 แต่ชนชาตินี้มิได้คิดถึงและกบฏ เขาได้หันเหและจากไปเสีย
24 ข้อความนี้เขาไม่มุ่งอยู่ในใจของเขาทั้งหลายว่า
'บัดนี้ให้เรายำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
ผู้ทรงประทานฝนตามฤดูของมັນคือฝนต้นฤดูและฝนฤดูปลายฤดู
และทรงรักษาสำปาดที่กำหนดการเกี่ยวข้าวไว้ให้แก่เรา'
25 ความชั่วช้าของเจ้าได้กระทำให้สิ่งเหล่านั้นหนีไปเสีย
และบาปของเจ้าทั้งหลายก็กินสิ่งที่ดีไว้เสียจากเจ้า
26 เพราะท่ามกลางประชาชนของเราจะพบคนชั่ว เขาข่มคอยเหมือนคนดักนกข่มอยู่ เขาวางกับไว้
เขาดักคน
27 เรือนของเขาเต็มไปด้วยความหลอกลวงเหมือนกระเจดที่มันก่เต็ม
เพราะฉะนั้นเขาจึงใหญ่โตและมั่งมี
28 เขาจึงอ้วนพุงตัวเกลี้ยงเกลา ในเรื่องการกระทำความชั่วเขาล้ำหน้า เขามิได้ตัดสินคดี
คือคิดต้องลูกกำพร้าพ่อ ด้วยความยุติธรรม ถึงกระนั้นเขาก็เจริญ
เขามิได้ป้องกันสิทธิของคนที่ดสน"
29 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ
และไม่ควรถ้าจิตใจเราจะแก้แค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ
30 สิ่งที่น่าตกตะลึงและน่าหวาดเสียได้เกิดขึ้นในแผ่นดินนี้
31 คือผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์เท็จ และบรรดาปโรหิตก็ปลุกองตมการขึ้นตัวของเขา
และประชาชนของเราชอบที่มีกรอย่างนี้ แต่เจ้าทั้งหลายจะกระทำอะไรเมื่อกาลสุดปลายมาถึง"

Chapter 6

1 โอ ประชาชนเบนยามินเอ๋ย จงรวมกันหนีไปจากกลางกรุงเยรูซาเล็ม จงเป่าแตรในเมืองเทโคอา
และยกสัญญาณไปขึ้นไว้บนเบธชัลเตรม เพราะเหตุร้ายใกล้ออกมาจากทิศเหนือ
คือการทำลายอย่างใหญ่หลวง
2 เราเปรียบบุตรสาวของศิโยนเสมือนสาวสวยและบอบบาง
3 ผู้เลี้ยงแกะพร้อมกับฝูงแกะจะมาสู่เธอ เขาจะตั้งเฝ้าที่ไว้รอบเธอ ต่างก็จะหากินอยู่ในที่ของมัน
4 "จงเตรียมท่าสงครามกับเธอ ลูกขึ้น ให้เราโจมตีเวลาเที่ยงวัน" "วิบัติแก่พวกเรา
เพราะว่ากลางวันคล้อยเสียแล้ว เงาของเวลาเย็นก็ยาวออกไป"
5 "ลูกขึ้น ให้เราเข้าตีเวลากลางคืน และทำลายบรรดาวังของเธอเสีย"
6 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "จงโจมตีมันไม่ของเธอลง
จงก่อเชิงเทินไว้สู่กรุงเยรูซาเล็ม นี่แหละนครที่ต้องถูกทำโทษ
ภายในเธอไม่มีอะไรนอกจากการบีบบังคับ
7 นำพุล่อยน้ำของมันออกมาฉันใด เธอก็ปล่อยความชั่วของเธอออกมาฉันนั้น
ได้ยินถึงความพินาศและการทำลายมีภายในเธอ
ความเศร้าโศกและความบาดเจ็บก็ปรากฏต่อเราเสมอ
8 กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงรับคำสั่งสอนเถิด เกรงว่าจิตใจเราจะพราจากเจ้าไปเสีย
เกรงว่าเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่กร้าง เป็นแผ่นดินที่ปราศจากคนอาศัย"
9 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า

"เขาทั้งหลายจะกวาดชนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นเสียให้เกลี้ยงอย่างลี้มเกลากุ่น เหมือนคนเก็บผลองุ่นเอามือเก็บผลในตะกร้าอีกคำรบหนึ่ง"

10 ข้าพเจ้าจะระงับและให้คำตัดสินแก่ผู้ใดคนหนึ่ง เพื่อเขาจะได้ยิน ดูเถิด หูของเขาดันเสียแล้ว เขาฟังไม่ได้ ดูเถิด พระวจนะของพระเยโฮวาห์เป็นสิ่งที่เขาดูหมิ่น เขาไม่พอใจฟัง

11 เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีพระพิโรธของพระเยโฮวาห์เต็มไปหมด ข้าพเจ้าจะเก็บไว้อีกไม่ไหวแล้ว "เราจะเพิกเฉยการเด็กที่ตามถนน และรดพวกหนุ่มๆ ที่ชุมนุมกันอยู่ด้วย ทั้งสามและภรรยาที่จะต้องเอาไป ทั้งคนแก่และคนชราด้วย

12 บ้านเรือนของเขาจะต้องยกให้เป็นของคนอื่น ทั้งไร่นาและภรรยาของเขาด้วย เพราะเราจะเหยียดมือของเราออกต่อสู้ชาวแผ่นดิน" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

13 "เพราะว่า ตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลกอยากได้กำไร และทุกคนก็กระทำการด้วยความเท็จ ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ตลอดถึงปุโรหิต

14 เขาทั้งหลายได้รักษาแผนแห่งบุตรสาวประชาชนของเราแต่เล็กน้อยกล่าวว่า 'สันติภาพ สันติภาพ' เมื่อไม่มีสันติภาพเลย

15 เขาละอายหรือเมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เปล่าเลย เขาไม่ละอายเสียเลย เขาหน้าแดงด้วยความละอายไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเขาจะลี้มลงท่ามกลางพวกที่ลี้มแล้ว เมื่อถึงเวลาที่เรารลดอาญาเขาทั้งหลาย เขาจะลี้มคว้าง" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

16 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงยืนที่ถนนและมองให้ดี และถามหาทางโบราณนั้นว่า ทางดีอยู่ที่ไหน แล้วจงเดินในทางนั้น และท่านจะพบที่ที่สงบสำหรับจิตของท่าน แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'เราจะไม่เดินในนั้น'

17 เราวางยามไว้เหนือเจ้า สั่งว่า 'จงฟังเสียงแตร' แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'เราทั้งหลายจะไม่ยอมฟัง'

18 เพราะฉะนั้น บรรดาประชาชนชาติเอ๋ย จงฟัง ที่ประชุมเอ๋ย จงทราบเถิดว่า อะไรระบั้งเกิดขึ้นแก่เขา

19 พิกพ่อย่ จงฟังเถิด ดูเถิด เราจะนำความร้ายมาเหนือชนชาตินี้ คือผลแห่งความคิดทั้งหลายของเขา เพราะเขาไม่ได้เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ส่วนราชบัญญัติของเราเนิ่น เขาปฏิเสธเสีย

20 มีกายานมาถึงเราจากเมืองเซบา มีตะไคร้ส่งมาจากเมืองไกล เพื่ออะไรเล่า เครื่องเผาบูชาของเขาก็ยังไม่เป็นที่รับได้ หรือเครื่องสักการบูชาของเขาก็ไม่เป็นที่พอใจเรา"

21 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด ต่อหน้าชนชาตินี้ เราจะวางเครื่องสะดุดไว้ให้เขาสะดุด ทั้งบิดาและบุตรชายด้วยกัน ทั้งเพื่อนบ้านและมิตรสหายจะพิชิต"

22 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด ชนชาติหนึ่งกำลังมาจากแดนเหนือ ประชาชาติใหญ่ชาติหนึ่งจะถูกรื้อให้มาจากส่วนที่ไกลที่สุดของพิภพ

23 เขาทั้งหลายจะจับคนธนูและหอก เขาทั้งหลายดูร้ายและไม่มีความสงสาร เสียงของเขาเหมือนเสียงทะเลแก่เรา เขาทั้งหลายมีม้า และจัดเตรียมกระบวนเหมือนชายที่จะเข้าสงคราม บุตรสาวศิโยนเอ๋ย เขาทั้งหลายมาต่อสู้เจ้า"

24 พวกเราได้ยินกิตติศัพท์พวกนั้น มือของเราก็อ่อนลงอย่างช่วยไม่ได้ ความแสนระทมได้จับเราไว้เป็นความเจ็บเหมือนสตรีกำลังคลอดบุตร

25 อย่าเดินออกไปในทุ่งนา หรือเดินบนถนน เพราะดาบของศัตรูและความสยดสยองอยู่ทุกด้าน

26 บุตรสาวแห่งประชาชนของเราเอ๋ย จงเอาผ้ากระสอบคาดเอาไว้ และกลิ้งเกลือกอยู่ในกองเถ้า จงไว้ทุกข์เหมือนเพื่อบุตรชายคนเดียว เป็นการคร่ำครวญอย่างแสนซนขึ้นที่สุด เพราะว่าผู้ทำลายมาสู่เราในที่ที่นั่นใด

27 "เราได้กระทำให้เจ้าเป็นหอคอยและป้อมปราการท่ามกลางประชาชนของเรา เพื่อเจ้าจะทราบและลองพฤติการณ์ทั้งหลายของเขา

28 เขาทั้งหลายมักกับถ้อยคำอย่างต่อต้านทั้งสิ้น เทียวินนาเขาไป เขาทั้งหลายเป็นทองสัมฤทธิ์ และเป็นเหล็ก เขาทุกคนประพฤติเลวทรามทั้งสิ้น

29 เครื่องสูบลมของเขาสูบลมอย่างดุเดือด ตะกั่วก็ถูกไปเผาผลาญเสีย กลูกกันเรือยไปก็เปล่าประโยชน์ เพราะว่าคนชั่วก็ยังไม่ได้ถูกถอนออกไป

30 จะเรียกเขาทั้งหลายได้ว่า เป็นที่เจ็บ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธเขาเสียแล้ว"

Chapter 7

1 พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า

2 "เจ้าจงยืนอยู่ในประตูกำแพงพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และประกาศถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่นว่า บรรดาคนยูดาห์ทั้งปวง ผู้เข้ามาในประตูกำแพงนี้เพื่อจะนมัสการพระเยโฮวาห์ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์

3 พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงซ่อมพฤติการณ์และการกระทำของเจ้าเสีย และเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้

4 อย่าไว้ว่างใจในคำเท็จเหล่านั้นที่ว่า 'นี่เป็นพระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์'

5 เพราะว่า ถ้าเจ้าซ่อมพฤติการณ์และการกระทำของเจ้าจริงๆ ถ้าเจ้าให้ความยุติธรรมระหว่างคนหนึ่งกับเพื่อนบ้านของเขารึจริงๆ

6 ถ้าเจ้าไม่มีบึงกับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อหรือแม่ม่าย และไม่หลังโลที่หิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตายในทันที และเจ้าทั้งหลายไม่ติดตามพระอื่นไปก็รับตัวเอง

7 แล้วเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ ในแผ่นดินซึ่งเราได้ยกให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าเป็นนิตย์

8 ดูเถิด เจ้าวางใจในคำเท็จอย่างไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย

9 เจ้าจะสักการห์ยี่ ผ่าคน ล้างประเวณี ปฏิญญาเท็จ

เผาเครื่องบูชาถวายพระบารมีและติดตามพระอื่นซึ่งเจ้าทั้งหลายมิได้รู้จักไปหรือ

10 แล้วจึงมายืนต่อหน้าเราในนิเวศนี้ ซึ่งเรียกตามนามของเรา และกล่าวว่า 'เราทั้งหลายได้รับการช่วยเหลือพ้นมาแล้ว เพื่อจะไปกระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ทั้งสิ้น'

11 นิเวศนี้ซึ่งเรียกตามนามของเรา

ในสายตาของเจ้าได้กลายเป็นที่ซ่อนสมุขของพวกโจรไปแล้วหรือ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด แม้แต่เราก็ตีเห็นเองแล้ว

12 แต่งไปยังสถานที่ของเราซึ่งเคยอยู่ในเมืองซีโลห์

ซึ่งที่แรกเราได้กระทำให้นามของเราอยู่ที่นั่น

จงดูว่าเพราะความชั่วร้ายของอิสราเอลประชาชนของเรา เราได้กระทำอะไรต่อสถานที่นั้น

13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และบัดนี้ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น และเมื่อเราพูดกับเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง แต่เจ้าทั้งหลายหาได้ฟังไม่ และเมื่อเราได้เรียกพวกเจ้า แต่เจ้ามิได้ตอบ

14 เหตุฉะนั้นเราจะกระทำต่อนิเวศนี้ซึ่งเราเรียกตามนามของเรา และซึ่งพวกเจ้าได้วางใจนั้น และกระทำแก่สถานที่ซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้าเหมือนเราได้กระทำแก่ซีโลห์

15 และเราจะเหวี่ยงเจ้าทิ้งจากสายตาของเรา เหมือนอย่างที่เราได้ทิ้งบรรดาพวกที่น้องของเจ้า คือบรรดาเชื้อสายของเอฟราอิมทั้งหมดนั้น

16 เพราะฉะนั้นเจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขึ้นหรืออธิษฐานเพื่อเขา และอย่าวิงวอนขอต่อเรา เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า

17 เจ้ามิได้เห็นดอกหรือว่า เขากระทำอะไรกันในหัวเมืองทั้งหลายแห่งยูดาห์ และตามถนนหนทางในเยรูซาเล็ม

18 พวกเด็กก็เก็บฟืน พวกพ่อก็ก่อไฟ พวกผู้หญิงก็นวดแป้ง เพื่อทำขนมถวายแด่เจ้าแม่แห่งฟัสราธ และเขาเทเครื่องดื่มบูชาถวายแด่พระอื่นๆ เพื่อยั่วยุให้เราโกรธ"

19 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "คือเราที่เขายั่วยุหรือ มิใช่ยั่วยุตัวเขาเองให้ไปสู่ความขายหน้าของเขาทั้งหลายดอกหรือ"

20 ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด ความกริ้วและความโกรธของเราจะเทลงมาบนสถานที่นี้ บนมนุษย์และสัตว์ บนต้นไม้ในท้องทุ่งและบนพืชผลของแผ่นดิน จะเผาผลาญเสียและจะดับไม่ได้"

21 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า "จงเพิ่มเครื่องเผาบูชาเข้ากับเครื่องสักการบูชาของเจ้า และจงรับประทานเนื้อ

22 เพราะในวันที่เราได้พาเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เรามิได้พูดกับบรรพบุรุษของเจ้าหรือสั่งเขาเรื่องเครื่องเผาบูชาและเครื่องสักการบูชา

23 แต่ราชบัญญัติเขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า 'จงเชื่อฟังเสียงของเรา และเราจะเป้นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และดำเนินในหนทางที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะได้อยู่เย็นเป็นสุข'

24 แต่เขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังหรือเงยหูฟัง แต่เขาทั้งหลายดำเนินตามแผนการของเขาเอง และในความดีกระดังตามจิตใจชั่วของเขาทั้งหลาย และเดินถอยหลัง มิได้เดินขึ้นหน้า

25 ตั้งแต่ตอนที่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์จนทุกวันนี้ เราได้ส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเราไปยั้งเขาอย่างไม่หยุดยั้ง วันแล้ววันเล่า

26 ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่ฟังเรา หรือเงยหูฟัง แต่ได้กระทำโทษของตนแข็ง เขาได้กระทำชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรพบุรุษทั้งหลายของเขาเสียอีก

27 เจ้าจึงกล่าวบรรดาถ้อยคำเหล่านี้แก่เขา แต่เขาจะไม่ฟังเจ้า เจ้าจึงร้องเรียกเขา แต่เขาจะไม่ยอมตอบเจ้า

28 แต่เจ้าจงพูดแก่เขาว่า 'นี่เป็นประชาชาติที่ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และจะไม่ยอมรับการแก้ไข สัจจะพิชิตเสียแล้ว ถูกตัดขาดเสียจากปากของเขาแล้ว

29 เยรูซาเล็มเอ๋ย จงตัดผมของเจ้าออกเหวี่ยงทิ้งไป จงคร่ำครวญบนที่สูง เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธและทิ้งเจ้าอายุแห่งพระพิโรธของพระองค์แล้ว'

30 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะคนยูดาห์ได้กระทำความชั่วในสายตาของเรา เขาได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไว้ในนิเวศซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้นิเวศนั้นมัวหมองไป

31 และได้สร้างปฐมนิยสถานสูงของโทเฟท ซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม เพื่อจะเผาบุตรชายและบุตรสาวของเขาทั้งหลายเสียด้วยไฟ ซึ่งเรามิได้บัญชา และไม่เคยมีขึ้นในใจของเรา

32 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงเมื่อเขาจะไม่เรียกที่นี่อีกว่าโทเฟท หรือภูเขาแห่งบุตรชายของอินโนม แต่จะเรียกว่า หุบเขาแห่งการฆ่าฟันกัน เพราะเขาจะฝังคนไว้ในโทเฟทจนไม่มีที่ว่างแล้ว

33 และศพของชนชาตินี้จะเป้นอาหารของนกในอากาศ และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และไม่มีใครจะขับไล่ให้มันไปเสียได้

34 เราจะกระทำให้เสียงร่ำไห้และเสียงนินทา เสียงของเจ้าบ่าวและเสียงของเจ้าสาว ขาดหายไปจากหัวเมืองของยูดาห์ และจากถนนหนทางแห่งกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าแผ่นดินนั้นจะต้องกรังลงไป"

Chapter 8

1 "พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในกาลครั้งนั้น กระดูของบรรดาภคหัตริย์ยูดาห์ กระดูกเจ้านาย กระดูกปุโรหิต กระดูกผู้พยากรณ์ และกระดูกของชาวเมืองเยรูซาเล็มจะมีคนเอาออกมาจากอุโมงค์ของเขาทั้งหลายเหล่านั้น

2 และเขาจะกระจายกระดูกเหล่านั้นออกต่อหน้าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และบริวารแห่งฟัสราธทั้งสิ้น ซึ่งเขาทั้งหลายรักและปรนนิบัติ ซึ่งเขาได้ติดสอยห้อยตาม ซึ่งเขาได้แสวงหาและนมัสการ จะไม่มีใครรวบรวมหรือฝังกระดูกเหล่านั้น แต่จะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่พื้นดิน

3 บรรดาคนที่เหลืออยู่จากครอบครัวร้ายนี้ ซึ่งตกค้างอยู่ในสถานที่ทั้งสี่ซึ่งเราได้ขับไล่เขาไป จะเลือกความตายยิ่งกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้

4 เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อมนุษย์ลี้มลง เขาจะไม่ลุกขึ้นอีกหรือ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดหันไป เขาจะไม่หันกลับมาหรือ

5 ท่าไม้ชาวเยรูซาเล็มนี้จึงได้หันไป เป็นการกลับสัถย์อยู่เป็นนิตย์ เขายึดการหลอกลวงไว้มั่น เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมกลับ

6 เราได้ตั้งใจและคอยฟัง แต่เขาทั้งหลายก็พูดไม่ถูกต้อง ไม่มีคนใดกลับใจจากความชั่วของตน กล่าวได้ว่า 'ฉันได้ทำอะไรไปแล้วบ้าง' ทุกคนหันไปตามทางของเขาเอง เหมือนม้าวิ่งหัวทิ่มเข้าไปในสวลงคราม

7 แม้ว่านกรกระสาบ้านน่ายังรู้จักเวลากำหนดของมัน และนกเขา นกนางแอ่น และนกกรอด
ได้รักษาเวลาของมัน แต่ประชาชนของเราไม่รู้จักคำตัดสินของพระเยโฮวาห์
8 เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า "เรามีปัญญา และพระราชนิพนธ์ของพระเยโฮวาห์ก็อยู่กับเรา" แต่ดูเถิด
แน่นอนเขาทำอย่างไรประโยชน์ คือปากกาของพวกเขาอาจลึกลับได้ทำอย่างไรประโยชน์
9 คนมีปัญญาจะได้รับความอวย เขาจะคร่ำครวญและถูกจับตัวไป ดูเถิด
เขาได้ปฏิเสธพระวาทะของพระเยโฮวาห์ และปัญญาอย่างใดไม่มีในตัวเขาเล่า
10 เพราะฉะนั้น เราจะให้กรรชาของเขาดูไปเป็นของคนอื่น
ให้ไร่นาของเขาตกแก่ผู้ที่จะได้รับเป็นมรดก เพราะว่าตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดถึงคนที่ใหญ่โตที่สุด
ทุกคนโลกอาจได้กำไร ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ถึงปุโรหิต ทุกคนก็ทำการล้อเขา
11 เขาได้รักษาแผนแห่งบุตรสาวประชาชนของเราแต่เล็กน้อย กล่าวว่า "สันติภาพ สันติภาพ"
เมื่อไม่มีสันติภาพเสียเลย
12 เมื่อเขากระทำกรณี่น่าสะอิดสะเอียน เขาจะอวยหรือ เปล่าเลย เขาไม่ละอวยเสียเลย
เขาหันมาด้วยความละอายไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเขาจะลึบลมท่ามกลางพวกที่ลึบลมแล้ว
ในเวลาแห่งการลงอาญาเขาทั้งหลาย เขาจะลึบลมว่าลง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะผลาญเขาเป็นแน่ เกอ貢จะไม่มีผล หรือดินมะเดื่อไม่มีผล
ใบก็จะเหี่ยวแห้งไป และสิ่งใดที่เราให้เขาก็อันตรธานไปจากเขา"
14 ทำไมเราจึงนั่งนิ่งๆ จงพากันมา ให้เราเข้าไปในหัวเมืองที่มีป้อม และนั่งเสียที่นั่นเถิด
เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงให้เรานั่ง และทรงประทานน้ำดื่มให้เราดื่ม
เพราะเราได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์
15 เรามองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีอะไรเลย เรามองหาเวลารักษาให้หาย
แต่ประสบความสลดสยอง
16 "เสียงระฆังแห่งมาฆของเขาก็ได้ยินมาจากเมืองดาน
แผ่นดินทั้งสี่ก็หวั่นไหวด้วยเสียงร้องของกองอาชญาของเขา
มันทั้งหลายมากินแผ่นดินและสิ่งทั้งปวงที่อยู่บนนั้นจนหมด ทั้งเมืองและผู้ที่อยู่อยู่ในเมือง
17 เพราะ ดูเถิด เราจะส่งข้ามาท่ามกลางเจ้า คือกองทัพบางซึ่งจะผูกด้วยมมธนูไม่ได้
และมันจะกัดเจ้าทั้งหลาย" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
18 เมื่อข้าพเจ้าจะปล่อยโยนตัวเองเนื่องด้วยความเศร้าโศก
จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนเปลี้ยอยู่ภายใน
19 ฟังสิ เสียงร้องแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า เพราะเหตุคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งโลก
"พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในศิโยนหรือ กษัตริย์ของเมืองนั้นไม่อยู่ในนั้นหรือ"
"ทำไมเขาชั่วร้ายที่ไครธด้วยรูปเคารพสลักของเขา และด้วยพระตำด้าของเขา"
20 "ถูกเกี่ยวที่ผ่านไปแล้ว แล้งก็สิ้นลงแล้ว และเราทั้งหลายก็ไม่รอด"
21 เพราะแผนแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า หัวใจข้าพเจ้าจึงเป็นแผล ข้าพเจ้าเศร้าหมอง
และความสลดสยองก็ยึดข้าพเจ้าไว้วันหนึ่ง
22 ไม่มีพืชสวนในกิเลอาดหรือ ไม่มีแพหยที่นั่นหรือ
ทำให้อนามัยแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้าจึงไม่กลับสู่สภาพเดิมได้

Chapter 9

1 ใต้ถ้อย ถ้ำศิธรของข้าพเจ้าเป็นน้ำ และดวงตาของข้าพเจ้าเป็นบ่อน้ำตาพุทก็จะมี
เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับให้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้าที่ถูกฆ่า
2 ใต้ถ้อย ถ้ำข้าพเจ้ามีที่พักสำหรับคนเดินทางอยู่ที่นั่นในถิ่นทุรกันดารก็จะมี
เพื่อข้าพเจ้าจะได้ปรากฏจากชนชาติของข้าพเจ้า และไปให้ทันเขาเสีย
เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนล่องประเวณีทั้งหมด และเป็นหมู่คนที่มักทรยศ
3 "เขาทั้งหลายจะอิจฉาเหมือนคนทรน เพื่อกล่าวความเท็จ
แต่เขาทั้งหลายไม่กล้าสู้เพื่อความจริงในแผ่นดิน
เพราะเขาทั้งหลายจากความชั่วอย่างนี้ไปสู่ความชั่วอย่างนั้น และเขาทั้งหลายไม่รู้จักรา"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
4 "ขอให้ทุกคนระวังเพื่อนบ้านของตน และอย่าวางใจในเพื่อนคนใดเลย
เพราะว่าเพื่อนทุกคนจะเป็นคนหลอกล่อ และเพื่อนบ้านทุกคนจะเหี่ยวไปเป็นคนครหาขึ้นมา
5 ทุกคนจะล่องว้างเพื่อนบ้านของตนว่า ไม่มีใครจะพูดความจริงสักคนเดียว
เขาได้สอนสิ้นของเขาคือพูดมุสา เขาได้กระทำความชั่วด้านหน้าเบื้องหน้า
6 เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางการล่อลวง โดยการล่อลวงเขาปฏิเสธที่จะรู้จักเรา"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
7 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะถูกละทิ้งและทอดลงเขา
เหตุบุตรสาวประชาชนของเรา เราจะทำอย่างอื่นได้อย่างไร
8 ลึบลมของเขาเป็นลูกธนูฤๅ มันทูมธมธม เขาพูดอย่างสันติกับเพื่อนบ้านของเขาด้วยปาก
แต่ในใจของเขา เขาวางแผนการคอยดักเขาอยู่"
9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ไม่ควรถิที่เราจะลงโทษเขาเพราะสิ่งเหล่านี้หรือ
ไม่ควรถิจิตใจเราจะแค้นประสาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ
10 เราจะร้องไห้และคร่ำครวญเพราะเหตุเขาเหล่านี้
และคร่ำครวญเหตุหลานญาติในถิ่นทุรกันดารเพราะว่ามันถูกเผาเสีย ไม่มีผู้ใดผ่านไปมา
ไม่ได้ยินเสียงสดุดีเสียงร้อง ทั้งนกในอากาศและสัตว์ใดหนีไปเสียแล้ว
11 เพราะกระทำให้ยรูซาเล็มเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นถ้ำของมังกร
และเราจะกระทำให้หัวเมืองของยูดาห์เป็นที่รกร้าง ไม่มีชาวเมืองสักคนเดียว"
12 ใครเป็นคนที่ปัญญาที่จะเข้าใจความผิดได้ และมีผู้ใดที่พระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขา
เขาจึงประกาศความนั้นได้ เหตุใดในแผ่นดินจึงพังทำลายและถูกเผาเสียเหมือนถิ่นทุรกันดาร
จึงไม่มีใครผ่านไปมา
13 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งราชนิพนธ์ของเรา
ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเขา และไม่ได้เชื่อฟังเสียงของเรา หรือคำเนิ่นตามนั้น
14 แต่ได้ดำเนินตามใจของตนเองอย่างดื้อดึง และติดสอยห้อยตามพระบออัล
อย่างที่บรรพบุรุษได้สั่งสอนเขาไว้"
15 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสว่า "ดูเถิด

เราจะเปลี่ยนชาตินี้ด้วยบอระเพ็ด และให้น้ำดื่มให้เขาดื่ม
16 เราจะกระจายเขาไปท่ามกลางประชาชาติ ที่ตัวเขาเองและบรรพบุรุษของเขาไม่รู้จักรัก
และเราจะส่งดาบให้ไล่ตามเขาทั้งหลาย จนเราจะผลาญเขาสิ้น"
17 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "จงพิจารณาดู และเรียนการร้องไห้ให้หมา
จงให้คนไปตามหญิงที่สำนุญมา
18 ให้เขารับส่งเสียงคร่ำครวญเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อนำตาจะอาบตาของเรา
และหงัดตาของเราจะมีน้ำตาพุดออกมา
19 เพราะได้ยินเสียงคร่ำครวญจากศิโยนว่า "เราทั้งหลายย่อยยับเพียงใดแล้ว เราอับอายหนักหนา
เพราะเราได้ทอดทิ้งแผ่นดิน เพราะที่อาศัยของเราได้เหวี่ยงพวกเราออกไป"
20 หญิงเอ๋ย จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์
และให้หูของเจ้ารับพระวาทะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ จงสอนบทคร่ำครวญแก่บุตรสาวของเจ้า
จงสอนบทเพลงศพแก่เพื่อนบ้านของเธอทุกคน
21 เพราะความตายได้ขึ้นมาเข้าหน้าตาของเรา มันเข้ามาในวังทั้งหลายของเรา
ตัดพวกเด็กๆออกเสียจากข้างนอก และตัดคนหนุ่มๆออกเสียจากถนนทั้งหลาย
22 จงพูดว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'สมมุติษย์จะลึบลมเหมือนมูลสัตว์ตกตามพื้นทุ่ง
เหมือนฟ่อนข้าวล้มตามผู้เกี่ยว และไม่มีผู้ใดจะเก็บ'"
23 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "อย่าให้ผู้มีปัญญาอวดในสติปัญญาของตน
อย่าให้ชายคนร่ำจวดในความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวดในความมั่งคั่งของตน
24 แต่ให้ผู้อวดอวดในสิ่งนี้คือในการที่เขาเข้าใจและรู้จักเราว่าเรากล่าวพระเยโฮวาห์
ทรงสำแดงความเมตตา ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก
เพราะว่าเราพอใจในสิ่งเหล่านี้" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
25 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลากาลังมาถึงแล้ว
เมื่อเราจะลงโทษบรรดาผู้ที่รับพิธีเข้าสู่หนัดพร้อมด้วยผู้ที่มิได้รับพิธีเข้าสู่หนัด คือ
26 อียิปต์ ยูดาห์ เอโดม และคนอัมโมน โมอับและบรรดาคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด
ทุกคนที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เพราะบรรดาประชาชาติเหล่านี้มิได้รับพิธีเข้าสู่หนัด
และบรรดาวงหว่านอิสราเอลก็มิได้รับพิธีเข้าสู่หนัดทางใจ"

Chapter 10

1 โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวาทะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้า
2 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "อย่าเรียนรู้วิถีทางแห่งบรรดาประชาชาติ
หรืออย่าคร่ำครวญเพราะความสำคัญของทองคำ ตามที่บรรดาประชาชาติคร่ำครวญนั้น
3 เพราะธรรมเนียมของชนชาติทั้งหลายก็ไร้สาระ เขาตัดต้นไม้มาจากป่าต้นหนึ่ง
เป็นสิ่งที่มือช่างได้กระทำด้วยขวาน
4 เขาทั้งหลายก็เอาเงินและทองมาประดับ เขาตกแต่งไว้แน่นด้วยค้อนและตะปู
มันก็เคลื่อนไหวไปมาไม่ได้
5 มันตั้งขึ้นเหมือนต้นอินทผลัม มันพูดไม่ได้ คนต้องชนมันไป เพราะมันเดินไม่ได้
อย่างกลัwmันเลย เพราะมันทำร้ายไม่ได้ มันก็ทำดีไม่ได้ด้วย"
6 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ หากมีผู้ใดเหมือนพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเป็นใหญ่
และพระนามของพระองค์มีฤทธิ์มาก
7 ข้าแต่กษัตริย์แห่งบรรดาประชาชาติ ผู้ใดจะไม่ยำเกรงพระองค์
เพราะพระองค์สมควรแก่การอย่างนี้ เพราะในบรรดาปราชญ์ของบรรดาประชาชาติ
และในบรรดาราชาอาณาจักรทั้งสิ้นของเขา ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์
8 เขาทั้งหลายทั้งโง่และโง่เขลา ไม่อ่อนน้อมเป็นแต่คำสอนไร้สาระ
9 เครื่องเงินหมั้นเขาเอามาจากทาร์ซัส และเอาทองคำมาจากเมืองอูฟาส เป็นผลงานของช่างฝีมือ
เป็นผลงานฝีมือของช่างทอง เสื้อผ้าของรูปเคารพนั้นสีครามและสีม่วง
เป็นผลงานของคนชำนาญทั้งนั้น
10 แต่พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้
พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และเป็นพระมหากษัตริย์เนื่องนิรันดย์
พอทรงพระทัยโปรดแผ่นดินก็หวั่นไหว และบรรดาประชาชาติจะทนต่อความกริ้วของพระองค์ไม่ได้
11 เจ้าจงพูดกับเขาทั้งปวงดังนี้ว่า "บรรดาพระผู้ที่มีดีทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
จะพิณาศไปจากแผ่นดินโลกและจากภายใต้ฟ้าสวรรค์เหล่านี้"
12 พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์
พระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์
และทรงชี้ทางฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจของพระองค์
13 เมื่อพระองค์ทรงแปลงพระสุรเสียงก็มีเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า
และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน
และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์
14 มนุษย์ทุกคนโง่ในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้อวยเพราะรูปเคารพสลักของตน
เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นของเท็จ และไม่มีลมหายใจในรูปเคารพนั้น
15 มันเป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพิณาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ
16 พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้
เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์
พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์
17 เจ้าทั้งหลายที่อาศัยอยู่ภายใต้การถูกล่อลวงเอ๋ย จงเก็บข้าวของจากพื้นดิน
18 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะเหวี่ยงชาวแผ่นดินออกไปเสีย ณ เวลานั้น
และเราจะนำความทุกข์มาถึงใจเขาเพื่อให้เขารู้สึก"
19 วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะความเจ็บปวดของข้าพเจ้า บาดแผลของข้าพเจ้าก็ร้ายหนัก แต่ข้าพเจ้าว่า
"แท้จริงนี้เป็นความทุกข์ใจ และข้าพเจ้าจะต้องทนเอา"
20 เห็นทีของข้าพเจ้าก็ถูกทำลาย และเลือดของข้าพเจ้าก็ก็ขาดสิ้น
ลูกๆของข้าพเจ้าจากข้าพเจ้าไปหมด และไม่มีเขาอีกแล้ว
ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่จะยกเดินให้ข้าพเจ้าอีก และแขนของท่านของข้าพเจ้าให้
21 เพราะว่าผู้เลี้ยงแกะก็โง่ และไม่ได้เสาะหาพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นเขาจะมีได้จำเรวขึ้น

และฝูงแกะทั้งหลายของเขาก็จะกระจัดกระจายไป
22 ดูเถิด เสียสลือมาถึงแล้ว เสียไกลาหลยิ่งใหญ่จากแดนเหนือ
มากระทำให้หัวเมืองยูดาห์เป็นที่รกร้าง และให้เป็นถิ่นของมึงกร
23 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า ทางของมนุษย์ไม่อยู่ที่ตัวเขา
คือไม่อยู่ที่มนุษย์ผู้ซึ่งดำเนินไปที่จะนำวิถีทางของตนเอง
24 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดเตือนข้าพระองค์ด้วยความยุติธรรม
มิให้ด้วยความเกรี้ยวของพระองค์ เกรี้ยวพระองค์ทรงนำข้าพระองค์มาถึงความสูญเปล่า
25 ขอพระองค์ทรงพระพิโรธของพระองค์เหนือเหล่าประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์
และเหนือครอบครัวทั้งหลายที่ไม่ออกพระนามของพระองค์
เพราะเขาทั้งหลายได้กินเผาผลาญยาโคบ เขาได้เขมือบท่านเสีย และเผาผลาญท่านเสีย
และกระทำที่อาชั้ยของท่านให้รกร้างไป

Chapter 11

1 พระวาจะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า
2 "เจ้าจงฟังถ้อยคำในพันธสัญญาอันเกิด และจงกล่าวแก่คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม
3 เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า
คนหนึ่งคนใดที่ไม่เชื่อฟังถ้อยคำในพันธสัญญาอันให้ผู้นั้นเป็นที่แช่งเกิด
4 ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่เราบัญญัติแก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย
ในวันที่เราได้นำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จากเตาไฟเหล็ก กล่าวว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา
และจงกระทำทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้าไว้ เจ้าจึงจะเป็นประชาชนของเรา
และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า
5 เพื่อเราจะกระทำให้สำเร็จตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเจ้าว่า
จะประทานแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์แก่เขาอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้"
แล้วข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้เป็นดังนั้นเถิด"
6 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า
"จงไปว่าร้องถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสี่ในหัวเมืองของยูดาห์และในถนนหนทางเยรูซาเล็มว่า
จงฟังถ้อยคำแห่งพันธสัญญาอันและประพฤติตาม
7 เพราะเราได้กล่าวตักเตือนอย่างแข็งแรงต่อบรรพบุรุษของเจ้า
ในวันที่เรานำเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ แม้จนถึงทุกวันนี้ยังไม่หยุดยังกล่าวตักเตือนว่า
จงเชื่อฟังเสียงของเรา
8 ถึงกระนั้นเขาทั้งหลายก็ไม่เชื่อฟังหรือเงี่ยหูฟัง
แต่ทุกคนดำเนินตามความถือกระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของเขา
เหตุฉะนั้นเราจึงจะนำซึ่งตามบรรดาถ้อยคำแห่งพันธสัญญาอันที่เราได้บัญชาให้เขากระทำ
แต่เขามิได้กระทำตามนั้น ให้มาตกเหนือเขา"
9 พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า
"มีการคิดคบปฏิทามกลางคนยูดาห์และท่ามกลางชาวกรุงเยรูซาเล็ม
10 เขาได้หันกลับไปหาความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ปฏิเสธไม่ยอมฟังถ้อยคำของเรา
เขาติดสอยห้อยตามพระอื่น และปรนนิบัติพระอื่น
วงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ได้ผิดพันธสัญญาของเรา ซึ่งเรากระทำต่อบรรพบุรุษของเรา
11 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขา ซึ่งเขาหาไม่พบ
ถึงเขาจะร้องทุกข์ต่อเรา เราจะไม่ฟังเขาทั้งหลาย
12 แล้วหัวเมืองยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มจะไปร้องทุกข์ต่อพระ
ซึ่งเขาทั้งหลายได้เผาเครื่องหอมถวายนั้น แต่พระเหล่านั้นจะช่วยเหลือให้รอดในกาลลำบากไม่ได้
13 ยูดาห์เอ๋ย พระทั้งหลายของเจ้าก็มากเท่ากันหัวเมืองทั้งหลายของเจ้า
และตามจำนวนหนทางในกรุงเยรูซาเล็มเจ้าได้ตั้งแท่นบูชาถวายสิ่งที่อันอาชั้ย
คือแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล
14 เพราะฉะนั้น เจ้ายาอือธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อยู่าร้องขึ้นหรืออธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย
เพราะเราจะไม่ฟังเมื่อเขาร้องต่อเราในกาลลำบาก
15 ผู้ที่รักของเรานั้นมีสิทธิอะไรในแวตของเรานี้ ในเมืองนั้นได้กระทำการชั่วช้ามาก
และเมื่ออันบริสุทธิ์ได้หันไปจากเจ้าแล้ว เมื่อเจ้ากระทำหัว เจ้าจึงเรงไลด
16 พระเยโฮวาห์ทรงเคยเรียกเจ้าว่า "ต้นมะกอกเทศสดงดงามด้วยผลเป็นอย่างไร"
แต่พระองค์ทรงก่อไฟเผามันเสียด้วยเสียงพายุใหญ่ และกิ่งทั้งหลายของมันก็ถูกหักเสียแล้ว
17 ด้วยว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ได้ปลุกเจ้า ได้ทรงประกาศความร้ายให้ตกแก่เจ้า
เพราะความชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ ซึ่งเขาได้กระทำต่อสูตนเอง
เพื่อได้ยั่วให้เรโกรธ ด้วยการเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล"
18 พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็รู้แล้ว
พระองค์ทรงสำแดงการกระทำของเขาแก่ข้าพระองค์
19 แต่ข้าพระองค์เป็นเหมือนลูกแกะหรือวัวซึ่งถูกพามาถึงที่ฆ่า ข้าพระองค์ไม่ทราบเลยว่า
พวกเขาได้ออกอุบายต่อสูข้าพระองค์โดยกล่าวว่า "ให้เรากลายต้นไม้มันผลของมันเสียด้วย
ให้เรารัดเขาออกเสียจากแผ่นดินของเขาเป็น เพื่อชื่อของเขาจะไม่เป็นที่ระลึกถึงอีกเลย"
20 แต่แล้ว ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม ผู้ทรงทดลองดูทั้งใจและจิต
ขอให้ข้าพระองค์แลเห็นการแก้แค้นของพระองค์แก่เขา
เพราะข้าพระองค์ได้มอมการของข้าพระองค์ไว้กับพระองค์แล้ว
21 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับคนตาบลอานาโทท
ผู้แสวงหาชีวิตของเจ้าและกล่าวว่า "อย่าพยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์
หรือมิฉะนั้นเจ้าจะต้องตายด้วยมือของเรา"
22 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า "ดูเถิด เราจะลงโทษเขาทั้งปวง
พวกคนหนุ่มมตายด้วยดาบ บรรดาบุตรชายและบุตรสาวของเขาตายด้วยการก่ินดาอาหาร
23 จะไม่มีเหลือสักคนเดียว เพราะเราจะนำความร้ายมาสู่คนตาบลอานาโทท
คือปีแห่งการลงโทษเขา"

Chapter 12

1 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์สุดคึกกับพระองค์ พระองค์ก็ทรงเป็นฝ่ายถูก
แม้กระนั้นข้าพระองค์ก็ยังขอทูลเสนอมูลคดีของข้าพระองค์ต่อพระองค์
ในหนทางของคนที่จริงใจเจริญขึ้น ในหนทางคนที่ทรยศก็อยู่เย็นเป็นสุข
2 พระองค์ทรงปลุกเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายก็หึงรำกลาง
เขาทั้งหลายจงงามขึ้นและบังเกิดผล พระองค์ทรงอยู่ไกลที่ปากของเขา แต่ไกลจากใจของเขา
3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์
พระองค์ทรงเห็นข้าพระองค์และทรงทดลองใจของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์
ขอทรงหลุดเขาออกมาเหมือนแกะสำหรับการฆ่า และตั้งเขาทั้งหลายไว้ต่างหากเพื่อวันฆ่า
4 แผ่นดินนี้จะไว้ทุกข์นานเท่าใด และมักใหญ่ตามท้องนาทุกแห่งจะเหี่ยวแห้งไปนานเท่าใด
เพราะความชั่วของผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น สัตว์และนกก็ถูกผลาญไปเสียสิ้น เพราะเขาว่า
"พระองค์จะไม่ทอดพระเนตรบั้นสุดปลายของเราทั้งหลาย"
5 "ถ้าเจ้าวิ่งแข่งกับทหารราบ และเขาพาให้เจ้าเห็นดีเหนือย เจ้าจะแข่งกับม้าได้อย่างไร
และถ้าเจ้าวิ่งเหนือเหนือในแผ่นดินแห่งสันติภาพซึ่งเจ้าวางใจนั้น
เจ้าจะหาอย่างไรในคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน
6 เพราะว่าแม้ที่ห้องของเจ้าและวงศ์วานของบิดาเจ้า แม้ว่าเขาได้กระทำการทรยศต่อเจ้า
เขายังเรียกให้ผู้คนไล่ตามเจ้าไป ถึงแม้ว่าเขาพูดถ้อยคำอย่างดีแก่เจ้า อย่าเชื่อเขาเลย
7 เราได้ละทิ้งนิวาสของเรา เราได้หวั่นมรดกของเราทั้ง
เราได้มอบผู้ที่รักของจิตใจเราไว้ในมือศัตรูของเขา
8 มรดกของเราได้กลายเป็นเหมือนสิ่งใดในไปต่อเรา เขาตะเบ็งเสียงของเขาทำให้เรา
เพราะฉะนั้นเราจึงเกลียดเขา
9 มรดกของเราเป็นแก่เราเหมือนนกกลายต่าง นกซึ่งยุโรปต่อสู้กันนั้น ไปเกาะ
ไปผสมผสมสัตว์ป่าทุ่งทั้งสิ้น นานนั้นให้มากินเสีย
10 ผู้เลี้ยงแกะเป็นอันมากได้ทำลายสวนองุ่นของเราเสีย
เขาทั้งหลายได้เหยียบย่ำส่วนของเราไว้ใต้เท้า
เขาทั้งหลายได้กระทำให้ส่วนอันพึงใจของเขากลายเป็นถิ่นทุรกันดารที่รกร้าง
11 เขาทั้งหลายได้กระทำส่วนของเราให้รกร้าง เมื่อกร้างส่วนนั้นก็ร้าวรอยต่อเรา
แผ่นดินทั้งสิ้นก็ถูกทิ้งให้รกร้าง เพราะไม่มีผู้ใดเอาใจใส่ในเรื่องนี้
12 ผู้ทำลายล้างได้มาบนบรรดาที่สูงพังพองในถิ่นทุรกันดาร
เพราะว่าเสาดงามของพระเยโฮวาห์จะทำลายจากปลายแผ่นดินนี้ไปถึงปลายอีกข้างหนึ่ง
ไม่มีเหนือหนึ่งใดที่จะมีสันติภาพ
13 เขาทั้งหลายได้หว่านข้าวสาลี แต่จะเกี่ยวหนาม เขาได้กระทำให้ตัวเจ็บปวด
แต่จะไม่ได้กำไรอะไร เขาทั้งหลายจะละลายด้วยผลการเกี่ยวของเขา
ด้วยเหตุความโกรธเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์"
14 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ด้วยเรื่องบรรดาเพื่อนบ้านที่ชั่วร้ายของเรา
ผู้ที่ได้แต่ตั้งมรดกซึ่งเราได้ให้อิสราเอลประชาชนของเราสืบมรดกนั้นว่า "ดูเถิด
เราจะถอนเขาทั้งหลายขึ้นจากแผ่นดินของเขา
และเราจะถอนวงศ์วานยูดาห์จากท่ามกลางเขาทั้งหลาย
15 และต่อมาหลังจากที่เราได้ถอนเขาทั้งหลายขึ้นแล้ว เราจะกลับมีความเมตตาต่อเขาอีก
และเราจะนำเขาทั้งหลายมาอีก ให้ต่างก็มายังมรดกของตน และยังแผ่นดินของตน
16 และจะเกิดกรณีขึ้นว่า ถ้าเขาทั้งหลายจะอดสำห้ศึกษาทางแห่งประชาชนของเขา
คือปฏิญาณในนามของเรานี้ "ตราบใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้น"
อย่างที่เขาได้สอนประชาชนของเราให้ปฏิญาณโดยพระบาอัล
แล้วเขาจะได้รับการสร้างขึ้นไว้ท่ามกลางประชาชนของเขา
17 แต่ถ้าเขาทั้งหลายจะไม่เชื่อฟัง แล้วเราจะถอนประชาตินั้นขึ้นและทำลายเขาจนสิ้น"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

Chapter 13

1 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าด้วยว่า "จงไปซื้อผ้าป่านคาดเอวมาผืนหนึ่ง
คาดเอวของเจ้าไว้และอย่าอุ่นน้ำ"
2 ข้าพเจ้าจึงซื้อผ้าคาดเอวผืนหนึ่งตามพระวาจะของพระเยโฮวาห์ และคาดเอวของข้าพเจ้าไว้
3 และพระวาจะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า
4 "จงเอาผ้าคาดเอวซึ่งเจ้าได้ซื้อมา ซึ่งอยู่ที่เอวของเจ้า และจงลุกขึ้นไปยังแม่น้ำยูเฟรติส
แล้วซ่อนผ้านั้นไว้ในซอกหินแห่งหนึ่ง"
5 ข้าพเจ้าก็ไปและซ่อนผ้านั้นไว้ข้างแม่น้ำยูเฟรติส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้า
6 ต่อมาอีกหลายวันพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงลุกขึ้นไปยังแม่น้ำยูเฟรติส
และเอาผ้าคาดเอวซึ่งเราได้สั่งเจ้าให้ซ่อนไว้ที่นั่นนั้นมาเสียจากที่นั่น"
7 แล้วข้าพเจ้าก็ไปที่แม่น้ำยูเฟรติส และซ่อนผ้าคาดเอวมาจากที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ซ่อนไว้ ดูเถิด
ผ้าคาดเอวนั้นเสียหมด จะได้การสิ่งใดก็ไม่ได
8 แล้วพระวาจะของพระเยโฮวาห์ก็มายังข้าพเจ้าว่า
9 "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เรากิจจะทำลายความทะนงใจของยูดาห์
และความทะนงใจใหญ่ยิ่งของเยรูซาเล็มเสียอย่างนั้นแหละ
10 คือชนชาติที่ชั่วร้ายนี้ ผู้ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา
ผู้ที่ดำเนินตามความถือกระด้างแห่งจิตใจของตนเอง และได้ติดสอยห้อยตามพระอื่น
เพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น จะเป็นเหมือนผ้าคาดเอวนี้ซึ่งจะได้การสิ่งใดก็ไม่ได
11 เพราะผ้าคาดเอวติดอยู่ที่เอวของมนุษย์นั้นใด
เรากิจได้กระทำให้วงศ์วานทั้งสิ้นของอิสราเอลและวงศ์วานทั้งสิ้นของยูดาห์ติดอยู่กับเราเช่นนั้น
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชน ชื่อเสียง ที่สรรเสริญ และสง่าราศีแก่เรา
แต่เขาทั้งหลายก็ไม่ฟัง
12 ฉะนั้นเจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า
"น้ำองุ่นจะเต็มใหญ่กลู" และเขาทั้งหลายจะพูดกับเจ้าว่า

‘เราไม่รู้หรือว่าน้ำองุ่นจะต้องเต็มในทุกฤดู’
13 แล้วเจ้าจึงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด
เราจะให้ชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้นเต็มไปด้วยความมึนเมา
คือกษัตริย์ทั้งหลายของผู้ประทับบนบัลลังก์ของดาวิด พวกปุโรหิต พวกผู้พยากรณ์
และชาวกรุงเยรูซาเล็มทั้งสิ้น
14 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะเหวี่ยงเขาทั้งหลายให้ชนกันและกัน พวกพ่อก็ชนพวกลูก
เราจะไม่สงสาร หรือไม่ว้าวิด แต่เราจะทำลายเขา”
15 จึงฟังและเงี่ยหูฟัง ออ้ายโสไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงล้นพระราชาแล้ว
16 จงถวายสงสารที่แด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ก่อนที่พระองค์จะทรงนำความมิดมา
ก่อนที่เท้าของเจ้าจะสะดบนกฎเกณฑ์มิเลสลั และขณะเมื่อเจ้าทั้งหลายมองหาความสว่าง
พระองค์ทรงกลับให้เป็นเงามัจจุราศ และทรงกระทำให้เป็นความมิดทับ
17 แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายจะไม่ฟัง จิตใจของข้าพเจ้าก็จะร้องไห้ดังๆ เพราะความทะนงใจของเจ้า
ตาของข้าพเจ้าจะร้องไห้มากนัก และมีน้ำตาอาบหน้า
เพราะฝูงแกะของพระเยโฮวาห์ถูกต้อนเอาไปเป็นเหยลย
18 จงกล่าวแก่กษัตริย์และพระราชินีว่า “ขอทรงประทับ ณ ที่ต่ำ เพราะว่าอำนาจของพระองค์
คือมงกฎแห่งสงาราชที่ของพระองค์จะหล่นมา”
19 หัวเมืองแห่งกาเดิ์ก็ถูกปิดซึ่งไม่มีใครจะเปิดได้ ยูดาห์ทั้งสิ้นก็จะถูกกวาดไปเป็นเหยลย
จะถูกกวาดไปเป็นเหยลยหมดทีเดียว
20 “จงเงยหน้าของเจ้าขึ้นดูเขาเหล่านั้นที่มาจากทิศเหนือ
ฝูงแกะที่ใดมอบไว้ให้แก่งำนัอยู่ยี่สิบ โหลน คือฝูงแกะที่งมของงำนันั้นะ
21 เจ้าจะว่าอย่างไรเมื่อเขาจะลงโทษเจ้า
เพราะเจ้าเองได้สอนเขาให้เป็นนายและเป็นประมุขของเจ้า ความเจ็บปวดจะไม่เข้ามาครอบงำเจ้า
อย่างความเจ็บปวดของผู้หญิงที่กำลังคลอดบุตรหรือ
22 และถ้าเจ้าไว้ในใจของเจ้าว่า ‘ทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเกิดกับข้า’
ก็เพราะความชั่วช้าที่มากมายใหญ่โตของเจ้า เลือของเจ้าจึงต้องถูกถลกขึ้น
และสันเท้าของเจ้าจึงไม่มีบั้ง
23 คนเอธิโอเปียเปลี่ยนนารวมของตนเองได้หรือ หรือเสือดาวเปลี่ยนลายของมัน
ถ้าได้แล้วเจ้าทั้งหลายผู้ที่เคยต่อการกระทำความชั่ว จะมากระทำความดีก็ได้
24 ฉะนั้นเราจะกระจ่ายเขาทั้งหลายไปเหมือนแกะที่ถูกผลมาจากถิ่นทรกัณดาร
25 นี่เป็นส่วนของเจ้า เป็นส่วนที่เราได้ตรวจออกให้แก่งำ” พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
”เพราะเจ้าได้ลืมรายละเอียด และไว้วางใจในการมูสา
26 ฉะนั้น เราเองจะกลล่เลือกคลุมของงำมาปกหน้าเจ้า คือให้เห็นความอับอายขายหน้าของเจ้า
27 เราได้เห็นการล่วงประเวณีของเจ้า การตรวจหา การเล่นชู้อย่างแก่ระของเจ้า
และการที่นัสะอิดสะเยียนของเจ้า บนเนินเขาทั้งหลายที่ในทุ่งนา โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า
อีกนานสักเท่าใดเจ้าจึงจะยอมกระทำให้เจ้าสะอาดได้”

Chapter 14

1 พระวามะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเยเรมีย์ เกี่ยวกับความแห้งแล้งว่า
2 “ยูดาห์ไว้ทุกข์ และประตูเมืองทั้งปวงของเธอก็อ่อนกำลังลง
ประชาชนของเธอก็แต่งตำหนักมอยู่บนแผ่นดิน และเสียงร้องของเยรูซาเล็มก็ขึ้นไป
3 มุนนางของเธอส่งผู้ม่น้อยของเขามาให้ไปตักน้ำ เขาทั้งหลายไปยังที่ซึ่งน้ำเห็นว่าไม่มีน้ำ
เขาทั้งหลายก็กลับไปด้วยภาชนะเปล่า เขาทั้งหลายได้อายและขายหน้า
เขาจึงคลุมศีรษะของเขาทั้งหลายเสีย
4 เพราะเรื่องแผ่นดินที่แห้งแล้งเนื่องจากไม่มีฝนตกบนแผ่นดิน ชาวนาทั้งหลายก็อับอาย
เขาทั้งหลายจึงคลุมศีรษะของเขาเสีย
5 แม้กวางตัวเมียที่อยู่ในท้องทุ่งก็ละทิ้งลูกที่ตกใหม่ของมันเสีย เพราะว่าไม่มีหญ้า
6 ลาปายืนอยู่บนที่สูง มันสุดลมหายใจเหมือนมังกร ตาของมันก็มีมืดมัว เพราะไม่มีหญ้า”
7 “แม้ว่าความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นเพยานปรกปรักข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอพระองค์โปรดเกิดเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์
ด้วยว่าบรรดาการกลับสัตย์ของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มากมาย
ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์
8 ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นความหวังแห่งอิสราเอล เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขานิยามลำบาก
โลนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนคนต่างด้าในแผ่นดิน
หรือเหมือนคนเดินทางแะอาศัยค้างเพียงคืนเดียว
9 โลนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนชายที่จันง หรือเหมือนคนที่มั่งก้ำลังมากแต่ช่วยใครให้รอดไม่ได้
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แม้กระนั้นก็ดีพระองค์ทรงสถิตท่ามกลางข้าพระองค์ทั้งหลาย
คนเขารียกพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์ ขออย่าทรงละข้าพระองค์ทั้งหลายไว้เสีย”
10 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ชนชาตินี้ว่า “เขาทั้งหลายรักที่จะเพนเราไปอย่างนี้
เขาทั้งหลายไม่ยั้งเท่าของเขาไว้ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงไม่ทรงรับเขา
บัดนี้พระองค์จะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา และลงโทษการผิดบาปของเขา”
11 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่าอธิษฐานเพื่อความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้เลย
12 แม้ว่าเขาอดอาหาร เราก็จะไม่ฟังเสียงร้องของเขา
แม้เขาถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องถักญูบูชา เราก็จะไม่รับมัน แต่เราจะผลาญเขาเสียด้วยดาบ
ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด”
13 แล้วข้าพเจ้าพูดว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูเถิด พวกผู้พยากรณ์กล่าวแก่ข้าว่า
‘ท่านทั้งหลายจะไม่เห็นดาบหรือจะมีการกันดารอาหาร
แต่เราจะให้สันติภาพที่แน่นอนแก่เจ้าในสถานที่นี้’
14 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้นพยากรณ์เท็จในนามของเรา
เรามิได้ให้เขาทั้งหลาย และเรามิได้บัญชาเขาหรือพูดกับเขา
เขาพยากรณ์นิมิตและการทำนายเท็จแก่เจ้าทั้งหลาย เป็นการทำนายที่ไร้ค่า
เป็นการล่อลวงของจิตใจเขาเอง
15 ฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์ ผู้พยากรณ์ในนามของเรา

แม้ว่าเราไม่ได้ให้เขาทั้งหลาย และผู้กล่าวว่า ‘ดาบและการกันดารอาหารจะไม่มาถึงแผ่นดินนี้’
พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้นจะถูกผลาญเสียด้วยดาบและการกันดารอาหาร
16 และประชาชนผู้ซึ่งเขาพยากรณ์ให้พ้นนั้น จะถูกทิ้งไว้ในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม
เพราะเหตุการกันดารอาหารและดาบ ซึ่งไม่มีผู้ใดจะฝังเขา คือทั้งตัวเขาทั้งหลาย ภรรยาของเขา
บุตรชายและบุตรสาวของเขา เพราะเราจะเหวความชั่วของเขาของเขา
17 เจ้าจึงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขาว่า ‘ขอให้ตาของเรามีน้ำตาไหลทั้งกลางวันและกลางวัน
อย่าให้หยุดยั้ง เพราะบุตรสาวพรหมจารีแห่งประชาชนของเรา ถูกขยี้ด้วยความหายนะยิ่งใหญ่
ถูกต้อนอย่างหนักมาก
18 ถ้าเราออกไปในท้องนา ดูเถิด นั่นคนที่ถูกฆ่าเสียด้วยดาบ ถ้าเราเข้าไปในกรุง ดูเถิด
นั่นโรคอันเนื่องจากการกันดาร
เพราะว่าทั้งพวกผู้พยากรณ์และปุโรหิตไปดักกันในแผ่นดินที่เขาไม่รู้จัก”
19 พระองค์ทรงปฏิเสธไม่รับยูดาห์เสียทีเดียวแล้วหรือ
พระทัยของพระองค์เกลียดชังโยนเสียแล้วหรือ โลนพระองค์ทรงเขียนดีชำระองค์ทั้งหลาย
จนไม่มีการรักษาข้าพระองค์ให้หาย ข้าพระองค์ทั้งหลายมองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีมาเลย
เรามองหาเวลาเยียวยา แต่ประสบความสยดสยอง
20 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอสารภาพความชั่วของพวกข้าพระองค์
และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์
21 เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขออย่าทรงเกลียดพวกข้าพระองค์
ขออย่าให้ลูกเกิดแห่งพระที่นังอันรุ่งเรืองของพระองค์
ขอทรงระลึกและอย่าทรงหักพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งมีไว้กับข้าพระองค์
22 ในบรรดาพระเทียมเท็จแห่งประชาชาติทั้งหลายมีพระองค์ใดเล่าที่ทำให้เกิดฝนได้หรือ
ท้องฟ้าประทานห่าฝนได้หรือ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์
พระองค์มิได้พระเจ้าองค์นั้นดอกหรือ พวกข้าพระองค์จึงคอยหวังในพระองค์
เพราะพระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

Chapter 15

1 ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “แม้ว่าโมเสส และซามูเอล จะมายืนอยู่ต่อหน้าเรา
จิตใจของเราจะไม่หันไปหาชนชาตินี้ โล้เขาทั้งหลายออกไปให้พ้นสายตาของเรา แล้วให้เขาไป
2 และต่อมาถ้เขาถามเจ้าว่า ‘เราจะไปที่นี่ไหน’ เจ้าจึงพูดกับเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า
‘คนเหล่านั้นที่กำหนัดให้แก่งความตายจะไปหาความตาย
คนเหล่านั้นที่กำหนัดให้แก่งดาบจะไปหาดาบ
คนเหล่านั้นที่กำหนัดให้แก่งการกันดารอาหารจะไปหาการกันดารอาหาร
คนที่กำหนัดให้แก่งการเป็นเหยลยจะไปหาการเป็นเหยลย”
3 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะกำหนดส้อย่างไว้เหนือเขาถือ ดาบสังหาร สุนัขกัดฉีก นกในอากาศ
และสัตว์บนแผ่นดินโลกที่จะกัดกินและทำลาย
4 และเราจะกระทำให้เขาถูกถลกไปยังรชาอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก
เหตุด้วยการกระทำซึ่งมันส์เหตุบุตรเฮสติยาท์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำในเยรูซาเล็ม
5 เยรูซาเล็มเอ๋ย ใครจะสงสารเจ้า หรือใครจะเสียใจกับเจ้า หรือใครจะแวมามามทุกขที่สุดของเจ้า”
6 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เจ้าได้ปฏิเสธเรา เจ้าถอยหลังเรื่อยไป
เราจึงจะเหยียดมือออกไปต่อผู้เจ้าและทำลายเจ้า เราเอื้อมต่อการพ่อนแผ่นดินแล้ว
7 เราจะขจัดชาวต่างชาติล้อมชั้ชาวในบรรดาประตูเมืองแห่งแผ่นดินนั้น
เราทำให้ลูกของเขาทั้งหลายตาย เราจะทำลายประชาชนของเรา
เพราะเขาทั้งหลายมิได้หันกลับจากพฤติกรรมของเขา
8 เราจะทำให้หญิงม่ายของเขามีมาก ยิ่งกว่ามีบุตรชายในทะเล ณ เวลาที่ยังวัน
เราได้นำผู้ทำลายมาสู่บรรดาแม่ของคนที่หมิ่นทั้งหลาย
เราได้กระทำให้ความสยดสยองตกเหนือกรุงนั้นโดยฉับพลัน
9 เธอที่คลอดบุตรเจ็ดคนก็อ่อนกำลัง เธอตายไปแล้ว ดวงอาทิตย์ของเธอตกเหมือนยวันอยู่
เธอได้รับความละอายและขายหน้า เราจะมอบผู้ที่เหลืออยู่ให้แก่งามต่อหน้าศัตรูของเขา”
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
10 แม้ว่า วิบัติแก่ฉัน ที่ मैंคัดลอดฉันมาเป็นคนที่ให้เกิดการก่งแย่งและการชิงดีแก่แผ่นดินทั้งสิ้น
ฉันก็มีมิได้ให้มัยโดยจิตตกเบย หรือฉันก็มีมิได้มีเขาโดยจิตตกเบย แต่เขาถูกคนก่งฉั่น
11 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า “พวกที่เลืออยู่จะอยู่เย็นเป็นสุข
เราจะกระทำให้พวกศัตรูกระทำต่อเจ้าในเวลาลำบากและในเวลาทุกขใจ
12 เหล็กจะหักเหล็กจากทิศเหนือและเหล็กกล้าหรือ
13 บรรดาสิ่งของและทรัพย์สมบัติของเจ้า เราจะมอบให้เป็นของริบไม่คิดค่า
เพราะบาปทั้งสิ้นของเจ้าตลอดทั่วดินแดนของเจ้า
14 เราจะกระทำให้เจ้าไปกับพวกศัตรูของเจ้ายังแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเรา
เราก่อให้เกิด ซึ่งจะเผาเจ้าทั้งหลายเสีย”
15 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และเยี่ยมเยียนข้าพระองค์
ขอทรงแก้แค้นผู้ช่มเหย้าข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์ เพราะการอดกลั้นพระทัยของพระองค์นั้น
ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสีย ขอทรงตระหนักว่าข้าพระองค์ทนการตีเตียนด้วยเห็นแก่พระองค์
16 เมื่อพบพระวามะของพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ก็กินเสีย
พระวามะของพระองค์เป็นความชื่นบานแก่ข้าพระองค์
และเป็นการเปิดยินดีแห่งจิตใจของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา
เพราะว่าเขาเรียกข้าพระองค์ตามพระนามของพระองค์
17 ข้าพระองค์ก็มีไฉนอยู่ในหมู่คนที่เยาะเย้ยกัน ทั้งข้าพระองค์ก็มีไฉนเปรมปรีดิ์
ข้าพระองค์ไม่อยู่คนเดียว เพราะเหตุพระหัตถ์ของพระองค์
เพราะพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เต็มด้วยความรัก
18 ในความเจ็บของข้าพระองค์มิได้หยุดยั้ง บาปผลของข้าพระองค์ก็รักษาไม่หาย
มันไม่ยอมหาย พระองค์ทรงเป็นเหมือนผู้มูสาแก่ข้าพระองค์หรือ หรืออย่างน้ำที่เดือดแห้ง
19 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า “ถ้าจ้กลับมา เราจะให้เจ้ากลับมามีอีก
และเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา ถ้าเจ้าแยกสิ่งประเสริฐไปจากสิ่งเลวาทรม

เจ้าจะเป็นเหมือนปากของเรา จงให้เขาทั้งหลายหันกลับมาหาเจ้า แต่เจ้าอย่าหันไปหาเขา
20 เราจะกระทำเจ้าให้เป็นกำแพงบ่อทองสัมฤทธิ์แก่ชนชาตินี้ เขาทั้งหลายก็จะต่อสู้กับเจ้า
แต่เขาจะไม่ชนะเจ้า เพราะเรายู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้รอดและช่วยเจ้าให้พ้น"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
21 "เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของคนชั่ว และไถ่เจ้าจากกำมือของคนอำมหิต"

Chapter 16

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2 "เจ้าอย่ามีภรรยา เจ้าอย่ามีบุตรชายหรือบุตรสาวในที่นี้
3 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เรื่องบุตรชายและบุตรสาวที่เกิดในที่นี้
และทรงกล่าวถึงพวกมารดาที่คลอดบุตรเหล่านั้น
และพวกบิดาที่ให้อภัยแก่คนเหล่านั้นในแผ่นดินนี้ว่า
4 เขาทั้งหลายจะตายด้วยโรคภัย จะไม่มีการไถ่อดครวญอาลัยเขาทั้งหลาย
หรือจะไม่มีการจัดการฝังเขา เขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่อยู่บนพื้นแผ่นดิน
เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยบาปและการกบฏต่ออาหาร
และศพทั้งหลายของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์แห่งแผ่นดิน
5 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าเข้าไปในเรือนที่ครวญคร่ำ หรือไปไอดครวญ
หรือไปเสียใจด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้อาสน์ตีภาพของเราไปจากชนชาตินี้แล้ว
ทั้งความเมตตาและกรุณาของคุณของเรา
6 ทั้งผู้ใหญ่น้อยจะตายในแผ่นดินนี้ จะไม่มีการจัดการฝังเขา จะไม่มีการไอดครวญอาลัยเขา
หรือมีการรดตัวหรือมาโกนศีรษะเพื่อเขา
7 จะไม่มีผู้ใดเลิกตัวเองเพื่อเขาเมื่อไ้ทุกข์ เพื่อจะปล่อยโยนเขาเหตุคนที่ตายนั้น
เพราะบิดมารดาของเขาจะไม่มีการม่อด้วยแห่งความเล้าโลมใจให้เขาดี
8 เจ้าอย่าเข้าไปนั่งกินและดื่มกับเขาในเรือนที่มีการเลี้ยง
9 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด
เราจะกระทำให้เสียงก่นเท็งและเสียงร่ำไห้ เสียงเจ้าปวดและเสียงเจ้าสาว
ขาดจากสถานที่นี้ต่อสายตาของเจ้าทั้งหลายและในวันของเจ้า
10 ต่อมาเมื่อเจ้าบอกบรรดาถ้อยคำเหล่านี้แก่ชนชาตินี้ และเขาทั้งหลายพูดกับเจ้าว่า
'ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงประกาศความร้ายใหญ่ยิ่งทั้งสิ้นนี้ให้ตกแก่เรา
ความชั่วช้าของเราคืออะไรเล่า เราได้กระทำบาปอะไรต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเล่า'
11 แล้วเจ้าฟังกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะบรรพบุรุษของเจ้าได้ละทิ้งเรา
และได้ดัดสอยห้อยตามพระอื่น และได้ปรนนิบัติและนมัสการพระอื่น และได้ละทิ้งเรา
และมิได้รักษาบทบัญญัติของเรา
12 และเพราะเจ้าทั้งหลายได้กระทำชั่วร้ายยิ่งเสียกว่าบรรพบุรุษของเจ้า เพราะดูเถิด
เจ้าทุกคนได้ดำเนินตามความถือกระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของตนเอง ปฏิเสธไม่ยอมฟังเรา
13 เพราะฉะนั้น
เราจะเหวี่ยงเจ้าออกเสียจากแผ่นดินนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเจ้าหรือบรรพบุรุษของเจ้าไม่รู้จัก
และที่นั่นเจ้าจะปรนนิบัติพระอื่นทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะเราจะไม่สำแดงพระคุณแก่เจ้าเลย'
14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเดือนจะมาถึง เมื่อไม่มีใครกล่าวต่อไปอีกว่า
'พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชากรอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด'
15 แต่จะพูดว่า 'พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชากรอิสราเอลขึ้นมาจากแดนเหนือ
และขึ้นมาจากบรรดาประเทศซึ่งพระองค์ได้ทรงขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด'
เพราะเราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาสู่แผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้ยกให้บรรพบุรุษของเขาแล้วนั้น
16 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะส่งชาวประมงมาเป็นอันมาก และเขาจะจับเขาทั้งหลาย
ภายหลังเราจะให้เขาพาพามาเป็นอันมาก
พรานจะล่าเขาทั้งหลายตามภูเขากุ่กและตามเนินเขาทุกลูกและตามซอกหิน
17 เพราะว่า ดาเรามองดูพฤติกรรมทั้งสิ้นของเขา จะปิดบังไว้จากหน้าเราไม่ได้
และความชั่วช้าของเขาทั้งหลายจะซ่อนพ้นตาเราไม่ได้
18 และก่อนอื่นเราจะตอบสนองความชั่วช้าและบาปของเขาเป็นสองเท่า
เพราะเขาได้กระทำให้แผ่นดินเราเป็นมลทินไป และกระทำให้มรดกของเราเต็มไปด้วยซากของสิ่ง
ที่น่าสะอิดสะเย็นและสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังของเขาทั้งหลาย"
19 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังและที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์
เป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ในวัยยากลำบาก บรรดาประชาชาติจะมาเฝ้าพระองค์จากที่สุดปลายโลก
และทูลว่า "บรรพบุรุษของเราไม่ได้รับมรดกอันใด นอกจากสิ่งมูสา สิ่งไร้ค่า
และสิ่งซึ่งไม่มีประโยชน์อะไรในตัว
20 มนุษย์จะสร้างพระไว้สำหรับตนเองใดหรือ สิ่งอย่างนั้นไม่ใช่พระ"
21 "เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะกระทำให้เขารู้จักกาลครั้งนี้
เราจะกระทำให้เขารู้จักมือของเราและฤทธิ์านุภาพของเรา
และเขาทั้งหลายจะรู้ว่านามของเราคือพระเยโฮวาห์"

Chapter 17

1 "บาปของยูดาห์นั้นบันทึกไว้ด้วยปากกาเหล็ก ด้วยปลายเพชรจารึกไว้บนแผ่นแห่งจิตใจของเขา
และบนเชิงนอนที่แท่นบูชาของเขาทั้งหลาย
2 ฝ่ายลูกหลานของเขาที่ระลึกถึงแท่นบูชาและเหล่าสาวรูปเคารพของเขาซึ่งตั้งน้ไม้สดทุกต้นบนเนิน
เขาสูง
3 โอ ภูเขาที่อยู่กลางทุ่งเอ๋ย เราจะให้บรรดาสิ่งของและทรัพย์สินสมบัติทั้งสิ้นของเจ้าเป็นของริบ
และเราจะนับว่าปูชนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้าเป็นความบาปของเจ้า
ตลอดทั่วบริเวณชายแดนของเจ้า
4 เจ้าจะต้องปล่อยมือของเจ้าจากมรดกซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้า
และเราจะกระทำให้เจ้าปรนนิบัติสัตว์ของเจ้าในแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเรา
เจ้าก่อไฟขึ้นซึ่งจะไหม้อยู่เป็นนิตย์"

5 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "คนที่วางใจในมนุษย์และให้เนื้อหนังเป็นแทนของเขา
และใจของเขาหันออกจากพระเยโฮวาห์ คนนั้นก็เป็นที่สาปแช่ง
6 เขาจะเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ในทะเลทราย และจะไม่เห็นความดีอันใดมาถึงเลย
เขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกกระแหงที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินเดิมที่ไม่มีคนอาศัย
7 คนที่วางใจในพระเยโฮวาห์ย่อมได้รับพระพร คือผู้ที่มีความวางใจของเขาอยู่ในพระเยโฮวาห์
8 เขาจะเป็นเหมือนต้นไม้มิที่ปลูกไว้ริมน้ำ ซึ่งหยั่งรากของมันออกไปข้างลำน้ำ
เมื่อแดดส่องมาถึงก็จะไม่สั่นสะเทือน เพราะในของมันเขียวอยู่เสมอ
และจะไม่กระวนกระวายในปีที่แห้งแล้ง เพราะมันไม่หยุดที่จะออกผล"
9 จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเลื่อมทราอย่างร้ายทีเดียว
ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า
10 "เราคือพระเยโฮวาห์ตรวจค้นดูจิต และทดลองดูใจ เพื่อให้แก่ทุกคนตามพฤติกรรมของเขา
ตามผลแห่งการกระทำของเขา"
11 เหมือนนกกระทักกไข่ แต่ไม่ให้ออกเป็นตัวฉนใด
คนที่ได้ความมั่งมีมาอย่างมิเป็นธรรมก็ฉนั้นนั่น พอถึงกลางวัย มันก็พริกจากคนนั้นเสีย
และในตอนปลายของเขา เขาจะเป็นคนโอดชោ
12 ที่ตั้งแห่งสถานบริสุทธิ์ของเราทั้งหลาย เป็นพระที่นั่งรุ่งเรืองซึ่งตั้งอยู่สูงตั้งแต่เดิมนั้น
13 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความหวังแห่งอิสราเอล
บรรดาคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระองค์จะต้องรับความอัปยศ
บรรดาคนทั้งปวงที่หันไปจากเราจะต้องจารึกไว้ในแผ่นดินโลก เพราะเขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์
ผู้เป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิตเสีย
14 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะได้หาย
ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด ข้าพระองค์จึงจะรอด เพราะพระองค์เป็นที่สรรเสริญของข้าพระองค์
15 ดูเถิด เขาทั้งหลายได้พูดกับข้าพระองค์ว่า "พระวจนะของพระเยโฮวาห์อยู่ที่ไหน ให้มาเถิด"
16 ข้าพระองค์มิได้หาโอกาสเล็กน้อยเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ตามพระองค์ไป
ข้าพระองค์ก็ไม่ประสงควันแห่งความหายยบ พระองค์ทรงทราบแล้ว
สิ่งซึ่งออกมาจากริมฝีปากของข้าพระองค์ก็ถูกต้องต่อพระพักตร์ของพระองค์
17 ขออย่าทรงเป็นเหตุให้ข้าพระองค์คัดค้านคร้าม
พระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ในวินร้าย
18 ผู้ใดเข้มแข็งข้าพระองค์ ขอให้เขาได้รับความละอาย แต่ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความละอาย
ขอให้เขาค้นคร้าม แต่อย่าให้ข้าพระองค์ค้นคร้าม ขอทรงนำวินร้ายมาตกเหนือเขา
ขอทรงทำลายเขาด้วยการทำลายซับซ้อน
19 พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงไปยืนในประตูบุตรประชาชน
ซึ่งบรรดาชนชาติริย์แห่งยูดาห์เสด็จเข้า และซึ่งพระองค์เสด็จออก
และในประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็ม
20 และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'ท่านทั้งหลายผู้เป็นภคัตริย์ของยูดาห์
และบรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเข้าทางประตูเหล่านี้
จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์
21 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงระวังเพื่อเห็นแก่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย
อย่าได้หามหามอะไรในวันสะบาโต หรือนำของขึ้นเข้าทางประตูเยรูซาเล็ม
22 และอย่าหามหามของของเจ้าออกจากบ้านในวันสะบาโต หรือกระทำงานใดๆ
แต่จงรักษาวนสะบาโตไว้ให้บริสุทธิ์ ดังที่เราได้บัญญัติบรรพบุรุษของเจ้าไว้
23 ถึงกระนั้นเขาก็มิเชื่อฟังหรือเจียหูฟัง แต่กระทำของเขาทั้งหลายให้แข็ง
เพื่อจะไม่ได้อินและไม่รับค่าสิ่งสอน
24 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาถ้าเจ้าเชื่อฟังเรา
และไม่นำภาระใดๆเข้ามาทางประตูเมืองนี้ในวันสะบาโต แต่รักษาวนสะบาโตให้บริสุทธิ์
และไม่กระทำงานในวันนั้น
25 แล้วจะมีภคัตริย์และเจ้านาย
ผู้ประทับบนบัลลังก์แห่งดาวิดเสด็จเข้าทางประตูทั้งหลายของเมืองนี้ เสด็จมาในรถรบ และบนม้า
ทั้งบรรดาชนชาติริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม
และเมืองนี้จะดำรงอยู่เป็นนิตย์
26 และประชาชนจะมาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ และจากที่ซึ่งอยู่รอบเยรูซาเล็ม
จากแผ่นดินเบนยามิน จากที่ราบ จากเทือกเขา และจากภาคใต้ นำเอาเครื่องเผาบูชา
และเครื่องสักการบูชา เครื่องธัญญาบูชาและกษยาน
และนำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมาขึ้นนิเวศของพระเยโฮวาห์
27 แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเราจะรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์
และที่จะไม่แบกภาระเข้าทางประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็มในวันสะบาโต
แล้วเราจะก่อไฟไว้ในประตูเมืองเหล่านั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญราชวงศ์ทั้งหลายของเยรูซาเล็ม
และจะดับก็ไม่ได้"

Chapter 18

1 พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ยังเยเรมีย์ว่า
2 "จงลุกขึ้นไปที่บ้านของช่างหม้อ เราจะให้เจ้าได้อินถ้อยคำของเราที่นั่น"
3 ข้าพเจ้าจึงลงไปที่บ้านของช่างหม้อ และดูเถิด เขากำลังทำงานอยู่ที่แป้นเวียน
4 และภาชนะซึ่งทำด้วยดินก็เสียอยู่ในมือของช่างหม้อ
เขาจึงปั้นใหม่ให้เป็นภาชนะอีกลูกหนึ่งตามที่ช่างหม้อเห็นว่าการทำ
5 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
6 "วงวานอิสราเอลเอ๋ย เราจะกระทำแก่เจ้าอย่างนี้ช่างหม้อก็กระทำไม่ได้หรือ
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ดูเถิด วงวานอิสราเอลเอ๋ย
เจ้าอยู่ในมือของเราอย่างดินเหนียวอยู่ในมือของช่างหม้อ
7 ถ้าเราได้ก็ทำตามเราประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า
เราจะถอนและพังและทำลายมันเสีย
8 และถ้าประชาชาติหนึ่ง ซึ่งเราได้ล้นาว่าไว้เกี่ยวข้องด้วย หันเสียจากความชั่วร้ายของตน

เราก็จะกลับใจจากความชั่วซึ่งเราได้ตั้งใจจะกระทำแก่ชาตินั้นเสีย

9 และถ้าเวลาใดก็ตาม เราได้ประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราสร้างขึ้นและปลูกฝังไว้

10 และถ้าชาตินั้นได้กระทำชั่วในสายตาของเรา ไม่เชื่อฟังเสียงของเรา

เราก็จะกลับใจจากความดีซึ่งเราได้กล่าวไปแล้วว่าเราจะให้ประโยชน์แก่ชาตินั้นเสีย

11 เพราะฉะนั้น คราวนี้จึงกล่าวกับคนยูดาห์และชาวเมืองเยรูซาเล็มว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังจะส่งร้ายไว้สู่เจ้า และคิดแผนงานอย่างหนึ่งไว้สู่เจ้า

ทุกคนจงกลับเสียจากทางชั่วของตน และจงซ่อมทางและการกระทำของเจ้าทั้งหลายเสีย'

12 แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'เหลวไหล เราจะดำเนินตามแผนงานของเราเอง และต่างจะกระทำตามความดีดั้งแห่งจิตใจชั่วของตนทุกคน'

13 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า จงไปเที่ยวถามดูท่ามกลางประชาชาติว่า ผู้ใดเคยได้ยินเหมือนอย่างนี้บ้าง อิสราเอลพหุมจารีนั้นได้กระทำสิ่งอันน่าหวาดเสียวนัก

14 คนจะละทิ้งหิมะแห่งภูเขามานอนซึ่งมาจากหน้าผาแห่งหิ้งหรือ

ลำธารที่ไหลเย็นจากที่อื่นจะแห้งไปหรือ

15 เพราะเหตุว่าประชาชนของเราได้ลืมนเราเสีย เขาทั้งหลายจึงเอาเครื่องหอมบูชาพระเท็จ ทำให้เขาได้สดุดในหนทางของเขาในถนนโบราณ และเข้าไปตามทางซอไปไม่ไปตามถนนหลวง

16 ได้กระทำให้แผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่รกร้าง เป็นสิ่งที่เขาเย้ยหยันอยู่เนื่องนิตย์

ทุกคนที่ผ่านไปทางนั้นก็เกิดละสังและสันติระของเข

17 เราจะให้เขากระจัดกระจายออกไปดูถูกพัตด้วยลมตะวันตกต่อหน้าศัตรู เราจะหันหลังให้เขา

ไม่ให้หันหน้าให้ ในวันแห่งความหายนะของเขานั้น"

18 แล้วเขากล่าวว่า "มาเถิด ให้เราปองร้ายเยเรมีย์

เพราะว่าพระราชบัญญัติจะไม่พ้นาศไปจากบรรดาปุโรหิต

หรือคำปรึกษาของมโษาคจากนักปราชญ์ หรือถ้อยคำโษาคจากผู้พยากรณ์ มาเถิด

ให้เราโจมตีเขาด้วยลัน และอย่าให้เราฟังคำของเขเลย"

19 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ ขอทรงฟังเสียงปราช์ของข้าพระองค์สิ พระเจ้าข้า

20 ความชั่วเป็นของสำหรับตอนแทนความดีหรือ ถึงกระนั้น

เขาซึ่งขุดหลุมไว้ปองชีวิตของข้าพระองค์

ขอทรงระลึกว่าข้าพระองค์ยืนเฝ้าพระองค์พลุลขอความดีเพื่อเขา

เพื่อจะหันพระพิโรธของพระองค์ไปเสียจากเขา

21 เพราะฉะนั้น ขอทรงมอบลูกหลานของเขาให้แก่การกัณดารอาหาร

ให้โลหิตของเขาทั้งหลายไหลออกด้วยอาวุธของดาบ ให้กรรยของเขาทั้งหลายขาดบุตร

และเป็นหญิงม่าย ขอให้ผู้ชายของเขาประสบความตาย ให้อนุชนของเขาถูกดาบตายในสงคราม

22 ขอให้ได้ยินเสียงร้องมาจากเรือนของเขาทั้งหลาย

เมื่อพระองค์ทรงพากองทหารมาปล้นเขาอย่างฉับพลัน

เพราะเขาทั้งหลายได้ขุดหลุมไว้ดักข้าพระองค์ และวางบ่วงดักเท้าของข้าพระองค์

23 แม้กระนั้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์

พระองค์ทรงทราบการปองร้ายทั้งสิ้นของเขาที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย

ขออย่าทรงลบความชั่วข้าของเขา หรือลบบาปของเขาเสียจากสายพระเนตรของพระองค์

ขอให้เขาถูกกล่าวถึงต่อพระพิตรพระองค์

ขอทรงจัดการเขาทั้งหลายในเวลาแห่งความเกรี้ยวของพระองค์

Chapter 19

1 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงไปซื้อเหยือกดินของช่างหม้อลูกหนึ่ง

แล้วพาผู้ใหญ่บงคนของประชาชนและปุโรหิตอาวุโสมาจน

2 ไปที่หุบเขาบุตรชายของอินโนม ตรทางเข้าประตูตะวันออก

และปวาร้องถ้อยคำที่เราบอกเจ้าไว้วัน

3 เจ้าจงว่า 'ข้าแต่บรรดาภคัตริย์แห่งยูดาห์ และชาวกรุงเยรูซาเล็ม

ขอทรงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาถึงสถานที่นี้ อย่างที่หูของทุกคนที่ได้ยินจะเข้าไป

4 เพราะว่าประชาชนได้ละทิ้งเรา และได้ทิ้งหินไปจากสถานที่นี้

และได้เอาเครื่องหอมในที่นี้เพื่อบูชแก่พระอื่น ผู้ซึ่งตัวเขาเอง หรือบรรพบุรุษของเขา

หรือบรรดาภคัตริย์ของยูดาห์ไม่รู้รัก และเพราะเขาได้กระทำให้โลหิตของผู้ไม่มีผิดเต็มในที่นี้

5 และได้สร้างปุษนียสถานสูงสำหรับพระบาคัล เพื่อจะเผาบุตรชายของเขาเสียในไฟ

เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระบาคัล ซึ่งเรามิได้บัญชาหรือให้ประกาศิต หรือได้ฉึกในใจของเรา

6 ฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อสถานที่นี้จะไม่มีใครเรียกชื่อว่า โทเฟท

หรือหุบเขาบุตรชายของอินโนมอีก แต่เรียกว่า หุบเขาของการฆ่า

7 และในสถานที่นี้เราจะกระทำให้แผนงานของยูดาห์และเยรูซาเล็มสูญสิ้นไป

และจะกระทำให้เขาทั้งสองล้มลงด้วยดาบต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย

และด้วยมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา

เราจะให้ศพของเขาทั้งหลายเป็นอาหารของนกในอากาศและสัตว์ที่แผ่นดินโลก

8 และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่รกร้าง เป็นสิ่งที่เขาเย้ยหยัน ทุกคนที่ผ่านไปจะตกตะลึง

และเย้ยหยันเพราะกยิบัติทั้งสิ้นในเมืองนี้

9 และเราจะกระทำให้เขาทั้งหลายกินเนื้อของบุตรชายและเนื้อของบุตรสาวของเขา

และทุกคนจะกินเนื้อของเพื่อนของเขาในการที่ถูกล้อมและทุกข์ใจ

คือที่ซึ่งศัตรูของเขาและผู้ที่ไม่แสวงหาชีวิตของเขา ได้ข่มในเขาทั้งหลาย'

10 แล้วเจ้าจงทำเหยือกให้แตกท่ามกลางสายตาของคนที่ไม่กับเจ้านั้น

11 และจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า

เราจะให้ชนชาตินี้และเมืองนี้แตก เช่นเดียวกับที่คนทำไหภาชนะของข้าแห่งหม้อแตก

จนซ่อมแซมไม่ได้อีก เขาคะฝ่งคนไว้ในโทเฟท จงไม่มีที่อื่นอีกให้ฝ่ง

12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระทำดังนี้แก่ที่นี้ และแก่ชาวเมืองนี้

กระทำเมืองนี้ให้เหมือนโทเฟท

13 บรรดาเรือนแห่งเยรูซาเล็ม และราชวังทั้งหลายแห่งบรรดาภคัตริย์ยูดาห์

จะเป็นมลทินเหมือนสถานโทเฟท เพราะเขาเอาเครื่องหอมให้แก่บรรดาบรรารแห่งฟ้าสวรรค์

และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระอื่น บนหลังลาของบรรดาบ้านทั้งปวง"

14 แล้วเยเรมีย์ก็มาจากโทเฟท ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งให้ท่านพยากรณ์นั้น

และท่านก็ยืนอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า

15 "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า ดูเถิด

เราจะนำสิ่งร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราได้ออกกล่าวไว้ให้ตกอยู่บนเมืองนี้ และบรรดาหัวเมืองขึ้นทั้งสิ้น

เพราะเขาทั้งหลายได้แข็งคอของเขา ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา"

Chapter 20

1 ฝ่ายปาหเซอร์ปุโรหิต บุตรชายของอิมเมอร์ ผู้เป็นนายใหญ่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

ได้ยื่นว่าเยเรมีย์พยากรณ์ถึงสิ่งเหล่านี้

2 ปาหเซอร์ก็ตีเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และจับท่านใส่คุก

ซึ่งตั้งอยู่ทางประตูบนยามินด้านบนแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

3 ต่อมาพอรุ่งขึ้นเมื่อปาหเซอร์ปลดเยเรมีย์ออกจากคุก เยเรมีย์พูดกับท่านว่า

"พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเรียกชื่อของท่านว่า ปาหเซอร์ แต่ทรงเรียกว่า มากอร์มัสสะบิม

4 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่น่าหวาดเสียวต่อตัวเจ้าเอง

และต่อมิตรสหายทั้งสิ้นของเจ้า เขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบของศัตรูของเขา

ขณะที่ตาเจ้ามองดูอยู่ และเราจะมอบยูดาห์ทั้งสิ้นไว้ในมือของภคัตริย์บาบิโลน

เขาจะกวาดเอาไปเป็นสเลยยังบาบิโลน และจะฆ่าเสียด้วยดาบ

5 ยิ่งกว่านั้นอีกเราจะยกความมั่งคั่งของเมืองนี้ ผลแรงงานทั้งสิ้นและของมีค่าทั้งสิ้นของเมืองนี้

และทรัพย์สินสมบัติทั้งสิ้นของบรรดาภคัตริย์ของยูดาห์ไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย

ผู้ซึ่งจะปล้นและลุดคร่าและชนเอาเขาเหล่านั้นไปบาบิโลน

6 ส่วนตัวท่านนะ ปาหเซอร์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเรือนของท่าน จะต้องไปเป็นสเลย

ท่านจะต้องไปยังบาบิโลน และท่านจะตายและถูกฝังไว้ที่นั่น ทั้งท่านและมิตรสหายทั้งสิ้นของท่าน

ผู้ซึ่งท่านได้พยากรณ์เท็จแก่เขา"

7 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงหลอกลวงข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกหลอกลวง

พระองค์ทรงมีกำลังยิ่งกว่าข้าพระองค์ และพระองค์ก็ชนะ ข้าพระองค์เป็นที่ให้เขาทำเราวันยังค่ำ

ทุกคนเยาะเย้ยข้าพระองค์

8 เพราะว่าข้าพระองค์ขุดเมื่อไร ข้าพระองค์ร้องให้ช่วย ข้าพระองค์คะโกนว่า

"ความทรมานและการปล้น"

เพราะว่าพระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้เป็นเหตุให้ข้าพระองค์เป็นที่ตำหนิและเยาะเย้ยตลอดวัน

9 แล้วข้าพระองค์กล่าวว่า "ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงพระองค์หรือกล่าวในพระนามของพระองค์อีก"

แต่พระวจนะของพระองค์อยู่ในใจของข้าพระองค์เหมือนไฟไหม้ อัดอยู่ในกระดูกของข้าพระองค์

และข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยที่ต้องอดใจไว้ และข้าพระองค์ก็อดใจไว้ไม่ไหว

10 เพราะข้าพระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบเป็นอันมาก ความหวาดเสียวอยู่รอบทุกด้าน เขากล่าวว่า

"ใส่ความเขา ให้เราใส่ความเขา"

มิตรสหายที่คุ้นเคยทั้งสิ้นของข้าพระองค์เฝ้าดูความล้มจมของข้าพระองค์ กล่าวว่

"ชะรอยเขาจะถูกหลอกลวงแล้วเราจะชนะเขาได้ และจะทำการแก้แค้นเขา"

11 แต่พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ข้างข้าพเจ้านับกับที่น้ำกล่ำ เพราะฉะนั้น ผู้ซุ่มเหงข้าพเจ้าจะสะดุด

เขาจะไม่ชนะข้าพเจ้า เขาจะขายหน้ามาก เพราะเขาจะไม่เจริญขึ้น

ความอับยศอดสูเป็นนิตย์ของท่านจะไม่มีวันลืม

12 ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงทดลองคนชอบธรรม ผู้ทอดพระเนตรทั้งใจและจิต

ขอให้ข้าพระองค์ได้เห็นการแก้แค้นของพระองค์เหนือเขาทั้งหลาย

เพราะข้าพระองค์ได้ปฏิเสธอดีตของข้าพระองค์แล้ว

13 จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์

เพราะว่าพระองค์ทรงช่วยชีวิตของผู้ขัดสน ให้พ้นจากมือของผู้กระทำความชั่วร้าย

14 ขอให้วันที่ข้าพเจ้าเกิดมานั้นถูกสาปแช่ง อย่าให้วันที่มารดาของข้าพเจ้าคลอดข้าพเจ้าได้รับพร

15 ขอให้ชายคนนั้นถูกสาปแช่ง คือคนที่เขานำข้าพเจ้าไปกองบิดาข้าพเจ้าว่า

"บุตรชายคนหนึ่งเกิดมาแก่ท่านแล้ว" อันกระทำให้บิดามีความยินดีมาก

16 ขอให้ชายคนนั้นเหมือนกับบรรดาเมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวเสียและมิได้ทรงกลับพระทัย

ขอให้เขาได้ยินเสียงร้องให้ช่วยในเวลาเช้า และให้ได้ยินเสียงโวยวายในเวลาเที่ยง

17 เพราะเขามิได้ฆ่าข้าพเจ้าเสียตั้งแต่ในครรภ์ ให้มารดาของข้าพเจ้าเป็นหลุมฝังศพของข้าพเจ้า

และครรภ์นั้นจะได้ได้อยู่เป็นนิตย์

18 ทำไมข้าพเจ้าจึงออกมาจากครรภ์มาเห็นความลำบากและความทุกข์

และวันคืนของข้าพเจ้าก็สิ้นเปลืองไปด้วยความอับยาศ

Chapter 21

1 พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์

เมื่อภคัตริย์เศเตดียาห์ทรงใช้ให้ปาหเซอร์บุตรชายมัลลียาห์

และเศฟเนียห์ปุโรหิตบุตรชายมาอาเสอาห์ไปหาเยเรมีย์ว่า

2 "ของงูหลามพระเยโฮวาห์เพื่อเรา

เพราะเนบุดัดเนสซาร์ภคัตริย์บาบิโลนกำลังทำสงครามกับเรา

ชะรอยพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำกับเราตามบรรดาชักจูงอันมหัศจรรย์ของพระองค์

และจะทรงกระทำให้เนบุดัดเนสซาร์ถ้อยคำที่ไปจากเรา"

3 แล้วเยเรมีย์บอกเขาทั้งสองว่า "ท่านจงถูกลงแก่เศเตดียาห์ดังนี้ว่า

4 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด

เราจะหันกลับซึ่งยูโทปากรณอันอยู่ในมือของเจ้า

และซึ่งเจ้าได้สู้รบกับภคัตริย์แห่งบาบิโลนและกับชนเคลเดียซึ่งกำลังล้อมเจ้าอยู่นอกกำแพง

และเราจะรวบรวมมันมาไว้ในใจกลางเมืองนี้

5 เราเองจะต่อสู้กับเจ้าด้วยมือที่เหยียดออกและด้วยแขนที่แข็งแรง ด้วยความเกรี้ยว

ด้วยความเกรี้ยวกราดและพิโรธมากยิ่งขึ้น

6 และเราจะโจมตีชาวกรุงนี้ ทั้งคนและสัตว์ แล้วก็ตายลงด้วยโรคระบาดขนาดหนัก
7 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายหลังเราจะมอบเศติยาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาข้าราชการของเขา และประชาชนเมืองนี้ซึ่งรอดตายจากโรคระบาด ตามและการก่อดารอาหารไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และมอบไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา ท่านจะเห็นเขาเสียด้วยคมดาบ ท่านจะไม่ส่งสารเขาทั้งหลาย หรือไว้ชีวิตเขา หรือมีความเมตตาต่อเขา'
8 และเจ้าจงพูดกับชนชาตินี้ว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราได้ตั้งวิถีแห่งชีวิตและทางแห่งความตายไว้ต่อหน้าเจ้า
9 คนที่อยู่ในเมืองนี้จะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการก่อดารอาหารและด้วยโรคระบาด แต่ผู้ที่ออกไปยอมมอบตัวกับชนเคลเดียผู้ซึ่งล้อมอยู่นั้น ก็จะมีชีวิตอยู่ได้ และจะมีชีวิตของตนเป็นบำเพ็ญแห่งการสงคราม
10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้มุ่งหน้าต่อสู่เมืองนี้ด้วยความร้ายไม่ด้วยความดี คือเมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะเฝ้ามันเสียด้วยไฟ'
11 จงกล่าวต่อวงศวานของกษัตริย์ยูดาห์ว่า 'จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์
12 วงศวานดาวิดเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงฟังความยุติธรรมในเวลาเช้า จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นจากมือผู้ที่บีบบังคับ เกรงว่าความพิโรธของเราจะออกไปเหมือนไฟ และเผาไหม้อย่างที่ไม่มีใครดับได้ เพราะการกระทำอันชั่วร้ายของเจ้าทั้งหลาย
13 ชาวที่ลุ่มเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า ลีลาแห่งที่ราบเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พวกเจ้าผู้กล่าวว่า "โรจะลงมาต่อสู่กับเรา หรือโรจะเข้ามาในที่อาศัยของเรา"
14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะลงโทษเจ้าทั้งหลายตามผลแห่งการกระทำของเจ้า เราจะก่อไฟไว้ในปากของเมืองนั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญสิ่งต่างๆที่อยู่รอบเมืองนั้นสิ้น"

Chapter 22

1 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงลงไปยังราชสำนักของกษัตริย์ยูดาห์ และกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่น
2 ว่า "ท่านเด็กกษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ทั้งตัวท่าน ข้าราชการของท่าน และประชาชนของท่านผู้เข้ามาในประตูเมืองนี้
3 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นมือของผู้ที่บีบบังคับ และอย่าได้กระทำความผิดหรือความทารุณแก่ชนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อ และหญิงม่าย หรือหลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตายในสถานที่นี้
4 ถ้าท่านกระทำสิ่งนี้จริงๆแล้วจะมีกษัตริย์ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดเข้ามาทางประตูของพระราชวังนี้ เสด็จมาโดยรถรบและม้า ทั้งตัวกษัตริย์ บรรดาข้าราชการและประชาชนของท่านนั้น
5 แต่ถ้าท่านไม่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณต่อตัวของเราเองว่า ราชสำนักนี้จะเป็นที่รกร้าง"
6 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แก่ราชสำนักแห่งกษัตริย์ของยูดาห์ ว่า "เจ้าเป็นเหมือนกิลเกอาดแก่เรา เป็นดังยอดภูเขาเลบานอน ถึงกระนั้น เราจะทำเจ้าให้เป็นถิ่นทุรกันดารแทน เป็นเมืองที่ไม่มีคนอาศัย
7 เราจะเตรียมผู้ทำลายไว้ต่อสู้เจ้า ต่างก็มีอาวุธของตน และเขาทั้งหลายจะตัดต้นสนสิตรอย่างดีของเจ้าลง และโยนเข้าในไฟ
8 และประเทศชาติที่เป็นอันมากจะผ่านเมืองนี้ไป และทุกคนจะพูดกับเพื่อนบ้านของตนว่า "ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำเช่นนี้แก่เมืองใหญ่นี้"
9 และเขาทั้งหลายจะตอบว่า
"เพราะเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และละเมิดสารกับปรานีนิติพระอื่น"
10 อย่าร้องไห้อาลัยแก่ผู้ที่ตายไป อย่าครวญคร่ำด้วยเขาเลย แต่จงร้องไห้รำไรอาลัยผู้ที่ไปแล้ว เพราะเขาจะไม่ได้กลับมาเห็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขาอีกเลย
11 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละเกี่ยวกับอัลมู บุตรชายโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งทรงราชย์แทนโยสิยาห์ราชบิดา และผู้ที่ไปจากสถานที่นี้ "ท่านจะไม่ได้กลับมาที่นี่อีก
12 ท่านจะสิ้นชีวิตในที่ซึ่งเขาที่ท่านไปเป็นเหยื่อ และท่านจะไม่เห็นแผ่นดินนี้อีกเลย"
13 "วิบัติแก่เขาผู้สร้างวังของตนด้วยความอธรรม และสร้างห้องขึ้นบนไว้ด้วยความอยุติธรรม ผู้ที่ทำการเพื่อนบ้านของเขาปรานีนิติเขาโดยไม่ได้อะไรเลย และมีได้จำค่าจ้างให้แก่เขา
14 ผู้กล่าวว่า 'เราจะสร้างวังใหญ่อยู่สูง กับมีห้องขึ้นบนกว้างขวาง และจะหาหน้าต่างให้ห้องนั้น และปูฝาผนังด้วยไม้สนสิตรและท้าววยสิเบงซั่ม'
15 เจ้าคิดว่าเจ้าจะครองราชสมบัติ เพราะเจ้ายังไม้สนสิตรกันหรือ ราชบิดาของเจ้ามิได้กินและดื่ม และกระทำความอยุติธรรมและความเที่ยงธรรมดอกหรือ ฝ่ายราชบิดาก็อยู่เย็นเป็นสุข
16 เขาพิพากษาคดีของคนจนและคนดัดสน เขาก็อยู่เย็นเป็นสุข ทำอย่างนี้เป็นกรรู้จักเราหรือ" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
17 "แต่เจ้ามีตาและใจไว้เพื่อความโลก เพื่อหลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตาย และเพื่อปฏิบัติการบีบบังคับและความทารุณ"
18 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ว่า "เขาทั้งหลายจะไม่ไอดครวญอาลัยเขาว่า 'อนิจจา พี่ชายเอ๋ย' หรือ 'อนิจจา พี่สาวเอ๋ย' เขาทั้งหลายจะไม่ไอดครวญอาลัยเขาว่า 'อนิจจา พระองค์ท่าน' หรือ 'อนิจจา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว'
19 ท่านจะถูกฝังไว้อย่างฝังลา คือถูกลากไปโยนทิ้งไว้ข้างนอกประตูเมืองเยรูซาเล็ม
20 จงขึ้นไปทีเลบานอน และร้องว่า และจงเปล่งเสียงของเจ้าในเมืองบาซัน จรจรจากทางผ่านข้างนอก เพราะว่าคนรักทั้งสี่ของเจ้าถูกทำลายเสียแล้ว
21 เราได้พูดกับเจ้าเมื่อเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข แต่เจ้ากล่าวว่า 'เราจะไม่ฟัง' นี่เป็นวิถีการของเจ้าตั้งแต่ยังหนุ่มๆ คือเจ้าไม่เชื่อฟังเสียงของเรา
22 ลมจะทำลายผู้เลี้ยวแคะทั้งสี่ของเจ้า และบรรดาคนรักของเจ้าจะไปเป็นเหยื่อ แล้วเจ้าจะอับอายขายหน้าเป็นแน่เนื่องด้วยความชั่วทั้งสี่ของเจ้า

23 ชาวเมืองเลบานอนเอ๋ย ที่สร้างรั้วอยู่ท่ามกลางไม้สนสิตร เจ้าจะได้รับความกรุณาสักเท่าใดเมื่อความเจ็บปวดมาเหนือเจ้า อย่างความเจ็บปวดของหญิงที่คลอดบุตร"
24 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เรามีชีวิตอยู่ตราบิด แม้วาโคเนียห์ ราชบุตรของเยโฮยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์ เป็นแหวนตราอยู่ที่มือขวาของเรา ถึงกระนั้นเราจะถอดออกเสีย
25 และมอบเจ้าไว้ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเจ้า ในมือของคนเหล่านั้นซึ่งพวกเจ้ากล่าวกันว่าบุตรของเขา
คือว่าในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือของคนเคลเดีย
26 เราจะเหวี่ยงเจ้าและมารดาผู้คลอดเจ้าไปยังอีกประเทศหนึ่ง ที่ซึ่งเจ้ามิได้เกิดที่นั่น และเจ้าจะตายที่นั่น
27 แต่แผ่นดินซึ่งเขาอาศัยอยู่ยากจะกลับนั้น เขาจะไม่ได้กลับไปสู่ได้"
28 โคนิยาห์ชายผู้นี้เป็นรูปเคารพที่ถูกดูหมิ่นและแตกหรือ เป็นภษณะที่ไม่มีใครชอบหรือ ทำไมตัวเขาและเชื้อสายของเขาจึงถูกเหวี่ยง และถูกโยนเข้าในแผ่นดินซึ่งเขาทั้งหลายไม่รู้จัก
29 โอ้แผ่นดิน แผ่นดิน แผ่นดินเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์
30 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงเขียนลงว่าชายคนนี้มีบุตร เป็นชายซึ่งไม่เจริญขึ้นในชั่วชีวิตของเขา เพราะไม่มีคนแห่งเชื้อสายของเขาสักคนหนึ่งที่จะเจริญขึ้น ในการประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และปกครองในยูดาห์อีก"

Chapter 23

1 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "วิบัติจึงมีแก่ผู้เลี้ยวแคะผู้ทำลายและกระจายแคะของลานหญ้าของเรา"
2 เพราะฉะนั้น
พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับผู้เลี้ยวแคะและผู้ดูแลประชาชนของเราดังนี้ว่า "เจ้าทั้งหลายได้กระจายฝูงแคะของเรา และได้ขับไล่มันไปเสีย และเจ้ามิได้เอาใจใส่มัน"
พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด เราจะลงโทษเจ้าเพราะการกระทำที่ชั่วของเจ้า
3 แล้วเราจะรวบรวมฝูงแคะของเราที่เลื้อยอยู่ออกจากประเทศทั้งปวงซึ่งเราได้ขับไล่ให้เขาไปอยู่นั้น และจะนำเขากลับมายังคอกของเขา เขาจะมีลูกดกและทวีมากขึ้น"
4 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะตั้งผู้เลี้ยวแคะไว้เหนือเขา ผู้จะเลี้ยวดูเขา และเขาทั้งหลายจะไม่กลัวอีกเลย หรือครั่นคร้าม จะไม่ขาดไปเลย"
5 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะเพาะอัฐรของธรรมให้ดาวิด และกษัตริย์องค์หนึ่งจะทรงครอบครองและเจริญขึ้น และจะทรงประทานความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมในแผ่นดินนั้น
6 ในสมัยของท่าน ยูดาห์จะรอดได้ และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่จะเป็นนามซึ่งเราจะเรียกท่าน คือ พระเยโฮวาห์เป็นความชอบธรรมของเรา"
7 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อคนของเขายกไม้กล่าวอีกต่อไปว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ตราบิด ผู้ซึ่งได้นำประชาชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์'
8 แต่เจ้าว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ตราบิด ผู้ซึ่งได้นำและพาเชื้อสายแห่งวงศวานอิสราเอลออกมาจากแดนเหนือ' และออกมาจากประเทศทั้งปวงที่เราขับไล่ให้ไปอยู่นั้น แล้วเขาทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง"
9 เกี่ยวกับเรื่องบรรดาผู้พยากรณ์นี้ว่า ใจของมันเป็นทุกข์อยู่ในข้า และกระดูกทั้งสี่ของข้าก็สิ้น ข้าเป็นเหมือนคนเมา ข้าเป็นเหมือนคนหงำด้วยเหล้าองุ่น เมื่อด้วยพระเยโฮวาห์ และเนื่องด้วยพระวจนะแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์
10 เพราะว่าแผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยคนลวงประเวศ ด้วยเหตุคำสาปแช่งแผ่นดินนั้นก็ไว้ทุกข์ และลานหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็แห้งไป วิถีของเขาทั้งหลายก็ตั้งต่ำ และอำนาจของเขาทั้งหลายก็ไม่เป็นธรรม
11 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ทั้งผู้พยากรณ์และปุโรหิตก็อธรรม ถึงแม้ว่าในนิเวศของเรา เราก็ได้เห็นความชั่วของเขา
12 เพราะฉะนั้น หนทางของเขาทั้งหลายจะเป็นเหมือนทางสิ้นในคามมืดแก่เขา เขาจะถูกขับไล่เข้าไปและล้มลงในนั้น เพราะเราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขาในปีกแห่งการลงโทษเขา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
13 "เราได้เห็นความโง่เขลาในบรรดาผู้พยากรณ์แห่งสมาริเย เขาได้พยากรณ์ในนามของพระบาอัล และได้ทำให้อิสราเอลประชาชนของเราหลงไป
14 แต่ในผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม เราได้เห็นสิ่งอนันท์หาว่าดีเสีย เขาลวงประเวศและดำเนินอยู่ในความมุสา เขาทั้งหลายหนุนกำลังใจของผู้นำผู้กระทำความชั่ว จึงไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหันจากความชั่วของเขา เขาทุกคนกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดมแก่เรา และชาวเมืองนั้นก็เหมือนเมืองโกโมราห์"
15 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาซึ่งตรัสเกี่ยวกับเรื่องผู้พยากรณ์เหล่านั้นว่า "ดูเถิด เราจะเลี้ยวเขาด้วยอระเห็ด และให้น้ำดื่มมีเขามืด เพราะว่าการความอธรรมได้ออกไปทั่วแผ่นดินนี้จากผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม"
16 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "อย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ผู้พยากรณ์ให้ท่านหลงเขมรทำให้ท่านไร้สาระ เขากล่าวถึงนิมิตแห่งใจของเขาเอง มิใช่จากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์
17 เขายังพูดกับคนที่ดูหมิ่นเราว่า 'พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า ท่านจะสุขสบาย' และแก่ทุกคนที่ดำเนินตามความต้องการแห่งจิตใจของตนเอง เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'จะไม่มีเหตุร้ายมาเหนือเจ้า'"
18 เพราะว่าผู้ใดเล่าที่ได้ยืนอยู่ในคำตักเตือนของพระเยโฮวาห์ ที่ซึ่งพระยาห์เห็นและฟังพระวจนะของพระองค์ หรือผู้ใดที่เชื่อฟังพระวจนะของพระองค์และคอยฟัง
19 ดูเถิด นันลมบ้าหมูของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรธ เป็นลมบ้าหมูอย่างรุนแรง มันจะตกหนักบนศีรษะของคนชั่ว
20 ความกริ้วของพระเยโฮวาห์จะไม่หันกลับ จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ

และจนกว่าพระองค์ทรงกระทำตามพระเจตนาแห่งพระหฤทัยของพระองค์
ในวันหลังเจ้าทั้งหลายจะเข้าในเรื่องนี้แจ่มแจ้ง
21 "เราได้ได้ผู้พยากรณ์เหล่านั้น แต่เขาทั้งหลายยังวิ่งไป เราไม่ได้พูดกับเขาทั้งหลาย
แต่เขาทั้งหลายยังพยากรณ์
22 แต่ถ้าเขาทั้งหลายได้ยินอยู่ในคำตักเตือนของเรา
แล้วเขาจะได้ปวาร้องถ้อยคำของเราต่อประชาชนของเรา
และเขาทั้งหลายจะได้ไปประชาชนหนึ่งคนกลับจากทางหัวของเขาแล้ว
และหันกลับจากความชั่วร้ายในการกระทำของเขา"
23 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราเป็นพระเจ้าไกลแต่ก็มีไม้พระเจ้าของอยู่ใกล้ด้วยดอกหรือ"
24 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "คนใดจะซ่อนจากเราไปอยู่ในที่ลับเพื่อเรามิได้เห็นเขาได้หรือ"
พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เรามีได้อยู่เต็มฟ้าสวรรค์และโลกอดหรือ
25 เราได้ยินผู้พยากรณ์ ผู้ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จในนามของเรา ได้กล่าวแล้วว่า 'ข้าพเจ้าฝันไป
ข้าพเจ้าฝันไป'
26 นานสักเท่าใดที่คำมูสาจะอยู่ในใจของผู้พยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จ
และผู้พยากรณ์ตามการหลอกลวงแห่งจิตใจของเขาเอง
27 ผู้ซึ่งคิดว่าจะกระทำให้ประชาชนของเราลืมนามของเราโดยความฝันของเขาทั้งหลาย
ซึ่งเขาเล่าสู่กันและกันฟัง อย่างกับบรรพบุรุษของเราลืมนามของเราไปติดตามพระบาอัล
28 จงให้ผู้พยากรณ์ที่ฝันเล่าความฝัน แต่ให้คนที่ถือถ้อยคำของเรากล่าวถ้อยคำของเราอย่างสุจริต"
พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ฟางข้าวมีอะไรบ้างที่เหมือนข้าวสาลี"
29 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ถ้อยคำของเราไม่เหมือนไฟหรือ
หรือเหมือนก้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นชิ้นๆ"
30 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์
ผู้ที่ไม่ถือถ้อยคำของเราจากกันและกัน"
31 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ใช้ลิ้นของเขากล่าวว่า
'พระเจ้าตรัสว่า'"
32 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด เราต่อสู้คนเหล่านั้นที่พยากรณ์ความฝันเท็จ
และผู้ซึ่งบอกและนำประชาชนของเราให้หลงไปโดยคำมูสาและคำโอ้อวดของเขา
เมื่อเราได้ใช้เขาหรือส่งเขา เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่เป็นประโยชน์แก่ชนชาตินี้อย่างใดเลย"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
33 "เมื่อมีประชาชนคนหนึ่งคนใด หรือผู้พยากรณ์คนหนึ่งคนใด หรือปุโรหิตคนหนึ่งคนใดถามเจ้าว่า
'อะไรเป็นภาระของพระเยโฮวาห์' เจ้าจงตอบเขาว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อะไรเป็นภาระหรือ
เราก็จะโยนเจ้าไปเสีย'
34 และส่วนผู้พยากรณ์ ปุโรหิตหรือประชาชนผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งพูดว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์'
เราจะลงโทษผู้หนึ่งและคร่ำไริ่งของเขา
35 เจ้าทั้งหลายจงพูดดังนี้ คือทุกคนพูดกับเพื่อนบ้านของตน และทุกคนพูดกับพี่น้องของตนว่า
'พระเยโฮวาห์ตอบว่ากระไร' หรือ 'พระเยโฮวาห์ทรงล่นว่าเจ้าว่ากระไร'
36 แต่เจ้าทั้งหลายอย่าเอ๋ยว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' อีกเลย
เพราะว่าภาระนั้นเป็นคำของแต่ละคน
ด้วยว่าเจ้าได้ฝันแปรพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของเรา
37 เจ้าจงกล่าวกับผู้พยากรณ์ดังนี้ว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงตอบท่านว่ากระไร' หรือ
'พระเยโฮวาห์ทรงล่นว่าเจ้าว่ากระไร'
38 แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายพูดว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์'" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า
"เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวคำเหล่านี้ว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' เมื่อเราใช้ไปหาเจ้าทั้งหลาย
เราว่า เจ้าอย่าพูดว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์'
39 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะลิ้มเจ้าทั้งหลายเสียเป็นแน่ และโยนเจ้าไปเสียจากหน้าเรา
ทั้งเจ้าและเมืองซึ่งเราได้ให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้า
40 และเราจะนำความถูกตำหนิเป็นนิตย์และความอายเนื่องนิตย์มาเหนือเจ้าทั้งหลาย
ซึ่งจะลิ้มเสียไม่ได้เลย"

Chapter 24

1 หลังจากเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้จับเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่ง
ยูดาห์ไปเป็นทาสเสียจากเยรูซาเล็ม พร้อมกับเจ้านายแห่งยูดาห์ ทั้งพวกช่างฝีมือและช่างเหล็ก
และนำเขามาถึงกรุงบาบิโลนแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ทรงสำแดงนิมิตแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูเถิด
มีกระจาดสองลูกใส่มะเดื่อ วางไว้หน้าพระวิหารของพระเยโฮวาห์
2 กระจาดลูกหนึ่งมีมะเดื่ออย่างดีนัก เหมือนมะเดื่อที่สุกต้นฤดู
แต่กระจาดลูกอีกลูกหนึ่งนั้นมะเดื่ออย่างเลวทีเดียว เลวจนรับประทานไม่ได้
3 และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "เยเรมียเอ๋ย เจ้าเห็นอะไร" ข้าพเจ้าทูลตอบว่า
"เห็นมะเดื่อที่ดีก็ดีมาก และที่เลวก็เลวมาก เลวจนรับประทานไม่ได้ พระเจ้าข้า"
4 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
5 "พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ก็เหมือนอย่างมะเดื่อที่ดีเหล่านั้นแหละ
เราจะถือว่าพวกเหล่านั้นที่ถูกกวาดไปจากยูดาห์เป็นเหมือนมะเดื่อ
คือผู้ที่เราได้ส่งไปจากสถานที่ที่ไม่ไปสู่แผ่นดินของชาวเคลเดีย
6 เราจะตั้งดาของเราดูเขาเพื่อจะกระทำความดี และเราจะพาเขาทั้งหลายกลับมายังแผ่นดินนี้อีก
เราจะสร้างเขาทั้งหลายขึ้น และจะไม่รื้อลง เราจะปลูกฝังเขาและไม่ถอนเขาเสีย
7 เราจะให้จิตใจแก่เขาที่จะรู้จักเราว่า เราคือพระเยโฮวาห์
และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา
เพราะเขาทั้งหลายจะกลับมามาหาเราด้วยความดีใจ"
8 แต่พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เหมือนอย่างมะเดื่อที่เลว ซึ่งเลวมากจนรับประทานไม่ได้นั้น
เราจะกระทำต่อเศเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ทั้งเจ้านายของเขา และชาวเยรูซาเล็มที่เหลืออยู่
ผู้ซึ่งยังค้างอยู่ในแผ่นดินนี้ และผู้ที่ย้ายอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์
9 เราจะมอบเขาไว้ให้ย่ำโยนอยู่ในอาณาจักรทั้งสี่ในโลกเพื่อให้เขาเจ็บปวด ให้เป็นที่ถูกตำหนิ

เป็นคำสาปแช่ง เป็นที่ถูกเยาะเย้ย และเป็นที่ถูกแต่งสาป ในที่ทุกแห่งซึ่งเราขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น
10 และเราจะส่งดาบและการกันดารอาหาร และโรคระบาดมาท่ามกลางเขา
จนเขาจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาและแก่บรรพบุรุษของเขา"

Chapter 25

1 พระวจนะซึ่งมาถึงเยเรมีย์เกี่ยวกับเรื่องชนชาติยูดาห์ทั้งสิ้น ในปีทีสี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม
ราชบุตรของโยสียากษัตริย์แห่งยูดาห์
ปีนั้นเป็นปีต้นรัชกาลของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของกรุงบาบิโลน
2 ซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้กล่าวแก่ประชาชนยูดาห์ และแก่ชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ว่า
3 "ตั้งแต่ปีที่สิบสามของโยสียาห์ ราชบุตรของอาโมนกษัตริย์แห่งยูดาห์
จนถึงวันนี้เป็นเวลาที่ยี่สิบสามปี พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าก็ได้บอกแก่ท่านทั้งหลายอย่างไม่หยุดยั้ง แต่ท่านหาได้ฟังไม่
4 ท่านไม่ฟังหรือเอียงหูของท่านฟัง
แม้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง
5 กล่าวว่ 'บัดนี้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของตน และจากการกระทำผิดของตน
และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้าต่อไปเป็นนิตย์
6 อย่าไปผิดสอยห้อยตามพระอื่นเพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น
หรืออย่าเย้าเราให้โกรธด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า แล้วเราจะไม่ทำอันตรายแก่เจ้า'
7 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายก็ไม่ฟังเรา
เพื่อเราจะได้เข้าเราให้กริ้วด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า ซึ่งเป็นผลร้ายแก่เจ้าเอง'
8 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาจักรีตรัสดังนี้ว่า 'เพราะเจ้าไม่ฟังถ้อยคำของเรา'
9 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'ดูเถิด
เราจะส่งคนไปนำครอบครัวทั้งสิ้นของทิศเหนือและเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนผู้รับใช้ของเรา
และเราจะนำเขาทั้งหลายมาต่อสู่แผ่นดินนี้และต่อสู้คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้และต่อสู้บรรดาประ
ชาชาติเหล่านี้ซึ่งอยู่ล้อมรอบ เราจะทำลายเขาทั้งหลายอย่างสิ้นเชิง
และเราจะกระทำให้เขาเป็นที่น่าตกตะลึง และเป็นที่เย้ยหยันและเป็นที่รกร้างอยู่นองนิตย์
10 ยิ่งกว่านั้นอีก เราจะกำจัดเสียงบันเทิงและเสียงร่าเริง เสียงจำเริญและเสียงเจ้าสาว
เสียงพินโมและแสงตะเกียงเสียจากเจ้า
11 แผ่นดินนี้ทั้งสี่จะเป็นที่รกร้างและที่น้ำตกตะลึง
และประชาชาติเหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์กรุงบาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี'
12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'ต่อมาเมื่อครบเจ็ดสิบปีแล้ว
เราจะลงโทษกษัตริย์บาบิโลนและประชาชาตินั้น คือแผ่นดินของชาวเคลเดีย
เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย กระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างอยู่นองนิตย์
13 เราจะนำถ้อยคำทั้งสิ้นให้สำเร็จที่แผ่นดินนั้น คือถ้อยคำที่เราได้กล่าวสู่เมืองนั้น
คือทุกสิ่งที่ยืนยันไว้ในหนังสือนี้ ซึ่งเยเรมีย์ได้พยากรณ์แก่บรรดาประชาชาติทั้งสิ้น
14 เพราะว่าเรามีหลายประชาชาติและบรรดาหมากษัตริย์กระทำให้เขาเหล่านั้นเป็นทาส
แม้ว่าเขาทั้งหลายก็ดี และเราจะตอบแทนเขาทั้งหลายตามการกระทำและผลงานแห่งมือของเขา"
15 พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า
"จงเอ๋ยด้วยน้ำองุ่นแห่งความพิโรธนี้ไปจากเมืองเรา
และบังคับบรรดาประชาชาติซึ่งเราส่งเจ้าไปนั้นให้ดื่มจากถ้วยนั้น
16 เขาจะดื่มและเขินโสมและบ้าคลั่งไปเนื่องด้วยดาบซึ่งเราจะส่งไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย"
17 ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงรับถ้วยมาจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ และบังคับประชาชาติทั้งสิ้น
ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าไปหานั้นดื่ม
18 คือกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ ทั้งบรรดากษัตริย์และเจ้านายของเมืองนั้น
เพื่อจะกระทำให้เป็นที่รกร้างและเป็นที่น่าตกตะลึง เป็นที่เย้ยหยันและเป็นที่สาปแช่งอย่างทุกวันนี้
19 ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์กับบรรดาข้าราชการและเจ้านายและประชาชนของท่านนั้น
20 และบรรดาชนที่ปะปนกัน บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินอัสสุ
และบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินฟีลิสเตีย เมืองอัสเคโลน กาทา เอโครน
และส่วนชาวเมืองอัสโดดที่เหลืออยู่
21 เอโดม โมอับและคนอัมโมน
22 บรรดากษัตริย์แห่งเมืองโหระ บรรดากษัตริย์เมืองโฆดอน
และบรรดากษัตริย์แห่งเกาะต่างๆฟากทะเลต่างนั้น
23 เมืองเดดาน เทมา บุส และบรรดาคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด
24 บรรดากษัตริย์แห่งอาระเบีย และบรรดากษัตริย์แห่งประชาชนที่ปะปนกันอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
25 บรรดากษัตริย์แห่งซีเรีย และบรรดากษัตริย์แห่งเอลาม และบรรดากษัตริย์ของมีเดีย
26 บรรดากษัตริย์แห่งเมืองทิศเหนือ ทั้งไกลและใกล้ ที่ละเมือง
และบรรดาราชอาณาจักรแห่งโลกซึ่งอยู่บนพื้นพิภพ และกษัตริย์แห่งเซคัก
จะดื่มภายหลังกษัตริย์เหล่านี้
27 "แล้วเจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า
จงดื่มให้เมาแล้วก็อาเจียน จงล้มลงและอย่าลุกขึ้นอีกเลย
เนื่องด้วยดาบซึ่งเราจะส่งมาท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย'
28 และถ้าเขาปฏิเสธไม่รับถ้วยจากมือของเจ้าดื่ม เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า
'พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะต้องดื่ม'
29 เพราะ ดูเถิด เราได้เริ่มทำโทษเมืองซึ่งเรียกตามนามของเราแล้ว
และเจ้าจะลอยนวลไปได้โดยไม่ถูกโทษหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า
เจ้าจะลอยนวลไปไม่ได้ เพราะเราจะเรียกดาบเล่มหนึ่งมาเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น'
30 เพราะฉะนั้น เจ้าจงพยากรณ์คำเหล่านี้ทั้งสิ้นสู่เขาทั้งหลาย และกล่าวแก่เขาว่า
'พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งเสียงคำรามจากที่สูง และจากที่ท่าหนักอันบริสุทธิ์ของพระองค์
พระองค์จะเปล่งพระสุรเสียง พระองค์จะเปล่งเสียงคำรามมาตามคอคอกระของพระองค์
และทรงให้ร้องอย่างกับคนที่ย้ายอุโมงค์หรือต่อชาวพิภพทั้งสิ้น
31 เสียงกัมปนาทจะก้องไปทั่วปลายพิภพ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิชิตกับบรรดาประชาชาติ
พระองค์จะทรงเข้าพิชิตพวกเขาเหนือหัวทั้งสิ้น ส่วนคนหัวนั้น พระองค์จะทรงพินเสียด้วยดาบ'

พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

32 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด ความร้ายจะมาจากประชาชาติหนึ่งถึงประชาชาติหนึ่ง และลมบ้าหมูใหญ่จะเป็นป่วนขึ้นมา จากส่วนพิภพโลกที่ไกลที่สุด
33 และบรรดาผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารในวันนั้น จะมีจากปลายโลกข้างนี้ถึงปลายโลกข้างนั้น เขาเหล่านั้นจะไม่มีใครไถ่อดคราญให้ หรือรวบรวมหรือฝังไว้ แต่จะเป็นมูลสัตว์อยู่บนพื้นดิน"
34 ท่านผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายเอ๋ย จงคร่ำครวญและร้องเถิด ท่านเจ้าของฝูงแกะ จงกลิ้งเกลือกในพื้นเถ้า เพราะวันเวลาของการสังหารเจ้าและที่เจ้าต้องกระจัดกระจายมาถึงแล้ว และเจ้าทั้งหลายจะล้มลงเหมือนภาชนะงาม
35 ผู้เลี้ยงแกะจะไม่มีทางหนี หรือเจ้าของฝูงแกะไม่มีทางรอดหนีไป
36 จะได้ฟังเสียงร้องของผู้เลี้ยงแกะ และเสียงคร่ำครวญของเจ้าของฝูงแกะ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงทำลายลานหญ้าของเขทั้งหลายเสียแล้ว
37 และคอกแกะที่สงบสุขก็ถูกตัดให้ล้มลงเสียแล้ว เนื่องด้วยความกร้าวฉานแรงกล้าของพระเยโฮวาห์
38 พระองค์ทรงออกจากที่ซ่อนตัวของพระองค์อย่างสิงโต เพราะว่าแผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่รกร้าง เพราะเหตุความดูดนของพระผู้เข้มาวด และเพราะเหตุความกร้าวฉานแรงกล้าของพระองค์

Chapter 26

1 ในต้นรัชกาลของเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวาทะนี้มาจากพระเยโฮวาห์ว่า
2 "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงยินอยู่ในลานพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และจงพูดกับบรรดาหัวเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งมานมัสการในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ คือพูดบรรดาถ้อยคำที่เราส่งเจ้าให้พูดกับเขา ออย่าเก็บไว้สักคำเดียว
3 บางทีเขาจะฟัง และทุกคนจะกลับจากทางชั่วของเขา และเราจะกลับใจไม่ทำความร้ายซึ่งเราเจตนาจะกระทำต่อเขาทั้งหลาย เนื่องด้วยการกระทำที่ชั่วร้ายของเขาทั้งหลาย
4 เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเรา ที่เจ้าดำเนินตามราชบัญญัติที่เราได้วางไว้ต่อหน้าเจ้า
5 และเชื่อฟังถ้อยคำของบรรดาผู้รับใช้ของเรา คือบรรดาผู้พยากรณ์ ซึ่งเราได้ส่งไปหาเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง คือส่งพวกเขาไปถึงเจ้าจะมีได้เชื่อง
6 แล้วเราจะกระทำให้พระนิเวศนี้เหมือนอย่างศิโยน และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่สับสนแก่บรรดาประชาชาติทั่วโลก"
7 บรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้นได้ยินเยเรมีย์พูดถ้อยคำเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
8 และต่อมาเมื่อเยเรมีย์ได้จับคำพูดทั้งสี่ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาท่านให้พูดแก่บรรดาประชาชนนั้น พวกเขาปุโรหิตและผู้พยากรณ์และประชาชนทั้งสิ้นได้จับเยเรมีย์กล่าวว่า "เจ้าจะต้องตาย
9 ทำไมไม่เจ้าจึงพยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า 'พระนิเวศนี้จะเหมือนศิโยนและเมืองนี้จะร้างร้าง ปราศจากคนอาศัย' และประชาชนทั้งสิ้นก็รวมตัวกันต่อต้านเยเรมีย์ที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์
10 เมื่อบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ได้ยินสิ่งเหล่านี้แล้ว ท่านก็ขึ้นมาจากพระราชวังถึงพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และมานั่งในทางเข้าประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
11 แล้วบรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์จึงทูลเจ้านายและบอกประชาชนทั้งปวงว่า "ชายคนนี้ควรแก่การตัดสินลงโทษถึงความตาย เพราะเขาพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้ ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินกันหูของท่านเองแล้ว"
12 เยเรมีย์จึงทูลเจ้านายทั้งสิ้นและบอกประชาชนทั้งปวงว่า "พระเยโฮวาห์ทรงให้ข้าพเจ้ามาพยากรณ์ต่อพระนิเวศและเมืองนี้ ตามถ้อยคำทั้งสี่ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินมา
13 เพราะฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายจงแก่ใจพูดการณและการกระทำของท่านทั้งหลาย และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์จะทรงกลับพระทัยจากความร้ายซึ่งพระองค์ได้ทรงประกาศเตือนท่าน
14 แต่ส่วนตัวข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ในมือของท่านทั้งหลาย ท่านจะกระทำแก่ข้าพเจ้าตามที่ท่านเห็นดีและเห็นชอบ
15 ขอแต่เพียงให้ทราบแน่ว่า ถ้าท่านประหารข้าพเจ้า ที่คนไร้ความผิดต้องตายนั้น ตัวท่านเองและเมืองนี้และชาวเมืองนี้ต้องรับผิดชอบ เพราะความจริงพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาพูดถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสี่ให้ข้าพเจ้าพูดกับท่าน"
16 แล้วเจ้านายและประชาชนทั้งสิ้นได้พูดกับบรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ว่า "ชายผู้นี้ไม่สมควรที่จะต้องคำพิพากษาถึงความตาย เพราะเขาได้พูดกับเราในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา"
17 และผู้ใหญ่มากจนแห่งแผ่นดินนั้นก็ลุกขึ้นพูดกับประชาชนทั้งสิ้นที่ประชุมกันอยู่ว่า
18 "มีคำกล่าวเมืองโมเรเซทได้พยากรณ์ในสมัยเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นของยูดาห์ว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เมืองศิโยนจะถูกไถเหมือนกับโดมา กรุงเยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งสกปรกหักพัง และภูเขาที่ตั้งของพระนิเวศนั้นจะเป็นเหมือนที่สูงในป่าไม้'
19 เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และคนยูดาห์ทั้งสิ้นได้ฆ่าเขาเสียหรือ ท่านได้ฆ่าเกรงพระเยโฮวาห์และทูลขวัญของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ได้กลับพระทัยต่อความร้ายซึ่งพระองค์ทรงประกาศเตือนเขาเหล่านั้นมิใช่หรือ แต่เรากลัวจึงนำเขตร้ายใหญ่ขึ้นมาสู่จิตใจเราเอง
20 ยังมีชายอีกคนหนึ่งผู้พยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ ชื่ออุริอาห์ บุตรชายเซโหมอาห์ ชาวศิรียาห์เยอริม ท่านได้พยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้และแผ่นดินนี้ ตามบรรดาถ้อยคำของเยเรมีย์
21 และเมื่อกษัตริย์เยโฮยาคิม พร้อมกับบรรดาขุนนางทหาร และบรรดาเจ้านายได้ยินถ้อยคำนี้ กษัตริย์ก็ทรงเสวยหาะสังหารท่านเสีย และเมื่ออุริอาห์ได้ยินเรื่องนี้

ท่านก็กล่าวจึงหนีรอดไปยังอียิปต์

22 แล้วกษัตริย์เยโฮยาคิมก็ส่งชายบางคน คือเอลานันบุตรชายอัคโบร์และคนอื่นอีกไปยังอียิปต์
23 และเขาทั้งหลายจับอุริอาห์มาจากอียิปต์ และนำท่านมาถวายกษัตริย์เยโฮยาคิม พระองค์ทรงประหารท่านเสียด้วยดาบ และโยนศพเข้าไปในที่ฝังศพของคนสามัญ"
24 แต่มือของอาทัมบุตรชายซาฟานอยู่กับเยเรมีย์ ฉะนั้นเยเรมีย์จึงมิได้ถูกมอบไว้ในมือประชาชนเพื่อประหารชีวิตท่าน

Chapter 27

1 ในต้นรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวาทะนี้มาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า
2 พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า "จงทำสายรัดและแอกสำหรับตัวเจ้า จงสวมคอกของเจ้า
3 และส่งมันไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม กษัตริย์แห่งโมอับและกษัตริย์แห่งคนอัมโมน กษัตริย์แห่งโหระ และกษัตริย์แห่งไซดอน ด้วยมือของทูตที่เข้ามาเฝ้าเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
4 จงฝากคำกล่าวเหล่านี้แก่บรรดานายของข้าว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าจงกล่าวเรื่องต่อไปนี้ให้นายของเจ้าฟังว่า
5 นี่คือการที่เราได้สร้างโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์ซึ่งอยู่บนพื้นดิน ด้วยฤทธาณภาพใหญ่ยิ่งและด้วยแขนที่เหยียดออกของเรา และเราจะให้แก่มวลใดก็ได้สุดแต่เราเห็นชอบ
6 บัดนี้ เราได้ให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งสิ้นไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราได้ให้สัตว์ป่าทุ่งแก่เขาด้วยที่จะปรนนิบัติเขา
7 บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะต้องปรนนิบัติตัวเขา ลูกและหลานของเขา จนกว่าเวลากำหนดแห่งแผ่นดินของท่านเองจะมาถึง แล้วหลายประชาชาติและบรรดาหมากษัตริย์จะกระทำให้ท่านเป็นหาสของเขทั้งหลาย
8 แต่ต่อมาถ้าประชาชาติใด หรือราชอาณาจักรใด จะไม่ปรนนิบัติเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนคนนั้น และไม่ยอมมาวงจ่อไว้ใต้แอกของกษัตริย์บาบิโลน เราจะลงโทษประชาชาตินั้นด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ จนกว่าเราจะล้างผลาญเสียด้วยมือของเขา
9 เพราะฉะนั้นอย่าฟังผู้พยากรณ์ หรือพวกโหราหรือคนช่างฝันของเจ้า หรือหมอดูหรือนักวิทายาคมของเจ้า ผู้ซึ่งกล่าวแก่เจ้าว่า 'ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งกรุงบาบิโลนดอก'
10 เพราะซึ่งเขาพยากรณ์ให้ท่านนั้นเป็นความเท็จ อันยังผลให้ท่านต้องโยกย้ายไกลไปจากแผ่นดินของท่าน และเราจะขับไล่ท่านออกไป และท่านจะพินาศ
11 แต่ประชาชาติใดซึ่งเอาคอกของตนวางไว้ใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและปรนนิบัติท่าน เราจะไม่ลงโทษท่านเพราะท่านทำเช่นนั้น เพื่อให้อำนาจให้ท่านและให้ท่านอยู่อยู่ที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ"
12 ข้าพเจ้าได้ทูลเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ว่า "จงเอาคอกของท่านไว้ใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และปรนนิบัติเขาและประชาชนของเขา และจงมีชีวิตอยู่
13 ทำไมไม่ท่านกับชนชาติของท่านจะมาตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงล้นวาจาเกี่ยวกับประชาชาติใด ๆ ซึ่งจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน
14 อย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ผู้กล่าวแก่เจ้าว่า 'ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนดอก' เพราะซึ่งเขาทั้งหลายพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นการมุสา
15 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราไม่ได้ให้เขา แต่เขาพยากรณ์เท็จในนามของเรา ซึ่งยังผลให้เราต้องขับไล่เจ้าออกไปและเจ้าจะต้องพินาศ ทั้งตัวเจ้าและผู้พยากรณ์ทั้งหลายซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้า"
16 และข้าพเจ้าก็ได้พูดกับปุโรหิตและประชาชนนี้ทั้งสี่ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ของเจ้า ซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้าว่า 'ดูเถิด ไม่ช้าเขาจะนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมาจากกรุงบาบิโลน' เพราะซึ่งเขาพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นความเท็จ
17 อย่าเชื่อฟังเขาเลย จงปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนและมีชีวิตอยู่ ทำไมเมืองนี้จะร้างเปล่า
18 ถ้าเขาเหล่านั้นเป็นผู้พยากรณ์ และถ้าพระวาทะของพระเยโฮวาห์อยู่กับเขา ก็ขอให้เขาทูลขวัญต่อพระเยโฮวาห์จอมโยธาว่า ให้เครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในกรุงเยรูซาเล็ม อย่าให้ไปยังบาบิโลน
19 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้เกี่ยวกับบรรดาเสนา ศาสตรา และชาวตั้ง และเครื่องใช้อื่นๆที่เหลืออยู่ในเมืองนี้
20 ที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนมิได้รับเอาไป เมื่อท่านได้จับเอาเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาขุนนางของยูดาห์ และพระยาเล็มลูกกวาดบุตรคนจากกรุงเยรูซาเล็มไปเป็นทาสยังกรุงบาบิโลน
21 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้เกี่ยวกับเรื่องเครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม
22 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เครื่องใช้เหล่านี้จะถูกขนไปยังบาบิโลน และจะค้างอยู่ที่นั่นจนถึงวันที่เราเอาใจใส่มัน แล้วเราจึงจะนำมันกลับขึ้นมา และให้กลับสู่สถานที่นี้"

Chapter 28

1 ต่อมาในปี่เดียวกันนั้นเมื่อต้นรัชกาลเศเตคียห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ในเดือนที่ห้าปีที่สี่
อานันยาห์บุตรชายของอัสสุร์ ผู้พยากรณ์จากกิเบโอน
ได้พูดกับข้าพเจ้าในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งหลายว่า
2 "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า
เราได้หักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแล้ว
3 ภายในสองปี เราจะนำเครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมาอยู่ที่นี้
ซึ่งเป็นภาชนะที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนนำไปจากที่นี่และขนไปยังบาบิโลน
4 เราจะนำเยโคนียห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาผู้ที่ถูกกวาดจากยูดาห์
ผู้ซึ่งไปยังบาบิโลน กลับมายังที่นี่ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละว่า
เพราะเราจะหักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน"
5 แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็พูดกับอานันยาห์ผู้พยากรณ์ต่อหน้าบรรดาปุโรหิต
และต่อหน้าประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
6 และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า "เอเมน ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนั้นเถิด
ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ถ้อยคำซึ่งท่านพยากรณ์นั้นเป็นจริง และนำเครื่องใช้แห่งพระนิเวศ
ของพระเยโฮวาห์และบรรดาผู้ถูกกวาดไปทั้งสิ้นกลับมาจากบาบิโลนยังที่นี่
7 ถึงกระนั้นก็ขอฟังถ้อยคำนี้ซึ่งข้าพเจ้าพูดให้ท่านได้ยินและให้ประชาชนทั้งหลายนี้ได้ยิน
8 บรรดาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ก่อนท่านและข้าพเจ้าตั้งแต่โบราณกาลได้พยากรณ์ถึงสงคราม
เหตุร้ายต่างๆ และโรครະบาดอันมีแก่หลายประเทศและหลายราชอาณาจักรใหญ่ๆ
9 ส่วนผู้พยากรณ์ผู้พยากรณ์ว่าจะมีสันติภาพ เมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของผู้พยากรณ์นั้น
จึงรู้กันว่าพระเยโฮวาห์ทรงใช้ผู้พยากรณ์นั้นจริง"
10 แล้วอานันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ปลอดแอกออกจากคอของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และหักมันเสีย
11 และอานันยาห์ได้กล่าวต่อหน้าประชาชนทั้งสี่ว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่างนั้นแหละ
เราจะหักแอกของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนจากคอของบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นภายในสอง
ปี" แต่เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็ออกไปเสีย
12 หลังจากที่ยอานันยาห์ผู้พยากรณ์หักแอกจากคอของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์
พระวาจของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์เยเรมีย์ว่า
13 "จงไปบอกอานันยาห์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้หักแอกไม่
แต่เจ้าจะทำแอกเหล็กไว้ให้พวกเขาแทน
14 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า
เราได้นำแอกเหล็กไว้บนคอบรรดาประชาชาติเหล่านี้ทั้งสิ้น
ให้เขาปรนนิบัติเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและเขาทั้งหลายจะปรนนิบัติเขา
เพราะเราได้ยกให้เขาแล้วถึงแม้ว่าสัตว์ป่าทุ่งด้วย"
15 และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้พูดกับอานันยาห์ผู้พยากรณ์ว่า "อานันยาห์ ขอท่านฟัง
พระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้ท่าน แต่ท่านได้กระทำให้ชนชาตินี้วางใจในความเท็จ
16 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะย้ายเจ้าไปจากพื้นโลก
ในปี่เดียวกันเองเจ้าจะต้องตาย เพราะเจ้าได้สอนให้คนถูกต่อพระเยโฮวาห์"
17 ในปี่เดียวกันนั้น ในเดือนที่เจ็ด อานันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ตาย

Chapter 29

1 ต่อไปนี่เป็นถ้อยคำในจดหมายซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฝากไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงพวกผู้ใหญ่ที่เห
ลืออยู่ต่อพวกเขาที่เป็นเชลย และถึงบรรดาปุโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้น
ผู้ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ได้ให้กวาดไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน
2 (นี่เป็นเรื่องหลังจากกษัตริย์เยโคนียห์ และพระราชนิพนธ์ พวกชั้นที่
บรรดาเจ้านายของยูดาห์และเยรูซาเล็ม
และบรรดาช่างไม้และช่างเหล็กได้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มแล้ว)
3 จดหมายนั้นได้ส่งไปด้วยมือของเอลาสาห์บุตรชายของซาฟานและเกมาเรียห์บุตรชายฮิลคียาห์
(ผู้ซึ่งเศเตคียห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ส่งไปทีบาบิโลนยังเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน)
จดหมายนั้นว่า
4 "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้แก่บรรดาผู้เป็นเชลย
ผู้ซึ่งเราได้นำเรศเขาไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลนนั้นว่า
5 จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น จงปลูกสวนและรับประทานผลไม้ที่ได้นั้น
6 จงมีการยาและให้กำเนิดบุตรชายบุตรสาว จงหาภรรยาให้บุตรชายของเจ้าทั้งหลาย
และยกบุตรสาวของเจ้าให้แต่งงานเสีย เพื่อเราจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว
เพื่อเจ้าทั้งหลายจะทวีมากขึ้นที่นั่นและไม่ห้อยลง
7 แต่งส่งเสริมสันติภาพของเมือง ซึ่งเราได้กวาดเจ้าให้ไปเป็นเชลยอยู่นั้น
และจงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เมื่อเมืองนั้น
เพราะว่าเจ้าทั้งหลายจะพบสันติภาพของเจ้าในสันติภาพของเมืองนั้น
8 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า
อย่ายอมให้ผู้พยากรณ์ของเจ้าทั้งหลาย หรือพวกโหรของเจ้า ผู้ที่อยู่ท่ามกลางหลอกลวงเจ้า
และอย่าเชื่อความฝันซึ่งเขาทั้งหลายได้ฝันเห็น
9 เพราะที่เขายพยากรณ์แก่เจ้าในนามของเรานั้นเป็นความเท็จ เรามิได้ใช้เขาไป
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
10 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อเจ็ดสิบปีแห่งบาบิโลนครบแล้ว เราจะเยี่ยมเยียนเจ้า
และจะให้อภัยความผิดของเราส่งเจ้าเพื่อเจ้า และจะนำเจ้ากลับมาสู่สถานที่นี้
11 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสันติภาพ
ไม่ใช่เพื่อทุกขภาพ เพื่อจะให้อนาคตตามที่คาดหมายไว้แก่เจ้า
12 แล้วเจ้าจะหูลงต่อเรา และมาอธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังเจ้า
13 เราจะแสวงหาเราและพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า
14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะให้ข้าพเจ้า และเราจะให้การเป็นเชลยของเจ้ากลับมาสู่สภาพดี
และรวบรวมเจ้ามาจากบรรดาประชาชาติ และจากทุกที่ที่เราขับไล่เจ้าให้ไปอยู่นั้น

พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเราจะนำเจ้ากลับมายังที่ซึ่งเราเนรเทศเจ้าให้จากไปนั้น
15 เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวว่า
"พระเยโฮวาห์ได้เพาะให้มีผู้พยากรณ์สำหรับเราทั้งหลายขึ้นในบาบิโลน"
16 จงทราบว่พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับกษัตริย์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด
และเกี่ยวกับประชาชนทั้งสี่ผู้อาศัยอยู่ในเมืองนี้ คือญาติพี่น้องของท่าน
ผู้มิได้ถูกเนรเทศไปกับท่านว่า
17 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะส่งดาบ การกันดารอาหาร
และโรครະบาดมาเหนือเขาทั้งหลาย
และเราจะกระทำให้เขาทั้งหลายเหมือนกับมะเดื่อที่เสียซึ่งเลวมากจนเขารับประทานไม่ได้
18 เราจะข่มเหงเขาด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรครະบาด
และจะกระทำเขาให้ย้ายไปอยู่ในราชอาณาจักรทั้งสี่แห่งแผ่นดินโลก ให้เป็นคำสาป
ให้เป็นที่น่าตกตะลึง ให้เป็นที่เย้ยหยัน
เป็นที่นั้นท่ามกลางบรรดาประชาชาติซึ่งเราได้ขับไล่ให้เขาไปอยู่นั้น
19 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะว่าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราที่ส่งมายังเขาอย่างไม่หยุดยั้ง
โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา แต่เจ้าทั้งหลายไม่ยอมฟัง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ"
20 เจ้าทั้งปวงผู้ถูกเนรเทศ ผู้ซึ่งเราส่งไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน
จงฟังพระวจาของพระเยโฮวาห์ที่ว่า
21 "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้เกี่ยวกับอานันบุตรชายของโกลายาห์
และเศเตคียาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ปุโรหิต ผู้ซึ่งได้พยากรณ์เท็จแก่เจ้าในนามของเรา ดูเถิด
เราจะมอบเขาทั้งสองไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน
และท่านจะฆ่าเขาทั้งสองเสียต่อหน้าต่อตาเจ้า
22 เหตุที่เขาทั้งสองบรรดาผู้ที่ถูกเนรเทศจากยูดาห์ไปถึงบาบิโลนจะใส่คำสาปต่อไปนี้ว่า
"ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เจ้าเหมือนเศเตคียาห์และอาหับ
ผู้ที่กษัตริย์บาบิโลนคลอกเสียด้วยไฟ"
23 เพราะเขาทั้งสองได้กระทำความเลวร้ายในอิสราเอล ได้ล่วงประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน
และได้พูดถ้อยคำเท็จในนามของเรา ซึ่งเรามิได้บัญชาเขา เราเป็นผู้ที่รู้และเราเป็นพยาน"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
24 เจ้าจบบอกเชโมอาห์ชาวเนเฮเลมว่า
25 "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า
เจ้าได้ส่งจดหมายในนามของเจ้าไปยังประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม
และยังเสพยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ปุโรหิต และยังปุโรหิตทั้งปวงว่า
26 "พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเจ้าให้เป็นปุโรหิตแทนเยโฮยาดาปุโรหิต
ให้เป็นเจ้าหน้าทีในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ คอยคุมคนเข้าทุกคนที่ตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์
ให้เจ้าเข้าใส่ลูกแกะใส่ลา"
27 บัดนี้หากไม่เจ้ามิได้ต่อว่าเยเรมีย์ชาวอานาโธผู้ซึ่งตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์แก่เจ้า
28 เพราะเขาได้ส่งจดหมายมายังเราในบาบิโลนว่า "การที่เจ้าเป็นเชลยนั้นจะเนิ่นนาน
จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น และปลูกสวนและรับประทานผลไม้ที่ได้นั้น"
29 เสพยาห์ปุโรหิตอ่านจดหมายนี้ให้เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฟัง
30 แล้วพระวจาของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า
31 "จงเขียนไปถึงบรรดาผู้เป็นเชลยทั้งปวงว่า
"พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับเชโมอาห์ชาวเนเฮเลมว่า
เพราะว่าเชโมอาห์ได้พยากรณ์แก่เจ้าเมื่อเรามิได้ใช้เสพยา และได้กระทำให้เจ้าวางใจในคำเท็จ
32 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด
เราจะลงโทษเชโมอาห์ชาวเนเฮเลมและเชื้อสายของเขา
เขาจะไม่สืบคนหนึ่งที่อาศัยอยู่ในท่ามกลางชนชาตินี้
ทั้งเขาจะมิได้เห็นความดีซึ่งเราจะกระทำแก่ประชาชนของเรา
เพราะเขาได้สอนให้คนถูกต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ"

Chapter 30

1 พระวจาของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า
2 "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า
จงเขียนถ้อยคำทั้งสิ้นที่เราได้บอกแก่เจ้าไว้ในวันหนังสือม้วนหนึ่ง
3 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรา
คืออิสราเอลและยูดาห์ที่เป็นเชลยกลับคืนสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
และเราจะนำเขามายังแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย
และเขาทั้งหลายจะได้ถึงกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น"
4 ต่อไปนี่เป็นพระวจาซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับอิสราเอลและยูดาห์ว่า
5 "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้ยินเสียงร้องเพราะความกลัวตัวสั่น
ความสยดสยองและความไร้สันติภาพ
6 จงถามเถิดและดูว่า ผู้ชายจะคลอเคลียบุตรใดหรือ
ท่าไมเรจึงเห็นผู้ชายทุกคนเอามือกดไว้ที่เอวเหมือนผู้หญิงจะคลอเคลียบุตร
ท่าไมหน้าตาทุกคนจึงซีดไป
7 อนิจจาอภัย เพราะวันนั้นใหญ่โตเหลือเกิน ไม่มีวันใดเหมือน เป็นเวลาทุกขกิจของยาโคบ
แต่เขาก็ยังระอดวันนั้นไปได้
8 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเหตุการณ์จะเกิดขึ้น
คือเราจะหักแอกจากคอของเจ้าทั้งหลายเสีย และเราจะระเบิดพันธะของเจ้าเสีย
และคนต่างชาติจะไม่ทำให้เขาเป็นทาสอีก
9 แต่เขาทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย
และดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลายผู้ซึ่งเราจะตั้งขึ้นเพื่อเขา
10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราอย่ากลัวเลย โอ อิสราเอลอย่า
อย่าครั่นคร้าม เพราะดูเถิด เราจะช่วยเจ้าจากที่ไกลให้รอด
ทั้งเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เขากลับไปเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมาก และมีความสงบและความสบาย

และจะไม่มิผู้ใดกระทำให้เขาล้ม

11 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้รอด

เราจะกระทำให้บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นถึงอวสาน

คือผู้ซึ่งเราได้กระจายเจ้าให้ไปอยู่ท่ามกลางเขานั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงอวสาน

เราจะเตือนเจ้าตามขนาด และด้วยประการใดก็ตามเราจะไม่ปล่อยเจ้าโดยไมลงโทษ

12 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า พลัฏฐของเจ้ารักษาไม่หาย และบาดแผลของเจ้าก็กลกรรจ

13 ไม่มีผู้ใดที่จะช่วยค้ำชูของเจ้า ไม่มีการรักษาบาดแผลของเจ้า ไม่มียารักษาเจ้า

14 คนรักทั้งสิ้นของเจ้าได้ลืมเจ้าเสีย เขาทั้งหลายไม่แสวงหาเจ้าแล้ว

เพราะเราติเตียนอย่างการโบยตีของศัตรู เป็นการลงโทษอย่างของคนโหดร้าย

เพราะว่าความชั่วช้าของเจ้าก็มากมาย เพราะบาปของเจ้าก็ทวีขึ้น

15 โฉนเจ้าร้องเพราะความเจ็บของเจ้า ความเศร้าโศกของเจ้ารักษาไม่หาย

เพราะว่าความชั่วช้าของเจ้ามากมาย เพราะบาปของเจ้าทวีขึ้น เราได้กระทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า

16 เพราะฉะนั้นทุกคนที่กินเจ้า เขาจะถูกกิน ปราบกษของเจ้าหมดสิ้นทุกคนจะตกไปเป็นเหยื่อ

ผู้เหล่านั้นที่ปล้นเจ้า เขาจะเป็นของถูกปล้น และทุกคนที่กินเจ้าเป็นเหยื่อ เราจะทำเขาให้เป็นเหยื่อ

17 เพราะเราจะให้เจ้ากลับมาสู่สภาพดี และเราจะรักษาบาดแผลของเจ้าให้หาย

พระเยโฮวาห์ตรัส เพราะเขาทั้งหลายเรียกเจ้าว่า พวกนอกคอก คือศิโยนซึ่งไม่มีใครแสวงหา

18 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้เต้าน้ำแห่งยาโคบที่เป็นชเลยกกลับสู่สภาพเดิม

และมีความเอ็นดูในเรื่องที่อาศัยของเขา เขาจะสร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่บนเนินของเมือง

และพระราชมารดาจะตั้งอยู่ในที่ที่เคยอยู่

19 จะมีเพลงโมทนาพระคุณออกมาจากที่เหล่านั้น และมีเสียงของผู้ที่รื่นเริง เราจะทวีเขาขึ้น

และเขาจะไม่มีเพียงน้อยคน เราจะกระทำให้เขามีเกียรติ เขาจะไม่เป็นแต่ผู้เล็กน้อย

20 ลูกหลานของเขาจะเป็นเหมือนสมัยก่อน และหนุ่มของเขาคงได้ถูกสถาปนาไว้ต่อหน้าเรา

และทุกคนที่บีบบังคับเขา เราจะลงโทษ

21 ชุนนางของเขาจะเป็นคนหนึ่งในพวกเขาทั้งหลาย

ผู้ครอบครองของเขาจะออกมาจากท่ามกลางเขาเอง เราจะกระทำให้ท่านนั้นข้ามาโลล์

และท่านนั้นจะเข้าโลล์เรา เพราะใครเล่าตั้งใจข้ามาโลล์เราได้เอง พระเยโฮวาห์ตรัส

22 และเจ้าทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป้นพระเจ้าของเจ้า"

23 ดูเถิด นมอมบ้ำหูของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรธ เป็นลมบ้าหมูกวาด

มันจะตกลงอย่างเจ็บปวดบนศีรษะของคนชั่ว

24 ความกริ้วอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์จะไม่หยุดยั้ง จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำ

และให้สำเร็จตามพระทัยพระองค์ที่ประสงค์ในวาระสุดท้าย เจ้าทั้งหลายจะพิจารณาถึงข้อความนี้

Chapter 31

1 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ในวาระนั้น เราจะเป้นพระเจ้าของบรรดาครอบครัวแห่งอิสราเอล

และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา"

2 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ชนชาติที่รอดตายจากดาบได้ประสมพระกรุณาคุณที่ในถิ่นทุรกันดาร

คืออิสราเอล เมื่อเราให้เขาหยุดพัก

3 พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าแต่ก่อน ตรัสว่า 'เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์

เพราะฉะนั้นเราจึงชวนเจ้ามาด้วยความเมตตา

4 เราจะสร้างเจ้าอีก และเจ้าจะถูกสร้างใหม่นะ อิสราเอลพรมจารีเอ๋ย

เจ้าจะตกแต่งตัวเจ้าด้วยรั่มะนือก และจะออกไปเต้นรำกับผู้ที่สนทนากัน

5 เจ้าจะถูกปลูสวนองุ่นที่บนภูเขาสะมาเรียอีก ผู้ปลูกก็จะปลูก และจะกินผลนั้น'

6 เพราะว่าจะมีวันเมื่อคนเผ่ายามที่อยู่บนแดนเทือกเขาเอเฟราอิมจะร้องเรียกว่า 'จงลุกขึ้น

ให้เราไปยังศิโยนเถิด ไปเผ่าพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา"

7 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "จงร้องเพลงด้วยความยินดีเพราะยาโคบ

และเปล่งเสียงโห่ร้องเพราะประมุขของบรรดาประชาชาติ จงป่าวร้อง สรรเสริญ และกล่าวว่า

'ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด คือคนที่เหลืออยู่ของอิสราเอล'

8 ดูเถิด เราจะนำเขามาจากแดนเหนือ และรวบรวมเขาจากส่วนที่ไกลที่สุดของพิภพ มีคนดาบอด

คนง่อยอยู่ท่ามกลางเขา ผู้หญิงที่มีครรภ์และผู้หญิงที่คลอดบุตรจะมากับกัน

เขาจะกลับมามีนี้เป็นหมู่ใหญ่

9 เขาจะมาด้วยการร้องไห้ แต่ด้วยการทูลวิงวอนเราก็จะนำเขา

เราจะให้เขาเดินตามแม่น้ำเป็นทางตรง ซึ่งเขาจะไม่สะดุด เพราะเราเป็นบิดาแก่อิสราเอล

และเอเฟราอิมเป็นบุตรหัวปีของเรา

10 บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์

และจงประกาศพระวจนะนั้นในเกาะทั้งหลายที่ห่างออกไป จงกล่าวว่า

'ท่านที่กระจายอิสราเอลนั้นจะรวบรวมเขา และจะก่อเขาอย่างกัมพูเสียงและดูแลฝูงแกะของเขา'

11 เพราะพระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบไว้แล้ว และได้ไถ่เขามาจากมือที่แข็งแรงเกินกว่าเขา

12 เขาทั้งหลายจึงจะมาร้องเพลงอยู่บนที่สูงแห่งศิโยน

และเขาจะไปอย่างราบรื่นเพราะความดีของพระเยโฮวาห์ เพราะเมล็ดข้าว น้ำองุ่น และน้ำมัน

และเพราะลูกของแกะและวัว ชีวิตของเขาทั้งหลายจะเหมือนกับสวนที่มีน้ำรด

และเขาจะไม่โศกเศร้าอีกต่อไป

13 แล้วพวกพรมจารีจะเปรมปรีดีในการเต้นรำ ทั้งคนหนุ่มกับคนแก่ด้วยกัน

เราจะกลับความโศกเศร้าของเขาให้เป็นความชื่นบาน เราจะปล่อยโยนเขา

และให้ความยินดีแก่เขาแทนความเศร้าโศก

14 เราจะเลี้ยงจิตใจของปโรทด้วยความอุดมสมบูรณ์

และประชาชนของเราจะพอใจด้วยความดีของเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

15 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ได้ยินเสียงในรามา เป็นเสียงโอดครวญและร่ำไห้

ราเชลร้องไห้คร่ำครวญเพราะบุตรทั้งหลายของตน

นางไม่รับค้ำแล้โลมในเรื่องบุตรทั้งหลายของตน เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว"

16 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ระงับเสียงร้องไห้คร่ำครวญไว้ และระงับน้ำตาจากตาของเจ้าเสีย

เพราะว่าการงานของเจ้าจะได้รับรางวัล พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

และเขาทั้งหลายจะกลับมาจากแผ่นดินของศัตรู"

17 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เรื่องอนาคตของเจ้ายังมีหวัง

ว่าลูกหลานของเจ้าจะกลับมายังพรมแดนของเขาเอง

18 เราได้ยินเอเฟราอิมคร่ำครวญว่า 'พระองค์ทรงเตือนข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกเตือน

อย่างลูกว้าที่ยังไม่เชื่อ ขอทรงนำข้าพระองค์กลับ เพื่อข้าพระองค์จะได้กลับสู่สภาพเดิม

เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์

19 เพราะแน่นอนหลังจากที่ข้าพระองค์หันไปเสีย ข้าพระองค์ก็กลับใจ

และหลังจากที่ข้าพระองค์รับคำสั่งสอนแล้ว ข้าพระองค์ก็ทบทวนตั้นหาของข้าพระองค์

ข้าพระองค์ก็อับอาย และข้าพระองค์ก็ขายหน้า

เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทนความหายนานานาซึ่งเกิดขึ้นเมื่อยังหนุ่มอยู่"

20 พระเยโฮวาห์ตรว่า "เอเฟราอิมเป็นบุตรชายที่รักของเราหรือ เขาเป็นลูกที่รักของเราหรือ

เพราะตั้งแต่เราพูดกล่าวโทษเขาตราบไธ เราก็ยังระลึกถึงเขาอยู่ตราบนั้น

เพราะฉะนั้นจิตใจของเราจึงอาลัยเขา เราะมีความกรุณาต่อเขาแน่

21 จงปัสเสกรัษฎทางไว้สำหรับตน จงทำปายบอกรทางไว้สำหรับตัว จงปัสใจให้ดีถึงทางหลวง

คือทางซึ่งเจ้าได้ไปนั้น อิสราเอลพรมจารีเอ๋ย จงกลับเกิด จงกลับมายังหัวเมืองเหล่านั้นของเจ้า

22 บุตรสาวผู้กลับสัตย์เอ๋ย เจ้าจะเกลียดโลลอยู่ก็นานสักเท่าใด

เพราะพระเยโฮวาห์ได้สร้างสิ่งใหม่บนพิภพแล้ว คือ ผู้หญิงจะล่อมผู้ชาย"

23 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า

"เมื่อเราจะให้การเป็นชเลยของเขากลับสู่สภาพเดิม เขาจะให้ถ้อยคำต่อไปในแผ่นดินของยูดาห์

และในหัวเมืองทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง คือ โอ ที่อยู่แห่งความเที่ยงธรรมเอ๋ย ภูเขาบริสุทธิเอ๋ย

ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรเจ้า

24 ยูดาห์และหัวเมืองทั้งสิ้นนั้น ทั้งบรรดาชาวนา

บรรดาผู้ที่ท่องเที่ยวไปมาพร้อมกับฝูงแกะของเขา จะอาศัยอยู่ด้วยกันที่นั่น

25 เพราะเราจะให้จิตใจที่อ่อนระอานั้นอึม และจิตใจที่โศกเศร้าทุกดวงเราจะให้บริบูรณ์"

26 เมื่อนั้น ข้าพเจ้าตื่นขึ้นและมองดู และการปลื้มบนอนของข้าพเจ้าก็เป็นที่ชื่นใจข้าพเจ้า

27 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง

เมื่อเราจะหว่านพืชคนและพืชสัตว์ในวงคว้านอิสราเอลและวงคว้านยูดาห์

28 และจะเป็นไปอย่างนี้ คือเมื่อเราเผ่าดูเขา เพื่อจะถอนออกและพังลงคว่ำเสีย ทำลาย

และนาหตุรยมาฉนไธ เราจะเผ่าดูเหนือเขาเพื่อจะสร้างขึ้นและปลูกฝังฉฉฉฉฉฉ"

พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

29 "ในสมัยนั้น เราจะไม่กล่าวต่อไปอีกว่า 'บิดารับประทานองุ่นเปรี้ยวและบุตรีก็เข็ดฟัน'

30 แต่ทุกคนจะต้องตายเพราะความชั่วช้าของตนเอง มนุษย์ทุกคนที่รับประทานองุ่นเปรี้ยว

ก็จะเข็ดฟัน"

31 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง

ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงคว้านอิสราเอลและวงคว้านยูดาห์

32 ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย

ในวันที่เราจุ้มือเขาเพื่อนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเขาผิด

ถึงแม้ว่าเราได้เป็นสามีของเขา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

33 "แต่นี่จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงคว้านอิสราเอล ภายหลังสมัยนั้น"

พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ "เราจะบรรจราชบัญญัติของเราไว้ภายในเขาทั้งหลาย

และเราจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป้นพระเจ้าของเขา

และเขาจะเป็นประชาชนของเรา

34 และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า 'จงรู้จักพระเยโฮวาห์'

เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด"

พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ "เพราะเราจะให้อภัยความชั่วช้าของเขา

และจะไม่จดจำบาปของเขาทั้งหลายอีกต่อไป"

35 พระเยโฮวาห์ผู้ทรงให้ดวงอาทิตย์เป็นสว่างกลางวัน และทรงให้ระเบียบตายตัวของดวงจันทร์

และทรงให้บรรดาดวงดาวเป็นสว่างกลางคืน ผู้ทรงกวมทะเลให้คลื่นกำเริบ

พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า

36 "ถ้าระเบียบตายตัวนี้ต้องพรากไปจากตัวฉันเราแล้ว

แล้วเสียสยของอิสราเอลก็จะต้องหยุดยั้งจากการเป้นประชาชาติหนึ่งต่อหน้าเราเป็นนิตย์"

พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

37 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ถ้าฟ้าสวรรค์เบื้องบนเป็นทิวใด

และรากฐานของพิภพเบื้องล่างเป็นที่ที่สำราวงได้

แล้วเราก็จะเหวี่ยงเสียสยอิสราเอลทิ้งไปเสียหมด ด้วยเหตุบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น"

พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

38 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง

ที่เมืองนี้จะต้องสร้างขึ้นใหม่เพื่อพระเยโฮวาห์ตั้งแต่หอคอยฮานันเอลไปถึงประตูมูม

39 และเขือว้าจะจะไปไกลกว่านั้นตรงไปถึงเนินเขาการบ แล้วจะเลี้ยวไปถึงตำบลโลอาห์

40 หุบเขาแห่งซากศพและซีเถาทั้งสิ้นนั้น

และทุ่งนาทั้งหมดไกลไปจนถึงลัษารฮิดโรนจนถึงมุมประตูมูมไปทางตะวันออก

จะเป็นที่บริสุทธิแต่พระเยโฮวาห์ จะไม่เป็นที่ถอนรากหรือคว่ำต่อไปอีกเป็นนิตย์"

Chapter 32

1 พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ในปีที่สิบแห่งเศเตลียาห์กษัตริย์ของยูดาห์

ซึ่งเป็นปีที่สิบแปดของเนบูคัดเนสซาร์

2 ครั้งนั้น กองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่

และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์

ซึ่งอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์

3 เพราะเศเตลียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้จำขังท่านไว้ ตรัสว่า "ทำไมท่านจึงพยากรณ์และกล่าวว่า

'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้เมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน

และเขาจะยึดเมืองนี้

4 เศเตลียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์จะหนีไปไม่พ้นจากมือของกองเลเดีย

แต่จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลนเป็นแน่ และจะได้ถูกฟันปากต่อปาก และจะแลเห็นตาต่อตา

5 และเขาจะนำเศเตลียาห์ไปยังบาบิโลน และท่านจะอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะไปเยี่ยมท่าน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ถึงแม้เจ้าจะตอสู้กับชาวเคลเดีย เจ้าก็จะไม่เจริญ"

6 เยเรมีย์พูดว่า "พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพระองค์ว่า

7 ดูกูเกิด อานัมเอลบุตรชายชัลลูมอาของเจ้าจะมาหาเจ้าและกล่าวว่า 'จงซื้อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโธทในแผ่นดินเบนยามิน

8 แล้วอานัมเอลลูกของอาของข้าพเจ้ามาหาข้าพเจ้าที่บริเวณของทหารรักษาพระองค์ถูกต้องตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และพูดกับข้าพเจ้าว่า

'จงซื้อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโธทในแผ่นดินเบนยามิน เพราะสิทธิของการถือกรรมสิทธิ์และการไถ่ในของท่าน จงซื้อไว้เถิด'

แล้วข้าพระองค์จึงทราบว่าเป็นพระวจนะของพระเยโฮวาห์

9 และข้าพระองค์ก็ซื้อนาที่อานาโธทจากอานัมเอลลูกของอาของข้าพระองค์ และได้ส่งเงินให้แก่เขา คือเงินสิบเชเชล

10 ข้าพระองค์ก็ลงนามในโฉนดประทับตราไว้ ได้พยานและเอาตราซึ่งส่งเงิน

11 แล้วข้าพระองค์ก็รับโฉนดของการซื้อทั้งฉบับที่ประทับตราแล้วตามกฎหมายและธรรมเนียมฉบับที่เปิดอยู่

12 และข้าพระองค์ก็มอบโฉนดของการซื้อให้แก่บารุกบุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมาอาเสอาห์ ต่อสายตของอานัมเอลลูกของอาของข้าพระองค์ ต่อหน้าพยานผู้ที่ลงนามในโฉนดการซื้อและต่อหน้าบรรดาพวกยิว

ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์

13 ข้าพระองค์ก็กำชับบารุกต่อหน้าเขาทั้งหลายว่า

14 'พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเอาโฉนดเหล่านี้ไปเสีย ทั้งโฉนดของการซื้อที่ประทับตรากับฉบับที่เปิด

และบรรจุไว้ในภาชนะดินเผื่อจะซ่อนอยู่ได้หลายวัน

15 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า บ้านเรือนและไร่นาและสวนองุ่นจะมีการถือกรรมสิทธิ์กันอีกในแผ่นดินนี้'

16 หลังจากนี้ข้าพระองค์มอบโฉนดการซื้อให้แก่บารุกบุตรชายเนริยาห์แล้ว

ข้าพระองค์ได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า

17 'ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูกูเกิด คือพระองค์เอง ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งของพระองค์และด้วยพระกรซึ่งเหยียดออกของพระองค์ สำหรับพระองค์ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกิน

18 ผู้ทรงสำแดงความเมตตาต่อคนเป็นพินัย

แต่ทรงตอบสนองความชั่วช้าของบิดาให้ตกถึงอกของลูกหลานสืบต่อมา

ข้าแต่พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและทรงฤทธิ์ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา

19 พระองค์ทรงเป็นใหญ่ในการให้คำปรึกษา ทรงฤทธานุภาพในพระราชกิจ พระเนตรของพระองค์เห็นทุกวิถีทางบุตรทั้งหลายของมนุษย์

ประทานรางวัลแก่ทุกคนตามพฤติกรรมของเขาและตามผลแห่งการกระทำของเขา

20 ทรงเป็นผู้สำแดงหมายสำคัญและตามห้ศรัทธาในแผ่นดินอียิปต์ และจนถึงสมัยนี้ก็ทรงสำแดงในอิสราเอลและท่ามกลางมนุษย์ชน และทรงทำให้พระนามเลื่องลือไปอย่างทุกวันนี้

21 พระองค์ได้ทรงนำอิสราเอลประชาชาติของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยพระหัตถ์ที่เข้มแข็ง และพระกรที่เหยียดออก และด้วยความสยดสยองยิ่งนัก

22 และพระองค์ประทานแผ่นดินนี้แก่เขาทั้งหลาย

ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลายว่าจะประทานแก่เขา

คือแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์

23 และเขาทั้งหลายก็ไต่เข้าไปและถือกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินนั้น

แต่เขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์

สิ่งทั้งปวงซึ่งพระองค์ทรงบัญชาเขาให้กระทำนั้น เขาทั้งหลายมิได้กระทำเสียเลย

เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงกระทำให้เหตุร้ายทั้งสิ้นมาถึงเขาทั้งหลาย

24 ดูกูเกิด เชิงเทินที่ล้อมอยู่ได้มาถึงกรุงเพื่อจะยึดเอาแล้ว และเพราะเหตุด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด

เมืองนี้ก็ได้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์ผู้กำลังตอสู้อยู่แล้ว

พระองค์ตรัสสิ่งใดก็เป็นไปอย่างนั้นแล้ว และดูกูเกิด พระองค์ทอดพระเนตรเห็น

25 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ยังตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า

"จงเอาเงินซื้อนาและหาพยานเสีย" แม้ว่าเมืองนั้นจะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์"

26 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า

27 "ดูกูเกิด เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้น สำหรับเรามีสิ่งใดที่ยากเกินหรือ

28 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูกูเกิด เราจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือของชาวเคลเดีย และในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเอาแน่

29 ชาวเคลเดียผู้ตอสู้กับเมืองนี้ จะมาเผาเมืองนี้เสียด้วยไฟให้ไหม้หมด ทั้งบรรดาบ้านที่เขามาเครื่องถวายพระบารอ์ที่นั่นหลังคา และเพดานห้องค่อมบูชาถวายแก่พระอื่นเพื่อยั่วเย้าเราให้กริ้ว

30 เพราะประชาชนของอิสราเอลและประชาชนของยูดาห์ไม่ได้กระทำอะไรเลย นอกจากความชั่วต่อหน้าต่อตาของเราตั้งแต่หนุ่มมา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า

ประชาชนอิสราเอลไม่ได้กระทำอะไรเลย นอกจากยั่วเย้าเราให้กริ้วด้วยผลงานแห่งมือของเขา

31 เมืองนี้ได้เร้าความกริ้วและความพิโรธของเรา ตั้งแต่วันที่ได้อสร้างมันขึ้นจนถึงวันนี้

เพราะฉะนั้นเราจะถอนออกไปเสียจากหน้าของเรา

32 เพราะว่าความชั่วทั้งสิ้นของประชาชนอิสราเอล และประชาชนยูดาห์ซึ่งเขาได้กระทำอนันยั่วเย้าให้โกรธ คือทั้งตัวเขา บรรดา กษัตริย์และเจ้านายของเขา บรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ของเขา คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม

33 เขาทั้งหลายได้หันหลังให้เรา มีใช้หันหน้า แม้ว่าเราได้สอนเขาอยู่อย่างไม่หยุดยั้ง เขาก็มิได้ฟังที่จะรับคำสั่งสอนของเรา

34 แต่เขาทั้งหลายได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาไว้ในนิเวศ ซึ่งเรียกตามนามของเขา กระทำให้มึมถัน

35 เขาทั้งหลายได้สร้างปุษยสถานสูงสำหรับพระบารอ์ซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม เพื่อให้บุตรชายและบุตรสาวของเขาอยู่ไปถวายแก่พระโมเลค ซึ่งเรามาได้บูชาเขาเลยและไม่ได้มีอยู่ในจิตใจของเรา

เขาจะกระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนี้เพื่อเป็นเหตุให้ยูดาห์กระทำผิดบาปไป

36 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสเกี่ยวกับเมืองนี้แก่เจ้าทั้งหลายว่า 'เมืองนี้จะถูกยกให้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด'

37 ดูกูเกิด เราจะรวบรวมเขาจากประเทศทั้งปวง ซึ่งเราได้ขับไล่เขาให้ไปอยู่ด้วยความกริ้ว ด้วยความพิโรธ และความชิงโกรธของเขาเหล่านั้น เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาซึ่งที่นี่ และจะกระทำให้เขาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย

38 เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป้นพระเจ้าของเขา

39 เราจะให้ไฟเดียวและทางเดียวแก่เขา เพื่อเขาจะยำเกรงเราอยู่เป็นนิตย์ เพื่อเป็นประโยชน์แก่เขา และแก่ลูกหลานของเขาที่ตามเขามา

40 เราจะกระทำพันธสัญญาอันมั่นคงกับเขาทั้งหลาย

อันว่าเราจะไม่พ้นจากการกระทำความคิดแก่เขาทั้งหลาย

และเราจะบรรจุความยำเกรงเราไว้ในใจของเขาทั้งหลาย เพื่อว่าเขาจะมีได้หันไปจากเรา

41 เออ เราจะเปรมปรีดีในการที่จะกระทำความคิดแก่เขา และเราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินนี้ด้วยความหมั่นมั่น ด้วยสุดใจของเราและสุดจิตของเรา

42 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราได้นำเอาความร้ายยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นมาเหนือชนชาตินี้ฉันใด เราก็จะนำความดีทั้งสิ้นซึ่งเราได้สัญญาไว้วันนั้นมาเหนือเขาฉันนั้น

43 และจะมีการซื้อนากันในแผ่นดินนี้ซึ่งเจ้ากล่าวไว้ว่า เป็นที่กร้างปราศจากมนุษย์หรือสัตว์ ถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย

44 ที่นั่นจะซื้อกันด้วยเงิน ใบโฉนดก็จะต้องลงนามและประทับตรา และลงนามพยานที่ในแผ่นดินของเบนยามิน ในที่ต่างๆแถบกรุงเยรูซาเล็ม และในหัวเมืองยูดาห์ ในหัวเมืองแถบแดนเมืองเทือกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา และในหัวเมืองแถบภาคใต้

เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเขาทั้งหลายกลับสู่สภาพเดิม" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

Chapter 33

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ครั้งที่สอง

เมื่อท่านยังถูกกักตัวอยู่ในบริเวณของทหารรักษาพระองค์นั้นว่า

2 "พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้าง พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเป็นเพื่อสถาปนาไว้

พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า

3 จงทูลเรา และเราจะตอบเจ้า และจะสำแดงสิ่งที่ใหญ่ยิ่งและมีอำนาจใหญ่โต ซึ่งเจ้าไม่รู้นั้นให้แก่เจ้า

4 เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสดังนี้เกี่ยวกับเรื่องบ้านในกรุงนี้ และเกี่ยวกับเรื่องพระราชวังของบรรดา กษัตริย์แห่งยูดาห์ ซึ่งถูกรื้อลง เพื่อทำการต่อต้านเชิงเทินและดาบ

5 เขาทั้งหลายจะมารบกับชาวเคลเดียและทำให้คนเป็นศพไปเต็มบ้านเต็มเรือน เป็นคนที่เราสั่งหาด้วยความกริ้วและความพิโรธของเรา

เพราะได้ซ่อนหน้าของเราจากกรุงนี้เนื่องด้วยความชั่วของเขทั้งหลาย

6 ดูกูเกิด เราจะนำอามัย และการรักษาเขาให้ และเราจะรักษาเขาทั้งหลายให้หาย และเผยสันติภาพและความจริงอย่างอุดม

7 เราจะให้พวกเชลยแห่งยูดาห์และพวกเชลยแห่งอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิม และจะสร้างเขาทั้งหลายเสียใหม่อย่างที่เขาเป็นมาแต่เดิม

8 เราจะชำระเขาจากบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อเรา และจะให้อภัยบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำ และการละเมิดของเขาต่อเรา

9 และกรุงนี้จะให้เรามีชื่ออันให้ความชื่นบาน เป็นที่สรรเสริญและเป็นศักดิ์ศรีต่อหน้าบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก

ซึ่งจะได้ยินถึงความดีทั้งสิ้นซึ่งเราได้กระทำเพื่อเขาทั้งหลาย เขาจะกลัวและสะทกสะท้าน เพราะความดีและความเจริญทั้งสิ้นซึ่งเราได้จัดทำให้เมืองนั้น

10 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า และจะมีเสียงให้ได้ยินกันอีกครั้งในสถานที่นี้ซึ่งเจ้ากล่าวว่า จะเป็นที่กร้างปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์

ในหัวเมืองแห่งยูดาห์และตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งร้างเปล่า ปราศจากมนุษย์ ปราศจากคนอาศัย และปราศจากสัตว์ใด ๆ

11 ที่นั่นจะได้ยินเสียงบรรเทิงและเสียงรื่นเริง และเสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว และเสียงบรรดาคนเหล่านั้นที่ร้องเพลงอีก

ขณะที่เขานำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ว่า 'จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์'

เพราะเราจะให้พวกเชลยแห่งแผ่นดินนั้นกลับสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

12 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ในสถานที่นี้ซึ่งเป็นที่กร้าง ปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์ และในหัวเมืองทั้งสิ้นของที่นี่ จะเป็นที่ยอาศัยของผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายให้แก่ของเขาดันนอนลูก

13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในหัวเมืองแถบแดนเทือกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา ในหัวเมืองแถบภาคใต้ ในแผ่นดินแห่งเบนยามิน ตามสถานที่รอบกรุงเยรูซาเล็ม

ในหัวเมืองยูดาห์ จะมีฝูงแกะผ่านไ้ฝีมือของผู้ที่นับถือ

14 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูกูเกิด วันนั้นจะมาถึง

คือเมื่อเราจะให้สิ่งดีที่เราสัญญาไว้ต่อหน้าอิสราเอลและวงหน้ายูดาห์สำเร็จ

15 ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เราจะให้อัศจรรย์ของธรรมเกิดมาเพื่อดาวิด และท่านจะให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดินนั้น

16 ในกาลครั้งนั้น ยูดหะจะได้รับการช่วยให้รอด และเยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่เป็นชื่อซึ่งเขาจะเรียกเมืองนั้นคือ 'พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา'

17 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า

ดาวิดจะไม่ขัดสนบุตรที่จะประทับบนพระที่นั่งแห่งหว่านอิสราเอล

18 และปุโรหิตคนแล้วจะไม่ขัดสนบุตรที่อยู่ต่อหน้าเรา เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา และเผาเครื่องสัตวบูชา และกระทำการสักการบูชาเป็นนิตย์"

19 พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า

20 "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าหักพันธสัญญาของเราด้วยวัน และหักพันธสัญญาของเราด้วยคืนได้ จวันวันและคืนมาถึงตามเวลากำหนดไม่ได้

21 แล้วจึงจะหักพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราได้ จนท่านไม่มีโอกาสที่จะสลายรชยันบนพระที่นั่งของท่าน และหักพันธสัญญาของเรา ซึ่งมีต่อปุโรหิตคนแล้วผู้ปรนนิบัติของเราเสียได้

22 บัรวารของฟ้าสวรรค์จะนับไม่ได้ และมีดหยาบที่ทะเลก็ดวงไม้ได้ฉันใด เราก็จะไห้เหลือสายของดาวิดผู้รับใช้ของเราและคนแล้วผู้ปรนนิบัติของเราไว้มากชิ้นฉันนั้น"

23 พระวามะของพระเยโฮวาห์มาถึงเยเรมีย์ว่า

24 "เจ้าไม่ได้พิจารณาดอกหรือว่า ประชาชนเหล่านี้พูดกันอย่างไร คือพูดกันว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งสองครอบครัวที่พระองค์ทรงเลือกไว้เสียแล้ว' ดังนั้นแหละ เขาทั้งหลายได้ดูหมิ่นประชาชนของเรา ฉะนั้นเขาจึงไม่เป็นประชาชาติต่อหน้าเขาทั้งหลายอีกต่อไป

25 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเรามีได้สถาปนาพันธสัญญาของเรากับวันและคืน และสถาปนากฎต่าง ๆ ของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกแล้ว

26 เราจึงจะทอดทิ้งเหลือสายของยาโคบและดาวิดผู้รับใช้ของเรา และจะไม่เลือกผู้หนึ่งจากเชื้อสายของเขาให้ครอบครองเหนือเชื้อสายของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเขากลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาเหนือเขา"

Chapter 34

1 พระวามะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ เมื่อเนบูค丹เนสซาร์กษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลน และกองทัพทั้งหมดของพระองค์ และบรรดาราชอาณาจักรในแผ่นดินโลกซึ่งอยู่ใต้การครอบครองของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายที่อยู่กับกรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองทั้งปวงของกรุงนั้นว่า

2 "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงไปพูดกับเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์และกล่าวแก่ท่านว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบกรุงนี้ไว้ในมือกษัตริย์บาบิโลน และเขาจะเผาเสียด้วยไฟ

3 ท่านจะไม่รอดไปจากมือของเขา แต่จะถูกจับบนและถูกมอบไว้ในมือของเขา ท่านจะได้เห็นกษัตริย์แห่งบาบิโลนตาต่อตา และจะได้พูดกันปากต่อปาก และท่านจะต้องไปยังบาบิโลน'

4 ข้าแต่เศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ อย่างไรก็ดีขอทรงสดับพระวามะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับพระองค์ดังนี้ว่า ท่านจะไม่ตายด้วยดาบ

5 ท่านจะตายด้วยความสงบ และเขาจะเผาเครื่องหอมเพื่อศพบรรพบุรุษของท่าน คือบรรดากษัตริย์ซึ่งอยู่ก่อนท่านฉันใด คนเขาก็จะเผาเครื่องหอมเพื่อท่านฉันนั้น และเขาจะคว่ำครวญเพื่อท่านว่า 'อนิจจาเยอ พระองค์เจ้าข้า' เพราะเราได้ลืมนำเจ้าไว้แล้ว"

พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

6 แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้ทูลบรรดาพระวามะเหล่านี้ต่อเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม

7 ขณะเมื่อกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังสู้รบกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ทั้งสิ้นที่ยังเหลืออยู่ คือ เมืองลาซิชและเมืองอาเซบัท เพราะยังเหลืออยู่สองเมืองนี้เท่านั้นที่เป็นหัวเมืองยูดาห์ที่มีกำแพงป้อม

8 พระวามะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์

หลังจากที่กษัตริย์เศเดคียาห์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับบรรดาประชาชนในกรุงเยรูซาเล็มว่า จะประกาศราชกฤษฎีกาเรื่องอิสรภาพแก่เขาทั้งหลาย ดังนี้

9 ให้ทุกคนปล่อยทาสฮีบรูของตนทั้งชายและหญิงเสียให้เป็นอิสระ เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดกระทำให้อิยวที่น้องของตนเป็นทาส

10 เมื่อบรรดาเจ้านายและบรรดาประชาชน ผู้เข้ากระทำพันธสัญญาได้ยินว่า ทุกคนจะปล่อยทาสของตนทั้งชายและหญิง เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะไม่ถูกกระทำให้เป็นทาสอีก เขาทั้งหลายก็ได้เชื่อฟังและปล่อยทาสให้เป็นอิสระ

11 แต่ภายหลังเขาได้หวนกลับ และจับทาสชายและหญิงซึ่งเขาได้ปล่อยให้เป็นอิสระนั้นมาให้อยู่ติดบังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก

12 พระวามะแห่งพระเยโฮวาห์จึงมายังเยเรมีย์จากพระเยโฮวาห์ว่า

13 "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เราได้กระทำพันธสัญญากับบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เรานำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาสว่า

14 เมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้วเจ้าทุกคนจะต้องปล่อยพี่น้องฮีบรูผู้ที่เขาเอามาขายไว้กับเจ้า และได้รับใช้เจ้ามาหกปี เจ้าต้องปล่อยเขาให้เป็นอิสระพ้นจากการรับใช้เจ้า แต่บรรพบุรุษของเจ้าไม่ฟังเราและไม่จึงยหุฟังเรา

15 บัดนี้เจ้าได้หันกลับและกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดยการประกาศอิสรภาพทุกคนต่อเพื่อนบ้านของตน และเจ้าได้กระทำพันธสัญญาต่อหน้าเราในไม่ว่าซึ่งเรียกตามนามของเรา

16 แต่แล้วเจ้าก็หวนกลับกระทำให้นามของเราเป็นมลทิน

ในเมื่อเจ้าทุกคนจับทาสชายหญิงของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ปล่อยให้เป็นอิสระไปตามความปรารถนาของเขาทั้งหลายแล้วนั้นกลับมากาให้อยู่ติดบังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก

17 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า

เจ้าทั้งหลายมิได้เชื่อฟังเราด้วยการปาวร้องเรื่องอิสรภาพต่อพี่น้องและเพื่อนบ้านของตน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราปาวร้องว่า เจ้าทั้งหลายเป็นอิสระต่อดาบ ต่อโรครบบาด และต่อการกันดารอาหาร เราจะกระทำเจ้าให้ย้ายไปอยู่ในบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก

18 และคนที่จะเมืตต่อพันธสัญญาของเรา และมิได้กระทำตามข้อตกลงในพันธสัญญาซึ่งเขาได้กระทำต่อหน้าเรานั้น เป็นดังลูกวัวที่เขาคัดออกเป็นสองท่อน และเดินผ่านกลางท่อนเหล่านั้นไป

19 เจ้านายแห่งยูดาห์ก็ดี เจ้านายแห่งกรุงเยรูซาเล็มก็ดี ชนที่ก็ดี ปุโรหิตและบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็ดี ผู้ผ่านระหว่างท่อนลูกวานั้น

20 เราจะมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ศพของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์ในแผ่นดินโลก

21 ส่วนเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์และเจ้านายทั้งหลายของเขานั้น เราจะมอบไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ในมือของกองทัพแห่งกษัตริย์บาบิโลนซึ่งได้ค่อยไปจากเจ้าแล้วนั้น

22 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะบัญชาและจะกระทำให้เขากลับมายังกรุงนี้ และเขาจะสู้รบกับกรุงนี้ และยึดเอาจนได้ และเผาเสียด้วยไฟ

เราจะกระทำให้หัวเมืองยูดาห์เป็นที่รกร้างปราศจากคนอาศัย"

Chapter 35

1 พระวามะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ในรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรชายของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า

2 "จงไปพาทหว่านเรคาบและพูดกับเขา และนำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เข้ามาในห้องเลี้ยงห้องหนึ่ง แล้วเชิญให้เขาดื่มเหล้าองุ่น"

3 ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเจ้านายอาซันยาห์ บุตรชายเยเรมีย์ ผู้เป็นบุตรชายอาบาซันยาห์และพี่น้องของเขา และบุตรชายของเขาทั้งหมด และหว่านเรคาบทั้งหมด

4 ข้าพเจ้านำเขามายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ มาในห้องเลี้ยงของบุตรชายของอานัน ผู้เป็นบุตรชายอิดคาลียาห์ ผู้เป็นคนของพระเจ้า ซึ่งอยู่ใกล้กับห้องเลี้ยงของเจ้านาย

เหนือห้องเลี้ยงของมาอาเสอาห์บุตรชายซัลลุม ผู้ดูแลกรณีประตู

5 แล้วข้าพเจ้าก็วางเหยือกเหล้าองุ่นกับถ้วยหลายลูกไว้หน้าเหล่าบุตรชายแห่งหว่านเรคาบ และข้าพเจ้าพูดกับเขาทั้งหลายว่า "เชิญดื่มเหล้าองุ่น"

6 แต่เขาทั้งหลายตอบว่า "เราจะไม่มีดื่มเหล้าองุ่น เพราะโยนดับบุตรชายเรคาบผู้เป็นบิดาของเราบัญชาเราว่า 'เจ้าทั้งหลายอย่าดื่มเหล้าองุ่นทั้งตัวและลูกหลานของเจ้าเป็นนิตย์

7 เจ้าอย่าสร้างเรือน เจ้าอย่าหว่านพืช เจ้าอย่าปลูกหรือมีสวนองุ่น และเจ้าจงอยู่ในเต็นท์ตลอดชีวิตของเจ้า เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดินซึ่งเจ้าอาศัยอยู่'

8 เราทั้งหลายได้เชื่อฟังเสียงของโยนดับบุตรชายเรคาบผู้เป็นบิดาของเราในสิ่งทั้งปวงซึ่งท่านได้บัญชาเรา คือไม่มีดื่มเหล้าองุ่นตลอดชีวิตของเรา ทั้งตัวเรา ภรรยา บุตรชาย บุตรสาวของเรา 9 และไม่มีสร้างเรือนเพื่อจะอาศัยอยู่ เราไม่มีสวนองุ่นหรือหาวหรือพืช

10 แต่เราเคยอยู่ในเต็นท์ และได้เชื่อฟังและกระทำทุกสิ่งซึ่งโยนดับบิดาของเราได้บัญชาเราไว้

11 แต่ต่อมาเมื่อเนบูค丹เนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกมาต่อสู้กับแผ่นดินนี้ เราพูดว่า 'มาเถิด ให้เราไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพราะกลัวกองทัพคนเคลเดีย และเพราะกลัวกองทัพคนซีเรีย' ดังนั้นเราจึงอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม"

12 แล้วพระวามะแห่งพระเยโฮวาห์จึงมาถึงเยเรมีย์ว่า

13 "พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงไปบอกบรรดาผู้ชายของยูดาห์ และบอกชาวกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า

เราจะไม่รับคำสั่งสอนเพื่อจะเชื่อฟังถ้อยคำของเราหรือ

14 คำบัญชาซึ่งโยนดับบุตรชายเรคาบให้ไว้แก่บุตรชายทั้งหลายของตน ไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่นนั้น เขาก็ได้รักษากันไว้แล้ว และเขาทั้งหลายมิได้ดื่มเลยจนถึงวันนี้

เพราะเขาทั้งหลายได้เชื่อฟังคำบัญชาแห่งบิดาของเขา แต่เราได้พูดกับพวกเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง แต่เจ้าทั้งหลายหาได้ฟังเราไม่

15 เราได้สั่งบรรดาผู้รับใช้ของเราคือผู้พยากรณ์มาหาเจ้า ส่งเขามาอย่างไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า 'บัดนี้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของตน และแก้ไขการกระทำของเจ้าทั้งหลายเสีย อย่าไปติดสอยห้อยตามพระอื่นเพื่อปรนนิบัติพระเหล่านั้น แล้วเจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้า' แต่เจ้ามิได้จึงยหุหรือเชื่อฟังเรา

16 บุตรชายทั้งหลายของโยนดับบุตรชายของเรคาบได้กระทำตามคำบัญชาซึ่งบิดาของเขาได้สั่งไว้ แต่ชนชาตินี้ไม่ได้เชื่อฟังเรา

17 เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำความร้ายซึ่งสิ้นซึ่งเราประกาศไว้มาเหนือยูดาห์ และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าเราพูดกับเขาทั้งหลายและเขาก็ไม่ฟัง เราได้เรียกเขาและเขาไม่ชานตอบ"

18 แต่เยเรมีย์ได้พูดกับหว่านเรคาบว่า "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เพราะเราเจ้าได้เชื่อฟังคำบัญชาของโยนดับบิดาของเจ้า และรักษาคือข้อบังคับของท่านทั้งสิ้น และกระทำทุกอย่างที่ท่านบัญชาเจ้า

19 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า โยนดับบุตรชายเรคาบจะไม่ขัดสนผู้ชายที่ยืนอยู่ต่อหน้าเราเลยเป็นนิตย์"

Chapter 36

1 ต่อมาในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวามะต่อไปนี้มาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า

2 "เจ้าจงเอาหนังสือม้วนม้วนหนึ่ง และเขียนถ้อยคำนี้ทั้งสิ้นลงไว้

เป็นคำที่เราได้พูดกับเจ้าปรักปรำอิสราเอลและยูดาห์ และบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น ตั้งแต่วันที่เราได้พูดกับเจ้า ตั้งแต่รัชกาลโยสิยาห์จนถึงวันนี้

3 ระยะเวลาหว่านยูดาห์จะได้ยินถึงความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประสงค์จะกระทำแก่เขาทั้งปวง

เพื่อว่าทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วร้ายของเขา และเพื่อเราจะอภัยโทษความชั่วช้าของเขาและบาปของเขา"

4 แล้วเยเรมีย์จึงเรียกบารุกบุตรชายเนริยาห์ให้มาบารุกเขียนพระวจนะทั้งสี่ของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสแก่เยเรมีย์ ตามคำบอกของท่านไว้ในหนังสือม้วน

5 และเยเรมีย์ก็สั่งบารุกว่า "ข้าพเจ้าถูกห้ามมิให้ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

6 ฉะนั้นเจ้าต้องไป และในวันถืออดอาหาร เจ้าจงอ่านพระวจนะของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วน ซึ่งเจ้าเขียนไว้ตามคำบอกของเราให้ประชาชนทั้งสี่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ได้ยิน

เจ้าจงอ่านให้คนทั้งปวงแห่งยูดาห์ ผู้ออกมาจากหัวเมืองของชาติที่เขาได้ยินด้วย

7 ทรายเขาจะถวายคำปฏิญาณของเขต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วของตัว เพราะความกลัวและความพิโรธซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประกาศเป็นโทษเหนือชนชาตินี้ในใหญ่หลวงนัก"

8 และบารุกบุตรชายเนริยาห์ได้กระทำทุกอย่างตามซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์สั่งเขา ถึงเรื่องให้อ่านพระวจนะของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วนในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

9 ต่อมาในปีที่ห้าแห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ณ เดือนที่เก้า เขาได้พาอรรแก่ประชาชนทั้งสี่ในกรุงเยรูซาเล็มและประชาชนทั้งสี่ผู้มาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ยังกรุงเยรูซาเล็ม ให้ถืออดอาหารต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

10 แล้วบารุกจึงได้อ่านถ้อยคำของเยเรมีย์จากหนังสือม้วนให้ประชาชนทั้งสี่ฟัง ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในห้องเลี้ยงของเกมาริยาห์ บุตรชายซาฟาน ผู้เป็นเลขาณการ ซึ่งอยู่ในลานบนตรทางเข้าของประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

11 เมื่อมีคายนั้ บุตรชายเกมาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายซาฟาน ได้ยินพระวจนะทั้งสี่ของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วนแล้ว

12 ท่านได้ลงมาที่พระราชวังของกษัตริย์เข้าไปในหอรบาเสลา และดูเถิด เจ้านายทั้งสี่ก็นั่งอยู่ที่นั่น คือเอลีชามาราเสลา เดีโลยาห์บุตรชายเศโลมาห์ เอลนาตันบุตรชายอัลดโบร์ เกมาริยาห์บุตรชายซาฟาน เศเดคิยาห์บุตรชายอานันยาห์ และบรรดาเจ้านายทั้งสิ้น

13 และมีคายนั้ก็เล่าถ้อยคำทั้งสี่ซึ่งท่านได้ยิน เมื่อบารุกอ่านจากหนังสือม้วนให้ประชาชนฟังนั้น

14 เหตุฉะนั้นบรรดาเจ้านายจึงได้เยอูติบุตรชายเนธานีาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเศเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของคูซี ให้ไปพูดกับบารุกว่า "จงถือหนังสือม้วนซึ่งเจ้าอ่านให้ประชาชนฟังนั้นมา" ดังนั้นบารุกบุตรชายเนริยาห์จึงถือหนังสือม้วนนั้นมาหาเขาทั้งหลาย

15 และเขาทั้งหลายจึงพูดกับเขาว่า "จงนั่งอ่านหนังสือนั้นให้เราฟัง" บารุกจึงอ่านให้เขาฟัง

16 ต่อมาเมื่อเขาได้ยินคำทั้งหมดนั้นก็หันมาทักด้วยความกลัว เขาทั้งหลายจึงพูดกับบารุกว่า "เราจะต้องบอกบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ต่อกษัตริย์"

17 แล้วเขาทั้งหลายจึงถามบารุกว่า "จงบอกเราว่า เจ้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสี่อย่างไร เขียนตามคำบอกของศาหรือ"

18 บารุกตอบเขาทั้งหลายว่า "ท่านได้บอกถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสี่แก่ข้าพเจ้า ฝ่ายข้าพเจ้าก็เขียนมันไว้ด้วยหมึกในหนังสือม้วน"

19 แล้วเจ้านายทั้งหลายบอกบารุกว่า "ทั้งเจ้าและเยเรมีย์จงไปซ่อนเสีย อย่าให้ผู้ใดทราบว่ามีอยู่ที่ไหน"

20 แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าไปในท้องพระโรงเพื่อเฝ้ากษัตริย์ เมื่อเอาหนังสือม้วนเก็บไว้ในท้องของเอลีชามาราเสลาแล้ว เขาก็กราบทูลถ้อยคำทั้งสี่นั้นแก่กษัตริย์

21 กษัตริย์ก็รับสั่งให้เยอูติไปเอาหนังสือม้วนนั้นมา เขาก็ไปเอามาจากท้องของเอลีชามาราเสลา และเยอูติก็อ่านถวายกษัตริย์และแก่บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นผู้นั่งอยู่ข้างๆกษัตริย์

22 เวลานั้นเป็นเดือนที่เก้า กษัตริย์ประทับอยู่ในพระราชวังแห่งนั้น และมีไฟลุกอยู่ในโถไฟหน้าพระพักตร์

23 ต่อมาเมื่อเยอูติอ่านไปได้สามหรือสี่แถบ กษัตริย์ทรงเอาเมล็ดอาลักษณต์ดีออก และทรงโยนเข้าไปในไฟที่ในโถไฟ จนหนังสือม้วนนั้นถูกไฟที่ในโถไฟเผาผลาญหมด

24 ถึงกระนั้นกษัตริย์หรือข้าราชการของพระองค์ผู้ได้ยินบรรดาถ้อยคำเหล่านี้หาได้เกรงกลัวหรือ ลึกเลือนผ้าของตนไม่

25 แม้ว่าเมื่อเอลนาตันและเดลายาห์และเกมาริยาห์ ได้ทูลวิงวอนกษัตริย์มิให้พระองค์ทรงเผาหนังสือม้วน พระองค์หาทรงฟังไม่

26 กษัตริย์ทรงบัญชาให้เขามารวมอลบุตรชายสามเมเลค และเสโรอาห์บุตรชายอัสรีเอล และเศเลมียาห์บุตรชายอับเนเอล ให้จับบารุกเสมียนและเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ และพระเยโฮวาห์ทรงซ่อนท่านทั้งสองเสีย

27 หลังจากที่ถูกขังที่ทรงเผาหนังสือม้วนอันมีถ้อยคำซึ่งบารุกเขียนตามคำบอกของเยเรมีย์แล้ว พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า

28 "จงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่งและจงเขียนถ้อยคำแรกซึ่งอยู่ในหนังสือม้วนก่อนลงไว้ทั้งหมด คือซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงเผาเสียนี้

29 และเขียนกับเรื่องเยโฮยาคิมกษัตริย์ยูดาห์นั้นเจ้าจงกล่าวดังนี้ว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ท่านได้เผาหนังสือม้วนนี้เสียและกล่าวว่า 'ทำไมเจ้าจึงได้เขียนไว้ในนั้นว่า "กษัตริย์บาบิโลนจะมาทำลายแผ่นดินนี้เป็นแน่ และจะตัดมนุษยและสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนี้"'

30 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า เยโฮยาคิมจะไม่มีการที่จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และศพของท่านจะถูกทิ้งไว้ในที่คาดแดดกลางวัน และตากแห้งตั้งแต่เวลากลางวัน

31 เราจะลงโทษท่านและเชื้อสายของท่านและข้าราชการของท่าน เพราะความชั่วช้าของเขทั้งหลาย เราจะนำเหตุร้ายทั้งสิ้นที่เราได้ประกาศต่อพวกเขา แต่เขาไม่ฟังนั้น ให้ตกลงบนเขา และบนชาวกรุงเยรูซาเล็ม และบนคนยูดาห์"

32 แล้วเยเรมีย์จึงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่ง มอบให้บารุกบุตรชายเนริยาห์เสมียน ผู้เขียนถ้อยคำทั้งสี่ในนั้นตามคำบอกของเยเรมีย์

ถ้อยคำทั้งสี่ในหนังสือม้วนซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผาเสียในไฟ และมีถ้อยคำเป็นอันมากที่คล้ายคลึงกันเพิ่มขึ้น

Chapter 37

1 เศเดคิยาห์ราชบุตรของโยสิยาห์ ผู้ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ตั้งให้เป็นกษัตริย์ในแผ่นดินยูดาห์ ได้เสวยราชย์แทนโยนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิม

2 แต่ท่านเองก็ดี หรือข้าราชการของท่านก็ดี หรือประชาชนแห่งแผ่นดินก็ดี หาได้ฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ไม่

3 กษัตริย์เศเดคิยาห์ทรงใช้เยอูติบุตรชายเศเลมียาห์ และเสเฟนียาห์ปุโรหิตบุตรชายมาอาเสอาห์ให้ไปยังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ กล่าวว่า "ขออิสรฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา"

4 ฝ่ายเยเรมีย์นั้นยังเข้าออกนอกในท่ามกลางประชาชนอยู่ เพราะท่านยังมีใจถูกจำขัง

5 กองทัพของฟาโรห์ได้ออกมาจากอียิปต์ และเมื่อคนเคลเดียผู้ซึ่งกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ได้ยินข่าวนั้น เขาทั้งหลายก็ยกทัพไปจากกรุงเยรูซาเล็ม

6 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า

7 "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เจ้าจงไปบอกกษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งใช้เจ้ามาถามต่อเราว่า 'ดูเถิด กองทัพของฟาโรห์ซึ่งได้มาช่วยเจ้ากำลังจะกลับไปอียิปต์ ไปยังแผ่นดินของเขา

8 และคนเคลเดียจะกลับมาต่อสู้กับกรุงนี้อีก เขาทั้งหลายจะยึดไว้และเผาเสียด้วยไฟ

9 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าล่อลวงตัวเจ้าโดยกล่าวว่า "คนเคลเดียจะถอยออกไปจากเราทีเดียวแน่" เพราะว่าเขาจะไม่ถอยออกไปเลยทีเดียว

10 ถึงแม้ว่าเจ้ากระทำให้กองทัพทั้งสี่ของคนเคลเดียที่กำลังต่อสู้เจ้าให้พ่ายแพ้ และมีเหลือแต่คนที่บาดเจ็บเท่านั้น เขาทั้งหลายจะลุกขึ้น ทุกคนในดินที่ของเขา และเผากรุงนี้เสียด้วยไฟ"

11 ต่อมาเมื่อกองทัพของคนเคลเดียได้ถอยจากกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกองทัพของฟาโรห์เข้ามาประชิด

12 เยเรมีย์ก็ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มมุ่งไปยังแผ่นดินเบนยามิน เพื่อจะรับส่วนของท่านท่ามกลางประชาชนที่นั่น

13 เมื่อท่านอยู่ที่ประเทศเบนยามิน ทหารยามคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ชื่ออิริยาห์บุตรชายเศเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายอานันยาห์ได้จับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า "ท่านกำลังหนีไปหาคนเคลเดีย"

14 และเยเรมีย์ตอบว่า "ไม่จริงเลย ข้าพเจ้ามาได้กำลังหนีไปหาคนเคลเดีย" แต่อิริยาห์ไม่ฟังท่าน และจับเยเรมีย์นำมาหาพวกเจ้านาย

15 และบรรดาเจ้านายก็ถือดาลดต่อเยเรมีย์ และเขาทั้งหลายก็ตีท่านและขังท่านไว้ในเรือนของโยนาธานเลขาณการ เพราะได้ทำให้เป็นลูก

16 เมื่อเยเรมีย์เข้าไปในคุกใต้ดินและในห้องเล็กแล้ว เยเรมีย์ก็จำงอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว

17 กษัตริย์เศเดคิยาห์ใช้ให้คนไปเอาตัวท่านออกมา กษัตริย์ได้สอบถามท่านเป็นความลับที่ในพระราชวังว่า

"มีพระวจนะอันใดมาจากพระเยโฮวาห์บ้างหรือ" เยเรมีย์ทูลว่า "มีพระยะจะ" แล้วท่านทูลอีกว่า "พระองค์จะกุมผมไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน"

18 เยเรมีย์ได้ทูลกษัตริย์เศเดคิยาห์อีกว่า "ข้าพระองค์ได้กระทำอะไรผิดต่อพระองค์ หรือต่อข้าราชการของพระองค์ หรือต่อชนชาตินี้ พระองค์จึงได้จำขังข้าพระองค์ไว้ในคุก

19 ผู้พยากรณ์ของพระองค์ผู้ใดพยากรณ์ให้พระองค์ว่า 'กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะไม่มาต่อสู้พระองค์ หรือต่อสู้แผ่นดินนี้' นั้นอยู่ที่ไหน

20 บัดนี้ ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ ขอพระองค์สดับฟัง ขอคำทูลของข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานต่อพระพักตร์ของพระองค์ ขออย่าส่งข้าพระองค์กลับไปให้เรือนของโยนาธานเลขาณการนั้นเลยเกรงว่าข้าพระองค์จะตายเสียที่นั่น"

21 กษัตริย์เศเดคิยาห์จึงมีรับสั่งให้ตามอบเยเรมีย์ไว้ที่บริเวณทหารรักษาพระองค์ และเขาให้ชนม่งแก่ท่านวันละก่อนจากถนนข้างท่าขนมจนถึงถนนม่งในกรุงนั้นหมด เยเรมีย์จึงจำงอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์อย่างนั้น

Chapter 38

1 ฝ่ายเสฟาทิยาห์บุตรชายมีถธาน เกดาลิยาห์บุตรชายปัทเซอร์ และยูลาลบุตรชายเศเลมียาห์ และปัทเซอร์บุตรชายมัลลียาห์ได้ยินถ้อยคำของเยเรมีย์ที่กล่าวแก่ประชาชนทุกคนว่า

2 "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ผู้ใดอยู่ในกรุงนี้จะต้องตายด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด แต่ผู้ใดที่ออกไปหาคนเคลเดียจะมีชีวิตอยู่

เขาจะมีชีวิตเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม และยังมีชีวิตอยู่

3 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า

แน่นอนกรุงนี้จะต้องมอบไว้ในมือของกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและท่านจะยึดไว้"

4 และบรรดาเจ้านายจึงทูลกษัตริย์ว่า "ขอประหารชายคนนี้เสีย เพราะเขากระทำให้อือของทหารซึ่งเหลืออยู่ในเมืองนี้อ่อนลง ทั้งมือของประชาชนทั้งหมดด้วย โดยพูดถ้อยคำเช่นนั้นแก่เขาทั้งหลาย

เพราะว่าชายคนนี้มีใจแสวงหาความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้ แต่หาความทุกข์ยากลำบาก"

5 กษัตริย์เศเดคิยาห์ตรัสว่า "ดูเถิด ชายคนนี้อยู่ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เพราะกษัตริย์จะทำอะไรชดท่านทั้งหลายได้เล่า"

6 เขาจึงจับเยเรมีย์หย่อนลงไปในคุกใต้ดินของมัลลียาห์บุตรชายสามเมเลคซึ่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาเอาเชือกหย่อนเยเรมีย์ลงไป ในคุกใต้ดินนั้นไม่มีน้ำ มีแต่โคลน และเยเรมีย์ก็จมลงไปในโคลน

7 เมื่อเบบเนเลคนเอธิโอเปียขึ้นที่ถนนหนึ่งในพระราชวังได้ยินว่า เขาหย่อนเยเรมีย์ลงไป ในคุกใต้ดินนั้น ฝ่ายกษัตริย์ประทับอยู่ที่ประเทศเบนยามิน

8 เบบเนเลคก็ออกไปจากพระราชวังและทูลกษัตริย์ว่า

9 "ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์

คนเหล่านี้ได้กระทำความชั่วร้ายในบรรดาการที่เขาได้กระทำต่อเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ โดยที่ได้ทิ้งท่านลงไปในคุกใต้ดิน ท่านคงหิวตายที่นั่น เพราะในกรุงนี้ไม่มีขนมปังเหลืออยู่เลย" 10 แล้วกษัตริย์มีรับสั่งให้เอเบตเมเลคคนเอธิโอเปียว่า "จงเอาคนไปจากที่นี่กับเจ้าสามสิบคน แล้วจุดเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ออกมาจากคุกใต้ดินก่อนเขาตาย" 11 เอเบตเมเลคจึงเอาคนไปด้วยและไปที่พระราชวังไปยังเรือนพัสดเพื่อเอาผ้าเก่าๆและเสื้อผ้าขาดๆ ซึ่งเขาเอาเชือกผูกหย่อนลงไปให้เยเรมีย์ที่ในคุกใต้ดิน 12 แล้วเอเบตเมเลคคนเอธิโอเปียพูดกับเยเรมีย์ว่า "ท่านจงคล้องผ้าและเสื้อเก่านั้นไว้ได้รึกับและเชือก" เยเรมีย์กระทำตาม 13 แล้วเขาก็จุดเยเรมีย์ขึ้นมาด้วยเชือก และยกท่านขึ้นมาจากคุกใต้ดิน และเยเรมีย์ก็ยังค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ 14 กษัตริย์เศเดคียาห์ทรงให้คนไปนำเยเรมีย์ผู้พยากรณ์มาที่ทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ องค์ที่สาม กษัตริย์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า "เราจะถามท่านสักข้อหนึ่ง ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย" 15 เยเรมีย์จึงทูลเศเดคียาห์ว่า "ถ้าข้าพระองค์จะทูลพระองค์ พระองค์จะประหารข้าพระองค์แน่มิใช่หรือ และถ้าข้าพระองค์จะถวายคำปรึกษา พระองค์จะไม่ฟังข้าพระองค์มิใช่หรือ" 16 แล้วกษัตริย์เศเดคียาห์ก็ทรงบัญญัติแก่เยเรมีย์เป็นการลับว่า "พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างวิญญาณของเราพระชนม์อยู่นั้นใด เราจะไม่ประหารท่านหรือมอบท่านไว้ในมือของคนเหล่านี้ที่แสวงหาชีวิตของท่านนั้น" 17 แล้วเยเรมีย์ทูลเศเดคียาห์ว่า "พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ถ้าพระองค์จะยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์บาบิโลนแล้ว เขาจะไว้ชีวิตของพระองค์ และกรุงนี้จะไม่ต้องถูกไฟเผา พระองค์และวงศ์วานของพระองค์จะมีชีวิตอยู่ได้ 18 แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์ของบาบิโลนแล้ว กรุงนี้จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย และเขาทั้งหลายจะเอาไฟเผาเสีย และพระองค์จะหนีไม่รอดไปจากมือของเขาทั้งหลาย" 19 กษัตริย์เศเดคียาห์จึงตรัสกับเยเรมีย์ว่า "เรากลัวพวกยิวซึ่งเล็ดลอดไปหาคนเคลเดียเกรงว่าเราจะถูกมอบไว้ในมือของพวกเขาเหล่านั้น และเขาทั้งหลายจะกระทำความอียศแก่เรา" 20 เยเรมีย์ทูลว่า "เขาจะไม่มอบพระองค์ไว้ ขอพระองค์เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ตามสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้ทูลพระองค์ และพระองค์ก็จะดีที่สุด และเขาก็จะไว้พระชนมของพระองค์ 21 แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัว ต่อไปนี่เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงต่อข้าพระองค์ 22 ดูเถิด บรรดาผู้หญิงที่เหลืออยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์จะได้ถูกนำออกไปให้พวกเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และผู้หญิงเหล่านั้นจะว่า 'เพื่อนทั้งหลายของพระองค์ได้หลอกลวงพระองค์ และได้ฆนะพระองค์แล้ว เมื่อพระบาทของพระองค์จมลงในโคลนแล้ว เขาทั้งหลายก็หันไปจากพระองค์' 23 เขาจะพาบรรดาสมณะและมเหสีและบุตรของพระองค์ไปให้คนเคลเดีย และพระองค์เองก็จะไม่ทรงรอดไปจากมือของเขาทั้งหลาย แต่พระองค์จะถูกจับกษัตริย์แห่งบาบิโลนจับได้ และพระองค์จะเป็นเหตุที่พวกเขาเผากรุงนี้เสียด้วยไฟ" 24 แล้วเศเดคียาห์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า "อย่าให้ผู้ใดรู้ถ้อยคำเหล่านี้ และท่านจะไม่ตาย 25 ถ้าพวกเจ้านายได้ยินว่าเราได้พูดกับท่าน และมาหาท่านพูดว่า 'จงบอกมาว่าเจ้าพูดอะไรกับกษัตริย์ และกษัตริย์ตรัสอะไรกับเจ้า อย่างนั้นอะไรจากเราเลย และเราจะไม่ฆ่าเจ้า' 26 ท่านจงบอกเขาทั้งหลายว่า 'ข้าพเจ้าได้ทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์มิให้พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ากลับไปที่เรือนของโยนาธานเพื่อให้ตายเสียที่นั่น'" 27 และเจ้านายทั้งปวงก็มาหาเยเรมีย์และชักถามท่าน และท่านก็ตอบเขาตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ที่กษัตริย์ทรงรับสั่งท่าน เขาทั้งหลายจึงหยุดถามท่าน เพราะการสนทนานั้นไม่มีใครได้ยิน 28 และเยเรมีย์ก็ค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์จนถึงวันที่เยรูซาเล็มถูกยึด ท่านอยู่ในที่นั้นเมื่อเยรูซาเล็มถูกยึด

Chapter 39

1 ในปีปีที่เก้าแห่งเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่สิบ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและกองทัพทั้งสี่ของท่านได้มาล้อมกรุงเยรูซาเล็มและได้ล้อมไว้ 2 ในปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ เมื่อวันปีที่เก้าของเดือนที่สี่ กรุงนั้นก็แตก 3 แล้วบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้เข้ามานั่งที่ประตูกลาง มีเนอร์กัลสาร์เซอร์ สัมการ์เนโบ สารเสกิม รับสาร์ส เนอร์กัลสาร์เซอร์ รับมัก และบรรดาเจ้านายที่เหลืออยู่ทั้งสี่ของกษัตริย์แห่งบาบิโลน 4 ต่อมาเมื่อเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาทหารได้เห็นแล้ว เขาทั้งหลายได้หนีออกจากกรุงในเวลากลางคืนไปทางอุทยานของกษัตริย์ ออกทางประตูระหว่างกำแพงทั้งสอง และท่านได้หนีไปยังทางที่ราบ 5 แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ติดตามเขาทั้งหลาย ไปที่นเศเดคียาห์ที่ราบเมืองเฮริโอด และเมื่อเขาทั้งหลายจับท่านได้แล้ว เขาได้นำท่านไปยังเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลบริบลาห์ในแผ่นดินอัสมาห์ และพระองค์ก็พิพากษาโทษท่าน 6 กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้มอบบรรดาบุตรชายของเศเดคียาห์ที่ตำบลบริบลาห์ต่อหน้าต่อตาของท่าน และกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารพวกขุนนางทั้งสี่ของยูดาห์เสีย 7 พระองค์ทรงทำนัยน์ตาของเศเดคียาห์ให้บอดไป แล้วตีตราท่านไว้เพื่อจะนำไปบาบิโลน 8 คนเคลเดียได้เผาพระราชวังและบ้านเรือนของประชาชน และพังกำแพงกรุงเยรูซาเล็มเสีย 9 แล้วเนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ได้จับส่วนประชาชนที่เหลืออยู่ในกรุงเป็นเชลยพาไปยังบาบิโลน ทั้งคนที่เล็ดลอด

คือคนที่เล็ดลอดมาหาท่าน และส่วนคนที่เหลืออยู่ 10 เนบูซาดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ทิ้งคนจนแห่งประชาชนที่ไม่มีสมบัติอะไรไว้ในแผ่นดินยูดาห์บ้าง และในเวลาเดียวกันได้มอบสวนองุ่นและไร่นาให้แก่เขา 11 เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประทานบัญชาเกี่ยวกับเยเรมีย์ทางเนบูซาดาน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ว่า 12 "จงรับท่านไป ดูแลท่านให้ดี และอย่าท้ออันตรายแก่ท่าน แต่จงกระทำแก่ท่านตามที่ท่านจะบอกให้" 13 ดังนั้น เนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เนบูซัสาน รับสาร์ส เนอร์กัลสาร์เซอร์ รับมัก และบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ให้คนไป 14 คือพวกท่านได้ให้คนไปนำเยเรมีย์มาจากบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาทั้งหลายมอบท่านไว้กับเกลเดียห์บุตรชายอาหิเศม ผู้เป็นบุตรชายซาฟานให้นำท่านไปบ้าน ดังนั้นท่านจึงได้อยู่ท่ามกลางประชาชน 15 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ ขณะที่ท่านถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์นั้นว่า 16 "จงไปบอกเอเบตเมเลคคนเอธิโอเปียว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้ถ้อยคำของเราที่มีอยู่ต่อกรุงนี้สำเร็จในทางร้ายไม่ใช่ทางดี และจะสำเร็จต่อหน้าเจ้าในวันนั้น 17 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่เราจะช่วยเจ้าให้พ้นในวันนั้น และเขาจะไม่มอบเจ้าไว้ในมือของคนที่เขากลัว 18 เพราะเราจะช่วยเจ้าให้พ้นเป็นแน่ และเจ้าจะไม่ล้มลงด้วยดาบ แต่เจ้าจะมีชีวิตเป็นบ่าเหนืงแห่งการสงคราม เพราะเจ้าได้ไว้วาจาใจในเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ"

Chapter 40

1 พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ หลังจากทีเนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ปล่อยให้ท่านไปจากรามาห์ ครั้นเมื่อเขาจับท่านตีตราขนมาพร้อมกับบรรดาเชลยพวกกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ ผู้ที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน 2 ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้นำเยเรมีย์มาแล้วพูดกับท่านว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประกาศความร้ายนี้ต่อสถานที่นี้ 3 พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปและทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสไว้ เพราะท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ สิ่งนี้จึงได้เป็นมาเหื่อนท่าน 4 ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าปล่อยท่านจากโซ่ตรวนที่มีมือของท่าน ถ้าท่านเห็นชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็จงมาเถิด ข้าพเจ้าจะดูแลท่านให้ดี แต่ถ้าท่านไม่เห็นชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็อย่ามา ดูซิ แผ่นดินทั้งหมดนี้อยู่ต่อหน้าท่าน ท่านจะไปที่ไหนก็ได้ตามแต่ท่านเห็นเห็นชอบที่จะไป" 5 ขณะเมื่อท่านยังไม่กลับไป เขากล่าวว่า "ท่านจงกลับไปหาเกลเดียห์บุตรชายอาหิเศม ผู้เป็นบุตรชายซาฟาน ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการบรรดาหัวเมืองยูดาห์ และอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชน หรือจะไปที่ใดที่ท่านเห็นชอบจะไปก็ได้" ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์จึงส่งอัมมีเสบียงและให้ทองขวัญแก่เยเรมีย์ แล้วก็ปล่อยท่านไป 6 เยเรมีย์ก็ไปหาเกลเดียห์ บุตรชายอาหิเศมที่มีสပါห์ และอาศัยอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชนซึ่งเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น 7 เมื่อบรรดาหัวหน้าของกองทัพในทุ่งนา คือพวกเขาและคนของเขาทั้งหลายได้ยินว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเกลเดียห์บุตรชายอาหิเศมให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินนั้น และได้มอบชายหญิงกับเด็กผู้ที่เป็นคนจนในแผ่นดิน ซึ่งมีได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลนไว้ที่ท่านนั้น 8 เขาทั้งหลายก็ไปหาเกลเดียห์ที่มีสပါห์ มีอิษมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ โยฮันันและโยนาธานบุตรชายคารอาห์ เลโอหับบุตรชายทันหูนพา บรรดาบุตรชายของอัสยาชาวเนโทฟาห์ เยษันยาห์บุตรชายชาวมาอาคาห์ พัดัวเขาและคนของเขา 9 เกลเดียห์บุตรชายอาหิเศม ผู้เป็นบุตรชายซาฟานก็ได้บัญญัติให้แก่เขาและคนของเขา กล่าวว่า "อย่ากลัวในการที่จะปรนนิบัติคนเคลเดีย จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วท่านทั้งหลายก็จะอยู่เย็นเป็นสุข 10 ส่วนตัวข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ที่มีสปาห์ เพื่อจะปรนนิบัติคนเคลเดีย ผู้ซึ่งจะมาหาเรา แต่ฝ่ายท่านจงเก็บน้าองุ่น ผลไม้ฤดูร้อน และน้ำมันและเก็บไว้ในภาชนะ และจงอยู่ในหัวเมืองซึ่งท่านยึดได้นั้น" 11 ในท่านองเดียวกัน เมื่อพวกเขายิ่งทั้งหลาย ซึ่งอยู่ที่ไมอับและท่ามกลางคนอัมโมน และในเอโดมและในแผ่นดินอื่นๆทั้งสิ้น ได้ยินว่ากษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทิ้งคนให้เหลือไว้ส่วนหนึ่งนินยูดาห์และได้แต่งตั้งให้เกลเดียห์บุตรชายอาหิเศม ผู้เป็นบุตรชายซาฟานให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือเขาทั้งหลาย 12 แล้วพวกเขายิ่งปวงก็ได้กลับมาจากทุกที่ซึ่งเขาถูกขับไล่ให้ไปอยู่นั้น และมายังแผ่นดินยูดาห์มาหาเกลเดียห์ที่มีสปาห์ และเขาทั้งหลายได้เก็บน้าองุ่นและผลไม้ในฤดูร้อนได้เป็นอันมาก 13 ฝ่ายโยฮันันบุตรชายของคารอาห์และบรรดาประมุขของกองทัพในทุ่งนาได้มาหาเกลเดียห์ที่มีสปาห์ 14 และกล่าวว่าแก่ท่านว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่า บาลิลิษกษัตริย์ของคนอัมโมนได้ส่งให้อิษมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์มาเอาชีวิตของท่าน" ฝ่ายเกลเดียห์บุตรชายอาหิเศมไม่เชื่อเขาทั้งหลาย 15 แล้วโยฮันันบุตรชายคารอาห์ได้พูดกับเกลเดียห์เป็นการลับที่มีสปาห์ว่า "จงให้ข้าพเจ้าไปฆ่าอิษมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์เสีย และจะไม่มีใครทราบเรื่อง ทำให้เขาเอาชีวิตของท่าน"

แล้วพวกยิวทั้งหลายซึ่งมารวบรวมอยู่กับท่านจะกระจัดกระจายกันไป และคนยูดาห์ที่เหลืออยู่นี้ก็จะพินาศ" 16 แต่เคลเดียห์บุตรชายอาหิเศมบูดกับโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ว่า "ท่านอย่าทำสิ่งนี้เลย เพราะที่ท่านพูดถึงอิธมาเอลนั้นเป็นความเท็จ"

Chapter 41

1 ต่อมาในเดือนที่เจ็ดอิธมาเอลบุตรชายเนธานีห์ ผู้เป็นบุตรชายเอลีสามาเชื้อพระวงศ์ พร้อมกับเจ้านายสิบคนของกษัตริย์ ได้มาหอคเลเดียห์บุตรชายอาหิเศมบูดที่มีสปีห์ แล้วพวกเขารับประทานอาหารอยู่ด้วยกันที่มีสปีห์ 2 แล้วอิธมาเอลบุตรชายเนธานีห์กับคนทั้งสิบที่อยู่กับเขาก็ได้ลุกขึ้นฆ่าเคลเดียห์บุตรชายอาหิเศมบูดผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ผู้ที่กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการที่แผ่นดินนั้นเสียด้วยดาบจนตาย 3 อิธมาเอลได้ฆ่าพวกยิวทั้งหลายที่อยู่กับเคลเดียห์ที่มีสปีห์ และคนเคลเดียซึ่งได้พบอยู่ที่นั่นพร้อมกับพวกทหารด้วย 4 ต่อมาอีกสองวันหลังจากวันที่เคลเดียห์ถูกฆ่าก่อนที่จะรู้เรื่อง 5 มีชายแปดสิบคนมาจากเมืองเซเชมและเมืองซีโลนและเมืองสะมาเรีย มีหนวดเคราโกนเสียและเสื้อผ้าขาด และกรีดตัวเอง นำเครื่องธัญญาหารและกายนามถวายที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 6 และอิธมาเอลบุตรชายเนธานีห์มาจากมีสปีห์พบเขาเหล่านั้นเข้า อิธมาเอลเดินมาพลางร้องไห้พลาง และต่อมาเมื่อเขาพบคนเหล่านั้นจึงพูดกับเขาทั้งหลายว่า "เชิญเข้ามาหาเคลเดียห์บุตรชายอาหิเศมบูดเถิด" 7 เมื่อเขาทั้งหลายเข้ามาในเมือง อิธมาเอลบุตรชายเนธานีห์และคนที่อยู่กับท่านก็ฆ่าเขาทั้งหลายเสีย และโยนเขาลงไปในที่ขังน้ำ 8 แต่ในพวกนั้นเมื่อสู้ปล้นด้วยกันที่พูดกับอิธมาเอลว่า "ขออย่าฆ่าเราเสียเลย เพราะเรามีของมีค่า คือข้าวสาลี ข้าวบาร์เล่ย์ น้ำมัน และน้ำผึ้งซ่อนไว้ในทุ่งนา" ดังนั้น เขาจึงคิดไม่ฆ่าเขาทั้งหลายกับที่นั้นเองเสีย 9 ที่ขังน้ำซึ่งอิธมาเอลโยนศพทั้งปวงของผู้ที่ฆ่ามาตายลงไปเพราะเหตุเคลเดียห์นั้น เป็นที่ซึ่งกษัตริย์อาสาสั่งไว้เพื่อป้องกันบาปอาชวกษัตริย์แห่งอิสราเอล อิธมาเอลบุตรชายเนธานีห์ก็ไล่คนที่ถูกฆ่าไว้จนเต็ม 10 แล้วอิธมาเอลก็จับคนทั้งหมดที่เหลืออยู่ในมีสปีห์ไปเป็นเชลย คือพวกกรัซซิดาและประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ที่มีสปีห์ ผู้ที่เนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษามะพระองค์ได้มอบหมายให้แก่เคลเดียห์บุตรชายอาหิเศมบูด อิธมาเอลบุตรชายเนธานีห์ได้จับเขาเป็นเชลย และออกเดินข้ามฟากไปหาคนอัมโมน 11 แต่เมื่อโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารซึ่งอยู่กับเขา ได้ยินเรื่องความชั่วร้ายทั้งหลายซึ่งอิธมาเอลบุตรชายเนธานีห์ได้กระทำแล้วนั้น 12 เขาก็จัดเอาคนทั้งหมดของเขาไปต่อสู้กับอิธมาเอลบุตรชายเนธานีห์ เขาทั้งหลายปะทะเขาที่สระใหญ่ซึ่งอยู่ที่เมืองกิเบโอน 13 และต่อมาเมื่อประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งอยู่กับอิธมาเอลเห็นโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้ากองทหารที่อยู่กับเขา เขาทั้งหลายก็แปรปรี่ดี 14 ประชาชนทั้งปวงซึ่งอิธมาเอลจับเป็นเชลยมาจากมีสปีห์จึงหันหลังและกลับไป เขาไปหาโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ 15 แต่อิธมาเอลบุตรชายเนธานีห์ได้หนีรอดจากโยฮันันพร้อมกับชายแปดคนไปหาคนอัมโมน 16 แล้วโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารซึ่งอยู่กับท่าน ได้ฆ่าประชาชนที่เหลืออยู่ทั้งหมด ซึ่งเอากลับรินมาจากอิธมาเอลบุตรชายเนธานีห์ซึ่งมาจากมีสปีห์หลังจากที่ได้ฆ่าเคลเดียห์บุตรชายอาหิเศมบูดแล้วนั้น คือทหาร ผู้หญิง เด็ก และสตรีที่ ผู้ซึ่งโยฮันันนำกลับมายังกิเบโอน 17 และเขาทั้งหลายก็ไปอยู่ที่อาศัยของฉิมชาม โกลีเบธแสมม ตั้งใจจะไปยังอียิปต์ 18 เนื่องด้วยคนเคลเดีย เพราะเขากลัว เพราะว่าอิธมาเอลบุตรชายเนธานีห์ได้ฆ่าเคลเดียห์บุตรชายอาหิเศมบูดผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือแผ่นดินนั้นเสีย

Chapter 42

1 บรรดาหัวหน้าของกองทหารและโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และเยซันยาห์บุตรชายโฮชายาห์ และประชาชนทั้งปวงจากผู้น้อยที่สุดถึงผู้ใหญ่ที่สุดได้เข้ามาใกล้ 2 และพูดกับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า "ขอให้เราอ่านนของข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นที่ยอมรับต่อหน้าท่าน และขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อคนที่เหลืออยู่นี้ทั้งสิ้น (เพราะเรามีเหลือน้อยจากคนมาก ตามที่ท่านเห็นอยู่กับตาแล้ว) 3 ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านสำแดงหนทางแก่เราว่า เราควรจะไปทางไหน และขอสำแดงสิ่งที่เราควรจะทำ" 4 เยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ข้าพเจ้าได้ยินท่านแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตามคำขอร้องของท่านทั้งหลาย และต่อมาพระเยโฮวาห์จะทรงตอบท่านประการใด ข้าพเจ้าจะบอกแก่ท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังสิ่งใดไว้จากท่านเลย" 5 แล้วเขาทั้งหลายพูดกับเยเรมีย์ว่า "ขอพระเยโฮวาห์จงเป็นพยานที่สัตย์จริงและสัตย์ซื่อในระหว่างข้าพเจ้าทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายมิได้กระทำตามบรรดาพระวจนะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้ทรงไว้ท่าน 6 ไม่ว่าจะดีหรือร้าย ข้าพเจ้าทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายสั่งท่านให้ไปหาท่าน เพื่อเราจะอยู่เย็นเป็นสุข เมื่อเราเชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา"

7 ต่อมาครั้นสิ้นสัปดาห์แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ 8 แล้วท่านจึงทำตามคำโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาหัวหน้าของกองทหารผู้อยู่กับท่าน และประชาชนทั้งปวงตั้งแค้นเล็กที่สุดถึงคนใหญ่ที่สุด 9 และบอกเขาทั้งหลายว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ใช้ให้ข้าพเจ้านำเอาคำอ่านนของท่านไปเสนอต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ตรัสดังนี้ว่า 10 ถ้าเจ้าทั้งหลายจะอยู่ต่อไปในแผ่นดินนี้ เราจะสร้างเจ้าทั้งหลายขึ้นและไม่ทำลายลง เราจะปลูกเจ้าไว้และไม่ถอนเจ้าเสีย เพราะเราได้กลับใจจากเหตุร้ายซึ่งเราได้กระทำไปแล้ว 11 อย่างไรก็ตามกษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้ซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราอยู่กับเจ้าทั้งหลายเพื่อช่วยเจ้าให้รอด และช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเขา 12 เราจะให้ความกรุณาแก่เจ้า เพื่อเขาจะได้กรุณาเจ้า และยอมให้เจ้ากลับไปอยู่ในแผ่นดินของเจ้าเอง 13 แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายพูดว่า 'เราจะไม่อยู่ในแผ่นดินนี้' โดยไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา 14 และกล่าวว่า 'ไม่เอา เราจะเข้าไปในแผ่นดินอียิปต์ ที่ซึ่งเราจะไม่เห็นสงคราม จะไม่ได้ยินเสียงแตร จะไม่หิวห่มมึง และเราทั้งหลายจะอาศัยอยู่ที่นั่น' 15 เพราะฉะนั้น บัดนี้ คนยูดาห์ที่เหลืออยู่เอ๋ย ขอฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้ามุ่งหน้าจะเข้าอียิปต์และไปอาศัยที่นั่น 16 แล้วต่อมาดาบซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะตามทันเจ้าที่นั่นในแผ่นดินอียิปต์ และการก่อดารอาหราชซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะติดตามเจ้าไปถึงอียิปต์และเจ้าจะตายที่นั่น 17 ทุกคนซึ่งมุ่งหน้าไปยังอียิปต์ เพื่อจะอยู่ที่นั่นจะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการก่อดารอาหราชด้วยโรคระบาด เขาจะไม่มีคนที่เหลืออยู่หรือที่รอดตายจากเหตุร้ายซึ่งเรานำมาเหนือเขา 18 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เราเพิกความกริ้วของเราและความโกรธของเราลงเหนือชาวเยรูซาเล็มอย่างไร เราจะเพิกความกริ้วของเราเหนือเจ้าทั้งหลายเมื่อเจ้าจะเข้าไปยังอียิปต์อย่างนั้น เจ้าจะเป็นคำสาป เป็นที่น่าตลกตลึง เป็นคำแช่งและเป็นที่น่าหยา เจ้าจะไม่เห็นที่นี้อีก 19 คนยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่เอ๋ย พระเยโฮวาห์ได้ตรัสเกี่ยวกับท่านแล้วว่า 'อย่าไปยังอียิปต์' จงรู้เป็นแน่ว่า ในวันนี้ข้าพเจ้าได้ตัดเดือนท่าน 20 ว่าท่านทั้งหลายได้หลงเงินไปในใจของท่านเอง เพราะท่านได้ใช้ข้าพเจ้าไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า 'ขออธิษฐานเพื่อเราต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะตรัสประการใด ขอบอกแก่เรา และเราจะกระทำตาม' 21 และในวันนี้ข้าพเจ้าได้ประกาศพระวจนะนั้นแก่ท่านทั้งหลายแล้ว แต่ท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ามาบอกท่าน 22 เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงทรงมาเป็นแน่ว่า ท่านทั้งหลายจะตายด้วยดาบ ด้วยการก่อดารอาหราช และด้วยโรคระบาด ในสถานที่ซึ่งท่านทั้งหลายปรารถนาจะไปอาศัยอยู่"

Chapter 43

1 ต่อมาเมื่อเยเรมีย์จบการพูดต่อประชาชนทั้งปวงถึงพระวจนะเหล่านั้นทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาได้ทรงไว้ท่านให้ไปพูดพระวจนะทั้งสิ้นนี้กับเขาทั้งหลายนั้นแล้ว 2 อาซิริยาห์บุตรชายโฮชายาห์และโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาผู้ชายที่โอบี้ได้พูดกับเยเรมีย์ว่า "ท่านพูดมูสา พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรามิได้ไว้ท่านให้มาพูดว่า 'อย่าไปอียิปต์ที่จะอาศัยอยู่ที่นั่น' 3 แต่บารูบุตรชายเนริยาห์ได้ยุทท่านให้ต่อสู้กับเรา เพื่อจะมอบเราไว้ในมือของคนเคลเดีย เพื่อเขาทั้งหลายจะไฉ่ฆ่าเรา หรือกวาดเราไปเป็นเชลยในบาบิโลน" 4 โยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาหัวหน้าของกองทหาร และประชาชนทั้งสิ้น ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ที่จะอาศัยอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ 5 แต่โยฮันันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารได้พาคนยูดาห์ทุกคนที่เหลืออยู่ไป คือผู้ซึ่งกลับมาอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ จากบรรดาประชาชนที่ที่เขาถูกขับไล่ให้ไปอยู่นั้น 6 คือพวกผู้ชายผู้หญิง เด็ก บรรดาธิดา และทุกคนซึ่งเนบูซาดานผู้บัญชาการทหารรักษามะพระองค์ ได้เหลือไว้ให้แก่เคลเดียห์บุตรชายอาหิเศมบูด ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ทั้งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ และบารูบุตรชายเนริยาห์ 7 และเขาทั้งหลายได้มายังแผ่นดินอียิปต์ เพราะเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ และเขาก็มาถึงนครพาานเฮส 8 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ในนครพาานเฮสว่า 9 "จงถือก้อนหินใหญ่ไว้ จงซ่อนไว้ในปูนโสโนเดาเภาอิรุ ซึ่งอยู่ที่ทางเข้าไปสู่พระราชวังของฟาโรห์ในนครพาานเฮสท่ามกลางสายตาของคนยูดาห์ 10 และจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะไต่และนำเนบุดันเนสาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้รับใช้ของเรา และท่านจะตั้งพระที่นั่งของท่านเหนือหินเหล่านั้น ซึ่งเราได้ซ่อนไว้ และท่านจะกางฟลัปพลาลหวงของท่านเหนือหินเหล่านั้น 11 เมื่อท่านมาถึง ท่านจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์มอมผู้กำหนดให้ถึงความตายจะไปหาความตาย ผู้ถูกกำหนดให้เป็นเชลยและแปรเป็นเชลย และผู้ที่ถูกกำหนดให้ถูกดาบให้แก่ดาบ 12 และเราจะก่อไฟในวิหารของพระแห่งอียิปต์ และท่านจะเผาเสียและเก็บไปเป็นเชลย และท่านจะปลุกศพด้วยแผ่นดินอียิปต์ เหมือนผู้เลี้ยงแกะปลุกศพตัวเองด้วยเสื้อคลุม และท่านจะไปเสียจากที่นั่นด้วยสันติภาพ 13 ท่านจะหักเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งเมืองเบธเซเมชซึ่งอยู่ในแผ่นดินอียิปต์เสีย และท่านจะเอาไปเผาวิหารของพระแห่งอียิปต์เสีย"

Chapter 44

1 พระวจนะที่มายังเยเรมีย์เกี่ยวกับบรรดาเยวที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ที่มีกิลด ที่ทาปานเฮสที่โนฟ และในแผ่นดินปาโรส ว่า

2 "พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า

เจ้าทั้งหลายได้เห็นบรรดาเหตุร้ายที่เรานำมาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม และเหนือหัวเมืองยูดาห์ทั้งสิ้น ดูเถิด ทุกวันนี้เมืองเหล่านั้นก็เป็นที่รกร้าง ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ในนั้น

3 เพราะความชั่วซึ่งเจ้าทั้งหลายได้กระทำไว้ด้วยข้าเราให้มีความโกรธ ด้วยการทำแท้งทั้งหลายไปเผาเครื่องหอม และปรนนิบัติพระอื่นซึ่งเขาไม่รู้จัก ไม่ว่าเขาเองหรือเจ้าทั้งหลาย หรือบรรพบุรุษของเจ้า

4 อย่างไรก็ตามเราได้ับบรรดาผู้รับใช้ของเราคือผู้พยากรณ์ไปหาเจ้าโดยได้ลุกขึ้นแต่เนิ่นๆ และใช้เขาไปกล่าวว่า 'โอ้เถอ๋ย อย่ากระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนี้ ซึ่งเราเกลียดชัง'

5 แต่เขาไม่ฟังหรือเงยหูฟัง เพื่อจะหนีกลับจากความชั่วร้ายของเขา และไม่เผาเครื่องหอมแก่พระอื่น

6 เพราะฉะนั้น เราจึงได้ให้ความเดือดดาลและความโกรธของเราออกให้พลุ่งขึ้นในหัวเมืองยูดาห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็ม และเมืองเหล่านั้นก็ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างไปอย่างทุกวันนี้

7 เพราะฉะนั้นบัดนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสดังนี้ว่า

ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงทำความชั่วร้ายยิ่งใหญ่นี้แก่จิตใจเจ้าเอง และตัดเอาผู้ชายผู้หญิงทั้งเด็กและเด็กที่ยังดูคนเสียจากเจ้า เสียจากท่ามกลางยูดาห์ ไม่มีชนที่เหลืออยู่ไว้แก่เจ้าเลย

8 ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงย้ายเข้าเราให้โกรธด้วยการที่มือของเจ้ากระทำ ด้วยการเผาเครื่องหอมให้แก่พระอื่นในแผ่นดินอียิปต์ที่ที่เจ้ามาอยู่นั้น

เพื่อเจ้าจะต้องถูกตัดออกและเป็นที่สาปแช่ง และเป็นที่นี่หนาท่ามกลางบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลก

9 เจ้าได้ล้มความชั่วของบรรพบุรุษของเจ้า ความชั่วของบรรดาภคหัตถ์แห่งยูดาห์ บรรดาคนชั่วของนางสมและแม่เหล็กของเจ้าทั้งหลาย

ความชั่วของเจ้าเองและความชั่วของภรรยาของเจ้า ซึ่งเจ้าทั้งหลายได้กระทำในแผ่นดินยูดาห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็มเสียแล้วหรือ

10 แม้กระทั่งวันนี้แล้วเจ้าทั้งหลายก็ยังมิได้ยอมตัวลง หรือเกรงกลัว หรือดำเนินตามราชบัญญัติหรือตามกฎเกณฑ์ของเรา

ซึ่งเราให้มีไว้หน้าเจ้าทั้งหลายและหน้าบรรพบุรุษของเจ้า

11 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมุ่งหน้าของเราต่อเจ้าให้เกิดการร้าย และจะตัดยูดาห์ออกเสียให้สิ้น

12 เราจะเอาชนยูดาห์ที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งมุ่งหน้ามาที่แผ่นดินอียิปต์เพื่อจะอาศัยอยู่นั้น และเขาทั้งหลายจะถูกทำลายเสียหมด เราจะล้มลงในแผ่นดินอียิปต์

เขาจะถูกทำลายด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด เขาทั้งหลายจะตายด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร และเขาจะกลายเป็นค่าสาป

เป็นที่น่าตกตะลึง เป็นค่าแช่งและเป็นที่นี่หนาท่า

13 เราจะต้องลงโทษคนเหล่านั้น ผู้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์

ดังที่เราลงโทษกรุงเยรูซาเล็มด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด

14 จนคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ซึ่งมาอาศัยในแผ่นดินอียิปต์นั้นจะไม่รอดพ้นหรือเหลืกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ ที่ซึ่งเขาปรารถนาจะกลับไปอาศัยอยู่ เพราะว่าเขาจะไม่ได้อีกต่อไป

นอกจากผู้หนีพ้นบางคน"

15 แล้วบรรดาผู้ชายผู้รับใช้กราบทูลว่า ฝ่าพระบาทได้ถวายเครื่องหอมแก่พระอื่น และบรรดาผู้หญิงที่ยืนอยู่ใกล้เป็นที่ชุมนุมใหญ่ คือบรรดาประชาชาติผู้มาอาศัยในปาโรส ในแผ่นดินอียิปต์ ได้ตอบเยเรมีย์ว่า

16 "สำหรับถ้อยคำซึ่งท่านได้บอกแก่เราในพระนามของพระเยโฮวาห์นั้น เราจะไม่ฟังท่าน

17 แต่เราจะกระทำทุกสิ่งที่เราได้พูดไว้ คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟาซวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้าดังที่เราได้กระทำ ทั้งพวกเราและบรรพบุรุษของเรา บรรดาภคหัตถ์และเจ้านายของเรา ในหัวเมืองยูดาห์และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็ม

ท่าอย่างนั้นแล้วเราจึงมีอาหารบริบูรณ์และอยู่เย็นเป็นสุข และไม่เห็นเหตุร้ายอย่างใด

18 ตั้งแต่เรางดการเผาเครื่องหอมแก่เจ้าแม่แห่งฟาซวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า

เราก็ขัดสนทุกอย่าง และถูกทำลายด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร

19 เมื่อเราเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟาซวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า

ที่เราได้ทำนมถวายเพื่อนมัสการพระนางเจ้า และที่ได้เทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้านั้น

เรากระทำนอกเหนือความเห็นชอบของลัทธิของเราหรือ"

20 แล้วเยเรมีย์ได้ตอบบรรดาประชาชน ทั้งพวกผู้ชายและผู้หญิง

คือประชาชนทั้งปวงผู้ให้คำตอบแก่ท่านว่า

21 "สำหรับเครื่องหอมที่ท่านได้เผาถวายในหัวเมืองยูดาห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งตัวท่าน บรรพบุรุษของท่าน บรรดาภคหัตถ์และเจ้านายของท่าน และประชาชนแห่งแผ่นดิน

พระเยโฮวาห์มิได้ทรงจดจำไว้ดอกหรือ พระองค์มิได้ทรงนึกถึงหรือ

22 จนพระเยโฮวาห์จะทรงทนต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว เพราะเหตุจากการกระทำอันชั่วร้ายของท่าน และเพราะเหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งท่านได้กระทำนั้น

เพราะฉะนั้นแผ่นดินของท่านจึงได้กลายเป็นที่ร้างเปล่าและเป็นที่น่าตกตะลึง และเป็นที่นี่สาปแช่ง ปราศจากคนอาศัยดังทุกวันนี้

23 เพราะว่าท่านได้เผาเครื่องหอม และเพราะว่าท่านได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ตามกฎเกณฑ์ของพระองค์ และตามพระโอวาทของพระองค์ ความร้ายนี้จึงได้ตกแก่ท่านดังทุกวันนี้"

24 เยเรมีย์ได้กล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นและแก่พวกผู้หญิงทั้งสิ้นว่า

"บรรดาท่านทั้งหลายแห่งยูดาห์ผู้ผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์

25 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า

ตัวเจ้าและภรรยาของเจ้าได้ยืนด้วยปากของเจ้าทั้งหลายเอง และได้กระทำด้วยมือของเจ้าทั้งหลายให้สำเร็จกล่าวว่า

'เราจะทำตามการปฏิญาณของเราซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้แน่นอน คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟาซวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า'

แล้วก็ดำรงการปฏิญาณของเจ้าและทำตามการปฏิญาณของเจ้านั่นเอง

26 เพราะฉะนั้นบรรดาเจ้าทั้งหลายแห่งยูดาห์ผู้ผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด

เราได้ปฏิญาณโดยชื่อใหญ่ยิ่งของเรามา

ปากของชนใดแห่งยูดาห์ตลอดทั่วแผ่นดินอียิปต์จะไม่ออกนามของเราโดยกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงพระชนมอยู่ชดเรา'

27 ดูเถิด เราเคยดูอยู่เพื่อให้เกิดความร้าย มิใช่ความดี

ชนยูดาห์ทั้งสิ้นผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์จะถูกพลาญเสียด้วยดาบ และด้วยการกันดารอาหาร จนกว่าจะถึงที่สุดของเขา

28 และบรรดาผู้ที่หนีพ้นดาบจะกลับจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินยูดาห์ มีจำนวนน้อย และคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ทั้งสิ้น ซึ่งมาอาศัยอยู่ที่แผ่นดินอียิปต์ จะทราบว่าการของใครจะยั่งยืน เป็นค่าของเราหรือค่าของเขาสักแห่ง

29 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือเราจะลงโทษเจ้าในที่นี้ เพื่อเจ้าจะได้ทราบ ว่า คำของเราระดับมั่นคงอยู่ต่อเจ้าให้เกิดความร้ายเป็นแน่

30 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด

เราจะมอบฟาโรห์โฮฟราทษัตถ์แห่งอียิปต์ไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา

ดังที่เราได้มอบเศเตลียาห์ภคหัตถ์แห่งยูดาห์ไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ภคหัตถ์แห่งบาบิโลน ผู้ซึ่งเป็นผู้ศัตรูของเขา และแสวงหาชีวิตของเขา"

Chapter 45

1 ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์บอกแก่บารุกบุตรชายเนริยาห์เมื่อเขาเขียนถ้อยคำเหล่านี้ลงในหนังสือตามคำบอกของเยเรมีย์ ในปีที่สองแห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชนครของโยลียาห์ ภคหัตถ์แห่งยูดาห์ว่า

2 "บารุกเอ๋ย พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสแก่ท่านดังนี้ว่า

3 เจ้าว่า 'บัดนี้ วิบัติแก่ข้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเพิ่มความทุกข์ซ้ำที่ความเศร้าโศกของข้า ข้าก็เหน็ดเหนื่อยด้วยการคร่ำครวญของข้า ข้าไม่ประสบความสงบเลย'

4 เจ้าบอกแก่ข้าว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด สิ่งใดที่เราก่อสร้างขึ้น เราจะทำลายลง และสิ่งใดที่เราได้ปลูก เราจะถอนขึ้นคือแผ่นดินนี้ทั้งหมด

5 และเจ้าจะหาสิ่งใหญ่โตเพื่อตัวเองหรือ อย่าท้อมนเลย เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเมืองหนึ่งทั้งสิ้น

แต่เราจะให้ชีวิตของเจ้าแก่เจ้าเป็นบำเหน็จแห่งการสงครามในทุกสถานที่ที่เจ้าจะไป"

Chapter 46

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องบรรดาประชาชาติ

2 เรื่องอียิปต์ เกี่ยวกับกองทัพอันใหญ่โต ภคหัตถ์แห่งอียิปต์ ซึ่งอยู่ที่ริมแม่น้ำยูเฟรติส ที่เมืองการเคมีช และซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ ภคหัตถ์แห่งบาบิโลนได้โจมตีแตกในปีที่สองแห่งรัชกาลเยโฮยาคิมราชนครของโยลียาห์ภคหัตถ์แห่งยูดาห์ว่า

3 "จงเตรียมตัวและไล่ และประชิดเข้าสงคราม

4 จงผูกอาณาม้า พลม้าเอ๋ย จงขึ้นม้าเถิด จงสวมหมวกเหล็กของเจ้าเข้าประจำที่ จงขัดหอกของเจ้า จงสวมเสื้อเกราะของเจ้าไว้

5 ทำไมเราเห็นเจ้าทั้งหลายครันคร้ามและหันหลังกลับ

นักรบของเจ้าทั้งหลายถูกตีล้มลงและได้เร่งหนีไป เจ้าทั้งหลายไม่เหลียวกลับ

ความสยดสยองอยู่ทุกด้าน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

6 คนเรือกี่หนีไปไม่ได้ นักรบกี่หนีไปไม่รอด

เจ้าทั้งหลายจะสะดุดและล้มลงในแดนเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส

7 นีโลรนะ ไหลขึ้นมาดังน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำซึ่งน้ำของมันขจัดขึ้น

8 อียิปต์ไหลขึ้นมาอย่างน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำของมันขจัดขึ้น เขาว่า 'ข้าจะขึ้น ข้าจะคลุกโลก

ข้าจะทำลายหัวเมืองและชาวเมืองนั้นเสีย'

9 ม้าทั้งหลายเอ๋ย รุดหน้าไปเถิด รถรบทั้งหลายเอ๋ย เดือดดาลเข้าเถิด จงให้นักรบออกไป

คือคนอัสซีเรียและคนฟุด ผู้ถือโล่ คนลูดิม นักถือและโค้งธนู

10 วันนี้เป็นวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา

เป็นวันแห่งการแก้แค้นที่จะแก้แค้นศัตรูของพระองค์ ดาบจะกินคนอิม และดื่มโลหิตของเขาจนเต็มคราบ

เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทำการบูชาในแดนเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส

11 คิดพาหุมจารีแห่งอียิปต์เอ๋ย จงขึ้นไปที่กิเลอาด และไปอาทิมเสน เจ้าได้ใช้เป็นอันมากแล้ว และกิโรล สำหรับเจ้านั้นรักษาไม่หาย

12 บรรดาประชาชาติได้ยืนถึงความอายของเจ้า และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยเสียงร้องของเจ้า

เพราะว่านักรบสะดุดกัน เจ้าทั้งหลายได้ล้มลงด้วยกัน"

13 พระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์

เรื่องการมาของเนบูคัดเนสซาร์ภคหัตถ์แห่งบาบิโลน เพื่อจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์ ว่า

14 "จงประกาศในอียิปต์ และป่าวร้องในมิกดล จงป่าวร้องในโนฟและทาปานเฮส จงกล่าวว่า

ยินให้พร้อมไว้และเตรียมตัวพร้อม เพราะว่าดาบจะกินอยู่รอบตัวเจ้า

15 ทำไมชายที่กล้าหาญของเจ้าจึงหนีเสียเล่า พวกเขาไม่ยืนมั่นอยู่

เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงผลึกเขาล้มลง

16 พระองค์ทรงทำให้คนเป็นอันมากสะดุด เออ เขาล้มลงกันและกัน และเขาทั้งหลายพูดว่า

'ลุกขึ้นเถอ๋ย ให้เรากลับไปยังชนชาติของเรา ไปยังแผ่นดินที่เราถือกำเนิด

เพราะเรื่องดาบของผู้บีบบังคับ'

17 พวกเขาได้เรียกชื่อฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ว่า 'ผู้ อีกทั้ง ผู้ปล่อยให้โอกาสผ่านไป'

18 เพราะบรมมหา กษัตริย์ ผู้ซึ่งพระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสว่า เรามิควรได้อยู่ตราบใจ เขาหาไม่ได้อยู่ท่ามกลางภูเขาทั้งหลาย และภูเขาการเมลดอยู่ท่าทะเลนั้นใด จะมีผู้หนึ่งมาเช่นนั้น

19 โอ ชิดาผู้อาศัยในอียิปต์เอ๋ย จงเตรียมตัวสำหรับตัวเจ้าเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย

เพราะว่าเมืองในฟะลุคทั้งไว้เฝ้ายปล่างุ และรารัง ปราศจากคนอาศัย

20 อียิปต์เป็นเหมือนวัวสาวตัวงาม แต่การทาลายจากทิศเหนือมาถึงเธอ

21 ทหารรับจ้างที่อยู่ท่ามกลางเธอ ก็เหมือนลูกวัวที่ไถบนไ่ว้ให้อ้วน เธอ ด้วยเขาทั้งหลายหันกลับและหนีไปด้วยกัน เขาทั้งหลายไม่ยอมยืนหยัด

เพราะวันแห่งหายนะของเขาได้มาเหนือเขาทั้งหลาย และเป็นเวลาแห่งการลงโทษเขา

22 เธอทำเสียงเหมือนนกที่กำลังเลื้อยออกไป เพราะศัตรูของเธอจะเดินกระบวนเข้ามาด้วยกำลังทัพ และมาสู้กับเธอด้วยขวาน เหมือนอย่างคนเหล่านั้นที่ไถบนไผ่

23 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาทั้งหลายจะไถนป่าของเธอลง แม้ว่าป่านั้นไจระเข้เข้าไปค้นหาไม่ได้

เพราะว่าพวกเขาทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าผู้คน นับไม่ถ้วน

24 ชิดาของอียิปต์จะถูกกระทำให้ได้อาย เธอจะถูกมอบไว้ในมือของชนชาติหนึ่งจากทิศเหนือ"

25 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า "ดูเถิด

เราจะนำการลงโทษมาเหนือเหล่าฝูงชนของในและฟาโรห์

และอียิปต์และบรรดาพระและกษัตริย์ทั้งปวงของเมืองนั้น

ลงเหนือฟาโรห์และคนทั้งหลายที่วางใจในท่าน

26 เราจะมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ในมือของเบบูคัดเนสซาร์

กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือข้าราชการของท่าน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า

ภายหลังอียิปต์จึงจะมีคนอาศัยอยู่อย่างสมัยก่อน

27 โอ ยาโคบ ผู้รับใช้ของเราน้อย อย่างกลัวเลย โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่างครั่นคร้ามเลย เพราะดูเถิด เราจะช่วยเจ้าให้รอดได้จากทั่วโลก และช่วยเอื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เขาเป็นเชลย

ยาโคบจะกลับมาและมีความสงบและความสบาย และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลัว

28 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่างกลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะกระทำไ้บรรดาประเทศชาติทั้งสี่นมาถึงซึ่งอัสสาน คือประเทศชาติที่เราได้ขับเจ้าให้ไปอยู่นั้น

แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงอัสสานทีเดียว เราจะตีสอนเจ้าตามชนาด

เราจะไม่ปล่อยให้เจ้าไม่ถูกทำโทษเป็นอันขาด"

Chapter 47

1 พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องฟิไลสเตียก่อนที่ฟาโรห์โชมตีเมืองกาซา

2 "พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด น้ำทั้งหลายกำลังขึ้นมาจากทิศเหนือ และจะกลายเป็นกระแสน้ำท่วม มั่นจะท่วมแผ่นดินและสารพัดซึ่งอยู่ในนั้น

ทั้งเมืองและผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในเมือง คนจะร้องรำไร และชาวแผ่นดินนั้นทุกคนจะคร่ำครวญ

3 เมื่อได้ยินเสียงกับม้าตัวแข็งแรงของรถกระบะกับ และเสียงกรบของเขากругันมา และเสียงลอร์ดตึงกึกก้อง พวกพ่อก็จะมีไถหันกลับมายุติถูกทั้งหลายของตน เพราะมือของเขาอ่อนเปลี้ยเต็มที่แล้ว

4 เพราะวันที่มาถึงซึ่งจะทาลายฟิไลสเตียทั้งสิ้น

และจะตีผู้อุปถัมภ์ทุกคนที่เหลืออยู่ออกจากเมืองโทระและเมืองโชตอน

เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทาลายคนฟิไลสเตีย คือคนที่เหลืออยู่ในแถบคัฟิโรห์นั้น

5 เมืองกาซาก็ล้มเลียน และเมืองอัสเคโลนก็ถูกตัดออกพร้อมด้วยคนที่เหลืออยู่ในหุบเขาของเขา

เจ้าจะเชือดเนื้อเถื่อนหนังของเจ้าอีกนานเท่าใด

6 ดาบแห่งพระเยโฮวาห์ เจ้าข้า อีกนานเท่าไรท่านจึงจะสงบ จงสอดตัวเข้าไปในฝักเสียเถิด

จงหยุดพักและอยู่นิ่งๆเสียที

7 เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำชับ มั่นจะสงบได้อย่างไรเล่า

พระองค์ทรงบัญชาและแต่งตั้งให้ดาบนั่นต่อสู้ต่อโลคนและต่อสู้สายทะเล"

Chapter 48

1 เกี่ยวกับเรื่องโมอับ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า "วิบัติแก่เนโบ เพราะเป็นที่ถูกทั้งร้าง ศิริยาธาอิมได้อาย มั่นถูกยึดแล้ว มิสกาบาก็ได้อายและคร่ำครวญ

2 จะไม่มีการสรรเสริญโมอับอีกต่อไป

ในเมืองเฮชโบนคนเหล่านั้นได้วางแผนปองร้ายต่อโมอับว่า `มาเถอะ

ให้เรตัดมันออกเสียจากการเป็นประเทศชาติ' เมืองมัตเมเนอัย เจ้าจะถูกตัดลงมาเหมือนกัน

ดาบจะไล่ตามเจ้าไป

3 จะมีเสียงร้องมาแต่โฮโรนนาอิมว่า `การล้างเปล่าและการทาลายอย่างใหญ่หลวง'

4 เมื่อโมอับถูกทาลายเสียแล้ว ได้ยินเสียงร้องให้จากพวกเด็กเล็ก ๆ ของเธอ

5 เพราะเขาทั้งหลายจะขึ้นไปร้องไห้ที่ทางขึ้นเมืองลูอิท

เพราะพวกศัตรูได้ยินเสียงร้องให้เพราะการทาลาย ที่ทางลงจากเมืองโฮโรนนาอิม

6 หนีเถิด เอาตัวรอดเถิด จงเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่ในถิ่นทุรกันดาร

7 เพราะว่าเจ้าได้วางใจในผลงานและในทรัพย์สินสมบัติของเจ้า เจ้าจะต้องถูกยึดด้วย และพระเจดิมหะจะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย พร้อมกันกับไรทิศและเจ้านามของเขา

8 ผู้ทาลายจะมาเหนือเมืองทุกเมืองและไม่มีเมืองใดจะรอดพ้นไปได้

หุบเขาจะต้องพินาศและที่ราบจะต้องถูกทาลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงล้นพระวาจาไว้

9 จงให้ปีกแก่โมอับ เพื่อว่ามันจะหนีรอดไปได้ เพราะหัวเมืองของมันจะกลายเป็นที่รกร้าง

ปราศจากสิ่งใดอาศัยอยู่ในนั้นเลย

10 ผู้ใดกระทำงานของพระเยโฮวาห์อย่างไม่มีชื่อ ผู้นั้นก็ถูกสาป

ผู้ที่กันไม่ให้ดาบของตนกระทำไปโลกที่ตก ผู้นั้นจะถูกสาป

11 โมอับสบายตั้งแต่หนุ่มๆมา และได้ตกตะนอน มันไม่ได้ถูกถ่ายออกจากกาษะนี้ไปกาษะนั้น

หรือต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย ดังนั้น รสจึงยังอยู่ในนั้นและกลิ่นก็ไม่เปลี่ยนแปลง"

12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง

เมื่อเราจะส่งนักท่งเทียมมาให้เขาเพื่อทำให้เขาท่องเที่ยวไป และเกาหะชนะของเขาให้เกลี้ยง และหุบไ้หของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ

13 แล้วโมอับก็จะได้อายเพราะพระเคโมธ อย่างที่วงศ์วานอิสราเอลได้อายเพราะเบธเอล

อันเป็นที่วางใจของเขา

14 เจ้าว่าอย่างไรได้ว่า `เราเป็นพวกวีรชนและทะแกลัอาหารสำหรับสงคราม'

15 เมืองโมอับถูกทาลายและขึ้นไปจากหัวเมืองของมันแล้ว

และคนหนุ่มๆที่คัดเลือกแล้วของเมืองก็ลงไปสู่การถูกฆ่า พระบรมมหา กษัตริย์ผู้ทรงพระนามว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้แหละ

16 ภัยพิบัติของโมอับอยู่ใกล้แค่คืบแล้ว และความทุกข์ใจของเขาที่เร่งก้าวเข้ามา

17 บรรดาท่านที่อยู่รอบเขา จงเสียใจด้วยเขาเถิด และบรรดาท่านที่รู้จักชื่อเขาด้วย จงกล่าวว่า `ไม่ตราพระกรรณทรงฤทธิ์หักเสียแล้ว คือดาบอันรุ่งโรจน์นั้น'

18 ชิดาผู้อาศัยเมืองดีโบนเอ๋ย จงลงมาจากสงาราศีของเขาและนั่งด้วยความกระหาย

เพราะผู้ทาลายโมอับจะมาสู้กับเจ้า เขาจะทาลายที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า

19 ชาวเมืองจาโรรอเอ๋ย จงยืนเฝ้าอยู่ข้างทาง จงถามชายที่หนีมาและผู้หญิงที่รอดพ้นมาว่า

`เกิดเรื่องอะไรขึ้น'

20 โมอับถูกกระทำให้ได้อาย เพราะมันแตกเสียแล้ว คร่ำครวญและร้องรำไรอยู่ จงบอกแถวแม่น้ำอารโนว่า `โมอับถูกทาลายเสียแล้ว'

21 การพิทพาทาได้ตกเหนือที่ราบ เหนือโฮโลน และยาฮาสา และเมฟาอาท

22 และดีโบน และเนโบ และเบธดิบลาธาอิม

23 และศิริยาธาอิม และเบธกามุล และเบธเมโฮน

24 และเคโรโอท และโบสราห์ และหัวเมืองทั้งสี่นของแผ่นดินโมอับ ทั้งไกลและใกล้

25 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาของโมอับถูกตัดออกแล้ว และแขนของมันก็หักไป

26 จงทำให้เขาหนีมา เพราะว่าเขาได้พองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์

เพราะฉะนั้นโมอับจะต้องกลิ้งเกลือกอยู่ในอาเจียนของตัว และเขาจะถูกเยาะเย้ยด้วย

27 อิสราเอลไม่ถูกเจ้าเยาะเย้ยหรือ ไปพบเขาท่ามกลางโจรหรือ เมื่อเจ้าพูดถึงเขา

เจ้าจึงกระโดดขึ้นด้วยความปิติยินดี

28 ชาวเมืองโมอับเอ๋ย จงออกเสียจากหัวเมืองไปอาศัยอยู่ในหิน

จงเป็นเหมือนนกเขาซึ่งทำรังอยู่ที่ข้างปากหอก

29 เราได้ยินถึงความเห่อเหิมของโมอับ (เขาเห่อเหิมมาก) ได้ยินถึงความเยโส

ความจองหองของเขา และความเห่อเหิมของเขา และถึงความยกตนข่มท่านในใจของเขา

30 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เรารู้ความโกรธของเขา แต่มันจะไม่สำเร็จ

ความเท็จทั้งหลายของเขาจะไม่ถึงความสำเร็จ

31 เพราะฉะนั้น เราจะคร่ำครวญเพื่อโมอับ เราจะร้องรำไรเพื่อโมอับทั้งมวล

ใจของเราจะโอดครวญเพื่อคนของศิรีเฮเรส

32 แถลงงานแห่งสิบมาห์เอ๋ย เราจะร้องไห้เพื่อเจ้ามากกว่าเพื่อยาเซอร์

กึ่งทั้งหลายของเจ้ายืนข้ามทะเลจนถึงทะเลของยาเซอร์

ผู้ทาลายได้โจมตีผลไม้ฤดูร้อนและการเก็บองุ่นของเจ้า

33 ความยินดีและความชื่นบานได้ถูกกวาดออกไปเสียจากเรือกสวนไร่นาและแผ่นดินของโมอับ

เราได้กระทำให้เหล่าองุ่นหยุดไหลจากบ่ออย่างงุ่น ไม่มีคนย่ำด้วยเสียงให้ร้อง

เสียงให้ร้องนั้นไม่ใช่เสียงให้ร้องเลย

34 เมืองเฮชโบนและเมืองเอเลอาเลห์ได้ร้องรำไห้ เขาทั้งหลายส่งเสียงร้องไกลถึงเมืองยาฮาสา

จากโฮธารถึงโฮโรนาอิม ดังว่าตัวเมียอายุสามปี

เพราะสายน้ำทั้งหลายแห่งนิรมมก็ร้างเปล่าด้วย

35 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำอัสซานมาสู่ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาในปูชนียสถานสูงและเผาเครื่องท

อมถวายพระของเขาในโมอับ

36 เพราะฉะนั้นใจของเราจะโอดครวญเพื่อโมอับเหมือนอย่างปี

และใจของเราจะโอดครวญเหมือนปีเพื่อคนเมืองศิรีเฮเรส เพราะทรัพย์สินสมบัติที่เขาได้มาก็ได้พินาศ

37 ทุกศิระจะถูกโค่น และทุกเขารจะถูกตัด บนมือทั้งปวงจะมีรอยเชือดเฉือน

และจะมีฝ้ากระสอบที่บนเอา

38

บนหลังคารือนทั้งสี่นของโมอับและตามถนนทั้งหลายในเมืองนั้นจะมีแต่เสียงโอดครวญทั่วไป

เพราะเราหุบโมอับเหมือนเราหุบกาษะที่เราไม่พอใจ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

39 เขาทั้งหลายจะคร่ำครวญว่า `โมอับแตกแล้วหนอ

โมอับหันหลังกลับด้วยความอับอายแล้วหนอ' ดังนั้นแหละโมอับได้กลายเป็นที่เยาะเย้ย

และเป็นที่หาวดเสียแก่บรรดาผู้ที่อยู่ล้อมรอบเขา"

40 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด ผู้หนึ่งจะโอบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกออกสู่โมอับ

41 เคโรโอทถูกจับไปและที่กำบังเข้มแข็งถูกยึด

จิตใจของบรรดาคนรบแห่งโมอับในวันนั้นจะเหมือนจิตใจของผู้หญิงที่กำลังเจ็บครรภ์คลอดบุตร

42 โมอับจะถูกทาลายและไม่เป็นชนชาติหนึ่งอีกต่อไป เพราะว่าเขาพองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์

43 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ชาวเมืองโมอับเอ๋ย ความสยดสยอง หลุมพรางและกับ จะอยู่เหนือเจ้า

44 ผู้ใดที่หนีจากความสยดสยองจะตกหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกมาจากหลุมพรางก็จะติดกับ

เพราะเราจะนำสิ่งเหล่านั้นมาเหนือโมอับ ในปีแห่งการลงโทษเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

45 ผู้สืบได้ไปยืนอยู่อย่างหมดแรงที่ในเงาเมืองเฮชโบน เพราะว่าไฟจะออกมาจากเฮชโบน

เปลวไฟจะออกมาจากท่ามกลางสิโหน

มันจะทาลายดินแดนของโมอับและกระหม่อมของบรรดาคนแห่งความมอลเวง

46 โมอับเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า ชนชาติแห่งพระเคโมธกำลังอวดตายอยู่แล้ว

เพราะบรรดาบุตรชายของเจ้าถูกจับไปเป็นเชลย และบุตรสาวของเจ้าก็เข้าในความเป็นเชลย

47 แต่เราจึงจะให้โมอับกลับสู่สภาพเดิมในกาลต่อไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ"

เท่านั้นเป็นข้อพิพาทหาโมอับ

Chapter 49

1 เกี่ยวกับเรื่องคนอัมโมน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "อิสราเอลไม่มีบุตรชายหรือ เขาไม่มีทายาทหรือ แล้วทำไมภักษัตริย์ของพวกเขาจึงรับกาดเป็นมรดก และประชาชนของท่านอาศัยอยู่ในหัวเมืองของท่าน

2 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูกิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเรากระทำให้ได้ยินเสียงสัญญาณสงครามในนครรับบาทของอัมโมน มันจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง และจิตทั้งหลายของเมืองนั้นจะถูกเผาเสียด้วยไฟ แล้วอิสราเอลจะเป็นทายาทของคนเหล่านั้นที่เคยเป็นทายาทของเขาก็

พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

3 เสธโบนเอ๋ย จงคร่ำครวญ เพราะเมืองอัยดูกทำลาย บุตรสาวแห่งนครรับบาทเอ๋ย จงร้องรำเฝ้า เจอเฝ้ากระสอบคาดเอาไว้ จงโอดครวญ รุ่งไปรุ่งมาอยู่ท่ามกลางร้างตนไผ่ เพราะภักษัตริย์ของพวกเขาจะต้องถูกกวาดไปเป็นเหยื่อ พร้อมกับบุโรทิศและเจ้านายของมัน

4 บุตรสาวผู้กลับสตัยเอ๋ย ทำไมเจ้าโอดครวญร่ำไห้ หุบเขาคองเจ้ามีน้ำไหล ผู้มาไว้ในสมบัติของตนว่า 'ใครจะมาสู้มันละ'

5 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า ดูกิด เราจะนำความสยดสยองมาเหนือเจ้า จากทุกคนที่อยู่รอบตัวเจ้า และเจ้าจะถูกขับไล่ออกไป ชายทุกคนตรงหน้าเขาออกไป และจะไม่มีใครรวบรวมคนสีกยิดได้

6 แต่ภายหลังเราจะให้คนอัมโมนกลับสู่สภาพเดิม" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

7 เกี่ยวกับเรื่องเมืองเอโดม พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า "สติปัญญาไม่มีในเทมานอีกแล้วหรือ คำปรึกษาพินาศไปจากผู้เลี้ยวฉลาดแล้วหรือ สติปัญญาของเขาหายสูญไปเสียแล้วหรือ

8 ชาวเมืองเดดานเอ๋ย จงหนี จงหนีกลับ จงอาศัยในที่ลึก เพราะว่าเราจะนำภัยพิบัติของเขาามาเหนือเขา เวลาเมื่อเราลงโทษเขา

9 ถ้านั่นเก็บบ่อน้ำมาหาเจ้า เขาจะไม่ทิ้งงูงูงูงูงูงูงูงูงู ถ้ายมียามาเวลากลางคืน เขาจะไม่ทำลายเพียงพอกแต่ตัวเขาเท่านั้นหรือ

10 แต่เราได้เปลี่ยนของเขาให้เปลี่ยนเลย เราได้เปิดที่ซ่อนของเขา และเขาไม่สามารถซ่อนตัวได้ เชื้อสายของเขาถูกทำลาย และพี่น้องของเขา และเพื่อนบ้านของเขา ไม่มีเขาอีกแล้ว

11 จงทิ้งเด็กกำพร้าพ่อของเจ้าไว้เกิด เราจะให้เขามีชีวิตอยู่ และให้แม่ม่ายของเจ้าวางใจในเราเกิด"

12 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูกิด ถ้านั่นที่ยังไม่สมควรจะตีมาจากถ้วยนั้นยังต้องตีมี เจ้าจะพ้นโทษไปได้หรือ เจ้าจะพ้นโทษไปไม่ได้ เจ้าจะต้องตีมี

13 เพราะอิสราเอลตรัสว่า เราได้ปฏิญาณต่อตัวของเราเองว่า โบสถ์ของเราจะต้องกลายเป็นที่รกร้าง เป็นที่ตำหนิตัวเตียน เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และเป็นคำสาปแช่ง และหัวเมืองทั้งสิ้นของเขาจะเป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าอยู่เนื่องนิรันดร์"

14 ข้าพเจ้าได้ยินข่าวลือจากพระเยโฮวาห์ ทูตคนหนึ่งถูกส่งไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ บอกว่า "จงรวบรวมเจ้าทั้งหลายเข้า และมาต่อสู้เมืองนั้น และลุกขึ้นเพื่อกระทำสงครามเกิด

15 เพราะว่า ดูกิด เรากระทำให้เจ้าได้เลือกท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ให้เป็นที่ดูหมิ่นท่ามกลางมนุษย์

16 เพราะความหวาดเสียของเจ้าได้หลอกลวงเจ้า ทั้งความเห่อเหิมแห่งใจของเจ้า เจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในชนหิน ผู้ยึดอยู่ดูลเขาไว้เอ๋ย แม้เจ้าทำรังของเจ้าสูงเหมือนอย่างรังนกอินทรี เราละดูเจ้าลงมาจากที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

17 เอลิโมจะกลายเป็นที่รกร้าง ทุกคนที่ผ่านเอลิโมจะตกตะลึง และจะเย้ยหยันในภัยพิบัติทั้งสิ้นของมัน

18 อย่างเมืองโกลโม และเมืองโกโมราห์ และหัวเมืองใกล้เคียงของมันถูกทำลายล้าง พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ไม่มีใครจะพำนักอยู่ที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น

19 ดูกิด เขาจะขึ้นมาอย่างสิงโตจากถิ่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน โจนเข้าใส่คอของแกะที่แข็งแรง แต่เรากระทำให้เขารังหนีเขาไปอย่างฉับพลัน และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้ ที่เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเขา ใครเป็นอย่างไรเขาเล่า ใครจะนำเขาเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้

20 เพราะฉะนั้นจงฟังคำปรึกษาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเตรียมไว้ต่อผู้เมืองเอโดม และบรรดาทหารของเมืองนั้นจะถูกตัดออกไปได้คร่ำไว้ต่อผู้ชาวเมืองเทมาน แน่ละ ถึงตัวเล็กที่สุดในฝูงก็จะต้องถูกลากเอาไป แน่ละ พระองค์จะทรงกระทำที่ที่อาศัยของเขาร้างเปล่าไปพร้อมกับเขาด้วย

21 แผ่นดินโลกสันเสียเหมือนเพราะเสียงที่มันลั่น เสียงคร่ำครวญของเขาดียินถึงทะเลแดง

22 ดูกิด ผู้หนึ่งจะเหาะขึ้นและโฉบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกของมันออกสู่โบสถ์ และจิตใจของมันกับแห่งเอโดมในวันนั้นจะเป็นเหมือนจิตใจของหญิงปวดท้องคลอดบุตร

23 เกี่ยวกับเรื่องเมืองดามัสกัส เมืองฮามัทและเมืองอาราปัดได้ตายหน้า เพราะเขาทั้งหลายได้ยินข่าวร้าย เขาก็กลัวจน ทุเลาทรูทราย มันสงบลงไม่ได้

24 เมืองดามัสกัสก็อ่อนเพลียแล้ว เธอที่หนักและความกลัวจนตัวสั่นจับเธอไว้ ความแสร้งทำและความเศร้ายึดเธอไว้อย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร

25 เมืองแห่งการสรรเสริญนั้นถูกทอดทิ้งแล้วหนอ คือเมืองที่เต็มไปด้วยความชื่นบานนั้นละ

26 เพราะฉะนั้นคนหนุ่มๆของเมืองนั้นจะล้มลงตามถนนทั้งหลายในเมืองนั้น และบรรดาทหารของเมืองนั้นจะถูกตัดออกไปในวันนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

27 และเราจะก่อไฟขึ้นในกำแพงเมืองดามัสกัส และไฟนั้นจะกินพระราชวังของเบนฮาดีเลย

28 เกี่ยวกับเรื่องคนเคดาร์และราฮาดนาจักรอิสราห์ ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะโจมตี พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงลุกขึ้น รุดเข้าไปสู่คนเคดาร์ จงทำลายประชาชนแห่งตะวันออกเสีย

29 เต็มที่และฝูงแพะแกะของเขาถูกริบเสีย ทั้งม้าและภักษาะทั้งสิ้นของเขา อูฐของเขาจะถูกนำเอาไปจากเขา และเขาจะร้องแค้นเขาว่า 'ความสยดสยองทุกด้าน'

30 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ชาวเมืองฮาริเอ๋ย หนีเกิด จงสัญญาไปไกล ไปอาศัยในที่ลึก เพราะเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ดำริแผนงานต่อผู้เจ้า และก่อตั้งความประสงคืไว้สู่เจ้า

31 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงลุกขึ้น รุดหน้าไปสู่ประชาชาติหนึ่งที่มีมั่งมี ซึ่งอาศัยอยู่อย่างมั่นคง ไม่มีประตูเมืองและไม่มีการลาดประตู อยู่แต่ลำพัง

32 อูฐของเขาทั้งหลายจะกลายเป็นชนที่ปล้นมาได้ และฝูงวัวอันมากมายของเขาจะเป็นของที่รับมา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระจายเขาไปทุกทิศกลม คือคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด

และเราจะนำภัยพิบัติมาจากทุกด้านของเขา

33 เมื่อเราใช้เราจะเป็นที่อาศัยของมังกร เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้ให้รกร้างอยู่เป็นนิรันดร์ ไม่มีใครจะพำนักที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น"

34 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องเมืองเอลามในตอนต้นรัชกาลเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า

35 "พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูกิด เราจะหักกันธนูของเอลาม ซึ่งเป็นหัวใจแห่งกำลังของเขาทั้งหลาย

36 และเราจะนำลมทั้งสี่ทิศจากฟ้าทั้งสี่ส่วนมาสู่เอลาม และเรากระจายเขาไปตามลมเหล่านั้นทั้งหมด จะไม่มีประชาชาติใดซึ่งผู้ถูกขับไล่ออกไปจากเอลามจะมาถึง

37 ด้วยว่าเรากระทำให้เอลามสยดสยองต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย และต่อหน้าผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำเหตุร้ายมาถึงเขาทั้งหลาย คือความพิโรธอันแรงกล้า เราจะใช้ให้ดาบไล่ตามเขาทั้งหลาย จนกว่าเราจะได้เผาผลาญเขาเสีย

38 และเราจะตั้งพระที่นั่งของเราในเอลาม และจะทำลายภักษัตริย์และบรรดาเจ้านายของเขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

39 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่ในกาลต่อไปเราจะให้เอลามกลับสู่สภาพเดิม"

Chapter 50

1 พระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวด้วยเรื่องบาบิโลน เกี่ยวกับเรื่องแผ่นดินของชาวเคลเดีย โดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ ว่า

2 "จงประกาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและป่าวร้อง จงตั้งธงขึ้นและป่าวร้อง อย่าปิดบังไว้เลย และว่า 'บาบิโลนถูกยึดแล้ว พระเบลก็ได้อาย พระเมอร์ตักก็ถูกهلكเป็นชิ้นๆ รูปเคารพทั้งหลายของเมืองนั้นถูกกระทำให้ได้อาย และรูปปั้นทั้งหลายก็ถูกهلكเป็นชิ้นๆ'

3 เพราะว่ามีประชาชาติหนึ่งออกจากทิศเหนือมาต่อสู้เมืองนั้น ซึ่งจะกระทำให้แผ่นดินของเขาเป็นที่รกร้าง และจะไม่มีสิ่งใดอาศัยในนั้นเลย ทั้งมนุษย์และสัตว์จะย้ายออกไปและจะออกไปเสีย

4 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์จะมารวมกัน มาพลางร้องไห้พลง และเขาทั้งหลายจะไปแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา

5 เขาทั้งหลายจะถามหาทางไปศิโยนโดยที่หน้าตรงไปเมืองนั้น กล่าววว่า 'มาเกิด ให้พวกเรามาติดสนิทกับพระเยโฮวาห์โดยที่พินศัญญาณเนื่องนิรันดร์ซึ่งจะไม่ล้มเลย'

6 ประชาชนของเราเป็นแกะที่หลง บรรดาผู้เลี้ยงของเขาทั้งหลายได้พาเขาหลงไปหัน เขาทั้งหลายไปเสียบนภูเขา เขาทั้งหลายได้เดินจากภูเขาไปหาเนินเขา เขาล้มคอกของเขาเสียแล้ว

7 บรรดาผู้ที่พบเขาก็กินเขา และศัตรูของเขาได้กล่าวว่า 'เราไม่มีความผิด เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่อยู่อันเที่ยงธรรมของเขาทั้งหลาย คือพระเยโฮวาห์อันเป็นความหวังของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย'

8 จงหนีจากท่ามกลางบาบิโลน จงออกไปเสียจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย และเป็นที่เหมือนแพะตัวผู้ผู้นำหน้าฝูง

9 เพราะ ดูกิด เราเร้าและนำบรรดาประชาชาติใหญ่หมู่หนึ่งจากประเทศเหนือมาต่อสู้บาบิโลน และเขาทั้งหลายจะเรียงรายพวกเขามาต่อสู้กันเอง ตรึงนั้นแหละจะจะถูกยึด ลูกธนูของเขาทั้งหลายก็เหมือนนักรบที่มีฝีมือ ไม่มีคนใดจะกลับมือเปล่า

10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ประเทศเคลเดียจะถูกปล้น บรรดาผู้ที่ปล้นเธอจะอิมหนา

11 บรรดาผู้ปล้นมรดกของเธอเอ๋ย แม้ว่าเจ้าเปรมปรีดิ์ แม้ว่าเจ้าลึงไลด แม้เจ้าอ้วนพ้ออย่างวัวสาวอยู่ที่หญ้า และร้องอย่างวัวตัวผู้

12 มารดาของเจ้าจะละอายอย่างอดู และนางที่คลอดบุตรก็จะต้องอับอาย ดูกิด ที่รับภัยแห่งบรรดาประชาชาติจะเป็นถิ่นรกร้างดาร ที่แห้งแล้งและทะเลทราย

13 เมืองนั้นจะไม่มีคนอาศัยเพราะพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ แต่จะเป็นที่รกร้างทั้งหมด ทุกคนที่ผ่านเมืองบาบิโลนไปจะตกตะลึง และจะเย้ยหยันในภัยพิบัติทั้งสิ้นของเมืองนั้น

14 จงเรียงรายตัวของเจ้าทั้งหลายเข้ามาสู่บาบิโลนให้รอบข้าง บรรดาเจ้าที่โกงกันธนูจงยิงเธออย่างเสียตายลูกธนู เพราะเธอได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์

15 จงปลั่งเสียงให้ร้องสู่เธอให้รอบข้าง เธอยอมแพ้แล้ว รากฐานของเธอล้มลงแล้ว กำแพงของเธอถูกพังลงมาแล้ว เพราะนี่เป็นการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ จงทำการแก้แค้นเธอเท่ากับเธออย่างที่เราได้กระทำมาแล้ว

16 จงตัดผู้หว่านเสียจากบาบิโลน และตัดผู้ที่ถือเคียวในฤดูเกี่ยว เหตุเพราะดาบของผู้บีบบังคับทุกคนจึงหันเข้าหาหน้าตาของตน และทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตน

17 อิสราเอลเป็นเหมือนแกะที่ถูกกระจัดกระจายไปแล้ว พวกสิงโตได้ขับไล่เขาไป ที่รกรักภักษัตริย์อัสซีเรียกินเขา ในที่สุดนั้นเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้หักกระดูกของเขา

18 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูกิด เราลงโทษภักษัตริย์แห่งบาบิโลนและแผ่นดินของท่าน ดังที่เราได้ลงโทษภักษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

19 เราจะให้อิสราเอลกลับสู่ลานหญ้าของเขา และเขาจะกินอยู่บนการเมลงและในบาซัน และเขาจะอิมไบบนเนินเขาเอเฟราอิมและในกิเลอาด

20 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น จะหาคนชั่วช้าในอิสราเอลและจะหาไม่ได้เลย จะหาบาปในยูดาห์ก็หาไม่ได้เลย เพราะเราจะให้อภัยแก่ชนเหล่านั้นผู้ที่เราเหลือไว้ให้

21 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปสู่แผ่นดินเมธาธาอิม และต่อสู้ชาวเมืองเบโธด จงฆ่าเขาและตามทำลายเสียให้สิ้นเชิง และจงกระทำทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้

22 เสียงสงครามอยู่ในแผ่นดิน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงก็อยู่ในนั้น
23 ค้อนทุบของแผ่นดิน โลกทั้งหมดได้ถูกตัดลงและถูกหักเสียแล้วหนอ
บาบิโลนได้กลายเป็นที่รกร้างท่ามกลางบรรดาประชาชาติแล้วหนอ
24 บาบิโลนเอ๋ย เรายังหวังตกเจ้าและเจ้าก็ติดบ่วงนั้น และเจ้าไม่รู้เรื่อง เขามาพบเจ้าและจับเจ้า
เพราะเจ้าได้ขึ้นสู้กับพระเยโฮวาห์
25 พระเยโฮวาห์ได้ทรงเปิดคลังอาวุธของพระองค์
และทรงให้อาวุธแห่งพระพิโรธของพระองค์ออกมา
เพราะนี่แหละเป็นพระราชกิจแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธานในแผ่นดินแห่งชาวเคลเดีย
26 จงมาต่อสู้กับเธอจากทุกเสียทั่วโลก จงเปิดบรรดาฉางของเธอ
จงกองเธอไว้เหมือนอย่างกองข้าวและทำลายเสียจนสิ้นเชิง อย่าให้เธอเหลืออยู่เลย
27 จงฆ่าตัวของเธอให้หมด ให้มันทั้งหลายลงไปยังการฆ่า วิบัติแก่มันทั้งหลาย
เพราะวันเวลาของมันมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษมัน
28 เสียงของเขาทั้งหลายที่ได้หันและรอดพ้นจากแผ่นดินบาบิโลน
ไปประกาศการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราในศิโยน
คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์
29 จงเรียกภักษณูมาต่อสู้กับบาบิโลน คือบรรดาคนที่โง่ธนู จงตั้งค่ายไว้รอบมัน
อย่าให้ผู้ใดหนีรอดพ้นไปได้ จงกระทำกับเธอตามการกระทำของเธอ
จงกระทำแก่เธออย่างที่เราได้กระทำแล้ว เพราะเธอจงหลงลงติดกับพระเยโฮวาห์
พระองค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
30 เพราะฉะนั้น คนหนุ่มๆของเธอจะล้มลงตามถนนทั้งหลาย
และทหารของเธอทั้งสิ้นจะถูกตัดออกในวันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
31 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า ผู้จองโทษเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้กับเจ้า
เพราะว่าวันเวลาของเจ้ามาถึงแล้ว คือเวลาที่เราจะลงโทษเจ้า
32 ผู้จองโทษจะสะดุดและล้มลง จะไม่มีผู้ใดพยุงเขาขึ้นได้
และเราจะก่อไฟในบรรดาหัวเมืองของเขา และไฟจะกินบรรดาที่อยู่รอบเขาเสียสิ้น
33 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์ถูกบีบบังคับด้วยกัน
บรรดาผู้ที่จับเขาทั้งหลายไปเป็นเชลยได้ยึดเขาไว้มัน เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมให้เขาไป
34 พระผู้ไถ่ของเขาทั้งหลายนั้นเข้มแข็ง พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา
พระองค์จะทรงแก้คดีของเขาโดยตลอด เพื่อพระองค์จะประทานความสงบแก่แผ่นดิน
แต่ประทานความไม่สงบแก่ชาวเมืองบาบิโลน
35 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ให้ดาบอยู่เหนือชาวเคลเดีย และเหนือชาวเมืองบาบิโลน
และเหนือเจ้านายและนักปราชญ์ของเธอ
36 ให้ดาบอยู่เหนือผู้มั่ว เพื่อเขาจะกลายเป็นคนโง่ไป ให้ดาบอยู่เหนือบรรดานักบวชของเธอ
เพื่อเขาทั้งหลายจะครั่นคร้าม
37 ให้ดาบอยู่เหนือม้าทั้งหลายของเขาและรถรบของเขา
และอยู่เหนือบรรดาชนที่ปะปนกันท่ามกลางเขา เพื่อเขาทั้งหลายจะกลายเป็นผู้หญิงไป
ให้ดาบอยู่เหนือทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของเขา เพื่อว่าทรัพย์สมบัตินั้นจะถูกปล้นเสีย
38 ให้ความแห้งแล้งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายของเขา เพื่อน้ำทั้งหลายนั้นจะได้แห้งไป
เพราะเป็นแผ่นดินแห่งรูปเคารพสลัก และเขาทั้งหลายก็ทำรูปปั้น
39 เพราะฉะนั้น สัตว์ป่าทั้งหลายและบรรดาหมาจิ้งจอกจะอาศัยในบาบิโลน
และคนแกะเฒ่าจะอาศัยอยู่ในนั้น เมืองนั้นจะไม่มีประชาชนอยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์
คือไม่มีชาวเมืองอาศัยอยู่ตลอดชั่วอายุ
40 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า
เมื่อพระเจ้าได้ทรงกว่าเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และหัวเมืองใกล้เคียง
ดังนั้นจะไม่มีคนพำนักอยู่ที่นั่น และไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดอาศัยอยู่ในเมืองนั้น
41 ดูเถิด ชนชาติหนึ่งจะมาจากทิศเหนือ ประชาชาติอื่นเข้มแข็งชาติหนึ่ง
และภักษัตริย์หลายองค์จะถูกเร้าให้มาจากที่ไกลที่สุดของแผ่นดินโลก
42 เขาทั้งหลายจะจับคนธนูและหอก เขาทั้งหลายศรัย และจะไม่มีความกรุณา
เสียงของเขาทั้งหลายจะเหมือนเสียงทะเลจนเขาทั้งหลายจะขึ้นมา
เรียงรายกันเป็นคนเข้าสู้สงครามกับเจ้าเน บุตรสาวแห่งบาบิโลนเอ๋ย
43 ภักษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยินข่าวเรื่องนั้น และพระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง
ความแสนระทมทั่วหัวใจเขา เจ็บปวดอย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร
44 ดูเถิด เขาจะขึ้นมาอย่างสิงโตจากกลืนของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน โจมเข้าใส่คอกของแกะที่แข็งแรง
แต่เราจะกระทำให้เขาวิ่งหนีต่อไปอย่างล้มพลัน และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้
ที่เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเธอ ใครเป็นอาชวราเล่า ใครจะนิรณาเล่า
ผู้เสียแคะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้
45 เพราะฉะนั้นจงฟังแผนงานซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ต่อสู้บาบิโลน
และบรรดาพระประสงค์ซึ่งพระองค์ได้ดำริขึ้นต่อสู้กับแผ่นดินของชาวเคลเดีย
นั่นละตัวเล็กที่สุดที่อยู่ในฝูงก็ต้องถูกลากเอาไป นั่นละคอกของเขานั้นจะรกร้างไป
46 แผ่นดินโลกสิ้นสะเทือนเพราะเสียงของการที่บาบิโลนถูกจับเป็นเชลย
และเสียงคร่ำครวญดังไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ"

Chapter 51

1 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะปลุกกระแสลมแห่งการทำลาย ต่อสู้กับบาบิโลน
และต่อสู้กับคนที่ยึดย่ำท่ามกลางพวกที่ถูกขึ้นสู้กับเรา
2 เราจะส่งผู้دفไปยังบาบิโลนและเขาทั้งหลายจะฝังเธอ
และเขาทั้งหลายจะทำให้แผ่นดินของเธอว่างเปล่า เมื่อเขาทั้งหลายมาล้อมเธอไว้ทุกด้าน
ในวันแห่งความยากลำบาก
3 อย่าให้คนธนูโง่กันธนูได้ อย่าให้เขาสวมเสื้อเกราะลูกธนูได้ อย่าไว้ชีวิตคนหนุ่มๆของเธอเลย
จงทำลายพลโยธาของเธอทั้งหมด
4 ดังนั้นเขาทั้งหลายจะถูกฆ่าล้มลงในแผ่นดินของชาวเคลเดีย และจะถูกแทงทะลุที่ถนนเมืองนั้น
5 เพราะว่อิสราเอลและยูดาห์มีได้ถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้าของเขาทั้งหลายพระเยโฮวาห์จอมโยธา

ถึงแม้แผ่นดินของเขาเต็มด้วยความผิดบาปต้องบังคับบริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
6 จงหนีเสียจากท่ามกลางบาบิโลน ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนให้รอดพ้นเถิด
เจ้าอยู่ถูกตัดออกด้วยความชั่วช้าของเธอเลย เพราะนี่เป็นเวลาแห่งแก้แค้นของพระเยโฮวาห์
พระองค์จะทรงตอบสนองต่อเธอสักครั้ง
7 บาบิโลนได้เคยเป็นด้วยทองคำในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์
กระทำให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นมีนเมาไป บรรดาประชาชาติได้ดื่มเหล้าองุ่นของเธอ
เพราะฉะนั้นประชาชาติต่างจึงมาไป
8 บาบิโลนได้ล้มลงและแตกไปอย่างล้มพลัน จงคร่ำครวญเพื่อเธอเถิด
จงเอาพินเสนมาให้เธอบรรเทาปวด สะรอยจะรักษาเธอให้หายได้กระมัง
9 เราทั้งหลายอยากจะรักษาบาบิโลนให้หาย แต่เธอไม่หาย ละทิ้งเธอเสียเถิด
และให้เราไปต่างไปยังประเทศของตน เพราะว่ากรพิพาทหาเธอได้ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์
และได้ถูกยกขึ้นถึงฟ้าผ่า
10 พระเยโฮวาห์ทรงนำความชอบธรรมออกมาให้เรา เมติด
ให้เราประกาศพระราชกิจของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราในศิโยน
11 จงฝนลูกธนู จงหยิบโล่ขึ้นมา พระเยโฮวาห์ทรงเร้าใจบรรดาภักษัตริย์คนมีเตีย
เพราะว่าพระประสงค์ของพระองค์เกี่ยวกับเรื่องบาบิโลน ก็คือการทำลายมันเสีย
เพราะนั่นแหละเป็นการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์
12 จงปลงจัตติบรรดากำแพงของบาบิโลน จงทำคนเฝ้าให้เข้มแข็ง จงตั้งคนยามขึ้น
จงเตรียมกองทัมไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงวางแผนงานและทิ้งทรงกระทำเสร็จตามทีพระองค์ทรง
ลงพระราชกิจเกี่ยวกับชาวเมืองบาบิโลน
13 เจ้าผู้อาศัยตามน้ามากมาย ผู้มีสมบัติมากมาย อยู่อาสานของเจ้ามาถึงแล้ว
เสน่ความโลกของเจ้าได้ถูกตัดขาดเสียแล้ว
14 พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงปฏิญาณต่อพระองค์เองว่า แน่ละ
เราจะให้เจ้ามีคนเต็มเมืองให้มากอย่างตึกแค้น และเขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงให้ร้องมีชัยเหนือเจ้า
15 พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยอุกถิเคษของพระองค์
พระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์
และทรงคลี่ท้องฟ้าออกด้วยความเข้าใจของพระองค์
16 เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงก็มีเสียงน้ำทะนองในท้องฟ้า
และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน
และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์
17 มนุษย์ทุกคนโสดในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้ாயเพราะรูปเคารพสลักของตน
เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นของเท็จ และไม่มีลมหายใจในรูปเคารพนั้น
18 มันเป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ
19 พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้
เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์
พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์
20 เจ้าเป็นค้อนและยูทโยปกรณของเรา เราจะทุบบรรดาประชาชาติเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า
เราจะทำลายราชอาณาจักรทั้งหลายด้วยเจ้า
21 เราจะทุบม้าและคนขี่เป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบบรรดารถรบและคนขับให้เป็นชิ้นๆด้วยเจ้า
22 เราจะทุบผู้ชายและผู้หญิงเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบคนแก่และคนหนุ่มเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า
เราจะทุบคนหนุ่มและหญิงพรหมจารีเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า
23 เราจะทุบผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า
เราจะทุบชวานและวัวคู่แอกของเขาเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า เราจะทุบเจ้าเมืองและปลัดเป็นชิ้นๆด้วยเจ้า
24 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า
เราจะสนองบาบิโลนและบรรดาชาวประเทศเคลเดียท่ามกลางสายตาของเจ้า
ซึ่งบรรดาความชั่วร้ายอันเขาได้กระทำในศิโยน
25 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภูเขาซึ่งทำลายเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า เจ้าทำลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
เราเหยียดมือของเราออกต่อสู้เจ้า และกลืนเจ้าลงมาจากหน้าผา
และจะกระทำให้เจ้าเป็นภูเขาที่ถูกไหม้
26 เขาจะไม่เอาหินจากเจ้าไปทำศิลาห่มุม และไม่เอาหินไปทำรากฐาน
แต่เจ้าจะถูกทิ้งร้างเป็นนิตย์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
27 จงตั้งไว้บนแผ่นดิน จงเป่าแตรท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย
จงเตรียมประชาชาติทั้งหลายไว้ทำสงครามกับเธอ จงเรียกราชอาณาจักรต่อไปนี้มีสู้กับเธอ
อาราร์ต มินนี และอัชเคนัส จงตั้งจอมทัพไว้ต่อสู้เธอ จงทำม้าขึ้นเหมือนบู๊ตคันกระะกะ
28 จงเตรียมบรรดาประชาชาติมาทำสงครามกับเธอ คือเตรียมบรรดาภักษัตริย์แห่งมีเดีย
พร้อมทั้งเจ้าเมืองและปลัดทั้งหลาย และทุกแผ่นดินที่ขึ้นแก่มีเดีย
29 แผ่นดินนั้นจะสะเทือนสะท้านและโศกเศร้า
เพราะบรรดาพระประสงค์ของพระเยโฮวาห์จะเกิดขึ้นเพื่อต่อสู้บาบิโลน
เพื่อจะกระทำให้แผ่นดินบาบิโลนเป็นที่รกร้างปราศจากคนอาศัย
30 นักบวชแห่งบาบิโลนหยุดรบแล้ว เขาทั้งหลายค้างอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งของเขา
กำลังของเขาถลอกเสียแล้ว เขาทั้งหลายกลายเป็นเหมือนผู้หญิง เขาได้เผ่าที่อาศัยของเธอแล้ว
และดาบประทุของเธอก็หัก
31 นักวิ่งคนหนึ่งวิ่งไปพบนักวิ่งอีกคนหนึ่ง บุตรคนหนึ่งวิ่งไปพบบุตรอีกคนหนึ่ง
เพื่อทูลภักษัตริย์แห่งบาบิโลนว่า เมืองของพระองค์ถูกยึดไว้ทุกด้านแล้ว
32 ท้ายยามที่ถูกยึดแล้ว ที่เป็นปิงเป็นหนองก็ถูกไฟไหม้และบรรดาทหารก็ระส่ำระสาย
33 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า
บุตรสาวแห่งบาบิโลนก็เหมือนลานนาวดข้าว ณ เวลาที่เธอถูกเหยียบย่ำ อีกสักประเดี๋ยว
เวลาเกี่ยวก็จะมาถึงแล้ว"
34 ให้ชาวเมืองศิโยนพูดว่า "เนบูคัดเนสซาร์ภักษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กินข้าพเจ้าเสียแล้ว
ท่านได้ฆ่าข้าพเจ้า ท่านได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นภาชนะว่างเปล่า ท่านได้กลืนข้าพเจ้าดังมังกร
ท่านได้มีท้องด้วยของอร่อยของข้าพเจ้า แล้วท่านก็คายข้าพเจ้าทิ้งเสีย
35 ความทารุณที่ได้กระทำแก่ข้าพเจ้าและแก่พี่น้องของข้าพเจ้าจงตกเหนือบาบิโลน"
ให้ยูธชาติเล็กกล่าว "ให้ความรับผิดชอบสำหรับเลือดตกของเรายูตกสู่ชาวประเทศเคลเดีย"
36 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด เราจะแก้คดีของเจ้า

และกระทำการแก้แค้นเพื่อเจ้า เราจะทำทะเลของ Jehoaihan และกระทำแหล่งน้ำของ Jehoaihan ให้เหือด
 37 และบาบิโลนจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นที่อยู่อาศัยของมังกร เป็นที่นำตกตะลึง
 และเป็นที่ย่ำเหยียบ ปราศจากคนอาศัย
 38 เขาทั้งหลายจะคำรามด้วยกันอย่างสิงโต เขาทั้งหลายจะคำรามอย่างลูกสิงโต
 39 ขณะที่เขาทั้งหลายเฝ้ารอน เราจะเตรียมการเสียให้ และกระทำให้เขาทั้งหลายมีนเมา
 เพื่อเขาทั้งหลายจะปลาบปลื้มยินดี จนเขาทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื่นเลย
 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
 40 เราจะนำเขาทั้งหลายลงมาดูลูกและไปยังการฆ่า เหมือนแกะและผู้และแกะ
 41 เซห์ถูกยึดแล้วหนอ ซึ่งเป็นที่สรรเสริญของทั่วแผ่นดินโลกถูกจับแล้วเล่า
 บาบิโลนได้กลายเป็นที่นำตกตะลึงท่ามกลางบรรดาประชาชาติเสียแล้วหนอ
 42 ทะเลขึ้นมาเหนือบาบิโลน คลื่นอย่างมากมายคลุมเธอไว้
 43 หัวเมืองของเธอกลายเป็นที่รกร้าง เป็นแผ่นดินที่แห้งแล้งและเป็นถิ่นทุรกันดาร
 เป็นแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่และไม่มีการของมนุษย์คนใดตามไป
 44 และเราจะลงโทษพระเบลในบาบิโลน ท่านกลืนอะไรเข้าไปแล้ว
 เราจะเอาออกจากปากท่านเสีย บรรดาประชาชาติจะไม่ไหลไปหาท่านอีก เออ
 กำแพงแห่งบาบิโลนจะล้มลง
 45 ประชาชนของเราเอ๋ย จงออกไปเสียจากท่ามกลางเธอ
 ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนรอดจากความไร้สร้อยร่อนแรงของพระเยโฮวาห์เกิด
 46 อย่าให้ใจของเจ้าวิตก และอย่าให้กลัวต่อข่าวลือซึ่งได้ยินในแผ่นดินนั้น
 จมึข่าวลือเรื่องหนึ่งมาในปีหนึ่ง และหลังจากนั้นอีกปีหนึ่งก็ข่าวลือเรื่องหนึ่งมา
 และความทารุณก็มีอยู่ในแผ่นดินและผู้ครอบครองก็ต่อสู้กับผู้ครอบครอง
 47 เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลามาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักแห่งบาบิโลน
 แผ่นดินทั้งสิ้นของเธอจะต้องไถอา และบรรดาชาวบาบิโลนซึ่งถูกฆ่าจะล้มลงที่ท่ามกลางเธอ
 48 แล้วฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งที่มีอยู่ในนั้น จะร้องเพลงเหนือบาบิโลน
 เพราะว่าผู้ทำลายจะมากที่เหนือต่อสู้กับเธอ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
 49 บาบิโลนทำให้คนอิสราเอลที่ถูกฆ่าล้มลงนั้นใด
 คนที่ถูกฆ่าแห่งแผ่นดินโลกทั้งมวลจะต้องล้มลงที่บาบิโลนนั้น
 50 เจ้าทั้งหลายผู้ที่รอดพ้นไปจากดาบ หนีไปเถิด อียิปต์หนึ่งอยู่ จงระลึกถึงพระเยโฮวาห์จากที่ไกล
 และให้กรุงเยรูซาเล็มเข้ามาในจิตใจของเจ้า
 51 เราไฉน เพราะเราได้ยินคำเยาะเย้ย ความอับยศคลุมหน้าเราไว้
 เพราะคนต่างชาติได้เข้าในสถานบริสุทธิ์แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์"
 52 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลามาถึง
 เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักของเธอ
 และคนที่บาดเจ็บจะคร่ำครวญอยู่ทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นของเธอ
 53 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถึงแม้บาบิโลนจะขึ้นไปบนสวรรค์
 และถึงแม้เธอจะสร้างป้อมกันที่สูงอันเข้มแข็งของเธอไว้ บรรดาผู้ทำลายก็จะยังมาจากราเหนือเธอ
 54 มีเสียงร้องมาจากบาบิโลน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงจากแผ่นดินของคเนซเศเด
 55 เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้บาบิโลนเป็นที่ที่รกร้าง
 และกระทำเสียงที่ใหญ่อืดของเธอให้เงียบ เมื่อคลื่นของเธอจะนองเหมือนสายน้ำอันยิ่งใหญ่
 เสียงอีกที่ก็ของเขาก็ก่อออกมา
 56 เพราะว่าผู้ทำลายได้มาเหนือเธอ มาเหนือบาบิโลน บรรดานักรบของเธอถูกยึดแล้ว
 คันธนูของเขาทั้งหลายถูกหักเป็นชิ้นๆ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการตอบแทน
 พระองค์จะทรงสนองเป็นแน่
 57 เราจะกระทำให้เจ้านายของเธอและนักปราชญ์ของเธอ เจ้าเมืองของเธอ ผู้บังคับบัญชาของเธอ
 และนักรบของเธอมีนเมา จนเขาทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื่นเลย
 พระบรมหภาพษัตริย์ผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้
 58 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า
 กำแพงอันกว้างขวางของบาบิโลนจะถูกราบลงให้เรียบเสมอพื้นดิน
 และประตูเมืองสูงของเธอจะถูกเผาด้วยไฟ บรรดาประชาชนจะทำงานอย่างไร้ผล
 และชนชาติทั้งหลายจะเหน็ดเหนื่อยเพื่อเผาไฟเสียเท่านั้น"
 59 ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้บัญชาแก่เสโราห์บุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอเสอาห์
 เมื่อเขาไปยังบาบิโลนกับเศเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในปีที่สี่แห่งรัชกาลของท่านนั้น
 เสโราห์เป็นหัวหน้าจัดที่พัก
 60 เยเรมีย์ได้เขียนบรรดาความร้ายทั้งสิ้นซึ่งจะมาถึงบาบิโลนนั้นไว้ในหนังสือ
 บรรดาถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำที่เขียนไว้เกี่ยวกับเรื่องบาบิโลน
 61 และเยเรมีย์พูดกับเสโราห์ว่า "เมื่อท่านมาถึงบาบิโลนแล้ว
 ท่านจะเห็นและท่านจะอ่านถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดนะ
 62 และท่านจงกล่าวว่า 'ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ตรัสต่อสู้กับสถานที่นี้ว่า
 จะทรงจัดออกเสีย เพื่อว่าจะไม่มีอะไรเหลืออยู่ในนั้นเลย ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์
 แต่จะเป็นที่รกร้างเป็นนิตย์'
 63 ต่อมาเมื่อท่านอ่านหนังสือนั้นจบแล้ว จงเอาหินก้อนหนึ่งมัดติดมันไว้
 และโยนมันทิ้งไปกลางแม่น้ำยูเฟรติส
 64 และจงกล่าวว่า 'บาบิโลนจะจมลงอย่างนี้แหละ
 จะไม่ลอยขึ้นอีกเลยเนื่องด้วยความร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือเธอ และพวกเขาจะเหน็ดเหนื่อย'"
 ถ้อยคำของเยเรมีย์มีเพียงนี้

Chapter 52

1 เศเดคิยาห์มีพระชนมายุสิบเอ็ดพรรษาเมื่อท่านขึ้นเสวยราชย์
 และท่านครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของท่านมีชื่อว่าฮาทุทา
 เป็นบุตรสาวของเยเรมีย์แห่งลิบนัท
 2 และท่านได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์
 ตามการทุกอย่างที่เยโฮยาคิมได้กระทำนั้น

3 เป็นเพราะความโกรธของพระเยโฮวาห์ที่เป็นแน่
 สิ่งต่างๆได้เป็นไปถึงเพียงนี้ในกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์
 จนพระองค์ทรงเหวี่ยงเขาทั้งหลายออกไปเสียจากพระพักตร์ของพระองค์
 และเศเดคิยาห์ได้กับภูตอกษัตริย์แห่งบาบิโลน
 4 และต่อมาในปีที่เก้าแห่งรัชกาลของท่าน ในวันที่สิบของเดือนที่สิบ
 เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลน
 พร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของท่านได้มาต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็มและล้อมเมืองไว้
 และสร้างเครื่องล้อมไว้รอบ
 5 กรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่จนปีที่สิบเอ็ดแห่งกษัตริย์เศเดคิยาห์
 6 เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่การกั้นดารอาหารในกรุงนั้นร้ายกาจมาก
 จนไม่มีอาหารเลยสำหรับประชาชนแห่งแผ่นดิน
 7 แล้วกรุงนั้นก็แตกและทหารทั้งหมดก็หนีออกไปจากกรุงในกลางคืน
 ไปตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสอง ไปตามทางราชอุทยาน
 (ฝ่ายคนเคลเดียก็ล้อมอยู่รอบกรุง) และเขาทั้งหลายไปทางที่ราบ
 8 แต่กองทัพของคเนซเศเดคิยาห์ได้ไล่ติดตามกษัตริย์ไป และไปทันเศเดคิยาห์ในที่ราบเมืองเยรีโค
 และกองทัพทั้งสิ้นของท่านก็กระจัดกระจายไปจากท่าน
 9 และเขาก็จับกษัตริย์ นำขึ้นมาถวายแก่กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลลิบลาคีในแผ่นดินฮามัท
 และกษัตริย์ก็ได้พิพากษาโทษท่าน
 10 กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารบุตรชายทั้งหลายของเศเดคิยาห์ต่อหน้าต่อตาท่าน
 และได้ประหารเจ้านายทั้งสิ้นแห่งยูดาห์เสียที่ตำบลลิบลาคี
 11 ท่านทำดาของเศเดคิยาห์ให้บอดไป
 และกษัตริย์แห่งบาบิโลนตัดรวนไว้และนำท่านไปยังบาบิโลน
 และขังท่านไว้ในคุกจนวันที่ท่านสิ้นชีวิต
 12 เมื่อวันที่สิบในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน
 เนบูซระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ผู้ปรนนิบัติกษัตริย์บาบิโลน
 ได้เข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม
 13 และเขาได้เผาศพนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวัง
 และบรรดาเรือนทั้งสิ้นของกรุงเยรูซาเล็มเสีย ท่านเผาบ้านของผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายเสียหมดทุกหลัง
 14 และกองทัพทั้งสิ้นของคเนซเศเดคิยาห์
 ผู้ยังกับผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้ทำลายกำแพงทั้งหมดที่อยู่รอบกรุงเยรูซาเล็มลง
 15 และเนบูซระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์
 ได้จับประชาชนบางคนที่ยากจนและประชาชนที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งเหลืออยู่ในกรุงและผู้ที่ยลบนหนี
 ผู้หนีไปทางกษัตริย์แห่งบาบิโลนพร้อมกับฝูงชนที่เหลืออยู่ไปเป็นเชลย
 16 แต่เนบูซระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้ละคนจนในแผ่นดินไว้บ้าง
 ให้เป็นคนทำสวนองุ่น และเป็นคนทำไร่ไถนา
 17 บรรดาเสาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเชิงและชั้นสาครทองสัมฤทธิ์
 ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น คเนซเศเดคิยาห์ได้ทุบเสียเป็นชิ้นๆ
 และชนเขาทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดไปยังบาบิโลน
 18 และเขาได้ชนเอาหม้อขนาดใหญ่ด้วย อีกทั้งพาลั ตะไกรตัดไม้ตะเกียง และซามและช้อน
 และภาชนะทองสัมฤทธิ์ทั้งสิ้น ซึ่งใช้ในการปรนนิบัติ
 19 ทั้งอ่าง ถาดทองคำ และซาม และหม้อขนาดใหญ่ และเชิงเทียน และช้อน และอ่างน้ำ
 ออโรที่ทำได้ด้วยทองคำ ผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ก็เอาไปเป็นทองคำ
 ออโรที่ทำได้ด้วยเงินก็เอาไปเป็นเงิน
 20 ส่วนเสาสองเสา และชั้นสาครหนึ่งลูก กับว่าทองสัมฤทธิ์สิบสองตัวซึ่งอยู่ใต้เชิงทั้งหลาย
 ซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนได้สร้างไว้สำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
 ทองสัมฤทธิ์ของสิ่งของเหล่านี้ทั้งสิ้นก็งัดขึ้นไม่ไหว
 21 ส่วนเสานั้น เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปดศอก วัดรอบสิบสองศอก และความหนาของมันเป็นสี่นิ้ว
 กลางกลวง
 22 ส่วนเสามีบัวคว่ำยอดทองสัมฤทธิ์ บัวคว่ำยอดอันหนึ่งสูงห้าศอก มีดาขายและลูกทับทิม
 ทั้งหมดทำด้วยทองสัมฤทธิ์อยู่รอบบัวคว่ำยอด และเสาทั้งสองก็มีเหมือนกัน ทั้งลูกทับทิมด้วย
 23 ต่างมีลูกทับทิมเก้าสิบหกลูก บนดาขายโดยรอบนั้นมีลูกทับทิมทั้งหมดหนึ่งร้อยลูก
 24 และผู้บัญชาทหารรักษาพระองค์ได้จับเสโราห์ที่ไรหิตใหญ่ และเศฟเนียห์ที่ไรหิตที่สอง
 และผู้เฝ้าธรณีประตูอีกสามคน
 25 และจากกรุงนั้นท่านจับขึ้นที่คนหนึ่ง ผู้บังคับทหาร และที่ปรึกษาของกษัตริย์เจ็ดคน
 ซึ่งพบอยู่ในกรุงนั้น และเสนาหการของผู้บังคับบัญชาของกองทัพ
 ผู้ซึ่งเกณฑ์ประชาชนแห่งแผ่นดิน
 และประชาชนแห่งแผ่นดินอีกหกสิบคนซึ่งพบอยู่ท่ามกลางกรุงนั้น
 26 และเนบูซระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้จับคนเหล่านั้นนำไปถวายกษัตริย์แห่งบา
 บิโลนที่ตำบลลิบลาคี
 27 และกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงตีเขา และประหารเขาเสียที่ตำบลลิบลาคีในแผ่นดินฮามัท
 ดังนั้นแหละ ยูดาห์ก็ได้ถูกนำไปเป็นเชลยออกไปจากแผ่นดินของตน
 28 ต่อไปนี้เป็นจำนวนประชาชนซึ่งเนบูคัดเนสซาร์จับไปเป็นเชลย ในปีที่เจ็ด
 พวกยิวสามพันยี่สิบสามคน
 29 ในปีนี้สิบแปดแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์
 ท่านชนเชลยจากกรุงเยรูซาเล็มแปดร้อยสามสิบสองคน
 30 ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์
 เนบูซระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์จำยิวเป็นเชลยเจ็ดร้อยสี่สิบห้าคน
 รวมคนทั้งหมดเป็นสี่พันกับหกร้อยคน
 31 และต่อมาในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเป็นเชลยของเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์นั้น
 เมื่อวันที่ยี่สิบห้าในเดือนที่สิบสอง เอวูเลมโรดกษัตริย์แห่งบาบิโลน ในปีที่ท่านขึ้นเสวยราชย์
 ท่านได้ยกศิระของเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ขึ้น และได้้นำท่านออกมาจากคุก
 32 พระองค์ตรัสอย่างมตดาต่อท่าน
 และให้หมบนที่หนึ่งเหนือกว่าบรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ในบาบิโลน
 33 ดังนั้นเยโฮยาคินจึงถอดเครื่องแต่งกายนักโทษออกเสีย

และท่านได้รับประทานที่โต๊ะเสวยต่อพระพักตร์กษัตริย์ทุกวันตลอดชีวิต
34 ส่วนงบประมาณที่ให้ท่านนั้นก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์แห่งบาบิโลนตามความต้องการ
รายวันอยู่เสมอ ตลอดเมื่อท่านมีชีวิตอยู่จนวันตายของท่าน

LAMENTATIONS

Chapter 1

1 กรุงที่คับคั่งด้วยพลเมืองมาอ้างว้างอยู่ได้หนอ
กรุงที่รุ่งเรืองอยู่ท่ามกลางประชาชาติมากลายเป็นดังหญิงม่ายหนอ
กรุงที่เป็นดังเจ้าหญิงท่ามกลางเมืองทั้งหลายก็กลับเป็นเมืองขึ้นเขาไป
2 กรุงนั้นรำไห่สะอื้นในราตรีกลาง และน้ำตาของเธอก็อาบแก้ม
เธอจะหาใครท่ามกลางคนที่รักเธอให้มาปลอบเธอก็หาไม่พบ
บรรดาพวกเพื่อนของเธอสิ้นทุกคนได้ทรยศต่อเธอ เขาทั้งปวงกลับเป็นศัตรูของเธอ
3 ยูดาห์ได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย ได้รับความทุกข์ใจ ต้องทำงานอย่างทาส
เธอต้องพำนักอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เธอไม่พบที่หยุดพักสงบเลย
บรรดาผู้ชมแห่งได้ไล่ทันเธอเมื่อเวลาเธอทุกข์ใจ
4 ถนนหนทางที่เข้าเมืองศิโยนก็ร้างราคราญอยู่
เพราะไม่มีผู้ไถ่ดินไปในงานเทศกาลที่เคร่งครัดทั้งหลายนั้น
บรรดาประตูเมืองของเธอก็รกร้างเสียแล้ว พวกปโรยิตของเธอได้พาทันลอนใจ
สาวพรหมจารีทั้งหลายของเธอก็ต้องทนทุกข์ และตัวเธอเองก็ได้รับความขมขื่นยิ่งนัก
5 พวกคู่อริของเธอกลายเป็นหัวหน้า พวกศัตรูของเธอได้จารัณฐิน
ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำโทษเธอทนทุกข์ เพราะความทรยศอับสมันต์ของเธอ
ลูกเต้าทั้งหลายของเธอตกไปเป็นเชลยต่อหน้าคู่อริ
6 และความโอดอาศะการได้พรากไปจากจิตตแห่งศิโยนเสียแล้ว
พวกเจ้านายของเธอก็กลับเป็นคางคกผู้กว้างที่ท่าหญิงเลี้ยงชีวิตไม่ได้
และได้วิ่งป้อนเป่นิปไปข้างหน้าผู้ไล่ติดตาม
7 เยรูซาเล็มเมื่อตกอยู่ในยามทุกข์ใจและยามล่ำเล่ห์ก็ได้หวนระลึกถึงสิ่งประเสริฐที่ตนเคยมีในครี
ษณะโน้น เมื่อพลเมืองของเธอตกอยู่ในมือของคู่อริ และหาไม่มีผู้ใดจะสงเคราะห์เธอไม่
พวกคู่อริเห็นเธอแล้วก็เยาะเย้ยวันละบาได้ทั้งหลายของเธอ
8 เยรูซาเล็มได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวง เหตุฉะนั้นจึงถูกไล่ออก
บรรดาคนที่เคยให้เกียรติเธอก็กลับทรยศ เพราะเหตุเข้าทั้งหลายเห็นความเปลี่ยนแปลงของเธอ เธอ
เธอเองได้ลอนใจยิ่งและหันหน้าของเธอไปเสีย
9 มลทินของเธอก็กรังอยู่ในกระโปรงของเธอ และเธอหาได้คำนึงถึงอนาคตของเธอไม่
ดังนั้นเธอจึงได้เสื่อมทรามลงเร็วอย่างน่าใจหาย เธอก็ไม่มีผู้ใดจะเล่าโลม "ข้าแต่พระเยโฮวาห์
ขอทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์ เพราะพวกศัตรูได้พองตัวขึ้นแล้ว"
10 พวกศัตรูได้ยื่นมือของเขาเฝ้าบรรดาประตูประเสริฐของเธอ
ด้วยเธอได้เห็นบรรดาประชาชาติบุกรุกเข้ามาในสถานที่บริสุทธิ์ของเธอ
คือคนที่พระองค์ได้ทรงห้ามไม่ให้เข้ามาในชุมนุมชนของพระองค์
11 บรรดาพลเมืองของเธอได้ถอนใจใหญ่ เขาทั้งหลายเสาะหาอาหาร
และพวกเขาก็เอาของประเสริฐของตัวออกแลกอาหารกิน เพื่อจะได้ประทั้งชีวิต
"ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงทอดพระเนตรและพิจารณา
เพราะข้าพระองค์เป็นที่ยียดหยามเสียแล้ว"
12 "ลูกอน ท่านทั้งหลายที่เดินผ่านไป ท่านไม่เกิดความรู้สึกอะไรบ้างหรือ ดูดิ
จงดูข้ามีความทุกข์อันใดบ้างไหมที่เหมือนความทุกข์ที่มัสสุดาพา เจ้า เป็นความทุกข์ซึ่งพระเยโฮวา
ห์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าในวันที่พระองค์ทรงรั้วข้าพเจ้าอย่างเกรียวกราดนั้น
13 พระองค์ได้ทรงส่งเพลิงลงมาจากเบื้องบนให้เข้าไปเหนือกระดูกทั้งหลายของข้าพเจ้า
และเพลิงนั้นก็มีชัยชนะต่อกระดูกเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงกางตาข่ายไว้ดักเท้าของข้าพเจ้า
พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องหันกลับ พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าโดดเดี่ยวอ้างว้าง
และอ่อนระอาตลอดทั้งวัน
14 แอ่งแห่งการละเมิดทั้งมวลของข้าพเจ้าก็ถูกราวเข้าโดยพระหัตถ์ของพระองค์ทรงรวมมัดไว้
แอ่งนั้นรัดร็อบรอบคอข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้กำลังข้าพเจ้าล่อยไป
องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบข้าพเจ้าไว้ในมือของข้าทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้านได้
15 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเหยียบบรรดาผู้มีกำลังแข็งแรงของข้าพเจ้าไว้ใต้พระบาทท่ามกลางขี
ธาพเจ้า พระองค์ได้ทรงเกณฑ์ชุมนุมชนเข้ามาต่อสู้ข้าพเจ้า
เพื่อจะขยี้ชายฉกรรจ์ของข้าพเจ้าให้แตกไป
องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงย่ำบุตรสาวพรหมจารีแห่งยูดาห์ ดังเหยียบผลองุ่นลงในบ่อย่ำองุ่น
16 เพราะเรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าจึงร้องไห้ นัยน์ตาของข้าพเจ้า เื่อ
นัยน์ตาของข้าพเจ้ามีน้ำตาไหลล้นมา
เพราะผู้พลบโยนที่ควรจะพลบประโลมใจข้าพเจ้าก็อยู่ไกลจากข้าพเจ้า
ลูกๆของข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยวอ้างว้าง เพราะพวกศัตรูได้ขยี้ชนะ"
17 เมืองศิโยนได้เหยียดมือทั้งสองออก แต่ก็ไม่มีความหวังได้
พระเยโฮวาห์ทรงมีพระบัญชาเรื่องยาโคบว่า ให้พวกคู่อริล้อมยาโคบไว้
เยรูซาเล็มเป็นดังผู้หญิงเมื่อมีประจำเดือนท่ามกลางเขาทั้งหลาย
18 "พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้กบฏต่อพระบัญญัติของพระองค์
ลูกอนบรรดาชนชาติทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอท่านได้ฟังและขอมาเองดูความทนทุกข์ของข้าพเจ้า
สาวพรหมจารีของข้าพเจ้า และหนุ่มๆของข้าพเจ้าตกไปเป็นเชลยแล้ว
19 ข้าพเจ้าได้ร้องเรียกบรรดาคนรักของข้าพเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้หลอกลวงข้าพเจ้า
พวกปโรยิตและพวกผู้ใหญ่ของข้าพเจ้าก็ตายที่กลางเมือง
ขณะเมื่อเขาออกหาอาหารเพื่อประทั้งชีวิตของตน
20 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โปรดทอดพระเนตร เพราะข้าพระองค์มีความทุกข์

จิตใจของข้าพระองค์มีความทรมานทรมาน
จิตใจของข้าพระองค์ยุ่งเหยิงเพราะข้าพระองค์มักกบฏอย่างร้ายกาจ นอกบ้านมีคนต้องคมดาบตาย
ในบ้านก็เหมือนมฤตยู
21 เขาทั้งหลายได้ยืนยันว่า ข้าพระองค์ล่อนใจอย่างไร หากมีผู้ใดพลบโยนข้าพระองค์ไม่
บรรดาศัตรูของข้าพระองค์ได้ยินถึงเหตุร้ายที่ตกแก่ข้าพระองค์
เขาทั้งหลายก็พากันดีใจที่พระองค์ได้ทรงกระทำอย่างนี้
พระองค์จะทรงนำวาทที่พระองค์ทรงประกาศไว้ฉันให้มาถึง
และเขาทั้งหลายจะเป็นอย่างที่ว่าพระองค์เป็นอยู่นี้
22 ขอให้บรรดาการชั่วของข้าทั้งหลายมาปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์
และขอทรงกระทำแก่ข้าทั้งหลาย เหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพระองค์
เพราะการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์เกิด
ด้วยความสะทอนลอนใจของข้าพระองค์นั้นมากมายหลายครั้ง
และจิตใจของข้าพระองค์ก็อ่อนเพลียเต็มที่แล้ว"

Chapter 2

1 ด้วยพระพิโรธ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงได้เมฆบังจิตของศิโยนหนอ
พระองค์ได้ทรงเหวี่ยงสง่าราศีของอิสราเอลให้ตกลงจากฟ้าถึงดิน
พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงแท่นรองพระบาทของพระองค์เลยในยามที่พระองค์ทรงกริ้ว
2 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลืนที่อยู่ทั้งสี่ของยาโคบเสียแล้ว และไม่ทรงเมตตา
พระองค์ได้ทรงพังป้อมปราการทั้งหลายของจิตตแห่งยูดาห์ให้ลงด้วยพระพิโรธของพระองค์
พระองค์ได้ทรงทำลายป้อมปราการเหล่านั้นลงถึงดิน
และทรงกระทำให้ราชอาณานิกรและเจ้านายทั้งหลายในนั้นเป็นมลทินไป
3 พระองค์ได้ทรงตัดบรรดาเขาแห่งอิสราเอลให้ขาดสิ้นไปด้วยพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์
พระองค์ทรงดึงพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์กลับมาเสียจากเขาด้านหน้าศัตรู
และพระองค์ทรงเผาผลาญคนยาโคบดุจเพลิงลุกโผลงใหม่ไปรอบๆ
4 พระองค์ทรงใช้ธนูของพระองค์อย่างศัตรู ทรงยกพระหัตถ์เบื้องขวาที่ทรงจำมิตร
และได้ทรงประหารบรรดาคนที่ตาของเขาจะอาจได้นั้นเสียในกระโจมของจิตตแห่งศิโยน
พระองค์ได้ทรงระบวยพระพิโรธของพระองค์ออกมาดุจเพลิง
5 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเหมือนศัตรู พระองค์ได้ทรงกลืนพวกอิสราเอลเสีย
พระองค์ได้ทรงกลืนบรรดาวังของเขาคมด และได้ทรงทำลายทั้งกำบังของเขาให้
ทรงทวีความเศร้าโศกและการคร่ำครวญในจิตตแห่งยูดาห์
6 พระองค์ได้ทรงพังล้มพลของพระองค์เสียเหมือนหนึ่งเป็นเพิงในสวน
ทรงทำลายสถานที่ประชุมทั้งหลายของพระองค์
พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำทั้งเทศกาลตามกำหนดและวันสะบาโตให้ลืมนั่นไปในศิโยน
ด้วยพระพิโรธอันเดือดดาลพระองค์ทรงดูถูกองค์กษัตริย์และปโรยิต
7 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทิ้งแท่นบูชาของพระองค์เสีย
พระองค์ทรงเกลียดสถานที่บริสุทธิ์ของพระองค์ กำแพงวังทั้งหลายนั้น
พระองค์ได้ทรงมอบไว้ในเงื้อมมือศัตรู เขาทั้งหลายได้ส่งเสียงอึกทึกในพระนิเวศแห่งพระเยโฮวา
ห์เหมือนอย่างในวันแห่งเทศกาลตามกำหนด
8 พระเยโฮวาห์ได้ทรงตั้งพระทัยไว้แล้วว่าจะทำลายกำแพงของจิตตแห่งศิโยนเสีย
พระองค์ได้ทรงซึ่งเส้นวัดไว้แล้ว พระองค์มิได้ทรงห่มพระหัตถ์เลิกการทำลาย
เหตุฉะนั้นพระองค์ได้ทรงกระทำให้นั้นดินและกำแพงนั้นคร่ำครวญ
ให้ทรุดโทรมร่วงโรยไปด้วยกัน
9 ประตูเมืองศิโยนทั้งสิ้นทรุดลงในดินแล้ว
พระองค์ได้ทรงทำลายและทรงหักด่านประตูทั้งปวงเสียสิ้น
กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายแห่งศิโยนก็ตกอยู่ท่ามกลางประชาชาติ ไม่มีพระราชาบัญญัติอีกต่อไป
บรรดาผู้พยากรณ์แห่งเมืองศิโยนหาได้รับนิมิตจากพระเยโฮวาห์อีกไม่
10 พวกผู้ใหญ่ของจิตตแห่งศิโยนก็กำลังนั่งเจียมอยู่บนพื้นแผ่นดิน
เขาทั้งหลายเอาเงาคนคลิดินขัดขึ้นบนศีรษะของตน และนั่งหม่อม่ากระสอบ
สาวพรหมจารีทั้งหลายแห่งกรุงเยรูซาเล็มตกไปทั้งดิน
11 นัยน์ตาของข้าพเจ้าก็รั้วโรยเพราะร้องไห้ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ระทม
เพราะความพินาศของจิตตแห่งชนชาติของข้าพเจ้า ตับของข้าพเจ้าเทออกบนพื้นดิน
และเพราะเหล่าเด็กและเด็กที่ยังดูดนมนั้นเป็นลมสลบอยู่ตามถนนในกรุง
12 ลูกทั้งหลายถามแม่ของตัวว่า "แม่จ๋า ข้าและน้องนอนอยู่ที่ไหน"
ขณะเมื่อเขาเป็นลมดูคนที่ถูกบาดเจ็บตามถนนในกรุง
เมื่อชีวิตของเขาต้องเทออกที่อกแม่ของเขาทั้งหลาย
13 โอ จิตตแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ข้าพเจ้าจะเอาอะไรมาเป็นพยานฝ่ายเจ้าได้
ข้าพเจ้าจะเปรียบเจ้ากับอะไร โอ จิตตพรหมจารีแห่งศิโยนเอ๋ย
ข้าพเจ้าจะหาอะไรมาเทียบกับเจ้าได้เล่า เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าโลมเจ้าได้
เพราะความอับปางของเจ้าก็ใหญ่เทียบเท่าสมุทร ผู้ใดจะรักษาเจ้าได้เล่า
14 ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเจ้าได้เห็นสิ่งที่โง่เขลาและไร้สาระมาบอกเจ้า
แทนที่เขาจะเผยความชั่วช้าของเจ้าออกมาให้ประจักษ์ เพื่อจะให้เจ้ากลับสู่สภาพดี
เขาทั้งหลายกลับได้เห็นการะที่เทียมเท็จอันเป็นเหตุให้เกิดการเนรเทศ
15 บรรดาคนที่ได้ผ่านไประมา ก็ตมมือเยาะเย้ยเจ้า
เขาทั้งหลายได้เหยียดหยันและได้สิ้นศีรษะใส่จิตตแห่งเยรูซาเล็มแล้วว่า
"นี่หรือคือกรุงที่คนทั้งหลายได้ขนานนามว่า งามหมดจด ว่า
เป็นความชื่นชมยินดีของคนทั่วทั้งโลก"
16 บรรดาศัตรูของเจ้าได้เอาปากตะโกนโพนทะนาเจ้า เขาทั้งหลายเหยียดหยันและขบขี้เยาะเย้ยท่าน
เขาพากันร้องว่า "พวกเราได้กลืนเมืองนี้แล้ว วันนี้แหละคือวันที่พวกเราได้จ้องมองหา
พวกเราได้พบแล้ว พวกเราเห็นแล้ว"

พระองค์ก็ได้ทรงทำลายอย่างไม่มีพระเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรูเปรมปรีดียิ่งขึ้น
พระองค์ได้ทรงดูเขาของพวกศัตรูของเจ้าขึ้น
18 จิตใจของเขาทั้งหลายร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า โอ ก่าแห่งความคิดแห่งศิโยนเอ๋ย
จงให้น้ำตาไหลลงดุจสายน้ำทั้งกลางวันและกลางคืน อย่าให้เจ้าได้หยุดพัก
อย่าให้แกว้าของเจ้าหยุดหย่อนเลย
19 จงลุกขึ้นร้องไห้ในกลางคืน
ในต้นยามจงระบายความโศกของเจ้าออกอย่างน้ำตกรพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า
จงผือทั้งสองของเจ้าขึ้นตรงไปยังพระองค์เพื่อขอชีวิตของบรรดาลูกเด็กเล็กแดงของเจ้า
ที่พินาศเป็นลมสลบไป ตามหัวถนนหนทางทุกแห่ง
20 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอດพระเนตรและพิจารณาเถิดว่า
พระองค์ได้ทรงกระทำการเช่นนี้แก่ผู้ใด ควาทที่พวกผู้หญิงจะกินลูกของตนหรือ
จะกินทารกที่ยังอุม่ออยู่หรือ
พวกปุโรหิตและพวกผู้พยากรณ์จะจจะถูกประหารในสถานที่บริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ
21 คนหนุ่มและคนแก่จนเหยียดอยู่ตามพื้นดินในถนน
สาวพรหมจารีและชายหนุ่มของข้าพระองค์ถูกกดขี่ตามหาดล้มลงแล้ว
พระองค์ได้ทรงประหารเขาในวันเมื่อพระองค์ทรงกริ้ว
ได้ทรงสังหารเขาเสียโดยปราศจากพระกรุณา
22 พระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่ข้าพระองค์กลัวรอบทุกด้านมาอย่างในวันเทศกาล
พลีถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธก็ไม่มีสักคนหนึ่งหนีเอาตัวรอดได้
หรือคงเหลือตกค้างรอดตายอยู่ ผู้ที่ข้าพระองค์ได้อุม่อและเลี้ยงดูมานั้น
ศัตรูของข้าพระองค์ได้เผาผลาญเสียหมดแล้ว

Chapter 3

1 ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้เห็นความทุกข์ใจ โดยไม่เรียวแห่งพระพิโรธของพระองค์
2 พระองค์ทรงนำและพาข้าพเจ้ามาในความมืดและไม่ใช้ในความสว่าง
3 แท้จริงพระองค์ทรงเห็นมาต่อสู่ข้าพเจ้า
พระองค์ทรงพลิกพระพักตร์ของพระองค์ต่อสู่ข้าพเจ้าอยู่ตลอดวันรำไป
4 เนื้อและหนังข้าพเจ้าพระองค์ทรงกระทำให้ซบซิดไป พระองค์ทรงหักกระดูกข้าพเจ้าแล้ว
5 พระองค์ทรงสร้างริ้วขี้ข้าพเจ้า ทรงเอาความซึมซึมและความทุกข์ยากลำบากล้อมข้าพเจ้าไว้
6 พระองค์ได้ทรงบังคับข้าพเจ้าให้อยู่ในที่มืด ดุจนที่ตายนานแล้ว
7 พระองค์ทรงกระทำริ้วขี้ข้าพเจ้าไว้เพื่อจะกักไม่ให้ออกไปได้
พระองค์ทรงตีตราบนักล่ามข้าพเจ้าไว้
8 ยิ่งกว่านั้น เมื่อข้าพเจ้าร้องและตะโกน พระองค์มิทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
9 พระองค์ทรงล้อมทางทั้งหลายของข้าพเจ้าด้วยก้อนหินที่สกด
พระองค์ทรงกระทำให้หนทางข้าพเจ้าลดเดียวไป
10 ที่ข้าพเจ้า พระองค์ทรงทำท่าดูหมิ่นคอยตะครุบ และดั่งสิงโตแอบซุ่มอยู่ในที่ลับ
11 พระองค์ทรงเห็นทางของข้าพเจ้าไปเสีย และฉีกข้าพเจ้าเป็นชิ้นๆ
พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องอดเดี่ยวอย่างว่าง
12 พระองค์ทรงโก่งธนูของพระองค์และเอาข้าพเจ้าตั้งเป็นเป้าสำหรับลูกธนู
13 พระองค์ทรงเอาลูกธนูในแหล่งของพระองค์ ยิ่งเข้าในหัวใจของข้าพเจ้าแล้ว
14 ข้าพเจ้าได้กลายเป็นที่นินทาให้ชนชาติทั้งหลายหัวเราะเยาะ
เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่นวันยังค่ำ
15 พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าบริโภคนกที่สกปรกสกปรก พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าเมาไปด้วยบอระเพ็ด
16 พระองค์กระทำให้พื้นข้าพเจ้าหักโยนเดี่ยวก่อนกรวด และทรงปกคลุมข้าพเจ้าด้วยขี้เถา
17 พระองค์กระทำให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าขาดความสงบสุข
จนข้าพเจ้าลืมความมั่งคั่งว่าเป็นอะไร
18 ข้าพเจ้าจึงว่า "กำลังและความหวังซึ่งข้าพเจ้าได้จากพระเยโฮวาห์ก็ดับหมด"
19 ขอทรงจำความทุกข์ใจและความทรมานของข้าพเจ้า อันเป็นบอระเพ็ดและดีหมี
20 จิตวิญญาณของข้าพเจ้ายิ่งนึกถึงเรื่องๆ และต้องจ่อมลงภายในตัวข้าพเจ้า
21 ข้าพเจ้าหวนคิดขึ้นมาได้ ข้าพเจ้าจึงมีความหวัง
22 เพราะเหตุพระเมตตาของพระเยโฮวาห์ที่เราจึงไม่สูญเสียไป
เพราะพระเมตตาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด
23 เป็นของใหม่อยู่ทุกเวลาเช้า ความสัจย์ชื่อของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก
24 จิตใจของข้าพเจ้าว่า "พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนขอข้าพเจ้า
เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจะหวังในพระองค์"
25 พระเยโฮวาห์ทรงติดต่อคนทั้งปวงที่คอยทำพระองค์อยู่
และทรงติดต่อจิตวิญญาณที่แสวงพระองค์
26 เป็นการดีที่คนเราจะหวังใจและรอคอยความรอดจากพระเยโฮวาห์ด้วยความสงบ
27 เป็นการดีที่คนเราจะแบกแอกในปรูมวัย
28 ให้เขาเน้นเจียนอยู่แต่ลำพัง เพราะพระองค์ทรงวางแอกนั้นเอง
29 ให้เขาเอาปากจูดไว้ในผงคลินดิน ถ้าพาดังนั้นชะรอยจะมีหวัง
30 ให้เขาเอียงแก้มให้ผู้ติดตามเขา ให้เขาอ้อมรั้วกำแพงอย่างเต็มเปี่ยมเกิด
31 ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงละทิ้งเป็นนิตย์ดอก
32 แม้พระองค์ทรงกระทำให้เกิดความเศร้าโศก
พระองค์จะทรงพระกรุณาตามความเมตตาอันล้นเหลือของพระองค์
33 เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ใครเกิดคามทุกข์ใจ
หรือให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์มีความโศกด้วยชอบพระทัยก็หามิได้
34 การเพียรพยายามบรรดาเสียแห่งแผ่นดินโลกไว้ได้เท่าที่ดี
35 การตัดสินชีวิตของมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดต่อพระพักตร์ผู้ใหญ่อิ่งสูงสุดก็ดี
36 การตัดสินกลบสัจย์ในคดีของมนุษย์ก็ดี องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเลย
37 ผู้ใดจะสั่งและให้เป็นไปได้นอกจากเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาให้เป็นไป
38 จากพระโอษฐ์ของพระผู้สูงสุดนั้นไม่มีที่มิมาทั้งร้ายและดีหรือ

39 มนุษย์เป็นๆจะไปบนเอากับใคร คือมนุษย์ที่ถูกทำโทษเพราะบาปของตน
40 ให้พวกเขาทดสอบและพิจารณาชีวิตของพวกเรา และกลับมาหาพระเยโฮวาห์เกิด
41 ให้พวกเขารักจิตใจและมือของพวกเขาขึ้นต่อพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ทูลว่า
42 "พวกข้าพระองค์ได้ทรยศและได้บาปแล้ว และพระองค์ยังไม่ได้ทรงอภัยโทษ
43 พระองค์ทรงหมดความกริ้วและข่มเหงพวกข้าพระองค์ ได้ทรงประหารอย่างไม่สรา
44 พระองค์ทรงคลุมพระองค์ไว้เสียด้วยเมฆ
เพื่อว่ากรอธนูของพวกข้าพระองค์จะไม่ทะลุไปถึงพระองค์ได้
45 พระองค์ได้ทรงกระทำให้พวกข้าพระองค์เป็นเหมือนหยากเยื่อและมุลฝอยอยู่ในท่ามกลางชน
ชาติทั้งหลาย
46 บรรดาศัตรูของพวกข้าพระองค์ได้เอาปากตะโกนโพนทนาว่าพวกข้าพระองค์
47 ความหวาดและกบฏถึงข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งการกรังร้างเปล่าและความพินาศ
48 หน้าตของข้าพระองค์โหลเป็นแม่น้ำเนื่องด้วยความพินาศแห่งจิตตาของชนชาติของข้าพระองค์
49 หน้าตของข้าพระองค์โหลลงไม่หยุดและไม่มีความสดชื่นเลย
50 กว้าพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรลงแลดูจากสวรรค์
51 นัยน์ตาของข้าพระองค์ทำให้ใจข้าพระองค์ระทมเพราะเหตุบรรดาบุตรสาวแห่งกรุงข้าพระองค์
52 พวกที่ตั้งตนเป็นศัตรูต่อข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุอันได้ขับไล่ข้าพระองค์ดังขับไล่คน
53 เขาทั้งหลายจะตัดชีวิตของข้าพระองค์เสียในลูกใต้ดิน และเอาหินก้อนหนึ่งทุ่มใส่ข้าพระองค์
54 น้ำได้ท่วมศีรษะของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ว่า ข้าพเจ้าถูกผลาญแน่แล้ว"
55 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ร้องอวพระนามของพระองค์จากที่ลึกลงในลูกใต้ดิน
56 พระองค์ทรงสดับเสียงข้าพระองค์ที่ว่า
"ขออย่างทรงจุพระกรรณต่อลมหายใจและการร้องทูลของข้าพระองค์"
57 พระองค์ทรงเข้ามาใกล้ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ พระองค์ตรัสว่า "ไม่ต้องกลัว"
58 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงช้ำกับคดีซึ่งจิตใจข้าพระองค์แล้ว
พระองค์ทรงไล่ชีวิตข้าพระองค์
59 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเห็นที่เขาสกัดต่อข้าพระองค์แล้ว
ขอทรงพิพากษาคดีของข้าพระองค์เกิด
60 พระองค์ได้ทรงเห็นการแค้นทั้งสิ้นของเขา และบรรดาแผนการที่ร้ายข้าพระองค์แล้ว
61 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงได้ยินคำเยาะเย้ย และบรรดาแผนการที่ร้ายข้าพระองค์แล้ว
62 คือริมฝีปากและความคิดของผู้ที่ได้ทราบข้าพระองค์ ก็ต่อสู่ข้าพระองค์อยู่วันยังค่ำ
63 ถูกตี ไม้ว่าเขาจะนั่งหรือลุก ตัวข้าพระองค์ก็เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่น
64 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงส่งของข้าทั้งหลายตามการกระทำแห่งน้ำมือของเขา
65 ขอพระองค์ทรงกระทำให้อาของข้าทั้งปวงโศกเศร้า ขอให้คำสาปของพระองค์ตกเหนือเขา
66 ขอพระองค์ทรงรังควานและทำลายเขาเสียด้วยพระพิโรธจากใต้ฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์"

Chapter 4

1 น้อย่างไรหนอ ทองคำจึงมีสีสลับและทองคำเนื้อดีก็เปลี่ยนไป
เพชรพลอยแห่งสถานบริสุทธิ์ที่อยู่ไกลไกลตามทุกหัวถนน
2 บุตรชายผู้ประเสริฐของกรุงศิโยนมีค่าเปรียบได้กับทองคำเนื้อดีนั้น
ถูกตีราคาเพียงเท่าหม้อดินที่ปั้นขึ้นด้วยมือของช่างหม้อเท่านั้นหนอ
3 แม้แต่สัตว์ประหลาดทะเลยังได้เอานมออกให้ลูกของมันดูด
แต่จิตตาแห่งชนชาติของข้าพเจ้าก็ไร้ราย ดูจนกระจอกเทศในถิ่นทุรกันดาร
4 ลิ่นของทารกที่ยังไม่หย่านมกระหายจนติดเต้านม พวกเด็กได้ขออาหาร แต่ไม่มีใครยื่นให้เขา
5 คนทั้งปวงที่เคยรับประทานอาหารอย่างเลิศหรูกลับต้องอดตายอยู่ตามถนน
คนทั้งหลายที่เต็มไปด้วยเสื้อสีแดงสดกลับต้องถอดรองเท้า
6 เพราะโทษความชั่วช้าของจิตตาแห่งชนชาติข้าพเจ้านั้นก็ใหญ่โตกว่าโทษบาปของเมืองโสโดมที่ต
องคว่ำทลายลงในพริบตาเดียว โดยไม่มีมือใครได้แตะต้องเลย
7 พวกนาซีรของเศบาสติธักว่าหิมะและขาวกว่านํ้านม ผิวพรรณของเขาเปล่งปลั่งยิ่งกว่ามุกดา
เขามีรูปร่างงามดังไฟทูลย์
8 บัดนี้ผิวพรรณของเขาก็ดำยิ่งกว่าถ่านหิน ใครๆตามถนนก็จำเขาไม่ได้
หนังของเขาที่เยาหุมกระดูกและซูบราวก่อนไม่เสีย
9 คนที่ตายด้วยจมน้ำยังดีกว่าคนที่ต้องอดอยากตาย เพราะคนเหล่านั้นค่อยผอมค่อยตายไป
ถูกแทงทะลุเพราะขาดผลจากท้องนา
10 มือของหญิงที่ให้อ้อนกลับเอาลูกของตัวตมกิน
ลูกที่ถูกตมเป็นอาหารนั้นกินกันเมื่อยามหายนะมาสู่จิตตาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า
11 พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลโทโสออกมาแล้ว
พระองค์ทรงเทพะพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์ลงแล้ว และได้ทรงจุไฟขึ้นในกรุงศิโยน
ซึ่งเผาผลาญรากของเมืองนั้น
12 กษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก
และบรรดาชาวพิภพพากันไม่เชื่อว่าคู่อริหรือศัตรูจะได้เข้าไปในประตูกรุงเยรูซาเล็มได้
13 เพราะความผิดบาปของพวกผู้พยากรณ์ของกรุงศิโยน
และเพราะความชั่วช้าของพวกปุโรหิตของกรุงนั้น
ที่ได้กระทำโลหิตของจนชอบธรรมให้ไหลออกในท่ามกลางกรุง
14 เขาทั้งหลายเดินปะเปะและตบอดไปตามถนน ทำตัวให้มลทินด้วยโลหิต
จนคนจะจับต้องไม่ได้ที่เสื้อผ้าของเขา
15 คนทั้งหลายร้องบอกเขาว่า "ไปซิ มลทินจริง ไปเถอะ ไป อย่ามาถูกต้องนะ"
เมื่อเขาเหล่านั้นหนีไป เป็นคนพเนจร พลเมืองของประชาชาติพิศุกันว่า
"เขาต้องไม่อยู่ที่นั่นอีกต่อไป"
16 พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาทั้งปวงกระจัดกระจายไป
พระองค์จะไม่ทรงสนพระทัยในเขาอีกเลย คนทั้งหลายจึงไม่นับถือพวกปุโรหิต
ไม่ทำคุณต่อพวกผู้ใหญ่
17 นัยน์ตาของพวกเรามองหาความช่วยเหลือ การช่วยเหลือนั้นไร้ประโยชน์ ส่วนการเฝ้ารอคอย
พวกเราได้คอยประเทศที่ไม่อาจจะช่วยเราให้รอดได้

18 มืดนสะกดรอยตามเรา จนพวกเราเดินตามถนนของพวกเราไม่ได้
เบื้องปลายของพวกเราก็ใกล้เข้ามาแล้ว วันเดือนทั้งหลายของพวกเราจะจับอยู่
เพราะบ้านปลายของพวกเรามาถึง
19 พวกที่ซ่มเหงเราก็เรื่กว่านกอินทรีในท้องฟ้า เขาทั้งหลายวิ่งไล่กวาดพวกเราบนภูเขา
เขาทั้งหลายข่มขอยจับเราในถิ่นทุรกันดาร
20 ลมปราดทางจมูกของพวกข้าพเจ้า คือมือที่พระยโฮวาท់ทรงเจิมไว้วันนั้น
ก็ตกหลุมพรางของเขາทั้งหลายแล้ว ถือพวกเราล่าวถึงพระองค์ท่านว่า
"เราจะดำรงชีวิตของเราร่วมกลางประชาชาติได้ ก็ด้วยอาศัยรั้งมาของพระองค์ท่าน"
21 โอ คิตาแห่งเมืองเอโดม ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอูส จงเปรมปรีดีและยินดีเกิด
ถ้ายันนั้นจะผ่านมาถึงเจ้าด้วย เจ้าจะต้องเมามาย และจะกระทำให้ตัวเองเปลือยเปล่าไป
22 โอ คิตาแห่งกรุงศิโยนเอ๋ย การลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้าก็ครบแล้ว
พระองค์จะไม่ทรงพาเจ้าออกไปให้เป็นเหยื่ออีกต่อไป โอ คิตาแห่งเมืองเอโดมเอ๋ย
พระองค์จะทรงลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้า พระองค์จะทรงเผยบาปของเจ้าให้ประจักษ์

Chapter 5

1 ข้าแต่พระยโฮวาท์ ขอทรงระลึกว่ามีอะไรมาถึงข้าพระองค์
ขอทรงพิจารณาและทอดพระเนตรความอดสูของข้าพระองค์
2 มรดกของพวกข้าพระองค์ได้ไปตกอยู่กับพวกต่างประเทศ
บ้านเรือนของพวกข้าพระองค์เป็นของคนที่ต่างดาว
3 พวกข้าพระองค์เป็นคนกำพร้าและคนกำพร้าพอ และเหล่ามารดาของข้าพระองค์เป็นดังหญิงม่าย
4 น้ำก็ต้องซื้อเขาคิม ฟินก็ต้องซื้อเขาไซ้
5 ผู้ซ่มซี้ได้ซื้อพวกข้าพระองค์ไว้ พวกข้าพระองค์ทำงานหนักและไม่มีความพักเลย
6 พวกข้าพระองค์พณมือให้คนอียิปต์และคนอัสซีเรีย เพื่อจะได้อาหารรับประทานอีกหนึ่ง
7 บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ได้กระทำบาป และก็ตายหมดแล้ว
พวกข้าพระองค์ต้องถูกโทษเพราะความชั่วช้าของเรา
8 หาสกลับปกครองพวกข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขาได้
9 ข้าพระองค์ทั้งหลายได้อาหารมาโดยเอาชีวิตเขาสืบเนื่องเพราะดาบแห่งถิ่นทุรกันดาร
10 ผิวหนังของพวกข้าพระองค์ก็รื้อจนปานเตาอบ เพราะความเดือดร้อนของทุกภิกษย์
11 เขาทั้งหลายสิ้นใจพวกผู้หญิงในกรุงศิโยน และซ่มใจสาวพรหมจารีในหัวเมืองแห่งยูดาห์
12 พวกเจ้านายต้องถูกผูกมือแขวน ไม่มีใครแสดงความรักนบถต่อหน้าพวกผู้ใหญ่
13 พวกคนหนุ่มถูกขังค้ำไว้ไม่แบ่ง และพวกเด็กต้องแบกหินหนักล้มลุกคลุกคลาน
14 พวกผู้ใหญ่หายตัวไปจากประตูเมือง พวกคนหนุ่มได้หยดดีดสีตีเป่าแล้ว
15 ความปลาบปลื้มก็ประลาตไปจากใจของพวกข้าพระองค์สิ้น
การเดินรำของพวกข้าพระองค์กลายเป็นการรำไห้
16 มงกุฎได้ร่วงหล่นจากศีรษะข้าพระองค์แล้ว วิบัติแก่พวกข้าพระองค์
เพราะพวกข้าพระองค์กระทำบาปไว้
17 เหตุนี้เองใจพวกข้าพระองค์จึงอ่อนกำลัง เพราะการเหล่านี้องนัยนตาข้าพระองค์จึงมัวไป
18 เหตุด้วยภูเขาศิโยนซึ่งรกร้างไป พวกสุนัขจึงจอกจิมาเดินเล่นพันท่านอยู่บนนั้น
19 ข้าแต่พระยโฮวาท์ แต่พระองค์ทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์ พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
20 เป็นโณนพระองค์ทรงลืมหักพวกข้าพระองค์เสียเป็นนิตย์
เป็นโณนได้ทรงทอดทิ้งพวกข้าพระองค์เสียจนถึงนี้
21 ข้าแต่พระยโฮวาท์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับสู่พระองค์เถิด
แล้วพวกข้าพระองค์จะกลับสู่พระองค์ ขอทรงฟื้นฟูเดือนปีของข้าพระองค์ให้เหมือนดังก่อน
22 เว้นเสียแต่พระองค์ทรงสถิตทิ้งพวกข้าพระองค์เสียแล้ว
และพระองค์ทรงกริ้วพวกข้าพระองค์อย่างถาวร

EZEKIEL

Chapter 1

1 อยู่มา ในวันที่ห้าเดือนที่สี่ปีที่สามสิบ ขณะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่ริมแม่น้ำเลบาริในหมู่พวกเชลย
ท้องฟ้าเปิดออก และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตจากพระเจ้า
2 เมื่อวันที่ห้าเดือนนั้น คือในปีที่ห้าที่กษัตริย์โฮยาคินต้องเป็นเชลย
3 พระวจนะของพระยโฮวาท์มายังเอเสเคียลบุตร
บุตรชายบูนีในแผ่นดินของคนเคลเดียริมแม่น้ำเลบาริ ณ
ที่นั้นพระหัตถ์ของพระยโฮวาท์มาอยู่เหนือท่าน
4 ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดู ลมบ้าหมูก็พัดมาจากทางเหนือ มีเมฆก้อนใหญ่ที่มีความสว่างอยู่รอบ
และมีไฟลุกวาบออกมาอยู่เสมอ ท่ามกลางไฟนั้นดูประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวววาว
ซึ่งออกมาจากท่ามกลางไฟนั้น
5 และจากท่ามกลางไฟนี้มีร่างดั่งสิ่งที่มีชีวิตอยู่สี่ตัวออกมา รูปร่างของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นเป็นเช่นนี้
คือมีสี่ส่วนเหมือนมนุษย์
6 แต่สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวมีหน้าสี่หน้า และมีปีกสี่ปีกทุกตัว
7 เท้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นตรง และฝ่าเท้าก็เหมือนฝ่าตีนลูกวัว
และเป็นประกายอย่างทองสัมฤทธิ์ขัด
8 ที่ใต้ปีกข้างตัวทั้งสี่ข้างมีเป็นมือคน สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าและมีปีกดังนี้
9 คือปีกของหนึ่งต่างก็ติดปีกของกันและกัน มันบินตรงไปข้างหน้า ขณะที่ไปก็ไม่หันเลย
10 สันฐานหน้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าเหมือนหน้าคน ทั้งสี่มีหน้าสิงโตอยู่ด้านขวา
ทั้งสี่มีหน้าวัวอยู่ด้านซ้าย ทั้งสี่มีหน้ากอินทรีด้วย
11 หน้าของมันเป็นดังนี้แหละ ปีกของมันกางแผ่ขึ้นข้างบน
ปีกสองปีกของแต่ละตัวจติดปีกของกันและกัน ส่วนอีกสองปีกคลุมกายของมัน

12 สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวบินตรงไปข้างหน้า ไม่ว่าวิญญาณจะไปทางไหน มันก็ไปทางนั้น
เมื่อไปก็ไม่หันเลย
13 สันฐานของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น มีสิ่งหนึ่งที่ดีเหมือนถ่านดูเหมือนคบเพลิงหลายอัน
เคลื่อนไปมาอยู่ในหมู่สิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้น ไฟนั้นลุกโสมและมีแสงไฟแลบออกมาจากไฟนั้น
14 สิ่งที่มีชีวิตอยู่ก็พุ่งไปพุ่งมาดั่งฟ้าแลบแลบปลาบ
15 เมื่อข้าพเจ้ามองดูสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น ดูเถิด วงล้ออยู่บนปีกข้างสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น
ตัวละหนึ่งวงล้อสี่ตัว
16 ลักษณะและทรวดทรงของวงล้อเหล่านั้นแวววาวอย่างพลอยเขียว
วงล้อทั้งสี่ก็มีสันฐานเหมือนกัน ส่วนลักษณะและทรวดทรงนั้นเหมือนวงล้อซ้อนในวงล้อ
17 เมื่อจะไปก็ไปทางใดในสี่ข้างของมันได้ เมื่อไปก็ไม่หันเลย
18 ขอบวงล้อนั้นสูงและน่าสะพึงกลัว และทั้งสี่นั้นที่ขอบมีนัยนตาเต็มอยู่รอบๆ
19 เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นไป วงล้อก็ตามไปด้วยทุกตัว เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากปีกพ
วงล้อก็เหาะขึ้นด้วย
20 วิญญาณจะไปที่ไหน สิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นก็ไป คือวิญญาณของมันก็ไปทั้งนั้น
และวงล้อนั้นก็เหาะตามไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้อยู่ในวงล้อ
21 เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่ไป วงล้อก็ไปด้วย เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่หยุด วงล้อก็หยุด
เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากปีกพ วงล้อก็เหาะตามไปด้วย
เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้อยู่ในวงล้อ
22 เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นมีลักษณะเหมือนท้องฟ้า ทอแสงอย่างแก้วผลึกที่นากลัว
แผ่กว้างอยู่เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น
23 ใต้ท้องฟ้านี้ปีกกางออกตรง กางออกไปหากัน สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวมีปีกคลุมกายข้างนี้สองปีก
และมีปีกคลุมกายข้างนั้นสองปีก
24 และเมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นไป ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของปีกเหมือนเสียงของน้ำมากมาย
ดังพระสุรเสียงขององคผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เสียงโกลาหล เหมือนเสียงพลโยธา
เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นหยุดนิ่งก็หุบปีกลง
25 และมีเสียงมาจากท้องฟ้าเหนือศีรษะของมัน เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นหยุดนิ่งก็หุบปีกลง
26 และเหนือท้องฟ้าที่อยู่เหนือศีรษะของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นมีสิ่งคล้ายบัลลังก์มีลักษณะเหมือนไพฑูรย์
และบนสิ่งที่เหมือนบัลลังก์นั้นก็มีลักษณะเหมือนมนุษย์
27 และข้าพเจ้าเห็นประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวววาว เหมือนไฟที่บังไว้อยู่รอบข้าง
เหนือสิ่งที่เหมือนบันไดของผู้นั้นขึ้นไป และจากสิ่งที่เหมือนบันไดลงมา ข้าพเจ้าเห็นเหมือนไฟ
และมีความสุขที่ได้อยู่รอบท่านผู้นั้น
28 ลักษณะความสูงใสที่อยู่รอบนั้นเหมือนกับฐานรุ่งที่ปรากฏในเมฆในวันฝนตก
ลักษณะทรวดทรงแห่งสงาราศีของพระยโฮวาท์เป็นดังนี้แหละ และเมื่อข้าพเจ้าเห็นแล้ว
ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน และข้าพเจ้าได้ยินเสียงท่านผู้หนึ่งตรัส

Chapter 2

1 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ยืนขึ้น เราจะพูดกับเจ้า"
2 และเมื่อพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าพระวิญญาณได้เข้าไปในข้าพเจ้าและตั้งข้าพเจ้าให้ยืนขึ้น
และข้าพเจ้าได้ยินพระองค์นั้นผู้ตรัสกับข้าพเจ้า
3 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราส่งเจ้าไปยังกณอิสราเอล
ถึงประชาชาติที่มีกบฏ ผู้ซึ่งได้กบฏต่อเรา
ทั้งตัวเขาและบรรพบุรุษของเขาได้ละเมิดต่อเราจนกระทั่งวันนี้
4 ประชาชนก็หันด้านและตอดด้วย เราได้เจ้าไปหาเขา และเจ้าจะพูดกับเขาว่า
‘องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า’
5 เขาจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ตาม (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานที่มีกบฏ) เขาก็จะทราบว่าจะ
ได้มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งไปหาพวกเขาแล้ว
6 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเขา หรืออย่าเกรงคำพูดของเขา
ถึงแม้ว่าหนามย้อยหนามใหญ่อยู่กับเจ้า และเจ้าอยู่ท่ามกลางแมลงปอง อย่าเกรงคำพูดของเขาเลย
อย่าที่ถ้อยเมื่อเห็นหน้าเขา เพราะเขาเป็นวงศ์วานที่มีกบฏ
7 และเจ้าจะกล่าวถ้อยคำของเขาให้เขาฟัง เขาจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ตามเถะ
เพราะเขาเป็นผู้ที่มีกบฏ
8 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ฝ่ายเจ้าจงฟังสิ่งที่เรากล่าวแก่เจ้า
อยู่เป็นจนมีกบฏอย่างวงศ์วานที่มีกบฏนั้น จงอัปภาขึ้นและกินสิ่งที่เราให้เจ้า"
9 ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็เห็นพระหัตถ์ข้างหนึ่งเหยียดออกมายังข้าพเจ้า และดูเถิด
ในพระหัตถ์นั้นมีหนังสืออยู่ม้วนหนึ่ง
10 พระองค์ทรงคลี่หนังสือม้วนนั้นออกต่อหน้าข้าพเจ้า
และมีตัวหนังสือเขียนอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง มีบทควาว่า
คำไว้ทุกข้อและคำไว้พิชียนอยู่บนนั้น

Chapter 3

1 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานสิ่งที่เจ้าได้พบ
จงรับประทานหนังสือม้วนนี้ และจงไปพูดกับวงศ์วานอิสราเอล"
2 ข้าพเจ้าจึงอัปภา และพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ารับประทานหนังสือม้วนนั้น
3 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย
จงรับประทานหนังสือม้วนนี้ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า และบรรจุให้เต็มท้องของเจ้า"
แล้วข้าพเจ้าก็ได้รับประทาน และเหมือนหนังสือม้วนนั้นอยู่ในปากของข้าพเจ้าก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง
4 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย
เจ้าจงไปยังวงศ์วานอิสราเอลและกล่าวถ้อยคำของเราแก่เขา
5 เพราะเรามีได้ให้เจ้าไปหาชนชาติที่พูดภาษาต่างดาวและภาษาที่พูดยาก
แต่ให้ไปทางวงศ์วานอิสราเอล

6 มิใช่ให้ไปหาชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่พูดภาษาต่างดาวและภาษาที่พูดยาก เป็นคำที่เจ้าจะเข้าใจไม่ได้ ที่จริงแล้วเราได้เข้าไปหาคนเช่นนั้น เขาทั้งหลายจะฟังเจ้า
7 แต่วงศ์วานอิสราเอลจะไม่ยอมฟังเจ้า เพราะเขาไม่ยอมฟังเรา เพราะว่างศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นเป็นคนหัวแข็งและจิตใจตื้อตึง
8 ดูเถิด เราได้กระทำให้น้ำของเจ้ามีถึงท้องหน้าของเขา และให้น้ำมากของเจ้าถึงหลังคอหน้าของเขา
9 เราได้กระทำให้น้ำมากของเจ้าถึงขั้นขึ้นอย่างพชรที่แข็งแกร่งเหนือลิฟอย่างกลั้วเขาเลย อย่างที่ถลอลเมื่อเห็นหน้าเขา เพราะเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ"
10 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับถ้อยคำทั้งสิ้นของเราที่พูดกับเจ้าไว้ในใจของเจ้า และจงฟังไว้ด้วยหูของเจ้า
11 ไปเถละ เจ้าจงไปหาพวกที่เป็นชลย คือชนชาติของเจ้านั้น จงพูดกับเขา และกล่าวแก่เขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า' ถึงเขาจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ช่างเถิด"
12 พระวิญญาณจึงยกข้าพเจ้าขึ้น และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงกระหึ่มอยู่ข้างหลังข้าพเจ้าว่า "จงสรรเสริญแต่สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ซึ่งขึ้นมาจากสถานที่ของพระองค์"
13 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงปีกสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่ถูกต้องกัน และเสียงวงล้อข้างๆสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น เป็นเสียงกระหึ่ม
14 พระวิญญาณก็ยกข้าพเจ้าขึ้นและพาข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไปด้วยความชื่นชมในใจข้าพเจ้าคือตร้อน พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็หนักอยู่บนข้าพเจ้า
15 ข้าพเจ้าจึงมาถึงพวกที่เป็นชลยที่เทลอับบิ ผู้ที่อาศัยอยู่ที่ริมแม่น้ำเดบาร์ และที่ที่เขา นั่งอยู่ข้าพเจ้าก็นั่งอยู่ และยังคงอยู่อย่างมีชัยท่ามกลางเขาเจ็ดวัน
16 ต่อมาพอสิ้นเจ็ดวัน พระวณะแห่งพระเยโฮวาห์ก็มาถึงข้าพเจ้าว่า
17 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำให้เจ้าเป็นขามแฝงวงศ์วานอิสราเอล เจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากของเราเมื่อไร เจ้าจงกล่าวคำตักเตือนเขาจากเรา
18 ถ้าเราบอกแก่คนชั่วว่า 'เจ้าจะต้องตายแน่ๆ' และเจ้าไม่ตักเตือนเขาหรือกล่าวเตือนคนชั่วให้ละทิ้งทางชั่วของตนเสีย เพื่อจะช่วยชีวิตเขาให้รอด คนชั่วนั้นจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกกร้องไห้ออกของเขาจากมือของเจ้า
19 แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชั่วและเขามิได้หันกลับจากความชั่วของเขา หรือจากทางชั่วของเขา เขาจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าจะได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้
20 อีกประการหนึ่ง ถ้าคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขา และได้กระทำความชั่วช้า และเราวางสิ่งซึ่งสุดไ้ตรวจหาเขา เขาจะต้องตาย เพราะว่าเขามิได้ตักเตือนเขา เขาจะตายเพราะบาปของเขา และจะไม่มีการจดจำการกระทำอันชอบธรรมของเขาไว้เลย แต่เราจะเรียกกร้องไห้ออกของเขาจากมือของเจ้า
21 แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชอบธรรมไม่ให้กระทำบาปและเขามิได้กระทำบาป เขาจะมีชีวิตอยู่ได้แน่ เพราะเขาเริ่มจากตักเตือน และเจ้าก็ได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้"
22 ณ ที่นั้นพระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงลุกขึ้นออกไปยังที่ราบ และเราจะพูดกับเจ้าที่นั่น"
23 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นออกไปยังที่ราบ และดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่นั่นอย่างเดียวกับสง่าราศีซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเดบาร์ และข้าพเจ้าก็ขับหน้าลงถึงดิน
24 แต่พระวิญญาณได้เสด็จเข้าไปในข้าพเจ้ากระทำให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า และทรงบอกข้าพเจ้าว่า "จงไป สั่งตัวเจ้าไว้ภายในเรือนของเจ้า
25 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เขาจะเอาเชือกพันเจ้า และผูกมัดเจ้าไว้ด้วยเชือกนั้น เจ้าจึงออกไปท่ามกลางเขาไม่ได้
26 และเราจะกระทำให้ลิ้นของเจ้าติดกับเพดานปากของเจ้า ดังนั้นเจ้าจะเป็นใบไม้ไม่สามารถว่ากล่าวเขาได้ เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ
27 แต่เมื่อเราพูดกับเจ้า เราจะให้เจ้าหายไ้ และเจ้าจะกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า' ผู้ที่จะพริกให้เขาได้พึง ผละผู้ที่จะปฏิเสธไม่ฟังก็ให้เขาปฏิเสธ เพราะเขาทั้งหลายเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ"

Chapter 4

1 "เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเอาก้อนอิฐมาวางไว้ข้างหน้าเจ้า และแกะรูปเมืองหนึ่งไว้บนนั้นคือนครเยรูซาเล็ม
2 จงล้อมนครนั้นไว้และก่อกำแพงล้อมไว้รอบนครนั้นด้วย และก่อเชิงเทินไว้สูงนครนั้นและตั้งค่ายรอบนครไว้ และตั้งเครื่องทะเลาะกำแพงไว้รอบนคร
3 จงหากระหะเหล็กมา และวางกระหะเหล็กนั้นต่งเป็นกำแพงเหล็กระหว่งเจ้ากับนครนั้น และเจ้าจงหันหน้าสู่นครนั้น ให้นำครั้นนั้นถูกลบแล้ว เจ้าจงกระชับการล้อมเข้าไป นี่เป็นหมายสำคัญสำหรับวงศ์วานอิสราเอล
4 แล้วเจ้าจงนอนตะแคงข้างซ้ายและเราจะวางความชั่วช้าแห่งวงศ์วานอิสราเอลไว้เหนือเจ้า เจ้านอนที่อยู่ที่นั่น เจ้าจะแบกความชั่วช้าของนครนั้นเท่านั้นวัน
5 เพราะเราได้กำหนดวันให้แก่เจ้าแล้ว คือสามร้อยเก้าสิบวันเท่ากับจำนวนปีแห่งความชั่วช้าของเขา เจ้าจะต้องแบกความชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอลแทนเท่านั้น
6 และเมื่อเจ้ากระทำเช่นนี้ครบวันแล้ว เจ้าจะต้องนอนลงเป็นครั้งที่สอง แต่นอนตะแคงข้างขวา และเจ้าจะแบกความชั่วช้าของวงศ์วานยูดาห์ เรากำหนดให้เจ้าสี่สิบวันแทนปี
7 และเจ้าต้องตั้งหน้าตรงการล้อมเยรูซาเล็มไว้ด้วยแขนเปลี่ยนแปล และเจ้าจงพยากรณ์สู่นครนั้น
8 และ ดูเถิด เราจะทำเอาเชือกมัดเจ้าไว้ เจ้าจะพลิกจากข้างนี้ไปข้างโน้นไม่ได้จนกว่าเจ้าจะครบการล้อมนครตามกำหนดวันของเจ้า
9 เจ้าจงเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์ลีย์ ถั่วียง และถั่วแดง ข้าวฟ่าง และข้าวสเปลดต์ มาใส่ในภาชนะลูกเต๋ายาใช้ทำเป็นขนมปังให้เจ้า
ระหว่างที่เจ้านอนตะแคงตามกำหนดวันสามร้อยเก้าสิบวันนั้น เจ้าจะรับประทานอาหารนี้
10 และอาหารที่เจ้ารับประทานจะต้องตั้ง เป็นวันละยี่สิบแซล เจ้าจงรับประทานตามเวลากำหนด
11 และน้ำเจ้าต้องตวงดื่ม คือหนึ่งในหกของอิมหนึ่ง เจ้าจงดื่มมันตามเวลากำหนด

12 และเจ้าจะต้องรับประทานต่างขนมปังข้าวบาร์ลีย์
ใช้ไฟฟอจจระมนุษย์ปิ้งท่ามกลางสายตาของเขាทั้งหลาย"
13 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ประชาชนอิสราเอลจะต้องรับประทานขนมปังของเขอย่างมกทีน้อยหนึ่งและ ณ ท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งเราจะขับไล่เขาไปอยู่"
14 แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าข้า ดูเถิด จิตใจของข้าพระองค์ไม่เคยเป็นมลทินเลย เพราะตั้งแต่หนุ่มๆมาจนบัดนี้ ข้าพระองค์ไม่เคยรับประทานสิ่งที่ตายเอง หรือที่ถูกสัตว์นักจณหลกเป็นชิ้นๆ ไม่มีเนื้อสัตว์ที่พึงรังเกียจเข้าไปในปากของข้าพระองค์เลย"
15 แล้วพระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ดูเถิด เราจะยอมให้เจ้าให้มูลวัวแทนอุจจาระของมนุษย์ ซึ่งเจ้าจะได้เตรียมขนมปังของเจ้า"
16 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เราจะทำลายอาหารหลักในเยรูซาเล็มเสีย เขาจะต้องตั้งขนมปังรับประทาน ทั้งรับประทานด้วยความหวาดกลัว และเขาจะตวงน้ำดื่ม ทั้งดื่มด้วยอาการอกลั่นขวยใหญ่
17 เพื่อให้ขาดขนมปังและน้ำ ให้ต่างคนต่างอกลั่นขวยใหญ่ และขับผอม่ไปเพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย"

Chapter 5

1 "เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเอาไม้ดคมเล่มหนึ่ง จงเอาไม้โกนของช่างตัดผม จงโกนศีรษะและโกนเคราของเจ้า เอาดาซึ่งสำหรับฆ่าหมา แบ่งผมนั้นออก
2 เมื่อทำการล้อมนครถ้วนแล้ว เจ้าจงเผาหนึ่งในสามส่วนเสียในไฟที่กลางเมือง และเอาหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งมา เอาไม้ฟันให้รอบเมือง และหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งนั้น เจ้าจงให้ลมพัดกระจายไป และเราจะตัดเขาออกตามไป
3 และเจ้าจงเอาเส้นผมนั้นมาหย่อนหนึ่งมัดติดไว้ที่เสื้อคลุมของเจ้า
4 และเจ้าจงเอาผมเหล่านั้นมาอีกบ้าง จงโยนเข้าไปในไฟไฟใหม่เสียในไฟนั้น จากที่นั้นจะมีไฟเข้าไปในวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด
5 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า นีคือเยรูซาเล็ม เราตั้งเธอไว้ในท่ามกลางประชาชาติและประเทศทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเธอ
6 และเยรูซาเล็มได้เปลี่ยนคำตัดสินของเราเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าประชาชาติใดๆ และได้เปลี่ยนกฎเกณฑ์ของเรามายิ่งกว่าประเทศที่อยู่ล้อมรอบ โดยปฏิเสธไม่รับคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา
7 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเหตุว่าเจ้าตั้งหวังยิ่งกว่าประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า และมีไม้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ หรือรักษาคำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามคำตัดสินของประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า
8 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรา แม้ว่าเรานั้นและเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า เราจะพิพากษาลงโทษท่ามกลางเจ้าท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลาย
9 และเพราะการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า เราจะกระทำท่ามกลางเจ้าอย่างที่เราไม่เคยกระทำมาก่อนเลย และเราจะไม่กระทำอย่างนั้นอีกต่อไป
10 เพราะฉะนั้นบิดาจะกินบุตรชายของตนท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และบรรดาบุตรชายจะกินบรรดาบิดาของเขาทั้งหลาย และเราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ผู้ใดในพวกเจ้าที่เหลืออยู่ เราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศานุทิศ
11 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด แม้ที่เดียวเพราะเจ้าได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า และด้วยสิ่งลามกทั้งสิ้นของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะตัดเจ้าลง นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี เราจะไม่สงสารด้วย
12 พวกเจ้าหนึ่งในสามส่วนจะล้มตายเพราะโรคระบาด และถูกฆ่าด้วยयरกันดารอาหารในหมู่พวกเจ้า อีกหนึ่งในสามส่วนจะล้มตายด้วยดาบอยู่รอบเจ้า และอีกหนึ่งในสามส่วนเราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศานุทิศ และเราจะตัดดาบออกไล่ตามเขาทั้งหลายไป
13 เช่นนี้แหละ ความกริ้วของเราจะมอดลง และเราจะระบายความโกรธของเราจนหมดและพอใจ และเขาทั้งหลายจะได้ทราบว่
เราคือพระเยโฮวาห์ได้กล่าวเช่นนี้ด้วยใจจดจ่อเมื่อความโกรธของเราต่อเขาหมดลงแล้ว
14 ยิ่งกว่านั้น เราจะกระทำให้เจ้าถูกทิ้งไว้ให้เสียไปเปล่าๆ และเป็นที่ถูกตำหนิตืดแทนท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเจ้า และในสายตาของบรรดาผู้ที่ผ่านมาไปมา
15 เจ้าจะเป็นที่เข่าประณามและเย้ยหยัน เป็นคำสั่งสอนและเป็นที่น่าหวาดเสียวแก่ประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบเจ้า เมื่อเราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ด้วยความกริ้วและความเกรี้ยวกราด และการต่อว่าอย่างรุนแรงของเรา เรา พระเยโฮวาห์ได้สั่งว่าจาเช่นนี้แล้ว
16 เมื่อเราปล่อยลูกคนหนุ่มๆแห่งการกินดารอาหาร คือลูกธนูแห่งการทำลายในท่ามกลางเจ้า ซึ่งเราจะปล่อยไปทำลายเจ้า และเมื่อเราเพิ่มการกินดารอาหารให้เจ้า และทำลายอาหารหลักของเจ้าเสีย
17 เราจะส่งการกินดารอาหารและสัตว์ป่ร้ายมาสู่เจ้า และมันจะบริโภกลูกหลานของเจ้าไปเสีย โรคระบาดและโลหิตจะผ่านเจ้า และเราจะนำดาบมาเหนือเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ได้สั่งว่าจาเช่นนี้แล้ว"

Chapter 6

1 พระวามะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าตรงที่ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล และจงพยากรณ์กล่าวโทษภูเขาเหล่านั้น
3 และกล่าวว่า ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวามะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่ภูเขาทั้งหลายและแก่เนินเขา และห้วยและหุบเขาทั้งหลายว่า ดูกูเกิด เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า และเราจะทำลายปฐมนิสถานสูงของเจ้าเสีย
4 แทนภูเขาทั้งหลายของเจ้าจะกร้าง และวงรูปเคารพของเจ้าจะแตกหักเสีย และเราจะเหวี่ยงคนที่ถูกฆ่าสังเวชของเจ้านั้นลงต่อหน้ารูปเคารพของเจ้า
5 และเราจะวางศพคนอิสราเอลไว้หน้ารูปเคารพของเขา และเราจะกระจายกระดูกของเจ้ารอบแทนบูชาของเจ้า
6 เจ้าอาศัยอยู่ที่ใหญ่ เมืองของเจ้าจะร้างและปฐมนิสถานสูงของเจ้าจะกร้าง ดังนั้นแหละแทนบูชาของเจ้าจะร้างและกร้าง รูปเคารพของเจ้าจะหักและสิ้นสุดลง รูปเคารพทั้งหลายของเจ้าจะถูกตัดลง และการงานของเจ้าจะถูกกวาดทิ้งเสียสิ้น
7 และคนที่ถูกฆ่าสังเวชท่ามกลางเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์
8 แต่เราจะให้เจ้าเหลืออยู่บ้างเป็นบางคน เพื่อเจ้าจะมีบางคนท่ามกลางประชาชาติที่หนีพ้นดาบไป เมื่อเจ้าจะกระจายไปอยู่ในประเทศต่างๆ
9 แล้วคนในพวกเจ้าที่หนีไปได้นั้น จะระลึกถึงเราท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น
เพราะใจของเขาแหลกสลายเนื่องด้วยใจแพศยาของเขาซึ่งได้พรางจากเราไป และเนื่องด้วยตงของเขาที่มองดูรูปเคารพด้วยใจแพศยานั้น และเขาจะเกลียดตัวเองเนื่องจากความชั่วร้ายซึ่งเขาได้กระทำในสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาด้วย
10 เขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เรามีได้พูดพล่อยๆว่า เราจะกระทำการร้ายนี้แก่เขา"
11 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า "จงจับมือและกระเทียมเท้าของเจ้า และกล่าวว่า อนิจจาสำหรับการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นแห่งวงศ์วานอิสราเอล เหตุว่าเขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบ ด้วยกรรกันดารอาหารและด้วยโรครบาด
12 ผู้ที่อยู่ห่างไกลออกไปจะตายด้วยโรครบาด ผู้ที่อยู่ใกล้ก็จะล้มตายด้วยดาบ และผู้ที่เหลืออยู่และถูกล้อมไว้จะตายด้วยการกันดารอาหาร เราจะทำให้ความเกรี้ยวกราดของเรามีเหนือเขาจนกว่าจะมอดลง เช่นนี้แหละ
13 และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์
เมื่อคนที่ถูกฆ่านอนอยู่ท่ามกลางรูปเคารพของเขารอบแทนบูชาของเขา บนเนินเขาสูงทุกแห่ง บนยอดเขาทั้งหลาย ที่یدنไม้เขียวชอุ่ม และไต่ต้นโอ๊กใบดกทุกต้น
ไม่ว่าที่ใดที่ภูเขาพวกกลิ่นที่พึงใจและรูปเคารพทั้งสิ้นของเขา
14 และเราจะยื่นมือของเราออกต่อผู้เขา และกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้าง และที่ซึ่งตลอดที่อาศัยทั้งสิ้นของเขา คือกร้างมากกว่าถิ่นทุรกันดารที่ไปทางดิบลา แล้วเขาจึงจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์"

Chapter 7

1 พระวามะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
2 "เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสกับแผ่นดินอิสราเอลดังนี้ว่า อาสานความสิ้นสุดได้มาถึงทั้งสี่มุมของแผ่นดินแล้ว
3 บัดนี้มันปลายก็มาถึงเจ้าแล้ว และเราจะปล่อยความโกรธของเราเหนือเจ้าทั้งหลาย และจะพิพากษาเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า
และเราจะตอบสนองการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าแก่เจ้า
4 นัยนิตของเราจะไม่เมตตาเจ้า และเราจะไม่สงสาร แต่เราจะตอบสนองต่อวิถีทางทั้งหลายของเจ้าแก่เจ้าเอง และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้าจะอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์
5 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแล้ววิบัติเล่า ดูกูเกิด วิบัติมาถึงแล้ว
6 ความสิ้นสุดมาถึงแล้ว อาสานนั้นมาถึง มันดินขึ้นต่อสู่เจ้า ดูกูเกิด วิบัติมาถึงแล้ว
7 ชาวแผ่นดินแอ่ง เวลาเข้ามาถึงแล้ว เวลามาถึงแล้ว วันแห่งความโกลาหลใกล้เข้ามาแล้ว และไม่ใช่เสียงให้ร้องยินดีที่บนภูเขา
8 บัดนี้ ไม่ใช่แล้วเราจะเทความเดือดดาลของเราลงบนเจ้า และกระทำให้ความโกรธของเราซึ่งมีต่อเจ้าถึงที่สำเร็จ และเราจะพิพากษาเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และเราจะตอบสนองเจ้าสำหรับการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า
9 นัยนิตของเราจะไม่เมตตา และเราจะไม่สงสาร เราจะตอบสนองเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ผู้โยยติ
10 ดูกูเกิด วันนั้น ดูกูเกิด มาถึงแล้ว เวลาเข้าออกมาแล้ว พลองก็บานแล้ว ความเยือกแข็งก็ผลิตออก
11 ความทารุณได้เจริญเป็นพลงชั่วร้าย จะไม่มีใครเหลืออยู่เลย ประชาชนของเขาที่ไม่มีความผิดของเขาที่ไม่มีความผิดใคร่ครวญเผื่อพวกเขาเลย
12 เวลาเนินมาถึงแล้ว วันนั้นก็ใกล้เข้า อย่าให้ผู้ซื้อดีใจ อย่าให้ผู้ขายเสียใจ เพราะพระที่โรยอยู่เหนือประชาชนทั้งสิ้นของเรา
13 เพราะว่าผู้ขายจะไม่ได้อภัยไปยังสิ่งที่เขาได้ขายไป ขณะเมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ เพราะว่ามีมิตนั้นก็เกี่ยวข้องกับประชาชนทั้งมวล และจะไม่หันกลับ และเพราะความชั่วช้าของเขา จึงจะไม่มีใครได้รักษาชีวิตไว้ได้
14 เขาได้เป่าตรแล้ว และได้เตรียมทุกอย่างไว้พร้อม แต่ไม่มีใครเข้าสงคราม เพราะว่าที่โรยของเราอยู่เหนือประชาชนทั้งสิ้นของเรา
15 ดาบก็อยู่ข้างนอก โรครบาดและการกันดารอาหารก็อยู่ข้างใน ผู้ที่อยู่ในทุ่งนาจะตายเสียด้วยดาบ และผู้ที่อยู่ในเมืองการกันดารอาหารและโรครบาดจะกินเสีย
16 แต่ผู้หนึ่งผู้ใดที่รอดตายได้จะหนีไปอยู่บนภูเขาเหมือนนกเขาแห่งหุบเขา

ทุกคนก็ร้องครวญครางเพราะความชั่วช้าของตน
17 มือทั้งสี่จะอ่อนแอ และเท้าทั้งหมดจะอ่อนเหมือนน้ำ
18 เขาทั้งหลายจะลาดเอวไ้ด้วยฝ่ากระสอบ และความสั่นสะเทือนจะครอบเขาไว้ ความละอายจะอยู่ที่ใบหน้าของเขาทุกคน และศีรษะของเขาจะลั่นหมด
19 เขาจะโยนเงินของเขาไปในถนน และทองคำของเขาจะถูกเอาออกไปเสีย เงินและทองของเขาไม่อาจที่จะช่วยเขาให้พ้นในวันแห่งพระที่โรยของพระเยโฮวาห์ เขาจะให้หายหัว หรือบรรจไฟเต็มท้องด้วยเงินทองก็ไม่ได้ เพราะว่าเป็นสิ่งที่สะอิดให้เขาทำความชั่วช้า
20 เขานำความจงมแห่งเครื่องประดับของเขาแสดงออกถึงความสง่าผ่าเผย และเขาสั่งรูปเคารพด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและน่าเกลียดน่าชังของเขาไว้ภายในเครื่องประดับนั้น เพราะฉะนั้นเราจะกระทำให้สิ่งนี้อยู่ห่างไกลจากเขา
21 และเราจะมอบสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของชนต่างชาติให้เป็นของริบ และแผ่นดินทั่วโลกให้เป็นของปล้นได้ และเขาทั้งหลายจะกระทำให้เป็นมลทิน
22 เราจะหันหน้าของเราไปเสียจากเขาด้วย แล้วเขาจึงจะกระทำสถานที่ลับของเราให้หวั่นมอง โจรจะเข้ามาในสถานที่ลับนั้นและกระทำให้เป็นมลทิน
23 จงทำให้ตระน เพราะว่ามีแผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยคดโกงที่แปดเปื้อนด้วยโลหิต และเมืองก็เต็มไปด้วยความทารุณ
24 ฉะนั้นเราจะนำประชาชาติที่ชั่วร้ายที่สุดมาถือกรรมสิทธิ์บ้านเรือนของเขา และเราจะให้ที่รื้อของคนที่ยั่งแรงนั้นสิ้นสุดลง และสถานที่บริสุทธิ์ของเขาจะเป็นมลทิน
25 เมื่อการทำลายมาถึง เขาจะแสวงสันติภาพ แต่ก็ไม่มีเลย
26 วิบัติมาถึงแล้ว วิบัติจะมาถึงอีก ชาวอิสราเอลเกิดตามชาวอิสราเอล เขาจะแสวงหนามิตจากผู้พยากรณ์ แต่พระราชบัญญัติจะพ้นจากไปจากโปรทิด และคำปรึกษาจะปลาดไปจากพวกผู้ใหญ่
27 กษัตริย์จะไว้วางใจ และเจ้านายจะคลุมกายด้วยความทอดอาลัย และมือของประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นจะสิ้นเหา เราจะทำแก่เขาตามทางของเขา และเราจะพิพากษาเขาตามสมควรแก่การกระทำของเขา และเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์"

Chapter 8

1 ต่อมาเมื่อวันทีห้า เดือนที่หก ในปีที่หก ขณะที่ย่ำเจ้านั่งอยู่ในเรือนของข้าพเจ้า และพวกผู้ใหญ่ของพวกยูดาห์นั่งอยู่หน้าข้าพเจ้า
พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าลงมานบนข้าพเจ้า ณ ที่นั้น
2 แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และดูเกิด มีสัณฐานอย่างไฟ เบื้องล่างของส่วนที่มองเห็นเป็นเอวนั้นเป็นไฟ เหนืออาสน์ไปเหมือนความสว่างส่งประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวววาว
3 ท่านยื่นส่วนที่มีสัณฐานเป็นมือนั้นออกมาจับผมของข้าพเจ้าปล่อยหนึ่ง และพระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้นระหว่างพิภพและสวรรค์ และนำข้าพเจ้ามาถึงเยรูซาเล็มในนิมิตของพระเจ้า มายังทางเข้าประตูด้านเหนือของลานชั้นใน ซึ่งเป็นที่ตั้งรูปของความทวงแทน ซึ่งกระทำให้เกิดความทวงแทน
4 ดูกูเกิด ส่องระสีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่ที่นั่น เหมือนอย่างนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นในที่ราบ
5 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย บัดนี้จงงยหน้าขึ้นไปดูทางทิศเหนือ ข้าพเจ้าจึงยื่นหน้าขึ้นมองไปดูทางทิศเหนือ และดูเกิด ทางทิศเหนือของประตูแทนบูชาในทางเข้ารูปความทวงแทนนี้อยู่ที่นั่น
6 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าไม่เห็นหรือว่าเขาทำอะไร คือการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนที่ยิ่งใหญ่ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลกระทำกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะทำให้เราออกไปให้ไกลจากสถานบริสุทธิ์ของเขา แต่เจ้าจงหันกลับมามากแล้วจะได้เห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก"
7 แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงประตูลาน และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูกูเกิด ก็เห็นห้องหนึ่งอยู่ในกำแพง
8 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเจาะเข้าไปในกำแพง" และเมื่อข้าพเจ้าได้เจาะเข้าไปในกำแพงแล้ว ดูกูเกิด มีประตูอยู่ประตูหนึ่ง
9 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงเข้าไปดูสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอันชั่วร้ายซึ่งเขากระทำกันที่นี่"
10 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเข้าไปและได้เห็น ดูกูเกิด มีภาพสัตว์เลื้อยคลานในทุกรูปแบบ และสัตว์ที่พึงรังเกียจและรูปเคารพทั้งสิ้นของวงศ์วานอิสราเอลปรากฏอยู่บนผนังโดยรอบ
11 และมีพวกผู้ใหญ่แห่งวงศ์วานอิสราเอลเจ็ดสิบคนยืนอยู่ข้างหน้ารูปเหล่านั้น และมีอาชุนียาห์ บุตรชายซาฟานียืนอยู่ในหมู่พวกเขาทั้งหลาย ต่างก็มีการกางไฟอยู่ในมือ และคว้นหนาที่บนแห่งเครื่องบูชาก็ขึ้นไปข้างบน
12 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วมิใช่หรือว่าพวกผู้ใหญ่ของวงศ์วานอิสราเอลกระทำอะไรอยู่ในที่มืด ทุกคนต่างก็อยู่ในห้องรูปาของตนเพราะเขาทั้งหลายพูดว่า 'พระเยโฮวาห์ไม่ทอดพระเนตรเห็นเรา พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งแผ่นดินนี้เสียแล้ว'"
13 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าด้วยว่า "เจ้าจงหันกลับมามากแล้วเจ้าจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากระทำยิ่งกว่านี้อีก"
14 แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงทางเข้าประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ด้านเหนือ และดูเกิด ที่นั่นมีผู้หญิงหลายคนนั่งร้องไห้อาลัยเจ้าพ่อนามมุส
15 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วใช่ไมหรือ เจ้าจงหันกลับมามากแล้วจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าสิ่งเหล่านี้อีก"
16 แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าเข้ามาในลานชั้นในแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ดูกูเกิด ตรงประตูพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ระหว่างมุขและแทนบูชา มีชายประมาณยี่สิบหกคนหันหลังให้พระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์
หน้าของเขาคือไปทางทิศตะวันออก ก่าส่งนมัสการพระอาทิตย์ตรงทิศตะวันออกนั้น
17 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วใช่ไมหรือ ว่าวงศ์วานยูดาห์กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากระทำอยู่ที่นี่ เป็นสิ่งเล็กน้อยหรือ ด้วยว่าเขากระทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยความรุนแรง และกลับมายำยู่ให้เราโกรธแล้ว ดูกูเกิด เขาทั้งหลายเออถึงไม้ม่าและจุมูกของเขา

18 เพราะฉะนั้น เราจะกระทำด้วยความพิโรธ นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี และเราจะไม่สงสาร แม้ว่าเขาจะร้องด้วยเสียงอันดังใส่หูของเรา เราจะไม่ฟังเขา"

Chapter 9

1 แล้วพระองค์ทรงแปลงพระสุรเสียงดังเข้าหูข้าพเจ้าว่า
"เจ้าทั้งหลายผู้เป็นพนักงานทำโทษประจำเมือง จงเข้ามาใกล้
ให้ต่างคนถืออาวุธสำหรับทำลายมาด้วย"
2 และ ดูเถิด มีชายหกคนเข้ามาจากทางประตูบน ซึ่งหันหน้าไปทางเหนือ
ทุกคนถืออาวุธสำหรับฆ่ามา มีชายคนหนึ่งนั่งห่มผ้าปาน
หนึบหีบเครื่องเขียนมากับคนเหล่านั้นด้วย และเขาทั้งหลายเข้าไปยืนอยู่ที่ข้างแท่นทองสัมฤทธิ์
3 สรรพาศีของพระเจ้าของอิสราเอลได้เหวี่ยงขึ้นไปจากกรุง
แล้วซึ่งเป็นทีเคยสถิตไปยังนครณิแประดูพระนิเวศ และพระองค์ตรัสเรียกชายผู้ที่นั่งห่มผ้าปาน
ผู้ที่นั่งหีบเครื่องเขียน
4 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า "จงผ่านไปท่ามกลางนครนั้นให้ตลอด
ถือตลอดท่ามกลางกรุงเยรูซาเล็ม และทำเครื่องหมายไว้บนหน้าผากของประชาชนที่ถอนหายใจ
และรำไห่เพราะสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสี่นี้ที่กระทำกันท่ามกลางนครนั้น"
5 และพระองค์ตรัสกับคนอื่นซึ่งข้าพเจ้าได้ยินว่า
"จงผ่านไปตลอดนครตามชายคนนั้นไปและฆ่าฟันเสีย นัยน์ตาของเจ้าอย่าได้ปราณี
และเจ้าอย่าสงสารเลย
6 จงฆ่าให้ตายทั้งคนแก่ คนหนุ่มๆ สาวๆ ทั้งเด็กๆ และผู้หญิง แต่อย่าฆ่าใกล้ผู้ที่มีเครื่องหมาย
และจงเริ่มต้นที่สถานบริสุทธิของเรา" ดังนั้นเขาจึงตั้งต้นกับพวกคนแก่ผู้ซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศนั้น
7 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "จงกระทำให้พระนิเวศเป็นมลทิน จงทำผู้ที่ถูกฆ่าให้เต็มลาน
จงไปเถิด" เขาทั้งหลายจึงออกไปและฆ่าฟันที่ในนคร
8 ต่อมาขณะที่เขากำลังฆ่าอยู่นั้นเหลือข้าพเจ้าแต่ลำพัง ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดินร้องว่า
"อนิจจา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงทำลายคนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นทั้งสี่นี้ในการ
ที่พระองค์ทรงระบายความกริ้วของพระองค์เหนือเยรูซาเล็มหรือ"
9 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ความชั่วช้าของชาวอิสราเอลและยูดาห์ใหญ่ยิ่งนัก
แผ่นดินก็เต็มไปด้วยโลหิต และความอยุติธรรมก็เต็มนคร เพราะเขากล่าวว่า
‘พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งแผ่นดินนี้แล้ว และพระเยโฮวาห์ไม่ทอดพระเนตรอีก’"
10 สำหรับเรา นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี และเราจะไม่สงสาร
แต่เราจะตอบสนองตามการประพฤติของเขาเหนือศีรษะของเขาทั้งหลาย"
11 และดูเถิด ชายคนที่นั่งห่มผ้าปานหนึบหีบเครื่องเขียนนั้น ได้นำถ้วยคำกลั้มมากล่าวว่า
"ข้าพระองค์ได้กระทำตามที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพระองค์ไว้แล้ว"

Chapter 10

1 แล้วข้าพเจ้าก็มองดู ดูเถิด ที่ท้องฟ้าซึ่งอยู่เหนือศีรษะของเหล่าเครูบ
มีอะไรปรากฏขึ้นเหนือเครูบนั้นเหมือนไฟบุรุษ มีสี่สัณฐานคล้ายพระที่นั่ง
2 และพระองค์ตรัสกับชายที่นั่งห่มผ้าปานว่า "จงเข้าไปท่ามกลางวงล้อซึ่งอยู่ภายใต้เครูบ
จงเอามือครอบด้านขวาท่ามกลางเหล่าเครูบ นำไปไปรอบเหนือนครนั้น"
และชายคนนั้นก็เข้าไปท่ามกลางสายตาของข้าพเจ้า
3 ฝ่ายเหล่าเครูบนั้นยืนที่ด้านขวาของพระนิเวศ ขณะเมื่อชายคนนั้นเข้าไป
และเมฆก็คลุมอยู่เต็มลานขึ้นใน
4 และสรรพาศีของพระเยโฮวาห์ก็ขึ้นจากเครูบไปยังนครณิแประดูพระนิเวศ
และพระนิเวศนั้นก็มิมีเมฆคลุมอยู่เต็ม
และลานนั้นก็เต็มไปด้วยความมุกโสมแห่งสรรพาศีของพระเยโฮวาห์
5 และเสียงปีกของเหล่าเครูบนั้นก็ได้ยินไปถึงลานขึ้นนอก
เหมือนพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เมื่อพระองค์ตรัส
6 และต่อมาเมื่อพระองค์มีพระบัญชาส่งชายที่นั่งห่มผ้าปานว่า "จงไปเอาไฟมาจากกลางวงล้อ
และจากกลางเหล่าเครูบ" ชายคนนั้นก็เข้าไปยืนอยู่ข้างวงล้อเหล่านั้น
7 เครูบคนหนึ่งได้ยื่นมือของตนออกมาระหว่างเหล่าเครูบไปยังไฟซึ่งอยู่ระหว่างเหล่าเครูบ
หยิบไฟขึ้นมาบ้าง และใส่มือของชายที่นั่งห่มผ้าปาน ชายคนนั้นก็นำไฟออกไป
8 ปรากฏว่าในเหล่าเครูบนั้นมีอะไรอยู่ใต้ปีกอย่างมีมนุษย์
9 และข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด มีวงล้ออยู่สี่อันข้างๆเหล่าเครูบ อยู่ข้างเครูบคนละหนึ่งวงล้อ
ลักษณะของวงล้อเหล่านั้นเหมือนแสงพลอยเขียว
10 ลักษณะสี่สัณฐานวงล้อทั้งสี่นั้นก็เหมือนกัน เหมือนวงล้อซ้อนในวงล้อ
11 เมื่อวงล้อเข้าไป ก็ไปได้ข้างหนึ่งข้างใดในข้างทั้งสี่ โดยไม่ต้องหันเลยในเวลาไป
ถ้านหันหน้าไปทางไหน วงล้ออื่นก็ติดตามไปโดยไม่ต้องหันในขณะไป
12 และทั้งตัว ด้านหลัง มือ ปีก และวงล้อมีนัยน์ตาเต็มอยู่รอบ ทั้งสี่นั้นก็ว่างล้อของตัว
13 วงล้อเหล่านั้น ที่ข้าพเจ้าได้ยินกับเขาเรียกว่า "วงล้อทั้งหั้นเอ๋ย"
14 มีหน้าสี่หน้าทั้งนั้น หน้าแรกเป็นหน้าเครูบ หน้าที่สองเป็นหน้ามนุษย์
และหน้าทั้งสามเป็นหน้าสิงโต และที่สี่เป็นหน้านกอินทรี
15 และเหล่าเครูบก็เหวี่ยงขึ้น เป็นสี่ที่มีชีวิตอยู่ที่ข้าพเจ้าเคยเห็นอยู่ริมแม่น้ำเคบาร์
16 เมื่อเหล่าเครูบไป วงล้อก็ตามข้างไปด้วย และเมื่อเหล่าเครูบกางปีกออกเพื่อบินขึ้นจากพิภพ
วงล้อเหล่านั้นก็ไม่หันไปจากข้างๆเหล่าเครูบเลย
17 เมื่อเหล่าเครูบหยุดนิ่ง เหล่าวงล้อก็หยุดนิ่ง เมื่อเหล่าเครูบเหวี่ยงขึ้น เหล่าวงล้อก็เหวี่ยงขึ้นไปด้วย
เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นอยู่ในวงล้อ
18 แล้วสรรพาศีของพระเยโฮวาห์ได้ไปจากนครณิแประดูพระนิเวศ สถิตเหนือเหล่าเครูบ
19 เมื่อเหล่าเครูบออกไปก็กางปีกออกบินขึ้นไปจากพิภพท่ามกลางสายตาของข้าพเจ้า
วงล้อก็ตามข้างไปด้วย และไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูด้านตะวันออกของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์
และสรรพาศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่เหนือเครูบเหล่านั้น
20 เหล่านี้เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่ริมแม่น้ำเคบาร์

และข้าพเจ้าทราบว่าเป็นเหล่าเครูบ

21 เครูบทุกคนมีสี่หน้าและสี่ปีก และภายใต้ปีกมีสี่สัณฐานเหมือนมีมนุษย์

22 ส่วนสี่สัณฐานของหน้าเหล่านั้น เป็นหน้าที่รูปทั้งตัว ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์
เครูบทุกคนออกตรงไปข้างหน้าของตน

Chapter 11

1 พระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามายังประตูด้านตะวันออกของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งหันหน้าไปทิศตะวันออก ดูเถิด ที่ทางเข้าประตูมีผู้ชายอยู่ยี่สิบห้าคน และท่ามกลางนั้นข้าพเจ้าเห็นยาอาซันยาห์บุตรชายอัสซูร์ และเป-ลาทิยาห์บุตรชายเบไนยาห์
เจ้านายแห่งประชาชน
2 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย คนเหล่านี้คือผู้ที่ออกอุบายทำความบาปผิด
และเป็นผู้ให้คำปรึกษาที่ชั่วร้ายในนครนี้"
3 ผู้กล่าวว่า "เรายังไม่มาใกล้เลย ให้เราปลูกบ้านเกิด นครนี้เป็นหม้อขนาดใหญ่และเราเป็นเนื้อ"
4 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา จงพยากรณ์เถิด"
5 พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ลงมาประทับบนข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า
"จงกล่าวเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าคิดดังนั้น
และเรารู้อะไรทั้งหลายที่เข้ามาในใจของเจ้า
6 เจ้าได้ทริคินที่เจ้าได้ฆ่าในนครนี้ และทั้งคนที่ถูกฆ่าเต็มตามถนนหนทางไปหมด
7 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า
คนทั้งหลายที่เจ้าได้ฆ่าซึ่งเจ้าได้ทำไว้ท่ามกลางนครนี้ เขาทั้งหลายเป็นเนื้อ
และนครนี้เป็นหม้อขนาดใหญ่ แต่เราจะไม่นำออกมาจากท่ามกลางนั้น
8 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เจ้ากลัวดาบ และเราจะไม่นำดาบมาเหนือเจ้า
9 เราจะไม่นำเจ้าออกมาจากท่ามกลางนั้น และมอบเจ้าไว้ในมือของคนต่างชาติ
และจะทำการพิพากษาลงโทษเจ้า
10 เจ้าจะถูกดาบล้มลง เราจะลงโทษเจ้าที่พรหมแดนอิสราเอล
และเจ้าจะได้ทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์
11 นครนี้จะไม่ใช้หม้อขนาดใหญ่ของเจ้า ที่เจ้าจะเป็นเนื้อในท่ามกลางนั้น
เราจะพิพากษาเจ้าที่พรหมแดนอิสราเอล
12 และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้ามิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา
หรือปฏิบัติตามคำตัดสินของเรา
13 ได้ประพฤติตามลักษณะท่าทางของประชาชาติทั้งหลายที่อยู่รอบเจ้า"
14 อยู่มาเมื่อข้าพเจ้ากำลังพยากรณ์อยู่ เป-ลาทิยาห์บุตรชายเบไนยาห์ก็เห็นชีวิต
แล้วข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดินร้องเสียงดังว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพเจ้า
พระองค์จะทรงกระทำให้คนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นสิ้นสุดเลยทีเดียวหรือ พระเจ้าข้า"
14 พระวาจะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
15 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ที่น้องของเจ้า คือที่น้องของเจ้าเอง คือญาติที่มีสิทธิไล่ถิ่น
สิ้นทั้งวงศ์วานอิสราเอลหมดด้วยกัน คือบุคคลที่ชาวเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า
‘เจ้าทั้งหลายจงหันห่างไปจากพระเยโฮวาห์ แผ่นดินนี้ทรงมอบไว้แก่เราเป็นกรรมสิทธิ์’"
16 เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่ "องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
แม้เราได้ย้ายเขาให้ห่างออกไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย
แม้เราได้กระจายเขาไปอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งปวง
เราก็จะเป็นสถานบริสุทธิ์อันเล็กสำหรับเขาในประเทศที่เขาจะได้ไปอยู่"
17 เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่ "องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
เราจะรวบรวมเจ้ามาจากชนชาติทั้งหลาย และชุมนุมเจ้าจากประเทศที่เจ้ากระจัดกระจายไปอยู่นั้น
และเราจะมอบแผ่นดินอิสราเอลให้แก่เจ้า"
18 และเขาจะมาที่นั่น เขาจะเอาสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งสิ้นของเมืองนั้น
และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเมืองนั้นออกไปเสียจากที่นั่น
19 และเราจะให้จิตใจเดียวแก่เขา และเราจะบรรจจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า
เราจะไม่ให้จิตออกไปเสียจากเนื้อของเขา และจะไม่ให้ใจเนื้อแก่เขา
20 เพื่อเขาจะดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษากฎของเราและกระทำตาม
เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย
21 แต่คนเหล่านั้นที่ใจของเขาดำเนินตามจิตใจแห่งสิ่งที่น่ารังเกียจของเขาและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน
ของเขา เราจะตอบสนองต่อวิถีทางของเขาเหนือศีรษะของเขาเอง
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"
22 แล้วเหล่าเครูบก็กางปีกออก วงล้อก็อยู่ข้างๆ
และสรรพาศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่เหนือสี่เหล่านั้น
23 สรรพาศีของพระเยโฮวาห์ขึ้นไปจากกลางนคร
ไปสถิตอยู่บนภูเขาซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของนครนั้น
24 ต่อมาพระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้น
และนำข้าพเจ้ามาด้วยนิมิตโดยพระวิญญาณของพระเจ้าถึงเมืองเคลเดีย
มาสู่พวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย แล้วนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้นก็ขึ้นไปจากข้าพเจ้า
25 ข้าพเจ้าจึงได้บอกถึงบรรดาสິงต่างๆซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าให้พวกที่ถูกกวาดไป
เป็นเชลยทราบ

Chapter 12

1 พระวาจะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางวงศ์วานที่มีกบฏ ผู้มีตาเพื่อดู แต่ดูไม่เห็น
ผู้มีหูเพื่อฟัง แต่ฟังไม่ได้ยิน เพราะเขาทั้งหลายเป็นวงศ์วานที่มีกบฏ
3 เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย
เจ้าจงจัดเตรียมสำรับสำหรับตนเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย
และจะไปเป็นเชลยในเวลากลางวันท่ามกลางสายตาของเขา

เจ้าจะต้องไปเป็นเหยลจากสถานที่ของเจ้าไปยังอีกที่หนึ่งในสายตาของเขา
บางทีเขาอาจจะพินิจพิเคราะห์ดูได้ แม้ว่าเขาเป็นวงศวานที่มักบฏ

4 เจ้าจงเอาข้าวของของเจ้าออกมาในเวลากลางวันท่ามกลางสายตาของเขา
เหมือนข้าวของเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเหยล เจ้าจงออกไปในเวลาเย็นท่ามกลางสายตาของเขา
ออกไปอย่างผู้ถูกกวาดไปเป็นเหยล

5 จงเงะกำแพงท่ามกลางสายตาของเขา แล้วออกไปตามรูกำแพงนั้น

6 จงยกข้าวของใส่บาของเจ้าท่ามกลางสายตาของเขา แล้วแบกออกไปในเวลามืด

เจ้าจงคลุมหน้าเสีย อย่าให้เห็นแผ่นดิน

เพราะเรากระทำเจ้าให้เป็นหมายสำคัญแก่วงศวานอิสราเอล"

7 ข้าพเจ้าก็กระทำตามที่ข้าพเจ้ารับปัญหามา ข้าพเจ้านำข้าวของออกมาในเวลากลางวัน
เหมือนข้าวของเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเหยล

ในเวลาเย็นข้าพเจ้าก็เงะกำแพงด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าออกไปในเวลามืด
แบกสัมภาระของข้าพเจ้าไปท่ามกลางสายตาของเขา

8 ในเวลาเช้า พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า

9 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย วงศวานอิสราเอลคือวงศวานที่มักบฏนั้น ได้พูดกับเจ้ามิใช่หรือว่า
'เจ้าทำอะไร'

10 จงกล่าวแก่เขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า

การเกี่ยวกับเจ้านายคนนั้นในเยรูซาเล็ม และวงศวานอิสราเอลทั้งหมดซึ่งอยู่ในนครนั้น'

11 จงกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเป็นหมายสำคัญสำหรับท่าน ที่ข้าพเจ้าได้กระทำแล้วนี้

เขาทั้งหลายจะถูกกระทำอย่างเดียวกัน เขาจะถูกกวาดไปเป็นเหยล'

12 และเจ้านายคนนั้นผู้อยู่ท่ามกลางเขา จยกข้าวของขึ้นใส่บาในเวลามืดและออกไป
เขาทั้งหลายจะเงะกำแพงและนำออกไปทางนั้น ท่านจะคลุมหน้าของท่าน
เพื่อว่าท่านจะไม่แลเห็นแผ่นดินด้วยตาของท่านเอง

13 และเราจะกางข่ายของเรากลุมท่าน และท่านจะติดกับของเรา
และเราจะนำท่านเข้าไปในบาบิโลนแผ่นดินของคนเคลเดีย

ถึงกระนั้นท่านจะยังไม่เห็นแผ่นดินนั้น และท่านจะต้องตายที่นั่น

14 บรรดาผู้ที่อยู่รอบท่านนั้น เราจะกระจายเขาไปตามลมทุกทิศานุทิศ
รวมทั้งผู้ช่วยและบรรดากองทัพของท่านด้วย และเราจะชักดาบออกไปตามเขาไป

15 และเมื่อเราให้เขากระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ

และกระจ่ายเขาไปตามประเทศต่างๆ เขาจึงจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์

16 แต่เราจะละบางคนในพวกเขาไว้จากดาบ จาการกักตุนอาหาร และจากโรคระบาด เพื่อเขาจะ
ได้เล่าถึงการกระทำอันน่าสยดสยองทั้งสิ้นของเขาท่ามกลางประชาชาติซึ่งเขาไปอยู่นั้น

และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์"

17 พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า

18 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานอาหารของเจ้าด้วยตัวสัน

และดื่มน้ำด้วยความสะทกสะท้านและด้วยความมรั้ระวัง

19 และกล่าวแก่ประชาชนของแผ่นดินนั้นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้เกี่ยวกับพลเมืองแ
ห่งกรุงเยรูซาเล็มและเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า

เขาจะรับประทานอาหารของเขาด้วยความมรั้ระวัง และดื่มน้ำด้วยอกสันขวัญหาย

เพราะว่าสารพัดที่มีอยู่ในแผ่นดินของเขาจะสูญหายไปหมด

เนื่องด้วยความรุนแรงของคนทั้งปวงที่อยู่ในแผ่นดินนั้น

20 และเมืองที่มีคนอาศัยอยู่จะถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และแผ่นดินนั้นก็จะรกร้าง

และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์"

21 พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า

22 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สุภาชิตซึ่งเจ้าทั้งหลายมีที่กล่าวถึงแผ่นดินอิสราเอลว่า

'วันนั้นก็ไกลออกไป และนิมิตทุกเรื่องก็เหลว' นั้น เจ้าหมายว่ากระไร

23 เพราะฉะนั้นจงบอกเขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า

เราจะให้สุภาชิตจบที่สิ้นสุดเสียที เขาจะไม่ได้เห็นสุภาชิตอีกในอิสราเอล แต่จงกล่าวแก่เขาว่า

วันนั้นก็ใกล้แต่ถึง และนิมิตทุกเรื่องก็จะสำเร็จ

24 เพราะจะไม่มีนิมิตปลอมหรือคำทำนายประจวบประจแจ้งในวงศวานอิสราเอลอีกเลย

25 แต่เราคือพระเยโฮวาห์จะพูดคำที่เราจะพูด และจะต้องเป็นไปตามคำนั้น จะไม่ล่าช้าต่อไปอีก

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า วงศวานที่มักบฏเอ๋ย ในสมัยของเจ้านั้นแหละ

เราจะล้นวาจาและจะกระทำตามนั้น'"

26 พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า

27 "ดูเถิด บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย วงศวานของอิสราเอลกล่าวว่า

'นิมิตที่เขาเห็นเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า และเขาพยากรณ์ถึงเวลาที่ห่างไกลโน้น'

28 เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า

บรรดาถ้อยคำของเราระจะไม่ล่าช้าอีกต่อไปเลย แต่วาจาที่เราล้นออกมานั้นจะต้องเป็นไปจริง

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

Chapter 13

1 พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า

2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงพยากรณ์กล่าวโทษผู้พยากรณ์ของอิสราเอลที่พยากรณ์

และกล่าวว่าแก่นเหล่านั้นที่พยากรณ์ตามอำเภอใจของตนว่า 'จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์'

3 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแก่ผู้พยากรณ์โหลเหลว ผู้ติดตามวิญญาณของตนเอง

และไม่เคยได้เห็นอะไรเลย

4 โอ อิสราเอลเอ๋ย ผู้พยากรณ์ของเจ้าเหมือนสุนัขซึ่งจอกท่ามกลางสิ่งสลักหักพัง

5 เจ้าไม่ได้ตื่นไปถึงที่ชั่วร้าย และไม่ได้สร้างรั้วกันไม่ให้วงศวานอิสราเอล

เพื่อให้ตั้งอยู่ได้ในสงครามในวันแห่งพระเยโฮวาห์

6 เขาทั้งหลายเห็นนิมิตเท็จและทำนายมุสา เขากล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสว่า'

ในเมื่อพระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้เขาไป เขาทำให้คนอื่นหวังว่าเขาจะรับรองถ้อยคำของเขา

7 เจ้าได้เคยเห็นนิมิตเท็จ และเคยทำนายมุสามิใช่หรือ ในเมื่อเจ้ากล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสว่า'

ทั้งที่เรามิได้พูดเลย"

8 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า "เพราะเจ้ากล่าวเท็จและได้เห็นนิมิตมุสา

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า

9 มือของเราจะต่อสู้ผู้พยากรณ์ผู้เห็นนิมิตเท็จและผู้ให้คำทำนายมุสา

เขาจะไม่ได้อาศัยอยู่ในสภาแห่งประชาชนของเรา

หรือสิ้นพระชนม์อยู่ในทะเลเบียนของวงศวานอิสราเอล และเขาจะไม่ได้เข้าในแผ่นดินอิสราเอล

และเจ้าจะทราบว่าเราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

10 เพราะว่า เออ เพราะว่าเขาทั้งหลายได้นำประชาชนของเราให้หลง โดยกล่าวว่า 'สันติภาพ'

เมื่อไม่มีสันติภาพเลย และเพราะว่าเมื่อมีคนสร้างกำแพง ดูเถิด คนอื่นก็ล้มด้วยปูนขาว

11 จงกล่าวแก่ผู้ฉาบปูนขาวนั้นว่า กำแพงนั้นจะพัง จะมีฝนตกท่วม และเจ้า ลูกเห็บใหญ่เอ๋ย

จะตกลงมา และลมพายุจะฉีกมัน

12 ดูเถิด เมื่อกำแพงพังลง เขาจะไม่พูดกับท่านหรือว่า 'ปูนขาวที่เจ้าได้ฉาบนั่นอยู่ที่ไหนเล่า'

13 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า

เราจะกระทำให้ลมพายุฉีกมันด้วยความกริ้วของเรา และด้วยความโกรธของเราจะมีฝนท่วม

ด้วยความกริ้วของเราจะมีลูกเห็บใหญ่ทำลายเสีย

14 และเราจะพังกำแพงซึ่งเจ้าฉาบด้วยปูนขาวนั้น และให้พังลงถึงดิน รากกำแพงนั้นจึงจะปรากฏ

เมื่อกำแพงพัง เจ้าทั้งหลายจะพินาศอยู่ที่กลางกำแพง และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์

15 เราจะให้ความพิโรธของเราสำเร็จบนกำแพงและบนคนเหล่านั้นที่ฉาบกำแพงด้วยปูนขาว

และเราจะพูดกับเจ้าว่า 'กำแพงไม่มีอีกแล้ว ผู้ที่ฉาบปูนขาวก็ไม่มีด้วย'

16 คือผู้พยากรณ์แห่งอิสราเอลซึ่งพยากรณ์เกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มและได้เห็นนิมิตแห่งสันติภาพช

องเมืองนั้น ในเมื่อไม่มีสันติภาพ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

17 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงมุ่งหน้าต่อสู้บรรดาบุตรสาวแห่งชนชาติของเจ้า

ผู้พยากรณ์ตามอำเภอใจของตนเอง จงพยากรณ์กล่าวโทษเขา

18 และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า

วิบัติแห่งหญิงที่เย็บปลอกไสยศาสตร์สำหรับใส่ช่องขนเสื้อทั้งสั้น

และทำผ้าคลุมศีรษะให้คนทุกชนาดเพื่อล่อวิญญาณ เจ้าจะล่อวิญญาณซึ่งเป็นของประชาชนของเรา

และจะรักษาวิญญาณอื่นๆให้คงชีวิตอยู่เพื่อผลกำไรของเจ้าหรือ

19 เจ้าจะกระทำที่เราเฝ้าหมองท่ามกลางประชาชนของเรา

ด้วยเห็นแก่ตัวบารลึเพียงหลายเป็นกำมือ และชนมปิงเพียงหลายชิ้น

เพื่อสังหารคนที่ไม่สมควรจะตาย และไว้ชีวิตคนที่ไม่ควรจะมีชีวิตอยู่

โดยการมุสาของเจ้าต่อประชาชนของเราที่ห่างล่านั่น

20 ด้วยเหตุนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราต่อสู้ปลอกไสยศาสตร์ของเจ้า

ซึ่งเจ้าใช้ล่อวิญญาณเพื่อให้เขาบินไป

และเราจะฉีกปลอกไสยศาสตร์นั้นเสียจากแขนของเจ้าทั้งหลาย

และเราจะปล่อยวิญญาณเหล่านั้นไป คือวิญญาณที่เจ้าล่าเพื่อให้เขาบินไป

21 ผ้าคลุมของเจ้าก็จะฉีกเสียด้วย และด้วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของเจ้า

และเขาจะไม่เป็นเหยื่อในมือของเจ้าต่อไป และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์

22 เพราะเจ้าได้กระทำให้คนชอบธรรมท้อใจด้วยการมุสา ทั้งที่เราไม่ได้กระทำให้เขาเศร้าใจเลย

และเจ้าได้ทำให้มือของคนที่ชั่วร้ายแข็งแรงขึ้น เพื่อมิให้เขาหันกลับจากทางชั่วของเขา

โดยสัญญาว่าเขาจะได้ชีวิตรอด

23 เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้เห็นเรื่องเหลวไหลหรือทำนายเหตุการณ์ในอนาคตอีก

ด้วยว่าเราจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์"

Chapter 14

1 พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลบางคนมาหาข้าพเจ้า และมานั่งอยู่หน้าข้าพเจ้า

2 และพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า

3 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย คนเหล่านี้ได้ยึดเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจ

และวางสิ่งที่สุดดให้ทำความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเขา คราวที่เราจะยอมตัวให้เขาถามเราหรือ

4 เพราะฉะนั้นจงพูดกับเขาและกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า

คนใดในวงศวานอิสราเอลเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจ

และวางสิ่งที่สุดดให้ทำความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเขาและยังมาหาผู้พยากรณ์

เราคือพระเยโฮวาห์จะตอบเขาเองด้วยเรื่องรูปเคารพมากมายของเขานั้น

5 เพื่อเราจะยึดจิตใจของวงศวานอิสราเอล

ผู้เห็นห่างไปจากเราทุกคนด้วยเรื่องรูปเคารพของเขา

6 เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศวานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า

จงกลับใจและหันกลับจากรูปเคารพของเจ้าเสีย

และจะหันหน้าของเจ้าเสียจากรบรดาสิ่งที่น่าสยดสยองของเจ้า

7 เพราะว่าการใดในวงศวานอิสราเอล หรือคนต่งตัวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล

ผู้ซึ่งแยกตัวเขาจากเรา ยึดเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจของเขา

และวางสิ่งที่สุดดให้ทำความชั่วช้าไว้ตรงหน้าของเขา

แล้วยังจะมาหาผู้พยากรณ์เพื่อขอลามเขาเกี่ยวกับเรา เราคือพระเยโฮวาห์จะตอบเขาเอง

8 และเราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู้นั้น เราจะทำให้เขาเป็นหมายสำคัญและเป็นคำภาษิต

และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางประชาชนของเรา และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์

9 และถ้าผู้พยากรณ์ถูกหลอกลวงกล่าวคำหนึ่งคำใด เราคือพระเยโฮวาห์ได้วางผู้พยากรณ์คนนั้น

และเราจะเหยียดมือของเราออกต่อสู้เขา

และจะทำลายเขาเสียจากท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา

10 เขาทั้งหลายจะต้องทนรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขา

โทษของผู้พยากรณ์และโทษของผู้ที่ถามจะเหมือนกัน

11 เพื่อว่าวงศวานอิสราเอลจะไม่หลงเงินไปจากเราอีก

หรือไม่กระทำตัวให้มกลืนด้วยการละเมิดทั้งหลายของตนอีก

แต่เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้"

12 และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
13 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เมื่อแผ่นดินกระทำการปดต่อเราโดยประทุพพิษผลิตอย่างน่าเศร้าใจ
เราก็จะเหยียดมือของเราออกเหนือแผ่นดินนั้น และจะทำลายอาหารหลักเสีย
และจะส่งการกันดารอาหารมาเหนือแผ่นดินนั้น และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น
14 ถึงแม้ว่ามนุษย์ทั้งสามนี้ คือ โนอาห์ ดาเนียล และโยบ อยู่ในแผ่นดินนั้น
เขาก็จะเอาแต่ชีวิตของตนให้พ้นเท่านั้น ออกมาด้วยความชอบธรรมของเขา
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้
15 ถ้าเรากระทำให้สัตว์ร้ายทั้งหลายผ่านแผ่นดินนั้น และพวกมันทำให้แผ่นดินเสียไป
เพื่อให้เป็นที่รกร้าง จนไม่มีผู้ใดผ่านเข้าไปได้เพราะสัตว์ร้ายนั้น
16 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด แม้ว่าบุรุษทั้งสามอยู่ในแผ่นดินนั้น
เขาทั้งหลายจะช่วยบุตรชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เฉพาะตัวเขาเองจะรอดพ้นไปได้
แต่แผ่นดินนั้นจะรกร้างเสีย
17 หรือถ้าเรานำดาบมาเหนือแผ่นดินนั้น และกล่าวว่า 'ดาบเอ๋ย จงผ่านแผ่นดินนั้นไปโดยตลอด'
เพื่อเราจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น
18 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แม้บุรุษทั้งสามจะอยู่ในนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
เขาทั้งหลายจะช่วยบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เฉพาะตัวเขาเองจะรอดพ้นไปได้
19 หรือถ้าเราส่งโรคระบาดเข้ามาในแผ่นดินนั้น
และเทพาความเดือดดาลของเราออกเหนือเมืองนั้นด้วยโลหิต
เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น
20 ถึงแม้ว่า โนอาห์ ดาเนียลและโยบอยู่ในแผ่นดินนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า
เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เขาทั้งหลายจะช่วยบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้
เขาจะช่วยเหลือเฉพาะชีวิตของเขาให้รอดพ้นได้ด้วยความชอบธรรมของเขา
21 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จะรุนแรงยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
เมื่อเราส่งการพิพากษาอันร้ายกาจทั้งสี่ประการของเรามาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม คือตาม
การกันดารอาหาร สัตว์ร้ายและโรคระบาด เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากเมืองนั้น
22 ดูเถิด แม้จะมีคนรอดตายเหลืออยู่ในนครนั้น
นำเอาบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาออกมา ดูเถิด เมื่อเขาทั้งหลายออกมาหาเจ้า
เจ้าจะได้เห็นทางและการกระทำของเขา เจ้าจะเบาใจในเรื่องการร้าย
ซึ่งเราได้นำมาเหนือเยรูซาเล็ม คือบรรดาสิ่งที่เราได้นำมาเหนือนครนั้น
23 คนเหล่านั้นจะพาไปให้เจ้าเบาใจ เมื่อเจ้าได้เห็นทางและการกระทำทั้งหลายของเขาแล้ว
และเจ้าจะทราบทั่วว่า เรามีได้กระทำบรรดาสิ่งที่เราได้กระทำไปแล้วในนครนั้นด้วยปรตจากเหตุผล
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

Chapter 15

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ต้นเถาอ่อนงูนิเศษกว่าต้นไม้อื่น
และวิเศษกว่าไม้กิ่งหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางต้นไม้นิปาหรือ
3 เขาเอาไม้ต้นเถาอ่อนไปทำอะไรบ้างหรือ คนเอาไปทำท่อสำหรับชวนกษัตริย์อันใดหรือ
4 ดูเถิด เขาได้ขึ้นพินใส่ไฟ เมื่อไฟไหม้ปลายทั้งสองแล้ว กลางก็เป็นถ่าน
จะใส่ประโยชน์อะไรได้หรือ
5 ดูเถิด เมื่อมันยังติดอยู่กับไม้ได้ใช้ประโยชน์อะไร เมื่อถูกไฟไหม้เป็นถ่านแล้วยังมีประโยชน์น้อยลง
จะใส่ทำอะไรได้บ้างเล่า
6 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ต้นเถาอ่อนซึ่งอยู่ท่ามกลางต้นไม้นิปา
เราทิ้งให้มันขึ้นพินใส่ไฟเสียฉันใด เราจะทำชาวเยรูซาเล็มฉันใด
7 เราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู้เขา แม้ว่าเขาจะหนีออกจากไฟอันหนึ่ง
ไปอีกอันหนึ่งก็ยังจะเผาผลาญเขา และเมื่อเรามุ่งหน้าของเราต่อสู้เขา เจ้าจะทราบทั่ว
เราคือพระเยโฮวาห์
8 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราจะกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างไป
เพราะเขาได้ประทุพพิษผลิต"

Chapter 16

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงให้เยรูซาเล็มทราบถึงสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของตัวเธอเอง
3 และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสอย่างนี้แก่เยรูซาเล็มว่า
ตั้งแต่เริ่มและกำเนิดของเจ้าเป็นแผ่นดินของคณคนาอัน พ่อของเจ้าเป็นคนอาโมไรต์
และแม่ของเจ้าเป็นคานอิตไทต์
4 พุดถึงกำเนิดของเจ้า ในวันที่เจ้าเกิดมานั้นเขามีได้ตัดสายสะดือ และเขาก็มิได้ให้น้ำล้างชำระเจ้า
มิได้อาบเกลือ มิได้อาบน้ำด้วยน้ำ
5 ไม่มีตาสักดวงหนึ่งสงสารเจ้า ที่จะเมตตาเจ้าและกระทำสิ่งเหล่านี้ให้เจ้า เจ้าถูกทอดทิ้งในพื้นทุ่ง
เพราะในวันที่เจ้าเกิดนั้นเจ้าเป็นที่รังเกียจ
6 และเมื่อเราผ่านเจ้าไป เห็นเจ้าดินกระแต่วอยู่ในกองโลหิตของเจ้า
เราก็พุดกับเจ้าในกองโลหิตของเจ้าว่า 'จงมีชีวิตอยู่' เออ เราก็พุดกับเจ้าในกองโลหิตของเจ้าว่า
'จงมีชีวิตอยู่'
7 เราได้กระทำให้เจ้าวิรูปดูเหมือนอย่างพิสดารทั้งนั้น เจ้าก็เติบโตและสูงขึ้นจนเป็นสาวเต็มตัว
ต้นของเจ้าก็ก่อรูปขึ้นมา และต้นของเจ้าก็งอก ทั้งที่เจ้าเคยเปลี่ยนเปล่าและล่อนจ้อน
8 และเมื่อเราผ่านเจ้าไปอีกครั้งหนึ่งและมองดูเจ้า ดูเถิด เจ้ามีอายุรู้จักแล้ว
เราก็ทียายชายเล็ดลุมเจ้าและปกคลุมความเปลือยเปล่าของเจ้าไว้
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เออ เราแก้ปัญหาและกระทำพ้นภัยภัยกับเจ้า
และเจ้าก็เป็นของเรา
9 และเราก็เอาเจ้าออกมา ล้างโลหิตเสียจากเจ้า และเจิมเจ้าด้วยน้ำมัน
10 เราแต่งตัวเจ้าด้วยเสื้อปก และเรารองเท้าหนทางคัสซามให้เจ้า

เราพันเจ้าไว้ด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และคลุมเจ้าไว้ด้วยผ้าไหม
11 เราแต่งตัวเจ้าด้วยเครื่องอาภรณ์ สวมกำไลมือให้เจ้า และสวมสร้อยคอให้เจ้า
12 เราเอาเพชรพลอยเม็ดหนึ่งใส่หน้าผากเจ้า และใส่ตุ้มหูที่หูของเจ้า
และสวมมงกุฎงามไว้บนศีรษะของเจ้า
13 เราก็นิประดับเจ้าด้วยทองคำและเงิน และเสื้อผ้าของเจ้าก็เป็นผ้าป่านเนื้อละเอียด
ผ้าไหมและผ้าปัก เจ้าก็กินยอแด่แบ่ง นมผึ้งและน้ำมัน เจ้านามเลิศทีเดียว และเจ้าเจริญขึ้นเป็นชั้นจ้าว
14 ชื่อเสียงของเจ้าก็ลือไปท่ามกลางประชาชาติเพราะความงามของเจ้า
ด้วยความงามนั้นก็สมบุรณ์ทีเดียว เนื่องจากความสวยงามที่เราได้ทุ่มเทให้เจ้า
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
15 แต่เจ้าวางใจในความงามของเจ้า และได้ละชั่วเพราะชื่อเสียงของเจ้า ไม่ว่าผู้ใดจะผ่านมา
เจ้าก็ให้ห่อหุ้มเรใจไปด้วยการเล่นชู้ของเจ้า
16 เจ้าเอาเสื้อผ้าของเจ้าบ้าง และเจ้าได้สร้างบรรดาปฐนียสถานสูง ประดับอย่างหรูหรา
แล้วก็เล่นชู้กับชนนั้น ไม่เคยมีเหมือนอย่างนี้ ต่ไปก็ไม่มีเหมือน
17 เจ้ายังเอาเครื่องรูปพรรณอันงามของเจ้า ซึ่งเป็นทองคำของเราและเงินของเรา
ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า แล้วเจ้าสร้างเป็นรูปผู้ชายสำหรับเจ้า และเจ้าก็เล่นชู้กับรูปเหล่านั้น
18 เจ้าเอาเครื่องแต่งตัวที่ปักไปทรมรูปเหล่านั้นไว้
และวางน้ำมันและเครื่องหอมของเราไว้ข้างหน้ามัน
19 อาหารที่เราให้แก่เจ้าก็เหมือนกัน คือเราเลี้ยงเจ้าด้วยยอแด่แบ่ง นมมันและน้ำผึ้ง
เจ้าก็เอามางข้างหน้ามัน ให้เป็นกลิ่นหอมที่พึงใจ และก็เป็นอย่างนั้น
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
20 ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าได้นำบุตรชายของเจ้าและบุตรสาวของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ให้บังเกิดมาเพื่อเรา
และเจ้าก็ได้อาวยุชกับแก่นมเพื่อให้มันเผาผลาญ การเล่นชู้ของเจ้าเป็นสิ่งที่เล็กน้อยอยู่หรือ
21 เจ้าจึงได้ฆ่าลูกของเราตายแก่รูปเหล่านั้นโดยให้หลุยไฟ
22 และในการอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้าและการเล่นชู้ของเจ้า
เจ้ามิได้ระลึกถึงวันที่เจ้ายังเด็กอยู่เมื่อเจ้าเปลี่ยนเปล่าและล่อนจ้อน
และมัวหมองอยู่ในกองเลือดของเจ้า
23 ต่อมาภายหลังจากความชั่วร้ายทั้งสิ้นของเจ้า (องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า วิบัติ
วิบัติแก่เจ้า)
24 เจ้าได้สร้างห้องหลังคาโค้งสำหรับตัว ถนนทุกสายเจ้าก็สร้างสถานที่สูงสำหรับตัว
25 ห้วนถนนทุกแห่งเจ้าสร้างที่สูงของเจ้า และเอาความงามของเจ้ามาทาลมก
อำพรางของเจ้าให้ผู้ที่ผ่านไปมาไม่ว่าใคร และทวีการเล่นชู้ของเจ้า
26 เจ้าได้เล่นชู้กับคนอียิปต์ ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านที่มีมากของเจ้า
ทวีการเล่นชู้ของเจ้าเพื่อกระทำให้เรากริ้ว
27 ดูเถิด เราจึงเหยียดมือของเราออกต่อสู้เจ้า และลดอาหารส่วนแบ่งของเจ้าลง
และมอบเจ้าไว้ให้แก่พวกที่เกลียดเจ้าให้เขากระทำตามใจชอบ คือบรรดาบุตรสาวคนฟิลิสเตีย
ผู้ซึ่งละลายในความประทุพพิษอันแก่แกมของเจ้า
28 เจายังเล่นชู้กับคนอัสซีเรียด้วย เพราะเจ้าไม่รู้รักอิม เออ เจ้าเล่นชู้กับเขาทั้งหลาย
ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่มีอิมใจ
29 เจายังทวีการเล่นชู้ของเจ้าในแผ่นดินคานาอันกับคนเคลเตีย
ถึงแม้กับแผ่นดินนี้เจ้าก็ยังไม่มีอิมใจ
30 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า
หม่มใจของเจ้าเป็นโรครักเสียจริงในเมื่อเจ้ากระทำสิ่งเหล่านี้
ซึ่งเป็นการกระทำของหญิงแพศยาให้เรารู้
31 คือสร้างห้องหลังคาโค้งไว้ที่ห้วนถนนทุกแห่ง และสร้างสถานที่สูงของเจ้าไว้ตามถนนทุกสาย
ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่เหมือนหญิงแพศยา เพราะเจ้าดูหมิ่นสินจ้าง
32 เป็นภรรยาที่แพศยาจัด ดูซิ ยอมรับรองแขกและปลงหน้าแทนที่จะรับรองสามี
33 ผู้ชายยอมให้ของแก่หญิงแพศยาทุกคน แต่เจ้ากลับให้สิ่งของแก่คนรักทั้งหลายของเจ้าทุกคน
ให้สินบนสักให้เขาเข้ามาจากทุกด้านเพื่อการเล่นชู้ของเจ้า
34 ฉะนั้น เจ้าจึงผิดกับหญิงอื่นในเรื่องการเล่นชู้ของเจ้า
ไม่มีใครมาวังวนให้เล่นชู้และเจ้ากลับให้สินจ้าง ขณะเมื่อไม่มีผู้ใดให้สินจ้างแก่เจ้า
เพราะฉะนั้นเจ้าจึงแตกต่างกัน
35 เหตุฉะนี้ อีแพศยาเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์
36 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะความโสโครกของเจ้าที่เทออกเสียแล้ว
และการเปลี่ยนเปล่าของเจ้าก็เผยออก โดยการเล่นชู้ของเจ้ากับคนรักของเจ้า
และกับบรรดาบรรดาพรพเคราะห์ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า
และโดยโลหิตลูกของเจ้าที่เจ้าถวายให้แก่แก่น
37 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมคนรักของเจ้าทั้งสิ้น ซึ่งเป็นผู้ที่เจ้าผลิตเพเลินด้วย
ทุกคนที่เจ้ารัก และทุกคนที่เจ้าเกลียด
เราจะรวบรวมเขาให้มาต่อสู้เจ้าจากทุกด้านและจะเผยความเปลือยเปล่าของเจ้าต่อหน้าเขา
เพื่อเขาจะได้เห็นความเปลือยเปล่าทั้งสิ้นของเจ้า
38 และเราจะบรรดาพรพเคราะห์จัดที่เขาพิพากษาหญิงที่ล่วงประเวณี และกระทำให้โลหิตตก
และเราจะนำเอาโลหิตแห่งความกริ้วและความแค้นมาเหนือเจ้า
39 และจะมอบเจ้าไว้ในมือชู้ของเจ้า เขาจะทำลายห้องหลังคาโค้งของเจ้าลง
และจะทำลายสถานที่สูงของเจ้า เขาจะปลดเอาเสื้อผ้าของเจ้า
และจะเอาเครื่องรูปพรรณอันงามของเจ้าไปเสีย ปลอ่ยให้เจ้าเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน
40 เขาทั้งหลายจะนำฝูงคนมาต่อสู้เจ้า และเขาจะขว้างเจ้าด้วยก้อนหินและฟันเจ้าด้วยดาบของเขา
41 และเขาจะเอาไฟเผาบ้านเรือนของเจ้า
และทำการพิพากษาลงโทษเจ้าท่ามกลางสายตาของผู้หญิงเป็นอันมาก
เราจะกระทำให้เจ้าหยุดเล่นชู้ และเจ้าจะไม่ให้สินจ้างอีกต่อไป
42 เราจะระบายความกริ้วของเราใส่เจ้าให้หมด ความวางแผนจะพรากจากเจ้าไป
เราจะสงบและไม่กริ้วอีกเลย
43 เพราะฉะนั้นเจ้ามิได้ระลึกถึงวันเมื่อเจ้ายังเด็ก แต่ได้กระทำให้เราเกลียดด้วยสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด
เราจะตอบสนองต่อวิถีทางของเจ้าเหนือศีรษะเจ้า

แล้วเจ้าจะมีได้ประพฤติกรรมชั่วช้าลามกเพิ่มเท่ากับการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าหรือ
44 ดูเถิด ทุกคนที่ได้สาธุคติจะให้สาธุคติต่อไปนี่ในเรื่องเจ้า คือ 'แม่เป็นอย่างไร ลูกสาวก็เป็นอย่างนั้น'
45 เจ้าเป็นลูกสาวของแม่ของเจ้า ผู้เกลียดสามีและบุตรของตน
เจ้าเป็นสาวคนกลางของพี่และน้องสาวของเจ้า ผู้เกลียดทั้งสามีและบุตรของตน
แม่ของเจ้าเป็นคนอึดใจโต พ่อของเจ้าเป็นคนอาโมโห
46 และพี่สาวของเจ้าคือสะมาเรีย ผู้อยู่กับบุตรสาวเหนือเจ้าทางด้านซ้าย และน้องสาวของเจ้า
ผู้อยู่ทางด้านขวาของเจ้า คือโสโดมกับลูกสาวของเธอ
47 ถึงกระนั้น เจ้าก็ไม่ได้ดำเนินตามทางทั้งหลายของเธอ
หรือกระทำตามการอันน่าสะอิดสะเอียนของเธอ แต่เพราะว่านั่นเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินไปแล้ว
แล้วเจ้าก็ทรามกว่าพวกเขาในบรรดาวิถีทางของเจ้า
48 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่นั่นใด
โสโดมน้องสาวของเจ้ากับบุตรสาวของเธอก็มิได้กระทำอย่างพี่เจ้าและลูกสาวของเจ้าได้กระทำ
49 ดูเถิด
นี่แหละเป็นความชั่วช้าของโสโดมน้องสาวของเจ้าคือตัวเธอและลูกสาวของเธอมีความจองหอง
มีอาหารเหลือรับประทานและมีความสบายเกิน ไม่ถูกไล่ถึงมือคนยากจนและคนขัดสน
50 เธอเหยียดไสและกระทำสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อหน้าเรา
เพราะฉะนั้นเราจึงเอาเธอออกไปเสียให้พ้นๆตามที่เราเห็นว่าดี
51 สะมาเรียไม่ได้ทำบาปถึงครึ่งของเจ้า แต่เจ้าได้ทวีการอันน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าเขาทั้งสอง
และโดยการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นที่เจ้าทำนั้น
ก็กระทำให้พี่และน้องสาวของเจ้าดูเหมือนชอบธรรม
52 เจ้าผู้ซึ่งได้พิพากษาพี่และน้องสาวของเจ้า จงทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้าเองด้วย
เพราะบาปของเจ้าซึ่งเจ้าได้ทำนั้นน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าเขาไปอีก
เขาจึงมีความชอบธรรมมากกว่าเจ้า เออ เจ้าจงลงสนทน่กับไปด้วย
และจงทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้า
เพราะเจ้าได้กระทำให้พี่และน้องสาวของเจ้าดูเหมือนชอบธรรม
53 เมื่อเราขอให้เขากลับสู่สภาพเดิม
ทั้งสภาพเดิมของโสโดมและบุตรสาวและสภาพเดิมของสะมาเรียและบุตรสาว
เราก็จะให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิมของเจ้าท่ามกลางชาติด้วย
54 เพื่อเจ้าจะทนรับความอับอายขายหน้าของเรา
และละอายสิ่งที่เจ้ากระทำแล้วทั้งสิ้นให้เป็นการปลอมใจแก่เขา
55 เมื่อส่วนพี่และน้องสาวของเจ้า โสโดมกับบุตรสาวของเธอจะได้กลับสู่สภาวะเดิมของตน
และสะมาเรียกับบุตรสาวของเธอจะกลับสู่สภาวะเดิมของตน
ส่วนเจ้าและบุตรสาวของเจ้าจะกลับไปยังสภาวะเดิมของเจ้า
56 ในสมัยที่เจ้าอยู่ยังอยู่นั้น ปากของเจ้าไม่ได้กล่าวถึงโสโดมน้องสาวของเจ้ามิได้หรือ
57 คือก่อนความชั่วร้ายของเจ้าจะได้เผยออก
เหมือนเวลาที่เจ้าเป็นสิ่งที่น่าตำหนิแก่บุตรสาวของซีเรียและบรรดาผู้ที่อยู่ล้อมรอบเธอ
คือบุตรสาวของฟิลิสเตียผู้ที่อยู่ล้อมรอบซึ่งดูหมิ่นเจ้า
58 เราต้องรับโทษความชั่วช้าลามกของเจ้าและการอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้า
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
59 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะกระทำแก่เจ้าอย่างที่เราได้กระทำแล้วนั้น
ผู้ดูหมิ่นค่าปฏิญญาและหักพันธสัญญา
60 ถึงกระนั้นเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรา ซึ่งเราทำไว้กับเจ้าในสมัยเมื่อเจ้ายังสาวอยู่
และเราจะสถาปนาพันธสัญญาใหม่นี้ไว้กับเจ้า
61 แล้วเจ้าจะระลึกถึงทางทั้งหลายของเจ้า และมีความละอาย เมื่อเจ้ารับทั้งพี่และน้องสาวของเจ้า
และเรามอบให้แก่เจ้าเป็นบุตรสาว แต่ไม่ใช่ตามพันธสัญญาซึ่งเราทำไว้กับเจ้า
62 เราจะสถาปนาพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์
63 เพื่อเจ้าจะจำได้และสนทน่ และเพราะความละอายของเจ้า เราจะไม่อาปาทูก่ออีก
เมื่อเราลมมลทินบาปทุกสิ่งทั้งเจ้าได้กระทำมาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้"

Chapter 17

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงยกปริศนาและกล่าวเป็นคำอุปมาแก่วงศ์วานอิสราเอล
3 ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า มันทนอหิรมที่มาจากหนึ่ง ปีกใหญ่และขนปีกก็ยาว
มีขนมากมายหลายสี มายังเลบานอนและจิกยอดต้นสนสิตร
4 มันหักยอดกิ่งอ่อนแล้วก็คาบไปย่งแผ่นดินฟาติษย์ และวางไว้ในหัวเมืองของพ่อค้าทั้งหลาย
5 แล้วมันก็เอาเมล็ดพืชแห่งแผ่นดินไปปลูกไว้ในที่ดินอุดม มันเอาเมล็ดไว้ข้างน้ำมากหลาย
ตั้งไว้อย่างกับกิ่งต้นไฉน์
6 เมล็ดก็งอกขึ้นมาและเติบโตขึ้นเป็นเถาอุ่นเตย แผ่นแขนงไพศาล
แขนงทั้งหลายของตนนั้นก็ทอดมายังด้านอหิธรี และรากก็ย้งคงอยู่ได้มัน เมล็ดจึงบังเกิดเป็นเถา
แตกแขนงสาขาและออกไป
7 แต่มันก็อหิธรีตัวมที่มาจากตัวหนึ่ง มีปีกใหญ่และมีขนมาก ดูเถิด
อุ่นเถาเหล่านี้ชนอรากมาหามอหิธรีตัวนี้ และแตกแขนงตรงมาที่มัน
เพื่อให้มันรดน้ำให้จากร่องที่ปลูกอยู่นั้น
8 นักได้ยัมนั้นไปปลูกไว้ในที่ดินดีใกล้น้ำมากหลาย เพื่อให้แตกแขนงและบังเกิดผล
และเป็นเถาอุ่นที่มีเกียรติ
9 เจ้าจงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เถาเหล่านี้จะเจริญขึ้นได้หรือ
มันจะไม่ถอนรากมันขึ้นและตัดผลเพื่อไม่ให้เหย้าแห่งเสียหรือ
เถาเหล่านี้จะเหย้าแห่งไปตรงไปอ่นทั้งอหิธรีนั้นแล้ว
โดยไม่ได้อออาศัยอ่านจอนยิ่งใหญ่หรือประชาชนเป็นอันมากเพื่อถอนเถาออกจากรากของมัน
10 ดูเถิด เมื่อมันย้ายไปปลูก เถานั้นก็งอกงามดีหรือ เมื่อลมทิศตะวันออกพัดถูกมันเข้า
มันจะไม่เหย้าแห่งไปหรือ มันจะเหย้าแห่งไปถึงร่องที่มันเกิดมานั้นมิได้หรือ"

11 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
12 "บัดนี้จงกล่าวแก่วงศ์วานที่มักกบฏนั้นว่า ท่านทั้งหลายไม่ทราบหรือว่า
สิ่งเหล่านี้มีความหมายว่าอะไร จงบอกเขาว่า ดูเถิด กษัตริย์กรุงบาบิโลนได้มายังกรุงเยรูซาเล็ม
และกวาดเอากษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายพามาซึ่งกษัตริย์ที่กรุงบาบิโลน
13 และพระองค์ได้ทรงเอาเชื้อพระวงศ์ผู้หนึ่งและท่าพันธสัญญาที่ท่าน ผู้นั้นให้เขาไปผูกมัดตัว
คนสำคัญของผู้แห่งแผ่นดิน พระองค์ได้กวาดถอนเอาไป
14 เพื่อว่าเราขอณาจักรนั้นจะต่ำต้อย ยกตัวนั้นอีกไม่ได้
และในการที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์จะคงยังยืนอยู่ได้
15 แต่กษัตริย์ได้กบฏต่อพระองค์ โดยส่งราชทูตไปยังอียิปต์
ด้วยหวังว่าจะได้มาและกองทัพใหญ่โต กษัตริย์จะกระทำสำเร็จหรือ
ผู้ที่กระทำเช่นนั้นจะหนีไปรอดหรือ ถ้าท่านหักพันธสัญญาจะระอดพ้นได้อีกหรือ
16 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่นั่นใด ท่านจะต้องตายท่ามกลางบาบิโลน
ในที่ที่กษัตริย์องค์นั้นประทับอยู่ คือกษัตริย์ผู้ได้ทรงตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์
และท่านได้ดูหมิ่นค่าปฏิญญาต่อพระองค์ และได้หักพันธสัญญาที่ท่านทำไว้กับพระองค์
17 ฝ่ายที่ประกอบด้วยกองทัพอันใหญ่โตและผู้คนมากมายจะไม่ช่วยท่านผู้หนึ่ง ในการสงคราม
ในเมื่อเขาต่อสู้เชิงเทินและก่อกำแพงล้อมเพื่อจะหัดคนเป็นอันมากเสีย
18 เพราะเหตุท่านดูหมิ่นค่าปฏิญญาและหักพันธสัญญา และดูเถิด
เพราะท่านไปผูกมัดตัวและยังกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ ท่านจึงจะหนีไปให้พ้นไม่ได้
19 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่นั่นใด
เพราะค่าปฏิญญาต่อเราที่เขาดูหมิ่นและพันธสัญญาของเราที่เขาหักเสีย
เราจะตอบสนองให้ตกเหนือศีรษะของท่านผู้หนึ่ง
20 เราจะกางเขนของเรารุดมเขา และเขาจะติดกับของเร และเราจะนำเขาเข้าไปในบาบิโลน
และพิจารณาพิพากษาเขาที่นั่นในเรื่องการละเมิดที่เขาได้ละเมิดต่อเรา
21 และบรรดาผู้ลี้ภัยกับกองทัพทั้งสิ้นของท่านจะล้มลงด้วยดาบ
และผู้ที่เหลืออยู่จะกระจ่ายไปตามลมทุกทิศานุทิศ
และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ล้นวาจาไว้แล้ว"
22 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
"เราเองจะเอาแขนงจากยอดสูงของต้นสนสิตรและปลูกไว้ เราจะหักกิ่งอ่อนของมันออกเสีย
และเราเองจะปลูกมันไว้บนภูเขายอดสูง
23 เราจะปลูกมันไว้บนภูเขาสูงของอิสราเอล เพื่อจะแตกกิ่งและบังเกิดผล
และเป็นต้นสนสิตรที่มีเกียรติ และนกทุกชนิดจะมาอาศัยอยู่ได้มัน
นกทุกอย่างจะมาทำรังอยู่ที่ร่มกิ่งของมัน
24 และต้นไม้ทุกต้นในทุ่งจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์กระทำต้นไม้อู้งให้ต่ำลง
และกระทำต้นไม้อู้งให้สูงขึ้น ทำต้นไม้เขียวให้แห้งไป และทำต้นไม้แห้งให้งามสดขึ้น
เราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ล้นวาจาแล้ว เราได้กระทำเช่นนั้น"

Chapter 18

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2 "เจ้าทั้งหลายมีเจตนาอย่างไรในการกล่าวสาธุคติต่อกันอันเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า
'บิดารับประทานอู่นเปรี้ยวและบุตรก็เค็ดหัว'
3 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่นั่นใด
เจ้าทั้งหลายจะไม่มีโอกาสได้สาธุคติกันอีกในอิสราเอล
4 ดูเถิด ชีวิตทั้งสิ้นเป็นของเรา ชีวิตของบิดาเป็นของเรานั้นใด
ชีวิตของบุตรชายก็เป็นของเรานั้นใด ชีวิตได้ทำบาปก็ระตาย
5 ถัดกันใดชอบธรรมและกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม
6 ถัดกันนั้นมิได้รับประทานที่บนภูเขาหรือยงหน่ขึ้นนั้นมีการรูปเคารพแห่งวงศ์วานอิสราเอล
มิได้กระทำให้กรรยาของเพื่อนบ้านมลทิน หรือเข้าใกล้ผู้หญิงในเวลาที่เขาจะมีมลทินประจำเดือน
7 มิได้บีบบังคับผู้หนึ่งผู้ใด แต่คืนของประกันให้แก่ลูกหนี้ ไม่เคยใช้ความรุนแรงปล้นผู้ใด
ให้อาหารของเขาแก่ผู้หิว และให้เสื้อผ้าคลุมกายที่เปลือย
8 มิได้ให้ขามิเพื่อหาดอกเบี้ย หรือมิได้รับเงินเพิ่มหอดมือไว้ ได้ถอนมือจากความชั่วช้า
กระทำความยุติธรรมอันแท้จริงระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน
9 ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเขา และระงับที่จะกระทำตามคำตัดสินของเขา ได้ประพฤติอย่างถูกต้อง
คนนั้นเป็นคนที่ชอบธรรม เขาจะมีชีวิตดำรงอยู่นั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
10 ถัดเขามิบุตรชายเป็นใคร ผู้กระทำให้โลหิตตก ผู้ได้กระทำสิ่งเหล่านี้สิ่งเดียวแก่พี่น้อง
11 ผู้มิได้กระทำตามหน้าที่เหล่านี้ แต่รับประทานบนภูเขา กระทำให้กรรยาของเพื่อนบ้านมลทิน
12 กดขี่คนจนและคนขัดสน ได้ใช้ความรุนแรงยังชิงเอาของผู้อื่นไป ไม่ยอมคืนของประกัน
แห่งตนขึ้นนั้นมีการรูปเคารพ และกระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน
13 ให้ยืมด้วยหาดอกเบี้ย และหาเงินเพิ่ม เขาควรจะมิชีวิตต่อไปหรือ เขาจะไม่มีชีวิตอยู่
เขาได้กระทำบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ เขาจะต้องตายแน่
ให้โลหิตของผู้นั้นตกอยู่บนผู้นั้นเอง
14 แต่ ดูเถิด ถ้าชายคนนั้นมีบุตรชายผู้ແละเห็นบาปทั้งสิ้นซึ่งบิดาของเขาได้กระทำ และตรึกรอด
และมีได้กระทำตาม
15 มิได้รับประทานบนภูเขา หรือยงหน่ขึ้นนั้นมีการรูปเคารพแห่งวงศ์วานอิสราเอล
มิได้กระทำให้กรรยาของเพื่อนบ้านมลทิน
16 มิได้บีบบังคับผู้ใด ไม่เรียกช่องของประกัน ไม่เคยใช้ความรุนแรงปล้นผู้ใด
แต่ให้อาหารแก่ผู้หิว และให้เสื้อผ้าคลุมกายที่เปลือย
17 หดมือไว้มิได้เบียดเบียนคนยากจน ไม่เรียกดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่ม
กระทำตามคำตัดสินทั้งหาของของเขา และดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเขา
เขาจะไม่ตายเพราะความชั่วช้าของบิดาเขา เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน
18 ส่วนบิดาของเขา เพราะเป็นคนหาเงินด้วยการบีบบังคับ ได้ใช้ความรุนแรงปล้นพี่น้องของตน
กระทำความไม่ดีในท่ามกลางชนชาติของเขา ดูเถิด เขาก็จะต้องตายเพราะความชั่วช้าของเขา
19 แต่เจ้ายังกล่าวว่า 'ถ้าไม่บุตรชายจึงไม่สมควรรับโทษความชั่วช้าของบิดา'

เมื่อบุตรชายได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรมแล้ว และได้รักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเขา และประพฤติตาม เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน

20 ชีวิตที่กระทำบาปจะต้องตาย บุตรชายไม่ต้องการโทษความชั่วช้าของบิดา บิดาก็ไม่ต้องการโทษความชั่วช้าของบุตรชาย คนชอบธรรมจะรับความชอบธรรมของตัวเอง และคนชั่วจะรับความชั่วของตน

21 แต่ถ้าคนชั่วคนใดหันกลับเสียจากบาปซึ่งเขาได้กระทำไปแล้ว และรักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเขา และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน เขาจะไม่ตายนะ

22 บรรดาการละเมิดใดๆซึ่งเขาได้กระทำแล้วนั้นจะมีได้จดจำไว้เพื่อเอาโทษเขา เขามีชีวิตอยู่เพราะความชอบธรรมที่เขาได้กระทำไป

23 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีความพอใจในความตายของคนชั่วหรือ แต่เราพอใจให้เขากลับจากความชั่วของเขาและมีชีวิตอยู่มิใช่หรือ

24 แต่เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของตัวเอง และกระทำความชั่วช้า และกระทำบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเช่นเดียวกับที่คนชั่วได้กระทำ ผู้หนึ่งสมควรจะมีชีวิตอยู่หรือ การชอบธรรมทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำมาแล้วนั้นจะมีได้จดจำไว้อีกเลย เขาจะต้องตายด้วยการละเมิดซึ่งเขาได้กระทำไว้และบาปซึ่งเขาได้กระทำลงไป

25 แต่เจ้ายังกล่าวว่า "วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม" โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถะ วิธีการของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือที่ไม่ยุติธรรม

26 แต่เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขาและกระทำความชั่วช้า และตายเพราะการนั้น เขาจะต้องตายด้วยเหตุความชั่วช้าที่เขาได้กระทำ

27 และเมื่อคนชั่วหันกลับจากความชั่วที่ตนกระทำไป และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาก็ได้ช่วยชีวิตของเขาเองไว้

28 เพราะเขาได้ตรึกตรองและหันกลับจากการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำไป เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน เขาจะไม่ตายนะ

29 แต่วงศ์วานอิสราเอลกล่าวว่า "วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม" โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย วิธีการของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือที่ไม่ยุติธรรม

30 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราจะพิพากษาเจ้าทุกคนตามทางประพฤติของเจ้านั้นๆ จงกลับใจและหันกลับเสียจากการละเมิดทั้งสิ้นของเจ้า

เกรงว่าความชั่วช้าของเจ้าจะเป็นสิ่งสูงสุดให้เจ้าพิพากษา

31 จงละทิ้งการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้ละเมิดต่อเรา จงทำตัวให้มีจิตใจใหม่และวิญญาณใหม่ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะตายเสียทำไมเล่า

32 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราไม่มีความพอใจในความตายของผู้หนึ่งผู้ใดเลย จงหันกลับและดำรงชีวิตอยู่"

Chapter 19

1 ฝ่ายเจ้าจงแปลงเสียงร้องบ่นคร่ำครวญเรื่องงานยิวอิสราเอล

2 กล่าวว่า "มารดาของเจ้าเป็นอย่างไรหนอ ก็เป็นแม่สิ่งใด เธอนอนอยู่ท่ามกลางสิ่งใดทั้งหลาย เธอเลี้ยงดูลูกของเธอท่ามกลางสิ่งใดหนุม

3 เธอเลี้ยงดูลูกสิ่งใดตัวหนึ่งให้เติบโตขึ้น กลายเป็นสิ่งใดหนุม มันฝึกหัดจับเหยื่อและมันกินคน

4 ประชาชาติได้ยินเรื่องของมัน เขาก็จับมันไว้ในหลุมพรางของเขา

เขาจึงมันมาด้วยโซ่มายังแผ่นดินอียิปต์

5 เมื่อแม่สิ่งใดเห็นว่าเธอคอยนานแล้ว และความหวังของเธอสูญไป เธอก็เอาลูกมาอีกตัวหนึ่งเสียงให้เป็นสิ่งใดหนุม

6 มันไปๆมาๆท่ามกลางสิ่งใดและกลายเป็นสิ่งใดหนุม และมันฝึกหัดจับเหยื่อ มันกินคน

7 มันรู้จักบรรดาพระราชวังที่ร้างของเขา และกระทำให้เมืองทั้งหลายของเขาว่างเปล่า

แผ่นดินนั้นก็รกร้างและความสมบูรณ์ของมันก็ว่างเปล่าไป เมื่อได้ยินเสียงคำรามของมัน

8 แล้วบรรดาประชาชาติก็ล้อมต่อสู้มันทุกด้านจากแว่นแคว้นทั้งปวง

เขาทั้งหลายกางข่ายออกคลุมมัน มันก็ถูกจับอยู่ในหลุมพรางของเขาทั้งหลาย

9 เขาเล่นใช้ขังมันไว้ในกรง และนำมันมายังครุฑริบบนโลน เขาก็ขังมันไว้ในที่กำบังเข้มแข็ง เพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงของมันอีกที่บนภูเขาแห่งอิสราเอล

10 มารดาของเจ้าเหมือนเถาวัลย์ที่อยู่ในโลหิตของเจ้า เาเมาปลูกไว้ริมน้ำ เธอมีผลดกและมีแขนงมากมายเหตุด้วยน้ำบริบูรณ์

11 เธอมีแขนงที่แข็งแรงซึ่งกลายเป็นไม้สารพระกรของผู้ครอบครอง

ความสูงของเธอสูงขึ้นท่ามกลางแขนงที่หนาทึบ

เธอปรากฏในที่สูงของเธอพร้อมกับแขนงมากมายของเธอ

12 แต่แล้วเธอถูกถอนออกด้วยความเกรี้ยวกราด เธอถูกทิ้งลงยังพื้นดิน

ลมตะวันออกกระทำให้ผลของเธอเหวี่ยงไป แขนงที่แข็งแรงก็หักเสียและเหวี่ยงไป ไฟก็ไหม้เสีย

13 คราวนี้เธอปลูกไว้ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่แห้งแล้งกันดารนั้น

14 ไฟได้ออกมาจากแขนงใหญ่ของมัน เถามาถูกแขนงอื่นและผลเสียหมด

จึงไม่มีแขนงแข็งแรงเหลืออยู่ในดินอีกเลย ไม่มีธำรงพระกรสำหรับผู้ครอบครอง

นี่เป็นบทเพลงคร่ำครวญ และนี่เป็นบทเพลงคร่ำครวญ"

Chapter 20

1 อยู่มาวันทีสิบ เดือนที่ห้าในปีที่เจ็ด พวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลบางคนได้มาทูลถามพระเยโฮวาห์ และมานั่งอยู่ข้างหน้าเท้าเจ้า

2 พระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า

3 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอล และกล่าวแก่เขาว่า

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจำมากขึ้นะมาตามเราหรือ

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่นอนใด เราจะมิยอมให้เจ้ามาถามเรา

4 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราจะพิพากษาเขาหรือ เราจะพิพากษาเขาหรือ

จงให้เขาทั้งหลายทราบถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของบรรพบุรุษของเขา

5 และจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า

ในวันนั้นเมื่อเราเลือกสรรอิสราเอลไว้ เราปฏิญาณต่อเชื้อสายแห่งวงศ์วานยาโคบ โดยสาแดงตัวเราให้เขารู้จักในแผ่นดินอียิปต์ เมื่อเราปฏิญาณแก่เขาว่า

เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา

6 ในวันนั้น เราปฏิญาณต่อเขาว่า

เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินที่เราหาให้เขาทั้งหลาย เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่มีสง่าราศีที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย

7 และเรากล่าวแก่เขาว่า

เจ้าทุกคนจงฟังสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยน์ตาของเจ้าทั้งหลายกำลังผลิตเพิลิอยู่นั้นเสีย

อย่ากระทำตัวของเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา

8 แต่เขาทั้งหลายได้กับภูตต่อเราและไม่ยอมฟังเรา

เขาทั้งหลายไม่ได้ฟังสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยน์ตาของเขาผลิตเพิลิอยู่นั้นทุกคน

ทั้งเขาก็มิได้ละทิ้งรูปเคารพของอียิปต์ แล้วเราก็ตัดว่า เราจะระบายความกริ้วของเราออกเหนือเขา

และให้ความโกรธของเรามีต่อเขาในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์จนมอดลง

9 แต่เราก็กะทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง

เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชาติซึ่งเขาอาศัยอยู่

เราจึงได้สาแดงตัวของเราท่ามกลางสายตาของเขาให้เขารู้จัก

ในการที่เราได้นำคนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์

10 ดังนั้น เราจึงนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และนำเขาเข้ามาในถิ่นทุรกันดาร

11 เราให้กฎเกณฑ์ของเราแก่เขา และสาแดงคำตัดสินของเราให้เขารู้

ซึ่งถ้ามนุษย์ได้รักษาไว้ก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้

12 ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้สละบาโตของเขาแก่เขา เป็นหมายสำคัญระหว่างเราและเขาทั้งหลาย

เพื่อเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้กระทำให้เขาบริสุทธิ์

13 แต่วงศ์วานอิสราเอลได้กับภูตต่อเราในถิ่นทุรกันดาร เขามิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา

แต่ได้ดูหมิ่นคำตัดสินของเรา ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตาม เขาก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น

และเขาได้กระทำให้วันสะบาโตของเรามัวหมองอย่างยิ่ง เราจึงกล่าวว่า

เราจะเทความเดือดดาลของเราออกเหนือเขาในถิ่นทุรกันดารเพื่อผลาญเขาเสีย

14 แต่เราก็กะทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชาติทั้งหลาย

ซึ่งเราได้นำคนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา

15 ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเขาในถิ่นทุรกันดารว่า

เราจะไม่นำเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์

เป็นแผ่นดินที่มีสง่าราศีที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย

16 เพราะเขาดูหมิ่นคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา

และได้กระทำให้วันสะบาโตของเรามัวหมอง เพราะว่าจิตใจของเขาไปติดตามรูปเคารพของเขา

17 ถึงกระนั้นก็ดี นัยน์ตาของเราก็กังปรานีเขา และเรามิได้ทำลายเขา

หรือกระทำให้เขาขบสันลงในถิ่นทุรกันดารนั้น

18 แต่เราพูดกับลูกหลานของเขาในถิ่นทุรกันดารนั้นว่า

อย่าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของบรรพบุรุษของเจ้า หรือรักษาคำตัดสินของเขา

หรือกระทำตัวเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของเขา

19 เราคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้า จงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา

และจงรักษาคำตัดสินของเรา และประพฤติตาม

20 และนับถือบรรดาสะบาโตของเรา เพื่อจะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้า

เพื่อเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้า

21 แต่ลูกหลานเหล่านั้นก็กับภูตต่อเรา เขาทั้งหลายมิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา

และไม่รักษาคำตัดสินของเขาเพื่อจะประพฤติตาม

ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตามที่กระดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น

เขาได้กระทำให้บรรดาวันสะบาโตของเรามัวหมอง เราจึงกล่าวว่า

เราจะเทความเดือดดาลของเราออกเหนือเขา

และให้ความโกรธของเราที่มีต่อเขาในถิ่นทุรกันดารบรรลุลงเสียที

22 แต่เราได้ทอดมือของเราไว้ และกระทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง

เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลาย

ซึ่งเราได้นำคนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา

23 ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารว่า

เราจะให้กระจัดกระจายไปในท่ามกลางประชาชาติ และกระจายเขาไปอยู่ตามประเทศต่างๆ

24 เพราะว่าเขามิได้กระทำตามคำตัดสินของเรา แต่ได้ดูหมิ่นกฎเกณฑ์ของเรา

และกระทำให้วันสะบาโตทั้งหลายของเรามัวหมอง

และนัยน์ตาของเขาก็ติดตามรูปเคารพแห่งบรรพบุรุษของเขา

25 ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้กฎเกณฑ์ที่ไม่ดีและให้คำตัดสินซึ่งตามนั้นเขาจะดำรงชีวิตไม่ได้

26 และเราก็คัดโทษเขามลทินไปด้วยของถวายของเขาเอง โดยให้เขาถวายบุตรหัวปีให้ลูปไฟ

เพื่อเราจะกระทำให้เขารกร้างไป เพื่อให้เขาทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์

27 เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับวงศ์วานอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในเรื่องนึบบรรพบุรุษของเจ้าก็ได้หมิ่นประมาทเราอีก

โดยกระทำการละเมิดต่อเรา

28 เพราะว่าเมื่อเราได้นำเขาเข้ามาในแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้เขาแน่นแล้ว

เมื่อเขาเห็นเนินเขาสูง ณ ที่ใด หรือเห็นต้นไม้ใบใดก็ให้โทษ

เขาก็ถวายเครื่องบูชาอันเป็นที่ให้ต้องใจเรา ณ ที่นั้น เขากวายนั่นที่พึงใจ

และเขาเทเครื่องดื่มบูชาออกที่นั่น

29 เราได้ถามเขาว่า ปุชนียสถานสูงซึ่งเจ้าเข้าไปนั้นคืออะไร และเขาจึงเรียกชื่อที่หน้าว่า บามัท

สิบเนื่องมาจากภูพานั้น

30 เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า

เจ้ากระทำตัวให้มลทินไปตามอย่างบรรพบุรุษของเจ้า

และเล่นสู้กับสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของชาวหรือ

31 เมื่อเจ้าถวายของบูชาและถวายบุตรชายใหญ่ไป
เจ้าได้กระทำตัวให้มลทินด้วยบรรดารูปเคารพของเจ้าจนทุกวันนี้ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย
เราจะให้เจ้ามาถามเราหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
เราจะไม่ให้เจ้ามาถามเราฉันนั้น
32 อะไรอยู่ในใจของเจ้าจะไม่เกิดขึ้นได้เลย คือความคิดที่ว่า
"ให้เราเป็นเหมือนประชาชาติทั้งหลาย ให้เป็นเหมือนครอบครัวต่างๆในประเทศทั่วไป
คือให้เราปรนนิบัติไม่แลและลา"
33 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
เราจะครอบครองเหนือเจ้าแน่นอนทีเดียว ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก
และด้วยความพิโรธที่เปล่งมา
34 เราจะนำเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลาย
และจะรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศทั้งปวงซึ่งเจ้าต้องกระจัดกระจายกันไปอยู่นั้น
ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความพิโรธที่เปล่งมา
35 และเราจะนำเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งชนชาติทั้งหลาย
และที่นั่นเราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้าหน้าต่อหน้า
36 เราเข้าสู่การพิพากษากับบรรพบุรุษของเจ้าในถิ่นทุรกันดารแห่งแผ่นดินอียิปต์อย่างไร
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้าอย่างนั้น
37 เราจะให้เจ้าลอดไปใต้เท้า และเราจะให้เจ้าเข้าพันธสัญญา
38 เราจะชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางเจ้า ทั้งผู้ละเมิดต่อเรา
เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินที่เขาไปอาศัยอยู่นั้น แต่เขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล
แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์
39 เดียวนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย
ฝ่ายเจ้าทั้งหลายทุกคนจงไปปรนนิบัติรูปเคารพของเจ้าเดี๋ยวนี้ และต่อไปถ้าเจ้าไม่ฟังเรา
แต่ตั้งมั่นบริสุทธิของเรานั้นเจ้ายำเริญการทำให้มลทินอีกด้วยของถวายและด้วยรูปเคารพของเจ้า
40 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ด้วยขานนกทูตบริสุทธิของเรา คือลูกเขาสองของอิสราเอล
บรรดาวงศานานทั้งหมดของอิสราเอลจะปรนนิบัติเราในแผ่นดินนั้น เราจะโปรดเขา ณ ที่นั้น ณ
ที่นั่นเราจะเรียกของถวายของเจ้า และผลรุ่นแรกแห่งเครื่องบูชาของเจ้า
กับเครื่องถวายบูชาอันบริสุทธิทั้งสิ้นของเจ้า
41 เมื่อเรานำเจ้าออกมาจากชาติทั้งหลาย
และรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศที่เจ้ากระจัดกระจายไปอยู่นั้น
เราจะโปรดเจ้าตั้งเป็นกษัตริย์ที่พลของเรา
และเราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาประชาชาติทั้งหลาย
42 และเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเรานำเจ้าเข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล
อันเป็นประเทศซึ่งเราปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า
43 ณ ที่นั้นเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางและการกระทำทั้งสิ้นของเจ้า ซึ่งได้กระทำให้เจ้าเป็นมลทิน
และในสายตาของเจ้าเองเจ้าจะเกลียดชังตัวของตัวเอง เพราะความชั่วทั้งหลายซึ่งเจ้าได้กระทำนั้น
44 โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เมื่อเราได้กระทำกับเจ้าด้วยเห็นแก่นามของเรา
มิใช่ตามทางอันชั่วของเจ้า หรือตามการกระทำที่เสื่อมทรามของเจ้า
แล้วเจ้าจึงจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"
45 และพระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
46 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าไปทางทิศใต้และเทศนาถ้อยคำโทษพวกกษัตริย์
จงพยากรณ์ต่อแดนบาบิโลนในดินใต้
47 จงกล่าวแก่บาบิโลนแห่งดินใต้ว่า จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกูเกิด เราจะถูกไฟไว้ในเจ้า
มันจะเผาผลาญต้นไม้เขียวและต้นไม้แห้งทุกต้นที่อยู่ในเจ้าเสีย
จะดับเปลวเพลิงอันลุกโฬงนั้นไม่ได้ และดวงหน้าทุกหน้าตั้งแต่ทิศใต้จนทิศเหนือจะถูกไฟลวก
48 เมื่อหนทางทั้งสิ้นจะเห็นว่าเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ใดก่อไฟนั้น ผู้ใดดับก็ไม่ได้"
49 แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เจ้าข้า
เขาทั้งหลายกำลังกล่าวถึงข้าพระองค์ว่า เขาไม่ใช่เป็นคนสร้างคำอุปมาดอกหรือ"

Chapter 21

1 พระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสุริยธาตุ
และเทศนาถ้อยคำโทษสถานบริสุทธิ์ทั้งหลาย จงพยากรณ์ถ้อยคำโทษแผ่นดินอิสราเอล
3 และกล่าวแก่แผ่นดินอิสราเอลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูกูเกิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า
และเราจะชักดาบของเราออกจากฝัก และเราจะชักทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย
4 ดังนั้นจงคิดว่าเราจะต้องทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย
เพราะฉะนั้นดาบของเราจะออกจากฝักไปต่อสู้นับหนึ่งทั้งสี่นจากทิศใต้ถึงทิศเหนือ
5 เพื่อเมื่อหนึ่งทั้งสี่นจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ชักดาบของเราออกจากฝักแล้ว
และจะไม่เก็บใส่ฝักอีก
6 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงนอนหายใจ
นอนหายใจด้วยความระทมใจและความขมขื่นต่อหน้าต่อตาทั้งหลาย
7 และเมื่อเขาทั้งหลายกล่าวแก่เจ้าว่า "ทำไมเจ้านอนหายใจ" เจ้าจงกล่าวว่า "เพราะเรื่องข้าพเจ้า
เมื่อข้าพเจ้านมาถึงหัวใจทุกดวงจะละลายและมือทั้งสี่นจะอ่อนเปลี้ยไป
และบรรดาจิตวิญญาณจะแน่นไป และหัวข้าพเจ้าจะอ่อนเปลี้ยลงนี้ว่า ดูกูเกิด
ข้าพเจ้านมาถึงและจะสำเร็จ" องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"
8 พระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
9 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวไว้ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดาบเล่มหนึ่ง
ดาบเล่มหนึ่งซึ่งเขาลับให้คม และขัดมันด้วย
10 ลับให้คมเพื่อจะเข่นฆ่า ขัดมันไว้เพื่อจะหั่นหัวบับ เราจะร่ำเริงหรือ
ดาบนั้นได้ประมาทหน้ทศแห่งบุตรชายของเรา เหมือนต้นไม้ทุกอย่าง
11 เพราะฉะนั้นจึงมอบดาบให้ขัดมัน เพื่อจะถือไว้ได้ ดาบนั้นคมแล้วและขัดมัน

เพื่อจะมอบไว้ในมือของผู้ฆ่า
12 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงร้องไห้และคร่ำครวญเกิด เพราะเป็นเรื่องตอผู้กับประชาชนของเรา
และตอผู้กับบรรดาเจ้านายของอิสราเอล
ความหวาดผวาเพราะเหตุดาบนั้นจะอยู่เหนือประชาชนของเรา
เพราะฉะนั้นจึงตีที่โคนขาของเจ้าเกิด
13 เพราะมีการทดลอง และอะไรเล่าถ้าดาบได้ดูหมิ่นทศทศนั้น ก็จะไม่ถือ
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้
14 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์เกิด จงดาบมือและปล่อยให้ดาบลงมาสองครั้ง เออ
สามครั้ง คือดาบสำหรับคนเหล่านั้นที่จะถูกฆ่า เป็นดาบของพวกเขาผู้ยิ่งใหญ่ที่ถูกฆ่า
ซึ่งได้เข้าไปในท้องส่วนตัว
15 เพื่อว่าใจของเขาจะละลาย และเพื่อขาปรักหักพังของเขาจะทวีดูหมิ่นขึ้นอีก
เราได้จัดดาบนั้นไปตีประตูเมืองทั้งหลายของเขาแล้ว เออ ทำเสียเหมือนอย่างกับฟ้าแลบ
เขาขัดมันเพื่อจะเข่นฆ่า
16 รวมกันเข้ามา ไปทางขวาเรียงแถว แล้วไปทางซ้าย ไม่ว่าหน้าของเจ้ามุ่งไปทางไหน
17 เราจะดบมือของเราด้วย และเราจะระบายนามโกรธของเราจนหมด
เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว"
18 พระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
19 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงตีทางไว้สองทางให้ดาบแห่งกษัตริย์บาบิโลนเข้ามา
ทั้งสองทางให้ออกมาจากแผ่นดินเดียวกัน และจงทำยาบอบอกทาง
จงทำไว้ที่หัวถนนที่เข้าไปหากรุง
20 ทำทางหนึ่งให้ดาบมายังรับบาบแห่งคนอัมโมเน และมายังยูดาห์ในเยรูซาเล็มเมืองที่มีกำแพง
21 เพราะว่าการกษัตริย์บาบิโลนยืนอยู่ที่ทางแพร่ง อยู่ที่หัวถนนสองถนน กำหนดหาทำนายน
ท่านเขยาลูกธนู และปรึกษาเทพนิม ท่านมองดูที่ตัม
22 ในมือข้างขวา ท่านมีสลากเยรูซาเล็ม เพื่อตั้งเครื่องทะเลวง เพื่อจะให้อัปាកในการฆ่า
เพื่อส่งสะตะโคน เพื่อวางเครื่องทะเลวงกำแพงเข้าที่ประตูเมือง
เพื่อก่อเชิงหินและก่อกำแพงล้อม
23 และจะเป็นเหมือนคำทำนายเท็จสำหรับคนเหล่านั้นในสายตาของเรา
คือคนเหล่านั้นที่โสดยปฏิบัติคุณแล้ว แต่ท่านจะระลึกถึงความชั่วช้า
เพื่อเขาทั้งหลายจะถูกจับเอาไป
24 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
เพราะว่าเราได้กระทำความชั่วช้าของเจ้าที่เราระลึกได้ โดยการละเมิดของเจ้าที่เผยออก
จนบาปของเจ้าปรากฏในการกระทำทั้งสิ้นของเจ้า เราได้ระลึกถึงเจ้า
เจ้าจึงต้องถูกจับเอาไปด้วยมือ
25 และเจ้า โอ ผู้ชั่วที่ลามกคือเจ้านายอิสราเอลเอ๋ย ผู้ที่วันกำหนดมาถึงแล้ว
คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วช้าครั้งสุดท้าย
26 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงปลดผ้าโพก และถอดมงกุฎออกเสีย
สิ่งต่างๆจะไม่คงอยู่อย่างที่เคยเป็น ไทยังคงคนที่ต่ำตั้น และให้ตกคนที่สูงส่ง
27 เราจะกระทำให้เป็นทั้งทั้งหลาย พังทลาย พังทลาย
และจะไม่เลยจนกว่าผู้มิสทิอันชอบธรรมจะมาถึง และเราจะประทานให้แก่ท่านผู้นั้น
28 บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย และเจ้าจงพยากรณ์และกล่าวไว้ว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้เกี่ยวกับคนอัมโมเน
และเกี่ยวกับเรื่องนาคาห์ของเขาทั้งหลายว่า ดาบเล่มหนึ่งถูกชักออก
เขาขัดมันเพื่อการเข่นฆ่า เขาที่มันเดิมโลหิตเพราะมันาวาวัน
29 ขณะเมื่อเขาเห็นนิมิตเท็จมาบอกท่าน ขณะเมื่อเขาให้คำทำนายมุสาแก่ท่าน
เพื่อจะวางท่านไว้บนคอของผู้ชั่วที่ถูกฆ่า เวลากำหนดของเขามาถึงแล้ว
คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วช้าครั้งสุดท้าย
30 เราจะให้ดาบกลับเข้าฝักอีกครั้งหรือ เราจะพิพากษาเจ้าในสถานที่ที่เจ้าถูกสร้างขึ้น
ในแผ่นดินดั้งเดิมของเจ้า
31 เราจะหาความชั่วร้ายของเราเหนือเจ้า และเราจะฟันเจ้าด้วยไฟแห่งความพิโรธของเรา
และเราจะมอบเจ้าไว้ในมือของคนเขลา ผู้มีฝีมือในการทำลาย
32 เจ้าจะเป็นพินไว้ใส่ไฟ โลกิตของเจ้าจะอยู่กลางแผ่นดิน จะไม่มีใครจดจำเจ้าไว้อีก
เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว"

Chapter 22

1 พระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ตัวเจ้าจะพิพากษาหรือ เจ้าจะพิพากษาเมืองที่แปดเปื้อนด้วยโลหิตนั้นหรือ
เจ้าจงสำแดงให้เมืองนั้นเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเธอ
3 เจ้าจงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
นี่เป็นเมืองที่ทำให้โลหิตตกอยู่ที่กลางตนเองเพื่อให้เวลากำหนดของตนมาถึง
และเป็นเมืองที่ทำรูปเคารพไว้ให้ตัวมลทินไป
4 เจ้ามีความชั่วด้วยโลหิตที่เจ้ากระทำให้ตกนั้น และมลทินไปด้วยรูปเคารพที่เจ้ากระทำไว้
และเจ้าได้นานี้เวลาของเจ้าเข้ามาใกล้ เวลากำหนดแห่งปิต้องเจ้ามาถึงแล้ว
เพราะฉะนั้นเราจึงกระทำเจ้าให้เป็นที่ประณามกันแก่ประชาชาติ
และเป็นที่ย่ำยีกันแก่ประเทศทั้งหลาย
5 ผู้ที่อยู่ใกล้และที่อยู่ไกลเจ้าจะเย้ยหยันเจ้า ผู้เป็นเมืองที่เสียชื่อและเต็มไปด้วยความโกลาหล
6 ดูกูเกิด เจ้านายแห่งอิสราเอล
ทุกคนซึ่งอยู่ในเจ้าก็โหมไปในทางที่ทำให้โลหิตตกตามอำนาจของเขา
7 มิถนารดาถูกเหยียดเหยียดอยู่ในเจ้า คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ถูกเหยียดเบียนอยู่ท่ามกลางเจ้า
ลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่ายก็ถูกข่มเหงอยู่ในเจ้า
8 เจ้าได้ดูหมิ่นสิ่งบริสุทธิ์ของเรา และลบหลู่อันสะบาโตทั้งหลายของเรา
9 ในเจ้ามีคนกล่าวร้ายเพื่อจะทำให้โลหิตตก และมีคนในเจ้าที่รับประทานบนภูเขา
มีคนกระทำอาชญากรรมท่ามกลางเจ้า

10 ในเจ้ามีชายบางคนได้เห็นความเปลือยของบิดาเขา
ในเจ้ามีคนที่จะกระทำหยาบแก่ผู้หญิงที่ยังมีมลทินเพราะมีประจำเดือน
11 คนหนึ่งกระทำการอันน่าสะอิดสะเอียนกับภรรยาของเพื่อนบ้าน
อีกคนหนึ่งกระทำให้ลูกสะใภ้ของตนเป็นมลทินอย่างชั่วช้าลามก
และอีกคนหนึ่งในพวกเจ้ากระทำหยาบแก่ยี่ดือนสาวของเขาเอง คือลูกสาวของบิดาของตน
12 ในเจ้ามีคนรับสินบนเพื่อกระทำให้โลหิตตก
เจ้าเอาดอกเบี้ยและเอาเงินเพิ่มและทำกำไรจากเพื่อนบ้านของเจ้าโดยการบีบบังคับ
และเจ้าได้ลิ้มรสน้ำเสีย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
13 ดูเถิด เพราะฉะนั้นเราได้ฟาดมือของเรารอบเมืองบาโรธรรมาที่เจ้าได้
และลงบนโลหิตที่อยู่ในหมู่พวกเจ้าทั้งหลาย
14 ใจเจ้าจะทนได้หรือ และมีมือของเจ้าจะแข็งแรงอยู่หรือ ในวันที่เราจะเอาเรื่องกับเจ้า
เราคือพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาแล้ว และเราจะกระทำ
15 เราจะไม่กระทำจัดการเข้าไปในหมู่ประชากรชาติ และกระจายเข้าไปตามประเทศต่างๆ
และเราจะเผาเอาความโสโครกออกจากเจ้าเสีย
16 เจ้าจะได้มรดกของเจ้าเพราะตัวเจ้าเองท่ามกลางสายตาของประชากรชาติ
และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์"
17 และพระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
18 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สำหรับเราวงศ์วานอิสราเอลกลายเป็นซีโลหะ เขาทั้งสิ้นเป็นทองสัมฤทธิ์
ดิบๆ เหล็ก และตะกั่วในเตาหลอม เขาเป็นซีโลหะเงินไปหมด
19 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเจ้าเป็นซีโลหะไปเสียทั้งสิ้นแล้ว
เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไว้ท่ามกลางเยรูซาเล็ม
20 อย่างที่คนเขารวบรวมเงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก และตะกั่วและดีบุกไว้ในเตาหลอม
เพื่อเอาไฟพ่นรดให้มันละลาย ดังนั้นเราจะรวบรวมเจ้าด้วยความกริ้วและด้วยความพิโรธของเรา
และเราจะใส่เจ้ารวมไว้กับเจ้าละลาย
21 เราจะรวบรวมเจ้า และเอาเพลิงแห่งความพิโรธของเราพ่นเจ้า
และเจ้าจะละลายอยู่ท่ามกลางนั้น
22 เงินละลายอยู่ในเตาหลอมฉันใด เจ้าทั้งหลายจะละลายอยู่ท่ามกลางเพลิงฉันนั้น
และเจ้าจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ได้ให้ความกริ้วของเราลงเหนือเจ้า"
23 และพระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
24 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับแผ่นดินนั้นว่า เจ้าเป็นแผ่นดินที่ไม่ได้รับการชำระ
หรือฝนมิได้ตกในวันที่โรธ
25 มีการวางแผนร้ายระหว่างพวกผู้พยากรณ์ท่ามกลางแผ่นดินนั้น
เป็นเหมือนสิ่งใดคารามฉีกเหยื่ออยู่ เขาทั้งหลายกินชีวิตมนุษย์
เขาริบทรัพย์สมบัติและสิ่งประเสริฐไป
เขาได้กระทำให้เกิดหญิงม่ายมีขึ้นมากมายท่ามกลางแผ่นดินนั้น
26 บัรหิตของเขาคือละเมิดราชบัญญัติของเรา และได้ลบหลูสิ่งบริสุทธิ์ของเรา
เขามิได้แยกแยะความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เป็นบริสุทธิ์และสิ่งสามัญ
เขามิได้แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างของมลทินและของสะอาด
เขาได้ซ่อนนัยตาของเขาไว้จากวันสะบาโตของเรา
ดังนั้นแหละเราจึงถูกลบหลูท่ามกลางเขาทั้งหลาย
27 เจ้านายในท่ามกลางแผ่นดินเป็นเหมือนสุนัขป่าที่ฉีกเหยื่อ ทำให้โลหิตตก
ทำลายชีวิตเพื่อจะเอากำไรที่ออสัย
28 และผู้พยากรณ์ของแผ่นดินนั้นก็ลบล้างด้วยปูนขาว ให้เขาเห็นนิมิตเท็จ
และให้คำทำนายมุสาแก่เขา โดยกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้'
ในเมื่อพระเยโฮวาห์มิได้ตรัสเลย
29 ประชาชนแห่งแผ่นดินกระทำการบีบบังคับและกระทำไจกรรม เอา
เขาบีบบังคับคนยากจนและคนขัดสน และบีบบังคับคนต่างด้าวอย่างยุติธรรม
30 และเขาก็แสวงหาสักคนหนึ่งในพวกเขาซึ่งจะสร้างวัดในไม้และยืนอยู่ในห้องโถงต่อหน้าเราเพื่อ
แผ่นดินนั้น เพื่อเราจะมิได้ทำลายมันเสีย แต่ทำไม่ได้สักคนเดียว
31 ฉะนั้นเราจึงเทความกริ้วของเราลงเหนือเขา เราได้เผาผลาญเขาด้วยเพลิงที่โรธของเรา
เราได้อบตอนลงตามการประพฤติของเขาเหนือศีรษะเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

Chapter 23

1 พระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย มีผู้หญิงสองคน เป็นบุตรสาวมารดาเดียวกัน
3 เธอเล่นชู้ในอียิปต์ เธอเล่นชู้ตั้งแต่สาวๆ ณ ที่นั้นถันของเธอถูกเคล้าคลึง
และอกพรมจารีของเธอก็ถูกจับต้อง
4 คนที่ชื่อโอโฮลาห์และโอโฮลิบห์เป็นพี่น้องสาว ทั้งสองมาเป็นของเรา
ทั้งสองเกิดบุตรชายหญิง เรื่องพี่น้องนั้น โอโฮลาห์คือสะมาเรีย และโอโฮลิบห์คือเยรูซาเล็ม
5 โอโฮลาห์เล่นชู้เมื่อเธอเป็นของเรา เธอกลุ่มหลงพวกคนรักของเธอ คืออัสซีเรียเพื่อนบ้านของเธอ
6 ซึ่งแต่งกายสีม่วง และเป็นเจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา ทุกคนเป็นชายหนุ่มที่พึงปรารถนา
พลม้าที่ม้า
7 เธอเล่นชู้กับคนเหล่านี้ ซึ่งเป็นบุคคลที่คัดเลือกแล้วของอัสซีเรียทุกคน
และเธอก็กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพของทุกคนที่เธอกลุ่มหลงนั้น
8 เธอมิได้เลิกการเล่นชู้ซึ่งเธอได้นำมาจากอียิปต์ เพราะว่าเมื่อยังสาวอยู่คนหนุ่มก็เข้านอนกับเธอ
และจับต้องอกพรมจารีของเธอ และเธารักของเขาให้แก่เธอ
9 เพราะฉะนั้นเราจึงมอบเธอให้ตกอยู่ในมือพวกคนรักของเธอ
คือในมือคนอัสซีเรียซึ่งเธอกลุ่มหลงนั้น
10 ผู้เหล่านี้เผยความเปลือยเปล่าของเธอ เขาจับบุตรชายหญิงของเธอ และฆ่าเธอเสียด้วยดาบ
เธอจึงเป็นคเณรเย้ยท่ามกลางผู้หญิงทั้งหลาย ในเมื่อได้พิพากษาลงโทษเธอแล้ว
11 เมื่อโอโฮลิบห์น้องสาวของเธอเห็นเช่นนั้น เธอก็ทราบดีเสียยิ่งกว่าพี่สาวในเรื่องการกลุ่มหลง
และในการเล่นชู้ซึ่งทราบดีเสียยิ่งกว่าพี่สาว

12 เธอกลุ่มหลงอัสซีเรียเพื่อนบ้านของเธอ เจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา ซึ่งแต่งเกราะเต็ม พลม้าที่ม้า
ทุกคนเป็นชายหนุ่มที่พึงปรารถนา
13 และเราเห็นว่าเธอมีมลทินเสียแล้ว เธอทั้งสองก็เดินทางเดียวกัน
14 แต่เธอยังเล่นชู้ยิ่งขึ้น เมื่อเธอเห็นรูปคนอยู่บนฝาผนัง เป็นรูปคนเคลือบเขียนด้วยสีแดงเข้ม
15 มีเข็มขัดคาดเอว มีผ้าโพกศีรษะชายห้อยอยู่ ทุกคนเป็นเหมือนนายทหาร เป็นรูปชาวบาบิโลน
ซึ่งแผ่นดินเดิมของเขาคือเคลเดีย
16 เมื่อเธอเห็นรูปนั้นก็กลุ่มหลงเขาเสียแล้ว และส่งผู้สื่อสารไปหาเขาที่เคลเดีย
17 ชาวบาบิโลนที่มหาเธอถึงเตียงรัก และเขาก็กระทำให้เธอเป็นมลทินด้วยวาระของเขา
หลังจากที่เธอโสโครกกับเขาแล้ว จิตใจเธอก็เบื่อหน่าย
18 เมื่อเธอได้ทำการเล่นชู้เสียอย่างเปิดเผย และเธอสำแดงความเปลือยเปล่าของเธอ
จิตใจเธอก็เบื่อหน่ายเธอ อย่างที่จิตใจเราเบื่อหน่ายที่สาวของเธอ
19 ถึงกระนั้นเธอยังทำการเล่นชู้ของเธอขึ้นอีก โดยหวนระลึกถึงเมื่อครั้งยังสาวอยู่
เมื่อเธอเล่นชู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์
20 เธอกลุ่มหลงชู้ของเธอที่นั่น ลำเนื้อของเขาก็เหมือนของลา และของเขาก็เหมือนของม้า
21 ดังนั้นแหละ เจ้าก็อวลัยในวาระเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ เมื่อคนอียิปต์จับต้องอกของเจ้า
และเคล้าคลึงหัวนมสาวของเจ้า"
22 เพราะฉะนั้น โอโฮลิบห์น้อง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า "ดูเถิด
เราจะรักกันที่จิตใจเจ้าเบื่อหน่ายแล้วนั้นให้มาสู่เจ้า และเราจะนำเขามาสู่เจ้าจากทุกด้าน
23 มีคนบาบิโลน และคนเคลเดียทั้งสิ้น เปีชีดและโซอา และโคอา ทั้งคนอัสซีเรียทั้งสิ้นด้วย
เป็นชนหนุ่มที่พึงปรารถนา เจ้าเมือง ผู้บังคับบัญชาทั้งสิ้น เป็นนายทหารและผู้มีชื่อเสียง
ทุกคนที่ม้า
24 เขาจะมาต่อสู่เจ้า มีอาวุธ รถรบและเกรียน และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก
เขาจะตั้งตนต่อสู่เจ้าทุกด้าน ด้วยดั่งและโล่ และหอกเหล็ก
และเราจะมอบการพิพากษาต่อหน้าเขา
และเขาทั้งหลายจะพิพากษาเจ้าตามหลักการพิพากษาของเขาทั้งหลาย
25 และเราจะมุ่งความรื้อร่นของเราต่อสู่เจ้า และเขาจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกรี้ยวกราด
เขาจะตัดจมูกและตัดหูของเจ้าออกเสีย และผู้ที่รอตตายจะล้มลงด้วยดาบ
เขาจะจับบุตรชายและบุตรสาวของเจ้า และคนที่รอตตายของเจ้าจะถูกเผาด้วยไฟ
26 เขาจะถอดเอาเสื้อของเจ้าออก และนำเอาเครื่องรูปพรรณงามๆของเจ้าไปเสีย
27 เราจะให้วาระและการเล่นชู้ซึ่งเจ้านำมาจากแผ่นดินอียิปต์สู่สุสานลง
เพื่อเจ้ามิได้จะหยวนหัวขึ้นดูคนอียิปต์ และระลึกถึงเขาอีกต่อไป
28 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบเจ้าไว้ในมือของผู้ที่เจ้าเกลียดชัง
ในมือของผู้เหล่านั้นที่จิตใจเจ้าเบื่อหน่าย
29 และเขาทั้งหลายจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกลียดชัง
และจะรื้อมาบรรดาผลแห่งการงานของเจ้าไปเสีย และจะทิ้งเจ้าไว้ให้เปลือยเปล่าและล่อนจ้อน
จะต้องเปิดเผยความเปลือยเปล่า วาระและการเล่นชู้ของเจ้า
30 เราจะกระทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า เพราะเจ้าเล่นชู้ตามประชากรชาติ
และเพราะเจ้ากระทำตัวของเจ้าให้หมัวหมองไปด้วยรูปเคารพของเขาทั้งหลาย
31 เจ้าดำเนินตามทางแห่งพี่สาวของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจึงมอบด้วยของเธอไปเสีย
32 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะต้องพ้นจากภัยของพี่สาวเจ้า ซึ่งลึกและใหญ่
เจ้าจะเป็นที่หัวเราะเยาะและถูกสบประมาทเพราะถ้อยคำนั้นจุมก
33 เจ้าจะเต็มไปด้วยความมึนเมาและความเศร้าโศกเสียใจ
ด้วยถ้อยแห่งความน่าสะพึงกลัวและการกร่างว่างเปล่า ถ้อยแห่งสมาธิพี่สาวของเจ้า
34 เจ้าจะดื่มและดื่มจนเกลี้ยง เจ้าจะทะเลาะวิวาทด้วยและฉีกอกของเจ้าเสีย เพราะเราได้ล้นวาจาแล้ว
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
35 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
เพราะเจ้าลิ้มรสน้ำและเหวี่ยงเราไปไว้เบื้องหลังเจ้าเสีย
เพราะฉะนั้นเจ้าจึงรับโทษหาคะและการเล่นชู้ของเจ้าเกิด"
36 พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้ายิ่งกว่านั้นอีกว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย
เจ้าจะพิพากษาโอโฮลาห์และโอโฮลิบห์หรือ
จงประกาศให้เขาทราบถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา
37 เพราะว่าเธอได้กระทำการล่วงประเวณี และโลหิตอยู่ในมือของเธอ
เธอกระทำการล่วงประเวณีกับรูปเคารพของเธอ
และเธอยังถวายบุตรชายซึ่งเธอบังเกิดให้แก่แก่น้ำนั้นให้ลุยไฟเพื่อเผาผลาญเขาเสีย
38 ยิ่งกว่านั้นอีก เธอได้กระทำเช่นนี้กับเรา
คือเธอได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินในวันเดียวกัน และลบหลูวันสะบาโตของเรา
39 คือขณะที่เธอฆ่าลูกของเธอเป็นเครื่องบูชารูปเคารพ
ในวันนั้นเธอก็เข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรา และกระทำสถานนั้นนั้นให้เป็นมลทิน ดูเถิด
เธอกระทำสิ่งเหล่านี้ในนิเวศของเรา
40 ยิ่งกว่านั้นอีก เธอยังได้ให้ไปหาผู้ชายมาจากเมืองไกล คือเธอได้ผู้สื่อสารไปหา และดูเถิด
เขาก็มา เธอก็ทำระตัวของเธอ เธอหาตาของเธอ และแต่งกายของเธอด้วยเครื่องประดับ
เพื่อคนเหล่านั้น
41 เธอนั่งอยู่บนดั่งอันสูงศักดิ์ มีโต๊ะวางอยู่ทั้งหน้า
ซึ่งเป็นโต๊ะที่เจ้าได้วางเครื่องหอมและน้ำมันของเธอ
42 เสียงของประชาชนที่ปล่อยตัวก็ดังอยู่กับเธอพร้อมกันคนสามัญ
เขานำคนเสามาจากถิ่นทุรกันดารด้วย และเขาเอากำไลมือสวมที่มีของผู้หญิง
และสวมมงกุฎงามบนศีรษะของเธอทั้งสอง
43 เราจึงกล่าวเรื่องเธอ ผู้ที่ว่างโรยโดยการล่วงประเวณีว่า เธายังเล่นชู้กับเธอหรือ
และเธอยังเล่นชู้กับเขาหรือ
44 เพราะชายเหล่านั้นยังเข้าหาเธอ อย่างเดียวกับผู้ชายเข้าหาหญิงที่เป็นโสเภณี
ดังนั้นเขาก็เข้าหาโอโฮลาห์กับโอโฮลิบห์ซึ่งเป็นหญิงมีวาระ
45 แต่คนชอบธรรมจะพิพากษาเธอด้วยคำพิพากษาอันควรตกแก่หญิงผู้ล่วงประเวณี
และด้วยคำพิพากษาอันควรตกแก่หญิงผู้กระทำให้โลหิตตก เพราะเธอเป็นหญิงผู้ล่วงประเวณี
และเพราะโลหิตอยู่ในมือของเธอ

46 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงนำกองทัพบาสุกกับเศอทั้งสองนี้ และเราจะมอบเศอไว้แก่ความครั่นคร้ามและการถูกริบ
47 และกองทัพบาเฮินซัวงเศอ และฆ่าเศอเสียด้วยดาบ เขาจะฆ่าบุตรชายหญิงของเขา และเผาเรือนทั้งหลายของเศอเสียด้วยไฟ
48 ดังนั้นแหละ เราจะให้ราคะในแผ่นดินนั้นสูญสิ้นเสียที เพื่อผู้หญิงทั้งหลายจะได้รับความตกเตือนและไม่ประพฤติชั่วระอย่างที่เจ้าได้กระทำแล้วนั้น
49 ส่วนราคะของเจ้านั้นเจ้าจะต้องรับโทษ และเจ้าจะต้องรับโทษเรื่องการบุชารูปเคารพอย่างบาปหนาของเจ้า และเจ้าจะทราบที่เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า"

Chapter 24

1 เมื่อวันที่สิบเดือนที่สิบปีที่เก้า พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเขียนชื่อของวันนี้ไว้ วันนี้ทีเดียว กษัตริย์บาบิโลนล้อมเยรูซาเล็มในสามเมือง
3 และจงกล่าวคำอุปมาแก่วงศ์วานที่มักบงก และพูดกับเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงตั้งหม้อไว้ ตั้งไว้ซี เทน้ำใส่หม้อด้วย
4 ใส่ขึ้นเนื้อเข้าไป เอาขึ้นเนื้อดีๆ คือเนื้อโคเนื้อเขาและเนื้อสันเขาหน้า เลือกกระดูกดีมาใส่ให้เต็ม
5 จงเลือกแกะที่ดีที่สุดมาตัวหนึ่ง ได้กระดูกเหล่านั้นเป็นพื้นไฟไว้ดีนั้น จงต้มให้ดี เพื่อเตี้ยกระดูกที่อยู่ในนั้นด้วย
6 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า วิบัติแก่กรุงที่ชุ่มโลหิต วิบัติแก่หม้อที่ขึ้นสนิมข้างในและขึ้นสนิมมิได้หลุดออกมา จงเอาเนื้อออกที่ละชิ้นๆ อย่างจับสลาเกลย
7 เพราะวาโลหิตที่เศอกระทำให้ตกนั้นยังอยู่ท่ามกลางเศอ เศอวางไว้บนหิน เศอมิได้เทลงดิน เพื่อเอาฝนกลบไว้
8 เราได้วางโลหิตที่เศอกระทำให้ตกนั้นไว้บนก้อนหิน เพื่อมิให้ปิดโลหิตนั้นไว้ เพื่อเร้าความพิโรธ และทำการแก่กัน
9 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า วิบัติแก่กรุงที่ชุ่มโลหิต เราจะกระทำให้ออไฟนั้นใหญ่ขึ้นด้วย
10 จงสูมฟืนเข้าไปและก่อไฟขึ้น ต้มเนื้อให้ดี แล้วปรุงแต่งให้อร่อย และปล่อยกระดูกให้ไหม้
11 และวางหม้อเปล่าไว้บนถ่าน เพื่อให้ทองสัมฤทธิ์นั้นร้อนและไหม้ ให้ความใสโคจรละลายเสียในนั้น ให้สนิมของมันไหม้ไฟ
12 เศอกระทำตัวของเขาเองเสียด้วยกรรมสุจริตต่างๆ สนิมที่หนาของเศอก็มิหลุดออกไปจากเศอ สนิมนั้นจะต้องอยู่ในไฟ
13 ราคะของเจ้าใสโครก เพราะว่าเราได้ชำระเจ้าแล้ว แต่เจ้าไม่ชำระตัว เจ้าจะไม่ถูกชำระจากความใสโครกของเจ้าอีกต่อไป
จนกว่าเราจะระบายความแค้นการกดขี่ของเรารอกเหนือเจ้าจนหมด
14 เราคือพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาแล้ว จะเป็นไปอย่างนั้น เราจะกระทำเช่นนั้น เราจะไม่ถอยกลับ เราจะไม่สงวนไว้ และเราจะไม่เปลี่ยนใจ เขาจะพิพากษาเจ้าตามวิธีการและการกระทำของเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ"

15 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
16 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เราจะเอาสิ่งที่พอดาของเจ้าไปเสียจากเจ้าด้วยการประหารเสียแล้ว ถึงกระนั้นเจ้าก็อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้ หรือให้น้ำตาตก
17 จงอดกลั้น ไม่คร่ำครวญเถิด อย่าไว้ทุกข์ให้คนที่ตาย จงโศกเศร้าของเจ้า และสวมรองเท้าของเจ้า อย่าปีติริมฝีปากหรือรับประทานอาหารของเขา"
18 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพูดกับประชาชนตอนเช้า และภรรยาของข้าพเจ้าก็สิ้นชีวิตตอนเย็น รุ่งเช้าขึ้นข้าพเจ้าก็กระทำอย่างที่ข้าพเจ้ารับพระบัญชา
19 ประชาชนก็ถามข้าพเจ้าว่า "ท่านจะไม่บอกเราทั้งหลายหรือว่า สิ่งนี้มีความหมายอะไรแก่เรา ซึ่งท่านกระทำเช่นนั้น"
20 แล้วข้าพเจ้าก็พูดกับเขาว่า "พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
21 จงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะลบหลู่สถานบริสุทธิ์ที่ของเรากันเป็นความจำเลิดในอานาจของเจ้า ความปรารถนาแห่งตาของเจ้า และสิ่งที่วิจิตรวิญญานของเจ้าท่วงโย บุตรชายหญิงของเจ้าซึ่งเจ้าทิ้งไว้เบื้องหลังจะล้มลงด้วยดาบ
22 และเจ้าทั้งหลายจะกระทำอย่างที่เรากระทำ เจ้าจะไม่ปีติริมฝีปาก หรือรับประทานอาหารของเขา
23 ฝ่ายให้กะอยู่บนศีรษะของเจ้า และรองเท้าอยู่ทีเท้าของเจ้า เจ้าจะไม่ไว้ทุกข์หรือร้องไห้ แต่เจ้าจะทรุดลงเพราะความชั่วช้าของเจ้า และจะโอดครวญแก่กันและกัน
24 เอสเศียสะจะเป็นเครื่องหมายสำคัญแก่เจ้าทั้งหลาย ดังนั้นเขาได้กระทำสิ่งใด เจ้าจะกระทำอย่างนั้นทุกอย่าง เมื่อเหตุการณเหล่านั้นมาถึง เจ้าจะได้ทราบว่า เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

25 และเจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ในวันที่เราเอากำบังเข้มแข็งของเราทั้งหลายออกไป อันเป็นความร่าเริงและเป็นสง่าราศีของเรา สิ่งทีพอดาของเราทั้งหลาย และสิ่งที่ใจของเราปรารถนา ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเรา
26 ในวันนั้น ผู้หนึ่งก็จะมาหาเจ้า เพื่อจะรายงานข่าวให้เจ้าได้ยินเอง
27 ในวันนั้น ปากของเจ้าจะหายิบต่อหน้าผู้หนึ่งๆ และเจ้าจะพูดและจะไม่เป็นไปอีกต่อไป ดังนั้นเจ้าจะเป็นหมายสำคัญสำหรับเขา และเขาทั้งหลายจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์"

Chapter 25

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย มุ่งหน้าของเจ้าไปยังคนอัมโม และจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา
3 จงกล่าวแก่คนอัมโมว่า จงฟังพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้ากล่าวว่า 'อ้อฮา' เหนือสถานบริสุทธิ์ที่ของราเมือที่นั้นถูกลบหลู่ และเหนือแผ่นดินอิสราเอลเมื่อแผ่นดินนั้นรกร้างไป และเหนือวงศ์วานยูดาห์เมื่อต้องตกไปเป็นเชลย
4 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะมอบเจ้าให้แก่ประชาชนทางทิศตะวันออกให้เป็นกรรมสิทธิ์ เขาจะตั้งปราสาททั้งหลายท่ามกลางเจ้า และสร้างที่อยู่ของเขาท่ามกลางเจ้า เขาทั้งหลายจะรับประทานผลไม้ของเจ้า และจะดื่มน้ำนมของเจ้า
5 เราจะกระทำให้เมืองรับบาห์เป็นทุ่งหญ้าสำหรับฝูงแกะ แล้วเจ้าจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์ และทำให้ที่ของคอนอัมโมเป็นคอกสำหรับฝูงแกะ แล้วเจ้าจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์
6 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้าได้ตบมือและกระทุ้งเท้าและปิตด้วยใจคิดร้ายต่อแผ่นดินอิสราเอล
7 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราได้ยื่นมือของเราออกต่อผู้เจ้า และจะมอบเจ้าไว้แก่ประชาชนทั้งหลายให้เป็นของรับ และเราจะตัดเจ้าออกเสียจากชนชาติทั้งหลาย และเราจะกระทำให้เจ้าพินาศไปจากประเทศต่างๆ เราจะทำลายเจ้า แล้วเจ้าจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์
8 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะไม้อับและเสีร์กล่าวว่า 'ดูเถิด วงศ์วานยูดาห์ก็เหมือนประชาชาติอื่นๆที่สิ้น'
9 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะเปิดไหล่เขาไม้อับจนไม่มีเมืองเหลือ คือเมืองของเขาจากดำนัน สง่าราศีของประเทศนั้น คือเมืองเบธยธิไมท เมืองบาอัลโมอินและเมืองศิรียาตามิม
10 เราจะมอบเมืองเหล่านั้นให้แก่ประชาชนทางทิศตะวันออกพร้อมกับคนอัมโมโนให้เป็นกรรมสิทธิ์ เพื่อว่าจะไม่มีใครนึกถึงคนอัมโมโนอีกในท่ามกลางประชาชาติ
11 และเราจะพิพากษาลงโทษไม้อับ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์
12 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเอโดมได้ประพฤติอย่างแค้นเคืองต่อวงศ์วานของยูดาห์ และได้กระทำความชั่วหนักหนาในการที่แค้นเคืองเขา
13 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือเอโดมด้วย และจะตัดคนและสัตว์ออกเสียจากเมืองนั้น และเราจะกระทำให้เมืองนั้นรกร้างตั้งแต่เมืองเทมาน และชาวเมืองเดดานก็จะล้มลงด้วยดาบ
14 และเราจะวางการแค้นเคืองของเราลงเหนือเมืองเอโดมด้วยมือของอิสราเอลประชาชนของเรา และเขาจะกระทำตามความกริ้วและความพิโรธของเราในเมืองเอโดม และเขาจะทราบถึงการแค้นเคืองของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ
15 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าคนฟีลิสเตียได้กระทำอย่างแค้นเคือง และทำการแค้นเคืองด้วยใจคิดร้ายหมายทำลาย เพราะเกลียดชังแด่ตนหลัง
16 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือคนฟีลิสเตีย และเราจะตัดคนเคเรี้อออก และทำลายคนที่เหลืออยู่ตามฝั่งทะเลนั้นเสีย
17 เราจะกระทำการแค้นเคืองใหญ่ยิ่งเหนือเขาด้วยการติเตียนอย่างรุนแรง แล้วเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้วางการแค้นเคืองเราไว้เหนือเขา"

Chapter 26

1 อยู่มาในวันต้นเดือนปีที่สิบเอ็ด พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะว่าเมืองไทระได้พูดเกียพวนกับเยรูซาเล็มว่า 'อ้อฮา ประตุมือของชนชาติทั้งหลายหักเสียแล้ว มันเปิดกว้างไว้รับข้า มันร้างเปล่าแล้ว ข้าจะบริบูรณ์ขึ้น'
3 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด เมืองไทระเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า และจะนำประชาชาติเป็นอันมากมาต่อสู้เจ้า ดังทะเลกระทำให้คลื่นของมันขึ้นมา
4 เขาทั้งหลายจะทำลายกำแพงเมืองไทระ และพังทลายหอคอยของเมืองนั้นเสีย และเราจะขุดดินเสียจากเมืองนั้น กระทำให้ที่อยู่บนยอดของศิลา
5 เมืองนั้นจะเป็นที่สำหรับตากอวนอยู่กลางทะเล เพราะเราได้ล้นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ตรัส และเมืองนั้นจะเป็นของปล้นแห่งบรรดาประชาชาติ
6 และพวกธิดาของเมืองนี้ซึ่งอยู่บนแผ่นดินใหญ่จะต้องถูกฆ่าเสียด้วยดาบ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์
7 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเบนุตदनเสซาร์กษัตริย์บาบิโลน ผู้เป็นจอมกษัตริย์มายังเมืองไทระจากทิศเหนือ พร้อมทั้งม้าและรถรบกับพลม้าและกองทหารกับคนมากมาย
8 ท่านจะฆ่าธิดาของเจ้าบนแผ่นดินใหญ่เสียด้วยดาบ ท่านจะก่อกำแพงล้อมเจ้าไว้และก่อเชิงเทินทั่วด้วยดังต่อสู้กับเจ้า
9 ท่านจะตั้งเครื่องทะเลงต่อสู้กับกำแพงของเจ้า และท่านจะเอาขวานของท่านฟันหอคอยของเจ้าลง
10 ม้าของท่านมากมายจะผูกมัดลบหลู่คุณเจ้าไว้ กำแพงเมืองของเจ้าจะสั่นสะเทือนด้วยเสียงพลม้าและเกวียนและรถรบ เมื่อท่านจะยกเข้าประตูเมืองของเจ้า อย่างกับคนเดินเข้าเมือง เมื่อเมืองนั้นแตกแล้ว
11 ท่านจะย่ำที่ถนนทั้งปวงของเจ้าด้วยกับม้า ท่านจะฆ่าชนชาติของเจ้าเสียด้วยดาบ และเสาอันแข็งแรงของเจ้าจะล้มลงถึงดิน
12 ทรัพย์สมบัติของเจ้าท่านจะเอาเป็นของรับ และสินค้าของเจ้าท่านจะเอามาเป็นของปล้น เขาทั้งหลายจะพังกำแพงของเจ้าลง และจะทำลายบ้านอันพึงใจของเจ้าเสีย หิน ไม้ และดินของเจ้านั้นเขาจะโยนทิ้งเสียกลางน้ำ
13 เสียงเพลงของเจ้านั้นเราก็จะให้หยุด และเสียงพิณซาลูของเจ้าจะไม่ได้ยินอีก
14 เราจะกระทำให้อยู่บนยอดของศิลา เจ้าจะเป็นสถานที่สำหรับตากอวน จะไม่มีใครสร้างเจ้าขึ้นใหม่เลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ
15 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แก่เมืองไทระว่า

เกาะต่างๆจะมีได้สันสะเทือนด้วยเสียงที่เจ้าล้ม เมื่อผู้บาดเจ็บร้องครวญคราง
เมื่อการเข่นฆ่าได้เกิดอยู่ท่ามกลางเจ้าหรือ
16 แล้วเจ้านายทั้งสิ้นที่ทะเลจะก้าวลงมาจากบัลลังก์และเปลืองเครื่องทรงออก
และปลดเครื่องแต่งตัวที่ปกอกละเอียด และจะเอาความสั่นกลัวมาเป็นเครื่องทรง
จะประทับอยู่บนพื้นดินและสันอยู่ทุกขณะและหาพวกแล้วเพราะเจ้า
17 ท่านเหล่านี้จะเปลืองเสียงบทราครวญเรื่องเจ้า และกล่าวแก่เจ้าว่า "โอ
ผู้มีพลเมืองเป็นชาวกลาสิเอ๋ย เจ้าถูกทำลายแล้ว เจ้าเป็นเมืองที่มีชื่อเสียง
เจ้าเป็นเมืองแข็งแกร่งอยู่ที่ทะเล ทั้งเจ้าและชาวเมืองของเจ้า ว่าถึงคนที่นั้นแล้วเจ้าให้แตกแล้ว
18 บัดนี้ เกาะทั้งหลายก็จะสันสะเทือนในวันที่เจ้าล้มลง โอ
บรรดาเกาะที่อยู่บนทะเลก็จะกลัวเพราะเจ้าสิ้นไปเสีย"
19 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
เมื่อเราจะกระทำให้เจ้าเป็นเมืองรกร้างเหมือนอย่างเมืองที่ไม่มีคนอาศัย
เมื่อเราจะนำทะเลเล็กมาท่วมเจ้า และนำมากหลายจะคลุมเจ้าไว้
20 แล้วเราจะนำเจ้าลงไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนคนตายไปอยู่กับคนสมัยเก่า
และจะปล่อยให้เจ้าอยู่ที่โลกบาดาล ในสถานที่ที่โดดเดี่ยวอ้างว้างมาแต่โบราณ
พร้อมกับผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย เพื่อว่าจะไม่มีใครอาศัยอยู่ในเจ้า
และเราจะตั้งสงสารไว้ในแผ่นดินของคนเป็น
21 เราจะทำให้เจ้าเป็นที่น่าครั่นคร้าม จะไม่มีเจ้าอีกแล้ว ถึงใครจะมาหาเจ้า
เขาจะมาหาเจ้าไม่พบอีกต่อไปเป็นนิตย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

Chapter 27

1 พระวาจะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2 "เจ้าบุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปลืองเสียงบทราครวญเรื่องเมืองไทระ
3 และจงกล่าวแก่เมืองไทระ ผู้อยู่ที่ทางเข้าสู่ทะเลเอ๋ย
เป็นพ่อค้าแห่งชนชาติทั้งหลายที่อยู่ตามเกาะต่างๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
เมืองไทระเอ๋ย เจ้าได้กล่าวว่า "ข้าพเจ้ามีความงดงามพร้อมสรรพ"
4 พรมแดนของเจ้าอยู่ที่กลางทะเล ผู้ก่อร้างได้กระทำให้ความงดงามของเจ้าพร้อมสรรพ
5 กระดานเรือของเจ้าทั้งสิ้นเขาทำด้วยไม้สนสามใบมาจากเสนีร์
เขาเอาไม้สนสิราห์มาจากเลบานอนทำเป็นเสากระโดงให้เจ้า
6 เาไม่มีอีกแห่งเมืองบาซามหาที่เป็นกระเทียมของเจ้า
หมุดนอเชอร์ทำแท่นฝังด้วยางตั้งซึ่งมาจากเกาะจิติม
7 ส่วนใบของเจ้านั้น ทำด้วยผ้าป่านปักเนื้อละเอียดจากอียิปต์ ส่วนสิ่งที่คลุมไว้เหนือเจ้านั้น
เป็นสีฟ้าสีม่วงมาจากเกาะต่างๆแห่งเมืองเอลิ紗ห์
8 ชาวเมืองไซดอนและเมืองอราวัตเป็นฝักรเรือของเจ้า โอ ไทระ นักปราชญ์ของเจ้าอยู่ในเจ้า
เขาเป็นต้นหนของเจ้า
9 ผู้ใหญ่ของเมืองเกบาลและนักปราชญ์ของเมืองนี้ก็อยู่ในเจ้าเป็นช่างไม้ประจำเรือให้เจ้า
บรรดาเรือทะเลทั้งสี่พร้อมกะลาสีก็อยู่ในเจ้าเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้ากับเจ้า
10 ชาวเปอร์เซีย และอูด และพูต ก็อยู่ในกองเรือของเจ้า เขาทั้งหลายเป็นทหารของเจ้า
เขาและโวลและหวมกเหล็กในเจ้า เขากะทำให้เจ้ามีสง่า
11 ชาวอราวัตพร้อมกับทหารของเจ้าอยู่บนกำแพงโดยรอบ ชาวกัมดัอยู่ในหอคอยของเจ้า
เขาและชาวโลโวิตนกำแพงของเจ้าโดยรอบ เขากะทำให้ความงามของเจ้าพร้อมสรรพ
12 ทาริชไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีทรัพยากรมากมายหลายชนิด เขาเอาเงิน เหล็ก ดีบุก
และตะกั่วมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า
13 เมืองยวาน ทุบัลและเมเซด ค้าขายกับเจ้า
เขาแลกเปลี่ยนคนและภาชนะทองสัมฤทธิ์กับสินค้าของเจ้า
14 วงศ์วานโทการมาห์เอาม้า ม้าศึกและล่อมาแลกกับสินค้าของเจ้า
15 ชาวเดดานทำการค้าขายกับเจ้า เกาะต่างๆเป็นอันมากเป็นตลาดประจำของเจ้า
เขานำทั้งช้างและไม้มะเกลือมาเป็นค่าของสินค้า
16 เมืองซีเรียไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เขาเอามรกต ผ้าสีม่วง ผ้าปัก
ปานเนื้อละเอียด หินประการังและไธรามาแลกกับสินค้าของเจ้า
17 ยูดาห์และแผ่นดินอิสราเอลก็ค้าขายกับเจ้า เขาเอาข้าวสาลีเมืองมินนิทและเมืองปานง น้ำมัน
น้ำมัน พิมเสน มาแลกกับสินค้าของเจ้า
18 ดามัสกัสไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เพราะทรัพยากรมากมายหลายชนิดของเจ้า
มีเหล้าองุ่นเฮลโบน และขนแกะขาว
19 ดานและยวานมาแลกกับสินค้าของเจ้า เขาเอาเหล็กหล่อ การบูร
ตะโครมาแลกกับสินค้าของเจ้า
20 เมืองเดดานค้าขายกับเจ้าในเรื่องผ้าอาานสำหรับขี่ขี่
21 เมืองอาระเบียและเจ้านายทั้งหลายของเมืองเคดาร์ เป็นพ่อค้าหาบเร่ในเรือลูกแกะ และผู้
แพะ เขาไปมาค้าขายกับเจ้าในเรื่องเหล่านี้
22 พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเซบและเมืองราอามาห์ก็ค้าขายกับเจ้า
เขาเอาเครื่องเทศชนิดต่างๆทั้งสี่และเพชรพลอยทุกชนิด และทองคำมาแลกสินค้ากับเจ้า
23 เมืองฮาราน คานเนห์และเอเดน พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเซบ อัสซูร
และคิลมาดก็ค้าขายกับเจ้า
24 เมืองเหล่านี้ทำการค้าขายกับเจ้าในตลาดของเจ้าในเรื่องเครื่องแต่งกายอย่างพิเศษ
เสื้อสีฟ้าและเสื้อปัก และพรมทำด้วยด้ายสีต่างๆมดีไว้แน่นด้วยด้ายพื้น
25 กำปั่นทั้งหลายของเมืองทาริชบรรทุกสินค้าของเจ้า ดังนั้น
เจ้าจึงบริบูรณ์และรุ่งโรจน์อย่างมากในท้องทะเล
26 ฝักรเรือของเจ้านำเจ้าออกไปในทะเลเล็ก ลมตะวันตกพาให้เจ้าไปปางในท้องทะเล
27 ทรัพยากรของเจ้า ของชาวของเจ้า สินค้าของเจ้า ลูกเรือของเจ้า และต้นหนของเจ้า
ช่างไม้ประจำของเจ้า ผู้ค้าสินค้าของเจ้า
นักกรทั้งสี่ของเจ้าผู้อยู่ในเจ้าพร้อมกับพรรคพวกทั้งสี่ของเจ้าที่อยู่ท่ามกลางเจ้า
จะจมลงในท้องทะเลในวันล่มมของเจ้า

28 แผ่นดินจะสันสะท้านเมื่อได้ยินเสียงไวอาวของต้นหนของเจ้า
29 บรรดาผู้ที่ถือกรเรือเซียง พวกลูกเรือและบรรดาต้นหนแห่งทะเลจะลงมาจากเรือของเขา
มายืนอยู่บนฝั่ง
30 และจะพิลาปร่ำไห้เพราะเจ้า และจะร้องไห้หนักหนา เขาจะเหวี่ยงฝุ่นขึ้นศีรษะของเขา
และจะกลิ้งเกลือกอยู่ที่กองขี้เถ้า
31 เขาจะโกนผมเพราะเจ้าและเอาผ้ากระสอบคาดเอาไว้
เขาจะร้องไห้เพราะเจ้าด้วยจิตใจอันซมซึมกับไว้ทุกข์หนัก
32 ในการพิลาปร่ำไห้นั้น เขาจะเปลืองเสียงบทราครวญเพื่อเจ้าและได้ร้องทุกข์เพื่อเจ้าว่า
"มีเมืองใดหรือที่ถูกทำลายเหมือนเมืองไทระ ในท่ามกลางทะเล
33 เมื่อสินค้าของเจ้ามาจากทะเลก็กระทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากพอใจ
เจ้าได้กระทำให้บรรดาภคทรัพย์แห่งโลกมั่งคั่ง ด้วยสมบัติและสินค้าอันอุดมของเจ้า
34 ในเมื่อเจ้าอุปปางเสียด้วยทะเลในหัวงน้ำลึก
สินค้าของเจ้าและพรรคพวกทั้งหลายของเจ้าจะได้จมลงพร้อมกับเจ้า
35 พวกชาวเกาะต่างๆทั้งสิ้นจะตกตะลึงเพราะเจ้า ภคทรัพย์ทั้งหลายของพวกเขาจะเกรงกลัวยิ่งนัก
สิพระพระพิศตรของพระองค์ก็ดูตกกังวล
36 พ่อค้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลายจะเย้ยหยันเจ้า เจ้าจะเป็นสิ่งที่น่าหวาดผวา
และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์"

Chapter 28

1 พระวาจะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงกล่าวแก่เจ้าเมืองไทระว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
เพราะใจของเจ้าผยองขึ้นและเจ้าได้กล่าวว่า "ข้าเป็นพระเจ้า
ข้านั่งอยู่ในที่นั่งแห่งพระเจ้าในท้องทะเล" แต่เจ้าเป็นเพียงมนุษย์ มิใช่พระเจ้า
แม้เจ้าจะยึดถือใจของเจ้าว่าเป็นใจของพระเจ้า
3 ดูเถิด เจ้าลลนคิดว่าความเย้ยลจริง ไม่มีความลับอันใดที่ซ่อนให้พ้นเจ้าได้
4 เจ้าหาทรัพย์สมบัติมาสำหรับตนโดยสติปัญญาและความเข้าใจของเจ้า
และได้รวบรวมทองคำและเงินมาไว้ในคลังของเจ้า
5 ด้วยสติปัญญายิ่งใหญ่ในการค้าของเจ้า เจ้าได้ทวีทรัพย์สมบัติของเจ้าขึ้น
และจิตใจของเจ้าก็ผยองขึ้นในทรัพย์สมบัติของเจ้า
6 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
เพราะเจ้ายึดถือใจของเจ้าว่าเป็นใจของพระเจ้า
7 เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำคนต่างด้าวมาสู่เจ้า เป็นชนชาติที่ทารุณในบรรดาประชาชาติ
เขาทั้งหลายจะชักดาบออกต่อสู้กับความงามแห่งสติปัญญาของเจ้า
และเขาจะกระทำให้ความมลาดปราดเปรื่องของเจ้าเป็นมลทิน
8 เขาทั้งหลายจะดันเจ้าลงไปในน้ำปากแดนคนตาย และเจ้าจะตายอย่างคนที่ถูกฆ่าในท้องทะเล
9 เจ้าจึงจะกล่าวอีกหรือ ว่า "ข้าเป็นพระเจ้า" ต่อหน้าคนที่ฆ่าเจ้า ถึงเจ้าเป็นเพียงมนุษย์
มิใช่พระเจ้า อยู่ในมือของคนที่ฆ่าเจ้า
10 เจ้าจะตายอย่างคนที่มีได้ทำสุหนัตตาย โดยมีมือของคนต่างด้าว เพราะเราได้ล้นน้ำจแล้ว
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ตรัส"
11 พระวาจะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
12 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปลืองเสียงบทราครวญเพื่อภคทรัพย์เมืองไทระ และจงกล่าวแก่ท่านว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าเป็นตราแห่งความสมบูรณ์แบบ เต็มด้วยสติปัญญา
และมีความงามอย่างพร้อมสรรพ
13 เจ้าเคยอยู่ในเอเดน พระอุทยานของพระเจ้า เพชรพลอยทุกอย่างเป็นเสื้อของเจ้า คือทั้งทับทิม
บุษราคัม เพชร พลอยเขียว พลอยสีน้ำค้าง และหยก ไพฑูรย์ มรกต พลอยสีแดงเข้มและทองคำ
ความเขียวชอุ่มแห่งร่ามนะและปี่ของเจ้าได้จัดเตรียมไว้ในวันที่จะสร้างเจ้าขึ้นมา
14 เจ้าเป็นครูผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้ เราได้ตั้งเจ้าไว้ เจ้าเคยอยู่บนภูเขาริสุทธิแห่งพระเจ้า
และเจ้าเคยเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง
15 เจ้าก็ปราศจากตัวหนในวิธีการทั้งหลายของเจ้า
ตั้งแต่นั้นที่เจ้าได้ถูกสร้างขึ้นมาจากพระบาทขวาตัวซ้ายในตัวเจ้า
16 ในความอุดมสมบูรณ์แห่งการดำรงเจ้านั้น เจ้าก็เต็มด้วยการทารุณ เจ้ากระทำบาป ดังนั้น
ครูผู้พิทักษ์น้อย เราจะขับเจ้าออกไปจากภูเขแห่งพระเจ้าดูสิ่งมลทิน
และเราจะกำจัดเจ้าเสียจากท่ามกลางศิลาเพลิง
17 จิตใจของเจ้าผยองขึ้นเพราะความงามของเจ้า เจ้ากระทำให้สติปัญญาของเจ้าเสื่อมทรามลง
เพราะเห็นแก่ความงามของเจ้า เราจะไม่เลี้ยงเจ้าลงที่ดิน เราจะไม่เจ้าต่อหน้าภคทรัพย์ทั้งหลาย
เพื่อตราของทั้งหลายเหล่านั้นจะเปลือยอยู่ที่เจ้า
18 เจ้ากระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้าเป็นมลทิน โดยความชั่วช้าเป็นอันมากของเจ้า
ในการค้าอันชั่วช้าของเจ้า เหตุฉะนั้นเราจะนำไฟออกมาจากท่ามกลางเจ้า ไฟจะเผาผลาญเจ้า
เรากระทำให้เจ้าเป็นเจ้าดำเนไปบนแผ่นดินโลกท่ามกลางสายตาของชนทั้งปวงที่มองดูเจ้าอยู่
19 บรรดาผู้ที่รู้จักเจ้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย เขาจะตกตะลึงเพราะเจ้า
เจ้าจะสิ้นลูกอย่างน่าครั่นคร้าม และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์"
20 พระวาจะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
21 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าต่อสู้ไซดอน และพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนั้น
22 และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด ไซดอนเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า
เราจะสำแดงสง่าราศีของเราท่ามกลางเจ้า และเขาทั้งหลายจะทราบว่เราคือพระเยโฮวาห์
เมื่อเราทำการพิพากษาลงโทษในเมืองนั้น และสำแดงความบริสุทธิ์ของเราในเมืองนั้น
23 เพราะเราจะส่งโรครบระบาดเข้ามาในเมืองนั้น และส่งโลหิตเข้ามาในถนนของเมืองนั้น
คนที่ถูกบาดเจ็บจะล้มลงท่ามกลางเมืองนั้น ล้มลงด้วยดาบที่อยู่รอบเมืองนั้นทุกคน
แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่เราคือพระเยโฮวาห์
24 และส่วนวงศ์วานอิสราเอลนั้น จะไม่มีหนามย้อยที่ทิ่มแทง หรือมีหนามใหญ่มาคอยอีก
ท่ามกลางชนทั้งปวงซึ่งได้กระทำแก่เขาด้วยความดูหมิ่น
แล้วเขาจะทราบว่เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

25 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อเราจะรวบรวมวงศ์วานอิสราเอลจากชนชาติทั้งหลาย ซึ่งเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางนั้น และเมื่อเราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของราห์ท่ามกลางเขาท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้มอบให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา

26 และเขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในที่นั้นอย่างปลอดภัย เออ เขาจะสร้างบ้านเรือนและปลูกสวนองุ่น เมื่อเรากระทำการพิพากษาลงโทษคนทั้งหลายที่อยู่รอบเขา ผู้ใดกระทำต่อเขาด้วยความดูหมิ่นนั้น เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ด้วยความมั่นใจ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย"

Chapter 29

1 เมื่อวันทีสิบสองเดือนสิบในปีที่สิบ พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า

2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อผู้ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ พยากรณ์กล่าวโทษกษัตริย์และอียิปต์ทั้งสิ้น

3 พุดไปเถิดและกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้เป็นพญานาคมีมานอนอยู่กลางแม่น้ำทั้งหลายของมัน ผู้กล่าวว่า 'แม่น้ำของข้าก็เป็นที่ของข้า ข้าสร้างมันขึ้นเพื่อตัวข้าเอง'

4 เราจะเอาเบ็ดเกี่ยวขาการไถรของเจ้า และจะกระทำให้ปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าติดกับเกล็ดของเจ้า และเราจะลากเจ้าขึ้นมาจากกลางแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า และบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าจะติดอยู่กับเกล็ดของเจ้า

5 เราจะเหวี่ยงเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ทั้งตัวเจ้าและบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เจ้าจะตกลงที่พื้นทุ่ง จะไม่มีใครรวบรวมและฝังเจ้าไว้

เราได้ออบเจ้าไว้ให้เป็นอาหารของสัตว์ป่าดินและของนกในอากาศ

6 แล้วคนที่อยู่ในอียิปต์ทั้งสิ้นจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้าเป็นไม้เท้าของวงศ์วานอิสราเอล

7 เมื่อเขาเอ๋ยขึ้นเจ้า เจ้าก็หัก และบาทบาทของเขาคือคน และเมื่อเขาพึ่งเจ้า เจ้าก็โค่น และกระทำให้บั้นเอวของเขาคือคนทั้งหมด

8 ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า และตัดมนุษย์และสัตว์ให้ขาดจากเจ้าเสีย

9 แผ่นดินอียิปต์จะเป็นที่รกร้างและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้กล่าวว่า 'แม่น้ำเป็นที่ของข้า และข้าสร้างมันขึ้นมา'

10 เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราจะทำสู้กับเจ้า และกับแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างอย่างสิ้นเชิง ตั้งแต่หอคอยแห่งลิเอเนไกลไปจนถึงพรมแดนเออีอียิป

11 จะไม่มีใครเข้ามาเหยียบข้ามแผ่นดินนั้น และจะไม่มีคนสัตว์ข้ามแผ่นดินนั้น จะไม่มีใครอาศัยอยู่ถึงสี่สิบปี

12 และเราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์เป็นที่รกร้างท่ามกลางประเทศทั้งหลายที่รกร้างนั้น และหัวเมืองของนครสร้างอยู่สี่สิบปีท่ามกลางหัวเมืองทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า เราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติ และจะกระจายเขาไปตามประเทศต่าง

13 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อสี่สิบปีแล้ว เราจะรวบรวมคนอียิปต์จากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งเขากระจัดกระจายไปอยู่ด้วยนั้น

14 และเราจะให้อียิปต์กลับสู่สภาพเดิม และนำเขากลับมายังแผ่นดินปัทโรส ซึ่งเป็นแผ่นดินดั้งเดิมของเขา และเขาทั้งหลายจะเป็นราชอาณาจักรดำต้อยที่นั่น

15 จะเป็นราชอาณาจักรที่ดำต้อยที่สุดในบรรดาอาณาจักรทั้งหลาย และจะไม่เคยยกตนขึ้นเหนือประชาชาติทั้งหลายอีกเลย เพราะเราทำให้เขาเป็นราชอาณาจักรเล็กน้อยไม่สามารถจะปกครองประชาชาติอื่นได้

16 และจะไม่เป็นที่วางใจของวงศ์วานอิสราเอลอีก อันทำให้สำนึกถึงความชั่วช้าของเขาเมื่อหันไปพึ่งพาอียิปต์นี้ แล้วเขาจะทราบว่าเราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า"

17 ต่อมาเมื่อวันที่หนึ่ง เดือนที่หนึ่ง ในปีที่ยี่สิบเจ็ด พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า

18 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เรายกคนเสนาธิการแห่งบาบิโลนไว้ให้กองทัพร่วมกับเมืองให้ระอย่างหนัก จนศีรษะทุกศีรษะล้านและบ่าทุกบ่าก็ถลอก ถึงกระนั้นท่านเองหรือกองทัพของท่านก็ไม่ได้อะไรไปจากให้ระอันเป็นค่าแรงซึ่งท่านได้กระทำต่อเมืองนั้น

19 เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบแผ่นดินอียิปต์ไว้กับเบบูตั้นเสนาธิการแห่งบาบิโลน และท่านจะเอาคนเป็นอันมากของเขาไปและรับข้าพเจ้าของไป และปล้นเอาไปเป็นค่าจ้างกองทัพของท่าน

20 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราได้ออบแผ่นดินอียิปต์ไว้ไว้แก่ท่าน เพื่อเป็นค่าแรงงานซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำเพื่อเรา

21 ในวันนี้เราจะกระทำให้มิเซอของขึ้นมาทั่ววงศ์วานอิสราเอล และเราจะให้เจ้าอาปอกพุดท่ามกลางเขาทั้งหลาย แล้วเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์"

Chapter 30

1 พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า

2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงฟังปราชญ์ว่า 'อันเจ้าหน่อวันนั้น'

3 เพราะวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว วันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามา จะเป็นวันมีเมฆเป็นเวลาที่กำหนดของประชาชาติ

4 ดาบเล่มหนึ่งจะมาเหนืออียิปต์ และความแสนระทมจะอยู่ในเออีอียิป

เมื่อคนที่ถูกฆ่าจะล้มในอียิปต์ และพวกเขายกเอาคนเป็นอันมากของประเทศนั้นไปเสีย

และรากฐานของเมืองนั้นก็จะถูกทำลายลง

5 เออีอียิป และพุด และลุด และคนที่ปะปนกันทั้งปวง และลิเบีย และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นที่อยู่ในสันนิบาตจะล้มลงพร้อมกับเขาด้วยดาบ

6 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ผู้เหล่านั้นที่สนับสนุนอียิปต์จะล้มจม และอาณาจักรอันผยองของมันจะล่มมา และจากหอคอยแห่งลิเอเนเขาจะล้มลงภายในประเทศนั้นด้วยดาบ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

7 และมันจะรกร้างอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งหลายที่รกร้าง และหัวเมืองของมันจะอยู่ท่ามกลางหัวเมืองทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า

8 และเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราวางเพลิงที่อียิปต์ และผู้ช่วยทั้งหมดของมันก็ทำลายแล้ว

9 และในวันนั้นหูดจะลงเรือไปจากเรา เพื่อจะกระทำให้คนเออีอียิปต์ที่เลินเล่ออยู่นั้นครั่นคร้าม ความแสนระทมจะมาถึงเขาเหล่านั้น เหมือนในวันกำหนดของอียิปต์ เพราะ ดูเถิด วันนั้นมาถึงจริง

10 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะกระทำให้คนเป็นอันมากของอียิปต์สิ้นสุดลงด้วยมือของเบบูตั้นเสนาธิการแห่งบาบิโลน

11 ตัวท่านพร้อมกับชนชาติของท่านคือชนชาติที่การุณที่สุดในบรรดาประชาชาติ จะถูกนำเข้ามาเพื่อทำลายแผ่นดินนั้น และเขาจะชักดาบออกต่อสู้อียิปต์

กระทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยคนที่ถูกฆ่า

12 และเราจะกระทำให้แม่น้ำทั้งหลายแห้งไป เราจะขายแผ่นดินนั้นไว้ในมือของคนชั่ว เราจะกระทำให้แผ่นดินและสารพัดที่อยู่บนแผ่นดินกันร้างเปล่าโดยมือของคนต่างด้าว

เราคือพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาแล้ว

13 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะทำลายรูปเคารพ และจะกระทำให้ปฏิมากรที่ในเมืองโนฟสิ้นสุดลง และจะไม่มีความจากแผ่นดินอียิปต์อีก

ดังนั้นเราจะไล่ความเยรากรไว้ในแผ่นดินอียิปต์

14 เราจะกระทำให้ปัทโรสเป็นที่รกร้าง และจะวางเพลิงในไซอัน และจะกระทำการพิพากษาเมืองโน

15 เราจะเหวความเดือดดาลของเราลงบนเมืองเปลูเซียซึ่งเป็นชุมกากลางของอียิปต์ และจะตัดเหล่าฝูงชนออกเสียจากเมืองโน

16 และเราจะวางเพลิงในอียิปต์ เมืองเปลูเซียจะอยู่ในมหันตทุกข์ เมืองโนจะแตกและเมืองโนเฟมีปราชญ์ในเวลากาลวัน

17 ขยลการรจของเมืองอาเวนและเมืองที่เบเลาจะล้มลงด้วยดาบ และเมืองนั้นจะตกไปเป็นเขลย

18 ที่เมืองพาปานเฮสกลางวันจะมืดเมื่อเราทำลายแอกของอียิปต์ และอาณาจักรอันผยองของเมืองนั้นจะสิ้นสุดลง จะมืผสมมาคลุมเมืองนั้นไว้และเหล่าข้าของเมืองนั้นจะตกไปเป็นเขลย

19 เราจะกระทำการพิพากษาลงโทษอียิปต์ดังนี้แหละ แล้วเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์"

20 ต่อมาเมื่อวันที่เจ็ด เดือนที่หนึ่ง ในปีที่ยี่สิบเจ็ด พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า

21 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำให้แขนของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์หัก และดูเถิด ไม่มีผู้ใดพาขึ้นแทนให้ ไม่มีผู้ใดเอาฝ่ามาพันแทนเพื่อจะรักษาให้หาย เพื่อให้เข้มแข็งที่จะถือดาบได้อีก

22 เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ เราจะหักแขนของเขา ทั้งแขนที่ยี่แข็งแรงและแขนที่หักแล้วนั้น เราจะกระทำให้ดาบหลุดจากมือของเขา

23 เราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และจะกระจายเขาไปตามประเทศต่าง

24 และเราจะเสริมกำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเอาดาบของเราใส่มือให้ แต่เราจะหักแขนของฟาโรห์ และเขาจะคร่ำครวญต่อหน้าท่านอย่างคนถูกบาดเจ็บเจียนจะตาย

25 เราจะเสริมกำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลน แต่แขนของฟาโรห์จะตก แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์

เมื่อเราเอาดาบของเราใส่มือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ท่านจะยืนมันออกต่อสู้แผ่นดินอียิปต์

26 และเราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และกระจายเขาไปตามประเทศต่าง

แล้วเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์"

Chapter 31

1 และอยู่มา เมื่อวันที่หนึ่งเดือนที่สาม ในปีที่ยี่สิบเจ็ด พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า

2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงกล่าวแก่ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์และแก่หมู่มิตรของท่านว่า ในความเป็นใหญ่เป็นโตของท่านนั้น ท่านเหมือนผู้ใด

3 ดูเถิด คนอัสซีเรียเปรียบได้กับไม้สนสิลาโรในเลบานอน มีกิ่งงามและมีใบรมและสูงมาก ยอดอยู่ที่ท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ

4 สายน้ำทำให้มันใหญ่ขึ้น น้ำลึกทำให้มันงอกสูง พร้อมกับมีแม่น้ำของสายน้ำลึกนั้นไหลรอบที่ที่ปลูกมันไว้ และก่อให้เกิดสายน้ำเล็ก ๆ จากแม่น้ำเล็กแยกออกไปทั่วต้นไม้ทั้งสิ้นในทุ่งนั้น

5 ดังนั้นมันจึงสูงเหนือต้นไม้ในป่าทั้งหลาย ถึงไม้ก็แตกใหญ่และก้านก็ยาว เพราะน้ำมากหลายเมื่อให้งอก

6 นกในอากาศทั้งสิ้นได้มาทำรังอยู่ในกิ่งของมัน สัตว์ป่าทุ่งทั้งสิ้นตกลูกออกมาอยู่ใต้ก้านประชาชาติใหญ่โตทั้งสิ้นอาศัยอยู่ใต้ร่มของมัน

7 มันก็งดงามด้วยความใหญ่ยังของมัน ด้วยความยาวแห่งก้านของมัน เพราะรากของมันยังลึกลงไปยังน้ำอุคต

8 ต้นสนสิลาโรที่อยู่ในอุทยานของพระเจ้าก็ซ่อนมันไว้ไม่ได้ ต้นสนสามใบก็ยังไม่เปรียบปานกิ่งใหญ่ของมัน ต้นเกลัดก็ยังไม่เปรียบปานกิ่งของมัน ไม่มีไม้ต้นใดในอุทยานของพระเจ้าที่มีความงามเหมือนมัน

9 เราได้กระทำให้มันงามด้วยกิ่งก้านมากมายของมัน ต้นไม้ทั้งสิ้นในสวนเอเดนก็อิจฉามัน คือต้นไม้ซึ่งอยู่ในอุทยานของพระเจ้า

10 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนิ้ว
 เพราะว่ามันสูงและชูยอดของมันขึ้นอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้หนาเทียม
 และจิตใจของมันก็เยื้องเหียงเพราะความสูงของมัน
 11 เราจึงมอบมันไว้ในมือของผู้หนึ่งซึ่งทรงอำนาจภาพในบรรดาประชาชาติ
 ท่านนั้นจะจัดการกับมันเป็นแน่ เราได้ไม่เม่นออกเพราะความชั่วร้ายของมัน
 12 คนต่างดาว คือชนชาติที่เฝ้ากลัวในบรรดาประชาชาติ ได้ใจมันล้มลงและทิ้งไว้
 กิ่งของมันตกลงบนภูเขาทั้งหลายและในหุบเขาทั้งสิ้น
 และก้านของมันก็หักอยู่ตามแม่น้ำลำธารทั้งสี่เส้นของแผ่นดินนั้น
 และบรรดาชนชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกก็ลงไปเสียจากร่มเงาของมันและทิ้งมันไว้
 13 นักในอากาศทั้งสี่นจะอาศัยอยู่บนสี่สาลิกหักทั้งของมัน
 และสัตว์ป่าทั้งปวงจะอยู่บนก้านของมัน
 14 ที่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อบรรดาต้นไม้ที่อยู่ริมน้ำจะไม่ออกขึ้นสูงนัก
 หรือชูยอดขึ้นท่ามกลางกิ่งไม้หนาเทียม และเพื่อไม่ให้บรรดาต้นไม้ที่ดูหน้าขึ้นสูงอย่างนั้นได้
 เพราะว่ามันทั้งหลายต้องมอบให้แก่ความตาย มอบให้แก่โลกบาดาล
 ท่ามกลางบุตรทั้งหลายของมนุษย์อันผู้ใดลงไปยังปากแดนคนตาย
 15 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนิ้ว ในวันที่มันลงไปยังแดนคนตาย
 เรากระทำให้บาดาลคลุมตัวไว้ทุกซอกให้มัน และยับยั้งแม่น้ำของมันไว้ และน้ำเป็นอันมากจะหยุดยั้ง
 เราคลุมเลบานอนไว้ให้กลุ่มอยู่เพื่อมัน และต้นไม้ในทุ่งนาทั้งสี่นจะลบเพราะมัน
 16 เรากระทำให้ประชาชาติสี่นสะเทือนด้วยเสียงที่มันล้ม
 เมื่อเราเหวี่ยงมันลงไปนั้นรกรกพร้อมกับบรรดาผู้ทิ้งลงไปยังปากแดน และต้นไม้ทั้งสี่นในเอเดน
 ต้นไม้ที่คัดเลือกแล้วและต้นไม้ที่ดีที่สุดของเลบานอน
 ต้นไม้ทุกต้นที่ดีมันจะได้รับความเป็นโลมที่ในโลกบาดาล
 17 ประชาชาติเหล่านั้นจะไปยังรกรกกับเขาด้วย ไปอยู่กับบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ เออ
 คือบรรดาผู้ที่เหมือนแขนของเขา ที่อยู่ใต้ร่มของเขาท่ามกลางประชาชาติ
 18 ดังนี้ เจ้าเหมือนผู้ใดในเรื่องสงสารดีและความเป็นใหญ่ท่ามกลางต้นไม้แห่งเอเดน
 เจ้าจะถูกนำลงมารวมกับต้นไม้แห่งเอเดนไปยังโลกบาดาล
 เจ้าจะนอนอยู่ท่ามกลางผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัด พร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ
 นี่คือฟาโรห์และบรรดาหมื่นกรทั้งสี่นของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้"

Chapter 32

1 ต่อมาเมื่อวันทีหนึ่ง เดือนที่สิบสอง ในปีที่สอง พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
 2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงปลั่งเสียงตรัสราวกูเรื่องฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์
 และกล่าวให้ท่านฟังดังนี้ว่า ท่านเหมือนสิงโตหนุ่มท่ามกลางประชาชาติ
 แต่ท่านเป็นเหมือนปลาว่าฟิโนทะเลทั้งหลาย ท่านเผ่นออกมาในแม่น้ำทั้งหลายของท่าน
 เอาเท้าของท่านกวนน้ำและกระทำแม่น้ำของมันให้มลทินไป
 3 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนิ้ว
 เราจะกางข่ายของเราคลุมท่านโดยกองทัพชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก
 และเขาเหล่านั้นจะลากท่านขึ้นมาด้วยอวนของเขา
 4 และเราจะเหวี่ยงท่านลงบนดิน และเราจะพัดท่านลงบนพื้นทุ่ง
 และจะกระทำให้นกทั้งสี่นในอากาศมาจับอยู่บนท่าน
 และเราจะให้ท่านเป็นอาหารอิมออกของสัตว์ทั้งโลก
 5 เราจะเอาเนื้อของท่านเกลียวบนภูเขา และลมหุบเขาด้วยศพของท่าน
 6 เราจะให้แผ่นดินถึงแมงกฐาผู้มโหฬารด้วยเลือดกำลังไหลของท่าน และห้วยจะเต็มไปด้วยท่าน
 7 เมื่อเราจับท่าน เราจะถูกฆ่าสวรธาไว้ และกระทำให้ดวงดาวมืดไป เราจะเอาเมฆบังดวงอาทิตย์
 และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง
 8 แสงสุริยทั้งสี่นแห่งสวรรค์นั้นเราจะกระทำให้มืดอยู่เหนือท่าน
 และวางความมืดไว้เหนือแผ่นดินของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้และ
 9 เมื่อเราทำลายท่านท่ามกลางประชาชาติในประเทศซึ่งท่านไม่รู้จักนั้น
 เราจะทำให้จิตใจของชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากลำบาก
 10 เออ เมื่อเราแกว่งดาบของเราต่อหน้าเขาทั้งหลาย
 เราจะทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากและสิ่งของท่าน
 และกษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะสะทกสะท้านเพราะท่าน ในวันที่ท่านล้มลงนั้น
 เขาทั้งหลายจะตัวสั่นทุกขณะจิตทั่วกันเพราะห้วงชีวิตของตนเอง
 11 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนิ้ว ดาบของกษัตริย์แห่งบาบิโลนจะมาเหนือท่าน
 12 เราจะทำให้หมื่นกรของท่านล้มลงด้วยดาบของผู้นำกำลัง
 ทุกคนก็ล้วนเป็นที่ประหลาดในบรรดาประชาชาติ
 เขาจะนำความพ่ายแพ้ของอียิปต์ให้มาถึงที่สิ้นสุด และหมื่นกรทั้งสี่นของมันจะพินาศ
 13 เราจะทำลายสัตว์ของเมืองนั้นทั้งสี่น
 จากข้างน้ำมากมายและไม่มีแท่นมนุษย์คนใดกระทำให้น้ำนั้นขุ่นอีก
 กับสัตว์ก็จะไม่กระทำให้น้ำนั้นขุ่นอีกเช่นกัน
 14 แล้วเราทำให้หน้าของเขาทั้งหลายลึก
 และกระทำให้แม่น้ำทั้งหลายของเขาไหลไปเหมือนน้ำมึนไหล
 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้และ
 15 เมื่อเรากระทำให้แผ่นดินอียิปต์รกร้าง และประเทศนั้นจะขาดสิ่งที่เคยอุดมสมบูรณ์
 เมื่อเราพัดพื้นดินทั้งปวงให้อาศัยอยู่ในประเทศนั้น แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์
 16 นี่เป็นแบบจำลองที่จะร้องคร่ำครวญ เหล่าบิดาแห่งประชาชาติจะร้องบทนั้น
 เขาจะร้องเรื่องอียิปต์และหมื่นกรของอียิปต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้และ"
 17 ต่อมาเมื่อวันทีสิบห้า เดือนที่สิบสอง ในปีที่สอง พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
 18 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงฟังปราชญ์ให้เพื่อคนเป็นอันมากของอียิปต์ และจงส่งเขาลงไป
 ทั้งตัวเขาและเหล่าบิดาแห่งประชาชาติที่เฝ้าไปยังโลกบาดาล
 ไปยังบรรดาคนเหล่านั้นที่ไปยังปากแดนคนตายแล้ว
 19 ในเรื่องความงมงาย ท่านถามลึกลับจากผู้ใดหรือ จงลงไป ไปนอนกับผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัด

20 เขาทั้งหลายจะล้มลงกลางบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ มีดาบกำหนดไว้แล้ว
 จงลากอียิปต์ไปเสียพร้อมกับหมื่นกรทั้งสี่นของเขา
 21 เหล่าชายฉกรรจ์ในบรรดาผู้ที่แกล้วกล้าจะพูดเรื่องของท่านผู้ช่วยของเขาจากกลางรกร้าง
 'เขาได้ลงมาแล้ว เขาอนอยู่ คือคนที่มิได้เข้าสู่หนัด ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ'
 22 อัสสุรก็อยู่ที่นั่นรวมทั้งคณะ มีหลุมศพอยู่รอบตัว ทุกคนถูกฆ่าและล้มลงด้วยดาบ
 23 ที่ฝังศพของคนที่เหล่านั้นผู้ใดแต่คนธรรมดาส่วนที่ใกล้ที่สุด
 และคณะของที่อยู่รอบหลุมฝังศพของเขา ทุกคนถูกฆ่า ล้มลงด้วยดาบ
 เป็นพวกที่ให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น
 24 เอลามก็อยู่ที่นั่น ทั้งหมื่นกรทั้งสี่นที่อยู่รอบหลุมศพของเขา ทุกคนถูกฆ่า และล้มลงด้วยดาบ
 ผู้ลงไปสู่โลกบาดาลโดยไม่เข้าสู่หนัด เป็นพวกที่ให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น
 และเขาต้องทนรับความอับอายชยหน้ากับผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย
 25 เขาได้ทำให้เพื่อนของเขาในหมู่พวกผู้ที่ถูกฆ่าพร้อมกับหมื่นกรทั้งสี่นของเขา มีหลุมศพอยู่รอบตัว
 เป็นผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัดทุกคน ถูกฆ่าด้วยดาบ
 เพราะว่าเขาให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น
 และเขาต้องทนรับความอับอายชยหน้ากับผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย
 เขามีที่อยู่ในหมู่พวกผู้ถูกฆ่า
 26 เมเซกกับบูบิลก็อยู่ที่นั่น ทั้งหมื่นกรทั้งสี่นของเขา หลุมศพของเขาทั้งสองอยู่รอบเขา
 เป็นผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัดทุกคน ถูกฆ่าด้วยดาบ เพราะเขาให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น
 27 เขาทั้งหลายจะไม่ได้นอนอยู่กับผู้แกล้วกล้าในจำพวกที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดที่ได้ล้มลง
 ลงไปยังรกรกพร้อมกับบูบิลบูบิลของเข ผู้ซึ่งมีดาบวางไว้ได้ศีรษะของเขา
 และความชั่วช้าก็อยู่บนกระดูกของเขา
 เพราะว่าเขาให้ผู้แกล้วกล้าครั่นคร้ามอยู่ในแผ่นดินของคนเป็น
 28 ดังนั้นท่านจะต้องถูกหักในหมู่พวกผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัด
 และนอนอยู่กับคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ
 29 เอโดมก็อยู่ที่นั่น คือบรรดาภคิตรีและบรรดาเจ้านายทั้งหลายของเขา
 แม้ว่าเขาทั้งหลายมีอำนาจ เขายังถูกนำมาวางไว้กับบรรดาคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ
 เขาจะนอนอยู่กับผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัด กับบรรดาคนที่ลงไปยังปากแดนคนตาย
 30 เจ้านายจากทิศเหนือก็อยู่ที่นั่นอยู่กันหมด คนไซดอนทั้งหมด
 ผู้ที่ลงไปด้วยความอับอายพร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่า
 เพราะเหตุความครั่นคร้ามทั้งสี่นซึ่งเขาได้กระทำขึ้นด้วยกำลังของเขา
 เขาอนอยู่ที่นั่นมิได้เข้าสู่หนัดพร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ
 และทนรับความอับอายชยหน้ากับบรรดาผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย
 31 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เมื่อฟาโรห์เห็นพวกเหล่านั้นแล้ว
 ท่านก็จะบงใจในเรื่องหมื่นกรทั้งสี่นของท่าน ฟาโรห์และหมื่นกรทั้งสี่นของท่านถูกฆ่าด้วยดาบ
 32 เพราะเราได้ให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น
 เพราะฉะนั้นเขาจะถูกวางไว้ท่ามกลางผู้มิได้เข้าสู่หนัด พร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ
 ทั้งฟาโรห์และหมื่นกรทั้งสี่นของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้และ"

Chapter 33

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
 2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับชนชาติของเจ้าและกล่าวแก่เขาว่า ถ้าเรานำดาบมาเหนือแผ่นดิน
 และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้นตั้งชายคนหนึ่งจากพวกเขาให้เป็นยาม
 3 และถ้าเขาเห็นดาบมาเหนือแผ่นดินจึงเป่าแตรและตั้งเตือนประชาชน
 4 เมื่อคนหนึ่งคนใดได้ยินเสียงแตรแต่ไม่นำพาต่อเสียงดังเตือน
 และดาบนั้นก็มาพาเอาคนนั้นไปเสีย ให้โลหิตของคนนั้นตกบนศีรษะของคนนั้นเอง
 5 คือเขาได้ยินเสียงแตร แต่ไม่นำพาต่อเสียงดังเตือน ให้โลหิตของคนนั้นตกอยู่บนคนนั้นเอง
 ถ้าเขาได้นำพาต่อเสียงดังเตือนแล้วเขาจะได้ช่วยชีวิตของตนเองให้รอดพ้น
 6 แต่ถ้าคนยามเห็นดาบมาแล้วและไม่เป่าแตร ประชาชนจึงไม่ได้รับเสียงดังเตือน
 และดาบก็มาพาคนหนึ่งคนใดไปเสีย คนนั้นถูกนำไปด้วยเรื่องความชั่วช้าของเขา
 แต่เราเรียกร้องโลหิตของเขาจากมือของยาม
 7 ฉะนั้นแหละ เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำเจ้าให้เป็นคนยามสำหรับทั่วอิสราเอล
 เจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากของเราเมื่อไร เจ้าจึงให้คำดังเตือนของเราแก่ประชาชน
 8 ถ้าเรากล่าวแก่คนชั่วว่า โอ คนชั่วเอ๋ย เจ้าจะต้องตายแน่
 แต่เจ้าก็มีได้กล่าวคำดังเตือนให้คนชั่วกลับจากทางของเขา
 คนชั่วนั้นจะต้องตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เราเรียกร้องโลหิตของเขาจากมือของเจ้า
 9 แต่ถ้าเจ้าได้ดังเตือนคนชั่วให้หันกลับจากทางของเขาแล้ว แต่เขาไม่หันกลับจากทางของเขา
 เขาจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าได้ช่วยชีวิตของเขาเองให้รอดพ้นแล้ว
 10 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงกล่าวแก่ชนอิสราเอล พวกเจ้าเคยกล่าวดังนี้ว่า
 'การละเมิดและความบาปทั้งหลายของเราอยู่เหนือเรา เราจึงค่อยๆตายไปเพราะสิ่งเหล่านี้
 เราดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างไร'
 11 จงกล่าวตอบเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด
 เราไม่พอใจในความตายของคนชั่ว แต่พอใจในการที่คนชั่วหันจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่
 จงหันกลับ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ยอมตามทำไหม
 12 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติของเจ้าว่า
 ความชอบธรรมของผู้ชอบธรรมจะไม่ช่วยเขาให้พ้นในวันที่เขาละเมิด
 ส่วนความชั่วของคนที่ชั่วนั้นจะไม่กระทำให้เขาล้มลงในวันที่เขาหันกลับจากความชั่วของเขา
 และคนชอบธรรมจะไม่ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความชอบธรรมในวันที่เขากระทำบาป
 13 แม้เราจะกล่าวแก่คนชอบธรรมว่า เขาจะมีชีวิตอยู่แน่
 ถ้าเขาจะวางใจในความชอบธรรมของเขา และกระทำความชั่วช้า
 การกระทำทั้งหลายที่ชอบธรรมของเขาจะไม่อยู่ในความทรงจำอีกเลย
 แต่เขาจะต้องตายเพราะความชั่วช้าซึ่งเขาได้กระทำไว้
 14 อีกประการหนึ่ง แม้เราจะได้กล่าวแก่คนชั่วว่า 'เจ้าจะต้องตายแน่'

ถ้าเขาหันกลับจากบาปของเขา ฆากระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม

15 ถัดกันชั่วได้ตื่นของประกัน ขโมยอะไรของเขามากก็คืนเสีย และดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งชีวิต

ไม่กระทำความชั่วด้วยเลย เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่ เขาไม่ต้องตาย

16 บาปซึ่งเขาได้กระทำมาแล้ว จะไม่จดจำนามกล่าวโทษเขา

เขาได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตแน่

17 แต่ชนชาติของเขายักกล่าวว่า "วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม"

ในเมื่อวิธีการของเขาเองไม่ยุติธรรม

18 เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขาและกระทำความชั่วช้า

เขาจะต้องตายเพราะความชั่วช้านั้น

19 และเมื่อคนชั่วหันกลับจากความชั่วของเขาและกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม

เขาจะดำรงชีวิตอยู่ได้โดยเหตุนี้

20 เขายักกล่าวว่า "วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม" โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย

เราจะพิพากษาเจ้าตามการประพฤติของเจ้าแต่ละคน"

21 และอยู่มา เมื่อวันที่ห้า เดือนที่สิบ ในปีที่สอง ซึ่งเราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย

ชายคนหนึ่งหนีมาจากกรุงเยรูซาเล็มมาหาข้าพเจ้ากล่าวว่า "เมืองนั้นแตกเสียแล้ว"

22 ในเวลาเย็นก่อนที่ผู้ลี้ภัยมา พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า

และพระองค์ทรงอ้าปากของข้าพเจ้าทันเวลาที่ชายคนนั้นมาถึงในตอนเช้า

ดังนั้นปากของข้าพเจ้าจึงอ้าออก ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นไปต่อไป

23 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า

24 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในที่ร้างเปล่าในแผ่นดินอิสราเอลกล่าวเรื่อยๆว่า

‘อับราฮัมเป็นแต่ชายคนเดียว และยังมีกรรมสิทธิ์ที่ดินนี้ แต่พวกเราหลายคนด้วยกัน

คงต้องประทานแผ่นดินนั้นให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เรา'

25 เพราะฉะนั้น จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า

เจ้ารีบประทานเนื้อพร้อมเลือด เจ้าแยกหน่อขึ้นนมัสการรูปเคารพของเจ้าและทำให้โลหิตตก

แล้วเจ้ายังจะเอากกรรมสิทธิ์ที่ดินนี้ถือครอง"

26 เจ้ายืนอยู่ด้วยดาบของเจ้า เจ้ากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน

และเจ้าทุกคนได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเป็นมหริน แล้วเจ้าจะเอากกรรมสิทธิ์ที่ดินนี้หรือ

27 จงกล่าวเช่นนั้นแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด

บรรดาคนที่อยู่ในที่ร้างเปล่าจะต้องล้มลงด้วยดาบ และคนที่อยู่ที่พื้นทุ่ง

เราจะมอบให้เป็นอาหารแก่สัตว์ป่า

และบรรดาคนเหล่านั้นที่อยู่ในที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในถ้ำจะตายด้วยโรคระบาด

28 และเราจะกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างที่สุด

และความหยิ่งหยองในอาณานาพของแผ่นดินนั้นจะสูญสิ้นไป

ภูเขาแห่งอิสราเอลจะรกร้างจนไม่มีคนเดินผ่าน

29 แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้กระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างที่สุด

เพราะเหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำนั้น

30 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ชนชาติของเจ้าที่พูดเรื่องเจ้าข้างกำแพงเมืองและตามประตูบ้าน

พูดต่อกันและกันกับที่ห้องของตนว่า 'มาเถิด มาฟังเสียงพระวจนะซึ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์'

31 และเข้ามาหาเราอย่างที่เราพูดลาลมมา และเขามองข้างหน้าเราอย่างประชาชนของเรา

เขาฟังคำพูดของเจ้า แต่เขาไม่ยอมกระทำตาม เพราะว่าเขาแสดงจามร้มากด้วยปากของเขา

แต่จิตใจของเขาอยู่ตามความโลภของเขา

32 และ ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนร้องเพลงรักแก่เขา มีเสียงโหระและเล่นดนตรีเก่ง

เพราะเขาฟังคำพูดของเจ้า แต่เขาไม่ยอมกระทำตาม

33 และเมื่อการเช่นนั้นเป็นมา (ดูเถิด ก็จะมา)

เขาทั้งหลายจะทราบว่ามีผู้พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา"

Chapter 34

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า

2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษบรรดาผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล

จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแก่พวกผู้เลี้ยงแกะดังนี้ว่า

วิบัติแก่ผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล ผู้เลี้ยงตัวเอง ผู้เลี้ยงแกะย่อมเลี้ยงแกะมิให้หรือ

3 เจ้ารีบประทานไขมัน เจ้าคลุมกายของเจ้าด้วยขนแกะ เจ้าฆ่าแกะตัวอ้วนๆ

แต่เจ้าหาได้เลี้ยงแกะไม่

4 ตัวที่อ่อนเพลียเจ้าก็ไม่เสริมกำลัง ตัวที่เจ็บเจ้าก็ไม่รักษา ตัวที่กระดูกหักเจ้าก็มิได้พันผ้า

ตัวที่ถูกขับไล่ออกไปเจ้าก็มิได้ไปตามกลับมา ตัวที่หายไปเจ้าก็มิได้เสาะหา

และเจ้าได้ปกครองเขาด้วยการบังคับและด้วยการข่มขู่ที่เบียดเบียน

5 ดังนั้นมันจึงกระจัดกระจายไปหมด เพราะว่าไม่มีผู้เลี้ยงแกะ และเมื่อมันกระจัดกระจายไป

มันก็ตกเป็นอาหารของสัตว์ป่าทั้งปวงในทุ่ง

6 แกะของเราก็เที่ยวไปตามภูเขาทั้งหมด และตามเนินเขาสูงทุกแห่ง เออ

แกะของเราก็กระจ่ายไปทั่วพื้นพิภพ ไม่มีใครเฝ้าคั่น ไม่มีใครเสาะหามัน

7 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์

8 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราจะมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เพราะแกะของเรากลายเป็นเหยื่อ

และแกะของเรากลายเป็นอาหารของสัตว์ป่าทุ่งทั้งสิ้น เพราะไม่มีผู้เลี้ยงแกะ

และเพราะผู้เลี้ยงแกะของเราไม่เฝ้าคั่นหาแกะของเรา แต่ผู้เลี้ยงแกะนั้นเลี้ยงตัวเอง

และไม่ได้เลี้ยงแกะของเรา

9 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์

10 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับผู้เลี้ยงแกะ

และเราจะเรียกฝูงแกะของเรากลับมาเอง และให้เขาเฝ้าเฝ้าการเลี้ยงแกะของเขา

ผู้เลี้ยงแกะจะไม่ได้เลี้ยงตัวเองอีกต่อไป เราจะช่วยแกะของเราให้พ้นจากปากของเข

เพื่อมิให้แกะเป็นอาหารของเขา

11 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราคือเราเองจะค้นหาแกะของเรา

และจะเกียบาทมัน

12 ดังผู้เลี้ยงแกะเที่ยวหาฝูงแกะในวันที่เขาอยู่ท่ามกลางแกะของเขาที่กระจัดกระจายไป

เราจะเที่ยวหาแกะของเราดังนี้ และเราจะช่วยเขาให้พ้นจากสถานที่ทั้งหลายซึ่งเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่ในวันมีเมฆและมีความมืดทึบ

13 เราจะนำเขาออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากประเทศต่างๆ

และจะนำเขามาไว้ในแผ่นดินของเขาเอง และเราจะเลี้ยงเขาบนภูเขาแห่งอิสราเอล

ใกล้ห้วยทั้งหลายและในท้องถื่นทุกแห่งที่มีคนอาศัยในประเทศนั้น

14 เราจะเลี้ยงเขาในลานหญ้าอย่างดี และดอกของเขาย่อมบนบรรดาภูเขาสูงแห่งอิสราเอล ณ

ที่นั่น เขาจะนอนลงในคอกที่ดี และเขาจะหากินอยู่บนลานหญ้าอุดมบนภูเขาแห่งอิสราเอล

15 ตัวเราจะเป็นผู้เลี้ยงแกะของเรา เราจะกระทำให้เขานอนลง

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

16 เราจะเกียบาทแกะที่หาย และเราจะนำแกะที่ถูกขับไล่ออกไปกลับมาอีก

และเราจะพันผ้าให้แก่ที่กระดูกหัก และเราจะเสริมกำลังแกะที่อ่อนเพลีย

แต่ตัวที่อ้วนและเข้มแข็งเราจะทำลาย เราจะเลี้ยงเขาด้วยความยุติธรรม

17 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายผู้เป็นฝูงแกะและแกะของเราเอ๋ย ดูเถิด

เราจะพิพากษาระหว่างแกะกับแกะ ระหว่างแกะผู้กับแกะผู้

18 ที่เขาหากินในลานหญ้าอย่างดีนั้นยังไม่พออีกหรือ

เจ้าจึงต้องเอาเขาเหยียบลานหญ้าที่เหลืออยู่ของเจ้า และตีมันจากแหล่งน้ำที่ลึกยังไม่พอหรือ

จึงเอาเขาทิ้งจากวนน้ำที่เหลืออยู่ให้ตื้น

19 แกะของเรจะต้องกินสิ่งที่เราทิ้งของเจ้าว่า และตีมันที่เท้าของเจ้าทำให้ตื้นหรือ

20 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแก่เขาดังนี้ว่า ดูเถิด เรา คือเราเอง

จะพิพากษาระหว่างแกะอันกับแกะจอม

21 เพราะเจ้าเอาสีข้างและบาคันและผลักและตัวอ่อนเพลียด้วยเขาของเจ้า

เจ้าทำให้เขากระจ่ายไปต่างถิ่น

22 เราจึงจะช่วยฝูงแกะและของเรให้รอด เขาจะไม่เป็นเหยื่ออีกต่อไป

และเราจะพิพากษาระหว่างแกะกับแกะ

23 และเราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะผู้หนึ่งไว้เหนือเขา คือดาวิดผู้รับใช้ของเรา และท่านจะเลี้ยงเขาทั้งหลาย

ท่านจะเลี้ยงเขาและจะเป็นผู้เลี้ยงของเขา

24 และเราคือพระเยโฮวาห์จะเป็นพระเจ้าของเขา

และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้านายท่ามกลางเขา เราคือพระเยโฮวาห์ได้ล้นวาจาแล้ว

25 เราจะกระทำพันธสัญญาสันติสุขกับเขา และจะกำจัดสัตว์ร้ายเสียจากแผ่นดิน

เขาจะอาศัยอยู่ในถิ่นที่ราบดาร์อย่างปลอดภัย และนอนอยู่ในป่าไม

26 และเราจะกระทำให้เขากับสถานที่รอบๆเนินเขาของเราเป็นแหล่งพระพร

เราจะส่งฝนลงมาให้ตามฤดูกาล เป็นท่าฝนแห่งพระพร

27 ต้นไม้ในที่ทุ่งจะบังเกิดผล และพืชจะบังเกิดผลประโชยน์

และเขาจะอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดินของเขา และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์

ในเมื่อเราหักคานแอกของเขาเสีย และช่วยเขาให้พ้นจากมือของผู้ที่กักเขาให้เป็นทาส

28 เขาจะไม่เป็นเหยื่อของประชาชาติอีกต่อไป หรือสัตว์ป่าคั่นก็จะไม่กินเขา

และเขาจะอยู่อย่างปลอดภัย ไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ

29 และเราจะจัดหาไร่นาอันมีชื่อให้แก่เขา

เพื่อเขาจะไม่ถูกผลาญด้วยความอดอยากในแผ่นดินนั้นต่อไปอีก

ไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าจากประชาชาติ

30 และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาตลอดกับเขา

และเขาถือขวานอิสราเอลเป็นประชาชนของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

31 เจ้าทั้งหลายเป็นแกะของเรา เป็นแกะในลานหญ้าของเรา

เจ้าทั้งหลายเป็นมนุษย์และเราเป็นพระเจ้าของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

Chapter 35

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า

2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู้ภูเขาเสอีร์ และพยากรณ์ต่อมัน

3 และกล่าวแก่มันว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด ภูเขาเสอีร์เอ๋ย เราต่อสู้กับเจ้า

และเราจะเหยียดมือของเรามาต่อสู้เจ้า และเราจะกระทำให้เจ้ารกร้างที่สุด

4 เราจะกระทำให้หัวเมืองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและเจ้าจะเป็นที่รกร้าง

และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์

5 เพราะเจ้าพยายามทำอยู่นิรันดย์

และให้โลหิตของประชาชนอิสราเอลไหลออกด้วยอำนาจของดาบในเวลาพิบัติของเขา

ในเวลาที่เขาชั่วช้าของเขาสิ้นสุดลง

6 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เพราะฉะนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด

เราจะเตรียมเจ้าเพื่อรับโทษแห่งการให้โลหิตตก และโลหิตจะไล่ตามเจ้า

เพราะเจ้ามิได้เกลียดชังเรื่องโลหิต เพราะฉะนั้นโลหิตจึงจะไล่ตามเจ้าไป

7 ดังนั้นเราจะกระทำให้ภูเขาเสอีร์รกร้างที่สุด

และเราจะตัดผู้ที่ผ่านมาออกมาและผู้ที่ยกกลับเข้าไปเสียจากมัน

8 ภูเขาของเขานั้น เราจะให้มีผู้ที่ถูกฆ่าเต็มไปหมด ผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบจะล้มลงตามเนินเขาของเจ้า

ตามหุบเขาของเจ้า และในห้วยทั้งหลายของเจ้า

9 เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่รกร้างอยู่นิรันดย์ และหัวเมืองของเจ้าจะไม่กลับคืนมาอีก

แล้วเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์

10 เพราะเจ้ากล่าวว่า 'ประชาชาติทั้งสองนี้และประเทศทั้งสองนี้จะต้องเป็นของเรา

เราจะเอาเขามาเป็นกรรมสิทธิ์' ถึงแม้พระเยโฮวาห์สถิตอยู่ที่นั่น

11 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด

เราจะกระทำต่อเจ้าตามความกริ้วและความอิจฉาของเจ้า

ซึ่งเจ้าสำแดงเพราะความเกลียดชังของเจ้าซึ่งมีต่อเขา เมื่อเราพิพากษาเจ้า

เราจึงจะสำแดงตัวของเราในหมู่พวกเขาให้เขารู้จัก

12 และเจ้าจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ และทราบว่าเราได้ยินคำห่มนประมาททั้งปวงของเจ้า

ซึ่งเจ้าได้พูดต่อเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลว่า 'มันถูกทิ้งไว้ให้รกร้าง
มันถูกมอบไว้ให้เราเผามาณูเสีย'
13 ด้วยปากของเจ้า เจ้าแบ่งตัวเจ้าต่อผู้เรา และว่าเราอีกมากมาย เราได้อินแล้ว
14 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อแผ่นดินโลกทั้งสิ้นสิ้นลงมียินดี
เราจะกระทำเจ้าให้รกร้างไป
15 ในเจ้าได้สิ้นมียินดีต่อมรดกแห่งวงศ์วานอิสราเอลเพราะมันเป็นที่รกร้างอันใด
เราจะกระทำแก่เจ้าคนนั้น ภูเขาสนธิเอ๋ย รวมทั้งแอดมทั้งหมด ทั้งหมดเลย
เจ้าจะต้องเป็นที่รกร้าง แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นที่รกร้างเพราะเรา"

Chapter 36

1 "เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์ต่อเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลว่า ภูเขาแห่งอิสราเอลเอ๋ย
จงฟังพระวาจาของพระเยโฮวาห์
2 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะศัตรูกล่าวขวัญถึงเจ้าว่า 'อ้อฮา
แม้แต่ที่สูงโบราณเหล่านั้นได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเราแล้ว'
3 เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
เพราะว่าเรากระทำให้เจ้ารกร้าง
และกลืนเจ้าเสียทุกด้านเพื่อเจ้าจะได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของชนชาติที่เหลืออยู่นั้น
และริมฝั่งปากของพวกข้าพเจ้าก็เอาเรือของเจ้าไปนิมา เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงในหมู่ประชาชน
4 เขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นจงฟังพระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่ภูเขาและเนินเขา แม่น้ำและหุบเขา
ที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้าง และหัวเมืองที่ถูกละทิ้ง
ซึ่งได้กลายเป็นเหยื่อและเป็นที่ย่ำยีหยันแก่ประชาชาติที่เหลืออยู่รอบๆนั้น
5 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ด้วยความหวังแค้นอย่างเดือดดาลของเรา
เราพูดกล่าวโทษประชาชาติที่เหลืออยู่
และแกล่โดมทั้งสิ้นผู้ที่มอบแผ่นดินของเราให้แก่ตนเองให้เป็นกรรมสิทธิ์
ด้วยความรังเอยงำเต็มใจ และไประมาทางมันอย่างที่สุด เพื่อเขาจะได้โล่นแผ่นดินนั้นออกไป
เพื่อจะได้ปล้นเอาไปเสีย
6 เพราะฉะนั้นจงกล่าวคำพยากรณ์เกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอล และจงกล่าวแก่ภูเขาและเนินเขา
แก่ห้วยและหุบเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด
เราพูดด้วยความหวังแค้นและความพิโรธของเรา
เพราะเราได้ทนรับความอับอายขายหน้าจากประชาชาติ
7 เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เราปฏิญาณว่า
ประชาชาติที่อยู่รอบๆเจ้านั้นจะทนรับความอับอายขายหน้า
8 เขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลเอ๋ย แต่เจ้าจะแตกกิ่งของเจ้าออกมา
และออกผลให้แก่อิสราเอลประชาชนของเรา เพราะไม้เท้าจะได้กลับมา
9 เพราะ ดูเถิด เราอยู่ฝ่ายเจ้า เราจะหันมาหาเจ้า และเจ้าจะถูกไถและถูกหว่าน
10 และเราจะทวีคนให้แก่เจ้า คือบรรดาวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด หัวเมืองจะมีคนมาอาศัยอยู่
และสถานที่ที่ร้างเปล่าจะถูกสร้างขึ้นใหม่
11 เราจะทวีทั้งคนและสัตว์ให้แก่เจ้า จะเพิ่มพื้นและมียูตก
และเราจะกระทำให้เจ้ามีคนอาศัยอยู่อย่างในกาลก่อน
และจะเป็นประโยชน์แก่เจ้ามากกว่าแต่ก่อน แล้วเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์
12 โอ เราจะให้คนดำเนินบนเจ้า คืออิสราเอลประชาชนของเราด้วย
และเขาทั้งหลายจะได้เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ และเจ้าจะเป็นมรดกของเขา
และเจ้าจะไม่อาลุขของเขาไปอีก
13 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะฉะนั้นแก่เจ้าว่า
'เจ้ากินคนและเจ้าได้เอาลูกของประชาชาติของเจ้าไป'
14 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่กินคน
และจะไม่อาลุขของเจ้าจากประชาชาติของเจ้าไปอีกเลย
15 เราจะไม่ให้เจ้าได้ยินคำประมาทหมิ่นของประชาชาติต่างๆอีก
และเจ้าไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าของชนชาติทั้งหลายอีกเลย
และไม่ต้องกระทำให้ประชาชาติซึ่งเจ้าจะต่อสู้อีกเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"
16 พระวาจาของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
17 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เมืองคัณอิสราเอลได้มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินของตน
เขากระทำให้แก่แผ่นดินเป็นมรดกด้วยวิถีและการกระทำของเขา
ความประพฤติของเขาที่มีต่อหน้าเราก็น่าเหมือนมรดกอันเกิดจากการดู
18 เพราะฉะนั้นเราจึงระบายนามกริ้วของเราออกเหนือเขาด้วยเรื่องโลภซึ่งเขาได้กระทำให้ตก
บนแผ่นดิน ด้วยเรื่องรูปเคารพซึ่งเขากระทำให้แก่แผ่นดินนั้นเป็นมรดก
19 เราจึงให้เขากระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติ และเขาถูกกระจ่ายไปตามประเทศต่างๆ
เราพิพากษาเขาตามวิถีและการกระทำของเขา
20 แต่เมื่อเขามายังบรรดาประชาชาติ เขาจะมาที่ไหนก็ตาม เขาได้ลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา
ซึ่งคนกล่าวขวัญถึงเขาว่า 'คนเหล่านี้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์
ถึงกระนั้นเขายังต้องออกไปจากแผ่นดินของพระองค์'
21 แต่เราจึงสงสารนามบริสุทธิ์ของเรา
ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลได้ลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติซึ่งเขาตกไปอยู่นั้น
22 เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เรากำลังจะกระทำอยู่แล้ว ไม้เท้าเพื่อเห็นแก่เจ้า
แต่เพราะเห็นแก่นามบริสุทธิ์ของเรา ซึ่งเจ้าได้ลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติซึ่งเจ้าเข้าไปอยู่นั้น
23 และเราจะชำระให้หมดที่ยังใหญ่ของเรารับรู้ ซึ่งเป็นามที่ถูกลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติ
และซึ่งเจ้าได้ลบหลู่ท่ามกลางเขา และประชาชาติจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
เมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาเขาทั้งหลาย
24 เพราะว่าเราจะเอาเจ้าออกมาจากท่ามกลางประชาชาติและรวบรวมเจ้ามาจากทุกประเทศ

และจะนำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินของเจ้าเอง
25 เราจะเอาน้ำสะอาดพรหมเจ้า และเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลายของเจ้า
และเราจะชำระเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า
26 เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้า และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า
เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และจะนำใจเนื้อแก่เจ้า
27 และเราจะใส่วิญญาณของเรากายในเจ้า และกระทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา
และเจ้าจะรักษาข้อตัดสินของเราและกระทำตาม
28 เจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา
และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า
29 เราจะช่วยเจ้าให้พ้นมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะเรียกข้าพเจ้า
และจะกระทำให้อุดมสมบูรณ์ และจะไม่ให้เจ้าเกิดการก่นดาราอาหารเลย
30 เราจะกระทำให้ผลของดินไม้และไร่นาอุดมสมบูรณ์
เพื่อเจ้าจะไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าเพราะการก่นดาราอาหารท่ามกลางประชาชาติอีกเลย
31 แล้วเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางที่ชั่วของเจ้า และการกระทำที่ไม่ดีของเจ้า
แล้วเจ้าจะเกลียดตัวเจ้าในสายตาของเจ้าเอง
เพราะความชั่วช้าของเจ้าและเพราะการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้า
32 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ที่เรากระทำนั้นมิใช่เพราะเห็นแก่เจ้า ขอให้เจ้าทราบเสีย
วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงอับอายและขายหน้าด้วยเรื่องทางของเจ้าเถิด
33 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
ในวันที่เราชำระเจ้าให้หมดจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้านั้น
เราจะกระทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในบรรดาหัวเมือง และสถานที่ที่ร้างจะได้สร้างขึ้นใหม่
34 แผ่นดินที่รกร้างจะได้รับการไถแทนที่จะเป็นที่รกร้างดังที่ปรากฏต่อสายตาของคนทั้งหลายที่ผ่านไปมา
35 และเขาทั้งหลายจะกล่าวว่า 'แผ่นดินนี้ที่เคยรกร้างกลายเป็นอย่างสวนเอเดน
หัวเมืองที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างและปรักหักพัง เดียวนี้ก็มีความพลั่งพล่มและมิดนาคาย'
36 แล้วประชาชาติที่เหลืออยู่รอบๆ เจ้าจะทราบว่า เรา พระเยโฮวาห์
ได้สร้างที่ปรักหักพังเหล่านั้นขึ้นใหม่ และปลูกพืชในที่รกร้างนั้น เรา พระเยโฮวาห์
ได้สำเนาใจแล้ว และเราจะกระทำเช่นนั้น
37 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะให้วงศ์วานอิสราเอลขอให้เรากระทำสิ่งนี้ให้ด้วย
คือให้เพิ่มคนอย่างเพิ่มฝูงแกะและ
38 ฝูงแกะและอับริสุทธิ
และฝูงแกะและที่เยรูซาเล็มระหว่างเทศกาลตามกำหนดของเขจะเป็นอย่างไร
เมืองที่ถูกทิ้งร้างจะเต็มไปด้วยฝูงคนอย่างนั้น แล้วเขาจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์"

Chapter 37

1 พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือข้าพเจ้า
และพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาด้วยพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์
และวางข้าพเจ้าไว้ที่กลางหว่างเขา มีกระดูกเต็มไปหมด
2 และองค์ทรงพาข้าพเจ้าไปเที่ยวในหมู่กระดูกเหล่านั้น ดูเถิด
มีกระดูกที่หว่างเขานั้นมากมายเหลือเกิน และดูเถิด เป็นกระดูกแห้งที่เดียว
3 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้จะมีชีวิตได้ไหม"
และข้าพเจ้าตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าข้า ข้าพระองค์ก็ทรงทราบอยู่แล้ว"
4 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า "จงพยากรณ์ต่อกระดูกเหล่านี้ และกล่าวแก่มันว่า กระดูกแห้งเอ๋ย
จงฟังพระวาจาของพระเยโฮวาห์
5 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่กระดูกเหล่านี้ว่า ดูเถิด
เราจะกระทำให้ลมหายใจเข้าไปในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต
6 เราจะวางเส้นเอ็นไว้บนเจ้าและจะกระทำให้น้ำมีมาบนเจ้า
และเอาหนังคลุมเจ้าและบรรจุลมหายใจในเจ้าและเจ้าจะมีชีวิต และเจ้าจะทราบว่า
เราคือพระเยโฮวาห์"
7 ข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชา เมื่อข้าพเจ้าพยากรณ์อยู่นั้นก็มีเสียง และดูเถิด
เป็นเสียงกระดูกกริก กระดูกเหล่านั้นก็เข้ามาหากันตามที่ของมัน
8 และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด ก็เห็นมีเอ็นบนมัน และเนื้อก็มาที่กระดูก และหนังก็มาหุ้มกระดูกไว้
แต่ไม่มีลมหายใจในนั้น
9 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงพยากรณ์แก่ลมหายใจ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์เถิด
จงกล่าวแก่ลมหายใจว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ลมหายใจเอ๋ย
จงมาจากลมที่สำหายใจเข้าไปในคนที่ถูกฆ่าเหล่านั้นเพื่อให้เขามีชีวิต"
10 ข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่ทรงบัญชาแก่ข้าพเจ้า
และลมหายใจก็เข้ามาในกระดูกและกระดูกก็มีชีวิต แล้วก็ยืนขึ้น เป็นกองทัพใหญ่โตจริงๆ
11 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้คือวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น
ดูเถิด เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'กระดูกของเราแห้ง และความหวังของเราสิ้นไป
เราได้ถูกตัดส่วนของเรากลับเสีย'
12 เพราะฉะนั้น จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โอ
ประชาชนของเราเอ๋ย เราจะเปิดหลุมฝังศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจากหลุมฝังศพของเจ้า
และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินอิสราเอล
13 โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เจ้าจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเราเปิดหลุมศพของเจ้า
และยกเจ้าออกมาจากหลุมศพของเจ้า
14 และเราจะบรรจุวิญญาณของเราไว้ในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต
และเราจะวางเจ้าไว้ในแผ่นดินของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ได้สำเนาใจแล้ว
และเราได้กระทำ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ"
15 พระวาจาของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
16 "เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเอาไม้มาอันหนึ่งเขียนลงว่า 'สำหรับยูดาห์
และสำหรับชนอิสราเอลที่สังคมนับยูดาห์' จงเอาไม้มาอันหนึ่งเขียนลงว่า 'สำหรับโยเซฟ

ไม้ทองเอฟราอิม และวงศ์วานอิสราเอลทั้งสี่ที่สังคัมกับโยเซฟ'
17 เาไม่ทั้งสองมารวมกันเข้าเป็นอันเดียว เพื่อเป็นไม้อันเดียวในมือของเจ้า
18 และเมื่อชนชาติของเจ้ากล่าวแก่เจ้าว่า 'ท่านจะไม่สำแดงให้เราทราบหรือว่า
'ไม้หนึ่งหมายความว่ากระไร'
19 จงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะเอาไม้ทองโยเซฟ
ซึ่งอยู่ในมือของเอฟราอิม และกระดูกอิสราเอลที่สังคัมกับเขา
และเราจะเอาไม้ทองยูดาห์มารวมเข้าด้วย และกระทำให้เป็นไม้อันเดียวกัน
เพื่อให้เป็นไม้อันเดียวในมือของเรา
20 และไม้ซึ่งเจ้าเขียนว่าวันนี้จะอยู่ในมือของเจ้าต่อหน้าต่อตาเรา
21 แล้วจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด
เราจะนำคนอิสราเอลมาจากท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งเขาได้เข้าไปอยู่ด้วยนั้น
และจะรวบรวมเขามาจากทุกด้านและนำเขามายังแผ่นดินของเขเอง
22 และเราจะกระทำให้เขาเป็นประชาชาติเดียวในแผ่นดินนั้นที่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล
และจะฝึกหัดริย์แต่พระองค์เดียวปกครองอยู่เหนือเขาทั้งสิ้น เขาจะไม่เป็นสองประชาชาติอีกต่อไป
และจะไม่แยกเป็นสองราชอาณาจักรอีกต่อไป
23 เขาจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขา
หรือด้วยการละเมิดใดๆของเขาต่อไปอีก
แต่เราจะช่วยเขาให้พ้นจากบรรดาเหี้ยซึ่งเขากระทำบาปนั้น และจะชำระเขา
และเขาจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป้นพระเจ้าของเขา
24 ดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย และเขาทุกคนจะมีผู้เลี้ยงผู้เดียว
เขาทั้งหลายจะดำเนินตามคำตัดสินของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และกระทำตาม
25 เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าอาศัยอยู่
ซึ่งเราได้ให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ตัวเขาและลูกหลานของเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นนิตย์
และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้าของเขาเป็นนิตย์
26 เราจะกระทำพันธสัญญาสันติภาพกับเขา จะเป็นพันธสัญญาฉินร์แก่เขา
และเราจะตั้งเขาไว้และให้เขาทวีขึ้น และเราจะวางสถานบริสุทธิ์ของเราไว้ท่ามกลางเขาเป็นนิตย์
27 พลัมพลของเราย่อยกับเขา เออ เราจะเป้นพระเจ้าของเขาและเขาจะเป็นประชาชนของเรา
28 แล้วประชาชาติทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์กระทำให้อิสราเอลเป็นสุภคติพิเศษชาติ
ในเมื่อสถานบริสุทธิ์ของเราอยู่ท่ามกลางเขาเป็นนิตย์"

Chapter 38

1 พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2 "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสู้โกกแห่งแผ่นดินมาโกก
เจ้าองค์สำคัญของเมเซคและทูปัล และจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา
3 จงกล่าวว้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โกกเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า
ผู้เป็นเจ้าองค์สำคัญแห่งเมเซคและทูปัล
4 เราจะให้เจ้าหันกลับ และเอาเบ็ดเกี่ยวขาการโกรธของเจ้า
และเราจะนำเจ้าออกมาพร้อมทั้งกองทัพทั้งสิ้นของเจ้า ทั้งม้าและพลม้า สามเครื่องรบครบทุกคน
เป็นกองทัพใหญ่ มีดั่งและโล่ ถือดาบทุกคน
5 เปอร์เซีย เอธิโอเปีย และพูดอยู่กับเขาด้วย ทุกคนมีโล่และหมวกเหล็ก
6 โกเมอร์และกองทัพทั้งสิ้นของเขา วงศ์วานไทการมาจากส่วนเหนือสุด
พร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของเขา มีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากอยู่กับเจ้า
7 เจ้าและบรรดากองทัพทั้งประมุขอยู่กับเจ้า จงเตรียมตัวพร้อมและให้พร้อมไว้เสมอ
และจงเป็นยามเฝ้าเขาทั้งหลาย
8 เมื่อล่วงไปหลายวันแล้วเจ้าจะต้องถูกเรียกตัว
ในปี่หลังเจ้าจะยกเข้าไปต่อสู้กับแผ่นดินซึ่งได้คืนมาจากดาบ
เป็นแผ่นดินที่ประชาชนรวบรวมกันมาจากชนชาติหลายชาติอยู่ที่บนภูเขาอิสราเอล
ซึ่งได้เคยเป็นที่ที่ร้างอยู่เนื่องนิตย์ ประชาชนของแผ่นดินนั้นออกมาจากชนชาติอื่นๆ
บัดนี้อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแล้วทั้งสิ้น
9 เจ้าจะรุกออกไป มาเหมือนพายุ เจ้าจะเป็นเหมือนเมฆคลุมแผ่นดิน
ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสิ้นของเจ้าและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเจ้า
10 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ต่อมาในเวลานั้นจะบังเกิดความคิดในใจของเจ้า
และเจ้าจะคิดแผนการชั่ว
11 และจะกล่าวว่า 'เราจะยกกองทัพไปยังแผ่นดินที่ชนบทไม่มีกำแพงล้อม
เราจะโจมตีประชาชนที่สงบซึ่งอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนอาศัยอยู่โดยไม่มีกำแพง ไม่มีดาบ
'ไม่มีประตู'
12 เพื่อชิงข้าวของปล้นเอาไปและเพื่อชิงเหยื่อ
คือเพื่อจะหันมือของเจ้ากลับมายังที่กร้างซึ่งขณะนี้มีคนอาศัยอยู่
และมายังประชาชนซึ่งรวบรวมจากบรรดาประชาชาติที่ได้สดำไว้งานและข้าวของ
คือผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น
13 เชนาและเดดานและบรรดาพ่อค้าแห่งทาริซ
และสิ่งใดที่หนุ่มทั้งหลายในเมืองนั้นจะกล่าวแก่เจ้าว่า 'ท่านมาเพื่อจะชิงข้าวของหรือ
ท่านข่มขืนกองทัพเพื่อจะปล้น เพื่อจะชนเอาเงินและทองไป ชนเอาสัตว์และข้าวของไป
เพื่อจะชิงของมากมายหรือ'
14 เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวกับโกกว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
ในวันนั้นเมื่ออิสราเอลประชาชนของเราอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแล้ว เจ้าจะมีได้รู้หรือ
15 เจ้าจะมาจากที่ของเจ้าซึ่งอยู่ส่วนเหนือที่สุด ทั้งเจ้าและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเจ้า
ทุกคนที่มีเป็นกองทัพมีมา เป็นกองทัพที่รกร้างก็ยังยิ่งนัก
16 เจ้าจะมาต่อสู้อิสราเอลประชาชนของเรา เหมือนอย่างเมฆคลุมแผ่นดินในกาลภายหลัง
เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับแผ่นดินของเรา เพื่อประชาชาติทั้งหลายจะรู้จักเรา โกกเอ๋ย
ในเมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาเรา

17 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
เจ้าเป็นผู้นั้นหรือผู้ที่ในสมัยก่อนเราได้พูดถึงโดยผู้พยากรณ์ของอิสราเอลผู้รับใช้ของเรา
ผู้ซึ่งในสมัยนั้นได้พยากรณ์อยู่หลายปีว่า เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับเขา
18 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า
แต่ต่อมาในเวลานั้นเมื่อโกกจะยกมาต่อสู้กับแผ่นดินอิสราเอล
ความพิโรธของเราจะพลุ่งขึ้นต่อหน้าเรา
19 เพราะเราขอประกาศด้วยความหวงแหนและด้วยความพิโรธดังเพลิงพลุ่งของเราว่า
ในวันนั้นจะมีการสังสะเทือนใหญ่ยิ่งในแผ่นดินอิสราเอล
20 ปลาที่ทะเลและนกในอากาศ และสัตว์ป่าทุ่งและบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานอยู่บนแผ่นดิน
และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่บนพื้นพิภพจะสังสะเทือนต่อหน้าเรา ภูเขาจะพังทลายลง
และหน้าผาจะพัง และกำแพงทุกแห่งจะล้มลงที่ดิน
21 เราจะร้องถึงภูเขาทั้งหลายของเราเรียกตามมาต่อสู้กับโกก
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ และดาบของทุกคนจะต่อสู้กับพื้นท้องของเขา
22 เราจะพิพากษาลงโทษเขาด้วยโรคระบาดและโลหิตตก เราจะให้แผ่นดินอย่างน่าโหลเหี้ย
ทั้งลูกเห็บและไฟ
และไฟกำเริบถล่มไล่เขาและกองทัพของเขาและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเขา
23 ดังนั้นเราจะสำแดงความยิ่งใหญ่ของเราและชำระตัวของเราให้บริสุทธิ์
และเราจะเป็นที่รู้จักท่ามกลางสายตาของประชาชาติเป็นอันมาก
แล้วเราจะทราบว้าเราคือพระเยโฮวาห์"

Chapter 39

1 "เพราะฉะนั้น เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษโกก และกล่าวว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โกกเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า
ผู้เป็นเจ้าองค์สำคัญแห่งเมเซคและทูปัล
2 เราจะให้เจ้าหันกลับ และเจ้าจะเหลือแค่หนึ่งในหกส่วน และให้เจ้าขึ้นมาจากส่วนเหนือที่สุด
และให้เจ้าเข้าไปต่อสู้ภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล
3 แล้วเราจะตีคันธนูให้หลุดจากมือซ้ายของเจ้า และเราจะให้ลูกธนูตกจากมือขวาของเจ้า
4 เจ้าจะล้มลงบนภูเขาแห่งอิสราเอล ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสิ้นของเจ้า
และชนชาติทั้งหลายที่อยู่กับเจ้า เราจะมอบเจ้าให้เป็นอาหารแก่เหยี่ยวทุกชนิดและแก่สัตว์ป่าทุ่ง
5 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เจ้าจะล้มลงบนพื้นทุ่ง เพราะเราได้ล่นาวาแล้ว
6 เราจะส่งเพลิงมาเหนือมาโกก และท่ามกลางผู้ที่อาศัยอยู่อย่างไว้กังวลตามเกาะต่างๆ
และเขาทั้งหลายจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์
7 และเราจะกระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นที่รู้จักในท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา
เราจะไม่ยอมให้อิสราเอลทำให้นามบริสุทธิ์ของเราหม่นหมองอีกต่อไป และประชาชาติจะทราบว้า
เราคือพระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์ในอิสราเอล
8 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด มาแล้ว และจะเป็นอย่างนั้น
คือวันนั้นซึ่งเราได้ล่นาวาไว้
9 แล้วบรรดาคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในบรรดาหัวเมืองอิสราเอลจะออกไป
และจะเอาไปสมเครื่องอาวุธเผาเสียคือโล่และดั่ง คันธนูและลูกธนู หอกยาวและหอกขัด
และเขาจะเอาไฟสุ่มเป็นเวลาเจ็ดปี
10 เพราะฉะนั้น เขาไม่จำเป็นจะต้องเอาหินมาจากทุ่งหรือตัดหินมาจากป่า
เพราะเขาจะก่อไฟด้วยเครื่องอาวุธ และเขาทั้งหลายจะแย่งชิงผู้ที่แย่งชิงเขา และจะปล้นผู้ที่ปล้นเขา
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
11 ต่อมาในวันนั้น เราจะให้โกกมีสุสานอยู่ในอิสราเอล คือหุบเขาของคณเดินผ่านไปตามา
ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของทะเล มันจะเปิดมูกของคณเดินผ่านไปตามา
เพราะว่าโกกและหมู่มิตรทั้งสิ้นของท่านจะถูกฝังไว้ที่นั่น เขาจะเรียกกันว่า หุบเขาอาโมนโกก
12 วงศ์วานอิสราเอลจะฝังเขาทั้งหลายอยู่ถึงเจ็ดเดือน เพื่อจะทำให้แผ่นดินนั้นสะอาด
13 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจะฝังเขาทั้งหลาย
ในวันนั้นเมื่อเราสำแดงสงราศรีของเรา ประชาชนนั้นจะได้รับเกียรติเพราะการฝังศพนั้น
14 เขาทั้งหลายจะตั้งคนให้เดินผ่านไปตามาในแผ่นดินเรedyไป
ให้ฝังศพคนเหล่านั้นที่เหลือยู่บนพื้นแผ่นดิน เพื่อจะทำให้แผ่นดินให้สะอาด
เขาจะออกตรวจค้นเมื่อสิ้นเจ็ดเดือนแล้ว
15 เมื่อคนเหล่านั้นผ่านไปมาในแผ่นดิน ถ้าใครเห็นกระดูกคนตา
เขาจะเอาเครื่องหมายปักไว้ข้างกระดูกนั้น จนกว่าคนฝังจะมาฝังเขาไว้ในหุบเขาอาโมนโกก
16 หัวเมืองหนึ่งชื่อ อาโมนาห์ ก็อยู่ที่นั่นด้วย เขาจะทำให้แผ่นดินสะอาดดังนี้แหละ
17 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
จงพูดกับนกทุกชนิดและพูดกับเหล่าสัตว์ป่าทุ่งว่า 'จงชุมนุมและมาเถิด
รวมกันมาจากทุกด้านมาyingการเลี้ยงสักการบูชา ซึ่งเราถวายเพื่อเจ้า
เป็นการเลี้ยงสักการบูชาใหญ่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล
และเจ้าจะรับประทานเนื้อและดื่มโลหิต
18 เจ้าจะรับประทานเนื้อของผู้แก่ล้า และดื่มโลหิตของเจ้านายแห่งพิภพ ของแกะผู้
ของลูกแกะ และของแพะกับของวัวผู้ ทั้งสิ้นเป็นสัตว์อันที่แห่งเมืองบาชาน
19 และเจ้าจะรับประทานไขมันเจาอิมหน่า และดื่มโลหิตคนเจ้าะเมา ณ
การเลี้ยงสักการบูชาซึ่งเราได้ถวายเพื่อเจ้า
20 และเจ้าจะอิมหน่าที่สำหรับของเราด้วยเนื้อม้าและผู้ขี่ที่ ทั้งเนื้อของผู้แก่ล้า
และของนักรบทุกชนิด' องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
21 และเราจะตั้งสงราศรีของเราไว้ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย
และประชาชาติทั้งสิ้นจะเห็นการพิพากษาลงโทษของเราซึ่งเราได้กระทำ
และเห็นความของเราซึ่งเราวางไว้บนเขาทั้งหลาย
22 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป วงศ์วานอิสราเอลจะทราบว้า
เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย
23 และประชาชาติทั้งหลายจะทราบว้า

วงศ์วานอิสราเอลได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยเพราะเหตุความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้ละเมิดต่อเรา ดังนั้นเราจึงซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา และมอบเขาไว้ในมือพวกศัตรูของเขา เขาจึงล้มลงด้วยดาบสิ้นทุกคน

24 เราได้กระทำต่อความโลภใครกรและการละเมิดของเขาทั้งหลาย และเราซ่อนหน้าของเราเสียจากเขาทั้งหลาย

25 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า บัดนี้เราจะให้ยาโยบกลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาต่อวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น และเราจะหวงแหนนามบริสุทธิ์ของเรา

26 เมื่อเขาทั้งหลายมาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดิน โดยไม่มีผู้ใดกระทำให้เขาหาคถาล้ว เขาทั้งหลายจะทนรับความอับอายขายหน้าของเขา ทั้งการละเมิดซึ่งเขาทั้งหลายได้เคยประพฤติต่อเรา

27 เมื่อเราได้นำเขากลับมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากแผ่นดินศัตรูของเขา และเมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเขาทั้งหลายท่ามกลางสายตาของประชาชาติเป็นอันมาก

28 แล้วเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เพราะเราได้ส่งให้เขาถูกกวาดไปเป็นเชลยอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ แล้วก็รวบรวมเขาเข้ามาในแผ่นดินของเขาทั้งหลาย

เราจะไม่ปล่อยให้สักคนหนึ่งโนพวกเขาเหลืออยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติอีกเลย

29 และเราจะไม่ซ่อนหน้าของเราไว้จากเขาทั้งหลายอีกเลย

เมื่อเราเทวิญญาณของเราเหนือวงศ์วานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

Chapter 40

1 เมื่อปีที่สี่สิบห้าที่เราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น ในต้นปีเมื่อวันทีสิบของเดือน ในปีทีสี่สิบหลังจากที่เขานะกรุงนั้น

ในวันนั้นทีเดียวพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือข้าพเจ้าและทรงนำข้าพเจ้ามา

2 ในนิมิตแห่งพระเจ้านะองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์ทรงวางเท้าพเจ้าไว้บนภูเขาสูงมาก ซึ่งตรงนั้นทางทิศใต้มีสิ่งก่อสร้างเหมือนเมืองหนึ่ง

3 เมื่อพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามา ณ ที่นั้น ดูกิดิต มีชายคนหนึ่ง ปรากฏการณของเขาล้ำลอยทงสัมผัสฤทธิ์ มีเสื้อกางเกงและไม้วัดอันหนึ่งอยู่ในมือ และท่านยืนอยู่ที่หอประตู

4 และชายผู้นั้นกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมองดูด้วยตาเองเกิด และจงฟังด้วยหูของเจ้า และจงเอาใจใส่กับสิ่งที่เห็นทีเราจะสำแดงให้แก่เจ้า เพราะว่าที่นั่นเจ้ามาที่นี่ก็เพื่อจะสำแดงให้แก่เจ้า สิ่งทั้งนั้นที่เจ้าเห็นนั้น จงประกาศแก่วงศ์วานอิสราเอล"

5 และดูเถิด มีกำแพงล้อมอยู่รอบบริเวณนอกของพระนิเวศ และในมือของชายผู้นั้นมีไม้วัดยาวหกศอก แต่ละศอกยาวเท่ากับศอกคืบ ดังนั้นท่านจึงวัดความหนาของกำแพงใดหนึ่งไม้วัด และความสูงใดหนึ่งไม้วัด

6 แล้วท่านเข้าไปตามหอประตูซึ่งหันหน้าไปทิศตะวันออกขึ้นไปตามบันได และวัดธรณีหอประตูได้ลึกหนึ่งไม้วัดและอีกธรณีหนึ่งได้ลึกหนึ่งไม้วัด

7 และห้องยามยาวหนึ่งไม้วัด และกว้างหนึ่งไม้วัด และที่ว่างระหว่างห้องยามเหล่านั้นยาวห้าศอก และธรณีหอประตูที่อยู่ริมมุขที่หอประตูและปลายชั้นในใดหนึ่งไม้วัด

8 แล้วท่านก็วัดมุขของหอประตูตอนปลายชั้นในใดหนึ่งไม้วัด

9 และท่านก็วัดมุขของหอประตูใดแปดศอก และสามมุขนั้นสองศอก และมุขของหอประตูอยู่ที่ตอนปลายข้างใน

10 แต่ละด้านของหอประตูตะวันออกมีห้องยามอยู่สามห้อง ห้องทั้งสามมีขนาดเดียวกัน และเสาที่อยู่ทั้งสองข้างก็มีขนาดเดียวกัน

11 แล้วท่านจึงวัดความกว้างห้องเปิดออกทางเข้าหอประตูได้สิบศอก และความยาวของหอประตูสิบสามศอก

12 หน้าห้องยามนั้นไม่มีเครื่องกั้นด้านละหนึ่งศอก และห้องยามนั้นยาวด้านละหกศอก

13 แล้วท่านก็วัดหอประตูจากหลังคาของห้องยามห้องหนึ่งไปยังหลังคาของห้องยามอีกห้องหนึ่ง ได้กว้างยี่สิบห้าศอก จากทางเข้าหนึ่งไปยังอีกทางเข้าหนึ่ง

14 และท่านทำเสาทั้งหลายได้หกสิบศอก และรอบหอประตูมีลานไปถึงเสา

15 วัดจากข้างหน้าหอประตูตรงทางเข้าไปยังปลายมุขชั้นในของหอประตูได้ห้าสิบศอก

16 ตามหอประตูนั้นมีหน้าต่างรอบ ค่อยๆแฉกเข้าไปถึงในเสาและในห้องยามและมุขก็มีหน้าต่างอยู่รอบข้างในเหมือนกัน

ที่เสามีต้นอินทผลัม

17 แล้วท่านนำข้าพเจ้าออกมาที่ลานชั้นนอก และดูเถิด มีห้องหลายห้องและมีพื้นหินทำไว้รอบลาน มีห้องสามสิบห้องหันหน้าเข้าหาพื้นหิน

18 และพื้นหินนั้นมีอยู่ตามด้านข้างทางเข้าหอประตู เท่ากับความยาวของหอประตู นี่เป็นพื้นหินตอนล่าง

19 แล้วท่านก็วัดความกว้างจากหน้าหอประตูข้างล่างไปยังหน้าลานด้านในด้านนอกใดหนึ่งร้อยศอก อยู่ทั้งทางตะวันออกและทางเหนือ

20 ส่วนหอประตูแห่งลานนอกหันหน้าไปทางเหนือ ท่านก็วัดความยาวและความกว้างของมัน

21 ห้องยามด้านละสามห้อง กับเสาดและมุขมีขนาดเดียวกับหอประตูแรก ยาวห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก

22 หน้าต่าง มุข ต้นอินทผลัมของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับของหอประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และมีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน

23 ตรงข้ามกับประตูซึ่งอยู่ข้างเหนือเช่นเดียวกับประตูที่อยู่ข้างตะวันออก มีประตูเปิดไปสู่ลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประตูหนึ่งไปยังอีกประตูหนึ่งได้หนึ่งร้อยศอก

24 และท่านได้นำข้าพเจ้าตรงไปยังทิศใต้ และดูเถิด มีหอประตูทางทิศใต้หนึ่งหอประตู ท่านก็วัดเสาและวัดมุข ก็มีขนาดเดียวกับที่อื่น

25 มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบเหมือนหน้าต่างที่อื่น

ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก

26 มีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน มีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น

27 และมีประตูหนึ่งอยู่ทางทิศใต้ของลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประตูหนึ่งไปยังอีกประตูหนึ่งตรงไปทางทิศใต้ ได้หนึ่งร้อยศอก

28 แล้วท่านนำข้าพเจ้ามายังลานชั้นในโดยประตูทิศใต้ และท่านก็วัดประตูทิศใต้ มีขนาดอย่างเดียวกับประตูอื่น ๆ

29 ห้องยาม เสา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก

30 มีมุขอยู่รอบยาวยี่สิบห้าศอก กว้างห้าศอก

31 มุขนั้นหันหน้าสู่ลานชั้นนอก มีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสา และบันไดนี้มีแปดขั้น

32 แล้วท่านก็พาข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นในด้านตะวันออก และท่านก็วัดหอประตูขนาดเดียวกับหอประตูอื่น

33 ห้องยาม เสา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกันกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก

34 มุขของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น และบันไดนี้มีแปดขั้น

35 แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามายังประตูเหนือ แล้วท่านก็วัดหอประตูนั้นมีขนาดเดียวกับหอประตูอื่น

36 ห้องยาม เสา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกันกับที่อื่น มีหน้าต่างโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก

37 มุขของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีต้นอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น และบันไดนี้มีแปดขั้น

38 มีห้องๆหนึ่งและมีทางเข้าอยู่ที่เสาของหอประตู เป็นที่ล้างเครื่องเผาบูชา

39 และที่มุขของหอประตูมีโต๊ะด้านละสองโต๊ะ บนนี้สำหรับฆ่าเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาได้บ่าว และเครื่องบูชาได้การละเมิด

40 และทางด้านนอก ทางที่เข้าขึ้นไปถึงทางเข้าหอประตูเหนือมีโต๊ะสองโต๊ะ อีกด้านหนึ่งของมุขของหอประตูมีโต๊ะสองโต๊ะ

41 มีโต๊ะอยู่ข้างนี้สี่โต๊ะ และมีโต๊ะอยู่ข้างนั้นข้างๆหอประตูสี่โต๊ะ เป็นแปดโต๊ะด้วยกัน ซึ่งเข้าได้เป็นที่ฆ่าเครื่องสัตว์บูชา

42 มีโต๊ะสี่โต๊ะด้วยหินสก็ดสำหรับเครื่องเผาบูชา ยาวหนึ่งศอกคืบและกว้างหนึ่งศอกคืบ สูงหนึ่งศอก สำหรับวางเครื่องมือซึ่งเข้าใช้ฆ่าเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตว์บูชา

43 มีโต๊ะของยาค็อบหนึ่งตั้งอยู่ข้างในโดยรอบ บนโต๊ะนี้เขาวางเนื้อของเครื่องบูชา

44 ข้างนอกหอประตูชั้นใน ในลานชั้นในมีห้องสำหรับพวกนักร้อง ซึ่งอยู่ข้างหอประตูเหนือ หันหน้าไปทิศใต้ อีกห้องหนึ่งอยู่ข้างหอประตูตะวันออก หันหน้าไปทิศเหนือ

45 และท่านบอกข้าพเจ้าว่า "ห้องนี้ซึ่งหันหน้าไปทางทิศใต้สำหรับไพร่তিผู้ดูแลพระนิเวศ

46 และห้องซึ่งหันหน้าไปทางเหนือ สำหรับไพร่তিผู้ดูแลท่านบูชา

ไพร่ติเหล่านี้เป็นบุตรชายของศาโดกในบรรดาบุตรชายของเลวี ที่เข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์เพื่อจะปรนนิบัติพระองค์"

47 และท่านก็วัดลาน ได้ยาวหนึ่งร้อยศอก และกว้างหนึ่งร้อยศอกเป็นสี่เหลี่ยมจตุรัส และท่านบูชาอยู่ข้างหน้าพระนิเวศ

48 แล้วท่านนำข้าพเจ้ามาที่มุขของพระนิเวศและวัดเสาของมุขได้ห้าศอกทั้งสองด้าน และหอประตูก็กว้างด้านละสามศอก

49 มุขนั้นยาวยี่สิบศอกและกว้างสิบเอ็ดศอก และท่านนำข้าพเจ้าทางบันไดไปถึงที่นั่น และมีเสาอยู่ข้างเสาทั้งสองข้าง

Chapter 41

1 ภายหลังท่านนำข้าพเจ้ามาถึงพระวิหาร และได้วัดเสา กว้างด้านละหกศอก ซึ่งเท่ากับความกว้างของพลับพลา

2 และส่วนกว้างของทางเข้านั้นสิบศอก และกำแพงข้างทางเข้าด้านละห้าศอก และท่านก็วัดความยาวของพระวิหารได้สี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก

3 แล้วท่านก็เข้าไปข้างในและวัดเสาของทางเข้าได้สองศอก ทางเข้านั้นหกศอก และส่วนกว้างของทางเข้านั้นเจ็ดศอก

4 และท่านก็วัดความยาวของห้องได้ยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก พ้นพระวิหารออกไป และท่านบอกข้าพเจ้าว่า "นี่เป็นที่บริสุทธิ์ที่สุด"

5 แล้วท่านก็วัดกำแพงพระนิเวศได้หนาหกศอก และห้องระเบียงนั้นกว้างสี่ศอก อยู่รอบพระนิเวศทุกด้าน

6 ห้องระเบียงนั้นเป็นห้องสามชั้นซ้อนกัน มีชั้นละสามสิบห้อง มีหยักอยู่รอบกำแพงพระนิเวศ

ได้เป็นที่หนุนห้องระเบียง เพื่อไม่ให้ห้องระเบียงอาศัยกำแพงพระนิเวศ

7 ห้องระเบียงนั้นยังสูงขึ้นไปถึงกำแพงออก

ตามส่วนขยายของหยักบ้างจากห้องหนึ่งซ้อนอยู่บนอีกห้องหนึ่งโดยรอบ

ที่ข้างพระนิเวศมีบันไดนำขึ้นข้างบน

ดังนี้แหละผู้ใดที่ขึ้นไปจากห้องต่ำที่สุดถึงห้องบนก็ต้องลอดผ่านห้องกลาง

8 ข้าพเจ้าจึงเห็นอีกว่า พระนิเวศนั้นมีหยักที่นอยู่โดยรอบ ฐานของห้องระเบียงวัดได้หนึ่งไม้วัดเต็ม ยาวหกศอก

9 ผนังด้านนอกของห้องระเบียงหนาห้าศอก และส่วนที่ว่างคือสถานที่ของห้องระเบียงที่อยู่ข้างในนั้น

10 ระหว่างห้องระเบียงแต่ละห้องมีความกว้างยี่สิบศอกโดยรอบพระนิเวศทุกด้าน

11 และประตูของห้องระเบียงนั้นเปิดเข้าไปในส่วนบนหยักที่ว่าง ประตูหนึ่งหันไปทางเหนือ และอีกประตูหนึ่งหันไปทางใต้ ความกว้างของส่วนที่ว่างนั้นคือห้าศอกโดยรอบ

12 ดิถีที่หันหน้ามายังสามของพระนิเวศจากทางด้านตะวันตกนั้นกว้างเจ็ดสิบศอก และผนังของตึกหนาห้าศอกโดยรอบและยาวเก้าสิบศอก

13 แล้วท่านก็วัดพระนิเวศได้ยาวหนึ่งร้อยศอก สนามและตึกพร้อมกันผนังยาวหนึ่งร้อยศอก

14 ความกว้างด้านตะวันออกของด้านหน้าของพระนิเวศทั้งสองสนาม ยาวหนึ่งร้อยศอก

15 แล้วท่านก็วัดความยาวของตึกซึ่งหันหน้าไปสู่สนามซึ่งอยู่ด้านหลัง พร้อมทั้งผนังข้างๆ ยาวหนึ่งร้อยศอก ห้องโถงของพระวิหารนั้นและลานของมุข

16 ทั้งธรณีประตู หน้าต่างและผนังรอบทั้งสามชั้นซึ่งอยู่ตรงข้ามประตู ภูมิไม่โดยรอบตั้งแต่พื้นถึงหน้าต่าง และหน้าต่างนั้นก็กลมไว้

17 จนถึงที่อยู่เหนือประตู ถึงแม้เป็นห้องชั้นในและข้างนอก และบนผนังโดยรอบที่ห้องชั้นในและห้องโถง ก็กระทำโดยการวัด

18 พระนิเวศนั้นมีรูปแปดเหลี่ยมและรูปต้นอินทผลัม และรูปต้นอินทผลัมอยู่ระหว่าง楹栻ทุกรูป 楹栻ทุกลดมีสองหน้า

19 หน้าของผู้ชายตรงต้นอินทผลัมที่อยู่ข้างหนึ่ง และหน้าของผู้ชายตรงต้นอินทผลัมที่อยู่อีกข้างหนึ่ง มีรูปอย่างนี้รอบพระนิเวศทั้งหมด

20 จากพื้นถึงที่เหนือประตู มีรูปแปดเหลี่ยมและรูปต้นอินทผลัมและอยู่ที่ผนังพระวิหาร

21 ฝ่ายเสาประตูของพระวิหารนั้นสี่เหลี่ยมข้างหน้าลานบริสุทธิ์ รูปร่างของตัวนั้นก็เหมือนรูปร่างของอีกตัวหนึ่ง

22 แท่นบูชาด้วยไม้สูงสามศอกยาวสองศอก ทั้งมุม ความยาว และที่ผนังทำด้วยไม้ ท่านบอกข้าพเจ้าว่า "นี่เป็นโต๊ะซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์"

23 พระวิหารและสถานบริสุทธิ์มีประตูคู่แฉ่งละคู่

24 ประตูเหล่านั้นมีสองบาน คือบานเหวี่ยงสองบาน ประตูหนึ่งมีสองบาน และอีกประตูหนึ่งมีสองบาน

25 และบนประตูของพระวิหาร มี楹栻และต้นอินทผลัมแกะไว้ เช่นเดียวกับที่แกะไว้บนผนัง มีประตูไม้อยู่ที่หน้ามุขข้างนอก

26 มีหน้าต่างและมีต้นอินทผลัมอยู่ที่สองข้างที่บนผนังด้านข้างมุข ทั้งห้องระเบียงพระนิเวศและประตู

Chapter 42

1 แล้วท่านพาข้าพเจ้ามาถึงลานชั้นนอก ตรงทิศเหนือ และท่านนำข้าพเจ้ามาถึงห้องซึ่งอยู่ตรงข้ามกับสนาม และตรงข้ามกับตึกทางด้านทิศเหนือ

2 ความยาวของตึกที่อยู่หน้าประตูทางด้านเหนือนี้เป็นหนึ่งร้อยศอก และกว้างห้าสิบศอก

3 ติดต่อกับส่วนยี่สิบศอกซึ่งเป็นส่วนของลานชั้นใน หันหน้าเข้าสู่พื้นหินซึ่งเป็นส่วนของลานข้างนอก เป็นระเบียงซ้อนระเบียงสามชั้น

4 และข้างหน้าห้องมีทางเข้าข้างในกว้างสิบศอก ยาวหนึ่งศอก บรรดาประตูห้องเหล่านี้อยู่ทางด้านเหนือ

5 ห้องข้างบนแคบกว่า เพราะระเบียงของเหล่านี้สูงกว่าระเบียงห้องชั้นล่าง และชั้นกลางในตึกนั้น

6 เพราะว่าป็นห้องสามชั้น และไม่มีเสาของเหมือนเสาที่ลานข้างนอก เพราะฉะนั้นห้องชั้นบนจึงร่นเข้าไปกว่าที่พื้นมากกว่าห้องชั้นล่างและชั้นกลาง

7 และมีผนังข้างนอกชนานกับห้อง ตรงไปยังลานข้างนอก ตรงข้ามกับห้อง ยาวห้าสิบศอก

8 เพราะว่าห้องที่ลานข้างนอกยาวห้าสิบศอก และดูเถิด ส่วนห้องเหล่านั้นที่ตรงข้ามกับพระวิหารยาวหนึ่งร้อยศอก

9 ได้ห้องเหล่านั้นมีทางเข้าอยู่ด้านตะวันออก ถ้าเข้าไปจากลานข้างนอก

10 ตรงที่ผนังด้านนอกเริ่มต้น ด้านตะวันออกก็เช่นเดียวกัน ตรงข้ามกับสนามและตรงข้ามกับตึกมีห้องหลายห้อง

11 ทางเดินอยู่หน้าห้องคล้ายกับห้องทางทิศเหนือ ยาวและกว้างขนาดเดียวกัน มีทางออก แฉ่งผนังและประตูอย่างเดียวกัน

12 ข้างล่างห้องทิศใต้มีทางเข้าอยู่ด้านตะวันออกที่ที่เข้ามาตามทางเดิน ตรงข้ามมีผนังแบ่ง

13 แล้วท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "ห้องด้านเหนือและห้องด้านใต้ตรงข้ามสนามเป็นห้องบริสุทธิ์ ที่ปุโรหิตผู้เฒ่าใส่กลัพระเยโฮวาห์จะรับประทานของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุด เขาจะวางของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุดนั่นไว้ที่นั่น และตั้งถ้วยบูชา เครื่องบูชาได้บาป เครื่องบูชาไถ่การละเมิดเพราะที่ที่นั่นบริสุทธิ์

14 เมื่อปุโรหิตเข้าไปในที่บริสุทธิ์ เขาจะไม่ออกไปจากที่บริสุทธิ์เข้าสู่ลานข้างนอก แต่จะปลดเครื่องแต่งกายที่เขาสวมปฏิบัติหน้าที่วางไว้ที่ที่นั่นเพราะสิ่งเหล่านี้บริสุทธิ์ เขาจะถอดสวเลเครื่องแต่งกายอื่นก่อนที่เขาจะเข้าไปสู่ส่วนที่มีไว้สำหรับประชาชน"

15 เมื่อท่านได้วัดข้างในบริเวณพระนิเวศเสร็จแล้ว ท่านก็นำข้าพเจ้าออกมาทางประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และวัดบริเวณพระนิเวศโดยรอบ

16 ท่านวัดด้านตะวันออกด้วยไม้วัดได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดโดยรอบ

17 แล้วท่านก็หันมาวัดทางด้านเหนือได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดโดยรอบ

18 แล้วท่านก็หันมาวัดด้านใต้ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด

19 แล้วท่านก็หันมาวัดด้านตะวันตกแล้ววัดได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด

20 ท่านวัดทั้งสี่ด้าน มีกำแพงล้อมรอบยาวห้าร้อยศอก กว้างห้าร้อยศอก เป็นที่แบ่งระหว่างสถานบริสุทธิ์กับสถานที่สามมัญ

Chapter 43

1 ภายหลังที่ท่านนำข้าพเจ้ามายังประตู คือประตูที่หันหน้าไปทิศตะวันออก

2 และ ดูเถิด สง่าราศีของพระเจ้าแห่งอิสราเอลมาจากทิศตะวันออก และพระสุรเสียงของพระองค์ก็เหมือนเสียงน้ำมากหลาย และพิภพก็รุ่งโรจน์ด้วยสง่าราศีของพระองค์

3 และมีมิติที่ข้าพเจ้าเห็นนั้นก็เหมือนกับมิติซึ่งข้าพเจ้าเห็นเมื่อพระองค์เสด็จมาทำลายเมืองนั้น และเหมือนกันมิติซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเนบาร์ และข้าพเจ้าก็ขอบหน้าของข้าพเจ้าจนถึงดิน

4 และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้เข้าไปในพระนิเวศทางประตูที่หันไปทางทิศตะวันออก

5 พระวิญญาณก็ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาถึงลานชั้นใน และดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศ

6 ขณะที่ยกยอนนั้นยังยืนอยู่ที่ข้างข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้ยินพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าดังออกมาจากพระนิเวศ

7 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย บัลลังก์ของเราและสถานที่วางเท้าของเราอยู่ที่นี้ เป็นที่ที่เราจะอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเป็นนิตย์ และวงศาวานอิสราเอลจะไม่กระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินอีก โดยตัวของเขาทั้งหลายเองหรือห้ห้ศรัยของเขาทั้งหลาย ด้วยการเล่้นผู้ของเขาทั้งหลาย และด้วยศัพของกษัตริย์ทั้งหลายของเขาทั้งหลายในปุ่ห้ศรัยของเขาทั้งหลาย

8 โดยการวางสรณีประตูของเขาทั้งหลายไว้ข้างสรณีประตูทั้งหลายของเรา โดยการตั้งเสาประตูของเขาทั้งหลายไว้ข้างเสาประตูทั้งหลายของเรา มีเพียงผนังกันไว้ระหว่างเรากับเขาทั้งหลายเท่านั้น เขาได้กระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน ด้วยการอันน่าสะอิดสะเอียนของเขาซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำ ดังนั้นเราจึงเผาผลาญเขาเสียด้วยความกรั๊วของเขา

9 บัดนี้ให้เขาที่ทำการเล่้นผู้ทั้งหลายของเขาและศัพของกษัตริย์ทั้งหลายของเขาให้ห่างไกลจากเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลายเป็นนิตย์

10 เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงบรรยายแ่งวงศาวานอิสราเอลให้ทราบถึงพระนิเวศ เพื่อว่าเขาจะได้ลอยในเรือความชั่วช้าของเขา และให้เขาทั้งหลายจัดแบบแผน

11 และถ้าเขาลอยในสิ่งทั้งหลายที่เขากระทำมาแล้ว จงสำแดงภาพแผนผังทางออกทางเข้า และลักษณะที่สิ้นของพระนิเวศนั้น และจงให้เขาทราบถึงกฎเกณฑ์ ลักษณะและกฎทั้งสิ้นของพระนิเวศ จงเขียนลงไว้ท่ามกลางสายตาของเขา เพื่อเขาจะได้รักษาหลักณะและกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของพระนิเวศ และกระทำตาม

12 ต่อไปนี่เป็นกฎของพระนิเวศ คือบริเวณโดยรอบที่อยู่บนยอดภูเขาจะเป็นที่บริสุทธิ์ที่สุด ดูเถิด นี่เป็นกฎของพระนิเวศ

13 ต่อไปนี่เป็นขนาดของแท่นบูชาวัดเป็นศอก ศอกหนึ่งคือความยาวหนึ่งศอกกับหนึ่งสิบ ตอนฐานสูงหนึ่งศอก และกว้างหนึ่งศอก ที่ขอบมีริมคืบหนึ่ง และความสูงของแท่นบูชาเป็นดังนี้

14 จากตอนฐานที่อยู่บนดินมาถึงข้างล่างสูงสองศอก กว้างหนึ่งศอก จากชั้นเล็กไปถึงชั้นใหญ่สูงสี่ศอก กว้างหนึ่งศอก

15 และเตาของแท่นนั้นสี่ศอก และจากเตาแท่นมีเชิงงอนยื่นขึ้นสี่เชิง

16 เตาแท่นนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส ยาวสิบสองศอก กว้างสิบสองศอก

17 ชั้นข้างเตาก็สี่เหลี่ยมจัตุรัสเหมือนกัน ยาวสิบสี่ศอก กว้างสิบสี่ศอก ยกริมรอบกว้างครึ่งศอก ฐานกว้างศอกหนึ่งโดยรอบ บนไคแท่นบูชาหันหน้าไปทางทิศตะวันออก"

18 และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ต่อไปนี่เป็นกฎของแท่นบูชาในวันที่สร้างเสร็จแล้ว เพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา และเพื่อจะพรมด้วยเลือด

19 ท่านจงมอบวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาปแก่ปุโรหิตคนเลวี่เชื้อสายสะโดค ผู้ที่เข้ามาใกล้เพื่อปรนนิบัติเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

20 เจ้าจงเอาเลือดวัวนั้นบ้างใส่ไว้ที่เชิงงอนทั้งสองแท่น และมุมทั้งสองชั้นข้างเตา และที่ยกริมโดยรอบ ทำดังนี้แหละท่านจะได้อำระแท่นและทำการลบมลทินของแท่นนั้นไว้

21 ท่านจงเอาวัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาป และปุโรหิตจะเผามันเสียในที่ที่กำหนดไว้ซึ่งเป็นที่ของพระนิเวศภายนอกสถานบริสุทธิ์

22 และในวันที่สองท่านจงถวายลูกแพะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาได้บาป และพวกปุโรหิตจะชำระแท่นบูชา อย่างที่ชำระด้วยวัวผู้

23 เมื่อท่านได้ชำระแท่นเสร็จแล้ว ท่านจงถวายวัวหนุ่มปราศจากตำหนิและแกะผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูง

24 ท่านจงนำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะเอาเกลือพรมลงบนนั้น และจะกลายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์

25 ท่านจงเตรียมแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาได้บาปทุกวันจนครบเจ็ดวัน และพวกปุโรหิตจะเตรียมวัวหนุ่มและแกะผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูงด้วย

26 เขาทั้งหลายจะต้องทำการลบมลทินแท่นบูชาอยู่เจ็ดวันจึงจะชำระเสร็จ และจะสถาปนาตนเองไว้

27 และเมื่อเขากระทำครบตามกำหนดเหล่านั้นแล้ว ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไปปุโรหิตจะต้องถวายเครื่องเผาบูชาของท่านและเครื่องสันติบูชาของท่านที่บนแท่นนั้น และเราจะโปรดปรานเจ้าทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ"

Chapter 44

1 แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ากลับมาตามทางของประตูของสถานบริสุทธิ์ห้องนอก ซึ่งหันหน้าไปทางตะวันออก และประตูนั้นปิดอยู่

2 พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "ประตูนี้จะปิดอยู่เรื่อยไป อย่าให้เปิดและอย่าให้ใครเข้าไปทางนี้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้เสด็จเข้าไปทางนี้ เพราะฉะนั้นจึงให้ปิดไว้

3 เฉพาะเจ้านายเท่านั้น คือเจ้านาย ท่านจะประทับเสวยพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในประตูนี้ได้ ท่านจะต้องเข้ามาทางมุขของประตูและต้องออกไปตามทางเดียวกัน"

4 แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามาตามทางของประตูเหนือมาที่ข้างหน้าพระนิเวศ และข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และข้าพเจ้าก็ขอบหน้าลงถึงดิน

5 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงตั้งใจให้ดี ทุกสิ่งที่เราจะบอกเจ้าเกี่ยวกับกฎทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และราชบัญญัติทั้งสิ้นของพระนิเวศนั้น จงดูด้วยตาของเจ้า และฟังด้วยหูของเจ้า และจดจำเรื่องทางเข้าพระนิเวศและทางออกจากสถานบริสุทธิ์ให้ดี

6 แล้วจงออกแ่งวงศาวานที่มีกฎบฎ ก็วงศาวานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ วงศาวานอิสราเอลเอ๋ย ขอให้การที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าสิ้นสุดเสียให้เกิด

7 คือการที่เจ้าพาดคนต่างด้าวที่มีผิดเข้าสู่หน้ดทางจิตใจและเนื้อหนังเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรากกระทำให้สถานนั้น คือพระนิเวศของเรามีความอง เมื่อเจ้าถวายอาหารของเรามาแก่เรา

คือใหม่และเลือด

สิ่งเหล่านี้ได้ทำลายพันธสัญญาของเราด้วยการอันน่าสะอิดสะเยียนทั้งสิ้นของเจ้า

8 และเจ้ามิได้ดูแลรักษาสิ่งบริสุทธิ์ของเรา

แต่เจ้าได้ตั้งคนเฝ้าให้ดูแลรักษาอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา เพื่อประโยชน์แก่ตัวเจ้าเอง

9 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนัว่า อย่าให้คนต่างด้าว ที่มีได้เข้าสู่หนทางจิตใจคนและเนื้อหนังจึงซ่อนตัวทั้งสิ่งที่อยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ของเรา

10 แต่คนเฝ้าผู้ที่ได้ไปไกลจากเรา

หลงไปจากเราไปติดตามรูปเคารพของเขาเหมือนอิสราเอลหลงไปนั้น

จะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของตน

11 เขาทั้งหลายจะต้องปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา ตรวจตราดูอยู่ที่ประตูพระนิเวศ

และปฏิบัติอยู่ในพระนิเวศ เขาจะฆ่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาให้ประชาชน

และเขาจะต้องคอยเฝ้าประชาชน เพื่อจะรับใช้เขาทั้งหลาย

12 เพราะเขาทั้งหลายได้ปรนนิบัติประชาชนอยู่หน้ารูปเคารพของเขา

จึงทำให้วงศ์วานอิสราเอลตกอยู่ในความชั่วช้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า

เพราะฉะนั้นเราจึงได้ปฏิญาณด้วยเรื่องเขาทั้งหลายว่า

เขาทั้งหลายจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา

13 อย่าให้เขาทั้งหลายเข้ามาใกล้เรา เพื่อจะรับใช้เราในตำแหน่งปุโรหิต

หรือเข้ามาใกล้สิ่งบริสุทธิ์ใดๆของเราในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น แต่เขาต้องทนรับความอับอายขายหน้า และการอันน่าสะอิดสะเยียนทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำนั้น

14 แต่ถึงกระนั้นเราจะกำหนดให้เขาเป็นผู้ดูแลพระนิเวศ

ให้กระทำบริการทั้งสิ้นและกระทำสิ่งที่ต้องกระทำในพระนิเวศนั้นทั้งสิ้น

15 แต่ปุโรหิตคนเฝ้า บรรดาบุตรชายของตาโคต ผู้ยังดูแลสถานบริสุทธิ์ของเรา

เมื่อคนอิสราเอลหลงไปจากเรานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า

ให้เขาเข้ามาใกล้เราเพื่อปรนนิบัติเรา และให้คอยรับใช้เรา ที่จะถวายไขมันและเลือด

16 เขาจะเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเราได้ และให้เขาเข้ามาใกล้โต๊ะของเราเพื่อจะปรนนิบัติเรา และให้เขารักษาความชั่วช้าของเขา

17 ต่อมาเมื่อเขาเข้าประตูลานชั้นในนั้น ให้เขาสวมเสื้อผ้าป่าน

อย่าให้เขามีสสิ่งใดที่ทำด้วยขนแกะเลยขณะที่เขาทำการปรนนิบัติอยู่ที่ประตูลานชั้นใน และอยู่ข้างใน

18 ให้เขาสวมมาลาป่านไว้เหนือศีรษะ และสวมกางเกงผ้าป่านเพียงเอา

อย่าให้เขาคาดตัวด้วยสิ่งใดที่ไม่มีเครื่อง

19 และเมื่อเขาออกไปยังลานนอก คือไปยังลานนอกเพื่อไปหาประชาชน

ให้เขาเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดที่ปรนนิบัติงานนั้นออกเสีย และวางไว้เสียในห้องบริสุทธิ์

แล้วจึงสวมเสื้อผ้าอื่น

เกรงว่าเขาจะนำความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปติดต่อกับประชาชนด้วยเสื้อผ้าของเขา

20 อย่าให้เขาโกนศีรษะหรือปล่อยให้มวยผมยาว ให้เขาเพียงแต่สับผมบนศีรษะของเขาเท่านั้น

21 เมื่อปุโรหิตเข้าไปในลานชั้นในจะดื่มเหล้าองุ่นไม่ได้

22 อย่าให้ปุโรหิตแต่งงานกับหญิงม่ายหรือหญิงที่ถูกล่วงแล้ว

แต่ให้แต่งงานกับหญิงพรหมจารีจากเชื้อสายแห่งวงศ์วานอิสราเอล

หรือหญิงม่ายซึ่งเป็นหญิงม่ายของปุโรหิต

23 เขาทั้งหลายจะต้องสั่งสอนประชาชนของเราถึงความแตกต่างระหว่างของบริสุทธิ์และของสามัญ

และกระทำให้เขาสังเกตแยกแยะระหว่างของมลทินกับของสะอาดได้

24 ถ้ามีคดี เขาจะต้องกระทำหน้าที่ผู้พิพากษา และเขาจะต้องพิพากษาคำตัดสินของเรา

ในบรรดางานเทศกาลตามกำหนดของเรานั้นเขาจะต้องรักษาราชบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเรา

และเขาจะต้องรักษาวินัยบาปทั้งหลายของเราให้บริสุทธิ์

25 อย่าให้เขากระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยเข้าไปใกล้ผู้ตาย

เว้นแต่เป็นบิดาหรือมารดาหรือบุตรชายหรือบุตรสาว หรือพี่น้องผู้ชายหรือพี่น้องผู้หญิงที่ไม่มีสามี ก็จะกระทำตัวให้เป็นมลทินได้

26 หลังจากที่เขารับการชำระแล้ว มีกำหนดอีกเจ็ดวัน

27 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ในวันที่เขาเข้าไปในสถานบริสุทธิ์

คือที่ลานชั้นในเพื่อจะปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ เขาจะต้องถวายเครื่องบูชาโล่บาปเสียก่อน

28 นั่นจะเป็นมรดกของเขา เราเป็นมรดกของเขา

และเจ้าจะไม่ต้องให้เขาถือกรรมสิทธิ์ใดๆในอิสราเอล เราเป็นกรรมสิทธิ์ของเรา

29 ให้เขารับประทานเครื่องธัญญาหาร เครื่องบูชาโล่บาป และเครื่องบูชาโล่การละเมิด

และของสิ่งถวายไว้ในอิสราเอลจะเป็นของเขาทั้งหลาย

30 และผลไม้ดีที่สุดของผลไม้รุ่นแรกทุกชนิดและของถวายทุกชนิดจากเครื่องถวายบูชาทั้งสิ้นของ

เจ้าจะเป็นของบรรดาปุโรหิตทั้งหลาย เจ้าจงมอบแบ่งเป็ยผลแรกของเจ้าให้แก่ปุโรหิต

เพื่อว่าพระพระจะมีอยู่เหนือครัวเรือนของเจ้า

31 ปุโรหิตจะต้องไม่รับประทานสิ่งใดๆ ไม่ว่าจะเป็นนกหรือสัตว์ที่ตายเองหรือถูกฉีกกัดตาย"

Chapter 45

1 "เมื่อเจ้าแบ่งแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์โดยการจับสลากนั้น

เจ้าจงถวายที่ดินส่วนหนึ่งไว้เพื่อพระเยโฮวาห์ให้เป็นตำบลบริสุทธิ์ ยาวสองหมื่นห้าพันศอก และกว้างหนึ่งหมื่นศอก จะเป็นบริสุทธิ์ตลอดบริเวณนั้น

2 ในบริเวณนี้ให้มีที่สี่เหลี่ยมจัตุรัสแปลงหนึ่งยาวห้าร้อยศอกกว้างห้าร้อยศอกสำหรับสถานบริสุทธิ์ ให้มีบริเวณว่างไว้โดยรอบอีกห้าสิบศอก

3 ในตำบลบริสุทธิ์นั้น เจ้าจงวัดส่วนหนึ่งออก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่นศอก

ในบริเวณนี้ให้เป็นที่ตั้งของสถานบริสุทธิ์ และของที่บริสุทธิ์ที่สุด

4 ให้เป็นส่วนแผ่นดินที่บริสุทธิ์ ให้เป็นของปุโรหิต ผู้ปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์

และเข้าใกล้พระเยโฮวาห์เพื่อจะปรนนิบัติพระองค์

ให้เป็นที่ยี่สำหรับปลูกบ้านเรือนของเขาและเป็นที่บริสุทธิ์สำหรับสถานบริสุทธิ์

5 อีกส่วนหนึ่งซึ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอกและกว้างหนึ่งหมื่นศอกนั้นเป็นที่ของคนเฝ้า

ผู้ปรนนิบัติอยู่ที่พระนิเวศ ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ให้มีห้องยี่สิบห้อง

6 ใกล้กับส่วนที่ตั้งไว้เป็นตำบลบริสุทธิ์นั้น เจ้าจะต้องกำหนดที่ดินผืนหนึ่งกว้างห้าพันศอก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเมือง ให้เป็นของวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด

7 แผ่นดินทั้งสองข้างของตำบลบริสุทธิ์และส่วนของเมืองนั้น

ให้ยกเป็นที่ดินของเจ้านายเคียงข้างกับตำบลบริสุทธิ์

และส่วนของเมืองด้านตะวันตกและตะวันออกมีส่วนยาวเท่ากับส่วนที่ยกให้คนตระกูลหนึ่ง ยึดออกไปตามทางตะวันตกและทางตะวันออกของเขตแดนแผ่นดิน

8 ให้เป็นส่วนของเจ้านายในอิสราเอล และเจ้านายของราชจะไม่บีบบังคับประชาชนของเราอีก

แต่เจ้านายเหล่านั้นจะยอมให้วงศ์วานอิสราเอลได้แผ่นดินที่เหลือตามส่วนตระกูลของตน

9 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนัว่า โอ บรรดาเจ้านายแห่งอิสราเอลเอ๋ย พอเสียที่เกิดจึ่งทั้งการทารุณและการบีบบังคับเสีย และกระทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า

จงเลือกการขับไล่ประชาชนของเราให้ออกจากที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของเราเสีย

10 เจ้าจงมีตาชั่ง เอฟาห์และบัทที่เที่ยงตรง

11 เอฟาห์และบัทนั้นให้เป็นขนาดเดียวกัน บัทหนึ่งจุหนึ่งในสิบของโฮเมอร์

และเอฟาห์ก็จุหนึ่งในสิบของโฮเมอร์ ให้โฮเมอร์เป็นเครื่องวัดมาตรฐาน

12 เซลหนึ่งมีสี่สิบเอกราห์ มานของเจ้าก็ให้มีสี่สิบเซล ยี่สิบห้าเซลและสิบห้าเซล

13 ต่อไปนี้เป็นกำหนดของถวายที่เจ้าทั้งหลายจะต้องถวาย

คือข้าวสาลีโฮเมอร์หนึ่งให้ถวายหนึ่งในหกของเอฟาห์

ข้าวบาเลย์โฮเมอร์หนึ่งให้ถวายหนึ่งในหกของเอฟาห์

14 และส่วนกำหนดประจำของน้ำมัน คือน้ำมันหนึ่งบัท น้ำมันโคะหนึ่งถวายหนึ่งในสิบของบัท

โคะก็เหมือนโฮเมอร์จุสิบบัท เพราะสิบบัทเท่ากับโฮเมอร์

15 แกะฝูงสองร้อยตัวก็ให้ถวายตัวหนึ่ง จากทุ่งเลี้ยงสัตว์อันอุดมของอิสราเอล

องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า นี่แหละเป็นของถวายสำหรับธัญญาหาร เครื่องเผาบูชา

และสันติบูชาเพื่อทำการมลทินให้แก่เขาทั้งหลาย

16 ให้ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินมอบของถวายเหล่านี้แก่เจ้านายแห่งอิสราเอล

17 ให้เป็นหน้าที่ของเจ้านายที่จะจัดเครื่องเผาบูชา ธัญญาหาร เครื่องดื่มบูชา ณ

งานเทศกาลทั้งหลายในวันขึ้นค่ำและสะบาโต

ในงานเทศกาลที่กำหนดไว้ของวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น ให้เขาจัดเครื่องบูชาโล่บาป ธัญญาหาร

เครื่องเผาบูชา และสันติบูชา เพื่อกระทำการมลทินให้แก่วงศ์วานอิสราเอล

18 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนัว่า ในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง

เจ้าจงเอาวัวหนุ่มที่ปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง และเจ้าจงชำระสถานบริสุทธิ์เสีย

19 ให้ปุโรหิตเอาเลือดของเครื่องบูชาโล่บาปมาล้างและจงประพรมที่เสาประตูพระนิเวศ

ที่ชั้นสี่มุมของแท่นบูชา และบนเสาประตูของลานชั้นใน

20 ในวันที่เจ็ดของเดือนนั้นเจ้าจงกระทำเช่นเดียวกัน

เพื่อผู้หนึ่งผู้ใดที่กระทำบาปด้วยความพลั้งเผลอหรือความรู้เท่าไม่ถึงการ

เพื่อว่าเจ้าจะได้กระทำการมลทินพระนิเวศ

21 ในวันที่สิบสี่ของเดือนนั้น เจ้าจงฉลองเทศกาลปัสกา

จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อตลอดเทศกาลเจ็ดวัน

22 ในวันที่นั้นให้เจ้านายจัดหาวัวหนุ่มตัวหนึ่งสำหรับตนเองและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน

เพื่อเป็นเครื่องบูชาโล่บาป

23

และในเจ็ดวันที่มีเทศกาลเลี้ยงให้เจ้านายจัดหาวัวหนุ่มเจ็ดตัวกับแกะผู้เจ็ดตัวที่ปราศจากตำหนิ

ให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ทุกวันตลอดเจ็ดวันนั้น

และจัดหาลูกแกะผู้ตัวหนึ่งทุกวันให้เป็นเครื่องบูชาโล่บาป

24 และให้เจ้านายจัดหาธัญญาหารเอฟาห์หนึ่งลูกกับวัวผู้หนึ่ง และเอฟาห์หนึ่งลูกกับแกะผู้หนึ่ง

และน้ำมันหนึ่งอินต่อแบ่งทุกเอฟาห์

25 ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด และในเทศกาลเลี้ยงทั้งเจ็ดวัน

ให้ท่านจัดหาของเช่นเดียวกันสำหรับเป็นเครื่องบูชาโล่บาป เครื่องเผาบูชา ธัญญาหาร

และเครื่องน้ำมัน"

Chapter 46

1 "องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนัว่า

ประตูลานชั้นในที่หันหน้าไปทิศตะวันออกนั้นให้ปิดอยู่ในวันทำงานทุกวัน

แต่ในวันสะบาโตนั้นให้เปิด และในวันที่ขึ้นค่ำนั้นก็ให้เปิด

2 ฝ่ายเจ้านายนั้นจะเข้ามาจากข้างนอกทางมุขของหอประตู และจะมายืนอยู่ที่เสาประตู

และพวกปุโรหิตจะเตรียมเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาของท่าน

และท่านจะนมัสการอยู่ที่ธรณีประตู แล้วท่านจะออกไป แต่อย่าเปิดประตูนั้นจนกว่าจะถึงเวลาเย็น

3 เห็นเดียวกันประชาชนแห่งแผ่นดินจะนมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ตรงที่ทางเข้าประตูนั้น

ในวันสะบาโตและในวันที่ขึ้นค่ำ

4 เครื่องเผาบูชาที่เจ้านายจะถวายแด่พระเยโฮวาห์ในวันสะบาโตนั้น

คือลูกแกะปราศจากตำหนิตัว และแกะผู้ปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง

5 และธัญญาหารที่ลูกแกะผู้หนึ่งคือแบ่งเอฟาห์หนึ่ง

และธัญญาหารที่ลูกแกะผู้หนึ่งคือแบ่งเอฟาห์หนึ่ง

พร้อมกับน้ำมันหนึ่งอินต่อแบ่งหนึ่งเอฟาห์

6 ในวันที่ขึ้นค่ำท่านจะถวายวัวหนุ่มปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง และลูกแกะหกตัวกับแกะผู้ตัวหนึ่ง

ซึ่งต้องปราศจากตำหนิ

7 ส่วนธัญญาหารนั้นท่านจะจัดแบ่งหนึ่งเอฟาห์ลูกกับวัวผู้หนึ่ง และหนึ่งเอฟาห์ลูกกับแกะผู้ตัวหนึ่ง

และลูกแกะของท่านจะจัดตามที่สามารถจัดได้ พร้อมกับน้ำมันหนึ่งอินต่อแบ่งหนึ่งเอฟาห์

8 เมื่อเจ้านายเข้ามาท่านจะเข้าไปทางมุขของหอประตูและกลับออกไปตามทางเดียวกันนั้น

9 เมื่อประชาชนแห่งแผ่นดินเข้ามาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ณ เทศกาลเลี้ยงตามกำหนด

ผู้ที่เข้ามาทางประตูเหนือเพื่อนมัสการจะต้องกลับออกไปทางประตูใต้

และผู้ที่จะมาทางประตูจะต้องกลับออกไปทางประตูเหนือ
อย่าให้ใครกลับทางประตูตามที่เขามา แต่ให้ทุกคนออกตรงไปข้างหน้า
10 เมื่อประชาชนเข้าไป เจ้านายจะเข้าไปพร้อมกันด้วย และเมื่อประชาชนออกไป
เจ้านายจะออกไปด้วย
11 สัญญาบูชาที่ใช้ ณ เทศกาลเลี้ยงและเทศกาลที่กำหนดนั้น
ให้เป็นเอฟาห์หนึ่งลูกกับวัวหนุ่มตัวหนึ่ง และลูกแกะผู้ก็เอฟาห์หนึ่ง
และลูกแกะผู้ก็ตามแต่ท่านสามารถจะถวายได้ พร้อมกันน้ำมันอื่นหนึ่งต่อแบ่งเอฟาห์หนึ่ง
12 เมื่อเจ้านายถวายเครื่องบูชาตามใจสมัคร จะเป็นเครื่องเผาบูชา
หรือสันติบูชาเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัครถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เปิดประตูที่หันหน้าไปทางทิศ
ตะวันออกให้ท่านและท่านจะเตรียมเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาของท่าน
อย่างที่ท่านทำในวันสะบาโต แล้วท่านจะออกไป เมื่อท่านออกไปแล้วก็ให้เปิดประตูเสีย
13 เราจะจัดการหาลูกแกะตัวหนึ่งอาชูรหนึ่งชวบราศจากตำบลถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเย
โฮวาห์เป็นประจำวัน เราจะทำทุกๆเช้า
14 และเราจะจัดหาเครื่องสัญญาบูชาทุกเช้าหนึ่งในหกของเอฟาห์
และน้ำมันหนึ่งในสามของอื่น เพื่อคลุกแบ่งให้หุ้มให้เป็นสัญญาบูชาแด่พระเยโฮวาห์
นี้เป็นระเบียบเนื่องนิตย์
15 ดังนั้นแหละจะต้องจัดหาลูกแกะและเครื่องสัญญาบูชาพร้อมกับน้ำมันทุกเช้า
เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์
16 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้านั้นจะตั้งน้ำว่า
ถ้าเจ้านายนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้แก่บุตรชายเป็นของขวัญ
ก็ให้ของนั้นตกเป็นของบุตรชายของท่านโดยมรดกนั้นเป็นทรัพย์สินของเขาดมรดก
17 แต่ถ้าท่านนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้คนใช้ของท่านคนหนึ่งเป็นของขวัญ
ของนั้นจะเป็นของคนใช้นั้นจนถึงปิตุภาพ แล้วของนั้นจะกลับมาเป็นของเจ้านาย
เฉพาะบุตรชายของท่านเท่านั้นที่จะเก็บส่วนมรดกของท่านมาเป็นของขวัญได้
18 ยิ่งกว่านั้นอีกเจ้านายจะยึดสิ่งใดอันเป็นมรดกของประชาชนไม่ได้โดยไม่ได้รับอนุญาตจาก
ทรัพย์สินที่ดินของเขา แต่ท่านจะต้องมอบทรัพย์สินของท่านเองให้เป็นมรดกแก่บุตรชายของท่าน
เพื่อว่าจะไม่มีประชาชนของเราสักคนหนึ่งที่ต้องถูกขับไล่จากกรรมสิทธิ์ของตน"
19 แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามาตามทางเข้าซึ่งอยู่ข้างประตู มายังห้องบริสุทธิด้านเหนือ
ซึ่งเป็นของปุโรหิต ณ ดุสิต มีที่หนึ่งอยู่ทั้งสองข้างทางทิศตะวันตก
20 และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า
"นี่เป็นสถานที่ซึ่งปุโรหิตจะต้องต้มเครื่องบูชาได้การละเมิดและเครื่องบูชาได้บาป
และเป็นที่ซึ่งเขาจะปิ้งสัญญาบูชา เพื่อจะไม่ต้องนำออกไปในลานชั้นนอก
อันเป็นการที่จะนำความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปถึงประชาชน"
21 แล้วท่านจึงนำข้าพเจ้าออกมาที่ลานชั้นนอก และพาข้าพเจ้าไปที่มุมทั้งสี่ของลานนั้น และดูเกิด
ที่มุมลานทุกมุมที่มีลานอยู่ลานหนึ่ง
22 คือที่มุมทั้งสี่ของลาน มีลานเล็กๆยาวสี่สิบศอก กว้างสามสิบศอก ลานทั้งสี่ขนาดเดียวกัน
23 ภายในรอบลานทั้งสี่นั้นมีสิ่งทีก่อด้วยปูนเป็นแถว มีเตาอยู่ที่ก้นของสิ่งทีก่อนั้นโดยรอบ
24 แล้วท่านจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "ที่เหล่านี้เป็นที่สำหรับการต้ม
ซึ่งผู้ปรนนิบัติอยู่ที่พระนิเวศจะต้องเครื่องสัตว์บูชาของประชาชน"

Chapter 47

1 ภายหลังท่านก็นำข้าพเจ้ากลับมาที่ประตูพระนิเวศ และดูเกิด
มีน้ำไหลออกมาจากใต้ธรณีประตูพระนิเวศตรงไปทางทิศตะวันออก
เพราะพระนิเวศหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และน้ำไหลลงมาจากข้างล่าง
ทางด้านขวาของพระนิเวศ ทิศใต้ของแม่น้ำ
2 แล้วท่านจึงนำข้าพเจ้าออกมาทางประตูเหนือ และนำข้าพเจ้าออกไปภายนอกถึงประตูชั้นนอก
ซึ่งหันหน้าไปทางตะวันออก และดูเกิด น้ำนั้นออกมาทางด้านขวา
3 ชายผู้หนึ่งได้เดินไปทางตะวันออกมีเชือกวัดอยู่ในมือ ท่านวัดได้หนึ่งพันศอก
แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไป และน้ำลึกเพียงตามดู
4 แล้วท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไปและน้ำลึกถึงเข่า
แล้วท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำข้าพเจ้าลุยน้ำไป น้ำนั้นลึกเพียงเอว
5 ภายหลังท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน และกลายเป็นแม่น้ำที่ข้าพเจ้าลุยข้ามไม่ได้
เพราะน้ำนั้นขึ้นแล้วลึกพอที่จะว่ายน้ำได้ เป็นแม่น้ำที่ลุยข้ามไม่ได้
6 และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าเห็นสิ่งนี้หรือ"
แล้วท่านก็พาข้าพเจ้ากลับมาตามฝั่งแม่น้ำ
7 ขณะเมื่อข้าพเจ้ากลับ ดูเกิด ข้าพเจ้าเห็นต้นไม้มากมายอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำทั้งสองฟาก
8 และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า "น้ำนี้ไหลตรงไปทางท้องถื่นตะวันออก และไหลลงไปถึงทะเลทราย
แล้วลงไปถึงทะเล และเมื่อน้ำไหลออกมานั้นไปถึงน้ำทะเล น้ำนั้นก็กลับจืด
9 ต่อมาแม่น้ำนั้นไปถึงที่ไหน ทุกสิ่งที่มีชีวิตซึ่งเหากว้างไปมากจะมีชีวิตได้
และที่นั่นมีปลามากมายเพราะว่าน้ำมีไปถึงที่นั่นน้ำทะเลก็จืด เพราะฉะนั้นแม่น้ำไปถึงไหน
ทุกสิ่งก็มีชีวิต
10 ต่อมาชาวประมงก็จะยืนอยู่ที่ข้างทะเล จากเอนเกดถึงเอนเอกลาโม จะเป็นสำหรับตากอวน
ปลาที่นั่นจะมีหลายชนิด เหมือนปลาในทะเลใหญ่ ก็จะมีความมากมาย
11 แต่ที่เป็นบึงและหนองน้ำจะไม่จืด ต้องทิ้งไว้ให้เป็นเกลือ
12 ตามฝั่งทั้งสองฟากแม่น้ำ จะมีต้นไม้ทุกชนิดที่ใช้เป็นอาหาร
ใบของมันจะไม่เหี่ยวและผลของมันจะไม่วาย แต่จะเกิดผลให้ทุกเดือน
เพราะว่าน้ำสำหรับต้นไม้ั้นไหลจากสถานบริสุทธิ์ ผลไม้มันใช้เพื่ออาหารและใบก็ใช้เป็นยา"
13 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้านั้นจะตั้งน้ำว่า
"นี่เป็นเขตแดนซึ่งเราจะใช้แบ่งแผ่นดินสำหรับเป็นมรดกท่ามกลางอิสราเอลทั้งสิบสองตระกูล
โยเซฟจะได้สองส่วน
14 และเราจะแบ่งให้เท่าๆกัน เราปัญญาเถที่จะมอบให้แก่บรรพบุรุษของเรา
และแผ่นดินนั้นจะตกแก่เจ้าเป็นมรดกของเจ้า

15 ต่อไปนี่เป็นเขตแดนของแผ่นดินนี้ ด้านทิศเหนือจากทะเลใหญ่ไปตามทางเมืองเฮทโลน
และต่อไปถึงเมืองเศดัด
16 เมืองอามัท เมืองเบโรธาห์ เมืองสิบราอิม
ซึ่งอยู่ระหว่างพรมแดนเมืองดามัสกัสกับพรมแดนเมืองอามัท จนถึงเมืองฮาเซอร์ฮัทไทโคน
ซึ่งอยู่ที่พรมแดนเมืองเฮราณ
17 ดังนั้น เขตแดนจะขึ้นจากทะเลถึงเมืองฮาซารโนน
ซึ่งอยู่ที่พรมแดนด้านเหนือของเมืองดามัสกัส ทางทิศเหนือมีพรมแดนของเมืองอามัท
นี่เป็นแดนด้านเหนือ
18 ทางด้านตะวันออก เขตแดนจะขึ้นจากเมืองเฮราณและดามัสกัส
ระหว่างกิโลอาดกับแผ่นดินอิสราเอล เรื่อยไปตามแม่น้ำจอร์แดน ไปถึงทะเลด้านตะวันออก
ท่านทั้งหลายจงวัด นี่เป็นเขตด้านตะวันออก
19 ทางด้านใต้เขตแดนจะขึ้นจากทามาร์จนถึงน้ำแห่งการโต้เถียงในลาเดช
แล้วเรื่อยไปตามแม่น้ำถึงทะเลใหญ่ นี่เป็นเขตด้านใต้
20 ทางด้านตะวันตก ทะเลใหญ่เป็นเขตแดนเรื่อยไปจนถึงตำบลที่อยู่ตรงข้ามทางเข้าเมืองอามัท
นี่เป็นเขตแดนด้านตะวันตก
21 ดังนั้น เราจะแบ่งแผ่นดินนี้ท่ามกลางเจ้าตามตระกูลอิสราเอล
22 ต่อมาเจ้าทั้งหลายจงแบ่งแผ่นดินเป็นมรดกของตัวเจ้าทั้งหลาย โดยการจับสลาก
และสำหรับคนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า และบังเกิดลูกหลานอยู่ท่ามกลางเจ้า
เขาทั้งหลายจะมีสัญญาดีอิสราเอล
ให้เขาได้รับส่วนมรดกท่ามกลางตระกูลอิสราเอลพร้อมกับเจ้าทั้งหลาย
23 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้านั้นว่า ต่อมาคนต่างด้าวจะอยู่ในเขตของจนตระกูลใดก็ได้
เจ้าจงกำหนดที่ดินให้เป็นมรดกของเขาที่นั่น"

Chapter 48

1 "ต่อไปนี่เป็นชื่อของตระกูลต่างๆ ตั้งต้นที่พรมแดนด้านเหนือจากทะเลใหญ่ไปตามทางเฮทโลน
ถึงทางเข้าเมืองอามัทจนถึงฮาเซอร์โนน ซึ่งอยู่ทางพรมแดนด้านเหนือของดามัสกัส
ติดเมืองอามัท และขึ้นจากด้านตะวันตกออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนแดน
2 ประชิดกับเขตแดนของดานจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนอาเซอร์
3 ประชิดกับเขตแดนของอาซารจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนนัฟทาลี
4 ประชิดกับเขตแดนของนัฟทาลิจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนมนัสเสห์
5 ประชิดกับเขตแดนของมนัสเสห์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก
เป็นส่วนของคนเอฟราอิม
6 ประชิดกับเขตแดนเอฟราอิมจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนรูเบน
7 ประชิดกับเขตแดนรูเบนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนยูดาห์
8 ประชิดกับเขตแดนยูดาห์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก
จะเป็นส่วนซึ่งเจ้าจะต้องแยกไว้ต่างหาก กว้างสองหมื่นห้าพันศอก
และยาวเท่ากับส่วนของคนตระกูลหนึ่ง จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก
เป็นที่มิสถานบริสุทธิ์อยู่กลาง
9 ส่วนซึ่งเจ้าทั้งหลายจะแยกไว้เพื่อพระเยโฮวาห์นั้นให้มีด้านยาวสองหมื่นห้าพันศอก
และด้านกว้างหนึ่งหมื่น
10 นี่จะเป็นส่วนแบ่งของส่วนบริสุทธิ์
คือปุโรหิตจะได้ส่วนแบ่งวัดจากทางด้านเหนือยาวสองหมื่นห้าพันศอก
ทางด้านตะวันตกกว้างหนึ่งหมื่นศอก ทางด้านตะวันออกกว้างหนึ่งหมื่นศอก
ทางด้านใต้ยาวสองหมื่นห้าพันศอก มีสถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์อยู่กลาง
11 ส่วนนี้ให้เป็นส่วนของปุโรหิตที่ชำระไว้ให้บริสุทธิ์ บุตรชายของศาโดค ผู้ได้รับหาคำสั่งของเร
ผู้มีมิได้หลงไปเมื่อประชาชนอิสราเอลหลง ดังที่คนเลวได้หลงไปนั้น
12 และให้ที่ดินผืนดกแก่เขาทั้งหลายเป็นส่วนหนึ่งจากส่วนถวายของแผ่นดิน
เป็นสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด ประชิดกับเขตแดนของจนเลวี
13 เคียงข้างกับเขตแดนของปุโรหิตนั้นให้คนเลวมีส่วนแบ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอก
กว้างหนึ่งหมื่นศอก ส่วนยาวที่สั้นจะเป็นสองหมื่นห้าพันศอกและส่วนกว้างหนึ่งหมื่น
14 อย่าให้เขาขายหรือแลกเปลี่ยนส่วนหนึ่งส่วนใดเลย อย่าให้เขาเปลี่ยนกรรมสิทธิ์ของที่ดินนี้
เพราะเป็นส่วนบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์
15 ส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งกว้างห้าพันศอกและยาวสองหมื่นห้าพันศอกนั้น
ให้เป็นที่สามัญของเมืองคือได้เป็นที่อยู่อาศัย และเป็นสวนเมือง ให้ตัวนครอยู่ท่ามกลางนั้น
16 ต่อไปนี่เป็นขนาดของด้านต่างๆ ด้านเหนือสี่พันห้าร้อยศอก ด้านใต้สี่พันห้าร้อยศอก
ด้านตะวันออกสี่พันห้าร้อย และด้านตะวันตกสี่พันห้าร้อย
17 นครนั้นจะต้องมีทุ่งหญ้า ทิศเหนือสองร้อยห้าสิบศอก ทิศใต้สองร้อยห้าสิบ
และทิศตะวันออกสองร้อยห้าสิบ และทิศตะวันตกสองร้อยห้าสิบ
18 ด้านยาวส่วนที่เหลืออยู่เคียงข้างกับส่วนบริสุทธิ์นั้น ทิศตะวันออกยาวหนึ่งหมื่นศอก
และทิศตะวันตกยาวหนึ่งหมื่น และให้อยู่เคียงข้างกับส่วนบริสุทธิ์
พืชผลที่ได้ในส่วนนี้ให้เป็นอาหารของคนงานในนครนั้น
19 คนงานของนครนั้นซึ่งมาจากอิสราเอลทุกตระกูลให้เขาเป็นคนใดที่แปลงนี้
20 ส่วนเต็มซึ่งเจ้าจะต้องแบ่งแยกไว้นั้นให้เป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสและสองหมื่นห้าพันศอก
นั่นคือส่วนบริสุทธิ์รวมกับส่วนของตัวนคร
21 ส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งสองข้างของส่วนบริสุทธิ์และส่วนของตัวนคร ให้ตกเป็นของเจ้านาย
ขึ้นจากส่วนบริสุทธิ์ซึ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอกไปยังพรมแดนตะวันออก
และทางด้านตะวันออกจากสองหมื่นห้าพันศอกไปยังพรมแดนตะวันตก
ส่วนนี้ให้ตกเป็นของเจ้านาย จะเป็นส่วนบริสุทธิ์ และสถานบริสุทธิ์ของพระนิเวศนั้นอยู่ท่ามกลาง
22 นอกจากส่วนที่ตกเป็นของจนเลวีและส่วนของนครนั้น ซึ่งอยู่กลางส่วนอันตกเป็นของเจ้านาย
ระหว่างเขตแดนยูดาห์และเขตแดนเบนยามิน ให้เป็นส่วนของเจ้านายทั้งหมด
23 ตระกูลคนที่เหลืออยู่นั้น จากด้านตะวันออกไปด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเบนยามิน
24 ประชิดกับเขตแดนของเบนยามินจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก

เป็นส่วนของคนสิเมโอน

25 ประชิดกับเขตแดนของสิเมโอนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก

เป็นส่วนของคนอิสสาการ์

26 ประชิดกับเขตแดนของอิสสาการ์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก

เป็นส่วนของคนเศบูลุน

27 ประชิดกับเขตแดนของเศบูลุนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนกาด

28 ประชิดกับเขตแดนของกาดทางทิศใต้เขตแดนนั้นจะยื่นจากเมืองทามาร์

ถึงน้ำแห่งการโต้เถียงในคาเดช แล้วเรื่อยไปตามแม่น้ำถึงทะเลใหญ่

29 นี่เป็นแผ่นดินซึ่งเจ้าจะแบ่งให้เป็นมรดกแก่ตระกูลต่างๆของอิสราเอลโดยการจับสลาก

นี่เป็นส่วนต่างๆของเขาทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

30 ต่อไปนี้เป็นทางออกของนครทางด้านเหนือซึ่งวัดได้สี่พันห้าร้อยศอก

31 ประตุนครนั้นตั้งชื่อตามชื่อตระกูลคนอิสราเอล มีประตูสามประตูทางด้านเหนือ ประตูของรูเบน ประตูของยูดาห์ ประตูของเลวี

32 ทางด้านตะวันออกซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก มีสามประตู ประตูของโยเซฟ ประตูของเบนยามิน ประตูของดาน

33 ทางด้านใต้ซึ่งวัดได้สี่พันห้าร้อยศอก มีประตูสามประตู ประตูของสิเมโอน ประตูของอิสสาการ์ ประตูของเศบูลุน

34 ทางด้านตะวันตกซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก มีประตูสามประตู ประตูของกาด ประตูของอาเชอร์ ประตูของนัฟทาลี

35 วัดรอบนครนั้นได้หนึ่งหมื่นแปดพันศอก ตั้งแต่มีโปนครนั้นจะมีชื่อว่า พระเยโฮวาห์สถิตที่นั่น"

DANIEL

Chapter 1

1 ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์

เนบูคัดเนซซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้

2 และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน

พร้อมทั้งเครื่องใช้บางชิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า

และพระองค์ท่านก็นำของเหล่านั้นมายังแผ่นดินสินรามายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ท่าน

และทรงบรรจุเครื่องใช้เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของพระองค์ท่าน

3 แล้วกษัตริย์นั้นก็ทรงบัญชาให้หัตถ์เป้นิสหัวหน้าชั้นที่ของพระองค์ท่าน ให้นำคนอิสราเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์และเชื้อสายของเจ้านาย

4 พวกหนุ่มๆที่ปราศจากตำหนิ มีรูปร่างงามและเชี่ยวชาญในสรรพปัญญา

กอบประจวบความรู้และเข้าใจในสรรพวิทยา ก็สามารถที่จะรับราชการในพระราชวังและทรงให้สอน วิชาและภาษาของชนเคลเดียให้เขาทั้งหลาย

5 กษัตริย์ทรงให้นำอาหารสูงส่งซึ่งกษัตริย์เสวย

และเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ท่านดื่มให้เขาเหล่านั้นตามกำหนดทุกวัน

ทรงให้เขาทั้งหลายรับการเลี้ยงดูอยู่สามปี

เมื่อครบกำหนดเวลานั้นแล้วทรงให้เขารับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์

6 ในบรรดาคนยูดาห์นั้นมีดาเนียล อานันยาห์ มิสาเอล และอาซารียาห์

7 และท่านหัวหน้าชั้นที่จึงตั้งชื่อให้ใหม่ ดาเนียลนั้นให้เรียกว่าเบลเทซซาร์

อานันยาห์เรียกว่าซดรัก มิสาเอลเรียกว่ามสะก และอาซารียาห์เรียกว่าเอเบเดนโก

8 แต่ดาเนียลตั้งใจไว้ว่าจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยอาหารสูงส่งของกษัตริย์

หรือด้วยเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ดื่ม

เพราะฉะนั้นเขาจึงขอหัวหน้าชั้นที่ให้อยอมเขาที่ไม่กระทำตัวให้เป็นมลทิน

9 และพระเจ้าทรงให้หัวหน้าชั้นที่ขอมและสมเพชดาเนียล

10 และหัวหน้าชั้นที่จึงกล่าวแก่ดาเนียลว่า

"ท่านเกรงว่ากษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าทรงกำหนดอาหารและเครื่องดื่มของเจ้า ทอดพระเนตรเห็นว่า พวกเจ้ามีหน้าซูบผิวกว่าบรรดาคนยูดาห์มาอยู่ขุนนางคราวเดียวกัน เจ้าก็จะกระทำให้ศีรษะของท่านเข้าสู่อันตรายเพราะกษัตริย์"

11 แล้วดาเนียลจึงกล่าวแก่มหาดเล็กผู้ให้หัวหน้าชั้นที่กำหนดให้ดูแลดาเนียล อานันยาห์ มิสาเอล และอาซารียาห์ ว่า

12 "ขอท่านจงทดลองผู้รับใช้ของท่านสักสิบวัน ขอให้เขานำผักมาให้เรากินและนำมาให้เราดื่ม

13 แล้วให้ท่านตรวจดูหน้าตาของเราทั้งหลายเบื้องหน้าท่านและตรวจดูหน้าตาของบรรดาอนุชนผู้รับประทานอาหารสูงส่งของกษัตริย์

และเมื่อท่านเห็นอย่างไรแล้วจงกระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านอย่างนั้นเถิด"

14 เขาก็ยอมทำตามคนเหล่านั้นในเรื่องนี้และทดลองเขาอยู่สิบวัน

15 เมื่อครบสิบวันแล้วหน้าตาของคนเหล่านั้นดีกว่า

และเนื้อหนังก็อ้วนท้วนสมบูรณ์กว่าบรรดาอนุชนที่รับประทานอาหารสูงส่งของกษัตริย์

16 ดังนั้นมหาดเล็กจึงนำอาหารสูงส่งส่วนของเขาทั้งหลายและเหล้าองุ่นซึ่งเขาทั้งหลายควรจะดื่ม นั้นไปเสีย และให้ผักแก่เขา

17 ฝ่ายอนุชนทั้งสิ้นนี้ พระเจ้าทรงประทานสรรพวิทยา

และความชำนาญในเรื่องวิชาทั้งปวงและปัญญา

และดาเนียลเข้าใจในนิมิตและความฝันทุกประการ

18 พอสิ้นกำหนดเวลาที่กษัตริย์ทรงบัญชาให้นำเขาทั้งหลายเข้าเฝ้า

หัวหน้าชั้นที่จึงนำเขาทั้งหลายเข้าเฝ้าเนบูคัดเนซซาร์

19 และกษัตริย์ก็ทรงสัมภาษณ์เขา ในบรรดาอนุชนเหล่านั้นไม่พบสักคนหนึ่งเหมือนดาเนียล

อานันยาห์ มิสาเอลและอาซารียาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์

20 ในบรรดาเรื่องราวอันเกี่ยวกับปัญญาและความเข้าใจ ซึ่งกษัตริย์ตรัสถามเขาทั้งหลาย

ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายดีกว่าพวกโหร และพวกหมอดู

ซึ่งอยู่ในอาณาจักรทั้งสี่ของพระองค์สิบเท่า

21 และดาเนียลก็ได้รับราชการเรื่อยมาจนปีแรกแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส

Chapter 2

1 ในปีที่สองแห่งรัชกาลเนบูคัดเนซซาร์ เนบูคัดเนซซาร์ทรงพระสุบิน

พระทัยของพระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ บรรทมไม่หลับ

2 แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชาให้มีหมายเรียกพวกโหร พวกหมอดู พวกนักวิทยาคม

และคนเคลเดียเข้าทูลกษัตริย์ให้รู้เรื่องพระสุบิน เขาทั้งหลายก็เข้ามาเฝ้ากษัตริย์

3 และกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า "เราได้ฝัน และจิตใจของเราเป็นทุกข์ อย่ารู้ว่าฝันว่ากระไร"

4 แล้วคนเคลเดียจึงกราบทูลกษัตริย์เป็นภาษาอรารมว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอทรงเล่าพระสุบินให้แก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์

แล้วเล่าข้าพระองค์จะได้ถวายค่าแก่พระสุบิน"

5 กษัตริย์ทรงตอบคนเคลเดียว่า "เราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว

ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝันพร้อมทั้งคำแก้ฝัน เจ้าจะถูกหามเป็นชิ้นๆ

และบ้านเรือนของเจ้าจะต้องเป็นกองขยะ

6 แต่ถ้าเจ้าสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา เจ้าจะได้รับของขวัญ รางวัล และเกียรติยศใหญ่ยิ่ง ฉะนั้นจงสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา"

7 เขาทั้งหลายกราบทูลคำรับสนองว่า "ขอกษัตริย์เล่าพระสุบินแก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์

และเล่าข้าพระองค์จะถวายค่าแก่พระสุบิน พระเจ้าข้า"

8 กษัตริย์ทรงตอบว่า "เรารู้เป็นแน่แล้วว่า เจ้าพยายามจะถ่วงเวลาไว้

เพราะเจ้าเห็นว่าเราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว

9 ถ้าเจ้าไม่ให้เรารู้ความฝัน ก็มีคำตัดสินเจ้าอยู่ข้อเดียว

เพราะเจ้าทั้งหลายตกลงที่จะพูดเท็จและพูดทุจริตต่อหน้าเรา จนจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป

เพราะฉะนั้นเจ้าจงบอกความฝันให้แก่เรา แล้วเราจึงจะรู้ว่าเจ้าจะถวายค่าแก่ความฝันให้เราได้"

10 คนเคลเดียจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า

"ไม่มีมนุษย์คนใดในพิภพที่จะสำแดงเรื่องกษัตริย์ได้ เพราะฉะนั้นไม่มีกษัตริย์

เจ้านายหรือผู้ปกครองคนใดได้ถามสิ่งเหล่านี้จากโหร หรือหมอดู หรือคนเคลเดีย

11 สิ่งซึ่งกษัตริย์ตรัสถามนั้นยากและไม่มีผู้ใดจะสำแดงแจ้งกษัตริย์ได้นอกจากพระ

ผู้ซึ่งมีได้อยู่กับมนุษย์"

12 เพราะเรื่องนักษัตริย์จึงทรงกริ้วและเกรียวกราดนักและรับสั่งให้ฆ่าพวกนักปราชญ์ทั้งหมดของ บาบิโลนเสีย

13 เพราะฉะนั้นจึงมีพระราชกฤษฎีกาประกาศไปว่าให้ฆ่านักปราชญ์เสียทั้งหมด

เขาจึงเที่ยวหาดาเนียลและพรรคพวกเพื่อจะฆ่าเสีย

14 แล้วดาเนียลก็ตอบอริโอคหัวหน้าราชองครักษ์ผู้ถือออกไปเที่ยวฆ่านักปราชญ์ของบาบิโลน

ด้วยถ้อยคำแยบคายและปรีชาสามารถ

15 ท่านถามอริโอคหัวหน้าว่า "โณพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์จึงเร่งร้อนเล่า"

แล้วอริโอคก็เล่าเรื่องให้ดาเนียลทราบ

16 แล้วดาเนียลก็เข้าไปเฝ้าและกราบทูลกษัตริย์ขอให้กำหนดเวลาเพื่อท่านจะถวายค่าแก่พระสุบิน แก่กษัตริย์

17 แล้วดาเนียลก็กลับไปเรือนของท่าน และแจ้งเรื่องให้ฮานันยาห์ มิสาเอล

และอาซารียาห์สหายของท่านฟัง

18 และบอกเขาให้ขอพระกรุณาแห่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่องความลึกลับนี้

เพื่อดาเนียลและสหายของท่านจะไม่พินาศพร้อมกับบรรดานักปราชญ์อื่น ๆ ของบาบิโลน

19 ในนิมิตกลางคืนทรงเผยความลึกลับนั้นแก่ดาเนียล

แล้วดาเนียลก็ถวายสาธุการแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์

20 ดาเนียลกล่าวว่า "สาธุการแด่พระนามของพระเจ้าเป็นนิตย์สืบไป

เพราะปัญญาและฤทธานุภาพเป็นของพระองค์

21 พระองค์ทรงเปลี่ยนวาระและฤดูกาล พระองค์ทรงถอดกษัตริย์และทรงตั้งกษัตริย์ขึ้นใหม่

พระองค์ทรงประทานปัญญาแก่นักปราชญ์ และทรงประทานความรู้แก่ผู้ที่มีความเข้าใจ

22 พระองค์ทรงเผยสิ่งที่ลึกลับและลึกลับ พระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ในความมืด

และความสว่างก็อยู่กับพระองค์

23 โอ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขออนุโมทนาและสรรเสริญพระองค์

ผู้ทรงประทานปัญญาและกำลังแก่ข้าพระองค์ สิ่งนี้ที่พวกข้าพระองค์ทูลขอ

พระองค์ก็ทรงให้ข้าพระองค์แล้ว

เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงเรื่องของกษัตริย์ให้แจ้งแก่พวกข้าพระองค์"

24 แล้วดาเนียลก็เข้าไปหาอริโอคผู้ซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้ฆ่านักปราชญ์แห่งบาบิโลน

ท่านได้เข้าไปและกล่าวแก่อริโอคว่าดังนี้ "ขออย่าฆ่านักปราชญ์แห่งบาบิโลน

ขอโปรดนำตัวข้าพเจ้าเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ และข้าพเจ้าจะถวายค่าแก้ฝันแก่กษัตริย์"

25 แล้วอริโอคก็รีบนำตัวดาเนียลเข้าเฝ้ากษัตริย์ และกราบทูลพระองค์ว่า

"ข้าพระองค์ได้พบชายคนหนึ่งในกลุ่มพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์

ชายผู้นี้จะให้กษัตริย์ทรงรู้ค่าแก่พระสุบินได้"

26 กษัตริย์จึงตรัสแก่ดาเนียลผู้ชื่อว่าเบลเทซซาร์ว่า

"เจ้าสามารถที่จะให้เรารู้ถึงความฝันที่เราได้ฝันนั้นและคำแก้ได้หรือไม่"

27 ดาเนียลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า "ไม่มีนักปราชญ์ หรือหมอดู หรือโหร

หรือหมอดูถูกข่มขามสำแดงความลึกลับซึ่งกษัตริย์ได้ถามแต่พระองค์ได้

28 แต่มีพระเจ้าองค์หนึ่งในฟ้าสวรรค์ผู้ทรงเผยความลึกลับทั้งหลาย

และพระองค์ทรงให้กษัตริย์เนบูคัดเนซซาร์รู้ถึงสิ่งซึ่งจะบังเกิดขึ้นในวาระภายหลัง

พระสุบินของพระองค์และนิมิตที่สุดสิ้นในพระเศียรของพระองค์บนพระแท่นนั้นเป็นดังนี้

พระเจ้าข้า

29 ข้าแต่กษัตริย์ ขณะเมื่อพระองค์บรรทมอยู่บนพระแท่น

พระดำริในเรื่องซึ่งจะบังเกิดมาภายหลังได้ผุดขึ้น

และพระองค์นั้นผู้ทรงเผยความลึกลับก็ทรงให้พระองค์รู้ถึงสิ่งซึ่งจะบังเกิดมา

30 ฝ่ายข้าพระองค์ ซึ่งทรงเผยความลึกลับนี้แก่ข้าพระองค์นั้น
มิใช่เพราะข้าพระองค์มีปัญญามากกว่าผู้มีชีวิตทั้งหลาย แต่เพื่อกษัตริย์จะทรงรู้ค่าแก่พระสุบิน
และเพื่อพระองค์จะทรงรู้พระดำริในพระทัยของพระองค์
31 ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทอดพระเนตร และดูเถิด มีปฏิมากรขนาดใหญ่
ปฏิมากรนี้ใหญ่และกลุ่ไสยงนัก ตั้งอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ และรูปร่างก็น่ากลัว
32 เทียรของปฏิมากรนี้เป็นทองคำเนื้อดี ออกละแฉกเป็นเงิน ทองและโค่นเขาเป็นทองสัมฤทธิ์
33 เขาเป็นเหล็ก เท้าเป็นเหล็กปด้น
34 ขณะเมื่อพระองค์ทอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมามิได้ด้วยมือ
กระแทบปฏิมากรที่เท้าอันเป็นเหล็กปด้นนั้น กระทำให้แตกเป็นชิ้นๆ
35 แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดิน ส่วนทองสัมฤทธิ์ ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน
กลายเป็นเหมือนเกลบจากลานาวดตัวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จึงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย
แต่ก้อนหินที่กระแทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ
36 นี่เป็นพระสุบิน พระเจ้าข้า
บัดนี้เหล่าข้าพระองค์ขอกราบทูลค่าแก่พระสุบินต่อพระพักตร์กษัตริย์
37 ข้าแต่กษัตริย์ กษัตริย์จอมกษัตริย์ทั้งหลาย
ซึ่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ทรงประทานราชอาณาจักร อาณาภพ ฤทธิ์เดชและสงวราธิ
38 และได้ทรงมอบไว้ให้ต่ห้พระองค์ท่านซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์
สัตัวในทุ่งนาและนกในอากาศไม่ว่ามันจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใดๆให้แก่พระองค์
กระทำให้พระองค์ปกครองมันได้ทั้งหมด เทียรทองคำนั้นคือพระองค์เอง
39 ต่อจากพระองค์ไปจะมีราชอาณาจักรตั้งต่อยกว่าพระองค์ และยังมีราชอาณาจักรที่สาม
เป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่งจะปกครองอยู่ทั่วพิภพ
40 และจะมีราชอาณาจักรที่สี่ซึ่งแข็งแรงด้นเหล็ก
เพราะเหล็กตีซึ่งทั้งหลายให้หักเป็นชิ้นๆและปราบสิ่งทั้งปวงลงได้ ราชอาณาจักรนั้นจะหัก
และทุบสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ดังเหล็กซึ่งทุบให้แหลก
41 ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วนี้เท่า เท้าเป็นดินข้างหม้อบ้าง เหล็กบ้าง
จะเป็นราชอาณาจักรประสม แต่ความแข็งแรงของเหล็กจะยังอยู่ในนั้นบ้าง
ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปด้นดินเหนียว
42 และนิ้วเท้าเป็นเหล็กปด้นดินใด ราชอาณาจักรนั้นจึงแข็งแรงบ้างเปราะบางด้นนั้น
43 ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปด้นดินเหนียว ราชอาณาจักรจะปรก่นด้วยเชื้อสายของมนุษย์
แต่จะไม่ยึดกันแน่นไว้ได้อย่างเดียวกับที่เหล็กไม่ประสมเข้ากับดิน
44 และในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง
ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้ หรือราชอาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น
ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้บรรดาราชอาณาจักรเหล่านั้นแตกเป็นชิ้นๆถึงอวสาน
และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่ในนิรันดย์
45 ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรก้อนหินถูกตัดออกจากภูเขามิได้ด้วยมือ
และก้อนหินนั้นได้กระทำให้เหล็ก ทองสัมฤทธิ์ ดิน เงิน และทองคำแตกเป็นชิ้นๆ
พระเจ้ายิ่งใหญ่ได้ทรงให้กษัตริย์รู้อะไรจะบังเกิดมาภายหลังนี้
พระสุบินนั้นเที่ยงแท้และค่าแก่พระสุบินก็แน่นอน"
46 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกราบลงและเคารพดาเนียล
และมีพระบัญชาให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาถวายดาเนียล
47 กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า "แน่นอนทีเดียว พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย
และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งปวง
ทรงเป็นผู้เผยความลึกลับเพราะท่านสามารถที่จะเผยความลึกลับนี้ได้"
48 ฝ่ายกษัตริย์ก็พระราชทานยศชั้นสูง และของพระราชทานยิ่งใหญ่เป็นอันมากแก่ดาเนียล
และแต่งตั้งให้เป็นผู้ครอบครองหมดเมืองบาบิโลน
และเป็นประธานใหญ่ของนักปราชญ์ทั้งสี่แห่งบาบิโลน
49 ดาเนียลก็กราบทูลขอต่อกษัตริย์และพระองค์ทรงตั้งให้ซัดรัก
เมซาคและเอเบเดนโกเป็นผู้จัดธุรกิจในเมืองบาบิโลน แต่ดาเนียลยังคงอยู่ในราชสำนัก

Chapter 3

1 กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้สร้างปฏิมากรรูปหนึ่งด้วยทองคำ สูงหกสิบศอก กว้างหกศอก
ทรงตั้งไว้ ณ ที่ราบตุรา ในเมืองบาบิโลน
2 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รับสั่งให้ประมุขอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา
นายคลัง มนตรี ตูลากร และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมือง
ให้เข้ามาในงานฉลองปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น
3 แล้วอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มนตรี
ตูลากรและบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมืองได้เข้ามาประชุมเพื่องานฉลองปฏิมากร
ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น
และเขาทั้งหลายก็มายืนอยู่หน้าปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น
4 และโฆษกก็ประกาศเสียงดังว่า "ดูก่อน บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย
มีพระบัญชาแก่ท่านทั้งหลายว่า
5 เมื่อท่านได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พัดเขาตุ้ พัดสี่สาย พัดใหญ่ ปีลุจ
และเครื่องดนตรีทุกชนิด ให้ท่านทั้งหลายกราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ
ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้
6 ผู้ใดที่มีได้กราบลงนมัสการก็ให้โยนผู้นั้นทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่"
7 เพราะฉะนั้นขอประชาชนได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พัดเขาตุ้ พัดสี่สาย
พัดใหญ่และเครื่องดนตรีทุกชนิด บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย
ก็กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้
8 เพราะฉะนั้น ในครั้งนั้นพวกเคลเดียบางคนมาเข้าเฝ้า และฟ้องพวกยิวด้วยใจดริร้าย
9 เขาทั้งหลายกราบทูลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิรันดย์
10 ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงออกกฎหมายแล้วว่า ทุกคนผู้ได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก
ปี พัดเขาตุ้ พัดสี่สาย พัดใหญ่ ปีลุจ และเครื่องดนตรีทุกชนิด

ก็ให้กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ
11 และผู้ใดที่ไม่กราบลงนมัสการก็ให้โยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่
12 มียิวบางคนก็พระองค์ได้แต่งตั้งให้จัดธุรกิจในเมืองบาบิโลน คือซัดรัก เมซาค และเอเบเดนโก
ข้าแต่กษัตริย์ คนเหล่านี้ไม่เชื่อฟังพระองค์ เขามิได้ปฏิบัติพระของพระองค์
หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้"
13 แล้วเนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกริ้วจัดและเดือดดาลแล้ว มีรับสั่งให้นำตัวซัดรัก เมซาค
และเอเบเดนโกเข้ามา แล้วเขาก็นำคนเหล่านั้นเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ว่า
14 เนบูคัดเนสซาร์ทรงกล่าวแก่เขาว่า "ซัดรัก เมซาค และเอเบเดนโกเอ๋ย
เป็นความจริงหรือไม่ที่เจ้ามิได้ปรนนิบัติพระของเรา หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งเราได้ตั้งไว้
15 เอาเถะ ถ้าเจ้าพร้อมใจแล้ว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พัดเขาตุ้ พัดสี่สาย
พัดใหญ่ ปีลุจ และเครื่องดนตรีทุกชนิด เจ้าจงกราบลงนมัสการปฏิมากรซึ่งเราได้สร้างไว้
แต่ถ้าเจ้าไม่นมัสการ จะต้องโยนเจ้าทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่
และผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่จะช่วยให้เจ้าพ้นจากมือของเราได้"
16 ซัดรัก เมซาค และเอเบเดนโกกราบทูลกษัตริย์ว่า "ข้าแต่เนบูคัดเนสซาร์
ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่จำเป็นจะต้องตอบพระองค์ในเรื่องนี้
17 ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ผู้ซึ่งพวกข้าพระองค์ปรนนิบัติ
สามารถช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ ข้าแต่กษัตริย์
พระองค์ก็จะทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นพระหัตถ์ของพระองค์
18 ถึงแม้ไม่เป็นเช่นนั้น ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงทราบ
ว่าพวกข้าพระองค์ก็ไม่ปรนนิบัติพระของพระองค์
หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งขึ้น"
19 แล้วเนบูคัดเนสซาร์ทรงเกรียวกราดยิ่งนัก
พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไปไม่พอพระทัยซัดรัก เมซาค และเอเบเดนโก
พระองค์จึงรับสั่งให้นำเขาไปให้ร่อนกว่าที่เคยถือจึงเท้า
20 และพระองค์รับสั่งให้บางคนที่มีกำลังมากที่สุดในกองทัพบามัดซัดรัก เมซาค และเอเบเดนโก
และให้โยนเขาเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่
21 แล้วคนเหล่านั้นก็ถูกมัดไว้ทั้งสี่อ กางเกง หมวก และเครื่องแต่งกายอื่นๆ
และเขาก็ถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่
22 ฉะนั้นเพราะว่ารับสั่งของกษัตริย์นั้นเข้มงวดมากและเตาไฟก็ร้อนจัด
เปลวไฟจึงได้สำค่นที่โยนซัดรัก เมซาค และเอเบเดนโก
23 และชายทั้งสามนี้ คือซัดรัก เมซาค และเอเบเดนโกก็ตกลงไปกลางเตาไฟที่ลุกอยู่ทั้งยังมดอยู่
24 ขณะนั้นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ประหลาดพระทัยทรงลุกขึ้นไปดูฉนวนพล้น
พระองค์ตรัสกับจอมมนตรีของพระองค์ว่า "เรามัดสามคนโยนเข้าไปกลางไฟมิใช่หรือ"
เขาทูลตอบกษัตริย์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ จิงพระเจ้าข้า"
25 พระองค์ตรัสตอบว่า "ดูเถิด เราเห็นสี่คนปล่อยหลุด กำลังเดินอยู่กลางไฟ
และเขาทั้งหลายก็ไม่มีอันตราย รูปร่างของคนสี่นั้นคล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้า"
26 แล้วเนบูคัดเนสซาร์เสด็จมาใกล้ประตูเตาที่ไฟลุกอยู่นั้น ทรงกล่าวว่า "ซัดรัก เมซาค
และเอเบเดนโก ผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด จงออกมาเถิด จงมาที่นี่" แล้วซัดรัก เมซาค
และเอเบเดนโกก็เดินออกมาจากกลางไฟ
27 ฝ่ายอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง และจอมมนตรีของกษัตริย์ก็ห้อมล้อมเข้ามา
เห็นว่าไฟไม่มีอำนาจอะไรเหนือร่างกายของคนเหล่านั้น ผมที่ศีรษะของเขาก็ไม่จ่อ
เสื้อก็มิได้เป็นอันตราย ไม่มีกลิ่นไฟที่ตัวเขาทั้งหลายเลย
28 เนบูคัดเนสซาร์ตรัสว่า "สาธุการแด่พระเจ้าของซัดรัก เมซาค และเอเบเดนโก
ผู้ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้น ผู้วางใจในพระองค์
กระทำให้พระบัญชาของกษัตริย์เหลวไป
และยอมพลีร่างกายของเขาเสียดีกว่าที่จะปรนนิบัติและนมัสการพระอื่น
นอกจากพระเจ้าของเขาเอง
29 เพราะฉะนั้นเราจึงออกกฎหมายว่า ชนชาติ ประชาชาติ
หรือภาษาใดๆที่กล่าวมิตีมีรายต่อพระเจ้าของซัดรัก เมซาค และเอเบเดนโก จะถูกห่มเป็นชิ้นๆ
และบ้านเรือนของเขาจะต้องเป็นกองขยะ
เพราะว่าไม่มีพระเจ้าอื่นที่จะสามารถช่วยให้พ้นในทางนี้ได้"
30 แล้วกษัตริย์ได้ทรงเลื่อนยศให้ซัดรัก เมซาค และเอเบเดนโกสูงขึ้นอีกในเมืองบาบิโลน

Chapter 4

1 เรา กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ขอประกาศแก่บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย
ซึ่งอาศัยอยู่บนพิภพทั้งสิ้นว่า สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ
2 เราเห็นสมควรที่จะแสดงหมายสำคัญและกรมหัศจรรย์ ซึ่งพระเจ้าสูงสุดได้ทรงกระทำแก่เรา
3 หมายสำคัญของพระองค์ใหญ่ยิ่งสักเท่าใด
การมหัศจรรย์ของพระองค์ก่อปรด้วยฤทธาณาภพปาโนใด
อาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรการเป็นนิรันดย์
และราชอาณาจักรของพระองค์นั้นดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
4 ตัวเรา คือ เนบูคัดเนสซาร์อยู่เป็นผาสุกในนิเวศของเรา และมีความเจริญอยู่ในวังของเรา
5 เราเห็นเรื่องซึ่งกระทำให้เราแล้ว
ขณะที่เรานอนอยู่บนที่นอนความคิดและนิมิตอันผุดขึ้นในศีรษะของเราเป็นเหตุให้เราตกใจ
6 เราจึงออกกฎหมายเรียกนักปราชญ์แห่งบาบิโลนทั้งสิ้นมาทราบเพื่อให้แก้ความฝันให้แก่เรา
7 พวกโหร พวกหมอดู และคนเคลเดีย และหมอดูดูกษยาณก็เข้ามาเฝ้า เราทั้งหลายความฝันแก่เขา
แต่เขาทั้งหลายแก้ฝันให้เราไม่ได้
8 ในที่สุดดาเนียลก็เข้ามาเฝ้าเรา เขามิชื่อว่าเบลเทซซาร์ ตามนามพระของเรา
เขามิวิญญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ เราทั้งหลายความฝันให้เขาฟังว่า
9 "โอ เบลเทซซาร์ หัวหน้ของพวกโหร
เพราะเราทราบว่าวิญญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์อยู่ในท่าน
และไม่มี ความกลัวใดๆที่จะให้ท่านแก่ภัย จงบอกนิมิตทั้งหลายในความฝันที่เราได้เห็น

และตีความนิมิตเหล่านั้นให้แก่เรา

10 นิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อนอนอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นต้นไม้ท่ามกลางพิภพ มันสูงมาก

11 ต้นไม้โตใบและแข็งแรง ยอดของมันขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และประจักษ์ไปถึงที่สุดปลายพิภพ

12 ใบกิ่งงามและผลก็อุดม และจากต้นไม้นั้น มีอาหารให้แก่สัตว์ทั้งปวง สัตว์ป่าในที่ทุ่งนาคือยู่ได้ร่มของมัน และนกในอากาศก็อาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และเนื้อหนังทั้งหลายก็เลี้ยงตนอยู่ด้วยมัน

13 ในนิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อเราอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นผู้พิทักษ์องค์บริสุทธิลงมาจากฟ้าสวรรค์

14 ท่านเปล่งเสียงและพูดดังนี้ว่า "จงฟันต้นไม้และตัดกิ่งทั้งหลายของมันออกเสีย สะบัดให้ใบของมันร่วงออกแล้วให้ผลของมันกระจายไป ให้สัตว์ป่าหนีไปเสียจากใต้ต้น และให้คนหนีไปเสียจากกิ่งของมัน

15 แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีแผ่นเหล็กและทองสัมฤทธิ์มัดไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในที่นั้น ให้เปียน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์

ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่าในหญ้าที่พื้นดิน

16 ให้จิตใจของเขาเปลี่ยนเสียจากจิตใจมนุษย์ แล้วมอบใจสัตว์ป่าให้แก่เขา

และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ

17 คำที่พากษานันเป็นคำสั่งต่อผู้พิทักษ์ ว่าตัดสินนั้นเป็นวาทะขององค์บริสุทธิ เพื่อผู้ที่มีชีวิตอยู่จะได้ทราบว่าเป็นผู้สูงสุดทรงปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์จะประทาน และตั้งผู้ที่ต่อยที่สุดให้อยู่เหนือ'

18 ความฝันนี้ตัวเราคือกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้เห็นและ โอ เบลเทสซาร์ ท่านจงกล่าวคำแก่ฝันเถิด

เพราะพวกนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งราชอาณาจักรของเราไม่สามารถที่จะให้คำแก้ความฝันแก่เรา

แต่ท่านสามารถ เพราะวิญญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธิอยู่ในตัวท่าน"

19 แล้วดาเนียล ผู้มีชื่อว่าเบลเทสซาร์ จึ่งนั่งนอญชั่วคราวในหนึ่ง

ความคิดของท่านก็กระทำให้ท่านตกใจ กษัตริย์ตรัสว่า "เบลเทสซาร์เอ๋ย

อย่าให้ความฝันหรือคำแก้ความฝันกระทำให้ท่านตกใจเลย" เบลเทสซาร์ทูลตอบว่า

"เจ้านายของข้าพระองค์ ขอให้ความฝันนั้นเป็นเรื่องของผู้ที่เกลียดชังพระองค์เกิด

และขอให้คำแก้ความฝันนั้นตกแก่ปฏิปักษ์ของพระองค์

20 ต้นไม้ที่พระองค์ทอดพระเนตร ซึ่งเติบโตขึ้นและแข็งแรง จนยอดขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ ประจักษ์ไปทั่วพิภพทั้งสิ้น

21 ใบของมันกิ่งงามและผลก็อุดม และจากต้นนั้นมีอาหารให้แก่สัตว์ทั้งปวง

สัตว์ป่าในที่ทุ่งนามาพึ่งร่มอยู่ใต้ต้น และนกในอากาศก็มาอาศัยอยู่ที่กิ่ง

22 ชั่วแต่กษัตริย์ นีคือพระองค์เอง ผู้ทรงเจริญและเข้มแข็ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญ

และขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ไปถึงสุดปลายพิภพ

23 และที่กษัตริย์ทอดพระเนตรผู้พิทักษ์คือองค์บริสุทธิลงมาจากฟ้าสวรรค์ และพูดว่า "จงฟันต้นไม้และทำลายเสีย แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีแผ่นเหล็กและทองสัมฤทธิ์มัดไว้

ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อน ในที่นั้นให้เปียน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่า และปล่อยให้เป็นอย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ'

24 ชั่วแต่กษัตริย์ ต่อไปนี้เป็นคำแก่พระสุบิน เป็นพระราชกฤษฎีกามาจากผู้สูงสุด

ซึ่งมาถึงกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์

25 ว่าพระองค์จะทรงถูกขับไล่ไปเสียจากท่ามกลางมนุษย์ และพระองค์จะอยู่กับสัตว์ในที่นั้น

พระองค์จะต้องเสวยหญ้าอย่างกับวัว และจะให้พระองค์เปียน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์

จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าพระองค์จะทราบว่าเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ

ผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์

และพระองค์จะประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา

26 และที่ทรงมีพระบัญชาให้เหลือตอรากต้นไม้นั้นไว้ก็หมายความว่า

ราชอาณาจักรจะยังเป็นของพระองค์ ตั้งแต่พระองค์ทรงทราบว่าสวรรค์ปกครอง

27 ชั่วแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นขอทรงรับคำกราบทูลของข้าพระองค์

ขอพระองค์ทรงเลิกทำบาปเสียด้วยการกระทำความชอบธรรม

และเลิกทำความชั่วด้วยสำแดงความกรุณาต่อคนจน

เพื่อความผาสุกของพระองค์อาจะยืดยาวไปอีกได้"

28 สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดขึ้นแก่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

29 พอสิ้นสิบสองเดือน พระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระราชวังแห่งราชอาณาจักรบาบิโลน

30 และกษัตริย์ตรัสว่า "นี่เป็นมหาบาปใดในมิให้หรือ

ซึ่งเราได้สร้างไว้เพื่อถวายแด่อาณาจักรนี้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา

และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา"

31 เมื่อกษัตริย์ตรัสยังไม่ทันขาดพระวาทะ ก็มีเสียงตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า "โอ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เราล้นวาจาไว้กับเจ้าแล้วว่า ราชอาณาจักรได้พากไปเสียจากเจ้าแล้ว

32 และเจ้าจะถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเจ้าจะอยู่กับสัตว์ในที่นั้น

และเจ้าจะต้องกินหญ้าอย่างกับวัว จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าเจ้าจะเรียนรู้ได้ว่า ผู้สูงสุดปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์

และประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา"

33 ในทันใดนั้นเองพระวาทะก็สำเร็จในเรื่องเนบูคัดเนสซาร์

พระองค์ถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเสวยหญ้าอย่างกับวัว

และพระกายก็เปียน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จนพระเกศาจนยาวอย่างกับขนนกอินทรี และพระขนาก็เหมือนเล็บนก

34 เมื่อสิ้นสุวรรณั้นแล้ว ตัวเรานะบูคัดเนสซาร์ก็แขวนหน้าดูฟ้าสวรรค์และจิตปกติของเราคืนมา

และเราก็สามารถแต่ผู้สูงสุดนั้น และสรรเสริญถวายเกียรติยศแด่พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

เพราะราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์

และอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

35 สำหรับพระองค์ตัวพิภพทั้งสิ้นนับว่าไม่มีค่า

ท่ามกลางกองทัพบัแห่งสวรรค์นั้นพระองค์ทรงกระทำตามชอบพระทัยพระองค์

และท่ามกลางชาวพิภพด้วย และไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้

หรือตรัสถามพระองค์ได้ว่า "พระองค์ทรงกระทำสิ่งใด"

36 ในเวลานั้นเอง จิตปกติของเราก็กลับคืนมา ความสูงส่งและราชสง่าราศรีก็กลับมาสู่เราอีก

เพื่อสร้างชาติแห่งราชอาณาจักรของเรา องค์มนตรีและข้าราชการบริหารของเรากลับมาหาเรา

และเราก็รับการสถาปนาไว้ในราชอาณาจักรของเรา ความใหญ่ยิ่งกลับเพิ่มพูนแก่เราขึ้นอีก

37 บัดนี้ตัวเราคือเนบูคัดเนสซาร์ ขอสรรเสริญ

ยกย่องและถวายพระเกียรติแด่พระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์

เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ก็ถูกต้อง และพระมรรคาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม

บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเย่อหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง

Chapter 5

1 กษัตริย์เบลัสซาร์ได้ทรงจัดการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายหนึ่งพันคน

และเสวยเหล้าองุ่นต่อหน้าคนหนึ่งพันนั้น

2 เมื่อเบลัสซาร์ทรงลืมนเหล้าองุ่นแล้ว จึงมีพระบัญชาให้นำภาชนะทองคำและเงินซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาได้ทรงภาวนาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม

ออกมาให้กษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสมและนางห้ามจะได้ใช้ใส่เหล้าดื่ม

3 เขาทั้งหลายจึงนำภาชนะทองคำซึ่งได้กวาดมาจากพระวิหาร

คือพระเนืศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์และเจ้านายของพระองค์

ทั้งพระสมและนางห้ามก็ได้ดื่มจากภาชนะเหล่านั้น

4 เขาทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นและสรรเสริญพระที่ท้าวด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้และหิน

5 ในทันใดนั้น นั่วมืดนอนได้ปรากฏขึ้น

และเขียนลงที่ผนังของพระราชวังของกษัตริย์ตรงข้ามกับคันประทีป

และกษัตริย์ก็ทอดพระเนตรมือที่เขียนนั้น

6 แล้วสิพระพิภคร์ของกษัตริย์ก็เปลี่ยนไป พระดำริของพระองค์กระทำให้พระองค์ตกพระทัย

พระเพลาก็อ่อนเปลี้ย พระสาธุก็กระเทกกัน

7 กษัตริย์รับสั่งเสียงดัง ให้นำหมอดูและคนเคลเดีย และหมอดูดูกษยามเข้ามาเฝ้า และกษัตริย์ตรัสกับพวกนักปราชญ์กรุงบาบิโลนว่า "ผู้ที่อ่านข้อเขียนนี้และแปลความให้เราได้

เราจะให้ผู้นั้นสวมเสื้อม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ

และเราจะตั้งให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักรของเรา"

8 แล้วพวกนักปราชญ์ของกษัตริย์ก็เข้ามาทั้งหมด แต่เขาทั้งหลายอ่านข้อเขียน

หรือแปลความหมายให้กษัตริย์ทรงทราบหาได้ไม่

9 แล้วกษัตริย์เบลัสซาร์ก็ตกพระทัยมาก และสิพระพิภคร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป

และเจ้านายทั้งหลายของพระองค์ก็สั่นเท่

10 ด้วยเหตุพระราชวาทะของกษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย

พระราชินีก็เสด็จเข้ามาในท้องพระโรงการเลี้ยง และพระราชินีทรงมีพระเสาวนีย์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอพระองค์อย่าได้ตกพระทัย หรือให้สิพระพิภคร์ของพระองค์เปลี่ยนไป

11 ในราชอาณาจักรของพระองค์มีชายคนหนึ่ง มีวิญญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธิในตัว ในครั้งรัชกาลของพระชนก ความสว่าง ความเข้าใจ และปัญญา เหมือนปัญญาของพระ

ได้มีประจำอยู่ต่อที่ชายคนนี้ และกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์พระชนกของพระองค์ คือกษัตริย์พระชนกของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นประธานใหญ่ของพวกโหร หมอดู

คนเคลเดีย และหมอดูดูกษยาม

12 เพราะว่าดาเนียล ซึ่งกษัตริย์ประทานนามว่า เบลเทสซาร์ มีวิญญาณเลิศ

มีความรู้และความเข้าใจที่จะแก้ความฝัน แก้ปริศนาและแก้ปัญหาดังๆ

บัดนี้ทรงเรียกดาเนียลให้เข้ามาเฝ้า แล้วเขาจึงแปลความหมายถวายพระองค์"

13 เขาจึงนำดาเนียลเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามดาเนียลว่า "ท่านคือดาเนียลคนนั้นในพากที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากประเทศยูดาห์

ที่กษัตริย์เสด็จพ่อของเรานำมาจากยูดาห์หรือ

14 เราได้ยินว่าท่านมีวิญญาณของพระในตัว และท่านมีความสว่าง

ความเข้าใจและปัญญาเลิศประจำตัว

15 บัดนี้ เราให้พวกนักปราชญ์ พวกหมอดูมาเข้าเฝ้า เพื่อให้อ่านข้อความนี้

และแปลความหมายให้เรา แต่เขาแปลความหมายของเรื่องราวนี้ไม่ได้

16 แต่เราได้ยินว่าท่านให้คำแปลและแก้ปัญหาคือ

บัดนี้ถ้าท่านอ่านข้อความและแปลความหมายให้เราได้ จะให้ท่านสวมเสื้อม่วง

และสวมสร้อยคอทองคำ และจะตั้งท่านให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร"

17 แล้วดาเนียลกราบทูลต่อพระพิภคร์กษัตริย์ว่า "ขอทรงเก็บของพระราชทานไว้กับพระองค์เถิด

และขอทรงพระราชทานรางวัลแก่ผู้นี้ ฝ่ายข้าพระองค์จะขออ่านข้อเขียนถวายกษัตริย์

และถวายคำแปลความหมายให้พระองค์ทรงทราบ

18 ข้าแต่กษัตริย์ พระเจ้าสูงสุดได้ทรงประทานพระราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่และสง่าราศี

และเกียรติยศแด่เนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาของพระองค์

19 และเพราะความยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ประทานแก่นักบุดเนสซาร์ บรรดาชนชาติ

ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจึงได้สิ้นสะท้านและเกรงขามต่อพระพิภคร์พระราชบิดา พระองค์จะทรงประหารผู้ใดที่ทรงประหารเสีย หรือทรงให้ผู้นี้ดำรงชีวิตอยู่ก็ทรงให้ดำรงชีวิต

พระองค์จะทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ทรงแต่งตั้ง

พระองค์จะทรงกระทำให้ผู้ใดต่อยลงพระองค์ก็ทรงกระทำ

20 แต่เมื่อพระทัยของพระบิดาผยองขึ้น ฝ่ายจิตวิญญาณของพระองค์ก็แข็งกระด้างไป

จึงทรงประกอบกิจด้วยความเห่อเหิม พระเจ้าทรงถอดพระองค์จากราชบัลลังก์

และทรงรับสง่าราศีของพระองค์ไปเสีย

21 พระเจ้าทรงขับไล่เนบูคัดเนสซาร์ไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์

และทรงกระทำให้พระทัยของพระองค์ท่านเป็นเหมือนใจสัตว์ป่า และทรงให้อยู่กับกลาปา

ทรงให้หญ้าเสวยเหมือนวัว และพระกายของพระองค์ท่านก็เปียน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์

จนกว่าพระองค์รู้ว่าพระเจ้าสูงสุดทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์

และทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์จะทรงปรารถนาให้ปกครอง

22 ข้าแต่เบลัสซาร์ พระองค์เป็นชาติโอรส

แม้พระองค์ทรงทราบเช่นนั้นทั้งสิ้นแล้วก็มีได้ล่อมพระทัย
23 แต่ทรงยกองค์พระองค์ขึ้นสู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์
และทรงให้หน้าภาชนะแห่งพระนิเวศของพระองค์มาต่อพระพักตร์พระองค์ แล้วพระองค์
พวกเจ้านายของพระองค์ พระสนม และนางห้ามของพระองค์ก็ดื่มเหล้าองุ่นจากภาชนะเหล่านั้น
และพระองค์ทรงสรรเสริญพระทัยที่ท้าวด้วยเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งจะดูหรือฟัง
หรือรู้เรื่องก็ไม่ได้
แต่พระองค์มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าซึ่งล่อมปราณของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์
และทางทั้งสิ้นของพระองค์ก็ขึ้นอยู่กับพระองค์
24 จึงมีมือซึ่งรับได้มาจากพระพักตร์ได้จารึกข้อเขียนนี้ลงไว้
25 ต่อไปนี่เป็นข้อเขียนที่จารึกไว้ คือ เมเน เมเน เทเคล และ ฟารสิน
26 ต่อไปนี่เป็นคำไขหรือราวานัน เมเน
พระเจ้าได้ทรงคำนวณวาระแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว
และทรงนำราชอาณาจักรนั้นมาถึงสิ้นสุด
27 เทเคล พระองค์ได้ถูกขังในตรารู ทรงเห็นวายุขยาดอยู่
28 เปเรส ราชอาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่งออกให้แก่คนมีเดีย และคนเปอร์เซีย"
29 แล้วเบลชัสซาร์ก็ทรงบัญชาและเขาได้ให้ดาเนียลสวมเสื้อสีม่วง และให้สวมสร้อยคอทองคำ
และทรงให้ประกาศเกี่ยวกับเรื่องของท่านว่า ท่านได้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร
30 ในคืนวันนั้นเอง เบลชัสซาร์กษัตริย์คนเคลเดียก็ทรงถูกประหาร
31 และดาร์ริอัสคนมีเดียก็ทรงรับราชอาณาจักร มีพระชนมายุหกสิบสองพรรษา

Chapter 6

1 ดาร์ริอัสพอพระทัยที่จะทรงแต่งตั้งอุปราชหนึ่งร้อยยี่สิบคนขึ้นเหนือราชอาณาจักร
เพื่อจะให้ปกครองอยู่ที่ราชอาณาจักร
2 และทรงตั้งอภิรัฐมนตรีสามคนอยู่เหนือ มีดาเนียลเป็นอภิรัฐมนตรีคนแรก
เพื่อให้อุปราชรายงานติดต่อกับเพื่อกษัตริย์จะมีได้ทรงขาดประโยชน์
3 แล้วดาเนียลคนนี้ก็มิเชื่อเสียงจากอภิรัฐมนตรีอื่น ๆ และอุปราช เพราะวิญญาณเลืสสถิตกับท่าน
และกษัตริย์ก็ทรงหมายพระทัยจะทรงแต่งตั้งท่านให้ครอบครองเหนือราชอาณาจักรนั้นทั้งหมด
4 อภิรัฐมนตรีและอุปราชทั้งหลายจึงหามูลเหตุเพื่อจดาเนียลในเรื่องเกี่ยวกับราชอาณาจักร
แต่ก็หามูลเหตุหรือความผิดไม่ได้ เพราะท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ
จะหาความพลั้งพลาดหรือความผิดในท่านมิได้เลย
5 คนเหล่านี้จึงกล่าวว่า "เราจะหามูลเหตุฟ้องดาเนียลไม่ได้เลย
นอกจากเราจะหาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเรา"
6 แล้วอภิรัฐมนตรีและอุปราชเหล่านี้ได้พากันเข้าเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า "ข้าแต่กษัตริย์ดาร์ริอัส
ของทรงพระเจริญเป็นนิตย์
7 บรรดาอภิรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักร ทั้งข้าหลวงภาค และอุปราช
มนตรีและผู้ว่าราชการเมืองทั้งหลายทั้งสิ้นได้ตกลงกันว่า
กษัตริย์สมควรรจะได้ทรงตรากฎหมายและออกพระราชกฤษฎีกาว่า
ในสามสิบวันถัดผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ ข้าแต่กษัตริย์
ก็ให้โยนผู้นั้นลงในถ้ำสิงโตเสีย
8 ข้าแต่กษัตริย์ บัดนี้ขอพระองค์ออกพระราชกฤษฎีกา
และลงพระนามในหนังสือสำคัญเพื่อจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้
ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย ซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่"
9 เพราะฉะนั้นกษัตริย์ดาร์ริอัสจึงทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญและพระราชกฤษฎีกา
10 เมื่อดาเนียลทราบวาลงพระนามในหนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่านก็ไปยังเรือนของท่าน
ที่มีหน้าต่างห้องชั้นบนของท่านเปิดตรงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็คุกเข่าลงวันละสามครั้ง
อธิษฐานและโมทนาพระคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคยกระทำมาแต่ก่อน
11 แล้วคนเหล่านี้ก็ไดพากันมาและได้พบดาเนียลอธิษฐานและวิงวอนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าของ
ท่าน
12 แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าไปใกล้กราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์เกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาของกษัต
ริย์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ทรงลงพระนามในพระราชกฤษฎีกากับหนึ่งมิใช่หรือว่า
ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ ในสามสิบวันนี้ ข้าแต่กษัตริย์
ก็ให้โยนผู้นั้นลงไปในถ้ำสิงโตเสีย" กษัตริย์ตรัสตอบว่า "เรื่องนั้นยังคงอยู่
ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่"
13 แล้วเขาจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า
"ดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ หาได้เชื่อฟังพระองค์ไม่ ข้าแต่กษัตริย์
และไม่เชื่อฟังพระราชกฤษฎีกาซึ่งพระองค์ทรงลงพระนามไว้ แต่ได้ทูลขอวันละสามครั้ง"
14 เมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำเหล่านั้นแล้ว ก็ทรงโหม่นสั่นยิ่งนัก
และทรงตั้งพระทัยหาทางช่วยดาเนียลให้พ้น
ทรงหาหนทางช่วยดาเนียลให้รอดพ้นจนถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก
15 แล้วคนเหล่านั้นก็พากันมาเข้าเฝ้ากษัตริย์และกราบทูลกษัตริย์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์
ขอพระองค์ฟังทราบว่ กฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียว่า
พระราชกฤษฎีกาก็ดีหรือกฎหมายก็ดีซึ่งกษัตริย์ทรงประทับตราแล้วย่อมเปลี่ยนแปลงไม่ได้"
16 แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชา เขาก็นำดาเนียลมาทั้งในถ้ำสิงโต กษัตริย์ตรัสแก่ดาเนียลว่า
"พระเจ้าของท่าน ผู้ซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่นีงนิตย์นั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอดพ้น"
17 แล้วเขานำศิลาก้อนหนึ่งมาปิดปากถ้ำไว้
กษัตริย์ก็ได้ทรงประทับตราขอพระองค์และตราของเจ้านายของพระองค์
เพื่อว่าจะไม่มีสิ่งใดอันเกี่ยวกับดาเนียลเปลี่ยนแปลงไป
18 แล้วกษัตริย์ก็เสด็จกลับพระราชวัง ทรงจดพระกระยาหารตลอดคืนนั้น
ไม่ให้น่าเครื่องดนตรีอันใดมาหน้าพระที่ และบรรทมไม่หลับ
19 พอเช้าตรู่ กษัตริย์ก็ลุกขึ้นรีบเสด็จไปยังถ้ำสิงโต
20 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงถ้ำนั้น พระองค์ก็ตรัสเรียกดาเนียลด้วยเสียงโหม่นส
กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า "โอ ดาเนียล ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

พระเจ้าของท่านซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่นีงนิตย์นั้น
ทรงสามารถที่จะช่วยท่านให้พ้นจากสิงโตได้แล้วหรือ"
21 แล้วดาเนียลกราบทูลกษัตริย์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์
22 พระเจ้าของข้าพระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาปิดปากสิงโตไว้
มันมิได้ทำอันตรายแก่ข้าพระองค์
เพราะพระองค์ทรงเห็นว่ข้าพระองค์ไร้ความผิดต่อพระพักตร์พระองค์ ข้าแต่กษัตริย์
ข้าพระองค์มิได้กระทำความผิดประการใดต่อพระพักตร์พระองค์ด้วย"
23 ฝ่ายกษัตริย์ก็โสมนัสในพระทัยเป็นล้นพ้น และทรงบัญชาให้นำดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ
เขาจึงเอาดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ ไม่ปรากฏว่ามีอันตรายอย่างไรบนตัวท่านเลย
เพราะท่านได้เชื่อในพระเจ้าของท่าน
24 แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาให้นำคนเหล่านั้นที่ฟ้องดาเนียลมาโยนทิ้งในถ้ำสิงโต ทั้งตัวเขา
บุตรทั้งหลายของเขา และภรรยาของเขาทั้งหลายด้วย และก่อนที่เขาตกลงไปถึงพื้นถ้ำ
เขาก็ได้ได้พืดเขาอยู่เสียแล้ว และหักกระดูกของเขาทั้งหลายเป็นชิ้นๆไป
25 แล้วกษัตริย์ดาร์ริอัสทรงมีพระราชสาส์นไปถึงบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง
และภาษาทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในพิภพทั้งสิ้นว่า "สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ
26 เราออกกฤษฎีกาว่า ให้คนทั้งหลายสิ้นสะท่านและข้าเกรงต่อพระพักตร์พระเจ้าของดาเนียลใน
ราชอาณาจักรของเราทั้งหมด เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์ อาณาจักรของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย
และราชอาณาจักรของพระองค์จะดำรงจนถึงที่สุด
27 พระองค์ทรงช่วยให้พ้นและช่วยให้พ้นภัย
พระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในฟ้าสวรรค์และบนพื้นพิภพ
พระองค์คือพระผู้ช่วยดาเนียลให้พ้นจากอุทธีของสิงโต"
28 ดังนั้น ดาเนียลผู้นี้จึงได้เจริญขึ้นในรัชสมัยของดาร์ริอัส และในรัชสมัยของไซรัสคนเปอร์เซีย

Chapter 7

1 ในปีที่นั้นแห่งรัชกาลเบลชัสซาร์กษัตริย์เมืองบาบิโลน
ดาเนียลมีความฝันและนิมิตผุดขึ้นในศีรษะของท่านเมื่อท่านนอนอยู่ในที่นอนของท่าน
ท่านจึงบันทึกความฝันนั้นไว้ และบรรยายเนื้อเรื่องนั้น
2 ดาเนียลกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเกิด
ลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ได้ปลุกปั่นทะเลใหญ่ขึ้น
3 และสัตว์มหึมาสี่ตัวได้ขึ้นมาจากทะเล ต่างตัวต่างกัน
4 ตัวแรกเหมือนสิงโต มีปีกนกอินทรี เมื่อข้าพเจ้ามองดูนั้น ชนปิกก็ถูกถอนออกไป
และมันถูกขยี้ขึ้นจากแผ่นดิน และให้โยนสองเท้าเหมือนคน และมอบใจของมนุษย์ให้แก่มัน
5 และดูเกิด มีสัตว์อีกตัวหนึ่งเป็นตัวที่สองเหมือนหมี มันขยี้ตัวข้างหนึ่งขึ้น
มีกระดูกซี่โครงสามซี่อยู่ในปากของมันระหว่างสี่เท้า มีเสียงบอกมันว่า 'จงลุกขึ้นกินเนื้อให้มาก'
6 ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าก็เฝ้ามองดู ดูเกิด สัตว์อีกตัวหนึ่งเหมือนเสือดาว บนหลังมีปีกนกสี่ปีก
สัตว์นั้นหิวหิวสี่เท้าและมันรับราชอาณา
7 ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตกลางคืน และดูเกิด
สัตว์ที่สี่มีนัยร้ายกาจและเป็นที่น่ากลัวและแข็งแรงยิ่งนัก มันมีฟันเหล็กมีหาม
มันกินและหักเป็นชิ้นๆ และกระเทิบสิ่งที่เหลือมันเสีย มันต่างกับสัตว์อื่นทั้งหลายที่อยู่ก่อนมัน
มันมีเขาสืบขา
8 ข้าพเจ้าพิเคราะห์เรื่องเขาเหล่านั้น ดูเกิด มีอีกเขาหนึ่งเล็กงอกขึ้นมาจากกลางเขาเหล่านั้น
เขาขุ่นแรกสามเขาได้ถูกลอนรากออกไปต่อหน้ามัน และดูเกิด ในเขานั้นมีด้าเหมือนตามนุษย์
มีปากพูดเรื่องใหญ่โต
9 ขณะที่เขาพเจ้าดูอยู่มีหลายบัลลังก์ถูกล้มลง และผู้หนึ่งผู้เจริญด้วยวัยวุฒิมาประทับ
ลงองค์ของเขายังหิมะ พระเกศาที่พระเศียรของพระองค์เหมือนขนแกะบริสุทธิ์
พระบัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวเพลิง กงจักรของบัลลังก์นั้นเป็นไฟลุก
10 ธารไฟพุ่งออกและไหลออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ คนนับแสนๆปรนนิบัติพระองค์
คนนับโกฏิๆเข้าเฝ้าพระองค์ ผู้พิพากษาที่ขึ้นนั่งบัลลังก์ บรรดาหนึ่งสี่ก็เปิดขึ้น
11 ข้าพเจ้าก็จึงงู เพราะเสียงพูดใหญ่โตของเขาเล็กนั้น และเมื่อข้าพเจ้าจึงดูสัตว์ตัวนั้นก็ถูกฆ่า
และศพก็ถูกทำลาย มอบให้เผาเสียด้วยไฟ
12 ส่วนเรื่องสัตว์ที่เหลืออยู่นั้น ราชอาณาจักรของมันก็ถูกนำไปเสีย
แต่ชีวิตของมันนั้นยังต่อไปให้ถึงฤดูหนึ่งและวาระหนึ่ง
13 ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตกลางคืน และดูเกิด
มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆในท้องฟ้า
และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวัยวุฒินั้น เขานำท่านมาเผ่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
14 ราชอาณาจักร ส่งราศี กับราชอาณาจักร ก็ได้มอบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ
ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน
ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่สิ้นสุดไป
และอาณาจักรของท่านเป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย
15 ส่วนข้าพเจ้า คือดาเนียล จิตใจข้าพเจ้าก็เป็นทุกข์ในตัวของข้าพเจ้า
เพราะนิมิตในศีรษะของข้าพเจ้าก็กระทำให้ข้าพเจ้าตกใจ
16 ข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ท่านผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่น และได้ถามความจริงของเรื่องราวนี้
ท่านก็บอกข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้ารู้ความหมายของเรื่องเหล่านี้
17 สัตว์มหึมาทั้งสี่คือ กษัตริย์สี่พระองค์ซึ่งจะเกิดมาจากพิภพ
18 แต่บรรดาวิสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุดจะรับราชอาณาจักร
และถือกรรมสิทธิ์ราชอาณาจักรนั้นสืบๆไปเป็นนิตย์ คือเป็นนิตย์นิรันดร์
19
แล้วข้าพเจ้าก็อยากจะทราบถึงความจริงอันเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่นั้นซึ่งผุดแปลกกับสัตว์อื่นๆทั้งสิ้น
ร้ายกาจเหลือเกิน มีฟันเหล็กและเล็บตีนทองสัมฤทธิ์
ซึ่งกินและหักเป็นชิ้นๆและกระเทิบสิ่งที่เหลือมันเสีย
20 และเกี่ยวกับเขาสืบขาซึ่งอยู่บนหัวของมัน

และเขาอีกเขาหนึ่งซึ่งงอกขึ้นมาก่อหน้าเขารุ่นแรกสามเขาที่หลุดไป

เขาซึ่งมีตาและมีปากซึ่งพูดสิ่งใหญ่โต และซึ่งดูเหมือนจะใหญ่โตกว่าเพื่อนเขาด้วยกัน

21 เมื่อข้าพเจ้ามองดู เขานี้ทำสงครามกับวิสุทธิชนและชนะ

22

จนถึงผู้เจริญด้วยวัยวุฒิเสด็จมาถึงและทรงให้มีการพิพากษาให้แก่วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น และจนสมัยเมื่อวิสุทธิชนรับราชอาณาจักรมาถึง

23 ท่านผู้นั้นกล่าวดังนี้ว่า

“เรื่องสัตว์ตัวสี่ซึ่งมีราชอาณาจักรที่สืบเนื้พิภพซึ่งจะผิดกับราชอาณาจักรทั้งสิ้น

และจะกินทั้งพิภพนี้เสียและเหยียบพิภพลง และหักพิภพนั้นให้แตกออกเป็นชิ้นๆ

24 ส่วนเรื่องเขาสิบเขานี้จากราอาณาจักรนี้จะมีกษัตริย์สิบพระองค์เกิดขึ้น

และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ผิดแปลกกว่ากษัตริย์ที่มีมาก่อน

และจะโค่นกษัตริย์เสียสามองค์

25 ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายองค์ผู้สูงสุด และจะให่วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดทนระอาใจ

และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาอารและพระราชบัญญัติ

และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ

26 แต่ผู้ที่พิพากษาจะขึ้นนั่งบัลลังก์และจะทรงนำอาราอาณาจักรของท่านไปเสีย

เพื่อจะทรงเผาผลาญและทำลายเสียให้สิ้นสุด

27 และอาณาจักรกับราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่ชุมชนแห่งวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น

อาณาจักรของท่านจะเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่าน”

28 เรื่องราวก็สิ้นสุดลงเพียงนี้ ส่วนข้าพเจ้าคือดาเนียล

ความคิดของข้าพเจ้าก็ทำให้ข้าพเจ้าตกใจมาก และสีหน้าของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป

แต่ข้าพเจ้าก็เก็บเรื่องราวนี้ไว้ในใจ”

Chapter 8

1 ในปีที่สามแห่งรัชกาลกษัตริย์เบลซัสซาร์ มีนิมิตปรากฏแก่ข้าพเจ้าดาเนียล

หลังจากนิมิตที่ปรากฏแก่ข้าพเจ้าครั้งแรกนั้น

2 และข้าพเจ้าเห็นเป็นนิมิต ต่อมาขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ที่สุสาปราสาท ซึ่งอยู่ในแขวงเมืองเอลาม และข้าพเจ้าก็เห็นเป็นนิมิต และข้าพเจ้าอยู่ริมแม่น้ำอุลัย

3 ข้าพเจ้างยหน้าขึ้นเห็น และดูเถิด และผู้ตัวหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มีเขาสองเขา เขาทั้งสองสูง แต่เขาหนึ่งสูงกว่าอีกเขาหนึ่ง และเขาที่สูงนั้นงอกมาที่หลัง

4 ข้าพเจ้าเห็นและผู้นั้นชี้วัดไปทางตะวันออก และทางเหนือและทางใต้

ไม่มีสัตว์ตัวใดต้านทานมันได้ และไม่มีใครที่จะช่วยให้พ้นจากมือของมันได้

มันทำตามชอบใจของมันและก็พอตัวขึ้น

5 เมื่อข้าพเจ้ากำลังตรึกรตรองอยู่ ดูเถิด มีแพะผู้ตัวหนึ่งมาจากทิศตะวันตก

เหาะข้ามพื้นพิภพทั้งสี่มา ไม่แต่ต้องพื้นดินเสีย

และแพะนั้นมีเขาเด่นอยู่ในระหว่างตาของมันเขาหนึ่ง

6 มันมาหาและผู้ที่มิมีเขาสองเขาซึ่งข้าพเจ้าเห็นอยู่อยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ

มันวิ่งเข้าใส่และผู้ตัวนั้นด้วยเต็มกำลังจวมโกธของมัน

7 ข้าพเจ้าเห็นมันเข้ามากลืนและผู้ มันโกรธและเข้าชนและผู้ ทำให้เขาทั้งสองของมันหักไป

และและผู้ที่มิมีกำลังต้านทานมันได้ มันเหยียบและผู้ลงที่ดินและเหยียบเสีย

และไม่มีใครช่วยและผู้ให้พ้นมือของมันได้

8 แล้วและผู้ก็พอตัวขึ้นอย่างยิ่ง แต่เมื่อมันแข็งแรง เขาใหญ่ของมันก็หัก

มีเขาเด่นอีกสี่เขาเกิดขึ้นแทนที่ หันไปทางทิศลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์

9 และเมื่อเขาเล็กๆเขาหนึ่งงอกออกมาจากเขาหนึ่งในพวกเขาเหล่านี้ ซึ่งงอกขึ้นใหญ่โตเหลือเกิน ตรงไปทางใต้ ตรงไปทางตะวันออก และตรงไปยังแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น

10 มันงอกขึ้นใหญ่โต แม้กระทั่งถึงบวรารแห่งฟ้าสวรรค์

มันยังเหยียบบริวารกับดวงดาวลงมายังพิภพลีลับๆ แล้วเหยียบย่ำเสีย

11 มันพอตัวขึ้นอีก แม้กระทั่งถึงจอมของบวราร และเครื่องเผบูชาประจำวันก็ถูกชิงไปเสีย

และสถานบริสุทธิของพระองค์ก็ถูกเหยียบย่ำลง

12 และเพราะเหตุการณ์ละเมิด เขาได้รับมอบบริวารไว้สู่กับการเผบูชาประจำวัน

และความจริงก็ถูกเหยียบลงที่ดิน และเขานี้ก็ปฏิบัติงานและเจริญขึ้น

13 แล้วข้าพเจ้าได้ยินวิสุทธิชนผู้หนึ่งพูดอยู่ วิสุทธิชนอีกผู้หนึ่งก็พูดกับวิสุทธิชนผู้ทีพูดอยู่นั้นว่า

”นิมิตที่เกี่ยวข้องกับเครื่องเผบูชาประจำวันนั้นจะอยู่อีกนานเท่าใด

ทั้งเรื่องการละเมิดที่ทำให้เกิดการกร้างว่างเปล่า

เพื่อจะมอบทั้งสถานบริสุทธิและบวรารให้ถูกเหยียบย่ำลงใต้ฝ่าเท้า”

14 ท่านผู้นั้นตอบข้าพเจ้าว่า ”อยู่มาลองฟังสิสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธินี้จะได้รับการชำระ”

15 และอยู่มาเมื่อข้าพเจ้าดาเนียลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็พยายามเข้าใจ และดูเถิด

มีเหมือนมนุษย์ยืนอยู่หน้าข้าพเจ้า

16 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของชายผู้หนึ่งระหว่างฝั่งแม่น้ำอุลัย และเสียงนั้นร้องเรียกและกล่าวว่า ”กาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจในนิมิตนั้นเถิด”

17 ดังนั้นท่านจึงมาถึงผู้ที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อท่านมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ตกใจสทหน้าลงถึงดิน

แต่ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ”โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า

นิมิตนั้นเป็นเรื่องของกาลอวสาน”

18 เมื่อท่านกำลังพูดอยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สทหน้าติดดินอยู่

แต่ท่านแต่ต้องข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น

19 ท่านกล่าวว่า ”ดูเถิด ข้าพเจ้าจะพาให้ท่านทราบถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในตอนปลายแห่งพระพิโรธ

เพราะมันเกี่ยวข้องกับารกำหนดแห่งอาสน

20 เรื่องและผู้มีสองเขาที่ท่านเห็นนั้นคือ กษัตริย์ของชนมีเดียและคนเปอร์เซีย

21 และแพะผู้คือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่กระว้างนั้นดา คือกษัตริย์องค์แรก

22 ส่วนเขาที่หัก และมีอีกสี่เขาเกิดขึ้นแทนนั้น

คืออาณาจักรสี่อาณาจักรจะเกิดขึ้นจากประเทศชาตินั้น แต่ไม่มีอำนาจเหนือเขาแรกนั้น

23 และในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขา เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว

จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดุร้าย และมีความเข้าใจในเรื่องปริศนาเกิดขึ้น

24 อำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก แต่มิได้โดยอำนาจของท่านเอง

และท่านจะกระทำให้บังเกิดความพินาศอย่างน่ากลัว ท่านก็เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน

ท่านจะทำลายคนที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ

25 ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การล่อลวงแพร่หลายขึ้นด้วยน้ำมือของท่าน

ท่านจะพอตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะทำลายคนมากหลายโดยความสงบ

แล้วจะถูกขึ้นต่อผู้กับจอมเจ้านาย แต่ท่านจะต้องถูกหักทำลาย มิใช่ด้วยมือเลย

26 นิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งบอกเล่านั้นเป็นความจริง แต่งงปิดบังนิมิตนั้นไว้เพื่อจะ เพราะเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า”

27 และข้าพเจ้าดาเนียลก็อ่อนเพลีย และนอนเจ็บอยู่หลายวัน

แล้วข้าพเจ้าก็เกิดขึ้นไปปฏิบัติราชการของกษัตริย์ต่อไป แต่ข้าพเจ้าก็งงนงโดยนิมิตนั้น

และไม่เข้าใจเรื่องราวเลย

Chapter 9

1 ในปีที่รัชกาลดาเรียส โอรัสกษัตริย์อาหสุเอรัส เชื่อสายชนมีเดีย

ผู้ได้เป็นกษัตริย์เหนือดินแดนแกลเดีย

2 ในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ข้าพเจ้าดาเนียลได้เข้าใจถึงจำนวนปีจากหนังสือ

ซึ่งพระวาจาของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า

พระองค์จะทรงกระทำให้ครบกำหนดเจ็ดสิบปีในการสร้างของกรุงเยรูซาเล็ม

3 แล้วข้าพเจ้าก็หันหน้าไปทางองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แสวงหาด้วยการอธิษฐานและการวิงวอน ทั้งด้วยการอดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนมูลเถา

4 ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าและสภาราพว่า ”ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและที่น่านะพิงกลัว

ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อผู้ที่รักษพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์

5 ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาป และได้กระทำความชั่วช้า

และได้ประกอบความชั่วและการบกฏ หันเสียจากข้อบังคับและคำตัดสินของพระองค์

6 ข้าพระองค์มิได้ฟังบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของพระองค์

ผู้กล่าวในพระนามของพระองค์คือกษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งต่อเจ้านาย

บรรพบุรุษและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน

7 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชอบธรรมเป็นของพระองค์

และอาชญาชนทั้งหลายแก่พวกข้าพระองค์ ดังทุกวันนี้ ทั้งการแกล้งยุดาห์ ชาวกรุงเยรูซาเล็ม

และอิสราเอลทั้งหมด ทั้งผู้ที่อยู่ไกลและอยู่ใกล้ออกไป

ในแผ่นดินทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงขับไล่เขาไปนั้น เพราะความละเมิดซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์

8 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชยหน้าควรแก่พวกข้าพระองค์

แก่กษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย เจ้านาย และบรรพบุรุษ

เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระองค์

9 พระกรุณา และการอภัยโทษเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย

ถึงแม้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กบฏต่อพระองค์

10 และมีได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์

ด้วยการกระทำตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้ต่อหน้าข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์

11 เออ อิสราเอลทั้งเมืองได้ละเมิดต่อพระราชบัญญัติของพระองค์

และได้หันไปเสียไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และการสาปแช่งและการปฏิญาณ

ซึ่งจารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า จึงถูกเทลงเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาปต่อพระองค์

12 พระองค์ได้ทรงยืนยันถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกล่าวโทษข้าพระองค์ทั้งหลาย

และกล่าวโทษผู้ปกครองซึ่งปกครองข้าพระองค์ โดยนាំให้ข้าพระองค์เกิดวิบัติอย่างใหญ่หลวง

เพราะว่าภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้นไม่มีที่ใดที่ได้กระทำเหมือนที่ได้กระทำแก่เยรูซาเล็ม

13 ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว

วิบัติถึงสิ้นก็ได้ตกอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว

แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายยังมีได้อธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย

โดยหันเสียจากความชั่วช้าของข้าพระองค์ และเข้าใจความจริงของพระองค์

14

เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเก็บความวิบัติไว้พร้อมและได้ทรงนำมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย

เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงเป็นผู้ชอบธรรมในสรรพกิจ

ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์

15 แล้วบัดนี้ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย

ผู้ทรงนำชนชาติของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์

และได้ทำให้พระนามลือมาจนทุกวันนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความบาป

และข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำความชั่ว

16 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ตามความชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์

ขอให้ความกริ้วและพระพิโรธของพระองค์หันกลับเสียจากเยรูซาเล็มนครของพระองค์

ภูเขาศรีสุทธิของพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย

และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย

เยรูซาเล็มและประชาชนของพระองค์จึงกลายเป็นที่เยาะเย้ยในหมู่มนทั้งสิ้นที่อยู่รอบข้าพระองค์

17 ละนั้น ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้

ขอทรงสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำวิงวอนของเขา และขอทรงให้พระพักตร์

ของพระองค์ทอดลงเหนือสถานบริสุทธิของพระองค์ซึ่งทรงสร้างขึ้นเพื่อเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า

18 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงเจียรพระกรณสดับฟัง

ขอทรงลืมหพระเนตรดูความกริ้วของข้าพระองค์ทั้งหลาย

ทั้งนครซึ่งเรียกชานกันตามพระนามของพระองค์

เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้ถวายคำวิงวอนต่อพระพิทศพระองค์ โดยอาศัยความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลาย แต่โดยอาศัยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

19 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงฟัง ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงให้อภัย ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงใส่พระทัยและทรงกระทำ ขออย่าเน้นข้าเลยพระเจ้าจะ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะท่านครของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ก็มีชื่อตามพระนามของพระองค์"

20 ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพูด กำลังอธิษฐานและสารภาพบาปของข้าพเจ้าและบาปของอิสราเอลประชาชนของข้าพเจ้า และเสนอคำวิงวอนของข้าพเจ้าต่อพระพิทศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า เพื่ออุทิศบาปทั้งสิ้นแห่งพระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่นั้น

21 เออ ขณะเมื่อข้าพเจ้ากล่าวคำอธิษฐานอยู่ ชายชื่อกาเบรียล ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตครั้งแรกนั้น ได้บินอย่างเร็วมาใกล้ข้าพเจ้า และต่อข้าพเจ้าในเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น

22 ท่านได้ให้ความรู้และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "โอ ดาเนียล ข้าพเจ้าออกมา ณ บัดนี้ เพื่อจะให้ปัญญาและความเข้าใจแก่ท่าน

23 ในตอนต้นแห่งคำวิงวอนของท่านก็มีพระบัญชาออกไป ข้าพเจ้าจึงมาบอกให้ท่านทราบเพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรักมาก เพราะฉะนั้นจงเข้าเฝ้าพระบัญชานั้นและพิจารณาในมิตินั้น

24 มิใช่สิบสัปดาห์กำหนดไว้สำหรับชนชาติของท่าน และนครบริสุทธิของท่าน เพื่อให้เสริมสร้างการละเมิด ให้บาปจบสิ้น และให้ลบความชั่วช้าเพื่อบริความชอบธรรมในนครนี้เข้ามา เพื่อประจบตราทั้งนิมิตและคำพยากรณ์ไว้ และเพื่อจะเริ่มสถานบริสุทธิ์ที่สุด

25 เพราะฉะนั้นจงทราบและเข้าใจว่า นับตั้งแต่การที่พระบัญชานั้นออกไปให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงสมัยพระเมสสิยาห์ ผู้เป็นประมุขก็เป็นเวลาเจ็ดสัปดาห์และเป็นเวลาหกสิบสองสัปดาห์ และถนนจะถูกสร้างขึ้นพร้อมด้วยกำแพงเมือง แต่ในยุคสามาบา

26 หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มิใช่เพื่อตัวท่านเอง และประชาชนของประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิ์ที่เสีย ที่สุดปลายของมันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนสงครามสิ้นสุดลงก็มีการรกร้างกำหนดไว้

27 ท่านจะยืนยันทันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ และในระหว่างกลางสัปดาห์นั้นท่านจะกระทำให้การถวายสัตวบูชา และเครื่องบูชาอื่นๆหยุดไป และเพราะเหตุมีความสะอิดสะเอียนแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่าจนสำเร็จเสร็จสิ้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกหลงเหลือผู้ที่รับไว้เหล่านั้น"

Chapter 10

1 ในปีที่สองแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์แห่งประเทศเปอร์เซีย มีอยู่สิ่งหนึ่งทรงสำแดงแก่ดาเนียล ผู้ได้ชื่อว่าเบลเทสซาร์ และสิ่งนั้นก็จริง แต่เวลาที่กำหนดไว้ก็อีกนาน

ท่านเข้าใจสิ่งนั้นและมีความเข้าใจในนิมิตนั้น

2 ในคราวนั้น ข้าพเจ้าดาเนียลเป็นทุกข์อยู่สามสัปดาห์

3 ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารอร่อย เนื้อหรือน้ำองุ่นก็มิได้เข้าปากข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ามิได้ดื่มโลมน้ำมันตัวเลตลอดสามสัปดาห์

4 เมื่อวันที่ยี่สิบสี่เดือนต้นข้าพเจ้าอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำไทกริส

5 ข้าพเจ้าแขนงขึ้นมอง ดูเกิด มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าปน มีทองคำเนื้อดีเมืองอุฟาสลาดเอาไว้

6 ร่างกายของท่านดังพลอยเดี่ยว และหน้าของท่านก็เหมือนฟ้าแลบ ดวงตาของท่านก็เหมือนกับคมเปลวเพลิง แขนและเท้าเป็นเงางมเหมือนกับทองสัมฤทธิ์ขัด และเสียงถ้อยคำของท่านเหมือนเสียงมวลขน

7 และข้าพเจ้าดาเนียลเห็นนิมิตนั้นแต่ผู้เดียว คนที่อยู่กับข้าพเจ้ามิได้เห็นนิมิตนั้น แต่เขาตัวสั่นมากจึงวิ่งไปซ่อนเสีย

8 แล้วข้าพเจ้าอยู่แต่ลำพัง และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตใหญ่ยิ่งนี้ ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวสิ้นแรง หน้าตาใสของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนเป็นหน้าซีด ข้าพเจ้าหมดแรง

9 แล้วข้าพเจ้าจึงได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน และเมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำนั้น ข้าพเจ้าก็ซมหน้าลงสลบอยู่ หน้าของข้าพเจ้าพบบกดิน

10 และดูเกิด มีมีออกมาแต่ต่อข้าพเจ้า พยุงให้ข้าพเจ้ายืนตัวด้วยฝ่ามือและเท้า

11 ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า "โอ ดาเนียล บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง จงเข้าใจถ้อยคำที่เราพูดกับท่าน และยินตรง เพราะบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับใช้ให้มาหาท่าน" ขณะที่ท่านกล่าวคำนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยืนสั่นสะท้านอยู่

12 แล้วท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า "ดาเนียลเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะตั้งแต่วันแรกที่ท่านได้ตั้งใจจะเข้าเฝ้าและถ่อมลงต่อพระพิทศพระเจ้าของท่านนั้น พระเจ้าทรงฟังถ้อยคำของท่าน และข้าพเจ้ามาด้วยเรื่องถ้อยคำของท่าน

13 จ้าวผู้พิทักษ์ราชอาณาจักรเปอร์เซียได้ตั้งขวางข้าพเจ้าไว้ถึงยี่สิบเอ็ดวัน แต่ดูเกิด มีค่าแก่จ้าวผู้พิทักษ์ขึ้นว่าหน้าผู้หนึ่งมาช่วยข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจึงยังอยู่ที่นั่นกับกษัตริย์ที่ทั้งหลายของเปอร์เซีย

14 บัดนี้ข้าพเจ้ามากระทำให้ท่านเข้าใจถึงสิ่งซึ่งจะตกกับชนชาติของท่านในกาลภายหลัง เพราะนิมิตนั้นยังมีไว้สำหรับวันเวลาอีกเป็นอันมาก"

15 เมื่อท่านได้พูดตามถ้อยคำเหล่านี้กับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็ก้มหน้าสู่พื้นดินแล้วก็ขึ้นไป

16 และดูเกิด มีท่านผู้หนึ่งสัณฐานคล้ายบุตรทั้งหลายของมนุษย์มาและริมฝีปากของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็อ้าปากขึ้นพูด ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านที่ยืนอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าว่า "นายเจ้าข้า ด้วยเหตุนี้มิติดนั้นความเจ็บปวดจึงเกิดกับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็หมดแรง

17 ผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้าจะพูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในข้าพเจ้าเลย ลมหายใจปราศไปจากข้าพเจ้าแล้ว"

18 ท่านผู้มีรูปร่างอย่างมนุษย์นั้นได้แตะต้องข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และให้กำลังใจข้าพเจ้า

19 ท่านกล่าวว่า "โอ บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง อย่ากลัวเลย สันติภาพจงมีแก่ท่าน จงเข้มแข็ง เออ จงเข้มแข็งเถิด" เมื่อท่านพูดกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีกำลังใจขึ้นและกล่าวว่า "ขอเจ้านายของข้าพเจ้าจงพูดไปเถิด เพราะท่านได้ให้กำลังใจข้าพเจ้าแล้ว"

20 แล้วท่านจึงกล่าวว่า "ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามาหาท่านทำไม แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปต่อผู้กับจ้าวผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย และเมื่อข้าพเจ้าเสร็จธุระกับเขาแล้ว ดูเกิด จ้าวผู้พิทักษ์แห่งกรีกจะมา

21 แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามสิ่งซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือแห่งสัจจะ ไม่มีผู้ใดร่วมแรงกับข้าพเจ้าต่อสู้ข้าพเจ้าเหล่านี้เลย นอกจากมีค่าแก่ จ้าวผู้พิทักษ์ของท่าน"

Chapter 11

1 "ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น ในปิตันแห่งรัชกาลดารีอัส คนมีเดีย

ข้าพเจ้าเป็นตัวตั้งตัวตีที่ทำให้กำลังกษัตริย์

2 และบัดนี้ ข้าพเจ้าจะสำแดงความจริงให้แก่ท่าน ดูเกิด จะมีกษัตริย์อีกสามองค์ขึ้นมาในเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะร้ายยิ่งกว่าองค์อื่นทั้งหมดเป็นอันมาก

เมื่อท่านเข้มแข็งด้วยทรัพย์ร่ำรวยของท่านแล้ว ท่านก็จะปลุกปั่นให้ทุกคนต่อสู้กับราชอาณาจักรกรีก

3 แล้วจะมีกษัตริย์ที่มีอำนาจพากขึ้นมา ท่านจะปกครองด้วยราชอำนาจยิ่งใหญ่ และกระทำตามความพอใจของท่านเอง

4 และเมื่อท่านขึ้นมาแล้ว ราชอาณาจักรของท่านจะแตกและแบ่งแยกออกไปตามทางลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ แต่จะไม่ตกอยู่กับทายาทของท่าน และจะไม่มีราชอำนาจอย่างที่ท่านปกครองอยู่

เพราะว่าราชอาณาจักรของท่านจะถูกถอนขึ้น ตกไปเป็นของผู้อื่นนอกเหนือคนเหล่านี้

5 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้มแข็ง แต่เจ้านายของท่านองค์หนึ่งจะเข้มแข็งกว่าท่านและมีอำนาจ และราชอำนาจของท่านจะเป็นราชอำนาจมเหสีมา

6 ต่อมาอีกหลายปีเขาจะกระทำพันธมิตรกัน และบุตรสาวแห่งกษัตริย์ถิ่นใต้จะมาเป็นภรรยาแห่งถิ่นเหนือเพื่อกระทำสันติภาพ แต่เธอก็ไม่กระทำให้กำลังแขนของเธอจงอยู่ได้ กษัตริย์และแขนของท่านจะไม่ยั่งยืน เธอจะถูกอาศัยไว้ ทั้งผู้ที่ินำเธอมา ผู้ที่ให้กำเนิดเธอ และผู้ที่ให้กำลังใจเธอในกาลนั้น

7 จะมีกษัตริย์จากราชอาณาจักรขึ้นมาแทนที่ของกษัตริย์ ท่านจะยกมาต่อสู้กับกองทัพ และจะเข้าไปในป้อมของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ และจะรบกับเขาและจะชนะ

8 ท่านจะชนะอาบรดาตราชระพร้อมทั้งพวกเจ้านายของเขา และเครื่องใช้พิเศษที่ทำด้วยเงินและทองคำไปยังอียิปต์ และท่านจะครองอยู่นานกว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนืออีกหลายปี

9 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้ามาในเขตกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ แต่จะกลับไปสู่แผ่นดินของท่านเอง

10 แต่บุตรชายทั้งหลายของท่านจะก่อสงครามและชุมนุมกำลังรบเป็นอันมากไว้ และคนหนึ่งจะมาอย่างแน่นนอนและให้ลท่าวมและผ่านไป และจะกลับไปทำสงครามจนถึงป้อมปราการของท่าน

11 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะโกรธมาก จะยกออกมาต่อสู้กับท่าน คือกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ ท่านจะจัดกองทัพเป็นอันมาก แต่พลมากมายนั้นก็จะถูกมอบไว้ในมือของท่าน

12 และเมื่อท่านนำกองทัพนั้นไปแล้ว จิตใจของท่านก็จะผยองขึ้น และท่านจะทำลายเสียอีกเป็นหมื่นๆคน แต่ท่านจะไม่รับกำลังใจเพิ่มขึ้นโดยสิ่งนี้

13 เพราะว่าการกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะกลับมาและจะจัดกองทัพเป็นอันมากใหญ่โตกว่าครั้งก่อน

ต่อมาอีกหลายปีท่านจะยกกองทัพใหญ่มาพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย

14 ในกาลนั้น หลายเหล่าจะยกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และบรรดานักปล้นแห่งชนชาติของท่านเองก็จะยกตัวอาละวาดขึ้นเพื่อจะกระทำให้นิมิตรสำเร็จ แต่พวกเขาภิกล้มเหลว

15 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะมาล้อมและก่อเงิบทัน และยึดเมืองที่มีป้อมแข็งแรงได้ และกำลังกองทัพของถิ่นใต้จะสู้ไม่ไหว แม้ว่ากองทัพที่คัดเลือกแล้วก็ยังสู้ไม่ได้ เพราะไม่มีกำลังใจจะยืนหยัดอยู่ได้

16 แล้วผู้ที่ยกมาต่อสู้กับท่าน จะกระทำตามความพอใจของท่านเอง จึงไม่มีผู้ใดต่อสู้ท่านได้

และท่านจะยังยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะถูกทำลายโดยมือของท่าน

17 ท่านจะมุ่งหน้ามาด้วยกำลังทั้งหมดแห่งราชอาณาจักร และท่านจะนำคนเที่ยงตรงไปด้วย แล้วท่านจะกระทำดังนี้ คือท่านจะยกกิตาของพวกผู้หญิงให้กษัตริย์แห่งถิ่นใต้เพื่อให้ทำลายเธอ แต่เธอจะไม่มั่นคงและอำนายประโยชน์แก่ท่านแต่ประการใด

18 ภายหลังท่านจะมุ่งหน้าไปตามเกาะต่างๆและจะยึดได้เป็นอันมาก แต่แม้ที่คนหนึ่งจะได้กำจัดความอหังการของท่านนั้นเสีย ความจริงเขาจะเอาความอหังการนั้นมาสนองท่าน

19 แล้วท่านจะหันหน้ามุ่งตรงไปยังป้อมปราการแห่งแผ่นดินของท่านเอง แต่ท่านก็จะสะดุดและล้มลง หาดัวไม่พบอีกต่อไป

20 แล้วจะมีผู้หนึ่งขึ้นมาแทนที่ของท่าน

ผู้นี้จะส่งเจ้านักงานเก็บส่วยให้ไปตลอดทั่วราชอาณาจักรอันรุ่งโรจน์ แต่ไม่รักในเขาก็ประหลาดหมายะ มิใช่ด้วยความโกรธหรือสงคราม

21 จะมีคนนำเกลียดคนหนึ่งตั้งตัวขึ้นแทนที่โดยไม่ผู้ใดยอมเกลียดติดดีแห่งราชอาณาจักรให้ เขาจะยกเข้ามาอย่างสงบ แล้วชิงเอาราชอาณาจักรนั้นด้วยความสอพลอ

22 กองทัพจะถูกกวาดไปด้วยอำนาจของท่าน้ำท่วมต่อหน้าเขาและถูกทำลายเสีย และเจ้าแห่งพื้นธสัญญาจะถูกทำลายเสียด้วย

23 ตั้งแต่นั้นเวลาที่กระทำพันธมิตรกับเขา เขาจะประกอบกิจล่อลวงอยู่เสมอ เพราะเขาจะขึ้นมา และเขาจะเข้มแข็งขึ้นด้วยชนชาติเล็กๆ

24 เขาจะยกมาต่อสู้บางส่วนในส่วนของประเทศที่อุดมที่สุด และเขาจะกระทำสิ่งที่ไม่ควรหรือบรรพบุรุษของเขาไม่กระทำ เขาจะเอาทรัพย์ที่ปล้นมา ของที่ริบมาได้ และทรัพย์สมบัติมาแจกกัน เขาจะออกอุบายต่อสู้กับที่กำบังเข้มแข็ง แต่ก็ชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น

25 และเขาจะปลุกปั่นกำลังของเขา

และความกล้าหาญของเขาด้วยกองทัพมากมายไปสู่กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะหาสงครามด้วยกองทัพเข้มแข็งมีมายิ่งนัก แต่เขาก็สู้ไม่ได้ เพราะจะมีการปองร้ายเขา

26 ถึงแม้ว่าผู้ที่ร่วมรบประทານอาหารสูงของเขาจะทำลายเขา กองทัพของเขาจะถูกกวาดไป ที่ถูกฆ่าฟันล้มตายเสียก็มาก

27 ส่วนกษัตริย์สององค์นั้น จิตใจของเขาต่างก็คิดปองร้าย เขาจะพุดมุสาว่าร่วมโต๊ะกัน แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะวาระสุดท้ายก็จะมาตามเวลากำหนด

28 แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือก็จะกลับเข้าบ้านเข้าเมืองพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติมากมาย แต่จิตใจก็มุ่งร้ายต่อพันธมิตรปฏิญญาบริสุทธิ์ และเขาจะปฏิบัติงานและกลับเข้าบ้านเข้าเมือง

29 พอถึงเวลากำหนดเขาจะกลับไปที่ถิ่นใต้

แต่ครั้งนั้นเหตุการณ์จะไม่เป็นไปอย่างครึ่งแครงหรือครึ่งต่อไป

30 เพราะว่ากองทัพเรือของเมืองคิทธิมจะมาปะทะกับเขา เขาจึงจะกลัวและกลับไป

และจะเกรี้ยวกราดต่อพันธมิตรปฏิญญาบริสุทธิ์ และลงมือปฏิบัติงาน

เขาจะหันกลับมาร่วมมือมิตรกับบรรดาผู้ที่ทิ้งพันธมิตรปฏิญญาบริสุทธิ์

31 และกองทัพจะยืนหยัดอยู่ฝ่ายเขา พวกเขาจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์แห่งพลกำลังเป็นมลทิน และจะให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นเสีย

และเขาทั้งหลายจะตั้งสิ่งที่น่าสนใจสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการกรำงว้างเปล่าขึ้น

32 เขาจะให้ความสอพลอล้วนผู้ที่ละเมิดพันธสัญญา

แต่ประชาชนผู้รู้จักพระเจ้าของเขาทั้งหลายจะยืนมั่นและปฏิบัติงาน

33 และในหมู่ประชาชนคนเหล่านั้นที่ลาลาดจะกระทำให้คนเป็นอันมากเข้าใจ

แม้ว่าเขาจะล้มลงด้วยดาบหรือด้วยเปลวไฟ ด้วยการเป็นชเลย ด้วยถูกปล้นหลายวันเวลา

34 เมื่อพวกเขาล้มลงนั้น เขาจะได้รับความช่วยเหลือเล็กน้อย

และจะมีคนมากด้วยกันที่ร่วมเข้ากับความสอพลอ

35 คนที่ลาลาดบางคนจะล้มลงเพื่อลูกและข้ารับใช้ของเขาทั้งหลายให้ชาวสะอิด

จนกว่าจะถึงเวลาสุดท้าย เพราะวาระก็จะมาตามเวลากำหนด

36 และกษัตริย์จะกระทำตามความพอใจของเขา เขาจะยกตนขึ้นและพองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่น่ามหัศจรรย์กล่าวต่อสู้พระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย

เขาจะเจริญจนพระพิโรธจะครบถ้วน เพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะสำเร็จ

37 เขาจะไม่เชื่อฟังพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา หรือเชื่อฟังผู้ที่ผู้หญิงรัก

เขาจะไม่เชื่อพระองค์ใดเลย เพราะเขาจะพองตัวเองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

38 แต่ในที่ของเขา เขาจะฉวยเกียรติแก่พระของป้อมปราการ

พระองค์หนึ่งที่ยับรบบรุษของเขาไม่รู้รัก เขาก็จะให้เกียรติด้วยทองคำและเงิน

ด้วยเพชรพลอยต่างๆ ด้วยของชาวญอนมีค่า

39

เขาจะกระทำเช่นนั้นกับพระต่างดาวที่เขาขับไล่อะและพอกพูนสง่าราศีไว้ในป้อมปราการส่วนใหญ่

เขาจะแต่งตั้งให้พวกเขาปกครองคนเป็นอันมาก และเขาจะแบ่งแผ่นดินให้เป็นสิ่งตอบแทน

40 พอถึงเวลาวาระสุดท้ายกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะมาสู้กับเขา

และกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะพุ่งเข้าใส่กันอย่างลมบ้าหมู

พร้อมด้วยรถรบและพลม้าและเรือรบเป็นอันมาก เขาจะเข้ามาในประเทศต่างๆ

แล้วไหลท่วมและผ่านไป

41 เขาจะเข้ามาในแผ่นดินที่รุ่งโรจน์ และประเทศหลายแห่งจะถูกคว่ำไป

แต่คนเหล่านั้นจะได้รับารช่วยเหลือที่พื้นมีมือของเขา คือเอโดมและโมอับ และส่วนใหญ่ของคนอัมโมน

42 เขาจะยึดมือของเขาออกต่อประเทศต่างๆ และแผ่นดินอียิปต์ก็จะทนไปไม่ได้

43 เขาจะปกครองทรัพย์สินสมบัติที่เป็นทองและเงิน และสิ่งประเสริฐทั้งหลายของอียิปต์

คนลึบนี้และคนเอธิโอเปียก็จะติดไปด้วย

44 แต่ตัวจากทิศตะวันออกและทิศเหนือจะกระทำให้เขาตกใจ

และเขาจะยกออกไปด้วยความเลียดแค้นอย่างยิ่ง

ที่จะทำลายและล้างผลาญคนเป็นอันมากเสียให้สิ้นเชิง

45 และเขาจะปลุกพลับพลาทิ้งหลายแห่งท่าหน้ากองทัพระหว่างทะเลในญูเซาบริสุทธิ์อื่นรุ่งโรจน์ แม้กระนั้นเขาก็ยังพบจุดจบ และไม่มีใครช่วยเขาเลย"

Chapter 12

1 "ในครั้งนั้น มีคนเอา จ้าผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้ผูกกันชนชาติของท่านจะถูกขึ้น และจะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชนถึงสมัยนั้น

แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะรับการช่วยเหลือ ทุกคนที่มิชอบกันก็ก่อไว้ในหนังสือ

2 และคนเป็นอันมากในพวกที่หลับในผงคลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็จะเข้าสู่ความอับอายและความตายหน้านิรันดร์

3 และบรรดาคนที่ลาลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิรันดร์นิรันดร์

4 แต่ตัวเจ้าดาเนียลเอ๋ย จงปิดถ้อยคำเหล่านั้นไว้ และประทับตราหนังสือเหล่านั้นเสีย

จนถึงวาระสุดท้าย คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้งะวาวขึ้น"

5 แล้วข้าพเจ้าคือดาเนียลก็มองดู และดูเถิด มีอีกสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างนี้ อีกคนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างโน้น

6 และเขาก็พูดกับชายที่สวมเสื้อผ้าป่าน ผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้นว่า

"ยังอีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดปลายของสิ่งมหัศจรรย์เหล่านี้"

7 ชายที่สวมเสื้อผ้าป่านผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายแห่งแม่น้ำนั้น

ได้ยกมือขวาและมือซ้ายของตนสู่ฟ้าสวรรค์

และข้าพเจ้าได้ยินท่านปฏิญาณอ้างพระผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ว่า ยังอีกวาระหนึ่ง สองวาระ

และครึ่งวาระ และเมื่อการหมดอำนาจของชนชาติบริสุทธิ์สิ้นสุดลงแล้ว

บรรดาสิ่งเหล่านี้ก็สำเร็จไปด้วย

8 ข้าพเจ้าได้ยินแต่ไม่เข้าใจ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดว่า "นายเจ้าข้า สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร"

9 พระองค์ตรัสว่า "ดาเนียลเอ๋ย ไปเถาะ

เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นก็ถูกปิดไว้แล้วและถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย

10 คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระแล้วจะชาวสะอิด และจะถูกกลืน แต่คนชั่วจะยังกระทำกร้าว และไม่มีคนชั่วสักคนหนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนที่ลาลาดจะเข้าใจ

11 และตั้งแต่เวลาที่ให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันเสียนั้น

และให้ตั้งสิ่งที่น่าสนใจสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการกรำงว้างเปล่าขึ้น

จะเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน

12 ความสุขจะมีแก่ผู้คอยอยู่ และมาถึงได้หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันนั้น

13 แต่เจ้าจงไปจนวาระที่สุดเถิด และเจ้าจะได้หยุดพักสงบ และจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดให้เจ้า เมื่อสิ้นสุดวันที่ทั้งหลายนั้น"

HOSEA

Chapter 1

1 พระวาจนของพระยโสภาห์ซึ่งมาถึงโฮเซยา บุตรชายเบเออร์ ในรัชกาลอุสซียาห์ โยธาม อาหัสและเซซคียาห์ กษัตริย์ทั้งหลายแห่งยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัม ราชโอรสของโยอาซ กษัตริย์อิสราเอล

2 เมื่อพระยโสภาห์ตรัสทางโฮเซยาเป็นครั้งแรกนั้น พระยโสภาห์ตรัสกับโฮเซยาว่า "ไปสิ

ไปปรับหญิงเจ้าผู้มาเป็นภรรยา และเกิดลูกคู่กับนาง เพราะว่าแผ่นดินนี้เล่นดื้ออย่างยิ่ง

โดยการละทิ้งพระยโสภาห์เสีย"

3 ดังนั้นท่านจึงไปรับนางโกเมอร์บุตรสาวดิลาอิมมาเป็นภรรยา

และนางก็มีครรภ์กับท่านและคลอดบุตรชายคนหนึ่ง

4 และพระยโสภาห์ตรัสกับท่านว่า "จงเรียกชื่อเขาว่า ยิสเรเอล

เพราะว่าอีกไม่ช้าเราจะลงโทษวงศานของเยชูเหตุด้วยเรื่องโลหิตของยิสเรเอล

เราจะให้ราชอาณาจักรของวงศานอิสราเอลสิ้นสุดลงเสียที่

5 ต่อมาในวันนั้นเราจะหักธนูของอิสราเอลในหุบเขายิสเรเอล"

6 ต่อมาเราก็ตั้งครกรขึ้นอีก และคลอดบุตรสาวคนหนึ่ง และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า

"จงตั้งชื่อบุตรสาวนั้นว่า โลหะมาห์ เพราะเราจะไม่เมตตาวงศานอิสราเอลอีกต่อไป

แต่เราจะเอาเขาออกไปอย่างสิ้นเชิง

7 แต่เราจะเมตตาวงศานยูดาห์

และเราจะช่วยเขาให้รอดพ้นโดยพระยโสภาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

เราจะไม่ช่วยเขาให้รอดพ้นด้วยคันธนู หรือด้วยดาบ หรือด้วยสงคราม หรือด้วยเหล่าม้า

หรือด้วยเหล่าพลม้า"

8 เมื่อนางให้โลหะมาห์หยาบแล้ว นางก็ตั้งครกรคลอดบุตรชายคนหนึ่ง

9 และพระเจ้าตรัสว่า "จงเรียกชื่อบุตรนั้นว่า โอลัมมี เพราะเจ้าทั้งหลายมิใช้ประชาชนของเรา

และเรามีได้พระเจ้าของเรา"

10 แต่จำนาว่าประชาชนอิสราเอลจะมากมายเหมือนเม็ดทรายในทะเล ซึ่งจะดวงหรือนับไม่ถ้วน

และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า "เจ้าทั้งหลายมิใช่ประชาชนของเรา"

ก็จะกล่าวแก่เขาว่า "เจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่"

11 และวงศานยูดาห์กับวงศานอิสราเอลจะรวมเข้าด้วยกัน

และเขาทั้งหลายจะตั้งผู้หนึ่งให้เป็นประมุข และจะพากันขึ้นไปจากแผ่นดินนั้น

เพราะวันของยิสเรเอลจะสำคัญมาก

Chapter 2

1 "จงเรียกน้องชายของเจ้าว่า 'อัมมี' จงเรียกน้องสาวของเจ้าว่า 'รูหะมาห์'

2 จงว่ากล่าวมารดาของเจ้า จงว่ากล่าวเถิด เพราะว่านางไม่ใช่ภรรยาของเรา

และเราไม่ใช่สามีของนาง ฉะนั้นให้เธอทิ้งการเล่นขูเสียดายตาของเธอ

และทิ้งการลวงประเพณีเสียดายการหว่างกันของนาง

3 เกรงว่าเราจะต้องเปลี่ยนผ้าของนางจนเปลี่ยนเปล่า กระทำให้นางเหมือนวันทีนางเกิดมา

กระทำให้นางเหมือนถิ่นทุรกันดาร และกระทำให้นางเหมือนแผ่นดินที่แห้งแล้ง

และสังหารนางเสียด้วยความกระหาย

4 เราจะไม่มีความสงสารต่อบุตรทั้งหลายของนาง เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นลูกของการเล่นขู

5 เพราะว่ามารดาของเขาเล่นขู เธอผู้ที่ให้กำเนิดเขาทั้งหลายได้ประพฤติความอับอาย

เพราะนางกล่าวว่า 'ฉันจะตามคนรักของฉันไป ผู้ให้อาหารและน้ำแก่ฉัน

เขาให้ชนแกะและป่านแก่ฉัน ทั้งน้ำมันและของดื่ม'

6 เพราะเหตุนี้ ดูเถิด เราจะเอาหนามให้สะบารของนางไว้

เราจะสร้างกำแพงกันนางไว้เพื่อมิให้นางหาทางของนางพบ

7 นางจะไปตามบรรดาคนรักของเธอ แต่ก็จะตามไม่ทัน นางจะเหี่ยวเสาะหาเขาทั้งหลาย

แต่นางก็จะไม่พบเขา แล้วนางจะว่า 'ฉันจะไปหาผัวคนแรกของฉัน

เพราะแต่ก่อนนั้นฉันจะฉันยังดีกว่าเดี๋ยวนี้'

8 แต่นางหาหาเราไม่ว่าเราเป็นผู้ให้ข้าว น้ำองุ่น และน้ำมัน และได้ให้เงินและทองมากมายแก่นาง

ซึ่งเขาได้สำรับรับบารออีก

9 เพราะฉะนั้น เราจะกลับมาและจะเรียกข้าวคืนตามกำหนดฤดูกาล และเรียกน้ำองุ่นคืนตามฤดู

และเราจะเรียกชนแกะและป่านของเรา ซึ่งให้เพื่อใช้ปกปิดกายเปลี่ยนเปล่าของนางนั้นคืนเสีย

10 คราวนี้เราจะเผยความลามกของนางท่ามกลางสายตาของคนรักของนาง

และไม่มีใครช่วยให้นางพ้นมือเราได้

11 เราจะให้บรรดาความร่ำเริงของนางสิ้นสุดลง ทั้งเทศกาลเลี้ยง เทศกาลขึ้นหนึ่งค่ำ

วันสะบาโตและบรรดาเทศกาลตามกำหนดทั้งสิ้นของนาง

12 เราจะให้เถาองุ่นและต้นมะเดื่อของนางร้างเปล่าที่นางคุยว่า

‘นี่แหละเป็นสินจ้างของฉันทซึ่งคนรักของฉันทให้ฉันท’

เราจะทำให้กลายเป็นป่าและสัตว์ป่าทุ่งจะกินเสีย

13 เราจะทำโทษนางเนื่องในวันเทศกาลเลี้ยงพระบารอ์ เมืองนางเผาเครื่องหอมบูชาพระเหล่านั้น แล้วก็แต่งกายของนางด้วยแหวนและเพชรพลอยต่างๆ และติดตามบรรดาคนรักของนางไป

และลืมหาเสีย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

14 ดูกิดเหตุนี้เราจะเกลี้ยกล่อมนาง พนางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารและปลอบใจนาง

15 เราจะให้นางมีสวนองุ่นที่นั่น การทำให้ทุบเขาคาโครเป็นประตูแห่งความหวัง แล้วนางจะร้องเพลงที่น้ออย่างสมัยเมื่อนางยังสาวอยู่ ดังในสมัยเมื่อนางตื่นมาจากแผ่นดินอียิปต์

16 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้นเจ้าจะเรียกเราว่า ‘สามีของฉันท’ เจ้าจะไม่เรียกเราว่า

‘พระบารอ์ของฉันท’ อีกต่อไป

17 เพราะว่าเราจะเอาชื่อพระบารอ์ออกเสียจากปากของนาง นางจะไม่ระลึกถึงชื่อนี้อีกต่อไป

18 ในครั้งนั้นเพื่อเขา เราจะกระทำพันธสัญญากับบรรดาสัตว์ป่าทุ่ง บรรดานกในอากาศและบรรดาสัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดิน เราจะทำลายคัมธนู ดาบและสงครามเสียจากแผ่นดิน และเราจะกระทำให้เขาอ่อนลงอย่างปลอดภัย

19 เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราเป็นนิตย์ เออ เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราด้วยความชอบธรรม ความยุติธรรม ความเมตตาและความกรุณา

20 เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราด้วยความสัตย์ซื่อ และเจ้าจะรู้จักพระเยโฮวาห์"

21 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ต่อมาในวันนั้นเราจะฟัง คือเราจะฟังฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์จะฟังพิภพ

22 และพิภพจะฟังข้าพ น้าองุ่นและน้ำมัน สิ่งเหล่านี้จะฟังอิสราเอล

23 เราจะหว่านเขาไว้ในแผ่นดินสำหรับเรา เราจะเมตตาคนผู้ซึ่งมิได้รับความเมตตา และเราจะพูดกับคนเหล่านั้นที่ได้เป็นประชาชนของเราว่า 'เจ้าเป็นประชาชนของเรา' และเขาจะกล่าวว่า ‘พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเราพระองค์'"

Chapter 3

1 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงไปอีกครั้งหนึ่ง ไปสมานรักกับหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนรักของชูและเป็นหญิงล่วงประเวณี เหมือนพระเยโฮวาห์ทรงรักวงศ์วานอิสราเอลอย่างนั้นแหละ แม้ว่าเขาจะหลงใหลไปตามพระอื่น และนิยมชมชอบกับชนมลูกองุ่นแห่ง"

2 ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงได้ซื้อนางมาเป็นเงินสิบห้าเชลกับข้าพจารลึงหนึ่งโฮเมอร์จึง

3 ข้าพเจ้าจึงพูดกับนางว่า "เธอต้องรอฉันทให้หลายวันหนอย ออย่าเ็นผู้ถือ

อย่าไปเป็นของชายอื่นอีก ส่วนฉันทก็จะไม่เข้าหาเธอด้วย"

4 เพราะวงศ์วานอิสราเอลจะคงอยู่อย่างไม่มีพหัตริย์ และไม่มีเจ้านายเป็นเวลานาน ทั้งจะไม่มีการสักการบูชา หรือเสาศักดิ์สิทธิ์ หรือเอโฟด หรือรูปพระ

5 ภายหลังวงศ์วานอิสราเอลจะกลับมาก และแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา

และแสวงดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย

และในกาลต่อไปเขาจะมีความยำเกรงต่อพระเยโฮวาห์และต่อความดีของพระองค์

Chapter 4

1 โอ วงศ์วานอิสราเอล จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์

เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงฝึกตักับชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าในแผ่นดินนั้นไม่มีความจริง ความเมตตา หรือความรู้ในเรื่องพระเจ้า

2 มีแต่การปฏิญาณ การมุสา การฆ่ากัน การโจรกรรมและการล่วงประเวณี

เขาหาญหักพันธะทั้งสิ้น มีแต่เลือดซ้อนเลือด

3 เพราะฉะนั้น แผ่นดินจึงเป็นทุกข์ บรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นจะอ่อนระอไจ

ทั้งสัตว์ป่าทุ่งและนกในอากาศด้วย และปลาในทะเลจะถูกนำเอาไปเสียหมด

4 แต่อย่าให้ผู้ใดไล่ความหรืออย่าให้ผู้ใดพอ

เพราะประชาชนของเจ้าก็เหมือนกับคนทั้งหลายที่ต่อสู้กับไ้โรหิต

5 ฉะนั้นเวลากลางวันเจ้าจะสะดุด และผู้พยากรณ์จะสะดุดกับเจ้าในเวลากลางคืน และเราจะทำลายมรดาของเจ้า

6 ประชาชนของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าปฏิเสธไม่รับความรู้ เราปฏิเสธเจ้าไม่ให้เป็นปโรหิตของเรา เพราะเจ้าหลงลืมพระบัญญัติแห่งพระเจ้าของเจ้า เราก็จะลืมวงศ์วานของเจ้าเสียด้วย

7 เขาทวีมากขึ้นเท่าใด เขาก็กระทำบาปต่อเรามากขึ้นเท่านั้น

ฉะนั้นเราจะให้สง่าราศีของเขากลายเป็นความอับอาย

8 เขาเลี้ยงชีพอยู่ด้วยบาปแห่งประชาชนของเรา เขามุ่งที่จะอึมด้วยความชั่วช้าของคนเหล่านั้น

9 ปโรหิตเป็นอย่างไร ประชาชนก็จะเป็นอย่างนั้น เราจะลงทัณฑ์เขาเนื่องด้วยวิธีการของเขา

เราจะลงโทษเขาตามการกระทำของเขา

10 เขาจะรับประทาน แต่ไม่รู้จักอ้มหน้า เขาจะเล่นชู้ แต่ไม่เกิดผลถก

เพราะว่าเขาได้ทอดทิ้งการเอาใจใส่พระเยโฮวาห์

11 การเล่นชู้ เหล่าองุ่นและเหล่าองุ่นใหม่จึงเอาจิตใจไปเสีย

12 ประชาชนของเราไปทอดความเห็นจากสิ่งที่ดีด้วยไม่ และไม่ตัวก็แจ้งแก่เขาอย่างเปิดเผย

เพราะจิตใจที่ชอบเล่นชู้ทำให้เขาหลงไป และเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพระเจ้าของเขาเสียเพื่อไปเล่นชู้

13 เขาถวายสัตวบูชาอยู่ต่ออยู่ดถูกเขาและทำสักการบูชาเขาอยู่ที่เนินเขา ได้ต้นโอ๊ก

ต้นไค้และต้นเอ็ลัม เพราะว่าร่มไม้เหล่านั้นเย็นดี

เพราะฉะนั้นคิดทั้งหลายของเจ้าจึงจะเล่ชู้และเจ้าสาวทั้งหลายจึงจะล่วงประเวณี

14 เมื่อคิดทั้งหลายของเจ้าเล่นชู้ เราก็ไม่ลงโทษ หรือเมื่อเจ้าสาวของเจ้าล่วงประเวณี

เราก็ไม่ลงทัณฑ์ เพราะผู้ขายเองก็หลงไปกับหญิงพศยา และทำสักการบูชากับหญิงโสเภณี

ดังนั้นชนชาติที่ไม่มีความเข้าใจมาถึงความพินาศ

15 โอ อิสราเอลเอ๋ย ถึงเจ้าจะเล่นชู้ก็อย่าให้ยูดาห์มีความผิด อย่าเข้าไปในเมืองกิกลาหรือขึ้นไปยังเบธชาน และอย่าปฏิญาณว่า "พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั่นใด"

16 เพราะว่าอิสราเอลนั้นเสื่อมถอยเหมือนวัวสาวที่เสื่อมลง

บัดนี้พระเยโฮวาห์จะทรงเลี้ยงเขาดุจเลี้ยงแกะในทุ่งกว้าง

17 เอฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว ปล่อยเขาแต่ล่างทั้ง

18 เครื่องดื่มของเขากลายเป็นน้ำเปรี๊ยะ เขาก็ปล่อยตัวไปเล่นชู้เสมอ

ผู้ครอบครองของเขาแสดงความรักด้วยความน่านละอาย ดังนั้นจึงให้

19 ลมพายุเอาปีกห่อเขาไว้ เขาจะอดสูเพราะสัตวบูชาทั้งหลายของเขา

Chapter 5

1 โอ ปโรหิตทั้งหลาย จงฟังข้อนี้ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงสดับ โอ ราชาวงศ์ษัตริย์ จงเงี่ยหูฟัง เพราะเจ้าทั้งหลายจะต้องถูกพิพากษา เพราะเจ้าเป็นกับอยู่ທີ່เมืองมิสปาท และเป็นชายางงอยู่ที่เมืองทาโบร์

2 พวกภกญได้ฆ่าฟันให้ลึกลับ แม้ว่าเราได้ตีสอนเขาเหล่านั้นทั้งหมด

3 เรารู้จักเอฟราอิม และอิสราเอลก็มิได้ปิดบังไว้จากเรา โอ เอฟราอิมเอ๋ย เจ้าเล่นชู้

อิสราเอลก็เป็นมลทิน

4 การกระทำของเขาไม่ยอมให้เขากลับไปยังพระเจ้าของเขา เพราะจิตใจที่เล่นชู้อยู่ในตัวเขา

เขาจึงไม่รู้จักพระเยโฮวาห์

5 ความเยอหยิ่งของอิสราเอลก็ปรากฏเป็นพยานที่หน้าเขาแล้ว

อิสราเอลและเอฟราอิมจึงจะสะดุดเพราะความชั่วช้าของตน

ยูดาห์ก็จะพลอยล้มคว่ำไปกับเขาทั้งหลายด้วย

6 เขาจะไปแสวงหาพระเยโฮวาห์ด้วยน้าเอาฝูงแพะแกะฝูงวัวไป แต่เขาจะหาพระองค์ไม่พบ พระองค์ทรงจากเขาไปแล้ว

7 เขาได้ทรยศต่อพระเยโฮวาห์ เพราะเขาเกิดลูกนอกธิด

บัดนี้วันขึ้นค้ำจะผลาญเขาเสียพร้อมกับไร่นาของเขา

8 จงเป่าแตรทองเหลืองขนาดเล็ทในกิเบอาห์ จงเป่าแตรที่ในรามาห์ จงร้องตะโกนที่เบธชาน โอ เบนยามินเอ๋ย มีคนตามหาเจ้า

9 ในวันแห่งการห้ามปรามนั้นเอฟราอิมจะรกร้าง

เราได้ประกาศท่ามกลางตระกูลต่างๆของอิสราเอลให้ทราบถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

10 เจ้านายของยูดาห์ได้กลายเป็นเหมือนคนที่ย้ายหลักเขต

ดังนั้นเราจะเพทะพิโรธของเราเหนือเขาให้เหมือนอย่างเท่น้ำ

11 เอฟราอิมถูกบีบบังคับ และถูกขยี้ด้วยการทำโทษ เพราะเขาตั้งใจที่จะติดตามบัญญัตินั้น

12 เพราะฉะนั้นเราจะเป็นเหมือนตัวมอดต่เอฟราอิม และเป็นเหมือนสิ่งผุดจ่อวงศ์วานยูดาห์

13 เมื่อเอฟราอิมเห็นความเจ็บป่วยของตน และยูดาห์เห็นบาดแผลของตน

เอฟราอิมก็ไปหาคนอัสซีเรีย และสะคนไปหาภษัตริย์เยเรบ

แต่ท่านก็ไม่สามารถจะรักษาเจ้าหรือรักษาบาดแผลของเจ้าได้

14 เพราะเราจะเป็นเหมือนสิ่งไต่ต่อเอฟราอิม และเป็นเหมือนสิ่งไต่หนุ่มต่อวงศ์วานของยูดาห์

เราคิดเรานี้แหละ จะล้มแล้วก็ไปเสีย เราจะลากเอาไป และใครจะช่วยก็ไม่ได้

15

เราจะกลับมายังสถานที่ของเราอีกจนกว่าเขาจะยอมรับความผิดของเขาและแสวงหาหน้าของเรา เมื่อเขารับความทุกข์ร้อน เขาจะแสวงหาเราอย่างขยันทันตึง

Chapter 6

1 "มาเกิด ให้เรากลับไปหาพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงลึก และจะทรงรักษาเราให้หาย

พระองค์ทรงโยยดี และจะทรงพ้นบาดแผลให้แก่เรา

2 อีกสองวันพระองค์จะทรงฟื้นฟูเราขึ้นใหม่ พอถึงวันที่สามจะทรงยกเราขึ้น

เพื่อเราจะดำรงชีวิตอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์

3 แล้วเราก็จะรู้ถ้เราพยายามรู้จักพระเยโฮวาห์ การที่พระองค์เสด็จออกก็เตรียมไว้ดูขยಾಮเข้า

พระองค์จะเสด็จมาหาเราอย่างท่าเฝน ดังฝนชุกปลายฤดูกับต้นฤดูที่รดพื้นแผ่นดิน"

4 โอ เอฟราอิมเอ๋ย เราจะทำอะไรกับเจ้าได้ โอ ยูดาห์เอ๋ย เราจะทำอะไรกับเจ้าหนอ ความดีของเจ้าเหมือนเมฆในยามเช้า เหมือนอย่างน้ำค้างที่หายไปแต่เช้าตรู

5 ฉะนั้น เราจึงให้ผู้พยากรณ์แกะสลักเขา เราประหารเขาเสียด้วยคำพูดจากปากของเรา

การพิพากษาต่อเจ้าก็ออกไปอย่างแสงสว่าง

6 เพราะเราประสงค์ความเมตตาไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา

เราประสงค์ความรู้ในพระเจ้ายิ่งกว่าเครื่องเผาบูชา

7 แต่พวกเขาดังมนุษย์ได้ละเมิดพันธสัญญา ที่นั้นเขาทรยศต่อเรา

8 ก็เลอาดเป็นเมืองของคนกระทำความชั่วช้า และประอะเือนไปด้วยโลหิต

9 อย่างเหล่าโจรข่มขอยดักคนฉันทใด พวกปโรหิตก็ข่มขอยฉันทนั้น

เขาขียนอมกระทำฆาตกรรมตามทาง เขาทำการลามก

10 เราเห็นสิ่งน่าสยดสยองในวงศ์วานอิสราเอล การเล่นชู้ของเอฟราอิมก็อยู่ที่นั่น

อิสราเอลเป็นมลทิน

11 โอ ยูดาห์เอ๋ย เจ้าก็เหมือนกันด้วยถูกเกี่ยวก็กำหนดไว้ให้เจ้าแล้ว

เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรากลับสู่สภาพเดิมจากการเป็นชเลย

Chapter 7

1 เมื่อเราจะรักษาอิสราเอลให้หาย ความชั่วช้าของเอฟราอิมก็เผยออก

ทั้งการกระทำที่ชั่วร้ายของสะมาเรียก็แดงขึ้น เพราะว่าเขาทุจริต ซโมยก็หักเข้ามาข้างใน และพวกปล้นก็ปล้นอยู่ข้างนอก

2 แต่เขามีได้พิจารณาในใจว่า เราดจากการกระทำที่ชั่วทั้งหมดของเขาได้

บัดนี้การกระทำของเขาทั้งหมดลอมเขาไว้แล้ว การเหล่านั้นอยู่ต่อหน้าเรา

3 เขากระทำให้กษัตริย์ชื่นชมยินดีด้วยความชั่วร้ายของเขา

6 ดาบจะรุกรานบรรดาหัวเมืองของเขา ทำลายถึงทั้งหลายของเขาเสียและกลืนกินเขาเสีย เพราะแผนการของเขา
7 ประชาชนของเราโน้มไปในทางเหินห่างจากเรา
ถึงแม้พวกเขาเรียกเขาทั้งหลายให้มาหาพระองค์ผู้สูงสุด ไม่มีใครยอมยกย่องพระองค์
8 โอ เอฟราอิมเอ๋ย เราจะปล่อยเจ้าได้อย่างไร โอ อิสราเอลเอ๋ย
เราจะโยนเจ้าไปให้ผู้อื่นได้อย่างไร เราจะปล่อยเจ้าให้เหมือนเมืองอัดมาห์ได้อย่างไร
เรากระทำเจ้าให้เหมือนเมืองเศบัยิมได้อย่างไร จิตใจของเราปั่นป่วนอยู่ภายใน
ความเอ็นดูของเราก็ถูกรื้อขึ้น
9 เราจะไม่ลงอาชญาตามที่เรารู้จัก เราจะไม่กลับไปทำลายเอฟราอิมอีก
เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ เราเป็นผู้บริสุทธิ์ที่ท่ามกลางพวกเจ้า เราจะไม่เข้าในเมือง
10 เขาทั้งหลายจะติดตามพระเยโฮวาห์ไป ผู้ซึ่งมีสิงหนาทตั้งราชสีห์ เออ
พระองค์จะทรงเปลี่ยนพระสิงหนาท
และบุตรทั้งหลายของพระองค์จะตัวสั่นสะท้านมาจากทิศตะวันตก
11 เขาจะตัวสั่นสะท้านมาเหมือนวิหคจากอียิปต์ และเหมือนนกเขาจากแผ่นดินอัสซีเรีย
เราจะให้เขากลับไปบ้านของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ
12 เอฟราอิมได้กินล่อมเราด้วยความมุสา และวงศาวอิสราเอลล่อมเราด้วยเล่ห์หลวง
แต่ยูดาห์ยังปกครองอยู่กับพระเจ้าและสัตย์ซื่ออยู่กับพวกวิสุทธิชน

Chapter 12

1 เอฟราอิมเลียดตนด้วยลม และตามหาลมตะวันออกอยู่ วันยังค่ำเขาทวีความมุสาและการรกร้าง
เขาทำพันธสัญญากับอัสซีเรียและชนเอานัมนัมนไปให้อียิปต์
2 พระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับยูดาห์และจะลงโทษยาโคบตามการประพฤติของเขา
และจะทรงทดแทนเขาตามการกระทำของเขา
3 ในครบุรีของมารดาเขายึดสันเท้าที่ชายของเขา และโดยกำลังของเขาเอง
เขาจึงมีอำนาจกับพระเจ้า
4 เออ เขามีอำนาจเหนือทูตสวรรค์และมีชัย เขาร้องไห้และวิงวอนต่อพระองค์
เขาพบพระองค์ที่เบตเอล และพระองค์ตรัสสนทนากับเรานั้น
5 คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งพลโยธา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ระลึกของเขา
6 "เหตุฉะนั้นเจ้าจะกลับมาหาพระเจ้าของเรา ยึดความเมตตาและความยุติธรรมไว้ให้มั่น
และรอคอยพระเจ้าของเจ้าอยู่เสมอ"
7 เขาเป็นพ่อค้า ในมือของเขามีตราขูดชื่อ เขารักที่จะบีบบังคับ
8 เอฟราอิมได้กล่าวว่า "แท้จริงข้าพเจ้าเป็นคนซื่อสัตย์ ข้าพเจ้าหาทรัพย์เพื่อตนเอง
ในการกระทำทั้งหลายของข้าพเจ้า เราจะไม่พบความชั่วช้าที่นับว่าเป็นความบาปได้"
9 เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์
เราจะกระทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในดินที่อิก ดึงในสมัยที่มีเทศกาลเลี้ยงตามกำหนด
10 เราได้พูดทางบรรดาผู้พยากรณ์แล้ว เราได้เกิดนิมิตมาขึ้น
เราให้คำอุปมาโดยทางการรับใช้ของผู้พยากรณ์
11 มีความชั่วช้าในกิเลอาดหรือ แผ่นเนื้อเขาทั้งหลายก็เป็นอนิจจัง เขาเอว่าผู้ถวายบูชาในกิเลอาด
เออ แทนบูชาของเขาที่จะเหมือนกองหินอยู่บนรอยไถในท้องนา
12 ยาโคบหนีไปยังแผ่นดินออรัม อิสราเอลได้ทำงานเพื่อจะได้กรรยา
ทำนเลี้ยงแกะเพื่อให้ได้กรรยา
13 พระเยโฮวาห์ทรงนำคนอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์โดยผู้พยากรณ์คนหนึ่ง
พระองค์ทรงรักษาเขาไว้โดยผู้พยากรณ์คนหนึ่ง
14 เอฟราอิมกระทำให้พระองค์ทรงพิโรธอย่างชมขึ้น
ดังนั้นพระองค์ทรงปล่อยให้เลือดของเขาติดอยู่กับเขา
และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสนองเขาด้วยความอภัยซึ่งเขาให้ตกกับพระองค์

Chapter 13

1 เมื่อเอฟราอิมพูดด้วยตัวสัน เขาได้ยกย่องตัวเองในอิสราเอล
แต่เมื่อเอฟราอิมได้กระทำผิดด้วยพระบาอัล เขาก็ตาย
2 เดียวนี้เขาจึงทำบาปมากขึ้น
และสร้างรูปหล่อไว้สำหรับตัวเป็นรูปเคารพที่สร้างด้วยเงินตามความคิดของเขาเอง
เป็นงานของช่างที่สร้างขึ้นทั้งนั้น เขากล่าวว่า "สำหรับคนที่ถวายสัตวบูชาแต่สิ่งเหล่านี้
จึงให้เขาจูบรูปหล่อไว้"
3 เพราะฉะนั้นเขาจึงเหมือนหมอกในเวลาเช้า หรือเหมือนน้ำค้างที่หายไปตั้งแต่เช้า
เหมือนแกลบที่ลมบ้าหมูพัดไปจากลานนวดข้าว หรือเหมือนควันที่ออกมาจากช่องลม
4 เราคือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า ตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์
เจ้าทั้งหลายไม่รู้จักพระอื่นนอกจากเรา เพราะไม่มีผู้ช่วยอื่นใดนอกจากเรา
5 เรานี้แหละที่คุ้นเคยกับเจ้าที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่กันดารน้ำ
6 เมื่อเขาได้รับประทานเต็มคราบแล้ว เขาก็อิ่มหนำ และจิตใจของเขาก็ผยองขึ้น
เพราะฉะนั้นเขาจึงลืมนเราเสีย
7 ดังนั้นเราจึงเป็นเหมือนสิงโตต่อเขา และเราจะข่มคอยอยู่ตามทางอย่างเลือนลาง
8 เราจะตะครุบเขาอย่างกับแม่หมาที่ถูกรบกวน
เราจะฉีกอกของเขาและจะกินเขาเสียที่นั่นอย่างสิงโต สัตว์ป่าทุ่งจะฉีกเขา
9 โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ทำลายตัวเอง แต่เราช่วยเจ้าได้
10 เราประสงคเป็นกษัตริย์ของเขา
กษัตริย์อื่นๆที่สามารถช่วยเจ้าในเมืองทั้งหลายของเจ้าอยู่ที่ไหน และผู้ปกครองของเจ้าอยู่ที่ไหน
คือพวกเหล่านั้นที่เจ้าได้กล่าวเรื่องเขาว่า "ขอตั้งกษัตริย์และเจ้านายไว้ให้แก่ข้าพเจ้า"
11 เพราะความกริ้วของเรา เราจึงให้เจ้ามีกษัตริย์ และเพราะความโกรธของเรา
เราจึงเอากษัตริย์นั้นไปเสีย
12 ความชั่วช้าของเอฟราอิมก็พอไว้ บาปของเขาที่เก็บสะสมไว้

13 การเจ็บท้องเตือนให้เขาคลอดก็มาถึงเขา แต่เขาเป็นบุตรชายที่เขลา
ด้วยว่าถึงเวลาแล้วเขาก็ไม่ยอมคลอดออกมา
14 เราจะไม่ให้เขาให้พ้นอำนาจแดนคนตาย เราจะไม่ให้พ้นความตาย โอ มัจจุราชเอ๋ย
เราจะเป็นภัยพิบัติทั้งหลายของเจ้า โอ แดนคนตายเอ๋ย เราจะเป็นความพิณาศของเจ้า
การกลืนใจเสียให้มัจจุรณดับไว้พ้นสายตาของเรา
15 แม้ว่าเขาจะออกมาขึ้นท่ามกลางพี่น้อง ลมตะวันออก ลือลมของพระเยโฮวาห์จะพัดมา
ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร และตาน้ำของเขาจะแห้งไป และน้ำพุของเขาก็จะแห้งผาก
ลมนั้นจะบริษของมีค่าทั้งหมดเอาไปจากคลังของเขา
16 สมะเรียจะกลายเป็นที่รกร้าง เพราะเธอได้คบผูดต่อพระเจ้าของเธอ
เขาทั้งหลายจะลืมลงด้วยดาบ ทารกของเขาจะถูกจับโยนลงให้แหลกเป็นชิ้นๆ
และหญิงมัจจุรณจะถูกฆ่าต้อง

Chapter 14

1 โอ อิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าสะดุดก็เพราะความชั่วช้าของเจ้า
2 จงนำถ้อยคำมาด้วยและกลับมาหาพระเยโฮวาห์ จงทูลพระองค์ว่า
"ขอทรงโปรดยกความชั่วช้าทั้งหมด ขอทรงพระกรุณารับข้าพระองค์ทั้งหลาย
ข้าพระองค์จึงจะนำลูกวัวแห่งริมฝีปากของข้าพระองค์ทั้งหลายมาถวาย
3 อัสสุระจะไม่ช่วยข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหมดจะไม่ซีมีมา
ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่กล่าวต่อไปว่า 'พระของเรทั้งหลาย'
แต่สิ่งที่มีของข้าพระองค์ได้สร้างขึ้น เพราะว่าเป็นพระองค์ผู้กล่าวพร้าพอบพระกรุณาคุณ"
4 เราจะช่วยรักษาเขาให้หายจากการกลับสัตย์ของเขา เราจะไม่รักเขาทั้งหลายด้วยเต็มใจ
เพราะว่าความกริ้วของเราหนีไปจากเขาแล้ว
5 เราจะเป็นเหมือนน้ำค้างแก่อิสราเอล เขาจะเบิกบานอย่างดอกบัว
เขาจะหยักรากเหมือนเลบานอน
6 กิ่งก้านของเขาจะชยายออก เขาจะงามเหมือนต้นมะกอกเทศ และจะมีกลิ่นหอมเหมือนเลบานอน
7 เขาทั้งหลายที่อยู่ใต้ร่มเงาของเขาที่จะกลับมา เขาจะเจริญขึ้นเหมือนข้าว
จะออกดอกเหมือนเกาฮูน และจะมีกลิ่นเหมือนน้ำองุ่นแห่งเลบานอน
8 เอฟราอิมจะกล่าวว่า "เราต้องเกี่ยวต้องอะไรกับรูปเคารพต่อไป" เราเองได้ยื่นเขาและคอยดูเขา
เราเป็นเหมือนต้นสนสามใบเขียวสด และผลของเจ้าก็ได้มาจากเรา
9 ผู้ใดที่ฉลาด ก็ให้เข้าใจสิ่งเหล่านี้เถิด ผู้ใดที่ซังสังเกต ก็ให้เขารู้
เพราะว่าพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ก็เที่ยงตรง ผู้ชอบธรรมทั้งหลายก็เดินในทางนี้
แต่ผู้ทรยศก็สะดุดอยู่ในทางนี้

JOEL

Chapter 1

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่มาถึงโยเอล บุตรชายของเปตุเอล ว่าดังนี้ว่า
2 ท่านผู้เฒ่าทั้งหลาย ของงฟ่งเรื่องนี้ ชาวแผ่นดินทั้งสิ้น ของงเจียฟูฟ่ง
สิ่งเหล่านี้เคยเกิดมาในสมัยของท่าน หรือเกิดมาในสมัยบรรพบุรุษของท่านบ้างหรือ
3 จงบอกให้ลูกของท่านทราบ และให้ลูกบอกหลาน และให้หลานบอกเหลนอีกชั่วอายุหนึ่ง
4 สิ่งใดที่ตึกแตนวัยเดินกินเหลือ ตึกแตนวัยบินก็กินเสีย
สิ่งใดที่ตึกแตนวัยบินกินเหลือตึกแตนวัยกระโดดก็กินเสีย
สิ่งใดที่ตึกแตนวัยกระโดดกินเหลือตึกแตนวัยคลานก็กินเสีย
5 เจ้าพวกซีโมนเอ๋ย จงตื่นขึ้นและร้องให้เกิด นักดื่มเหล้าองุ่นทุกคนเอ๋ย จงโอดครวญเถิด
เพราะว่าน้ำองุ่นใหม่ถูกตัดขาดจากปากของเจ้าทั้งหลายแล้ว
6 เพราะว่าประชาชาติหนึ่งได้ขึ้นมาสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า
เขามีกำลังมากและมีจำนวนนับไม่ถ้วน พันธของมันเหมือนพันสิงโต
เขี้ยวของมันเหมือนเขี้ยวสิงโตผู้ยิ่งใหญ่
7 มันได้ทำลายเถาองุ่นของข้าพเจ้าเสีย และได้ปอกเปลือกต้นมะเดื่อของข้าพเจ้า
มันลอกเปลือกออกและโยนทิ้งเสีย กิ่งก้านก็ดูขาวโพลน
8 จงโอดครวญอย่างหญิงพรหมจารีซึ่งขาดเอาด้วยผ้ากระสอบที่ไว้ทุกซีให้สามของเธอที่ได้เมื่อวัย
สาว
9 สัญญาบูชาและเครื่องตีบูชาได้ถูกตัดขาดเสียจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
ปุโรหิตผู้ปรานีบิทธิของพระเยโฮวาห์ก็โสกเศร้า
10 นักวิ่ง พันดินก็เศร้าโศก เพราะข้าวถูกทำลายเสีย น้ำองุ่นใหม่ก็แห้งไปหมด
น้ำมันก็ขาดมือไป
11 ชาวนาทั้งหลายเอ๋ย จงอับอายไปเถิด ผู้แต่งเถาองุ่นเอ๋ย
จงคร่ำครวญเนื่องด้วยข้าวสาลีและข้าวบาร์ลี เพราะผลของนาที่ถูกทำลายไปหมด
12 เถาองุ่นก็เหี่ยว ต้นมะเดื่อก็กแห้งไป ต้นทับทิม ต้นอินทผลัม และต้นแอบบิล
ต้นไม้ในนาทั้งสิ้นก็เหี่ยวไป เพราะความยินดีก็เหี่ยวไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์
13 ท่านปุโรหิตทั้งหลายเอ๋ย จงขาดเอาและโอดครวญ ท่านผู้ปรานีบิทธิที่แทนบูชา จงคร่ำครวญ
ท่านผู้ปรานีบิทธิพระเจ้าของข้าพเจ้า จงเข้าไปสวมผ้ากระสอบนอนค้างคืนสักคืนหนึ่ง
เพราะว่าสัญญาบูชาและเครื่องตีบูชาได้ขาดไปเสียจากพระนิเวศแห่งพระเจ้าของท่าน
14 จงเตรียมตัวถืออดอาหาร จงเรียกประชุมอันศักดิ์สิทธิ์
จงรวบรวมบรรดาผู้ใหญ่และชาวแผ่นดินทั้งสิ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
และร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์
15 อนิจจาหนอวันนั้น เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามาแล้ว
วันนั้นจะมาเป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
16 ออหเราถูกตัดออกจากเบื้องหน้าสายตาของพวกเขาแล้ว เออ

ความปิตและความย็นดึกก็ขาดไปจากพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเราแล้ว มิใช่หรือ
17 เมล็ดพืชก็เฝ้าอยู่ในดิน ฉางก็รกร้าง ผู้เก็บก็พังลง เพราะว่าข้าวเหี่ยวแห้งไปเสียแล้ว
18 สัตว์ทั้งหลายร้องครวญครางแล้วหนอ ฟุ้งว้างถึงนง เพราะว่ามีมิทุ่งหญ้าให้มัน
ฝูงแกะก็อ่อนระอาไป
19 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์
เพราะว่าไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้าแห่งถิ่นทุรกันดาร
และเปลวไฟได้ไหม้ต้นไม้นั้นในทุ่งนาเสียหมดแล้ว
20 ถึงแม้ว่าสัตว์ป่าก็ร้องทูลพระองค์ด้วย เพราะว่าน้ำในห้วยแห้งไป
และไฟก็เผาผลาญทุ่งหญ้าแห่งถิ่นทุรกันดาร

Chapter 2

1 จงเป่าแตรทีในศิโยน จงเปล่งเสียงปลุกนบฏเขาบริสุทธิของข้าพเจ้า ให้ชาวแผ่นดินทั้งนี้ตื่นตัวขึ้น
เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์กำลังมาแล้ว ใกล้เข้ามาแล้ว
2 เป็นวันแห่งความมืดและความมืดครึ้ม เป็นวันที่มีเมฆและความมืดทึบ
ประชาชนจำนวนมากและมีกำลังยังปกคลุมอยู่บนภูเขาต่ำะมีนไปหมด
ตั้งแต่สมัยโบราณก็ไม่เคยมีเหมือนอย่างนี้ และตั้งแต่นี้ไปก็จะไม่มีอีกตลอดไปทั้งหลายชั่วอายุ
3 ไฟเผาผลาญอยู่ข้างหน้านั้นทั้งหลาย และเปลวไฟไหม้อยู่ข้างหลัง
แผ่นดินนั้นเหมือนสวนเอเดนก่อนหน้านั้นทั้งหลาย
พอให้หลังมันไปแล้วก็เป็นถิ่นทุรกันดารที่รกร้าง ไม่มีอะไรจะรอดพ้นมันเลย
4 ร่างของมันทั้งหลายเหมือนร่างของพวกเขา มันจะวิ่งเหมือนกบมีสาสงคราม
5 เหมือนอย่างเสียงกรบ มันจะเฝ้าอยู่บนยอดเขา เหมือนเสียงแตกของเปลวไฟที่ไหม้ต่อข้า
เหมือนกองไฟที่อันเข้มแข็งแปรกระบวณเข้าสู่สงคราม
6 เมื่อชนชาติทั้งหลายเห็นหน้านั้นก็จะกระสับกระส่าย ใบหน้าทุกคนก็จะซีดเซียว
7 มันทั้งหลายจะวิ่งเหมือนทหาร และปีนกำแพงเหมือนนักรบ ต่างก็จะเดินไปตามทางของตัว
มันจะไม่แตกแถวออกไป
8 มันทั้งหลายจะไม่รวมกันเลย ต่างก็จะเดินอยู่ในทางของตน เมื่อมันตะลุยดาบ
มันก็ไม่ได้รับบาดเจ็บ
9 มันจะกระโดดเข้าในเมือง มันจะวิ่งอยู่บนกำแพงเมือง มันจะปีนเข้าไปในบ้านเรือน
มันจะเข้าไปทางหน้าต่างเหมือนกบโจร
10 แผ่นดินโลกจะหวั่นไหวต่อหน้านั้น ฟ้าสวรรค์จะสั่นสะเทือน
ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะมืดไป ดวงดาวจะอับแสง
11 พระเยโฮวาห์จะทรงส่งพระสุรเสียงต่อหน้ากองทัพอองพระองค์
เพราะค่ายของพระองค์ใหญ่โตยิ่งนัก ผู้ที่กระทำตามพระวจนะของพระองค์นั้นมิได้ขาดมาหาก
เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นวันใหญ่โตและน่ากลัวยิ่งนัก ผู้ใดเล่าจะทนอยู่ได้
12 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดังนั้น เจ้าทั้งหลายจงกลับมามาเราเสียด้วยดีด้วยความเต็มใจ
ด้วยการอดอาหาร ด้วยการร้องไห้และด้วยการโอดครวญ
13 จงจิตใจของเจ้า มิใช่ลึกลับต่อข้าพเจ้า"
จงหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย
เพราะว่าพระองค์ทรงกอปรด้วยพระคุณและทรงพระกรุณา
ทรงกรุณาและบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษ
14 ใครจะรู้ได้ พระองค์อาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย และทรงอภัยพระพรไว้
คือให้มีฤดูปลูกพืชและเครื่องเติมบูชาสำหรับถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านแล้ว
15 จงเป่าแตรทีในศิโยน จงเตรียมตัวถืออดอาหาร จงเรียกประชุมอันศักดิ์สิทธิ์
16 จงรวบรวมบรรดาประชาชน จงชำระมนุษยในบริสุทธิ จงประชุมบรรดาใหญ่
จรวบรวมเด็กๆ แม้ว่าเด็กที่ยังกินนม จงให้เจ้าบ่าวออกจากเรือนหอ
และเจ้าสาวออกจากห้องของตน
17 ให้ไปไร้พิศ คือผู้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์คร่ำครวญอยู่ระหว่างเลเสียงและแท่นบูชา ให้ทูลว่า
"ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงอาทานประชาชนของพระองค์
ขออย่าทรงกระทำให้มรดกของพระองค์เป็นที่ประณามกัน
เพื่อให้ประชาชาติครองครองเหนือพวกเขา การหรือที่ข้าจะกล่าวท่ามกลางชนชาติทั้งหลายว่า
"พระเจ้าของเราอยู่ที่ไหน"
18 แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงหวงแหนแผ่นดินของพระองค์ และทรงสงสารประชาชนของพระองค์
19 พระเยโฮวาห์จะทรงตอบประชาชนของพระองค์ว่า "ดูเถิด เราจะส่งข้า
น้ำองุ่นและน้ำมันให้แก่เจ้า เจ้าทั้งหลายจะได้มีหน่าสำราญ
เราจะไม่กระทำให้เจ้าเป็นที่เขาประณามกันท่ามกลางประชาชาติต่อไปอีก
20 แต่เราจะถอนกองทัพอองที่ซ่อนหนีไปให้ห่างไกลจากเจ้า
และขับไล่มันเข้าไปในแผ่นดินที่แห้งแล้งและรกร้าง
กองหน้าของมันจะหนีไปทางทะเลด้านตะวันออก
และกองหลังของมันจะหนีไปทางทะเลที่อยู่ไกลออกไป กลิ่นเหม็นคลุ้งของมันจะลอยขึ้นมา
และกลิ่นเหม็นเน่าของมันจะลอยขึ้นมา เพราะมันทำการใหญ่หลายอย่าง
21 โอ แผ่นดินเอ๋ย อย่ากลัวเลย จงยินดีและปรโมปรีดิ์เถิด
เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำการใหญ่โตมาก
22 เจ้าที่เป็นสัตว์ป่าเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารนั้นเขียวสด ต้นไม้เกิดผล
ต้นมะเดื่อและถั่วองุ่นออกผลอย่างบริบูรณ์
23 โอ บุตรทั้งหลายของศิโยนเอ๋ย จงยินดีเถิด จงปรโมปรีดีในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
เพราะว่าพระองค์ทรงประทานแผ่นดินฤดูอย่างพอสมควร พระองค์จะทรงฟื้นฟูลมมาให้เจ้า
คือฝนต้นฤดูและฝนตกปลายฤดูในเดือนแรก
24 ลานนาข้าวจะมีข้าวอยู่เต็ม จะมีน้ำองุ่นและน้ำมันอยู่เต็มล้นบ่อเก็บ
25 เราจะให้บรรดาปของเจ้าคืนสู่สภาพเดิม คือที่ตักแต่นว้ยินได้กินเสีย ที่ตักแต่นว้ยกระโดด
ตักแต่นว้ยคลาน และตักแต่นว้ยเดินได้กิน คือกองทัพอองของเราที่เราส่งมาท่ามกลางเจ้านั้น
26 เจ้าทั้งหลายจะรับประทานอย่างบริบูรณ์และอิ่มหนำและสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของเจ้า ผู้ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างมหัศจรรย์ ประชาชนของเราจะไม่ต้องขายหน้าอีก

27 เจ้าจะรู้ว่าเราอยู่ท่ามกลางอิสราเอล
และเรานั้นแหละคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้าไม่มีอื่นใดอีก
ประชาชนของเราจะไม่ต้องขายหน้าอีก
28 ต่อมาภายหลังจะเป็นอย่างนี้ คือเราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง
บุตรชายบุตรสาวของเจ้าทั้งหลายจะพยากรณ์ คนธราของเจ้าจะเฝ้าและคนหนุ่มของเจ้าจะเห็นนิมิต
29 ในกาลครั้งนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือกระทั้งคนให้สัตยาหญิง
30 เราจะสำแดงลางมหัศจรรย์ในที่องฟ้าและบนดิน เป็นเลือดและไฟและลางวัน
31 ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด
ดวงจันทร์เป็นเลือดก่อนวันใหญ่ยังและนาศดยของแห่งพระเยโฮวาห์จะมาถึง
32 และอยู่มาจะเป็นอย่างนี้ คือทุกคนที่จะร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์จะรอดพ้น
เพราะจะมีคนรอดพ้นในภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็มตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้
และในพวกคนที่รอดนั้นจะมีบรรดาบุคคลที่พระเยโฮวาห์ทรงเรียกด้วย"

Chapter 3

1 "เพราะ ดูเถิด ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เมื่อเราให้ยูดาห์และเยรูซาเล็มกลับสู่สภาพเดิม
2 เราจะรวบรวมบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น และนำเขามาที่หุบเขาเยโฮซาฟัท
และเราจะเข้าสู่การพิพากษากับเขาที่นั่นด้วยเรื่องประชาชนของเรา คืออิสราเอลมรดกของเรา
เพราะว่าเราได้กระจายชนชาติของเราไปท่ามกลางประชาชาติ และได้แบ่งแผ่นดินของเรา
3 และได้จับสลากเอาประชาชนของเรา และให้เด็กผู้ชายเป็นข้าของหญิงโสเภณี
และชายเด็กผู้หญิงไปซื้อเหล้าองุ่น และดื่ม
4 โอ โหเราและไซดอน และประเทศฟิลิสเตียทุกแคว้นเอ๋ย เจ้าจะเอาอะไรกับเรา
เจ้าจะแก้แค้นเราหรือ ถ้าเจ้าสนองเราอยู่
เราจะตอบสนองการกระทำของเจ้าเหนือศีรษะของเจ้าอย่างลับพล้นและอย่างรวดเร็ว
5 เพราะเจ้าได้เอาเงินของเราและทองคำของเราไป
และเอาทรัพย์สมบัติมั่งคั่งของเราไปยังบรรดาวิหารของเจ้า
6 เจ้าได้ขายประชาชนยูดาห์และเยรูซาเล็มให้แก่พวกกรีก ก่อนเข้าไปไกลจากแดนเมืองของเขา
7 ดูเถิด เราจะกระตุ้นเขาจากสถานที่ซึ่งเขาขายเขาไปนั้น
เราจะตอบสนองการกระทำของเจ้าบนศีรษะของเจ้าเอง
8 เราจะขายบุตรชายและบุตรสาวของเจ้าไว้ในมือของคนยูดาห์
และเขาทั้งหลายจะขายต่อไปยังคนเสบะ แก่ประชาชนชาติหนึ่งที่อยู่ห่างไกลออกไป
เพราะว่าพระเยโฮวาห์ล้นพระวาจาแล้ว"
9 จงประกาศข้อความต่อไปนี้ให้นานาประชาชาติทราบ ว่า จงเตรียมทำการรบ
จงปลุกใจชายฉกรรจ์ทั้งหลาย ให้พลรบทั้งสิ้นเข้ามาใกล้ ให้เขาขึ้นมาเกิด
10 จงตีฆาโลนของเจ้าให้เป็นดาบ และตีซอลิตของเจ้าให้เป็นทวน ให้คนอ่อนแอพูดว่า
"ฉันเป็นนักรบ"
11 บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นเอ๋ย จงรวมกันอยู่ล้อมรอบ จงรีบมาเกิด จงเรียกประชุมกันที่นั่น
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงนำนักรบของพระองค์ลงมา
12 ให้บรรดาประชาชาติตื่นตัวและตื่นมาประยทุนเขาเยโฮซาฟัท
เพราะที่นั่นเราจะนั่งพิพากษารบราดาประชาชาติทั้งสิ้นที่อยู่ล้อมรอบ
13 จงเอาเดี่ยวเกียเกิด เพราะถึงฤดูเกียแล้ว เข้าไปซิ ย้าเลย เพราะบ่ออย่างุ่นกำลังเต็ม
บ่อเก็บน้ำองุ่นล้นแล้ว เพราะว่าความชั่วของเขาทั้งหลายมากมายนัก
14 มวลชน มวลชนในหุบเขาแห่งคำตัดสิน
เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามาแล้วในหุบเขาแห่งคำตัดสิน
15 ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะมืดไป ดวงดาวจะอับแสง
16 พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งพระสิงหนาทจากศิโยน
ทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์จากเยรูซาเล็ม และฟ้าสวรรค์กับพิภพก็จะหวั่นไหว
แต่พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความหวังแห่งประชาชนของพระองค์
เป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนอิสราเอล
17 "ดังนั้นเจ้าทั้งหลายจะได้รู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ประทับในศิโยน
ภูเขบริสุทธิของเรา แล้วเยรูซาเล็มจะเป็นเมืองบริสุทธิ จะไม่มีคนต่างด้าวผ่านเมืองนั้นไปอีกเลย
18 และอยู่มาในวันนั้นจะมีน้ำองุ่นไหลหยดจากภูเขา และมีน้ำนมไหลมาจากเนินเขา
และห้วยทั้งสิ้นของยูดาห์จะมีน้ำไหล และน้ำพุจะมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
และรดหุบเขาซิทิม
19 อียิปต์จะกลายเป็นที่รกร้าง และเอโดมจะกลายเป็นถิ่นทุรกันดารร้าง
เพราะเหตุความรุนแรงที่กระทำต่อชนชาติยูดาห์
เพราะว่าเขากระทำให้โลหิตที่ปราศจากผดิดตกในแผ่นดินของเขา
20 แต่สุดท้ายจะมีคนอาศัยอยู่เป็นนิรันดย์ และเยรูซาเล็มจะมีผู้อยู่อยู่ทุกชั่วอายุ
21 เราจะชำระเลือดของเขาซึ่งยังมีได้รับการชำระ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตในศิโยน"

AMOS

Chapter 1

1 ถ้อยคำของอาโมส ผู้อยู่ในหมู่ผู้เลี้ยงแกะในเมืองเทโอา ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับอิสราเอล
ในรัชกาลอุสซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัม ราชโอรสของโยอาส
กษัตริย์แห่งอิสราเอล ก่อนแผ่นดินไหวสองปี
2 ท่านกล่าวว่า "พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งพระสิงหนาทจากศิโยน
และจะทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์จากเยรูซาเล็ม ลานหญ้าของผู้เลี้ยงแกะจะโสโครก
และยอดภูเขาการเมลักจะเหี่ยวไป"
3 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เพราะเหตุการละเมิดของดามัสกัส สามครั้งและสี่ครั้ง

เราจะไม่ยอมกลับมาลงทัณฑ์
เพราะว่าเขาทั้งหลายได้วางศิลาด้วยเลื่อนเหล็กสำหรับนวดข้าว
4 แต่ เราจะส่งไฟเข้ามาในเรือนของอาซาเอล ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเบนฮาดัดเสีย
5 เราจะหักคาลาประดูเมืองดามัสกัส และตัดผู้ถือศัวย์ออกจากเงื้อมมือที่ราบอาเวน
และผู้นั้นที่ถือคทาจากท้าวานของเอเดน และประชาชนซึ่งเรียจะต้องตกไปเป็นเหยื่อยังเมืองีร์"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ
6 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เพราะเหตุการละเมิดของกาซา สามครั้งและสี่ครั้ง
เราจะไม่ยอมกลับมาลงทัณฑ์ เพราะเขากวาดประชาชนทั้งหมดไปเป็นเหยื่อย
เพื่อจะมอบให้แก่เอโดม
7 แต่ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองกาซา ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย
8 เราจะตัดผู้ถือศัวย์ออกจากอัสโดด และผู้ที่ถือคทาออกจากเมืองอัสเคโลน
เราจะหันมือของเรต่อสู้เอโดรอน ชาวฟิลิสเตียที่เหลืออยู่จะพินาศ"
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้และ
9 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เพราะเหตุการละเมิดของเมืองไทระ สามครั้งและสี่ครั้ง
เราจะไม่ยอมกลับมาลงทัณฑ์ เพราะเขาได้มอบประชาชนทั้งหมดให้แก่เอโดม
และไม่ไต่ระลึกถึงพันธสัญญาแห่งภราดรภาพ
10 แต่ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองไทระ ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย"
11 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เพราะเหตุการละเมิดของเมืองเอโดม สามครั้งและสี่ครั้ง
เราจะไม่ยอมกลับมาลงทัณฑ์ เพราะเขาได้ฆ่าทั้งหญิงมีครรภ์ในเมืองกิเลอาด
เพื่อจะขยายอาณาเขตของตน
14 แต่ เราจะจุดไฟขึ้นในกำแพงเมืองรับบัท
และไฟจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย พร้อมด้วยเสียงโห่ร้องในวันทำศึก
พร้อมด้วยพายุอันแรงกล้าในวันที่มีลมบ้าหมู
15 กษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะตกไปเป็นเหยื่อย ทั้งตัวท่านและเจ้านายของท่านด้วย"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ

Chapter 2

1 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เพราะเหตุการละเมิดของเมืองโมอับ สามครั้งและสี่ครั้ง
เราจะไม่ยอมกลับมาลงทัณฑ์ เพราะเขาได้เผากระดูกของกษัตริย์เอโดมให้เป็นปูน
2 แต่ เราจะส่งไฟมาบนโมอับ และไฟนั้นจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเครีโอทเสีย
และโมอับจะตายท่ามกลางเสียงสับสนอหลม่าน ท่ามกลางเสียงโห่ร้องและเสียงแตร
3 เราจะตัดผู้นิฉนดย์ออกจากท่ามกลางเมืองนั้น
และจะประหารเจ้านายทั้งหลายของเมืองนั้นเสียพร้อมกับผู้นิฉนย์" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ
4 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เพราะเหตุการละเมิดของยูดาห์ สามครั้งและสี่ครั้ง
เราจะไม่ยอมกลับมาลงทัณฑ์ เพราะเขาปฏิเสธไม่รับพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์
และมิได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ และการมูสาของเขได้พาให้เขาหลงเงินไป
ตามเยี่ยงที่บิดาของเขาได้ดำเนินมาแล้ว
5 แต่ เราจะส่งไฟมาบนยูดาห์ และไฟนั้นจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเยรูซาเล็มเสีย"
6 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "เพราะเหตุการละเมิดของอิสราเอล สามครั้งและสี่ครั้ง
เราจะไม่ยอมกลับมาลงทัณฑ์ เพราะเขาได้ขายคนชอบธรรมเอาเงิน
และขายคนซัดสนเอารองเท้าผู้เดียว
7 ซึ่งกระหายหาฝุ่นละอองแห่งแผ่นดินโลกบนศีรษะของคนจน
และผลักดันที่ถ่อมใจออกเสียจากหนทางของเขา บุตรชายและบิดาของเขาเข้าหาหญิงคนเดียวกัน
เพื่อลอบหลนมาบริสุทธ์ของเขา
8 ตัวเขาเองนอนอยู่ข้างแท่นบูชาทุกแท่น อยู่บนเสื้อผ้าที่เขาใช้มาเป็นประกัน
และในนิเวศแห่งพระของเขา เขาทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นสำหรับผู้ที่ถูกปรับโทษ
9 เรายังได้ล้างผลาญคนอาโมไรต์ตรงหน้าเขา
ซึ่งส่วนสูงของเขาเหมือนอย่างความสูงของต้นสนสิลาห์ และเป็นผู้ที่แข็งแรงอย่างกับต้นโอ๊ก
เราทำลายผลข้างบนของเขาเสีย และทำลายรากข้างล่างของเขาเสีย
10 เรานำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และได้้นำเจ้าถึงสิบิปปีในถิ่นทุรกันดาร
เพื่อจะได้กรรมสิทธิ์ที่ดินของคนอาโมไรต์
11 เราได้ตั้งบุตรชายบางคนของเจ้าให้เป็นผู้พยากรณ์
และได้ตั้งชายหนุ่มบางคนของเจ้าให้เป็นพวกนาศีร์ โอ คนอิสราเอลเอ๋ย
ไม่เป็นความจริงดังนี้หรือ" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ
12 "แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้พวกนาศีร์ดื่มเหล้าองุ่น และบัญชาพวกผู้พยากรณ์สั่งว่า
'เจ้าอย่าพยากรณ์เลย'
13 ดูเถิด เจ้าคนเรलग เหมือนเกรียนที่เต็มไปด้วยฟองข้าวคดขยี้ลง
14 ฉะนั้นการหนึ่งจะประลาดไปจากผู้มีผีเฝ้ารวดเร็ว คนที่แข็งแรงจะไม่สามารถเสริมกำแพงของเขา
คนที่มิกำลังมักจะช่วยชีวิตของตนก็ไม่ได้
15 ผู้ที่ถือคันธนูจะไม่ยืนยงอยู่ได้ ผู้มีผีเฝ้าเร็วก็ช่วยตัวเองให้รอดพ้นไม่ได้
หรือผู้ที่ซีกก็ช่วยตัวเองให้รอดพ้นไม่ได้เหมือนกัน
16 และผู้ที่มิอาจกล่าวหาท่ามกลางผู้มีกำลังเข้มแข็งเหล่านี้จะหนีไปอย่างเปลือยเปล่าในวันนั้น"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ

Chapter 3

1 โอ คนอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวาจาซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกล่าวโทษท่านทั้งหลาย
คือกล่าวโทษหมดทั้งครอบครัวซึ่งเราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์ว่า
2 "ในบรรดาครอบครัวทั้งสิ้นในโลกนี้ เจ้าเท่านั้นที่เรารู้จัก
ดังนั้นเราจึงจะลงโทษเจ้าเพราะความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้า
3 สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือนอกจากทั้งสองจะได้อดกลกันไว้ก่อน
4 สิ่งใดจะแผดเสียงดังอยู่ในป่าเมื่อมันไม่มีเหยื่อหรือ ถ้าสิ่งใดหม่นจับสัตว์อะไรไม่ได้เลย
มันจะร้องออกมาจากถ้ำของมันหรือ
5 ถ้าไม่มีเหยื่อล่อไว้ มันจะลงมาติดกับบนดินได้หรือ ถ้าไม่มีอะไรเข้าไปติดกับ
กับจะลั่นขึ้นจากดินได้หรือ
6 เขาจะเป่าแตรในเมือง และประชาชนไม่ตกใจกลัวอะไรหรือ
จะมียักตกอยู่ในเมืองหนึ่งเมืองใดหรือ นอกจากว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเอง
7 แท้จริงองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะมีได้ทรงกระทำอะไร
โดยมิได้เปิดเผยความลับให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือผู้พยากรณ์
8 สิ่งใดแผดเสียงร้องแล้ว ผู้ใดจะไม่กลัวบ้าง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแล้ว
จะมีผู้ใดที่จะไม่พยากรณ์หรือ"
9 จงประกาศในปราสาททั้งหลายที่อัสโดด และในปราสาททั้งหลายในแผ่นดินอียิปต์ และกล่าวว่า
"จงประชุมกันบนภูเขาแห่งสะมาเรีย
และพินิจดูความโกลาหลอันยิ่งใหญ่มากมายและผู้ที่ถูกกดขี่ทั้งหลายท่ามกลางเมืองนั้น"
10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เพราะเขาไม่รู้จักที่จะกระทำให้ถูกต้อง
คือผู้ที่สำคัญความรุนแรงและการโจรกรรมไว้ในปราสาททั้งหลายของเขา"
11 เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า "จะมีปฏิปักษ์ผู้หนึ่งมาฉกแผ่นดินไว้
และเขาจะบนทอนขุมกำลังเสียจากเจ้า และปราสาททั้งหลายของเจ้าจะถูกปล้น"
12 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "ผู้เลี้ยงแกะซึ่งเอาชาวสะอซหรือฮูชนหนึ่งมาจากปากสิงโตได้ฉกมัน
คนอิสราเอลอยู่ผู้หนึ่งที่มุมหนึ่งของเตียงในสะมาเรีย
และบนที่นอนในดามัสกัสจะได้รับการช่วยเหลือพ้นไปนั้น"
13 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า "ฟังสิ
และเป็นพยานกล่าวโทษท้าวานของยาโคบเถิด
14 ว่าในวันที่เราทำโทษอิสราเอลเรื่องการละเมิดของเขา
เราทำโทษแท่นบูชาทั้งหลายของเมืองเบธเอลด้วย
เชิงอนที่แท่นบูชานั้นจะถูกตัดออกและตกลงที่ดิน
15 เราจะโจมตีเรือนพักฤดูหนาวพร้อมกับเรือนพักฤดูร้อน และเรือนที่ทำด้วยงาช้างจะพินาศ
และเรือนใหญ่ๆทั้งสิ้นจะสูญสิ้นไป" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ

Chapter 4

1 "แม้ว่าทั้งหลายแห่งเมืองบาชานเอ๋ย จงฟังคำนี้เถิด คือผู้ที่อยู่ในภูเขาสะมาเรีย
ผู้ที่บีบบังคับคนยากจน และขยี้คนซัดสน ผู้ที่กล่าวแก่นายของตนว่า 'เอามาสิคะ เราจะได้อิ่มกัน'
2 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงปฏิญาณไว้ด้วยความบริสุทธิ์ที่ของพระองค์ว่า ดูเถิด
วันทั้งหลายจะมาถึงเจ้า เขาจะเอาชอกเย็บเจ้าไป จนถึงจนถึงที่สุดท้ายของเจ้า
เขาก็จะเกี่ยวไปด้วยเบ็ด
3 และเจ้าจะออกไปตามช่องกำแพง แม้ว่าจะทั้งหลายจะออกไปตามช่องตรงข้างหน้าตน
และเจ้าจะทิ้งมันเข้าไปในวังนั้น" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ
4 "จงมาที่เบธเอล มาทำการละเมิด มาที่กิลกาลสิ มาทำการละเมิดให้ทวีมากขึ้น
จงนำเครื่องสัตว์บูชาของเจ้ามาทุกเช้า และนำสิบชักหนึ่งของเจ้าหลังจากราสมาปี
5 จงเผาบูชาโมทนด้วยใช้สิ่งที่มีเชื้อ และประกาศการถวายบูชาด้วยใจสมัคร จงโฆษณา โอ
คนอิสราเอลเอ๋ย เจ้ารักที่จะกระทำอย่างนี้แน่" องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้และ
6 "ทั่วไปทุกเมือง เราให้พื้นของเจ้าสะอาด สถานที่ทุกแห่งของเจ้าก็ขาดอาหาร
เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ
7 "เราได้ขับยั้งฝนไว้เสียจากเจ้าด้วย เมื่อก่อนก็งูดูเกี่ยวสามเดือน เราให้ฝนตกในเมืองหนึ่ง
อีกเมืองหนึ่งไม่ให้ฝน นาแห่งหนึ่งมีฝนตก และนาที่ไม่มีฝนก็เหี่ยวแห้ง
8 ดังนั้นชาวเมืองสองสามเมืองก็เดินเข้าไปหาอีกเมืองหนึ่งเพื่อจะหาน้ำดื่ม และไม่รู้จักอิม
เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ
9 "เราโจมตีเจ้าด้วยให้ข้าวผ่นและสิ้นรา เมื่อบรรดาสวนของเจ้าและสวนองุ่นของเจ้า
พร้อมต้นมะเดื่อและต้นมะกอกเทศของเจ้าผลิตผล ตักแถมกันก็มาก เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ
10 "เราให้โรครบาตอย่างที่เกิดขึ้นในอียิปต์มาเกิดท่ามกลางเจ้า
เราประหารคนหนุ่มของเจ้าเสียด้วยดาบ ทั้งเอาม้าทั้งหลายของเจ้าไปเสีย
และกระทำให้อาณานิคมที่ค่ายของเจ้าคลั่งเข่ามูกเจ้า เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ
11 "เราคิดว่าเจ้าเสียบ้าง อย่างที่พระเจ้าคิดว่าเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์
เจ้าเหมือนดินพินที่เขาย่อยออกมาจากกองไฟ เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้และ
12 "โอ อิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราจะต้องกระทำกับเจ้าดังนี้
เพราะเราจะต้องกระทำเช่นนั้นแก่เจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย จงเตรียมตัวเพื่อจะเผชิญพระเจ้าของเรา"
13 เพราะดูเถิด พระองค์ผู้เป็นภูเขาและสร้างลม และทรงประกาศพระดำริของพระองค์แก่มนุษย์
ผู้ทรงกระทำให้รุ่งสว่างกลายเป็นความมืด และทรงดำเนินบนที่สูงของพิภพ พระนามของพระองค์
คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา

Chapter 5

1 โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังถ้อยคำนี้ ซึ่งเรากล่าวมาถึงเจ้าว่า
2 "พรหมจารีอิสราเอลล้มลงแล้ว และเธอจะไม่ลุกขึ้นอีก เธอถูกทิ้งไว้บนแผ่นดินของเธอ ไม่มีผู้ใดพวงเธอขึ้นอีก"
3 เพราะวาท้องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า
"เมืองที่มีคนออกไปหนึ่งวันจะเหลือกลับมาหนึ่งร้อยคน และซึ่งมีออกไปหนึ่งร้อยคนจะเหลือสิบคนแก่วงศ์วานของอิสราเอล"
4 เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสแก่วงศ์วานอิสราเอลดังนี้ว่า "จงแสวงหาเรา และเราจะดำรงชีวิตอยู่
5 แต่อย่าแสวงหาเบธเอล และอย่าเข้าไปในกิลาธ หรือข้ามไปยังเบเออร์เซบา เพราะว่ากิลาธจะต้องตกไปเป็นเหยื่อเป็นแน่ และเบธเอลก็จะศูนย์ไป"
6 จงแสวงหาพระเยโฮวาห์และเราจะดำรงชีวิตอยู่
เกรงว่าพระองค์ทรงพลุ่งออกมาอย่างไฟในวงศ์วานโยเซฟ ไฟจะเผาผลาญ และไม่มีผู้ใดดับให้เบธเอลได้
7 โอ เจ้าทั้งหลายผู้เปลี่ยนความยุติธรรมให้หมอย่างบอระเพ็ด และเหวี่ยงความชอบธรรมลงสู่พื้นดิน
8 จงแสวงหาพระองค์ผู้ทรงสร้างหูดาวลูกไก่และหูดาวโล และเป็นผู้ทรงกลับแค้นเจ้าจรรยาให้เป็นรุ่งเช้า และทรงกระทำกลางวันให้มืดเป็นกลางคืน ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลมาและไปรยน้ำนั้นลงบนพื้นพิภพ พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์
9 ผู้ทรงกระทำให้ผู้ถูกปล้นแวนเข้าสู่ผู้แข็งแรง ผู้ที่ถูกปล้นจึงเข้าสู่ป้อมปราการ
10 เขาทั้งหลายเกลียดผู้ที่กำลังเตือนที่ประตูเมือง และเขาทั้งหลายสะอิดสะเอียนผู้ที่พูดอย่างเที่ยงธรรม
11 เพราะเราเจ้าทั้งหลายเหยียบย่ำคนยากจน และเอาสายข้าวสาลีไปเสียจากเขา เจ้าจึงสร้างตึกด้วยศิลาสกด แต่เจ้าจะไม่ได้อยู่ในตึกนั้น เจ้าทำสวนองุ่นที่ร่มรื่น แต่เจ้าจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นจากสวนนั้น
12 เพราะเราเจ้าว่าการละเมิดของเจ้ามีเท่าใด และบาปของเจ้ามากมายสักเท่าใด เจ้าทั้งหลายผู้ข่มโลคนชอบธรรม ผู้รับสินบน และขับไล่คนขัดสนออกไปเสียจากประตูเมือง
13 เพราะฉะนั้น คนที่มีปัญญาจะงงเสียในเวลาเช่นนั้น เพราะเป็นเวลาชั่วร้าย
14 จงแสวงหาความดี อย่าแสวงหาความชั่ว เพื่อเราจะดำรงชีวิตอยู่ได้
พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจึงจะทรงสถิตกับเจ้าดังที่เจ้ากล่าวแล้วนั้น
15 จงเกลียดชังความชั่ว และรักความดี และตั้งความยุติธรรมไว้ที่ประตูเมือง
ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจะทรงพระกรุณาต่อวงศ์วานโยเซฟที่เหลืออยู่นั้น
16 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า
"ตามถนนทุกสายจะมีการรำไห่ และตามบรรดาถนนหลวงจะมีคนพูดว่า 'อัมิจาเอ๋ย อัมิจาเอ๋ย' เขาจะร้องเรียกขานว่าไห้ไว้ทุกข์ และให้ผู้ชายนำเพลงโศกร้องโอดครวญ
17 ในสวนองุ่นทั้งสี่จะมีการรำไห่ เพราะเราจะผ่านไปท่ามกลางเจ้า"
พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
18 วิบัติแก่เจ้า ผู้ปรารถนาวันแห่งพระเยโฮวาห์ วันนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เจ้าเล่า วันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นความมืด ไม่ใช่ให้ความสว่าง
19 อย่างกับคนหนึ่งใส่โตไปปะหมี่ หรือเหมือนคนเข้าไปในเรือนเอาमीเท้าผาผนังและก็กัดเอา
20 วันแห่งพระเยโฮวาห์จะเป็นความมืด ไม่ใช่ให้ความสว่าง เป็นความมืดคลุม ไม่มีความแจ่มใสเลย
21 "เราเกลียดชัง เราดูหมิ่นบรรดาวันเทศกาลของเจ้า และจะไม่ دمกลืนในการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าเลย
22 แม้ว่าเจ้าถวายเครื่องเผาบูชาและสัตวบูชาแก่เรา เราจะไม่ยอมรับสิ่งเหล่านั้น และสันติบูชาด้วยสัตว์อ้วนดีของเจ้านั้น เราจะไม่มองดู
23 จงนำเสียงเพลงของเจ้าไปเสียจากเรา เพราะเราจะไม่ฟังเสียงพิณใหญ่ของเจ้า
24 แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไหลลงอย่างน้ำ และให้ความชอบธรรมเป็นอย่างลำธารที่ไหลอยู่เป็นนิตย์
25 โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย
เจ้าได้นำเครื่องบูชาและเครื่องสัตวบูชาถวายแก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ
26 เจ้าทั้งหลายได้หาผมพลบของไม้มงคลและพระสิริอัน รูปเคารพของเจ้า คืออาณูแห่งพระของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ทำไว้สำหรับตัวเจ้าเอง
27 เพราะฉะนั้น เราจะนำเจ้าให้ไปเป็นเหยื่อ ณ ที่เลยเมืองดามัสกัสไป" พระเยโฮวาห์ ซึ่งทรงพระนามว่าพระเจ้าจอมโยธา ตรัสดังนี้แหละ

Chapter 6

1 "วิบัติแก่ผู้ที่เอากษณอยู่ในศิโยน และวางใจอยู่ในภูเขาสะมาเรีย คือผู้มีชื่อเสียงแห่งประชาชาติขึ้นนอกในบรรดาประชาชาติทั้งหลาย ผู้ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลมาหานั่นนะ
2 จงไปยังเมืองคาลเนห์ และดูเอาเถะ จากที่นั่นก็ไปยังสามัมห์เมืองใหญ่ แล้วลงไปยังเมืองกัทของชาวฟีลิสเตีย เมืองเหล่านั้นดีกว่าอาณูรักเหล่านั้นหรือ หรืออาณูเขตเมืองเหล่านั้นใหญ่กว่าอาณูเขตเมืองของเจ้าหรือ
3 โอ เจ้าผู้ที่ยากผลัดวันสนองจามร่าห์ที่นั่นไป แต่กลับหน้าเอาบัลลังก์แห่งความทารุณให้เข้ามาใกล้
4 วิบัติแก่ผู้ที่นอนบนเตียงางข้าง และผู้ซึ่งเหยียดตัวอยู่บนเก้าอี้ยาว และกินลูกแกะที่ได้มาจากฝูงแกะ และกล่าวจากท่ามกลางคอกว่า
5 และร้องเพลงไร้สาระประสานเสียงพิณใหญ่ กระทำอย่างดาวิดในการประดิษฐ์เครื่องดนตรีขึ้นใหม่
6 ผู้ใช้ขามใส่หน้าองุ่นดื่ม และดื่มโลมตัวด้วยน้ำมันอย่างดี แต่มิได้เป็นทุกข์โศกในเรื่องความทุกข์ยากของโยเซฟ
7 เพราะฉะนั้นเขาจะต้องไปเป็นเหยื่อกับพวกแรกที่ถูกตกไปเป็นเหยื่อ และเสียงถึงจะดังของพวกที่นอนเหยียดตัวทั้งหมดสิ้นไป"

8 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ทรงปฏิญาณต่อพระองค์เองว่า
พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า "เราสะอิดสะเอียนความลึกลับของยาโคบ และเกลียดปราสาททั้งหลายของเขา เราจะมอบเมืองนั้นและบรรดาสิ่งสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย"
9 ต่อมาถ้าในเรือนเดียวมีคนเหลืออยู่สิบคน เขาจะต้องตายหมด
10 และเมื่อลุงของผู้ใด คือผู้ที่เฝ้าเพื่อเขา จะยกศพขึ้นเพื่อจะนำกระดูกออกนอกเรือน และจะกล่าวกับคนที่อยู่ในห้องชั้นในที่สุดของเรือนนั้นว่า "ยังมีใครอยู่กับเจ้าหรือ" เขาจะตอบว่า "ไม่มี" และเขาจะกล่าวว่า "จ้ จ้ อย่านำเราออกพระนามของพระเยโฮวาห์"
11 เพราะดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแล้ว พระองค์จะทรงฟาดเรือนใหญ่ให้แตกเป็นชิ้นๆ และเรือนเล็กก็จะแตกเป็นจุณ
12 ม้าจะวิ่งบนศิลาหรือ มิคนหนึ่งคนใดไว้วัวใดที่นั่นหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้กลับความยุติธรรมให้หมอย่างบอระเพ็ด และเปลี่ยนผลของความชอบธรรมให้หมอย่างบอระเพ็ด
13 เจ้าทั้งหลายผู้ปรารถนาชีวิตอยู่ในสิ่งอันไร้สาระ ผู้ซึ่งกล่าวว่า "เราได้ยึดเขาสัตว์มาเป็นของเราด้วยกำลังของเรามิใช่หรือ"
14 พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "เพราะ ดูเถิด โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะยกประชาชาติหนึ่งให้ขึ้นต่อสู้เจ้า และเขาจะบีบบังคับเจ้าตั้งแต่ทางเข้าเมืองสามัมห์ถึงแม่น้ำแห่งถิ่นทุรกันดาร"

Chapter 7

1 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า ดูเถิด พระองค์ทรงสร้างตึกแดน เมื่อที่ฟิธรนหลังเริ่มจอกขึ้นมา และดูเถิด เป็นฟิธรนหลังจากที่ภักตริย์ได้เกี่ยวแล้ว
2 และต่อมาเมื่อตึกแดนกินหญ้าในแผ่นดินนั้นหมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอทรงให้อภัย ยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเลืกผิดเดียว"
3 เกี่ยวกับเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "จะไม่เป็นไปอย่างนี้"
4 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้ว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงเรียกให้มีการสู้ความด้วยไฟ และไฟได้เผาผลาญมหาสมุทรใหญ่ และกินส่วนหนึ่งเสีย
5 ข้าพเจ้าจึงทูลว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอพระองค์ทรงยับยั้งไว้ ยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเลืกผิดเดียว"
6 เกี่ยวกับเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า "จะไม่เป็นไปอย่างนั้นด้วย"
7 พระองค์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับยืนอยู่ที่ข้างกำแพงสร้างด้วยไม้สายดึง มีสายดึงอยู่ในพระหัตถ์
8 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "อาโมสเอ๋ย เจ้าเห็นอะไร" และข้าพเจ้าทูลว่า "สายดึงเส้นหนึ่ง พระเจ้าข้า" แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด เราเอาสายดึงจับท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา เราจะไม่ผ่านเขาไปอีก
9 สถานที่อันสูงทั้งหลายของอิสรา็จจะรกร้างไป และสถานบริสุทธิ์ทั้งหลายของอิสราเอลจะถูกร้างไว้เสียเปล่า และเราจะลุกขึ้นต่อสู่วงศ์วานเยโรโบอัมด้วยดาบ"
10 แล้วอามาซียาห์บุตรโหริตแห่งเบธเอลส่งคนไปยังเยโรโบอัมภักตริย์แห่งอิสราเอล ทูลว่า "อาโมสได้คิดกบฏต่อพระองค์ในท่ามกลางวงศ์วานอิสราเอล บรรดาถ้อยคำของเขาก็หนักแผ่นดิน
11 เพราะอาโมสได้กล่าวดังนี้ว่า 'เยโรโบอัมจะสิ้นชีวิตด้วยดาบ และอิสราเอลจะตกไปเป็นเหยื่อห่างจากแผ่นดินของเขา'
12 และอามาซียาห์พูดกับอาโมสว่า 'โอ ท่านผู้ทำนาย ไปเถิด จงหนีไปเสียที่แผ่นดินยูดาห์ ไปรับประทานอาหารที่นั่น และพยากรณ์ที่นั่นเถิด
13 อย่ามาพยากรณ์ที่เบธเอลอีกเลย เพราะว่ฉันเป็นสถานบริสุทธิ์ของภักตริย์ และเป็นพระราชสำนักของภักตริย์"
14 อาโมสจึงตอบอามาซียาห์ว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้พยากรณ์ หรือลูกชายของผู้พยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นคนเลี้ยงสัตว์ และเป็นคนเก็บผลไม้
15 และพระเยโฮวาห์ทรงนำข้าพเจ้ามาจากการติดตามฝูงแกะ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ไปสิ จงพยากรณ์แก่อิสราเอลประชาชนของเรา'
16 บัดนี้ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ท่านกล่าวว่า 'อย่าพยากรณ์กล่าวโทษอิสราเอล และอย่าเทศนากล่าวโทษวงศ์วานอิสราเอล'
17 เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า 'กรรยาของท่านจะเป็นหญิงโสเภณีในที่เมือง บุตรชายหญิงของท่านจะล้มลงตายด้วยดาบ และที่ดินของท่านเขาจะชิงเส้นแบ่งออก ตัวท่านเองจะสิ้นชีวิตในแผ่นดินที่ไม่สะอาด และอิสราเอลจะต้องตกไปเป็นเหยื่อห่างจากแผ่นดินของตนเป็นแน่'"

Chapter 8

1 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า ดูเถิด มีการขาดผลไม้ฤดูร้อนกระจัดหนึ่ง
2 และพระองค์ตรัสว่า "อาโมส เจ้าเห็นอะไร" และข้าพเจ้าทูลว่า "ผลไม้ฤดูร้อนกระจัดหนึ่ง พระเจ้าข้า" แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "วันสิ้นสุดมาถึงอิสราเอลประชาชนของเราแล้ว เราจะไม่ผ่านเขาไปอีกเลย"
3 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า "ในวันนั้น เสียงเพลงในพระวิหารจะเป็นเสียงรำไห่ จะมีศพมากมายทุกแห่งทั้งไว้เจิบๆ"
4 ท่านผู้เหยียบย่ำคนขัดสน ท่านผู้ทำลายคนยากจนแห่งแผ่นดิน จงฟังถ้อยคำนี้
5 โดยกล่าวว่า "เมื่อไรหนอวันขึ้นคำจะหมดไป เราจะได้ขายข้าวของเรา เมื่อไรหนอวันสะบั้นโคจะพ้นไป เราจะได้เอาข้าวสาลีออกขาย เราจะได้กระทำเอฟาให้หย่อมลง และกระทำเชลไทให้ขึ้น และหลอกค้าด้วยตาข้างตั้งชื่อ
6 เพื่อเราจะได้ซื้อคนจนด้วยเงิน และซื้อคนขัดสนด้วยรองเท้าสานคู่หนึ่ง เออ

และตายจากข้าวสาลี"

7 โดยศักดิ์ศรีของยาโลบ พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณว่า "แน่นอนทีเดียว

เราจะไม่ลืมการกระทำของเขาสักอย่างเดียวเป็นนิตย์

8 แผ่นดินจะไม่หวนไหวเพราะเรื่องนี้หรือ ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นจะไม่ไว้ทุกข์หรือ

และแผ่นดินนั้นทั้งหมดก็เอ่อขึ้นมาอย่างแม่น้ำ ถูกซัดไปซัดมาและยุบลงอีก

เหมือนแม่น้ำแห่งอียิปต์มีน้ำหรือ

9 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า

"และต่อมาในวันนั้นเราจะกระทำให้ดวงอาทิตย์ตกในเวลาที่ยังวัน

กระทำให้โลกมืดไปในกลางวันแสงๆ

10 เราจะให้การเลี้ยวของเจ้าทั้งหลายกลับเป็นการไว้ทุกข์

และให้เสียงเพลงทั้งสิ้นของเจ้าเป็นคำคร่ำครวญ เราจะนำฝ่ากระสอบมาที่เอวของคนทั้งหลาย

และศีรษะทั่วไปก็จะล้าน และเราจะกระทำให้เป็นเหมือนการไว้ทุกข์ให้บุตรชายคนเดียวของเรา

และวาระสุดท้ายก็จะให้เหมือนวันที่ขมขื่น

11 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาใกล้ถึง เมื่อเราจะส่งทูตภัยมายังแผ่นดิน

ไม่ใช้การลดอาหาร หรือการกระหายน้ำ แต่จะอดฟงพระเจ้าของพระเยโฮวาห์

12 เขาทั้งหลายจะท่องเที่ยวจากทะเลขึ้นไปทะเลโน้น และจากทิศเหนือไปทิศตะวันออก

เขาทั้งหลายจะวิ่งไปวิ่งมาเพื่อแสวงหาพระวาระของพระเยโฮวาห์ แต่เขาจะหาไม่พบ

13 ในวันนั้น สาวพรหมจารีสวยๆและคนหนุ่มจะสละโซลเพราะความกระหาย

14 บรรดาผู้ที่ปฏิญาณโดยความบาปแห่งสมาธิ และกล่าวว่า 'โอ ดานเอ๋ย

พระของท่านมีชีวิตรออยู่แน่ฉันใด' และว่า 'พระมรรคาของเบเอร์เซมาจะมีชีวิตรออยู่แน่ฉันใด'

เขาเหล่านั้นจะอิมลง และจะไม่ลุกขึ้นอีกเลย"

Chapter 9

1 ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับยืนอยู่ข้างแท่นบูชา และพระองค์ตรัสว่า

"จงตีที่หัวเสาเพื่อให้ธรรณีประตูหวนไหว

และจงหักมันเสียให้เป็นชิ้นๆเหนือศีรษะของประชาชนทั้งหมด

คนที่ยังเหลืออยู่เราจะสังหารเสียด้วยดาบ จะไม่มีผู้ใดหนีไปได้เลย จะไม่รอดพ้นไปได้สักคนเดียว

2 แม้ว่าเขาจะพูดไปถึงนรก มือของเราจะจับเขามาจากที่นั่น ถ้าเขาจะหนีไปฟ้าสวรรค์

เราจะนำเขาลงมาจากที่นั่น

3 แม้ว่าเขาจะซ่อนอยู่ที่ยอดเขาการเมล เราจะหาเขาที่นั่นแล้วจับเขามา

แม้ว่าเขาจะไปซ่อนอยู่ที่ก้นทะเลให้พ้นตาเรา เราจะบัญชาที่นั่น และมันจะกัดเขา

4 แม้ว่าเขาจะตกไปเป็นเหยื่อต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย เราจะบัญชาดาบที่นั่น

และดาบจะฆ่าเขาเสีย เราจะจ้องมองดูเขาอยู่เป็นการมอรัย ไม่ให้มองดี"

5 องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา พระองค์ผู้ทรงแต่งตั้งแผ่นดิน และแผ่นดินก็ละลายไป

และบรรดาที่อาศัยอยู่ในนั้นก็ไว้ทุกข์ และแผ่นดินนั้นทั้งหมดก็เอ่อขึ้นมาอย่างแม่น้ำ

และยุบลงอีกเหมือนแม่น้ำแห่งอียิปต์

6 ผู้ทรงสร้างท้องขึ้นบนไว้วันสวรรค์ และตั้งฟ้าครอบไว้ที่พื้นโลก

ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลขึ้นมาแล้วรดน้ำนั้นบนพื้นโลก พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์

7 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "โอ คนอิสราเอลเอ๋ย แก่เราจะไม่เป็นเหมือนคนเอธิโอเปียดอกหรือ

เรามีได้พออิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์หรือ และพวกคนฟิลิสเตียมาจากคัฟไทร์

และพวกคนซีเรียมาจากคิรริอ

8 ดูเถิด พระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจับอยู่ที่ราชาอาณาจักรอับบาปหนา

และเราจะทำลายมันเสียจากพื้นโลก เว้นแต่เราจะไม่ทำลายวงศ์วานยาโลบให้สิ้นเสียทีเดียว"

พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

9 "เพราะว่า ดูเถิด

เราจะบัญชาและจะส่งวงศ์วานอิสราเอลท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายอย่างกับสันตะแกรง

แต่ไม่มีเมล็ดในสักเมล็ดเดียวที่ตกลงถึงดิน

10 คนบาปทั้งปวงในประชาชนของเราจะตายด้วยดาบ คือผู้ที่กล่าวว่า

`ความชั่วจะตามไม่ทันและจะไม่พบเรา'

11 ในวันนั้น เราจะยกพลทัพลาของดาวิดซึ่งพลลงแล้วนั้นตั้งขึ้นใหม่ และซ่อมซ่อมซำรุดต่างๆเสีย

และจะยกที่สลักหักพังขึ้น และจะสร้างเสียใหม่อย่างในสมัยโบราณกาล

12 เพื่อเขาจะได้ยึดกรรมสิทธิ์คนที่เหลืออยู่ของเอโดม

และประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา" พระเยโฮวาห์ผู้ทรงกระทำเช่นนี้ตรัสดังนี้แหละ

13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาใกล้ถึง เมื่อคนที่โล่งทันคนที่เกีย

และคนที่ขำเผลอจูงจะทันคนที่หว่านเมล็ดองุ่น จะมีน้ำองุ่นหยดยจากภูเขา

เนินเขาทั้งสิ้นจะละลายไป

14 เราจะให้อิสราเอลประชาชนของเรากลับสู่สภาพเดิม

เขาจะสร้างเมืองที่พังนั้นขึ้นใหม่และเข้าอาศัยอยู่ เขาจะปลูกสวนองุ่นและเติมน้ำองุ่นของสวนนั้น

เขาจะทำสวนผลไม้และรับประทานผลของมัน

15 เราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินของเขา

เขาจะไม่ถูกถอนออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราให้มอบให้แก่เขาอีกเลย"

พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัสดังนี้แหละ

OBADIAH

Chapter 1

1 นิมิตของโอบาดีห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสเกี่ยวกับเรื่องเอโดมดังนี้ว่า

เราได้อ่านข่าวลือจากพระเยโฮวาห์ บุคคลหนึ่งถูกส่งไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติให้พูดว่า

"จงลุกขึ้นเถิด ให้เรากลับไปท่าสงครามกับเมืองเอโดม"

2 ดูเถิด เราได้กระทำเจ้าให้เล็กท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ให้เจ้าเป็นที่สุดหมิ่นอย่างมาก

3 ความเห่อเหิมแห่งใจของเจ้าได้ล่อลวงเจ้าเอง เจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในซอกหิน ที่อาศัยของเจ้าอยู่สูง

เจ้ารำพึงอยู่ในใจว่า "ผู้ใดจะให้เราลงมายังพื้นดิน"

4 แม้ว่าเจ้าเห็นขึ้นไปสูงเหมือนนกอินทรี แม้ว่าวังของเจ้าอยู่ในหมู่ดวงดาวทั้งหลาย

เราจะฉุดเจ้าลงมาจากที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

5 ถ้ายโมยเข้ามาหาเจ้า ถ้าพวกปล้นเข้ามาในเวลากลางคืน (เจ้าจะถูกทำลายสักเท่าใด)

เขาจะไม่ขโมยเพียงพอกแก่ตัวของเขาเท่านั้นหรือ ถ้าคนเก็บองุ่นมาหาเจ้า

เขาจะไม่ทิ้งองุ่นตกค้างไว้บ้างหรือ

6 ชาวสองของเอซาวได้ถูกรื้อคั่นสักเท่าใดหนอ ทรัพย์สมบัติซึ่งซ่อนไว้ก็ถูกค้นไปหมด

7 พันธมิตรทั้งสิ้นของเจ้าได้ขับเจ้าไปถึงพรมแดน สมบัติของเจ้าได้ล่อลวงเจ้า

เขากลับสู่ชนะเจ้าเสียแล้ว มิตรที่กินข้าวหม้อเดียวกับเจ้าก็วางกับดักเจ้า

เรื่องนี้ไม่มีใครเข้าใจอะไรเสียเลย

8 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้นเราจะไม่ทำลายคนฉลาดให้สิ้นไปจากเอโดม

และทำลายความเข้าใจเสียจากภูเขาเอซาวหรือ

9 โอ เทมานเอ๋ย ชายผู้มีกำลังทั้งหลายของเจ้าจะชยาด

จนในที่สุดทุกคนที่มาจากภูเขาเอซาวจะถูกตัดขาดเสียด้วยการสังหาร

10 เหตุเพราะความรุนแรงที่กระทำต่อยาโลบน้องชายของเจ้า ความอับอายจะปกคลุมเจ้าไว้

เจ้าจะต้องถูกตัดขาดออกไปเป็นนิตย์

11 ในวันที่เจ้าขึ้นเป็นปฏิปักษ์ ในวันที่คนต่างดาวนำกำลังของเขาไปเป็นเหย

และคนต่างชาติเข้ามาทางประตูเมือง เขาจับสลากเอากรุงเยรูซาเล็มกัน

เจ้าก็เหมือนคนเหล่านั้นคนหนึ่ง

12 เจ้าไม่ควรรินยืมอยู่ด้วยความพอใจในวันที่น้องชายของเจ้ารับเคราะห์ในวันนั้น

เจ้าไม่ควรเปรมปรีดีเย้ยประชาชนยูดาไ้ในวันที่เขาทั้งหลายถูกทำลาย

เจ้าไม่ควรจะโอ้อวดในวันที่เขาตกทุกข์ได้ยาก

13 เจ้าไม่ควรเข้าประตูเมืองแห่งประชาชนของเราในวันแห่งหายนะของเขา เออ

เจ้าไม่ควรรินยืมอยู่ในเรื่องภัยพิบัติของเขาในวันแห่งหายนะของเขา

เจ้าไม่ควรจะเข้ารับทรัพย์สินของเขาไปในวันแห่งหายนะของเขา

14 เจ้าไม่ควรจะยืนสวดทางแยก เพื่อจะกำจัดพวกที่หลบหนีของเขา

เจ้าไม่ควรจะมอบพวกที่เหลืออยู่ให้แก่ศัตรูของเขาในวันที่เขาตกทุกข์ได้ยาก

15 เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้ประชาชาติทั้งสิ้นเข้ามาแล้ว เจ้ากระทำแก่เขาอย่างไร

ก็จะมีผู้มากกระทำแก่เจ้าอย่างนั้น การตอบแทนของเจ้าจะกลับมากบ้นศีรษะของเจ้าเอง

16 เจ้ามีมืออยู่บนภูเขาบริสุทธิ์ของเราฉันใด ประชาชาติทั้งสิ้นก็จะดื่มไม่หยุดฉันนั้น เออ

เขาจะดื่มแล้วก็โอนเอนไป เขาจะเป็นเหมือนอย่างที่ไม่เคยเกิดมา

17 แต่จะมีคนรอดพ้นในภูเขาศิโยน และที่นั่นจะมีบริสุทธิ์

และวงศ์วานของยาโคบจะได้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา

18 วงศ์วานของยาโคบจะเป็นไฟ วงศ์วานของโยเซฟจะเป็นเปลวไฟ

และวงศ์วานของเอซาวจะเป็นตอช้า ไฟและเปลวไฟจะไหม้และเผาผลาญเสีย

วงศ์วานของเอซาวจะไม่มีใครรอดได้เลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้สั่งพระอาญาแล้ว

19 คนเหล่านั้นที่อยู่ในภาคใต้จะได้ดูเขาเอซาวเป็นกรรมสิทธิ์

คนเหล่านั้นที่อยู่ในที่ราบจะได้แผ่นดินฟิลิสเตีย

เขาจะได้แผ่นดินเอเฟราอิมและแผ่นดินสะมาเรียเป็นกรรมสิทธิ์

และเบนยามินจะได้กิเลอาดเป็นกรรมสิทธิ์

20 พลโยธาของอิสราเอลที่เป็นเหยจะได้ที่ตั้งเป็นของคนนานาชาติไปจนถึงสาราเฟนเป็นกรรม

สิทธิ์ ส่วนพวกเขลยชาวเยรูซาเล็มที่อยู่ในเศฟาราดจะได้หัวเมืองในภาคใต้เป็นกรรมสิทธิ์

21 พวกผู้ช่วยให้พ้นจะขึ้นไปที่ภูเขาศิโยนเพื่อปกครองภูเขาเอซาว

และราชาอาณาจักรนั้นจะตกเป็นของพระเยโฮวาห์

JONAH

Chapter 1

1 พระวาจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์บุตรชายของอามิทายว่า

2 "จงลุกขึ้นไปยังนีนะเวห์นครใหญ่ และร้องกล่าวโทษชาวเมืองนั้น

เหตุความชั่วของเขาทั้งหลายได้ขึ้นมาเบื้องหน้าเราแล้ว"

3 แต่โยนาห์ได้ลุกขึ้นหนีไปยังเมืองทารซิชจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านได้ลงไปยังเมืองยัฟฟา

และพบกัปาน้ำหนึ่งกำลังไปเมืองทารซิช ดังนั้นท่านจึงชำระค่าโดยสาร

และขึ้นเรือเดินทางร่วมกับเขาทั้งหลายไปยังเมืองทารซิชให้พ้นจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์

4 แต่พระเยโฮวาห์ทรงชักกระแสนใหญ่ขึ้นเหนือทะเล จึงเกิดพายุใหญ่ในทะเลนั้น

จนน้ำกล้ำก้นในจะอับปาง

5 แล้วบรรดาลูกเรือก็กลัว ต่างก็ร้องขอต่อพระของตน

และเขาโยนสินค้ำในกำปั่นลงทะเลเพื่อให่กำปั่นเบาขึ้น แต่โยนาห์ดำไปข้างในเรือ

นอนลงและหลับสนิท

6 นายเรือจึงมาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า "เจ้านั่นเสียเอ๋ย อย่างไรก็ตามนี้ ลุกขึ้นซิ

จงร้องขอต่อพระเจ้าของเรา ชะรอยพระเจ้านี้จะทรงระลึกถึงพวกเราบ้าง เราจะได้ไม่พินาศ"

7 เขาทั้งหลายก็ชักชวนกันว่า "มาเถะ ให้เราจับสลากกัน เพื่อเราจะทราบว่า

ใครเป็นต้นเหตุแห่งภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรา" ดังนั้นเขาก็จับสลาก สลากนั้นก็ตกแก่โยนาห์

8 เขาจึงพูดกับท่านว่า "จงบอกเราเถิดว่า ภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรานี้ ใครเป็นต้นเหตุ

เจ้าหาหนทางไหน และเจ้ามาจากไหน ประเทศของเจ้าชื่ออะไร เจ้าเป็นคนชาติไหน"

9 และท่านจึงตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนฮีบรู

และข้าพเจ้ามาจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงสร้างทะเลและแผ่นดินแห่ง"

10 คนทั้งปวงก็กลัวยิ่งนัก จึงถามท่านว่า "ท่านกระทำอะไรเช่นนี้หนอ"

เพราะคนเหล่านั้นทราบแล้วว่า ท่านหลบหนีจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะท่านบอกแก่เขาเช่นนั้น
11 เขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่ท่านว่า "เราควรจะทำอย่างไรแก่ท่าน เพื่อทะเลจะได้สงบเพื่อเรา" เพราะทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นทุกที
12 ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า "จงจับตัวข้าพเจ้าโยนลงไปในทะเลเถิดแล้วกัน ทะเลก็จะสงบเพื่อท่าน เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ที่พายุใหญ่เกิดขึ้นแก่ท่านเช่นนี้ ก็เนื่องจากตัวข้าพเจ้าเอง"
13 ถึงกระนั้นก็ตีพายุลูกเรือก็ช่วยกันตรึงเรืออย่างแข็งแรงเพื่อจะนำเรือกลับเข้าฝั่งแต่ไม่ได้ เพราะว่าทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นด้านเขาไว้
14 เพราะฉะนั้นเขาจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอวิงวอนต่อพระองค์ ขออย่าให้พายุของการทำโหล้ตที่ไร้ความผิดตกมาเหนือข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงพอพระทัย"
15 เขาจึงจับโยนาห์ทั้งสองไปในทะเล ความปั่นป่วนในทะเลก็สงบลง
16 คนเหล่านั้นก็ยำเกรงพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก เขาทั้งหลายก็ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์และปฏิญาณตัวไว้
17 และพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดให้ปลาหมึกมาตัวหนึ่งกลืนโยนาห์เข้าไป โยนาห์ก็อยู่ในท้องปลาวันสามวันสามคืน

Chapter 2

1 แล้วโยนาห์ก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจากภายในท้องปลานั้น
2 ว่า "ในคราวที่ข้าพระองค์ตกทุกข์ได้ยาก ข้าพระองค์ร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสดับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลจากท้องของนรก และพระองค์ทรงฟังเสียงข้าพระองค์
3 เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ลงไปในที่ลึกในท้องทะเล และน้ำก็ท่วมล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระองค์แล้ว
4 ข้าพระองค์จึงทูลว่า 'ข้าพระองค์ถูกเหวี่ยงให้พ้นจากสายพระเนตรของพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะเจยหน้าดูพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อีก'
5 น้ำก็ท่วมมิดข้าพระองค์ คือถึงจิตใจข้าพระองค์ ที่ลึกก็อยู่รอบตัวข้าพระองค์ สาหร่ายทะเลก็พันศีรษะข้าพระองค์อยู่
6 ข้าพระองค์ลงไปยังที่รากแห่งภูเขาทั้งหลาย แผ่นดินกับบาดประตูปิดกันข้าพระองค์ไว้เป็นนิตย์ แต่กระนั้นก็ดี ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ยังทรงนำชีวิตของข้าพระองค์ขึ้นมาจากความเปื่อยเน่า
7 เมื่อจิตใจอ่อนเพลียไปในตัวของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ระลึกถึงพระเยโฮวาห์ และคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาถึงพระองค์ เข้าสู่พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
8 บรรดาผู้ที่แสดงความนับถือต่อพระเทียมเท็จ ย่อมสละทิ้งพระเมตตาเสีย
9 แต่ข้าพระองค์จะถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ พร้อมด้วยเสียงโหมทนาพระคุณ ข้าพระองค์ปฏิญาณไว้อย่างไร ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณอย่างนั้น การที่ช่วยให้ออดนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์"
10 และพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งปลานั้น มันก็สำรอกโยนาห์ออกไว้นบนแผ่นดินแห้ง

Chapter 3

1 แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์เป็นคำรับสองว่า
2 "จงลุกขึ้นไปยังนีนะเวห์นครใหญ่ และประกาศข่าวแก่เมืองนั้นตามที่เรบอกเจ้า"
3 ดังนั้นโยนาห์จึงลุกขึ้นไปยังนีนะเวห์ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ฝ่ายนีนะเวห์เป็นนครใหญ่โตมากทีเดียว ถ้าจะเดินข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน
4 โยนาห์จึงเดินเดินเข้าไปในเมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า "อีกสี่วันนี้นีนะเวห์จะถูกละวาง"
5 ฝ่ายประชาชนนครนีนะเวห์ได้เชื่อพระเจ้า เขาประกาศให้อดอาหาร และสามผ้ากระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดถึงผู้น้อยที่สุด
6 กิตติศัพท์นั้นลือไปถึงกษัตริย์นครนีนะเวห์ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง ทรงเปลื้องฉลองพระองค์ออกเสีย ทรงสวมผ้ากระสอบแทน และประทับบนกองเถ้า
7 พระองค์ทรงออกพระาชกฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนครนีนะเวห์ โดยอำนาจกษัตริย์และบรรดาขุนนางทั้งหลายว่า "คนหรือสัตว์ ไม่ว่าฝูงสัตว์ใหญ่หรือฝูงสัตว์เล็ก ห้ามลิ้มรสสิ่งใดๆ อย่าให้กินอาหาร อย่าให้ดื่มน้ำ
8 ให้ทั้งคนและสัตว์นั่งห่มผ้ากระสอบ ให้ตั้งจิตตั้งใจร้องทูลต่อพระเจ้า เอาให้ทุกคนหันกลับเสียจากการประพฤติชั่ว และเลิกการหาญซึ่งเมื่อเขากระทำ
9 ใครจะรู้ได้พระเจ้าอาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย คลายจากพระพิโรธอันรุนแรงเพื่อว่าเราจะมิได้พินาศ"
10 เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของเขาแล้วว่า เขากลับไม่ประพฤติชั่วต่อไป พระเจ้าก็ทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษตามที่พระองค์ตรัสไว้ และพระองค์ก็มีได้ทรงลงโทษเขา

Chapter 4

1 เหตุการณ์นี้ไม่เป็นที่พอใจโยนาห์อย่างยิ่ง และท่านโกรธ
2 ท่านจึงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า "ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่ในประเทศของข้าพระองค์ ข้าพระองค์พูดแล้วว่า จะเป็นไปเช่นนี้มีใช้หรือไม่และเป็นเหตุให้ข้าพระองค์ได้รับหนีไปยังเมืองทาร์ซัส เพราะข้าพระองค์ทราบว่าคุณพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงรอบรู้ด้วยพระคุณ และทรงพระกรุณา ทรงกรุณา

และบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษ
3 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะว่าข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่"
4 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "การที่เจ้าโกรธเช่นนี้ดีอยู่หรือ"
5 แล้วโยนาห์ก็ออกไปนอนกร นังอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองนั้น และท่านทำเพิงไว้เป็นที่ท่านอาศัย ท่านนั่งอยู่ที่ริมเพิงคอยดูเหตุการณ์อันจะเกิดขึ้นกับนครนั้น
6 และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกำหนดให้คนละหุ้งคนหนึ่งงอกขึ้นมาเหนือโยนาห์ ให้เป็นที่กำบังศีรษะของท่าน เพื่อให้บรรเทาความร้อนรุ่มกลุ่มใจในเรื่องนี้ เพราะเหตุนี้คนหุ้งนี้โยนาห์จึงมีความยินดียิ่งนัก
7 แต่ในเวลาเช้าวันรุ่งขึ้น พระเจ้าทรงกำหนดให้หนอนตัวหนึ่งมากัดกินต้นละหุ้งต้นนั้นจนมันเหี่ยวไป
8 ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว พระเจ้าทรงกำหนดให้ลมตะวันออกที่ร้อนผากพัดมา และแสงแดดก็แผดเผาบนศีรษะของโยนาห์จนท่านอ่อนเพลียไป และท่านนึกปรารถนาในใจที่จะตายเสีย จึงทูลขอว่า "ให้ข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่"
9 แต่พระเจ้าตรัสกับโยนาห์ว่า "ที่เจ้าโกรธเพราะต้นละหุ้งนั้นดีอยู่แล้วหรือ" ท่านทูลว่า "ที่ข้าพระองค์โกรธถึงอยากตายนี้ดีแล้ว พระเจ้าข้า"
10 และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เจ้าสงสารต้นละหุ้งนั้น ซึ่งเจ้ามิได้ลงแรงปลูก หรือมิได้กระทำให้มันเจริญ มันงอกเจริญขึ้นในคืนเดียว แล้วก็ตายไปในคืนเดียวตุจกัน
11 ไม่สมควรหรือที่เราจะใช้ชีวิตเมืองนีนะเวห์นครใหญ่ นั้น ซึ่งมีพลเมืองมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ไม่ทราบว่าจะโทษเมื่อชาวต่างชาติโทษ และมิได้ตัวเลียงเป็นอันมากด้วย"

MICAH

Chapter 1

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ที่มาถึงมิคาห์ชาวเมืองโมเรเสท ในรัชกาลโยธาม อาหัส และเฮซคียาห์กษัตริย์แห่งประเทศยูดาห์ ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับสมมาเรียและเยรูซาเล็ม
2 ขนชาติทั้งหลายเอ๋ย ทุกคนจงฟัง โอ ฟิวกาเอ๋ย และสารพัดที่อยู่ในนั้น จงฟัง และให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าเป็นพยานกล่าวโทษท่าน
คือองค์พระผู้เป็นเจ้าจากพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
3 เพราะ ดูเถิด พระเยโฮวาห์เสด็จออกจากสถานของพระองค์ และจะเสด็จลงมา ทรงเหยียบย่ำที่สูงของฟิวกา
4 ภูเขาจะละลายไปภายใต้พระองค์ และหุบเขาจะถูกผ่าเหมือนผึ้งหน้าไฟ เหมือนน้ำที่ไหลมาตามที่ชัน
5 เหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้บังเกิดขึ้นเพราะการละเมิดของยาโคบ และเพราะความบาปของวงศ์วานอิสราเอล การละเมิดของยาโคบนั้นคืออะไร สมมาเรียมิใช่หรือ ปุ่ษนียสถานสูงแห่งยูดาห์คืออะไร เยรูซาเล็มมิใช่หรือ
6 เหตุฉะนั้น เราจะกระทำสมมาเรียให้เป็นกองสิ่งสลักหักพังอยู่ในที่โล่ง เป็นที่สำหรับทำสวนองุ่น เราจะเทก้อนหินที่ใช้สร้างเมืองนั้นลงที่หุบเขา จะให้เห็นรากฐานของเมือง
7 รูปเคารพแกะสลักทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกทุบเป็นชิ้นๆ คำจ้างทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกเผาเสียด้วยไฟ และเราจะกระทำให้รูปเคารพทั้งสิ้นของเมืองนั้นถูกทิ้งร้าง เพราะเมืองนั้นรวบรวมรูปเคารพเหล่านี้มาด้วยคำจ้างของหญิงแพศยา และมันจะกลับเป็นคำจ้างของหญิงแพศยา
8 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงรำไห่และคร่ำครวญ ข้าพเจ้าจะเดินเท้าเปล่าและเปลือยกายไปใหญ่ ข้าพเจ้าจะส่งเสียงร่ำไห้ดูจมกร และเสียงครวญครางดูจนเค้านเมา
9 เพราะว่ารอยแผลของเมืองนั้นรักษาไม่หาย และได้ลามมาถึงยูดาห์ ได้มาถึงกระทั้งประตูเมืองแห่งประชาชนของเราคือถึงเยรูซาเล็ม
10 อย่างบอกเรื่องนี้ในเมืองก็ห์ อย่ำร้องไห้ไปเลย จงกลิ้งกลิ้งตัวอยู่ในฝุ่นในวงศ์วานอัฟราห์
11 ชาวเมืองซาฟิรเอ๋ย จงผ่านไปตามทางของเจ้าด้วยตัวเปลือยเปล่าและอับอาย ชาวเมืองसानันไม่ได้ออกมาในเมื่อเบธเอลทำให้ มันจะเอาสถานที่ตั้งของมันไปเสียจากเจ้า
12 เพราะว่าชาวมาโรทคอยความติดอยู่ด้วยความรอบคอบ แต่ภัยพิบัติได้ลงมาจากพระเยโฮวาห์ถึงประตูเมืองเยรูซาเล็ม
13 โอ ชาวเมืองลาดีซเอ๋ย จงเทียมผ้าเข้ากับรถรบ เธอเริ่มสร้างบาปให้แก่บุตรสาวของศิโยน เพราะได้พบการละเมิดของอิสราเอลในเจ้า
14 เพราะฉะนั้น เจ้าจะต้องมอบตัวของเจ้าเสียให้แก่โมเรเสท-กัท บรรดาเรือนของอัสซิบะจะเป็นสิ่งอสังขยแก่บรรดากษัตริย์อิสราเอล
15 โอ ชาวเมืองนารซาห์เอ๋ย เรานำผู้นำบรรดามาสู่เจ้าอีก ท่านจะมายังอดุลมัสซึ่งเป็นสงาราคีของอิสราเอล
16 จงกลืนผมและโกนหนวดโกนเครสเสีย เพื่อให้อุทกษิห์แก่ลูกกรักที่พอใจของเจ้า จงทำตัวให้ล้นมากขึ้นเหมือนนกอินทรี เพราะเขาทั้งหลายได้จากเจ้าไปเป็นเหยื่อ

Chapter 2

1 วิบัติแก่ผู้ที่เตรียมความชั่วช้า และคิดกระทำความชั่วอยู่บนที่นอนของตน พอรุ่งขึ้นเขาก็ออกไปกระทำ เพราะว่าการณ์อยู่ในอำนาจมือของเขาที่จะกระทำใด
2 เขาโลกที่ดินแล้วก็ให้ความรุนแรงยึดเอาไป เขาโลกบ้านเรือนและที่รีบไปเสีย เขาบิบบังคับคนและบ้านเรือนของเขา และบิบบคนกับมรดกของเขา
3 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสสั่งน้า ดูเถิด เรากำลังเตรียมภัยให้ตกกับครอบครัวนี้ ซึ่งเจ้าจะหลบหลีกของเจ้าให้พ้นไปไม่ได้ และเจ้าจะเดินอย่างฝังผายไปไม่ได้

เพราะเวลานี้เป็นการวิบัติ
4 ในวันนั้น จะมีคนเล่าคำอุปมาต่อผู้เจ้า และจะรำให้ด้วยการโอุดครวญอย่างซมขึ้นว่า
"พวกเราพินาศอย่างสิ้นเชิงแล้ว พระองค์ทรงเปลี่ยนที่ดินกรรมสิทธิ์แห่งชนชาติของข้า
พระองค์ทรงถอนไปจากชั้นเสียแล้วหนอ
พระองค์ทรงแบ่งไร่นาของพวกเราให้แก่บรรดาคนที่จับกุมพวกเรา"
5 ดังนั้น เจ้าจึงไม่มีใครจับสลากแบ่งที่ดินนั้นในชุมชนแห่งพระเยโฮวาห์
6 เขากล่าวแก่ผู้ที่พยากรณ์ว่า "อย่าพยากรณ์เลย" เขาจะไม่พยากรณ์แก่พวกเขา
เพื่อพวกเขาจะไม่อับอาย
7 โอ พวกที่มีชื่อว่า วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย
พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์หมดความอดทนแล้วหรือ
สิ่งเหล่านี้เป็นการกระทำของพระองค์หรือ
ถ้อยคำของเราไม่กระทำให้บังเกิดผลแต่ผู้ที่ได้เน้นในความเที่ยงธรรมหรือ
8 ในตอนหลังนี้ประชาชนของเราลุกขึ้นต่อสู้ยากับเป็นศัตรู
เจ้ารีบเอาเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าจากผู้ที่ผ่านมาไปโดยไวว่าใจ ด้วยไม่มีคนฝันว่าจะมีสงคราม
9 เจ้าขับไล่พวกผู้หญิงในประชาชนของเราออกไปจากเรือนอันผาสุกของขาทั้งหลาย
เจ้าได้เอาสง่าราศีของเราไปเสียจากเด็ก ๆ ของเขาเป็นนิตย์
10 จงลุกขึ้นและจากไป เพราะที่นี้ไม่ใช่ที่พักของเจ้า เพราะความไม่สะอาดซึ่งจะทำลายเจ้า
ด้วยความพินาศอย่างทุกขระทม
11 หากคนใดจะเที่ยวไปโดยมีนิสัยหลอกลวงและมุสาวา
"เราจะพยากรณ์ให้ท่านฟังเรื่องเหล้าองุ่นและเมรัย" เขาจะเป็นผู้พยากรณ์ของชนชาตินี้ได้ละ
12 โอ ยาโคบเอ๋ย เราจะรวบรวมเจ้าทั้งหลายเป็นแน่ เราจะรวบรวมคนอิสราเอลที่เหลืออยู่
และจะตั้งเขาไว้ด้วยกันเหมือนฝูงแกะและจะให้อยู่ในเมืองโบราณเหมือนฝูงสัตว์ที่อยู่ในคอก
เขาจะท่าเสียงดังเพราะเหตุมีคนมากมาย
13 ผู้ที่ทะเลงออกได้จะขึ้นไปก่อนเขาทั้งหลาย
เขาทั้งหลายจะทะเลงออกไปและผ่านออกประตูเมือง เขาจะออกไปทางนี้
กษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะเสด็จไปก่อน และพระเยโฮวาห์จะทรงนำหน้าเขา

Chapter 3

1 และข้าพเจ้ากล่าวว่า โอ ท่านทั้งหลายผู้เป็นประมุขของยาโคบ
คือบรรดาผู้ครอบครองวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟัง
ท่านทั้งหลายต้องทราบความยุติธรรมไม่ใช่หรือ
2 ท่านทั้งหลายผู้กลียธซึ่งความดีและรักความชั่ว ผู้ที่ฉีกหน่อออกจากประชาชนของเรา
และฉีกเนื้อออกจากกระดูกของเขาทั้งหลาย
3 ผู้ที่กินเนื้อชนชาติของเขา และฉีกหน่อออกจากตัวเขาทั้งหลาย และหักกระดูกของเขา
และสืบเขาเป็นชิ้นๆ เหมือนกับทำไว้อัสม้อ และเหมือนเนื้อที่อยู่ในหม้อขนาดใหญ่
4 แล้วเขาจะร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์จะไม่ทรงฟังเขา
คราวนั้นพระองค์ทรงซ่อนพระพิศตรเสียจากเขาทั้งหลาย เพราะเขาได้ประพฤติอย่างชั่วร้าย
5 พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับเรื่องผู้พยากรณ์ผู้ที่นำชนชาติของเขาไปให้หลงไป
ผู้ที่กัดด้วยฟันและร้องว่า "จงเป็นสุเทิด" ผู้ที่ไม่ยินอะไรใส่ปากของเขา
แต่พวกเขาประกาศสงครามต่อเขา
6 เพราะฉะนั้น จะเป็นกลางคืนแก่เจ้าปราศจากนิมิต
และความมืดที่บังเกิดแก่เจ้าปราศจากการทำนย
สำหรับพวกผู้พยากรณ์นี้ดวงอาทิตย์จะตกไป และกลางวันก็จะมืดอยู่เหนือเขา
7 ผู้นำนยจะอับอาย พวกโหระชายหนึ่ง เออ เขาทั้งหลายจะปิดริมฝีปากด้วยกันหมด
เพราะว่าไม่มีคำตอบมาจากพระเจ้า
8 แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเต็มด้วยฤทธิ์เดช ถ้อยด้วยพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์
และที่จากมายุติธรรมกับกำลังที่จะประกาศการละเมิดของยาโคบแก่เขาเอง
และประกาศบาปของอิสราเอลแก่เขาเอง
9 ท่านทั้งหลายผู้เป็นประมุขแห่งวงศ์วานของยาโคบ คือผู้ครอบครองวงศ์วานอิสราเอล
จงฟังข้อความนี้ คือท่านผู้ซึ่งความยุติธรรมและผู้แปลความเที่ยงตรงทั้งสิ้นให้ปราวนไป
10 ผู้สร้างศิโยนด้วยโลหิต และสร้างเยรูซาเล็มด้วยความชั่วช้า
11 ผู้เป็นประมุขของเมืองนี้ตัดสินความด้วยเหินแก่สินบน
ปรีทิตของเธอสั่งสอนด้วยเหินแก่สินจ้าง ผู้พยากรณ์ของเธอทำนายด้วยเหินแก่เงิน
ถึงกระนั้นเขาทั้งหลายยังอิงพระเยโฮวาห์และกล่าวว่า
"พระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางเรามาใช่หรือ ไม่มีความชั่วอย่างไรเกิดขึ้นแก่เราได้"
12 ด้วยเหตุนี้แหละ เพราะเจ้านมอ คียณะต้องถูกโคให้เหมือนโคนา
เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งสกปรกทั้งปวง และภูเขานแห่งพระนิเวศจะเป็นที่สูงซึ่งมีต้นไม้

Chapter 4

1 ในยุคหลังจะเป็นดังนี้
คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย
และจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดาเนินเขา ชนชาติทั้งหลายจะหลั่งไหลเข้ามาหา
2 และประชาชาติเป็นอันมากจะมากล่าวว่า "มาเถิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์
ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา
และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์" เพราะว่าพระราชบัญญัติจะออกมาจากศิโยน
และพระวจนะของพระเยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม
3 พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก
และจะทรงตัดสินเพื่อบรรดาประชาชาติอันแข็งแรงที่อยู่ไกลออกไป
และเขาทั้งหลายจะติดตามของเขาให้เป็นมาลโกนา และหอกของเขาไม่เป็นขอลิด
ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป
4 แต่ต่างก็จะนั่งอยู่ใต้ร่มอุ้งและใต้ต้นมะเดื่อของตน และจะไม่มีการกระทำให้เขาสะดุ้งกลัว

เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ตรัสอย่างนี้แล้ว
5 ด้วยว่าบรรดาชนชาติทั้งหลายต่างก็ดำเนินในนามแห่งพระของตน
แต่เราดำเนินในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเป็นนิตย์สืบๆไป
6 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในคราวนั้นเราจะรวบรวมคนชาติพการ
และจะรวบรวมบรรดาผู้ที่ถูกขับไล่ไป และบรรดาผู้ที่เราได้ให้ทุกขใจ
7 คนที่ชาติพการนั้นเราจะให้เป็นคนที่เหลืออยู่ คนที่ถูกทิ้งไปนั้นเราจะให้เป็นชนชาติที่เข้มแข็ง
และพระเยโฮวาห์จะทรงปกครองเหนือเขาที่ภูเขาศิโยนตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนชั่วกัลปาวสาน
8 โอ หอคอยที่เผ่าเผ่งสัตว์เอ๋ย เจ้าผู้เป็นป้อมปราการอันแข็งแรงสำหรับบุตรสาวแห่งศิโยน
อำนาจครอบครองดั้งเดิมมาสู่เจ้า ราชาอาณาจักรจะมาสู่บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม
9 เออ ทำไมเจ้าร้องไห้เสียงดัง ไม่มีกษัตริย์ปกครองเจ้าหรือ ที่ปรึกษาของเจ้าพินาศเสียแล้วหรือ
เจ้าจึงเจ็บปวดครวญราวอยู่กับหญิงจะคลอดบุตร
10 โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย จงบิตตัวและโอุดครวญไปเถิด อย่างกับหญิงจะคลอดบุตร
เพราะบัดนี้เจ้าจะต้องออกไปจากนครไปพักอยู่ตามไร่นา เจ้าจะต้องไปยังบาบิโลน
เจ้าจะได้รับการช่วยให้รอดพ้น ณ ที่นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงไถ่เจ้า ณ
ที่นั้นให้พ้นจากมือศัตรูของเจ้า
11 บัดนี้ ประชาชาติมากมายได้ชุมนุมต่อผู้เจ้า กล่าวว่า "จงให้มันหมดความศักดิ์สิทธิ์
ให้ตาของเราเพ่งดูศิโยน"
12 แต่เขาทั้งหลายไม่ทราบถึงพระดำริของพระเยโฮวาห์
เขาทั้งหลายไม่เข้าใจในแผนการของพระองค์ ที่พระองค์จะทรงรวบรวมเขาทั้งหลายเข้ามา
ดังรวมฟ่อนข้าวไว้ที่ลานนวดข้าว
13 โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย จงลุกขึ้นและนวดเถิด เพราะว่าเราจะทำเขาของเจ้าให้เป็นเหล็ก
และกับเท้าของเจ้าให้เป็นทองสัมฤทธิ์ และเจ้าจะตีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากให้เป็นชิ้นๆ
และเราจะมอบสิ่งที่ได้มาถวายแด่พระเยโฮวาห์
มอบสมบัติของเขาทั้งหลายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้น

Chapter 5

1 โอ บุตรสาวแห่งกองทัพบารเอ๋ย บัดนี้เจ้าจะรวมกันเป็นกองทัพ สัตว์มาล้อมเราทั้งหลายไว้
เขาจะเอาไม้ตีแก้มของผู้ปกครองอิสราเอล
2 โอ เบธเลเฮม เอฟราธาห์ แต่เจ้าผู้เป็นหน่วยเล็กในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพญา
จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่จะปกครองในอิสราเอล ตั้งแต่เขามาจากสมัยเก่า
จากสมัยโบราณกาล
3 ดังนั้น พระองค์จะทรงมอบเขาไว้จนถึงเวลาที่หญิงผู้เจ็บครรภ์จะคลอดบุตร
แล้วบรรดาพี่น้องที่เหลืออยู่จะกลับมายังคนอิสราเอล
4 และพระองค์จะทรงยินมั้น ทรงเลี้ยงดูด้วยพระกำลัแห่งพระเยโฮวาห์
ด้วยสง่าราศีแห่งพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเขาทั้งหลายอยู่ได้
เพราะบัดนี้พระองค์ทรงเป็นใหญ่ตลอดจนถึงที่สุดท้ายปลายพิภพ
5 พระองค์ผู้นี้จะเป็นสันติสุข คือเมื่อชาวอัสซีเรียจะยกเข้ามาในแผ่นดินของเราและเมื่อเขาจะเหยีย
ยบยาโนปราสาททั้งหลายของเรา เราจะยกผู้เลี้ยงแกะเจ็ดคนและเจ้านายแปดคนมาต่อต้านเขา
6 เขาทั้งหลายจะทำลายแผ่นดินอัสซีเรียด้วยดาบ และแผ่นดินนิมโรดในทางเข้า
และพระองค์จะทรงช่วยเราให้พ้นจากชาวอัสซีเรียเมื่อชาวอัสซีเรียยกเข้ามาในแผ่นดินของเรา
และเหยียบบ่าภายในเขตแดนของเรา
7 แล้วคนยาโคบที่เหลืออยู่จะอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก
เหมือนน้ำค้างจากพระเยโฮวาห์ เหมือนท่าฝนที่ตกบนหญ้า
ซึ่งไม่อยู่คอยมนุษย์หรือคอยบุตรทั้งหลายของมนุษย์
8 และคนยาโคบที่เหลืออยู่จะอยู่ท่ามกลางประชาชาติ ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก
ดังสิงโตอยู่ท่ามกลางสัตว์เดียรจฉานในป่า ดังสิงโตหนุ่มอยู่ท่ามกลางฝูงแกะและ
ซึ่งเหมือนผ่านไป มันก็เหยียบบ่าลงและลึกเสีย ไม่มีใครช่วยให้พ้นได้
9 มือของเจ้าจะถูกยกขึ้นเหนือคู่อริของเจ้า และศัตรูทั้งสี่ของเจ้าจะถูกตัดขาดไป
10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาในวั้นนั้นเราจะขจัดมือของเจ้าให้หมดไปจากท่ามกลางเจ้า
และจะทำลายกรบของเจ้า
11 และเราจะขจัดมือให้หมดไปจากแผ่นดินของเจ้า และจะโค่นที่กำบังเข้มแข็งของเจ้าทั้งสิ้น
12 เราจะขจัดวิหยาคมให้หมดไปจากมือของเจ้า เจ้าจะไม่มีหมอมืออีกต่อไป
13 เราจะขจัดรูปเคารพสลักของเจ้าออกเสียด้วย และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์จากท่ามกลางเจ้า
เจ้าจะมีได้กรบลงไว้ไว้ผลงานของมือของเจ้าอีกต่อไป
14 เราจะถอนเสารูปเคารพของเจ้าเสียจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายเมืองของเจ้าเสีย
15 เราจะแก้แค้นเพราะความโกรธและความกริ้วต่อประชาชาติ ดังที่ไม่เคยมีใครได้ยื่นเลย

Chapter 6

1 จงฟังสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัส จงลุกขึ้น แลลงจิตของเจ้าต่อหน้าภูเขาทั้งหลาย
จงให้เนินเขาฟังเสียงของเจ้า
2 โอ ภูเขาทั้งหลาย ที่รากฐานที่ทันทานของพิภพอเอ๋ย จงฟังจิตของพระเยโฮวาห์เถิด
เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับประชาชนของพระองค์ และพระองค์จะทรงรู้ความกับอิสราเอล
3 "โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เราได้กระทำอะไรแก่เจ้า เราได้ให้เจ้าอ่อนเพลียในกรณีใด จงตอบมา
4 ด้วยว่าเราได้นำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ไถ่เจ้ามาจากเรือนทาส และเราได้ใช้ให้โมเสส
อาโรน และมิเรียม นำหน้าเจ้าไป
5 โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงระลึกว่า บาลาคหษัตริย์โมอับคิดอุบายประการใด
และบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ได้ตอบเขาอย่างไรจากซีโธมถึงกิลกาล มีอะไรเกิดขึ้น
เพื่อเจ้าจะได้ทราบความชอบธรรมของพระเยโฮวาห์"
6 "ข้าพเจ้าจะนำอะไรเข้ามาเผ่าพระเยโฮวาห์ และกราบไหว้ต่อพระพิศตรพระเจ้าเบื้องสูง
ควรข้าพเจ้าตั้งเผ่าพระองค์ด้วยเครื่องเผาบูชาหรือ ด้วยลูกวัวอายุหนึ่งขวบหลายตัวหรือ
7 พระเยโฮวาห์จะทรงพอพระทัยการถวายแกะเป็นพญาตัว และทรงนำนั้หลายหมื่นสายหรือ

ควรที่ข้าพเจ้าจะถวายบุตรหัวปีสำหรับการละเมิดของข้าพเจ้าหรือ
คือถวายผลแห่งกายของข้าพเจ้าสำหรับบาปแห่งวิญญาณของข้าพเจ้า"

8 โอ มนุษย์เอ๋ย พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี
และพระเยโฮวาห์ทรงมีพระประสงค์จะไรจากเจ้า นอกจากให้กระทำความยุติธรรม
และรักความเมตตา และดำเนินด้วยความถ่อมใจไปกับพระเจ้าของเจ้า

9 พระสุรเสียงพระเยโฮวาห์ประกาศแก่คนนั้น

คนที่มิสปีตัญจะพิจารณาดูพระนามของพระองค์ จงฟังคหา และผู้ที่ทรงตั้งมันไว้เกิด

10 ยังมีทรัพย์สมบัติแห่งความชั่วร้ายในเรือนของคนชั่ว

และเครื่องทองที่พร่องไปซึ่งนาสะอิดสะเยียนนั้นอยู่อีกหรือ

11 เราจะถือพวกที่มีตาซึ่งทั้งชั่วร้าย และมีงูเต็มด้วยลูกตุ้มที่โง่งว่า ไม่มีความผิดได้หรือ

12 บรรดาคนมั่งมีของเจ้าก็เต็มไปด้วยความทารุณ และชาวเมืองของเจ้าก็พุดมุสา

และสิ้นของเขาก็ล่อลวงอยู่ในปากของเขา

13 เพราะฉะนั้นเราจะกระทำให้เจ้าเจ็บปวดด้วยการเสียนิตีเจ้า

ด้วยการกระทำให้เจ้ากรำงไปเพราะเหตุบาปของเจ้า

14 เจ้าจะรับประทาน แต่จะไม่รู้จักอิ่ม และส่วนภายในของเจ้าก็จะมิแต่ความทิว เจ้าจะเก็บไว้

แต่ก็ไม่สะสมม อะไรที่เจ้าสะสม เราจะทำให้แตกดับ

15 เจ้าจะหว่าน แต่เจ้าจะไม่ได้อะไร เจ้าจะย่ำบีบมะกอกเทศ แต่จะไม่ได้อะไรเองด้วยน้ำมัน

เจ้าจะย้ายองุ่น แต่จะไม่ได้อะไรองุ่น

16 เพราะได้มีการถือรักษากฎเกณฑ์ของมรี และบรรดากิจการแห่งความของอาบ

และเจ้าได้ดำเนินตามคำแนะนำของชนพวกนี้ เพื่อเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่กรำง

และชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในนั้นจะเป็นที่เย้ยหยัน

ฉะนั้นเจ้าจะต้องทนรับการดูต่ำว่ากล่าวจากชนชาติของเรา

Chapter 7

1 วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนที่พบว่าเขาเก็บผลในฤดูร้อนหมดแล้ว

และเสื่อมผลจากเถาอันหมดแล้ว ไม่มีพวงองุ่นรับประทาน จิตข้าพเจ้าปรารถนาผลสุกรุ่นแรก

2 คนดีสูญหายไปจากโลก จะหาคนซื่อตรงท่ามกลางมนุษย์สักคนก็ไม่มี

ต่างก็ข่มขอยจะเอาโลให้ติดกัน ต่างก็เอาดาบชายตักที่ท้องของตน

3 มือทั้งสองของเขาคอยจ้องแต่สิ่งทั้งชั่ว เพื่อจะกระทำด้วยความขยัน

เจ้านายและผู้พิพากษาขอสินบน และคนใหญ่คนโตก็เอ่ยถึงความปรารถนาชั่วแห่งจิตใจของเขา

ต่างก็สานสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกัน

4 คนที่ดีที่สุดในเขาก็เหมือนหนามย้อย คนที่ซื่อตรงที่สุดของเขาก็คมกว่ารั้วต้นไม้หนาม

วันแห่งยามรึกษาการณของเจ้า และวันที่จะลงโทษเจ้า มาถึงแล้ว บัดนี้

ความยุ่งเหยิงของเขาที่อยู่ใกล้เต็มที่

5 ออว้างใจในสหาย ออานั่นใจในคนนำทาง

จงเฝ้าประตูปากของเจ้าย่านเยมเยอะไรแก่เธอที่อยู่ในอ้อมอกของเจ้า

6 เพราะว่าลูกชายดูหมิ่นพ่อ และลูกสาวลูกขึ้นต่อสู้นับของเธอ ลูกสะใภ้ต่อสู้นับสามี

ศัตรูของใครก็ถือคนที่อยู่ร่วมเรือนของเขาเอง

7 เพราะฉะนั้นสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะมองดูพระเยโฮวาห์

ข้าพเจ้าจะเฝ้าคอยพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงฟังข้าพเจ้า

8 ศัตรูของข้าพเจ้าน้อย อย่าแปรมปรดิเยยข้าพเจ้าเลย เมื่อข้าพเจ้าล้มลง ข้าพเจ้าจะลุกขึ้นอีก

เมื่อข้าพเจ้าล้มอยู่ในความมืด พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างแก่ข้าพเจ้า

9 ข้าพเจ้าจะทนต่อพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าข้าพเจ้ากระทำบาปต่อพระองค์

ข้าพเจ้าจะทนจนกว่าพระองค์จะทรงแก้แค้นของข้าพเจ้า และกระทำการตัดสินเพื่อข้าพเจ้า

พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าไปยังความสว่าง และข้าพเจ้าจะเห็นความชอบธรรมของพระองค์

10 แล้วเธอซึ่งเป็นผู้ตรูของข้าพเจ้าจะเห็น และความอับอายจะทั้บถมเธอที่กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า

"พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน" ตามองข้าพเจ้าจะเพ่งดูเธอให้สาแก่ใจ

คราวนี้เธอจะถูกยาล้างเหมือนเลนที่ในถนน

11 วันที่จะสร้างกำแพงเมืองของเจ้า ในวันนี้คำบัญชาจะถูกปลดเปลื้องไป

12 ในวันนี้เขาจะมามาหาเจ้าคือมาจากอัสซีเรียและจากเมืองที่มีป้อมปราการ

จากระหว่างป้อมปราการกับแม่น้ำ จากระหว่างทะเลลึกกับทะเลโน้น

และจากระหว่างภูเขาหนึ่กับภูเขาโน้น

13 ถึงกระนั้นแผ่นดินก็จะกรำงเพราะคนที่อาศัยในแผ่นดินนั้นเป็นเหตุ

เนื่องด้วยผลแห่งการกระทำของเขา

14 ขอทรงเลี้ยวดูประชาชนของพระองค์ด้วยคหาของพระองค์

คือฝูงประชาชนที่เป็นมรดกของพระองค์ ผู้อาศัยโดดเดี่ยวอยู่ในป่า ในท่ามกลางการเปล

ขอทรงให้เขาหาถิ่นอยู่ในบาซันและกิเลอาดอย่างโนโบราณกาล

15 ตั้งในสมัยเมื่อเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราจะสำแดงสิ่งมหัศจรรย์แก่เขา

16 ประชาชาติทั้งหลายจะแลเห็นและอับอายด้วยอาณานาพทั้งสิ้นของเขาทั้งหลาย

เขาทั้งหลายจะเอามือปิดปากไว้และหูของเขาจะหนวกไป

17 เขาทั้งหลายจะเลียมงคลีเหมือนอย่างงู

เขาจะเคลื่อนตัวออกจากรูของเขาจากนอนบนแผ่นดินโลก

เขาจะตระหนกตกใจพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เนื่องจากเขาทั้งหลายจะกลัว

18 ใครเล่าจะเป็นพระเจ้าเสมอเหมือนพระองค์ ผู้ทรงยกโทษความชั่วช้า

และทรงให้อภัยการละเมิดแก่คนที่เหลืออยู่อันเป็นมรดกของพระองค์

พระองค์มิได้ทรงถือพระพิโรธเนื่องนิตย์ เพราะว่าพระองค์ทรงพอพระทัยในความเมตตา

19 พระองค์จะทรงหันกลับมาอีก พระองค์จะทรงเมตตาเราทั้งหลาย

พระองค์จะทรงเหยียบความชั่วช้าของเราไว้

พระองค์จะทรงเหวี่ยงบาปทั้งหลายของเขาลงไปในที่ลึกของทะเล

20 พระองค์จะทรงสำแดงความจริงให้ประจักษ์แก่ยาโคบ และความเมตตาต่ออับราฮัม

ดังที่พระองค์ทรงปฏิบัติแก่บุตรพรุขของเราตั้งแต่สมัยโบราณกาล

NAHUM

Chapter 1

1 การะเกียช้องกับนครนีนะเวห์ หนังสือเรื่องนิตของนาฮูมชาวเมืองเอลไซธ

2 พระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ผู้ทรงวางแผนและทรงแก้แค้น

พระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นและทรงมีพระพิโรธ พระเยโฮวาห์จะทรงแก้แค้นศัตรูของพระองค์

และทรงแก้แค้นบาปกรรไกรไว้ให้ปจามีตรของพระองค์

3 พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วข้า ทรงดูหนานาภาพใหญ่ยิ่ง พระองค์จะไม่ทรงดโทษคนชั่วเลย

พระมรคาของพระเยโฮวาห์อยู่ในลมบ้าหมูและพายุ และเมฆเป็นผงคลีแห่งพระบาปของพระองค์

4 พระองค์ทรงห้ามทะเล ทรงกระทำให้มันแห้ง ทรงให้แม่น้ำทั้งหลายแห้งไป

บาซันและคารเมลก็เหี่ยว และดอกไม้ของเลบานอนก็เหือดไป

5 ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ภูเขาก็สั่นสะเทือนและเนินเขาก็ละลายไป

แผ่นดินก็รืสร้างต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เออ ทั้งโลกและสิ่งสรรพที่อาศัยอยู่ในโลกด้วย

6 ใครจะต้านทานพระพิโรธของพระองค์ได้

ใครจะทนต่อความร่อนแรงแห่งความกริ้วของพระองค์ได้

พระพิโรธของพระองค์พลุ่งออกมาอย่างกับไฟ โดยพระองค์ศิลาที่ถูกขว้างลง

7 พระเยโฮวาห์ประเสริฐ ทรงเป็นที่กำบังเต็มทั้งในวันยากลำบาก

พระองค์ทรงรู้จักผู้ที่วางใจในพระองค์

8 แต่พระองค์จะทรงกระทำให้สถานที่แห่งนั้นสิ้นสุดลงด้วยน้ำท่วมที่ไหลท่วมทัน

และความมืดจะไล่ตามศัตรูทั้งหลายของพระองค์ไป

9 เจ้าคิดอุบายอันใดต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงกระทำให้สิ้นไปอย่างเด็ดขาด

ความทุกข์ยากจะไม่ไพล่ขึ้นเป็นคำรับรอง

10 แม้ว่าเขาทั้งหลายเหมือนหนามใหญ่ให้ที่เกี่ยวกันยุ่ง และเมตามตามขนาดที่เขาเติม

เขาจะถูกเผาผลาญสิ้นเหมือนตอข้าวที่แห้งผาก

11 เคยมีผู้หนึ่งมาจากพวกเจ้าที่คิดอุบายชั่วร้ายต่อพระเยโฮวาห์และแนะนำความชั่ว

12 พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า "แม้พวกนั้นจะอยู่อย่างสงบและมีจำนวนมากมายด้วย

เขาก็จะถูกตัดขาดและสิ้นไปเมื่อเขาผ่านไป แม้ว่าเราให้เจ้าทุกชี้อ้าง

แต่เราจะไม่ให้เจ้าทุกชี้อีกต่อไป

13 บัดนี้เราจะหักแอกของเขาเสียจากเจ้า และจะระเบิดเครื่องจางของเจ้าให้สลายไป"

14 พระเยโฮวาห์ตรัสบัญชาด้วยเรื่องเจ้าว่า "เขาจะไม่หว่านชื่อของเจ้าให้แพร่หลายอีกต่อไป

เราจะขจัดปูเลาพที่สลักและรูปเคารพที่หล่อออกเสียจากนิเวศแห่งพระองค์เจ้า

เราจะขุดหลุมศพให้เจ้า เพราะเจ้าชั่วนัก"

15 ดูเถิด เถาของผู้นำชาวติมาที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ โอ ยูดาห์เอ๋ย

จงรักษาประเพณีการเลียมกำหนดของเจ้าไว้ จงทำตามคำปฎิญาณของเจ้าเถิด

เพราะว่าคนชั่วจะไม่ผ่านเจ้าไปอีก เขาถูกขจัดเสียสิ้นแล้ว

Chapter 2

1 ผู้ท่มนคนแตกเป็นเสียงๆได้ขึ้นมาต่อสู้กับเจ้าแล้ว จงเข้าประจำป้อม จงเฝ้าทางไว้ จงคาดเอวไว้
จงรวมกำลังไว้ให้หมด

2 เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ความโอ้อวดระการของยาโคบกลับสู่สภาพเดิม

อย่างกับความโอ้อวดระการของอิสราเอล เพราะว่าพวกปล้นได้ปล้นเอาไป

และได้ทำลายกิจงานของเขาให้พินาศ

3 โล่ของทหารหาญนั้นสีแดง และทหารของเขาที่แต่งกายสีแดงเต็ม

ในวันเตรียมพร้อมรบรบก็จะแวบวาวดังคบเพลิง และไม่สามเินใบก็จะสั่นสะท้านอย่างรุนแรง

4 รบรบต่อไปตามถนน มนรีรับไปรับมาที่ลานเมือง ส่องแสงรากับคบเพลิง

และพุ่งไปอย่างสายฟ้าแลบ

5 นายทหารถูกเรียกตัว เขาก็สะดุดเมื่อเขาเดินไป เขาจะรีบตรงไปที่กำแพงเมือง

มีเพิงกันอาวุธตั้งขึ้น

6 ประตูที่แม่น้ำจะเปิด แล้วที่พระราชวังก็จะมลายไป

7 ฮัสราปะจะถูกนำไปเป็นเชลย นางจะถูกนำขึ้นไป บรรดาสาวใช้จะนำหน้านางไปด้วยเสียงนกเขา

ตอกชนไขช่องตน

8 แต่ ตั้งแต่เดิมมาแล้วนีนะเวห์ก็เหมือนสระน้ำ แม้กระนั้นพวกเขาจะหนีออกมา

เขาทั้งหลายจะร้องว่า "หยุด หยุด" แต่ก็ไม่มีใครหันกลับ

9 ปล้นเอาเงินชี ปล้นเอาทองคำ มีทรัพย์สมบัติมากมายไม่รู้สิ้นสุด

มีทองคำทุกอย่างเป็นทรัพย์มั่งคั่ง

10 เร็วสร้าง ความเร็วสร้าง และความพินาศ จิตใจก็ละลายไปและหัวเข่าก็สั่น

บั้นเอวก็ปวดร้าวไปหมด ใบหน้าทุกคนซีดเซียว

11 ที่อาศัยของสิงโตอยู่ที่ไหน คือที่เสียงอาหารของสิงโตหนุ่ม ที่ซึ่งสิงโตคือสิงโตแก่เลยเดินเข้าไป

ที่ที่ลูกของมันเคยอยู่ ไม่มีผู้ใดทำให้นั่นกลัวได้

12 สิงโตนั้นได้ลิ้มอาหารให้ลูกของมันพอกิน และได้คาบคอเหยื่อมาให้เหล่าเมียของมัน

มันสะสมเหยื่อเต็มถ้ำและสะสมเนื้อที่ฉีกแล้วเต็มวัง

13 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้อเจ้า เราจะเผาถรบของเจ้าให้เป็นควัน

และดาบจะสังหารสิงโตหนุ่มของเจ้า เราจะตัดเหยื่อของเจ้าเสียจากโลก

และจะไม่มิใคร่ได้ยินเสียงผู้สื่อสารของเจ้าอีก

Chapter 3

1 วิบัติแก่เมืองที่แปดเปื้อนไปด้วยโลหิต เดิมด้วยการมุสาและการโจรกรรม

เหยื่อจะไม่พอมไปเลย

2 เสียงขับของแส้ และเสียงกระหึ่มของล้อ ม้าควม และรถรบห่อไป
3 พลม้าเข้าประชันบานดาบแฉาวาวและหอกวาวับ คนถูกฆ่าเป็นก่ายกอง ชกศพกองพะเนิน
ร่างคนตายไม่รู้จักงสืบ เขาจะสละตุร่างนั้น
4 ทั้งนี้เพราะการแพศยาอย่างมากมายไม่ถ้วนของหญิงแพศยานั้นผู้มีเสน่ห์ และเป็นจอมวิทยาคน
นางได้ขายประสาชาติเสียด้วยการแพศยาของนาง
และขายบรรดาครอบครัวมนุษย์ด้วยวิทยาคนของนาง
5 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า และจะแยกกระปรางของเจ้าคลุมหน้าเจ้า
เราจะให้บรรดาประชาชาติมองดูความเปลือยเปล่าของเจ้า
และให้ราชอาณาจักรทั้งหลายมองดูความอับอายของเจ้า
6 เราจะโยนของโสโครกที่น่าสะอิดสะเอียนใส่เจ้า และกระทำให้เจ้าน่าขยะแขยง
และจะปล่อยให้เจ้าถูกประจาน
7 ต่อมาทุกคนที่แลเห็นเจ้าจะหตหนีไปจากเจ้าและกล่าวว่า "นี่เนเวห์เป็นเมืองร้างเสียแล้ว
ใครเล่าจะสงสารเธอ" จะไปหาใครที่โชนมาเล่าโลมเธอได้เล่า
8 เจ้าวิเศษกว่าเมืองโนซึ่งมีพลเมืองมาก ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างแม่น้ำหือร ซึ่งมีน้ำรบนคร
มีทะเลเป็นที่กำบัง มีทะเลเป็นที่กำแพงเมือง
9 เออ!โอเป็นเป็นกำแพงของเมืองนี้ทั้งอียิปต์ และก็ไม่จำกัดเสียด้วย พุดและลิบนี้เป็นผู้ช่วยเมืองนั้น
10 ถึงกระนั้นเมืองนั้นก็ยังถูกกวาดไป เสด็จออกไปเป็นเชลย
ลูกเด็กเล็กแดงของเธอก็ถูกเหยียลงและهلكเป็นชิ้นๆที่หัวถนนทุกสาย
เขาจับสลากแบ่งผู้มีเกียรติของเมืองนั้น และคนใหญ่คนโตทั้งสิ้นของเมืองนั้นก็ถูกล่ามโซ่
11 เจ้าจะมึนเมาไปด้วย เจ้าจะถูกซ่อนไว้ เจ้าจะแสวงหากำลังเพราะเหตุศัตรู
12 ป้อมปราการทั้งสิ้นของเจ้าจะเป็นเหมือนต้นมะเดื่อที่มีผลมะเดื่อสุกรุ่นแรก ถ้าถูกเขย่า
ก็จะร่วงลงไปบนปากของผู้กิน
13 ดูเถิด คนของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้าก็เหมือนผู้หญิง
ประตูเมืองแห่งแผ่นดินของเจ้าก็เปิดกว้างให้แก่ศัตรูของเจ้า ไฟได้ไหม้ศาลประตูลของเจ้าหมดแล้ว
14 เจ้าจะชักนำขึ้นไว้สำหรับการถูกล้อมนั้น จงเสริมป้อมปราการของเจ้า จงลงไปบนบ่อดินเหนียว
อย่าปูนสอให้เข้ากันดี และเสริมให้เตาเผาอิฐแข็งแรงขึ้น
15 ไฟก็จะลลอกเจ้าที่นั่น ดาบก็จะฟันเจ้า มันจะกินเจ้าเสียอย่างตึกแตนวัยกระโดด
จงเพิ่มพวกเจ้าให้มากอย่างตึกแตนวัยกระโดด จงเพิ่มให้มากเหมือนตึกแตนวัยบิน
16 เจ้าเพิ่มพวกพ่อค้าให้มากกว่าดวงดาวในท้องฟ้า
ตึกแตนวัยกระโดดนั้นลลอกราบแล้วก็บินไปเสีย
17 เจ้านายของเจ้าก็เหมือนตึกแตนวัยบิน
พวกสัสดีของเจ้าก็เหมือนฝูงตึกแตนเกาะอยู่ที่วัดต้นไม้ในวันอากาศเย็น พอดวงอาทิตย์ขึ้น
มันก็บินไปหมด ไม่มีใครทราบว่ามันไปที่ไหน
18 โอ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเลย ผู้เลี้ยงแกะของเจ้าล้มเสียแล้ว พุนางของเจ้าจะอาศัยในผงคลี
ชนชาติของเจ้าจะจัดกระจายอยู่บนภูเขา ไม่มีผู้ใดรวบรวมเอามาได้
19 แผลฟกช้ำของเจ้าไม่มีบรรเทา บาดแผลของเจ้าก็สาหัส ทุกคนผู้ได้ยินข่าวของเจ้า
เขาก็ตบมือเยาะเจ้า มีใครเล่าที่ไม่ได้รับภัยอันร้ายเนื่องหนี้ยของเจ้า

HABAKKUK

Chapter 1

1 การที่ฮาบากุกผู้พยากรณ์ได้เห็นมา
2 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะร้องทุกข์นานสักเท่าใด และพระองค์จะมีได้ทรงฟังหรือ
ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระองค์เรื่องความทารุณ และพระองค์ก็จะไม่ทรงช่วยให้รอด
3 โฉนพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เห็นความชั่วช้า และให้มองเห็นความยากลำบาก
ทั้งการทำลายและความทารุณก็อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์ การวิวาทและการทุ่มเถียงกันก็เกิดขึ้น
4 ดังนั้น พระราชบัญญัติจึงหย่อนยานและความยุติธรรมก็ไม่ได้ปรากฏเสียเลย
เพราะว่าคนชั่วล้อมรอบคนชอบธรรมไว้ ความยุติธรรมจึงปรากฏอย่างวิปลาส
5 จงมองทั่วประชาชาติต่างๆและดูให้ดี จงประหลาดและแปลกใจ
ด้วยว่าเราจะกระทำการในกาลสมัยของเจ้า ถึงจะบอก เจ้าก็จะไม่รู้
6 เพราะดูเถิด เรากำลังร่ำคนเคลเดีย ประชาชาติที่เข้มแข็งและร็อนนั้น ผู้กรีธาทัพไปทั่วแผ่นดิน
เพื่อยึดเอาบ้านเรือนที่มีใช้ของตน
7 เขาเป็นที่น่าครั่นคร้ามและสยดสยอง
ความยุติธรรมและความไว้อำของเขาย่อมออกมาจากพวกเขาเอง
8 ม้าทั้งหลายของเขาก็เร็วกว่าเสือดาว และดุร้ายยิ่งกว่าหมาป่ายามเย็น
พลม้าของเขารุดหน้าเรียวไปอย่างผยอง เอย พลม้าของเขามาจากถิ่นที่ไกล
มันจะบินไปอย่างนกอินทรีคอยกินเรือนัก
9 เขาทั้งหลายจะพากันมาเพื่อความทารุณ
หน้าเขาทั้งหลายจะสะสมเหมือนกับลมจากทิศตะวันออก
เขาจะรวบรวมเชลยไว้มากมายเหมือนหยาช
10 เขาจะดูหมิ่นบรรดาภษัตริย์ และเขาจะเหยียดหยามเจ้านายทั้งหลาย
เขาจะหัวเราะเยาะป้อมปราการทุกแห่ง เพราะเขาจะพุนดินขึ้นและยึดป้อมนั้นเสีย
11 แล้วไฟของเขาก็จะเปลี่ยนไป เขาจะผ่านไปและกระทำผิด
เขาจะให้อำนาจของเขาให้แก่พระของเขา
12 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์ผู้บริสุทธิ์ของข้าพระองค์
พระองค์มิได้ดำรงมาแต่ที่รันดรดอกหรือ ข้าพระองค์กำลังหาจะไ้มตาย ข้าแต่พระเยโฮวาห์
พระองค์ทรงสถาปนาเขาไว้เพื่อแก้การพิพากษา โอ พระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพ
พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เพื่อแก้การตีสอน
13 พระเนตรของพระองค์บริสุทธิ์ถึงถิ่นที่จะทอดพระเนตรการชั่ว จะทรงมองดูความชั่วช้าที่ไม่ได้
โฉนพระองค์ทอดพระเนตรคนทรยศ

และทรงเจียบบอยู่เมื่อคนชั่วกลืนคนที่ชอบธรรมเกินกว่าตัวเขาเสีย
14 เพราะว่าพระองค์ทรงให้มนุษย์เป็นดังปลาในทะเล เป็นดังสิ่งเลื้อยคลาน ที่ไม่มีหัวหน้า
15 เขาจับคนทั้งหลายมาด้วยเบ็ด เขาลากคนมาด้วยแห เขารวคนมาด้วยอวนของเขา
เขาจึงเปรมปรีดีและรื่นเิด
16 เพราะฉะนั้น เขาจึงฉวยสัตว์ชาวแก่แห่งของเขา และเผาศรีของหอมให้แก่อวนของเขา
เพราะโดยสิ่งเหล่านี้ เขาจึงดำรงชีพอยู่อย่างพุ่มเฟิย อาหารของเขาก็ลุ่มบุมรณ
17 แล้วเขาจะเททิ้งแห่งของเขา และฆ่าประชาชาติทั้งหลายอย่างไม่ละเว้นตลอดไปเป็นนิตย์หรือ

Chapter 2

1 ข้าพเจ้าจะยืนเฝ้าดูอยู่ ข้าพเจ้าจะยืนที่ทอดคอย และมองออกไปเพื่อจะฟังดูว่า
พระองค์จะตรัสอะไรแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไรเมื่อข้าพเจ้าถูกตำหนิ
2 และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบข้าพเจ้าว่า "จงเขียนนิมิตนี้ลงไป จงเขียนไว้บนแผ่นป้ายให้กระจำ
เพื่อให้อคนทั้งนี้อ่านได้คล่อง
3 เพราะว่ามีมิตินั้นยังรอเวลาที่กำลังหนดไว้ แต่ในที่สุด มันก็จะกล่าวออกมา มันไม่มูสา ถ้าดูเข้าไป
ก็จะจกของสักหน่อย มันจะบังเกิดขึ้นเป็นแน่ จงไม่ล่าช้านัก
4 ดูเถิด ผู้ที่จิตใจของขึ้นก็ไม่เที่ยงธรรม แต่ว่าคนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ
5 ยิ่งกว่านั้น เพราะเขาละเมิดโดยเล่ห์อย่างุน เขาจึงเป็นคนจองหอง เขาไม่ยอมอยู่บ้าน
ความตะกละของเขากว้างเหมือนอย่างนรก อย่างมัจจุราที่ไม่เคยรู้จักมี
เขาครอบโยยประชาชาติทั้งหลายมาเพื่อตัวเขาเอง
แล้วรวบรวมชนชาติทั้งหลายเข้ามาเป็นคนของเขาตน"
6 ประชาชาติทั้งสิ้นเหล่านี้จะไม่ยกคำอุปมากล่าวต่อเขาหรือ และยกทุกาษิตกล่าวเยาะเขาว่า
"วิบัติแก่ผู้ที่สะสมสิ่งที่มีใช้ของตนไว้ จะทำอย่างนี้ได้นานเท่าใดนะ
และบรรทุกของที่ยึดเป็นประกันไว้เต็มตัว
7 ลูกหนี้ของเจ้าจะไม่ลุกขึ้นมาในปัจจุบันทันด่วนหรือ
และผู้ที่กระทำให้เจ้าต่ำส้นจะไม่ตื่นขึ้นหรือ แล้วเจ้าก็จะถูกเขาริบบ้างละ
8 เพราะว่าเจ้าได้ปล้นมาแล้วหลายประชาชาติ ชนชาติทั้งหลายที่เหล้อยู่นั้นจึงจะมาปล้นเจ้า
เพราะเจ้าทำให้โลหิตมนุษย์ตก และเพราะการทารุณต่อแผ่นดิน
ต่อบรรดาหัวเมืองและต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น
9 วิบัติแก่ผู้ที่ยกโลโก้ไรมาสู่เรือนของตนด้วยความชั่ว เพื่อจะวางรังของตัวให้สูงเด่นขึ้น
เพื่อให้พ้นจากฤทธิอำนาจของความชั่วร้าย
10
11 จึงจึงเจ้าได้ออกอุบายหาความอับอายมาสู่เรือนของเจ้าโดยกำจัดชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากเสีย
เจ้าได้ทำบาปต่อจิตใจของเจ้าแล้ว
12 เพราะว่าศิลาจะทะโกนออกมาจากผนัง และตึกก็จะตบสนองมาจากหมู่ตัวไม้ในเรือน
13 วิบัติแก่ผู้สร้างเมืองด้วยโลหิต และวางรากนครไว้ด้วยความชั่วช้า
14 ดูเถิด ที่บรรดาชนชาติทำงานก็เพื่อแก้ไฟ
และที่ชนชาติทั้งหลายทำนเห็นดเหนือยก็เพื่อแก้การไร้สาระ
มิได้เป็นเช่นนี้เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาคดอหรือ
15 เพราะว่าพิภพจะเต็มไปด้วยความรู้ในเรื่องสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ดังน้ำที่เต็มทะเล
16 วิบัติแก่ผู้คนที่ให้เพื่อนบ้านดื่ม ที่ยื่นขวดไปให้เขาและทำให้เขาเมาไป
เพื่อจะฟังดูความเปลือยเปล่าของเพื่อนบ้าน
17 เจ้าจะอิมไปด้วยความอับอาย ไม่ใช่ด้วยสง่าราศี เจ้าดื่มเอช
แล้วให้เหมือนผู้ตายที่มีได้เข้าสู่หนั ด้วยซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์จะเวียนมาถึงเจ้า
แล้วความอับอายจะพ่นเหนือสง่าราศีของเจ้า
18 เนื่องด้วยความทารุณที่เจ้ากระทำแก่เลบานอนจะท่วมเจ้า
ความพินาศของสัตว์เดียรฉานซึ่งกระทำให้เขากลัว เพราะเจ้าทำให้โลหิตมนุษย์ตก
และด้วยเหตุความรุนแรงต่อแผ่นดิน ต่อบรรดาหัวเมืองและต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น
19 รูปแกะสลักให้ประ โยษนะอะไรเล่า รูปที่ช่างได้แกะสลักไว้
รูปหล่ออันเป็นครูสอนความเท็จให้ประ โยษนะอะไร ที่ช่างจะวางใจในสิ่งที่เขาสร้างขึ้น
ที่ช่างจะสร้างดี
19 วิบัติแก่ผู้ที่กล่าวถึงสิ่งที่ทำด้วยไม้ว่า 'งตั้งเกิด' แก่หินไม้ว่า 'งลูกตั้งเกิด'
สิ่งนี้สั่งสอนอะไรได้หรือ ดูเถิด สิ่งนั้นกะไหลทอดคำหรือเงิน แต่ไม่มีลมหายใจในสิ่งนั้นเลย
20 แต่พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
จึงให้สิ้นทั้งพิภพอยู่สงบต่อพระพักตร์พระองค์เถิด"

Chapter 3

1 คำอธิษฐานของฮาบากุกผู้พยากรณ์ ตามท่านองชิกกาโยน
2 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ยินกิตติศัพท์ของพระองค์ แล้วข้าพระองค์ขำเกรง
ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พอถึงกลางยุคขอทรงรื้อฟื้นพระราชกิจของพระองค์ขึ้นใหม่
พอถึงกลางยุคขอทรงแจ้งให้ทราบทั่วกัน เมื่อทรงกริ้ว ขอทรงระลึกถึงความกรุณา
3 พระเจ้าเสด็จจากเมฆาม องคัมบริสุทธีเสด็จจากภูเขาปราน เขลาห์
สง่าราศีของพระองค์คลุมทั่วฟ้าสวรรค์ และโลกก็เต็มไปด้วยคำสรรเสริญพระองค์
4 ความผ่องใสของพระองค์ดั่งแสงสว่าง มีเขาออกมาจากพระหัตถ์ของพระองค์
พระองค์ทรงกำบังภูษานาภาพของพระองค์เสียที่นั่น
5 ไรคร่บาดเดินนำหน้าพระองค์ ถ่านที่ให้หม่อมุ่มาชิดตามหลังพระบาทของพระองค์
6 พระองค์ประทับยืนและทรงวัดพิภพ พระองค์ทอดพระเนตรและทรงเขย่าประชาชาติ
แล้วภูเขานั้นดรกาลก็กระจัดกระจาย และเนินเขานั้นอยู่เนื่องหนี้ยก็ยุบต่ำลง
การเสด็จของพระองค์ก็เป็นอย่างดังเดิม
7 ข้าพเจ้าได้เห็นเนินดินที่ของคนดูชั้นอยู่ในสภาพทุกข์ใจ และม่านแห่งแผ่นดินมีเดือนหวนไหว
8 ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงพระพิโรธต่อแม่น้ำหรือ พระองค์ทรงกริ้วต่อแม่น้ำหรือ
หรือว่าพระองค์ทรงโกรธทะเลเมื่อพระองค์เสด็จทรงม้า เมื่อทรงรถรบแห่งความรอด

9 คັນธนูของพระองค์ก็ถูกเปิดออกจนเปลี่ยนเปล่าทีเดียว

ตามคำสั่งบัญชาของเหล่าตระกูลคือพระดำรัสของพระองค์ เซเลห์
พระองค์ทรงแยกพิภพด้วยแม่น้ำทั้งหลาย

10 บรรดาภูเขาเห็นพระองค์ก็บิดเบี้ยวไป กระแสน้ำที่ดุเดือดก็กวาดผ่านไป มหาสมุทรก็ส่งเสียง
มันยืมมือของมันขึ้นเบื้องสูง

11 ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์นิ่งเฉยอยู่ในที่ของมัน เมื่อแสงแห่งลูกธนูของพระองค์พุ่งผ่านไป
เมื่อแสงแห่งหอกอันยาววับของพระองค์พุ่งไป

12 พระองค์เสด็จไปเหนือพิภพด้วยความโกรธา พระองค์ทรงเหยียบย่ำประชาชาติด้วยความกริ้ว

13 พระองค์เสด็จออกไปเพื่อช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด

เพื่อช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ให้รอด พระองค์ทรงทำให้ศีรษะแห่งเรือนของคนชั่วได้รับบาดเจ็บ
โดยการเผยให้เห็นตั้งแต่รากฐานถึงข้างคอ เซเลห์

14 พระองค์ทรงแหงหัวหนำหน้าของเขาด้วยหอกของพระองค์

ผู้มาอย่างลมบ้าหมูเพื่อจะกระจายข้าพเจ้าเสีย เขาจะเปรมปรีดีตั้งว่าจะกินคนจนเสียเป็นความลับ

15 พระองค์ทรงเหยียบย่ำทะเลด้วยม้าของพระองค์ คือนำมากหลายซึ่งเดือดพลุ่ง

16 เมื่อข้าพเจ้าได้ยินแล้ว ท้องของข้าพเจ้าก็สะเทือน พอได้ยินเสียง ริมฝีปากของข้าพเจ้าก็สั่น

กระดุกของข้าพเจ้าก็ผุพัง และข้าพเจ้าก็สะเทือนอยู่ในตัวข้าพเจ้า

เพื่อข้าพเจ้าจะพักอยู่ในวันแห่งความลำบาก เมื่อเข้ามาถึงประชาชน

เขาจะบูกกรวดด้วยกองทหารของตน

17 แม้ตมมะเดื่อจะไม่มีดอกบาน หรือจะไม่มีผลในเถาอุ่น

การตรากตรำกับต้นมะกอกเทศก็สูญเปล่า พุ่มนารีมีได้เกิดอาหาร ผุ่งสัตว์จะขาดไปจากดอก

และจะไม่มีฝูงวัวที่ในโรงนา

18 ถึงกระนั้นข้าพเจ้าจะสร้างใจในพระเยโฮวาห์

ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีในพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า

19 พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า

พระองค์จะทรงกระทำแก่ของข้าพเจ้าเหมือนอย่างดินกลางตัวเมีย

พระองค์จะทรงกระทำให้ข้าพเจ้าเดินไปบนที่สูงทั้งหลายของข้าพเจ้า

ถึงหัวหนำหน้าก็ร้องได้เครื่องสาย

ZEPHANIAH

Chapter 1

1 พระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเศฟันยาห์บุตรชายคูซี ผู้เป็นบุตรชายเกิดลิยาห์

ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นราชโอรสของเฮซคียาห์ ในรัชกาลโยสียาห์ราชโอรสของอาโมน
กษัตริย์ของยูดาห์

2 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะกวาดทุกสิ่งทุกอย่างให้เกลี้ยงจากพื้นแผ่นดิน"

3 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะกวาดมนุษย์และสัตว์เดียรฉานไปเสีย

เราจะกวาดนกในอากาศไปเสียทิ้งปลาในทะเลด้วย

เราจะกวาดล้างสิ่งที่ทำให้สะอิดสะเอียนกับคนชั่ว เราจะขจัดมนุษย์ชาติออกจากพื้นแผ่นดิน

4 เราจะเหยียดมือของเราออกต่อσύดูดาห์ และต่อชาวเยรูซาเล็มทั้งมวล

เราจะขจัดกาคนเดนของพระบาอัลเสียจากสถานที่นี้

และกำจัดชื่อบรรดาเคมาริมพร้อมกับพวกบูโรทิสเสีย

5 ก่าจัดคนเหล่านี้ก็กราบลงบนดาดฟ้าหลังคาตึกเพื่อให้อับบริวารแห่งฟ้าสวรรค์

คนเหล่านั้นที่กราบลงปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ และปฏิญาณต่อพระมิโลโม

6 คนเหล่านั้นที่หันกลับจากการติดตามพระเยโฮวาห์

ผู้มีได้แสงหาพระเยโฮวาห์หรือถูกลามพระองค์"

7 จงนั่งสงบอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์มาถึงแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงเตรียมเครื่องบูชา

และทรงกระทำแท่นของพระองค์ที่เบรสิสุทธิ

8 และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงมาสู่บาบิโลน พระองค์ตรัสว่า

"เราจะลงโทษบรรดาเจ้านายและโอรสของกษัตริย์

และบรรดาผู้ที่ตกแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายต่างด่า

9 ในวันนั้น เราจะลงโทษทุกคนที่กระโดดข้ามธรณีประตู

คือผู้ที่กระทำให้เรือนของนายเต็มไปด้วยความทารุณและการกดโกง"

10 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "ต่อมาในวันนั้น จะได้ยินเสียงร้องจากประตูปลา

และเสียงร่ำไห้จากแขวงสอง และเสียงโอรสร้องจากเนินเขา

11 โอ ชาวตำบลมักเทศ จงร่ำไห้เกิด เพราะพ่อค้าทั้งปวงก็ถูกไถ่ลงเสียแล้ว

บรรดาผู้ที่ค้าขายกับเงินก็ถูกขจัดเสียแล้ว

12 ต่อมาคราวนั้นเราจะเอาตะเกียงส่องดูเยรูซาเล็ม และเราจะลงโทษคนที่กดตะกอน

ผู้ที่กล่าวในใจของตนว่า "พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงกระทำการดี

และพระองค์ก็จะไม่ทรงกระทำการชั่ว"

13 ฉะนั้นทรัพย์สี่ของของเขาระงับกลับ และเรือนของเขาระกร้าง ถึงเขาจะสร้างเรือน

เขาก็จะไม่ได้อยู่ในเรือนนั้น ถึงเขาจะปลูกสวนองุ่น เขาจะไม่ได้น้ำองุ่นจากสวนนั้น"

14 วันสำคัญแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามาและเร่งมาก ทั้งเสียงของวันแห่งพระเยโฮวาห์

ผู้แก้แค้นล้าระอึงเสียงดังขึ้น

15 วันนั้นเป็นวันแห่งพระพิโรธ เป็นวันแห่งความทุกข์และความซึมเศร้า

เป็นวันแห่งการทิ้งให้เสียเปล่าและการทิ้งให้กร้าง เป็นวันแห่งความมืดและความอึมครึม

เป็นวันแห่งเมฆหมอกและความมืดทึบ

16 เป็นวันที่มีเสียงแตรและวันให้ร้องต่อเมืองทั้งหลายที่มีสันปากราและต่อป้อมสูง

17 เราจะนำทุกสิ่งมาสู่มนุษย์ เขาจะไต่เดินไปเหมือนคนตาบอด

เพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โลกิตของเขาระงับกลับเหมือนฝุ่น

และเนื้อของเขาระงับกลับเหมือนมูลสัตว์

18 เงินหรือทองคำของเขาก็จะไม่สามารถช่วยเขาให้พ้นได้ในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์

แผ่นดินทั้งสี่จะถูกลาผลาญในไฟแห่งความทรวงแค้นของพระองค์

เพราะพระองค์จะทรงกำจัดคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างรวดเร็ว

Chapter 2

1 โอ ประชาชาติที่ผู้อื่นไม่ปรารถนาเอ่ย จงมาชุมนุมกัน เออ มาชุมนุมกัน

2 ก่อนที่พระบัญชาสำเร็จ ก่อนที่วันนั้นผ่านไปถึงแถบที่เปลว

ก่อนที่พระพิโรธอันร้ายแรงแห่งพระเยโฮวาห์จะลงมาเหนือเจ้า

ก่อนที่วันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จะลงมาเหนือเจ้า

3 ทุกคนที่ใจถ่อมในแผ่นดินนี้ คือผู้ที่กระทำตามคำตัดสินของพระองค์ จงแสวงหาพระเยโฮวาห์

จงแสวงหาความชอบธรรม แสวงหาความถ่อมใจ

ชระอยเจ้าจะได้รับการกำบังในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์

4 เพราะว่าเมื่อกาชาจะถูกทอดทิ้ง และเมืองอัสเตโลนจะเป็นที่กร้าง

ชาวเมืองอัสโตดจะถูกขับไล่ในเวลาเที่ยงวัน และเมืองเอโครนจะถูกถอนรากถอนโคน

5 วิบัติแก่เจ้า ชาวเมืองชายทะเล เจ้าผู้เป็นประชาชาติเจเรธี

พระวาทะของพระเยโฮวาห์มีมากล้าโทษเจ้า โอ คานาอัน แผ่นดินของคนทีลิสเตีย

เราะทำลายเจ้า จงไม่มีชาวเมืองเหลือ

6 ชายทะเลนั้นจะเป็นที่อาศัยและเป็นกระโจมสำหรับผู้เลี้ยงแกะ

และเป็นคอกสำหรับฝูงแพะแกะ

7 ชายทะเลนั้นจะเป็นกรรมสิทธิ์ของวงศ์วานยูดาห์ที่เหลืออยู่นั้น เขาจะหากินที่นั้น

ครั้นถึงเวลาเย็น เขาจะนอนลงที่ในเพ้าเรือนทั้งหลายของอัสเตโลน

เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาจะเอาพระทัยใส่เขา และให้เขากลับสู่สภาพเดิม

8 "เราได้อ่านคำดำของโมอับ และคำรหยาของชนอัมโมนแล้ว ซึ่งเขาต่ำปราชญ์ของเขา

และอาจอ้างเรื่องขมขื่นของเขาทั้งหลาย"

9 พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า "เหตุฉะนี้ เรามิชีวิตอยู่ณใด แน่ทีเดียว

โมอับจะกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดม และชนอัมโมนจะเหมือนเมืองโกโมราห์

คือเป็นที่ขยหายพันธุ์ต้นตอแยและบ่อเกลือ และเป็นที่กร้างอยู่เนื่องนิตย์

ชนชาติของเราส่วนที่เหลือจะปล้นเขา และชนชาติของเราที่เหลืออยู่จะยึดเขาเป็นกรรมสิทธิ์"

10 นี่จะเป็นผลตอบแทนความจองหองของเขา

เพราะเขาต่ำและโอ้อวดต่อประชาชนของพระเยโฮวาห์จอมโยธา

11 พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นที่เกรงกลัวของเขาทั้งหลาย

พระองค์จะทรงกระทำให้พระทั้งหลายของโลกฝ่ายมอมี และมนุษย์ทั้งปวงจะนมัสการพระองค์

ต่างตามถิ่นฐานของตน รวมทั้งเกาะแห่งประชาชาติทั้งสิ้น

12 โอ คนเอธิโอเปียเอ๋ย เจ้าด้วยเหมือนกัน จะต้องถูกประหารเสียด้วยดาบของเขา

13 แล้วพระองค์จะเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ต่อแผ่นดินทางทิศเหนือ และทำลายอัสซีเรีย

และจะกระทำให้เมืองนั้นเวาเป็นที่กร้าง เป็นที่แห้งแล้งเหมือนถิ่นทุรกันดาร

14 ผู้สวดทั้งหลายจะนอนอยู่ท่ามกลางที่นั้น สดัวป่าในประชาชาติทั้งสิ้น

ทั้งนกกระทุงและอีกาบ้านจะอาศัยอยู่ที่เสาทั้งหลายของเมืองนั้น

เสียงของพวกมันจะร้องอยู่ที่หน้าต่าง ความรกร้างจะอยู่ที่ธรณีประตู

เพราะพระองค์จะทรงกระทำให้งานที่ทำด้วยไม้สนสิลาร์เปิดโล่งออก

15 นี่เป็นเมืองที่สนุกสนานที่อยู่ได้อย่างไร้กังวล เป็นเมืองที่คิดในใจของตนว่า "ข้านี้แหละ

และไม่มีเมืองอื่นใดนอกเหนือจากข้าอีก" มันกลายเป็นเมืองรกร้างเสียจริงๆ

เป็นที่อาศัยนอนของสัตว์ป่า ทุกคนที่ผ่านเมืองนี้ไปจะเหยียบย่ำและสำยมือของเขา

Chapter 3

1 วิบัติแก่เมืองนี้ที่โสโครกและเป็นมลทิน เป็นเมืองที่บิบบั่งกับเขา

2 เธอไม่ยอมเสียพลเสียงใดๆ และไม่ยอมรับการติสอนใดๆ เธอไม่วางใจในพระเยโฮวาห์

และเธอไม่ยำเกรงเจ้าของเธอ

3 เจ้านายของเธอก็เหมือนสิงโตที่คำราม ผู้พิพากษาของเธอก็เหมือนหมาป่ายามเย็น

ซึ่งไม่ทะเกรงลูกนกกระทั่งถึงรังตัว

4 ผู้พยากรณ์ของเธอเป็นคนเบาปัญญา เป็นคนทรยศ

พวกบูโรทิสของเธอก็กระทำสถานบริสุทธิ์ให้มัวหมอง เขาฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติ

5 พระเยโฮวาห์ผู้ทรงดำรงอยู่ในเมืองนั้นชอบธรรม พระองค์มิได้ทรงกระทำความชั่วร้ายเลย

ทุกเช้าพระองค์สำแดงคำตัดสินของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงขาดเลย แต่คนธรรมไม่รู้จักอาช

6 "เราได้ขจัดประชาชาติทั้งหลายออกเสียแล้ว หอคอยของเขาก็รกร้าง

เรากระทำให้ถนนของเมืองนั้นเสียไปเปล่าๆ ไม่มีใครผ่านไปมา หัวเมืองของเขาถูกทำลาย

เพื่อจะไม่มีคน ไม่มีชาวเมืองอยู่เลย

7 เรากล่าวว่า "แท้จริง เมืองนั้นจะย่ำเกรงเรา เธอจะยอมรับคำสั่งสอน"

เพื่อที่อาศัยของเขาจะไม่ถูกตัดออก เราลงโทษเขาอย่างไร้ก็ตาม

แต่เขาทั้งหลายยังกลับร้อนใจที่จะให้การกระทำของเขาเสื่อมทราม"

8 พระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า "เพราะฉะนั้นจงคอยเรา คอยวันที่เราลุกขึ้นเพื่อทำการปล้น

เพราะการตกลงใจของเราอีกจะรวมประชาชาติ ให้เราทอดน่านจรรชุมมกัน

เพื่อให้ความกริ้วของเราบนเขาทั้งหลาย คือความร่อนแรงแห่งความโกรธของเรา

เพราะว่าพิภพทั้งสี่จะถูกลาผลาญในไฟแห่งความทรวงแค้นของเรา

9 ในคราวนั้น เราจะให้ประชาชนนั้นหันไปใช้ภาษาบริสุทธิ์

ถือว่าทุกคนจะร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระองค์เป็นใจเดียวกัน

10 บุคคลที่ถูกลดต่อเรา คือบุตรสาวแห่งคนของเรานี้ถูกกระจัดกระจายไป

จะนำเอาเครื่องบูชาของเราจากปากค้ำไ้น้ของแม่น้ำแห่งอียิปต์

11 ในวันนั้น เราจะไถ่ลูกกระทำให้อยู่ด้วยกการกระทำทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้ละเมิดต่อเรา

เพราะในเวลานั้นเราจะไถ่ผู้ไถ่อดโทษให้มันนอกเสียจากท่ามกลางเจ้า

เจ้าจึงจะไม่เยอหยิ่งจองหองเพราะเหตุภูเขาบริสุทธิ์ซึ่งเราอีกต่อไป
12 เพราะเราจะเหลือแต่คนที่ทุกซึกยากและขัดสนไว้ในท่ามกลางเจ้า
เขาจะวางใจในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์
13 บรรดาคนที่เหลืออยู่ในอิสราเอล เขาจะไม่กระทำความชั่วช้า และไม่กล่าวคำสา
และในปากของเขานั้นจะหาสิ่งที่ล่อลวงก็ไม่มี เพราะเขาทั้งหลายจะเที่ยวหากินและนอนลง
และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับเกรง
14 โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงเสียงดัง โอ อิสราเอลเอ๋ย จงให้ร้องเกิด
จงเปรมปรีดีและลิงโลดด้วยเต็มใจของเจ้าเกิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม
15 พระเยโฮวาห์ทรงมเล็กการพิพากษาลงโทษเจ้าแล้ว
พระองค์ทรงขับไล่ศัตรูของเจ้าออกไปแล้ว
กษัตริย์แห่งอิสราเอลคือพระเยโฮวาห์ทรงอยู่ท่ามกลางเจ้า เจ้าจะไม่พบความชั่วร้ายอีกต่อไป
16 ในวันนี้ เขาจะพูดกับเยรูซาเล็มว่า 'อย่ากลัวเลย' และพูดกับศิโยนว่า
'อย่าให้มือของเจ้าอ่อนเปลี้ยไป'
17 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์ พระองค์จะทรงช่วยให้รอด
พระองค์จะทรงเปรมปรีดีเพราะเจ้าด้วยความยินดี พระองค์จะทรงพำนักในความรักของพระองค์
พระองค์จะทรงเรึงโลดเพราะเจ้าด้วยร้องเพลงเสียงดัง
18 เราจะรวบรวมคนที่เศร้าโศกให้มายังประชุมอันศักดิ์สิทธิ์
คือคนในปากเจ้าซึ่งต้องทนต่อการเยาะเย้ย
19 ดูก่อน ในคราวนั้นเราจะกล่าวกับผู้ที่ยับยั้งเจ้าทุกคน เราจะช่วยคนชาติการให้รอดพ้น
และรวบรวมคนที่กระจัดกระจายไป
และเราจะเปลี่ยนความอับอายของชาติให้เป็นความนำสรรเสริญ และให้เป็นเสียงลือไปทั่วโลก
20 ในคราวนั้นเราจะนำเจ้ากลับเข้ามา คือในคราวที่เรารวบรวมพวกเจ้าเข้าด้วยกัน เออ
เราจะกระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลายของโลก
คือเมื่อเราให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิมต่อหน้าต่อตาเจ้า" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

HAGGAI

Chapter 1

1 ณ วันที่หนึ่ง เดือนที่หก ปีที่สองแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาเรียส
พระวามะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางอังกัย ผู้พยากรณ์ ถึงเสรุบบาเบลบุตรชายเชลล์ทีเอล
ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และถึงโยชูวาบุตรชายเยโฮซาดัก มหาปุโรหิต ว่า
2 "พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสดังนี้ว่า ประชาชนเหล่านี้กล่าวว่า เวลานั้นยังไม่มาถึง
คือเวลาที่จะสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์"
3 แล้วพระวามะของพระเยโฮวาห์จึงมาถึงโดยทางอังกัยผู้พยากรณ์ว่า
4 "ถึงเวลาแล้วหรือที่ตัวเจ้าเองอาศัยอยู่ในบ้านที่ไม่มีบุ แต่ส่วนพระนิเวศนี้ทั้งให้พังทลาย
5 เพราะฉะนั้น บัดนี้พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสว่า จงพิจารณาดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร
6 เจ้าว่านมมาก แต่ก็ขายน้อย เจ้ารับประทาน แต่ไม่เคยอิ่ม เจ้าดื่ม แต่ก็ไม่เคยหายอยาก เจ้านั่งห่ม
แต่ก็ไม่มีความอบอุ่น ผู้ที่ได้ค่าจ้าง ก็ได้ค่าจ้างมาใส่ถุงที่มีรู
7 พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสดังนี้ว่า จงพิจารณาดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร
8 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปเห็นเขาและนำไม้มาสร้างพระนิเวศ
เราจะมีคามพอใจในพระนิเวศนั้น และเราจะได้รับเกียรติ
9 เจ้าทั้งหลายหวังได้มาก แต่ดูเถิด ก็ได้น้อย และเมื่อเจ้านำผลมาบ้านของเจ้า เราก็เป่ามันไปเสีย
พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสว่า ทำให้เป็นอย่างนั้นเถล่ ก็เพราะนิเวศของเราพังทลายอยู่
ฝ่ายเจ้าตั้งก็สาละวนอยู่กับเรื่องบ้านของตน
10 เพราะฉะนั้น ท้องฟ้าที่อยู่เหนือเจ้าจึงยังน้ำค้างไว้เสีย และโลกก็ยึดพิษผลของมันไว้เสีย
11 และเราเรียกความแห้งแล้งมาสู่แผ่นดินและเนินเขา มาสู่ข้าว น้ำองุ่นใหม่ และน้ำมัน
มาสู่สิ่งต่างๆซึ่งดินอำนาจผล สุ่มนุษย์และสัตว์ และมาสู่ผลงานทั้งสิ้นซึ่งมือกระทำไว้"
12 แล้วเสรุบบาเบล บุตรชายเชลล์ทีเอลและโยชูวา บุตรชายเยโฮซาดัก มหาปุโรหิต
พร้อมกับประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ได้เลื่อมใสพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์
พระเจ้าของเขาทั้งหลาย และถ้อยคำของอังกัยผู้พยากรณ์
เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลายได้ทรงได้ทำนมา
และประชาชนก็เกรงกลัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
13 แล้วอังกัย บุตรของพระเยโฮวาห์ จึงกล่าวแก่ประชาชนตามกระแสรับสั่งของพระเยโฮวาห์ว่า
"พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราอยู่กับเจ้าทั้งหลาย"
14 และพระเยโฮวาห์ทรงเร้าใจเสรุบบาเบลบุตรชายเชลล์ทีเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์
และทรงเร้าใจของโยชูวาบุตรชายเยโฮซาดัก มหาปุโรหิต และเร้าใจประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่นั้น
เขาทั้งหลายก็มาทำงานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของเขาทั้งหลาย
15 ณ วันที่สิบสี่ของเดือนที่หก ในปีที่สองแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาเรียส

Chapter 2

1 ณ วันที่สิบเอ็ด เดือนที่เจ็ด พระวามะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางอังกัยผู้พยากรณ์ว่า
2 "จงกล่าวแก่เสรุบบาเบลบุตรชายเชลล์ทีเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์
และแก่โยชูวาบุตรชายเยโฮซาดัก มหาปุโรหิต และแก่ประชาชนที่เหลืออยู่เถิด ว่า
3 ใครบ้างที่เหลืออยู่ท่ามกลางพวกท่านนี้ ที่เห็นพระนิเวศนี้ครั้งเมื่อมีสง่าราศีเดิมมัน
บัดนี้ท่านเหล่านั้นเห็นเป็นอย่างไร มองดูแล้วเปรียบกันไม่ได้เลยใช่ไหม
4 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ เสรุบบาเบลเอ๋ย แม้กระนั้นก็ดี จงกล้าหาญเกิด โอ
โยชูวาบุตรชายเยโฮซาดัก มหาปุโรหิตเอ๋ย จงกล้าหาญเกิด ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินเอ๋ย
จงกล้าหาญเกิด พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสว่า จงทำงานเกิด
เพราะเราอยู่กับเจ้า

5 ตามถ้อยคำซึ่งเราได้ทำเป็นพันธสัญญาไว้กับเจ้า เมื่อเจ้าทั้งหลายออกจากอียิปต์
วิญญาณของเรายู่ท่ามกลางเจ้า อย่างกล้วย
6 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสดังนี้ว่า อีกสักหน่อย เราจะเขย่าท้องฟ้าและโลก
ทะเลและแผ่นดินแห่ง อีกครั้งหนึ่ง
7 เราจะเขย่าประชาชาติทั้งสิ้น เพื่อความปรารถนาของประชาชาติทั้งสิ้นจะได้เข้ามา
เราจะบรรจุนิเวศนี้ให้เต็มด้วยสง่าราศี พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสดังนี้แหละ
8 เจ็นเป็นของเรา และทองค่าเป็นของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสดังนี้แหละ
9 พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสว่า สง่าราศีของพระนิเวศครั้งหลังนี้จะยิ่งกว่าครั้งเดิมนั้น
พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสว่า และเราจะให้เกิดความสมบูรณ์พูนสุขในสถานที่นี้"
10 เมื่อวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า ในปีที่สองของรัชกาลดารีอัส
พระวามะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางอังกัยผู้พยากรณ์ว่า
11 พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสดังนี้ว่า จงถามบรรดาปุโรหิตเกี่ยวกับราชบัญญัติเถิดว่า
12 "ถ้าผู้ใดยกหอยเสื่อคลุมท่าพกห่อเนื่องบริสุทธิ์ไป หากว่าหอยเสื่อตัวนั้นไปถูกชนมปิงหรือแกง
หรือน้ำองุ่น หรือน้ำมัน หรืออาหารใดๆ สิ่งนั้นจะพลอยบริสุทธิ์ไปด้วยหรือไม่"
พวกปุโรหิตตอบว่า "ไม่บริสุทธิ์"
13 แล้วอังกัยจึงถามว่า "ถ้าคนหนึ่งคนใดที่มกลินเพราะไปถูกศพมา แล้วมาอุกสิ่งเหล่านี้เข้า
สิ่งเหล่านี้จะมกลินไปด้วยหรือไม่" ปุโรหิตตอบว่า "สิ่งเหล่านี้จะมกลินไปด้วย"
14 อังกัยจึงตอบว่า "พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อหน้าเรา
ชนชาตินี้เป็นอย่างนั้นและประชาชาตินี้เป็นอย่างนั้น
ผลงานทุกอย่างที่มีมือของเขาก่อทำเป็นอย่างนั้นด้วย และสิ่งใดๆที่เขาถวายบูชาที่นั่น ก็เป็นมกลิน
15 บัดนี้ จงพิจารณาเถิดว่า ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปจะเกิดเหตุอะไรขึ้นบ้าง
คือก่อนที่สี่ลาก่อนหนึ่งจะวางซ้อนบนสี่ลาก่อนหนึ่งที่โนพระวิหารของพระเยโฮวาห์
16 ก่อนสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เมื่อผู้ใดมายังกองข้าวคิดว่าจะตวงได้ยี่สิบถัง ก็มีแต่สิบถัง
เมื่อผู้หนึ่งมาถึงวงเก็บน้ำองุ่นเพื่อตักเอาหีบสิบถัง ก็มีแต่ยี่สิบถัง
17 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้โจมตีเจ้าและผลงานทั้งสิ้นจากมือของเจ้าด้วยให้ข้าพเจ้า
และขึ้นรา และด้วยลูกเห็บ แต่เจ้าทั้งหลายก็ยังไม่หันมาหาเรา
18 จงพิจารณาตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป คือวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า
คือตั้งแต่วันที่วางรากฐานแห่งพระวิหารของพระเยโฮวาห์ จงพิจารณาดู
19 ยังมีข้าวตอกค้างอยู่ในยุ้งบ้างหรือ เถาองุ่น ต้นมะเดื่อ
และต้นทิมทิมกับต้นมะกอกเทศยังไม่เกิดผลหรือ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราจะอำนวยพรแก่เจ้า"
20 พระวามะของพระเยโฮวาห์มาถึงอังกัยเป็นครั้งที่สองเมื่อวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนนั้นว่า
21 "จงพูดกับเสรุบบาเบลผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ว่า เราจะเขย่าท้องฟ้าและโลก
22 และเราจะล่าวาพระที่นั่งของบรรดาราชอาณาจักร
เราจะทำลายเยเรมูเรงของบรรดาราชอาณาจักรแห่งประชาชาติ และจะล่าวาถรมกับผู้ที่ขึ้น
มาและผู้ขึ้นขึ้นจะต้องล้มลง คือทุกคนจะต้องล้มลงด้วยดาบแห่งที่นองของเขา
23 พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสว่า ในวันนี้เราจะรับเจ้า โอ เสรุบบาเบล บุตรชายเชลล์ทีเอล
ผู้รับใช้ของเราเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระทำเจ้าให้เป็นดังเหวนตรา
เพราะเราได้เลือกสรรเจ้าแล้ว พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสดังนี้แหละ"

ZECHARIAH

Chapter 1

1 ในเดือนที่แปด ปีที่สองแห่งรัชกาลดารีอัส พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์
บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอิดโด ผู้พยากรณ์ว่า
2 "พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง
3 เพราะฉะนั้น จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสดังนี้ว่า จงกลับมาหาเรา
พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสดังนี้แหละ และเราจะกลับมหาเจ้า
พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสดังนี้แหละ
4 อย่าเป็นเหมือนบรรพบุรุษของเจ้า ซึ่งบรรดาผู้พยากรณ์คนก่อนๆร้องบอกเขาว่า
'พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรัสดังนี้ว่า จงหันกลับเสียจากทางชั่วของเจ้า
และจากการกระทำที่ชั่วของเจ้าเกิด' พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่เขาไม่ได้ยินและไม่ได้ฟังเรา
5 บรรพบุรุษของเจ้า เขาอยู่ที่ไหน พวกผู้พยากรณ์เล่า เขามีชีวิตอยู่เป็นนิตย์หรือ
6 แต่ถ้อยคำของเราและกฎเกณฑ์ของเรา
ซึ่งเราได้พูดกับผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเราก็ได้ติดตามบรรพบุรุษของเจ้าที่ไม่เชื่อหรือ
จนเขากลับใจแล้วกล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงดำริว่าจะทรงกระทำแก่เราประการใด
ในเรื่องทางและการกระทำของเรา พระองค์ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น'"
7 เมื่อวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่สิบเอ็ด ซึ่งเป็นเดือนเซบท์ ในปีที่สองแห่งรัชกาลดารีอัส
พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอิดโด
ผู้พยากรณ์ว่า
8 "ณ กลางคืนวันหนึ่ง ข้าพเจ้าได้มองดู และดูเถิด มีชายคนหนึ่งมีผ้าสีแดง
ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวที่ลานหุบเขา ณ เบื้องหลังท่านผู้นั้นมีผ้าสีแดง สีแดง และสีขาว
9 แล้วข้าพเจ้าจึงถามว่า 'นายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร' ทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าบอกข้าพเจ้าว่า
'เราจะสาแดงให้เจ้าทราบว่า เหล่านี้คืออะไร'
10 เหตุฉะนั้นชายที่ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวบอกข้าพเจ้าว่า
'เหล่านี้คือผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ไปเที่ยวตรวจตราโลก'
11 และเขาเหล่านั้นได้ตอบทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ ผู้ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวว่า
'เราได้ตรวจตราโลกแล้ว ดูเถิด ทั้งโลกก็มั่งงสมอยู่'
12 แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวว่า 'ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา
อีกนานเท่าใดพระองค์จะไม่ทรงเมตตากรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองแห่งยูดาห์
ซึ่งพระองค์ก็ทรงกริ้วมาเจ็ดสิบปีแล้ว พระเจ้าข้า'

13 และพระเยโฮวาห์ทรงตอบทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้า
เป็นพระวาหะที่ประเสริฐและเล่าโลโมใจ
14 ทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า `จงร้องว่า
พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เรามีความหวงแหนกรุงเยรูซาเล็ม คือกรุงศิโยนเป็นที่ยัง
15 เราไกรธประชาชาติมากที่อยู่อย่างสบาย เพราะเมื่อเราไกรธแต่น้อย เขาก็ก่อกบฏบีบตีเกินขนาด
16 เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า เรากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความกรุณา
พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จะต้องสร้างนิวาสถของเราขึ้นไว้ในนั้น
และสิ่งซึ่งก่อไว้ไว้เหนือกรุงเยรูซาเล็ม
17 จงร้องอีกว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า
เมืองทั้งหลายของเราจะไปพลอยท่วมท้นไปด้วยความมั่งคั่งอีก และพระเยโฮวาห์จะปลอบศิโยน
และเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง"
18 ข้าพเจ้าจึงเงยหน้าขึ้นแลเห็น ดูเถิด มีเขาสี่เขา
19 ข้าพเจ้าจึงถามทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า "เหล่านี้คืออะไร" ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า
"เหล่านี้คือเขาที่ชีวิตยูดาห์ อิสราเอลและเยรูซาเล็ม ให้กระจัดกระจายไป"
20 แล้วพระเยโฮวาห์จึงทรงสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นช่างไม้สี่คน
21 และข้าพเจ้าจึงถามว่า "คนเหล่านี้มาทำอะไรกัน" พระองค์ทรงตอบว่า
"เขาเหล่านี้มาชีวิตยูดาห์ให้กระจัดกระจายไป จนไม่มีผู้ใดยกศิรชนะขึ้นได้อีก
และช่างเหล่านี้มากระทำให้เขาหว่าดกลัว เพื่อจะเหวี่ยงลงซึ่งเขาแห่งประชาชาติ
ที่ยกเซบของตมมาชีวิตแผ่นดินยูดาห์กระทำให้กระจัดกระจายไป"

Chapter 2

1 ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นอีกแลเห็น ดูเถิด ชายคนหนึ่งมีเชือกมัดอยู่ในมือแน่น
2 ข้าพเจ้าจึงถามว่า "ท่านจะไปไหน" เขาจึงบอกข้าพเจ้าว่า "จะไปวัดเยรูซาเล็มดูว่า กว้างเท่าใด
ยวาทเท่าใด"
3 และดูเถิด ทูตสวรรค์ที่ได้สนทนากับข้าพเจ้าก็ก้าวออกไป
และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ก้าวออกไปพบกับท่าน
4 และบอกท่านว่า "จึงชี บอกชายหนุ่มคนนั้นว่า
`จะมีคนมาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มอย่างกับชนบทที่ไม่มีกำแพงล้อม
เพราะว่าประชาชนและสัตว์เลี้ยงในนั้นจะมีมากมาย
5 เพราะว่าเราจะเป้นเหมือนก่าแพงพลีลล้อมเธอไว้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า
และเราจะเป้นสง่าราศีในเมืองนั้น
6 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เอ้ เอ้ จงหนีไปให้พ้นจากแผ่นดินเหนือ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า
เพราะเราได้แผ่พวกเจ้าออกดังลมทั้งสี่ทิศของท้องฟ้า
7 โอ ศิโยนเอ๋ย เจ้าผู้ที่อยู่กับบิดาของบาบิโลน จงหนีไป
8 เมื่อสง่าราศีมาแล้ว พระองค์ทรงให้เรานี้ไปยังประชาชาติที่ปล้นเจ้า เพราะว่าผู้ใดได้แต่ต้องเจ้า
ก็ได้นี้แต่ต้องแก้วพระเนตรของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า
9 เพราะ ดูเถิด เราจะส่งมือของเราเหนือเขา และเขาจะเป้นชนถูกปล้นให้แก้คนรับใช้ของเขาเอง'
แล้วเราจะได้ทราบว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามา
10 โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงและรำเรงเถิด เพราะดูเถิด
เรามาและจะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
11 และประชาชาติเป้นอันมากจะสมทบกันเข้าเป็นฝ่ายพระเยโฮวาห์ในวันนั้น
และจะเป้นประชาชนของเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย
และเราจะทราบว่พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามายังเจ้า
12 และพระเยโฮวาห์จะทรงรับยูดาห์เป้นมรดก เป็นส่วนของพระองค์ในแผ่นดินบริสุทธิ์
และเราจะเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง"
13 บรรดาเนื้อหนังเอ๋ย จงนิ่งสงบอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
เพราะว่าพระองค์ทรงตื่นและเสด็จจากที่ประทับอันบริสุทธิ์ของพระองค์แล้ว

Chapter 3

1 แล้วท่านได้แสดงให้ข้าพเจ้าเห็นโยชูาหมาบไธหิต ซึ่งยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์
และซาตานยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน จะขัดขวางท่าน
2 และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า "โอ ซาตาน พระเยโฮวาห์ตรัสห้ามเจ้าเอะ
พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มทรงห้ามเจ้าเถิด
นี่ไม่ใช่ดินพินที่ฉวยออกมาจากไฟดอกหรือ"
3 ฝ่ายโยชูานั้นสวมเครื่องแต่งกายสกปรก ยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์
4 และทูตสวรรค์จึงบอกผู้ที่ยืนอยู่ข้างหน้าท่านว่า "จงเปลี่ยนเครื่องแต่งกายที่สกปรกจากท่านเสีย"
และทูตสวรรค์พูดกับท่านว่า "ดูเถิด เราได้อาความชั่วช้าออกไปเสียจากเจ้าแล้ว
และเราจะประดับตัวเจ้าด้วยเสื้อผ้าอันสะอาด"
5 และข้าพเจ้าว่า "จงให้เขาทั้งหลายเอาผ้ามาลาสอาดมาโปกศิรชะของท่าน"
เขาจึงเอาผ้ามาลาสอาดมาโปกศิรชะของท่าน และสวมเครื่องแต่งกายให้ท่าน
และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ยืนอยู่
6 และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์จึงกล่าวแก่โยชูาว่า
7 "พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าดำเนินในหนทางของเรา และรักษาคำคำขั้บของเรา
เจ้าจะได้ปกครองนิเวศของเรา และดูแลบริเวณของเรา
และเราจะให้เจ้ามีสิทธิที่จะเข้าไปท่ามกลางผู้เหล่านั้นที่ยืนอยู่ที่นี้
8 โอ โยชูาหมาบไธหิต จงฟังเถิด เจ้าและสหายของเจ้าผู้ที่นั่งอยู่ข้างหน้าเจ้า
เพราะคนเหล่านี้เป้นหามยสำคัญ ดูเถิด เราจะนำผู้รับใช้ของเรา มา คือ พระอังกูร
9 เพราะว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงดูสิลาซึ่งเราตั้งไว้หน้าโยชูา
เป้นสิลาก้อนเดียวที่มีเจ็ดตา ดูเถิด เราจะสลักบนศิลานั้น
และเราจะเปลี่ยนความชั่วช้าของแผ่นดินยูดาห์ไปเสียในวันเดียว
10 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า

ในวันนั้นเจ้าทุกคนจะเชิญเพื่อนบ้านของเจ้าให้มาได้เถาะงุ่นและไต่ต้นมะเดื่อ"

Chapter 4

1 และทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้ามาอีก
และปลุกข้าพเจ้าเหมือนคนที่เพิ่งตื่นจากการนอนของเขา
2 และท่านถามข้าพเจ้าว่า "เจ้าเห็นอะไร" ข้าพเจ้าตอบว่า "ดูเถิด
ข้าพเจ้าเห็นเชิงที่ยืนทำด้วยทองคำอันหนึ่ง มีขามอยู่ที่ยอด และมีตะเกียงอยู่บนนั้นเจ็ดดวง
และมีท่อเจ็ดท่อนำไปยังตะเกียงซึ่งอยู่บนยอดนั้นดวงละท่อ
3 และมีต้นมะกอกเทศสองต้นอยู่ข้างๆ อยู่ข้างขวาขามนั้นต้นหนึ่ง อยู่ข้างซ้ายต้นหนึ่ง"
4 และข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า "เจ้านายเจ้าข้า นี่คืออะไร"
5 ทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าตอบข้าพเจ้าว่า "นี่คืออะไร เจ้าไม่ทราบหรือ" ข้าพเจ้าตอบว่า
"เจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ"
6 แล้วท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า "นี่เป็นพระวาจนะของพระเยโฮวาห์ที่ให้ไว้กับเศรบบาเบลว่า
มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธาภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา
พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
7 โอ ภูเขาใหญ่ เจ้าเป้นอะไรเล่า ต่อหน้าเศรบบาเบลเจ้าจะเป็นที่ราบ
และท่านจะนำสิลาก้อนที่อยู่ยอดออกมาท่ามกลางการให้ร้องว่า `งามจริงพระวิหาร งามจริง"
8 ยิ่งกว่านั้นพระวาจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้ากล่าวว่า
9 "มือของเศรบบาเบลได้วางรากฐานของพระนิเวศน์ และมีมือของเขาจะสร้างให้สำเร็จ
แล้วเราจะทราบว่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามาหาเจ้าทั้งหลาย
10 เพราะว่าผู้ใดที่ดูหมิ่นวันแห่งการเลือกน้อย เพราะเขาจะเปรมปรีดี
และจะได้เห็นสายดึงที่อยู่ในมือของเศรบบาเบลพร้อมกับสิ่งทั้งเจ็ดนี้
ซึ่งคือบรรดาพระเนตรของพระเยโฮวาห์ซึ่งมองอยู่ทั่วพิภพ"
11 แล้วข้าพเจ้าจึงถามท่านว่า
"ต้นมะกอกเทศสองต้นที่อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของเชิงที่ยืนนั้นคืออะไร"
12 และข้าพเจ้าถามท่านเป้นครั้งที่สองว่า "ก็ทั้งทั้งสองของต้นมะกอกเทศ
ซึ่งอยู่ข้างท้องทองคำทั้งสอง ซึ่งเทน้ำมันออกนั้นคืออะไร"
13 ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าไม่ทราบหรือ เหล่านี้คืออะไร" ข้าพเจ้าตอบว่า "เจ้านายเจ้าข้า
ข้าพเจ้าไม่ทราบ"
14 แล้วท่านจึงกล่าวว่า "ทั้งสองนี้คือผู้ที่ได้รับการเจิม
เป้นผู้นิยอยู่ข้างองค์พระผู้เป้นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้น"

Chapter 5

1 ข้าพเจ้าหันกลับและเงยหน้าขึ้นอีกก็แลเห็น ดูเถิด หนึ่งสิ่วม้วนหนึ่งเกาะอยู่บน
2 ท่านจึงถามข้าพเจ้าว่า "เจ้าเห็นอะไร" ข้าพเจ้าตอบว่า "ข้าพเจ้าและเห็นหนึ่งสิ่วม้วนหนึ่งเกาะอยู่
มันยาวยี่สิบศอก และกว้างสิบศอก"
3 แล้วท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า "นี่แหละเป้นคำสาปที่แผ่ออกไปทั่วพื้นแผ่นดินทั้งสิ้น
ผู้ที่ทำการไจกรรมทุกคนจะต้องถูกขจัดออก ตั้งแต่ไปตามความในหนึ่งสิ่วม้วนนั้น
และทุกคนที่เป้นวิญญาณจะต้องถูกขจัดออกตั้งแต่ไปตามที่กำหนดไว้
4 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราส่งคำสาปนั้นออกไป และคำนั้นจะเข้าไปในเรือนของโจร
และในเรือนของคนที่เป็นวิญญาณเท็จโดยออกนามของเรา และคำนี้จะค้างคั่นอยู่ในเรือน
ผลาญเรือนนั้นเสียทั้งตัวไม้และศิลา"
5 ทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าได้ออกมาพูดกับข้าพเจ้าว่า "จงเงยหน้าขึ้นดูว่า
สิ่งที่ออกไปนั้นคืออะไร"
6 ข้าพเจ้าจึงว่า "นั่นคืออะไร" ท่านจึงตอบว่า "นี่คือเอฟาห์ที่ออกไป" และท่านจึงว่า
"นี่คือสิ่งคล้ายคลึงในแผ่นดินทั้งสิ้น"
7 และ ดูเถิด ตะกั่วหนึ่งตะลันต์ก็ถูกยกขึ้น และมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ในเอฟาห์นั้น
8 และเขากล่าวว่า "นี่คือความชั่ว" และท่านก็ผลักนางนั้นเข้าไปในเอฟาห์
แล้วก็ผลักลูกน้ำหมึกที่ทำด้วยตะกั่วนั้นไปปกปากมันไว้
9 แล้วข้าพเจ้าก็เงยหน้าขึ้นแลเห็น ดูเถิด มีผู้หญิงสองคนออกมานั้น มีลมอยู่ในปีกของนาง
นางมีปีกเหมือนปีกของนกกระสาตัว และนางก็ยกเอฟาห์ขึ้นระหว่างโลกและฟ้าสวรรค์
10 แล้วข้าพเจ้าจึงพูดกับทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า "นางเหล่านั้นจะนำเอฟาห์ไปไหน"
11 ท่านตอบข้าพเจ้าว่า "ไปยังแผ่นดินสินารไปสร้างเรือนไว้ให้เอฟาห์ เมื่อเตรียมอย่างนี้เสร็จแล้ว
นางเหล่านั้นจะวางเอฟาห์ไว้บนฐานของมัน"

Chapter 6

1 และข้าพเจ้าได้หันกลับ เงยหน้าขึ้นอีกแลเห็น ดูเถิด มีรถม้าสี่คันออกมาระหว่างภูเขาสองลูก
ภูเขาเหล่านั้นเป้นภูเขาทองสัมฤทธิ์
2 รถรบคันแรกเทียมม้าแดง รถรบคันที่สองม้าดำ
3 รถรบคันที่สามม้าขาว รถรบคันที่สี่ม้าดั่งสีเทา
4 แล้วข้าพเจ้าจึงถามทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า "เจ้านายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร"
5 และทูตสวรรค์นั้นตอบข้าพเจ้าว่า "เหล่านี้เป้นวิญญาณเสียดางแห่งฟ้าสวรรค์
ซึ่งออกมาหลังจากที่ได้ยินอยู่ต่อพระพักตร์ขององค์พระผู้เป้นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้นแล้ว
6 ม้าดำทรงไปยังประเทศเหนือ ตัวขาวติดตามม้าดำไป และตัวสีดางตรงไปยังประเทศใต้"
7 และตัวสีเทาออกไป พวกมันก็ร้อนใจที่จะออกไปและตรวจตราพื้นพิภพ และท่านกล่าวว่า "ไปสิ
ไปตรวจตราพิภพ" ดังนั้นม้าเหล่านั้นจึงตรวจตราพิภพ
8 แล้วท่านจึงร้องบอกข้าพเจ้าว่า "ดูเถิด
ม้าเหล่านี้ที่ไปยังประเทศเหนือนั้นได้กระทำให้จิตวิญญาณของเราสงบนิ่งในประเทศเหนือมัน"
9 และพระวาจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า

10 "จงนำเอาเอลดัย โทบียาห์ และเยดายาห์ไปเสียจากบรรดาเชลย ผู้ซึ่งกลับจากบาบิโลน ในวันเดียวกันนั้นไปยังเรือนของโยสิยาห์ บุตรชายเศฟันยาห์
11 จงเอาเงินและทองคำทำเป็นมงกุฎหลายมงกุฎ และสวมบนศีรษะของโยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาบุโรทิศ
12 และกล่าวแก่เขาว่า "พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งฉันว่า ดุเถิด ชายผู้ที่มีชื่อว่าพระองค์ เพราะท่านจะใหญ่อยู่ในสถานที่ของท่าน และจะสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์
13 ท่านผู้นี้แหละจะเป็นผู้สร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และจะรับเกียรติศักดิ์ และจะประทับและปกครองอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และท่านจะเป็นบุโรทิศอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และการหารือนั้นอย่างสันติจะมีอยู่ระหว่างท่านทั้งสอง'
14 และมงกุฎเหล่านั้นจะอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ เพื่อให้เป็นที่ระลึกถึงเฮเลม โทบียาห์ เยดายาห์ และเศฟันยาห์ บุตรชายของเศฟันยาห์
15 บรรดาผู้ที่อยู่ทางไกลจะมาช่วยสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และท่านทั้งหลายจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงใช้ข้าพเจ้ามายังท่าน ถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอย่างเคร่งครัด สิ่งนี้จะเป็นไปดังกล่าวนั้น"

Chapter 7

1 ต่อมาในปีที่สี่ของรัชกาลษัตริย์ดารีอัส พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ ณ วันที่สี่เดือนที่เก้า ซึ่งเป็นเดือนคัสลิว
2 เมื่อพวกเขาได้ใช้ให้ซารเซเธอร์และเรเกเมเมเลค พร้อมกับบรรดาพวกของเขา ไปยังพระนิเวศของพระเจ้า ทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์
3 และร้องขอต่อบรรดาบุโรทิศที่พระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา และต่อผู้พยากรณ์ว่า "การที่ข้าพเจ้าจะไว้ทุกข์และปลกตัวออกในเดือนที่ห้า อย่างที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาแล้วเป็นหลายปีนั้นหรือไม่"
4 แล้วพระวามะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าว่า
5 "จงกล่าวแก่ประชาชนทั้งสี่นแห่งแผ่นดินและแก่บรรดาบุโรทิศว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายยอดอาหารและไว้ทุกข์ในเดือนที่ห้าและในเดือนที่เจ็ด ตั้งเจ็ดสิบปีนั้น เจ้าได้อุดอาหารเพื่อเราคือเราเองหรือ
6 และเมื่อเจ้ารับประทานและเมื่อเจ้าดื่ม เจ้าก็รับประทานเพื่อตัวเจ้าเอง และดื่มเพื่อตัวเจ้าเองมิใช่หรือ
7 ในเมื่อเยรูซาเล็มมีคนอยู่และมั่งคั่ง มีหัวเมืองล้อมรอบ ภาคใต้และแดนที่ราบก็มีคนอยู่ เจ้าน่าจะฟังพระวามะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประกาศโดยผู้พยากรณ์รุ่นก่อนๆ มิใช่หรือ"
8 และพระวามะของพระเยโฮวาห์มาถึงเศคาริยาห์ว่า
9 "พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งฉันว่า จงพิพากษาดามความจริง ทุกคนจงแสดงความเมตตากรุณาและความสงสารต่อพี่น้องของตน
10 อย่าบีบบังคับหญิงม่าย ลูกกำพร้าพ่อ คนต่างด้าวหรือคนยากจน และอย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อพี่น้องของตน"
11 แต่เขาปฏิเสธไม่ยอมฟังและหันปาดี้นเข้าใส่ และอดหูของเขาเสียเพื่อเขาจะไม่ได้ยิน
12 เออ เขาได้กระทำใจของเขาเหมือนหินแข็ง เกรงว่าเขาจะได้ยินพระราชบัญญัติและพระวามะซึ่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงส่งไปทางผู้พยากรณ์รุ่นก่อนโดยพระวิญญาณของพระองค์ เหตุฉะนั้นพระพิโรธอันยิ่งใหญ่จึงได้มาจากพระเยโฮวาห์จอมโยธา
13 ดังนั้นต่อมาพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า "เมื่อเราร้องเรียก เขาไม่ฟังฉันใด เมื่อเราร้องทูล เขาก็ไม่ฟังฉันนั้น
14 และเราก็ให้เขากระจัดกระจายไปด้วยลมบ้าหมูท่ามกลางประชาชาติทั้งสี่ซึ่งเขาไม่รู้จัก ดังนั้นแผ่นดินจึงรกร้างอยู่เบื้องหลังเขา ไม่มีใครผ่านไปหรือกลับเข้าไป เพราะเขาได้ปล่อยให้แผ่นดินที่นางพึงพอใจนั้นรกร้างไปเสียแล้ว"

Chapter 8

1 และพระวามะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าอีกว่า
2 "พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งฉันว่า เราหวงแหนศิโยนด้วยความหวงแหนอันยิ่งใหญ่อ และเราหวงแหนเธอด้วยความกริ้วมาก
3 พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งฉันว่า เรากลับไปยังศิโยน และจะอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม และเขาจะเรียกเยรูซาเล็มว่าเมืองแห่งความจริง และเรียกภูเขาของพระเยโฮวาห์จอมโยธาว่าภูเขาบริสุทธิ์
4 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งฉันว่า ชายชราและหญิงชราจะอาศัยอยู่ตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มอีก ต่างก็ไม่มีท่าอยู่ในมือเพราะอายุมากทีเดียว
5 และถนนทั้งหลายในเมืองนั้นก็จะมีคนไปด้วยเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงวิ่งเล่นอยู่ทั่วไป
6 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งฉันว่า ถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องประหลาดในสายตาของประชาชาติที่เหลืออยู่ในสมัยนั้นแล้ว พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ที่น่าประหลาดในสายตาของเราด้วยมิใช่หรือ
7 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งฉันว่า ดุเถิด เราจะช่วยประชาชนของเราให้รอดพ้นจากประเทศตะวันออกและจากประเทศตะวันตก
8 และเราจะพาเขาทั้งหลายให้มาอาศัยอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป้นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย ด้วยความจริงและความชอบธรรม
9 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงให้มือของเจ้าทั้งหลายแข็งแรง จงให้มือของเจ้าทั้งหลายผู้ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ในกาลนี้ซึ่งมาจากปากผู้พยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในวันที่ได้วางรากฐานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพื่อว่าจะได้ก่อสร้างพระวิหารนั้นขึ้น

10 เพราะวาก่อนสมัยนั้นไม่มีคำจ้างให้แก่คนหรือให้แก่สัตว์ ทั้งผู้ที่เข้าออกก็ไม่มีสันติภาพเพราะเหตุภัยพิบัตินั้น เพราะเราปล่อยให้คนทั้งหลายต่อสู้กับเพื่อนบ้านของตน
11 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แต่บัดนี้เราจะไม่กระทำต่อประชาชาติที่เหลืออยู่อย่างกับสมัยก่อน
12 เพราะว่าเมล็ดพืชจะเกิดเจริญงอกงาม เถาเถาจะมีลูกและแผ่นดินจะให้ผล และท้องฟ้าจะให้น้ำค้าง และเราจะกระทำให้ประชาชาติที่เหลืออยู่นี้ถือกรรมสิทธิ์สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด
13 โอ วงศ์วานยูดาห์และวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าเคยเป็นที่สาปแช่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายให้เขาแช่งฉันใด ต่อมาเราจะช่วยเจ้าให้รอดพ้นและเจ้าจะได้เป็นแหล่งพระพรฉันนั้น อย่างกล้วยเถา แต่จงให้มือของเจ้าแข็งแรงเถิด
14 เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งฉันว่า เมื่อบรรพบุรุษของเจ้าเข้าเฝ้าให้เราโกรธนั้น เราได้สั่งใจว่าจะลงโทษเจ้า เรามิได้หย่อนความตั้งใจลง พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งฉันและ
15 ดังนั้นในวันเหล่านี้เราตั้งใจอีกว่า เราจะกระทำต่อเยรูซาเล็มและต่อวงศ์วานยูดาห์ อย่างกล้วยเถา
16 ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่เจ้าทั้งหลายพึงกระทำ จงต่างคนต่างพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน จงให้การพิพากษาที่ประตูเมืองของเจ้าเป็นตามความจริงและกระทำเพื่อสันติ
17 อย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อเพื่อนบ้าน อย่ารักค่าปฏิญาณเท็จ สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เราเกลียดชัง" พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งฉันและ
18 และพระวามะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าว่า
19 "พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งฉันว่า การอดอาหารในเดือนที่สี่ การอดอาหารในเดือนที่ห้าและการอดอาหารในเดือนที่เจ็ด และการอดอาหารในเดือนที่สิบ จะเป็นที่ทำให้ความมั่นคงและความร่ำเริง และเป็นการเลี้ยงที่ให้อิ่มหนำแห่งวงศ์วานยูดาห์ เหตุฉะนั้นเจ้าจงรักความจริงและสันติภาพ
20 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งฉันว่า สนหาดีทั้งหลายยังจะมา คือประชาชาติที่ยังอาศัยอยู่ในหัวเมืองอันมากมาย
21 ชาวเมืองหนึ่งจะไปหาชาวเมืองอีกเมืองหนึ่ง กล่าวว่า "ให้เรากับกันหนีเข้าไปทูลต่อจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และแสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธา ข้าพเจ้าก็จะไปด้วย"
22 เออ สนหาดีทั้งหลายเป็นอันมาก และบรรดาประชาชาติที่เข้มแข็งจะมาแสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธาในเยรูซาเล็ม และทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์
23 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งฉันว่า ต่อมาในสมัยนั้นสิบคนจากประชาชาติทุกภาษาจะยึดชายเสื้อคลุมของยิวคนหนึ่งไว้แล้วกล่าวว่า "ขอให้เราไปกับท่านเถิด เพราะเราได้ยินว่าพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน"

Chapter 9

1 ภาระแห่งพระวามะของพระเยโฮวาห์ที่มีในหัตถาภ และเมืองดามัสกัสจะเป็นที่พิภพสงสำหรับที่นั้น เมื่อตาของมนุษย์จะแสวงหาพระเยโฮวาห์ แม้กระทั่งอิสราเอลทุกตระกูลด้วย
2 เมืองอามัซซึ่งมีเขตแดนติดกันก็รวมอยู่ด้วย โทะระกับไซดอน แม้จะเป็นเมืองฉลาดก็ตาม
3 โทะระได้สร้างป้อมปราการให้แก่ตนเอง และสะสมเงินไว้เป็นกองอย่างกองฝุ่น และทองคำเนื้อดีอย่างโคลนตามถนน
4 ดุเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปลดเอาข้าวของของเมืองนี้ไปเสีย และหญิงอำนาชของเมืองนี้ลงไปบนทะเล และเมืองนี้จะถูกไฟเผาผลาญเสีย
5 เมืองอัชเคโลนจะเห็นและกลัว เมืองกาซาจะเห็น และมีความเศร้าโศกอย่างยิ่ง เมืองเอโครนด้วยเหมือนกัน เพราะความหวังของเมืองนี้จะเป็นที่น่าละอาย กษัตริย์จะพินาศจากเมืองกาซา เมืองอัชเคโลนจะไม่มีคนอาศัยอยู่
6 คนที่ไม่มีพ่อจะมากอยู่ในเมืองอัชโดด เราจะตัดความหยิ่งผยองของคนฟิลิสเตียออกเสีย
7 เราจะเอาเลือดของเขากออกไปจากปากของเขา และเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนออกไปจากระหว่างสี่ฟันของเขาเสีย แต่คนที่เหลืออยู่ คือชนอันเองจะอยู่เพื่อพระเจ้าของเรา จะเป็นเหมือนผู้ครอบครองคนหนึ่งในยูดาห์ และเอโครนจะเหมือนคนเยบส
8 และเราจะตั้งค่ายรอบนิเวศของเราเป็นกองยาม เพื่อจะมีให้ผูใดเดินทัพไปมาได้ จะไม่มีผู้บีบบังคับผ่านพวกเขาไปอีก เพราะบัดนี้เราเห็นกับตาของเราเอง
9 โอ ดิฉันแห่งศิโยนเอ๋ย จงรำเริงอย่างยิ่งเถิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงให้ร้อง ดุเถิด กษัตริย์ของพระองค์จะมาหาเธอ ทรงความชอบธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงลูกลา
10 เราจะขจัดคราบเสียจากเอเฟราอิม และนำเสียจากเยรูซาเล็ม ธนูสงครามจะถูกขจัดเสียด้วย และท่านจะมีบัญชาสันติให้มิแก่ประชาชาติทั้งหลาย อาณาจักรของท่านจะมีจากทะเลนี้ไปถึงทะเลโน้น และจากแม่น้ำนั้นไปถึงสุดปลายพิภพ
11 ส่วนเจ้าเล่า เพราะโลหิตแห่งพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อเจ้า เราจะปลดปล่อยเชลยในพวกเจ้าให้เป็นอิสระจากบอแห่งนั้น
12 โอ นักโทษที่มีความหวังเอ๋ย จงกลับไปยังที่กำบังซึ่งแข็งแรงของเจ้า คือวันนั้นเองเราจะประกาศว่า เราจะคืนแก่เจ้าสองเท่า
13 เพราะเราได้ตัดยูดาห์เหมือนโคงค์ธนู เราได้กระทำเอเฟราอิมให้เป็นลูกธนู โอ ศิโยนเอ๋ย เราปลุกเร้าบุตรชายทั้งหลายของเจ้าให้ต่อสู้กับบุตรชายทั้งหลายของเจ้านะ โอ กรักเอ๋ย และแก่วงศ์วานดาบของนักรบ
14 แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงปรากฏเหนือเขาทั้งหลาย และลูกธนูของพระองค์จะออกไปเหมือนฟ้าแลบ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเป่าแตร และจะเสด็จไปในลมบ้าหมูพิภพได้
15 พระเยโฮวาห์จอมโยธาสะพินาศกษัตริย์เขาทั้งหลายไว้ และเขาทั้งหลายจะล้างผลาญและเหยียบลงด้วยนกกินงีลง

และจะดื่มและท่าเสียอีกทีก็เพราะเหตุเหล่านั้น และจะอ้อมเหมือนข้ามเปือกเหมือนมุมแห่งบุซา 16 ในวันนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาส่งทูตช่วยเขาให้รอด เพราะเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์จึงผู้แกะ เขาทั้งหลายจะเป็นเหมือนกับแพรวพลอยที่อยู่ในมงกุฎ คือถูกยกขึ้นเหมือนธงในแผ่นดินของพระองค์ 17 ด้วยว่าความดีของพระองค์ยิ่งใหญ่เพียงใด และความงดงามของพระองค์ยิ่งใหญ่เพียงใด เมล็ดข้าวจะกระทำให้ชายหนุ่มเราเริง และนางอู่นใหม่จะทำให้หญิงสาวชื่นบาน

Chapter 10

1 จงผ่นจากพระเยโฮวาห์ในฤดูฝนทุกปลายฤดู ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นเมฆพายุ จะทรงประทานท่าฝนแก่มนุษย์ และฝักในทุ่งนแก่ทุกคน 2 เพราะว่ารูปเคารพประจำบ้านพูดไม่ได้เรื่อง และพวกโหรก็เห็นสิ่งหลอกลวง และเล่าความฝันเท็จ และให้คำเล่าโลมที่เปล่าประโยชน์ 3 เพราะฉะนั้นประชาชนจึงหลงไปอย่างงูงสัตว์ เขาทุกข์ใจเพราะขาดเมษบาล 3 "เราโกรธเมษบาลอย่างรุนแรง และเราละโทษบรรดาและผู้ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาเออาพระยี่ใส่ผู้ส่งสัตว์ของพระองค์คือวงศานยูดาห์ และทรงกระทำเขาให้เป็นเหมือนม้าศึกอีกใหม่ในสงคราม 4 สิลามูมเอกออกมาจากเขา หมัดซึ่งเดินที่ออกมาจากเขา คันธนูรบศึกออกมาจากเขา และผู้บีบบังคับทุกคนออกมาจากเขาด้วยกัน 5 เขาจะเป็นอย่างชายฉกรรจ์ในสงคราม เหยียบย่ำศัตรูไปในโกลนตามถนน เขาจะต่อสู้เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา เขาจะกระทำให้ผู้ที่ยูบ่นหลังม้ายูบเหิง 6 เราจะหนุนกำลังวังศานของยูดาห์ และเราจะช่วยวงศานของโยเซฟให้รอด เราจะนำเขากลับมาอีกเพื่อให้เขาได้อาศัยอยู่เพราะเราสงสารเขา และเขาจะเป็นเหมือนอย่างว่าเราได้ทอดทิ้งเขา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เราจะฟังเขา 7 แล้วคนแอฟราอิมจะเป็นเหมือนชายฉกรรจ์ และจิตใจของเขาทั้งหลายจะเปรมปรีดีเหมือนได้ดื่มน้ำอู่น เออ ลูกหลานของเขาคะได้เห็นและเปรมปรีดี และจิตใจของเขาจะยินดีเหลือล้นในพระเยโฮวาห์ 8 เราจะฉีกปากเรียกเขาและรวบรวมเขาดั้มา เพราะเราได้ไถ่เขาไว้แล้ว และเขาจะมีมากมายเหมือนกาลก่อน 9 แม้เราจะหว่านเขาไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย แต่เขาจะระลึกถึงเราในประเทศที่ห่างไกลนั้น เขาจะดำรงชีวิตอยู่กับลูกหลานของเขาและกลับมา 10 เราจะนำเขากลับจากแผ่นดินอียิปต์ และรวบรวมเขามาจากอัสซีเรีย และเราจะนำเขามายังแผ่นดินเกลาดและเลบานอนจนจะไม่มีที่ใหเขาอยู่ 11 พระองค์จะเสด็จผ่านข้ามทะเลแห่งความระทม และจะทรงบุกคลื่นทะเล และที่ลึกทั้งสิ้นของแม่น้ำจะแห้งไป ความเห่อเหิมของอัสซีเรียจะตกต่ำ และคทาของอียิปต์จะพรากไปเสีย 12 เราจะกระทำให้เขาทั้งหลายเข้มแข็งในพระเยโฮวาห์ และเขาจะดำเนินในพระนามของพระองค์" พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

Chapter 11

1 โอ เลบานอนเอ๋ย จงเปิดบรรดาประตูของเจ้า เพื่อไฟจะได้เผาผลาญไม้สนสีดาร์ของเจ้าเสีย 2 โอ ต้นสนสามใบเอ๋ย จงรำไห้เกิด เพราะไม้สนสีดาร์ล้มเสียแล้ว เพราะบรรดาไม้ที่ส่งงามพินาสลงไปแล้ว โอ ต้นโอ๊กเมืองบาชานเอ๋ย จงรำไห้เกิด เพราะป่าที่ปลูกไถ่เสียแล้ว 3 ฟังซิ เสียงร่ำไห้ของเมษบาล เพราะส่งาราศีของเขาทั้งหลายก็ถูกทำลายไปแล้ว ฟังซิ เสียงสิงโตหนุ่มคำราม เพราะว่าความภูมิใจแห่งแม่น้ำจอร์แดนก็ร้างเปล่า 4 พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสดังนี้ว่า "จงเลี้ยงฝูงแพะแกะที่ต้องถูกฆ่า 5 บรรดาผู้ที่ซื้อผมไปก็ฆ่ามันเสีย และไม่ต้องมีโทษ และบรรดาคนที่ขายมันกล่าวว่า 'สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะข้าพเจ้าจ้มีแล้ว' และเมษบาลของมันทั้งหลายไม่สงสารมันเลย 6 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราจะไม่สงสารชาวแผ่นดินนี้อีกต่อไป ดูเถิด เรากิจจะกระทำให้เขาต่างคนตกเข้าไปในมือของเพื่อนบ้านของเขา และต่างก็ตกไปในหัตถ์ของภักษัตริย์ของเขา และท่านจะบีบแผ่นดินให้แหลก และเราจะไม่ช่วยเหลือคนหนึ่งคนใดให้พ้นมือของท่านทั้งหลายเลย" 7 ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงจะได้เลี้ยงฝูงแพะแกะที่ถูกฆ่า คือตัวเจ้าเอง โอ พวกที่นำสงสารแห่งฝูงแกะเอ๋ย ข้าพเจ้าจึงเอาไม้เท้าสองอัน อันหนึ่งให้ชื่อว่า พระคุณ อีกอันหนึ่งข้าพเจ้าให้ชื่อว่า สภาพ และข้าพเจ้าก็เลี้ยงดูฝูงแกะ 8 ในเดือนเดียวข้าพเจ้าตัดเมษบาลสามคนนั้นออกเสีย แต่จิตใจข้าพเจ้าเกลียดชังแกะเหล่านั้น และจิตใจแกะก็เกลียดชังข้าพเจ้าด้วย 9 ข้าพเจ้าจึงว่า "ข้าจะไม่เลี้ยงดูเจ้า อะไรจะต้องตายก็ให้ตายไป อะไรที่จะต้องถูกตัดออกก็ให้ถูกตัดออกไปเสีย และให้บรรดาที่เหลืออยู่นั้นกินเนื้อซึ่งกันและกัน" 10 ข้าพเจ้าก็เอาไม้เท้าที่ชื่อ พระคุณ นั้นมาหัก เพื่อล้มเลิกพันธสัญญาซึ่งข้าพเจ้าได้ทำไว้กับชนชาติทั้งหลายเสีย 11 จึงเป็นอันล้มเลิกในวันนั้น และพวกที่นำสงสารแห่งฝูงแกะ ผู้ซึ่งคอยดูข้าพเจ้าอยู่ก็รู้ว่า นั่นเป็นพระวจนะของพระเยโฮวาห์ 12 แล้วข้าพเจ้าจึงพูดกับเขาว่า "ถ้าท่านเห็นควรรักต่อข้าพเจ้าแล้ว ถ้าไม่เห็นควรรักไม่ต่อ" แล้วเขาก็ช่งเงินสามสิบเหรียญออกให้แก่ข้าพเจ้าเป็นค่าจ้าง 13 แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงโยนเงินนั้นให้แก่ช่างปั้นหม้อ" คือเงินก้อนงามที่เขาจ่ายให้ข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเอาเงินสามสิบเหรียญนี้ให้แก่ช่างปั้นหม้อในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ 14 แล้วข้าพเจ้าก็หักไม้เท้าอันที่สองที่ชื่อ สภาพ นั้นเสีย

ล้มเลิกภราดรภาพระหว่างยูดาห์และอิสราเอล 15 แล้วพระเยโฮวาห์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงหยิบเครื่องใช้ของเมษบาลโง่เหล่าขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง 16 เพราะดูเถิด เราจัดเมษบาลผู้หนึ่งในแผ่นดินนี้ ผู้ไม่แวะไปหาตัวที่ถูกตัดออกไป หรือแสวงหาตัวที่ยังหนุ่ม หรือรักษาตัวที่หักเสียแล้ว หรือเลี้ยงดูตัวที่เป็นปกติ แต่กินเนื้อของแกะอ้วนทุกตัว ฉีกกินจนกระทั่งถึงกับของมัน 17 รับผิดชอบเมษบาลผู้ไร้ค่าของเรา ผู้ที่ทอดทิ้งฝูงแพะแกะเสีย ขอให้ดาบฟันชนของเขาและฟันดาบของเขาเถิด ขอให้ชนของเขากลับไปเสีย และให้ดาบของเขาบอดทีเดียว"

Chapter 12

1 การะแห่งพระวจนะของพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับเรื่องอิสราเอล พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสิงท่องฟ้าออก แลวางรากพิภพ และเป็นจิตวิญญาณให้มีอยู่ในมนุษย์ ตรัสว่า 2 "ดูเถิด เราจะทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นถ้ำแห่งการสั่นสะเทือนสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบ เมื่อพวกเขาจะล้อมทั้งยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มไว้ 3 ในวันนั้น เราจะกระทำให้เยรูซาเล็มเป็นศิลาหนักแก่บรรดาชนชาติทั้งหลาย ผู้ที่พยายามยกหินนั้นขึ้นจะกระทำให้ตัวเองถูกหินเป็นชิ้นๆ ถึงแม้ว่าประชาชาติทั้งสิ้นในพิภพจะสมทบกันสู้เยรูซาเล็ม 4 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้น เราจะให้ม้าทุกตัววนาย และกระทำให้คนขี่ม้าคลั่ง แต่เราจะลืมหาดูวงศานยูดาห์ และเราจะกระทำให้ม้าทุกตัวของชนชาติทั้งหลายดาบอดไป 5 แล้วหัวหน้าคนยูดาห์จะรำพึงในใจว่า 'ชาวเยรูซาเล็มจะเป็นกำลังของเรา เนื่องจากพระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของเรา' 6 ในวันนั้นเราจะกระทำให้หัวหน้าคนยูดาห์ทั้งหลายเหมือนหม้อร้อนแดงอยู่ท่ามกลางกองหิน เหมือนคบเพลิงสว่างอยู่ท่ามกลางฟ่อนข้าว และเขาจะเผาผลาญบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบไปทางขวาและไปทางซ้ายเสีย ฝ่ายเยรูซาเล็มจะมีคนอาศัยอยู่ในที่เดิมมันเอง คือเยรูซาเล็ม 7 และพระเยโฮวาห์จะประทานชัยชนะแก่เต็นท์ของยูดาห์ก่อน เพื่อว่าสงราสีแห่งราชวงศ์ดาวิด และสงราสีแห่งชาวเยรูซาเล็มจะไม่ได้เป็นที่ยกย่องเหนือกว่าของยูดาห์ 8 ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันชาวเยรูซาเล็มไว้ เพื่อว่าคนที่อ่อนแอท่ามกลางเขาในวันนั้นจะเป็นเหมือนดาวิด และราชวงศ์ของดาวิดจะเป็นเหมือนพระเจ้า เหมือนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์นำหน้าเขาทั้งหลาย 9 ต่อมาในวันนั้น เราจะแสวงที่จะทำลายประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งตามาต่อสู้เยรูซาเล็ม 10 และเราจะเทวิญญาณแห่งพระคุณและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เขาทั้งหลายจะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แทง เขาจึงจะไว้ทุกข์เพื่อท่านเหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะร้องไห้อย่างซมึนเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้อย่างซมึนเพื่อบุตรหัวปีของตน 11 ในวันนั้น การไว้ทุกข์ในเยรูซาเล็มจะใหญ่โตอย่างการไว้ทุกข์เพื่อฮาดัดริมโมน ณ ที่ราบเมกิดโด 12 แผ่นดินจะไว้ทุกข์ ตามครอบครัวแต่ละครอบครัว ครอบครัวราชวงศ์ดาวิดต่างหากและบรรดาภรรยาของท่านต่างหาก ครอบครัวของวงศานาธันต่างหาก และบรรดาภรรยาของเขต่างหาก 13 ครอบครัวของวงศานเลวีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก ครอบครัวซีเมอีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก 14 และครอบครัวที่เหลืออยู่ทั้งสิ้น แต่ละครอบครัวต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก"

Chapter 13

1 "ในวันนั้น จะมีน้ำพุพุ่งขึ้นสำหรับราชวงศ์ของดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เพื่อจะชำระเขาให้พ้นจากบาปและความไม่สะอาด 2 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ต่อมาในวันนั้น เราจะขจัดชื่อของรูปเคารพเสียจากแผ่นดิน เพื่อว่าเขาจะระลึกถึงอีกไม่ได้เลย และเราจะไล่ผู้พยากรณ์และวิญญาณที่ไม่สะอาดไปเสียจากแผ่นดินด้วย 3 ต่อมาเมื่อมีผู้ใดมาพยากรณ์อีก บิดามารดาผู้ให้เขาบังเกิดมานั้นจะพูดกับเขาว่า 'เจ้าอย่ามีชีวิตอยู่เลย เพราะเจ้าพูดมโนในพระนามของพระเยโฮวาห์' เมื่อเขาพยากรณ์ บิดามารดาผู้ให้เขาเกิดมาจะแทงเขาให้ทะลุ 4 ต่อมาในวันนั้น ผู้พยากรณ์ทุกคนจะมีความละอายเพราะนิมิตของเขาเมื่อพยากรณ์ เขาจะไม่สวมผ้ามีขนเพื่ออล้อลวงอีกต่อไป 5 แต่เขาจะกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้พยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นฆาตนา เพราะว่ามิคนสอนข้าพเจ้าให้เลี้ยงสัตว์ตั้งแต่ข้าพเจ้ายังหนุ่มๆ' 6 และถ้าผู้ใดจะถามเขาว่า 'ทำไมท่านมีแผลเป็นในมือทั้งสอง' เขาจะตอบว่า 'ข้าพเจ้าได้แผลเป็นนั้นในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า' 7 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า "โอ ดาบเอ๋ย จงตีขึ้นต่อสู้เมษบาลของเรา จงต่อสู้ผู้ยัสนักกับเรา จงตีเมษบาล และฝูงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป เราจะกลับมือของเราต่อสู้กับตัวเลืกตัวน้อย 8 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาทั่วทั้งแผ่นดินจะต้องขจัดเสียให้พินาศสองในสาม และเหลือไว้หนึ่งในสาม 9 เราจะเอาหนึ่งในสามนี้ใส่ในไฟและถลุงเขาเหมือนถลุงเงิน และจะถลุงเขาเหมือนทดลองทองคำ เขาจะร้องทูลออกมาของเราและเราจะฟังเขา เราจะกล่าวว่า 'เขาทั้งหลายเป็นชนชาติของเรา' และเขาจะกล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า'"

Chapter 14

1 ดูกิด วันแห่งพระเยโฮวาห์มาถึงแล้ว เมื่อทรัพย์สินทั้งหลายจะไปจากเจ้านั้น
เขาจะแบ่งกันท่ามกลางเจ้า
2 เพราะเราจะรวบรวมประชาชาติทั้งสิ้นให้ทำศึกกับเยรูซาเล็ม เมืองนั้นจะถูกยึด
บ้านเรือนจะถูกปล้นสะดมและผู้หญิงจะถูกข่มขืน พลเมืองครึ่งหนึ่งจะตกไปเป็นเชลย
ประชาชนส่วนที่เหลืออยู่จะไม่ถูกตัดออกเสียจากเมือง
3 แล้วพระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปต่อสู้กับประชาชาติเหล่านั้น
เหมือนเมื่อพระองค์ทรงต่อสู้ในวันสงคราม
4 ในวันนั้นพระบาทของพระองค์จะยืนอยู่ที่ภูเขามะกอกเทศ
ซึ่งอยู่หน้าเมืองเยรูซาเล็มด้านตะวันออก
และภูเขามะกอกเทศนั้นจะแยกออกตรงกลางจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก
โดยมีหุบเขากว้างมากคั่นอยู่ ภูเขครึ่งหนึ่งจะงอกลงไปทางเหนือ
และอีกครึ่งหนึ่งจะงอกลงไปทางใต้
5 และท่านทั้งหลายจะหนีไปยังหุบเขาแห่งบรรดาภูเขา
เพราะว่าหุบเขาแห่งบรรดาภูเขาจะมาจอลาเลมและท่านทั้งหลายจะต้องหนีไป
อย่างที่ไม่จากแผ่นดินไหวสมัยอุสซียาห์กษัตริย์ประเทศยูดาห์
แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเสด็จมา และพวกวิสุทธิชนทั้งสิ้นจะมากับพระองค์
6 ต่อมาในวันนั้นแสงสว่างจะไม่แจ่มใสหรือจะไม่มืดมัว
7 แต่จะเป็นวันหนึ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงทราบแล้ว ไม่ใช่วันหรือคืน
แต่ต่อมาเวลาเย็นจะมีแสงสว่าง
8 ในวันนั้นน้ำแห่งชีวิตจะไหลออกจากเยรูซาเล็ม ครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันออก
และครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันตก ในฤดูร้อนก็จะไหลเรื่อยไปตั้งในฤดูหนาว
9 และพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นเอก
และพระนามของพระองค์ก็เป็นเอก
10 แผ่นดินทั้งสิ้นจะกลายเป็นที่ราบจากเกบาสถึงริมโมไนต์เยรูซาเล็ม
แต่เยรูซาเล็มจะดำรงสูงเด่นอยู่ในที่ตั้งของเมืองนั้น จากประตูเบนยามินถึงสถานที่ที่เป็นประตูเก่า
ถึงประตูมุมและจากหอคอยซานันแอล ถึงบ่อข้างนอกของกษัตริย์
11 และจะมีผู้คนอาศัยอยู่เพราะไม่มีการทำลายเสียสิ้นอีกแล้ว
แต่เยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่ได้อย่างปลอดภัย
12 ต่อไปนี้เป็นการพิบัติซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงทำให้โสมติบรรดาชนชาติทั้งหลายที่ทาสกรรมกับเยรู
ซาเล็ม คือเนื้อของเขานำไปเมื่อเขายังยืนอยู่ใต้ ตาของเขานำคาบเข้า
และสิ้นของเขานำคาบปาก
13 ต่อมาในวันนั้นการสับสนอหล่มานอย่างมากโดยจากพระเยโฮวาห์จะอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย
เพราะฉะนั้นคนหนึ่งจะจับกุมเพื่อนบ้านของตน และเขาจะยกมือขึ้นต่อสู้กันและกัน
14 แม้ว่ายูดาห์ก็จะต่อสู้กันที่เยรูซาเล็ม ทรัพย์สินสมบัติของประชาชาติทั้งสิ้นที่อยู่ล้อมรอบจะถูกเก็บ
มีทองคำ เงิน และเสื้อผ้ามากมาย
15 และภัยพิบัติอย่างหนึ่งที่เหมือนภัยพิบัติอย่างนี้จะบังเกิดแก่ม้า ล่อ อูฐ ลา
และไม่ว่าสัตว์ชนิดใดซึ่งมีอยู่ในดินที่เหล่านั้น
16 และอยู่มาบรรดาคนที่เหลืออยู่ในประชาชาติทั้งปวงซึ่งยกขึ้นสู้รบกับเยรูซาเล็ม
จะขึ้นไปนมัสการกษัตริย์ไปแล้วไปเถา คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา และจะถือเทศกาลอยู่เพิง
17 ถ้าครอบครัวใดในพื้นที่พิภพไม่ขึ้นไปยังเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการกษัตริย์
คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ฝ่าฝืนจะไม่ตกเหนือเขาเหล่านั้น
18 และถ้าครอบครัวแห่งอียิปต์ ซึ่งขาดแผนแล้ว ไม่ขึ้นไปปรากฏตัวที่นั่น ก็จะไม่บังเกิดภัยพิบัติด้วย
ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้โสมติประชาชาติอื่นๆซึ่งไม่ขึ้นไปถือเทศกาลอยู่เพิง
19 ที่กล่าวนี้จะเป็นการลงทัณฑ์อียิปต์และเป็นการลงทัณฑ์ประชาชาติทั้งสิ้น
ซึ่งไม่ขึ้นไปถือเทศกาลอยู่เพิง
20 และในวันนั้นลูกพรานที่ผูกมัดจะมีคำจารึกว่า "บริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์"
และหม้อซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะเป็นเหมือนสามซึ่งอยู่หน้าแท่นบูชา
21 เออ และหม้อทุกกลในเยรูซาเล็มและยูดาห์จะเป็นของบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา
เพื่อว่าทุกคนที่มาถวายสัตวบูชาเอาหม้อไปบ้าง และจะต้มเนื้อในหม้อเหล่านั้น
ในวันนั้นจะไม่มีคนคานาอันในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธาอีกต่อไป

MALACHI

Chapter 1

1 การแห่งพระวาจาของพระเยโฮวาห์ที่มีต่ออิสราเอลโดยมาลาคี
2 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราได้รักเจ้าทั้งหลาย" แต่ท่านทั้งหลายพูดว่า
"พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์สถานใด" พระเยโฮวาห์ตรัสว่า
"เอชวาเป็นพี่ชายของยาโคบมิใช่หรือ เราก็ยังรักยาโคบ
3 แต่เราได้เกลียดเอชวา
เราได้กระทำให้เทือกเขาและมรดกของเราร้างเปล่าสำหรับมังกรแห่งถิ่นทุรกันดาร"
4 เมื่อเอโดมกล่าวว่า "เราถูกบั่นทอนเสียแล้ว แต่เราจะกลับมาสร้างที่ปรักหักพังขึ้นใหม่"
พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า "เขาทั้งหลายจะสร้างขึ้น แต่เราจะรื้อลงเสีย
และผู้คนจะเรียกเขาเหล่านั้นว่า "เป็นเขตแดนแห่งความชั่วร้าย" และ
เป็นชนชาติที่พระเยโฮวาห์ทรงร่ำร้องอยู่เป็นนิตย์"
5 ตาของเจ้าเองจะเห็นสิ่งนี้และเจ้าจะกล่าวว่า
"พระเยโฮวาห์นี้จะไม่อยู่ยังนักแม้กระทั่งนอกเขตแดนของอิสราเอล"
6 "บุตรชายก็ยกมือให้เกียรติแก่บิดาของเขา คนใดก็ยกมือให้เกียรตินายของเขา
แล้วถ้าเราเป็นพระบิดา เกียรติของเราอยู่ที่ไหน และถ้าเราเป็นนาย ความยำเกรงเรามีอยู่ที่ไหน

นั้นแหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสแก่ท่านนะ โอ บรรดาปุโรหิต ผู้ดูหมิ่นนามของเรา ท่านก็ว่า
"ข้าพระองค์ทั้งหลายดูหมิ่นพระนามของพระองค์สถานใด"
7 ก็โดยน้าอาหารมกทินมาถวายบนแท่นของเราอย่างไรละ แล้วท่านว่า
"ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำให้พระองค์เป็นมลทินสถานใด" ก็โดยคิดว่า
"โต๊ะของพระเยโฮวาห์นั้นเป็นที่ดูหมิ่น" อย่างไรละ
8 เมื่อเจ้านำสัตว์ตามอดมาเป็นสัตวบูชา กระทำเช่นนั้นไม่ชั่วหรือ
และเมื่อเจ้าถวายสัตว์ที่พิการหรือป่วย กระทำเช่นนั้นไม่ชั่วหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า
จงนำของอย่างนั้นไปก่อนเจ้าเมืองของเจ้าดู เขาจะพอใจเจ้าหรือ
จะแสดงความชอบพอต่อเจ้าไหม
9 ลองอ่านวนขอความชอบต่อพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงพระกรุณาต่อพวกเราดูซิ
ด้วยของถวายดังกล่าวมานี้จากมือของเจ้า พระองค์จะทรงชอบพอเจ้าสักคนหนึ่งหรือ
พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
10 โอ ยากให้มีสักคนหนึ่งในพวกเจ้าซึ่งจะปิดประตูเสีย
เพื่อว่าเจ้าจะไม่ก่อไฟบนแท่นบูชาของเราเสียเปล่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราไม่พอใจเจ้า
และเราจะไม่รับเครื่องบูชาจากมือของเจ้า
11 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า
ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นถึงที่ดวงอาทิตย์ตกนามของเราจะใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย
และเขาถวายเครื่องหอมและของถวายที่บริสุทธิ์แด่นามของเรามากี่ทุกแห่ง
เพราะว่านามของเรานั้นจะใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติ
12 แต่เมื่อเจ้ากล่าวว่า "โต๊ะของพระเยโฮวาห์เป็นมลทิน" และว่า
"ผลของโต๊ะนั้นคืออาหารที่ถาายนั่นนำดูถูก" เจ้าก็ได้กระทำให้นามนั้นเป็นมลทินไปแล้ว
13 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้ากล่าวว่า "ดูเถิด อย่างนี้อ่อนระอาใจจริง"
แล้วเจ้าก็ทำฮิดฮักกับเรา เจ้านำเอาสิ่งที่ได้แย่งมา หรือสิ่งที่พิการหรือป่วย
ของเหล่านั้นแหละเจ้านำมาเป็นของบูชา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า
เราจะรับของนั้นจากมือของเจ้าได้หรือ
14 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า คนใดที่มีสัตว์ตัวผู้อยู่ในฝูง และได้ปฏิญาณไว้
และยังเอาสัตว์พิการไปถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า คำสาปแช่งจงตกอยู่กับคนโกงนั้นเถิด
เพราะเราเป็นพระมหากษัตริย์ และนามของเราเป็นที่กลัวเกรงท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย"

Chapter 2

1 "โอ ปุโรหิตทั้งหลาย บัดนี้คำบัญชานี้มีอยู่เพื่อเจ้าทั้งหลาย
2 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ถ้าเจ้าไม่ฟัง
และถ้าเจ้าไม่จำใจไว้ในใจที่จะถวายสง่าราศีแก่นามของเรา เราจะส่งคำแช่งมาเหนือเจ้า
และเราจะสาปแช่งผลพระพรซึ่งมาถึงเจ้า เราได้สาปแช่งคำอวยพรของเจ้าแล้วนะ
เพราะเจ้ามิได้จำใจไว้
3 ดูกิด เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเสื่อมไป และจะเลงมูลสัตว์โสเภณีเจ้า
คือมูลสัตว์ของเทศกาลตามกำหนดของเจ้า และเราจะไล่เจ้าออกไปเสียจากหน้าเราอย่างนั้นแหละ
4 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจึงจะทราบว่า เราส่งคำบัญชานี้มาให้เจ้า
เพื่อว่าพันธสัญญาของเราซึ่งทำไว้กับเลวีจะคงอยู่
5 พันธสัญญาของเราซึ่งมีไว้กับเขานั้นเป็นพันธสัญญาเรื่องชีวิตและสันติภาพ
เราได้ให้สิ่งเหล่านี้แก่เขาเพื่อเขาจะได้ยำเกรง และเขาได้ยำเกรงเรา และเกรงขามนามของเรา
6 ในปากของเขามิราบัญญัติแห่งความจริง จะหาความชั่วร้ายที่ริมฝีปากของเขาไม่ได้เลย
เขาดำเนินกับเราด้วยสันติและความเที่ยงตรง และเขาได้เห็นหลายคนให้พ้นจากความชั่วช้า
7 เพราะว่ามีริมฝีปากของปุโรหิตการเป็นนิยามความรู้
และมนุษย์ควรแสวงหาพระบัญญัติจากปากของเขา เพราะว่าเขาเป็นบุตรของพระเยโฮวาห์จอมโยธา
8 แต่เจ้าเองได้หันไปเสียจากทางนั้น เจ้าเป็นเหตุให้หลายคนสะดุดเพราะเหตุราชบัญญัติ
พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าได้กระทำให้พันธสัญญาของเลวีเสื่อมไป
9 ดังนั้นเราจึงกระทำให้เจ้าเป็นที่ดูหมิ่นและเหยียดหยามต่อหน้าประชาชนทั้งปวง
ให้สมกับที่เจ้ามิได้รักษาบรรดาวิถีทางของเรา แต่ได้แสดงอคติในการสอนราชบัญญัติ"
10 เราทุกคนมิได้มีบิดาคนเดียวหรือทุกหรือ พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงสร้างเรามิใช่หรือ
แล้วทำไมเราทุกคนจึงปฏิบัติต่อพี่น้องของตนด้วยการทรยศ
โดยการลบหลู่พันธสัญญาของบรรพบุรุษของเรา
11 ยูดาห์ก็ประพฤติอย่างทรยศ การอันน่าสะอิดสะเอียนเขาก็ทำกันในอิสราเอลและในเยรูซาเล็ม
เพราะว่ายูดาห์ได้ลบหลู่ความบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงรัก
และได้ไปแต่งงานกับบุตรสาวของพระต่างด้าว
12 พระเยโฮวาห์จะทรงขจัดชายคนใดๆที่กระทำเช่นนั้น ทั้งผู้สอนและนักศึกษา
เสียจากเต็นท์ของยาโคบ ถึงแม้ว่าเขาจะนำเครื่องบูชาถวายแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาก็ตามเถิด
13 และเจ้าได้กระทำอย่างนี้อีกด้วย คือเจ้าเอาનાติราตหัวแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์
ด้วยเหตุเจ้าได้ร้องให้คร่ำครวญ
เพราะพระองค์มิสนพระทัยหรือรับเครื่องบูชาด้วยชอบพระทัยจากมือของเจ้าอีกแล้ว
14 เจ้าถามว่า "เหตุใดพระองค์จึงไม่รับ"
เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเจ้ากับภรรยาคนแรกที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น
แม้ว่านางเป็นคู่เคียงของเจ้าและเป็นภรรยาของเจ้าตามพันธสัญญา เจ้าก็ทรยศต่อนาง
15 พระองค์ทรงทำให้เขาทั้งสองเป็นอันเดียวกันมิใช่หรือ แต่เขายังมีลมปราณแห่งชีวิตอยู่
และทำเป็นอันเดียวกัน เพราะพระองค์ทรงประสงค์เชื้อสายที่ตามทางของพระเจ้า
ดังนั้นเจ้าเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าให้ผู้ใดทรยศต่อภรรยาคนที่ได้เมื่อหนุ่มนั้น
16 เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า "เราเกลียดชังการหย่าร้าง
เพราะฉะนั้นทุกปกิจความทรกด้วยเสื้อผ้าของจน พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
เพราะฉะนั้นเจ้าเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าเป็นคนทรยศ"
17 เจ้าได้กระทำให้พระเยโฮวาห์อ่อนระอาพระทัยด้วยคำพูดของเจ้า เจ้าจึงจะกล่าวว่า
"เราทั้งหลายกระทำให้พระองค์อ่อนพระทัยสถานใดหรือ" ก็เมื่อเจ้ากล่าวว่า
"ทุกคนที่กระทำความชั่วก็เป็นคนดีในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์"

และพระองค์ทรงพิชิตยินดีในคนเหล่านั้น" หรือโดยถามว่า "พระเจ้าแห่งการพิพากษาอยู่ที่ไหน"

Chapter 3

1 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า "ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไป และผู้หนึ่งจะเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์ คืออย่างกระแทนหิน บูดแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูเถิด ท่านจะเสด็จมา

2 แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา และใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อท่านปรากฏตัว เพราะท่านท่านเป็นประดู่ไฟลุกแรง และประดู่จะบูชาของข้างชักฟอก

3 ท่านจะนั่งลงอย่างข้างหลอมและข้างกลุ่เงิน และท่านจะชำระลูกหลานของเลวีให้บริสุทธิ์ และกลุ่เขาอย่างกลุ่ทองคำและกลุ่เงิน เพื่อเขาจะได้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรมถวายแด่พระเยโฮวาห์

4 แล้วเครื่องบูชาของบูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ ดังสมัยก่อน และดังในปีที่ล่วงแล้วมา

5 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วเราจะมาใกล้เจ้าเพื่อการพิพากษา เราจะเป้นพยานที่รวดเร็วที่กล่าวโทษนักวิทยาศาสตร์ พวกผิดประเวณี ผู้ที่ปฏิญาณเท็จ ผู้ที่มีบ่วงกับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้าง และแม่ผ่ายและลูกกำพร้าพ่อ ผู้ที่ผลักไสให้คนต่างด้าวจากสิทธิของเขา และผู้ที่ไม่ยำเกรงเรา

6 เพราะว่า เราคือพระเยโฮวาห์ไม่มีผันแปร โอ บุตรชายยาโคบเอ๋ย เจ้าทั้งหลายจึงไม่ถูกเผาลาญหมด

7 เจ้าได้หันเหไปเสียจากกฎของเราและมิได้รักษาไว้ดังแต่ครั้งสมัยบรรพบุรุษของเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจงกลับมาหาเรา และเราจะกลับมาหาเจ้าทั้งหลาย แต่เจ้ากล่าวว่า `เราทั้งหลายจะกลับมาสถานใด'

8 คนจะล้อพระเจ้าหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้ล้อเรา แต่เจ้ากล่าวว่า `เราทั้งหลายล้อพระเจ้าอย่างไร' ก็ล้อในเรื่องสิบชักหนึ่งและเครื่องบูชาหนี้

9 เจ้าทั้งหลายต้องถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่ง เพราะเจ้าทั้งหลายทั้งชาติล้อเรา

10 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงนำสิบชักหนึ่งเต็มขนาดมาไว้ในคลัง เพื่อว่าจะมีอาหารในนิวศของเรา จงลองดูเราในเรื่องนี้ ดูซิหรือว่าเราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพรอย่างล้นไหลมาให้เจ้าหรือไม่

11 เราจะชนาบตัวที่ทำลายให้แก่เจ้า เพื่อว่านั้นจะไม่ทำลายผลแห่งพื้นดินของเจ้า และผลงุ่นในไร่นาของเจ้าจะไม่ร่วง พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

12 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วประชาชาติทั้งสี่จะเรียกเจ้าว่า ผู้ที่ได้รับพระพร ด้วยว่าเจ้าจะเป็นแผ่นดินที่น่าพึงใจ

13 พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถ้อยคำของเจ้านั้นใส่ร้ายเรา เจ้ายังกล่าวว่า `เราทั้งหลายได้กล่าวใส่ร้ายพระองค์สถานใด'

14 เจ้าได้กล่าวว่า `เราจะปรนนิบัติพระเจ้าก็เปล่าประโยชน์ ที่เราจะรักษากฎของพระองค์ หรือดำเนินอย่างคนโง่ทุกข้อต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จอมโยธานั้นจะได้ผลกำไรอันใด

15 บัดนี้เรากลัวคนอาวตติเป็นคนได้รับพร เออ คนที่ประกอบความชั่วไว้ว่าจะมีสิ่งงั้นเท่านั้น แต่เมื่อเขาได้ทดลองพระเจ้าแล้วก็พ้นไปไ้"

16 แล้วคนเหล่านั้นที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์จึงพูดกันและกัน พระเยโฮวาห์ทรงฟังและทรงได้ยิน และมีหนังสือมานหนึ่งสำหรับบันทึกความจำหน้าพระพักตร์

ได้บันทึกชื่อผู้ที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และที่ตรึงตรองในพระนามของพระองค์ไว้

17 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า "เขาทั้งหลายจะเป็นคนของเรา เป็นพรพลอยของเราในวันที่เราจะประกอบกิจ และเราจะไว้ชีวิตคนเหล่านี้

ดังสายที่ไว้ชีวิตบุตรชายของเขาผู้ปรนนิบัติเขา

18 แล้วเจ้าจะกลับมาและสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมกับคนชั่ว ระหว่างคนที่ปรนนิบัติพระเจ้ากับคนที่ไม่ปรนนิบัติพระองค์"

Chapter 4

1 พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า "ดูเถิด วันนั้นจะมาถึง คือวันที่จะเผาไหม้เหมือนเตาอบ เมื่อคนที่ทอดทิ้งสิ้น เออ และคนที่ประกอบความชั่วทั้งหมดจะเป็นเหมือนคอต้าว วันที่จะมานั้นจะไหม้เขาหมด จนไม่มีรากหรือกิ่งเหลืออยู่เลย

2 แต่ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมซึ่งมีปีกรักษาไว้โดยยี่ได้จะขึ้นมาสำหรับคนเหล่านั้นที่ยำเกรงนามของเรา เจ้าจะกระโดดโลดเต้นออกไปเหมือนลูกวัวออกไปจากคอก

3 และเจ้าจะเหยียบย่ำคนชั่ว

เพราะว่าเขาจะเป็นเหมือนสีเถ้าที่ได้ฝ่าเท้าของเจ้าในวันนั้นเมื่อเราประกอบกิจ

พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

4 จงจดจำราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของเรา ทั้งกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ที่ภูเขาไซโอบสำหรับอิสราเอลทั้งสิ้น

5 ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้พยากรณ์มายังเจ้าก่อนวันแห่งพระเยโฮวาห์ คือวันที่ใหญ่ยิ่งและน่าสะทึงกลัวมาถึง

6 และท่านผู้หนึ่งจะกระทำให้อุจิดใจของพ่อหันไปหาลูก และจิตใจของลูกหันไปหาพ่อ หากไม่ เราจะมาโจมตีแผ่นดินนั้นด้วยคำสาปแช่ง"

MATTHEW

Chapter 1

1 หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด ผู้สืบตระกูลเนื่องมาจากอับราฮัม

2 อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ

ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา

3 ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศกับเศ-ราห์เกิดจากนางฮามาร์ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน

เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม

4 รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน

นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลโมน

5 สัลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโอบาสเกิดจากนางราห์

โอบาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอบเอดเกิดจากนางรุธ โอบเอดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี

6 เจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อซาโลมอน

เกิดจากนางซึ่งแต่ก่อนเป็นภรรยาของอูริยาห์

7 ซาโลมอนให้กำเนิดบุตรชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมให้กำเนิดบุตรชื่อยาหิอาห์

ยาหิอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยอานา

8 อาสาให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทให้กำเนิดบุตรชื่อยโฮรัม

เยโฮรัมให้กำเนิดบุตรชื่ออัสซิยาห์

9 อัสซิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยธาม โยธามให้กำเนิดบุตรชื่อยอัส

อัสให้กำเนิดบุตรชื่อยเฮเซคิยาห์

10 เฮเซคิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยมัสเสห์ มัสเสห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาโหมน

ยาโหมนให้กำเนิดบุตรชื่อยัสยาห์

11 ยัสยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยโยนียาห์กับพวกพี่น้องของเขา

เกิดเมื่อคราวพวกเขาต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน

12 หลังจากพวกเขาต้องถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโณินียาก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเศลาห์ที่เอล

เศลาห์ที่เอลให้กำเนิดบุตรชื่อเศรบบาเบล

13 เศรบบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่อยาบีอูด ยาบีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อยเอลีอาคิม

เอลีอาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อยอัสฮอร์

14 อาซอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาโดก ยาโดกให้กำเนิดบุตรชื่อยอาคิม อาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อยเอลีอูด

15 เอลีอูดให้กำเนิดบุตรชื่อยเอลาซาร์ เอลาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อยมัทธาน

มัทธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ

16 ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยโยเซฟ สามิของนางมารีย์

พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดจากนางมารีย์

17 ดังนั้น ตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดจึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน

18 เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สู่ขอหมั้นกันไว้แล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า

มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์

19 แต่โยเซฟสามิของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ

หมายจะถอนหมั้นเสียลับๆ

20 แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า

มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า "โยเซฟ บุตรดาวิด

อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย

เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์

21 เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยชู

เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขา"

22

ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า

23 "ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา'

24 ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำซึ่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งเขาเห็น คือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา

25 แต่มิได้สมสู่กับเธอจนประสูติบุตรชายหัวปีแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู

Chapter 2

1 ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ดูเถิด มีพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม

2 ถามว่า "กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะมีสักการท่าน"

3 ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็เ็นวายพระทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยน่ายินใจไปกับท่านด้วย

4 แล้วท่านให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ของประชาชน ตรัสถามเขาว่า ผู้เป็นพระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด

5 เขาทูลท่านว่า "ที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย เพราะว่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ดังนี้ว่า

6 `บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดีย

จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดท่ามกลางบรรดาผู้ครองยูเดียก็หาไม่

เพราะว่าเจ้ามายนคนหนึ่งจะออกมาจากท่าน ผู้ซึ่งจะครอบครองอิสราเอลชนชาติของเรา"

7 แล้วเฮโรดจึงเชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ

ถามเขาได้ความถ้วนถึถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น
8 และท่านได้ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮมสั่งว่า
"จงไปค้นหากุมารนั้นอย่างถึถ้วนถึกันเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ไปนมัสการท่านด้วย"
9 ครั้นพวกเขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว เขาก็ได้ลาไป และดูเกิดดาวซึ่งเขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นก็ได้นำหน้าเขาไป จณมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น
10 เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวนั้นแล้ว เขาก็ความขึ้นนมยันทึยังนัถึ
11 ครั้นพวกเขาเข้าไปในเรือนที่พบกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงกราบถวายนมัสการกุมารนั้น แล้วเปิดหีบหีบทรัพย์สินของเขากออกมาถวายแก่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กำยาน และมดยอบ
12 และพวกนักปราชญ์ได้ยิณคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮอร์โต เขาจึงกลับไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น
13 ครั้นเขาไปแล้ว ดูเกิดทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า
"จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะเราเฮอร์โตจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย"
14 ในเวลาภายหลังโยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์
15 และได้อยู่ที่นั่นจนเฮอร์โตสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวามะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า "เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์"
16 ครั้นเฮอร์โตเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ดังแต่อาชญาของชาวลงมา ซึ่งพอถึงกัเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถึถ้วนถึนั้น
17 ครั้นนั้นก็สำเร็จตามพระวามะที่ตรัสโดยเยเรมียัสศาสดาพยากรณ์ว่า
18 "ไดยิณเสียงในหมู่บ้านรามาห์ เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้และร้องไห้เป็นอันมาก คือนางราชนัลร้องไห้เพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าลือ
เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว"
19 ครั้นเฮอร์โตสิ้นพระชนม์แล้ว ดูเกิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์
20 สั่งว่า "จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของกุมารนั้นตายแล้ว"
21 โยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล
22 แต่เมื่อไดยิณว่า อารเคลาอัศครอบครองแคว้นยูเดียแทนเฮอร์โตเป็นบิดา จะไปทีนั่นก็กลัว และเมื่อได้ทราบคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเลยไปยังแคว้นกาลิลี
23 ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อนาซาเร็ธ เพื่อจะสำเร็จตามพระวามะซึ่งตรัสโดยพวกศาสดาพยากรณ์ว่า "เขาจะเรียกท่านว่าชาวนาซาเร็ธ"

Chapter 3

1 คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย
2 กล่าวว้า "ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว"
3 ยอห์นผู้้นัและซึ่งตรัสถึถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า "เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำทางของพระองค์ให้ตรงไป"
4 เสื้อผ้าของยอห์นผู้้นัทำด้วยขนอูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาดเอว อาหารของท่านคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า
5 ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหายอห์น
6 และได้รับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน ด้วยการสารภาพความผิดบาปของตน
7 ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสาดูสีพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า "โอ เจ้าชาติชั่วร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น
8 เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น
9 อย่าผิดเพี้ยนเอาในใจว่า เรามีอำนาจเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่บิดาอันมาจากก่อนหิณเหล่านี้ได้
10 บัดนี้ชวาวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นที่ไม่เกิดผลตึะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ
11 เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีฤทธิ์ถึยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ
12 พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาผลาญด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ"
13 แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน
14 แต่ยอห์นปฏิเสธห้ามพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ต้องกราบรับบัพติศมาจากพระองค์ ควหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์"
15 และพระเยซูตรัสตอบยอห์นว่า "บัดนี้จึงยอมเถิด เพราะสมควรที่เราทึงหลายจะกราบตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ" แล้วท่านก็ยอมทำตามตามพระองค์
16 และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และดูเกิดท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์
17 และดูเกิด มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก"

Chapter 4

1 ครั้นนั้นพระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพยายามจะไคมาทดลอง
2 และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร
3 เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันก็พูดว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก่อนหิณเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร"
4 ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า "มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า `มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาไม่ได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า'"
5 แล้วพญามารก็นำพระองค์ไปยังนครบริสุทธิ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร
6 แล้วพูดพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโยนลงไปเถิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า `พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์รักษาท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาได้เท้าของท่านจะกระแทกหิน"
7 พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า "พระคัมภีร์มีเขียนไว้ถึกว่า `อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'"
8 อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร
9 แล้วได้พูดพระองค์ว่า "ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน"
10 พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า "อย่าชาดาน จงไปเสียให้ทัน เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า `จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'"
11 แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเกิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์
12 ครั้นพระเยซูทรงไดยิณว่ายอห์นถูกจำไว้แล้ว พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี
13 แล้วยัยที่ประทับจากเมืองนาซาเร็ธ พระองค์เสด็จไปอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลสาบที่เขตคนเศบูลลอนและนัฟทาลี
14 เพื่อจะสำเร็จตามพระวามะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า
15 `แล้วคนเศบูลลอนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟากแม่น้ำจอร์แดนต่างไนนั คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ
16 ประชาชนผู้หนึ่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว'
17 ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า "จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว"
18 ขณะทีพระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชาย กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเลสาบ เพราะเขาเป็นชาวประมง
19 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงตามเราเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนดังหาปลา"
20 เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที
21 ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเขา
22 ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป
23 พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขาทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักร และทรงรักษาโรคนัยใช้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย
24 กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซึเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์ทวนา คนเฒ่า คนเป็นลมบ้าหมู และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย
25 และมีคนหมู่ใหญ่มาจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทรุสรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น ติดตามพระองค์ไป

Chapter 5

1 ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดังนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาเฝ้าพระองค์
2 และพระองค์ทรงตรัสสอนเขาว่า
3 "บุคคลผู้ใดรู้สึกบกพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้้นัเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา
4 บุคคลผู้ใดโสภะเศร้า ผู้้นัเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการทรงปลดปล่อยโลม
5 บุคคลผู้ใดมิให้อ่อนโยน ผู้้นัเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก
6 บุคคลผู้ใดทิวระหายความชอบธรรม ผู้้นัเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับบริบูรณ์
7 บุคคลผู้ใดมิใจกรณา ผู้้นัเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณา
8 บุคคลผู้ใดมิใจบริสุทธิ์ ผู้้นัเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า
9 บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้้นัเป็นสุข เพราะว่าจะได้เรียกเขาว่าเป็นบุตรของพระเจ้า
10 บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้้นัเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา
11 เมื่อเขาจะดิถียืนข่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข
12 จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือถึ้น เพราะว่าบาปแห่งของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน
13 ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้อลิ้มเฝิมอีกอย่างไรได้ แต่ฉันไปถึไม่เป็นประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียนยา
14 ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้
15 เมื่อจุดเทียนแล้วไม่มีผู้ใดเอาถึงครอบไว้ แต่ยอมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรื่องนั้น
16 ให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ

และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์

17 อยู่คิดว่าเราเฝ้าเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสตพยากรณ์เสีย
เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ

18 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป
แต่อักษรหนึ่งหรือจุดหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น

19 เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง
ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้สอนยี่สิบในอาณาจักรแห่งสวรรค์
แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์

20 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า
ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี
ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์

21 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่ากระทำการฆาตกรรม'
ถ้าผู้ใดกระทำการฆาตกรรม ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ

22 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ
ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า 'อ้ายบ้า'
ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า 'อ้ายโง่' ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก

23 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า
พี่น้องมีเหตุขัดเคืองต่อหนึ่งข้อใดกับท่าน

24 จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน
แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน

25 จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วขณะที่ท่านไป
เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา
แล้วผู้พิพากษามอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ

26 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ไต่หิ้งจนครบ

27 ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่าล่วงประเวณีเมียเรา'
28 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น
ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว

29 ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ตัวหลงผิด จงจิกออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน
เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง

แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก

30 และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน
เพราะว่าจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง

แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก

31 ยิ่งมีคำกล่าวไว้ว่า 'ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรรยา'นั้น

32 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นชู้
ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา
ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย

33 อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่าเสียคำสัตย์ปฏิญาณ'
แต่จงปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า'

34 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลย จะอ้างถึงสวรรค์ก็ตี
เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า

35 หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ตี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์
หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ตี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์

36 อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศีรษะของท่าน
เพราะท่านจะกระทำให้ผมขาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้

37 จึงถึงความจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความชั่ว

38 ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า 'ตาแทนตา และฟันแทนฟัน'

39 ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าผู้ใดบดแถมขาของท่าน ก็จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย

40 ถ้าผู้ใดจะฟ้องศาลเพื่อจะปรับเอาเสื้อของท่านไป ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาเสียด้วย

41 ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร

42 ถ้าเขาจะขอสั่งได้จากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอยืมจากท่าน

43 ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า 'จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู'

44 ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน
จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน

และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิปัติอย่างเหี้ยมหยามต่อท่านและข่มเหงท่าน

45 ท่านนี้แล้วท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์
เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน
และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม

46 แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็ยังกระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ

47 ถ้าท่านทั้งหลายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษกว่าคนทั้งปวงเล่า
ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ

48 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ
เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ"

Chapter 6

1 "จงระวังให้ดี ท่านอย่ากระทำทานต่อหน้าคนอื่นเพื่อจะให้เขาเห็น
ถ้าทำอย่างนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์

2 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน
อย่าแปะตราตั้งหน้าท่านเหมือนคนหน้าชื่อใจดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน
เพื่อให้คนสรรเสริญ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว

3 ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวาทกระทำนั้น

4 เพื่อท่านมองท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ

พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านโดยเปิดเผย

5 เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าชื่อใจด
เพราะเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและที่มุมถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น
เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว

6 ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว
จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านโดยเปิดเผย

7 แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าได้คำซ้ำซากไปประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ
เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง

8 ท่านอย่าทำเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งไรซึ่งท่านต้องการ
พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว

9 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาแห่งข้าพระองค์ทั้งหลาย
ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ

10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่
ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก

11 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้

12 และขอทรงโปรดยกหนีของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนีผู้ที่เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น

13 และขออย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากสิ่งชั่วร้าย
เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน

14 เพราะว่าถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์
พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย

15 แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์
พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน

16 ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าชื่อใจด
ด้วยเขาแสร้งทำหน้าให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนอื่นเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว

17 ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงลบล้างพิธีและล้างหน้า

18 เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร
แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ
และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ
จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านโดยเปิดเผย

19 อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสียได้
และที่ชัโมยอาจุดต้องลักเอาไปได้

20 แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้
และที่ไม่มีชัโมยุดต้องลักเอาไปได้

21 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

22 แต่เป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็พลอยสว่างไปด้วย

23 แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็พลอยมืดไปด้วย

เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาขึ้นสักเพียงใด

24 ไม่มีผู้ใดประนีประนอมขายสหายได้ เพราะเขาจะส่งนายข้างหนึ่งและจะรักษานายอีกข้างหนึ่ง
หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง

ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้

25 เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า จะเอาอะไรกิน
หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม

ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ

26 จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง
แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้

ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ

27 มิฉะนั้นในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย
อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ

28 ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาว่า
มันงดงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย

29 และเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราลomonเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน
ก็มิได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ในดินดอกหนึ่ง

30 แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ
ผู้มีความเชื่อถ้อย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากกว่านั้นหรือ

31 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม

32 (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้)

แต่ว่าพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้

33 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน
แล้วพระบิดาของท่านผู้เป็นเต็มสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้

34 เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพຽນ
เพราะว่าพຽນนี้จึงมีการกระวนกระวายสำหรับพຽນนี้เอง แต่เวลานี้มีผู้ทุกข์พຽนอยู่แล้ว"

Chapter 7

1 "อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ

2 เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น
และท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด ท่านจะได้รับตวงด้วยทะนานอันนั้น

3 เหตุไฉนท่านมองดูสมิ่ที่อยู่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่พຽนที่ซ่อนอยู่ในตาของท่านเอง
ท่านก็มิรู้สึก

4 หรือเหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า 'ให้เราเสียผองออกจากตาของท่าน' แต่ดูเถิด
ไม่พຽนที่ซ่อนอยู่ในตาของท่านเอง

5 ท่านคนหน้าชื่อใจจด จงซักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ชัด
จึงจะเสียผองออกจากตาพี่น้องของท่านได้
6 อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย
และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย
7 จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน
8 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็กพบ ทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา
9 ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาเงินหินใหญ่มา เมื่อเขาขอชนมชีพ
10 หรือให้หญิงเมื่อบุตรขอปลา
11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองเป็นผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน
ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์
12 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน
เพราะว่าพระราชบัญญัติและคำของศาสนาดพยากรณ์สอนดังนี้
13 จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่ประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ
และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก
14 เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็แคบและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย
15 จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านมุ่งห่มดวงแยะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า
16 ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลลงมาจากต้นไม่มีหนามหรือ
หรือว่าเก็บผลมะเดื่อต้นจากต้นผักกาม
17 ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว
18 ต้นไม้ดีจะไม่เกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะไม่เกิดผลดีก็ไม่ได้
19 ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ
20 เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา
21 มีไม้ทุกคนที่เรียกว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้เข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์
แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้
22 เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า
ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์
และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ’
23 เมื่อนั้นเราจะได้กล่าวแก่เขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า
จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา’
24 เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม
เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา
25 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลเชี่ยว ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง
เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา
26 แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม
เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีโง่เขลาสร้างเรือนของตนไว้บนทราย
27 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลเชี่ยว ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง
และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก”
28 ต่อมาครั้นพระเยซูตรัสคำเหล่านี้เสร็จแล้ว
ประชาชนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์
29 เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์

Chapter 8

1 เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป
2 ดุเถิด มีคนโรคเรื้อนมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด
ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์หายโรคได้"
3 พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า "เราพอใจแล้ว จงหายเถิด"
ในที่นั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย
4 ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า "อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสาธตแด่ตัวแก่ปุโรหิต
และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐนต่อคนทั้งหลาย"
5 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองจาเบรนาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์
6 ว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก"
7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไปรักษาเขาให้หาย"
8 นายร้อยผู้นั้นทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า
ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ชายคาของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น
ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค
9 เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์
ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา
บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า 'จงทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ"
10 ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้นก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคนที่ตามพระองค์ว่า
"เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่โหม่มากเท่านี้แม้ในอิสราเอล
11 เรามอบท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก
จะมาเอนกายลงก้นกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์
12 แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ให้ส่งออกไปในที่มืด
ที่นั้นจะมีเสียงร้องให้ชนเขียวยาวพัน"
13 แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า "ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น"
ในที่นั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ
14 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร
ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่
15 พอพระองค์ทรงถูกต้องมือนาง ความไข้ก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย
16 พอกลาง เช้าพวกคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าจึงมาหาพระองค์
พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคนเจ็บป่วยนั้น
พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย

17 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์ศาสนาดพยากรณ์ที่ว่า
‘ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป’
18 ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้
พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป
19 ขณะนั้นมีธรรมาจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน
ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น"
20 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "สุนัขจึงจอกยังมิไพร และนกในอากาศก็ยังไม่ฟัง
แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศิระะ"
21 อีกคนหนึ่งเงื่อนพวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า
ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน"
22 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด ปลอ่ยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด"
23 เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป
24 ดุเถิด เกิดพายุใหญ่ในทะเลสาบจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่
25 และพวกสาวกของพระองค์ได้มาปลุกพระองค์ ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด
พวกเรากำลังจะจมนอยู่แล้ว"
26 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เหตุไฉนเจ้าจึงขาดน้า เจ้ามีความเชื่อน้อยเสียจริงๆ"
แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเรียบทั่วไป
27 คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ
จนคลื่นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน"
28 ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟากไปถึงแฉนกาตราแล้ว
มีคนสองคนออกมาจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ เขามีผีสิงดูร้ายนัก
จนไม่มีผู้ใดอาจเดินทางนั้นได้
29 ดุเถิด เขาร้องตะโกนว่า "พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า ท่านจะมายู้งกับพวกเราทำไม
ท่านจะมาทรมานพวกเราก่อนเวลาหรือ"
30 โกลาจากที่นั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่
31 ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า "ถ้าท่านขับพวกเราออก ก็ขอให้ได้อยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด"
32 พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า "ไปเถอะ" ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดุเถิด
สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น
33 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น
กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มิได้เข้าสิงอยู่นั้น
34 ดุเถิด คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว
เขาจึงอ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสียจากเขตแดนของเขา

Chapter 9

1 และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองของพระองค์
2 ดุเถิด เขาถามคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์
เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า "ลูกเอ๋ย
จงขึ้นเถิด บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว"
3 ดุเถิด พวกธรรมาจารย์บางคนคิดในใจว่า "คนนี้พูดหมิ่นประมาท"
4 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า "เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดชั่วอยู่ในใจเล่า
5 ที่จะว่า 'เจ้าได้รับอภัยเรื่องบาปของเจ้าแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นเดินไปเถิด' นั้น
ทั้งไหนจะง่ายกว่ากัน
6 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้"
(พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) "จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด"
7 เขาจึงลุกขึ้นไปบ้านของตน
8 เมื่อประชาชนเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า
ผู้ใดทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์
9 ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั้นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านภาษี
จึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด" เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป
10 ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ดุเถิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆหลายคน
เข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับพระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์
11 เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า
"ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานอาหารด้วยกันกับคนที่เก็บภาษีและคนบาปเล่า"
12 เมื่อพระเยซูทรงทราบดังนั้นแล้ว ก็ตรัสกับพวกเขาว่า "คนปกติไม่ต้องการหมอ
แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ
13 ท่านทั้งหลายจงไปเรียนข้อนี้ให้เข้าใจที่ว่า 'เราประสงค์ความเมตตา
ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา' ด้วยว่าเราได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม
แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่"
14 แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ทูลว่า
"เหตุไฉนพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ
แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถืออดอาหาร"
15 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "สหายของเจ้าว่าเป็นทุกขโศกเศร้าเมื่อเจ้านายยังอยู่กับเขาได้หรือ
แต่วันหนึ่งเจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร
16 ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื่อเก่า เพราะว่ผ้าที่ปะเช่นนั้น
เมื่อหตจะทำให้เสื่อเก่าขาดกว้างออกไปอีก
17 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าอย่างนั้นถุงหนังจะร้าว
ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาอย่าเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่
แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้"
18 เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขาเหล่านั้น ดุเถิด
มีขุนนางคนหนึ่งมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า "ลูกสาวของข้าพระองค์เพิ่งตายลง
ขอพระองค์เสด็จไปทางพระหัตถ์ของพระองค์กับคนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก"
19 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ตามไปด้วย

20 ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกโลหิตได้สิบสองปีมาแล้วแอมมาข้างหลัง ถูกต้องชายฉลองพระองค์

21 เพราะนางคิดในใจว่า "ถ้าเราได้แต่ต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค"

22 ฝ่ายพระเยซูทรงเหลียวหลังทอดพระเนตรเห็นนางจึงตรัสว่า "ลูกสาวเอ๋ย จงสิ้นใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ" นับตั้งแต่นั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ

23 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของขุนนางนั้น ทอดพระเนตรเห็นพวกเปาปีและคนเป็นอันมากชุมนุมกันอยู่

24 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่" เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์

25 แต่เมื่อทรงสัมผัสงคนออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น

26 แล้วกิตติศัพท์นั้นก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น

27 ครั้นพระเยซูเสด็จไปจากที่นั้น ก็มีชายตามบอดสองคนตามพระองค์มาบอกว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์เถิด"

28 และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน ชายตามบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูตรัสถามเขาว่า "เจ้าเชื่อหรือว่า เรามีฤทธิ์จะกระทำกรณี้ได้" เขาพลุพลองคำว่า "ข้าพระองค์เชื่อ พระเจ้าข้า"

29 แล้วพระองค์ทรงถูกตองตาเขตรัสว่า "ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด"

30 แล้วตาของเขาก็กลับเห็นได้ พระเยซูได้ทรงกำชับเขาแข็งแรงว่า "จงระวังอย่าบอกผู้ใดให้รู้เลย"

31 แต่เมื่อเขาไปจากที่นั้นแล้ว ก็เผยแก่ภริยาคือพี่สาวของพระองค์ทั่วแคว้นนั้น

32 ขณะเมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเสด็จออกไปจากที่นั้น ดูเถิด มีผู้พาคนใบ้คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มารหาพระองค์

33 เมื่อทรงสัมผัสออกแล้วคนใบ้นั้นก็พูดได้ หมู่คนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย"

34 แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า "คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี"

35 พระเยซูจึงเสด็จดำเนินไปตามนครและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรงรักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย

36 และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนที่ทรงสงสารเขา ด้วยเขาอดไ้รอยกระจัดกระจายไปดูลงูและไม่มีผีเลี้ยง

37 แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าต้องเกี่ยวนั้นมามากนักหนา แต่คนงานยังมีน้อยอยู่

38 เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ่อนน้อมพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้านองนา ให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์"

Chapter 10

1 เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีไล่โรคออกไปได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้

2 อัครสาวกสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา

3 ฟิลิปและบาร์โธโลไมว โธมัสและมีทธีวดคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลเบอัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าตัดเดอัส

4 ซีโมนชาวกาลาอันและยูดาสอิสคาริโอผู้ที่ได้ทรงสพระองค์ไว้แล้ว

5 สิบสองคนนี้พระเยซูทรงใส่ให้ออกเปไปและสั่งเขาว่า "อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย

6 แต่จงไปทางแคว่งของวงจว่านอิสราเอลนั่นเถิดว่า

7 จงไปพลางประกาศพลางว่า 'อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว'

8 จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเป่าๆ จงไปเป่าๆ

9 อย่างหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในกระเป๋าของท่าน

10 หรืออย่ามใช้ตามทาง หรือเสื้อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน

11 เมื่อท่านมาถึงนครใดหรือหมู่บ้านใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป

12 ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น

13 ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน

14 ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงเท้าที่ติดเท้าของท่านออกเสีย

15 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น

16 ดูเถิด เราใช้พวกท่านไปดูลงูและอยู่ท่ามกลางสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา

17 แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลาของเขา

18 และจะนำท่านส่งไปให้เจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานแก่เขาและแก่คนต่างชาติ

19 แต่เมื่อเขามอบท่านไว้แล้ว อย่าเป็นกังวลว่าอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลานั้น

20 เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน

21 แม้ว่าพ่ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก

และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย

22 คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะนามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด

23 แต่เมื่อเขายืมเหง้าท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆทั้งหมดในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา

24 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน

25 ซึ่งศิษย์จะได้รับการรับรองเสมอครุของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเณลเชบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งขึ้นเท่าใด

26 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์

27 ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน

28 อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพินาศในนรกได้

29 นกกระจอกสองตัวเขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้

30 ถึงผมทองท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น

31 เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายที่มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว

32 เหตุฉะนั้นทุกคนที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย

33 แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย

34 อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามีได้้นำสันติภาพมา ให้ แต่เรานำดาบมา

35 เรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน

และลูกสาวหมางใจกับมารดาและลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี

36 และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน

37 ผู้ใดที่รักบิดามารดายิ่งกว่ารักเราก็คือไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิงยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไมสมกับเรา

38 และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไมสมกับเรา

39 ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ทีสูญเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด

40 ผู้ที่รับท่านทั้งหลายไว้รับเรา และผู้ที่เราได้รับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา

41 ผู้ที่รับสาตราพยากรณ์เพราะนามแห่งสาตราพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างฟ้าสาตราพยากรณ์พึงได้รับ

และผู้ที่รับผู้ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างผู้ชอบธรรมพึงได้รับ

42 และถ้าผู้ใดจะเอาหน้ายื่นสักด้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเรา เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะชดบาเหน็จก็หาไม่"

Chapter 11

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากที่นั้นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของเขา

2 ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป

3 ทูลถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นผู้ที่จะมาขึ้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น"

4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "จงไปแจ้งแก่ยอห์นซึ่งท่านได้ยินและเห็น

5 คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา

6 บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นเป็นสุข"

7 ครั้นสาวกเหล่านั้นไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า "ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ

8 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูคนนั่งบนผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ ดูเถิด คนนั่งบนผ้าเนื้อนุ่มก็อยู่ในราชวัง

9 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูสาตราพยากรณ์หรือ แม้ก็เดียว และเราบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นผู้ประเสริฐยิ่งกว่าสาตราพยากรณ์เสียอีก

10 คือยอห์นนี่แหละที่ได้เขียนกล่าวถึงว่า 'ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน'

11 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา

แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก

12 และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่สืบเอาได้

13 เพราะว่าคำของสาตราพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชนิบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึงยอห์นนี่

14 ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับให้เป็น ก็ยอห์นนี่แหละเป็นเอลียาที่ซึ่งจะมานั้น

15 ใครมีหูจงฟังเถิด

16 เราจะเปรียบเทียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อน

17 กล่าวว่า 'พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำไว้ให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้ตีกองห่า'

18 ด้วยว่ายอห์นมาก็ไม่ได้อีกินหรือดื่ม และเขาว่า 'มีผีเข้าสิงอยู่'

19 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็ว่า 'ดูเถิด นี่เป็นคนที่กินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป'

แต่พระปัญญาภิปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระปัญญานั้น"

20 แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นตีเดียเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำกรณอิทธิฤทธิ์เป็นสาวนมาก เพราะเขามิได้กลับใจเสียใหม่

21 "วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซัน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดิดา

เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทรและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นั่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนพื้นเถา กลับใจเสียใหม่นานมาแล้ว

22 แต่เรบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองไทรและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า

23 และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้านั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโสโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้

24 แต่เรบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโสโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า"

25 ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า "ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้ถ้อยรู้

26 ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์

27 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตรและผู้ซึ่งพระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้

28 บรรดาผู้ทำงานเหนือและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข

29 จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราจะมีอ้อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน

30 ด้วยว่าแอกของเราดีกว่า และภาระของเราเบากว่า"

Chapter 12

1 ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์หิวจึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน

2 แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาก็ทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต"

3 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวกหิว

4 ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้ท่านและพรรคพวกรับประทาน ควรแต่บูโรทิศพวกเดียว

5 ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตพวกบูโรทิศในพระวิหารย่อมดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่มีความผิด

6 แต่เรบอกท่านทั้งหลายว่า ที่นี้ก็มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก

7 ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า 'เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา' ท่านก็จะเข้าใจได้ว่าโทษคนที่ไม่มีความผิด

8 เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต"

9 แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั้น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของเข

10 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า "การรักษารใดในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม" เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้

11 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกไปในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่ฉุดลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ

12 มนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการใดในวันสะบาโต"

13 แล้วพระองค์ตรัสกับคนมือลีบนั้นว่า "จงเหยียดมือออกเถิด" เขาก็เหยียดออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง

14 ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึงพระองค์ว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้

15 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั้น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน

16 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเขาไม่ให้แพร่พรายว่าพระองค์คือผู้ใด

17 ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอียาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า

18 'ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ

19 ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน

20 ไม่อื้ออึงแล้วท่านจะไม่หึก 'ใส่ตะเกียงเป็นคandleแล้วท่านจะไม่ดับ

กว่าท่านจะทำการพิพากษามิใช่หรือ

21 และพวกต่างชาติจะวางใจในนามของท่าน'

22 ขณะนั้นเขาพาคคนหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนตาบอดและใบ้นั้นจึงทูลจึงเห็นได้

23 และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า "คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ"

24 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า "ผู้รับใช้ผ่อกได้ก็เพราะให้อ่านาจาของเชลยผู้เป็นนายผืนั้น"

25 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า "ราธอาณาจักรใดซึ่งแตกแยกกันเองก็จะกรังลงไป เมืองใดหรือครัวเรือนใดซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้

26 และถ้าชาตานขับชานออกไป มันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้

27 และถ้าเราขับผีออกโดยเชลยเชลย พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า

เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน

28 แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มีถึงท่านแล้ว

29 หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่กำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้

30 ผู้ใดไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา

และผู้ใดไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

31 เพราะฉะนั้น เรามอบท่านทั้งหลายว่า ความมืดบาปและคำหมิ่นประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหมิ่นประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้

32 ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า

33 ที่نگกล่าวอย่างใดอย่างหนึ่งว่าต้นดีผลก็ดี หรือต้นเลวผลก็เลวด้วย เพราะเราารู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน

34 โอ ชาติฐิราย เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากนั้นพูดจากสิ่งที่มาจากใจ

35 คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดีแห่งใจนั้น คนชั่วก็เอาของชั่วมาจากคลังชั่ว

36 ฝ่ายเรบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การในถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา

37 เหตุว่าที่เจ้าจะพินโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า"

38 คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีมาทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากจะได้เห็นหมายสำคัญจากท่าน"

39 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า "คนชาติชั่วและเล่ห์เสแสร้งหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์

40 ด้วยว่า 'โยนาห์ที่อยู่ในท้องปลาฟสามวันสามคืน' ฉนั้นบุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนฉนั้น

41 ชนชาวสินะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยูดนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าชาวสินะเวห์ได้กลับใจเสียใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี้

42 นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยูดนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของชาโลมอน และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าชาโลมอนก็อยู่ที่นี้

43 เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดาร เพื่อแสวงหาที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย

44 แล้วมันก็จะกล่าววว่า 'ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น' และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว

45 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั้น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่นังร้ายกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนั้นก็จะเป็นอย่างนั้น"

46 ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์พากันมายืนอยู่ภายนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์

47 แล้วมีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประสงค์จะสนทนากับพระองค์"

48 แต่พระองค์ตรัสตอบผู้ทูลพระองค์นั้นว่า "ใครเป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา"

49 พระองค์ทรงชี้ไปทางพวกสาวกของพระองค์ และตรัสว่า "ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา

50 ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"

Chapter 13

1 ในวันนั้นพระเยซูก็เสด็จจากเรือนไปประทับที่ชายทะเลสาบ

2 มีคนพากันมาหาพระองค์มากนัก พระองค์จึงเสด็จลงไปในเรือ และบรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง

3 แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมาว่า "ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช

4 และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากินเสีย

5 บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก

6 แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป

7 บ้างก็ตกกลางดินเหนียว ดินเหนียวก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย

8 บ้างก็ตกที่หินดี แล้วเกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง

9 ใครมีหูจงฟังเถิด"

10 ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า "เหตุใดในพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา"

11 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้

12 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มั้นั้น แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่จะต้องเอาไปจากเขา

13 เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ

14 ความเป็นอยู่ของเขาก็สำเร็จตามคำพยากรณ์ของอียาห์ที่ว่า 'พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต

15 เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเลื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาก็มืด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะไม่กลับมา และเราจะไ้รักษาเขาให้หาย'

16 แต่ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน

17 เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นสิ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขาทั้งหลายมิได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขาก็มิเคยได้ยิน

18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาว่าด้วยผู้หว่านพืชนั้น

19 เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาลยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขาขึ้นไปเสีย นั่นแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดิรมหนทาง

20 และผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในที่ดินซึ่งมีพื้นหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะแล้วก็รับทันทีด้วยความปรีดี

21 แต่ไม่มีความในตัวเองจึงทนอยู่ชั่วคราว

และเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงต่างๆเพราะพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็เลิกละ

22 ผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะแล้วความกังวลตามธรรมชาติของโลก และการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติก็รัดพระวจนะนั้นเสียและเขาจึงไม่เกิดผล

23 ส่วนผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะและเข้าใจคนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง"

24 พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังหลายฟังว่า

"อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งได้หว่านพืชดีในนาของตน

25 แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวสาลีนั้นไว้แล้วก็กลับไป

26 ครั้นต้นข้าวขึ้นงอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย

27 ผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่านมีศัตรู แต่มีข้าวละมานมาจากไหน'

28 นายก็ตอบพวกเขาว่า 'นี่เป็นการกระทำของศัตรู' พวกผู้รับใช้จึงถามนายว่า 'ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือ'

29 และนายตอบว่า 'อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวสาลีด้วย

30 ให้ทั้งสองจำเริญไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราระงับผู้เกี่ยวว่า 'จงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นพ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวสาลีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา'"

31 พระองค์จึงตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า

"อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ผู้ใดก็ตามที่ปลูกเมล็ดหนึ่งซึ่งชายคนหนึ่งเอามาไปเพาะลงในไร่ของตน

32 เมล็ดนั้นเล็กกว่าเมล็ดซึ่งปลูก แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่กว่าผักขึ้นและจำเริญเป็นต้นไม้จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้"

33 พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถึง เจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด"

34 ข้อความเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูตรัสกับหมู่ชนเป็นคำอุปมา และนอกจากคำอุปมาพระองค์มีได้ตรัสกับเขาเลย

35 ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์ว่า 'เราจะอัปมงคลกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ซึ่งแต่เดิมสร้างโลก'

36 แล้วพระเยซูจึงทรงให้คนเหล่านั้นจากไปและเสด็จเข้าไปในเรือน พวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ที่ลุลำ

"ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกเราเข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในนาอัน"

37 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ผู้หว่านเมล็ดพืชดีนั้นได้แก่บุตรมนุษย์

38 นานี้ได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชดีได้แก่พลเมืองแห่งอาณาจักร แต่ข้าวละมานได้แก่พลเมืองของมารร้าย

39 ศัตรูผู้หว่านข้าวละมานได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยวได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์

40 เหตุฉะนั้น เขาเก็บข้าวละมานเผาไฟเสียอย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น

41 บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งทั้งในที่ล้นมืดและบรรดาผู้ที่ทำความชั่วเข้าไปจากอาณาจักรของท่าน

42 และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั้นจะมีการร้องไห้และเขียวยาวพัน

43 คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขาดูดวงอาทิตย์ ใครมีหูจงฟังเถิด

44 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ใดพบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปรีดีจึงไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่แล้วไปซื้อทุ่งนาอัน

45 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี

46 ซึ่งเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น

47 อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ตีปลาตามทุกชนิด

48 ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ตะกร้า แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย

49 ในการสิ้นสุดของโลกก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ

พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม

50 แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั้นจะมีการร้องไห้และเขียวยาวพัน"

51 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "เข้าใจ พระเจ้าข้า"

52 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า

"เพราะฉะนั้นพวกธรรมมาจารย์ทุกคนที่ได้เรียนรู้ถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้วก็เหมือนเจ้ของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน"

53 ต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั้น

54 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงตำบลบ้านของพระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่งสอนในธรรมศาลาของเขาคคนทั้งหลายประหลาดใจแล้วพูดกันว่า "คนนี้มีสติปัญญาและการอธิษฐานอย่างนี้มาจากไหน

55 คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของเขาคือมารียามีใช้หรือ และน้องชายของเขาคือยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสิมีใช้หรือ

56 และน้องสาวก็อยู่กับเรมมีใช้หรือ เขาได้สั่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน"

57 เขาทั้งหลายจึงหม้างใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า

"ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในครัวเรือนของตน"

58 พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการอธิษฐานอีกที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ

Chapter 14

1 ครั้นนั้นเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินกิตติศัพท์ของพระเยซู

2 จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า "ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอธิษฐานได้"

3 ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์นมัดแล้วสังคูลไว้

เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของตน

4 เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า "ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับนางมาเป็นภรรยา"

5 ถึงเฮโรดอยากจะปล่อยยอห์นก็กลัวประชาชน

ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

6 แต่เมื่อวันฉลองวันกำเนิดของเฮโรดมาถึง บุตรสาวนางเฮโรเดียสก็เดินรำต่อหน้าเขาทั้งหลายทำให้เฮโรดชอบใจ

7 เฮโรดจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เธอจะขอสิ่งใดๆ ก็จะทำให้สิ่งนั้น

8 บุตรสาวก็ทูลตามที่เขาพูดว่าได้สั่งไว้แล้วว่า

"ขอศิระขอท่านผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้ผมอมจันทน์เพคะ"

9 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เสด็จไป

แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกายยอมรับประทานด้วยกันกับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้

10 แล้วก็ให้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก

11 เขาจึงเอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา

12 ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอาศพไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ

13 เมื่อพระเยซูได้ทรงทราบแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั้น

ไปยังที่เปเลียวแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงทราบ

เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระองค์ไป

14 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่

พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคคนป่วยของเขาให้หาย

15 ครั้นเวลาเย็นแล้วพวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า "ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เย็นมากแล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้าน"

16 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า "เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด"

17 พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า

"ที่นี่พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น"

18 พระองค์จึงตรัสว่า "เอาอาหารนั้นมาไว้เราเถิด"

19 แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า

เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์

ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง

20 เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลือนั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม

21 ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ตายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก

22 ในที่นั้นโดนินพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน

ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน

23 และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว

พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เวลาที่ใกล้ลง

พระองค์จึงทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว

24 แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่

25 ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก

26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พูดกันว่า "เป็นผี"

เขาจึงร้องฮึงไปเพราะกลัว

27 ในที่นั้นโดนินพระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงขึ้นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย"

28 ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์"

29 พระองค์ตรัสว่า "มาเถิด" เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู

30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมน้ำก็ร้องว่า "พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย"

31 ในที่นั้นโดนินพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า "โอ คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม"

32 เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็เงียบลง

33 เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมานมัสการพระองค์ทูลว่า

"พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว"

34 ครั้นพวกเขาข้ามฟากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงยอนเนซาเรท

35 เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จักพระองค์แล้วก็ให้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น

ต่างก็พาบรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระองค์

36 เขาทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้เขาได้และต้องแต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้และต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ทุกคน

Chapter 15

1 ครั้นนั้น พวกธรรมมาจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาทูลถามพระเยซูว่า

2 "ทำไมพวกสาวกของท่านจึงจะผิดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ

ด้วยว่าเขามิได้ล้างมือเมื่อเขารับประทานอาหาร"

3 แต่พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า

"เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า

4 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน' และ 'ผู้ใดด่าแต่บิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย'

5 แต่พวกท่านกลับสอนว่า `ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า
"สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแด่พระเจ้าแล้ว"
6 ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิดามารดาของตน' อย่างนั้นและท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมิ่นไปเพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกท่าน
7 โอ คนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้วว่า
8 "ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา
9 เขามั้สการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาวางตัวว่าเป็นพระดำรัสสอน"
10 แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัสกับเขาว่า "จงฟังและเข้าใจเถิด
11 มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน"
12 ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้อินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก"
13 พระองค์จึงตรัสตอบว่า
"ต้นไม้อะไรทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย
14 ช่างเขาเถิด เขาเป็นผู้นำตามอบนทางคนตามอด ถ้าคนตามอบนทางคนตามอด ทั้งสองจะตกลงไปในนรก"
15 ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า "ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานั้นให้พวกข้าพระองค์ทราบ"
16 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ
17 ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปท้อง แล้วก็ถ่ายออกลงสู่ลำไส้ไป
18 แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
19 ความคิดชั่วร้าย การฆ่าคน การคิดชั่วร้าย การล่วงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพูดหุ้มนั้นประมาท ก็ออกมาจากใจ
20 สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อนไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน"
21 แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั้นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทเรและเมืองไซดอน
22 ดูเถิด มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนี้ร้องทูลพระองค์ว่า "โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด
ลูกสาวของข้าพระองค์ก็มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก"
23 ฝ่ายพระองค์ไม่ทรงตอบเขาสักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มาอ่อนวอนพระองค์ ฐูล่าว่า "ไล่เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรา"
24 พระองค์ตรัสตอบว่า "เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล"
25 ฝ่ายหญิงนั้นก็มานมัสการพระองค์ฐูล่าว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด"
26 พระองค์จึงตรัสตอบว่า "ซึ่งเราอาจหาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร"
27 ผู้หญิงนั้นฐูล่าว่า "จริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นยอมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน"
28 แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด" และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้น
29 พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั้นมายังทะเลสาบกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น
30 และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พากันง่อย คนตามอด คนใบ้ คนพิการ และคนเจ็บอื่น ๆ หลายคนมาวางแทบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย
31 คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนักเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตามอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล
32 ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาตรัสว่า "เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน
เราไม่อยากจะเข้าไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ กล่าวว่าเขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง"
33 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า "ในถิ่นทุรกันดารนี้เราจะหาอาหารที่ไหน พอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้"
34 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า "ท่านมีขนมปังกี่ก้อน" เขาฐูล่าว่า "มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็กสองสามตัว"
35 พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน
36 แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมาขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน
37 และคนทั้งปวงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดกระบุงเต็ม
38 ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก
39 พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปเถิด ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมักดาลา

Chapter 16

1 พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดลองพระองค์โดยขอทรงให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น
2 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า "พอดอกเขียวนั้นท่านทั้งหลายพูดว่า
`รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง'
3 ในเวลาเช้าท่านพูดว่า `วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมัว' โอ คนหน้าซื่อใจคด ท้องฟ้านั้นท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตเห็นและเข้าใจได้ แต่หมายสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ
4 คนชาติตัวและเล่ห์เหลี่ยมหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนห์ที่สาธตดาพยากรณ์เท่านั้น" แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา
5 ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้นได้ลืมหาขนมปังไปด้วย
6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี"
7 เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า "เพราะเหตุที่เรามีได้เอาขนมปังมา"
8 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า "โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่ได้เอาขนมปังมา
9 ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น

ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง
10 หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง
11 เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่เข้าใจว่า เรามีได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ว่าให้ท่านระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี"
12 แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังเชื้อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี
13 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟิลิปปี พระองค์จึงตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า "คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งคือบุตรมนุษย์เป็นผู้ใด"
14 เขาจึงทูลตอบว่า "บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์"
15 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "แล้วพวกท่านเล่า ว่าเราเป็นผู้ใด"
16 ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า "พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่"
17 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ซีโมนบุตรโยนาห์เอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ
18 ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลาที่เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนี้ทั้งปวง
19 เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้แก่ท่าน ท่านจะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกลบออกในสวรรค์"
20 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้หนึ่ง
21 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่
22 ฝ่ายเปโตรเอาจมมือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ่นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย"
23 พระองค์จึงหันพระพักตร์ตรัสกับเปโตรว่า "อวยสาธนา จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำรัสของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์"
24 ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรา มาให้ผู้นั้นเอาตนละตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรา
25 เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด
26 เพราะว่าถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียชีวิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะเอาอะไรไปแลกเอาชีวิตวิญญาณของตนกลับคืนมา
27 เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยสงราสีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จให้ทุกคนตามการกระทำของตน
28 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้สัจความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน"

Chapter 17

1 ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง
2 แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวเหมือนดวงแสงสว่าง
3 ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์
4 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงคฺ พวกข้าพระองค์จะก่อพลับพลาสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง"
5 เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด"
6 ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็สับสนหวั่นกราบลงกลัวยิ่งนัก
7 พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า "จงลุกขึ้นเถิด อย่างกลัวเลย"
8 เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว
9 ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสห้ามเหล่าสาวกว่า "มิมีตซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อภัยบอกเล่าแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นคืนมาจากความตาย"
10 เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า "เหตุไฉนพวกธรรมาจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน"
11 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม
12 แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และเขาหารู้จักท่านไม่ แต่เขาใคร่ทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว
ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขาเช่นเดียวกัน"
13 แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา
14 ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝั่งสนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลว่า
15 "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นโรคลมบ้าหมู มีความทุกข์ทรมานมาก เคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ
16 ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้"
17 พระเยซูตรัสตอบว่า "โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีพิธีชั่ว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปปลิงโหนงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด"
18 พระเยซูจึงตรัสสั่งกับผืนนั้น มันก็ออกจากเขา หันโดนนั้นเด็กก็หายเป็นปกติ
19 ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า

"เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไปไม่ได้"

20 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อ
ด้วยเรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเม็ล็ดหนึ่ง
ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่นี่' มันก็จะเลื่อน
สิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งท่านทำไม่ได้จะไม่มีเลย
21 แต่ผีชนิดนี้ไม่เคยถูกขับออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร"
22 ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูตรัสกับเขาว่า
"บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศไว้ในมือของคนทั้งหลาย
23 และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่"
พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก
24 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว
ผู้เก็บค่าบำรุงพระวิหารมาเปโตรถามว่า "อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ"
25 เปโตรตอบว่า "เสีย" เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูตรัสกับเขาก่อนว่า "ซิโมนเอ๋ย
ท่านเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากไอรสหรือจากผู้อื่น"
26 เปโตรลอบตอบพระองค์ว่า "เคยเก็บจากผู้อื่น" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า
"ถ้าเช่นนั้นไอรสก็ต้องเสีย
27 แต่เพื่อมิให้เขาตำหนิตัวท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาก็ให้เปิดปากมัน
แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปชำระค่าบำรุงพระวิหารสำหรับเรากับท่านเถิด"

Chapter 18

1 ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า "ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์"
2 พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กคนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา
3 แล้วตรัสว่า "เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็ก
ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย
4 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิตใจเหมือนเด็กเล็กคนหนึ่ง
ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์
5 ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่งมาในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา
6 แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้เชื่อในเราให้หลงผิด
ถ้าเอาหินไม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า
7 วิชาบิดเ้าโลกนี้ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นจะต้องมีเหตุให้หลงผิด
แต่วิชาบิดเ้าผู้ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น
8 ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน
ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด้านยังดีกว่ามีมือสองเท้า
และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์
9 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน
ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก
10 จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า
บนสวรรค์ทูตสวรรค์ประจำของท่านเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์
11 เพราะวาบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปในไฟนรก
12 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง
ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาเที่ยวหาตัวที่หายนั้นหรือ
13 เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้นั้นพบแกะตัวที่หาย
เขาจะชื่นชมยินดียิ่งกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่มีได้หลงหายนั้น
14 อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์
ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย
15 หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน
จงไปแจ้งความผิดกับพี่น้องนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา
16 แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก
เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้
17 ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร
ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี
18 เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก
ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อยในสวรรค์
19 เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะรวมใจกันสองสิ่งหนึ่งสิ่งใด
พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้
20 ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ใดหนึ่งในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น"
21 ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า
หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์ก็เชิญไป
ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาอีกกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ"
22 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เรามิได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดครั้งด้วยเจ็ดสิบ
23 เหตุฉะนั้น
อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน
24 เมื่อตั้งต้นทำการนั้น เขาพาคณะหนึ่งซึ่งเป็นทาสหนึ่งหมื่นคนละคันดมาเฝ้า
25 เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ทาสตัวกับทั้งภรรยาและลูก และบรรดาสิ่งของที่เขาเมื่อยืนเฝ้าเอาไว้
เพราะเขาไม่มีเงินจะให้หนี้
26 ผู้รับใช้คนหนึ่งผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการท่านว่า 'ข้าแต่ท่าน ขอโปรด貸ไว้ก่อน
แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น'
27 เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป
28 แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน
ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนริอัน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า 'จงใช้หนี้ให้ข้า'
29 เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ้อนวอนว่า 'ขอโปรด貸ไว้ก่อน
แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น'

30 แต่เขาไม่ยอม จึงนำผู้รับใช้คนหนึ่งนั้นไปจำจองไว้ จนกว่าจะไ้ได้เงินนั้น
31 ฝ่ายพวกเพื่อนผู้รับใช้เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก
จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกเขา
32 แล้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้รับใช้เหล่านั้นมาสั่งว่า 'โอ เจ้าผู้รับใช้ข้า
เราได้โปรดยกหนี้ให้แก่ท่านแล้ว เพราะเจ้าได้อ้อนวอนเรา
33 เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ'
34 แล้วเจ้านายของเขาก็ทรงจับผู้รับใช้ไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่าจะใช้หนี้หมด
35 พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น
ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง"

Chapter 19

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี
เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียพักแรมที่นาซาเร็ธจนถึงวัน
2 ผูกพันเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขาคือให้หายที่นั่น
3 พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า "ผู้ใดจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดจึงตาม
เป็นการถูกต้องตามพระสาขบัญญัติหรือไม่"
4 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม
ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง'
5 และตรัสว่า 'เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา
และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน'
6 เขาจึงไม่ทั้งสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว
อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย"
7 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา
แล้วก็หย่าได้"
8 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน
เพราะใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น
9 ฝ่ายเรบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดๆ
เว้นแต่เป็นทุกข์กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี
และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยา ก็ผิดประเวณีด้วย"
10 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "ถ้าลักษณะของสามีภรรยาเป็นอย่างนั้น
ไม่เป็นที่สมิภรรยากันเลยก็ดีกว่า"
11 พระองค์จึงทรงตอบเขาว่า "มิใช่ทุกคนจะรับประเพณีตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ทรงให้ประเพณีได้
12 ด้วยว่าผู้ที่เป็นต้นที่ตั้งแก่นิตจากครรภ์มารดาก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นต้นก็มี
ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นต้นก็เพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด"
13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และอธิษฐาน
แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้
14 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย
เพราะว่าชาวอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพระเจ้าเช่นเด็กเหล่านี้"
15 เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์กับเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั้น
16 ดูก่อน มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ
ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์"
17 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า
ถ้าไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าในชีวิต
ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้"
18 คนนั้นทูลถามพระองค์ว่า "คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง" พระเยซูตรัสว่า
"อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าล่วงประเวณีอย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ
19 จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง"
20 คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า "ข้อเหล่านั้นข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา
ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง"
21 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำงานครบถ้วน
จงไปขายบรรดาสิ่งซึ่งท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์
แล้วจงตามเรามา"
22 เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นเขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก
23 พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก
24 เรบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ยากกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า"
25 เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า "ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้"
26 พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกสาวกและตรัสกับเขาว่า "ฝ่ายมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้
แต่พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง"
27 แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละสิ่งสารพัด
และได้ติดตามพระองค์มา พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง"
28 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ในโลกใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น
พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิพากษานชนอิสราเอลสิบสองตระกูล
29 ผู้ใดได้ละบ้านหรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือลูกหรือไรนา
เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก
30 แต่มีหลายคนที่เป็นคนดินจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย
และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น"

Chapter 20

1 "ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของสวนคนหนึ่งออกไปจ้างคนทำงานในสวนอยู่
ของตนแต่เวลาเช้าตรู่
2 ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเดนาหรืออันแล้ว จึงใช้ให้ไปทำงานในสวนของนของเขา
3 พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของสวนก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆกลางตลาด
4 จึงพูดกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนของนด้วยเถิด
เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร" แล้วเขาก็พากันไป
5 พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสามโมง เจ้าของสวนก็ออกไปอีก ท่านเหมือนก่อน
6 ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆจึงพูดกับเขาว่า
"พวกท่านยืนอยู่ที่นี้เปล่าๆวันยังค่ำทำไม"
7 พวกเขาตอบเจ้าของสวนว่า "เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า" เจ้าของสวนบอกพวกเขาว่า
"ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนของนด้วยเถิด และท่านจะได้รับค่าจ้างที่สมควร"
8 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของสวนจึงสั่งเจ้าพนักงานว่า "จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขา
ตั้งแต่คนมาทำงานสุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก"
9 คนที่มาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาหรืออัน
10 ส่วนคนที่มาที่แรกนั้นก็ว่าเขาคงจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาหรืออันเหมือนกัน
11 เมื่อเขารับเงินไปแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของสวน
12 ว่า "พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว
และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากับพวกเราที่ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน"
13 ฝ่ายเจ้าของสวนก็ตอบแก่คนหนึ่งในพวกนั้นว่า "สหายเอ๋ย เรามิได้โกงท่านเลย
ท่านได้ตกลงกับเราแล้ววันละหนึ่งเดนาหรืออันมิใช่หรือ"
14 รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราพอจะให้คนที่มาทำงานหลังที่สุดนั้นเท่ากับท่าน
15 เราจะปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เป็นของเราเองนั้นไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือ
ทำไมท่านจึงมาเมื่อเห็นเราใจดี"
16 อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น
และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย"
17 เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัสกับเขาว่า
18 "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
และเขาจะทรยศทรามนุษย์ไว้กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์
และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย
19 และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเยียนตี และให้ตรึงไว้ที่กางเขน
และวันที่สามท่านก็จะกลับฟื้นขึ้นมาจากใหม่"
20 ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่งเศเบดีพาบุตรชายทั้งสองมาเฝ้าพระองค์
นมัสการทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์
21 พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า "ท่านปรารถนาอะไร" นางทูลพระองค์ว่า
"ขอทรงโปรดอนุญาตให้บุตรชายของข้าพระองค์สองคนนี้หนึ่งในราชอาณาจักรของพระองค์
เบื้องหน้าพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง"
22 แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "ที่ท่านขอ นั้นท่านไม่เข้าใจ ด้วยซึ่งเราจะดื่มมันท่านจะดื่มได้หรือ
และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ" เขาทูลพระองค์ว่า "พวกข้าพระองค์ทำได้"
23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านจะดื่มจากถ้วยของเรา
และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น
ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด
ก็จะให้แก่ผู้หนึ่ง"
24 เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พวกเขาก็มีความขุ่นเคืองพี่น้องสองคนนั้น
25 พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า "ท่านทั้งหลายรู้หรือว่า
ผู้ครองของของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้านเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ
26 แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะให้เป็นใหญ่ในพวกท่าน
ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย
27 ถ้าผู้ใดใครจะได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน
28 อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติเขา
และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก"
29 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ผู้หนึ่งเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป
30 และดูเถิด มีชายตามบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า
"โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด"
31 ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้หนึ่งเสีย แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า "โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า
ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด"
32 พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียกเขามา และตรัสว่า
"ท่านทั้งสองจะใครให้เราทำอะไรของท่าน"
33 พวกเขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของข้าพระองค์หายบอด"
34 พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา
ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป

Chapter 21

1 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี เชิงภูเขามะกอกเทศ
แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน
2 ตรัสสั่งเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน
ทันทีที่ท่านจะพบแม่อัวตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแกะจูงมาให้เรา
3 ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่าน ท่านจงว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพระประสงค์'
แล้วเขาจะปล่อยให้ท่านทำ"
4 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อให้พระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์สำเร็จซึ่งว่า

5 "จงบอกลิดานแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ โดยพระทัยอ่อนสุภาพ
ทรงเมตตากับลูกของมัน"
6 สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปทำตามพระเยซูตรัสสั่งเขาไว้
7 จึงจูงแม่อัวกับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลาขึ้น
8 ผู้หนึ่งเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นๆก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน
9 ฝ่ายผู้หนึ่งซึ่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ติดตามข้างหลังก็พร้อมกันให้ร้องว่า
"โอศิโยนแก่ราชโอรสของดาวิด"
"ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ โอศิโยน" ในที่สุด"
10 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า
"ท่านผู้นั้นเป็นผู้ใด"
11 ผู้หนึ่งก็ตอบว่า "นี่คือเยชูศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี"
12 พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดาผู้ซึ่งขายในพระวิหารนั้น
และกล่าวต่อผู้รับแลกเงิน กับทั้งค่างูที่หนึ่งผู้ขายนกเขาเสีย
13 และตรัสกับเขาว่า "มีพระวจนะเขียนไว้ว่า 'นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน'
แต่เจ้าทั้งหลายมักจะทำให้เป็น 'ถ้ำของพวกโจร'"
14 คนตามบอดและคนง่อยพากันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย
15 แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ
ทั้งโดยนิมิตเครื่องหมายในพระวิหารว่า "โอศิโยนแก่ราชโอรสของดาวิด"
เขาทั้งหลายก็พากันแค้นเคือง
16 และจึงทูลพระองค์ว่า "ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ได้ยินแล้ว
พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า 'จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดูคน
ท่านได้รับคำสารเสริญอันจริงแท้'"
17 พระองค์ได้ทรงละจากเขาและเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี
18 ครั้นเวลาเช้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ทรงหิวพระกระยาหาร
19 และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง
พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลมีแต่ใบเท่านั้น
จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า "เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป" ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป
20 ครั้นเหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจ แล้วว่า
"เป็นอย่างไรหนอต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด"
21 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
เพียงท่านมีความเชื่อและมีใจสงสัย ท่านจะกระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก่ต้นมะเดื่อนี้ ยิ่งกว่านั้น
ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงถอยไปลงทะเล' ก็จะสามารถได้"
22 สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้"
23 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารในเวลาซึ่งทรงสั่งสอนอยู่
พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า
"ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธิแก่ท่าน"
24 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้
เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด
25 คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์" เขาได้ปริศยากันว่า
"ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามเราว่า 'เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า'
26 แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์' เราจะถูกสาปแช่ง"
เพราะประชาชนทั้งปวงถ้อยยอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์"
27 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า "พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ" พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
"เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด
28 แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร คนหนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า 'ลูกเอ๋ย
วันนี้จงไปทำงานในสวนของนเถิด'
29 บุตรคนนั้นตอบว่า 'ข้าพเจ้าไม่ไป' แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ
30 บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า 'ข้าพเจ้าไปขอรับ' แต่ไม่ไป
31 ก็บุตรสองคนนั้นคนไหนเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของบิดาเล่า" เขาทูลตอบพระองค์ว่า
"คือบุตรคนแรก" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
พวกเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก็เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย
32 ด้วยยอห์นได้มาหาพวกท่านในทางชอบธรรม ท่านหาเชื่อยอห์นไม่
แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้เชื่อยอห์น ฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว
ภายหลังก็มีใจดื้อกลับใจเชื่อยอห์น
33 จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของสวนผู้หนึ่งได้ทำสวนของน แล้วล้อมรั้วต้นไม้วัวรอบ
เขาได้สกัดบ่ออย่างนุ่ในสวน และสร้างหอเฝ้า ให้ชาวสวนเข้าแล้วก็ไปเมืองไกลเสีย
34 ครั้นถึงฤดูผลของน จึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเข้าสวน เพื่อจะรับผลของเขา
35 และคนเข้าสวนนั้นจับพวกผู้รับใช้ของเขา เยียนตีเสียดนหนั้น ฆ่าเสียคนหนึ่ง
เอาหินขว้างเสียให้ตายคนหนึ่ง
36 อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้ผู้รับใช้อื่นๆไปมากกว่าครั้งก่อน แต่คนเข้าสวนก็ได้นำแก้วขว้างนหนนั้นอีก
37 ครั้งที่สุดเขาก็ได้บุตรชายของเขาไปหา พู่ว่า 'เขาจะเคารพบุตรชายของเรา'
38 แต่เมื่อคนเข้าสวนเห็นบุตรชายเจ้าของสวนมาก็พูดกันว่า 'คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถิด
ให้เราฆ่าเสียเถอะ แล้วให้เรายึดมรดกของเขา'
39 เขาจึงพากันจับบุตรนั้น ผลักออกไปนอกสวนแล้วฆ่าเสีย
40 เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนมา เขาจะทำอะไรแก่คนเข้าสวนเหล่านั้น"
41 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า "เขาจะล้างผลาญคนเข้าเหล่านั้นด้วยโทหร้ายแรง
และจะใส่สวนนั้นแก่คนเข้าอื่นที่จะแบ่งผลให้โดยถูกต้องตามกฎหมายตลอดไป"
42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า
'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาหมอบแล้ว การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา'
43 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะต้องเอาไปจากท่าน
ยกให้แก่มหาชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้ผลเจริญสมกับอาณาจักรนั้น
44 ผู้ใดล้มทับศิลาหนึ่ง ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลาที่จะแตกกับผู้ใด ผู้นั้นจะแหลกละเอียดไป"
45 ครั้นพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์

พวกเขาก็ยังรู้ว่าพระองค์ตรัสถึงพวกเขา
46 แต่เมื่อพวกเขาอยากจะจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน
เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

Chapter 22

1 พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า
2 "อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนภคทรัพย์องค์หนึ่ง
ซึ่งได้จัดที่ถือकिหมกเมล็ดสำหรับราชโอรสสองท่าน
3 แล้วให้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้รับเชิญมาในการอภิเษกนั้น แต่เขาไม่ใคร่จะมา
4 ท่านยังให้พวกผู้รับใช้ออกไปอีก รับส่งว่า 'ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว
ว่าและสัตว์ขุนแล้วของเราก็ใส่ไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม จงมาในพิธีอภิเษกนี้เกิด'
5 แต่เขาก็เกิดแยและไปเสีย คนหนึ่งไปไ้ร่นาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย
6 ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้สองท่าน ทำการอภัยต่อต่างแล้วมาเสีย
7 แต่ภคทรัพย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทหารไป
ปราบปรามผู้ฆ่าคนเหล่านั้น และให้เผาเมืองเขาเสีย
8 แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้สองท่านว่า 'งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่ผู้รับเชิญนั้นไม่สมกับงาน
9 เหตุฉะนั้น จงออกไปตามทางหลวง พบใครๆก็ให้เชิญมาในงานนี้'
10 พวกผู้รับใช้จึงออกไปเชิญคนทั้งปวงตามทางหลวงแล้วแต่จะพบ
ให้มาทั้งดีและชั่วจนห้องโถงงานอภิเษกนั้นเต็มด้วยแขก
11 แต่เมื่อภคทรัพย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวมเสื้อสำหรับงาน
12 ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า 'สหายเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส'
ผู้หนึ่งก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก
13 ภคทรัพย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า 'จงมัดมือมัดเท้าคนนั้นเอาไปทิ้งเสียที่มืดภายนอก
ที่นั้นจะมีการร้องไห้และ呻เยียวเยียวพัน'
14 ด้วยผู้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย"
15 ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษากันวางแผนว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร
16 พวกเขายังให้พวกสาวกสองคนกับพวกเอโรดให้ไปทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า
ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ ได้สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง
โดยมิได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด
17 เหตุฉะนั้น ขอโปรดให้พวกข้าพเจ้าทราบ ว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร
การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่"
18 แต่พระเยซูทรงลางรู้ถึงเจาหมายชั่วร้ายของเขารึตรัสว่า "พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม
19 จงเอาเงินที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน" เขารึจ้เอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์
20 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร"
21 เขาทูลพระองค์ว่า "ของซีซาร์" แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า
"เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า"
22 ครั้นเขาได้ยินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ
จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป
23 ในวันนั้นมิพวกสะดูสิมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้สอนว่า การพินินั้นมาจากความตายไม่มี
เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า
24 "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า 'ถ้าผู้ใดตายยังไม่มบุตร ก็ให้น้องชายรับที่สะไว้'
สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้'
25 ในพวกเรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่มีบุตร
ก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย
26 ฝ่ายคนที่สองก็สามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด
27 ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย
28 เหตุฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น
ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว"
29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือทึ่เดชของพระเจ้า
30 เมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก
แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้านั้นในสวรรค์
31 แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่านว่า
32 'เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ'
พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น"
33 ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์
34 แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสินิ่งอันอยู่ จึงประทุหมกกัน
35 มีบาเรียนผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองถามพระองค์ว่า
36 "อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด"
37 พระเยซูทรงตอบเขาว่า "'จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเรา ด้วยสุดจิตสุดใจของเรา
และด้วยสิ้นสุดความคิดของเรา'
38 นั้นแหละเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่และข้อต้น
39 ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง'
40 พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้"
41 เมื่อพวกฟาริสียังประชุมอยู่ที่นั้น พระเยซูทรงถามพวกเขาว่า
42 "พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นเชื้อสายของผู้ใด"
เขาตอบพระองค์ว่า "เป็นเชื้อสายของดาวิด"
43 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า
44 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา
จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'
45 ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นเพียงเชื้อสายของดาวิดอย่างไรได้"
46 ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่นั้นนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป

Chapter 23

1 ครั้นนั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์
2 ว่า "พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีนั่งบนที่นั่งของโมเสส
3 เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จงถือประพฤติตาม เว้นแต่การประพฤติของเขา
อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่
4 ด้วยเขาเอาของหนักและแบกยากางบนบ่ามนุษย์ ส่วนเขาเองแต่เห็นว่าเขาก็ไม่จำเป็นต้องเลย
5 การกระทำของเขาเป็นการอวดเท่านั้น เขาได้ลักพระบัญญัติอย่างใหญ่
สามสี่ข้อที่มีพู่ห้อยอันยาว
6 เขาชอบที่นั่งมเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา
7 กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า 'รับบี รับบี'
8 ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า 'รับบี' ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์
และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด
9 และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์
10 อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า 'นาย' ด้วยอำนาจของท่านมิได้ผู้เดียวคือพระคริสต์
11 ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ท่านทั้งหลาย
12 ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับยกย่องขึ้น
13 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
เพราะพวกเจ้าบิดาประตูด่านจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ พวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป
และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้
14 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
ด้วยพวกเจ้าริบเอาเรือนของหญิงม่าย และเสรังอิฐฐานเสียดยิยาว
เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะต้องมีโทษมากยิ่งขึ้น
15 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบกทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวเข้าจาริต
เมื่อได้แล้วก็ทำให้เขาเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าเจ้าเองถึงสองเท่า
16 วิบัติแก่เจ้า คนน่าทางตามบอด เจ้าสอนว่า 'ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร
คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร
ผู้นั้นจะต้องกระทำตามคำปฏิญาณ'
17 โอ คนโหดเหี้ยมตามบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า
ทองคำหรือพระวิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์
18 และว่า 'ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด
แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างเครื่องตั้งถวายบนแท่นบูชาผู้นั้น ผู้นั้นต้องกระทำตามคำปฏิญาณ'
19 โอ คนโหดเหี้ยมตามบอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า
เครื่องตั้งถวายหรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์
20 เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา
ก็ปฏิญาณอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแท่นบูชาผู้นั้น
21 ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร
ก็ปฏิญาณอ้างพระวิหารและอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น
22 ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างสวรรค์
ก็ปฏิญาณอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น
23 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
ด้วยพวกเจ้าฉวยลิบชักหนึ่งของสระแห่ง ยีหร่าและขมิ้น ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ
คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย
สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย
24 โอ คนน่าทางตามบอด เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวลูกเข้าไป
25 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
ด้วยเจ้าสัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก
ส่วนภายในถ้วยชามนั้นเต็มด้วยโจรกรรมและการมั่วเมาภิเลส
26 โอ พวกฟาริสีตามบอด จงชำระถ้วยชามภายในเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย
27 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งงามด้วยปูนขาว ข้างนอกดูงดงาม
แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและสารพัดโสโครก
28 เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกแลดูเหมือนว่าเป็นคนชอบธรรม
แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า
29 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด
ด้วยพวกเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์
และแตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมมาทั้งดงาม
30 แล้วกล่าววว่า 'ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น
จะได้มีส่วนกับเขาในการทำโลหิตของพวกศาสดาพยากรณ์ให้ตกก็หามิได้'
31 อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานประกาศตนแล้วว่า
เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น
32 เจ้าทั้งหลายจึงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเกิด
33 โอ พวกงู เจ้าซาตึร่าย เจ้าจะพ้นโทษนรกอย่างไรได้
34 เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราได้พวกศาสดาพยากรณ์ พวกนักปราชญ์
และพวกธรรมาจารย์ต่างๆไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง
เสียในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ช่มเหงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง
35 ฉะนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก
ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายบารักดา
ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชาผู้นั้น จงตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย
36 เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้
37 โอ เยรูซาเล็มฯ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย
เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เผื่อๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ

38 ดูเถิด `บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า'
39 ด้วยเรว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า `เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า
`ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ"

Chapter 24

1 ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร
แล้วพวกสาวกของพระองค์มาซึ่งติดทั้งหลายในพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร
2 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ
เราบอกความจริงแก่ท่านว่า สิ่งเหล่านี้จะพังทลายลงก็ไม่มี"
3 เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัวกราบทูลว่า
"ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบทั่ว เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร
สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้"
4 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง
5 ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า `เราเป็นพระคริสต์'
เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป
6 ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย
ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง
7 เพราะประชาชาติต่อประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักรจะต่อสู้กัน
ทั้งจะเกิดการรดาอาหารและโรคติดต่อร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ
8 เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขึ้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก
9 ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ทนทุกข์ลำบากและฆ่าท่านเสีย
และประชาชาติต่างๆจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา
10 คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน
11 ผู้พยากรณ์ทั้งหลายคนจะเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป
12 ความรักของชนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่กว้างออกไป
13 แต่ผู้ใดทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด
14 ข้าพเจ้าประเสริฐยิ่งกว่าอาณาจักรนี้จะได้ประกาศไปทั่วโลกให้เป็นล้าพยานแก่บรรดาประชาชาติ
แล้วที่สุดปลายจะมาถึง
15 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการร้าวฉานเปล่า
ที่ตามนุษยศาสตร์พยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์"
(ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด)
16 "เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเข
17 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของออกจากบ้านของตน
18 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน
19 แต่ในวันเหล่านั้น อนิจจา น่าสลดทรมานซึ่งมีคร่ำครวญ หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่
20 จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต่อหน้าพระเจ้าจะไม่ตกในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต
21 ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง
อย่างไรไม่เลยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงทุกวันนี้ และในเบื้องหน้าจะไม่ต่อไปอีก
22 ถ้ามิได้ทรงให้ท่านเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดรอดได้เลย
แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้เลือกสรร จึงทรงให้ท่านเหล่านั้นย่นสั้นเข้า
23 ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า `ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น' หรือ `อยู่ที่โน่น' อย่าได้เชื่อเลย
24 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จหลายคนเกิดขึ้น
และจะทำการสำคัญอันใหญ่และกรรมมหัศจรรย์
ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง
25 ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว
26 เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า `ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร'
ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า `ดูเถิด อยู่ที่ท้องไร่' ก็จงอย่าเชื่อ
27 ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกแลนใด
การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉับนั้น
28 หากศพบอยู่ที่ไหน ผู้คนก็หนีก็จะตอมก้นอยู่ที่นั่น
29 แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากทั้งวันเหล่านั้นแล้ว
`ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า
และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน'
30 เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า `มนุษย์ทุกคนจะถูกละทิ้งไว้ทุกข์'
แล้วเขาจะเห็น `บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า' ทรงฤทธาภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก
31 พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก
ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วทั้งสี่ทิศนั้น
ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น
32 จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อแตกกิ่งแตกใบ ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว
33 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นบรรดาสิ่งเหล่านี้
ก็ให้รู้ว่าพระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประเดี๋ยว
34 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่วงลับไปก่อนสิ่งทั้งปวงนั้นจะสำเร็จ
35 ฟ้าและดินจะลบล้างไป แต่คำของเราจะสถูถาวรไปหาเราได้เลย
36 แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว
37 ด้วยสมัยของโนอาห์ได้เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย
38 เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน
ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยาจนจนถึงวันโนอาห์เข้าในนาวา
39 และน้ำท่วมมากวาดเอาเขาไปสิ้น โดยไม่ทันรู้ตัวฉับใด
เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นฉับนั้นด้วย
40 เมื่อนั้นชายสองคนอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง
41 หญิงสองคนไม่แบ่งอยู่ที่ไร้ง่ จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง
42 เหตุฉะนั้นจงเผาระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่อาจมีพระผู้เป็นเจ้าส่งท่านจะเสด็จมาเวลาไหน

43 จงจำไว้ว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามไหน เขาจะตื่นอยู่และเผาะระวัง
ไม่ให้อะไรขโมยของของเขาได้
44 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้
เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา
45 ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกผู้รับใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา
46 เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข
47 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของของท่าน
48 แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นชั่วและคิดในใจว่า `นายของข้าคงมาช้า'
49 แล้วจะตั้งตนโดยดีเพื่อตนผู้รับใช้และกินดื่มอยู่กับเพื่อนที่เมา
50 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้
51 และจะทำการโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปอยู่ในที่ของพวกคนหน้ามือจืด
ซึ่งที่นั้นจะมีแต่การร้องไห้ซบเซาเดียวพ่ะ"

Chapter 25

1 "เมื่อถึงวันนั้น
อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว
2 เป็นคนโง่ห้าคน เป็นหญิงมีปัญญาห้าคน
3 ฝ่ายคนโง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป แต่หาได้เอาน้ำมันไปด้วยไม่
4 คนที่มีปัญญานั้นได้เอาน้ำมันใส่ภาไปกับตะเกียงของตนด้วย
5 เมื่อเจ้าบ่าวยังช้ายอยู่ พวกหญิงก็พากันวิ่งหาและกลับไป
6 ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า `ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด'
7 พวกหญิงพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตกแต่งตะเกียงของตน
8 พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า `ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง
เพราะตะเกียงของเราดับอยู่'
9 พวกที่มีปัญญาก็ตอบว่า `ทำอย่างนั้นไม่ได้ น่ากลัวน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า
ไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองเถิดว่า'
10 เมื่อเขากำลังไปซื้อนั้นเจ้าบ่าวก็มาถึง
ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้ไปกับท่านในการเลี้ยงเนื่องในงานสมรส แล้วประตูก็ปิด
11 ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกห้าคนก็มาร้องว่า `ท่านเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเข้าไปด้วย'
12 ฝ่ายท่านตอบว่า `เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน'
13 เหตุฉะนั้นจงเผาระวังอยู่
เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงนั้นที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา
14 อาณาจักรแห่งสวรรค์จึงเปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล
จึงเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้
15 คนหนึ่งท่านให้ทำตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว
ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ไปทันที
16 คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์
17 คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็ได้กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน
18 แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุดหลุมซ่อนเงินของเขาไว้
19 ครั้นอยู่มาจำนวน นายจึงมาคิดบัญชีกับผู้รับใช้เหล่านั้น
20 คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรอีกห้าตะลันต์มาขึ้นแจ้งว่า `นายเจ้าข้า
ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์'
21 นายจึงตอบเขาว่า `ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย
เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด'
22 คนที่ได้รับสองตะลันต์มาขึ้นแจ้งด้วยว่า `นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า
ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์'
23 นายจึงตอบเขาว่า `ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย
เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด'
24 ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาขึ้นแจ้งด้วยว่า `นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่าท่านเป็นคนใจแข็ง
เกี่ยวผลที่ท่านมิได้หาว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้ไปขาย
25 ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูเถิด นี่แหละเงินของท่าน'
26 นายจึงตอบเขาว่า `เจ้าผู้รับใช้ชั่วและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้อยู่ว่าเราเกี่ยวที่เรามีได้หาว่าน
เก็บสำสมที่เรามีได้ไปขาย
27 เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร
เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเราทั้งดอกเบี่ยด้วย
28 เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนี้จากเขาไปให้คนที่มิมีตะลันต์
29 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นจนมิเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มี
แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา
30 จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มิดกลางนอก
ซึ่งที่นั้นจะมีการร้องไห้ซบเซาเดียวพ่ะ'
31 เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์กับหมู่ทูตสวรรค์อันบริสุทธิ์
เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์
32 บรรดาประชาชาติต่างๆจะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์
และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายออกเป็นสองพวก
เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะจะแยกแกะออกจากแพะ
33 และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะไว้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์
แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย
34 ขณะนั้น พระมหาษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า
`ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา
จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก
35 เพราะว่าเมื่อเราหา ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม
เราเป็นแขกและแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้

36 เราเปลี่ยนกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเราทั้งหมด เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา'
37 เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหัว และได้จัดมาถวายแด่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร
38 ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแสงแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลี่ยนพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร
39 ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประสูติหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร'
40 แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเราจนถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย'
41 แล้วพระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า 'ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเราเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไฟนี้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น
42 เพราะว่าเมื่อเราหัว ท่านก็มีมาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มีมาให้เราดื่ม
43 เราเป็นแสงแปลกหน้า ท่านก็ไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลี่ยนกาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเราทั้งหมด เราเจ็บป่วยและต้องจำอยู่ในคุก ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา'
44 เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์ด้วยว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหัวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแสงแปลกหน้าหรือเปลี่ยนพระกาย หรือประสูติ หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร'
45 เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่งในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา'
46 และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์"

Chapter 26

1 ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสด้วยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์จึงรับสั่งแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า
2 "ท่านทั้งหลายรู้หรือว่าอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศไว้ให้ถูกตรึงที่กางเขน"
3 ครั้นนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ประชุมกันที่อุทยานของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่งเรียกชานกันว่า คายาฟาส
4 ปรีหากันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย
5 แต่เขาพูดว่า "ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่างนี้ทำเลย เสียประชาชนจะเกิดกรุ่นวาย"
6 ในเวลาที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรครื้อน
7 ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมากมาเฝ้าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์
8 พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า "เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า
9 ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้"
10 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า "กวนใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่ร่วมกับท่านเสมอ แต่เราไม่มีอยู่กับท่านเสมอไป
11 ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอกระทำเพื่อการศพของเรา
12 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆที่สาวประเสริฐนี้จะประกาศไปทั่วพิภพ การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะเลื่องลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย"
14 ครั้นนั้นคนหนึ่งเฝ้าพวกสาวกลีสองคนชื่อ ยูดาสอิสคาริโอท ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่
15 ถามว่า "ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้ข้าพเจ้าเท่าไร"
ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เงินแก่ยูดาสสามสิบเหรียญ
16 ตั้งแต่นั้นมานั้นยูดาสคอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์ไว้
17 ในวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระเยซูว่า "จะให้ข้าพระองค์จัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน"
18 พระองค์จึงตรัสว่า "จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุง บอกเขาว่า 'พระอาจารย์ว่า กาลกำหนดของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา'"
19 ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม
20 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกลีสองคน
21 เมื่อรับประทานกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเราไว้"
22 ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์นัก ต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ"
23 พระองค์ตรัสตอบว่า "ผู้ที่เอาอาหารจิ้มในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเราไว้
24 บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่บัดนี้ผู้ที่จะทรยศบุตรมนุษย์ไว้ ท่านนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะดีกว่า"
25 ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า "อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ"
พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านว่าถูกแล้ว"
26 ระหว่างอาหารมือนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า "จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา"
27 แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตรัสว่า "จงรับไปดื่มทุกคนเถิด
28 ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเรานี้เป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่ออุบายบาปโทษคนเป็นอันมาก
29 เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มผลแห่งเกาจนต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา"
30 เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามอกกเทศ

31 ครั้นนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า "ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะเสด็จเพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป'
32 แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน"
33 ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "แม้คนทั้งปวงจะเสด็จเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะเสด็จก็หามิได้เลย"
34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"
35 เปโตรทูลพระองค์ว่า "ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย" เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน
36 แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี แล้วตรัสกับสาวกว่า "จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เมื่อเราจะไปอิสรฐานที่โน่น"
37 พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเสเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มสวดสวดและหนักพระทัยยิ่งนัก
38 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ใจของเราเป็นทุกข์แทบตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด"
39 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็พบพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า "โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นได้ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์"
40 พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า "เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักครู่เดียวมิได้หรือ
41 จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่ทำในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง"
42 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า "ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถัดจากนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์มิได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์"
43 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาอีกก็ทรงพบเขานอนหลับอีก เพราะเขาลืมตาไม่ขึ้น
44 พระองค์จึงทรงละเขาไว้เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สาม เหมือนคราวก่อนๆอีก
45 แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า "จงนอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลาใกล้แล้ว และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศไว้ในมืของคนบาป
46 ลูกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเราไว้มาใกล้แล้ว"
47 พระองค์ตรัสสั่งมิทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในเหล่าสาวกลีสองคนนั้น ได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากติดตาม ก็ไม่ตะบองมาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน
48 ผู้ที่จะทรยศพระองค์ไว้นั้นได้ให้อาณัติสัญญาแก่เขาว่า "เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้"
49 ขณะนั้น ยูดาสตรองมาหาพระเยซูทูลว่า "สวัสดี พระอาจารย์" แล้วจับพระองค์
50 พระเยซูได้ตรัสกับเขาว่า "สหายเอ๋ย มาที่นี่ทำไม" คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและคุมไป
51 ดูเถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ยืนมือชักดาบออก ฟันผู้ ضربไล่คนหนึ่งของมหาปุโรหิตขาด
52 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะพินาศเพราะดาบ
53 ท่านคิดว่าเราจะขอพระบิดาของเรามิได้หรือ และในครู่เดียวพระองค์จะประทานหัตถ์สวอร์ดแก่เราว่าสิบสองกอง
54 แต่ถ้าเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า 'เราจะเป่าแตรอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร'
55 ขณะนั้นพระเยซูได้ตรัสกับหมู่ชนว่า "ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงติดตามถือตะบองออกมาจับเรา เราได้แจ้งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน ท่านก็หาได้จับเราไม่
56 แต่เหตุการณ์ที่ได้บังเกิดขึ้นครั้งนี้ เพื่อจะสำแดงตามที่พหุศาสตร์พยากรณ์ได้เขียนไว้" แล้วสาวกทั้งหมดก็ไล่ละทิ้งพระองค์ไปและพากันหนีไป
57 ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไปถึงคายาฟาสมหาปุโรหิต ที่พักธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่ที่นี่
58 แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปทางจนถึงอุทยานของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร
59 พวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาจึงหาพยานเท็จมาเบิกปรั่าพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย
60 แต่หาหลักฐานไม่ได้ เอด ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดมีพยานเท็จสองคนมา
61 กล่าวว่า "คนนี้ได้ว่า 'เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน'"
62 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า "ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยานปรั่าท่านด้วยเรื่องอะไร"
63 แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "เราให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่"
64 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านว่าถูกแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธาณาภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์"
65 ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน แล้วว่า "เขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว
66 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร" คนที่ฟังก็ตอบว่า "ควรรับโทษถึงตาย"
67 แล้วเขาดม้หน้าลายตระพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือตบพระองค์
68 แล้วว่า "เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เราว่าใครจะตาย"
69 ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณอุทยานนั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า "เจ้าได้อยู่กับเยซูชวากาลิสด้วย"
70 แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า "ที่เจ้าว่านั่นข้าไม่รู้เรื่อง"
71 เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งแหละเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่หน้าว่า "คนนี้ได้อยู่กับเยซูชวากาเช็ดด้วย"

72 เปโตรจึงปฏิเสธอีกทั้งปฏิเสธว่า "ข้าไม่รู้จักคนนั้น"
73 อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า
"เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ด้วยว่าเสียงของเจ้าลั่นตัวเอง"
74 แล้วเปโตรก็เริ่มสบถและสาบานว่า "ข้าไม่รู้จักคนนั้น" ในทันใดนั้นโกก็ขึ้น
75 เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า "ก่อนโกขึ้น ท่านจะปฏิเสธสามครั้ง"
แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องให้เป็นทุกข์ยิ่งนัก

Chapter 27

1 ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย
2 เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทัสปีลาตเจ้าเมือง
3 เมื่อขุนตาสผู้ทนายสหพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ
นำเงินสามสิบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่
4 กล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรงสละสิทธิ์อันบริสุทธิ์" คนเหล่านั้นจึงว่า
"การนั้นเป็นธุระอะไรของเร เราต้องรับธุระเอง"
5 ขุนตาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย
6 พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า
"เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นคำโลหิต"
7 เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งข้างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง
8 เหตุฉะนั้น เขาก็เรียกทุ่งนั้นว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้
9 ครั้นนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะโดยนบะมียัสดาพยากรณ์ ซึ่งว่า `เขารับเงินสามสิบเหรียญ
ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาตรากาไว้แน่' คือที่คนอิสราเอลบางคนตรากาไว้
10 `แล้วไปซื้อทุ่งข้างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า'
11 เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า
"ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" พระเยซูตรัสกับท่านว่า "ก็ท่านว่าแล้วนี่"
12 แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟังกล่าวโทษพระองค์
พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด
13 ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า "ซึ่งเขาได้กล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลายประการนี้
ท่านไม่ได้ยินหรือ"
14 แต่พระองค์ก็มิได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัสรรยใจนัก
15 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ
16 คราวนั้นพวกชาวนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อแบร์บัส
17 เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า
"เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บารับบัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์"
18 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความฉ้อฉล
19 ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า
"ท่านอย่าฟังพยานเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย
ด้วยว่าวันนีดิฉันฝันร้ายไม่มีความสบายใจเพราะท่านผู้นั้น"
20 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ขยันทูลขอให้ปล่อยบารับบัส
และให้ประหารพระเยซูเสีย
21 เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า "ในสองคนนี้เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า" เขาตอบว่า
"บารับบัส"
22 ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า "ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอย่างไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์"
เขาพากันร้องแก่ท่านว่า "ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"
23 เจ้าเมืองถามว่า "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด" แต่เขาทั้งหลายยังร้องว่า
"ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"
24 เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาหน้าล้างมือต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า
"เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ `เจ้ารับธุระเองเถิด"
25 บรรดาหมู่ชนเรียนว่า "ให้โลหิตของเขตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด"
26 ท่านจึงปล่อยบารับบัสให้เขา และเมื่อท่านได้โดยิตพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบให้ตรึงไว้ที่กางเขน
27 พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริโธเรียน
แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้
28 และพวกเขาเปลื้องฉลองพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงขมิบสามสวมพระองค์
29 เมื่อพวกเขาเอาหนามสามเป็นมงกุฎ เขาก็สวมพระเศียรของพระองค์
แล้วเอาไม้ไผ่ให้ถือไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์
เยเชเยษพระองค์ว่า "กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ"
30 แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้ไผ่นั้นตีพระเศียรพระองค์
31 เมื่อพวกเขาเยเชเยษพระองค์แล้ว เขากอดเสื้อนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์สามให้
และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน
32 ครั้นพวกเขาออกไปแล้ว เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซิโมน
เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกกางเขนของพระองค์ไป
33 เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่หนึ่งซึ่งเรียกว่ากลัโกลธา แปลว่า ที่ทะเลโกลสีหะ
34 เขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของหมักถวายพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชิมก็ไม่สวย
35 ครั้นตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับสากแบ่งปันกันเพื่อจะสร้างตาม
พระวจนะโดยยัสดาพยากรณ์ซึ่งว่า `เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน
ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสากกัน'
36 แล้วพวกเขาก็นำเฟาดพระองค์อยู่ที่นี่
37 และได้เอาก้อนยาค้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า
"ผู้ผิดเยชูกษัตริย์ของชนชาติยิว"
38 คราวนั้นเขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง
39 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สันนิษะของเขา
40 กล่าวว่า "เจ้าผู้จะทลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอด

ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด"
41 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยเชเยษพระองค์เช่นกันว่า
42 "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล
ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะได้เชื่อเขา
43 เขาไว้ใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด
ด้วยเขาได้กล่าวว่า `เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า'"
44 ถึงไรที่ถูกต้องจึงไว้กับพระองค์ก็ยังกล่าวคำหยาบช้าต่อพระองค์เหมือนกัน
45 แล้วก็บังเกิดมืดทั่วหัวแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง
46 ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "เอลิ เอลิ ลามาสะบักธานี" แปลว่า
"พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย"
47 บางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ เมื่อได้ยินก็พูดว่า "คนนี้เรียกเอลียาห์"
48 ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้ไผ่
ส่งให้พระองค์เสวย
49 แต่คนอีกร้องว่า "อย่าเพื่อก่อน ให้เราคอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่"
50 ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไป
51 และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดลง แผ่นดินก็ไหว
ศิลา ก็แตกออกจากกัน
52 อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนก็ล่องลอยไปแล้วได้เป็นขึ้นมา
53 และเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว
เขาทั้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปในนครบริสุทธิ์ปรากฏแก่คนเป็นอันมาก
54 ส่วนนบะรยัยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกัน
เมื่อได้เห็นแผ่นดินไหวและการที่บังเกิดขึ้นนั้น ก็พากันครั่นคร้ามยิ่งนัก จึงพูดกันว่า
"แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า"
55 ที่นั่นมีหญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีเพื่อปรนนิบัติพระองค์
มองดูอยู่แต่ไกล
56 ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมักลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเซส และมารดาของบุตรเศเบดี
57 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอารามาธิยชื่อโยเซฟ
เป็นสาวกของพระเยซูด้วย
58 เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้
59 เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าพันที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้
60 แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกลไว้ในศิลา
เขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็ไป
61 ฝ่ายมารีย์ชาวมักลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่หน้าตรงหน้าอุโมงค์
62 ในทันรุ่งขึ้น คือวันถัดจากวันพระตรีมูรต พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต
63 เรียนว่า "เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า
`ล่องไปสามวันแล้วเราจะเป็นขึ้นมาใหม่'
64 เหตุฉะนั้น ขอได้มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม
เกลือกว่าสาวกของเขาจะมาในตอนกลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า
เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก"
65 ปีลาตจึงบอกเขาว่า "พวกท่านจงเอายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ทำได้"
66 เขาจึงไปทำอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

Chapter 28

1 ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์
มารีย์ชาวมักลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์
2 ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์
กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น
3 ในหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ
4 ยามที่เฝ้าอยู่นั้นกลัวทูตองค์นั้นจนตัวสั่น และเหมือนคนตาย
5 ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า "อย่ากลัวเลย
เราอยู่ข้างท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึงไว้ที่กางเขน
6 พระองค์หาได้ประทุษร้ายผู้ที่ไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แน่
มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น
7 แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว
และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น
ดูเถิด เราไปกับท่านแล้ว"
8 หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก
จึงไปบอกพวกสาวกของพระองค์
9 ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า
"จงจำริญเถิด" หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และมีสการพระองค์
10 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "อย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี
และพวกเขาจะได้พบเราที่นั่น"
11 เมื่อหญิงเหล่านั้นกำลังไป ดูเถิด มียามบางตนในพวกที่เฝ้าอุโมงค์นั้นเข้ามาในเมือง
เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งบังเกิดขึ้นนั้นให้พวกปุโรหิตใหญ่ฟัง
12 เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว
ก็เอาเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร
13 ส่วว่า "พวกเจ้าจงพูดว่า
'พวกสาวกของเขาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่'
14 ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก่ให้พวกเจ้าพ้นโทษ"
15 ครั้นพวกทหารได้รับเงินนั้น จึงทำตามคำแนะนำ
และความนี้ก็เลื่องลือไปในบรรดาพวกยิวานทุกวันนี้
16 แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงดูเขาที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้

17 และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่
 18 พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า "ภูษานูภาพทั้งสี่ในสวรรค์ก็ตี
 ในแผ่นดินโลกก็ตี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว
 19 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปส่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา
 พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์
 20 สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูก่อน เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป
 จนกว่าจะสิ้นโลก เอเมน"

MARK

Chapter 1

1 ท่าประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นตรนนี้
 2 ตามที่ได้เขียนไว้ในคำของศาสดายาการว่า 'ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน
 ผู้นี้จะเตรียมมรรคาของท่านไว้ซึ่งหน้าท่าน
 3 เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า "จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า
 จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป!"
 4 ยอห์นให้เขารับบัพติศมาในถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่
 เพื่อการยกโทษความผิดบาป
 5 คนทั่วแคว้นยูเดียกับชาวกรุงเยรูซาเล็มได้พากันออกไปหาจอห์น สารภาพความผิดบาปของตน
 และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน
 6 ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนอูร์ และใช้หนังสัตว์คาดเอว รับประทานผักແแต่นและน้ำผึ้งป่า
 7 ท่านประกาศว่า "ภายหลังเราจะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรงเป็นใหญ่กว่าเราก็ค
 ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะน้อมตัวลงแก้สายฉลองพระบาทให้พระองค์
 8 จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ
 แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์"
 9 ต่อมาในคราวนั้นพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี
 และได้ทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน
 10 พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก
 และพระวิญญาณดูจนเขาเสด็จลงมานบนพระองค์
 11 แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในท่านมาก"
 12 ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งร่ำพรอองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
 13 และซาตานได้ทดลองพระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่สิบวัน
 พระองค์ทรงอยู่ในที่ของสัตว์ป่า และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์
 14 ครั้นยอห์นถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี
 ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า
 15 และตรัสว่า "เวลากำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจ้าก็มาใกล้แล้ว
 ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด"
 16 ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามชายทะเลสาบกาลิลี
 พระองค์ก็ทรงทอดพระเนตรเห็นซีโมนและอันดรูว์น้องชายของซีโมน
 กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเลสาบ ด้วยว่าเขาเป็นชาวประมง
 17 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ท่านจงตามเราเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนดังหาปลา"
 18 เขาก็ละอวนตามพระองค์ไปทันที
 19 ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง
 พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขา
 กำลังซุญอวนอยู่ในเรือ
 20 ในทันใดนั้นพระองค์ได้ทรงเรียกเขา เขาจึงละเสเบตีบิดาของเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง
 และได้ตามพระองค์ไป
 21 พระองค์ก็กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม
 และพอถึงวันสะบาโตพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาเทศนาสั่งสอน
 22 เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์
 เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ หากเหมือนพวกธรรมจารย์ไม่
 23 มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาของเขามีผีโสโครกเข้าสิง มันได้ร้องออกมา
 24 ว่า "พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปลอ่ยเราไว้ ท่านมายู่กับเราทำไม ท่านมาทำลายเราหรือ
 เราว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า"
 25 พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า "เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมาจากเขา"
 26 และเมื่อผีโสโครกทำให้คนนั้นชักและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมาจากเขา
 27 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถามกันว่า "การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร
 ท่านสั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและมันก็เชื่อฟังท่าน"
 28 ในขณะนั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นแคว้นบ้านเมืองที่อยู่รอบแคว้นกาลิลี
 29 พอออกนอกธรรมศาลา พระองค์ก็กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเรือนของซีโมนและอันดรูว์
 พร้อมกับยากอบและยอห์น
 30 แม้นายของซีโมนนอนป่วยจับไข้อยู่
 ในทันใดนั้นเขาจึงมาทูลพระองค์ให้ทราบด้วยเรื่องของนาง
 31 แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับมือของหญิงนั้นและทันใดนั้นไข้ก็หาย นางจึงปรนนิบัติเขาทั้งหลาย
 32 เวลาเย็นวันนั้นคนกระแจะวันตกแล้ว คนทั้งหลายพากันบรรดาคนเจ็บป่วย และคนที่ผีสิง
 มาหาพระองค์
 33 และคนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาออกันอยู่ที่ประตู
 34 พระองค์จึงทรงรักษาคนเป็นโรคต่างๆให้หายหลายคน และได้ทรงขับผีออกเสียหลายคน
 แต่ผีเหล่านั้นพระองค์ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่ามันรู้จักพระองค์
 35 ครั้นเวลาเข้ามืดพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐานที่นั่น

36 ฝ่ายซีโมนและคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยก็ตามหาพระองค์
 37 เมื่อพวกเขาพบพระองค์แล้ว เขาจึงทูลพระองค์ว่า "คนทั้งปวงแสวงหาพระองค์"
 38 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ให้เรารั้งหลายไปในบ้านเมืองใกล้เคียง
 เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อการนั้นเอง"
 39 พระองค์ได้ประกาศในธรรมศาลาของชาวแคว้นกาลิลี และได้ขับผีออกเสียหลายคน
 40 และมีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ ถูกเขาลงทูลวิงวอนพระองค์ว่า
 "เพียงแต่พระองค์จะโปรด พระองค์ก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์หายโรคได้"
 41 พระเยซูทรงสงสารเขาจึงทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องคนนั้น ตรัสแก่เขาว่า "เราพอใจแล้ว
 เจ้าจงหายเถิด"
 42 พอพระองค์ตรัสแล้ว ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย และคนนั้นก็สะอาด
 43 ก่อนให้เขาไป พระองค์จึงกำชับผู้นั้น
 44 ตรัสแก่เขาว่า "เจ้าอย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต
 และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้
 เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย"
 45 แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้วก็ตั้งตนปาวร้องมากมายให้เลื่องลือไป
 จนพระเยซูจะเสด็จเข้าไปในเมืองโดยเปิดเผยต่อไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอกในที่เปลี่ยว
 และมีคนทุกแห่งทั่วตามလာหาพระองค์

Chapter 2

1 ครั้นล่วงไปหลายวัน พระองค์ได้เสด็จไปในเมืองคาเปอร์นาอุมอีก และคนทั้งหลายได้ยินว่า
 พระองค์ประทับที่นั่น
 2 และในเวลานั้นคนเป็นอันมากมาชุมนุมกันจนไม่มีที่จ้ะรับ จะเข้าใกล้ประตูก็ไม่ได้
 พระองค์จึงเทศนาพระคำนั้นให้เขาฟัง
 3 แล้วมีคนนำคนอัมพาตคนหนึ่งมาหาพระองค์ มีสี่คนหาม
 4 เมื่อเขาเข้าไปให้ถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงรื้อดาดฟ้าหลังคาตรงที่พระองค์ประทับนั้น
 และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว เขาก็หย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา
 5 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า
 "ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว"
 6 แต่มีพวกธรรมจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และเขาคิดในใจว่า
 7 "ท่านใดคนหนึ่งพูดหมิ่นประมาทเช่นนั้น ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น"
 8 และในทันใดนั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น
 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "เหตุใดท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า
 9 เพราะว่ากับคนอัมพาตว่า 'บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไปเถิด' นั้น
 ช่างไหนจะง่ายกว่ากัน
 10 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะรู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้"
 (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า)
 11 "เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด"
 12 ทันใดนั้นคนอัมพาตได้ลุกขึ้นแล้วก็ยกแคร่เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง
 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า "เราไม่เคยเห็นการเช่นนี้เลย"
 13 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลสาบอีก ประชาชนก็มาหาพระองค์
 และพระองค์ได้ตรัสสั่งสอนเขา
 14 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น
 พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นเลวีบุตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านภาษี จึงตรัสแก่เขาว่า
 "จงตามเราเถิด" เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป
 15 ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือนของเลวี
 มีพวกคนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนเอนกายลงร่วมสำรับกับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์
 เพราะมีคนติดตามพระองค์ไปมาก
 16 ฝ่ายพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี
 เมื่อเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป
 จึงถามสาวกของพระองค์ว่า
 "เหตุใดพระองค์จึงกินและดื่มด้วยกันกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า"
 17 ครั้นพระเยซูทรงทราบดังนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "คนปกติไม่ต้องการหม
 แต่คนเจ็บต้องการหมอ เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม
 แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่"
 18 มีพวกศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีกำลังถืออดอาหาร พวกเขาจึงมาทูลถามพระองค์ว่า
 "เหตุใดพวกสาวกของยอห์นและของพวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถือ"
 19 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า
 "ท่านจะให้สหายของเจ้าว่าถืออดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ
 เจ้าบ่าวอยู่ด้วยนานเท่าใด สหายก็ถืออดอาหารไม่ได้จนานเท่านั้น
 20 แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้อจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร
 21 ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื่อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น
 ท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะเข้านั้นเมื่อหัดจะทำให้สื่อกเก่าขาดก็ง้อออกไปอีก
 22 และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า
 ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงเก่านั้นขาดไป น้ำองุ่นนั้นจะไหลออก ถุงนั้นก็เสียไป
 แต่น้ำองุ่นใหม่มันต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่"
 23 ต่อมาในวันสะบาโตวันหนึ่งพระองค์กำลังเสด็จไปในนาข้าว
 และเมื่อพวกสาวกของพระองค์กำลังเดินไปก็เริ่มเด็ดรวงข้าวไป
 24 ฝ่ายพวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า "ดูเถิด
 ท่านทำพวกฟาริสีซึ่งพระราชาบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต"
 25 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า
 "พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหารและอดอยาก
 ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย

26 คือคราวเมื่ออาบิยาซาร์เป็นมหาปุโรหิต ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น และยังข้าส่งให้คนที่มากับท่านรับประทานด้วย" 27 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "วันสบาโดนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสบาโด 28 เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสบาโดด้วย"

Chapter 3

1 แล้วพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ 2 คนเหล่านั้นคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสบาโดหรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้ 3 พระองค์ตรัสแก่คนมือลีบว่า "มายืนข้างหน้าเถิด" 4 พระองค์จึงตรัสแก่คนทั้งหลายว่า "ในวันสบาโดถูกต้องตามพระราชบัญญัติหาการดีหรือหาการชั่ว จะช่วยชีวิตหรือจะผลาญชีวิตเสียดี" ฝ่ายคนทั้งปวงก็นั่งอยู่ 5 พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และใจทอดพระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ และพระองค์ตรัสแก่คนมือลีบนั้นว่า "จงเหยียดมือออกเถิด" เขาก็เหยียดออก และมือของเขา ก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง 6 พวกฟาริสีจึงออกไป และในทันใดนั้นได้ปรึกษากับพรรคพวกของเฮโรดถึงพระองค์ว่า พวกเขาจะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้ 7 ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์จึงออกจากที่นั่นไปยังทะเลสาบ และฝูงชนเป็นอันมากจากแคว้นกาลิลีติดตามพระองค์ไป ทั้งจากแคว้นยูเดีย 8 จากกรุงเยรูซาเล็ม และจากเมืองเอโดม และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนทางโน้น และจากแคว้นเมืองไทระและไซดอน ฝูงชนเป็นอันมาก เมื่อเขาทราบถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็มาหาพระองค์ 9 พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้เอาเรือเล็กมาคอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียดพระองค์ 10 ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายโรค จนบรรดาผู้ที่มิโรคต่างเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูกต้องพระองค์ 11 และพวกฟีสีโครก็เมื่อได้เห็นพระองค์ก็ได้หอบลงกราบพระองค์ แล้วร้องอึงว่า "พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า" 12 ฝ่ายพระองค์จึงทรงกำชับห้ามมิให้แพร่พรายว่าพระองค์คือผู้ใด 13 แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขา และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระองค์ก็ทรงเรียกผู้นั้น แล้วเขาได้มาหาพระองค์ 14 พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เขาไปประกาศ 15 และให้มอบอำนาจรักษาโรคต่างๆและขับผีออกได้ 16 และซีโมนนั้น พระองค์ทรงปรานีชื้ออีกว่าเปโตร 17 และยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของยากอบ ทั้งสองคนนั้นพระองค์ทรงปรานีชื้ออีกว่า โบอาเนยเอ แปลว่า ลูกไฟร้อง 18 อันดรูว์ ฟีลิป บาร์โธโลมิว มัทธีา โธมัส ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ธัลดอส ซีโมนชาวกาลาอัน 19 และยูดาสิสคาริโอทที่ได้ทรยศพระองค์นั้น พระองค์และพวกสาวกจึงเข้าไปในเรือน 20 และฝูงชนก็มาประชิดกันอีก จนพระองค์และพวกสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้ 21 เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยินเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า "พระองค์วิกลจริตแล้ว" 22 พวกธรรมาจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า "ผู้นี้มีเบเอลเซบูลสิง" และ "ที่เขาขับผีออกได้ก็เพราะได้อำนาจนายผีนั้น" 23 ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมาตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า "ซาตานจะขับซาตานให้ออกได้อย่างไรได้ 24 ถ้าราชอาณาจักรใดๆเกิดแตกแยกกันแล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ 25 ถ้าครัวเรือนใดๆเกิดแตกแยกกัน ครัวเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้ 26 และถ้าซาตานจะต่อสู้กับตนเอง และแตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ แม้จะสิ้นสูญไป 27 ไม่มีผู้ใดอาจเข้าไปในเรือนของคนที่มั่งคั่งมากและปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่จะจับคนที่มั่งคั่งมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้ 28 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปทุกอย่างและคำห่มน้ประมาทที่เขาเหล่านั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ 29 แต่ผู้ใดจะกล่าวคำห่มน้ประมาทต่อพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ จะโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้เลย แต่ผู้นั้นย่อมรับการปรับโทษเป็นนิตย์" 30 ที่ตรัสอย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า "พระองค์มิใช่ฟีโลโครกข้าสิ่ง" 31 เวลานั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก แล้วโศกเศร้าเข้าไปหูลุเรียกพระองค์ 32 และประชาชนก็นั่งเฝ้ารอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ค้อยู่ข้างนอก" 33 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา" 34 พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์นั้นแล้วตรัสว่า "ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา 35 ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"

Chapter 4

1 แล้วพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ฝูงชนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จลงไปยังท่าในเรือที่ทะเล และฝูงชนอยู่บนฝั่งชายทะเล

2 พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาหลายประการเป็นคำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า 3 "จงฟัง ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช 4 และต่อมาเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกในอากาศก็มากินเสีย 5 บ้างก็ตกที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก 6 แต่เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา และเพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป 7 บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล 8 บ้างก็ตกที่ตื้นดี แล้วออกมางามจำเริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง" 9 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ใครมีหู จงฟังเถิด" 10 เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับสาวกสิบสองคน ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น 11 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านั้นจะแจ้งให้เป็นคำอุปมาทุกอย่าง 12 เพื่อว่าเขาจะดูแล้วดูเล่า แต่มองไม่เห็น และฟังแล้วฟังเล่า แต่ไม่เข้าใจ เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเขาจะกลับใจเสียใหม่ และความผิดบาปของเขาจะได้ยกโทษเสีย" 13 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายจะเข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้ 14 ผู้หว่านนั้นก็ไ้หว่านพระวจนะ 15 ซึ่งตรึงรึบนหนทางนั้นได้แก่พระวจนะที่หว่านแล้ว และเมื่อบุคคลใดได้ฟัง ในทันใดนั้นซาตานก็มาชิงเอาพระวจนะซึ่งหว่านในใจเขาหนีไปเสีย 16 และซึ่งตกที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินแต่น้อยนั้นก็หว่านงอเดียวกัน ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ และก็รับทันทีด้วยความปรีดี 17 แต่ไม่รากในหัวใจจึงทนอยู่ได้ชั่วคราว ภายหลังเมื่อเกิดการยากลำบากและการข่มเหงต่างๆเพราะพระวจนะนั้น ก็เลิกเสียในทันทีทันใด 18 และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ 19 แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลกในสิ่งอื่นๆได้เข้ามาและปกคลุมพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล 20 ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง" 21 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เขาเอาเขียนมาสำหรับตั้งไว้ไว้ได้ดัง ได้เพียงนอนหรือ และมีได้สำหรับตั้งไว้บนเชิงเทียนหรือ 22 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ ซึ่งจะไม่ต้องแพร่พราย 23 ถ้าใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด" 24 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี ท่านจะตวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะตวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว 25 ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะเอาไปเสียจากเขา" 26 พระองค์ตรัสว่า "อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน 27 แล้วกลางคืนก็นอนหลับและกลางวันที่ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นจะงอกจำเริญขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้ 28 เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเริญขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง 29 ครั้นสุดแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บทีเดียว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว" 30 และพระองค์ตรัสว่า "อาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะสำแดงด้วยคำเปรียบอย่างไร 31 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ที่งอกเกิดเมล็ดหนึ่ง เวลาเพาะลงในดินนั้นก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน 32 แต่เมื่อเพาะแล้วจึงงอกขึ้นจำเริญใหญ่โตกว่าผักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นกในอากาศมาอาศัยอยู่ในร่มนั้นได้" 33 พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนพระวจนะให้แก่เขาเป็นคำอุปมาอย่างนั้นเป็นหลายประการ ตามที่เขาจะสามารถฟังได้ 34 และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสแก่เขาเลย แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงทรงอธิบายสิ่งสารพัดนั้นแก่เหล่าสาวก 35 เย็นวันนั้นพระองค์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "ให้พวกเราตามไปฝั่งฟากทางโน้นเถิด" 36 เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์เสด็จไปนเรือที่พระองค์ประทับอยู่ผู้นั้น และมีเรืออื่นเลี้ยวหลายลำไปกับพระองค์ด้วย 37 และพายุลใหญ่ได้บังเกิดขึ้น และคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือนเรือเต็มอยู่แล้ว 38 ฝ่ายพระองค์บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ เหล่าสาวกจึงมาปลุกพระองค์ทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ" 39 พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและตรัสแก่เขาว่า "จงสงบเถิด" แล้วลมก็หยุดมีความสงบเงียบทั่วไป 40 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ทำไมท่านกลัวอย่างนี้ ท่านยังไม่มีความเชื่อหรือ" 41 ฝ่ายเขาก็เกรงกลัวนักหนาและพูดกันและกันว่า "ท่านนี่เป็นผู้ใดหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน"

Chapter 5

1 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมืองชาวกาตาร 2 พอพระองค์เสด็จขึ้นจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งออกจากภูมืองค์ฝังศพมีผีโสโครกสิงได้มาพบพระองค์ 3 คนนั้นอาศัยอยู่ตามภูมืองค์ฝังศพ และไม่มีผู้ใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่ามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่มีอยู่ 4 เพราะว่าได้ล่ามโซ่โซ่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาดตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้

5 เขาลังร้องอึงอยู่ตามคูเมืองต่งฝั่งศพและที่ภูเข้างถึงกลางวันกลางคืนเสมอ และเอาหินเหือดเนื้อของตัว

6 ครั้นเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามาบนัสการพระองค์

7 แล้วร้องเสียงต้วว่า "ข้าแต่พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระองค์มายู่กับข้าพระองค์ทำไม ข้าพระองค์ขอให้พระองค์กลับปฏิญาณในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ทรงมานำข้าพระองค์"

8 ที่พูดเช่นนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่มันว่า "อัยยัสโลโคร จงออกมาจากคนนั้นเถิด"

9 แล้วพระองค์ตรัสถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร" มันตอบว่า "ชื่อกอง เพราะข้าพเจ้าพระองค์หลายตนด้วยกัน"

10 มันจึงอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากมิให้ขับไล่มันออกจากแดนเมืองนั้น

11 มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ไหล่เขาตานั้น

12 ฝูงเหล่านั้นก็อ้อนวอนพระองค์ว่า "ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในสุกรเหล่านั้นเถิด"

13 พระเยซูก็ทรงอนุญาตทันที แล้วผีโสโครกนั้นจึงออกไปเข้าสิงอยู่ในสุกร สุกรทั้งฝูง (ประมาณสองพันตัว) ก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชั้นลงไปทะเลสาบใกล้ท้าย

14 ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรนั้นต่างคนต่างหนีไปเล่าเรื่องทั้งในนครและบ้านนอก แล้วคนทั้งปวงก็ออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น

15 เมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนที่มีผีกองได้สิงนั้นนั่งห่มผ้า นั่งอยู่มีสติอารมณ์ดี เขาจึงเกรงกลัวนัก

16 แล้วคนก็ได้เห็นก็เล่าเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดแก่คนที่ผีสิงนั้น และซึ่งบังเกิดแก่ฝูงสุกรให้เขาฟัง

17 คนทั้งหลายจึงเริ่มพากันอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จไปเสียจากเขตแดนเมืองของเขา

18 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จลงเรือ คนที่ผีได้สิงแต่ก่อนนั้นได้อ้อนวอนขอติดตามพระองค์ไป

19 พระเยซูไม่ทรงอนุญาต แต่ตรัสแก่เขาว่า "จงไปหาพวกพ่อของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึงเรื่องเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้าแล้ว"

20 ฝ่ายคนนั้นก็ทูลลา แล้วเริ่มประกาศในแคว้นเศบูลร์ถึงเหตุการณ์ใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา และคนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก

21 ครั้นพระเยซูเสด็จลงเรือข้ามฟากกลับไปไปแล้ว มีคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ และพระองค์ยังประทับที่ฝั่งทะเล

22 ดูเถิด มีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อยารัสเดินมา และเมื่อเขาเห็นพระองค์ก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์

23 แล้วทูลอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากว่า "ลูกสาวเล็กของผมซึ่งข้าพระองค์ป่วยเกือบจะตายแล้ว ขอเชิญพระองค์ไปวางพระหัตถ์บนเขา เพื่อเขาจะได้หายโรคและไม่ตาย"

24 ฝ่ายพระเยซูได้เสด็จไปกับคนนั้น มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป และเบียดเสียดพระองค์

25 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกโลหิตได้สิบสองปีมาแล้ว

26 ได้ทนทุกข์ลำบากมากเพราะมีคนอื่นหลายคนมากราบ และได้เสวยทรัพย์จนหมดสิ้น โรคนั้นก็มิได้บรรเทาแต่ยังคงกำเริบขึ้น

27 ครั้นผู้หญิงนั้นได้ยินถึงเรื่องพระเยซู เธอจึงเดินปะปนกับประชาชนที่เบียดเสียดข้างหลังพระองค์ และได้ถูกต้องฉลองพระองค์

28 เพราะเธอคิดว่า "ถ้าเราได้แตะต้องฉลองพระองค์ เราก็จะหายโรค"

29 ในทันใดนั้นโลหิตก็ตกก็หยุดตไป และผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าหายโรคแล้ว

30 บัดเดี๋ยวนั้น พระเยซูทรงรู้สึกว่ามีคนซ่อนออกจากพระองค์แล้ว จึงเหลียวหลังในขณะซึ่งฝูงชนเบียดเสียดกันนั้นตรัสว่า "ใครถูกต้องเสื้อของเร"

31 ฝ่ายเหล่าสาวกก็ทูลพระองค์ว่า "พระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วว่า ประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังจะทรงถามอีกหรือว่า 'ใครถูกต้องเรา'"

32 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่งนั้น

33 ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะรู้เรื่องที่เป็นแก่ตัวนั้น จึงมากราบลงทูลแก่พระองค์ตามจริงทั้งสิ้น

34 พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า "ลูกสาวเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขและหายโรคนั้นเถิด"

35 เมื่อพระองค์ยังตรัสไว้ทันขาดคำ มีบางคนได้มาจากบ้านนายธรรมศาลาบอกว่า "ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ยังจะรบกวนอาจารย์ทำไมอีกเล่า"

36 ทันทีที่พระเยซูทรงฟังคำซึ่งเขาว่านั้น พระองค์จึงตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า "อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้นเถิด"

Chapter 6

1 ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังตำบลบ้านของพระองค์
และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป

2 พอถึงวันสะบาโตพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนในธรรมศาลา
และคนเป็นอันมากก็ได้นับพระองค์ก็ประหลาดใจจนพูดกันว่า "คนนี้ได้ความคืดนี้มาจากไหน

สติปัญญาที่ได้ประทานแก่ฉันนี้เป็นปัญญาอย่างใด
จึงทำการมหัศจรรย์อย่างนี้สำเร็จด้วยมือของข้า
3 คนนี้เป็นต่างไม่บุตรชายนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โยเสส ยูดา
และซีโมนเป็นน้องชายมิใช่หรือ และน้องสาวก็อยู่ที่นั่นกับเรามิใช่หรือ"
เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์
4 ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า "สาธตพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในเมืองของตน
ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของตน"
5 พระองค์จะกระทำการมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้
เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค
6 พระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเขาไม่มีความเชื่อ
แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ
7 พระองค์ทรงเรียกสาวกลีบสอลคนมา แล้วทรงเริ่มได้เขาให้ออกไปเป็นคู่
ทรงประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกไป
8 และตรัสกับเขาไม่ให้ทำอะไรไปติดตามทางวันแต่ไม่ทำสิ่งเดียว ห้ามมิให้เอาอาหารหรือยืม
หรือหาสิ่งใดไป
9 แต่ให้สวมรองเท้าและไม้เท้าสองตัว
10 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "ถ้าไปแห่งใด เมื่อเข้าอาศัยในเรือนไหน
ก็อาศัยในเรือนนั้นจนกว่าจะไปจากที่นั้น
11 และถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับไม่ฟังท่านทั้งหลาย
เมื่อจะไปจากที่นั้นจงสยดผงคลีใต้เท้าของท่านออกเป็นสักขีพยานต่อเขา
เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น
โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะหนักกว่าโทษของเมืองนั้น"
12 ฝ่ายเหล่าสาวกก็ออกไปเทศนาประกาศให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่
13 เขาได้ขับผีให้ตกเสียหลายผี และได้เอาหมันหุ้มโลกคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค
14 ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทรงทราบเรื่องของพระองค์ (เพราะว่าพระนามของพระองค์ได้เลื่องลือไป)
แล้วท่านตรัสว่า "ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมามีขึ้นใหม่มาจากความตายแล้ว
เหตุฉะนั้นจึงทำการมหัศจรรย์ได้"
15 แต่คนอื่นว่า "เป็นเอลียาห์" และคนอื่นว่า
"เป็นสาธตพยากรณ์คนหนึ่งหรือเหมือนคนหนึ่งในพวกสาธตพยากรณ์"
16 ฝ่ายเฮโรดเมื่อทรงทราบแล้วจึงตรัสว่า "คือยอห์นนั้นเองที่เราได้ตัดศีรษะเสีย
ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตาย"
17 ด้วยว่าเฮโรดได้ให้คนไปจับยอห์น และล่อมิให้ส่งกลับไว้
เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาที่สิบของชายของตน
ด้วยเฮโรดได้รับนางนั้นเป็นภรรยาของตน
18 เพราะยอห์นได้เคยทูลเฮโรดว่า
"ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับภรรยาของน้องชายมาเป็นภรรยาของตน"
19 นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาทยอห์นและปรารถนาจะฆ่าท่านเสียแต่ทำไม่ได้
20 เพราะเฮโรดยำเกรงยอห์นด้วยรู้ว่า ท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์จึงได้ป้องกันท่านไว้
เมื่อเฮโรดได้ยินคำสั่งสอนของท่านก็ปฏิบัติตามหลายสิ่งและยินดียิ่งฟังท่าน
21 ครั้นอยู่มานานหนึ่งเป็นโอกาสดีคือเป็นวันฉลองวันเกิดของเฮโรด
เฮโรดให้จัดการเลี้ยงขุนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญทั้งปวงในแคว้นกาลิลี
22 เมื่อบุตรสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ
ทำให้เฮโรดและแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกันนั้นชอบใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า
"เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เราก็จะให้สิ่งนั้นแก่เธอ"
23 และกษัตริย์ทรงประจัญบานตัวไว้กับหญิงสาวนั้นว่า "เธอจะขอสิ่งใดจากเรา
เราก็ให้สิ่งนั้นแก่เธอจนถึงครึ่งราชสมบัติของเรา"
24 หญิงสาวนั้นจึงออกไปถามมารดาว่า "ฉันจะขอสิ่งใดดี" มารดาจึงตอบว่า
"จงขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเถิด"
25 ในทันใดนั้นหญิงสาวก็รีบเข้าไปเผ่ากษัตริย์ทูลว่า
"หม่อมฉันขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเถิดมาให้หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ"
26 กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์นัก
แต่เพราะเหตุใดทรงประจัญบานไว้และเพราะเห็นแก่หน้าแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกัน
ก็ปฏิเสธไม่ได้

27 ในขณะนั้นกษัตริย์จึงรับสั่งเพณผมาดให้ไปตัดสิระชยอห่นมา
เพณผมาดก็ไปตัดสิระชยอห่นในคค
28 เาสิระชยอห่นใส่ดมาให้แก่หญิงสาวน้น หญิงสาวน้นก็เาไปให้แก่มารดาของต
29 เมื่อสาวกของอห่นรู้เหตุแล้ว ก็พากันมารับเาสพพองท่านไปฝ่งไว้ในอุโมงค
30 ฝ่ายอัครสาวกพากันมาหาพระเยซู และได้ทูลถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำและได้สั่งสอน
31 แล้วพระอัครตริณก็เข่าว่า "ท่านทั้งหลายจงไปหาที่เปลี่ยนชุดพักหาเหนื่อยสักหนอยหนึ่ง"
เพราะว่ามิคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่างจะรับประทานอาหารได้
32 พระองค์จึงเสด็จลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยนแต่ลำพัง
33 คนเป็นอันมากเห็นพระองค์กับสาวกกำลังไป และมีหลายคนจำพระองค์ได้
จึงพากันวิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวงไปถึงก่อน และพากันเฝ้าพระองค์
34 ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่
และพระองค์ทรงสงสารเขา เพราะว่าเขาเป็นเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง
พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ
35 เมื่อเวลาว่างไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า "ที่นี่กันดารอาหารนัก
และบัดนี้เวลา ก็เย็นมากแล้ว
36 ขอให้ประชาชนไปเปลี่ยนเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารรับประทานตามบ้านไว้รับประทานที่อยู่แถบนี้
เพราะเขาไม่มีอะไรที่จะรับประทานเลย"
37 แต่พระองค์ตรัสตอบแก่เหล่าสาวกว่า "พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด" เขาทูลพระองค์ว่า
"จะให้พวกข้าพระองค์ไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญเดนาเรียนให้เขารับประทานหรือ"
38 พระองค์ตรัสตอบเข่าว่า "พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน ไปดูซิ" เมื่อรู้แล้วเขาจึงทูลว่า
"มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว"

39 พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกให้จัดคนทั้งปวงให้นั่งรวมกันที่หมู่สาดเป็นหมู่ๆ
40 ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ๆ หมู่ละร้อยคนบ้าง ห้าสิบบ้าง
41 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังหักอกับปลาสองตัวนั้นแล้ว
ก็ทรงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ
แล้วหักขนมปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่คนทั้งปวง
และปลาสองตัวนั้นพระองค์ทรงแบ่งให้ทั่วกันด้วย
42 เขาได้กินอิ่มทุกคน
43 ส่วนเศษขนมปังและปลาที่เหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม
44 และในจำนวนคนที่ได้รับประทานขนมปังนั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน
45 และท่านโดนั้นพระองค์ได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปในเรือข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งถึงเมื่อ
งบทึไฮดา ก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน
46 เมื่อพระองค์ทรงลาเขาทั้งหลายแล้วก็เสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐานที่นั่น
47 เมื่อค่ำลงแล้ว เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว
48 แล้วพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่าสาวกตีกรรเชียงล้ามาบกเพราะทวนลมอยู่
ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนิบนบน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก
และทรงดำเนิสดังจะเลยเขาไป
49 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนิบนบนทะเล เขาสะดุ้งว่าผี แล้วพากันร้องถึงไป
50 เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "จงสิ้นใจเถิด
คือเราเอง อย่ากลัวเลย"
51 พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาเขาบนเรือ แล้วลมก็เงียบลง
เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ
52 ด้วยว่าการอัศจรรย์เรื่องขนมปังนั้นเขายังไม่เข้าใจ เพราะใจเขายังตั้งกระดูก้าง
53 ครั้นข้ามฟากไปแล้ว เขาจอดเรือที่แคว้นเยนเนซารท
54 เมื่อตื่นจากเรือแล้ว คนทั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที
55 และเขารีบไปทั่วตลอดแคว้นแคว้นล้อมรอบ
เริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขาดำเนินว่าว่าพระองค์อยู่นั้น
56 แล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง
เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน
ทูลออันวอนขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยแต่ต้องแต่ชายฉลองพระองค์
และผู้ใดได้แต่ต้องพระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน

Chapter 7

1 ครั้นนั้นพวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์บางคน ซึ่งได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม พากันมาหาพระองค์
2 เมื่อเขาได้เห็นเหล่าสาวกของพระองค์บางคนรับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน
คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ถือว่าผิด
3 เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้งนั้นถือตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า
ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย
4 และเมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ล้างก่อน เขาก็ไม่รับประทานอาหาร
และธรรมเนียมอื่นๆอีกหลายอย่างเขาก็ถือ ถือล้างถ้วย เขือก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และโต๊ะ
5 พวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์จึงทูลถามพระองค์ว่า
"ทำไมพวกสาวกของท่านไม่ประพฤติตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ
แต่รับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือเสียก่อน"
6 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าซื่อใจคดก็ถูก
ตามที่ได้เขียนไว้ว่า 'ประชาชนนี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา
7 เขามั้สการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาวางอ้างว่า
เป็นพระดำรัสสอน'
8 เจ้าทั้งหลายละพระบัญญัติของพระเจ้า และกลับไปถือตามประเพณีของมนุษย์
คือการล้างถ้วยเขือก และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่"
9 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เหมาะจริงนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า
เพื่อจะได้อิงตามประเพณีของพวกท่าน
10 เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน' และ 'ผู้ใดด่าแช้งบิดามารดา
ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย'
11 แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า 'ผู้ใดจะกล่าวแช้งบิดามารดาว่า
"สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นไคระนั้น"
แปลว่าเป็นของถวายแด่พระเจ้าแล้ว
12 เจ้าทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้นั้นทำสิ่งใดต่อไป เป็นที่ช่วยบำรุงบิดามารดาของตน
13 เจ้าทั้งหลายจึงทำให้พระวาจาของพระเจ้าเป็นหมิ่นไปด้วยพระเพณีของพวกท่านซึ่งพวกท่านได้
ดสอนไว้ และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่"
14 แล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามาก็ตรัสกับเขาว่า
"ท่านทั้งหลายจงฟังเราและเข้าใจเถิด
15 ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้
แต่สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละจะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
16 ใครมีหูฟังใจ จงฟังเถิด"
17 ครั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเรือนพันประชาชนแล้ว
เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น
18 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจหรือ
ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดจะตกภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินไม่ได้
19 เพราะว่าสิ่งนั้นมิได้เข้าในใจ แต่ลงไปในท้องแล้วก็ถ่ายออกลงสู่ลำไป
ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน"
20 พระองค์ตรัสว่า "สิ่งทีออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
21 เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การลวงประราณี
การคิดชั่วคิดเมียม การฆ่าคน

22 การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาตาร้อน การหมิ่นประมาท
ความเย่อหยิ่ง ความโหด
23 สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน"
24 พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากที่นั่นไปยังเขตแดนเมืองไทเรและเมืองไซดอน
แล้วเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่งประสงค์จะมีให้ผู้รู้ แต่พระองค์จะซ่อนอยู่มิได้
25 เพราะผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีลูกสาวที่มีผีโสโครกสิง
เมื่อได้ยินข่าวถึงพระองค์ก็มากราบลงที่พระบาทของพระองค์
26 ผู้หญิงนั้นเป็นสาวกรีก ชาดซีเรียฟีนิเซีย
และนางทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ขับผีออกจากลูกสาวของตน
27 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่นางนั้นว่า "ให้พวกลูกกินอิ่มเสียก่อน
เพราะว่าสิ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร"
28 แต่นางทูลตอบพระองค์ว่า "จริงด้วย พระองค์เจ้าข้า
แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นย่อมกินเดนอาหารของลูก"
29 แล้วพระองค์ตรัสแก่นางว่า "เพราะเหตุด้วยคำนี้จึงกลับไปเถิด ผีออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว"
30 ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือนของตน ได้เห็นลูกนอนอยู่บนที่นอน และทราบว่ามีผ้อกแล้ว
31 ต่อมาพระองค์จึงเสด็จจากเขตแดนเมืองไทเรและเมืองไซดอน ดำเนินตามทางแคว้นทศบุรี
มายังทะเลสาบกาลิลี
32 เขาพาชายหนุ่มคนหนึ่งมาหาพระองค์
แล้วทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น
33 พระองค์จึงทรงนำคนนั้นออกจากประชาชนไปอยู่ต่างหาก
ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ซ่อนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และทรงบ้วนน้ำลายเอานิ้วพระหัตถ์จิ้มแต่ละคนนั้น
34 แล้วพระองค์ทรงทรงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระทัยตรัสแก่คนนั้นว่า "เอเฟฟธา"
แปลว่า "จงเปิดออก"
35 แล้วในทันใดนั้นหูคนนั้นก็ปกติ สิ่งซึ่งตื้อนั้นนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด
36 พระองค์ทรงห้ามปามคนทั้งหลายมิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใดเลย
แต่พระองค์ยังทรงห้ามปามพวกเขา เขาก็ยังเล่าลือไปมาก
37 พวกเขาก็ประหลาดใจเหลือเกิน พูดกันว่า "พระองค์ทรงกระทำล้วนแต่ดีทั้งนั้น
ทรงกระทำคนหูหนวกให้ได้ยิน คนใบ้ให้พูดได้"

Chapter 8

1 คราวนั้นเมื่อฝูงชนพากันมามากมายและไม่ม้ออาหารกิน
พระเยซูจึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า
2 "เราเสสสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้วและไม่ม้ออาหารจะกิน
3 ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้านเมื่อยังอดอาหารอยู่ เขาจะทิวโหยสิ้นแรงตามทาง
เพราะว่าทางคนมากไกล"
4 เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลตอบพระองค์ว่า
"ในถิ่นทุรกันดารนี้จะหาอาหารให้เขากินอ้อมิได้ที่ไหน"
5 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน" เขาทูลว่า "มีเจ็ดก้อน"
6 พระองค์จึงตรัสสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน แล้วทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนนั้น ทรงขอบพระคุณ
แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกให้เขาแจก เหล่าสาวกจึงแจกให้ประชาชน
7 และเขามิ่ปลาเล็กอยู่บ้าง พระองค์จึงขอบพระคุณ แล้วส่งให้เอาปลานั้นแจกด้วย
8 คนทั้งปวงได้รับประทานจนอิ่มและเสสอาหารที่เหลือนั้นเขาเก็บได้เจ็ดกระบุง
9 คนที่รับประทานนั้นมีประมาณสี่พัน แล้วพระองค์ตรัสสั่งให้เขาไป
10 ในทันใดนั้น พระองค์ก็เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ มาถึงเขตเมืองดาลมานูธา
11 พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ ขอพระองค์แสดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์
หมายจะทดลองพระองค์
12 พระองค์ทรงถอนพระทัยแล้วตรัสว่า "คนยุคนี้แสวงหาหมายสำคัญๆที่ไม่
เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่คนยุคนี้"
13 แล้วพระองค์เสด็จไปจากเขา และลงเรือข้ามฟากไปอีก
14 ฝ่ายเหล่าสาวกลืมเอาขนมปังไป และในเรือเขามิ่ขนมปังอยู่ก่อนเดียวเท่านั้น
15 พระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกว่า
"จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและเชื้อแห่งเฮโรดให้ดี"
16 เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า "เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง"
17 เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า
"เหตุใดนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้และไม่เข้าใจหรือ
ใจของท่านยังตั้งกระดูก้างหรือ
18 มีด่าแล้วยังไม่เห็นหรือ มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ
19 เมื่อเราหักขนมปังหักก่อนให้แก่นคนห้าพันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือนี้ได้กี่กระบุง"
เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ได้สิบสองกระบุง"
20 "เมื่อแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่คนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือได้กี่กระบุง"
เขาทูลตอบว่า "ได้เจ็ดกระบุง"
21 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "เป็นไฉนพวกท่านยังไม่เข้าใจ"
22 พระองค์จึงไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์
ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรดลูบต้อคนนั้น
23 พระองค์ได้ทรงจู่มือคนตาบอดออกไปนอกหมู่บ้าน เมื่อได้ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคนนั้น
และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่
24 คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า "ข้าพพระองค์แลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา"
25 พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขาก็ แล้วให้เขาเงยหน้าดู และตาของเขาก็หายเป็นปกติ
แลเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน
26 พระองค์จึงตรัสสั่งคนนั้นให้กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้วกำชับว่า "อย่าเข้าไปในหมู่บ้าน
หรือเล่าให้ใครในหมู่บ้านนั้นฟังเลย"
27 พระเยซูได้เสด็จกับเหล่าสาวกของพระองค์ ออกไปยังหมู่บ้านแธวงซีซารียา ฟิลิปี

เมื่ออยู่ตามทางนั้น พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า "คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด"
28 เขาพูดตอบว่า "เราว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์"
29 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "ฝ่ายพวกท่านแล้วเราเป็นผู้ใด" เปโตรพูดตอบพระองค์ว่า "พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์"
30 แล้วพระองค์ทรงห้ามมิให้สาวกไม่ไปบอกผู้ใดถึงพระองค์
31 พระองค์จึงทรงเริ่มกล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์จะปฏิเสธพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่
32 คำเหล่านี้พระองค์ตรัสโดยเปิดเผย ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ แล้วเริ่มทูลห้ามพระองค์
33 พระองค์จึงทรงหันพระพักตร์ดูเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วทรงติไปโดว่า "อัยยชาตนา จงดอยไปข้างหลังเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำรัสของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์"
34 และเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์ให้เข้ามาแล้ว จึงตรัสแก่เขาว่า "ถ้าผู้ใดจะใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาศีรษะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา
35 เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด
36 เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียชีวิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร
37 เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาชีวิตวิญญาณของตนกลับคืนมา
38 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความอายนเพราะเราและถ้อยคำของเราในชั่วอายุนี้ ซึ่งประกอบด้วยกางเขนกางเขนและการพิณบาป บุตรมนุษย์ก็จะมีความอายเพราะผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดาของพระองค์ และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์"

Chapter 9

1 พระองค์ยังตรัสแก่เขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี้ มีบางคนที่จะไม่รู้อิสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธิ์เดช"
2 ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นภูเขาสูงแล้วพัก แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา
3 และฉลองพระองค์ก็ส่องประกายขาวดุจหิมะ จะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ไม่ได้
4 แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น และเฝ้าสนทนากับพระเยซู
5 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง"
6 ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็เพราะไม่รู้จะว่าอย่างไร ด้วยเขาทั้งหลายกำลังกลัวนัก
7 แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้ และมีพระสุรเสียงออกมากลางเมฆนั้นว่า "ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด"
8 ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็มิได้เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา
9 เมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกมิได้เห็นสิ่งใดที่เห็นนั้นไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย
10 เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้ แต่ซึกถามกันว่า ที่ตรัสว่าจะเป็นการเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น จะหมายความว่าอย่างไร
11 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "เหตุใดพวกธรรมาจารย์จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน"
12 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม อนึ่งมีคำเขียนไว้ว่าอย่างไรถึงบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และคนจะดูหมิ่นและทิ้งพระองค์เสีย
13 แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และซึ่งเขาใคร่จะทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ตามที่มีคำเขียนกล่าวไว้ถึงท่าน"
14 เมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังเหล่าสาวก ก็ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนเป็นอันมากอยู่ล้อมรอบเขา และพวกธรรมาจารย์กำลังซักไซ้ไล่เลียงเขาอยู่
15 ในทันใดนั้น เมื่อบรรดาประชาชนเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจนัก จึงวิ่งเข้ามาเคารพพระองค์
16 พระองค์จึงตรัสถามพวกธรรมาจารย์ว่า "ท่านซักไซ้ไล่เลียงกับเขาด้วยข้อความอันใด"
17 มีคนหนึ่งนามว่าเปโตรตอบว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พาบุตรชายของข้าพระองค์มาหาพระองค์เพราะผีเข้าสิง
18 ผีพาเขาไปในไหนก็ทำให้ล้มชักดิ้นไป
19 เมื่อการนำลายฟุมปากและขับผีเข้าด้วยฟืนแล้วก็อ่อนระโหย
20 ข้าพระองค์ได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับผีนั้นออกเสีย แต่เขาขับให้ออกไม่ได้"
19 พระองค์จึงตรัสแก่คนนั้นว่า "โอ คนในยุคนี้อวดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับเจ้านานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับเจ้านานเท่าใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด"
20 เขาก็พาเด็กนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเห็นพระองค์แล้ว ในทันใดนั้นผีนั้นจึงทำให้เขาชักล้มลงลิ้นเกลือกก็ดิ้น มีน้ำลายฟุมปาก
21 พระองค์จึงตรัสถามบิดานั้นว่า "เป็นอย่างนี้มานานสักเท่าไร" บิดาพูดตอบว่า "ตั้งแต่เป็นเด็กเล็กมา"
22 และผีก็ทำให้เด็กตกในไฟและในน้ำบ่อยๆหมายจะฆ่าเสียให้ตาย แต่ถ้าพระองค์สามารถทำได้ ขอโปรดกรุณาและช่วยเราเถิด"
23 พระเยซูจึงตรัสแก่บิดานั้นว่า "ถ้าท่านเชื่อได้ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง"
24 ทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องทูลด้วยน้ำตาไหลว่า "ข้าพระองค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยังขาดความเชื่อมั่น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อเถิด"
25 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนกำลังวิ่งเข้ามา พระองค์ตรัสกับผีโลจโรคนั้นว่า "อัยยผีไปให้หนูหนัก เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย"

26 ผีนั้นจึงร้องอื้ออึงทำให้เด็กนั้นชักดิ้นเป็นอันมาก แล้วก็ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตาย จนมีหลายคนกล่าวว่า "เขาตายแล้ว"
27 แต่พระเยซูทรงจับมือของเด็กนั้น เด็กนั้นก็ยืนขึ้น
28 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าในเรือนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัวว่า "เหตุใดพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้"
29 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ผียังจะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร"
30 พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่น ดำเนินไปในแคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้
31 ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร่ำสอนสาวกของพระองค์ว่า "บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคน และเขาจะประหารท่านเสีย เมื่อประหารแล้ว ในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่"
32 แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่ ครั้นจะทูลถามพระองค์ก็เกรงใจ
33 พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอร์นาอุม และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า "เมื่อมาตามทางนั้น ท่านทั้งหลายได้โต้แย้งกันด้วยข้อความอันใด"
34 เหล่าสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะเมื่อมาตามทางนั้นเขาโต้เถียงกันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่กว่ากัน
35 พระองค์ได้ประทับนั่ง แล้วทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาตรัสแก่เขาว่า "ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง"
36 พระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้นอนท่ามกลางเหล่าสาวก แล้วทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า
37 "ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆเช่นนี้คนหนึ่งนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็มิได้รับเรา แต่รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา"
38 ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้ได้เห็นคนหนึ่งขับผีออกโดยพระนามของพระองค์ ซึ่งคนนั้นมิได้ตามพวกเรามา และพวกข้าพระองค์ก็ได้ห้ามเขา เพราะเขามิได้ตามพวกเรามา"
39 พระเยซูจึงตรัสว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะกระทำการอัศจรรย์ในนามของเรา แล้วอีกประเดี่ยวนั้นอาจกลับพูดประณามเรา
40 เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสูเรา ผู้นั้นก็เป็นฝ่ายเราแล้ว
41 เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดจะเอาหน้าถ่วงหนึ่งให้พวกท่านดื่มในนามของเรา เพราะท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์ ผู้นั้นจะขาดบาปหนึ่งก็หาไม่
42 แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งซึ่งเชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเขาหันไม่กลับใหญ่ผูกคอผู้นั้นแล้วเสียในทะเลลึกดีกว่า
43 และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่าว่ามีสองมือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ
44 ในที่นั่นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย
45 ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลงในนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ
46 ในที่นั่นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย
47 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงจกออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก
48 ในที่นั่นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย
49 ด้วยว่าคนที่ป้างจะต้องถูกชำระด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะต้องถูกชำระด้วยเกลือ
50 เกลือเป็นของดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้กลีบดินเค็มอีกอย่างไรได้ ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และจงอยู่สงบสุขซึ่งกันและกัน"

Chapter 10

1 ฝ่ายพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จจากที่นั่น เข้าในเขตแดนแคว้นยูเดีย ไปตามทางแม่น้ำจอร์แดนพักทางโน้น และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก
พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์ทรงเคยสอนนั้น
2 พวกฟาริสีมาทูลของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า "ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่"
3 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร"
4 เขาพูดตอบว่า "โมเสสอนุญาตให้ท่านหนึ่งสอยหย่าภรรยาแล้วก็หย่าให้"
5 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "โมเสสได้เขียนต่อบังขานั้นเพราะเหตุใดพวกเจ้าถึงกระด้าง
6 แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง
7 เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา
8 และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน' เขาจึงไม่แบ่งสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน
9 เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ย่ำให้พรากจากกันเลย"
10 เมื่อเข้าไปในเรือนแล้วเหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น
11 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ
12 และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตน แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณี"
13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงอุ้มตักเด็กนั้น แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามคนที่พาเด็กมานั้น
14 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ไม่พอพระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนเช่นเด็กอย่างนั้น
15 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้"
16 แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กเล็กๆเหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเขา แล้วทรงอวยพรให้
17 เมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกไปตามทาง มีคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก"
18 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม

ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว
19 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า "อย่าล่วงประเวณีแล้วเมียเขา อย่างระทำการสาธตกรรม
อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฆ่าเขา จงไม่เกลียดแค้นบิดามารดาของตน"
20 คนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า
ข้อเหล่านี้ท่านเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา"
21 พระเยซูทรงฟังดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา แล้วตรัสแก่เขาว่า "ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง
จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์
แล้วจงแบกกางเขน และตามเรา"
22 เมื่อเขาได้ยินคำนั้นก็เสียใจ แล้วออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก
23 พระเยซูจึงทอดพระเนตรรอบๆ แล้วตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า
"คนนั้นมีเขาในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา"
24 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจด้วยคำตรัสของพระองค์ และพระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า "ลูกเอ๋ย
คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา
25 ตัวกูจะลบลุดูซึ่มก็ง่ายกว่าคนที่มีพระเจ้าในอาณาจักรของพระเจ้า"
26 เหล่าสาวกก็ประหลาดใจยิ่งนักจึงพูดกันว่า "ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้"
27 พระเยซูทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้วตรัสว่า "ฝ่ายมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้
แต่ไม่เหลือกำลังของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง"
28 ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละสิ่งสารพัด
และได้ติดตามพระองค์มา"
29 พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้ละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง
หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือลูก หรือไร่นา เพราะเห็นแก่เราและชั่วประเสริฐนั้น
30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา ลูกและไร่นา
ทั้งจะถูกการข่มเหงด้วย และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์
31 แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย
และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น"
32 เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเขา
ฝ่ายเหล่าสาวกก็พากันจิตประหลาดใจ และขณะที่เขาตามมาก็หวาดกลัว
พระองค์จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคนอีก
แล้วเริ่มตรัสสำแดงให้เขาทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่พระองค์นั้น
33 ว่า "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
และเราจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย
และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ
34 คนต่างชาตินั้นจะเบียดเบียนท่าน จะเยียนตีท่าน จะนำท่านขายทอดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย
และวันทีสามท่านจะเป็นขึ้นมาจากใหม่"
35 ฝ่ายยากอบกับยอห์น บุตรชายของเศเบดี เข้ามาทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า
ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาจะขอให้พระองค์ทรงกระทำตามคำขอของข้าพระองค์"
36 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "ท่านทั้งสองปรารถนาจะให้เราทำสิ่งใดที่ท่าน"
37 เขาจึงทูลตอบพระองค์ว่า "เมื่อพระองค์จะทรงส่งเราสืบ
ขอให้ข้าพระองค์หนึ่งก็เบี่ยงขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบี่ยงซ้ายพระหัตถ์คนหนึ่ง"
38 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า "ที่ท่านสองนั้นท่านไม่เข้าใจ ด้วยซึ่งเราจะดื่มถ้วยนั้นท่านจะดื่มได้หรือ
และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ"
39 เขาทั้งสองทูลตอบพระองค์ว่า "ได้ พระเจ้าข้า" พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า
"ถ้าซึ่งเราดื่มท่านจะดื่มก็จริง และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง
40 แต่ที่จะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะจัดให้
แต่ได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใดก็จะได้แก่ผู้นั้น"
41 เมื่อสาวกสิบคนได้ยินแล้ว ก็เริ่มมีความขุ่นเคืองยากอบและยอห์น
42 พระเยซูจึงทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายรู้อยู่
ผู้ที่ท่านว่าเป็นผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ
43 แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน
ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย
44 และถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง
45 เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่ท่านมาเพื่อจะปรนนิบัติเขา
และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก"
46 ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกมายังเมืองเยรีโค
และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก
มีคนตามบอดคนหนึ่ง ชื่อบารทิเมอัส ซึ่งเป็นบุตรชายของทิโมธี นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง
47 เมื่อคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูชวามหาเวรเสด็จมา จึงเริ่มร้องเสียงดังว่า "ท่านเยซู
บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด"
48 มีหลายคนห้ามเขาให้เขานิ่งเสีย แต่เขาจึงร้องเสียงดังขึ้นว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า
ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด"
49 พระเยซูทรงหยุดประทับยืนอยู่ แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา
เขาจึงเรียกคนตามบอดนั้นว่าแก่เขาว่า "จงขึ้นใจและลุกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า"
50 คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้นมาหาพระเยซู
51 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า "เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรแก่เจ้า" คนตามบอดนั้นทูลพระองค์ว่า
"พระอาจารย์เจ้าข้า ขอให้โปรดให้ตาข้าพระองค์เห็นได้"
52 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว"
ในทันใดนั้นคนตามบอดนั้นก็เห็นได้ และได้เดินทางตามพระเยซูไป

Chapter 11

1 ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี
และหมู่บ้านเบธานีซึ่งภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน
2 สั่งเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน

ครั้นเข้าไปแล้วในทันใดนั้นจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่มีการขึ้นที่เลย จงแก้มันจนมาเกิด
3 ถ้าผู้ใดถามท่านว่า 'ท่านทำอย่างนี้ทำไม' จงบอกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องประสงค์ลูกลา
และประเดียพระองค์จะส่งกลับคืนมาที่ที่นี่"
4 สาวกสองคนนั้นจึงไป แล้วพบลูกลาตัวนั้นผูกอยู่นอกประตูที่สี่แยก เขาจึงแก้มัน
5 บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามเขาว่า "แก้ลูกลานั้นทำไม"
6 สาวกก็ตอบตามพระดำรัสสั่งของพระเยซู แล้วเขาก็ยอมให้เอาไป
7 สาวกจึงจูงลูกลามายังพระเยซู แล้วเอาเสื้อผ้าของตนปูลงบนหลังลา แล้วพระองค์จึงทรงลาขึ้น
8 มีคนเป็นอันมากเอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามถนนหนทาง
และคนอื่นก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มารปูลงตามทางนั้น
9 ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้า กับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็ให้ร้องว่า "โอสิหนนา
ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ"
10 ความสุขสวัสดิ์มงคลจะมีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเรา
ที่มาตั้งอยู่ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โอสิหนนาในที่สูงสุด"
11 พระเยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มและเข้าไปในพระวิหาร
เมื่อทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงแล้วเวลาก็จวนค่า
จึงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น
12 ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับสาวกออกมาจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว
13 พทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ จึงเสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่
ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผลมีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ
14 พระเยซูจึงตรัสแก่ต้นนั้นว่า "ตั้งแต่บัดนี้ไปจะไม่มีการได้นิผลจากเจ้าเลย"
เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์ตรัสนั้น
15 เมื่อพระองค์กับสาวกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในพระวิหาร
แล้วเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และกล่าวได้รู้รับแลกเงิน
กับทั้งวางม้า นั่งผู้ขายนกเขาเสีย
16 และทรงห้ามมิให้ผู้ใดชนสิ่งใดๆเดินลัดพระวิหาร
17 พระองค์ตรัสสอนเขาว่า "มีพระวจนะเขียนไว้มิให้หรือว่า
'นิเวศของราประเทศชาติทั้งหลายจะเรียกว่า เป็นนิเวศอธิษฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เป็น
'ถ้ำของพวกโจร'"
18 เมื่อพวกธรรมจารยและพวกปุโรหิตใหญ่ทราบอย่างนั้น จึงหาข้อที่จะประหารพระองค์เสีย
เพราะเขากล่าวพระองค์ ด้วยว่าประชาชนประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์
19 และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ได้เสด็จออกไปจากกรุง
20 ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั่นไป
ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเขียวแห้งไปจนถึงราก
21 ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้จึงทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด
ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สาปไว้วันก็เขียวแห้งไปแล้ว"
22 พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า "จงเชื่อในพระเจ้าเถิด
23 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงลอยไปลงทะเล' และมีได้ส่งสยในใจ
แต่เชื่อว่าเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง
24 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า หนะเมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ
และท่านจะได้รับสิ่งนั้น
25 เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับผู้อื่นผู้ใด จงยกโทษให้ผู้นั้นเสีย
เพื่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการละเมิดของท่านด้วย
26 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษให้ พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์
จะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน"
27 ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพระองค์เสด็จจำแนกอยู่ในพระวิหาร
พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย และพวกผู้ใหญ่มาหาพระองค์
28 ทูลพระองค์ว่า "ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ใครให้สิทธิแก่ท่านที่จะทำการนี้ได้"
29 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา
แล้วเราจะบอกท่านว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด"
30 คือบัพติศมาของยอห์นนั้น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ จงตอบเราเถิด"
31 เขาจึงปรึกษากันว่า "ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามเราว่า
'เหตุไฉนจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า'
32 แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์' เขากลับประสาธน
เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์จริง"
33 เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า "พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า
"เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด"

Chapter 12

1 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า "ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนอัน
แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้ส่งบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอดเฝ้า ให้ชาวสวนเข้า
แล้วก็ไปเมืองไกลเสีย
2 ครั้นถึงฤดูผลองุ่นเขาจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเข้าสวนนั้น
เพื่อเขาจะได้รับส่วนผลของสวนองุ่นจากคนเข้าสวน
3 ฝ่ายคนเหล่านั้นก็จับผู้รับใช้นั้นเสียเหน็ด แล้วไล่ให้กลับไปเมื่อเล่า
4 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่งไปหาคนเข้าสวน
คนเข้าสวนนั้นก็เอาหินขว้างผู้รับใช้นั้นศีรษะแตก และไล่ให้กลับไปอย่างน่าอับยศ
5 อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขาก็ฆ่าผู้รับใช้นั้นเสีย
แล้วยังใช้ผู้รับใช้ไปอีกหลายคน เขาก็เยียนตีบ้าง ฆ่าเสียบ้าง
6 เจ้าของสวนยังมีบุตรชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นครั้งสุดท้าย พู่ว่า
'ข้าพเจ้าจะเคารพบุตรชายของเรา'
7 แต่คนเข้าสวนพูดกันว่า 'คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถอะ ให้เราฆ่าเขาเสีย
แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับเรา'

8 เขาจึงพากันจับบุตรนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้นอกสวน
9 เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนจะทำประการใด ท่านก็จะมาฆ่าคนเข้าสวนเหล่านั้นเสีย
แล้วจะเอาสวนอยู่นั้นให้ผู้อื่นเข้า
10 ท่านทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่งว่า 'ศิลาซึ่งขว้างก่อได้ปฏิเสธเสีย
ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว'
11 การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่เรา"
12 ฝ่ายเขาจึงอยากจะจับพระองค์ แต่เขากลัวประชาชน ด้วยเขาจึงรู้ว่า
พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง แล้วเขาก็ไปจากพระองค์
13 เขาจึงใช้บางคนในพวกฟาริสีและพวกเฮโรดไปหาพระองค์
เพื่อจะคอยจับความผิดในพระดำรัสของพระองค์
14 ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า
ท่านเป็นคนซื่อสัตย์และมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด
แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง การที่จะส่งสาวไปแก้ชัษรนั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่
15 เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี" แต่พระองค์ทรงทราบอุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า
"ท่านทั้งหลายมาทดลองเราทำไม จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาให้เราดู"
16 เขาก็เอามาให้ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร"
เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ของชัษร"
17 พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า "ของของชัษร จงถวายแก่ชัษร และของของพระเจ้า
จงถวายแด่พระเจ้า" ฝ่ายเขาก็ทิ้งเหรียญลงในพระองค์
18 มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้สอนว่าการที่ขึ้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี
เขาทูลถามพระองค์ว่า
19 "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า 'ถ้าชายผู้ใดตายและภรรยาตั้งอยู่
แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับที่สะใภ้กันไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้'
20 ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน ที่หัวปีมีภรรยาแล้วตาย ไม่มีเชื้อสาย
21 น้องที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย
และน้องที่สองก็ทำเช่นกัน
22 พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้รับหญิงนั้นไว้เป็นภรรยาและไม่มีเชื้อสาย ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย
23 เหตุฉะนั้น ในวันนี้จะขึ้นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดเป็นขึ้นมาแล้ว
หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว"
24 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "พวกท่านคิดผิดเสียแล้ว
เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิเดชของพระเจ้า
25 เพราะเมื่อมนุษย์จะขึ้นขึ้นมาจากความตายนั้น เขาจะไม่มีการสมรส
หรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์
26 และเรื่องจงซึ่งตายแล้วที่เขาส่งถูกทูตไปเป็นขึ้นอีกนั้น
ท่านทั้งหลายยังมิได้อ่านคัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องห่มไม้หรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสสว่า
'เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ'
27 พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น
ท่านทั้งหลายจึงผิดมากทีเดียว"

28 มีธรรมาจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึงได้ยินเขาโต้เถียงกันและเห็นว่าพระองค์ทรงตอบเขาได้ดี
จึงทูลถามพระองค์ว่า "พระบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวง"
29 พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า "พระบัญญัติซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า
'โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด
องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว
30 และพวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน
ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน' นี่เป็นพระบัญญัติที่เป็นเอกเป็นใหญ่
31 และพระบัญญัติที่สองนั้นก็เช่นเดียวกันคือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง'
พระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี"
32 ฝ่ายธรรมาจารย์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "ดีแล้วอาจารย์เจ้าข้า
ท่านกล่าวถูกต้องว่าพระเจ้ามีแต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์แล้วพระเจ้าอื่นไม่มีเลย
33 และซึ่งจะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดจิตและสิ้นสุดกำลัง
และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาทั้งสิ้น"
34 เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่าคนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงตรัสแก่เขาว่า
"ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า" ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครกล้าถามพระองค์ต่อไปอีก
35 เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารได้ตรัสถามว่า
"ที่พวกธรรมาจารย์ว่าพระคริสต์เป็นเชื้อสายของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร
36 ด้วยว่าดาวิดเองทรงกล่าวโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า
'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา
จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'
37 ดาวิดเองยังได้เรียกท่านว่า เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
ท่านจะเป็นเพียงเชื้อสายของดาวิดอย่างไรได้" ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี
38 พระเยซูตรัสสอนเขาในคำสอนของพระองค์ว่า "จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี
ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา และชอบให้คนคาน้ำกลางตลาด
39 ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง
40 เขามักรับเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้อยอริชฐานเสียยียาย
เขาทั้งหลายจะต้องมีโทษหนักยิ่งขึ้น"
41 พระเยซูได้เสด็จประทับตรึงหน้าตู้เก็บเงินถวาย
ทรงทอดพระเนตรสังเกตประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้นั้น
และคนมั่งมีหลายคนเอาเงินมากมายใส่ในตู้นั้น
42 มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณสลึงหนึ่งมาใส่ไว้
43 พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า
"เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
หญิงม่ายคนนี้มิได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้
44 เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้เอาเงินที่เลวี่ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้หัดตนที่สุด
ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด"

Chapter 13

1 เมื่อพระองค์เสด็จออกจากพระวิหาร มีสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า
"พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง"
2 พระองค์จึงตรัสแก่สาวกนั้นว่า "ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ
ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี้ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี"
3 เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขามอกอกเทศตรงหน้าพระวิหาร เปโตร ยกอบ
ยอห์นและอันดรูว์มาถามทูลถามพระองค์สวนตัวว่า
4 "ขอทรงโปรดให้ข้าพพระองค์ทั้งหลายทราบ ว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร
สิ่งไรจะเป็นหมายสำคัญว่าการณที่ปวงนี้จวนจะสำเร็จ"
5 พระเยซูจึงตั้งต้นตรัสตอบเขาว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง
6 ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราว่า 'เราเป็นพระคริสต์'
และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป
7 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตระหนกเลย
ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง
8 เพราะประชาชาติต่อประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักรจะต้องสู้กัน
ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและความทุกข์ยาก
เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขึ้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก
9 แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลา
และท่านจะต้องยินยอมหน้าเจ้าเมืองและกดขี่ชายเพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยานแก่เรา
10 ท่านประเสริฐจะต้องประกาศว่าประชาชาติทั้งปวงนี้ทั้งปวงก่อน
11 แต่เมื่อเขาจะนำท่านมาลงโทษนั้น อย่าเป็นกังวลก่อนว่าจะพูดอะไรดี และอย่าตริตรองเลย
แต่จงพูดตามซึ่งได้ทรงโปรดให้ท่านพูดในเวลานั้น เพราะว่าผู้ที่พูดนั้นมิใช่ตัวท่านเอง
แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์
12 แม้ว่าที่ก็จะทรยศน้องให้ถึงความตาย พ่อก็จะมอบลูก
และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงความตาย พ่อก็จะมอบลูก
13 คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะนามของเรา แต่ผู้ใดทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด
14 แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการกรางว่างเปล่า
ที่ดาเนียลสาธตพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง" (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด)
'เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา
15 ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บเอาสิ่งของในบ้านของตนเลย
16 ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน
17 แต่ในเวลานั้นนั้น อนิจจาน่าสลดสาหัสหญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่
18 ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานขอเพื่อเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว
19 ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่เคยมี
ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาจนถึงทุกวันนี้ และในเบื้องหน้าจะไม่ต่อไปอีก
20 ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดรอดได้เลย
แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ถูกเลือกสรรซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้
พระองค์จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า
21 และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นั่น' หรือ 'ดูเถิด อยู่ที่โน่น'
อย่าได้เชื่อเลย
22 ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้ทำนายเทียมเท็จหลายคนเกิดขึ้น
ท่านมาหาสำคัญและการมหัศจรรย์เพื่อล่อลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นได้
23 แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี ดูเถิด เราได้บอกสิ่งสารพัดให้แก่ท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว
24 ภายหลังเมื่อคราวลำบากนั้นพ้นไปแล้ว 'ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง
25 ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในที่ท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน'
26 เมื่อนั้นเขาจะเห็น 'บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆ' ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก
27 เมื่อนั้นพระองค์จะทรงให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์
ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วทั้งสี่ทิศนั้น
ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า
28 จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อแตกกิ่งแตกใบ ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว
29 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่า
พระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประตูแล้ว
30 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วผู้นี้จะไม่ล่วงลับไปก่อนสิ่งทั้งปวงนั้นบังเกิดขึ้น
31 ฟ้าและดินจะล่วงไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปไม่มีเลย
32 แต่วันนั้นโม่งนั้นไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้
รู้แต่พระบิดาองค์เดียว
33 จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อไร
34 ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งที่อยู่จากบ้านไปทางไกล
มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา
และให้รู้กรางงานของตนว่ามีหน้าที่อะไรและได้ส่งนายประตู่ให้เฝ้าบ้านอยู่
35 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมาเวลาค่ำ
หรือเที่ยงคืน หรือเวลาใกล้รุ่ง หรือรุ่งเช้า
36 กล่าวว่าจะมาฉับพลันและจะพบท่านนอนหลับอยู่
37 ซึ่งเราบอกพวกท่าน เราก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด"

Chapter 14

1 ยังอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกาและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ
พวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็หาห้องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายและจะฆ่าเสีย
2 แต่เขาพูดกันว่า "ในวันเลี้ยง อย่าเพื่อท่านเลย กล่าวว่าจะมีเหตุวุ่นวาย"
3 ในเวลาที่จะจับพระองค์ประทัยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรคเรื้อน
ขณะที่ทรงนอนพระกายลงเสวยอยู่

มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมระคายที่มีราคามากมาเผ้าพระองค์ และนางทำให้ผอบนั้นแตกแล้วก็เทน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์ 4 แต่มีบางคนไม่พอใจพูดกันว่า "เหตุใดจึงทำให้น้ำมันนี้เสียเปล่า 5 เพราะว่าน้ำมันนี้ ถ้าขายก็คงได้เงินกว่าสามร้อยเหรียญเดนาเรียน แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้" เขาจึงบ่นว่าผู้หญิงนั้น 6 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "อย่าว่าเขาเลย กวณใจเขาทำไม เขาได้กระทำการดีแก่เรา 7 ด้วยว่าคนยากจนมืออยู่กับท่านเสมอ และท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป 8 ซึ่งผู้หญิงนี้ได้กระทำก็เป็นการสุดกำลังของเขา เขามาซื้อโลมกายของเราเพื่อการศพของเรา 9 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆที่ข่าวประเสริฐนี้จะประกาศทั่วพิภพ การซึ่งผู้หญิงนี้ได้กระทำก็จะลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่น" 10 ฝ่ายซูดาสอิสคาริโอท เป็นคนหนึ่งเ็นพวกสาวกลิสสองคน ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่ เพื่อจะทรยศพระองค์ให้เขา 11 ครั้นเขาได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่ซูดาส แล้วซูดาสจึงคอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขา 12 เมื่อวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ถึงเวลาเขายกฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกานั้น พวกสาวกของพระองค์มาชุมนุมพลตามพระองค์ว่า "พระองค์ทรงประสงค์จะให้ข้าพระองค์ไปจัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน" 13 ฝ่ายพวกสาวกก็เริ่มพากันเป็นทุกข์ และทูลถามพระองค์ทีละคนว่า "คือข้าพระองค์หรือ" และอีกคนหนึ่งถามว่า "คือข้าพระองค์หรือ" 14 เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า พระอาจารย์ถามว่า 'ห้องที่เราจะกินปัสกาแก่เหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน' 15 เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ติดกำแพงไว้แล้ว ที่นั่นและจะจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด" 16 สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนพระดาร์รัสที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม 17 ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว พระองค์จึงเสด็จมาใกล้สาวกลิสสองคน 18 เมื่อกำลังเอนกายลงรับประทานอาหารอยู่ พระเยซูจึงตรัสว่า "เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเราไว้ คือคนหนึ่งที่ได้รับประทานอาหารอยู่กับเรานี้แหละ" 19 ฝ่ายพวกสาวกก็เริ่มพากันเป็นทุกข์ และทูลถามพระองค์ทีละคนว่า "คือข้าพระองค์หรือ" และอีกคนหนึ่งถามว่า "คือข้าพระองค์หรือ" 20 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า "เป็นคนหนึ่งในสาวกลิสสองคนนี้ คือเป็นคนจุ่มในจานเดียวกับกับเรา 21 เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้มีคำเขียนไว้ถึงพระองค์นั้นจริง แต่ไว้แต่แก่ผู้ที่ทรยศบุตรมนุษย์ไว้ ถ้าคนนั้นมีได้บังเกิดมาก็จะดีกว่า" 22 ระหว่างอาหารมีอัน พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา ทรงแขย่งพระค้อน แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า "จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา" 23 แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วย ขอบพระค้อนและส่งให้เขา เขาก็รับไปดื่มทุกคน 24 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "นี่เป็นโลหิตของเรานั้นเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก 25 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มนี้ผลแห่งเถาอุ้งนี้ต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า" 26 เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พระองค์กับเหล่าสาวกก็พากันออกไปยังภูเขามอกอกเทศ 27 พระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า "ท่านทั้งหลายจะสะดุดใจเพราะเราในคืนนี้เอง ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป' 28 แต่เมื่อทรงหลับให้เรานอนขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน" 29 เปโตรทูลพระองค์ว่า "แม้คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ" 30 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันนี้ คือคืนนี้เอง ก่อนไก่ขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" 31 แต่เปโตรทูลแย้งแรงทีเดียวว่า "ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย" เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน 32 พระเยซูกับเหล่าสาวกมายังที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมณี และพระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า "จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราอธิษฐาน" 33 พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเฝ้า vigils และหนักพระทัยนัก 34 จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า "ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด" 35 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน้อยหนึ่ง ชมพระกายลงที่ดือนอธิษฐานนั้นว่า ถ้าเป็นไปได้ให้เวลานั้นล่วงพ้นไปจากพระองค์ 36 พระองค์ทูลว่า "อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถกระทำสิ่งทั้งปวงได้ ขอเอาถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แล้วอย่าให้บิดามารดาไปประณามของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์" 37 พระองค์จึงเสด็จกลับมารทพบเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า "ซีโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักหมู่หนึ่งไม่ได้หรือ 38 ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง" 39 พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าวคำเหมือนคราวก่อน 40 ครั้นพระองค์เสด็จกลับมาก็ทรงพบสาวกนอนหลับอยู่อีก (เพราะตาเขาหลับไม่ตื่น) และเขาไม่รู้ว่าจะทูลประการใด 41 เมื่อเสด็จกลับมารู้ถึงที่สามพระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านจงนอนต่อไปให้หายเหนื่อย พอละแจะดูเถิด เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูกทรยศไว้เ็นมือของคนที่บาปนั้นมาถึงแล้ว 42 ลูกขึ้นไปก่อนเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเราไว้มาใกล้แล้ว" 43 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ โนห์นโดนั้นผู้สวดซึ่งเป็นคนหนึ่งเ็นเหล่าสาวกลิสสองคนนั้น กับหมู่ชนเป็นอันมาก ถือบาตรถือไม้ตะบอง ได้มาจากพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์

และพวกผู้ใหญ่ 44 ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้สัญญาณแก่เขาว่า "เราจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไปให้มันเถ" 45 และทันทีที่เขาสวมถึง เขาดตรงเข้ามาหาพระองค์ทูลว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า พระอาจารย์เจ้าข้า" แล้วจับพระองค์ 46 คนเหล่านั้นก็จับกุมพระองค์ไป 47 คนหนึ่งในพวกเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ชักดาบออกฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตถูกหูของเขาดขาด 48 พระเยซูจึงตรัสถามพวกเหล่านั้นว่า "ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา 49 เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายทุกวันนี้สั่งสอนในพระวิหาร ท่านก็หาได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์" 50 แล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป 51 มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าป่านผืนหนึ่งคลุมร่างกายที่เปลือยเปล่าของตนติดตามพระองค์ไป พวกหนุ่มๆก็จับเขาไว้ 52 แต่เขาได้สลัดผ้าป่านผืนนั้นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป 53 เขาพาพระเยซูไปหามหาปุโรหิต และมีบรรดาพวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ชุมนุมพร้อมกันอยู่ที่นั่น 54 ฝ่ายเปโตรได้ติดตามพระองค์ไปทางๆจนเข้าไปถึงคุกหาสน์ของมหาปุโรหิต และนั่งผิงไฟอยู่ร่วมกับพวกคนใช้ 55 พวกปุโรหิตใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาจึงหาพยายามบีบปรักปรำพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้ 56 ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จปรักปรำพระองค์ แต่คำของเขาแตกต่างกัน 57 มีบางคนยืนขึ้นเบิกความเท็จปรักปรำพระองค์ว่า 58 "ข้าพเจ้าได้ยินคนนั้นว่า 'เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะสร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่งซึ่งไม่สร้างด้วยมือมนุษย์เลย'" 59 แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ยิ่งแตกต่างกันไม่ถูกต้องกัน 60 มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ชุมนุมถามพระเยซูว่า "ท่านไม่ตอบอะไรบ้างหรือ ซึ่งเขาเบิกความปรักปรำท่านนั้นจะว่าอย่างไร" 61 แต่พระองค์ทรงนิ่งอยู่ มิได้ตอบประการใด ท่านมหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า "ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของผู้ทรงบรมสุขหรือ" 62 พระเยซูทรงตอบว่า "เราเป็น และท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธาณาภาพ และเสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์" 63 ท่านมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า "เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า 64 ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร" คนทั้งปวงจึงเห็นพร้อมกันว่าควรจะมีโทษถึงตาย 65 บางคนที่เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์ ปิดพระพักตร์พระองค์ ดีพระองค์ แล้วว่าแก่พระองค์ว่า "พยากรณ์ซี" และพวกคนใช้ก็เอาฝ่ามือตบพระองค์ 66 และขณะที่เปโตรอยู่ใต้คุกหาสน์ข้างล่างนั้น มีหญิงคนหนึ่งเ็นพวกสาวใช้ของท่านมหาปุโรหิตเดินมา 67 เมื่อเห็นเปโตรผิงไฟอยู่เขาเข้ามาดู แล้วพูดว่า "เจ้าได้อยู่กับเยซูชานาซาเร็ธด้วย" 68 แต่เปโตรปฏิเสธว่า "ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ" เปโตรจึงออกไปที่ระเบียงบ้าน แล้วไปก่อกิน 69 อีกครั้งหนึ่งสาวใช้คนหนึ่งได้เห็นเปโตร แล้วเริ่มบอกกับคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า "คนนั้นแหละ เป็นพวกเขา" 70 แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ว่าแก่เปโตรว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งเ็นพวกเขาแน่แล้ว ด้วยว่าเจ้าเป็นสาวกาลีสิ และสำเนียงของเจ้าก็ส่อไปทางเดียวกันด้วย" 71 แต่เปโตรเริ่มสับสนและสาบานว่า "คนที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้จัก" 72 แล้วไปก่อกินเป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า "ก่อนไก่ขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" เมื่อเปโตรหวนคิดตื่นได้ก็ร้องไห้

Chapter 15

1 พอรุ่งเช้า พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์และบรรดาสมาชิกสภาได้ปรึกษากัน แล้วจึงมัดพระเยซูพาไปมอบไว้แก่ปิลาด 2 ปิลาดจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" พระองค์ตรัสตอบท่านว่า "ท่านว่าแล้วนั้น" 3 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์มิได้ตรัสตอบประการใด 4 ปิลาดจึงถามพระองค์อีกว่า "ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ดูเถิด เขากล่าวความปรักปรำท่านหลายประการทีเดียว" 5 แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใดอีก ปิลาดจึงอัสรวยใจ 6 ในเทศกาลเลี้ยงนั้น ปิลาดเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เขาตามที่เขาขอ 7 มีคนหนึ่งชื่อบารับบัสซึ่งต้องจำอยู่ในจำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้ฆ่าคนในการกบฏนั้น 8 ประชาชนจึงได้ร้องเสียงดัง เริ่มขอปิลาดให้ทำตามที่เขาคนเดียวทำให้เขาหนี 9 ปิลาดได้ถามเขาว่า "ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" 10 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่า พวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา 11 แต่พวกปุโรหิตใหญ่ยุบประชาชนให้ขอปิลาดปล่อยบารับบัสแทนพระเยซู 12 ฝ่ายปิลาดจึงถามเขาอีกว่า "ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอย่างไรแก่คนนี้

ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว"

13 เขาทั้งหลายร้องตะโกนอีกว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"

14 ปิลาตจึงถามเขาทั้งหลายว่า "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด" แต่ประชาชนยังร้องว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"

15 ปิลาตปรารถนาจะเอาไปประชาชน จึงปล่อยยารับบัสให้เขา และเมื่อได้ให้โยยดีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยซูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน

16 พวกทหารจึงนำพระองค์ไปทางในราชสำนักคือที่เรียกว่าศาลปริโทเทียม แล้วเรียกพวกทหารทั้งกองให้มาประชุมกัน

17 เขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมพระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรพระองค์

18 แล้วเริ่มคำนับพระองค์พูดว่า "กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ"

19 แล้วเขาได้เอาไม้ข้อดีพระเศียรพระองค์ และได้ถ่มน้ำลายรดพระองค์ แล้วคุกเข่าลงนมัสการพระองค์

20 เมื่อเยซาเยียพระองค์แล้ว เขาถอดเสื้อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาลงพระองค์เองสวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน

21 มีคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซริน เป็นบิดาของลูกसानเดอร์และรูฟัส เต็มมาจากบ้านนอกตามทางนั้น เขาก็โดนที่ซีโมนให้แบกกางเขนของพระองค์ไป

22 เขาพาพระองค์มาถึงตำบลหนึ่งชื่อกลโกธา แปลว่า กะโหลกศีรษะ

23 แล้วเขาเอาไม้จันทน์กับมดออบให้พระองค์เสวย แต่พระองค์ไม่รับ

24 ครั้นเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาลงพระองค์จับสากแบ่งปันกันเพื่อจะรู้ว่าใครจะได้อะไร

25 เมื่อเขาตรึงพระองค์ไว้วันนั้นเป็นเวลาเช้าสามโมง

26 มีข้อหาที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า "กษัตริย์ของพวกยิว"

27 เขาเอาโจรสลองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่ง ข้างซ้ายคนหนึ่ง

28 คำซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วนั้นจึงสำเร็จ คือที่ว่า 'ท่านถูกนับเท่ากับบรรดาผู้ละเมิด'

29 ฝ่ายคนที่ทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้น ก็ว่าว่าพระองค์ สิ้นศีรษะของเขาล่าว่า "เฮีย เจ้าผู้เจ้าทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ"

30 จงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจากกางเขนเถิด"

31 พวกโรที่ติดใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ก็เยาะเย้ยพระองค์ในระหว่างพวกเขาเองเหมือนกันว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้"

32 ให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ" และสองคนหนึ่งที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำท้าทายข้าต่อพระองค์

33 ครั้นเวลาเที่ยงก็บังเกิดมืดมัวทั่วแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง

34 พอบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า "เอลิเอ! เอลิเอ! ลามาสะบักธานี" แปลว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์! โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย"

35 บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินก็พูดว่า "ดูเถิด เขาเรียกเอลิยาห์"

36 มีคนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองเปรี้ยว เสียบปลายไม้้ออ ส่งให้พระองค์เสวย แล้วว่า "ปล่อยไว้อย่างนั้น ให้เราค่อยดูว่า เอลิยาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่"

37 ฝ่ายพระเยซูทรงร้องเสียงดัง แล้วทรงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไป

38 ขณะนั้นม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่บนตลอดล่าง

39 ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ เมื่อเห็นว่าพระองค์ทรงร้องเสียงดังและทรงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไปแล้ว จึงพูดว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า"

40 มีพวกผู้หญิงมองดูอยู่ที่ไกล ในพวกผู้หญิงนั้นมีมารีย์ชามักดาลา มารีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส และนางสะโลม

41 (ผู้หญิงเหล่านั้นได้ติดตามและปรนนิบัติพระองค์ เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี) และผู้หญิงอื่นอีกหลายคนที่ได้ติดตามยังกรุงเยรูซาเล็มกับพระองค์โดยอยู่ที่นั่น

42 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เหตุที่วันนั้นเป็นวันเตรียม คือวันก่อนวันสะบาโต

43 โยเซฟเป็นชาวบ้านอาริมาดิเย ซึ่งอยู่ในพวกสมาศึกสภาและเป็นพี่น้องของคนที่ทั้งปวง ที่กำลังคอยท่าอาณาจักรของพระเจ้าด้วย จึงกล้าเข้าไปหาปิลาตขอพระศพพระเยซู

44 ปิลาตก็ประหลาดใจที่พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามเขาว่า พระองค์ตายแล้วหรือ

45 เมื่อได้รู้เรื่องจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบพระศพให้แก่โยเซฟ

46 ฝ่ายโยเซฟได้ซื้อผ้าพันเนื้อละเอียด และเชิญพระศพลงมาเอาผ้าพันหุ้มพันไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งได้สักรัดไว้ในศิลา แล้วล็อกก่อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้

47 ฝ่ายมารีย์ชามักดาลา และมารีย์มารดาของโยเสส ได้เห็นที่ที่พระศพบรรจุไว้

Chapter 16

1 ครั้นวันสะบาโตล่วงไปแล้ว มารีย์ชามักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะโลม ชื่อเครื่องหอมมาเพื่อจะไปใส่ลงพระศพของพระองค์

2 เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์พวกนางก็พบกันที่เขากิมาถึงอุโมงค์

3 และเขาพูดกันว่า "ใครจะช่วยกันก่อนหินออกจากปากอุโมงค์"

4 เมื่อเขามองดูก็เห็นก้อนหินนั้นกลิ้งออกแล้ว เพราะเป็นก้อนหินโตมาก

5 ครั้นเขาเข้าไปในอุโมงค์แล้ว ได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งนั่งห่มผ้ายาวสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา ผู้หญิงนั้นก็ตกตะลึง

6 ฝ่ายคนหนุ่มนั้นบอกเขาว่า "อย่าตกตะลึงเลย พวกท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูชานาซาเรธซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์หาได้ประทุษร้ายท่านไม่ จงดูที่ที่เขาดำรงพระศพของพระองค์เถิด

7 แต่จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งปวงให้เตรียมตัว

พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น เหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว"

8 หญิงเหล่านั้นก็ออกจากอุโมงค์รีบหนีไป เพราะพิศวงตกใจจนตัวสั่น

เขามีได้พูดกับผู้ใดเพราะเขากลัว

9 ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่มารีย์ชามักดาลาก่อน คือมารีย์คนที่พระองค์ได้ขับผ้ออกเจ็ดปี

10 มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องให้เป็นทุกข์อยู่

11 เมื่อเขาได้เห็นว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว เขาก็ไม่เชื่อ

12 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏพระกายอีกรูปหนึ่งแก่ศิษย์สองคน เมื่อเขากำลังเดินทางออกไปบ้านนอก

13 ศิษย์สองคนนั้นจึงไปบอกศิษย์อื่นๆ แต่เขาไม่ได้เชื่อ

14 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขาเอนกายลงรับประทานอยู่ และทรงเตือนเขาเพราะเขาไม่เชื่อและใจจืดจาง

ด้วยเหตุที่เขามีได้เชื่อกันซึ่งได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว

15 ฝ่ายพระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกว่า "ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน

16 ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมา ผู้นั้นจะรอด แต่ผู้ใดไม่เชื่อจะต้องปรับโทษ

17 มีคนเชื้อที่ไทน์ หมายถึงภูเขาเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผ้ออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาแปลกๆ

18 เขาจะจับงูได้ ถ้าเขาดื่มยาพิษอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนโง่คนปวย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค"

19 ครั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเขาแล้ว พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

20 พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น เอเมน

LUKE

Chapter 1

1 มีหลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านี้ ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย

2 ตามที่พวกเขาได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวาจาเหล่านั้นได้แสดงให้เรา

3 เรียนท่านเฮอร์โพลีส ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น

จึงได้เห็นด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับฝ่าักให้ท่านด้วย

4 เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านี้ ซึ่งมีผู้มุ่งใจให้ท่านทราบแล้ว

5 ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรอาบิยาห์ ภรรยาของเศคาริยาห์ชื่อเอลิซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน

6 เขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินตามพระบัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่มีที่ติเลย

7 แต่เขาไม่มีบุตร เพราะนางเอลิซาเบธเป็นหมัน และเขาทั้งสองก็ชราแล้ว

8 ต่อมาขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าเฝ้าพระเจ้า เมื่อท่านอยู่เวรประจำการของท่าน

9 ท่านได้สลากตามธรรมเนียมของปุโรหิต

ต้องเข้าไปในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา

10 ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น

11 บุตรสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแทนเผาเครื่องหอมบูชา

12 เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว

13 แต่บุตรสวรรค์องค์นั้นกล่าวว่าท่านว่า "เศคาริยาห์เอ๋ย อย่างกลัวเลย ด้วยได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลิซาเบธภรรยาของท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอห์น

14 ท่านจะมีความปรีดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดีที่บุตรนั้นบังเกิดมา

15 เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือเหล้าเลย และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดา

16 เขาจะนำคนอิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

17 เขาจะนำหน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์และกฎที่เขาส่งอย่างเอลิยาห์

ให้พ่อกลับคืนดีกับลูกและคนที่ไม่มีเสียงฟังให้กลับได้ปัญญาของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า"

18 เศคาริยาห์จึงทูลบุตรสวรรค์ว่า "ข้าพเจ้าจะรู้ไม่ได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภรรยาก็อายุมากแล้ว"

19 ฝ่ายบุตรสวรรค์นั้นจึงตอบท่านว่า "เราถือเอาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และทรงใช้ให้มาพูดและนำข่าวดีนี้มาแจ้งกับท่าน

20 ดูเถิด เพราะท่านมิได้เชื่อถ้อยคำของเรา ก็เรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่านก็จะเจ็บไข แล้วไม่สามารถพูดได้ จนถึงวันที่การณเหล่านั้นจะบังเกิดขึ้น"

21 ฝ่ายคนที่ทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน

22 เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงสงสัยว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่านได้ไปกับเขาและยังเป็นผู้บอก

23 ต่อมาเมื่อหมดเวลาของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน

24 ภายหลังนางเอลิซาเบธภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า

25 "องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรดูข้าพเจ้า เพื่อในความอดสูของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนที่ทั้งปวงไปเสีย"

26 เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้บุตรสวรรค์มาเบรียลนั้น ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี

ชื่อนางซาเรีย

27 มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์

28 ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า "เธอผู้ซึ่งเป็นที่ยอมรับปรดปรานมาก จงจำเรื่องเกิดองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง"

29 เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายว่าอะไร

30 แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า "มารีย์เอ๋ย อย่างกลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว

31 ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู

32 บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าจึงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน

33 และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย"

34 ฝ่ายมารีย์พูดทูตสวรรค์นั้นว่า "เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่"

35 ทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของพระเจ้าสูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่าพระบุตรของพระเจ้า

36 ดูเถิด ถึงนางเอลิซาเบธ ญาติของเธอรานแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วย บัดนี้ นางนั้นที่คนเขาถือว่าเป็นหญิงหมั้นก็มิครรภ์ได้ตกเดือนแล้ว

37 เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้"

38 ส่วนมารีย์จึงทูลว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด" แล้วทูตสวรรค์นั้นจึงจากเธอไป

39 คราวนั้นมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแห่งยูเดีย

40 แล้วเข้าไปในเรือนของเศคาริยาห์ที่ทักทายปราศรัยนางเอลิซาเบธ

41 ต่อมาเมื่อนางเอลิซาเบธได้ยินคำปราศรัยของมารีย์ ทารกในครรภ์ของเธอก็ดิ้น และนางเอลิซาเบธก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

42 จึงร้องเสียงดังว่า "ท่านได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผู้บังเกิดจากครรภ์ของท่านก็ได้รับพระพรด้วย

43 เป็นไฉนข้าพเจ้าจึงได้ความโปรดปรานเช่นนี้ คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้า

44 เพราะดูเถิด พอเสียงปราศรัยของท่านเข้าหูข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ดิ้นด้วยความยินดี

45 สตรีที่ได้ชื่อก็เป็นสุข เพราะว่าเจ้าสำเร็จตามพระคำที่มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มาถึงเจ้า"

46 นางมารีย์จึงว่า "จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้า

47 และวิญญาณของข้าพเจ้าก็เกิดความยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า

48 เพราะพระองค์ทรงห่วงใยฐานะอันยากต่ำแห่งหญิงคนใช้ของพระองค์ เพราะดูเถิด ตั้งแต่บัดนี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าผาสุก

49 เพราะว่าผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการใหญ่กับข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์

50 พระกรุณาของพระองค์ก็แก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบไป

51 พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้คนที่มีอาย่อยิ่งแก่คนมากขึ้นไป

52 พระองค์ทรงปลดปล่อยนาจากพระที่งั่ง และทรงยกผู้น้อยขึ้น

53 พระองค์ทรงโปรดให้คนอดอยากอิ่มด้วยสิ่งดี และพระองค์ทรงกระทำให้คนมั่งมีไปเมื่อเปล่า

54 พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ คือทรงเจดจำพระกรุณาของพระองค์

55 ที่มีต่ออับราฮัมและต่อเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา"

56 มารีย์อาศัยอยู่กับนางเอลิซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับไปยังบ้านของตน

57 ครั้นเวลานั้นนางเอลิซาเบธคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดบุตรเป็นชาย

58 เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงพระมหากرุณาแก่นาง เขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรีดีด้วย

59 ต่อมาครั้นถึงวันที่แปดแล้ว เขาก็พากันมาให้ทารกนั้นเข้าสุหนัต และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่าเศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา

60 ฝ่ายมารดาจึงตอบว่า "ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่ายอห์น"

61 เขาพากันตอบนางว่า "ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่านที่มีชื่อนี้ชื่อยังนั้น"

62 แล้วเขาจึงใช้ไม้กับบิดาถามว่าท่านอยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร

63 บิดาจึงทอกระดานชนวนมาเขียนว่า "ชื่อของบุตรคือยอห์น" คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก

64 ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า

65 บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็บังเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย

66 บรรดาคนที่ได้ยินก็จัดใจไว้ในใจและว่า "ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ"

และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับเขา

67 ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วได้พยากรณ์ว่า

68 "จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของพวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่ชนชาติของพระองค์

69 และได้ทรงชูเขาและให้เขารอดขึ้นมาเพื่อเราในวงศ์วานของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์

70 ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพวกเสนาบดีพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์

71 ว่าเราจะรอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนที่ปองที่จะเรา

72 จะทรงสำแดงพระกรุณาซึ่งทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์

73 คือคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา

74 ว่าเมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว

จะทรงโปรดให้เราปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว

75 ด้วยความบริสุทธิ์และด้วยความชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา

76 ท่านทรากรอเอ๋ย เขาจะเรียกท่านว่าเป็นเสนาบดีพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมมรรคาของพระองค์ไว้

77 เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความรอด โดยการทรงยกบาปของเขา

78 โดยพระหัตถ์เมตตากรุณาแห่งพระเจ้าของเรา แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา

79 เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของเราไปบนทางสันติสุข"

80 ฝ่ายทารกนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น และไปอาศัยในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

Chapter 2

1 อยู่มาครานั้น มีรับสั่งจากซีซาร์ ออกัสตัส ให้จดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน

2 (นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีริโนัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย)

3 คนทั้งปวงต่างคนต่างไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของตน

4 ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลีถึงเมืองของดาวิด ชื่อเบธเลเฮมแคว้นยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด)

5 เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางมีครรภ์

6 เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มาเรียจะประสูติบุตร

7 นางจึงประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะว่าไม่มีที่ว่างให้เขาในโรงแรม

8 ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา ฝ่ายฝูงแกะของเขาในเวลากลางคืน

9 ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขา และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากลัวนัก

10 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า "อย่างกลัวเลย เพราะดูเถิด เรานำข่าวดีมายังท่านทั้งหลาย คือความปรีดีซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง

11 เพราะว่าในวันนี้พระผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์เจ้า มาบังเกิดที่เมืองดาวิด

12 นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า"

13 ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่งมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า

14 "ร่ำกิติมาพวงมีแด่พระเจ้าในที่สูงที่สุด และบนแผ่นดินโลกสันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น"

15 ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะได้พูดกันว่า "ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา"

16 เขาก็รีบไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟและพบพระกุมารนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า

17 ครั้นเขาได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยินถึงพระกุมารนั้น

18 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจด้วยเนื้อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา

19 ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ และรำพึงอยู่

20 คนเลี้ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเขาได้ยินและได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว

21 ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันที่พระกุมารนั้นเข้าสุหนัต เขาจึงให้นามว่า เยชู ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อนยังมีได้ปฏิสนธิในครรภ์

22 เมื่อวันทำพิธีชำระตัวของนางมารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จลงแล้ว เขาทั้งหลายจึงนำพระกุมารไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า

23 (ตามที่เขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "บุตรชายทุกคนที่เปกครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า")

24 และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้ตรัสสั่งไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ 'นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกที่ราบหนุ่มสองตัว'

25 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน เป็นคนชอบธรรมและเคร่งกลัวพระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความเป็นปึกแผ่น และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน

26 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

27 สิเมโอนเข้าไปในพระวิหารโดยพระวิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยชูเข้าไป

เพื่อจะกระทำแก่พระกุมารตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ

28 สิเมโอนจึงกุมพระกุมาร และสรรเสริญพระเจ้าว่า

29 "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระคำที่พระองค์

30 เพราะว่าดาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว

31 ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย

32 เป็นสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติและเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ชนชาติของพระองค์"

33 ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระกุมารก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น

34 แล้วสิเมโอนก็อวยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นางมารีย์มารดาของพระกุมารนั้นว่า "ดูก่อนท่านทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ

35 เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เออ ถึงจิตใจของท่านเองก็ยังจะถูกดาบแทงหูลด้วย)"

36 ยังมีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่ออานนา บุตรสาวฟาเนเอลในตระกูลอาเซอร์ นางเป็นคนชรามากแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี

37 แล้วก็เป็นม่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย

อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวันกลางคืน
38 ในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน
และกล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงโปรดของพระเจ้าเลื่อมฟ้ง
39 ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำการทั้งปวงตามพระราชนิบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว
จึงกลับไปถิ่นนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี
40 พระกุมารนั้นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิวยัญญาณ ประกอบด้วยสติปัญญา
และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน
41 ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศกาลปัสกาทุกปี
42 เมื่อพระกุมารมีพระชนมายุสิบสองพรรษา
เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น
43 เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป
พระกุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ไม่รู้
44 แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง
แล้วหาพระกุมารในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน
45 เมื่อไม่พบ พวกเขากลับไปเที่ยวหาพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
46 ต่อมาครั้นหาไม่ได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั้นอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์
ฟังและโต้ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่
47 คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญาและคำตอบของพระกุมารนั้น
48 ฝ่ายเขาทั้งสองเมื่อเห็นพระกุมารแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงถามพระกุมารว่า "ลูกเอ๋ย
ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่แสวงหาเป็นทุกข์นัก"
49 พระกุมารจึงตอบเขาทั้งสองว่า "ท่านทั้งหลายทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า
ฉันต้องกระทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของฉัน"
50 เขาทั้งสองก็ไม่เข้าใจว่าซึ่งพระกุมารกล่าวแก่เขา
51 แล้วพระกุมารก็ลงไปอยู่กับเขาไปยังถิ่นนาซาเร็ธ อยู่ด้วยความปกครองของเขา
มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ
52 พระเยซูก็ได้เจริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ยอมรับว่าพระพระเจ้า
และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

Chapter 3

1 เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนทัสปีลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮอร์โธเป็นเจ้าเมืองกาลิลี
ที่สิบหนึ่งชายของเฮอร์โธเป็นเจ้าเมืองอิฐูเรียกับบริเวณแคว้นตราโคไนดิส
ลิซานิยัสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน
2 อันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต
ครานั้นพระวามะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร
3 แล้วยอห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่
เพื่อจะทรงยกความผิดบาปเสียได้
4 ตามที่เขียนไว้แล้วในหนังสือยอห์นคำของอิสยาห์เสนาบดีพยากรณ์ว่า
"เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า
จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป'
5 ทุบเขาทุกแห่งจะมิให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง
และทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทางราบ
6 เนื้อหนังทั้งปวงจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า"
7 ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่ออกมาหาบัพติศมาจากท่านว่า "โอ เจ้าซาดีดูรีย
ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น
8 เหตุฉะนั้น จงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น
อย่าเริ่มนึกเหม่อเฝ้าในใจว่าตัวมีบารอัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า
พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นกับอับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้
9 บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดเสียแล้วโยนทิ้งในกองไฟ"
10 ฝ่ายประชาชนจึงถามท่านว่า "เราจะต้องทำประการใด"
11 ท่านจึงตอบเขาว่า "ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จงปันให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร
จงปันให้เหมือนกัน"
12 พวกเก็บภาษีก็มาขอรับบัพติศมาด้วย และถามท่านว่า "อาจารย์เจ้าข้า
พวกข้าพเจ้าต้องทำประการใด"
13 ท่านจึงตอบเขาว่า "เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกินพิภค"
14 ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วยว่า "พวกข้าพเจ้าเล่า จะต้องทำประการใด" ท่านตอบเขาว่า
"อย่ากดขี่ผู้ใด อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่จงพอใจในค่าจ้างของตน"
15 เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระคริสต์อยู่ และได้ใคร่ครวญถึงยอห์นว่า
ตัวท่านเป็นพระคริสต์หรือมิใช่
16 ยอห์นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า "เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง
แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเรามาก
ซึ่งเราไม่คู่ควรและแก่สยาลองพระบาทของพระองค์
พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ
17 พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้วเพื่อจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว
และเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาผลาญด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ"
18 ยอห์นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งปวง
19 ฝ่ายเฮอร์โธเจ้าเมือง เมื่อถูกยอห์นว่าตีเตียนเพราะเรื่องนางเฮอร์เดียภรรยาของน้องชายซีโอฟิล
และเพราะการฆ่าทั้งหมดที่เฮอร์โธได้กระทำนั้น
20 เฮอร์โธยังทำความชั่วนี้เพิ่มกับที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก
21 อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงรับบัพติศมา และพระเยซูทรงรับบัพติศมาด้วย ขณะเมื่อทรงอธิษฐานอยู่
ท้องฟ้าก็แหวกออก
22 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสัณฐานเหมือนนกเขาได้ลงมาบนพระองค์

และพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า "ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก"
23 เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา (ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย)
เข้าใจว่าเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรเอลี
24 ซึ่งเป็นบุตรมัทธิด ซึ่งเป็นบุตรเลวี ซึ่งเป็นบุตรเมเลอี ซึ่งเป็นบุตรยอห์นัย ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ
25 ซึ่งเป็นบุตรมัทธิดอัส ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาอูม ซึ่งเป็นบุตรเอลี
ซึ่งเป็นบุตรนัคกาย
26 ซึ่งเป็นบุตรมาอาทา ซึ่งเป็นบุตรมัทธิดอัส ซึ่งเป็นบุตรเสเมโอน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ
ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์
27 ซึ่งเป็นบุตรโยฮานาห์ ซึ่งเป็นบุตรเรซา ซึ่งเป็นบุตรเศรบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรเซลาทีเอล
ซึ่งเป็นบุตรเนรี
28 ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรอดดี ซึ่งเป็นบุตรโดสัม ซึ่งเป็นบุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรเอร์
29 ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่งเป็นบุตรเอลียาเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโยรม ซึ่งเป็นบุตรมัทธิด ซึ่งเป็นบุตรเลวี
30 ซึ่งเป็นบุตรสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาห์
ซึ่งเป็นบุตรเอลียาฉิน
31 ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเมเนห์น ซึ่งเป็นบุตรมัทธิดธา ซึ่งเป็นบุตรนาถัน
ซึ่งเป็นบุตรดาวิด
32 ซึ่งเป็นบุตรเจสซี ซึ่งเป็นบุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็นบุตรสัลโมน
ซึ่งเป็นบุตรนาโฮน
33 ซึ่งเป็นบุตรอัมมีนาดับ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรศ
ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์
34 ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรเทราห์
ซึ่งเป็นบุตรนาโฮร์
35 ซึ่งเป็นบุตรเศรุก ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเปเลก ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเซลาห์
36 ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอาราฟัด ซึ่งเป็นบุตรเซม ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลามัค
37 ซึ่งเป็นบุตรเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตรยเรด ซึ่งเป็นบุตรมาหะเลเอล
ซึ่งเป็นบุตรเคนัน
38 ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตรเซท ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

Chapter 4

1 พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน
และพระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร
2 ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย
และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรงยกพระกระยาหาร
3 พญามารจึงทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า
จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง"
4 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า "มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า
'มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า'"
5 แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาที่สูง
สำแดงบรรดาอาณานิคมทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร
6 แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า
"อำนาจทั้งสิ้นและสง่าราศีของอาณานิคมทั่วจักรนั้นเราจะยกให้แก่ท่าน
เพราะว่ามอเนเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น
7 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด"
8 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า "อย่าขาดน จงไปให้พ้น มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า
'จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'"
9 แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร
แล้วทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงบินลงมาจากที่นี่เถิด
10 เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า
'พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ให้ป้องกันรักษาท่านไว้'
11 และ 'เหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองของท่านไว้
เกรงว่าในเวลาที่ท่านเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน'"
12 พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า "มีคำกล่าวไว้ว่า
'อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'"
13 เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปชั่วคราว
14 พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี
และเกิดคดีพิพาทของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ
15 พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างของเข และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง
16 แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น
พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์
17 เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์เสนาบดีพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก
ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า
18 'พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า
เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน
พระองค์ได้ทรงให้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำไว้ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย
ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ถูกกับบ่วงพันธเป็นอิสระ
19 และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า'
20 แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือลงคืนให้แก่เจ้าหน้าที่
แล้วทรงนั่งลงและตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์
21 พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า "คัมภีร์ตอนหนึ่งที่ท่านได้อ่านกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว"
22 คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์
และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า
"คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ"

23 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายจงกล่าวคำสาปแช่งต่อนี้แก่เราเป็นแน่ คือว่า
`หมอจรงรักษาตัวเองเกิด คือบรรดาการซึ่งเราได้อันว่า ท่านได้กระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม
จงกระทำในเมืองของตนนี้ด้วย"
24 พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับการต้อนรับในเมืองของตน
25 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอลคราเวลีฮยาห์
เมื่อท้องฟ้าเปิดถึงสามปีกับหกเดือนจึงเกิดกันดารอาหรมากทั่วแผ่นดิน
26 และเอเลียห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใด
เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านสาเรฟที่แคว้นเมืองไซดอน
27 และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในพวกอิสราเอลคราเวลีฮยาห์ศาสดาพยากรณ์
แต่ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่นาอามานชาวซีเรีย"
28 เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยินดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก
29 จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแห่งของเืองเขาที่เมืองของเขา
ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมาจะผลักพระองค์ลงไป
30 แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาขึ้นไป
31 พระองค์เสด็จลงไปถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแคว้นกาลิลี
และได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต
32 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจ
33 มีหลายคนหนึ่งในธรรมศาลาที่มีโลโครักขลัง เขาร้องเสียงดัง
34 กล่าวว่า "โอ พระเยซูชานาซาเรธ ปล่อยเราไว้ ท่านมาอยู่กับเราทำไม
ท่านมาทำลายพวกเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า"
35 พระเยซูจึงตรัสห้ามมิว่า "จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาซิ"
เมื่อผืนดินได้ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมาจากเขา แต่มิได้ทำอันตรายเขaley
36 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า "คำนี้เป็นอย่างไรหนอ
เพราะว่าท่านได้สั่งมิให้โลกรด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา"
37 กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น
38 ฝ่ายพระองค์ทรงลุกขึ้นออกจากธรรมศาลา เสด็จเข้าไปในเรือนของซีโมน
เมื่อยซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก เขาทั้งหลายจึงอ้อนวอนพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น
39 พระองค์ทรงยืนอยู่ข้างคนเจ็บ ทรงห้ามไข้ ไข้ก็หาย
และในทันใดนั้นเมื่อยของซีโมนก็ลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย
40 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เราต้องไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย
เพราะว่าที่นี่เราได้รับใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง"
44 พระองค์ทรงประกาศในธรรมศาลาทั่วแคว้นกาลิลี

Chapter 5

1 ต่อมาครั้นเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์เพื่อฟังพระวาจาของพระเจ้า
พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบเยเนซารeth
2 และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น
แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้วกำลังซักอวนอยู่
3 พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน และทรงขอให้เขาถอยไปจากฝั่งหน่อยหนึ่ง
แล้วพระองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น
4 เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว จึงตรัสแก่ซีโมนว่า
"จงถอยออกไปที่น้ำลึกหย่อนอวนต่างจุลงจับปลา"
5 ซีโมนตอบพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายทอดอวนสืบยังรุ่ง
ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวนลงตามพระดำรัสของพระองค์"
6 เมื่อเขาหย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขาขาด
7 เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วย
แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง
8 ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พระฐานของพระเยซูทูลว่า "โอ พระองค์เจ้าข้า
ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะข้าพระองค์เป็นคนบาป"
9 เพราะชาวเขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจ ด้วยปลาเป็นอันมากที่เขาจับได้นั้น
10 ยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน
พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า "อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน"
11 เมื่อเขานำเรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป
12 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเมืองนั้น ดูเถิด มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว
เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลงถึงดิน อ้อนวอนทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า
เพียงแต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบังดาลให้ข้าพระองค์หายโรคได้"
13 พระองค์ทรงยืนพระหัตถ์ถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า "เราพอใจแล้ว จงหายเถิด"
ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย
14 พระองค์จึงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด และตรัสว่า "แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต
และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้วตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้
เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว"
15 แต่กิตติศัพท์ของพระองค์ยังเลื่องลือไป
และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่างๆของเขา
16 แต่พระองค์เสด็จออกไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน
17 คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่

มีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย
เป็นผู้มาจากทุกหมู่บ้านในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม
ฤทธิ์เดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค
18 และดูเถิด มีผู้หามคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน
และเขาหาช่องที่จะหามคนอัมพาตนั้นเข้ามาวางตรงพระพักตร์ของพระองค์
19 เมื่อหาช่องเอาเข้ามาไม่ได้เพราะคนมาก
เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านหย่อนคนอัมพาตลงมา
ทั้งที่นอนตามช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่คนต่อพระพักตร์พระเยซู
20 เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า
"บุตรเฮ้ย บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว"
21 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า "คนนี่ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า
ใครจะยกความผิดบาปได้วันแต่พระเจ้าเท่านั้น"
22 แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า
"โลนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้
23 ที่จะว่า 'บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นเดินไปเถิด' นั้นช่างไหนจะง่ายกว่ากัน
24 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้"
(พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) "เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด"
25 ในทันใดนั้น เขาก็ลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน
พลางร้องสรรเสริญพระเจ้า
26 คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มไปด้วยความกลัวและพูดว่า
"วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด"
27 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระองค์ได้เสด็จออกไป และทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง
ชื่อเลวีนั่งอยู่ที่ด่านภาษี พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามาเถิด"
28 เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลุกขึ้นตามพระองค์ไป
29 เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตนเพื่อเป็นเกียรติยศแก่พระองค์
มีคนมากมายเป็นคนเก็บภาษีและคนอื่นๆมาเอนกายลงรับประทานด้วยกัน
30 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์ของเขา และพวกฟาริสีกระขมับนินทาพวกสาวกของพระองค์ว่า
"เหตุใดโลนพวกท่านมากินและดื่มด้วยกันกับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป"
31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บต้องการหมอ
32 เรามิได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่าเป็นตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่"
33 เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า
"ทำไมพวกศิษย์ของยอห์นถืออดอาหารเนื่องๆและอธิษฐานอ้อนวอน
และศิษย์ของพวกฟาริสีก็ถือเหมือนกัน แต่สาวกของท่านกินและดื่ม"
34 ฝ่ายพระองค์ตรัสแก่เขาว่า
"ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวอดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ
35 แต่จะมีวันหนึ่งเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร"
36 พระองค์จึงตรัสคำอุปมาข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า "ไม่มีผู้ใดสลักท่อนผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื่อเก่า
ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป
ทั้งท่อนผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย
37 ไม่มีผู้ใดเอาหน้าจุนใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า
ถ้าทำอย่างนั้นหน้าจุนใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาดไป และหน้าจุนจะรั่ว ถุงหนังก็จะเสียไปด้วย
38 แต่หน้าจุนใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ ทั้งสองจะกลมรักษาคำด้วยกันได้
39 ไม่มีผู้ใดเมื่อเติมน้ำจุนเก่าแล้ว จะอยากได้น้ำจุนใหม่ในที่ เพราะเขาว่า 'ของเก่านั้นก็ดีกว่า'"

Chapter 6

1 ต่อมาในวันสะบาโตวันที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์กำลังเสด็จไปที่นาซา
และพวกสาวกของพระองค์ก็เฝ้าตรงข้าวยากิน
2 บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า
"ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต"
3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านเรื่องนี้ก็หรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก
ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย
4 คือท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า
และรับประทานขนมปังหน่าพระพักตร์ทั้งให้พรรคพวกด้วย
ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามมิให้ใครรับประทานวันแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น"
5 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย"
6 ต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน
ที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือชาลิบ
7 ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า
พระองค์จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้
8 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสแก่คนมื่อลิบนั้นว่า "จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า"
เขาก็ลุกขึ้นยืน
9 แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายว่า
ในวันสะบาโตถูกต้องตามพระราชบัญญัติทำการดีหรือทำการร้าย
จะช่วยชีวิตดีหรือจะฉาญชีวิตเสียดี"
10 พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุกคนโดยรอบ แล้วตรัสกับคนมื่อลิบนั้นว่า
"จงเหยียดมือออกเถิด" เขาก็กระทำตาม และมีมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง
11 แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปริษากันว่าจะกระทำการอย่างไรแก่พระเยซูได้
12 ต่อมาคราวนั้นพระองค์เสด็จไปที่ภูเขเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าสืบยังรุ่ง
13 ครั้นรุ่งเช้าแล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์
แล้วทรงเลือกสิบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครสาวก
14 คือซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น
ฟิลิปและบาร์โธโลไมว

15 มัทธิวและโธมัส ยกอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่า เเศโลเท
 16 ยูดาสน้องชายของยกอบ และยูดาสอิสคาริโอทที่เป็นผู้ทรยศพระองค์ไว้
 17 แล้วพระองค์กับอัครสาวกถึงมาซีน ๗ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์
 และประชาชนเป็นอันมากซึ่งมาจากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม
 และจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทระและเมืองไซดอน
 เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา
 18 และบรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราะผีโสโครก เขาก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย
 19 ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์
 เพราะว่ามีฤทธิ์อำนาจออกจากพระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน
 20 พระองค์ทอดพระเนตรแลดูเหล่าสาวกของพระองค์คร่ำครว
 "ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน
 21 ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ
 ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ
 22 ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน และจะไล่ท่านออกจากพวกเขา
 และจะประณามท่าน และจะเหยียดสีมือของท่านว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะท่านเห็นแก่บุตรมนุษย์
 23 ในวันนี้ท่านทั้งหลายจงชื่นชม และเต้นโลดด้วยความยินดี เพราะ ดูกิต
 บ่าเหนืงของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์
 เพราะว่าการปรบปฐขของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่พวกสาสดาพยากรณ์เหมือนกัน
 24 แต่บัดนี้แก่เจ้าทั้งหลายที่มีมั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เล้าโลมใจแล้ว
 25 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่ยืมหนำแล้ว เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลานี้
 เพราะว่าจะเป็นทุกข์และร้องไห้
 26 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยกย่องเจ้าดี
 เพราะการปรบปฐขของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน
 27 แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน
 28 จงอวยพรแก่คนที่รังแกท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เกลียดชังท่าน
 29 ผู้ใดตอบแก้้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป
 ถิ่นเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม
 30 จงให้แก่ทุกคนที่ขอจากท่าน และถ้าใครได้รับเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน
 31 จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน
 32 แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน
 ถึงแม้คนบาปก็ยักยอกผู้ที่รักเขาเหมือนกัน
 33 ถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน
 เพราะว่าคุณบาปก็กระทำให้เหมือนกัน
 34 ถ้าท่านทั้งหลายให้อิมแลพระแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขาอีก จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน
 ถึงแม้คนบาปก็ยักยอกคนบาปโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขาอีกเท่ากัน
 35 แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขาอิมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก
 บ่าเหนืงของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด
 เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนออกตัญญูและคนชั่ว
 36 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา
 เหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา
 37 อย่าวินิฉัยโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกวินิฉัยโทษ อย่างกล่าวโทษเขา
 และท่านทั้งหลายจะไม่ถูกกล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และท่านจะได้รับการอภัยโทษ
 38 จงให้ และท่านจะได้รับด้วย
 และในตักของท่านจะได้รับดวงตะวันนานถ้วนัยสันแน้นพูนล้นใส่ให้
 เพราะที่ท่านจะดวงให้เขาด้วยพระทานอันใด จะดวงให้ท่านด้วยพระทานอันนั้น"
 39 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า "คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ
 ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ
 40 ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนครบแล้วก็จะเหมือนครูของตน
 41 เหตุใดท่านมองดูสิ่งที่ในตาที่มองเห็นของท่าน แต่ไม่ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านก็ไม่วิกล
 42 เหตุใดท่านจึงจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า พี่น้องเอ๋ย ให้เราเชี่ยผองออกจากตาของเธอ'
 แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็นไม่ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านคนหน้าซื่อใจคด
 จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน
 แล้วท่านจะเห็นได้ถนัดจึงจะเชี่ยผองออกจากตาพี่น้องของท่านได้
 43 ด้วยว่าต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเลว หรือต้นไม้เลวย่อมไม่เกิดผลดี
 44 เพราะว่าจากรูจักต้นไม้ทุกต้นได้ก็เพราะผลของมัน
 เพราะว่าเขาย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม่มีหนาม หรือย่อมไม่เก็บผลองุ่นจากพุ่มไม้หนาม
 45 คนดีก็ย่อมเอาของดีออกจากคลังแห่งใจของตน
 และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร
 ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น
 46 เหตุใดท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า'
 แต่ไม่กระทำตามที่เรากล่าวนั้น
 47 ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำนั้น เราจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า
 เขาเปรียบเหมือนผู้ใด
 48 เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งที่กำลังเรือน เขาซดลกลิ้งไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม
 กระแสน้ำไหลเชี่ยวกราทบกระพัง แต่ทำให้เรือนนั้นหวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้งรากบนศิลา
 49 ส่วนคนที่ได้ยินและไม่ปฏิบัติตาม เปรียบเหมือนคนหนึ่งที่กำลังเรือนบนดินไม่ก่อราก
 เมื่อกระแสน้ำไหลเชี่ยวกราทบกระพัง เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที
 และความพินาสของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก"

Chapter 7

1 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว
 พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอูม

2 มีผู้รับใช้ของนายร้อยคนหนึ่งที่มาช่วยมากป่วยเกือบจะตายแล้ว
 3 เมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู
 จึงได้ส่งใหญ่บางคนของพวกยิวให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์เสด็จมารักษาผู้รับใช้ของตน
 4 เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์ด้วยใจร้อนรนว่า
 "นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำกรำนั้นให้ท่าน
 5 เพราะว่าท่านรักชนชาติของเราและท่านได้สร้างธรรมศาลาให้เรา"
 6 พระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปถึงบะระถึงบ้านแล้ว
 นายร้อยจึงได้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย
 เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้สยดาของข้าพระองค์
 7 เพราะเหตุนี้ ข้าพระองค์จึงคิดเห็นว่าไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย
 แต่ขอพระองค์ทรงตรัสสั่ง และผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค
 8 ด้วยว่าข้าพระองค์อยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็มีมหารออยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์
 ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนี้ว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา
 บอกรับใช้ของข้าพระองค์ว่า 'จงทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ"
 9 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น
 จึงทรงเลี้ยวหลังตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า "เราบอกท่านทั้งหลายว่า
 แม้ในพวกอิสราเอล เราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้"
 10 ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้นเมื่อกลับไปถึงบ้านก็ได้เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว
 11 ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งซึ่งชื่อนาน
 เหล่าสาวกของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์
 12 เมื่อพระองค์มาถึงประตูเมืองนั้น ดูกิต มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา
 เป็นบุตรชายคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิงนั้น
 13 เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมารดา
 พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขาและตรัสแก่เขาว่า "อย่าร้องไห้"
 14 แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ถูกต้องใจ คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า
 "ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลุกขึ้นเถิด"
 15 คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่มพูด พระองค์จึงทรงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา
 16 ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า
 "ท่านสาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา" และ
 "พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว"
 17 และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และทั่วแคว้นแคว้นล้อมรอบ
 18 ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง
 19 ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ได้เขาไปหาพระเยซูทูลถามว่า "ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ
 หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น"
 20 เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเขาทูลว่า
 "ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านให้ถามว่า ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ
 หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น"
 21 ในเวลานั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคนเจ็บเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บและโรคต่างๆและให้
 พ้นจากวิญญาณชั่ว และคนตามบอดหลายคนพระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้
 22 แล้วพระเยซูตรัสตอบศิษย์สองคนนั้นว่า
 "จงไปแจ้งแก่ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินถือว่า คนตามบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้
 คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา
 และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนา
 23 บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเขาเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข"
 24 เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้งดนตรีกับประชาชนถึงยอห์นว่า
 "ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ
 25 แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร ดูคนนั่งหม่นผ่นอ้อนน้อมหรือ ดูกิต
 คนนั่งหม่นผ่นางงามและอยู่อย่างดีพิเศษย่อมอยู่ในราชสำนัก
 26 แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูสาสดาพยากรณ์หรือ แม้ที่เดียว เราบอกท่านว่า
 ประเสริฐยิ่งกว่าสาสดาพยากรณ์อีก
 27 คือยอห์นนี่แหละที่พระคัมภีร์กล่าวถึงว่า 'ดูกิต เราให้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน
 ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน'
 28 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น
 ไม่มีสาสดาพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา
 แต่ว่าผู้ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้าก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก"
 29 ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย
 ก็ได้รับว่าพระเจ้ายูติธรรมโดยที่เขาได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว
 30 แต่พวกฟาริสีและพวกบารเยนปฏิเสศพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา
 โดยที่ไม่ได้รับบัพติศมาจากยอห์น
 31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เหตุฉะนั้นเราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี
 และเขาเหมือนอะไร
 32 เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อนว่า 'พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ
 และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้ให้แกพวกเธอ และพวกเธอมิได้ร้องไห้'
 33 ด้วยว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ไม่ได้รับประทานขนมเบรหรือดื่มน้ำองุ่น และท่านทั้งหลายว่า
 'เขามิได้ทำสิ่งอะไร'
 34 ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และท่านทั้งหลายว่า 'ดูกิต
 นี่เป็นคนที่เดิมและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป'
 35 แต่พระปญญาที่ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยบรรดาผลแห่งพระปญญานั้น"
 36 มีคนหนึ่งไปในพวกฟาริสีเชิญพระองค์ไปเสวยพระกระยาหารกับเขา
 พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเรือนของคนฟาริสีคนนั้น แล้วเอนพระกายลง
 37 และดูกิต มีผู้หญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชั่ว
 เมื่อรู้ว่าพระเยซูทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ในบ้านของคนฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบน้ำมันหอม
 38 มายืนอยู่ข้างหลังใกล้พระบาทของพระองค์ เริ่มร้องไห้หน้าตาไหลชำระพระบาทและเอาผมหันต์
 จมพระบาทของพระองค์ และโสมพะรับทาด้วยน้ำมันหอมนั้น

39 ฝ่ายคนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์เมื่อเห็นแล้วก็นึกในใจว่า
"ถ้าท่านนี้เป็นเสนาบดีของพระราชา ท่านจะไม่ต้องกายของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคนชั่ว"
40 ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ซีโมนเอ๋ย เรามืออะไรจะพูดกับท่านบ้าง" เขาพูดว่า
"ท่านอาจารย์เจ้าข้า เชิญพูดไปเถิด"
41 พระองค์จึงตรัสว่า "เจ้าหนึ่คนหนึ่งมีลูกหนึ่งสองคน คนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าร้อยเหรียญเงิน อีกคนหนึ่งเป็นหนี้เงินห้าสิบเหรียญ
42 เมื่อเขาไม่มีอะไรจะไ้หนี้แล้ว ท่านจึงไปปรดยภทหนี้ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจึงบอกเราว่า ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหนึ่มากกว่า"
43 ซีโมนจึงทูลตอบว่า "ข้าพเจ้าเห็นว่า คนที่เจ้าหนี้ได้ไปปรดยภทหนี้ให้มากกว่า"
พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "ท่านคิดเห็นถูกแล้ว"
44 พระองค์จึงทรงเลิยวหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซีโมนว่า "ท่านเห็นผู้หญิงนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้ล้างเท้าของเรา แต่นางได้เอาเน้าดินชำระเท้าของเรา และได้เอาผงของตนเช็ด
45 ท่านมิได้จูบเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามามิได้หยุดจูบเท้าของเรา
46 ท่านมิได้เอาน้ำมันใส่เท้าของเรา แต่นางได้เอาน้ำมันหอมใส่เท้าของเรา
47 เหตุฉะนั้น เรามอบท่านว่า ความผิดบาปของท่านซึ่งมีมากได้ไปปรดยภทเสียแล้วเพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย"
48 พระองค์จึงตรัสแก่นางว่า "ความผิดบาปของท่านได้ไปปรดยภทเสียแล้ว"
49 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เอนกายอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มนึกในใจว่า
"คนนี้เป็นใครแม้ความผิดบาปก็ยกให้ไ้"
50 พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า "ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด"

Chapter 8

1 ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามหมู่บ้านทุกเมือง ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สาวกลึบสองคนนั้นก็อยู่อยู่กับพระองค์
2 พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญาณชั่วออกจากนางและที่หายโรคต่างๆ
ต่อมาเรียที่เรียกว่าชาวแม็กดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี
3 และโยอันนาภรรยาของคูซา ดันเเรียนของเฮโรด และซูซันนา และผู้หญิงอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ด้วยการถวายสิ่งของของเข
4 เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากทุกเมือง พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า
5 "มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำ และนกในอากาศมากินเสีย
6 บ้างก็ตกที่หิน และเมื่องอกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่มิได้ดิน
7 บ้างก็ตกที่กลางดินหนาม ดินหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย
8 บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า" ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงร้องว่า "ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด"
9 เหล่าสาวกจึงทูลถามพระองค์ว่า "คำอุปมานั้นหมายความว่าอย่างไร"
10 พระองค์จึงตรัสว่า "ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ
11 คำอุปมานั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวจนะของพระเจ้า
12 ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วพญามารมาชิงเอาพระวจนะจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและรอดได้
13 ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระวจนะนั้นด้วยความปรีดี แต่ไม่มีรากเชื้อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป
14 ที่ตกกลางหนามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความปรารถนาปรารถน หรรษ์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนั้นก็ปกคลุมเขา ผลของเขจึงไม่เติบโต
15 และซึ่งตกที่ดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจซื่อสัตย์และดีแล้วก็จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร
16 ไม่มีผู้ใดเมื่อถูกเพียรแล้วจะเอาเขาชนะครอบไว้ หรือวางไว้ได้เดียว แต่ตั้งไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้
17 ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้แจ้งไม่ต้องแพร่พราย
18 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะพึงอย่างไรจึงเอาใจจดจ่อ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่นั้นจะทรงเอาไปจากเขา"
19 ครั้นนั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก
20 มีคนทูลพระองค์ว่า "มารดาและน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกปรารถนาจะพบพระองค์"
21 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "มารดาของเร และพี่น้องของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระวจนะของพระเจ้าและกระทำตาม"
22 อยู่มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ให้เราข้ามทะเลสาบไปฟากข้างโน้น" เขาก็ถอยเรือออกไป
23 เมื่อกำลังแล่นไปพระองค์ทรงปรทมหลับ และบังเกิดพายุกลางทะเลเล น้ำเข้าเรืออยู่น่ากลัวจะมีอันตราย
24 เขาจึงมาปลุกพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว" พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเจียรสงบทีเดียว
25 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน" เขาเหล่านั้นกลัวและประหลาดใจพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นผู้ใดจึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน"
26 เขาแล่นไปถึงแขวงชาวเมืองกาธารที่อยู่อ่ตรงข้ามกาลิลี

27 เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีผีเข้าสิงอยู่นานแล้ว และมีได้สามเสีย มิได้อยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ
28 ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็ไ้ร้อง และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระองค์มาอยู่กับข้าพระองค์ทำไม ขอพระองค์อย่าทราบนามข้าพระองค์"
29 (ที่พูดเช่นนี้ก็เพราะพระองค์ได้สั่งผีโสโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์ในตัวเขาบ่อยๆ และเขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้แก้เครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเขาไปในที่เปลี่ยน)
30 ฝ่ายพระเยซูตรัสถามมันว่า "เจ้าชื่ออะไร" มันทูลตอบว่า "ชื่อกอง" ด้วยว่ามีผีหลายคนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา
31 ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์มิให้ส่งผีโสโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้น
32 ตามล้นนั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ทุ่งเขา
ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนขอพระองค์ขออนุญาตให้มันเข้าสิงในฝูงสุกร พระองค์ก็ทรงอนุญาต
33 ผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร
สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบสำลัคนาดาย
34 ฝ่ายคนเสียงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง
35 คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวนั่งห่มผ้ามีสีดีอารมณ์ดี นั่งใกล้พระบาทพระเยซู เขาทั้งหลายก็พากันกลัว
36 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร
37 ชาวเมืองกาธารและคนทั้งปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอนพระองค์ให้ไปเสียจากเขา เพราะว่าเขากลัวยิ่งนัก พระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป
38 คนที่มีผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระเยซูตรัสสั่งเขาให้ไปว่า
39 "จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า" แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน
40 ต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะเขาทั้งหลายคอยท่าพระองค์อยู่
41 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อไซรัส เป็นนายธรรมศาลา มากกราบลงที่พระบาทพระเยซู อ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในเรือนของเขา
42 เพราะว่าเขามีบุตรสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบตาย เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์
43 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกโลหิตได้สิบสองปีมาแล้ว และได้ไ้ทรงพ้ยทั้งหมดของเธอก็เป็นค่าหม้อ ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้
44 ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชายฉลองพระองค์ แะในทันใดนั้นโลหิตก็ตกก็หยุด
45 พระเยซูจึงตรัสถามว่า "ใครได้ถูกต้องเรา" เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่ด้วยกันจึงทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า ใครได้ถูกต้องเรา"
46 แต่พระเยซูตรัสว่า "มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ช่านออกจากตัวเรา"
47 เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั่นกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น
48 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้หายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด"
49 เมื่อพระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านนายธรรมศาลา บอกเขาว่า "ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป"
50 ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงตรัสแก่เขาว่า "อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกจะหายดี"
51 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ ยอห์น และบิดามารดาของเด็กนั้น
52 คนทั้งหลายจึงร้องให้รำไ้เพราะเด็กนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า "อย่าร้องไห้เลย เขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่"
53 คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว
54 ฝ่ายพระองค์ทรงไปคลนทั้งหมดออกไป แล้วทรงจับมือเด็กนั้น ตรัสว่า "ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด"
55 แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าไปในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที
พระองค์จึงตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน
56 ฝ่ายบิดามารดาของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงห้ามเขาไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

Chapter 9

1 พระองค์ทรงเรียกสาวกลึบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน แล้วทรงปรทานให้เขามิอ่านาจาและสิทธิอำนาจเหนือผีทั้งปวงและรักษาโรคต่างๆให้หาย
2 แล้วพระองค์ทรงไ้เขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนป่วยเจ็บให้หาย
3 พระองค์จึงตรัสสั่งเขาว่า "อย่าเอาอะไรไปติดตามทาง เช่นไม้เท้า หรือยาม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมส่วนตัว
4 และถ้าเข้าไปในเรือนไหน จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะไป
5 ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงสะบัดผงคลิ่ดินจากเท้าของท่านออกส่อให้เห็นความผิดของเขา"
6 เหล่าสาวกจึงออกไปตามหมู่บ้านประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนป่วยเจ็บทุกแห่งให้หาย
7 ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่าเขื่อนั้นเป็นผีขึ้นมาจากความตาย
8 บางคนก็ว่าเป็นเอลิยาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นเสนาบดีพยากรณ์โบราณกลับมาเป็นขึ้นใหม่อีก
9 เฮโรดจึงว่า "ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนนั้นที่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขายังมีชีวิตอยู่เล่า" แล้วเฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์

10 ครั้นอัครสาวกกลับมาแล้ว เขาทูลพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น
พระองค์จึงพาเขาไปยังที่เปลี่ยนแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา
11 แต่เมื่อประชาชนรู้แล้วจึงตามพระองค์ไป พระองค์ทรงต้อนรับเขา
ตรัสสั่งสอนเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้
12 ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวกสิบสองคนมาทูลพระองค์ว่า
"ขอให้ประชาชนไปตามบ้านไว้บ้านนาที่อยู่แถบนี้ หากที่กินคนและหาอาหารรับประทาน
เพราะที่เรายู้นี้เป็นที่เปลี่ยน"
13 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด" เขาทูลว่า "เราไม่มีอะไรมาก
มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้"
14 เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน พระองค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า
"จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน"
15 เขาก็กระทำตาม คือให้คนทั้งปวงนั่งลง
16 เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว
ก็ทรงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ให้เขาแจกแก่ประชาชน
17 เขาได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขาก็เก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นได้สิบสองกระบุง
18 ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับพระองค์
พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "คนทั้งปวงพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด"
19 เหล่าสาวกทูลตอบว่า "เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์
แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสนาดายภรณ์โบราณเป็นขึ้นมาใหม่"
20 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นใคร" เปโตรทูลตอบว่า
"เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า"
21 พระองค์จึงกำชับสั่งเขามิให้บอกความนี้แก่ผู้ใด
22 ตรัสว่า "บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่
และพวกธรรมาจารย์จะปฏิเสศท่าน ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต
แต่ในวันที่สามท่านจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่"
23 พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "ถ้าผู้ใดจะใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาตนเอง
และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรามา
24 เพราะว่าผู้ใดใคร่เอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา
ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด
25 เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลกแต่ต้องเสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย
ผู้นั้นจะไประโยชน์อะไร
26 เพราะถ้าผู้ใดมีความอายนเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีอายเพราะผู้นั้น
เมื่อท่านมาด้วยสง่าราศีของท่านเองและของพระบิดาและของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ
27 แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี้
ซึ่งจะยังไม่รู้ความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้า"
28 ต่อมาภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านี้ประมาณแปดวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยอห์น
และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน
29 ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป
และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยิบ
30 ดูเถิด มีชายสองคนสนทนากับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์
31 ผู้มาปรากฏด้วยสง่าราศี และกล่าวถึงกรรมนาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม
32 ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นก็วิ่งเหมาหาท่าน
แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์
และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์
33 ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า
ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง
สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง" เปโตรไม่เข้าใจว่าตัวใดพูดอะไร
34 เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมาคลุมเขาไว้ และเมื่อเขาอยู่ในเมฆนั้นเขาก็กลัว
35 มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า "ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด"
36 เมื่อพระสุรเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูทรงสถิตย์อยู่คนเดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้
และในกาลครั้งนั้นเขามิได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด
37 ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกลับมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากมายมาพบพระองค์
38 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมาหู่ประชาชนนั้นร้องว่า "อาจารย์เจ้าข้า
ขอพระองค์ทรงโปรดทอดพระเนตรบุตรชายของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว
39 และ ดูเถิด มีมิกะเข้าใส่เขา เด็กก็ให้ร้องขึ้นทันที ผีทำให้เด็กนั้นชักตื่น นํ้าลายพุ่มปก
ทำให้ตัวฟกช้ำ ไม่ไถ่รอกออกจากเขาเลย
40 ข้าพเจ้าได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับมันออกเสีย แต่เขาทรงทำไม่ได้"
41 พระเยซูตรัสตอบว่า "โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีที่รู้ช้า
เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้าเน่านะเท่าใด จงพาบุตรของท่านมาที่นี่เถิด"
42 เมื่อเด็กนั้นกำงมา ผีก็ทำให้เขาล้มชักตื่นใหญ่
แต่พระเยซูตรัสสั่งกับผีโสโครกนั้นและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา
43 คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า
แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น
พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า
44 "จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือมนุษย์"
45 แต่คำเหล่านี้สาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ
และเขาไม่กล่าวแก่กันถึงคำนั้น
46 แล้วเหล่าสาวกก็เกิดเถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด
47 ฝ่ายพระเยซูทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์
48 แล้วตรัสกับเขาว่า "ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กจากฉันในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา
และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงได้เรามา เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย
ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่"
49 ฝ่ายยอห์นทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า
พวกข้าพระองค์เห็นผู้หนึ่งขับผีออกในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ห้ามเขาเสีย

เพราะเขาไม่ตามพวกเรามา"

50 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว"

51 ต่อมาครั้นจวนเวลาที่พระองค์จะทรงถูกรับขึ้นไป

พระองค์ทรงมุ่งพระพักตร์หน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

52 และพระองค์ทรงให้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน

เขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อจะเตรียมไว้ให้พระองค์

53 ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์

เพราะดูเหมือนว่าพระองค์กำลังทรงมุ่งพระพักตร์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

54 และเมื่อสาวกของพระองค์ คือยากอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า

พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอไปลงมาจากสวรรค์

เผ่าพลายุเขาเสียอย่างเอลียาห์ได้กระทำนั้นหรือ"

55 แต่พระองค์ทรงเหลียวมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า "ท่านไม่รู้ว่าท่านมีจิตใจท่านเองใด

56 เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด"

แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกก็เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง

57 ต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า

พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทางนั้น"

58 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "สุนัขจึงจอกยังมีโรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง

แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ"

59 พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า "จงตามเรามาเถิด" แต่คนนั้นทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า

ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน"

60 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด

แต่ส่วนท่านจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า"

61 อีกคนหนึ่งทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป

แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน"

62 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ใดเอามือขึ้นกับตนไถ่แล้วหันหน้ากลับเสีย

ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า"

Chapter 10

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้และได้เขาออกไปที่ละสองคนๆ

ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น

2 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "การเก็บเกี่ยวนี้เป็นการใหญ่นักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่

เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ่อนน้อมพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น

ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์

3 ไปเถะ ดูเถิด เราใช้ท่านทั้งหลายไปปลูจูกและอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า

4 อย่าเอาใจเกิน หรืออาม หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง

5 ถ้าท่านจะเข้าไปในเรือนใดๆจงพูดก่อนว่า 'ให้ความสุขแก่เรือนนี้เถิด'

6 ถ้าถูกแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่

สันติสุขของท่านจะกลับอยู่กับท่านอีก

7 จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น

กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน

อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น

8 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขาไม่รับรองท่านไว้ จงกินของซึ่งเขาตั้งให้

9 และจงรักษาคนภายในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า

'อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว'

10 ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขาไม่รับรองท่านไว้

จงออกไปที่กลางถนนของเมืองนั้นกล่าวว่า

11 'ถึงแม้ผมจะลิดหนแห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเรา เราก็จะสะบัดออกเป็นทีแสดงว่า

เราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจงเข้าในความนี้เถิด

คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้งหลายแล้ว'

12 เราบอกท่านทั้งหลายว่า โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะเบากว่าโทษของเมืองนั้น

13 วิบัตินแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัตินแก่เจ้า เมืองเบธไซดา

ถ้ากรรมที่สาธยายซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทระและเมืองไซดอน

คนในเมืองทั้งสองจะได้นั่งหมักกระสอบ นั่งบนที่เด้ก กลับใจเสียใหม่แน่นอนแล้ว

14 แต่ในการที่พิพากษานั้น โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า

15 ฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก

16 ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็เกลียดชังเรา

ผู้ที่เกลียดชังเราก็กเกลียดชังผู้ที่ทรงได้เรามา"

17 ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า

ถึงแม้ทั้งหลายก็ได้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์"

18 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ

19 ดูเถิด เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบย่ำงูร้ายและแมลงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู

ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย

20 แต่อย่าปรามปรีดีในสิ่งนี้ คือที่พวกผิอยู่ได้บังคับของท่าน

แต่จงปรามปรีดีเพราะชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์"

21 ในเวลานั้นเอง พระเยซูทรงมีความปรามปรีดีในพระวิญญาณ จึงตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา

ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้

ทรงให้บังเกิดเหล่านี้ไว้ว่าคนนั้นมีปัญญาและคนสุขุมรอบคอบ

และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย ข้าแต่พระบิดา

ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์

22 พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา

และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา

และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้"

23 พระองค์ทรงเสด็จหลังไปทางเหล่าสาวกตรัสเฉพาะแก่พวกเขาว่า

"นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็นการณซึ่งพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข

24 เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ปรารถนาจะเป็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่ท่านมิได้เคยเห็น

และอวยภาจะได้อินซึ่งท่านทั้งหลายได้อิน แต่ท่านมิเคยได้อิน"

25 ดูก่อน มีบาเรียนคนหนึ่งยืนขึ้นท่ามกลางพระองค์พูดถามว่า "อาจารย์เจ้าข้าข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก"

26 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร"

27 เขาพูดตอบว่า "จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้าด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง"

28 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต"

29 แต่คนนั้นปรารถนาจะแก้ตัวจึงพูดพระยาว่า "แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า"

30 พระเยซูตรัสตอบว่า "มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโคและเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทุบตีแล้วก็ละทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว

31 เผลอญูไปรหิดคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง

32 คนหนึ่งในพวกเลวีกก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั้นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง

33 แต่ชาวสะมาเรียนคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิไจเมตตา

34 เขาไปพาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้ พลาเงาเอ็นมันกับน้ำองุ่นเทใส่บาดแผลนั้นแล้วให้เขาขึ้นที่สัตว์ของตนเองพามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้

35 วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดนาเรียนมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า `จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียคืนนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใส่ให้'

36 ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฎว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น"

37 เขาพูดตอบว่า "คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา" พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด"

38 และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป

พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง

มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ

39 มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ มารียก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย

40 แต่มารถายู่ในการปรนนิบัติมากรังจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้าพระองค์มิไสนพระทัยหรือ

ซึ่งน้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว

ขอพระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด"

41 แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า "มารธา มารธา อย่า เธอกระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก

42 สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้"

Chapter 11

1 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง

พอจบแล้วสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้าขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์นได้สอนพวกศิษย์ของตน"

2 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เมื่อท่านอธิษฐานจงว่า `ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลายผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ

ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไรก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น

3 ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกวัน

4 ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย

ด้วยว่าข้าพระองค์ยกความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น

ขออย่าทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้ข้าพระองค์พ้นจากสิ่งชั่วร้าย"

5 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ผู้ใดในพวกท่านมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตรสหายนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า 'เพื่อนเอ๋ยขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด

6 เพราะเพื่อนของฉันทคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาหานฉัน และฉันไม่มีอะไรจะให้เขารับประทาน'

7 ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า 'อย่ารบกวนฉันเลย ประตูกำลังปิดเสียแล้ว

ทั้งพวกลูกก็นอนร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันทจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้'

8 เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะลุกขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นมิตรสหายกัน

แต่ว่าเพราะวิจวนมากเข้า เขาก็จะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่เขาต้องการ

9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน

10 เพราะว่าทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่แสวงหาก็จะพบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา

11 มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอาก้อนหินให้เขาหรือ

หรือถ้าขอปลาจะเอาไข่เขาแทนปลาหรือ

12 หรือถ้าขอไข่จะเอาแมงป่องให้เขาหรือ

13 เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเอ่ยผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์

จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ใดที่ขอต่อพระองค์"

14 พระองค์ทรงกำลังขับผีไ้ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนไข้จึงพูดได้

และประชาชนก็ประหลาดใจ

15 แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า "คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูลนายผีนั้น"

16 คนอื่น ๆ ทดลองพระองค์ โดยชักชวนพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์

17 แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า

"ราธอาณาจักรใดซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป

ครว่าเรือนใดซึ่งแตกแยกกับครัวเรือนก็จะล่มสลาย

18 และถ้าซาตานแก่งแย่งกันระหว่างมันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้

เพราะท่านทั้งหลายว่าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล

19 ถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น

พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า

เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน

20 แต่ถาเราขับผีออกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว

21 เมื่อผู้ฝึกกำลังมากคนหนึ่งถืออาวุธเฝ้าบ้านของตนอยู่ สิ่งของของเขาที่ปลอดภัย

22 แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขามาต่อสู้ชนะเขา

คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาได้วางใจนั้นไปเสีย แล้วแบ่งปันของที่เขาได้รับเอาไปนั้น

23 ผู้ใดไม่อยู่ฝ่ายเราก็คือเป็นปฏิปักษ์ต่อเรา

และผู้ใดไม่รวบรวมไว้กับเราก็คือเป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

24 เมื่อมีผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่ก้นดาร์เพื่อแสวงหาที่หยุดพัก

และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่า `ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมานั้น'

25 และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว

26 มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น

และในที่สุดคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก"

27 ต่อมาเมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งในหมู่ประชาชนร้องทูลพระองค์ว่า

"ครรถ์ซึ่งปฏิสนธิพระองค์และหุ้มที่พระองค์เสวยนั้นก็เป็นสุข"

28 แต่พระองค์ตรัสว่า "มิได้เช่นนั้น แต่คนที่ทั้งหลายที่ได้ยินพระวาจาของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระวาจาะนั้นไว้ ก็เป็นสุข"

29 เมื่อคนทั้งปวงประชุมแน่นขึ้น พระองค์จึงต้งต้นตรัสว่า "คนยุคนี้เป็นคนชั่ว

มีแต่แสวงหาพหมายสำคัญ และจะไม่ไปรอให้หมายสำคัญแก่เขา

เว้นไว้แต่พหมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น

30 ด้วยว่าโยนาห์ได้เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนั้นเนวห์ฉันใด

บุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้ฉันนั้น

31 นางกัษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้

ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด

ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่นี้

32 ชนชาวนั้นเนวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้

ด้วยว่าชาวนั้นเนวห์ได้กลับใจใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด

ซึ่งใหญ่กว่าโยนาห์มีอยู่ที่นี้

33 ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอาถังครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน

เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้

34 ตบเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นเมื่อตาของท่านดี ทั้งตัวก็พลอยสว่างไปด้วย

แต่เมื่อตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็พลอยมืดไปด้วย

35 เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีไม่ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็นความมืดนั้นเอง

36 เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งสีนของท่านเต็มไปด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็จะสว่างตลอด

เหมือนอย่างแสงสว่างของเทียนที่ส่องมาให้ท่าน"

37 เมื่อพระองค์ยังตรัสอยู่ คนหนึ่งในพวกฟาริสีอ่อนน้อมพระองค์ให้เสวยกับเขา

พระองค์จึงเสด็จเข้าไปทรงเอนพระกายลง

38 ฝ่ายคนฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวยก็ประหลาดใจ

39 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า "เจ้าพวกฟาริสีย้อมชำระด้วยขามภายนอก

แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความโลภและความชั่วร้าย

40 คนโสดเสลา ผู้ที่ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ

41 แต่งให้ท่านตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายใน และดูเถิด สิ่งสารพัดก็บริสุทธิ์แก่เจ้าทั้งหลาย

42 แต่บัดนี้แก่เจ้า พวกฟาริสี

ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบหัวหนึ่งของสระเนนและขม้นและผักทุกอย่าง

และได้ละเว้นการที่พิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว

แต่สิ่งอื่นนั้นก็ไมควรละเว้นด้วย

43 วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี

ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่ที่นั่งอันมีเกียรติในธรรมสภาและชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด

44 วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด

ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ฝังศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบที่นั่นก็ไมรู้ว่ามิอะไร"

45 บาเรียนคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็คิดเถียนพวกเราด้วย"

46 พระองค์จึงตอบว่า "วิบัติแก่เจ้า พวกบาเรียนด้วย

เพราะพวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากนักวางบนมนุษย์

แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จำเป็นต้องของหนักนั้นเลยแม้แต่หัวเดียว

47 วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าถืออุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดาพยากรณ์

และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์นั้น

48 ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยานว่าเจ้าเห็นชอบในการของบรรพบุรุษของเจ้า

ด้วยว่าเจ้าได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์นั้น แล้วพวกเจ้าก็ถืออุโมงค์ฝังศพให้

49 เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้าก็ตรัสด้วยว่า

`เราจะให้พวกศาสดาพยากรณ์และอัครสาวกไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และข่มเหงบ้าง'

50 เพื่อคนยุคนี้แหละจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรรดาศาสดาพยากรณ์

ซึ่งต้องไหลออกตั้งแต่แรกสร้างโลก

51 คือตั้งแต่โลหิตของอาเบล

จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชากับพระวิหาร

เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบในโลหิตนั้น

52 วิบัติแก่เจ้า พวกบาเรียน ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย

คือพวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และคนที่กำลังเข้าไปนั้นเจ้าก็ขัดขวางไว้"

53 เมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้นแก่เขา

พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งตนเข้าเฝ้าพระองค์อย่างรุนแรง

หมายให้ตรัสต่อไปหาหลายประการ

54 คอยหวังจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้

Chapter 12

1 ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับไม่ถ้วนชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่
พระองค์ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า "ท่านทั้งหลายจงระวังเชื้อของพวกฟาริสี
ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด
2 เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์
3 เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งพวกท่านได้กล่าวในที่มืดจะได้ยินในที่สว่าง
และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน
4 มิตรสหายของเราย่อย เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากล่าวผู้ซึ่งใส่ได้แต่กาย
และกายหลังไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก
5 แต่เราจะต้องให้ท่านรู้ว่าเราจะกล่าวผู้ใด
จงกล่าวพระองค์ผู้ทรงใส่แล้วก็ยังมิถูกให้อ่านาที่จะทิ้งลงในรกได้ แท้จริงเราบอกท่านว่า
จงกล่าวพระองค์นั้นแหละ
6 นกกระจอกทำตัวเขาขายสองบาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย
7 ถึงแม้ของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากล่าวเลย
ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจอกกล่าวด้วย
8 และเราบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ทุกคนที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์
บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย
9 แต่ผู้ซึ่งปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะไม่ปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า
10 ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ จะทรงไปปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้
แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงไปปรดยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้
11 เมื่อเราพาพวกท่านเข้าในธรรมศาลา หรือต่อหน้าเจ้าเมือง และผู้ที่มีอำนาจ
อย่างกระวนกระวายว่าจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร
12 เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงไปรดสอนท่านในเวลาไม่ว่าอันนั้นเองว่า
ท่านควรจะพูดอะไรบ้าง"
13 และมีผู้หนึ่งในหมู่คนพลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า
ขอส่งพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า"
14 แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "บุรุษเอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ
หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน"
15 แล้วพระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า "จงระวังและเว้นเสียจากความโลภ
เพราะว่าชีวิตของบุคคลใดจะมีได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขาถืออยู่นั้น"
16 และพระองค์จึงตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า
"ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก
17 เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า 'เราจะทำอย่างไรดี เพราะเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา'
18 เขาจึงคิดว่า 'เราจะทำอย่างนี้ คือจะซื้อยี่หลางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น
แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น
19 แล้วเราจะว่าแก่จิตใจของเราว่า 'จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเกินไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย
กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด'"
20 แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า "โอ คนโง่! ในคืนวันหนึ่งชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า
แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวมไว้วันนั้นจะเป็นของใครเล่า"
21 คนที่กล่าวทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และมีได้มั่งมีจาพะพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ"
22 และพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า
อย่างกระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน
และอย่างกระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม
23 เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม
24 จงพิจารณาดูอีก! มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว และมีได้มีอยู่หรือฉาง แต่พระเจ้ายังทรงเลี้ยงมันไว้
ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว
25 มิใคร่ในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงใ้หยาบวอกไปอีกศอกหนึ่งใดหรือ
26 เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า
27 จงพิจารณาดอกไม้ว่ามันงอกเจริญขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย
แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ชาวโลภคนหนึ่งบริบูรณ์ด้วยสงราสี
ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ซึ่งผลของมันจะร่วง
28 แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันหนึ่งและรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ
ผู้ที่มีความเชื่อน้อย พระองค์จะทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด
29 ท่านทั้งหลายอย่ากลัวว่าท่านจะกินอะไรหรือจะดื่มอะไรและอย่ามีใจสงสัยเลย
30 เพราะว่าคนทุกประเทศทั่วโลกเสาะหาสิ่งของทั้งปวงนี้
แต่ว่าพระบิดาของท่านทั้งหลายทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งเหล่านี้
31 แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า
แล้วจะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน
32 ฝูงแกะเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย
เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบพระทัยที่จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่ท่าน
33 จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำทาน จงกระทำการใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้จักเก่า
คือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อมสูญไป ที่ไม่มีมิได้เข้ามามีใกล้
และที่ตัวมอดมิได้ทำลายเสีย
34 เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย
35 ท่านทั้งหลายจงคาดเอาของท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่
36 พวกท่านเองจงเหมือนคนที่ย่อยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส
เพื่อเมื่อนายมาเกาะประตูแล้ว เขาจะเปิดให้ท่านเข้าหรือไม่
37 ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
นายนั้นจะตอบว่า 'โอ! ผู้รับใช้เหล่านี้เป็นคนกตัญญูและนายนั้นจะมาปรนนิบัติเขา
38 ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยาม และพบผู้รับใช้เฝ้าอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็จะเป็นสุข
39 ให้เขาเฝ้าอย่างนี้เถิดว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่ามิใช่จะมาเวลาไหน
เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้หากลางเรือนของเขาได้

40 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย
เพราะบุตรมนุษย์เสด็จมาในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน"
41 ฝ่ายเปโตรพลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์หรือ
หรือตรัสแก่คนทั้งปวง"
42 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ใครเป็นคนคันเรือนสัตว์ชื่อและฉลาด
ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนได้สำหรับแจกอาหารตามเวลา
43 เมื่อนายมาพบเขาระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข
44 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสินของท่าน
45 แต่ถ้าผู้รับใช้ผู้นั้นจะคิดในใจว่า 'นายขอข้าคงจะมาช้า'
แล้วจะตั้งตนโดยดีผู้รับใช้ชายหญิงและกันดั้มมาไป
46 นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ และจะทำโทษเขาถึงสาหัส
ทั้งระขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่ใช่
47 ผู้รับใช้คนที่ได้นำใจของตนาย และมีได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจนาย
จะต้องถูกขียนมา
48 แต่ผู้ที่มีได้ แล้วได้กระทำสิ่งซึ่งสมจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก
จะต้องเรียกเอาจากผู้นั้นมาก และผู้ใดได้รับผา่กไ้ว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้นั้นมาก
49 เรามาเพื่อจะทิ้งไฟลงบนแผ่นดินโลก และเราจะปรารถนาอะไรเล่า ถ้าหากไฟนั้นได้ติดขึ้นแล้ว
50 เราจะต้องรับบัพติศมมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ
51 ท่านทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลกหรือ เราบอกท่านว่า มิใช่
แต่จะให้เกิดแยกกันต่างหาก
52 ด้วยว่าตั้งแต่นี้ไปหากันในเรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม
53 พ่อจะแยกจากลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่
แม้สามีจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี"
54 และพระองค์ตรัสกับประชาชนอีกว่า "เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก
ท่านก็กล่าวทันทีว่า 'ฝนจะตก' และก็เป็นอย่างนั้นจริง
55 เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศใต้ ท่านก็ว่า 'จะร้อนจัด' และก็เป็นจริง
56 เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวินิจฉัยความเป็นไปของแผ่นดินและท้องฟ้า
แต่เหตุไฉนพวกเจ้าวินิจฉัยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้
57 เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งไรเป็นสิ่งที่ถูก
58 เพราะเมื่อเจ้ากับโจทก์พากันไปหาผู้พิพากษา
จงดูสำหว่าข้อซึ่งจะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่กลางทาง
เลือกว่าเขาจะลดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษาย่อมเจ้าไว้กับผู้คุม
และผู้คุมจะตั้งเจ้าไว้ในเรือนจำ
59 เราบอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบทุกสตางค์"

Chapter 13

1 ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี
ซึ่งปีลาตเอาโล่ติดของเขาระคนกับเครื่องบูชาของเขา ให้พระองค์ฟัง
2 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า
"ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆทั้งปวง
เพราะว่าเขาได้ถูกข่มขืนอย่างนั้นหรือ
3 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ที่ท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็จะต้องพิณาศเหมือนกัน
4 หรือสิบแปดคนนั้นซึ่งหอบรับที่ลีโลอัมได้พังทับเขาตายเสียนั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า
เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อาชั้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ
5 เราบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ที่ท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้องพิณาศเหมือนกัน"
6 พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปนี้ว่า "คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน
และเขาตามหาผลที่ต้นนั้นแต่ไม่พบ
7 เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนองุ่นว่า 'ดูเถิด เราตามหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ
จงไถมันเสีย จะให้ดินรกรไปเปล่าๆทำไม'
8 แต่ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า 'นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรวนดินเอาปุ๋ยใส่
9 แล้วถ้ามันเกิดผลก็ดีอยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงไถมันเสีย"
10 พระองค์กำลังทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต
11 และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการมาสิบแปดปีแล้ว หลังโกง ยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย
12 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัสกับเขาว่า "หญิงเอ๋ย
ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว"
13 พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้นเขาก็ยึดตัวทรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า
14 แต่ชายธรรมศาลาก็เดือดใจ เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต
จึงว่าแก่ประชาชนว่า "มีกฎวันที่ควระทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาให้รักษาโรคเถิด
แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย"
15 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า "โอ คนหน้าซื่อใจคด
เจ้าทั้งหลายทุกคนได้แก้ว่าแก้จากคอกมันพาไปให้กินน้ำในวันสะบาโตมิใช่หรือ
16 ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นเชื้อสายของอับราฮัม ซึ่งเขาตามได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว
ไม่ว่าทรงหรือจะให้เขาหลุดพ้นจากเครื่องจำจองอันนี้ในวันสะบาโต"
17 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่ปฏิบัติกับกษัตริย์พระองค์ต้องขยหา
และประชาชนทั้งหลายก็เปรมปรีดีเพราะสรรพคุณความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ
18 พระองค์จึงตรัสว่า "อาณาจักรของพระเจ้าเหนือสิ่งใด
และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี
19 ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ที่คนหว่านแล้ว ที่คนหนึ่งได้เอาไปปลูกในสวนของตน
มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และนกในอากาศจะมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น"
20 พระองค์ตรัสอีกว่า "เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด
21 ก็เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเชื้อลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด"
22 พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และทรงดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

23 มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นน้อยหรือ"
พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า
24 "จงเพียรเข้าไปทางประตูแคบ เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า
คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้
25 เมื่อเจ้าเข้าประตูขึ้นเปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเกาะที่ประตูว่า
'นายเจ้าข้า ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเกิด' และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า
'เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน'
26 ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะว่า 'ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน
และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า'
27 เจ้าบ้านนั้นจะว่า 'เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน
เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา'
28 เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ
และบรรดาบรรดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองถูกขับไล่ให้ส่งออกไปภายนอก
ที่นั่นจะมีการร้องให้ซบเซาเยวเยวพัน
29 จะมีคนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้
จะมานอนกายลงในอาณานิคมของพระเจ้า
30 และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นคนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย"
31 ในวันนี้เอง มีพวกฟาริสีบางคนมาทูลพระองค์ว่า "ท่านจงไปจากที่นี่เถิด
เพราะว่าเฮโรดจะโค่นประหารชีวิตของท่านเสีย"
32 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "จงไปบอกสุนัขจึงจอกันว่า 'ดูเถิด
เราขับผ้ออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ'
33 แต่ท่านจะเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรีนนี้
เพราะว่าสาสดาพยากรณ์จะถูกฆ่าออกจากรุงเยรูซาเล็มก็หาไม่ได้
34 โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม
ที่ได้ฆ่าบรรดาบรรดาพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย
เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เมืองๆ เหมือนนมเฒ่าที่กลิ้งอยู่ใต้ปีกของแม่ แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ
35 ดูเถิด บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า และเราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า
เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า
'ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ'"

Chapter 14

1 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของขุนนางคนหนึ่ง ในพวกฟาริสีในวันสะบาโต
จะเสวยพระกระยาหาร เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์
2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเป็นโรคมานานอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์
3 พระเยซูจึงตรัสถามพวกบาเรียนและพวกฟาริสีว่า
"ถ้าจะรักษาคานป่วยในวันสะบาโตจะผิดพระราชบัญญัติหรือไม่"
4 เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทรงรับและรักษาคานนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป
5 พระองค์จึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะฉีกผ้าหรือว่าดกบ่อ
จะไม่รับตุลาคม้นออกในวันสะบาโตหรือ"
6 เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้
7 ฝ่ายพระองค์เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิญนั้นได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ
พระองค์จึงตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า
8 "เมื่อผู้ใดเชิญท่านไปในการเลี้ยงสมรส อย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติ
เกลือกว่าเขาได้เชิญคุณมีเกียรติมากกว่าท่านอีก
9 และเจ้าพาผู้ที่ได้เชิญท่านทั้งสองนั้นจะมากลุมกับท่านว่า 'จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด'
แล้วท่านจะต้องเริ่มเลื่อนลงมาที่ต่ำได้รับความอดสู
10 แต่เมื่อท่านได้รับเชิญแล้ว จงไปเอนกายลงในที่ต่ำก่อน
เพื่อว่าเมื่อเจ้าพาผู้ที่ได้เชิญท่านมาพูดกับท่านว่า 'สหายเอ๋ย เชิญเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ'
แล้วท่านจะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันนั้น
11 เพราะว่าทุกคนที่ได้ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับยกยอขึ้น"
12 ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิญพระองค์ว่า "เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง
จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิญเฉพาะเหล่ามิตรสหาย
หรือที่ห้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มีมั่ง เกลือกว่าเขาจะเชิญท่านอีก
และท่านจะได้รับการตอบแทน
13 แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิญคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด
14 และท่านจะเป็นสุขเพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน
ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว"
15 ฝ่ายคนหนึ่งที่เอนกายลงรับประทานด้วยกัน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นจึงทูลพระองค์ว่า
"ผู้ที่ได้รับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้านี้เป็นสุข"
16 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิญคนเป็นอันมาก
17 เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ให้ผู้รับใช้ของตนไปบอกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้แล้วว่า
'เชิญมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว'
18 บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่มพากันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า
'ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวและจะต้องไปดูมัน ข้าพเจ้าขอตัวเอะ'
19 อีกคนหนึ่งว่า 'ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้ทำคูละจะต้องไปลองดูตัวนั้น ข้าพเจ้าขอตัวเอะ'
20 อีกคนหนึ่งว่า 'ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้'
21 ผู้รับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้นายฟัง นายก็โกรธ จึงสั่งผู้รับใช้ว่า
'จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่และตรอกน้อยในเมือง พาคนจน คนพิการ คนง่อย
และคนตาบอดเข้ามาที่นี่'
22 แล้วผู้รับใช้จึงบอกว่า 'นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำตามท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่'
23 นายจึงสั่งผู้รับใช้ให้นว่า 'จงออกไปตามทางใหญ่และละแวกดินไม้ทั้งหลาย
และเร่งรับเขาให้เข้ามาเพื่อเรือนของเราจะเต็ม

24 เพราะเราบอกเจ้าว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้
ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มเครื่องของเราเลย"
25 คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงทรงเสวยหลังตรัสกับเขาว่า
26 "ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ซบสัตมาบรรดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง
แม้ชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้
27 ผู้ใดมิได้แบกกางเขนของตนตามเรา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้
28 ด้วยว่าในพวกท่านมีผู้ใดเมื่อปรารถนาจะสร้างเือง จะไม่ทิ้งสิ่งใดราคาสูงเสียก่อนว่า
จะมิพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่
29 เกรงว่าเมื่อสร้างแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา
30 ว่า 'คนนี้ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้อา้งสำเร็จไม่ได้'
31 หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อื่น
จะมีได้นั่งลงคิดดูก่อนหรือไม่
ที่ตนมีพลทหารหมื่นหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้หรือไม่
32 ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกันก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นไมตรีกัน
33 ก็เช่นนั้นแหละ ทุกคนในพวกท่านที่มีได้สิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้
34 เกลือกเป็นสิ่งที่ แต่ถ้ามะเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้
35 จะให้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น
ใครมีหู จงฟังเถิด"

Chapter 15

1 ครั้นนั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์
2 ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บ่นว่า "คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา"
3 พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า
4 "ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป
จะไม่ละเก้านิสเก็บตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ
5 เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่บา้แบกมาด้วยความเปรมปรีดิ์
6 เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า
'จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว'
7 เราบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ
จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่
มากกว่าเพราะคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่มีต้องการกลับใจใหม่
8 หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป
จะไม่จุดเทียนภาควาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ
9 เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า 'จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด
เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว'
10 เช่นนั้นแหละ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า
เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่"
11 พระองค์ตรัสว่า "ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน
12 บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว่า 'บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็นส่วนของข้าพเจ้าเถิด'
บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง
13 ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนน้อยนั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดแล้วไปเมืองไกล
และได้ผลาญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง
14 เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน
15 เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ให้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา
16 เขาใคร่จะได้มีหมักด้วยผักกาวที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน
17 เมื่อเขารู้อาหารแล้วจึงพูดว่า 'ลูกจ้างของบิดาเรามาก ยังมีอาหารกินอิ่มและเหลืออีก
ส่วนเราจะมาตายเสียเพราะอดอาหาร
18 จำเราจะถูกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า 'บิดาเจ้าข้า
ข้าพเจ้าได้ผิดต่อสวรรค์และผิดต่อหน้าท่านด้วย
19 ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป
ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด'"
20 แล้วเขาก็ถูกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขาอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา
จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา
21 ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า 'บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้บาปต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย
ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่า เป็นลูกของท่านอีกต่อไป'
22 แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า 'จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา
และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา
23 จงเอากลัวว่าอันพี่มาฆ่าเสียด้วยกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด
24 เพราะว่าลูกของเรานั้นตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก'
เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี
25 ฝ่ายบุตรคนใหญ่ก็นั่งค้างอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงมโหรีและเต้นรำ
26 เขาจึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน
27 ผู้รับใช้จึงตอบเขาว่า 'น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวตัวหนึ่ง
เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ'
28 ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา
29 แต่เขาบอกบิดาว่า 'ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านก็มานานแล้ว
และมีได้ละเมิดคาน้ำบูชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย
แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังมิเคยให้ข้าพเจ้า
เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นทีที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า
30 แต่เมื่อลูกคนหนึ่งของท่าน ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหาหญิงโสเภณีมาแล้ว
ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวตัวหนึ่งเลี้ยงเขา'
31 บิดาจึงตอบเขาว่า 'ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า

32 แต่สมควรถิที่เราจะรีบเร่งและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก"

Chapter 16

1 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า "ยังมีเศรษฐีที่มีคนต้นเรือนคนหนึ่ง และมีคนมาฟ้องเศรษฐีว่า คนต้นเรือนนั้นผลาญสมบัติของท่านเสีย

2 เศรษฐีจึงเรียกคนต้นเรือนนั้นมาว่าแก่ข้าว่า เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ต้นเรือนของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนต้นเรือนต่อไปไม่ได้"

3 คนต้นเรือนนั้นคิดในใจว่า 'เราจะทำอะไรดี เพราะนายจะถอดเราเสียจากหน้าที่ต้นเรือน จะพูดขึ้นก็ไม่กล้าเลย จะขอทานก็อายเขา

4 เรารู้แล้วว่าเจ้าทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่ต้นเรือนแล้ว เขาจะรับเราไว้ในเรือนของเขาได้'

5 คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน แล้วถามคนแรกว่า 'ท่านเป็นหนี้นายข้าเจ้ากี่มากน้อย'

6 เขาตอบว่า 'เป็นหนี้สามร้อยถัง' คนต้นเรือนจึงบอกเขาว่า 'เอาบัญชีของท่านนั่งลงเร็วแล้วแก้เป็นห้าสิบถัง'

7 แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า 'ท่านเป็นหนี้กี่มากน้อย' เขาตอบว่า 'เป็นหนี้ข้าวสาลีร้อยกระสอบ' คนต้นเรือนจึงบอกเขาว่า 'จงเอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปดสิบ'

8 แล้วเศรษฐีก็ชมคนต้นเรือนคนนั้น เพราะเขาได้กระทำโดยความฉลาด ด้วยว่าลูกหนี้ทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความสว่างอีก

9 เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยทรัพย์สมบัติธรรม เพื่อเมื่อท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิรันดร์

10 คนที่สตัยชื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสตัยชื่อในของมากมาย และคนที่สตัยในของเล็กน้อยที่สุดจะสตัยในของมากเช่นกัน

11 เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สตัยชื่อในทรัพย์สมบัติธรรม ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้แกของท่านเล่า

12 และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สตัยชื่อในของของคอนั้น ใครจะมอบทรัพย์อันแท้ให้เป็นของของท่านเล่า

13 ไม่มีผู้รับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะว่าเจ้าจะซังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่งหรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปฏิบัติพระเจ้าและจะปฏิบัติเจินทองพร้อมกันไม่ได้"

14 ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์

15 แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "เจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่กระทำดีเป็นจนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นทีสะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า

16 มีพระราชบัญญัติและศาสตาศาพยากรณ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ซิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น

17 พี่และดิจะกล่าวไปถึงยาวกว่าพระราชบัญญัติก็จุดหนึ่งจะขาดตกไป

18 ผู้ใดหย่างกรยาของตน แล้วไปมีกรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่สามได้หย่าแล้วมาเป็นกรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย

19 ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งหนุ่มมีผิวขาวและผ่าปานเ็นอละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวันๆ

20 และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี

21 และเขาได้จ้กกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา

22 อยู่มาคนขอทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม

ฝ่ายเศรษฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้

23 แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรษฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน

24 เศรษฐีจึงร้องว่า 'อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอได้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมันมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตรัสทุกขทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้'

25 แต่อับราฮัมตอบว่า 'ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ขอสิ่งสำหรับตัว และลาซารัสได้ของแล้ว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล่าโลม แต่เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน

26 นอกจากนั้น ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็คannotได้'

27 เศรษฐีนั้นจึงว่า 'บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านได้ลาซารัสไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า

28 เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้'

29 แต่อับราฮัมตอบเขาว่า 'เขาไม่สนใจและพวกศาสดาศาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด'

30 เศรษฐีนั้นจึงว่า 'มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้านคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียใหม่'

31 อับราฮัมจึงตอบเขาว่า 'ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาศาพยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะไม่เชื่อ"

Chapter 17

1 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกอีกว่า "จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วันใดที่เหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น

2 ถ้าเอาหินไม่แบ่งผูกออกคนนั้นถ่วงเสียที่ทะเล

ก็ดีกว่าให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด

3 จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำการละเมิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา

4 แม้เขาจะทำการละเมิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาท่านทั้งเจ็ดหนในวันเดียวกันแล้วว่า 'ฉันกลับใจแล้ว' จงยกโทษให้เขาเถิด"

5 ฝ่ายอัครสาวกของพระองค์เป็นผู้เป็นเจ้าว่า "ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น"

6 องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า "ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านก็จะสร้างต้นสะบูมินนี้ได้ว่า 'จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล' และมันจะเชื่อฟังท่าน

7 ในพวกท่านมีคนใดที่มีผู้รับใช้ได้นานหรือเสียนะ

เมื่อผู้รับใช้คนนั้นกลับมาจากทุ่งนาคะบอกเขาทีเดียวว่า 'เชิญเอนกายลงรับประทานเถิด'

8 หรือจะไม่บอกเขาว่า 'จงหาให้เรารับประทานและลาดเอาไว้มักรับประทาน' จานเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจงด้อยกินและดื่มเถิด"

9 นายจะชอบใจผู้รับใช้ไหนเพราะผู้รับใช้ที่ได้ทำตามคำสั่งหรือ เราคิดว่าไม่

10 ฉะนั้นใดก็ดี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำสิ่งสารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่สมควรคู่คุณต่อนาย

ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น"

11 ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงเสด็จเสียบระหว่างแคว้นสะมาเรียและกาลิลี

12 เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล

13 และส่งเสียงร้องว่า 'เยชูนายเจ้าข้า โปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด'

14 เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า "จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด"

ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด

15 ฝ่ายคนหนึ่งเ็นพวกนั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง

16 และกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ขอพระคุณพระองค์ คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย

17 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า "มีสิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่ทำไมคนเดียวที่โหน

18 ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้"

19 แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า "จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ"

20 เมื่อพวกฟาริสีถามพระองค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้

21 และเขาจะไม่พูดว่า 'มาดูนี่' หรือ 'ไปดูโน่น' เพราะ ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย"

22 พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า "จะมีเวลาหนึ่งเมื่อท่านทั้งหลายจะใคร่เห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น

23 เขาจะพูดกับท่านทั้งหลายว่า 'มาดูนี่' หรือ 'ไปดูโน่น' อย่าออกไป อย่าตามเขา

24 ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์

25 ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์

26 ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไ

ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย

27 เขาได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยากัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าในนาวา และน้ำได้มาท่วมล้างผลาญเขาเสียทั้งสิ้น

28 ในสมัยของโลกก็เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ซื่อสัตย์ ทานปลูก ก่อสร้าง

29 แต่ในวันนั้นที่โลกออกไปจากเมืองโสโดม โฟและกัมบะกันได้ตกจากฟ้ามาเผาผลาญเขาเสียทั้งสิ้น

30 ในวันที่บุตรมนุษย์จะมาปรากฏก็เป็นเหมือนอย่างนั้น

31 ในวันนั้นคนที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน และของของเขาอยู่ในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเก็บของนั้นไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน

32 จงระลึกถึงกรรยาของโลกนั้นเถิด

33 ผู้ใดดูสัตว์เอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสูญเสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด

34 เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอนในที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง

35 ผู้หญิงสองคนจะไม่แบ่งด้วยกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง

36 ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง"

37 เขาจึงถามพระองค์ว่า "จะเกิดขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า" พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ซากศพอยู่ที่ไหน ผู่นกอินทรีจะตอมมันอยู่ที่นั่น"

Chapter 18

1 พระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังเพื่อสอนว่า คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ

2 พระองค์ตรัสว่า "ในนครหนึ่งมีผู้พิพากษาคณะหนึ่งที่ได้เกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เห็นแก่มนุษย์

3 ในนครนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาผู้พิพากษาผู้นั้นพูดว่า 'ขอแก้แค้นศัตรูของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเถิด'

4 ฝ่ายผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำจนชั่ววัน แต่ภายหลังเขาเห็นใจว่า 'แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์

5 แต่เพราะแม่ม่ายคนนี้นามกวนเราให้รำบาก เราจะไม่แก้แค้นให้เขา เพื่อมิให้นางมารบกวนบ่อยๆให้เรารำคาญใจ"

6 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "จงฟังคำที่ผู้พิพากษาอธรรมนี้ได้พูด

7 พระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้

ผู้ร้องถึงพระองค์ก็กลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะถอดพระทัยไว้ด้านนาหรือ

8 เราบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้เขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ"

9 สำหรับบางคนที่ไม่ไว้วางใจตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า

10 "มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี

11 คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของตนอธิษฐานว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นคนโลก คนอธรรม และคนลวงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้

12 ในสัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์ถืออดอาหารสองหน และของสาร์พัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ได้อาบน้ำซักหนึ่งมวลา'

13 ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่แหงนดูฟ้า แต่ถือของตนว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด'

14 เรามอบท่านทั้งหลายว่า

คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรมยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น"

15 แล้วเขาก็มาทราบกথাพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องทรงหนัก

แต่เหล่าสาวกเมื่อเห็นเขาก็ห้ามเขา

16 แต่พระเยซูทรงเรียกเขามา แล้วตรัสว่า "จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านี้

17 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้"

18 มีขุนนางผู้หนึ่งทูลถามพระองค์ว่า "ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก"

19 พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า "ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว

20 ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า 'อย่าลวงประเวณีห้ามเมียเขา อย่ากระทำการสาธยาย อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน'"

21 คนนั้นจึงทูลว่า "ขอเหล่านั้นข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา"

22 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่และแจกจ่ายให้คนอนาถา ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรา"

23 แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก

24 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขาเป็นทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า "คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากยิ่งหนา

25 เพราะว่าตัวอูจะระอตรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า"

26 ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า "ถ้อยคำนั้นใครจะรอดได้"

27 แต่พระองค์ตรัสว่า "สิ่งที่มีมนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้"

28 เปโตรจึงทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งสิ่งสารพัด ติดตามพระองค์มา"

29 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้ละเรียน หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า

30 ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์"

31 พระองค์ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์แล้วตรัสกับเขาว่า "ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสนายากรดได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ

32 ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยทรมาน กระทำหยามคายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน

33 เขาจะโบยตีและฆ่าท่านเสีย แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นใหม่"

34 ฝ่ายเหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

35 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาถึงเมืองเยรีโค มีคนตามบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริมหนทาง

36 เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน

37 คนพวกนั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูชานาซาริเสด็จไป

38 คนตามบอดนั้นจึงร้องว่า "ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด"

39 คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาให้หนึ่ง แต่เขายังร้องขึ้นว่า "บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด"

40 พระเยซูทรงประทับยืนอยู่สั่งให้พวกคนตามบอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ทรงถามเขา

41 ว่า "เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรเจ้า" เขาทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้"

42 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า "จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ"

43 ในทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไปพลางถวายเกียรติแด่พระเจ้า

และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า

Chapter 19

1 ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป

2 ดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อศักเคียส ผู้ซึ่งเป็นนายด่านภาษีและเป็นคนมั่งมี

3 ศักเคียสพยายามจะดูให้เห็นพระเยซูว่าพระองค์เป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็นเพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนเดียว

4 เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นหุบเขาโมเรเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น

5 เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั้น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูศักเคียสแล้วตรัสแก่เขาว่า "ศักเคียสเอ๋ย จงรับลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้"

6 แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรีดี

7 เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากันบ่นว่า "พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป"

8 ฝ่ายศักเคียสยืนทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า "ดูเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรัพย์สิ่งของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถาครึ่งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้ฉ้อโกงของของผูใด

ข้าพระองค์ยอมคืนให้แก่เขาเท่า"

9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย

10 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด"

11 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังต่อไป

เพราะพระองค์เสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน

12 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า "มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา

13 ท่านจึงเรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมา สั่งเขาว่า 'จงเอาไปค้าขายจนเราคงกลับมา'

14 แต่ชาวเมืองทั้งห้าผู้นั้น จึงใช้คณหตุตามไปพลาท่านว่า 'เราไม่ต้องการให้ผู้หนึ่งครอบครองเรา'

15 ต่อมาเมื่อท่านได้รับอำนจครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้ให้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรกี่มากน้อย

16 ฝ่ายคนแรกมาบอกว่า 'ท่านเจ้าข้า เงินห้าบาทหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา'

17 ท่านจึงพูดกับเขาว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัถย์ซื้อในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนจครอบครองสิบเมืองเกิด'

18 คนที่สองมาบอกว่า 'ท่านเจ้าข้า เงินห้าบาทหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามินา'

19 ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า 'เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเกิด'

20 อีกคนหนึ่งมาบอกว่า 'ท่านเจ้าข้า ดูเถิด เงินห้าบาทหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้อ่าน่าทอเก็บไว้

21 เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลซึ่งท่านมิได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน'

22 ท่านจึงตอบเขาว่า 'เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวด เก็บผลซึ่งเรามิได้ลงแรง และเกี่ยวที่เรามิได้หว่าน

23 ก็เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเรากับดอกเบี้ยด้วย'

24 แล้วท่านส่งคนที่ยืนอยู่ที่นั้นว่า 'จงเอาเงินห้าบาทหนึ่งนั้นไปจากเขา ให้แก่คนที่ที่มีสิบมินา'

25 (คนเหล่านั้นบอกท่านว่า 'ท่านเจ้าข้า เขามิสิบมินาแล้ว')

26 'เรามอบเจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่มีแม้ชั่วซึ่งเขามียู้นั้นจะต้องเอาไปจากเขา

27 ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขานั้น จงพาเขาไปที่นั่นและฆ่าเสียต่อหน้าเรา"

28 เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนินนำหน้าเขาไปปะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

29 ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานีบนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคนของพระองค์ไป

30 สั่งว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ที่ยังไม่เคยมีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจึงมาเถิด

31 ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า 'ท่านแก้มันทำไม' จงบอกเขาว่า 'เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลา'"

32 สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว

33 เมื่อเขากำลังแก้ลูกลานั้น พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า "ท่านแก้ลูกลาทำไม"

34 ฝ่ายเขาตอบว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลา"

35 แล้วเขาก็จึงลูกลามายังพระเยซูและเอาเสื้อของตนปูลงบนหลังลา และเชิญพระเยซูขึ้นทรงลานั้น

36 เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปูลงตามหนทาง

37 เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดีเพราะบรรดาบทกวีซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง

38 ว่า "ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้ที่เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จงมีสันติสุขในสวรรค์ และทรงส่งราศีในที่สูงสุด"

39 ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นทูลพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน"

40 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เรามอบท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านั้นซึ่งเสียศิลาทั้งหลายก็ยิ่งจะส่งเสียงร้องขึ้นที่"

41 ครั้นพระองค์เสด็จมาถึงลัทธิทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็กันแสงส่งสารกรุงนั้น

42 ตรัสว่า "ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง ฐูในกาลวันนั้นว่า สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว

43 ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อชิงเกินต่อสู้เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน

44 แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ลาลูบซ่อนที่กับในกายในเจ้าเลย

เพราะเจ้าไม่รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า"

45 ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าในพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายอยู่นั้น

46 ตรัสแก่เขาว่า "มีพระวจนะเขียนไว้ว่า 'หน้าของเรานั้นหน้าสำหรับอธิษฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น 'ถ้ำของพวกโจร'"

47 พระองค์ทรงส่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และคนสำคัญของพลเมืองได้หาข้อที่จะประหารพระองค์เสีย

48 แต่เขาไม่พบข้อหาที่จะกระทำอะไรได้ เพราะว่าการทั้งปวงของพระองค์มาก

Chapter 20

1 ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังทรงส่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหารและประกาศข่าวประเสริฐ พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาพบพระองค์

2 และทูลพระองค์ว่า " जबบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใครให้สิทธินี้แก่ท่าน"

3 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบเราเถิด

4 คือบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์"

5 เขาจึงปริกษากันว่า "ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามว่า 'เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า'

6 แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์' คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะเขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์"

7 เขาจึงตอบว่า เขาไม่ทราบว่ามีมาจากไหน

8 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด"

9 แล้วพระองค์ตั้งต้นตรัสคำอุปมาไว้แก่คนทั้งหลายฟังดังต่อไปนี้ว่า "ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นและให้ทาสวนเข้า แล้วก็ไปเมืองไกลเสียช้านาน

10 เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเข้าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาจะได้ให้ผลองุ่นจากสวนแบ่งแก่เขาบ้าง

แต่คนเข้าสวนนั้นได้เหยียนต์ผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปเมื่อเปล่า

11 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง

แต่คนเข้าสวนได้เหยียนต์และทำการนាំอัยยิตต่างๆแก่ผู้รับใช้คนนั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปเมื่อเปล่า

12 แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไปและคนเข้าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลลักไปลอบออกไป

13 ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า 'เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นเขาจะจะเคารพนับถือ'

14 แต่พวกคนเข้าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปริกษากันว่า 'คนนั้นแหละเป็นทายาท มาเถละให้เรามาฆ่าเสีย เพื่อมรดกจะตกกับเรา'

15 แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนฆ่าเสีย

เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น

16 ท่านจะมาฆ่าคนเข้าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเข้า"

คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า "ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นอย่างนั้นเลย"

17 ฝ่ายพระองค์ทรงฟังดูเขาและตรัสว่า "เหตุฉะนั้นพระเจ้าจะซึ่งเขียนไว้วันนั้นหมายความว่าอย่างไรกันจึงว่า 'ศิลาซึ่งต่างกองได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลาหมอบแล้ว'

18 ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะตอกลงแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ผู้นั้นจะแหลกละเอียดไป"

19 ฝ่ายพวกเขาปริกษิตใหญ่และพวกธรรมมาจารย์รู้อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นกระหนาบพวกเขาเอง จึงอยากจะจับพระองค์ในเวลานั้นแต่เขากลัวประชาชน

20 เขาจึงตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรมไปสอดแนม

หวังจะจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและอาชญาของเจ้าเมือง

21 คนเหล่านั้นจึงทูลถามพระองค์ว่า "อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านกล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริงและมีได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง

22 การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระชาตบัญญัติหรือไม่"

23 ฝ่ายพระองค์ทรงหยั่งรู้อยู่ของเขาคือพระองค์กับเขาว่า "ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม

24 จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร" เขาทูลตอบว่า "ของซีซาร์"

25 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า"

26 คนเหล่านั้นจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในพระดำรัสตอบของพระองค์จึงนิ่งไป

27 ยังมีพวกสะดูสีบบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้นนั้นมาจากความตายนั้นไม่มี

เขาจึงทูลถามพระองค์

28 ว่า "อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า 'ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายที่พี่สะโหม่งไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้'

29 ยังมีพี่น้องผู้ตายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายไม่มีบุตร

30 แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วเขาก็ตายไม่มีบุตร

31 ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย

32 ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย

33 เหตุฉะนั้น ในวันที่พี่นั้นฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว"

34 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยากัน

35 แต่เขาเหล่านั้นที่สมรสจะถูกลงโทษในโลกหน้า และถูกลงโทษการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภรรยากัน

36 และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า

ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้นขึ้นมาจากความตาย

37 แต่คนที่ตายจะถูกขุดให้เป็นขึ้นมาใหม่ นั้น โมเสสก็ยังได้สำแดงในเรื่องพุ้มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า 'เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของโยอาบ'

38 พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าพระเจ้าพระองค์จากทุกคนเป็นอยู่"

39 ธรรมมาจารย์บางคนจึงทูลว่า "อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว"

40 หลังจากนั้น พวกเขาก็ไม่กล้าจะทูลถามพระองค์ต่อไปอีก

41 พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "ทีคนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นเชื้อสายของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร

42 ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา

43 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'

44 ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นเพียงเชื้อสายของดาวิดอย่างไรได้"

45 เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า

46 "จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนคำนับถนกลองตอลด ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อื่นมีเกียรติในการเลี้ยง

47 เขามักรับเอาเงินของหญิงม่าย และแสวงอิทธิฐานเสียยียายา

เขาทั้งหลายนั้นจะต้องมีโทษหนักยิ่งขึ้น"

Chapter 21

1 พระองค์จึงยกพระพักตร์ทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงินถวาย

2 พระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนนำเหรียญทองแดงสองอันมาใส่ด้วย

3 พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายคนหนึ่งได้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้

4 เพราะว่าคนที่ทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ถวายแด่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ขจัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด"

5 เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางามและเครื่องถวาย พระองค์จึงตรัสว่า

6 "สิ่งเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี"

7 เขาทั้งหลายทูลถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร

สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าการทั้งปวงนี้จวนจะบังเกิดขึ้น"

8 พระองค์จึงตรัสว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง

ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราและว่า 'เราเป็นพระคริสต์' และว่า 'เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว' ท่านทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย

9 เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังจะไม่มาทันที"

10 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "'ประชากรชาติต่อประชากรชาติ

ราชาอาณาจักรต่ออาณาจักรจะต่อสู้กัน'

11 ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดกัณดารอาหารและโรคภัย และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ๆจากฟ้าสวรรค์

12 แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นเขาจะจับท่านไว้ และจะข่มเหงท่านและมอบท่านไว้ในธรรมศาลาและในคุก

และพาท่านไปต่อหน้าภักษัตริย์และเจ้าเมืองเพราะเหตุนามของเรา

13 การนั้นจะเกิดแก่ท่านเพื่อท่านจะได้เป็นพยาน

14 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายต้องปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร

15 ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้

16 แม้แต่บิดามารดาพี่น้องและมิตรสหายจะทรยศท่านไว้ และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกท่านเสีย

17 คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะเหตุนามของเรา

18 แต่ผมของ ท่านสักเส้นหนึ่งจะเสียไปก็หาไม่ได้

19 ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน

20 เมื่อท่านเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม

เมื่อนั้นจงรู้ว่าวันพิบัติของกรุงนั้นใกล้เข้ามาแล้ว

21 เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาและผู้ที่อยู่ในกรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่บ้านนอกอย่าให้เข้ามาในกรุง

22 เพราะว่าเวลานั้นเป็นวันแห่งการแก้แค้นเพื่อจะให้สี่สารพัดที่เขียนไว้นั้นสำเร็จ

23 แต่ในวันเหล่านั้นวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่

เพราะว่าจะมีความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน และจะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้

24 เพราะล้มลงด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเหยื่อทั่วทุกประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินี้จะครบถ้วน

25 จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดินก็จะมีความทุกข์ร้อนตามชาติต่างๆ

ซึ่งมีความลงสนทนแก่เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น

26 จิตใจมนุษย์ก็จะสับสนโสไปเพราะความกลัว และเพราะสับสนถึงเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดในโลก ด้วยว่า 'บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน'

27 เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธาภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก

28 เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้น จงยึดตัวและผิงศีรษะขึ้น ด้วยการไถ่ท่านใกล้จะถึงแล้ว"

29 พระองค์ตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า "จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งปวงเกิด

30 เมื่อผลิใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้อยู่เองว่าฤดูร้อนจะมาถึงแล้ว

31 เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น

ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว

32 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ลงลับไปก่อนสิ่งที่ทั้งปวงนั้นจะสำเร็จ

33 ฟ้าและดินจะลางไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่มีได้เลย

34 แต่จงระวังตัวให้ดี เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดของท่านจะฉกฉวยไปด้วยอาการกินและดื่ม

และด้วยการเมา และด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว

35 เพราะว่ามันนั้นจะมาจากข้างแควถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก

36 เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังและอิทธิฐานอยู่ทุกเวลา

เพื่อท่านทั้งหลายจะสมควรที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้"

37 กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหาร

และกลางคืนก็เสด็จออกไปประทับที่ภูเขายี่หมะนอกเขต

38 คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ในพระวิหารแต่เช้าตรู่เพื่อจะฟังพระองค์

Chapter 22

1 เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าปัสกามาใกล้แล้ว
2 พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ห้องท่าวาจะเขาจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร
เพราะเขากลัวประชาชน
3 ฝ่ายซาตานเข้าดลใจยูดาสที่เรียกว่าอิสคาริโอทที่นั้นเข้าไปในพวกสาวกสิบสองคน
4 ยูดาสได้ไปปรึกษากับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกนายทหารว่า
จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธีใด
5 คนเหล่านั้นเห็นดี และตกลงกับยูดาสว่าจะให้เงิน
6 ยูดาสจึงให้สัญญา และคอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน
7 พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกและสาห์หรับปัสกา
8 พระองค์จึงทรงให้เปโตรและยอห์นไปสั่งว่า "จงไปจัดเตรียมปัสกาให้เราทั้งหลายกิน"
9 เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนค่าที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม
10 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ดูเถิด เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะมิชายคนหนึ่งพูนหมอนำมาพบท่าน
เขาจะเข้าไปเรือนไหน จงตามเขาเข้าไปเรือนนั้น
11 จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า 'เพราะอาจารย์ให้ถามท่านว่า
"ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน"
12 เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด"
13 เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนค่าที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม
14 เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยพร้อมกับอัครสาวกสิบสองคน
15 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เรามิความปรารถนาอย่างนี้จะทรงกินปัสกานี้กับพวกท่าน
ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน
16 ด้วยเรามอบท่านทั้งหลายว่า เราจะมิทนปัสกานี้อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า"
17 พระองค์ทรงหยิบถ้วย ชอบพระคุณแล้วตรัสว่า "จงรับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม
18 เพราะเรามอบท่านทั้งหลายว่า
เราจะมิดื่มนี้อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้ามา"
19 พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ชอบพระคุณแล้วก็ส่งให้แก่เขาทั้งหลายตรัสว่า "นี่เป็นกายของเรา
ซึ่งได้ให้สาห์หรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นพระลึกลับเถิด"
20 เมื่อรับประทานแล้ว จึ่งทรงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกันตรัสว่า
"ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเราซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย
21 แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราไว้ก็อยู่กับเราบัดนี้
22 เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนไฉนดังตรัสไว้แต่ก่อนแล้ว
แต่บัดนี้ผู้หนึ่งที่จะทรยศพระองค์ไว้"
23 เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำกรณั้น
24 มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด
25 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "กษัตริย์ของโลกต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา
และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้าบุญนายคุณ
26 แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด
ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใดเป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้
27 ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือผู้รับใช้
ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่เราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้
28 ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่เราถูกทดลอง
29 และพระบิดาของเราได้ทรงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เราอย่างไร
เราก็จะจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน
30 ลือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา
และจะนั่งบนที่นั่งพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองตระกูล"
31 และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ซีโมน ซีโมน ดูเถิด
ซาตานได้ล่อท่านไว้เพื่อจะผลิร่อนท่านเหมือนผลัดข้าวสาลี
32 แต่เราได้อธิษฐานเผื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ไ้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว
จงสู้กำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน"
33 ฝ่ายเขาจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์
ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี"
34 พระองค์ตรัสว่า "เปโตรเอ๋ย เรามอบท่านว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน
ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักราถึงสามครั้ง"
35 พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า "เมื่อเราได้ให้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มั่งเงิน ไม่มียาม
ไม่มีรองเท้า ท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ" เขาทั้งหลายทูลตอบว่า "เรามีได้"
36 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "แต่เดี๋ยวนี้ใครมั่งเงินให้เอาไปด้วย และอย่ามิให้เอาไปเหมือนกัน
และผู้ใดที่ไม่มีความก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ
37 ด้วยเรามอบท่านทั้งหลายว่า พระวจนะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า
'ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด' เพราะว่าคำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานี้จะสำเร็จ"
38 เขาทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด มีดาบสองเล่ม" พระองค์ตรัสกับเขาว่า "พอเสียทีเถอะ"
39 ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขาเมกอกเทศตามเคย
และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไปด้วย
40 เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงอธิษฐานเพื่อมิให้เข้าในการทดลอง"
41 แล้วพระองค์ดำเนินไปจากเขาไกลประมาณช่วงหินตกและทรงคุกเข่าลงอธิษฐาน
42 ว่า "พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด
แต่อย่างไรก็ตามอย่าให้เป็นที่ไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด"
43 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยสู้กำลังพระองค์
44 พระองค์จึงทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์จึงปลงพระทัยอธิษฐาน
พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่
45 เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จมาถึงเหล่าสาวก
พบเขาตอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกข์โศก
46 พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "นอนหลับไหม จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง"

47 พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อว่า ยูดาส
เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนำหน้าเข้ามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจับพระองค์
48 แต่พระเยซูตรัสถามเขาว่า "ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจับหรือ"
49 เมื่อคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์เห็นว่าจะเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า
"พระองค์เจ้าข้า ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ"
50 และมีคนหนึ่งโน้มน้าวสาวก ได้ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหุ้ทั้งขาของเขาด
51 แต่พระเยซูตรัสว่า "พอเสียทีเถอะ" แล้วพระองค์ทรงถูกต้อนไปคุกนั้นในเช้าหาย
52 ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหารรักษาพระวิหาร
และพวกผู้ใหญ่ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า
"ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา
53 เมื่อเราอยู่กับท่านทั้งหลายในพระวิหารทุกวัน ท่านก็มีได้ยื่นมือออกจับเรา
แต่เวลานี้เป็นที่ของท่านและเป็นอำนาจแห่งความผิด"
54 เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต เปโตรติดตามไปห่างๆ
55 เมื่อเขาก่อไฟที่กลางลานบ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา
56 มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้วว่า "คนนี้ได้อยู่กับผู้หนึ่งด้วย"
57 แต่เปโตรปฏิเสธพระองค์ว่า "แม่เอ๋ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก"
58 สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า "เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย" เปโตรจึงว่า
"พอเอ๋ย ข้ามิได้เป็น"
59 อยู่มาประมาณอีกชั่วโมงหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนขึ้นเข้มแข็งแล้วว่า "แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย
เพราะเขาเป็นสาวกาลีสิ"
60 แต่เปโตรพูดว่า "พอเอ๋ย ที่ท่านว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง" เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ
ในทันใดนั้นก็ก็ขึ้น
61 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงหลีกยูดเปโตร
แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า "ก่อนไก่ขัน
ท่านจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง"
62 แล้วเปโตรก็ออกไปช้านอนร้องไห้เป็นทุกตนึก
63 ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโหมตีพระองค์
64 และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว
เขาจึงตบพระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า "จงพยากรณ์เถอะว่า ใครตบเจ้า"
65 และเขาพูดคำหมิ่นประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ
66 ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมืองกับพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ได้ประชุมกัน
และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า
67 "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด" แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า "ถึงเราจะบอกท่าน
ท่านก็จะไม่เชื่อ
68 และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป
69 แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธาเนภาพ"
70 คนทั้งปวงจึงถามว่า "ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ" พระองค์ตรัสแก่เขาว่า
"ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น"
71 เขาทั้งหลายจึงว่า "เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า
เพราะว่าพวกเราได้ยินจากปากของเขานี้แล้ว"

Chapter 23

1 เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปิลาด
2 และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ว่า "เราได้พบคนนี้ยุยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งถ้วยแก่ศิซาร์
และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง"
3 ปิลาดจึงถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ" พระองค์ตรัสตอบท่านว่า
"ก็ท่านว่าแล้วนี่"
4 ปิลาดจึงว่าแก่พวกปุโรหิตใหญ่กับประชาชนว่า "เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิด"
5 เขาทั้งหลายยังคงกล่าวเข้มแข็งว่า "คนนี้ยุยงพลเมืองให้กวนวุ่น และสั่งสอนว่าตลอดยุค
ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่"
6 เมื่อปิลาดได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ
7 เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด
ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น
8 เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะพบพระองค์
เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าจะจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง
9 ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์ทรงตอบประการใดไม่
10 ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์เข้มแข็งรุมมาก
11 เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย
เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปิลาดอีก
12 ฝ่ายปิลาดกับเฮโรดคิดค้นกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน
13 ปิลาดจึงส่งพวกปุโรหิตใหญ่ พวกขุนนางและประชาชนให้ประชุมพร้อมกัน
14 จึงกล่าวแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายได้พาคณั้มหาพราที่องว่าเขาได้ยุยงประชาชน ดูเถิด
เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคุณมีความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขา
15 และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด ดูเถิด
คนนี้มิได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมิโทษถึงตาย
16 เหตุฉะนั้น เมื่อเราเสียนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย"
17 (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น)
18 แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า "ถ้าจัดคนนี้เสีย และจะปล่อยบารับบัสให้เราเถิด"
19 (บารับบัสนั้นติดคุกอยู่เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุงและกระทำความ)
20 ฝ่ายปิลาดยังมีน้ำใจจะใคร่ปล่อยพระเยซูซึ่งพูดกับเขาอีก
21 แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า "ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"
22 ปิลาดจึงถามเขาครั้งที่สามว่า "ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด

เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้วก็จะปล่อยเสีย"

23 ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเร้าเสียงดังให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน และเสียงของพวกเขาก็ดังขึ้นดังฟ้าร้องใหญ่ทีเดียว

24 ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารถนา

25 ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอขึ้น ซึ่งติดคุกอยู่เพราะการจลาจลและฆ่าคน แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา

26 เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป เขาค้นพบศิโมนชาวไซรีนที่มาจากบ้านนอก แล้วเอากางเขนวางบนเขาให้แบกตามพระเยซูไป

27 มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่ติดตามและคร่ำครวญเพราะพระองค์

28 พระเยซูจึงหันพระพักตร์มาทางเขาตรัสว่า "ธิดาเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และเพราะลูกทั้งหลายของตถาคตเกิด

29 ด้วยว่า ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่เขาทั้งหลายจะว่า 'ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมัน และครรภ์ที่มีได้ปฏิสนธิ และหว่านที่มีได้ให้หลุดเลย ก็เป็นสุข'

30 คราวนั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่ลูกเขาทั้งหลายว่า 'จงล้มทับเราเกิด' และแก่เนินเขาวว่า 'จงปกคลุมเราไว้'

31 เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อไม่สด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม่แห้งแล้วเล่า"

32 มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้ายซึ่งเขาได้พามาจะประหารเสียพร้อมกับพระองค์

33 เมื่อมาถึงตำบลหนึ่งที่เขาเรียกว่า กะโหลกศิระ เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนที่นั้น พร้อมกับผู้ร้ายสองคนนั้น ข้างขวาคนหนึ่ง ข้างซ้ายคนหนึ่ง

34 ฝ่ายพระเยซูจึงทรงอธิษฐานว่า "โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร" เขาก็เอาลองพระองค์จับสลากลงแบ่งปันกัน

35 คนทั้งปวงก็ยืนมองดู พวกขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ ให้ช่วยตัวเองเถิด"

36 พวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เขามาดำเนินมาประทุษร้ายพระองค์

37 แล้วว่า "ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกข้า จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด"

38 และมีคำเขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาติน และฮีบรูว่า "ผู้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว"

39 ฝ่ายคนหนึ่งเป็นผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดทูลหาข้อต่อพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด"

40 แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า "เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษเหมือนกับเรา"

41 และเขาก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้หาได้กระทำผิดประการใดไม่"

42 แล้วคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในอาณาจักรของพระองค์"

43 ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม"

44 เวลานั้นประมาณเวลาเที่ยง ก็บังเกิดมืดทั่วหัวแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง

45 ดวงอาทิตย์ก็มืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง

46 พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า "พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์" ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไป

47 ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า "แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม"

48 คนทั้งปวงที่มากลุ่มกันเพื่อจะดูการณีนี้อ เมื่อเห็นแล้วก็พากันตบมือของตัวกลับไป

49 คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หญิงซึ่งติดตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้

50 และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภา เป็นคนดีและชอบธรรม

51 (ท่านมิได้ยอมเห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย) ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเอียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้คอยทำอาณัติของพระเจ้า

52 ชายคนนั้นจึงเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู

53 เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขาก็เอาผ้าพันศพไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย

54 วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็เกือบจะถึงแล้ว

55 ฝ่ายพวกผู้หญิงที่ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีก็ตามไปและได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์ไว้อย่างไรด้วย

56 แล้วเขาก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสะบาโตนั้นเขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ

Chapter 24

1 แต่เช้ามืดในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นก็มาพร้อมกับเขา

2 เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว

3 และเมื่อเข้าไปมิได้เห็นพระศพของพระเยซูเจ้า

4 ต่อมาเมื่อเขากำลังคิดฉงนด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแวววาว

5 ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัวและซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า "พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า

6 พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว

จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี

7 ว่า 'บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในวันของชนบาป และจะต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันทีสามจะเป็นขึ้นมาใหม่'"

8 เขาจึงระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ได้

9 และกลับไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่นๆทั้งหมดด้วย

10 ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครสาวก คือมารีย์ชาวมักลา โยอันนา มารีย์มารดาของยากอบ และหญิงอื่นๆที่อยู่กับเขา

11 ฝ่ายอัครสาวกไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล

12 แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปถึงอุโมงค์ ก็ล้มลงดูก็เห็นแต่ผ้าพันวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปปิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น

13 ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอูส ใกล้จากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร

14 เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น

15 และต่อมาเมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนินไปกับเขา

16 แต่เขาหาฟังไปและจำพระองค์ไม่ได้

17 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เมื่อเดินมาด้วยหน้าโศกเศร้า ท่านได้ตอบกันถึงเรื่องอะไร"

18 คนหนึ่งชื่อเคลโอปัสจึงทูลถามพระองค์ว่า "ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างด้าวในกรุงเยรูซาเล็มหรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็นไปในวันนี้เหล่านี้"

19 พระองค์ตรัสถามเขาว่า "เหตุการณ์อะไร" เขาจึงตอบพระองค์ว่า "เหตุการณ์เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการงานและในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย

20 และพวกปุโรหิตใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของเขา ได้มอบพระองค์ไว้ให้ปรับโทษถึงตาย และตรึงพระองค์ที่กางเขน

21 แต่เราทั้งหลายได้หวังไว้ว่าจะจะเป็นพระองค์ผู้หนึ่งที่จะไถ่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก

22 วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น

23 และยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเราที่หาที่ให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลาเช้ามืด

23 แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเห็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอกว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่

24 บางคนที่อยู่กับเราก็นำนางไปจนถึงอุโมงค์ และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่เขาหาได้เห็นพระองค์ไม่"

25 พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า "โอ คนเขลา และไม่มีเล่ห์เหลี่ยมในการเชื่อบรรดาซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้วัน

26 จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าไปในสงสารซึ่งพระองค์มิใช่หรือ"

27 พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่เสด็จถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์

28 เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป

29 เขาจึงพูดทูลทวงเหนี่ยวพระองค์ว่า "เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่าจวนเย็นแล้ว และวันก็ล่วงไปมาก" พระองค์จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา

30 ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงนอนพระกายลงสวดยกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา

31 เขาทั้งสองก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา

32 เขาจึงพูดกันว่า "ใจเราเร่าร้อนภายใน เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ"

33 แล้วคนที่สองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นและกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก

34 กำลังพูดกันว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ศิโมน"

35 ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น

36 เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านี้ พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด"

37 ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี

38 พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายอย่ากลัวใจทำไม เหตุไฉนความคิดสันเทห์จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า

39 จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงกล่าวตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเราผู้อยู่ที่นี่"

40 เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น

41 เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่าย็นต้องสงสัยเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า "พวกท่านมีอาหารกินที่นี่บ้างหรือ"

42 เขาก็เอาปลาข้างขึ้นหนึ่งกับรวงผึ้งขึ้นหนึ่งมาถวายพระองค์

43 พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย

44 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายืนอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระสาขบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ"

45 ครั้นนั้น พระองค์ทรงปันดาลให้เขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์

46 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "มีคำเขียนไว้อย่างนี้ว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันทีสาม

47 และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม

48 ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านี้

49 และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสถิตย์อยู่นั้นมาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม กว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน"

50 พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วทรงยกพระหัตถ์ อวยพรเขา

51 ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์

52 เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก

53 เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า เอเมน

JOHN

Chapter 1

1 ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า
2 ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า
3 พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็มานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์
4 ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง
5 ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าไจความสว่างไม่
6 มีชายคนหนึ่งท่พระเจ้าทรงได้มา ชื่อยอห์น
7 ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อพระเจ้า
8 ท่านไม่ได้ความสว่างนั้น แต่ทรงได้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น
9 เป็นความสว่างแท้ัน ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก
10 พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่
11 พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่
12 แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า
คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์
13 ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า
14 พระวาเทได้ทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง
15 ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า "นี่แหละคือพระองค์ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะวาพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า"
16 และเราทั้งหลายได้รับจากความจริงของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ
17 เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชนิบัญญัติในทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์
18 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย พระบุตรองค์เดียวผู้ทรงสถิตอยู่ในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว
19 นี่แหละเป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกไโรดิดและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า "ท่านคือผู้ใด"
20 ท่านได้ยอมรับ และได้ปฏิเสธ แต่ได้ยอมรับว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์"
21 เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า "ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ" ท่านตอบว่า "ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์" "ท่านเป็นเศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ" และท่านตอบว่า "มิได้"
22 คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า "ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้ตอบผู้ที่ใช้เรา มาถามกล่าวาว่าท่านเป็นใคร"
23 ท่านตอบว่า "เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า `จงกระทำมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป' ตามที่อิสยาห์เศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้"
24 ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้มานั้นเป็นของพวกฟาริสี
25 เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า "ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือเศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา"
26 ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า "ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก
27 พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้"
28 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธซาบาราก่อนแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่
29 วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่ "จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย
30 พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่ ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะวาพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า"
31 ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ"
32 และยอห์นกล่าวว่า เป็นพยานว่า "ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์
33 ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า `เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์'
34 และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า"
35 รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน
36 และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า "จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า"
37 สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนั้น เขาจึงติดตามพระเยซูไป
38 พระเยซูทรงเหลียวหลังและทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า

"ท่านหาอะไร" และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า "รับบี" (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) "ท่านอยู่ที่ไหน"
39 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "มาดูแล"
เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว
40 คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร
41 แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า "เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว" ซึ่งแปลว่าพระคริสต์
42 อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า "ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เขาจะเรียกท่านว่าเศฟาส" ซึ่งแปลว่าศิลา
43 วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบฟีลิปจึงตรัสกับเขาว่า "จงตามเรามา"
44 ฟีลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอันดรูว์และเปโตร
45 ฟีลิปไปหานาธานาเอลและบอกเขาว่า "เราได้พบพระองค์ผู้ซึ่งโมเสสได้กล่าวถึงในพระราชนิบัญญัติ และที่พวกเศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชาวนาซาเร็ธบุตรชายโยเซฟ"
46 นาธานาเอลถามเขาว่า "สิ่งใดอันใดจะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ" ฟีลิปตอบเขาว่า "มาดูแล"
47 พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมหาพระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า "ดูเถิด ชนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอับาย"
48 นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ก่อนที่ฟีลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นท่าน"
49 นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า "รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล"
50 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก"
51 และพระองค์ตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์"

Chapter 2

1 วันที่สามงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น
2 พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น
3 เมื่อน้ำองุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า "เขาไม่มีน้ำองุ่น"
4 พระเยซูตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย นั่นเป็นธุระอะไรของท่านและของข้าพเจ้า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง"
5 มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า "ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำสิ่งใด ก็จงกระทำตามเถิด"
6 มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จุน้ำใบละสี่ห้าถัง
7 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด" และเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก
8 แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงตักเอาไปเทที่ภาชนะเถิด" เขาก็เอาไปเท
9 เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามีมาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา
10 และพูดกับเขาว่า "ใครๆเขาก็เอาน้ำองุ่นอย่างดีมาไว้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้"
11 การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์
12 ภายหลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน
13 เทศกาลปีสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
14 ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายแกะ ขายนกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่
15 เมื่อพระองค์ทรงเห็นว่าเช่นนั้น พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเทเงินของคนรับแลกเงินและควาโต๊ะ
16 และพระองค์ตรัสกับบรรดาคนขายนกเขาว่า "จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย"
17 พวกสาวกของพระองค์ก็กระลิกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า `ความร้อนใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมท้นข้าพระองค์'
18 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า "ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้"
19 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "ถ้าวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นในสามวัน"
20 พวกยิวจึงทูลว่า "พระวิหารนี้เขาส่งถึงสี่สิบหกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ"
21 แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์
22 เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็กระลิกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคัมภีร์และพระคำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น
23 เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปีสกา นั้นมีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์
เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ
24 แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน
25 และไม่มีมาจมาจาเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าจะไรมีอยู่ในมนุษย์

Chapter 3

- 1 มีชายคนหนึ่งในพวกฟาริสีชื่อไนโคเดมัสเป็นขุนนางของพวกเขา
- 2 ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า "รับบี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย"
- 3 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้"
- 4 ไนโคเดมัสทูลพระองค์ว่า "คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้อย่างไร"
- 5 พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้"
- 6 ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ
- 7 อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านต้องบังเกิดใหม่
- 8 ลมใครจะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน"
- 9 ไนโคเดมัสทูลพระองค์ว่า "เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นไปอย่างไรได้"
- 10 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไมเข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ"
- 11 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่เรารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านหาได้รับคำพยานของเราไม่"
- 12 ถ้าเรบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่านไม่เชื่อ ถ้าเรบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร
- 13 ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น
- 14 โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารนั้นโดยบุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นเช่นนั้น
- 15 เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์
- 16 เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์
- 17 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงให้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น
- 18 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษา แต่ผู้ที่ไม่ได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า
- 19 หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว
- 20 เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูกตำหนิ
- 21 แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มีสู่ความสว่าง เพื่อจะให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยพึงพระเจ้า"
- 22 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขา และให้บัพติศมา
- 23 ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่ยอห์นในโกลีหมันบาสาลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนก็พากันมารับบัพติศมา
- 24 เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก
- 25 เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ
- 26 สาวกของยอห์นจึงไปหายอห์นและพูดว่า "รับบี ท่านที่อยู่กับอาจารย์พากันแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้นให้บัพติศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน"
- 27 ยอห์นตอบว่า "มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา"
- 28 ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับบัญชาให้บัพติศมาพระองค์
- 29 ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สาวของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็สิ้นสมิณต้องอย่งยั้งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปิติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว
- 30 พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องจ้อยลง"
- 31 พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลกและพูดตามอย่างโลก
- 32 พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง
- 33 พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทรงเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ใดรับคำพยานของพระองค์
- 33 ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง
- 34 เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงให้มานั้น ทรงกล่าวพระวาจาของพระเจ้า เพราะพระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแด่พระองค์
- 35 พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์
- 36 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

Chapter 4

- 1 เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบ ว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บัพติศมามากกว่ายอห์น
- 2 (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้)
- 3 พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นแอมบอดและกลับไปยังแคว้นกาลิลี
- 4 พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย

- 5 พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิการินในแคว้นสะมาเรีย
- 6 บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบนขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง
- 7 มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า "ขอมาให้เราดื่มบ้าง"
- 8 (ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง)
- 9 หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า "โฉนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย"
- 10 พระเยซูตรัสตอบนางว่า "ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า 'ขอมาให้เราดื่มบ้าง' เจ้าจะได้ชดจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้ท่านประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า"
- 11 นางทูลพระองค์ว่า "ท่านจ่าจะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้มาประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน"
- 12 ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย"
- 13 พระเยซูตรัสตอบนางว่า "ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก
- 14 แต่ผู้ที่ดื่ม น้ำที่เราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่ น้ำที่เราจะให้แก่เขา นั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำในตัวของเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์"
- 15 นางทูลพระองค์ว่า "ท่านจ่าจะ ขอให้นั้นให้ฉันดื่ม เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่"
- 16 พระเยซูตรัสกับนางว่า "ไปเรียกสามีของเจ้ามาเถิด"
- 17 นางทูลตอบว่า "ดิฉันไม่มีสามีจะ" พระเยซูตรัสกับนางว่า "เจ้าพูดถูกแล้วว่า 'ดิฉันไม่มีสามี' เพราะเจ้าได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่มามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง"
- 19 นางทูลพระองค์ว่า "ท่านจ่าจะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์"
- 20 บรรพบุรุษของพวกเรานมัสการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนมัสการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม"
- 21 พระเยซูตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย เชื้อเราเกิดจะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ ให้อมัสการพระบิดาเฉพาะที่ภูเขานี้ หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม
- 22 ซึ่งพวกเจ้านมัสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานมัสการเรารู้จัก เพราะความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว"
- 23 แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าการบิดาทรงแสงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์"
- 24 พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง"
- 25 นางทูลพระองค์ว่า "ดิฉันทราบว่าการที่เรียวักว่า พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา"
- 26 พระเยซูตรัสกับนางว่า "เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น"
- 27 ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึง และเขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับหญิง แต่ไม่มีใครถามว่า "พระองค์ทรงประสงค์อะไร" หรือ "ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง"
- 28 หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า
- 29 "มาดูท่านผู้หนึ่งที่เขาถึงสั่งสาวกซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ"
- 30 คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์
- 31 ในระหว่างนั้นพวกสาวกทูลเชิญพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญมารับประทานเถิด"
- 32 แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้"
- 33 พวกสาวกจึงถามกันว่า "มีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ"
- 34 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงได้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ"
- 35 ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดูเถิด เราบอกท่านทั้งหลายว่า เหยหนี่ขึ้นตอนเถิด ว่าทุ่งนาเขียวแล้ว
- 36 คนที่เกี่ยวก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสามพิลลอสไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อที่คนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน
- 37 เพราะในเวลานี้ที่กล่าวไว้นี้เป็นความจริง คือ 'คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว'
- 38 เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา"
- 39 ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้น ที่ว่า "ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ"
- 40 ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน
- 41 และคนอื่นเป็นอันมากได้เชื่อเพราะพระคำรัสของพระองค์
- 42 เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า "ตั้งแต่นี้ไปเราเชื่อมั่นมิใช่เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเราเห็นว่าท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์"
- 43 ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี
- 44 เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า "ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในเมืองของตน"
- 45 ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในเทศกาลเสียง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเสียงนั้นด้วย
- 46 ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นไวน์ และที่เมืองคาเปอร์นาอุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก
- 47 เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตรท่านจะตายแล้ว
- 48 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ"
- 49 ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย"
- 50 พระเยซูตรัสกับท่านว่า "กลับไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย"

ท่านก็เชื้อพระดำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป
51 ขณะที่ท่านกลับไปนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า
"บุตรชายของท่านหายแล้ว"
52 ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค้อยู่อะที่นั่น และพวกผู้รับใช้ก็เรียนท่านว่า
"ได้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง"
53 บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลาທີ່พระเยซูได้ตรัสกับตนว่า "บุตรชายของท่านจะไม่ตาย"
และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งคร่ำเร็นของท่านด้วย
54 นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ
เมื่อพระองค์เสด็จจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี

Chapter 5

1 หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
2 ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูและมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา
เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง
3 ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนง่อย คนผอมแห้ง
กำลังคอยน้ำกระเพื่อม
4 ด้วยมีบุตรสาวร้องค้องหนึ่งลงมาจากหน้าในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น
ผู้ใดก้าวลงไปใต้น้ำก่อน ก็จะได้หายจากโรคที่เขเป็นอยู่นั้น
5 ที่นั้นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว
6 เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบว่าเขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว
พระองค์ตรัสกับเขาว่า "เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ"
7 คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า "ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น
ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว"
8 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด"
9 ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต
10 ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคคนนั้นว่า "วันนี้เป็นวันสะบาโต
ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิดพระราชบัญญัติ"
11 คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า "ท่านที่รักษากฎให้ข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า
`จงยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด'"
12 เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า "คนที่สั่งเจ้าว่า `จงยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด' นั้น เป็นผู้ใด?"
13 คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จหลบไปแล้ว
เนื่องจากเหตุฉะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก
14 ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า "ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว
อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า"
15 ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ท่านที่ได้รักษาข้าพเจ้าให้หายโรคนั้นคือพระเยซู
16 เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์
เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต
17 แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "พระบิดาของเรายังทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้
และเราก็ทำด้วย"
18 เหตุฉะนั้นพวกยิวยังแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์
มิได้เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังได้เรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย
ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า
19 ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
พระบุตรจะกระทำสิ่งใดตามใจไม่ได้นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ
เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย
20 เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ
และพระองค์ทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก
เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ
21 เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตฉันใด
ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น
22 เพราะว่าพระบิดาได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์มิได้ทรงพิพากษาผู้ใด
แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร
23 เพื่อคนที่ปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขากวถวายเกียรติแด่พระบิดา
ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา
24 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว
25 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กาหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว
คือเมื่อผู้ใดตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต
26 เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด
พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น
27 และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาดูด้วย
เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์
28 อย่างประหลาดใจในข้อนี้เลย
เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์
29 และจะได้ออกมา บรรดาผู้ที่ได้ประพฤติดีก็ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต
บรรดาผู้ที่ได้ประพฤติชั่วก็จะฟื้นขึ้นสู่การพิพากษา
30 เราะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาย่างนั้น
และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามาได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง
แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา
31 ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่จริง
32 มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น
เป็นความจริง

33 ท่านทั้งหลายได้ใช้คนไปหาของท่าน และของท่านก็ได้เป็นพยานถึงความจริง
34 เรามิได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อใหท่านทั้งหลายรอด
35 ยอห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว
และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีว่าขณะที่หนึ่งในความสว่างของยอห์นนั้น
36 แต่คำพยานที่เรา มีนั้นยิ่งใหญ่มากกว่าคำพยานของยอห์น
เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ
งานนี้และเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเรารู้ว่าพระบิดาทรงใช้เรามา
37 และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา
ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์
38 และท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน
เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น
39 จงฉันใดในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์
และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา
40 แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต
41 เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์
42 แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน
43 เราได้มาในพระนามของพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา
ถ้าผู้นั้นมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น
44 ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากคนอง และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น
ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร
45 อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส
ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายหวงใจอยู่
46 ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนล่าวถึงเรา
47 แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่ไม่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้"

Chapter 6

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลเทเบเรียส
2 คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป
เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย
3 พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น
4 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกยิวแล้ว
5 เมื่อพระเยซูทรงเงพระพักตร์ทอดพระเนตรและเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์
พระองค์จึงตรัสกับฟิลิปว่า "เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้"
6 พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟิลิป
เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด
7 ฟิลิปทูลตอบพระองค์ว่า
"สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย"
8 สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า
9 "ที่นี่มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมบารลีย์ห้าก้อนปลาสี่ตัว สองตัว
แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้"
10 พระเยซูตรัสว่า "ให้คนที่ปวงนั่งลงเถิด" ที่นั้นมีหญ้ามามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง
นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน
11 แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจกแก่พวกสาวก
และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขาปรารถนา
12 เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า
"จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป"
13 เขาจึงเก็บเศษขนมบารลีย์ห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น
ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม
14 เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า
"แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์ที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก"
15 เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า เขาทั้งหลายจะมากับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์
พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง
16 พอกำลังเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปที่ทะเล
17 แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม มิดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา
18 ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดกล้า
19 เมื่อเขาทั้งหลายดิกรเรือเข้าไปได้ประมาณห้าหกไมล์เมตร
เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็ตกใจกลัว
20 แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า "นี่เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย"
21 ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขจะไปนั้น
22 วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นที่นั่น
เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว
และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าสาวก
แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น
23 (แต่มีเรือลำอื่นมาจากเทเบเรียส ใกล้สถานที่ที่เขาได้กินขนมปัง
หลังจากที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงขอบพระคุณแล้ว)
24 เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวกไม่ได้อยู่ที่นั่น
เขาจึงลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม
25 ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า "รับบี
ท่านมาที่นี่เมื่อไร"
26 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า
ท่านทั้งหลายตามหาเรามาได้เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังก็มิ
27 อย่าชวนเราหาอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป

แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว" 28 แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึ่งจะทำงานของพระเจ้าได้" 29 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "งานของพระเจ้านั้นคือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงไว้มานั้น" 30 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำการหมายสำคัญอะไร เพื่อที่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง" 31 บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า 'ท่านได้ให้เขากินอาหารจากสวรรค์'" 32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแก่ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย 33 เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก" 34 เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด" 35 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มากหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย 36 แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ 37 สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เรา มาสู่เรา และผู้ที่มากหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย 38 เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกะทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกะทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 39 และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรานั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้พ้นขึ้นมาในวันนี้ที่สุด 40 เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรามานั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นพ้นขึ้นมาในวันนี้สุดท้าย" 41 พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า "เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์" 42 เขาทั้งหลายว่า "คนนี้เป็นเยซูกษัตริย์ของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเรารู้จัก เหตุใดคนนี้จึงพูดว่า 'เราได้ลงมาจากสวรรค์'" 43 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า "อย่าบ่นกันเลย 44 ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นพ้นขึ้นมาในวันนี้สุดท้าย 45 มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์สาดพยากรณ์ว่า 'ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า' เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา 46 ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มากหาพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว 47 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มียิตนิรันดร์ 48 เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น 49 บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต 50 แต่ฉันเป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย 51 เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือเนื้อของเรา" 52 แล้วพวกยิวก็นั่งลงด้วยกันว่า "ผู้นี้จะเอาเนื้อของเราให้เรากินได้อย่างไร" 53 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน 54 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นพ้นขึ้นมาในวันนี้สุดท้าย 55 เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้และโลหิตของเราเป็นของดื่มแท้ 56 ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา 57 พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น 58 นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์" 59 คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงส่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม 60 ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า "ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้" 61 เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่าสาวกของพระองค์นับถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า "เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ 62 ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร 63 จิตวิญญาณเป็นสิ่งที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อนั้นไม่มีประโยชน์ใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต 64 แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ" เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้นั้นที่จะทรยศพระองค์ไว้ 65 และพระองค์ตรัสว่า "เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า 'ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น'" 66 ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ถอยออกไปติดตามพระองค์อีกต่อไป 67 พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า "ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ" 68 ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์ 69 และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและนับใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์" 70 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย" 71 พระองค์ทรงหมายถึงยูดาอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ไว้

คือคนหนึ่งในอัครสาวกสิบสองคน

Chapter 7

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์มิประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ 2 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยิวแล้ว 3 พวกน้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า "จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ 4 เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดลับๆ เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำกรเหล่านั้นก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด" 5 แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็มิได้เชื่อในพระองค์ 6 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ 7 โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการงานของโลกนั้นชั่ว 8 พวกท่านจะขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา" 9 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี 10 แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย 11 พวกยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า "คนนั้นอยู่ที่ไหน" 12 และประชาชนก็ชุมนุมกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า "เขาเป็นคนดี" คนอื่นๆว่า "มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก" 13 แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว 14 ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและทรงส่งสอน 15 พวกยิวจึงติประหลาดใจและพูดว่า "คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เฉลียวเลย" 16 พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา 17 ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง 18 ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ใดแสวงเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย 19 ในเมื่อเราได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกท่านประพฤติตามพระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม" 20 คนเหล่านั้นตอบว่า "ท่านมีศิษย์อยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน" 21 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ 22 ในเมื่อเราได้ทำท่านทั้งหลายเข้าสู่หนัด (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลายก็ยังได้ทนเข้าสูหนัด 23 ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสูหนัด เพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้นั้นหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ 24 อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด" 25 เพราะฉะนั้นสาวกรูซูลีมาบางคนจึงพูดว่า "คนนี้มีศิษย์หรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย 26 แต่ดูเหมือนว่าท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรท่านเลย พวกขุนนางนั่นแล้วหรือว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้ 27 แต่เรารู้ว่าคนนั้นมาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยว่า พระองค์มาจากไหน" 28 ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงส่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า "ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามาได้มาตามล้าพวงเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามา นั้นทรงส่งยาริจ แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์ 29 แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา" 30 เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยินยอมจะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์ 31 และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อในพระองค์และพูดว่า "เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์มากกว่าที่ผู้ใดได้กระทำหรือ" 32 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนชุมนุมกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกปุโรหิตใหญ่จึงได้จัดเจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์ 33 พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราอยู่อยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน้อยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา" 34 ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้" 35 พวกยิวจึงพูดกันว่า "คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ 36 เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า 'ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา' และ ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้" 37 ในวันนี้สุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยินและประกาศว่า "ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม 38 ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า 'แม่น้ำที่มีน้ำประภคณด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น'" 39 (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับส่งาราคี) 40 เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า "แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นสาดพยากรณ์นั้น" 41 คนอื่นๆก็พูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์" แต่บางคนพูดว่า "พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ 42 พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด

และมาจากหมู่บ้านเบธเลเอ็่มซึ่งด่าวัดเคยอยู่นั้น"
43 เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์
44 บางคนใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย
45 เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกปุริสโตใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า
"ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขา"
46 เจ้าหน้าที่ตอบว่า "ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย"
47 พวกฟาริสีตอบเขาว่า "พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ
48 มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ
49 แต่ประชาชนหมู่หนึ่งที่ไม่รู้พระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว"
50 นีโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่งเ็นพวกเขา)
ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า
51 "พระราชบัญญัติของเรารัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ"
52 เขาทั้งหลายตอบนีโคเดมัสว่า "ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จึงค้นหาดูเกิด
เพราะว่าไม่มีศาสตพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี"
53 ดังคนต่างกลับไปบ้านของตน

Chapter 8

1 แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามอกอกเทศ
2 ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์
พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา
3 พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีได้พาหญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์
หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นั้นยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน
4 เขาทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนั้นถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่
5 ในพระราชบัญญัตินั้น โมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนั้นให้ตาย
ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้"
6 เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์
แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงเอาหน้าพระหัตถ์ถึเขียนที่ดิน
เหมือนดั่งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย
7 และเมื่อพวกเขาจึงทูลถามพระองค์อยู่เรื่อย พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า
"ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีความผิด ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน"
8 แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลงและเอาหน้าพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก
9 และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจจึงระงับผิดชอบ
เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนแต่คนแก่จนหมด
เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยืนอยู่ที่นี่
10 เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมีได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น
พระองค์ตรัสกับนางว่า "หญิงเอ๋ย พวกเขาทิ้งเจ้าไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ"
11 นางนั้นทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย" และพระเยซูตรัสกับนางว่า
"เราที่ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จะไปเกิด และอย่าทำบาปอีก"
12 อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราเป็นความสว่างของโลก
ผู้ที่ตามเราจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต"
13 พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า "ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง
คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง"
14 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง
เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปไหน
15 ท่านทั้งหลายย่อมพิพากษาดมเนินถองหนึ่ง เราได้พิพากษาผู้ใด
16 แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง เพราะเรามีได้พิพากษาโดยลำพัง
แต่เราพิพากษา ร่วมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา
17 ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า 'คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง'
18 เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามากก็เป็นพยานให้แก่เรา"
19 เหตุฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า "พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน" พระเยซูตรัสตอบว่า "ตัวเราก็คือ
พระบิดาของเราก็ดี ท่านทั้งหลายไม่รู้จ้ก ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย"
20 พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คัลลัสเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร
แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์
21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า "เราจะจากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา
และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้"
22 พวกยิวจึงพูดกันว่า "เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า
'ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้'"
23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกลงี้
เราไม่ได้เป็นของโลกลงี้"
24 เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน
เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้หนึ่ง ท่านจะต้องตายในการบาปของท่าน"
25 เขาจึงถามพระองค์ว่า "ท่านคือใครเล่า" พระเยซูตรัสกับเขาว่า
"เราเป็นดังที่เรากล่าวกับท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น"
26 เราก็งยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามาขึ้นทรงเป็นสัจยจริง
และสิ่งที่เราได้ยินจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก"
27 เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา
28 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "เมื่อท่านทั้งหลายจะโดยกบฏทรนมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว
เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเรคือผู้หนึ่ง และรู้ว่าเรมาได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ
แต่พระบิดาได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น"
29 และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามากก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามิได้ทรงทั้งเราไว้ตามลำพัง
เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ"
30 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์

31 พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า "ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา
ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง
32 และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย"
33 เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า "เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย
เหตุใดท่านจึงกล่าวว่ 'ท่านทั้งหลายจะเป็นไทย'"
34 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า
ทุกคนที่ท่านาบปก็เป็นทาสของบาป
35 ทาสนั้นมิได้อยู่ในคร่าวเรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป
36 เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ท่านก็จะเป็นไทยจริง"
37 เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย
เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน
38 เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน"
39 เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า "อับราฮัมเป็นบิดาของเรา" พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า
"ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ"
40 แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา
ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้"
41 ท่านทั้งหลายย่อมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ" เขาจึงทูลพระองค์ว่า
"เรามีได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า"
42 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา
เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่นั้นแล้ว เรามีได้มาตามใจชอบของเราเอง
แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา
43 เหตุใดท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้
44 ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใคร่จะตามความปรารถนาของท่าน
มันเป็นผู้ชักนำตั้งแต่เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน
เมื่อมันพูดสามัคคีพูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มั่ว และเป็นพ่อของกรรมสุสา
45 แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง
46 มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง
ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา
47 ผู้ที่มาจากพระเจ้าก็ย่อมฟังพระวาจาของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง
เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า"
48 พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า "ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ"
49 พระเยซูตรัสตอบว่า "เราไม่มีผีสิง แต่พวกเราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา
และท่านลบหลู่เกียรติเรา
50 เรามีได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้หาให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา
51 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย"
52 พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า "เดี๋ยวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง
อับราฮัมและพวกศาสนตพยากรณ์ก็ตามและ ท่านพูดว่า 'ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา
ผู้นั้นจะไม่ชิมความตายเลย'
53 ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ
พวกศาสนตพยากรณ์นั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านวาดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า"
54 พระเยซูตรัสตอบว่า "ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย
พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา
ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่า เป็นพระเจ้าของพวกท่าน
55 ท่านไม่รู้รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์
เราก็เป็นคนมั่วสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และประพฤติตามพระคำรัสของพระองค์
56 อับราฮัมบิดาของท่านสิ้นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี"
57 พวกยิวก็ทูลพระองค์ว่า "ท่านอายุยังงไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ"
58 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมเกิดนั้นเราเป็นอยู่แล้ว"
59 คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านท่ามกลางเขาเหล่านั้น

Chapter 9

1 เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งตามอดแต่กำเนิด
2 และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป
ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตาบอด"
3 พระเยซูตรัสตอบว่า "มิใช่ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขาได้ทำบาป
แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา
4 เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังวันอยู่
เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้
5 ตรบาใดที่เรายังอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก"
6 เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ดิน
แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตาบอดนั้น
7 แล้วตรัสสั่งเขาว่า "จงไป ล้างออกเสียในสระสิโลอัมเกิด" (สิโลอัมแปลว่า ใต้ไป)
เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้
8 เพื่อนบ้านและคนที่หลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตาบอดมาก่อน จึงพูดกันว่า
"คนนี้มีไข้หรือที่เคยนั่งชกท่าน"
9 บางคนก็พูดว่า "คนนั้นแหละ" คนอื่นว่า "เขาคือชายคนนั้น" แต่เขาเองพูดว่า
"ข้าพเจ้าคือคนนั้น"
10 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า "ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร"
11 เขาตอบว่า "ชายคนหนึ่งชื่อเยซู ได้ทำโคลนทาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า
'จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย' ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตาจึงมองเห็นได้"
12 เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า "ผู้นั้นอยู่ที่ไหน" คนนั้นบอกว่า "ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

13 เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตามบอดนั้นไปหาพวกฟาริสี
14 วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต
15 พวกฟาริสีก็ไดถามเขาอีกว่า ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขามอบคนเหล่านั้นว่า
"เขาเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น"
16 ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า "ชายคนนั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขามิได้รักษาวินัยสะบาโต"
คนอื่นว่า "คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร" พวกเขาก็แตกแยกกัน
17 เขาจึงพูดกับคนตามบอดอีกว่า "เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น
ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด" ชายคนนั้นตอบว่า "ท่านเป็นศาสตพยากรณ์"
18 แต่พวกยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตามบอดและกลับมองเห็น
จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดมารดาของคนที่ตามกลับมองเห็นได้นั้นมา
19 แล้วพวกเขากล่าวเขาทั้งสองว่า
"ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตามบอดมาแต่กำเนิด ทำไมคนเดียวนี้เขาจึงมองเห็น"
20 บิดมารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า "เราทราบว่ามันเป็นบุตรชายของเรา
และทราบว่าเขาเกิดมาตามบอด
21 แต่ไม่รู้ว่าจะทำไมคนเดียวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็มิทราบ
จงถามเขาเถิด เขาใดแล้ว เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้"
22 ที่บิดมารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า
ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้หนึ่งเป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา
23 เหตุฉะนั้นบิดมารดาของเขากิจึงพูดว่า "จงถามเขาเถิด เขาใดแล้ว"
24 คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตามบอดนั้นมาอีกและบอกเขาว่า "จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด
เรารู้ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป"
25 เขาตอบว่า "ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า
ข้าพเจ้าเคยตามบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้"
26 คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า "เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอย่างไรตาของเจ้าจึงหายบอด"
27 พวกเขาจึงตอบเขาว่า "ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอาพาธฟังกอีก
ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้หนึ่งด้วยหรือ"
28 เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า "แก่เป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส
29 เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าตามมาจากไหน"
30 ชายคนนั้นตอบเขาว่า "เออ ช่างประหลาดจริงๆที่พวกท่านไม่รู้ว่าเป็นผู้หนึ่งมาจากไหน
แต่ท่านผู้หนึ่งยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด
31 พวกเราว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์
พระองค์ก็ทรงฟังผู้หนึ่ง
32 ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า ผู้ใดทำให้ตาของคนที่บอดแต่กำเนิดมองเห็นได้
33 ถ้าท่านผู้หนึ่งไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรมิได้"
34 เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า "แก่เกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแก่จะมาสอนเราหรือ"
แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย
35 พระเยซูทรงได้ยินว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว
และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้นจึงตรัสกับเขาว่า "เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ"
36 ชายคนนั้นทูลตอบว่า "ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้"
37 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้หนึ่งเองที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า"
38 เขาจึงทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ" แล้วเขาก็นมัสการพระองค์
39 พระเยซูตรัสว่า "เราเข้ามาในโลกเพื่อแก้การพิพากษา
เพื่อให้คนที่ทั้งหลายที่มองเห็นแก่กลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตามบอด"
40 เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า
"เราตามบอดด้วยหรือ"
41 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าพวกท่านตามบอด พวกท่านก็จะไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า
"เรามองเห็น" เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่"

Chapter 10

1 "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีใจเข้าไปในโลกและทางประตู
แต่ป็นเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร
2 แต่ผู้ที่มีทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ
3 นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้หนึ่ง และแกะย่อมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน
และนำออกไป
4 เมื่อท่านตอนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า
และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน
5 คนแปลกหน้าและจะไม่ตามแกะ แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า"
6 คำอุปมานั้นพระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย
แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของพระคำที่พระองค์ตรัสกับเขาเลย
7 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย
8 บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มีได้ฟังเขา
9 เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้หนึ่งจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร
10 ขโมยนั้นย่อมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต
และจะได้อย่างครบบริบูรณ์
11 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นย่อมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ
12 แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา
เขาจะทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ถึงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป
13 ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและมิเป็นห่วงแกะเลย
14 เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา
15 เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เรารู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ
16 และอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มียูอยู่ แกะเหล่านั้นเราก็คือต้องพามาด้วย
และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว

17 ด้วยเหตุนี้พระบิดาจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก
18 ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง
เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา"
19 พระคำตรัสนี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก
20 พวกเขาหลายคนพูดว่า "เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขาทำไม"
21 พวกอื่นก็พูดว่า "คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้นี้มีผีสิง ผีจะทำให้คนตามบอดมองเห็นได้หรือ"
22 ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว
23 พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เลี้ยงียของซาโลมอน
24 แล้วพวกยิวก็พากันมาล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า
"จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด"
25 พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า "เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ
การซึ่งเราได้กระทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา
26 แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว
27 แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา
28 เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่ทำตเลย
และจะไม่ผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้
29 พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง
และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้
30 เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน"
31 พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขว้างพระองค์ให้ตาย
32 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า
"เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา
ท่านทั้งหลายหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า"
33 พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า "เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี
แต่เพราะการพูดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า"
34 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ในพระราชนิพนธ์ของเรามีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า 'เราได้กล่าว
ว่าท่านทั้งหลายเป็นพระ'
35 ถ้าพระองค์ใดทรงเรียกผู้ที่รับพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์มิได้
36 ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า
"ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท" เพราะเราได้กล่าวไว้ว่า 'เราเป็นบุตรของพระเจ้า' อย่างนั้นหรือ
37 ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระภารกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย
38 แต่ถ้าเราปฏิบัติพระภารกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระภารกิจนั้นเกิด
เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา"
39 พวกเขากิจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครึ่งหนึ่ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้
40 พระองค์เสด็จไปฝากแม่ในอารักขาแด่คนต่างถิ่นอีก
และไปถึงสถานที่ที่ยอห์นให้บัพติศมาเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น
41 คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า "ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆเลย
แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้หนึ่งเป็นความจริง"
42 และมีคนหลายคนนั้นได้เชื่อในพระองค์

Chapter 11

1 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสกำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี
ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธอยู้อยู่
2 (มารีย์ผู้ซึ่งถือหญิงที่เอาน้ำมันหอมธไมธอของพระผู้เป็นเจ้า
และเอาหมของเธอลูบพระบาทของพระองค์ ลาซารัสน้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่)
3 ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด
ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่"
4 เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัสว่า "โรคนี้จะไม่ถึงตาย
แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรคนี้"
5 พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและลาซารัส
6 ดังนั้นพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซารัสป่วยอยู่
พระองค์จึงทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นีกสองวัน
7 หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกว่า "ไปเราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด"
8 พวกสาวกทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า
เมื่อเรารู้ว่าพวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ"
9 พระเยซูตรัสตอบว่า "วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ
ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้
10 แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาก็จะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในหัวใจเขา"
11 พระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า "ลาซารัสหายของเรากลับไปแล้ว
แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น"
12 พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่เขาก็จะสบายดี"
13 แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซารัส
แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการณ์นอนหลับพักผ่อน
14 ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรงๆว่า "ลาซารัสตายแล้ว
15 เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเราจึงยินดีที่เรามิได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้เชื่อ
แต่ให้เราไปหาเขากันเถิด"
16 โธมัสที่เรียกว่า ดิดูมัส จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า "ให้พวกเราไปด้วยเถิด
เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์"
17 ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรงทราบว่าเขาเอาลาซารัสไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพแล้ว
18 หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร
19 พวกยิวหลายคนได้มาหามารธาและมารีย์ เพื่อจะขอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ
20 ครั้นมารธาทูลว่าว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์ยังอยู่ในเรือน

21 มารธ่าจึงทูลพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย
22 แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทราบแล้ว สิ่งใดที่พระองค์จะทูลออกจากพระเจ้า
พระเจ้าจะทรงไปโปรดประทานแก่พระองค์"
23 พระเยซูตรัสกับเธอว่า "น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก"
24 มารธาทูลพระองค์ว่า "ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า
เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา"
25 พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราเป็นใหญ่ใหญ่เหนือทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรา
ถึงแม้ว่าเขตายแล้วก็ยังมีชีวิตอีก
26 และทุกคนที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม"
27 มารธาทูลพระองค์ว่า "เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์
พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก"
28 เมื่อเธอพูดดังนี้แล้ว เธอก็กลับไปและเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า "พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว
และทรงเรียกเจ้า"
29 เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์
30 ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธาทูลพระองค์นั้น
31 พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือนและกำลังลอบโยนเธออยู่
เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า "เธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์"
32 ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว
จึงกราบลงที่พระบาทของพระองค์ทูลว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี้
น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย"
33 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวที่มากับเธอร้องไห้ด้วย
พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญร่อนพระทัยและทรงเห็นทุกข้อ
34 และตรัสถามว่า "พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน" เขาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า
เชิญเสด็จมาดูเถิด"
35 พระเยซูทรงพระกัมลแสง
36 พวกยิวจึงกล่าวว่า "ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร"
37 และบางคนก็พูดว่า "ท่านผู้นี้ทำให้คนตามอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ"
38 พระเยซูทรงคร่ำครวญร่อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ
มีศิลาวางปิดปากไว้
39 พระเยซูตรัสว่า "จงเอาศิลาลอกเสีย" มารธ่าที่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า
ป่านี่ศพเขาก็กินหมดแล้ว เพราะว่าเขาตายมาสัปดาห์แล้ว"
40 พระเยซูตรัสกับเธอว่า "เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ
เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า"
41 พวกเขาจึงเอาศิลาลอกเสียจากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า
"ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์
42 ข้าพระองค์ทราบบว่า พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ
แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี้
เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา"
43 เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า "ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด"
44 ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย
พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงแกะผ้าปล่อยเขาไปเถิด"
45 ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มาหามารีย์และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อในพระองค์
46 แต่พวกเขาบางคนไปหาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง
47 ฉะนั้นพวกบิโรทิดใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วว่า "เราจะทำอย่างไรกัน
เพราะว่าชายผู้นี้ทำการอัศจรรย์หลายประการ
48 ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา
แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป"
49 แต่คนหนึ่งเ็นพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาบิโรทิดประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า
"ท่านทั้งหลายไม่รู้อะไรเสียเลย
50 และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย
ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้คนทั้งชาติต้องพินาศ"
51 เขามิได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาบิโรทิดประจำการในปีนั้น
จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะสิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น
52 และมีผู้แทนชนชาตินั้นอยู่คนเดียว
แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้าเป็นพวกเดียวกัน
53 ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย
54 เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก
แต่ได้เสด็จออกจากที่นั้นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอเฟราอิม
และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์
55 ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้น
ไปยังกรุงเยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว
56 เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยืนอยู่ในพระวิหารเขาก็พูดกันว่า
"ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ"
57 ฝ่ายพวกบิโรทิดใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกกล่าวสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน
ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้นำไปจับพระองค์

Chapter 12

1 แล้วก่อนปัสกาทว่าวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี
ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย
2 ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธาก็ปรนนิบัติอยู่
และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งเ็นพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์
3 มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมระบาระบาศิสุที่หน้าพระบาทครั้งก็โลภกรรม

ซึ่งมีราคาแพงมากมาทาโลมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์
เรือนก็หอม ฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น
4 แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่อยูดาสอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน
คือคนที่จะทรยศพระองค์ไว้ พูดว่า
5 "เหตุใดจึงไม่ขายน้ำมันนั้นเป็นเงินสักสามร้อยเดนาเรียน แล้วแจกให้แก่คนจน"
6 เขาพูดอย่างนั้นมิได้เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือยาม
และได้ยกยอกเงินที่ใส่ไว้ในยามนั้น
7 พระเยซูจึงตรัสว่า "ช่างเขาเถิด เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเขา
8 เพราะว่ามีคนจนอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป"
9 ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์
มิได้เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น
แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย
10 แต่พวกบิโรทิดใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย
11 เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู
12 วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยินว่า พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม
13 เขาก็พากันถือใบของต้นอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า "โฮซานนา
ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า
คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ"
14 และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกาตัวหนึ่งจึงทรงลานั้นเหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า
15 "ดิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่ากลัวเลย ดูเถิด กษัตริย์ของเธотรงลูกลาเสด็จมา"
16 ที่ที่พวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น
แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศีแล้ว เขาจึงระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์
และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์
17 เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้ออกมาหาพระองค์
เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ
และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้
18 เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น
19 พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า "ท่านเห็นไหมว่า ท่านทำอะไรไม่ไ้โดย ดูเถิด
โลกตามเขาไปหมดแล้ว"
20 ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมิพวกกรีกบ้าง
21 พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟิลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า
"ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าจะใคร่เห็นพระเยซู"
22 ฟิลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟิลิปจึงไปทูลพระเยซู
23 และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี
24 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ไดตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป
ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก
25 ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชิงชีวิตของตนในโลกนี้
ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้วันรันดร
26 ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย
ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น
27 บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะต้องทำอะไร จะว่า ข้าแต่พระบิดา
ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้" อย่างนั้นหรือ หากมิได้
เพราะด้วยความประสงคณ์เองเราจึงมาถึงเวลานี้
28 ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ" แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า
"เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก"
29 ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆก็พูดว่า
"พูดสวรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์"
30 พระเยซูตรัสตอบว่า "เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย มิได้เพื่อเรา
31 บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกแล้ว เดียนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย
32 เมื่อเราถูกโยนขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา"
33 พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร
34 คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า "พวกเราได้ยินจากพระสาวบุญญ์ตัวว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์
เหตุใดท่านจึงว่า 'บุตรมนุษย์จะต้องถูกโยนขึ้น' บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า"
35 พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหนอยหนึ่ง
เมื่อยังมีความสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืดจะตามมาทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด
ย่อมไม่รู้ว่าจะตนไปทางไหน
36 เมื่อท่านทั้งหลายมีความสว่าง ก็จงเชื่อในความสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งความสว่าง"
เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไป และซ่อนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา
37 ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการที่เดียวต่อหน้าเขา
เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์
38 เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า 'พระองค์เจ้าข้า
ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย
และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด'
39 ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า
40 'พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขทั้งหลาย และหัวใจของเขาให้แข็งกระด้างไป
เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา
และหันกลับมามะและเราจะรักษาเขาให้หาย'
41 อิสยาห์กล่าวดังนี้เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์
42 อย่างไรก็ดีแม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย
แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกฟาริสี
เกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา
43 เพราะว่าเขาทำการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า
44 พระเยซูทรงประกาศว่า "ผู้ที่เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
45 และผู้ที่เห็นเรา ก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา"

46 เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อทุกคนที่เชื่อในเราจะมีได้อยู่ในความมืด
 47 ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น
 เพราะเราไม่ได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อช่วยโลกให้รอด
 48 ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว
 นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย
 49 เพราะเรามีคำกล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา
 พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา
 50 เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น
 เราก็พูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา"

Chapter 13

1 ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า
 ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา
 พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักพวกเขาจนถึงที่สุด
 2 ขณะเมื่อวันประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พวกมารได้ลาลาโยดาสิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน
 ให้ทรยศพระองค์ไว้
 3 พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์
 และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า
 4 พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้
 และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอาพระองค์ไว้
 5 แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้งต้นเอาผ้าล้างเท้าของพวกเขา
 และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอาไว้วันนั้น
 6 แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า
 พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ"
 7 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ"
 8 เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า
 "ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้"
 9 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า มีตั้งแต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น
 แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย"
 10 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ที่อาบแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น
 เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน"
 11 เพราะพระองค์ทรงทราบว่า ใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ไว้ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า
 "ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน"
 12 เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์
 และเอนพระกายลงอัครสาวกกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ
 13 ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว
 เพราะเราเป็นเช่นนั้น
 14 ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน
 พวกท่านก็ควรล้างเท้าของกันและกันด้วย
 15 เพราะเราไดวางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน
 16 เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่ได้
 และบุตรจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หาไม่ได้
 17 ถ้าท่านรู้ดังนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข
 18 เรามีคำพูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า
 'ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราโดยกลืนเท้าต่อเรา'
 19 เรามอบท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้ก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น
 เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น
 20 เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา
 ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา"
 21 เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็นพยานว่า
 "เรามอบความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเราไว้"
 22 เหล่าสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด
 23 มีสาวกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรักได้เอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู
 24 ซีโมนเปโตรจึงทักท้วงไม่ทำมิให้เขาทูลถามพระองค์ว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด
 25 ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู สาวกคนหนึ่งก็ทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า
 คนนั้นคือใคร"
 26 พระเยซูตรัสตอบว่า "คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนั้นจิมแล้วยื่นให้"
 และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิมแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาสิสคาริโอทบุตรชายซีโมน
 27 เมื่อยูดาสรับประทานอาหารนั้นแล้ว เขาตกใจเข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า
 "ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วเถิด"
 28 ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น
 29 บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถืออุ้งเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า
 "จงไปซื้อสิ่งซึ่งต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น" หรือตรัสบอกเขาว่า
 เขาควรจะให้ทานแก่คนจนบ้าง
 30 ดังนั้นเมื่อยูดาสรับประทานอาหารขึ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน
 31 เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า "บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว
 และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์
 32 ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร
 พระเจ้าก็จะทรงประทานให้บุตรมนุษย์ได้รับเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติเดียวนี้
 33 ลูกเล็ก ๆ เอย เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา
 และดังที่เราได้พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ 'ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้'
 34 เราให้มีผู้ใดใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้ 'เจ้ารักซึ่งกันและกัน"

เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น
 35 ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ได้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา"
 36 ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน" พระเยซูตรัสตอบเขาว่า
 "ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป"
 37 เปโตรทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้ไม่ได้
 ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์"
 38 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เรามอบความจริงแก่ท่านว่า
 ก่อนไปกันนี้ ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง"

Chapter 14

1 "อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย
 2 ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว
 เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย
 3 และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมากีรับท่านไปอยู่กับเรา
 เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย
 4 ท่านทราบว่าจะเราไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น"
 5 โยฮันนีสทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน
 พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร"
 6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต
 ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา
 7 ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย
 และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์"
 8 ฟิลิปทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า
 ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ"
 9 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ
 ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า
 'ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น'
 10 ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา
 คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามีคำกล่าวตามใจชอบ
 แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์
 11 จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา
 หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านี้เกิด
 12 เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย
 และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่อีก เพราะเราจะไปถึงพระบิดาของเรา
 13 สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น
 เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร
 14 ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น
 15 ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงประพฤติตามบัญญัติของเรา
 16 เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน
 เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป
 17 คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกยังไม่รู้
 เพราะแลไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์
 เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน
 18 เราจะมิละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน
 19 อีกหน้อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่
 ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย
 20 ในวันนี้ท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน
 21 ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและประพฤติตามบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น
 พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา"
 22 ยูดาส มีอิสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า
 เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก"
 23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะประพฤติตามคำของเรา
 และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา
 24 ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่ประพฤติตามคำของเรา และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา
 แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา
 25 เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเราอยู่อยู่กับท่าน
 26 แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์
 ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง
 และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว
 27 เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้
 อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย
 28 ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า 'เราจะจากไปและจะกลับมามาหาท่านอีก' ถ้าท่านรักเรา
 ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า 'เราจะไปหาพระบิดา' เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา
 29 และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น
 เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ
 30 แต่ในไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก
 เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา
 31 แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จงลุกขึ้น
 ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด"

Chapter 15

- 1 "เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา
- 2 ถึงทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และถึงทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น
- 3 ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน
- 4 จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน
- 5 กิ่งจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดอยู่กับเถาเส้นใด
- 6 ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น
- 7 เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขาผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำอะไรไม่ได้เลย
- 8 ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็ต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมไว้ทิ้งในไฟเผาเสีย
- 9 ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น
- 10 พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา
- 11 พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา
- 12 ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เราประพฤติตามพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์
- 13 นี่คือสิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม
- 14 นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน
- 15 ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน
- 16 ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเปรมิตรสหายของเรา
- 17 เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบอำนาจของเขาทว่าจะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าคุณสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว
- 18 ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อท่านผลของสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน
- 19 สิ่งเหล่านี้เราส่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งกันและกัน
- 20 ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน
- 21 ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้น โลกจึงเกลียดชังท่าน
- 22 จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า 'ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา' ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขาปฏิบัติตามคำของเรา เขาก็จะปฏิบัติตามคำของท่านทั้งหลายด้วย
- 23 แต่ทุกสิ่งที่เราจะกระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
- 24 ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็จะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา
- 25 ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังพระบิดาของเราด้วย
- 26 ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามิได้กระทำสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขาจะไม่มีความผิดได้ เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา
- 27 แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชนิพนธ์ของพวกเสาะสำเร็จ ซึ่งว่า 'เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ'
- 28 แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอมประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดามาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา
- 29 และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว"

Chapter 16

- 1 "เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะอิดใจ
- 2 เราจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งทุกคนที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า
- 3 เขาจะกระทำดังนั้นแก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา
- 4 แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามีโดยชอบนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าเราขอยู่กับท่าน
- 5 แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า 'พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน'
- 6 แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็มด้วยความทุกข์โศก
- 7 อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอมประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะให้พระองค์มาหาท่าน
- 8 เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา
- 9 ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา
- 10 ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก
- 11 ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ตรองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว
- 12 เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้
- 13 เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว

- พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งมวล เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน
- และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น
- 14 พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ
- เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย
- 15 ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวไว้ว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย
- 16 อีกหน้อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน้อยท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา"
- 17 สาวกบางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า "ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า 'อีกหน้อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน้อยท่านก็จะเห็นเรา' และ 'เพราะเราไปถึงพระบิดา' เหล่านี้หมายความว่าอะไร"
- 18 เขาจึงพูดกันว่า "นั่นหมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า 'อีกหน้อย' เราไม่ทราบว่ สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร"
- 19 พระเยซูทรงทราบว่าเขาอยากทูลถามพระองค์ จึงตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า 'อีกหน้อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน้อยท่านก็จะเห็นเรา' "
- 20 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้งหลายจะทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี
- 21 เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็เปรมลึกลับถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก
- 22 ฉะนั้นได้ก็ดังเช่นนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดขัดขวางความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้
- 23 ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรอีก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน
- 24 แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนามของเรา จึงเกิดแล้วจะได้
- เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม
- 25 เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอรรถ แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอรรถอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง
- 26 ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่า เราขออ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน
- 27 เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่เรามาจากพระเจ้า
- 28 เรามาจากพระบิดาและได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก"
- 29 เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า "ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัสเป็นคำอรรถ
- 30 เดียวนี้พวกข้าพระองค์รู้แล้วว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่ว่าเป็นผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า"
- 31 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ
- 32 ดูเถิด เวลาจะมา เวลานั้นก็ถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา
- 33 เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่ถึงสิ้นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว"

Chapter 17

- 1 พระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า "พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์
- 2 ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเหนือหนึ่งทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น
- 3 และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา
- 4 ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก
- ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว
- 5 บัดนี้ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้จะมีมา
- 6 ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ จากมวลมนุษยโลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว
- และพระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และเขาได้ปฏิบัติตามพระคำรัสของพระองค์แล้ว
- 7 บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์
- 8 เพราะว่าพระคำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขาชื่นว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเขาเชื่อว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา
- 9 ข้าพระองค์คือศิษยานุเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์
- 10 ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และข้าพระองค์มิเคยติดในสิ่งเหล่านั้น
- 11 บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขายู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์
- เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์
- 12 เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์
- ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์

ข้าพพระองค์ได้ปกป้องเอาไว้และไม่ให้มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพิณาศ
เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ
13 และบัดนี้ข้าพพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก
เพื่อเขาจะได้รับความชื่นชมยินดีต่อข้าพพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม
14 ข้าพพระองค์ได้มอบพระคำรสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา
เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพพระองค์ไม่ใช่ของโลก
15 ข้าพพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์ต่อจากออกไปจากโลก
แต่ขอปกป้องเอาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย
16 เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพพระองค์ไม่ใช่ของโลก
17 ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์
พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง
18 พระองค์ทรงใช้ข้าพพระองค์มาในโลกนั้นใด ข้าพพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกนั้นนั้น
19 ข้าพพระองค์ถวายตัวของข้าพพระองค์เพราะเห็นแก่เขา
เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยเช่นกัน
20 ข้าพพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านั้นพวกเดียว
แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพพระองค์เพราะลือคำของเขา
21 เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพพระองค์
และข้าพพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพพระองค์ด้วย
เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพพระองค์มา
22 เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพพระองค์ ข้าพพระองค์ได้มอบให้แก่เขา
เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น
23 ข้าพพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพพระองค์
เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์
และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพพระองค์มา
และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพพระองค์
24 พระบิดาเจ้าข้า ข้าพพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพพระองค์
อยู่กับข้าพพระองค์ในที่ซึ่งข้าพพระองค์อยู่นั้นด้วย
เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพพระองค์
เพราะพระองค์ทรงรักข้าพพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก
25 ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพพระองค์รู้จักพระองค์
และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพพระองค์มา
26 ข้าพพระองค์ได้ประกาศให้เขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะประกาศให้เขารู้จัก
เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพพระองค์จะอยู่ในเขา"

Chapter 18

1 เมื่อพระเยซูตรัสดังนี้แล้ว
พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารติดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง
พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก
2 ยูดาผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย
เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบนั่นที่นั่นบ่อยๆ
3 ยูดาจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี
ถือโคมถือไฟและเครื่องอาวุธไปที่นั่น
4 พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า
"ท่านทั้งหลายมาหาใคร"
5 เขาพูดตอบพระองค์ว่า "มาหาเยซูชานาซานเรธ" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราคือผู้นั้นแหละ"
ยูดาผู้ทรยศพระองค์ไว้ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย
6 เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เราคือผู้นั้นแหละ" เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน
7 พระองค์จึงตรัสถามเขาอีกว่า "ท่านมาหาใคร" เขาพูดตอบว่า "มาหาเยซูชานาซานเรธ"
8 พระเยซูตรัสตอบว่า "เราบอกท่านแล้วว่าคุณผู้นั้น
เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด"
9 ทั้งนี้ก็เพื่อพระคำรสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า
"คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพพระองค์มิได้เสียไปสักคนเดียว"
10 ซีโมนเปโตรจึงมาบ จึงชักออกและหนึ่งผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกผูกข้างขวาขาดไป
ข้อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส
11 พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า "จงเอาดาบไปฝากเสีย
เราจะไม่ดื่มถ้วยซึ่งพระบิดาทรงให้เราแทนแก่เราหรือ"
12 พวกทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซูมัดไว้
13 แล้วพาพระองค์ไปหาอานนาสก่อน
เพราะอานนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น
14 คายาฟาสผู้นั้นแหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด
15 ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย
สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคุกหาสน์ของมหาปุโรหิต
16 แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกับนักมหาปุโรหิต
จึงได้ออกไปและพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป
17 ผู้หญิงคนหนึ่งเฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า "ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ" เขาตอบว่า
"ข้าไม่เป็น"
18 พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่นั่นเฝ้ากันอย่างใกล้ชิดเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยื่นผืนไฟท่อน
เปโตรก็ยื่นผืนไฟอยู่กับเขาด้วย
19 มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำสอนของพระองค์
20 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า "เราได้กล่าวให้โลกฟังโดยเปิดเผย
เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน
และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย"

21 ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขาว่าเรากล่าวอะไร"
22 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้ว
เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูดว่า
"เจ้าตอบมหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ"
23 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก
ท่านตอบเราทำไม"
24 อานนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดออกไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ
25 ซีโมนเปโตรกำลังยืนเฝ้าไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า
"เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ" เปโตรปฏิเสธว่า "ข้าไม่เป็น"
26 ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรพ้นเหตุจากก็กล่าวขึ้นว่า
"ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ"
27 เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันทีนั้นเขาก็ก็ขึ้น
28 เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคายาฟาสไปยังศาลาปริโทธิม เป็นเวลาเช้าตรู่
พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลาปริโทธิม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินปลาได้
29 ปิลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า "พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้"
30 เขาตอบท่านว่า "ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน"
31 ปิลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า "พวกท่านจงเอาคนนี้ไปตีพวกเขาตามกฎหมายของท่านเถิด"
พวกยิวจึงเรียนท่านว่า "การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย"
32 ทั้งนี้เพื่อพระคำรสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร
33 ปิลาตจึงเข้าไปในศาลาปริโทธิมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า
"ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ"
34 พระเยซูตรัสตอบท่านว่า "ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ
หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา"
35 ปิลาตพูดตอบว่า "เราเป็นยิวหรือ
ชนชาติของท่านเองและพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร"
36 พระเยซูตรัสตอบว่า "อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามีมาจากโลกนี้
คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เราตกในเงื้อมมือของพวกยิว
แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามีได้มาจากโลกนี้"
37 ปิลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า "ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ" พระเยซูตรัสตอบว่า
"ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก
เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา"
38 ปิลาตทูลถามพระองค์ว่า "ความจริงคืออะไร" เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก
และบอกเขาว่า "เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่คนเดียว
39 แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลปลา
ฉะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ"
40 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า "อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส" บารับบัสนั้นเป็นโจร

Chapter 19

1 ขณะนั้นปิลาตจึงให้เอาพระเยซูไปโดยดี
2 และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียรของพระองค์
และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง
3 แล้วทูลว่า "ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ" และเขาก็ตบพระองค์ด้วยฝ่ามือ
4 ปิลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า "ดูเถิด
เราพาค้นห้อออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย"
5 พระเยซูจึงเสด็จออกมาทรงมงกุฎด้วยหนามและทรงเสื้อสีม่วง
และปิลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "ดูคนนี้สิ"
6 ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอึงว่า
"ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย" ปิลาตกล่าวแก่เขาว่า "พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด
เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย"
7 พวกยิวตอบท่านว่า "พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย
เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า"
8 ครั้นปิลาตจึงได้ยินดังนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น
9 ท่านเข้าไปในศาลาปริโทธิมอีกและทูลพระเยซูว่า "ท่านมาจากไหน"
แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด
10 ปิลาตจึงทูลพระองค์ว่า "ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ
ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้"
11 พระเยซูตรัสตอบว่า "ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้
นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน
เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน"
12 ตั้งแต่นั้นไปปิลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า "ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้
ท่านก็ไม่มีผิดของชาวยิว ทุกคนที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พูดต่อผู้ชี้นำ"
13 เมื่อปิลาตได้ยินดังนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า
ลานปลิดา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กับบาส
14 วันนั้นเป็นวันเตรียมปลิดา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับพวกยิวว่า "ดูเถิด
นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย"
15 แต่เขาทั้งหลายร้องอึงว่า "เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน"
ปิลาตพูดกับเขาว่า "ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ"
พวกปุโรหิตใหญ่ตอบว่า "เว้นแต่ผู้ชี้นำแล้ว เราไม่มีกษัตริย์"
16 แล้วปิลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยซูไป
17 และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังที่ซึ่งเรียกว่า กะโลลศิระ ภาษาฮีบรูเรียกว่า
กลิลธา
18 ณ ที่นั้น เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับคนอีกสองคน คนะด้างและพระเยซูทรงอยู่กลาง

19 ปิลาตให้เขียนคำประจานติดไว้บนกางเขน และคำประจานนั้นว่า "เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว"
20 พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประจานนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูนั้นอยู่ใกล้กับกรุง และคำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาละติน
21 ฉะนั้นพวกบโรทิดใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปิลาตว่า "ขออย่าเขียนว่า 'กษัตริย์ของพวกยิว' แต่ขอเขียนว่า 'คนนี้บอกเรา เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว'"
22 ปิลาตตอบว่า "สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป"
23 ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาฉลองพระองค์ชิ้นในด้วย ฉลองพระองค์ชิ้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง
24 เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า "เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้" ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า "เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน" พวกทหารจึงได้กระทำดังนั้น
25 ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับหน้าสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมัคดาลา
26 ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า "หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด"
27 แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า "จงดูมารดาของท่านเถิด" และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน
28 หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่ ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จจึงตรัสว่า "เรากระหายน้ำ"
29 มีภาชนะใส่น้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้ทูลบนสุดขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์
30 เมื่อพระเยซูจึงทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า "สำเร็จแล้ว"
และทรงดื่มพระเสียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไป
31 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปิลาตทบทวนของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่)
32 ดังนั้นพวกทหารจึงมาทบทวนของคนที่หนึ่ง และเขาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์
33 แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาจึงมิได้ทบทวนของพระองค์
34 แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่สีข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที
35 คนหนึ่งที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ
36 เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อต่อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า "พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักสักซี่เดียว"
37 และมีต่อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า "เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเอ็งได้แทง"
38 หลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจากปิลาต และปิลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพพระเยซูไป
39 ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสม ถ่อมตยอบกับอาโลเอหนักประมาณสามสิบกาน์ก็โลกร่มมาด้วย
40 พวกเขาอัญเชิญพระศพพระเยซู และเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมศพของพวกยิว
41 ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีคูโม่งค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย
42 เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะคูโม่งค์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

Chapter 20

1 วันแรกของสัปดาห์เวลาเช้าตี มารีย์ชาวมัคดาลามาถึงคูโม่งค์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากรากูโม่งค์อยู่แล้ว
2 เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตร และสาวกอีกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า "เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากคูโม่งค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน"
3 เปโตรจึงออกไปยังคูโม่งค์กับสาวกคนนั้น
4 เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงคูโม่งค์ก่อน
5 เขาก็มองมองดูเห็นผ้าป่านวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน
6 ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในคูโม่งค์เห็นผ้าป่านวางอยู่
7 และผ้าพันพระเสียของพระองค์มิได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พันไว้ต่างหาก
8 แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงคูโม่งค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ
9 เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจต่อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย
10 แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน
11 แต่ฝ่ายมารีย์ยืนร้องไห้อยู่นอกคูม้งค์ ขณะที่ร้องไห้เธอก็กำลังมองดูที่คูโม่งค์
12 และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเสีย และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท
13 ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า "หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม" เธอตอบทูตทั้งสองว่า "เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน"
14 เมื่อมารีย์พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่านี่เป็นองค์พระเยซู
15 พระเยซูตรัสถามเธอว่า "หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด"
มารีย์สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทาสวนจึงตอบพระองค์ว่า "นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ทบอบอกให้ฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และฉันก็จะรับพระองค์ไป"
16 พระเยซูตรัสกับเธอว่า "มารีย์เอ๋ย" มารีย์จึงหันมาและทูลพระองค์ว่า "รับโบนี่" ซึ่งแปลว่า

อาจารย์
17 พระเยซูตรัสกับเธอว่า "อย่าแต่ต้องเรา เพราะเรายังมีได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่งไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย"
18 มารีย์มัคดาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านี้กับเธอ
19 คำวั้นนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด"
20 ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และสีข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี
21 พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาทรงได้เรามาฉันใด เรากीใช้ท่านทั้งหลายไปฉันนั้น"
22 ครั้นพระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด"
23 ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น"
24 แต่ฝ่ายโธมัสที่เขารียกกินว่า ดิดมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งไม่สืบสงคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา
25 สาวกอื่นๆจึงบอกโธมัสว่า "เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว" แต่โธมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า "ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอาผ้าของข้าแขวงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแขวงเข้าไปที่สีข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย"
26 ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโธมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประสูติไปแล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด"
27 แล้วพระองค์ตรัสกับโธมัสว่า "จงยืนยันมาที่นี่และดูมือของเรา จงยืนยันออกคำที่สีข้างของเรา เราอย่าขาดความเชื่อเลย แต่งงเชื่อเถิด"
28 โธมัสทูลตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์"
29 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "โธมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข"
30 พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือมานี้
31 แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

Chapter 21

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่าสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้
2 คือ ซีโมนเปโตร โธมัสที่เรียกว่า ดิดมัส และนาธานเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน
3 ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า "ข้าจะไปจับปลา" เขาทั้งหลายจึงพูดกับท่านว่า "เราจะไปกับท่านด้วย" เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย
4 แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู
5 พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า "ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ไม่มี"
6 พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลามาก"
เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจากลากอวนขึ้นไม่ได้
7 สาวกคนที่พระเยซูทรงรักจึงบอกเปโตรว่า "นี่เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า"
เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หยิบเสื้อคลุมขวาประมงของเขาสวมรัดไว้ (เพราะเขาเปลือยเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล
8 แต่สาวกอื่นๆนั้นนั่งเรือเล็กๆมา ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก ใกล้ประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น)
9 เมื่อเขาขึ้นมายบนฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง
10 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เอาปลาที่ได้เมื่อคืนนี้มาบ้าง"
11 ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด
12 พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า "เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด"
และในพวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า "ท่านคือผู้ใด"
เพราะเขาารู้ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
13 พระเยซูทรงเข้ามาหยิบขนมปังแจกให้เขาและทรงหยิบปลาแจกด้วย
14 นี่เป็นครั้งแรกที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์
15 เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วพระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า "ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด"
16 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองอีกว่า "ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ" เขาทูลตอบพระองค์ว่า "ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์" พระองค์ตรัสกับเขาว่า "จงเลี้ยงแกะของเราเถิด"
17 พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า "ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ"

เปโตรก็เป็นทุกใจที่พระองค์ตรัสถามเขาจึงที่สามว่า "ท่านรักเราหรือ" และเขาตอบพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์รักพระองค์" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงเลี้ยงแกะของเราเถิด 18 เรามบอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอาเอง และเดินไปไหนๆตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอาท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป" 19 ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงส่งเปโตรว่า "จงตามเรามาเถิด" 20 เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรงของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และทูลถามว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่ระยหยศพระองค์ไว้คือใคร" 21 เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า "พระองค์เจ้าข้า คนนั้นจะเป็นอย่างไร" และเราทราบว่าฝ่ายานของเขเป็นความจริง 22 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่นาน เราเป็น เรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด" 23 เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า "สาวกคนนั้นจะไม่ตาย" แต่ตรัสว่า "ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่นาน เราเป็น เรื่องอะไรของท่านเล่า" 24 สาวกคนหนึ่งแหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่าฝ่ายานของเขเป็นความจริง 25 มีอีกหลายสิ่งทีพระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่า แม้หมดทั้งโลกก็อาจจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอมเน

ACTS

Chapter 1

1 ข้าแต่ท่านเซโอฟีลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน 2 จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครสาวก ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้วันแล้ว 3 ครั้นพระองค์ทรงทราบทุกขที่ทราบแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า 4 เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า "ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ 5 เพราะว่ายอห์นที่ได้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์" 6 เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจากรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนี้หรือ" 7 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "มิให้รู้ของท่านที่เรารู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ 8 แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานกฎห้เด็ด เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก" 9 เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังฟังดู พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา 10 เมื่อเขากำลังเข้มนดูไปเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไ้ไปนั้น ดูเกิด มีชายสองคนสวมเสื้อตามายืนอยู่ข้างๆเขา 11 สองคนนั้นกล่าวว่า "ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงยืนเข้มนดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น" 12 แล้วอัครสาวกจึงลงจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม 13 เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเปโตร ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กับยูดาสน้องชายของยากอบ พักอยู่นั้น 14 พวกเขาเข้ามาใจกันอธิษฐานอ่อนน้อมต่อเนื่องพร้อมกันพวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย 15 คราวหนึ่งเปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก (ที่ประชุมกันอยู่นั้นมีรวมทั้งสิ้นประมาณร้อยยี่สิบชื่อ) และกล่าวว่า 16 "พี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคำภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอรสของดาวิด ด้วยเรื่องยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางคนที่ไปจับพระเยซู 17 เพราะยูดาสนั้นได้นับเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนในการกิจนี้ 18 ฝ่ายผู้นี้ได้เอาบาปหนึ่งแก่การชั่วช้าของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมอมแตกกลางตัวใส่ทุ่งทะเล้งอกหมาหมด 19 เหตุการณ์หนึ่งทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของชาวอาเคลดามา คือเนเลียด 20 ด้วยมีคำเขียนไว้ในหนังสือสุดท้ายว่า `ขอให้ท้ายของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น'

และ `ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งผู้ปกครองดูแลของเขา' 21 เหตุฉะนั้นในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้า ออกกับเรา 22 คือตั้งแต่บัพติศมาของยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์" 23 เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่ามารซับบาส มีนามสกุลว่ายูสทัส และมีทธีอัส 24 แล้วพวกเขาจึงอธิษฐานว่า "พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน 25 ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครสาวกแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปยังที่ของตน" 26 เขาทั้งหลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่มีทธีอัสจึงนับเขาเข้ากับอัครสาวกลีบเอ็ดคนนั้น

Chapter 2

1 เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสเตมาถึง จำพวกสาวกจึงมาร่วมใจกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน 2 ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล่าสั่นก้องทั่วบ้านที่เขานั่งอยู่นั้น 3 มีเปลวไฟสีนํ้าจางเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาสิ้นทุกคน 4 เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตั้งต้นพูดภาษาแปลกๆตามทีพระวิญญาณทรงโปรดให้พูด 5 มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้ามาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม 6 เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขาจึงพากันมาและสับสนเพราะต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตนเอง 7 คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า "ดูเถิด คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ 8 เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา 9 เช่นชาวปารเธียและมิเดีย ชาวเอเลามและคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และแคว้นยูเดียและแคว้นคัลปีปาเดเซีย ในแคว้นปอนทัสและเอเชีย 10 ในแคว้นฟรีเจีย แคว้นปัมฟีเลียและประเทศอียิปต์ ในแคว้นเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซริน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวกยิวกับคนต่างชาติยิว 11 ชาวเกาะครีตและชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านี้กล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษาของเราเอง" 12 เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจและลงสนทน่ท์พูดกันว่า "นี่อะไรกัน" 13 แต่บางคนเยาะเย้ยว่า "คนเหล่านี้เมาเหล้าจนใหม่" 14 ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครสาวกลีบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า "ท่านชายยูเดียและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด 15 ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าจนเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า 16 แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า 17 `พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเพระวิญญาณของเราเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น 18 ในคราวนั้นเราจะเพระวิญญาณของเราบนทาสและทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์ 19 เราจะสำแดงการมหัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดินเบื้องล่างเป็นเลือด ไฟและไอควัน 20 ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่ นั้น คือวันใหญ่ซึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า 21 และจะเป็นเช่นนั้นคือทุกคนที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด' 22 ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชวามหาชีวิต เป็นผู้ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดให้แจ้งให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว 23 พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย 24 พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์สิ้นพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้ 25 เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า `ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีไถ่หัวนไหว 26 เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ์ ยิ่งกว่านี้เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย 27 เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพเจ้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้ทองคำบริสุทธิ์ของพระองค์ไปเยินนำไป 28 พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์ มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสิพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์' 29 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ 30 ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบบว่าพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปณิญาว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบ้านเอาของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสตให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน 31 ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสตว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระมังสะของพระองค์ก็ไม่ไปเยินนำไป 32 เหตุฉะนั้นพระเจ้าได้ทรงบังดาลให้คนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้ 33 เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว 34 เหตุว่าท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่

องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา
35 จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน"
36 เหตุฉะนั้นในหัวค่ำอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซู
ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรัสไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์"
37 เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลกปลอบลไป จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครสาวกอื่นๆว่า
"พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี"
38 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า
"จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน
เพื่อว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย
และท่านจะได้รับขอบพระทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์
39 ด้วยว่าพระวิญญาณนั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย
และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์"
40 เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยานและได้เตือนสติเขาว่า
"จงเอาตัวรอดจากยุคที่กดขี่นี้เถิด"
41 คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา
ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน
42 เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นจงในคำสอนและสามัคคีธรรมของข้าพเจ้าอัครสาวก
และร่วมใจกันในการพักพิงมาพักและการอธิษฐาน
43 เขามีความเกรงกลัวต่อกันทุกคน
และพวกอัครสาวกทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ
44 บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว
และทรัพย์สินของพวกเขาล้วนเข้าเอามารวมกันเป็นของกลาง
45 เขาจึงใช้ขายทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ
46 เขาได้ร่วมใจกันไปในพระวิหาร
และหักขนมปังตามบ้านของเขาร่วมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยจิตใจ
ทุกวันเรื่อยไป
47 ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ชอบใจ
ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรที่ขึ้นทุกวัน

Chapter 3

1 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้าพระวิหารในเวลาอธิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสามโมง
2 มีชายคนหนึ่งเป็นยิวตั้งแตร์กัมาดา ทุกวันเขนเคยหาหนามขวามาวางไว้ริมประตูพระวิหาร
ซึ่งมีชื่อว่าประตูดาม เพื่อให้ชอกทานจากคนที่จะเข้าไปในพระวิหาร
3 คนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ชอกทาน
4 ฝ่ายเปโตรกับยอห์นฟังดูเขาบอกว่า "จงดูพวกเรานี้เถิด"
5 คนชอกทานนั้นได้เข้มนวด คาดว่าจะได้อะไรจากท่าน
6 เปโตรกล่าวว่า "เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน
คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด"
7 แล้วเปโตรจับมือขวาของเขาทั้งสอง และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาทั้งสองก็กำลัง
8 เขาจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น
เดินเดินโลดสรเริญพระเจ้าไป
9 คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า
10 จึงรู้ว่าเป็นคนหนึ่งซึ่งนั่งชอกทานอยู่ที่ประตูดามแห่งพระวิหาร
เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแก่คนนั้น
11 เมื่อคนทั้งสองที่หายนั้นยังยืนเปโตรและยอห์นอยู่
ฝูงคนก็วิ่งไปหาท่านที่เลื่องพระวิหารซึ่งเรียกว่า เลื่องของชาโลมอน
ด้วยความอัศจรรย์อย่างยิ่งนัก
12 พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า "ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย
ในหนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เข้มนวดเราทำไมเล่า
อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้เดินได้โดยฤทธิ์ของความบริสุทธิ์ของเรานี้เอง
13 พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา
ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว
และได้ปฏิเสศพระองค์ต่อหน้าปาลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป
14 แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม
และได้ชอให้เขาปล่อยผู้มาคนให้ท่านทั้งหลาย
15 จึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย
เราเป็นพยานในเรื่องนี้
16 โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์
พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น
คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี้หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย
17 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบว่าการที่ท่านทั้งหลายได้กระทำการนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร
ทั้งคนผู้ครอบครองของท่านก็ทำเหมือนกันด้วย
18 แต่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้น
ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระองค์ว่า
พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึงทรงให้สำเร็จตามนั้น
19 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหนักใจและตั้งใจใหม่ เพื่อจะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย
เพื่อเวลาขึ้นไยนั้นจะได้มาจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
20 และเพื่อพระองค์จะได้ทรงใช้พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้แจ้งไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว
21 พระองค์นั้น สรรพจะต้องรับไว้จนถึงวาระเมื่อสี่สัปดาห์จะตั้งขึ้นใหม่
ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากบรรดาศาสดาพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์ ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก
22 ที่จริงโมเสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า
ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง

เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากข้าพเจ้าพี่น้องของท่าน
ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้หนึ่งในสิ่งสารพัดซึ่งพระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน
23 และจะเป็นเช่นนั้นคือถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่เชื่อฟังศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง
เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พ้นาศไปจากท่ามกลางประชาชน'
24 และบรรดาศาสดาพยากรณ์
ตั้งแต่ชามูเอลเป็นลำดับมาก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันพยากรณ์ถึงกาลครั้งนี้
25 ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์นั้น
และของพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา คือได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า
'บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเชื้อสายของเจ้า'
26 ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้พระเยซูพระบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว
จึงทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย
โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับจากความชั่วช้าของตน"

Chapter 4

1 ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่
ปุโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหารและพวกสะดูสีมาหาท่านทั้งสอง
2 ด้วยเขาเป็นทุกข์ร้อนใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอน
และประกาศแก่คนทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระเยซู
3 เขาจึงจับท่านทั้งสองจำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว
4 แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน
5 ต่อมาครั้งรุ่งขึ้นพวกครอบครองกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมจารย์
6 ทั้งอันนามหาปุโรหิต และคายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์
กับคนอื่นๆที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม
7 เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า
"ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด"
8 ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กล่าวแก่เขาว่า
"ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล
9 ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการดีซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้ว่า
เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว
10 ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า
โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรัสไว้ที่กางเขน
และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์
โดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน
11 พระองค์เป็น 'ศิลา' ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็น 'ช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย
'ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว'
12 ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้
ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ"
13 เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น
และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้น้อยก็ประหลาดใจ
แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู
14 เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดขึ้นได้
15 แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาจึงปรึกษากัน
16 ว่า "เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่น
ก็ดูปรากฏแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้
17 แต่ให้เขาพูดอย่างแข็งแรงห้ามไม่ให้พูดคำอื่นนั้นกับผู้อื่นหนึ่งผู้ใดเลย
เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง"
18 เขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา
แล้วห้ามปรามเด็ดขาดไม่ให้พูดหรือสอนนอกพระนามของพระเยซูอีกเลย
19 ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า
"การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือ
ขอท่านทั้งหลายพิจารณาเถิดเถิด
20 ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้"
21 เมื่อเขาต่อสู้กับท่านทั้งสองนั้นอีกแล้วก็ปล่อยไป
ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างไรได้เพราะกลัวคนเหล่านั้น
เหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น
22 ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว
23 เมื่อเขาปล่อยท่านทั้งสองแล้ว ท่านจึงไปหาพวกของท่าน
เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่พวกปุโรหิตผู้ใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ว่าแก่ท่าน
24 เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงพูดพระเจ้าว่า "พระองค์เจ้าข้า
ผู้เป็นพระเจ้าซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น
25 พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า
'เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์
26 บรรดาภคสิทธิ์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น
และนักปกครองผูกหมั่นต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์'
27 ความจริงทั้งเฮโรดและปอนทัสปีลาต กับพวกต่างประเทศ
และชนชาติอิสราเอลได้ผูกหมั่นกันต่อสู้พระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว
28 ให้กระทำสิ่งสารพัดตามที่พระหัตถ์
และพระหัตถ์ของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น
29 บัดนี้พระเจ้าเจ้าข้า ขอโปรดทอดพระเนตรการทุกข์ของเรา
และโปรดประทานให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า
30 เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกรักษาเราไว้ให้หาย
และได้โปรดให้หมายสำคัญกับการมหัศจรรย์บังเกิดขึ้น

โดยพระนามแห่งพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์"
31 เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้สว่างไสว
และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ
32 คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอิจฉาสิ่งของที่ตนมีอยู่เป็นของตน
แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง
33 อัครสาวกจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า
และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน
34 และในพวกศิษย์ไม่มีผู้ใดขัดสน เพราะผู้ใดมีไร่นาบ้านเรือนก็ขายเสีย
และได้นำเงินค่าของที่เขาได้นั้นมา
35 วางไว้ที่เท้าของอัครสาวก อัครสาวกจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ
36 ฝ่ายโยเสส ที่อัครสาวกเรียกว่า บารนาบัส (แปลว่าลูกแห่งการหนุนหน้าใจ) เป็นพวกเลวี
ชาวเกาะไซปรัส
37 มีที่นาก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั่นมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก

Chapter 5

1 แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปไพราได้ขายที่ดินของตน
2 และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขายักเก็บไว้ ภรรยาของเขาจึงรู้ด้วย
และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก
3 ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า "อานาเนีย
เหตุใดในศาสนาจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมุสาต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์
และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้
4 เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอำนาจของเจ้ามิใช่หรือ
มิเหตุอะไรก็เกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์แต่ได้มุสาต่อพระเจ้า"
5 เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย
และเมื่อคนทั้งปวงทราบเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง
6 พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้แล้วหามเอาไปฝัง
7 หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขาซึ่งไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป
8 ฝ่ายเปโตรถามนางว่า "เจ้าขายที่ดินได้ราคาเท่านั้นหรือ จงบอกเราเถิด" หญิงนั้นจึงตอบว่า
"ได้เท่าที่ฉันจำค่ะ"
9 เปโตรจึงถามนางว่า
"ใจนักร้างทั้งสองได้พร้อมใจกันทดลองพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า จงดูเถิด
เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย"
10 ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร
และพวกคนหนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของตน
11 ความเกรงกลัวอย่างนี้เกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวงที่ไดยินเหตุการณ์นั้น
12 มีหลายคำสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครสาวกได้ทำด้วยมือของตนในหมู่ประชาชน
(พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเฉลียงของศาลาโมอน
13 และคนอื่น ๆ ไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพพวกเขามาก
14 มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าก่อน)
15 จนเขาพากันเจ็บป่วยออกไปที่ถนนวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป
อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกเขาบางคน
16 ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม
พากันป่วยและคนที่มิมีไข้ก็โรคภัยตเบียนมาและทุกคนก็หาย
17 ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูสี) มีความโกรธอย่างยิ่ง
18 จึงได้จับพวกอัครสาวกจำไว้ในคุกหลวง
19 แต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก พาอัครสาวกออกไป
บอกว่า
20 "จงไปยืนในพระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง"
21 เมื่ออัครสาวกได้ยินอย่างนั้น พวกเขาเร่งเข้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร
ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่านได้เรียกประชุมสภา
พร้อมทั้งบรรดาผู้เฒ่าทั้งหมดของชนอิสราเอล แล้วได้คนไปเพื่อพาอัครสาวกออกมา
22 แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่พบพวกอัครสาวกในคุก จึงกลับมารายงาน
23 ว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นคุกปิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู
ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้างใน"
24 เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกปุโรหิตใหญ่ ได้ยินคำเหล่านี้
ก็ถึงแผนที่จะให้เรื่องของอัครสาวกว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป
25 มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า "ดูเถิด คนเหล่านั้น
ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุกกำลังยืนสั่งสอนคนทั้งปวงอยู่ในพระวิหาร"
26 แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครสาวกมาโดยดี
เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอาหินขว้าง
27 เมื่อเขาได้พาพวกอัครสาวกมาแล้วก็ให้ยืนหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงถาม
28 ว่า "เราได้จำจับพวกเจ้าอย่างแข็งแรงมิให้สอนนอกข้อนี้ ก็ดูเถิด
เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม
และปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้นั้นตกอยู่กับเรา"
29 ฝ่ายเปโตรกับอัครสาวกอื่น ๆ ตอบว่า
"ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์
30 พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้นั้น
พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นใหม่
31 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นเจ้าชาย
และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่
และจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา
32 เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญาณบริสุทธิ์

ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็เป็นพยานด้วย"
33 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกบาคใจ ติดกันว่าเจ้าพวกอัครสาวกละ
34 แต่คนหนึ่งชื่อกามาเลียเอลเป็นพวกฟาริสี และเป็นธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ
เป็นที่นับถือของประชาชน
ได้ยืนขึ้นในสภาแล้วสั่งให้พาพวกอัครสาวกออกไปเสียภายนอกครู่หนึ่ง
35 ท่านจึงได้กล่าวแก่เขาว่า "ท่านชนชาติอิสราเอล ซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี
36 เมื่อคราวก่อนมีคนหนึ่งชื่อตุดาสอดตัวว่าเป็นผู้วิเศษ มีผู้ยึดติดตามประมาณสี่ร้อยคน
แต่ตุดาสถูกฆ่าเสีย คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อฟังเขาก็ระจัดกระจายสาบสูญไป
37 ภายหลังผู้ที่มีอีกคนหนึ่งชื่อตุดาสเป็นชาวกาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราวจบบัญชีสามะโนครว
และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก ผู้นั้นก็พินาศด้วย
และคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังเขาก็ระจัดกระจายไป
38 ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง
อย่าทำอะไรแก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความผิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้มละลายไปเอง
39 แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำลายเสียก็ไม่ได้
เลือกกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับพระเจ้า"
40 เขาทั้งหลายจึงยอมเห็นด้วยกับกามาเลียเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครสาวกเข้ามาแล้ว
จึงเขียนและกำชับไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยไป
41 พวกอัครสาวกจึงออกไปให้พ้นหน้าสภาด้วยความยินดีที่เห็นว่า
ตนสมควรได้รับการทูลเกียรติเพราะพระนามของพระองค์นั้น
42 ที่ในพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์
ทุกวันมิได้ขาด

Chapter 6

1 ในคราวนั้น เมื่อศิษย์กำลังทวีมากขึ้น
พวกกรีกบ่นติเตียนพวกฮีบรูเพราะในการแจกทานทุกวันนั้น
เขาว่าไม่ได้แจกให้พวกหม่ำยชาวกรีก
2 ฝ่ายอัครสาวกทั้งสิบสองคนจึงปรึกษารดาศิษย์ให้มาหาเขาแล้วกล่าวว่า
"ซึ่งเราจะละเลยพระวจนะของพระเจ้ามัวไปแจกอาหารก็หาควรไม่
3 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี
ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะต้องเขาไว้ดูแลการงานนี้
4 ฝ่ายพวกเราจะชะม้กเพิ่มนอทธิฐานและสั่งสอนพระวจนะเสมอไป"
5 คนทั้งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเทเฟน ผู้ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์
กับฟีลิป โปรโครัส นีลาโรร ที่โมน ปารมนัส และนีโกลัสชาวเมืองอันติโอก
ซึ่งเป็นผู้เข้าจารีตฝ่ายสะนาอีว
6 คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครสาวก และเมื่อพวกอัครสาวกได้อธิษฐานแล้ว
จึงได้วางมือบนเขา
7 การประกาศพระวจนะของพระเจ้าได้เจริญขึ้น
และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม
และพวกปุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในทางเขื่อนั้น
8 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช
จึงกระทำการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน
9 แต่มีบางเจมนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบรดิน มีทั้งชาวไซริน
ชาวเอ็กซานเดอร์ กับบางคนจากซิดีเซียและเอเซีย ได้ลุกขึ้นพากันมาโต้เถียงกับสเทเฟน
10 คนเหล่านั้นสู้คดีปัญญาและนำใจของท่านเมื่อท่านกล่าวแก่เขาไม่ได้
11 เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จว่า "เราไดยินคนหนึ่งพูดหมิ่นประมาทต่อโมเสสและต่อพระเจ้า"
12 เขายูงคนทั้งปวงและพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา
13 ให้พยานเท็จจากกล่าวว่า "คนนี้พูดหมิ่นประมาทสถานบริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญัติไม่หยุดเลย
14 เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธนี้จะทำลายสถานที่นี้
และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสไว้ไว้แก่เรา"
15 พวกสมาชิกสภาต่างแห่งดูสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์

Chapter 7

1 มหาปุโรหิตจึงถามว่า "เรื่องนี่จริงหรือ"
2 ฝ่ายสเทเฟนจึงตอบว่า "พี่น้องและท่านผู้ใหญ่ทั้งหลาย ขอฟังเถิด
พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา
เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่ไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน
3 และได้ตรัสกับท่านว่า 'เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า
ไปยังแผ่นดินที่ เราจะชี้ให้เจ้าเห็น'
4 อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน
หลังจากที่บิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่น
มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้
5 แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดินนี้แม้ว่าเขาเท่านี้ก็ไม่ได้
และขณะเมื่อท่านยังไม่มิตูร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน
และเชื้อสายของท่านที่มาจากหลังท่าน
6 พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ
และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส และจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี
7 พระเจ้าตรัสว่า 'และเราจะพิพากษาประเทศที่เขาจะเป็นทาสนั้น
ภายหลังเขาจะออกมาและประณินบิตีรา ณ สถานที่นี้'
8 พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาพิธิเข้าสู่หน้ดไว้กับอับราฮัม
เหตุฉะนั้นเมื่ออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค จึงให้เข้าสู่หน้ดในวันทีแปด
อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบุตรสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา

9 ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดจิตใจเซฟจึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์
แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ
10 ทรงโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น
และทรงให้ท่านเป็นที่โปรดปรานและมีสติปัญญาในสายพระเนตรของฟาโรห์
กษัตริย์ของประเทศอียิปต์
ท่านจึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนักของท่าน
11 แล้วบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินอานอน และมีความลำบากมาก
บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร
12 ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข่าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงได้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก
13 พอลราวีทั้งสองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศ์ญาติของตนด้วย
14 ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบมาดกับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา
15 ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ
16 เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมีในอุโมงค์ที่บารอห์มเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรชายช
องฮาโมรีบิดาของเซเคมี
17 เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัม
ชนชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์
18 จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์
19 กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกบัญชาท่านกษัตริย์ของเรา ทมเหงบรรพบุรุษของเรา
บังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของเขาสืบไปไม่ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้
20 คราวนั้นโมเสสเกิดมา มีรูปร่างงดงาม เขาจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน
21 และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว
ราชธิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน
22 ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์
มีความเฉลียวแหลมมากในการพูดและกิจการต่างๆ
23 แต่ครั้นโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน
คือชนชาติอิสราเอล
24 เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกทิ่มแทงจึงเข้าไปช่วย
โดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแค้น
25 ด้วยคิดว่าญาติพี่น้องคงฆ่าใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของตน
แต่เขาหาเข้าใจดังนั้นไม่
26 วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบเขาขณะวิาทกัน ก็อยากจะให้เขากลับคืนอีก จึงกล่าวว่า
‘เพื่อนเอ๋ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนจึงทำร้ายกันเล่า’
27 ฝ่ายคนที่ทิ่มแทงเพื่อนนั้นจึงผลักโมเสสออกไปและกล่าวว่า
‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา’
28 เจ้าจะฆ่าเราเสียเหมือนฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ’
29 เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดีย และให้กำเนิดบุตรชายสองคนนั้น
30 ครั้นล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว
บุตรสาวองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้
ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย
31 เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิตนั้น
ครั้นเข้าไปดูใกล้ๆก็มีพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขา
32 ว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค
และเป็นพระเจ้าของยาโคบ’ โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดู
33 ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า ‘จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย
เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์’
34 ดูเถิด เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว
และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยเขาให้รอด จงมาเถิด
เราจะได้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์’
35 โมเสสผู้ซึ่งถูกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า
‘ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา’
โดยมือของบุตรสาวซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้
พระเจ้าทรงไ้โมเสสคนนั้นและให้เป็นทั้งผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น
36 คนนี้แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา
โดยที่ได้ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆในแผ่นดินอียิปต์
ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี
37 โมเสสคนนี้แหละได้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า
‘องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานเสนาบดีพยากรณ์ผู้หนึ่ง
เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้หนึ่ง’
38 โมเสสนี้แหละได้อยู่กับพลไพร่ในถิ่นทุรกันดารกับบุตรสาวซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย
และอยู่กับบรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับพระดำรัสอันทรงชีวิตมาให้เราทั้งหลาย
39 บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา
ด้วยมีใจปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์
40 จึงกล่าวแก่อาโรนว่า ‘ขอสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป
ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ’
41 ในคราวนั้นเขาทั้งหลายได้ทำรูปโคหนุ่ม และได้นำเครื่องสัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น
และมีโยนดีในสิ่งซึ่งมือของตนเองได้ทำขึ้น
42 แต่พระเจ้าทรงเห็นพระพิศมัยไปเสียและปล่อยให้เขาหมัการหมู่มาในท้องฟ้า
ตามที่มิเชียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งเสนาบดีพยากรณ์ว่า ‘โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย
เจ้าได้ฆ่าตัวบุตรเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ’
43 แล้วเจ้าทั้งหลายได้หาหมันพลของพระโมเสส และได้เอาดาบพระพราน
รูปพระที่เจ้าได้กระทำขึ้นเพื่อกราบหมันการรูปนั้นต่างหาก
เราจึงจะกล่าวแก่เจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่บนเมืองบาบิโลนอีก’
44 บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีพลพลานแห่งสักขีพยาน
ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้เมื่อตรัสกับโมเสสว่าให้ทำพลพลานแบบที่ได้เห็น

45 ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มาภายหลัง เมื่อได้รับพลพลานนั้นจึงชนตามโยชูวาไป
เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดาประชาชาติ
ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา พลพลานนั้นก็มิเสื่อมมาจนถึงสมัยดาวิด
46 ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า
และมีใจปรารถนาที่จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ
47 แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์
48 ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุดหาได้ประทับในพระวิหารซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้ไม่
ตามที่เสนาบดีพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า
49 ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา
เจ้าจะสร้างนิเวศอะไรสำหรับเรา หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน’
50 สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น มิใช่หรือ’
51 โอ คนชาติคือคนใจดีอยู่ดี ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่เสมอ
บรรพบุรุษของท่านทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย
52 มิใช่หรือในเสนาบดีพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านได้ทิ่มแทง
และเขาได้ฆ่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม
ซึ่งท่านทั้งหลายได้ทรยศและฆ่าพระองค์นั้นเสีย
53 คือท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์
แต่หาได้ประพฤติตามพระราชบัญญัตินั้นไม่’
54 เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกบาปใจ และชนซึ่งเข้าด้วยนั้นเข้าใส่สเทเฟน
55 ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้เข้มน้ดูสวรรค์เห็นสง่าราศีของพระเจ้า
และพระเยซูทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า
56 แล้วท่านได้กล่าวว่า ‘ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง
และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า’
57 แต่เขาทั้งหลายจึงร้องเสียงดังและอุดหูวิ่งกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน
58 แล้วขับไล่ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เป็นพยานปรักปรำสเทเฟนได้ผากเสื้อผ้า
ของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเซโล
59 เขาจึงเอาหินขว้างสเทเฟนเมื่อกำลังอ่อนนอนพระเจ้าอยู่ว่า ‘ข้าแต่พระเยซูเจ้า
ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย’
60 สเทเฟนก็ถูกขว้างร้องเสียงดังว่า ‘พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้’
เมื่อกล่าวเช่นนั้นแล้วก็ล่วงหลับไป

Chapter 8

1 การที่เขาฆ่าสเทเฟนเสียนั้นเขาก็เห็นชอบด้วย
คราวนั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม
และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครสาวกได้กระจัดกระจายไปทั่ววันแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย
2 ผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าก็ฝังสเทเฟนไว้ แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง
3 ฝ่ายเซโลพยายามทำลายคริสตจักร
โดยเข้าไปลบล้างชายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก
4 ฉะนั้นฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น
5 ส่วนที่ลี้ภัยจึงลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง
6 ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ที่ลี้ภัยได้ประกาศ เพราะเขาได้ยินท่านพูด
และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น
7 ด้วยว่าฟีโลโตรกที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น
และคนที่เป็นโรคมืดพบกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ
8 จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น
9 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำอาถรรพ์ในเมืองนั้นมาก่อน
และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงไหล เขาเคยตัวว่าเป็นผู้เสก
10 ฝ่ายคนทั้งปวงทั้งผู้เฒ่าผู้โง่ก็สนใจคนนั้น แล้วว่า ‘ชายคนนี้เป็นมหัทธิฤทธิ์ของพระเจ้า’
11 คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำอาถรรพ์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงไหลมานานแล้ว
12 แต่เมื่อฟีลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว
คนทั้งหลายก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง
13 ฝ่ายซีโมนเองจึงเสียดาย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟีลิปต่อไป
และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟีลิปได้กระทำ
14 เมื่อพวกอัครสาวกซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า
ชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขา
15 ครั้นเปโตรกับยอห์นลงไปถึงก็อธิษฐานเผื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์
16 (ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด
เป็นแต่เขาได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น)
17 เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์
18 เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยคาราวางมือของอัครสาวก
จึงนำเงินมาให้อัครสาวก
19 และว่า ‘ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าวางมือบนผู้ใด
ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์’
20 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่ซีโมนว่า ‘ให้เงินของเจ้าพิสดารไปด้วยกับเจ้าเถิด
เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้’
21 เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า
22 เหตุฉะนี้ จงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้า
และอธิษฐานขอพระเจ้าทรงอภัยโทษแก่ความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า
23 ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่นและติดพันจนแก่ความชั่วช้า’
24 ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า ‘ขอท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย
เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวแล้วนั้นจะไม่ได้อุปติแก่ข้าพเจ้าสักอย่างเดียว’
25 ครั้นพวกอัครสาวกเป็นพยานและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว

ก็กลับไปปังกงฺยูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง
26 แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟิลิปว่า
"จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางไปทารุช"
27 ฝ่ายฟิลิปก็ลุกขึ้นไป และดูเถิด มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที
เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย
และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้มานมัสการในกรุงเยรูซาเล็ม
28 ขณะนั้นทรงมักกลับไป ท่านอ่านหนังสือพยากรณ์ของอิสยาห์ที่ศาสดาพยากรณ์อยู่
29 ฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์สั่งฟิลิปว่า "จงเข้าไปหิตริดมานันเกิด"
30 ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยินท่านอ่านหนังสือพยากรณ์ของอิสยาห์ที่ศาสดาพยากรณ์ว่า
"ซึ่งท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ"
31 ท่านก็จึงตอบว่า "ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้" ท่านจึงเชิญฟิลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน
32 พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ 'เขาได้นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า
และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น
33 ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเลยเลย
และผู้ที่เลาะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน
เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว'
34 ท่านก็จึงถามฟิลิปว่า "ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวอย่างนั้นถึงผู้ใด เล็งถึงตัวท่านเอง
หรือเล็งถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้าเถิด"
35 ฝ่ายฟิลิปจึงเริ่มเล่าจับต้นกล่าวตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ซึ่งแจ้งถึงเรื่องพระเยซู
36 ครั้นกำลังเดินทางไปถึงมาถึงที่มินาแห่งหนึ่ง ท่านก็จึงบอกว่า "ดูเถิด มินา
มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา"
37 และฟิลิปจึงตอบว่า "ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้" และท่านก็จึงตอบว่า "ข้าพเจ้าเชื่อว่า
พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า"
38 แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสองลงไปในน้ำทั้งฟิลิปกับขันที
ฟิลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา
39 เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไปเสีย
และท่านนั้นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี
40 แต่มีผู้ได้พบฟิลิปที่เมืองอาไซทัส และมีเถิดทางมา
ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมืองจนท่านมาถึงเมืองซีซารียา

Chapter 9

1 ฝ่ายเซโลยงผู้คารามกล่าวว่าพระเจ้าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไปหามหาปุโรหิต
2 ขอหนังสือไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่าชายหรือหญิง
จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม
3 เมื่อเขาได้เดินทางไปถึงก็จะถึงเมืองดามัสกัส
ในทันใดนั้นมิแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ
4 เขาโลจึงล้มลงดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า "เซโล เซโลเอ๋ย
เจ้าเข้มแข็งเท่าใด"
5 เขาโลจึงทูลถามว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราคือเยซู
ที่เจ้าเข้มแข็ง ซึ่งเจ้าถีนประตักก็ยกหนัก"
6 เขาโลก็ตัวสั่นและรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า "พระองค์เจ้าข้า
พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า
"เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำประกาศใดจะมีคนบอกให้รู้"
7 คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร
8 ฝ่ายเซโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น
เขาจึงงูมมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส
9 ตาของท่านก็มืดมัวไปถึงสามวันและท่านมิได้กินหรือดื่มอะไรเลย
10 ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้น โดยมีนิมว่า
"อานาเนียเอ๋ย" อานาเนียจึงทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี้"
11 องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า "จงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง
ตามหาชายคนหนึ่งชื่อเซโลเขาเฝ้าเมืองท่าเรือซึ่งอยู่ในบ้านของยูดาส เพราะดูเถิด เขากำลังอดิษฐานอยู่
12 และในนิมิตเขาได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก"
13 แต่อานาเนียทูลตอบว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า
เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก
14 และในทันใดเขาได้อ่านมาจากพวกปุโรหิตใหญ่
ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่ร้องออกพระนามของพระองค์"
15 ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า "จงไปเถิด
เพราะว่าคนนั้นเป็นภษณะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ
กษัตริย์และชนชาติอิสราเอล
16 เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา"
17 แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านวางมือบนเขาโลกล่าวว่า "พี่เซโลเอ๋ย
องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น
ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์"
18 และในทันใดนั้นมืออะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเซโล แล้วก็เห็นได้อีก
ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา
19 พอรับประทานอาหารแล้วก็มิกำลังขึ้น เซโลก็พ้ออยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน
20 ท่านไม่ได้ร้อง ท่านประกาศตามธรรมศาลา กล่าวเรื่องพระคริสต์ว่า
พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
21 คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจแล้วว่า
"คนนี้มีไข้หรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนามนี้
และเขามาที่นี่หวังจะผูกมัดพวกนั้นส่งให้พวกปุโรหิตใหญ่"
22 แต่เซโลก็ยังมิกำลังขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนั่งอึ้งอยู่ โดยพิสูจน์ให้เขาเห็นว่า

พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์
23 ครั้นต่อมาอีกหลายวันพวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าเซโลเสีย
24 แต่เรื่องการบอกร้ายของเซโลถึงเซโล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง
คอยฆ่าเซโลให้ตกลงวันกลางคืน
25 แต่เหล่าสาวกได้ให้เซโลหนีไปในเชิงใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางคืน
26 ครั้นเซโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านก็รีบจะพบให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัว
เพราะไม่เชื่อว่าเซโลเป็นสาวก
27 แต่บรรนาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครสาวก
แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเซโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน
ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส
28 แล้วเซโลเข้าออกนอกออกในอยู่กับพวกอัครสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม
29 ประกาศออกพระนามของพระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดไล่เลยกับพวกกรีก
แต่พวกนั้นหาข้อซึ่งจะฆ่าท่านเสีย
30 เมื่อพี่น้องรู้อย่างนั้นจึงพาท่านไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส
31 เหตุฉะนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสงบสุขและเจริญขึ้น
ประพตักติดด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า
และได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตสมาธิก็ยังทวีมากขึ้น
32 ต่อมาเมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว
ก็กลับมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย
33 เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว
34 เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า "ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค
จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด" ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น
35 ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา
และที่ราบซาโรนได้เห็นแล้วจึงกลับมาหาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า
36 ในเมืองยัฟฟามีหญิงคนหนึ่งเป็นศิษย์ชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่าโดรคัส
หญิงคนนี้เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์และให้ทานมากมาย
37 ต่อมาเธอนั้นหญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำสรงวางไว้ในห้องชั้นบน
38 เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา พวกสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน
เชิญท่านมาหาเขาโดยเร็ว
39 ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และบรรดาหญิงมายั
ติดยืนอยู่กับท่านทวนร้องไห้และขอให้ท่านดูเลือกลูกไม้เสื้อผ้าต่างๆซึ่งใครดส์หาเมืองยังมีชีวิตอยู่
40 ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐาน
แล้วหันมายังศพนั้นกล่าวว่า "ทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น" ทาบิธาก็ลืมตา เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง
41 ฝ่ายเปโตรยืนนอกออกพวยงเธอขึ้น จึงเรียกวิสุทธิชนทั้งหลายกับพวกแม่ยายเข้ามา
แล้วมอบหญิงที่เป็นชี้นั้นไว้ให้กับเขาทั้งหลาย
42 เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา คนเป็นอันมากมายเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า
43 ต่อมาฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

Chapter 10

1 ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโคเรเนลลัส อาศัยอยู่ในเมืองซีซารียา
เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย
2 เป็นคนมีศรัทธามาก คือท่านและทั้งครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า
ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอดิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ
3 เวลาประมาณบ่ายสามโมงนายร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง
คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหาท่านและกล่าวว่าแก่ท่านว่า "โคเรเนลลัสเอ๋ย"
4 และเมื่อโคเรเนลลัสหมั้นดูทูตสวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า "นี่เป็นประการใด
พระองค์เจ้าข้า" ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า "คำอธิษฐานและทานของท่านนั้น
ได้ขึ้นไปถึงในที่ระลึกถึงจำพระพระพักตร์พระเจ้าแล้ว
5 บัดนี้จึงใช้คนไปไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา
6 เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล
เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร"
7 ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้พูดกับโคเรเนลลัสไปแล้ว
ท่านได้เรียกคนใช้สองคนกับทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีศรัทธามาก ที่เคยปรนนิบัติท่านเสมอ
8 และเมื่อโคเรเนลลัสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา
9 วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปถึงเมืองยัฟฟาแล้ว
ประมาณเวลาเที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอดิษฐาน
10 ก็คิดว่าอยากจะรับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขาจึงจัดอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้มไป
11 และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่
ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก
12 ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า
สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่ในท้องฟ้า
13 มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า "เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด"
14 ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า "มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น
ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย"
15 แล้วจึงมีพระสุรเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่าแก่ท่านว่า "ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว
อย่าว่าเป็นของต้องห้าม"
16 เห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า
17 เมื่อเปโตรจึงคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดูเถิด
คนที่โคเรเนลลัสใช้ไปนั้น เมื่อถามหาและพบบ้านของซีโมนแล้วก็มาขึ้นอยู่หน้าประตูไว้
18 และร้องถามว่า ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่
19 เมื่อเปโตรตรัสตอบเรื่องนิมิตนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์กับท่านว่า "ดูเถิด ชายสามคนตามหาเจ้า
20 จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา"

21 เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่งโครเนลิอัสได้ใช้มากล่าวว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ทำนมาหานี้ ท่านมาสุระอะไร"

22 เขาจึงตอบว่า "นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว โครเนลิอัสผู้นั้นได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทูตสวรรค์บรูสุทธิ ให้มาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน"

23 เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาพักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้นเปโตรก็ไปกับเขาและพวกพี่น้องบางคนที่มีเมืองยัฟฟา ก็ไปด้วย

24 ล่วงมาอีกวันหนึ่งเขาก็ไปถึงเมืองซิชริยา โครเนลิอัสกำลังคอยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว

25 ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลิอัสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน

26 ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลิอัสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า "จงขึ้นเถิดเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน"

27 เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปแลเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน

28 จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า "ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า คนชาติยิวนั้นจะคบให้สนิทกับคนต่างชาติหรือเข้าเชื่อมก็เป็นทีพระราชนิบัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมกติน

29 เหตุฉะนั้น เมื่อท่านได้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่คิด ข้าพเจ้าจึงขอถามว่าท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร"

30 โครเนลิอัสจึงตอบว่า "สืบมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถืออดอาหารอยู่จนถึงเวลา และประมาณเวลาบ่ายสามโมงข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อมีขนบับ

31 ผู้นั้นได้กล่าวว่า 'โครเนลิอัสเอ๋ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสดับฟังแล้ว และท่านของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว

32 เหตุฉะนั้น จงให้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน'

33 ข้าพเจ้าจึงให้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้"

34 ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด

35 แต่ใดใดในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรมก็เป็นทีชอบพระทัยพระองค์

36 เพราะคำที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนที่ทั้งปวง)

37 ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระคำนั้นท่านทั้งหลายก็รู้ คือพระคำที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นที่แคว้นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการบัพติศมาที่ยอห์นได้ประกาศนั้น

38 คือเรื่องพระเยซูชวามาหาเรีว่า

พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธาณภาพอย่างไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์

39 เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขาได้ฆ่าและแขวนไว้ที่นั่นไม่

40 ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์และทรงให้ปรากฏ

41 มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพวกพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน

คือทรงปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว

42 พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้ผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย

43 ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายย่อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ทุกๆคนที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์"

44 เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น

45 ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสุหนัตซึ่งเชื่อก่อนแล้ว ก็อดทนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมานับคนต่างชาติด้วย

46 เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาแปลกๆและยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า

47 "ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขารับบัพติศมาด้วยน้ำได้"

48 เปโตรจึงสั่งให้เขารับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรรับยังอยู่กับเขาอีกสองสามวัน

Chapter 11

1 ฝ่ายพวกอัครสาวกกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยินว่า คนต่างชาติได้รับพระวจนะของพระเจ้าเหมือนกัน

2 เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสุหนัตจึงตั้งข้อว่าท่าน

3 ว่า "ท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสุหนัต และรับประทานอาหารกับเขา"

4 แต่เปโตรได้อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า

5 "เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟาและกำลังอธิษฐานก็เคลิ้มไป แล้วเห็นนิมิตเห็นภาชนะอย่างหนึ่ง เหมือนผ้าผืนใหญ่หย่อนลงมาซึ่งล้นมาจากฟ้ามายังข้าพเจ้า

6 ครั้นข้าพเจ้าเข้มนิมิตต์นั้น ข้าพเจ้าได้เพ่งพิจารณาก็ได้เห็นสัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับสัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า

7 แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ผ่ากินเถิด'

8 แต่ข้าพเจ้าทูลว่า 'หามิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังไม่ได้เข้าปากข้าพระองค์เลย'

9 แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าครั้งที่สองว่า 'ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม'

10 เป็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งสิ้นก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก

11 ดูเถิด ในทันใดนั้นมีชายสามคนมายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่ รับใช้มาจากเมืองซิชริยามาหาข้าพเจ้า

12 พระวิญญาณจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหกคนนี้ได้ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราทั้งหลายจึงเข้าไปในบ้านของผู้นั้น

13 ผู้นั้นจึงกล่าวแก่พวกเราว่า ตัวท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกท่านว่า 'จงให้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา

14 เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำซึ่งจะทำให้ท่านกับทั้งครอบครัวของท่านรอด'

15 เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จมาสถิตกับเขาทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลงมาบนพวกเราในตอนต้นนั้น

16 แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า 'ยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์'

17 เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานของประทานแก่เขาเหมือนแก่เราทั้งหลาย ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืนพระเจ้าได้"

18 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า "พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย"

19 ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคียดแค้นเนื่องจากสเทพเน ก็พากันไปยังเมืองฟินิเซีย เกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก

และไม่ได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใดนอกจากแก่อีวพวกเดียว

20 และมิบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซรีน เมื่อมายังเมืองอันติโอก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย

21 และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

22 ชาวนี้ก็เล่าลือไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันติโอก

23 เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจ้าก็เปิตินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นงคิดสันติสุขอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

24 บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า

25 บารนาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาซาโล

26 เมื่อพบแล้วจึงพาเขามายังเมืองอันติโอก

ต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดปีหนึ่ง

ได้สั่งสอนคนเป็นอันมากและในเมืองอันติโอกนั้นเอง พวกสาวกได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

27 คราวนี้มีพวกศาสดาพยากรณ์ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองอันติโอก

28 ฝ่ายผู้หนึ่งในงานนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นกล่าวว่าโดยพระวิญญาณว่าจะเกิดการกันดารอาหารมากยิ่งขึ้นทั่วแผ่นดินโลก การกันดารอาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาودیอัสซีซาร์

29 พวกสาวกทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย

30 เขาจึงได้ทำดังนี้ และฝากไปกับบารนาบัสและซาโลเพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง

Chapter 12

1 แล้วคราวนั้นกษัตริย์เฮโรได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร

2 ท่านได้ฆ่ายากอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ

3 เมื่อท่านเห็นว่ากรนั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย (นี่เป็นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ)

4 เมื่อจับเปโตรแล้วจึงให้จำคุก ให้ทหารสี่หมู่ละสี่คนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลปัสกาแล้วจะพาออกมาให้แกคนทั้งหลาย

5 เพราะฉะนั้นเปโตรจึงอุกจำไว้ในคุก

แต่ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด

6 ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก

7 ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตองค์นั้นจึงกระตุ้นเปโตรที่สับสนให้ตื่นขึ้นแล้วว่า "จงลุกขึ้นเร็ว"

โซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร

8 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า "จงลาเถาและสวมรองเท้า" เปโตรก็ทำตาม

ทูตองค์หนึ่งจึงสั่งเปโตรว่า "จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด"

9 เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ท่านนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าได้เห็นนิมิต

10 เมื่อออกไปพ้นทหารยามขึ้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนันก็เปิดออกให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็ได้อันตรธานไปจากเปโตร

11 ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า "เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ารู้แน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว"

12 เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก ที่นั้นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่

13 พอเปโตรเกาะประตูรั้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดาม่าฟง

14 เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร เพราะความยินดียังยังไม่เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอกว่า

เปโตรยืนอยู่หน้าประตู
15 คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า "เจ้าเป็นบ้า" แต่หญิงคนนั้นยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริง เขาทั้งหลายจึงว่า "เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเปโตร"
16 ฝ่ายเปโตรจึงยืนเฝ้าประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ
17 แต่เปโตรโบกมือให้เขาฟัง
และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องที่ต้องลี้ภัยหนี เจ้าได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านส่งว่า "จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวกพี่น้องในวิหาร" เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น
18 แล้วครั้นรุ่งเช้า พวกทหารก็จับกุมนิติสโม่มีขึ้น้อย เปโตรพาเข้าไปในหนอ
19 เมื่อเฮโรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงได้สวนพวกทหารยามและรับสั่งให้ฆ่าเสีย
ฝ่ายเฮโรดก็ออกจากแคว้นยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา
20 ฝ่ายเอโรดกริ้วชาวเมืองไทรและเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อได้เอาใบสัถสกรรมของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอกลับเป็นโมดรีกันอีก เพราะชาวเมืองของเขาคืออาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น
21 เมื่อถึงวันนัด เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา
22 คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า "เป็นพระสุรเสียงของพระ มีเดชเสียงมนุชย์"
23 โนทันโดนั้น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า แล้วก็มีความหนักใจถึงร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย
24 แต่พระวจนะของพระเจ้าก็ยังแจ่มกระจ่างมากขึ้น
25 ฝ่ายบรรณานับกับเขาโล เมื่อได้ทำการกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไป พายอห์นผู้ผู้ถืออีกว่ามาระโกไปด้วย

Chapter 13

1 คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันท็อก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบรรณานับ ลิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไซริน มาเนอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเขาโล
2 เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหารอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า "จงตั้งบรรณานับกับเขาโลไว้สำหรับการที่เราเรียกให้เขากำนัน"
3 เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐาน และวางมือบนบรรณานับกับเขาโลแล้ว เขาก็ให้ท่านไป
4 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองก็ได้รับใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปเมืองซูลเลีย และได้เล่าเรื่องราวที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส
5 ครั้นมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย
6 เมื่อได้เดินตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาโฟสแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่งเป็นคนที่เวทมนตร์ เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่าบารเยซ
7 อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเซอร์จิอัสเปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบรรณานับกับเขาโลมา ประรณจะฟังพระวจนะของพระเจ้า
8 แต่เอลิมัสคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น) ได้จัดคนขัดขวางบรรณานับกับเขาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อ
9 แต่เขาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล) ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้มแข็งเอลิมัส
10 และพูดว่า "โอ เจ้าเป็นคนเต็มไปด้วยอุบายและใจร้ายทุกอย่าง ลูกของพญามาร เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม
เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขาไปหรือ
11 ดูเถิด บัดนี้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่บนเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลาแก่หนัด"
ทันใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลิมัส เอลิมัสจึงคลำหาคนให้วิ่งมือไป
12 ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วยพระดำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า
13 แล้วเปาโลกับพวกของท่านก็เล่าเรื่องราวออกจากเมืองปาโฟสไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม
14 แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันท็อกในแคว้นบิสิเดีย แล้วได้เข้าไปยังวังในธรรมศาลาในวันสะบาโต
15 เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของศาสตาดพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงได้คนไปบอกเปาโลกับบรรณานับว่า "พี่น้องเอ๋ย ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนที่ฟังก็เชิญกล่าวเถิด"
16 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า "ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอลและท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด
17 พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนั้นได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเราไว้ และได้ให้เขาเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์ และได้ทรงนำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์
18 พระองค์ได้ทรงทนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี
19 เมื่อพระองค์ได้ทรงล้างผลาญชนเจ็ดชาติออกจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการจับสลาก
20 ภายหลังพระองค์ทรงประทานพวกผู้วินิจฉัยแก่เขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงขมูเอลศาสตาดพยากรณ์
21 คราวนั้นเขาทั้งหลายได้ขอให้มัสซาร์
22 พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรชายดีจากตระกูลเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครบบสี่สิบปี
22 ครั้นตลอดกาลแล้วพระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดว่า 'เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซีเป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จจากประการ'
23 จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด

คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์
24 ก่อนที่พระองค์เสด็จมา
ยอห์นได้ประกาศบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล
25 เวลาที่ยอห์นทำการตามหน้าที่ของตนเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า 'ท่านทั้งหลายคิดเห็นว่า ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหรือไม่! แต่ดูเถิด จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้ามิได้ดูว่าจะแก่สยหรือลดลงพระบาทของพระองค์'
26 ท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และคนทั้งหลายในพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ข้าพเจ้าเรื่องความรอดนี้ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว
27 ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกขุนนางมิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของศาสตาดพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งเคยอ่านกันทุกวันสะบาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยที่พวกชาวโทษพระองค์
28 ถึงแม้ว่ามิได้พบความผิดประการใดในพระองค์ก็ควรจะให้ตาย พวกเขายังถือปาลาติป่ลงพระชนม์พระองค์เสีย
29 ครั้นท่านสำเร็จทุกอย่างตามซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์ เขาจึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์
30 แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์
31 พระองค์ทรงปรากฏแก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานว่าพระองค์แก่คนทั้งหลาย
32 เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา
33 พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เราผู้เป็นลูกหลานของชนเหล่านั้น คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียนไว้ในหนังสือสุดท้ายที่ทั้งสองว่า 'ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ทำเน็ดแก่ท่านแล้ว'
34 ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิได้กลับเพี้ยนไปอีกเลย พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า 'เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน'
35 เพราะพระองค์ตรัสไว้ในสุดที่อื่นว่า 'พระองค์จะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เพี้ยนนำไป'
36 ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตามพระทัยของพระเจ้า และได้กล่าวห้ไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เปื้อนน้ำไป
37 แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมานั้น มิได้ประสบความเพี้ยนเลย
38 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย
39 และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะไม่ได้โดยพระบาปบุญดีของโมเสส
40 เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี
เลือกว่าคำซึ่งพวกศาสตาดพยากรณ์ได้กล่าวไว้แน่จะได้แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า
41 'ดูก่อนให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาทหมิ่น ประหลาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่าเราจะทำการในกาลสมัยของเจ้า เป็นการที่แม้แต่ผู้มีบาปออกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อเลย'"
42 เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็ถืออโนนให้ประกาศคำเหล่านั้นให้เขาฟังในวันสะบาโตหน้า
43 คนคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกยิวยาวลายคนกับคนเข้าจาริตที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบรรณานับไป
ท่านทั้งสองจึงพูดกับเขา ขวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า
44 ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระวจนะของพระเจ้า
45 แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจจลาจลอย่างยิง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงได้แย้งกับพูดสาบประมาท
46 แล้วเปาโลกับบรรณานับสมีใจกล้า ได้กล่าวว่า "จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายได้เสีย และตัดสินใจว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด พวกเราจะบ่ยหน้าไปหาคนต่างชาติ
47 ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า 'เราไดตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของชนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายรอด ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก'"
48 ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดี และได้สรรเสริญพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อถือ
49 พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น
50 แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์ถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้นให้ตั้งยาเชิญ และไล่เปาโลกับบรรณานับออกจากเมืองของเขา
51 ฝ่ายเปาโลกับบรรณานับจึงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอีโคโนมูม
52 แต่พวกสาวกก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

Chapter 14

1 ต่อมาที่เมืองอีโคโนมูม เปาโลกับบรรณานับได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว กล่าวสั่งสอนเป็นที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็นอันมากได้เชื่อถือ
2 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อถี่ยุคนต่างชาติให้มิได้จลร้ายต่อพวกพี่น้อง
3 เหตุฉะนั้นฝ่ายท่านทั้งสองถอยอยู่ที่นั่นนาน มีใจกล้ากล้าในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงรับรองพระคำแห่งพระคุณของพระองค์ โดยทรงโปรดให้ท่านทั้งสองทำหน้าที่สำคัญและกรมให้ศรัยได้
4 แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายอัครสาวก

5 เมื่อทั้งคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง ได้ร่วมคิดกันจะทำการอภัยโทษ และเอาหินขว้างปาโลกับบารนาบัส

6 ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่ในแคว้นลิดาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับชนบทที่อยู่ล้อมรอบ

7 และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

8 ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งงูไข้เท้าไม่ได้ เขาพิการตั้งแต่ครรภ์มารดา ยังไม่เคยเดินเลย

9 คนนั้นได้ฟังปาโลพูดอยู่ ปาโลจึงขมวดเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้

10 จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า "จงลุกขึ้นเถิด" คนนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป

11 เมื่อหมู่ชนเห็นการซึ่งปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิดาโอเนียว่า "พวกพระแปลกเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว"

12 เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกปาโลว่า พระเฮโรดเมส

เพราะปาโลเป็นผู้บำเพ็ญในการพูด

13 ไพร่ทาสประจำรูปพระซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จูงัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายจะถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน

14 แต่เมื่ออัครสาวกบารนาบัสกับปาโลได้ยินดังนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย

วิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดัง

15 ว่า "ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้

เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย

และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสรรพัตซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น

16 ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติประพฤติตามชอบใจ

17 แต่พระองค์มิได้ทรงให้ชาวพานา

คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล

เราทั้งหลายจึงอัมใจด้วยอาทรรและความยินดี"

18 ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็

อัครสาวกก็ยังห้ามประชาชนมิให้สาธกกระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก

19 แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทีโอคและเมืองอีโคเนียม เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว

เขาก็ได้เอาหินขว้างปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว

20 แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง

วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอร์บีกับบารนาบัส

21 และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก

จึงกลับไปไปยังเมืองลิสตรา เมืองอีโคเนียม และเมืองอันทีโอคอีก

22 กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลายถึอนั้นขึ้น เดือนเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ และสอนว่า

เราทั้งหลายจำเป็นต้องทนความยากลำบากมากกว่าจะได้เข้าไปอาณาจักรของพระเจ้า

23 เมื่อท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร

และได้อธิษฐานและถืออดอาหารฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาศื่อสอนนั้น

24 และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปัสเตียก็มายังแคว้นปัมฟีเลีย

25 เมื่อได้กล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์గాแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัตทาเลีย

26 และแล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันทีโอค

คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า

ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น

27 เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร

และได้เล่าให้เขาฟังถึงพระชาติทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา

กับซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ

28 แล้วท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกสาวกที่นั่นนาน

Chapter 15

1 มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า "ถ้าไม่เข้าสุหนัตตามจาริตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้"

2 เหตุฉะนั้นเมื่อเกิดการโต้แย้งและโต้เถียงกันระหว่างปาโลและบารนาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาก็ทั้งหลายได้ตั้งปาโลและบารนาบัสกับคนอื่นในพวกนั้นให้ขึ้นไป

หารือกับอัครสาวกและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มในเรื่องที่เถียงกันนั้น

3 คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะเมื่อท่านกำลังข้ามแคว้นฟีนิเซียกับแคว้นสะมาเรีย

ท่านได้กล่าวถึงเรื่องของคนต่างชาติได้กลับใจใหม่ ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง

4 ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและอัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน

แล้วท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา

5 แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้ยืนขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินี้ไม่ควรต้องให้เขาเข้าสุหนัต

และสั่งให้เขาถือตามพระบัญญัติของโมเสส

6 ฝ่ายอัครสาวกกับผู้ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนี้

7 เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวแก่เขาว่า "พี่น้องเอ๋ย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า

คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวกท่านทั้งหลาย

ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ

8 พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ

และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา

9 พระองค์ไม่ทรงถือว่าเรากับเขาต่างกัน แต่ทรงดำริใจเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ

10 ถ้าอย่างนั้นทำไมท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า

โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตแบกไม่ไหว

11 แต่เราคิดว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนกันเขา"

12 ฝ่ายคนทั้งหลายก็ขึ้นฟังบารนาบัสกับปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการกระทำที่ยิ่งๆ

ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ

13 ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า "พี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า

14 ซีโมนได้ออกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก

เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์

15 คำของสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า

16 'ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่

ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อสร้างอีก และจะตั้งขึ้นใหม่

17 เพื่อคนอื่นๆจะได้แสงทองคำพระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา

องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้

18 พระเจ้าทรงทางถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว'

19 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า

อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมามีพระเจ้า

20 แต่เราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มีกลิ่นเนื้อด้วยรูปเคารพ

จากการล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด

21 เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่องของโมเสส

เพราะคนได้อ่านพระราชบัญญัติของท่านในธรรมศาลาทุกอันสะอาด"

22 ขณะนั้น อัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร

เห็นชอบที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันทีโอค ด้วยกันกับปาโลและบารนาบัส คือ

ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บาร์ซอบบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง

23 เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า "อัครสาวกและผู้ปกครองและพวกพี่น้องของท่าน

คำนับมายังท่าน ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันทีโอค แคว้นซีเรีย

และแคว้นซิลิเชียทราบ

24 ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยินว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้าได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ

และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า

‘ท่านต้องเข้าสุหนัตและประพฤติตามพระราชบัญญัติ’ แม้ว่าเรามีคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า

25 พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน

และให้เขามายังท่านทั้งหลายพร้อมกับบารนาบัสและปาโล ผู้เป็นที่รักของเรา

26 และเป็นผู้ที่ศรัทธาของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

27 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงได้ยูดาสกับสิลาสมาเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วย

ปากของซาเอง

28 เพราะว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย

เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น

29 คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ

และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี

ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้อยู่เป็นสุขเถิด"

30 เมื่อลากจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันทีโอค

และเมื่อได้เรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้

31 ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น

32 ฝ่ายยูดาสกับสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย

จึงได้กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องทั้งหลายประกาศให้มักำสัน

33 ครั้นพักอยู่ที่นั่นหน้อยหนึ่งแล้ว ก็ลากจากพวกพี่น้องไปถึงอัครสาวกโดยสันติภาพ

34 ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น

35 แต่ปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันทีโอค

สั่งสอนประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน

36 ครั้นล่วงไปได้หลายวัน ปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า

"ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมืองที่เราได้ประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าไว้

ดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง"

37 ฝ่ายบารนาบัสได้ตั้งใจว่าจะพายอห์นผู้มิถิอหรือหนึ่งวามาระโกไปด้วย

38 แต่ปาโลไม่เห็นควรที่จะพายอห์นไปด้วย

เพราะคร้งก่อนยอห์นได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นปัมฟีเลีย และมีได้ไปทำการด้วยกัน

39 แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส

40 แต่ปาโลได้เลือกสิลาส

และเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป

41 ท่านจึงไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซิลิเชียหนุนใจคริสตจักรให้แข็งแรงขึ้น

Chapter 16

1 แล้วปาโลไปยังเมืองเดอร์บีกับเมืองลิสตรา และดูเดิต ที่นั้นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี

เป็นบุตรชายของหญิงชาติยิวคนหนึ่งที่เขาแล้ว แต่บิดาเป็นชาวกรีก

2 ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และแคว้นอีโคเนียม

3 ปาโลจะใคร่พาทิโมธีไปด้วยกัน จึงให้เขาสุหนัตเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้นๆ

เพราะคนเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาติกรีก

4 เมื่อท่านเหล่านั้นได้เที่ยวไปตามเมืองต่างๆก็ได้ส่งหนังสือตอกลงของอัครสาวก

และผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลายทุกเมืองเพื่อให้ประพฤติตาม

5 คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และคริสตสมาธิกได้ทวีขึ้นทุกวัน

6 ครั้นท่านเหล่านั้นไปทั่วแคว้นแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว

พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวจนะในแคว้นเอเซีย

7 เมื่อไปยังแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยังแคว้นแคว้นบิธีเนีย

แต่พระวิญญาณไม่ทรงโปรดให้ไป

8 แล้วท่านเหล่านั้นได้เดินทางผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมืองโตรอัส

9 ในเวลากลางคืนปาโลได้มีนิมิตเห็นผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอุ่นอนว่า

"ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด"

10 ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเห็นเห็นว่า

องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น

11 เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้ว

ก็ตรงไปยังเกาะโสโมทรัสเซียและรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนอาปรี

12 เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟิลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน

13 ในวันสะบาโตเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น

14 มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิดีเดียมาจากเมืองทริยาเป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็นผู้มัสการพระเจ้า หญิงนั้นได้ฟังเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดใจของเธาให้สนใจในถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว

15 เมื่อหญิงคนหนึ่งกับทั้งครอบครัวของเธอได้รับบัพติศมาแล้วจึงอ่อนน้อมเราว่า "ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัจย์ที่ต้ององค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด" และเขาได้จ้างทาสคนเราขัดไม่ได้

16 ต่อมาเมื่อเรากาลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีห่มอดูเข้าได้มาพบกับเรา

17 เธอทำการทนายให้พวกเจ้านายของเธาได้เงินเป็นอันมาก

18 เธอพาเราไปทั่วโลกพบเราไปร้องว่า "คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากล่าวประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย"

19 เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกตมก หันหน้าสั่งผืนผ้าว่า "เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เจ้าจงออกมาจากเขา" ผืนผ้าก็ออกมาในเวลาหนึ่ง

20 เมื่อหน้ามาถึงเจ้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า "คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการรบกวนมากในเมืองของเรา และสั่งสอนธรรมนิยม ซึ่งเราชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย"

21 ประชาชนก็ได้อีกขึ้นเห็นต่อสู้เปาโลและสิลาส เจ้าเมืองได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โยนด้วยไม้เรียว

22 ครั้นโดยหลายทีแล้วจึงให้จำไว้ในคุก และกำกับนายคุกให้รักษาไว้ให้มั่นคง

23 นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้วจึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาบ่าใส่โซ่ไว้แน่นหนา

24 ประมาณเที่ยงคืนเปาโลกับสิลาสก็อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่

25 ในหนึ่งคืนนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จากคุกสะเทือนสะท้าน และประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจำจูงก็หลุดจากเขาสิ้นทุกคนทันที

26 ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย

27 แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า "อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน"

28 นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งเข้าไปตัวสั่นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส

29 และพาท่านทั้งสองออกมาแล้วว่า "ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้"

30 เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า "จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย"

31 ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง

32 ในกลางคืนวันไม่มเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเขียน และในขณะที่นั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา

33 แล้วได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกันทั้งครอบครัวแล้ว

34 ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงได้พากันการไป สั่งว่า "จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย"

35 นายคุกจึงบอกเปาโลว่า "เจ้าเมืองได้ให้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นเชิญท่านออกไปตามสบายเถิด"

36 แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า "เขาได้เขียนเราผู้เป็นคนสัญชาติโรมต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินความ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้เขาจะเลือกใส่ให้เรากลับไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขามาชวนเรากลับไปเถิด"

37 พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง

38 เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว

39 จึงมาจ้างทาสทั้งสอง ครั้นพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง

40 ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิดีเย

เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดจาหนุนใจเขาแล้วก็ลาไป

Chapter 17

1 ครั้นเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมบิพูรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว

2 เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวกเขาตามอย่างเคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์ได้ตอบกับเขาทั้งสามวันสะบาโต

3 และให้ข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงชื่นพระชนม์และกล่าวต่อไปว่า "พระเยซูองค์นี้ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์"

4 บางคนในพวกเขาก็เชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้าและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญก็มีไม่น้อย

5 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็อิจฉา ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจลในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของยาโน ตั้งใจจะพาท่านทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง

6 ครั้นไม่พียงจุลฉดากยาโนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องว่า "คนเหล่านี้ที่เป็นพวกควาแผ่นดินไฉนทำกันนี้ด้วย

7 ยาโนรับรองเขาไว้ และบรรดาคนเหล่านี้ได้กระทำความชั่วร้ายของชีซาร์ โดยเขาสอนว่ามักษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือพระเยซู"

8 เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองได้ยินดังนั้นก็ร้อนใจ

9 จึงเรียกประกันตัวยาโนกับคนอื่น ๆ แล้วก็ปล่อยไป

10 พอคำสั่งพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบอร์ธา ครั้นถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว

11 ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่าชาวเมืองเธสะโลนิกา ด้วยเขาได้รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่

12 เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มีศักดิ์ชาติกรีก ทั้งผู้ชายไม่น้อย

13 แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาทราบว่า เปาโลได้กล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบอร์ธาเหมือนกัน เขาก็มายุยงประชาชนที่นั่นด้วย

14 ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่สิลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น

15 คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์

16 เมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกสิลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้วเขาก็จากไป

17 เมื่อเปาโลกำลังจอยสิลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนรำคาญใจเพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง

18 เหตุฉะนั้น ท่านจึงได้ตอบในธรรมศาลากับพวกยิว และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน

19 นักปรัชญาบางคนในพวกเอพิคูเรียและในพวกสตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า "คนพูดเพ้อเจ้ออย่างนี้จะใครมาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า" คนอื่นกล่าวว่า "ดูเหมือนเขาเป็นคนที่มาพูดต่างประเทศตามเคยแล้ว"

20 เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย

21 เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอารีโอปากัสแล้วถามว่า "เราทราบดีหรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร

22 เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงพวกเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่าเป็นเรื่องเหล่านี้มีความหมายอย่างไร"

23 (เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศต่างมาตั้งศาลาบูชาอยู่ที่นี่ ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ ๆ)

24 ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นกลางเขาอารีโอแล้วกล่าวว่า "ท่านชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นได้ว่าท่านทั้งหลายเป็นนักศาสนาในทุกเรื่อง

25 เพราะชาวเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตเห็นสิ่งที่ท่านนับการนั้น ข้าพเจ้าได้พบแทนแทนหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า 'แต่พระเจ้าก็ไม่มีรู้จัก' เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยืนมัสการอยู่

26 พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในรูปมนุษย์สถานซึ่งมีมนุษย์ได้กระทำไว้

27 การที่มีมนุษย์ปฏิบัติมัสการพระองค์นั้นจะหมายความว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หาไม่ได้

28 เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสั่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก

29 พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่

30 เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า และหากเขาจะคล้าหาก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มีทรงอยู่ทั้งไกลจากเราทุกคนเลย

31 ด้วยว่า 'เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นผู้ในพระองค์' ตามที่กริบวงคนในพวกท่านได้กล่าวว่า 'เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์'

32 เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์

33 ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโง่เขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ทรงสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่

34 เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้

35 ในวันนั้นพระองค์ทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์"

36 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่น ๆ ว่า "เราจะฟังท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป"

37 แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา

38 แต่มีชายบางคนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อถือ

ในคนเหล่านั้นมีติโมนีสผู้เป็นสมาชิกสภาอารีโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่น ๆ ด้วย

Chapter 18

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์

2 ท่านได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออาควิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่เพิ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อพริสซิลลา (เพราะเวลาดิอัสมีรับสั่งให้พวกยิวทั้งปวงออกไปจากกรุงโรม) เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น

3 และเพราะเขาอาศัยอยู่อย่างเดียวกันจึงได้อาศัยทำการอยู่ด้วยกัน

4 เปาโลได้โต้เถียงในธรรมศาลาทุกวันวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก

5 พอสิลาสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการตอบ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์

6 แต่เมื่อพวกเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำหาหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สะบัดเสื้อผากล่าวแก่เขาว่า "ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนี้แล้ว ตั้งแต่บัดนี้ข้าพเจ้าจะไม่หาคนต่างชาติ"

7 ท่านจึงออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่ออุสซัส ซึ่งเป็นผู้มัสการพระเจ้า

บ้านของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา
8 ฝ่ายคริสตาสนาथธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัพติศมา
9 และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า "อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่างหนึ่งเลย
10 เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก"
11 เปาโลจึงยังปักอยู่กับเขาและสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหกเดือน
12 แต่คราวเมื่อใกล้ไธเป็นผู้นำราชการแคว้นอาคายา พวกยิวได้ถือกันขึ้นต่อสู้เปาโล และพาท่านไปปล้ำกับที่พากษายา
13 ฟ้องว่า "คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้หันมลาการพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย"
14 เมื่อเปาโลจะอำปากพูด ก็ลืมนึกกล่าวแก่พวกยิวว่า "โอ พวกยิว ถ้าเป็นเรื่องความชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรม สมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย
15 แต่เมื่อเป็นการไต่แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับเชื้อและพระราชบัญญัติของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเอาเองเถิด เราไม่อาจเป็นผู้พิพากษาคัดสินข้อความเหล่านั้น"
16 ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากบัลลังก์พิพากษายา
17 บรรดาชาติกรีกจึงจับโสสเถเนสสนาथธรรมศาลา มาเขียนข้างหน้าบัลลังก์พิพากษายา แต่ใกล้ไธไม่เอาธุระเลย
18 ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องแล้วเรือไปยังแคว้นซีเรีย และปริสลิลากับอากวาลากก็ไปด้วย เปาโลได้โดนีรุษะที่เมืองเคนเคเรีย เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้
19 ครั้นมาถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปริสลิลากับอากวาลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปได้เถียงกับพวกยิวในธรรมศาลา
20 เมื่อคนหนึ่งมาขึ้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม
21 แต่ได้ลาเขาไปกล่าววว่า "ข้าพเจ้าจะพยายามรักษาเทศกาลเลี้ยงที่จะถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมามาหาท่านทั้งหลายอีก" แล้วเปาโลได้ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส
22 ครั้นมาถึงเมืองซีซารียา ท่านได้ขึ้นในกำนันบริสตจักรแล้วลงไปยังเมืองอันทีโอก
23 ครั้นยังอยู่ที่นั่นน้อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแคว้นแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยผู้กำลังพวกลา
24 มีผู้คนหนึ่งชื่อปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีวิชาหรีด และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส
25 ปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนร่นกล่าวสั่งสอน โดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น
26 ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา แต่เมื่ออากวาลากับปริสลิลาได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น
27 ครั้นปอลโลจะใคร่ไปยังแคว้นอาคายา พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือนคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย
28 เพราะท่านได้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อย่างให้เห็นวว่า พระเยซูคือพระคริสต

Chapter 19

1 ต่อมาขณะที่ปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามแวนแคว้นฝ่ายเหนือ แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน
2 จึงถามเขาว่า "ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า" เขาตอบเปาโลว่า "เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเรายังไม่เคยได้ยินเลย"
3 เปาโลจึงถามเขาว่า "ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า" เขาตอบว่า "บัพติศมาของยอห์น"
4 เปาโลจึงว่า "ยอห์นให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์"
5 เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า
6 เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาแปลกๆและได้พยากรณ์ด้วย
7 คนเหล่านั้นมีผู้ขายประมาณสิบสองคน
8 เปาโลเข้าไปกล่าวไต่แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้าสิ้นสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า
9 แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อและพูดหาบถร้ายทางนั้นต่อหน้าชุมหมุชน เปาโลจึงแยกไปจากเขาและพาพวกลาไปด้วย แล้วท่านได้ไปไต่แย้งกันทุกวันในท้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ทิรันนัส
10 ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวจนะของพระเยซูเจ้า
11 พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของท่านเปาโล
12 จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยให้โรคนั้นก็หายและวิญญาณชั่วก็ออกจากคน
13 แต่พวกยิวบางคนที่เข้าไปเป็นหมอผีพยายามใช้พระนามของพระเยซูเจ้าซึ่งบัญญัติชื่อว่า "เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น"
14 พวกยิวคนหนึ่งชื่อสวาเป็นปรโรติใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำอย่างนั้น
15 ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า "พระเยซู ชั่วก็รู้จัก และเปาโล ชั่วก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า"

16 คนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้นและเอาชนะเขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ
17 เรืองนั้นได้ถือกันไปถึงผู้คนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ
18 มีหลายคนก็เชื่อแล้วได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น
19 และหลายคนที่ได้เอาทมาราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตาราเหล่านั้นคิดเป็นราคากิ่งห้าหมื่นเหรียญเงิน
20 พระวจนะของพระเจ้าก็บังเกิดผลอย่างมากและมีชัย
21 ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคายาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า "เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย"
22 ท่านจึงให้ผู้ขายของท่านสองคน คือทิโมธิกับเอร์ทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่น้อยหนึ่งในแคว้นเอเชีย
23 คราวนั้นเกิดการร่นวายมากเพราะเหตุทางนั้น
24 ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตริอัส เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปพระอารเทมิสทำให้พวกช่างเงินนั้นได้กำไรมาก
25 เดเมตริอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการค้าขายกันแล้วว่า "ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมากก็เพราะทำการอันนี้
26 และท่านทั้งหลายได้ยื่นและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ได้เลพาในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เปาโลคนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าสิ่งที่เรามีมนุษยท่านนั้นไม่ใช่พระ
27 นากล่าวว่าไม่ใช่แต่อาชีพของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระอารเทมิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสงารศรีแก่กรุงของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นที่น่าถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป"
28 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า "พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่"
29 แล้วก็เกิดการร่นวายใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับกายอัสกับอริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล ลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ
30 ฝ่ายเปาโลใคร่เข้าไปในหมู่คนด้วย แต่พวกลาไม่ยอมให้ท่านเข้าไป
31 มีบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำแคว้นเอเชียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้คนไปวิงวอนขอเปาโลมิให้เข้าไปในโรงมหรสพ
32 บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมร่นวายมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร
33 พวกเหล่านั้นบางคนได้ต้นอเล็กซานเดร ซึ่งเป็นคนที่เขาพาไปให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดรจึงโบกมือหมายจะกล่าวแก่หน้าต่อหน้าคนทั้งปวง
34 แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว เขาก็ยังส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสัปดาห์สองชั่วโมงว่า "พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่"
35 ฝ่ายนายอำเภอเมืองจับให้ประสาชนเจียบบลงแล้วจึงกล่าวว่า "ท่านชาวเอเฟซัสทั้งปวง มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบวว่า ชาวเอเฟซัสนี่เป็นผู้รักษาพระวิหารของพระแม่เจ้าอารเทมิสที่เป็นใหญ่ และเป็นผู้รักษารูปสิลาซึ่งตกลงมาจากฟ้า
36 เมื่อذنนั้นกล่าวไต่แย้งไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนั่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรวุ่นวายไป
37 ท่านทั้งหลายได้พาคนเหล่านั้นมา ซึ่งมิใช่เป็นคนปล้นพระวิหารหรือพูดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกท่าน
38 เหตุฉนั้น ถ้าแม่เดเมตริอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความก็มี ผู้พิพากษาก็มี ให้เข้ามาฟ้องกันเถิด
39 แต่ถ้าแม่ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย
40 ด้วยว่านักลัเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลนั้น เพราะเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพอนแต่การจลาจลคราวนี้ได้"
41 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม

Chapter 20

1 ครั้นการร่นวายนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกลามากอดกันแล้วก็ลาเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย
2 เมื่อได้ข้ามที่นั่นไปแล้วและได้ส่งเตือนสติเขามาก ท่านก็มายังประเทศกรีก
3 พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย
4 คนที่ไปยังแคว้นเอเชียกับเปาโลคือโสปาเทอร์ทาเมืองเบโรอา อริสทาร์คกับสคูนเดสชาวเมืองเฮสะโลนิกา กายอัสชาวเมืองเดอรบี และทิโมธิ ที่ลี้ภัยกับโดรทิมัสชาวแคว้นเอเชีย
5 แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกราอยู่ที่เมืองโตรอัสก่อน
6 ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟิลิปี และต่อมาหาวันก็มาถึงพวกนั้นที่เมืองโตรอัส และยังปักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน
7 ในวันต้นสี่บาทเห็นพวกลาจากประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าเป็นรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวอวยวาไปจนเที่ยงคืน
8 มีตะเกียงหลายดวงในห้องขึ้นบนที่เขาประชุมกันนั้น
9 ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อทิทัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างง่วนนอนเฝ้าที่ และเมื่อเปาโลสั่งสอนด้านนาไปอีก คนนั้นก็งึกพลัดตกจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยอดขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว
10 ฝ่ายเปาโลจึงลงไป กับตัวกอดผู้นั้นไว้ แล้วว่า "อย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา"

11 ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบนหักขนมปังและรับประทานแล้ว ก็สนทนต่อไปอีกสามวันจนสว่าง
ท่านก็ลาเขาไป
12 คนทั้งหลายจึงพากันหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และกับป्लीมาจินดีไม่น้อยเลย
13 ฝ่ายพวกเราจึงลงเรือแล่นไปยังเมืองอัสสิสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น
ด้วยท่านสั่งไว้อย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางบก
14 ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสสิส เราก็รับท่าน แล้วมายังเมืองมิทิลเลนี
15 ครั้นแล่นเรือออกจากที่นั่นได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรงข้ามเกาะลิวอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส
และหยุดพักที่โตรกิเลียม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิลเลทัส
16 ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย
เพราะท่านรับให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเทศกาลเพ็นเทคอสเต
17 เปาโลจึงให้คนจากเมืองมิลเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้ปกครองในคริสตจักรนั้นมา
18 ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า "ท่านทั้งหลายยอมทราบอยู่อย่างว่า
ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย
19 ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก
และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า
20 และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้
แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกันได้สั่งสอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้านเรือน
21 ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า
และความเชื่อในพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
22 ดูเถิด บัดนี้พระวิญญาณพ่นผูกข้าพเจ้า จึงจำเป็นต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง
23 เว้นไว้แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุกเมืองว่า
เครื่องจ้องและความยากลำบากคอยท่าข้าพเจ้าอยู่
24 แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย
ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า
แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปิติยินดี
และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า
คือที่จะเป็นพยานถึงข้าพเจ้าประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น
25 ดูเถิด ข้าพเจ้าเที่ยวประกาศอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวกท่าน บัดนี้
ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก
26 เหตุฉะนั้น วันนี้ข้าพเจ้ายินยอมต่อท่านทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าหมดสติจากโลภิตของทุกคน
27 เพราะว่า ข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง
28 เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวไว้ให้ดี
และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล
และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง
29 ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีผู้บป้าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน
และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย
30 จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง
เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป
31 เหตุฉะนั้นจงเตือนอ่าวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล
ทั้งกลางวันกลางคืนตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน
32 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้าและกับพระคำแห่งพระคุณของพระองค์
ซึ่งมีฤทธิ์ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีผลตามความชอบกับบรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้
33 ข้าพเจ้ามิได้โลกเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผูใด
34 แล้วท่านทั้งหลายทราบว่ามีมือของข้าพเจ้าเองนี้
ได้จัดหาสิ่งทีจำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า
35 ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว
ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีความถ่อม และให้ระลึกถึงพระวาระของพระเยซูเจ้า
ซึ่งพระองค์ตรัสว่า "การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ"
36 ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น
37 เขาทั้งหลายจึงร้องไห้มากมาย และกอดคอของเปาโล จูบท่าน
38 เขาเป็นทุกข์มากที่สุดเพราะเหตุอดิสงฆ์ที่ท่านกล่าวว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก
แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

Chapter 21

1 ต่อมาเมื่อพวกเราลาเขาเหล่านั้นแล้วก็แล่นเรือตรงไปยังเกาะไซส อีกวันหนึ่งก็มาถึงเกาะโรดส์
เมื่อออกจากที่นั่นก็มายังเมืองพัททารา
2 เราพบเรือลำหนึ่งทีไปเมืองฟินีเซีย จึงลงเรือลำนั้นแล่นต่อไป
3 ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เราก็กว้านเกาะนั้นไปทางขวา แล่นไปยังแคว้นซีเรีย
จอดเรือที่ท่าเมืองไทระ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นท่าที่นั่น
4 เมื่อไปหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สาวกได้เตือนเปาโลโดยพระวิญญาณ
มิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
5 แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้วพวกเราจึงลาไป
สาวกทั้งหลายกับทั้งภรรยาและบุตรได้ส่งพวกเราออกจากเมือง
แล้วเราทั้งหลายก็ได้คุกเข่าลงอธิษฐานให้สาวยหา
6 และคำนับลาซึ่งกันและกัน พวกเราก็กองเรือและเขาก็กลับไปบ้านของเขา
7 ครั้นพวกเราแล่นเรือมาจากเมืองไทระถึงเมืองทอลเลมอัสแล้ว ก็ขึ้นทางทะเล
เรารังค้ำนำพวกพี่น้องและพักอยู่กับเขาหนึ่งวัน
8 ครั้นรุ่งขึ้นพวกเราที่เป็นเพื่อนเดินทางกับเปาโลก็ลาไป และมาถึงเมืองซีซารียา
เราก็ก้าวเข้าไปในบ้านของฟีลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในจำพวกเจ็ดคนนั้น
เราก็กอาศัยอยู่กับท่าน
9 ฟีลิปมีบุตรสาวพรมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์

10 ครั้นเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่ออากาบัส
11 ครั้นมาถึงเราเขาก็เอาเครื่องคาดเอาของเปาโลผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า
"พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสดังนี้ว่า
"พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เป็นเจ้าของเครื่องคาดเอา
และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ"
12 ครั้นเราได้ยินดังนั้น เรากับคนทั้งหลายที่อยู่ที่นี่
จึงอ้อนวอนเปาโลมิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
13 ฝ่ายเปาโลตอบว่า "เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงร้องไห้และทำให้ข้าพเจ้าต่ำใจ
ด้วยข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดียวก็ทำได้
แต่เต็มใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า"
14 เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน เราก็กอดคอและกล่าวว่า
"ขอให้ขึ้นไปตามพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด"
15 ภายหลังวันเหล่านั้นเราก็กจัดแจงตัวของเรา และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
16 สาวกบางคนที่มาจากเมืองซีซารียาก็ได้ไปกับเราด้วย
เขานำเราไปหาคนหนึ่งชื่อมาสนัสชาวเกาะไซปรัส เป็นสาวกเก่าแก่ ให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น
17 เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็รับรองเราด้วยความยินดี
18 ครั้นรุ่งขึ้น เปาโลกับเราทั้งหลายจึงเข้าไปหาายากอบ และพวกผู้ปกครองก็อยู่พร้อมกันที่นั่น
19 เมื่อเปาโลเล่าว่าท่านเหล่านั้นแล้ว จึงได้กล่าวเหตุการณ์ซึ่งบังพตามลำดับ
ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดกระทำในหมู่คนต่างชาติโดยการปรนนิบัติของท่าน
20 ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และกล่าวแก่เปาโลว่า "พี่น้อง
ท่านเห็นว่ามิอาจยักกัทันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจร้อนรนในการถือพระราชบัญญัติ
21 เขาทั้งหลายได้ยินถึงท่านว่า
ท่านได้สั่งสอนพวกยิวทั้งปวงที่อยู่หมู่ชนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส
และว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสู่พันธพิธีประพฤติดตามธรรมเนียมเก่า
22 เรื่องนี้เป็นอย่างไร คนเป็นอันมากจะต้องมาประทุษกัน
เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว
23 เหตุฉะนั้นจึงท้อยงนี้ตามที่ราชะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามิขายสัจที่ได้ปฏิญาณตัวไว้
24 ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงินแทนเขา เพื่อเขาจะได้ไถ่ถอน
คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขาได้ยินถึงท่านนั้นเป็นความจริง
แต่ท่านเองเป็นผู้ยึดถือและปฏิบัติตามพระราชบัญญัติอยู่
25 แต่ฝ่ายคนต่างชาติที่เชื่อนั้น เราได้เขียนจดหมายติดสินมิให้เขาถือเช่นนั้น
แต่ให้เขาทั้งหลายงดไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูปเคารพ ไม่รับประทานเลือด
ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และไม่ล่วงประเวณี"
26 เปาโลจึงพาสักคนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นได้ชำระตัวด้วยกันกับเขา
แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกาศวันทำการชำระนั้นจะสำเร็จ
จนถึงวันที่จะนำเครื่องบูชาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน
27 ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย
เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหารจึงยุยงประสาธน์ แล้วจับเปาโล
28 ร้องว่า "ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด
คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเรา
ต่อพระราชบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย
จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน"
29 (เพราะแต่ก่อน คนเหล่านั้นเห็นโตรที่มีสทาเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง
เขาจึงกล่าวหาเปาโลได้พาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร)
30 แล้วคนทั้งเมืองก็ฮือกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร
แล้วก็ปิดประตูเสียทันที

31 เมื่อเขากลัสงหาห้องจะฆ่าเปาโล ชำนั้นลือไปยังนายพันกองทัพอ
กรุงเยรูซาเล็มเกิดการรวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง
32 ในทันใดนั้น นายพันจึงคุมพวกทหารกับพวกนายร้อยวิ่งไปยังคนทั้งปวง
เมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมาจึงหยุดตีเปาโล
33 นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโลสั่งให้เอาใส่สองเส้นลามไว้ แล้วถามว่า
ท่านเป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง
34 บางคนในหมู่คนเหล่านั้นร่ำว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น
เมื่อนายพันเอาความแน่นอนอะไรไม่ได้เพราะวุ่นวายมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร
35 ครั้นมาถึงนั้นได้แล้ว พวกทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพราะคนทั้งปวงกำลังคอยท่าร้าย
36 ด้วยคนทั้งปวงเหล่านั้นตามไปร้องว่า "จงเอาเขาไปฆ่าเสีย"
37 เมื่อพวกทหารจะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร เปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า
"ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านสักหน่อยใดหรือ" นายพันจึงถามว่า "เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ
38 เจ้าเป็นชาวอียิปต์ซึ่งได้ก่อการกบฏแต่ก่อน
และพาพวกมีมอดัสขึ้นคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ"
39 แต่เปาโลตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนยิวซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลเซีย
ไม่ใช่พลเมืองของเมืองยอรัม ข้าพเจ้าขอท่านอนุญาตให้พูดกับคนทั้งปวงสักหน่อย"
40 ครั้นนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันไดบอกให้คนทั้งปวง
เมื่อคนทั้งปวงนิ่งเงียบแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาเป็นภาษาอียิรว่า

Chapter 22

1 "พี่น้องและท่านผู้อาวุโสทั้งหลาย ขอพังกำให้การชี้ว่าข้าพเจ้าแ่ก่คดีให้ท่านฟัง ณ บัดนี้"
2 (ครั้นเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูดภาษาอียิร เขาก็ยังเยาะปลงกว่าก่อน เปาโลจึงกล่าวว่า)
3 "ที่ชี้ว่าข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้
และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์กามาลีเอล
ตามพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษของเราโดยที่ถ้วนทุกประการ
จึงมีใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า เหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้"

4 ข้าพเจ้าได้ชมเห็นคนทั้งหลายที่ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง

5 ตามที่มหาปุโรหิตกับสภาอาจเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถือหนังสือจากท่านผู้นั้นไปยังพวกพี่น้อง และได้เดินทางไปเมืองดามัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพามายังกรุงเซารุสเล็มให้หาโทษเสีย

6 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปถึงละงัดเมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นก็มีแสงสว่างกลำมาจากฟากหลังข้าพเจ้าไว้

7 ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่ดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า `เฮาโล เฮาโลเอ๋ย เจ้าชมเห็นเราหรือไม่'

8 ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า `พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด' พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า `เราคือเยซูชื่อนาซาเรธซึ่งเจ้าชมเห็นนั้น'

9 ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้นและตกใจกลัว แต่พระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้นเขาหาได้ยินไม่

10 ข้าพเจ้าจึงทูลถามว่า `พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด' องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า `เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่นเขาจะบอกเจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าท่านนั้น'

11 เมื่อข้าพเจ้าเห็นอะไรไม่ได้เนื่องจากพระรัศมีอันแรงกล้านั้น คนที่มาด้วยกันกับข้าพเจ้าก็จึงมือพาข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส

12 มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนมีศรัทธาตามพระราชนิบัญญัติ และมีชื่อเสียงดีท่ามกลางพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ที่นี่

13 ได้มาหาข้าพเจ้าและยืนอยู่ใกล้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า `พี่เฮาโลเอ๋ย จงเห็นได้อีกเถิด' ข้าพเจ้าจึงเห็นท่านได้ในเวลานั้น

14 ท่านจึงกล่าวว่า `พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงเลือกท่านไว้ ประสงค์จะให้ท่านรู้จักนัยพระทัยของพระองค์ ให้ท่านเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมและให้ได้ยินพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของพระองค์

15 เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านเห็นและได้ยินนั้น

16 เดียวนี้ท่านจะรอข้ออยู่ท่าใด จงลุกขึ้นรับบัพติศมา ด้วยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย'

17 ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเซารุสเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เคลิ้มไป

18 และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า `จงรีบออกไปจากกรุงเซารุสเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าเราจะไม่รับค่าของเจ้าซึ่งอ้างพยานถึงเรา'

19 ข้าพเจ้าจึงทูลว่า `พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพพระองค์ได้จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ไปใส่คุกและเขียนตีตามธรรมศาลาทุกแห่ง

20 และเมื่อเขาทำให้โลหิตของสเทเฟนพยานผู้ชอบตายเพื่อพระองค์ตกนั้น ข้าพพระองค์ได้ยืนอยู่ใกล้และเห็นชอบในการประหารเขาเสียเช่นนั้นด้วย และข้าพพระองค์เป็นคนเผ่าเลวีเผ่าของคนที่ไม่สาเทเฟนนั้น'

21 แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า `จงไปเถิด เราจะใช้ให้เจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ"

22 เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าวแล้วนี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า `เราถอนเข่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่"

23 เมื่อเขาทั้งหลายกำลังให้ร้องและถอดเสื้อเอาผงคลีดินขัดขึ้นไปในอากาศ

24 นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะได้รู้ว่าเขาร้องปรี๊ดว่าท่านด้วยเหตุประการใด

25 ครั้นเอาเชือกหนึ่งมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นี่ว่า "การที่จะเขียนคนสัญชาติโรมก่อนที่พิพากษาปรับโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือ"

26 เมื่อนายร้อยได้ยินแล้วจึงไปบอกนายพันว่า `ท่านจะทำอะไรนั้น คนนั้นเป็นคนสัญชาติโรม"

27 ฝ่ายนายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า `ท่านเป็นคนสัญชาติโรมหรือ จงบอกเราเถิด' เปาโลจึงตอบว่า "ใช่แล้ว"

28 นายพันจึงตอบว่า "ซึ่งเราเป็นคนสัญชาติโรมได้นั้น เราต้องเสียเงินมาก" เปาโลจึงตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมโดยกำเนิด"

29 ขณะนั้นคนทั้งหลายที่จะไต่สวนเปาโลก็ไต่ละท่านไปทันที และนายพันเมื่อทราบว่ เปาโลเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัวเพราะได้มัดท่านไว้

30 ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพันน้อยากรุ่แนวว่าพวกยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอดเครื่องจำเปาโล สั่งให้พวกปุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพาเปาโลลงไปที่ยืนอยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย

Chapter 23

1 ฝ่ายเปาโลจึงฟังดูพวกสมาชิกสภาแล้วกล่าวว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประณตต่อพระพักตร์พระเจ้าแล้วแต่ตามใจฉันจึงยัผิดชอบอันตึงจนถึงทุกวันนี้"

2 อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงส่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ตบปากเปาโล

3 เปาโลจึงกล่าวแก่ท่านว่า "พระเจ้าจะทรงตบเจ้า ผู้เป็นหนึ่งที่เราด้วยปูนขาว เจ้านั้นพิพากษาติดตามพระราชนิบัญญัติ และยังสั่งให้เขาตบข้าซึ่งเป็นการผิดพระราชนิบัญญัติหรือ"

4 คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นี่จึงถามว่า `เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ"

5 เปาโลจึงตอบว่า "พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ท่านเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า `อย่าพูดหยาบคำต่อผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย"

6 ครั้นเปาโลเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในประชุมสถานนั้นเป็นพวกสะดูสีส่วนหนึ่งและพวกฟาริสีส่วนหนึ่ง ท่านจึงร้องขึ้นต่อหน้าที่ประชุมว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสีและเป็นบุตรชายของพวกฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกพิพากษาตีพิพากษานั้นก็เพราะเรื่องความหวังว่า มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย"

7 เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดเถียงกันขึ้น และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก

8 ด้วยพวกสะดูสีถือว่า การที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มีและทูตสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี

แต่พวกฟาริสีถือว่ามันทั้งนั้น

9 แล้วก็อื้ออึงเกิดโกลาหล และพวกธรรมจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้นเถียงว่า "เราไม่เห็นว่คนนี้มีความผิดอะไร ถ้าวิญญาณก็ดีหรือทูตสวรรค์ก็ดีได้พูดกับเขา พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย"

10 เมื่อการได้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพันกล่าวว่าเขาจะยื้อแย่งจับเปาโลลึกเสีย ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลงไปรับเปาโลออกจากหมู่พวกนั้นพาเข้าไปในกรมทหาร

11 ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า `เปาโลเอ๋ย เจ้าจะมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเซารุสเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น"

12 ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคนได้สมทบกันปฏิญาณได้ว่า เขาทั้งหลายจะไม่กินจะไม่ดื่มอะไรกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย

13 คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นมากกว่าสี่สิบคน

14 คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่อีกกล่าวว่า "พวกข้าพเจ้าได้ปฏิญาณตัวอย่างแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย

15 ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายกับพวกสมาชิกสภาจงพูดให้นายพันเข้าใจว่า พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายฟร่งนี้ เพื่อจะได้ซักถามความให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน

16 ฝ่ายพวกข้าพเจ้าจะได้เตรียมตัวไว้พร้อมที่จะฆ่าเปาโลเสียเมื่อยังไม่ทันจะมาถึง"

17 แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล

17 เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า "ขอพาชายหนุ่มคนนี้เป็นพยานพันด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ"

18 เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปพยานพันกล่าวว่า "เปาโลผู้ถูกตั้งอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พาชายหนุ่มคนนี้มีมาหาท่าน เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ"

19 นายพันจึงจู่มือชายนั้นไปแล้วล่ำพัง แล้วกล่าวว่า `เราจะแจ้งความอะไรแก่เรา"

20 เขาจึงตอบว่า "พวกยิวตกลงกันจะขอท่านให้พาเปาโลลงไปยังสภาเวลาฟร่งนี้ ท่านสมื่อนว่าจะไต่สวนเรื่องเขาให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน

21 แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะว่าในพวกเขานั้นมีกว่าสี่สิบคนคอยปองร้ายต่อเปาโล และได้ปฏิญาณตัวว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย และเดี๋ยวนี้เขาพร้อมแล้ว กำลังท่อนร่ำคำสั่งญูญากาท่าน"

22 นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป คำขวัญว่า `อย่าบอกผู้ใดให้รู้ว่ เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา"

23 ฝ่ายนายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า "จงจัดพลทหารสองร้อยกับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้จะไปยังเมืองซีซารียา

24 และจงจัดสัตว์ให้เปาโลขี่ จะได้ป้องกันส่งไปยังเฟลิกซ์ผู้ว่าราชการเมือง"

25 แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้

26 "เวลาดีสลีเซียเรียนเจ้าคุณเฟลิกซ์ ท่านผู้ว่าราชการทราบ

27 พวกยิวได้จับคนนี้ไว้และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าได้เข้าใจเขาเป็นคนสัญชาติโรม

28 ข้าพเจ้าอยากจะทราบเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาของพวกยิว

29 ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาถูกฟ้องในเรื่องอันเกี่ยวกับกฎหมายของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรตายหรือควรจะต้องจำไว้

30 เมื่อมีคนบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่าพวกยิวมีการปองร้ายคนนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านทีเดียว แล้วได้สั่งให้พวกโจทก์ไต่ว่าความกับเขาต่อหน้าท่าน สวัสดิ์"

31 ดังนั้นในเวลากลางคืนพวกทหารจึงพาเปาโลไปถึงเมืองอันทิปาริสตามคำสั่ง

32 ครั้นรุ่งเช้าเขาให้ทหารม้าไปส่งเปาโล แล้วเขาก็กลับไปยังกรมทหาร

33 ครั้นทหารม้าไปถึงเมืองซีซารียาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมืองและได้มอบเปาโลไว้ให้ท่านด้วย

34 เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถามว่าปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อท่านทราบว่มาจากซีลเซีย

35 ท่านจึงกล่าวว่า "เมื่อพวกโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า" ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไปไว้ที่ศาลปรีโทเรียมของเฮโรด

Chapter 24

1 ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน อานาเนียมมหาปุโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่ และทนายคนหนึ่งชื่อเทอร์ทูลลัส เขาเหล่านั้นได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง

2 ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทอร์ทูลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า "ท่านเจ้าคุณเฟลิกซ์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสงบสุขยิ่งนัก เพราะท่านให้มีการปรับปรุงอันเป็นคุณประโยชน์แก่ชาตินี้โดยการคุ้มครองของท่าน

3 ข้าพเจ้าทั้งหลายรับอยู่กฎประการทุกแห่งด้วยจิตตั้งญูญเป็นที่ย

4 แต่เพื่อมิให้ท่านป่วยการมากไป ข้าพเจ้าขอความกรุณาไปรุดฟังข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง

5 ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาลของพวกยิวทั้งหลายให้เกิดการุ่นวายทั่วพิภพ และเป็นตัวการของพวกนิกายเฮเรติคั้น

6 กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจับเขาไว้ และก็คงจะได้พิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกข้าพเจ้า

7 แต่นายพันลิเซียสได้มาได้อำนาจแย่งตัวเขาไปเสียจากมือของเรา

8 และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะไต่ถามเขา ท่านจะทราบได้ว่า ข้อกล่าวหาของพวกข้าพเจ้าจริงหรือไม่"

9 ฝ่ายพวกยิวจึงสนับสนุนคำกล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น

10 เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสำคัญให้เปาโลพูด ท่านจึงเรียนว่า "เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบว่าท่านเป็นผู้พิพากษาแก่ชาติทั้งหลายไปแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้าด้วยความเบาใจ

11 ท่านสืบทราบได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปมัสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้นยังไม่เกินสิบสองวัน
12 เขาไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้อื่นผู้ใด หรือยุยงประชาชนให้วุ่นวาย ไม่ว่าในพระวิหาร
ในธรรมศาลาหรือในเมือง
13 เหตุการณ์ทั้งปวงที่ข้าพเจ้าเพิ่งฟังข้าพเจ้านี้ เขาพิสูจน์ไม่ได้
14 แต่ว่าข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่านอย่างหนึ่ง คือตามทางนั้นที่เขาถือว่าเป็นลัทธินอกกรีต
ข้าพเจ้าปฏิบัติพระเจ้านะแทบรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าได้เชื่อถือคำซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชนิบัญญัติและในคัมภีร์ของศาสนายาครนทั้งหมด
15 ข้าพเจ้ามีความหวังใจในพระเจ้าตามซึ่งเขาเองก็มีความหวังใจด้วย
คือหวังใจว่าคนทั้งปวงที่ทั้งคนที่ชอบธรรมและคนที่ไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมาจากความตาย
16 ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอุทิศสาปให้ประพาศิตตามใจฉันจึงยุติชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์
17 ครั้นล่วงมาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้านำท่านและเครื่องบูชามายังชนชาติของข้าพเจ้า
18 คราวนั้นมิพักยิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชียได้พบข้าพเจ้าในพระวิหาร
เมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขามีได้พบข้าพเจ้าอยู่กับหมู่คนหรือทำนวย
19 ถ้าคนเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะฟ้องข้าพเจ้า เขาควรจะมาฟ้องต่อหน้าท่านที่นี้แล้ว
20 หรือขอให้คนเหล่านั้นเองกล่าวเรื่องความผิดที่เขาเห็น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภา
21 เว้นไว้แต่ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางเขาว่า
“ฉันนี้ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลาย
เพราะเหตุเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย”
22 เมื่อเฟลีสได้ยื่นสิ่งเหล่านี้ ท่านก็เลื่อนการพิจารณาไว้ก่อน
เพราะท่านได้รู้เรื่องของทางนั้นดีก่อนแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า “เมื่อลีเซียสนายพันลงมา
เราจะชำระความของเจ้า”
23 เฟลีสสั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการกวดขันบ้าง
ไม่ให้ทรมานผู้ใดที่เป็นผู้ที่รู้จักกับท่านที่จะเข้ามาปรนนิบัติหรือเยี่ยมเยียน
24 เมื่อล่วงมาถึงหลายวันแล้วเฟลีสมากับภรรยาชื่อดรูซิลลาผู้เป็นชาติยิว ท่านให้เรียกเปาโลมา
แล้วได้ฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระคริสต์
25 ขณะเมื่อเปาโลอ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาย
และการพิพากษาซึ่งจะมาถึงท่านนั้น เฟลีสก็กลัวจนตัวสั่น จึงพูดว่า “คราวนี้จึงไปก่อนเถอะ
เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก”
26 อีกนัยหนึ่งเฟลีสหวังใจว่า เปาโลจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล
เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนากันบ่อยๆ
27 แต่เมื่อสองปีล่วงไปแล้ว ปอร์ซิอัสเฟลีสห้ามรับราชการแทนเฟลีส
เฟลีสสอยากจะได้ความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

Chapter 25

1 เมื่อเฟสทัสเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว
จึงออกจากเมืองซีซารียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
2 มหาปุโรหิตกับคนสำคัญในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วอนท่าน
3 ขอให้ทรงดูเขาโดยส่งให้ส่งเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม
ด้วยเขาคิดจะข่มขอยฆ่าท่านเสียกลางทาง
4 ฝ่ายเฟสทัสจึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุมไว้ในเมืองซีซารียา
และอีกหนอยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น
5 ท่านจึงว่า “ถ้าเปาโลมีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด
ให้ผู้ใดในพวกท่านที่สามารถลงไปด้วยกันกับเรายื่นฟ้องเอาเถิด”
6 เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่นเกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองซีซารียา
ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา
7 ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยื่นล้อมไว้รอบ
และกล่าวความฉุกละจราจใส่เปาโลลงยื้อยื้อ แต่พิสูจน์ไม่ได้
8 เปาโลจึงแก้คดีเองว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำการผิดกฎหมายของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร
หรือต่อซีซาร์”
9 ฝ่ายเฟสทัสอยากได้ความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า
“เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เราชำระความเรื่องนั้นที่นั่นหรือ”
10 เปาโลตอบว่า “ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว
ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นั่นตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำความผิดต่อพวกยิว
11 ถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด หรือได้กระทำการใดที่ควรจะมีโทษถึงตาย
ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่ข้าพเจ้าฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว
ไม่ผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์”
12 ฝ่ายเฟสทัสเมื่อพูดกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า “เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ
เจ้าก็จะต้องไปเฝ้าซีซาร์”
13 ครั้นล่วงไปหลายวัน
กษัตริย์อากิริปากับพระนางเบอร์นิสก็เสด็จมาเยี่ยมคำนับเฟสทัสยังเมืองซีซารียา
14 ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า
“มีหลายคนหนึ่งซึ่งเฟลีสได้ส่งทั้งไว้
15 เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงเยรูซาเล็ม
พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวมาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเขา
16 ข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขาว่า
ไม่ใช้ธรรมนิยมของชาวโรมที่จะมอบตัวจำเลยให้ตายก่อนที่โจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน
และให้จำเลยมีโอกาสดำเนินคดีในข้อหา
17 ครั้นพวกเขามาถึงที่นี้แล้ว ข้าพเจ้าจึงมิได้รอช้า
ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้นั่งบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้พาจำเลยเข้ามา
18 เมื่อพวกโจทก์ยื่นขึ้น เขามิได้กล่าวหาจำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้
19 เป็นแต่เพียงปัญหาเถียงกันด้วยเรื่องลัทธิศาสนาของเขาเอง
และด้วยเรื่องคนหนึ่งซึ่งชื่อเยซุสซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่

20 เมื่อข้าพเจ้ายังงงวายอยู่ว่าจะพิจารณาปัญหานี้อย่างไรดี จึงถามเปาโลว่า
จะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้ชำระความนั้นที่นั่นหรือไม่
21 แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ยังไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน
ข้าพเจ้าจึงส่งให้คุมซึ่งเขาไว้จนกว่าจะส่งตัวไปถึงซีซาร์ได้”
22 อากิริปาจึงกล่าวแก่เฟสทัสว่า “ข้าพเจ้าจะใคร่ฟังคนนั้นด้วย” เฟสทัสจึงกล่าวว่า
“พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังเขา”
23 ครั้นวันรุ่งขึ้นอากิริปากับเบอร์นิสเสด็จมาพร้อมด้วยราชบริพารเป็นที่สามแห่ง
จึงเข้าไปประทับในห้องพิจารณาพร้อมกับนายพันและคนสำคัญทั้งหลายในครั้น
แล้วเฟสทัสจึงสั่งให้พาเปาโลเข้ามา
24 เฟสทัสจึงกล่าวว่า “ท่านกษัตริย์อากิริปา และท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันที่นี้ ท่านทั้งหลายเห็น
ชายคนหนึ่งที่บรรดาพวกยิวได้วิวอนข้าพเจ้าทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี้ด้วยร่ำว่าเขาไม่ควรจะมีชี
วิตอยู่ต่อไป
25 แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำความผิดสิ่งที่ควรจะต้องตาย
และเพราะเขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะส่งเขาไป
26 ข้าพเจ้าไม่มีรายงานอะไรแน่ว่าคดีเรื่องนี้ที่จะถวายรายงานของข้าพเจ้า
เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อพระพักตร์ของพระองค์ กษัตริย์อากิริปา
หวังว่าเมื่อได้สวนแล้วข้าพเจ้าจะมีเรื่องพอที่จะถวายรายงานไปได้บ้าง
27 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะส่งแต่จำเลยไป และมิได้ส่งข้อหาไปด้วย
ก็เป็นการเหลวไหลไม่ได้เรื่อง”

Chapter 26

1 ฝ่ายอากิริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เราอนุญาตให้เจ้าให้การแก้ข้อหาเองได้”
เปาโลจึงยืนมีมือออกกล่าวแก้คดีว่า
2 “ท่านกษัตริย์อากิริปาเจ้าข้า
ข้าพระองค์ถือว่าเป็นโอกาสดีที่ได้แก้คดีต่อพระพักตร์พระองค์วันนี้
ในเรื่องข้อคดีทั้งปวงซึ่งพวกยิวกล่าวหาข้าพระองค์นั้น
3 โดยเฉพาะเพราะพระองค์มีความรู้ฐานาอยู่ยิ่งในบรรดาชนธรรมนิยมและปัญหาต่างๆของพวก
ยิวแล้ว เหตุฉะนั้นขอพระองค์ได้โปรดฟังข้าพระองค์
4 พวกยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็นอยู่ของข้าพระองค์ตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว
คือตั้งแต่แรกเกิดข้าพระองค์ได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม
5 เศรษฐกิจข้าพระองค์แต่เดิมมา
ถ้าเขาจะยอมเป็นพยานก็เป็นได้ว่าข้าพระองค์ดำรงชีวิตตามพวกที่ถือเคร่งครัดที่สุด
คือเป็นพวกฟาริสี
6 บัดนี้ข้าพระองค์ต้องมายืนให้พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังใจในพระสัญญาซึ่ง
พระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น
7 พวกข้าพระองค์สืบสองตระกูลได้ต่อสู้ปรนนิบัติพระเจ้าทั้งกลางวันกลางคืน
ด้วยหวังใจว่าจะบรรลุถึงความสำเร็จตามพระสัญญาอันนั้น ข้าแต่กษัตริย์อากิริปา
เพราะความหวังใจอันนี้พวกยิวจึงฟ้องข้าพระองค์
8 เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า
การที่พระเจ้าทรงให้คนตายเป็นขึ้นมาเป็นการที่เชื่อไม่ได้
9 ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่า
สมควรจะทำการหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชานุชาบุตรนั้น
10 สิ่งเหล่านี้ข้าพระองค์ได้กระทำมาจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ตั้งวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก
และครั้นเขาตกลงโทษก็ตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย
11 ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และมีคนเขาให้กล่าวหาหมิ่นประมาท
และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ
12 ดังนั้นเมื่อข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองดามัสกัส
ได้ถืออำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิตใหญ่
13 ข้าแต่กษัตริย์ ในเวลาเที่ยงวันเมื่อกำลังเดินทางไป
ข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างกล่าวยิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่องลงมาจากท้องฟ้า
ล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระองค์
14 ครั้นข้าพระองค์กับคนทั้งหลายล้มคะมำลงที่ดิน
ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่ข้าพระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า ‘เขาโล เขาโลเอ๋ย
เจ้าเข้มแข็งเราทำไม ซึ่งเจ้าถ่มปัสถ์ก็ยากนัก’
15 ข้าพระองค์ทูลถามว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด’ พระองค์จึงตรัสว่า
‘เราคือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง
16 แต่ว่าจงลุกขึ้นเถิดเถิด
ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น
และถึงเหตุการณ์ที่เราจะแสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหลัง
17 เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปทรมาน
18 เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาสู่ความสว่าง
และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความผิดบาปของเขา
และให้ได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้งหลายซึ่งถูกยกตั้งไว้แล้วโดยความเชื่อในเรา’
19 ข้าแต่กษัตริย์อากิริปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น
20 แต่ข้าพระองค์ได้กล่าวส่งสอนเขา ตั้งแต่นั้นเมืองดามัสกัสและในกรุงเยรูซาเล็ม
ทั่วแคว้นแคว้นยูเดีย และแก่ชาวต่างประเทศ ให้เขากลับใจใหม่
ให้หันมาหาพระเจ้าและกระทำการซึ่งสมควรกับที่รับใช้ใหม่แล้ว
21 เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระองค์ที่พระวิหาร และพยายามหาข้อที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย
22 เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดด้วยข้าพระองค์
ข้าพระองค์จึงมิชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้และเป็นพยานได้ต่อหน้าผู้น้อยผู้ใหญ่

ข้าพพระองค์ไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาเสนาพยากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมีขึ้น
23 คือว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน
และพระองค์จะทรงแสดงความสว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ
โดยที่ทรงเป็นผู้ทรงซึ่งคืนพระชนม์"
24 ครั้นเปาโลกำลังพูดแก้ຕ້ອງอย่างนั้น เฟสทัสจึงร้องเสียงดังว่า "เปาโลเอ๋ย เจ้าคลั่งไปเสียแล้ว
เจ้าเรียนรู้อะไรมากจึงทำให้เจ้าคลั่งไป"
25 แต่เปาโลกล่าวว่า "ท่านเฟสทัสเจ้าข้า ข้าพพระองค์ไม่คลั่งเลย
แต่ว่าได้พูดคำแห่งความจริงและคำที่ปกตินั้นจะพูด
26 ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว
ข้าพพระองค์จึงกล่าวต่อพระพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพพระองค์เชื่อแน่ว่า
ไม่มีสิ่งอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้พ้นพระเนตรของพระองค์
เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำกันในที่ลับลึ
27 ท่านเด็กมหัศจรรย์อากริปปา พระองค์เชื่อพวกเสนาพยากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า
ข้าพพระองค์ทราบบว่าพระองค์เชื่อ"
28 อากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า "เราเกือบจะเป็นคริสเตียนโดยคำชักชวนของเจ้า"
29 เปาโลจึงทูลว่า "จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า
ข้าพองค์มีความปรารถนาริ่งนักที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพองค์เดียว
แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพองค์วันนี้อยู่ เว้นเสียแต่เครื่องจางจอนี้"
30 และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่าราชการเมืองและพระนางเบอร์นิส
และคนทั้งปวงที่นั่นอยู่ด้วยกันจึงลุกขึ้น
31 ครั้นออกไปแล้วจึงพากันพูดว่า
"คนนี้มีได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจำจองไว้"
32 ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า "ถ้าคนนี้มีได้ถูกลงโทษถึงชีวิตแล้วจะปล่อยเขาก็ได้"

Chapter 27

1 ครั้นตั้งใจว่าพวกเราจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี
เขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อยูเลียส
เป็นนายทหารในกองของออคัสตัส
2 เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัครามาทิทุม
ซึ่งจะออกไปยังตำบลที่อยู่ตามฝั่งแคว้นเอเจีย เรือก็ออกทะเล มีคนหนึ่งอยู่กับเราชื่ออาริสทาร์คัส
ชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกา
3 วันรุ่งขึ้นเราได้แวะที่เมืองไซดอน ฝ่ายยูเลียสมีใจเมตตาปรานีแก่เปาโล
ยอมให้เปาโลไปหามิตรสหายทั้งหลายเพื่อจะได้อุปการะ
4 ครั้นเรือออกจากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะไซปรัสเพราะทวนลม
5 เมื่อแล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเซียกับแคว้นปามฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมีราที่อยู่บนแคว้นลิเซีย
6 ที่เมืองนั้นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองเล็กซานเดรียจะไปยังประเทศอิตาลี
ท่านจึงให้พวกเราลงเรือลำนั้น
7 เราแล่นไปห้าทูลหลายวันและได้มาถึงเมืองคินดัสโดยยาก เมื่อแล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว
เราจึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะครีตตรงเมืองสัลโมเน
8 เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น เราจึงมายังตำบลหนึ่งชื่อว่า ท่างาม
เมืองลานซีอยู่ใกล้ที่นั่น
9 ครั้นเสียเวลาไปมากแล้วและการที่จะเดินเรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลออกอาหารผ่านไปแล้ว
เปาโลจึงเตือนสติเราทั้งหลาย
10 ว่า "ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะแล่นไปคราวนี้จะอันตรายและเสียหายมาก
มิใช่แต่ของบรรทุกกับเรือกำปั่นเท่านั้นแต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย"
11 แต่นายร้อยเชื่อกับกัปตันและจำต้องกำปั่นมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น
12 และเพราะว่าท่างานั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว
คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั่น เพื่อถ้าเป็นไปได้ไปให้ถึงเมืองฟีนิกส์
แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟีนิกส์นั้นเป็นท่าเรือแห่งเกาะครีต
ที่นั่นหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเฉียงใต้
13 เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบาๆ เขาก็คิดว่าสมควรความปรารถนาแล้ว
จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะครีต
14 แต่แล่นไปไม่ช้าเรือกำปั่นก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่า ฮอร์กิโล
15 ครั้นเรือกำปั่นถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม
16 เมื่อแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะเล็กแห่งหนึ่งชื่อว่าคลาวดา
เราจึงยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก
17 เมื่อยกเรือขึ้นแล้ว เราก็ก็นำเรือผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้
และเพราะกลัวว่าจะเกยสันดอนทราย จึงลดใบลงแล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสลม
18 ครั้นรุ่งขึ้นเราก็นอนหลับอยู่เพราะความเหนื่อย
19 พอถึงวันที่สามเราก็นอนหลับอยู่ใต้อุปกรณ์ของเรือกำปั่นโดยหลับอยู่ด้วยมือของเราเอง
20 และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลายวันแล้ว และยังถูกพายุใหญ่อยู่
ความหวังที่ท่าทั้งหลายจะรอดนั้นก็ล้มลงลงไป
21 ครั้นเขาได้ออกอาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ในหมู่เขากล่าวว่า "ท่านทั้งหลาย
ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเกาะครีตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้และไม่เสียสิ่งของ
22 บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจดีไว้ ด้วยว่าในพวกท่านจะไม่มีความปลอดภัย
จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น
23 เพราะว่า เมื่อคืนนี้เองทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า
ซึ่งข้าพเจ้าได้ประณามบัดนี้ในคืนนี้เคยมาอยู่กับข้าพเจ้า
24 ทูตนั้นกล่าวว่า 'เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์
ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับท่านนั้น ดูเถิด พระเจ้าจะทรงโปรดให้รอดตายเพราะเห็นแก่ท่าน'
25 เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดีไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า
การนี้จะเป็นไปเหมือนอย่างที่เราจะได้ทราบกล่าวแก่ข้าพเจ้าแล้ว"

26 แต่ว่าเราจะต้องเกยเกาะแห่งหนึ่ง"
27 จนถึงคืนที่สิบสี่แล้ว เราก็นอนหลับอยู่ใต้ผ้าคลุมอยู่ใต้ทะเลโดย
ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็สำคัญว่ามาถึงแผ่นดินแล้ว
28 ครั้นหยั่งน้ำดูก็วัดได้ลึกสี่สิบบเมตร เมื่อไปอีกหน่อยหนึ่งก็หยั่งน้ำวัดอีกได้สามสิบเมตร
29 เขาก็กลัวว่าจะโดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอท้ายสี่ตัว แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า
30 เมื่อพวกกะลาสีหาช่องจะหนีจากกำปั่นและได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้วทำที่ว่าจะทอดสมอ
จากท้ายเรือ
31 เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า "ถ้าคนเหล่านั้นไม่คงอยู่ในกำปั่น
ท่านทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย"
32 พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงไป
33 เมื่อจวนรุ่งเช้าเปาโลจึงวอนคนทั้งปวงให้รับประทานอาหารและกล่าวว่า
"วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายต้องค้างอยู่ในเรือและอดอาหารมิได้รับประทานอะไรเลย
34 ฉะนั้นข้าพเจ้าขอวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้
เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะไม่เสียไปสักเส้นเดียว"
35 ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งปวง
เมื่อหักแล้วก็เริ่มรับประทาน
36 คนทั้งปวงก็มีความโล่งใจขึ้นจึงรับประทานอาหารด้วย
37 เราทั้งหลายที่อยู่ในกำปั่นนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน
38 เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จึงขนข้าวสารในกำปั่นทิ้งเสียในทะเลเพื่อไม่ให้กำปั่นเบาขึ้น
39 ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นแผ่นดินอะไร แต่เขาเห็นอ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาด จึงตกลงกันว่า
ถ้าเป็นไปได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น
40 เขาจึงตัดสายสมอทิ้งเสียในทะเล แล้วก็แกะเชือกที่มีดหางเสือ
และชักใบท้ายเรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าไประหว่าง
41 ครั้นมาถึงตำบลหนึ่งซึ่งทะเลสองข้างบรรจบกัน กำปั่นก็เกยดิน ท้ายเรือติดแน่นออกไม่ได้
แต่ท้ายเรือนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น
42 พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษทั้งหลายเสีย กลัวว่าจะมีผู้ใดช่วยนำหนีไปได้
43 แต่นายร้อยปรารถนาจะให้เปาโลรอดตาย จึงห้ามพวกทหารมิให้ทำตามความคิดนั้น
แล้วส่งคนทั้งหลายที่ช่วยนำเป็นให้กระโดดน้ำวายไปหาฝั่งก่อน
44 ฝ่ายคนทั้งหลายที่เหลือนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะไม้กำปั่นที่หักไปบ้าง
ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

Chapter 28

1 ครั้นรอดพ้นภัยแล้ว พวกเขารู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา
2 ฝ่ายชาวปามันมีความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก
เขาก็เอาไฟรับรองเราทุกคนเพราะฝนตกและหนาว
3 เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ
มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาเพราะถูกความร้อนกัดมือของเปาโลติดอยู่
4 เมื่อพวกชาวปามันเห็นงูติดห้อยอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า "คนนี่คงเป็นผู้ฆ่าคนแน่นอน
ถึงแม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว พระผู้ทรงธรรมก็ยังไม่วายให้รอดตายไปได้"
5 แต่เปาโลได้สะบัดมือให้งูตกลงไปในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใดไม่
6 ฝ่ายเขาทั้งหลายคอยดูอยู่ คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายทันที
แต่ครั้นเขาคอยดูอยู่ช้านานมิได้เห็นท่านเป็นอะไร เขาจึงกลับถือว่าท่านเป็นพระ
7 เจ้าแห่งเกาะนั้นชื่อปุลลิอุส มีรับนาอยู่ใกล้ตำบลนั้น
ท่านได้ต้อนรับเสียงดูพวกเรามาไว้อย่างดีสามวัน
8 ต่อมาบิดาของปุลลิอุสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด
เปาโลจึงเข้าไปหาท่านอธิษฐานแล้ววางมือบนท่านรักษาให้หาย
9 ครั้นท่าย่างนั้นแล้ว คนอื่นๆที่เกาะนั้นซึ่งมีโรคต่างๆก็มีหาย และเขาก็หายด้วย
10 เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติพวกเราหลายประการ เมื่อเราจะแล่นเรือไปจากที่นั่น
เขาจึงนำสิ่งของที่เราต้องการมาใส่เรือ
11 ครั้นล่องไปสามเดือน
พวกเราจึงลงไปในเรือกำปั่นซึ่งมาจากเมืองเล็กซานเดรียและค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาว
กำปั่นลำนั้นมีรูปปลูกแปด ชื่อแอสเตอร์และพอลลักซ์ เป็นเครื่องหมาย
12 พวกเราแวะที่เมืองไซราคิวาซึ่งจอดอยู่ที่นั่นสามวัน
13 เราออกจากที่นั่นอ้อมไปยังเมืองเรย์อุม ครั้นรุ่งขึ้นลมทิศใต้ก็พัดมา
วันที่สองจึงมาถึงเมืองปัททิโอลี
14 เราพบพวกพี่น้องที่นั่น และเขาเชิญเราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเขาเจ็ดวัน
แล้วเราจึงไปถึงกรุงโรม
15 ครั้นพวกพี่น้องในกรุงโรมได้ยินข่าวพวกเรา
เขาจึงออกมาพบเราที่บ้านตลาดอัปปีอุสและที่นั่นสามร้าน เมื่อเปาโลเห็นเขาแล้ว
จึงขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าและมีความโล่งใจดีขึ้น
16 ครั้นพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการของค่ายนั้น
แต่เขายอมให้เปาโลอยู่คนเดียวต่างหาก ให้ทหารคนหนึ่งคุมไว้
17 ต่อมาครั้นล่องไปสามวันแล้ว เปาโลจึงเชิญพวกผู้ใหญ่ในพวกยิวมาประชุมกัน
เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้วท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า "ท่านพี่น้องทั้งหลาย
ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาติ หรือผิดธรรมนิยมของบรรพบุรุษ
ข้าพเจ้ายังต้องถูกมอบเป็นนักโทษมาจากกรุงเบรุตสเล็ม เป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพวกโรม
18 ครั้นพวกนั้นได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้วก็ประสงค์จะปล่อยข้าพเจ้าเสีย
เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย
19 แต่ว่าเมื่อพวกยิวพูดคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำต้องถูกลงโทษถึงชีวิต
แต่มิใช่ข้าพเจ้ามีอะไรจะฟ้องชนร่วมชาติของข้าพเจ้า
20 เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นหน้าและพูดกับท่าน
เพราะที่ข้าพเจ้าถูกกล่าวโทษนี้ก็เนื่องด้วยความหวังของชนชาติอิสราเอล"

21 เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า "พวกเราหาได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียกล่าวถึงท่านหรือหากมีพวกพี่น้องผู้หนึ่งผู้ใดมารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านไม่

22 แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายปรารถนาจะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะพวกข้าพเจ้าทราบว่าคุณที่ถือลัทธินี้ก็ถูกติเตียนทุกแห่ง"

23 เมื่อเขาณั้วนั้นพบกับท่าน คนเป็นอันมากก็พากันมาหาซึ่งที่อาศัยของท่าน

ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้าจนเย็น เป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อถือในพระเยซู โดยชี้ข้อความจากพระราชนิบัญญัติของโมเสส และจากคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์

24 คำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ

25 และเมื่อเขาไม่เห็นพ้องกันจึงลาไป เมื่อเปาโลได้กล่าวข้อความแถมว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย โดยอัสยาห์ศาสดาพยากรณ์ถูกต้องแล้วว่า

26 ว่า 'จงไปหาชนชาติอื่นและกล่าวว่า พวกเราจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เชื่อ! จะดีกว่าจริงแต่จะไม่สังเกต

27 เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ก็เยื้องยา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิดเกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะไม่กลับใจ และเราจะรักษาเขาไว้หาย'

28 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรู้ไว้ว่า ความรอดของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟังด้วย"

29 เมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกเขาก็ได้ลาไป และได้เถียงกันเป็นการใหญ่

30 เปาโลจึงได้อยู่ครบสองปีในบ้านที่ท่านเช่า และได้ต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน

31 ทั้งประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าโดยใจกล้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขวาง

ROMANS

Chapter 1

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวก และได้ถูกแยกตั้งไว้สำหรับข่าวประเสริฐของพระเจ้า

2 (คือข่าวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ในพระคัมภีร์กับบริสุทธิ์)

3 เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้บังเกิดในเชื้อสายของดาวิดฝ่ายเนื้อหนัง

4 แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้นแบ่งไว้ด้วยอุทธานภาพ คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า

5 โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้ที่ที่เป็นอัครสาวก เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ให้ชนชาติต่างๆเชื่อฟังตามความเชื่อนั้น

6 รวมทั้งพวกท่านที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย

7 เรียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด

8 ประการแรก

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์เหตุด้วยท่านทั้งหลาย เพราะว่าคุณความเชื่อของพวกท่านเลื่องลือไปทั่วโลก

9 เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับไว้ด้วยชีวิตจิตใจของข้าพเจ้าในข่าวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานนั้น

ข้าพเจ้าอวยถึงท่านทั้งหลายเสมอไม่ว่าวัน

10 ข้าพเจ้าทูลขอว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าแล้วให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยี่ยมท่านทั้งหลาย โดยอย่างหนึ่งอย่างใดในที่สุดนี้

11 เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้นำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณมาให้แก่ท่านบ้าง เพื่อเสริมกำลังใจท่านทั้งหลาย

12 คือเพื่อข้าพเจ้าและท่านทั้งหลายจะได้หนุนใจซึ่งกันและกัน โดยความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย

13 ที่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายทราบว่า

ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้หลายครั้งแล้วว่าจะมาหาท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่พวกท่านด้วยเช่นเดียวกับในหมู่ชนชาติอื่นๆ (แต่จนบัดนี้ก็ยังมิได้เหตุที่ต้องการอยู่)

14 ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวปาดัว เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเลหาลด้วย

15 ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย

16 ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิเดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกข้าพเจ้าเองและพวกกรีกด้วย

17 เพราะฉะนั้นข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ

สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ'

18 เพราะว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ต่อความอธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งมวลของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบธรรมนั้นขัดขวางความจริง

19 เหตุว่าท่านที่จะรู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย

เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เขาแล้ว

20 ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏตัวของพระองค์นั้น

คืออุทธานภาพอันนිරันดรและเทสสภาพของพระเจ้า

ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย

21 เพราะถึงแม้ว่าเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่

แต่เขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจจึงเผลอของเขาก็มืดมัวไป

22 เขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขาจึงกลายเป็นคนโง่เขลาไป

23 และเขาได้เอาสำราติของพระเจ้าผู้เป็นอมตะ มาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตายหรือรูปนก

รูปสัตว์จตุบาท และรูปสัตว์เลื้อยคลาน

24 เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติกุลามากตามราคะตัณหาในใจของเขา

ให้เขากระทำสิ่งซึ่งน่าอับยศทางกายต่อกัน

25 เพราะว่าเขาได้เอาความจริงเรื่องพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ และได้มันการและปรนนิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง

ผู้สมจะได้รับความสรรเสริญเป็นนิตย์ เอเมน

26 เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีราคะตัณหาอันน่าอับยศ แม้แต่พวกผู้หญิงของเขาที่เปลี่ยนจากการสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป

27 ฝ่ายผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติเช่นกัน และเรื่อรอนด้วยไฟแห่งราคะตัณหาที่มีต่อกัน

ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันชั่วช้าอย่างน่าละอาย

เขาจึงได้รับผลกระทบอันสมควรแก่ความผิดของเขา

28 และเพราะเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า

พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีใจเลวทรามและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม

29 พวกเขาเต็มไปด้วยสรรพการอธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความมั่งร้าย

เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา การฆ่าฟัน การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พุดนินทา

30 ส่อเสียด เกลี้ยดังพระเจ้า หยาบคาย จงหอง อวดตัว ริหาชั่วอย่างใหม่ ไม่เชื่อฟังบิดามารดา

31 อปัญญา ไม่รักษาคำสาัญญา ไม่มีความรักกัน ไม่ยอมถินดัดกัน ปราศจากความเมตตา

32 แม้เขาจะรู้การที่พากษาทองพระเจ้าที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรจะตาย

เขาก็ไม่เพียประพฤติทำนั้น แต่ยังเห็นติดกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

Chapter 2

1 เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น

ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย

เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขาก็ยังประพฤติอยู่อย่างเดียวกับเขา

2 แต่เราเห็นว่ากรณีที่พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็เป็นตามความจริง

3 โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น และท่านเองยังประพฤติเช่นเดียวกับเขา

ท่านคิดหรือว่าท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้

4 หรือว่าท่านประมาทพระกรุณาคุณอันอุดมและความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่า

พระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่

5 แต่เพราะท่านใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับใจ

ท่านจึงสำสมพระพิโรธให้แก่ตัวเองในวันแห่งพระพิโรธนั้น

ซึ่งพระเจ้าจะทรงสำแดงการพิพากษาลงโทษที่เที่ยงธรรมให้ประจักษ์

6 พระองค์จะทรงประทานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา

7 สำหรับคนที่พากเพียรทำความดี แสงสว่างสำราติ เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น

พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้

8 แต่พระองค์จะทรงพระพิโรธ และลงพระอาชญาแก่คนที่มักยกตนข่มท่านและไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม

9 ความทุกข์ทวนหาจะเกิดแก่จิตใจทุกคนที่ประพฤติชั่ว แม้พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย

10 แต่สำราติ เกียรติ และสันติสุขจะเกิดขึ้นแก่ทุกคนที่ประพฤติดี

แม้พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย

11 เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

12 เพราะคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชนิบัญญัติและท่านบาปจะต้องพินาศโดยไม่อ้างพระราชนิบัญญัติ และคนทั้งหลายที่มีพระราชนิบัญญัติและท่านบาปก็จะต้องถูกพิพากษาตามพระราชนิบัญญัติ

13 (เพราะว่าคนที่เพียงแต่ฟังพระราชนิบัญญัติเท่านั้น

หาที่ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่

แต่คนที่ประพฤติตามพระราชนิบัญญัติต่างหากเป็นผู้ชอบธรรม

14 เพราะเมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชนิบัญญัติได้ประพฤติตามพระราชนิบัญญัติโดยปกติวิสัย

คนเหล่านั้นแม้ไม่มีพระราชนิบัญญัติก็เป็นพระราชนิบัญญัติแก่ตัวเอง

15 คือแสดงให้เห็นหลักความประพฤติที่เป็นตามพระราชนิบัญัตินั้นมีจารึกอยู่ในจิตใจของเขา

และได้สำนึกผิดชอบก็เป็นพยานของเขาด้วย

ความคิดขัดแย้งต่างๆของเขานั้นแหละ จะกล่าวโทษตัวหรืออาจจะแก้ตัวให้เขา)

16 ในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาคความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์

ทั้งนี้ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น

17 ดูกิด ท่านเรียกตัวเองว่า ยิว และฟังพระราชนิบัญญัติและยกพระเจ้าขึ้นवाद

18 และว่าท่านรู้จักพระทัยของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งที่ประเสริฐ

เพราะว่าท่านได้เรียนรู้ในพระราชนิบัญญัติ

19 และท่านมั่นใจว่า ท่านเป็นผู้สูงคนตามบิด เป็นความสว่างให้แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในความมืด

20 เป็นผู้สอนคนโง่ เป็นครูของเด็ก

เพราะท่านมีแบบอย่างของความรู้และความจริงในพระราชนิบัญัตินั้น

21 ฉะนั้นท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่นจะไม่สอนตัวเองหรือ เมื่อท่านเทศนาว่าไม่ควรสักทรรพ์

ตัวท่านเองสักหรือเปล่า

22 ท่านผู้ที่สอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วงประเวณีหรือเปล่า ท่านผู้รังเกียจรูปเคารพ

ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า

23 ท่านผู้โอ้อวดในพระราชนิบัญญัติ

ตัวท่านเองยังลบหลู่พระเจ้าด้วยการประพฤติผิดพระราชนิบัญญัติหรือเปล่า

24 เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า

'คนต่างชาติพูดหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระเจ้าก็เพราะท่านทั้งหลาย'

25 ถ้าท่านประพฤติตามพระราชบัญญัติ พิธีเข้าสู่หนัดก็เป็นประโยชน์จริง แต่ถ้าท่านละเมิดพระราชบัญญัติ การที่ท่านเข้าสู่หนัดนั้นก็เหมือนกับว่าไม่ได้เข้าเลย
26 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดยังประพฤติตามความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติแล้ว การที่เขาไม่ได้เข้าสู่หนัดนั้นจะถือเหมือนกับว่าเขาได้เข้าสู่หนัดแล้วไม่ใช่หรือ
27 และคนทั้งหลายที่ไม่เข้าสู่หนัดซึ่งเป็นตามธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ เขาจะปรับโทษท่านผู้มีประมวลพระราชบัญญัติและได้เข้าสู่หนัดแล้ว แต่ยังไม่ละเมิดพระราชบัญญัตินั้น
28 เพราะว่ายಾವัวแท้ มีสัตว์คนที่เป็นยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสู่หนัดนั้นก็ไม่ได้การเข้าสู่หนัดซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น
29 คนที่เป็นยิวแท้ คือคนที่เป็ยิวกายใน และการเข้าสู่หนัดเท่านั้นเป็นเรื่องของจิตใจตามจิตวิญญาณ มิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้าสรรเสริญ มนุษย์ไม่สรรเสริญ

Chapter 3

1 ถ้าเช่นนั้น พวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร และการเข้าสู่หนัดนั้นจะมีประโยชน์อะไร
2 มีประโยชน์มากในทุกสถาน เป็นต้นว่าพวกยิวได้เป็นผู้รับมอบให้รักษาพระคำรัสของพระเจ้า
3 ถึงแม้บางคนไม่เชื่อ ความไม่เชื่อของเขานั้นจะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ
4 ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้ทุกคนจะพูดสาปก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเกิดตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพื่อพระองค์จะได้ปรากฏว่า ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อในพระคำรัสทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีชัยเมื่อเสาวินิจฉัยพระองค์’
5 แต่ถ้าความชอบธรรมของเราเป็นเหตุให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะว่าอย่างไร จะว่าพระเจ้าทรงลงอาญาโดยไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์)
6 พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร
7 แต่ถ้าความจริงของเจ้าปรากฏมากยิ่งขึ้นเพราะเหตุความสัตย์ของข้าพเจ้าเป็นที่ให้เกิดเกียรติยศแด่พระองค์แล้ว ท่านหาจึงยังลังโทษข้าพเจ้าว่าเป็นคนบาป
8 และทำไมเราจึงไม่ทำความดีเพื่อความดีจะเกิดขึ้นจากความชั่วนั้นเล่า (ตามที่บางคนกล่าวและนั้นหาหาว่าเราได้กล่าวอย่างนั้น) การลงโทษคนเช่นนั้นก็ยุติธรรมแล้ว
9 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือ เปล่าเลย เพราะเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า ทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติต่างก็อยู่ใต้อาณาของบาปทุกคน
10 ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย
11 ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า
12 เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้ค่าเหมือนก้อนทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย
13 ลาคือของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาใช้สันของเขาในการล่อลวง ภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของร้าย
14 ปากของเขาเต็มด้วยคำแช่งด่าและคำขมขื่น
15 เท้าของเขาวิ่งไวในการทำให้องเลียด
16 ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์
17 และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข
18 ในแคว้นของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า’
19 บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อเปิดปากทุกคน และเพื่อให้เห็นทุกข์ของคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า
20 เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดย การประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะหาโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้
21 แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนายาฮูดาเป็นพยานอยู่
22 คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน
23 เหตุว่าทุกคนบาป และเลือกลงจากสง่าราศีของพระเจ้า
24 แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงได้เราให้พ้นบาปแล้ว
25 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ยอมรับของประชาชาติ โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น
26 และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย
27 เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะต้องอะไรอาวด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพฤติหรือไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ
28 เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ
29 หรือว่าพระเจ้านั้นทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วยหรือ ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย
30 เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์จะทรงโปรดให้คนที่เข้าสู่หนัดเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อถูกกัน และจะทรงโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อถูกกัน
31 ถ้าเช่นนั้นเราบล้างพระราชบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เรากลับสนับสนุนพระราชบัญญัติเสียอีก

Chapter 4

1 ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ประโยชน์อะไรตามเนื้อหนังเล่า
2 ถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการประพฤติ ท่านก็มีทางที่จะอาวดได้ แต่มิใช่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า
3 ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า ‘อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’
4 ดังนั้นคนที่อาศัยการประพฤติก็ไม่ว่าว่ามีหน้าที่ใดนั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า บำเหน็จนั้นเป็นค่าของงานที่ได้ทำ
5 ส่วนคนที่มิได้อาศัยการประพฤติ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนชอบธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม
6 ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมิได้อาศัยการประพฤติ
7 ว่า ‘คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความชั่วช้าของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้วก็เป็นสุข
8 บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษบาปของเขาก็เป็นสุข’
9 ถ้าเช่นนั้นความสุ่มิแก่คนที่เข้าสู่หนัดพวกเดียวหรือ หรือว่ามีแก่พวกที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดด้วย เพราะเรากล่าวว่า ‘เพราะความเชื่อในเองทรงถือว่าอับราฮัมเป็นคนชอบธรรม’
10 แต่พระเจ้าทรงถืออย่างไร เมื่อท่านเข้าสู่หนัดแล้วหรือ หรือเมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หนัด มิใช่เมื่อท่านเข้าสู่หนัดแล้วแต่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด
11 และท่านได้เข้าสู่หนัดเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งที่เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสู่หนัด เพื่อจะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย
12 และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นที่เข้าสู่หนัด ที่มิได้เพียงแต่เข้าสู่หนัดเท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หนัด
13 เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน ที่ว่าจะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้น ไม่ได้มีมาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ
14 ถ้าเช่นนั้นผู้ที่ถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อก็ไม่มีประโยชน์อะไร และพระสัญญาก็เป็นอันไร้ประโยชน์
15 เพราะพระราชบัญญัตินั้นกระทำให้ทรงพระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั้นก็ไม่มีการละเมิดพระราชบัญญัติ
16 ด้วยเหตุนี้เองการที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญาจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว แต่แก่คนที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน
17 (ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย’) ต่อพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อ คือพระเจ้าผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมา และทรงเรียกสิ่งของที่ยังมีได้เป็นให้เป็นขึ้น
18 ฝ่ายอับราฮัมนั้นเมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นที่น่าไว้วางใจก็ยังได้เชื่อไว้ใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น’
19 และความเชื่อของท่านมิได้หย่นถอยลง ถึงแม้อายุของท่านได้ประมาณร้อยปีแล้ว ท่านก็ได้คิดว่าร่างกายของท่านเปรียบเหมือนตายแล้ว และมีคิดว่าครกกันงซาราห์เป็นหมัน
20 ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า
21 ท่านเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้
22 ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน
23 แต่คำว่า ‘ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว
24 แต่สำหรับพวกเราดูจะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฟื้นคืนจากความตาย
25 คือพระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นคืนจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

Chapter 5

1 เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
2 โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าในร่มพระคุณที่เรายืนอยู่โดยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า
3 ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน
4 และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ
5 และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความลอยหาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว
6 ขณะเมื่อเรายังขาดกำลังใจ พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อชดเชยคนธรรมดาในเวลาที่เหมาะสม
7 ไม่ไ้ใครจะมีใครตายเพื่อคนตรง แต่บางทีจะมีคนอาวตายเพื่อคนดึกได้
8 แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา
9 เพราะเหตุนี้เมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์

10 เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่

11 มิได้เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า

12 เหตุฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆเดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป

13 (บาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนมีพระราชบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติก็ไม่ได้ว่าบาป

14 อย่างไรก็ดีตามความตายก็ได้ครอบงำตลอดมาตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่มิได้ทำบาปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่ sẽเสด็จมาภายหลัง

15 แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นนั้นความละเมิดนั้นไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิดของคนๆเดียว มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก

16 และของประทานนั้นก็ไม่เหมือนกับผลซึ่งเกิดจากบาปของคนนั้นคนเดียว เพราะว่าการศึกษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดเพียงครั้งเดียวนั้น ได้นำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานภายหลังการละเมิดหลายครั้งนั้นนำไปสู่ความชอบธรรม

17 เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนนั้นคนเดียว เป็นเหตุให้ความตายครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่านั้นคนที่รับพระคุณอันไพบูลย์และบริของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะดำรงชีวิตและครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์)

18 ฉะนั้นการพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวงเพราะการละเมิดของคนๆเดียวฉันใด ความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียวก็มาของประทานแห่งพระคุณมาถึงทุกคนฉันนั้น คือความชอบธรรมแห่งชีวิต

19 เพราะว่าคนเป็นอันมากเป็นคนบาปเพราะคนๆเดียวที่ได้เชื้อพงันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื้อพงันนั้น

20 เมื่อมีพระราชบัญญัติก็ทำให้มีการละเมิดพระราชบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั้นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น

21 เพื่อว่าบาปได้ครอบงำทำให้ถึงซึ่งความตายฉันใด พระคุณก็ครอบงำด้วยความชอบธรรมให้ถึงซึ่งชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น

Chapter 6

1 ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะอย่างไร การเราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ

2 ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้

3 ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในความตายของพระองค์

4 เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเฉพาะพระมีชัยของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น

5 เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเป็นขึ้นมามีชีวิตอย่างพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย

6 เราทั้งหลายรู้แล้วว่า มนุษย์เก่าของเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป

7 เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป

8 แต่ถ้านายตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย

9 เราทั้งหลายรู้อยู่ว่า พระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่

10 ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปคนเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ได้ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า

11 เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจึงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

12 เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื้อพงันหาของกายนั้น

13 อย่างกระวนกระวายของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการชดเชย แต่จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของท่านเป็นเครื่องใช้ในการชดเชยถวายแด่พระเจ้า

14 เพราะว่าบาปจะมีความอำนาจเหนือท่านทั้งหลายต่อไปก็หามิได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อุปได้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ

15 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะทำบาปเพราะมิได้อุปได้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย

16 ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ท่านจะยอมตัวรับใช้เชื้อพงันค่าของผูใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อพงันนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อพงันซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม

17 แต่จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป แต่บัดนี้ท่านมิใช่เชื้อพงันหลักค่าส่วนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน

18 เมื่อท่านพ้นจากบาปแล้ว ท่านก็ได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม

19 ข้าพเจ้ายกตัวอย่างมนุษย์มาพูด เพราะเหตุนี้เองซึ่งท่านอ่อนกว่าสิ่ง เพราะท่านเคยให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของการโสโครกและของความชั่วช้าชั่วอนชั่วช้าฉันใด

บัดนี้ท่านจงให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของความชอบธรรม เพื่อให้ถึงความบริสุทธิ์ที่ฉันนั้น

20 เพราะเมื่อท่านทั้งหลายเป็นทาสของบาป ความชอบธรรมก็ไม่ได้ครอบครองท่าน

21 ขณะนั้นท่านได้ผลประโยชน์อะไรในการเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ท่านทั้งหลายก็ลอย ด้วยว่าที่สุดท้ายของการเหล่านั้นก็คือความตาย

22 แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายพ้นจากการเป็นทาสของบาป และกลับมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว ผลที่ท่านได้รับก็คือความบริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์

23 เพราะว่าค่าจ้างของความบาปก็คือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

Chapter 7

1 พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้พระราชบัญญัติแล้ว) ว่าพระราชบัญญัตินั้นมีความอำนาจเหนือมนุษย์เฉพาะในขณะนี้ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น

2 เพราะว่า ผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้นต้องอยู่ใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามภรรยา แต่ถ้าสามีตาย ผู้หญิงนั้นก็พ้นจากพระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามภรรยา

3 ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปแต่งงานกับชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่า เป็นหญิงล่วงประเวณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็พ้นจากพระราชบัญญัตินั้น แม้นางไปแต่งงานกับชายอื่นก็หาผิดประเวณีไม่

4 เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้ตายจากพระราชบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ด้วย เพื่อท่านจะตกเป็นของผู้อื่น คือของพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อเราทั้งหลายจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า

5 เพราะว่าเมื่อเราเคยมีชีวิตตามเนื้อหนัง ต่หาชั่วซึ่งเป็นมาโดยพระราชบัญญัติได้ทำให้อวัยวะของเราเกิดผลนำไปสู่ความตาย

6 แต่บัดนี้เราได้พ้นจากพระราชบัญญัติ คือได้ตายจากพระราชบัญญัติที่ได้ผูกมัดเราไว้ เพื่อเราจะได้ไม่ประพฤติตามตัวอักษรในประมวลพระราชบัญญัติเก่า แต่จะดำเนินชีวิตใหม่ตามลักษณะจิตวิญญาณ

7 ถ้าเช่นนั้นเราจะอย่างไร ว่าพระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ว่าถ้ามิใช่เพราะพระราชบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้จักบาป เพราะว่าถ้าพระราชบัญญัติมิได้ห้ามว่า "อย่าโลก" ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้ว่าจะโลภความโลภ

8 แต่ว่าบาปได้ลือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่อง ทำให้ตักตวงชั่วทุกอย่างเกิดขึ้นในตัวของข้าพเจ้า เพราะว่าถ้าไม่มีพระราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว

9 เพราะครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระราชบัญญัติ แต่เมื่อมีพระบัญญัติบาปก็กลับมีขึ้นอีกและข้าพเจ้าก็ตาย

10 พระบัญญัตินั้นซึ่งมีขึ้นเพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้าเห็นว่ากลับเป็นเหตุที่ทำให้ถึงความตาย

11 เพราะว่าบาปได้ลือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่องทางล่อลวงข้าพเจ้า และประหารข้าพเจ้าให้ตายด้วยพระบัญญัตินั้น

12 เหตุฉะนั้นพระราชบัญญัติจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี

13 ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับทำให้ข้าพเจ้าต้องตายหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย บาปต่างหาก คือบาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย เพื่อจะให้ปรากฏว่าบาปนั้นเป็นบาปจริงและโดยอาศัยพระบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งนัก

14 เพราะเราเห็นว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนังกระดูกขาวยาวไว้ให้อยู่ใต้บาป

15 ข้าพเจ้าไม่เข้าในการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น

16 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าพระราชบัญญัตินั้นดี

17 ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิใช่ผู้กระทำ แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้ทำ

18 ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะว่าเจตนาที่ข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำกรณินั้นข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่

19 ด้วยว่ากรณินั้นซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาว่า ข้าพเจ้ามิได้กระทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาว่า ข้าพเจ้ายังก่ออยู่

20 ถ้าแม้ข้าพเจ้ายังทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำ ก็มิใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้กระทำ

21 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าตนเป็นทาสอย่างหนึ่ง คือเมื่อใดข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็ยังติดอยู่ในตัวข้าพเจ้า

22 เพราะส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในพระราชบัญญัติของพระเจ้า

23 แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า

24 โอ ข้าพเจ้าเป็นคนเสียใจจริง ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้

25 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหนังข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป

Chapter 8

1 เหตุฉะนั้นการปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ

2 เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย

3 เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรขององค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยูในเนื้อหนัง

4 เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ

5 เพราะว่า คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของเนื้อหนัง

แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของพระวิญญาณ

6 ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็ถือความตาย

และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็ถือชีวิตและสันติสุข

7 เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็เป็นศัตรูต่อพระเจ้า

เพราะหาได้อยู่ได้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่

และที่จริงจะอยู่ได้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้

8 เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าก็หาไม่ได้

9 ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง

แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์

10 และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะบาป

แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะความชอบธรรม

11 แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์

ผู้ทรงชุบให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย

พระองค์ผู้ทรงชุบให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น

จะทรงกระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่ด้วย

โดยพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย

12 ท่านพี่น้องทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายเป็นหนี้

แต่มีได้เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนังที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง

13 เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังแล้ว ท่านจะต้องตาย

แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณท่านได้ทำลายการของฝ่ายกายเสีย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้

14 ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาลงหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า

15 เหตุว่าท่านไม่ได้รับนิสัยอย่างทาสซึ่งนำให้ตกในความกลัวอีก

แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า "อับบา"

คือพระบิดา

16 พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า

เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า

17 และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็เป็นทายาทคือเป็นทายาทของพระเจ้า

และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น

ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้สืบทอดสิ่งเดียวกันกับพระองค์ด้วย

18 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้

ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยเในเราทั้งหลาย

19 ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว

มีความเพียรคอยท่าปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ

20 เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นต้องเฝ้าอยู่ในอำนาจของน้ำจ้ง ไม่ทำตามใจชอบของตนเอง

แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เฝ้าอยู่นั้นด้วยความหวังใจ

21 ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้รอดจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า

และจะเข้าในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย

22 เรารู้ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น

กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้

23 และไม่ได้สรรพสิ่งที่ปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแห่งพระวิญญาณ

ตัวเราเองก็ยังคงคร่ำครวญอยู่จะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้

24 เหตุว่าเราทั้งหลายรอดได้เพราะความหวังใจ

แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้หาได้เป็นความหวังใจไม่

ด้วยว่าใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น

25 แต่ถ้าเราทั้งหลายคอยหวังใจในสิ่งที่เรายังไม่ได้เห็น เราจึงมีความเพียรคอยสิ่งนั้น

26 พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน

เพราะเราไม่รู้ ว่าเราควรจะทำอะไรดีอย่างไร

แต่พระวิญญาณแห่งทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้

27 และพระองค์ ผู้ทรงตรวาค้นใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ

เพราะว่าพระองค์ทรงอริษฐานขอเพื่อวิสุทธิตามที่ขอบพระทัยพระเจ้า

28 เราว่า พระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง

คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์

29 เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว

ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์

เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรทั่วปฐมากลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก

30 ยิ่งกว่านั้นบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้้นั้น พระองค์ได้ทรงเรียกมาด้วย

และผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกมานั้น พระองค์ได้ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม

และผู้ซึ่งพระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีสง่าราศีด้วย

31 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา

32 พระองค์ผู้ผู้ใดทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง

แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย

ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ

33 ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้

พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว

34 ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว

และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

และทรงอริษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย

35 แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก

หรือความทุกข์ หรือการร่ำไห้ หรือการกินอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโยกยี้

หรือการถูกกดขี่หรือ

36 ตามที่เขียนไว้แล้วว่า `เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ

และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า'

37 แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามิขยี้เหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย

38 เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้พิพากษาที่ดี

หรือภูตผีเดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า

39 หรือสิ่งสูง หรือสิ่งลึก หรือสิ่งอันใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น

จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า

ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

Chapter 9

1 ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา

ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย

2 ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมิได้ขาด

3 เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกسابให้ตัดขาดจากพระคริสต์

เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง

4 พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าและสง่าราศี

และบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ

และการปรานีนิติพระเจ้าและพระสัญญาทั้งหลาย

5 ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของชาติด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา

พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดอวยพระพรเป็นนิรันดร์ เอเมน

6 แต่มิใช่ว่าพระวจนะของพระเจ้าได้ไร้ประโยชน์ไป

เพราะว่าเขาทั้งหลายที่เกิดขึ้นมาจากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นคนอิสราเอลแท้ทุกคนไม่

7 และมีใช่ว่าทุกคนที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัมเป็นบุตรแท้ของท่าน แต่ว่า

`เขาจะเรียกเชื้อสายของข้าพเจ้าสายอิสอ์'

8 คือว่าเขาเหล่านั้นที่เป็นบุตรตามเนื้อหนังจะนับเป็นบุตรของพระเจ้าไม่ได้

แต่บุตรแห่งพระสัญญานั้นจึงจะนับเป็นเชื้อสายได้

9 เพราะพระเจ้าจะแห่งพระสัญญาว่ามีดังนี้ `คราเมื่อเราจะมาและนางซาราห์จะมีบุตรชาย'

10 และมีใช่เท่านั้น แต่ท่านาแวนคาห์ก็ได้มีครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย คืออิสอ์ลับุตรบุรุษของเรา

11 (แม้ก่อนบุตรนั้นยังเกิดมา และยังไม่ได้กระทำดีหรือชั่ว

เพื่อพระดำริของพระเจ้าในการทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ ไม่ไปตามการประพฤติ

แต่ตามซึ่งพระองค์ทรงเรียก)

12 พระองค์จึงตรัสแก่ท่านนั้นว่า `ที่จะปรานีนิติน้อง'

13 ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า `เราก็นิกรียาโคบ แต่เราได้เกลียดเอซาว'

14 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมหรือ ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย

15 เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า `เราประสงค์จะทรงคนผู้ใด เราก็จะทรงคนผู้นั้น

และเราประสงค์จะเมตตาผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น'

16 เพราะฉะนั้นจึงไม่ขึ้นแก่ความตั้งใจหรือการตะเกียกตะกายของเขา

แต่นับอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระกรุณา

17 เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาริห์ว่า `เพราะเหตุนี้เองเราให้เจ้านั่งตำแหน่งสูง

ก็เพื่อจะแสดงฤทธานภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก'

18 เหตุฉะนั้นพระองค์จะทรงพระกรุณาแก่ผู้ใด ก็ะทรงพระกรุณาผู้นั้น

และพระองค์จะทรงให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ก็ะทรงให้ผู้นั้นมีใจแข็งกระด้าง

19 แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า `ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระองค์จึงยังทรงดีเถียน

เพราะว่าผู้ใดจะขัดขึ้นพระทัยของพระองค์ได้'

20 โอ มนุษย์เอ๋ย ดูก่อน ท่านคือผู้ใดเล่าซึ่งท่านจะโต้ตอบกับพระเจ้าได้

สิ่งซึ่งถูกทำขึ้นแล้วนั้นจะกลับว่าแก่ผู้ทำได้หรือว่า "ท่านได้กระทำข้าพเจ้าอย่างนี้ทำไม"

21 ส่วนข้างป็นหม้อ ไม่มีสิทธิที่จะเอาดินก้อนเดียวกันมานั้นเป็นภาชนะอันมีเกียรติอันหนึ่ง

และภาชนะอันไม่มีเกียรติอันหนึ่งหรือ

22 แล้วถ้าโดยทรงประสงค์จะสำแดงการลงพระอาญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ

พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่พระอาญา

ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพิณาศ

23 เพื่อจะได้ทรงสำแดงสง่าราศีอันอุดมของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็นภาชนะแห่งพระเมตตา

ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับสง่าราศี

24 คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิวพวกเดียว แต่จากพวกต่างชาติด้วย

25 ดังที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์โฮเซยาว่า `เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นชนชาติของเรา

ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นชนชาติของเราไม่ และจะเรียกเขาว่าเป็นที่รัก

ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นที่รักไม่

26 และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า "เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชนชาติของเรา"

ในที่นั้นเองเขาจะได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่'

27 และท่านอิสยาห์ได้ร้องประกาศเรื่องพวกอิสราเอลด้วยว่า

`แม้พวกลูกอิสราเอลจะมากเหมือนเม็ดทรายที่ทะเล แต่คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะรอด

28 ด้วยว่าพระองค์จะทรงให้การนั้นสำเร็จ และจะให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความชอบธรรม

เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้การนั้นสำเร็จโดยเร็วพลันบนพิภพนี้'

29 และตามที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้ก่อนว่า

`ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธามิได้ทรงเหลือเชื้อสายไว้ให้เราบ้าง

เราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์'

30 ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร จะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ไผจากความชอบธรรม

ก็ยังได้รับความชอบธรรมคือความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ

31 แต่พวกอิสราเอลซึ่งไผหาพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม

ก็ยังมิได้บรรลุตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น

32 เพราะอะไร

เพราะเหตุที่เขามิได้แสวงหาโดยความเชื่อแต่แสวงหาโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ

เขาจึงจะสะดุดก้อนหินที่ไผ่สุดนั้น

33 ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า `จงดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุดและหินก้อนหนึ่งซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย'

Chapter 10

1 ที่นี้เองทั้งหลาย
ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้นคือขอให้เขารอด
2 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขามีความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หาได้เป็นตามปัญญาไม่
3 เพราะว่าเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่ดูเล่าที่จะตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้อยู่มอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า
4 เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม
5 โมเสสได้เขียนเรื่องความชอบธรรมซึ่งมีพระราชบัญญัติเป็นมูลฐานว่า `คนใดที่ประพฤติตามสิ่งเหล่านั้นจะได้อิสรותโดยการประพฤตินั้น'
6 แต่ความชอบธรรมที่มีความเชื่อเป็นมูลฐานว่าอย่างนี้ว่า "อย่าฝึกในใจของตัวว่า 'ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์' " (คือจะเชิญพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน)
7 หรือ "ใครจะลงไปยังที่ลึก" " (คือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตายอีก)
8 แต่ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร ก็ว่า "ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน อยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน" คือคำแห่งความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น
9 คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจะเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชดเชยพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด
10 ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด
11 เพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า `ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย'
12 เพราะว่าพวกยิวและพวกกรีก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนที่ทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์
13 เพราะว่า `ทุกคนที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด'
14 แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์ได้อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้อินอย่างไรได้
15 และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า `เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด'
16 แต่มีผู้ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า `พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย'
17 ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า
18 ข้าพเจ้าถามว่า "เขาทั้งหลายไม่ได้อินหรือ" เขาได้อินแล้วจริง ๆ `เสียงของพวกเขากระเจายออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำของพวกเขาประกาศออกไปถึงที่สุดปลายพิภพ'
19 ข้าพเจ้าจึงถามว่า "พลอิสราเอลไม่เข้าใจหรือ" ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า `เราจะให้เจ้าทั้งหลายอัญญาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ เราจะช่วยโทษเจ้าด้วยประชาชาติที่เขลาชาติหนึ่ง'
20 แล้วอิสยาห์ก็กล่าวคำว่า `คนเหล่านั้นที่มีใจได้แสงหาเราได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนที่มีใจได้ถามเรา'
21 แต่ท่านได้กล่าวถึงพวกอิสราเอลว่า `เรายินมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและดื้อรั้น'

Chapter 11

1 เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า "พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ" ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นอย่างนั้นเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นตระกูลเบนยามิน
2 พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ท่านไม่รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์กล่าวถึงท่านเอลียาห์หรือ ท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า
3 `พระองค์เจ้าข้า พวกเราได้ฆ่าพวกศาสนายาเกร์ของพระองค์ แทนบูชาของพระองค์เขาก็ได้พูดทาลายลงเสีย เหลืออยู่แต่ข้าพระองค์คนเดียวและแทนแสงหาของท่านที่จะประหารชีวิตของข้าพระองค์'
4 แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่าอย่างไร ว่าดังนี้ 'เราได้เลือกคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้น้อมเข้าลงต่อรูปพระบารอ'
5 เช่นนั้นแหละบัดนี้ก็ยังมีความหวังที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ
6 แต่ถ้าเป็นทางพระคุณก็หาได้เป็นเพราะทางการประพฤติมิ ฉะนั้นแล้ว พระคุณก็ไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป แต่ถ้าเป็นทางการประพฤติก็หาได้เป็นเพราะทางพระคุณไม่ ฉะนั้นแล้ว การประพฤติก็ไม่เป็นทางการประพฤติอีกต่อไป
7 ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกอิสราเอลไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา แต่คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้วันนี้เป็นผู้ใดพบ และคนนอกนั้นก็มิอาจแจ้งกระดังไป
8 ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า `พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เชื่อฟัง ประทานตาที่มองเห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขา จนทุกวันนี้'
9 ดาวิดทรงกล่าวว่า `ขอให้อาบริษัของเขากลายเป็นบ่วงแร้ว และเครื่องดัก และเป็นสิ่งให้สะดุด และเป็นสิ่งสับสนของเขา
10 ขอให้ตาของเขาปิดไปเพื่อเขาจะไ้มองไม่เห็น และให้หลังของเขาอ้อมตลอดไป'

11 ข้าพเจ้าจึงถามว่า "พวกอิสราเอลสะดุดจนหกล้มทีเดียวหรือ" ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่การที่เขาสลัดนั้นเป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลมีใจมานะขึ้น
12 แต่ถ้าการที่พวกอิสราเอลสลัดนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้าการพ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ เขายังบริบูรณ์มากสักเท่าใด
13 แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครสาวกมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า
14 เพื่อด้วยวิธีใดก็ตามข้าพเจ้าจะได้เร้าใจพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าให้เขาเอาอย่าง เพื่อให้เขารอดได้บ้าง
15 เพราะว่า ถ้าการที่พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้งเสียแล้วเป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงรับเขากลับมาก็ฉะฉาน ก็เป็นอย่างไร ก็เป็นเหมือนกับว่าเขาได้ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นใหม่
16 ถ้าแม้ก้อนแรกบริสุทธิ์ ทั้งอ่างก็บริสุทธิ์ด้วย และถ้ากราบบริสุทธิ์ ก็ทั้งหมดก็บริสุทธิ์ด้วย
17 แต่ถ้าทรงหักกิ่งบางกิ่งออกเสียแล้ว และได้ทรงนำท่านผู้เป็นกิ่งมกอกเทศมาต่อกิ่งไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เข้าเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอกเทศ
18 ท่านก็อย่าอดคิดต่อกิ่งเหล่านั้น ถ้าท่านอดคิด ไซ้ว่าท่านได้เลี้ยงรากนั้นก็หาไม่ แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน
19 ท่านอาจจะแย้งว่า "กิ่งเหล่านั้นได้ทรงหักออกเสียแล้วก็เพื่อจะได้ออกกิ่งตัวไว้"
20 ถูกแล้ว เขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อของท่าน อย่าย่อหย่อนไปเลย แต่งงเถิดเถิด
21 เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม ก็เกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน
22 เหตุฉะนั้นจึงพิจารณาดูทั้งพระกรุณาและความเข้มงวดของพระเจ้า กับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรงพระกรุณา ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดต้อออกเสียด้วย
23 ส่วนเขาทั้งหลายด้วย ถ้าเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป เขาก็จะได้รับการตอทิ้งเข้าไปใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะทรงให้เขาตอทิ้งตัวอีกได้
24 เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดท่านออกจากต้นมะกอกเทศซึ่งเป็นต้นไม้ตามธรรมชาติ และทรงนำมาตอทิ้งกับต้นมะกอกเทศนั้นผู้ซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาตอทิ้งเข้ากับต้นของมันเอง ก็ง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
25 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อย่าให้ท่านทั้งหลายเสลาในข้อความลึกลับนี้ เกลือกกว่าท่านจะอดรู้ คือเรื่องที่บางคนที่ในพวกอิสราเอลได้มีใจแจ้งกระดังไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน
26 และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า `พระผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ
27 นี่แหละเป็นพันธสัญญาของเรากับเขาทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเขา'
28 ในเรื่องข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน แต่ถ้าวาดตามที่ได้ทรงเลือกไว้ เขาทั้งหลายก็เป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษของเขา
29 เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเรียกไว้
30 ท่านทั้งหลายเมื่อก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระกรุณาเพราะความไม่เชื่อของพวกเขาเหล่านั้นฉะฉาน
31 บัดนี้เขาเหล่านั้นก็มีใจได้เชื่อ เพื่อว่าเขาจะได้รับพระกรุณาโดยพระกรุณาที่ได้ประทานแก่ท่านทั้งหลายฉะฉาน
32 เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้คนทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เขาทั้งหลายทุกคน
33 โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้นลึกลับเท่าใด คาดคิดเห็นของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้
34 เพราะว่า `ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือใครเล่าเป็นที่ปรึกษาพระองค์ หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องประทานตอบแทนให้แก่เขา'
36 เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน

Chapter 12

1 พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่านทั้งหลาย
2 อย่าประพฤติตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าจะไรดี อะไรเป็นที่ยอมรับพระทัย และอะไรดีโดยถ้อยเมี่ยม
3 ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคน โดยพระคุณซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ว่าอย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ลุ่มลุ่มสมกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคน
4 เพราะว่าในร่างกายอันเดียวนี้เรามีอวัยวะหลายอย่าง และอวัยวะนั้นๆมิได้มีหน้าที่เหมือนกันฉะฉาน
5 พวกเราผู้เป็นหลายคนยังเป็นกายอันเดียวในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกันฉะฉาน
6 และเราทุกคนมีของประทานที่ต่างกันตามพระคุณที่ได้ทรงประทานให้แก่เรา คือถ้าเป็นการพยากรณ์ ก็จงพยากรณ์ตามกำลังของความจริง
7 ถ้าเป็นการปรนนิบัติก็จงปรนนิบัติ ถ้าเป็นการสั่งสอนก็จงสั่งสอน
8 ถ้าเป็นการเตือนสติก็จงเตือนสติ ถ้าเป็นการบริจจาคก็จงให้โดยเต็มใจ ผู้ที่ครอบครองก็จงครอบครองด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตา ก็จงแสดงด้วยใจยินดี

9 จงให้ความรักปราศจากมารยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี
10 จงรักกันฉันพี่น้อง ส่วนการที่ไต่เบียดเบียนกันและกันนั้น จงถือว่าผู้หนึ่งดีกว่าตัว
11 อย่าเกลียดจระไนในการงาน จงมีจิตใจกระตือรือร้น จงปรนนิบัติต่อพระผู้เป็นเจ้า
12 จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงจดจำต่อความหวังกล่าบบาริ จงสะสมทรัพย์ในอิสรฐาน
13 จงช่วยยี่สิบทิศเช่นเมื่อเขาขัดสน จงมีน้ำใจอภัยสยัมไมตรี
14 จงอวยพรแก่คนที่หมิ่นเหงท่าน จงอวยพร อย่างแท้จริงเลย
15 จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องให้กับผู้ที่ร้องไห้
16 จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าไฝสูง แต่งตั้งถ่อมใจลงมาหาคนที่ต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาด
17 อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย แต่งตั้งมุ่งกระทำความดีในสายตาของคนที่พึงวาง
18 ถ้าเป็นได้คือเรื่องที่ยืนอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน
19 ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก่กัน
แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า
"องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "การแก่กันเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง"
20 เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านทำ จงให้อาหารเขาไว้ประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม
เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสูงส่งกว่าลูกาโพลัสวันเดียวของเขา
21 อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่งตั้งชนะความชั่วด้วยความรัก

Chapter 13

1 ทุกคนจยยอมอยู่ใต้บังคับของผู้นี้ที่มีอำนาจ เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่ไม่ได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้นพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น

2 เหตุฉะนั้นผู้ที่ขีดขึ้นอำนาจนั้นก็ขีดขึ้นผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น และผู้ที่ขีดขึ้นนั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ

3 เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นไม่น่ากลัวเลยสำหรับคนที่ทำความดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว ท่านไม่อยากจะกลัวผู้มีอำนาจหรือ ถ้าเช่นนั้นถึงจะประพடுத்தความดี แล้วท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น

4 เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อให้ประโยชน์แก่ท่าน แต่ที่ท่านทำการชั่วก็จึงกลัวเกิด เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้เลยๆไม่ ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า จะเป็นผู้พลีพรอชญาแทนพระเจ้าแก่ทุกคนที่ประพடுத்தชั่ว

5 เหตุฉะนั้นท่านจะต้องอยู่ในบังคับกับบัญชา มิใช่เพราะเกรงพระอาชญาสิ่งเดียว แต่เพราะจิตที่สำคัญคิดและชอบด้วย

6 เพราะเหตุผลอันเดียวที่ท่านจึงได้เสียส่วยสาอากรด้วย เพราะว่ามีผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่

7 เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาควระได้รับ ส่วยอากรควระจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ภาษีควระจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ความยำเกรงควระจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น เกียรติยศควระจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น

8 อย่างนั้นหรือใคร่ใคร่ นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระชนกบุญยุติสำเร็จแล้ว

9 พระบัญญัติกล่าวว่า 'อย่าล่วงประเวณีแล้วเมียเขา อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าโลภ' ทั้งพระบัญญัติอื่น ๆ ก็รวมอยู่ในข้อนี้คือ 'ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง'

10 ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นที่ให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว

11 นอกจากนั้นท่านควระจะรักลาสมิยาว บัดนี้เป็นเวลาที่เราวจจะตื่นจากหลับแล้ว เพราะเวลานี้ที่เราจะรอดนั้นใกล้กว่าเวลาที่เรากำลังฝันอยู่นั้น

12 กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่งทั่วใกล้เข้ามา เหตุฉะนั้นเราจึงเลิกการกระทำของความดี และจงสวมเครื่องอาภรณ์ของความสว่าง

13 เราจงประพடுத்தใจให้เหมาะสมกับเวลากลางวัน มิใช่ให้แสงเสพรูนามมาย มิใช่หยาบโลนลามก มิใช่ตัวทริษยกกัน

14 แล้วท่านทั้งหลายจงประดับตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้บ้าเรอเนื้อหนัง เพื่อจะให้เป็นสำเร็จตามความปรารถนาของเนื้อหนังนั้น

Chapter 14

1 ส่วนคนที่ยังอ่อนในทางความเชื่อนั้น จงรับเขาไว้
แต่มิได้เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น
2 คนหนึ่งถือว่่าจะกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่อีกคนหนึ่งที่ยังอ่อนในทางความเชื่ออยู่ก็กินแต่ผักเท่านั้น
3 อย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่มิได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน
เหตุว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว
4 ท่านเป็นใครเล่าจึงกล่าวโทษผู้รับใช้ของคอนิน
ผู้รับใช้คนนั้นจะได้อะไรหรือจะล้มจมก็สุดแล้วแต่นายของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอน
เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้เขาได้ดีได้
5 คนหนึ่งถือว่่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่่าทุกวันเหมือนกัน
ขอให้ทุกคนมีความแน่วใจในความคิดเห็นของตนเถิด
6 ผู้ที่ถือว่่าวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า
และผู้ที่ไม่ถือวันก็ไม่ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า
ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาชอบพระคุณพระเจ้า
และผู้ที่ไม่ได้กินก็มิได้กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และยังชอบพระคุณพระเจ้า
7 เพราะในพวกเรายังไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว
8 ถ้าเรารับชีวิตอยู่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเราตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า
เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรารับชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม เราก็คือของคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า
9 เพราะเหตุนี้เองพระคริสตเจ้าได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงเป็นขึ้นใหม่และทรงพระชนม์อีก
เพื่อจะได้นำองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราคืนมาและถวายและองค์เป็น
10 แต่ตัวท่านเล่า เหตุใดท่านจึงกล่าวโทษผู้ที่พระองค์ท่าน

หรือเหตุใดท่านจึงดูเหมือนพี่น้องของท่าน
เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์
11 เพราะมีคำเขียนไว้ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า "เรามีชีวิตอยู่จนใด
ทั่วซาทูกว่าเข้าจะต้องถูกกราบลงต่อเรา และสิ่งทุกสิ่งจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า"
12 ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า
13 ดังนั้นเราอยากกล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดสินใจเสียดีกว่า
คืออย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดวก หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง
14 ข้าพเจ้ารู้และพอใจเชื่อเป็นแน่ในองค์พระเยซูเจ้าว่า
ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ถ้าผู้ใดถือว่าสิ่งใดเป็นมลทิน
สิ่งนั้นก็เป็มลทินสำหรับคนนั้น
15 ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน
ท่านก็มิได้ประพฤติตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด
ก็อย่าให้คนนั้นพินาศเพราะอาหารที่ท่านกินเลย
16 ฉะนั้นอย่าให้การติดของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้
17 เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ได้การกินและการดื่ม
แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์
18 ผู้ที่ปรนนิบัติพระคริสต์ในการเหล่านั้นก็เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า
และเป็นที่พอใจของมนุษย์ด้วย
19 เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งประพฤติในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน
และสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน
20 อย่างทลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างปราศจากมลทินก็จริง
แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นหลงผิด ก็มีความผิดด้วย
21 เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มแอลกอฮอล์ที่เป็นเหตุให้พี่น้องสะดุด
หรือสะดุดใจหรือทำให้อ่อนกำลัง
22 ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึดไว้ให้มั่นต่อพระกิตติคุณพระเจ้า
ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้วนั้นก็เป็สุข
23 แต่ผู้ที่มีความสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขาทรมานด้วยความผิด เพราะเขาได้กินตามที่ตนเชื่อ
ทั้งนี้เพราะการกระทำใดๆที่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น

Chapter 15

1 พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็งควรจะอดทนในต่อเครื่องทุกข์ทรมานของคนที่อ่อนในความรัก
และไม่ควรกระทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง
2 เราทุกคนจงกระทำให้เพื่อนบ้านพอใจ เพื่อนำประโยชน์และความเจริญมาให้เขา
3 เพราะว่าพระคริสต์ก็มีได้ทรงกระทำสิ่งทีพอพระทัยพระองค์ ตามที่มิคำเขียนไว้แล้วว่า
'คำพูดเย้ายวนบรรดาผู้ที่เย้ายวพระองค์ ตลอดยุคชั่วพระองค์'
4 เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา
เพื่อเราจะได้มีความหวังโดยความเพียรและความเชื่อใจด้วยพระคัมภีร์
5 ขอพระเจ้าแห่งความเพียรและความเชื่อใจทรงโปรดช่วยให้ท่านมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามอย่างพระเยซูคริสต์
6 เพื่อท่านทั้งหลายจะได้มีใจและปากพร้อมเพรียงกันสรรเสริญพระเจ้า
ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
7 เหตุฉะนั้นจงต้อนรับกันและกัน
เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับเราทั้งหลายเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า
8 เพราะว่าข้าพเจ้าหมายว่า
พระคริสต์ได้ทรงรับใช้มายังพวกที่ต่ำสุดเพื่อเห็นแก่ความจริงของพระเจ้า
เพื่อจะทรงยินยอมพระสัญญาที่ประทานไว้กับบรรดาบรรพบุรุษนั้น
9 และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะพระเมตตาของพระองค์
ตามที่มิคำเขียนไว้แล้วว่า
'เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย
และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์'
10 และมีคำกล่าวอีกว่า 'ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์'
11 แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า 'ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเดิม
และให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์'
12 และอิสยาห์กล่าวอีกว่า 'รากแห่งเจสซียะมา คือผู้จะทรงบังเกิดมาครอบครองบรรดาประชาชาติ
ประชาชาติทั้งหลายจะวางใจในพระองค์'
13
ขอพระเจ้าแห่งความหวังทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขในความเชื่อ
เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
14 เพื่อหนึ่งทั้งหลายของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าท่านบริบูรณ์ด้วยการดีและเปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง
สามารถเตือนสติกันและกันได้ด้วย
15 แต่ที่หนึ่งทั้งหลาย การที่ข้าพเจ้าได้เขียนบางเรื่องถึงท่านเพื่อเตือนความจำของท่าน
ก็เพราะเหตุพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า
16 เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ
โดยรับใช้ฝ่ายข้าพเจ้าพระสิริของพระเจ้า
เพื่อการถวายพรต่างชาติทั้งหลายนั้นจะได้เป็นทีชอบพระทัย
คือเป็นที่ยกตั้งไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
17 เหตุฉะนั้นในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้ามีสิ่งที่จะอาจได้ฝ่ายพระราชกิจของพระเจ้า
18 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กลัวอะไรสิ่งใดนอกจากสิ่งซึ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำ
โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทาสสอนและกิจการ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง
19 คือได้หมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า
จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวพระสิริของพระคริสต์อย่างถาวรนี้

ตั้งแตกรุงเยรูซาเล็มอ้อมไปยังเมืองอิลลิริคุม
20 อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้อย่างนี้ว่า
จะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน
เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อกวนคนบารบารานที่นั่นอันใดวางไว้ก่อนแล้ว
21 ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า ‘คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น
และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ’
22 นั่นคือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ไม่ให้มาหาท่าน
23 แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่มีกิจที่จะต้องอยู่ในแวนแคว้นเหล่านี้ต่อไป
ข้าพเจ้ามีความปรารถนาหลายปีแล้วที่จะมาหาท่าน
24 เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาท่านทั้งหลาย
เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น
และเมื่อได้รับความบันเทิงใจกับท่านทั้งหลายบ้างแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ลาท่านไปตามทาง
25 ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยสงเคราะห์วิสุทธิชน
26 เพราะว่าพวกเขาศิษย์ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายาเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์
ส่งไปให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม
27 พวกศิษย์เหล่านั้นขอให้งานที่กระทำเช่นนั้นจริงและพวกเขาที่เป็นหัววิสุทธิชนเหล่านั้นด้วย
เพราะว่าถ้าเขาได้รับคนต่างชาติเข้าส่วนในการฝ่ายจิตวิญญาณ
ก็เป็นการสมควรที่พวกต่างชาตินั้นจะได้ปรนนิบัติศิษย์เหล่านั้นด้วยสิ่งของฝ่ายเนื้อหนัง
28 เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าไปส่งผลทานนั้นมอบให้แก่พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว
ข้าพเจ้าก็จะไปประเทศสเปนผ่านตำบลที่ท่านอยู่นั้น
29 และข้าพเจ้ารู้แน่ว่าเมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น
ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์ของข่าวประเสริฐแห่งพระคริสต์
30 ที่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้าและโดยเห็นแก่ความรักของพระวิญญาณ
ข้าพเจ้าจึงวิงวอนขอให้ท่านช่วยอธิษฐานพระเจ้าด้วยใจร้อนรนเพื่อข้าพเจ้า
31 เพื่อที่ข้าพเจ้าจะพ้นจากมือคนในประเทศยูเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อให้การปรนนิบัติเนื่องด้วยผลทา
นซึ่งข้าพเจ้านำไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นทิ่อใจของวิสุทธิชน
32 เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาท่านตามขอบพระทัยพระเจ้า
ด้วยความชื่นชมยินดีและมีความเบิกบานแจ่มใสที่ได้พบท่าน
33 บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขจงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

Chapter 16

1 ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเราไว้กับท่าน คือเฟบีเป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเจนเคเรีย
2 ขอท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าตามสมควรแก่วิสุทธิชน
และขอให้ท่านช่วยนางในทุกสิ่งทั้งที่ต้องการ
เพราะนางได้ช่วยสงเคราะห์คนหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย
3 ขอฝากความคิดถึงมายังปรัสเซียลาและอาควีลา ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์
4 ผู้ซึ่งได้ยอมพลีชีวิตของเขาเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสองและมีใช้ข้าพเจ้าคนเดียว
แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกต่างชาติก็ขอบอกแด่ด้วย
5 และขอฝากความคิดถึงมายังคริสตจักรที่อยู่ในบ้านเซาด้วย
ขอฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัสที่รักของข้าพเจ้า
ผู้เป็นคนแรกที่เข้ามาเชื่อในพระคริสต์ในแคว้นอาคายา
6 ขอฝากความคิดถึงมายังมารีย์ผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อเราทั้งหลาย
7 ขอฝากความคิดถึงมายังอันโสรินผู้กับยูเนียนัสผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า
และได้ถูกจำจองร่วมกับข้าพเจ้า เขาเป็นคนที่ชื่อเสียงดีในหมู่อัครสาวก
ทั้งได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย
8 ขอฝากความคิดถึงมายังอัมพลีอัสที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า
9 ขอฝากความคิดถึงมายังอูรบานัสผู้ร่วมงานกับเราในพระคริสต์
และมายังสทาคิสที่รักของข้าพเจ้า
10 ขอฝากความคิดถึงมายังอาเปเลสผู้เป็นทิ่พอพระทัยของพระคริสต์
ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนของอาริสโตบูลัส
11 ขอฝากความคิดถึงมายังอีโรดีโอนญาติของข้าพเจ้า
ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนนารซิสที่อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า
12 ขอฝากความคิดถึงมายังตรีเฟนาและตรีโฟซาผู้ปฏิบัติงานในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า
ขอฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซิสที่รักผู้ได้ปฏิบัติงานมากมายฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า
13 ขอฝากความคิดถึงมายังรุฟัสผู้ทรงเลือกไว้ในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า
และมารดาของเขาและมารดาข้าพเจ้าด้วย
14 ขอฝากความคิดถึงมายังอาสินทรีซัส ฟเลโกน เฮอร์เมส ปาโรบัส เฮอร์มาส
และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับเขาเหล่านั้น
15 ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลกัส ยูเลีย
และเนเรอัสกับน้องสาวของเขาและโอลิมปัสกับบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่กับคนเหล่านั้น
16 จงต้อนรับกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์
บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ต่อฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายด้วย
17 ที่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนท่าน
ให้สังเกตดูคนเหล่านั้นที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันและทำให้คนอื่นหลงไป
ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา จงมีหน้าจากคนเหล่านั้น
18 เพราะว่าคนเหล่านั้นไม่ได้ปรนนิบัติพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
แต่ได้ปรนนิบัติท้องของตัวเอง และได้ลวงลวงคนอื่นให้หลงด้วยคำคำอ่อนหวาน
19 การซึ่งท่านทั้งหลายได้เชื่อฟังก็เลื่องลือไปถึงคนทั้งปวงแล้ว
ข้าพเจ้าจึงมีความยินดีเพราะท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเป็นคนฉลาดฝ่ายการดี
และให้เป็นคนใจฝ่ายการชั่ว
20 ไม่ตำราพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงปราบชาวตานิให้ยับเยินลงได้ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลาย

ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน
21 ที่โมธีผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ลูลีส ยาสอน และโสลิปาทอร์ บรรดาญาติของข้าพเจ้า
ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย
22 ข้าพเจ้าเทอร์ทิมอส ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้
ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายในองค์พระผู้เป็นเจ้า
23 กายอัสเจ้าของบ้านผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้นำรุ่งคริสตจักรทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังท่าน
เอรัสทัสสมทบผู้ซึ่งเมือง และคารารัสซึ่งเป็นพี่น้องฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย
24 ขอพระคุณแก่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน
25 บัดนี้จงถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่นคง
ตามข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น และตามที่ได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์
ตามการเปิดเผยข้อความอันลึกซึ้งซึ่งได้ปิดบังไว้ตั้งแต่สร้างโลก
26 แต่มาบัดนี้ได้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว และโดยพระศรัทธาของพวกศาสนาดายากรณ์
ตามซึ่งพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวรได้ทรงบัญชาไว้
ได้เปิดเผยออกให้พลประเทศทั้งปวงเห็นแจ้งเพื่อเขาจะได้เชื่อ
27 โดยพระเยซูคริสต์ ขอสงวราศีมีแด่พระเจ้าผู้ทรงสรรพคุณองค์เดียว สืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน
เขียนถึงชาวโรมจากเมืองโครินธ์ และส่งโดยเฟบี ผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเจนเคเรีย

1 CORINTHIANS

Chapter 1

1 เปาโล ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า
และโสแตเนอสน์ผู้เป็นพี่น้องของเรา
2 เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์
ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ด้วยกันกับคนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซู
คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและของเขา
3 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า
จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
4 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าซึ่งทรงประทานแก่ท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์
เพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งทรงประทานแก่ท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์
5 เพราะท่านทั้งหลายพร้อมด้วยทุกสิ่งทุกอย่างโดยพระองค์
คือพร้อมด้วยวาจาและความรู้ทุกอย่าง
6 ด้วยว่าพยานเรื่องพระคริสต์นั้นเป็นที่รับรองแน่นอนในพวกท่านแล้ว
7 เพื่อว่าท่านทั้งหลายจึงมิได้ขาดของประทานเลย
ในขณะที่ท่านรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
9 เพื่อที่ท่านปราศจากที่ติในวันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
10 เพราะเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์ได้ทรงเรียกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์
คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
10 ที่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ขอให้ท่านเห็นพร้อมกันในทางวาจา และไม่มีการแตกแยกกันระหว่างพวกท่าน
แต่ขอให้ท่านเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในทางความคิดและตัดสินใจอย่างเดียวกัน
11 ที่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า
คนในครอบครัวของนางคะโลเอได้เล่าเรื่องของท่านให้ข้าพเจ้าฟังว่า
เกิดมีการทุ่มเถียงกันในระหว่างพวกท่าน
12 ข้าพเจ้าจึงหมายความว่า พวกท่านต่างก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เปาโล" หรือ
"ข้าพเจ้าเป็นศิษย์อปอลโล" หรือ "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เลฟาส" หรือ "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์พระคริสต์"
13 พระคริสต์แบ่งออกเป็นหลายองค์แล้วหรือ เขาได้ทรงเปาโลเพื่อท่านทั้งหลายหรือ
ท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ
14 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน
เว้นแต่คริสตัสและกายอัส
15 ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดกล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าได้ทำพิธีบัพติศมาในนามของข้าพเจ้าเอง
16 ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ครอบครัวของสเทฟาณัสด้วย แต่นอกจากคนเหล่านั้นแล้ว
ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ามีข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้ใดอีกบ้าง
17 เพราะว่าพระคริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา
แต่เพื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐ แต่มิได้ด้วยความแข็งแรงในการพูด
เกรงว่าเรื่องกางเขนของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช
18 คนทั้งหลายที่กำลังจะพินาศก็เห็นว่า การประกาศเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่
แต่พวกเราที่รอดเห็นว่าเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า
19 เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา
และจะทำให้ความเข้าใจของคนทั้งหลายโง่เขลาเสีย' *1 โครินธ์ 1:19*
20 คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน บัดนี้ติดอยู่ที่ไหน นักได้ปัญญาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน
พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาของโลกนี้ให้โง่เขลาไปแล้วหรือ
21 เพราะตามที่ทรงกำหนดไว้ตามพระสติปัญญาของพระเจ้า
โลกไม่รู้จักพระเจ้าได้โดยปัญญาของตน พระเจ้าจึงทรงโปรดช่วยคนที่เชื่อให้รอด
โดยการประกาศเรื่องที่ดีว่าโง่
22 ด้วยว่าพวกข้าพเจ้าได้เห็นความสำคัญและพวกกรีกเสาะหาปัญญา
23 แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่ให้พวกยิวสลด
และพวกกรีกถือว่าเป็นเรื่องโง่
24 แต่สำหรับผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่างก็ว่า
พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า

25 เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้ายิ่งเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์

26 ที่นี้เองทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนที่โลกนี้ยว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีความรู้ มีน้อยคนที่มีความรู้สูง

27 แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกนี้ว่าโง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกนี้ว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย

28 พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกนี้ว่าต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมิได้เกิดเป็นความจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นความจริงอยู่แล้ว

29 เพื่อมิให้เนื้อหนังใดๆอวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้

30 โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย

31 เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า "ให้ผู้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า"

Chapter 2

1 ที่นี้เองทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันโง่เขลาหรือด้วยสติปัญญา

2 เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน

3 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกว่า มีค่ามากกว่าและตัวสั่นเป็นอันมาก

4 คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้า ไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ

5 เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า

6 เรากล่าวถึงเรื่องปัญญาในหมู่คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริง แต่มิใช่เรื่องปัญญาของโลกนี้ หรือเรื่องปัญญาของอำนาจครอบครองในโลกนี้ซึ่งจะเสื่อมสูญไป

7 แต่เรากล่าวถึงเรื่องพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่เรา

8 ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆในโลกนี้รู้จักพระปัญญานั้น เพราะว่าการรู้แล้วจะมีได้เององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีตรึงไว้ที่กางเขน

9 ดังที่มีเขียนไว้แล้วว่า "สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจมนุษย์" คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์

10 พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณของพระองค์

11 เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความลึกลับของพระเจ้า

12 อื่นความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้หนึ่งเองแลในพระดำริของพระเจาก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าแลนั้น

12 เราทั้งหลายจึงไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา

13 คือสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงส่งสอน

ซึ่งเปรียบเทียบสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ

14 แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้

เพราะว่าเขเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต่อเมื่อเกิดด้วยจิตวิญญาณ

15 แต่มนุษย์ฝ่ายจิตวิญญาณสังเกตสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะรู้จักใจคนนั้นได้

16 เพราะว่า "ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะแนะนำสงสอนพระองค์ได้" แต่เราก็มิพระทัยของพระคริสต์

Chapter 3

1 ที่นี้เองทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้ แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนกับท่านเป็นทารกในพระคริสต์

2 ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยนมมิใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าการเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับและกินได้ด้วยมิท่านก็ยังไม่สามารถ

3 ด้วยว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าการที่ท่านยังโง่เขลาเกินไป โต้เถียงกัน และแตกแยกกัน ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ และไม่ได้ประพฤติตามมนุษย์สามัญดอกหรือ

4 เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเปาโล" และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า "ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอโปลโล" ท่านทั้งหลายมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ

5 เปาโลคือผู้ใด อโปลโลคือผู้ใด เขาเป็นผู้รับใช้มาแจ้งให้ท่านทั้งหลายเชื่อตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ทุกคน

6 ข้าพเจ้าได้ปลูก อโปลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต

7 เพราะฉะนั้น คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงโปรดให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ

8 ดังนั้นคนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน

แต่ทุกคนก็จะได้ค่าจ้างของตนตามที่ตนได้กระทำไว้

9 เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของพระเจ้า และเป็นตึกของพระเจ้า

10 โดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้วางรากลงแล้วเหมือนนายช่างผู้ชำนาญ และอีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น

ขอทุกคนจงระวังให้ดูว่าเขาก่อขึ้นมาอย่างไร

11 เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอีกอันไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์

12 แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หน่อแห่งหรือฟาง

13 การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน

เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร

14 ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน

15 ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ

16 ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน

17 ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น

เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์และท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น

18 อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง ถ้าผู้ใดในพวกท่านคิดว่าเป็นคนมีปัญญาตามหลักของยูดาห์ จงให้ผู้นั้นยอมเป็นคนโง่จึงจะเป็นคนมีปัญญาได้

19 เพราะว่าปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาจำเพาะพระเจ้า ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า "พระองค์ทรงจับคนที่มีความปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง"

20 และยังมีอีกว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิดของคนมีปัญญาว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ"

21 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดยกมนุษย์ขึ้นอวด ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของท่านทั้งหลาย

22 จะเป็นเปาโล อโปลโล เคเฟาส โลก ชีวิต ความตาย สิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของท่านทั้งหลาย

23 และท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

Chapter 4

1 ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้อารักขาสิ่งลึกลับของพระเจ้า

2 ยิ่งกว่านี้ฝ่ายผู้อารักขาล้วนนั้นต้องเป็นคนที่ยึดยี่สิบทุกคน

3 สำหรับข้าพเจ้าการที่ท่านทั้งหลายหรือมนุษย์ผู้ใดจะตัดสินตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ถึงแม้ข้าพเจ้าเองก็ได้ตัดสินตัวข้าพเจ้า

4 เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามีความผิดสถานใด ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็มิพบการพิพากษา

ท่านผู้ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า

5 เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลาจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา

พระองค์ทรงเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้แจ่มกระจ่าง และจะทรงเผยความในใจของคนทั้งปวงด้วย เมื่อนั้นทุกคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า

6 ที่นี้เองทั้งหลาย สิ่งเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวเปรียบเทียบกับตัวข้าพเจ้าและอโปลโล ก็เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านทั้งหลายเรียนแบบของเรา

มิใช่ยกย่องคนหนึ่งคนใดเกินกว่าที่เขียนบอกไว้แล้ว มิใช่ยกคนหนึ่งคนใดชมผู้อื่น

7 ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านพิเศษกว่าคนอื่น ท่านมิอะไรที่ท่านมิได้รับมา ก็เหมือนท่านได้รับมา เหตุใดท่านจึงโอ้อวดเหมือนกับว่าท่านมิได้รับเลย

8 ท่านทั้งหลายอิมหนำแล้วหนอ ท่านมั่งมีแล้วหนอ ท่านได้ครองเหมือนกษัตริย์โดยไม่มีเราร่วมด้วยแล้วหนอ

ข้าพเจ้ามีความปรารถนาให้ท่านทั้งหลายได้ขึ้นครองจริงเพื่อเราจะได้ขึ้นครองกับท่าน

9 เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งเราผู้เป็นอัครสาวกไว้ในที่สุดปลาย

เหมือนผู้ที่ได้ถูกปรับโทษให้ถึงตาย

เพราะว่าโลกคือทั้งตุลาสวรรค์และมนุษย์มองดูเราด้วยความพิศวง

10 เราทั้งหลายเป็นคนเขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นคนมีปัญญาในพระคริสต์

เราทั้งหลายมีกำลังน้อยแต่ท่านทั้งหลายมีกำลังมาก

ท่านทั้งหลายมีเกียรติยศแต่เราทั้งหลายเป็นคนอับยศ

11 จนถึงเวลานี้เราก็ทั้งหิวและกระหาย เปลือยเปล่าและถูกโบยตี และไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง

12 เราทำการหนักด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกด่าว่าก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหงเราก็กินเอา

13 เมื่อถูกใส่ร้ายเราก็อ่อนน้อม

เรากลายเป็นเหมือนกากเดนของโลกและเหมือนราศีของสิ่งสารพัดจนถึงบัดนี้

14 ข้าพเจ้ามิได้เขียนข้อความเหล่านั้นเพื่อจะให้ท่านได้อาย แต่เขียนเพื่อเตือนสติในฐานะที่ท่านเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า

15 เพราะในพระคริสต์ถึงแม้ท่านมีครูสักหมื่นคนแต่ท่านจะมีบิดาหลายคนก็หามิได้

เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดยข้าพเจ้าประเสริฐ

16 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทำตามอย่างข้าพเจ้า

17 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ใช้ให้มิสลูกที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้มาหาท่าน

เพื่อนำท่านให้ระลึกถึงแบบการประพฤติของข้าพเจ้าในพระคริสต์

ตามที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ในทุกคริสตจักร

18 แต่บางคนที่มาของราวกับข้าพเจ้าจะไม่มาหาท่าน

19 แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะมาหาท่านในไม่ช้านี้ และข้าพเจ้าจะหยั่งดู มิใช่ถ้อยคำของคนเพียงอย่างเดียวแต่จะหยั่งดูฤทธิ์อำนาจของเขา

20 เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามิใช่เรื่องของคำพูดแต่เป็นเรื่องฤทธิ์เดช

21 ท่านจะเอาอย่างไร จะให้ข้าพเจ้าถือไม้เรียวมาหาท่าน หรือจะให้ข้าพเจ้ามาด้วยความรักและด้วยใจอ่อนสุภาพ

Chapter 5

1 มีข่าวเล่าลือว่าในพวกท่านมีการผิดประเวณี และการผิดประเวณีนั้นถึงแม้ในพวกต่างชาติก็ไม่มีเลย

คือเรื่องมีว่าคนหนึ่งได้เอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน

2 และพวกท่านยังมองแทนที่จะเป็นทุกข์เป็นร้อน

ที่จะตัดสินที่กระทำผิดเช่นนั้นออกเสียจากพวกท่าน

3 แม้ว่าตัวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับพวกท่าน แต่ใจของข้าพเจ้าก็อยู่ด้วย

ข้าพเจ้าได้ตัดสินลงโทษคนที่ได้กระทำผิดเช่นนั้นเสมือนว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย

4 ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
เมื่อท่านทั้งหลายประชุมกันและใจของข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วย
พร้อมทั้งฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
5 พวกท่านจงมอบคนนั้นไว้ให้สาตามทำลายเนื้อหนังเสีย
เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเยซูเจ้า
6 การที่ท่านอาวดำนั้นไม่ดีเลย ท่านไม่รู้หรือว่าเชือกสนมเพียงนิดเดียวย่อมทำให้แปงดิบฟูทั้งก้อน
7 ดังนั้นจึงชำระเชือก่าเสียเพื่อท่านจะได้เป็นแปงดิบก้อนใหม่เหมือนขนมปังไร้เชื้อ
เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา ได้ถูกฆ่าบูชาเพื่อเราเสียแล้ว
8 เหตุฉะนั้นให้เราถือปัสกานั้น มิใช่ด้วยเชือก่าหรือด้วยเชือกของความชั่วช้าเลวทราม
แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อคือความจริงใจและความจริง
9 ข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายถึงท่านว่า อย่าคบกับคนที่ล่วงประเวณี
10 แต่ซึ่งท่านจะคบคนชาวโลกนี่เป็นคนล่วงประเวณี คนโลก คนฉ้อโกง หรือคนถือรูปเคารพ
ข้าพเจ้ามิได้ห้ามเสียทีเดียวเพราะว่าถ้าท่านอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ต้องออกไปเสียจากโลกนี้
11 แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่าถ้าผู้ใดได้รู้ว่าเป็นพี่น้องแล้ว แต่ยังล่วงประเวณี
เป็นคนโลก เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคนตีเมฆา หรือเป็นคนฉ้อโกง
อย่าคบกับคนอย่างนั้นแม้จะกินด้วยกันก็อย่าเลย
12 ไม่ใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะไปตัดสินลงโทษคนภายนอก
ท่านจะต้องตัดสินลงโทษคนภายในมิใช่หรือ
13 ส่วนคนภายนอกนั้นพระเจ้าจะทรงตัดสินลงโทษ
เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วท่านออกจากพวกท่านเสียเถิด

Chapter 6

1 ในพวกท่านมีผู้ใดหรือ ถ้าเป็นความกับคนอื่น จะอาจไปว่าความกันต่อหน้าคนธรรม
และไม่ไปว่าต่อหน้าวิสุทธิชน
2 ท่านไม่รู้หรือว่าวิสุทธิชนจะพิพากษาโลก และถ้าพวกท่านจะพิพากษาโลก
ท่านไม่สมควรจะพิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ
3 ท่านไม่รู้หรือว่า เราจะต้องพิพากษาพวกทูตสวรรค์
ถ้าเช่นนั้นจะยังเป็นการสมควรสักเท่าใดที่เราจะพิพากษาคัดสินความเรื่องของชีวิตนี้
4 ฉะนั้นถ้าพวกท่านเป็นความกันเรื่องชีวิตนี้
ท่านจะตั้งคนที่คริสต์จักรนับถือน้อยที่สุดให้ตัดสินหรือ
5 ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ก็เพื่อให้ท่านละอายใจ
ในพวกท่านไม่มีสักคนหนึ่งหรือที่มีสติปัญญาสามารถชำระความระหว่างพี่น้อง
6 แต่พี่น้องกับพี่น้องต้องไปว่าความกันต่อหน้าคนที่มิใช่เช่นนั้นหรือ
7 เหตุฉะนั้นเพราะพวกท่านไปเป็นความกันท่านก็ตกจากระดับที่ควรแล้ว
ทำไมท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายซึ่งเขาทำแก่ท่าน ทำไมท่านจึงไม่ยอมลูกโลก
8 แต่ท่านเองกลับทำร้ายกัน และโกงกันในระหว่างพวกพี่น้องของท่านเอง
9 ท่านไม่รู้หรือว่าคนธรรมจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่างหลงเลย
คนล่วงประเวณี คนถือรูปเคารพ คนผิดหัวเมียเขา คนนิสัยเหมือนผู้ทงหรือคนที่เบียดเบียน
10 คนโสมยะ คนโลก คนตีเมฆา คนปากร้าย คนฉ้อโกง จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก
11 แต่ก่อนมีบางคนที่ในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับทรงชำระแล้ว
และได้ทรงแยกตั้งท่านไว้แล้ว

แต่พระวิญญาณแห่งพระเจ้าทรงเราได้ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูเจ้า
12 ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่มิใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้
แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย
13 อาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหาร
แต่พระเจ้าทรงให้ทั้งท้องและอาหารสิ้นสูญไป
แล้วร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่มีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า
และองค์พระผู้เป็นเจ้ามีไว้สำหรับร่างกาย
14 พระเจ้าได้ทรงชุบให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมาใหม่
และพระองค์ทรงชุบให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์ด้วย
15 ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นอวัยวะของพระคริสต์ เมื่อเป็นเช่นนั้น
จะให้ข้าพเจ้าเอาอวัยวะของพระคริสต์มาเป็นอวัยวะของหญิงแพศยาได้หรือ
ขอพระเจ้าอวยอัมให้เป็นอย่างนั้นเลย
16 ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ผูกพันกับหญิงแพศยาก็เป็นกายอันเดียวกันกับหญิงนั้น
เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า `เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน'
17 แต่ส่วนคนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นอันเดียวกันกับพระองค์ฝ่ายจิตวิญญาณ
18 จงหลีกเลี่ยงเสียจากการล่วงประเวณี ความบาปทุกอย่างที่มนุษย์กระทำนั้นเป็นบาปนอกกาย
แต่คนที่ล่วงประเวณีนั้นทำผิดต่อร่างกายของตนเอง
19 ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน
ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านมิได้เข้าของตัวท่านเอง
20 พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา
เหตุฉะนั้นท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน และด้วยจิตวิญญาณของท่าน
ซึ่งเป็นของพระเจ้า

Chapter 7

1 แล้วเรื่องพิพาทท่านเขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น ขอตอบว่า
การที่ผู้ชายไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงเลยก็แล้ว
2 แต่เพื่อป้องกันการล่วงประเวณี
ผู้ชายทุกคนควรมีภรรยาเป็นของตนและผู้หญิงทุกคนมีสามีเป็นของตน
3 สามีทั้งประเพณีต่อกฎหมายตามควร และภรรยาก็ทั้งประเพณีต่อสามีตามควรเช่นเดียวกัน
4 ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่สามีมีอำนาจเหนือร่างกายของภรรยา

ท่านเองเดียวกันสามีไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของสามี
5 อย่าปฏิบัติสการอยู่ร่วมกันวันแต่ได้ตกลงกันเป็นการชั่วคราว
เพื่ออุทิศตัวในการถืออดอาหารและการอธิษฐาน แล้วจึงค่อยมาอยู่ร่วมกันอีก
เพื่อมิให้สาตามชักจูงให้ทำผิด เพราะตัวอดไม่ได้
6 ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนั้นโดยได้รับอนุญาต มิได้เป็นพระบัญชา
7 ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า
แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานจากพระเจ้าเหมาะสมกับตัว คนหนึ่งได้รับอย่างนี้
และอีกคนหนึ่งได้รับอย่างนั้น
8 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนที่ยังเป็นโสดและพวกหมั้นมายาว
การที่เขาจะอยู่เหมือนข้าพเจ้าก็แล้ว
9 แต่ถ้าเขายังไม่มาได้ก็จงแต่งงานเสียเถิด เพราะแต่งงานเสียก็ดีกว่ามิได้เร้าร้อนด้วยกามราคะ
10 ส่วนคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสั่ง มิใช่ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า
อย่าให้ภรรยาทิ้งสามี
11 แต่ถ้าท่านทั้งสองสามีไปอย่าให้นางไปมีสามีใหม่ หรือมิก็ให้นางกลับมามีตนกับสามีเก่า
และขออย่าให้สามีหย่าร้างภรรยาเลย
12 ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนอื่นนอกจากพวกนี้ (องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัส) ว่า
ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อและนางพอใจที่จะอยู่กับสามี สามีก็ไม่ควรหย่านาง
13 ถ้าหญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อและสามีพอใจที่จะอยู่กับนาง นางก็ไม่ควรหย่าสามีนั้นเลย
14 ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางภรรยา
และภรรยาที่ไม่เชื่อก็ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางสามี มิฉะนั้นลูกของท่านก็เป็นมลทิน
แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นก็บริสุทธิ์
15 แต่ถ้าคนที่มิใช่เชื้อจะแยกไป ก็จงให้เขาไปเถิด
เรื่องเหล่านี้ไม่จำเป็นที่พี่น้องชายหญิงจะผูกมัดให้กำลังใจอยู่ด้วยกัน
เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้อยู่อย่างสงบ
16 โอ ท่านผู้เป็นภรรยา โลกท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยสามีให้รอดได้หรือไม่ โอ ท่านผู้เป็นสามี
โลกท่านจะรู้ได้ว่าท่านจะช่วยภรรยาให้รอดได้หรือไม่
17 แต่ตามที่พระเจ้าได้ทรงประทานฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร
เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกให้เข้ามาแล้ว ก็ให้เขาดำรงอยู่ในฐานะนั้น
ข้าพเจ้าขอสั่งให้คริสต์จักรทั้งหมดทำตามตามดังนี้
18 มีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขาได้รับพิธีเข้าสุหนัตแล้วหรือ
อย่าให้เขากลับเป็นเหมือนคนที่มิได้เข้าสุหนัต
หรือมีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขาได้เข้าสุหนัตหรือ อย่าให้เขาเข้าสุหนัตเลย
19 การเข้าสุหนัตไม่สำคัญอะไร และการไม่เข้าสุหนัตไม่สำคัญอะไร
แต่การประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้านั้นสำคัญ
20 ให้ทุกคนอยู่ในฐานะที่เขาอยู่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกนั้น
21 พระเจ้าทรงเรียกท่านเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ ก็อย่ากระวนกระวายเพราะการเป็นทาสนั้น
แต่ถ้าท่านสามารถไถ่ตัวออกได้ก็ควรไถ่ตัว
22 เพราะผู้ใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่
ผู้นั้นเป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกันคนที่รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชน
คนนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์
23 พระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา อย่าเข้าเป็นทาสของมนุษย์เลย
24 พี่น้องทั้งหลาย ท่านทุกคนดำรงอยู่ในฐานะอันใดเมื่อพระเจ้าทรงเรียก
ก็ให้ผู้นั้นอยู่กับพระเจ้าในฐานะนั้น
25 แล้วเรื่องหญิงสาวพรหมจารีนั้น ข้าพเจ้ามิได้รับพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
แต่ข้าพเจ้าก็ขอออกความเห็นในฐานะที่เป็นผู้ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
ให้เป็นผู้ที่ไว้ใจได้
26 ฉะนั้นเพราะเหตุความยากลำบากที่มีอยู่ในเวลานี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า
ทุกคนควรจะอยู่อย่างที่เขาอยู่เถียวนี้
27 ท่านมีภรรยาแล้วหรือ อย่างหาต้องที่จะหย่าภรรยาเลย ท่านหย่าจากภรรยาแล้วหรือ
อย่าหาภรรยาเลย
28 ถ้าท่านจะแต่งงานก็ไม่มีความผิด และถ้าหญิงสาวพรหมจารีจะแต่งงานก็ไม่มีความผิด
แต่คนที่แต่งงานนั้นคงจะต้องยุ่งยากลำบากในฝ่ายเนื้อหนัง
แต่ถ้าข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ท่านพ้นจากความยุ่งยากนั้น
29 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่ายุคนี้สั้นมากแล้ว
ดังนั้นไปให้คนเหล่านั้นที่มีภรรยาดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีภรรยา
30 และให้คนที่เฝ้าไร่เฝ้าที่เป็นเหมือนกับมิได้เฝ้าไร่เฝ้า
และผู้ที่ยืนขมยินดีให้ได้เป็นเหมือนกับมิได้ยืนขมยินดี
และผู้ที่ยือกก็ให้ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าเขาไม่มีการมสลิทธิเหนืออะไรเลย
31 และคนที่ใช้ของโลกลนี้ให้เป็นเหมือนกับมิได้ใช้อย่างเต็มที่เลย
เพราะความนิยมของโลกนี้กำลังล้าลงไป
32 ข้าพเจ้าอยากให้ท่านพ้นจากความสละวุ่นวาย
ฝ่ายคนที่ไม่มีภรรยาภิสาละวนในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นเพื่อพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า
33 แต่คนที่มีการยวแล้วก็สาละวนในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งที่พอใจของภรรยา
34 มีความแตกต่างกันด้วยระหว่างภรรยาและสาวพรหมจารี
หญิงที่ยังไม่แต่งงานก็สาละวนในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เพื่อจะได้เป็นคนที่บริสุทธิ์ทั้งกายและจิตใจ
แต่หญิงที่มีสามีแล้วก็สาละวนในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นเพื่อใจของสามี
35 ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ก็เพื่อเป็นประโยชน์ของท่าน
มิใช่เอาบ่วงบาตคล้องท่านแต่เพื่อความเป็นระเบียบ
ให้ท่านปฏิบัติต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากใจสองฝักสองฝ่าย
36 แต่ถ้าชายใดคิดว่าเขาปฏิบัติต่อสาวพรหมจารีของเขาย่างสมควรไม่ได้
และถ้าหญิงนั้นมีความผ่านวัยหนุ่มสาวแล้ว และต้องทำอะไรบางอย่างหนึ่งก็ให้เขาทำตามปรารถนา
จงให้เขาแต่งงานเสีย เขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใด

37 แต่ข้าพเจ้ายึดใจแน่วแน่และเห็นว่าไม่มีความจำเป็น แต่ข้าพเจ้ายึดใจตนเองได้ และตั้งใจว่าจะให้หญิงนั้นเป็นพรหมจารีต่อไป เพื่อที่กระทำดีแล้ว
38 เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ให้หญิงนั้นแต่งงานก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่ให้แต่งงานก็ทำดีกว่า
39 คราบไธที่สามยังมีชีวิตอยู่ ภรรยาที่ต้องอยู่กับสามีตามกฎหมาย ถ้าสามีตาย นางก็เป็นอิสระจะแต่งงานกับชายใดก็ได้ตามใจ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น
40 แต่ตามความเห็นของข้าพเจ้าก็เห็นว่าถ้านางอยู่คนเดียวจะเป็นสุขกว่า และข้าพเจ้าคิดว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ฝ่ายข้าพเจ้าด้วย

Chapter 8

1 แล้วเรื่องของที่เขายูซาแก่รูปเคารพนั้น เราทั้งหลายทราบแล้วว่าเราทุกคนต่างก็มีความรู้ ความรู้แน่นทำให้ลำพอง แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น
2 ถ้าผู้ใดถือว่าตัวรู้สิ่งใดแล้ว ผู้นั้นยังไม่รู้ตามที่ตนควรจะรู้
3 แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ก็ทรงรู้จักผู้นั้น
4 ฉะนั้นเรื่องการกินอาหารที่เขายูซาแก่รูปเคารพนั้น เราเรารู้แล้วว่ารูปนั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลกและพระเจ้าองค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว
5 ถึงแม้จะมีสิ่งต่างๆในสวรรค์และในแผ่นดินโลกที่เขาเรียกว่า "พระ" (ก็เหมือนมีพระมากและเจ้านัก)
6 แต่ว่าสำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา และสิ่งสารพัดทั้งปวงบังเกิดขึ้นจากพระองค์ และเราอยู่ในพระองค์ และเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว และสิ่งสารพัดก็เกิดขึ้นโดยพระองค์ และเราก็คือเป็นมาโดยพระองค์
7 มีที่ว่าทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะมีบางคนมีจิตสำนึกผิดชอบเรื่องรูปเคารพว่า เมื่อได้กินอาหารนั้นก็ถือว่าเป็นของยูซาแก่รูปเคารพจริงๆ และจิตสำนึกผิดชอบของเขายังอ่อนอยู่จึงเป็นผลกิน
8 อาหารไม่เป็นเครื่องที่ทำให้พระเจ้าทรงโปรดปรานเรา ถ้าเรากิน เราก็คงไม่ทำอะไรเป็นพิเศษ ถ้าเราก็กิน เราก็กินขาดอะไร
9 แต่จงระวัง อย่าให้เสรีภาพของท่านนั้นทำให้คนที่อ่อนในทางเชื่อหลงผิดไป
10 เพราะว่า ถ้าผู้ใดเห็นท่านที่มีความรู้เอนกายลงรับประทานในวิหารของรูปเคารพ จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของคนนั้น จะไม่เข้มแข็งทำให้เขาบังอาจกินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพนั้นหรือ
11 โดยความรู้ของท่าน พี่น้องที่มีความเชื่ออ่อน ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยอมถวายพระชนม์เพื่อเขา จะต้องพินาศไป
12 เมื่อท่านทำผิดเช่นนั้นต่อพวกพี่น้อง และทรงรัยจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของเขา ท่านก็ได้ทำผิดต่อพระคริสต์
13 เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องต้องหลงผิดไป

Chapter 9

1 ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกหรือ ข้าพเจ้ามิได้มีเสรีภาพหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ
2 ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกในสายตาของคนอื่น ข้าพเจ้าก็ยังคงเป็นอัครสาวกในสายตาของท่านอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะพวกท่านถือตราตำแหน่งอัครสาวกของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า
3 ถ้าผู้ใดสอบสวนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะบอกว่า
4 เราไม่มีสิทธิที่จะกินและดื่มหรือ
5 เราไม่มีสิทธิที่จะพาพี่น้องซึ่งเป็นภรรยาไปในหนງด้วยกัน เหมือนอย่างอัครสาวกอื่นๆ และบรรดาน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและเคพาสหรือ
6 เฉพาะข้าพเจ้าและบรรนาบัสเท่านั้นหรือที่ไม่มีสิทธิจะเลือกทำงานหาเลี้ยงชีพ
7 ใครบ้างที่เป็นทหารไปในการศึกษาสงคราม และต้องกินเสบียงของตัวเอง หรือใครบ้างที่ทำสวนปลูกต้นองุ่น และมิได้กินผลองุ่นในสวนนั้น หรือใครบ้างที่เลี้ยงสัตว์และมิได้กินน่านมของฝูงสัตว์นั้น
8 ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ตามอย่างมนุษย์หรือ พระราชบัญญัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกันหรือ
9 เพราะไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสเขียนไว้ว่า 'อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังเคี้ยวหญ้า' พระเจ้าทรงเป็นห่วงวัวหรือ
10 หรือพระองค์ได้ตรัสเพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย เพื่อทรงค้ำนันท่านเขียนไว้เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย ให้คนที่โง่มาโลดด้วยความหวังใจ และให้คนที่ทวดข้าวนวดด้วยความหวังใจว่าจะได้ประโยชน์ตามที่เขาหวัง
11 ถ้าเราได้ทว่านของสำหรับจิตวิญญาณให้แก่ท่าน แล้วจะมากไปหรือที่เราจะเกียของสำหรับเพื่อนหนึ่งจากท่าน
12 ถ้าคนอื่นมีสิทธิที่จะได้รับประโยชน์จากท่าน เราไม่มีสิทธิที่จะได้รับยิ่งกว่าเขาอีกหรือ ถึงกระนั้นเราก็มิได้ใช้สิทธินี้เลย แต่ยอมทนทุกข์ชยากสารพัด เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์
13 ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติเรื่องสิ่งบริสุทธิ์ ก็กินอาหารของพระวิหาร และคนปรนนิบัติที่แทนบูชาก็รับส่วนแบ่งจากแทนบูชานั้น
14 ท่านเองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น
15 แต่ข้าพเจ้ามิได้ใช้สิทธิเหล่านั้นเลย ที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ ก็มิใช่เพื่อจะให้เขากระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำลายเกียรติอันนี้ของข้าพเจ้า
16 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้นข้าพเจ้าไม่ metu ที่จะอาวดได้

เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องประกาศ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐวิบัติจะเกิดแก่ข้าพเจ้า
17 เพราะถ้าข้าพเจ้าประกาศอย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็จะได้บำเหน็จ หากกระทำการประกาศนั้นโดยผินใจ ก็ยังเป็นการที่ทรงมอบหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐไว้ให้ข้าพเจ้ากระทำ
18 แล้วอะไรเล่าจะเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า คือเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์โดยไม่คิดค่าจ้าง เพื่อจะไม่ได้ใช้สิทธิในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่
19 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้อื่น ข้าพเจ้าก็ยังยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น
20 ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น
21 ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนนอกพระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกพระราชบัญญัตินั้น (แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแห่งพระคริสต์)
22 ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง
23 ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนกับท่านในข่าวประเสริฐนั้น
24 ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้
25 ฝ่ายนักกีฬาทุกคนก็เคร่งครัดในระเบียบทุกอย่าง แล้วเขากระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎใบไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย
26 ดังนั้นส่วนข้าพเจ้าวิ่งแข่งอย่างนี้โดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างนี้ ไม่ใช่ต่ออย่างนักมวยที่ชกกลม
27 แต่ข้าพเจ้าจะจับความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้

Chapter 10

1 พี่น้องทั้งหลาย ยิ่งกว่านี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่าบรรพบุรุษของเราทั้งสิ้นได้อาศัยได้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน
2 ได้รับพิบัติมาในเมฆและในทะเลเข้าส่วนกับโมเสสทุกคน
3 และได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน
4 และได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน เพราะว่าเขาได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมาจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขามา ศิลา นั่นคือพระคริสต์
5 แต่ถึงกระนั้นก็ดื่มคนส่วนมากในพวกนั้นที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย เพราะว่าเขาล้มตายกันเกลื่อนกลาดในถิ่นทุรกันดาร
6 แล้วเหตุการณ์เหล่านี้จึงเป็นเครื่องเตือนใจพวกเรา มิให้เราเ้าใจโลกปรารถนาสิ่งที่ชั่วเหมือนเขาเหล่านั้น
7 ท่านทั้งหลายอย่านับถือรูปเคารพ เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'ประชาชนก็นั่งลงกินและดื่ม แล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน'
8 อย่างไรก็ตามกล่าวประวณี้ เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ล้มลงตายในวันเดียวสองหมื่นสามพันคน
9 อย่าให้เราร้องติพระคริสต์เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ต้องพินาศด้วยร้าย
10 ท่านทั้งหลายอย่านับเหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้นับ แล้วก็ต้องพินาศด้วยองค์พेषฆาต
11 แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้เตือนทักไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดปลายของแผ่นดินโลก
12 เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมีเจตดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กล่าวว่าจะล้มลง
13 ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสถิตย์อยู่ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังใจทนได้
14 หากที่รักของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจงหลีกเลี่ยงเสียจากการนับถือรูปเคารพ
15 ข้าพเจ้าพูดกับท่านอย่างพูดกับคนที่มีความรู้ ท่านจงพิจารณาถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเถิด
16 ถ้ายิ่งพระเจ้าทรงสร้างเราให้ขอพระพรนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ ชนมภ์ซึ่งเราหักนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ
17 แม้เราซึ่งเป็นบุคคลหลายคน เราก็คือเป็นชนมภ์ก้อนเดียวและเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมปังก้อนเดียวกัน
18 จงพิจารณาดูพวกอิสราเอลตามเนื้อหนัง คนที่รับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็มีส่วนร่วมในแท่นบูชานั้นมิใช่หรือ
19 ถ้อย่างนั้นแล้วจะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไร รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ เครื่องบูชาที่ถวายแก่รูปเคารพนั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ
20 แต่ข้าพเจ้าว่า เครื่องบูชาที่พวกต่างชาติถวายนั้น เขาถวายบูชาแก่พวกปิศาจ และไม่ได้ถวายแก่พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ท่านมีส่วนร่วมด้วยพวกปิศาจ
21 ท่านจะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจากถ้วยของพวกปิศาจด้วยไม่ได้ ท่านจะรับประทานที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและที่โต๊ะของพวกปิศาจด้วยก็ไม่ได้
22 เราจะย้ายให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอิจฉาหรือ เรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ
23 ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช้ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช้ทุกสิ่งจะทำให้เจริญขึ้น

24 อย่าให้ผู้ใดเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น
 25 ทุกสิ่งที่เขาขายตามตลาดนั้นอันรับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไร โดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ
 26 เพราะว่า "แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลคนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า"
 27 ถ้าคนที่ไม่มีมโนธรรมจะเชิญท่านไปในงานเลี้ยงและท่านเต็มใจไป
 สิ่งที่เขาตั้งใจให้รับประทานก็รับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไร โดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ
 28 แต่ถ้ามีใครมาบอกท่านว่า "ของนี้เขาถวายแก่รูปเคารพแล้ว" ท่านอย่ารับประทาน
 เพราะเห็นแก่คนที่บอกนั้นและเพราะเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบด้วย เพราะว่า
 "แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลคนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า"
 29 ข้าพเจ้ามิได้หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของท่าน แต่หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของคนที่บอกนั้น
 ทำให้ใจสำนึกผิดชอบของผู้อื่นจะต้องมาขัดขวางเสรีภาพของข้าพเจ้าเล่า
 30 ถ้าข้าพเจ้ารับประทานโดยพระคุณ
 ทำให้เขาติเตียนข้าพเจ้าเพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ขอบพระคุณแล้วเล่า
 31 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม
 จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า
 32 อย่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิว หรือพวกต่างชาติ หรือคริสตจักรของพระเจ้าลงมือผิดไป
 33 เหมือนที่ข้าพเจ้าเองได้พยายามกระทำทุกสิ่งเพื่อให้เป็นที่ยอมรับของคนที่ปรอง
 มัดได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนทั้งหลาย เพื่อให้เขารอดได้

Chapter 11

1 ท่านทั้งหลายก็จงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างที่ท่านปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์
 2 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมท่านทั้งหลายเพราะท่านได้ระลึกถึงข้าพเจ้าทุกประการ
 และท่านได้รักษากฎที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน
 3 แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่า พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชายทุกคน
 และชายเป็นศีรษะของหญิง และพระเจ้าทรงเป็นพระเศียรของพระคริสต์
 4 ชายทุกคนที่กล่าวถึงอิชฺฐานหรือพยากรณ์โดยคลุมศีรษะอยู่ ก็ให้ความอภัยแก่ศีรษะ
 5 แต่หญิงทุกคนที่กล่าวถึงอิชฺฐานหรือพยากรณ์ ถ้าไม่คลุมศีรษะ ก็ให้ความอภัยแก่ศีรษะ
 เพราะเหมือนกับว่านางได้โกนผมเสียแล้ว
 6 ถ้าผู้หญิงไม่ได้คลุมศีรษะ ก็ควรจะตัดผมเสีย
 แต่ถ้าการที่ผู้หญิงจะตัดผมหรือโกนผมนั้นเป็นสิ่งที่น่าอับอาย จงคลุมศีรษะเสีย
 7 เพราะการที่ผู้ชายไม่สมควรจะคลุมศีรษะนั้น
 ก็เพราะว่าผู้ชายเป็นพระฉายาและสง่าราศีของพระเจ้า ส่วนผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย
 8 เพราะว่ามิได้ทรงสร้างผู้ชายจากผู้หญิง แต่ได้ทรงสร้างผู้หญิงจากผู้ชาย
 9 และมิได้ทรงสร้างผู้ชายไว้สำหรับผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงไว้สำหรับผู้ชาย
 10 ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรจะเอาสัญลักษณ์แห่งอำนาจนี้คลุมศีรษะ
 เพราะเห็นแก่พวกทูตสวรรค์
 11 ถึงกระนั้นก็ดี ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ชายก็ต้องพึ่งผู้หญิงและผู้หญิงก็ต้องพึ่งผู้ชาย
 12 เพราะว่าผู้หญิงนั้นทรงสร้างมาจากชายคนหนึ่ง ต่อมาผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิงคนหนึ่ง
 แต่สิ่งสารพัดก็มาจากพระเจ้า
 13 ท่านทั้งหลายจงตัดสินใจเองเถิดว่า
 เป็นการสมควรหรือไม่ที่ผู้หญิงจะไม่คลุมศีรษะเมื่ออิชฺฐานต่อพระเจ้า
 14 ธรรมชาติเองไม่ได้สอนท่านหรือว่า ถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นที่น่าอับอายแก่ตัว
 15 แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่าราศีแก่ตัว
 เพราะว่าผมเป็นสิ่งที่ประทานให้แก่เขาเพื่อคลุมศีรษะ
 16 แต่ถ้าผู้ใดจะโต้แย้ง เราและคริสตจักรของพระเจ้าไม่รับธรรมเนียมอย่างนี้โต้แย้งนั้น
 17 แล้วในการให้คำสั่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้าสมท่านไม่ได้
 คือว่าการประชุมของท่านนั้นมักจะได้ผลเสียมากกว่าผลดี
 18 ประการแรกข้าพเจ้าได้อธิษฐานว่า เมื่อท่านประชุมคริสตจักรนั้น มีการแตกก๊กแตกเหล่าในพวกท่าน
 และข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีความจริงอยู่บ้าง
 19 เพราะจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้างในพวกท่าน เพื่อคนฝ่ายถูกในพวกท่านจะได้ปรากฏเด่นขึ้น
 20 เมื่อท่านทั้งหลายประชุมพร้อมกันนั้น
 ท่านจึงประชุมรับประทานเป็นที่ระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้
 21 เพราะว่าเมื่อท่านรับประทาน บ้างก็รับประทานอาหารของตนก่อนคนอื่น บ้างก็ยังหิวอยู่
 และบ้างก็เมา
 22 อะไรกันนี้ ท่านไม่มีเรือนที่จะกินและดื่มหรือ หรือว่าท่านดูเหมือนคริสตจักรของพระเจ้า
 และทำให้คนที่ขัดสนได้รับความอับอาย จะให้ข้าพเจ้าอย่างไรแก่ท่าน จะให้ชมท่านหรือ
 ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอชมท่านเลย
 23 เพราะว่าเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่านแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
 คือในคืนที่เขาทรมานพระเยซูเจ้านั้น พระองค์ทรงหยิบขนมปัง
 24 ครั้นขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักแล้วตรัสว่า "จงรับไปกินเถิด นี่เป็นกายของเรา
 ซึ่งหักออกเพื่อท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ยระลึกถึงเรา"
 25 เมื่อรับประทานแล้ว พระองค์จึงทรงหยิบถ้วยด้วยอากรอย่างเดียวกัน ตรัสว่า
 "ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเรา เมื่อท่านดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด
 จงดื่มให้เป็นที่ยระลึกถึงเรา"
 26 เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด
 ท่านก็ประกาศการถวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา
 27 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร
 ผู้นั้นก็ทำผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า
 28 ขอให้ทุกคนพิจารณาตนเอง แล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้
 29 เพราะท่านที่กินและดื่มอย่างไม่สมควร ก็กินและดื่มเป็นเหตุให้ตนเองถูกพิพากษาโทษ
 เพราะมิได้เล็งเห็นพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า
 30 ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่และที่ล่วงหลับไปแล้วก็มีมาก
 31 แต่ถ้าเราจะพิจารณาตัวเราเอง เราจะไม่ต้องถูกพิพากษาโทษ

32 แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำโทษเรานั้น พระองค์ทรงเตือนเรา
 เพื่อให้เราถูกพิพากษาลงโทษด้วยกันกับโลก
 33 พี่น้องทั้งหลายเจ้า ด้วยเหตุนี้เมื่อท่านมาร่วมประชุมรับประทานอาหารนั้น จงคอยซึ่งกันและกัน
 34 ถ้ามีใครหิวก็ให้เขากินที่บ้านเสียก่อน เพื่อเมื่อมาประชุมกันท่านจะได้ไม่ถูกพิพากษาลงโทษ
 ส่วนเรื่องอื่นๆนั้นเมื่อข้าพเจ้ามาข้าพเจ้าจะแนะนำให้

Chapter 12

1 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเข้าใจเรื่องของประทานฝ่ายจิตวิญญาณนั้น
 2 ท่านรู้แล้วว่า แต่ก่อนท่านยังเป็นคนไม่เชื่อนั้น
 ท่านถูกชักนำให้หลงไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ตามแต่ท่านจะถูกนำไป
 3 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายให้ทราบทั่ว
 ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่า ผู้ที่ถูกสาปแช่ง
 และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
 4 แล้วขอประทานนั้นมันต่าง ๆ กัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน
 5 งานรับใช้มีต่างกัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน
 6 กิจกรรมมีต่าง ๆ กัน แต่มีพระเจ้าองค์เดียวกันที่ทรงกระทำสารพัดในทุกคน
 7 การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน
 8 ด้วยพระวิญญาณทรงโปรดประทานให้คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา
 และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน
 9 และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน
 และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคนป่วยได้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน
 10 และให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้
 และให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาแปลกๆ
 และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษานั้นๆ ได้
 11 สิ่งสารพัดเหล่านี้
 พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงบันดาลและประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์
 12 ถึงท่านนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน
 และบรรดาอวัยวะต่างๆ ของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด
 พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น
 13 เพราะฉะนั้นเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมีไททาสก็ตาม
 เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน
 และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นสามัคคีกันอยู่
 14 เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ
 15 ถ้าเราจะพูดว่า "เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น"
 เท่าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ
 16 และถ้าเราจะพูดว่า "เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น"
 หูจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ
 17 ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู
 การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน
 18 แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์
 19 ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน
 20 แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะแต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน
 21 และเราจะว่าแก้มือว่า "ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า" ก็มิได้ หรือศีรษะจะว่าแก่เท้าว่า
 "ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า" ก็มิได้
 22 แต่ยิ่งกว่านั้นอวัยวะของร่างกายที่เราเห็นว่าอ่อนแอ เราก็ดูเสียไม่ได้
 23 และอวัยวะของร่างกายที่เราถือว่ามีเกียรติน้อย เราก็มักทำให้มีเกียรติยิ่งขึ้น
 และอวัยวะที่ไม่น่าดูนั้น เราก็มักให้น่าดูยิ่งขึ้น
 24 เพราะว่าอวัยวะที่ไม่น่าดูแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก
 แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมากที่สุด
 25 เพื่อไม่ให้มีการแบ่งแยกกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความหวังในซึ่งกันและกัน
 26 ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ
 อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย
 27 บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น
 28 และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครสาวก สองผู้พยากรณ์
 สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มีการอัศจรรย์ ของประทานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ
 การครอบครอง การพูดภาษาต่างๆ
 29 ทุกคนเป็นอัครสาวกหรือ ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ
 ทุกคนกระทำการอัศจรรย์หรือ
 30 ทุกคนได้รับของประทานให้รักษาโรคหรือ ทุกคนพูดภาษาแปลกๆหรือ ทุกคนแปลได้หรือ
 31 แต่ท่านทั้งหลายจงกระตือรือร้นอย่างจริงจังบรรดาของประทานอันดีที่สุดนั้น
 และข้าพเจ้ายังจงแสดงทางที่ยอดเยียมกว่าแก่ท่านทั้งหลาย

Chapter 13

1 แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ก็ดี และภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก
 ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่กล่าวถึงเสียง
 2 แม้ข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกซึ้งทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น
 และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดที่จะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย
 3 แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน
 และแม้ข้าพเจ้ายอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก
 จะหาประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่
 4 ความรักนั้นคืออดทนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่โอ้อวด ความรักไม่โอ้อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง

5 ไม่ทำสิ่งที่ไม่บังควร ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ขังจดจำความผิด
6 ไม่ชื่นชมยินดีในความชั่วช้า แต่ชื่นชมยินดีในความจริง
7 ไม่และได้คุยเสียความผิดของเขา และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และเพียรทนเอาทุกอย่าง
8 ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม้คำพยากรณ์ก็จะเสื่อมสูญไป
แม้การพูดภาษาแปลกๆนั้นก็จะมีเวลาเลิกไป แม้ความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป
9 เพราะที่เราเรียนรู้กันรู้แต่ส่วนหนึ่ง และที่เรายพยากรณ์นั้นก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง
10 แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญไป
11 เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก โกรธครวญหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการเดี๋ยเสย
12 เพราะว่าบัดนี้เราเห็นสลัวเหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันชัดเจนน เดียวนี้ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนได้รู้จักข้าพเจ้าแล้วด้วย
13 ดังนั้นยังต้องอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด

Chapter 14

1 จงมุ่งหาความรัก และจงปรารถนาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ เฉพาะอย่างยิ่งการพยากรณ์
2 เพราะว่ามีหนึ่งผู้ใดที่พูดภาษาแปลกๆได้ ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้ แต่เขาพูดเป็นความลึกลับฝ่ายจิตวิญญาณ
3 ฝ่ายผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่เตือนสติและหนุนใจ
4 ฝ่ายคนที่พูดภาษาแปลกๆนั้นก็ทำให้ตนเองเจริญฝ่ายเดียว แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นย่อมทำให้คริสตจักรเจ้าเจริญขึ้น
5 ข้าพเจ้าใครให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาแปลกๆได้ แต่ยิ่งกว่านั้นอีกข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ เพราะว่าผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาแปลกๆได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลภาษาที่นั้นออก เพื่อคริสตจักรจะได้รับความสำเร็จขึ้น
6 นี่แหละพี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาท่านและพูดภาษาแปลกๆจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านเล่า เว้นเสียแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านโดยคำวิจารณ์ หรือโดยความรู้ หรือโดยคำพยากรณ์ หรือโดยการสั่งสอน
7 แม้เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตก็ยังกระทำสิ่งนี้ได้ เช่นปีหรือพิดนเซาท์ ถ้าเสียงนั้นไม่ต่างกัน ใครจะรู้ได้อย่างไรว่า เขาแปลหรือคิดอะไร
8 ถ้าแต่เราเปล่งเสียงไม่ชัดเจน ใครเล่าจะเตรียมตัวเข้าประชุมกันได้
9 ท่านทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้น ถ้าท่านไม่ใช้ภาษาพูดที่เข้าใจง่าย เขาจะเข้าใจคำพูดนั้นได้อย่างไร ท่านก็จะพูดแต่ตามลมไป
10 โนโลกนี้มิภาษาเป็นอันมาก และไม่ภาษาใดๆที่ปราศจากเนื้อความ
11 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อความของภาษานั้น ข้าพเจ้าจะเป็นคนต่างภาษากับคนที่พูด และคนที่พูดนั้นจะเป็นคนต่างภาษากับข้าพเจ้าด้วย
12 เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทั้งหลายกำลังร่อนใจแสวงหาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว ก็จงอุตส่าห์กระทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรเจ้าเจริญขึ้น
13 เหตุฉะนั้นให้คนที่พูดภาษาแปลกๆอธิษฐานว่า เขาจะสามารถแปลได้ด้วย
14 เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่เข้าใจ
15 ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรจะทำประการใด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณและจะอธิษฐานด้วยความเข้าใจด้วย และจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณและจะร้องเพลงด้วยความเข้าใจด้วย
16 มิฉะนั้นเมื่อท่านขอบพระคุณด้วยจิตวิญญาณแล้ว คนที่อยู่ในพวกที่รู้ไม่ถึงจะว่า "เอเมน" เมื่อท่านขอบพระคุณอย่างไรได้ ในเมื่อเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด
17 แม้ท่านขอบพระคุณอย่างไรเราก็ตาม แต่คนอื่นนั้นจะไม่จำเจริญขึ้น
18 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆมากกว่าท่านทั้งหลายอีก
19 แต่ว่าในคริสตจักร ข้าพเจ้าพอใจที่จะพูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจ เพื่อเสียของข้าพเจ้าจะส่งสอนคนอื่นด้วย ดีกว่าที่จะพูดหมื่นคำเป็นภาษาแปลกๆ
20 พี่น้องทั้งหลาย ความเข้าใจของท่านอย่าให้เป็นอย่างเด็ก อย่างไรก็ตามในเรื่องความชั่วร้ายจงเป็นอย่างเด็ก แต่ฝ่ายความเข้าใจจงให้เป็นอย่างผู้ใหญ่
21 ในพระราชนิพนธ์มีคำเขียนไว้แล้วว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "เราจะพูดกับชนชาตินี้โดยคนต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟังเรา"
22 เหตุฉะนั้นการพูดภาษาแปลกๆจึงไม่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่เชื่อ แต่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่ไม่เชื่อ แต่การพยากรณ์นั้นไม่ใช่ว่าสำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว
23 เหตุฉะนั้นถ้าที่คริสตจักรมีการประชุมพร้อมกัน แล้วคนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาแปลกๆ และมีคนที่รู้ไม่ถึงหรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาก็จะเห็นไปว่าท่านทั้งหลายคงจะไปแล้วหรือ
24 แต่ถ้าหากพยากรณ์ คนที่ไม่เชื่อหรือคนที่รู้ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็จะทำให้เขารู้สำนึก และทำให้เขาปรารถนาใจของตนเอง
25 ดังนั้นความลับที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาจะเด่นชัดขึ้น เขาก็จะกราบลงนมัสการพระเจ้ากล่าวว่า พระเจ้าทรงสถิตย์อยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างแน่นอน
26 พี่น้องทั้งหลาย เมื่อท่านประชุมกัน ทุกคนก็มีเพลงสดุดี ทุกคนก็มีคำสั้งสอน ทุกคนก็พูดภาษาแปลกๆ ทุกคนก็มีคำวิจารณ์ ทุกคนก็แปลข้อความ จะว่าอย่างไรกัน ท่านจงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้เจ้าเจริญขึ้น
27 ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาแปลกๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล
28 แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบๆในที่ประชุมคริสตจักร และให้พูดกับตัวเอง และพูดต่อพระเจ้า
29 ฝ่ายพวกผู้พยากรณ์นั้นให้พูดสองหรือสามคน และให้คนอื่นวินิจฉัยข้อความที่เขาพูดนั้น

30 ถ้ามีสิ่งใดทรงสำแดงแก่คนอื่นที่นั่งอยู่ด้วยกัน ให้คนแรกนั้นนั่งเสียก่อน
31 เพราะว่าท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ทีละคน เพื่อให้ทุกคนได้รับความรู้ และได้รับการปลอบประโลมใจ
32 วิญญาณของพวกผู้พยากรณ์นั้นย่อมอยู่ในบังคับพวกผู้พยากรณ์
33 เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งการุ่นวาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข เหมือนที่เปาโลติกันอยู่ในบรรดาคริสตจักรแห่งวิสุทธิชนนั้น
34 จงให้พวกผู้หนึ่งเสียในที่ประชุมคริสตจักร เพราะไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้เขาอยู่ใต้บังคับบัญชา เหมือนที่พระราชนิพนธ์ตั้งไว้แล้ว
35 ถ้าเขาอยากรู้สิ่งใด ก็ให้เขากลมสามที่ที่บ้าน เพราะว่าคนที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมคริสตจักรนั้นก็เป็็นสิ่งที่น่าอาย
36 อะไรกัน พระวจนะของพระเจ้าเกิดมาจากพวกท่านหรือ ได้ประทานมาถึงท่านแต่พวกเดียวหรือ
37 ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้พยากรณ์หรืออยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ ก็ให้เขาอยมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้นเป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า
38 แต่ถ้าผู้ใดเคยเมยต่อข้อความนี้ ก็ให้เขาเคยเมยต่อไป
39 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจปรารถนาที่จะพยากรณ์ ที่เขาพูดภาษาแปลกๆก็อย่าห้ามเลย
40 แต่ตั้งสารพัดซึ่งจะกระทำนั้น จงกระทำตามสมควร และให้เป็ระเบียบเรียบร้อย

Chapter 15

1 ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข้าพเจ้าประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่
2 และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไรประโยชน์
3 เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้แล้ว ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์
4 และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์จะเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่มิเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น
5 พระองค์ทรงปรากฏแก่เศphas แล้วแก่อัครสาวกสิบสองคน
6 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว
7 ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครสาวกทั้งหมด
8 ครั้นหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอตก่อนกำหนด
9 เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้ต่ำที่สุดที่สุดในพวกอัครสาวก และไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครสาวก เพราะว่าข้าพเจ้าได้ซ่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า
10 แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้าฉันนี้มิได้ไรประโยชน์ แต่ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำ แต่เป็นด้วยพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า
11 เหตุฉะนั้นแม้ตัวข้าพเจ้าก็ดี หรือพวกเขาก็ดี เราทั้งหลายก็ได้ประกาศอย่างที่กล่าวมานั้น และท่านทั้งหลายก็ได้เชื่ออย่างนั้น
12 แต่ถ้ท่านท้าวว่าพระคริสต์ได้ทรงฟื้นขึ้นมาจากตายแล้ว เหตุใดพวกท่านบางคนยังกล่าวว่าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี
13 ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็หาได้ทรงเป็นขึ้นมาไม่
14 ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงฟื้นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย
15 และก็จะปรากฏว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา แต่ถ้ท่านตายไม่ฟื้นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็มิได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา
16 เพราะว่าถ้ท่านตายไม่ฟื้นขึ้นมา พระคริสต์ก็มิได้ทรงเป็นขึ้นมา
17 และถ้ว่าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังคงตกอยู่ในบาปของตน
18 และคนทั้งหลายที่ล่วงลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย
19 ถ้าพวกเรามีความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้นั่น ท่านเราก็คือเป็นพวกที่หน้าสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง
20 แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงลับไปแล้วนั้น
21 เพราะว่าความตายได้อุปติชี้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นเหตุฉนั้นไ้
22 เพราะว่าการทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉนั้นไ้
23 คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉนั้นไ้
24 แต่ว่าทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังก็ถึงคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา
24 ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาดัมจักรไว้แก่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอาณาจักราพหมดแล้ว
25 เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์
26 ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะทรงทำลายนั้นก็คือความตาย
27 เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็นที่ทราบชัดว่ายกเว้นองค์พระจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์
28 เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์

เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสรรพทั้งปวง

29 มิฉะนั้น คนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาสำหรับคนตายเขาทำอะไรกัน ถ้าคนตายจะไม่เป็นขึ้นมา เหตุไฉนจึงมีคนรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า

30 และเหตุไฉนเราจึงต้องเผชิญกับภัยอันตรายตลอดเวลาเล่า

31 ข้าพเจ้าขอยืนยันโดยอ้างความภูมิใจซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน

32 ถ้าตามลักษณะของมนุษย์ ข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัสนั้น จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้า ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะตาย'

33 อย่าหลงเลย การคบกับคนชั่วย่อมทำให้เสียชื่อเสียง

34 จงตื่นขึ้นสู่ความชอบธรรมและอย่าทำผิดอีกเลย

เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าเสียเลย ที่ข้าพเจ้าว่านี้ก็ให้ท่านมีความละอาย

35 แต่บางคนจะถามว่า "คนตายจะเป็นขึ้นมาอย่างไรได้ เมื่อเขาเป็นขึ้นมาจะมีรูปกายเป็นอย่างไร"

36 โอ คนเขลา เมล็ดที่ท่านหว่านลงนั้น ถ้าไม่ตายเสียก่อนแล้วจะงอกขึ้นใหม่ไม่ได้

37 เมล็ดข้าวที่ท่านหว่านนั้น จะเป็นข้าวสาลีหรือพืชอื่นๆก็ดี ท่านมิได้หว่านสิ่งที่เป็นรูปร่างของตนที่จะงอกขึ้นมา แต่ได้หว่านเมล็ดเท่านั้น

38 แต่พระเจ้าทรงประทานรูปร่างต้นของเมล็ดนั้นตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ และทรงประทานรูปร่างแก่เมล็ดพืชทุกพรรณตามชนิดของมัน

39 เพราะว่าเนื้อนั้นไม่เหมือนกันหมดทุกอย่าง เนื้อมนุษย์ก็อย่างหนึ่ง เนื้อสัตว์จตุบาทก็อย่างหนึ่ง เนื้อปลาก็อย่างหนึ่ง เนื้อนกก็อย่างหนึ่ง

40 ร่างกายสำหรับสวรรค์ก็มี และร่างกายสำหรับโลกก็มี แต่ว่าสง่าราศีของร่างกายสำหรับสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และสง่าราศีของร่างกายสำหรับโลกก็อย่างหนึ่ง

41 สง่าราศีของดวงอาทิตย์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงจันทร์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงดาวก็อย่างหนึ่ง

แต่ที่จริงสง่าราศีของดาวดวงหนึ่งก็ต่างกันกับสง่าราศีของดาวดวงอื่นๆ

42 การซึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตายนั้นก็เหมือนกัน สิ่งที่ท่านลงนั้นเป็นของที่จะเปื่อยเน่า สิ่งที่เป็นขึ้นมาในนั้นก็จะไม่รู้จักเปื่อยเน่า

43 สิ่งที่ท่านลงนั้นไร้เกียรติ สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีสง่าราศี สิ่งที่ท่านลงนั้นอ่อนกำลัง สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีอำนาจ

44 สิ่งที่ท่านลงนั้นก็เป็นกายธรรมดา สิ่งที่เป็นขึ้นมาก็เป็นกายวิญญาณ กายธรรมดามี และกายวิญญาณก็มี

45 เหมือนมีเขียนไว้แล้วว่า `ทรงสร้างมนุษย์คนเดิมคืออาดัมเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่' แต่อาดัมผู้ซึ่งมาภายหลังนั้นเป็นวิญญาณผู้ประสาทชีวิต

46 แต่ร่างกายซึ่งเกิดก่อนนั้นทำให้เป็นกายวิญญาณไม่ แต่เป็นกายธรรมดาแล้วภายหลังจึงเป็นกายวิญญาณ

47 มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน

มนุษย์ที่สองเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาจากสวรรค์

48 มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์ดินทุกคนก็เป็นอย่างนั้น มนุษย์สวรรค์ผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์สวรรค์ทุกคนก็เป็นอย่างนั้น

49 และเมื่อเราเกิดมามีลักษณะสมกับมนุษย์ดินแล้ว เราก็จะมีลักษณะสมกับมนุษย์สวรรค์ด้วย

50 แต่ที่หนึ่งทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่งเปื่อยเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่รู้จักเปื่อยเน่าเป็นมรดกก็ไม่ได้

51 ดูก่อน ข้าพเจ้ามีความลึกสลับที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด

52 ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเปาแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ยายแล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่

53 เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสามซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้ต้องสามซึ่งจะไม่ตาย

54 เมื่อสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้จะสามซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้จะสามซึ่งไม่รู้จักตาย

เมื่อนั้นตามซึ่งเขียนไว้แล้วจะสำเร็จว่า `ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชีวิต'

55 โอ ความตาย เหล็กไนของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ เมืองผี ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน

56 เหล็กไนของความตายนั้นคือบาป และฤทธิ์ของบาปคือพระราชนิบัญญัติ

57 แต่จงขอบพระคุณแด่พระเจ้า

ผู้ทรงประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

58 เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ท่านจงตั้งมั่นอยู่ อย่าหวั่นไหว จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้งหลายรูว่า โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าการของท่านจะไร้ประโยชน์ก็หาไม่

Chapter 16

1 แล้วเรื่องการถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนนั้น

ข้าพเจ้าได้สั่งคริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้ท่านจงกระทำเหมือนกันด้วย

2 ทุกวันต้นสัปดาห์ให้พวกท่านทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ท่านจำเริญ เพื่อจะไม่ต้องถวายทรัพย์เมื่อข้าพเจ้ามา

3 เมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว พวกท่านเห็นชอบจะรับรองผู้ใดโดยจดหมายของท่าน

ข้าพเจ้าจะใช้ผู้นั้นถือของถวายของท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

4 และถ้าสมควรข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า

5 เพราะเมื่อข้าพเจ้าข้ามแคว้นมาซิโดเนียแล้วข้าพเจ้าจะมาหาท่าน เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไปทางมาซิโดเนีย

6 และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กับท่าน บางทีอาจจะอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวก็เป็นได้ แล้วข้าพเจ้าจะไปทางไหน พวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปทางนั้น

7 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่อาจจะพบท่านเมื่อผ่านไประหว่างนั้น แต่ข้าพเจ้าหวังไว้ว่า

ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะค้างอยู่กับท่านนานๆหน่อย

8 แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสเต

9 เพราะว่าที่นี่มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้าอย่างกว้างขวางน่าจะเกิดผล ทั้งผู้ดีดีชวางก็มีเป็นอันมากด้วย

10 แล้วถ้าที่ไม่ดีมาหาท่านจงให้เขาอยู่กับท่านโดยปราศจากความกลัว

เพราะว่าเราทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนกับข้าพเจ้า

11 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดประมาทเขา

แต่จงช่วยให้เขาเดินทางไปด้วยสันติสุขเพื่อเขาจะมาถึงข้าพเจ้าได้

เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขาที่พวกพี่น้องอยู่

12 อปอลโล ซึ่งเป็นพี่น้องของเรา นั้น

ข้าพเจ้าได้จะยินยอมขอให้ไปเยี่ยมท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกพี่น้อง แต่ท่านไม่มุ่งใจที่จะไปเดี๋ยวนี้

เมื่อมีโอกาสท่านจึงจะไป

13 ท่านทั้งหลายจงระมัดระวัง จงมั่นคงในความเชื่อ จงเป็นลูกผู้ซายแท้ จงเข้มแข็ง

14 ทุกสิ่งซึ่งท่านกระทำนั้น จงกระทำด้วยความรัก

15 พี่น้องทั้งหลาย (ท่านรู้ว่าครอบครัวของสเทพานัส เป็นผลแรกในแคว้นอาคายา และพวกเขาได้ถวายตัวไว้ใน การปรนนิบัติวิสุทธิชนทั้งปวง)

16 ข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายอยู่ใต้บังคับคนเช่นนั้น และคนทั้งปวงที่ช่วยทำการด้วยกันนั้นกับเรา

17 ที่สเทพานัส และฟอร์นุนาทัส และอาคายัสมาแล้วนั้น ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดี

เพราะว่าสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายขาดนั้น เขาเหล่านั้นได้มาทำให้ครบ

18 เพราะเขาทำให้จิตใจของข้าพเจ้าและของท่านทั้งหลายชุ่มชื้น

ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรับรองคนเช่นนั้น

19 คริสตจักรทั้งหลายในแคว้นเอเชียฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย อาควิลลาและปริสซิลลา กับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเขา

ฝากความคิดถึงมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้ามายังท่านทั้งหลาย

20 พี่น้องทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่าน

ท่านจงรักษาภัยปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์

21 คำแสดงความนับถือนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล

22 ถ้าผู้ใดไม่รักพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา

23 ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

24 ความรักของข้าพเจ้ามีอยู่ต่อท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์เสมอ เอเมน

จดหมายฉบับแรกถึงชาวโครินธ์ได้เขียนจากเมืองทิทิปเปี และส่งโดยสเทพานัส ฟอร์นุนาทัส อาคายัสและทิโมธี

2 CORINTHIANS

Chapter 1

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องของเรา เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ และบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่ทั่วแคว้นอาคายา

2 ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด

3 จงสรรเสริญพระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาผู้ทรงความเมตตา พระเจ้าแห่งการปล่อยประโลมให้ทุกคน

4 พระองค์ผู้ทรงปล่อยประโลมใจเราในการทุกข์ยากทั้งสิ้นของเรา เพื่อเราจะสามารถปล่อยประโลมใจคนเหล่านั้นที่มีความทุกข์ยากอย่างใดอย่างหนึ่งได้ ด้วยการปล่อยประโลมใจซึ่งตัวเราเองได้รับจากพระเจ้า

5 เพราะว่าเรามีส่วนทนทุกข์กับพระคริสต์มาฉันท

การปล่อยประโลมใจของเราเนื่องจากพระคริสต์ก็มาฉันทนั้น

6 ที่เราทนความทุกข์ยากนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้ความสูงใจและความรอด หรือที่เราได้รับการปล่อยประโลมใจนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รับความสูงใจและความรอด ซึ่งทำให้ท่านทั้งหลายเพียรสู้ทนความทุกข์เหมือนอย่างเราได้ทนนั้น

7 เราจึงมีความหวังแน่นอนในท่านทั้งหลาย

เพราะเราว่าท่านทั้งหลายได้มีส่วนในความทุกข์ยากฉันทได้

ท่านทั้งหลายจะได้มีส่วนในการปล่อยประโลมใจฉันทนั้น

8 พี่น้องทั้งหลาย เราอยากให้ท่านทราบถึงความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นของเรา ซึ่งทำให้เราหนักใจจนเหลือกำลัง จนเราเกือบหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้

9 ที่จริงเราคิดว่าเรากำลังตายแล้ว แต่ที่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อมิให้เราไว้ใจในตนเอง แต่ให้ไว้ใจในพระเจ้าผู้ทรงโปรดให้คนทั้งปวงพ้นจากความตาย

10 พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากความตายอันใหญ่หลวง และพระองค์ทรงช่วยเราอีก เราไว้ใจพระองค์ว่า พระองค์จะทรงช่วยเราต่อไปอีก

11 ท่านทั้งหลายจะช่วยให้เราได้อย่างไรด้วยการอธิษฐานเพื่อเรา

เพื่อว่าคนเป็นอันมากจะได้ขอบพระคุณพระเจ้า เนื่องจากของประทานที่ทรงประทานแก่เรา อันเป็นการทรงตอบคำอธิษฐานของคนเป็นอันมากนั้น

12 นี่เป็นสิ่งที่เราชื่นชมยินดีได้

คือใจสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานว่าเราได้ประพฤติตนเป็นที่ประจักษ์แก่โลก

และยิ่งกว่านั้นก็คือการประพฤติต่อท่านทั้งหลาย ด้วยน้ำใจบริสุทธิ์ และด้วยความจริงใจซึ่งมาจากพระเจ้า และมีใช้ตามปัญญาฝ่ายเนื้อหนึ่ง

แต่ตามพระคุณของพระเจ้า

13 เพราะว่าเราไม่ได้เขียนเรื่องถึงท่าน นอกจากเรื่องซึ่งท่านได้อ่านและยอมรับแล้ว

และข้าพเจ้าก็หวังว่าท่านจะยอมรับโดยตลอด

14 ตามที่พวกท่านยอมรับมาบ้างแล้วว่า ในวันของพระเยซูเจ้าท่านก็ภูมิใจในเราได้

เช่นเดียวกับที่เราจะภูมิใจในท่าน
15 และในความไว้วางใจนี้ ข้าพเจ้าได้ประสงค์ว่าจะไปเยี่ยมพวกท่านก่อน เพื่อท่านจะได้ประโยชน์สองเท่า
16 ข้าพเจ้าได้ระแวงเยี่ยมพวกท่านระหว่างที่เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเมื่อข้าพเจ้ากลับจากแคว้นมาซิโดเนีย ก็ระแวงเยี่ยมท่านอีก ท่านก็จะได้ส่งให้ข้าพเจ้าออกเดินทางไปยังแคว้นยูเดีย
17 ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าหมายที่จะหาอย่างนั้น ข้าพเจ้าใกล้โลกหรือ หรือสิ่งที่ข้าพเจ้ามุ่งหมายไว้ข้าพเจ้าจะโครงการอย่างเนื้อหนังหรือ ซึ่งพร้อมที่จะกล่าวว่า มา ไม่มา ส่งๆไป
18 แต่พระเจ้าทรงสัตย์จริงแน่ฉันใด คำของเราที่กล่าวกับท่านก็มีมิใช่เป็นคำรับ หรือปฏิเสธ ส่งๆไปแน่ฉันนั้น
19 เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพวกเรา คือข้าพเจ้ากับสิลวานัสและทิโมธี ได้ประกาศแก่พวกท่านนั้น มิใช่จริง ไม่จริง ส่งๆไป แต่โดยพระองค์นั้นล้วนแต่จริงทั้งสิ้น
20 บรรดาพระสัญญาของพระเจ้าที่เป็นจริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าเอเมนโดยพระองค์ เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า
21 บัดนี้ผู้ซึ่งทรงส่งเรากับท่านทั้งหลายไว้ในพระคริสต์ และได้ทรงเจิมเราไว้วันนั้น ก็คือพระเจ้า และพระองค์ทรงประทับตราเรา และประทานพระวิญญาณไว้ในใจของเรามีมัดจำด้วย
22 ยิ่งกว่านั้นขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปถึงเมืองโครินธ์นั้น ก็เพื่อจะจดโทษพวกท่านไว้ก่อน
24 เราไม่ได้เพินายไปถึงความเชื่อของพวกท่าน แต่ว่าเราเป็นผู้อุปการะความยินดีของท่าน เพราะท่านตั้งมั่นอยู่โดยความเชื่อ

Chapter 2

1 แต่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่า เมื่อมีความทุกข์อยู่ จะไม่มาหาพวกท่านอีก
2 เพราะถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเป็นทุกข์ ใครเล่าจะทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี ก็คือคนที่ข้าพเจ้าทำให้มีความทุกข์นั้นแหละ
3 และถ้าข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนี้มาถึงท่าน เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความทุกข์จากคนเหล่านั้น ที่ควรจะทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าไว้วางใจพวกท่านว่า ความยินดีของข้าพเจ้าก็เป็นความยินดีของท่านด้วย
4 เพราะว่าข้าพเจ้าเขียนถึงท่านเพราะข้าพเจ้ามีความทุกข์ระทมใจมาก และน้ำตาไหลมากมาย มิใช่เพื่อจะทำให้ท่านเป็นทุกข์ แต่เพื่อจะให้ท่านรู้จักความทุกข์อย่างมากมายซึ่งข้าพเจ้ามีต่อท่านทั้งหลาย
5 ถ้าผู้ใดเป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์ ผู้หนึ่งก็มีได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์แต่คนเดียว แต่ได้ทำให้พวกท่านเป็นทุกข์ทั้งด้วย เพราะข้าพเจ้าไม่อาจจะปรักปรำพวกท่านจนเหลือเกิน
6 ที่คนส่วนมากได้ลงโทษคนเช่นนั้นก็พอสมควรแล้ว
7 ฉะนั้นท่านทั้งหลายควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และปล่อยประโลมใจเขาต่างหาก กล่าวกันว่าคนเช่นนั้นจะจมลงในความทุกข์ที่เหลืออื่น
8 ฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้ยืนยันความรักที่ต่อคนนั้นใหม่
9 นี่คือเหตุที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่าน หวังจะອງใจท่านดูว่า ท่านจะยอมเชื่อฟังทุกประการหรือไม่
10 ถ้าพวกท่านจะยกโทษให้ผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้ผู้นั้นด้วย ถ้าข้าพเจ้ายกโทษให้คนใดๆ ข้าพเจ้าได้ยกโทษให้ผู้นั้นเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายต่อพระพักตร์พระคริสต์
11 เพื่อไม่ให้ชานามมีชัยเหนือเรา เพราะเราถูกลอบยาของมันแล้ว
12 นอกจากนั้นเมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองโตรอัสเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์นั้น มีประตูเปิดให้แก่ข้าพเจ้าโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า
13 ข้าพเจ้ายังไม่มีความสามารถโยนเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบที่ตีส้นองของข้าพเจ้าที่นั่น ข้าพเจ้าจึงลาพวกนั้นเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย
14 แต่ขอพระคุณพระเจ้าผู้ทรงให้เรามีชัยเสมอโดยพระคริสต์ และทรงโปรดประทานกลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏด้วยตัวเราทุกแห่ง
15 เพราะว่าเราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์จำเพาะพระเจ้า ในหมู่คนที่รอด และในหมู่คนที่พินาศ
16 ฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต ใครเล่าจะมีความสามารถเหมาะสมกับนักกิจเหล่านี้
17 เพราะว่า เราไม่เหมือนคนเป็นอันมากที่ทำให้พระวจนะของพระเจ้าเสื่อมเสีย แต่เราประกาศโดยอาศัยพระคริสต์ด้วยความจริงใจ อย่างคนที่มาจากพระเจ้าและอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า

Chapter 3

1 เรากำลังจะแนะนำตัวเราเองหรือ หรือว่าเราต้องการหนังสือแนะนำตัวให้แก่พวกท่านเหมือนอย่างคนบางคนหรือ เราต้องการหนังสือแนะนำตัวจากพวกท่านหรือ
2 ท่านเองเป็นหนังสือของเรารักไว้ที่ดวงใจของเรา ให้คนทั้งปวงได้รู้และได้อ่าน
3 ท่านปรากฏเป็นหนังสือของพระคริสต์ซึ่งเราเป็นผู้ปรนนิบัติ และได้เขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และมีได้เขียนไว้ที่แผ่นศิลา แต่เขียนไว้ที่แผ่นดวงใจมนุษย์
4 และเรามีความไว้วางใจในพระเจ้าโดยพระคริสต์อย่างนั้น
5 มิใช่เราคิดถือว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ว่าความสามารถของเรามาจากพระเจ้า
6 พระองค์จึงทรงโปรดประทานให้เราสามารถเป็นผู้ปฏิบัติได้ตามพันธสัญญาใหม่ มิใช่ตามตัวอักษร แต่ตามพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต

7 แต่ถ้าการปฏิบัติที่นำไปถึงความตายตามตัวอักษรซึ่งได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลานั้นยังมีรัศมี จนชนชาติอิสราเอลไม่สามารถจ้องมองหน้าของโมเสสได้เพราะรัศมีจากใบหน้าของท่าน ซึ่งเป็นรัศมีที่กำลั่งเสื่อมสูญยไ
8 ดังนั้นการปฏิบัติตามพระวิญญาณจะไม่มีรัศมียิ่งกว่านั้นอีกหรือ
9 เพราะว่าถ้าการรับใช้สำหรับปรปักษ์ยังไม่มีรัศมี การรับใช้สำหรับความชอบธรรมก็ยังมีรัศมีมากกว่านั้นอีก
10 อันที่จริงรัศมีซึ่งได้ทรงประทานให้นั้นก็อันแสงไปแล้ว เพราะถูกรัศมีอันเลิศประเสริฐนั้นได้ส่องท่มเสียหมด
11 เพราะถ้าสิ่งที่ได้จางไปยังเคยมีรัศมีถึงเพียงนั้น สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะมีรัศมีมากยิ่งขึ้นอีก
12 เมื่อเรามีความหวังอย่างนั้นแล้ว เราจึงกล่ามขึ้นที่จะพูด
13 และไม่เหมือนโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อไม่ให้ชนอิสราเอลเพ่งดูความเลื่อมของรัศมีที่ค่อยๆจางไปนั้น
14 แต่จิตใจของเขาก็มืดบอดไป เพราะตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่มิได้เปิดออก แต่ผ้าคลุมนั้นได้เปิดออกแล้วโดยพระคริสต์
15 แต่ว่าตลอดมาถึงทุกวันนี้ ขณะใดที่เขาอ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังคงบังใจของเขาไว้
16 แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมนั้นก็งเปิดออก
17 บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มิอยู่ที่นั่น
18 แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าไว้ จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนมองดูในกระจก และตัวเราก็เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายาขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไป เช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า

Chapter 4

1 เพราะเหตุที่เรามีการรับใช้นี้โดยได้รับพระกรุณา เราจึงไม่ย่อท้อ
2 แต่เราได้สละทั้งการกิจการต่างๆที่ไม่ใช่ข้อสัซึ่งปิดบังซ่อนเร้นไว้ คือไม่ได้ดำเนินอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมและไม่ได้พลักแพลงพระวจนะของพระเจ้าด้วยวิธีการอันล่อลวง แต่เราได้มอบตัวของเราไว้กับจิตสำนึกผิดชอบของคนทั้งปวง โดยสำแดงความจริงในสายพระเนตรของพระเจ้า
3 แต่ถ้าข่าวประเสริฐของเรากลับมีใจจากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ
4 ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายาของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา
5 ด้วยว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ประกาศตัวเราเองเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่พระเยซู
6 เพราะว่าพระเจ้าองค์นั้น ผู้ได้ตรัสสั่งให้ความสว่างออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา เพื่อให้เราสามารถสว่างแห่งความรู้ถึงสง่าราศีของพระเจ้าปรากฏในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์
7 แต่เราไม่มีทรัพย์สมบัติอยู่ในภพขณะดิน เพื่อให้เห็นว่าฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า มิได้มาจากตัวเราเอง
8 เราถูกขนาบรอบข้าง แต่ก็ไม่ได้ถึงกับกระดิกไม้ไผ่ เราจนปัญญา แต่ก็ไม่ได้ถึงกับหมดหวัง
9 เราถูกข่มเหง แต่ก็ไม่ถูกทอดทิ้ง เราถูกตีลงแล้ว แต่ก็ไม่ได้ถึงตาย
10 เราแบกความตายของพระเยซูเจ้าไว้ที่กายเราเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูจะปรากฏในกายของเราดูด้วย
11 เพราะว่าพวกเราที่มีชีวิตอยู่นั้นต้องถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อว่าพระชนม์ชีพของพระเยซูจะได้ปรากฏในเนื้อหนังของเราซึ่งจะต้องตายนั้น
12 เหตุฉะนั้นความตายจึงกำลังออกฤทธิ์อยู่ในเรา แต่ชีวิตกำลังออกฤทธิ์อยู่ในท่านทั้งหลาย
13 เพราะเรามีใจเชื่อเช่นเดียวกัน ตามที่เขียนไว้ว่า 'ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด' เราก็เชื่อเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจึงพูด
14 เราว่าพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูเจ้าคืนพระชนม์ จะทรงโปรดให้เราเป็นขึ้นมาเช่นกันโดยพระเยซู และจะทรงพาเราเข้ามาเผ้าพร้อมกันท่านทั้งหลาย
15 เพราะว่าสิ่งสารพัดนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อว่าเมื่อพระคุณมาถึงคนเป็นจำนวนมากขึ้น ก็จะมีการขอบพระคุณมากยิ่งขึ้นเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า
16 เหตุฉะนั้นเราจึงไม่ย่อท้อ ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน
17 เพราะว่าการทุกข์ยากเล็กน้อยของเรา ซึ่งเราับอยู่ประเดี๋ยวเดียวนั้นจะทำให้เรามีสง่าราศีใหญ่ยิ่งนิรันดร์
18 ด้วยว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของซึ่งมองเห็นอยู่นั้นเป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็การนิรันดร์

Chapter 5

1 เพราะเราว่า ถ้าเรื่อนดินแห่งพลับพลาของเรานี้จะพังทลายเสีย เราก็นึกถึงที่อาศัยซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานไว้ ที่มิได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์
2 เพราะว่าในร่างกายนี้นายังครวญคร่ำอยู่ มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะสามที่อาศัยของเราที่มาจากสวรรค์
3 ถ้าได้สวมช่นนั้นแล้ว เราก็นึกมิได้ถูกพบเห็นว่าเป็นเปลือยเปล่าอีก
4 เพราะว่าเราผู้อาศัยในพลับพลาจึงครวญคร่ำเป็นทุกข์ มิใช่เพราะปรารถนาที่จะอยู่ตัวเปล่า แต่ปรารถนาจะสวมกายใหม่ นั่น เพื่อว่าร่างกายของเราซึ่งจะต้องตายนั้นจะได้ถูกชีวิตอมตะกลืนเสีย

5 แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้เตรียมเราไว้สำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้ และพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณเป็นมัดจำไว้กับเรา

6 เหตุฉะนั้นเรามั่นใจอยู่เสมออยู่แล้วว่า ขณะที่เราอยู่ในร่างกายนี้ เราอยู่ปราศจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

7 (เพราะเราดำเนินโดยความเชื่อ มิใช่ตามที่ตามองเห็น)

8 เรามีความมั่นใจ และเราปรารถนาจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่ในร่างกายนี้

9 เหตุฉะนั้นเราตั้งเป้าของเราว่า จะอยู่ในภavnานี้ก็ดี หรือไม่อยู่ก็ดี เราก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์

10 เพราะว่าถ้าเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างavnานี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว

11 เพราะเหตุที่เราจึงรักความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจึงชักชวนคนทั้งหลาย แต่เราเป็นที่ยอมรับแก่พระเจ้า และข้าพเจ้าหวังว่า เราได้ปรากฏประจักษ์แก่จิตสำนึกผิดและชอบของท่านด้วย

12 เพราะเราไม่ได้ยกย่องตัวเองกับท่านทั้งหลายอีก แต่เราให้ท่านมีโอกาสที่จะนำเราออกอวดได้ เพื่อท่านจะได้มีข้อโต้ตอบคนเหล่านั้นที่ท้อบอวในสิ่งซึ่งปรากฏ แต่มีได้อวดในสิ่งซึ่งอยู่ในจิตใจ

13 เพราะว่าถ้าเราได้ประพฤติอย่างคนเสียจริต เราก็ได้ประพฤติเพราะเห็นแก่พระเจ้า หรือถ้าเราประพฤติอย่างคนปกติ ก็เพื่อประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย

14 เพราะว่าความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่ เพราะเราคิดเห็นอย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว

15 และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป

แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย

16 เหตุฉะนั้นตั้งแต่นี้ไปเราจะไม่พิจารณาผู้ใดตามเนื้อหนัง แม้ว่เมื่อก่อนเราเคยพิจารณาพระคริสต์ตามเนื้อหนังก็จริง แต่เดี๋ยวนี้เราจะไม่พิจารณาพระองค์ขึ้นน้ันอีก

17 เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าก็ล่วงไป ดูเถิด กลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น

18 ทั้งนี้เกิดมาจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดประทานให้เรารับใช้ในเรื่องการคืนดีกัน

19 คือเพราะเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวจนะแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา

20 ฉะนั้นเราจึงเป็นราชทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงส่งอร่ของท่านทั้งหลายทางเรา เราผู้แทนของพระคริสต์จึงขอร้องท่านให้คืนดีกันกับพระเจ้า

21 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์

Chapter 6

1 ฉะนั้นเราผู้เป็นคนทำการร่วมกับพระองค์จึงวอนท่านว่า อย่าสักแต่รับพระคุณของพระเจ้าเป็นการหาประโยชน์มิได้

2 (เพราะพระองค์ตรัสว่า ‘ในเวลาอันชอบ เราได้พึ่งเจ้า ในวันแห่งการรอด เราได้ช่วยเจ้า’ ดูเถิด บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดูเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งการรอด)

3 เรามีได้ให้ผู้ใดมีเหตุสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อมิให้การที่เรารับใช้ปฏิบัตินั้นเป็นที่เขาจะติเตียนได้

4 แต่ว่ในการที่ปวงเราได้กระทำตัวให้เป็นที่ยอมรับเหมือนผู้รับใช้ของพระเจ้า โดยความเพียรอดทนเป็นอันมาก ในความทุกข์ ในความขัดสน ในเหตุวิบัติ

5 ในการถูกเยียน ในการที่ถูกจำคุก ในการวุ่นวาย ในการงานต่างๆ ในการอดหลับอดนอน ในการอดอาหาร

6 โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอดกลั้นไว้นาน โดยใจกรุณา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยความรักแท้

7 โดยพระวจนะแห่งความจริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยใช้เครื่องอาวุธแห่งความชอบธรรมด้วยมือขวาและมือซ้าย

8 โดยมีเกียรติยศและไรเกียรติยศ โดยเล่าลือกันว่าชั่วและเล่าลือกันว่าดี เหมือนถูกเขาท้าวว่าเป็นคนที่ล่อลวงเขาให้หลง แต่ยังเป็นคนสัตย์จริง

9 เหมือนถูกเขาท้าวว่าเป็นคนไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นคนที่เขาทั้งหลายรู้จักดี เหมือนคนตาย แต่ดูเถิด เรายังเป็นอยู่ เหมือนคนถูกเยียน แต่ยังไม่ตาย

10 เหมือนคนที่มีความทุกข์ แต่ยังมีชีวิตชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เหมือนคนยากจน แต่ยังทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เหมือนคนไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์

11 ท่านชาวโครินธ์ เราพูดกับท่านอย่างไม่ปิดบังเลย และใจของเราก็เปิดรับท่าน

12 ในของท่านทั้งหลายมิได้ปิดเพราะเรา แต่ปิดเพราะความรู้ลึกของตนเอง

13 ดังนั้นในการตอบสนองอย่างเดียวกัน (ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านเหมือนอย่างพูดกับบุตร) คือจงเปิดจิตใจของท่านด้วย

14 ท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่ใช่เชื้อ เพราะว่ความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร

15 พระคริสต์กับเบสิลลัสลงรอยกันอย่างไรได้ หรือคนที่เชื้อจะมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่ใช่เชื้อ

16 วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่ท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า ‘เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเป้นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา’

17 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘เหตุฉะนั้นเจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย

18 เราจะเป็นบิดาของพวกเขาและพวกเขาจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา’

องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นได้ตรัสดังนั้น

Chapter 7

1 ท่านที่รัก เมื่อเรามีพระสัญญาเช่นนี้แล้ว ให้เราชำระตัวเราให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของเนื้อหนังและจิตวิญญาณ และจงทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วนโดยความเกรงกลัวพระเจ้า

2 ชั่วรับเราเกิด เรามีได้ทำร้ายผู้ใด เรามีได้ฉวนผู้ใดให้ทำชั่ว เรามีได้โกงผู้ใดเลย

3 ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้มิใช่เพื่อจะปรักปรำท่าน เพราะข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ท่านทั้งหลายอยู่ในใจของเราทีเดียว จะตายหรือจะเป็นก็อยู่ด้วยกัน

4 ข้าพเจ้าพูดอย่างไว้วางใจท่านมาก และข้าพเจ้าภูมิใจเพราะท่านทั้งหลายอย่างมาก ข้าพเจ้าได้รับความสุขใจอย่างบริบูรณ์ และในความยากลำบากของเราทุกอย่าง ข้าพเจ้าก็ยังมีความปีติยินดีอย่างเหลือล้น

5 เพราะแม้ว่เมื่อเรามมาถึงแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เนื้อหนังของเราไม่ได้พักผ่อนเลย เรามีความลำบากอยู่รอบข้าง ภายนอกมีการต่อสู้ ภายในมีความกลัว

6 แต่ถึงกระนั้นก็ดี พระเจ้าผู้ทรงหนุนนำใจคนที่ท้อใจ ได้ทรงหนุนนำใจเราโดยทรงให้ที่ติตสมาหาเรา

7 และมีที่เพียงพอการมาของที่ติตท่านั้น แต่โดยการที่ท่านได้หนุนนำใจที่ติตด้วย ตามที่ที่ติสได้มาบอกเราถึงความปรารถนาอย่างย้งและความโศกเศร้าของท่าน และใจจดจ่อของท่านที่มีต่อข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้น

8 เพราะถึงแม้ว่ข้าพเจ้าได้ทำให้ท่านเสียใจเพราะจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ ถึงแม้ว่เมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าจะเสียใจบ้าง เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า จดหมายฉบับนั้นทำให้ท่านมีความเสียใจเพียงพอชดเชยแทน

9 แต่บัดนี้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี มิใช่เพราะท่านเสียใจ แต่เพราะความเสียใจนั้นทำให้ท่านกลับใจใหม่

เพราะว่ท่านได้รับความเสียใจอย่างที่ยอมรับพระเยซูเจ้า ท่านจึงไม่ได้ผลร้ายจากเราเลย

10 เพราะว่ความเสียใจอย่างที่ยอมรับพระเยซูเจ้าย่อมกระทำให้กลับใจใหม่ ซึ่งนำไปถึงการรอดและไม่เป็นที่น่าเสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้นย่อมนำไปถึงความตาย

11 จงพิจารณาว่าความเสียใจอย่างที่ยอมรับพระเยซูเจ้ากระทำให้เกิดความกระตือรือร้นมากทีเดียว ทำให้เกิดความชวนชวยที่จะแก้ตัวใหม่ และการโกรธแทน ความกลัว ความปรารถนาอย่างย้ง ความกระตือรือร้น การแก้แค้น

ในทุกสิ่งเหล่านี้ท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าท่านก็หมดจดในการนี้แล้ว

12 เหตุฉะนั้นที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านก็มิใช่เพราะเห็นแก่คนที่ได้ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ต้องทนต่อการร้าย แต่เพื่อให้ความห่วงใยของเราที่มีต่อท่านปรากฏแก่ท่านในสายพระเนตรพระเจ้า

13 โดยเหตุนี้ เราจึงมีความสุขใจเมื่อเห็นว่าพวกท่านได้รับความสุขใจ เรามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้นเพราะความยินดีของที่ติส ในการที่พวกท่านได้กระทำให้จิตใจของที่ติสชื่นบาน

14 ถ้าข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านแก่ที่ติส ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องละอายใจเลย ทุกสิ่งที่เราได้กล่าวแก่ท่านเป็นความจริงฉนใด สิ่งที่เราได้อวดเรื่องพวกท่านแก่ที่ติสเมื่อก่อนนั้น ก็ปรากฏเป็นจริงเหมือนกันฉนั้น

15 และเมื่อที่ติสระลึกถึงความเชื่อฟังของพวกท่านทั้งหลาย และการที่พวกท่านต้อนรับเขาด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่น เขาก็เพิ่มความรักในพวกท่านมากยิ่งขึ้น

16 ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี เพราะว่ข้าพเจ้าไว้วางใจท่านได้ทุกอย่าง

Chapter 8

1 ยิ่งกว่านี้ ที่น้องทั้งหลาย เราใคร่ให้ท่านทราบถึงพระคุณของพระเจ้า โดยที่พระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่คริสต์จักรต่างๆในแคว้นมาซิโดเนีย

2 เพราะว่เมื่อคราวที่พวกเขาถูกทดลองอย่างหนักก็ได้รับความทุกข์ยาก ความยิ้นดีล้นพ้นของเขาและความยากจนแสนเข็ญของเขานั้น ก็ล้นออกมาเป็นใจโอบอ้อมอารีของเขา

3 เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานได้ว่า เขาถวายโดยสุดความสามารถของเขา ที่จริงก็เกินความสามารถของเขาเสียอีก

4 และเขายังได้วิงวอนเรามากมายขอให้เรายอมรับของถวายนั้น และให้เขามีส่วนในการช่วยวิสุทธิชนด้วย

5 ไม่เหมือนที่เราได้คาดหมายไว้ แต่ได้ถวายตัวเขาเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน แล้วได้มอบตัวให้ตามพระประสงค์ของพระเจ้า

6 จนถึงกับเราได้เตือนที่ติสว่า เมื่อเขาได้เริ่มแล้วฉนั้นใด ก็ให้เขาทำให้สำเร็จกับท่านทั้งหลายในพระคุณนี้ด้วยเช่นกัน

7 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านมีพร้อมบริบูรณ์ทุกสิ่ง คือความเชื่อ ถ้อยคำ ความรู้ ความกระตือรือร้นทั้งปวง และความรักต่อเรา ท่านทั้งหลายก็จงประกอบพระคุณนี้อย่างบริบูรณ์เหมือนกันเถิด

8 ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้มิได้หมายว่าให้เป็นคำบัญชา แต่ได้นำเรื่องของคนอื่นที่มีความกระตือรือร้นมาทดลองความรักของท่าน ดูว่แต่หรือไม่

9 เพราะท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า แม้พระองค์มีตั้งพระองค์ก็ยิ่งทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมี เนื่องจากความยากจนของพระองค์

10 และข้าพเจ้าจะออกความเห็นในเรื่องนี้ เพราะจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน เรื่องที่ท่านได้ตั้งต้นเมื่อปีกลายนี้ และมีที่ตั้งต้นจะกระทำท่านนั้น แต่ว่มีน้ำใจจะกระทำด้วยนั้น

11 บัดนี้ก็ควรแล้วที่ท่านจะกระทำเรื่องนี้ให้สำเร็จเสีย เพื่อว่เมื่อท่านมีใจพร้อมอยู่แล้ว ท่านก็จะได้ทำให้สำเร็จตามความสามารถของท่าน

12 เพราะว่าถ้ามีน้ำใจพร้อมอยู่แล้ว พระเจ้าก็พอพระทัยที่จะทรงรับตามที่ทุกคนมีอยู่
มีให้ตามที่เขาไม่มี
13 ข้าพเจ้าได้หมายความว่า ให้การงานของคนอื่นเบาลงและให้การงานของพวกท่านหนักขึ้น
14 แต่เป็นการให้กันไปให้กันมา ในยามที่พวกท่านมีบริบูรณ์เช่นเวลานี้
ท่านก็ควรจะช่วยคนอื่นที่ขัดสน และในยามที่เขามีบริบูรณ์
เขาก็จะได้ช่วยพวกท่านเมื่อขัดสน เพื่อเป็นการให้กันไปให้กันมา
15 ตามที่มีเขียนไว้ว่า 'คนที่ยกมือให้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่'
16 แต่ขอขอบพระคุณพระเจ้า
ผู้ทรงโปรดให้ที่ตัสมีใจกระตือรือร้นอย่างนั้นเพื่อท่านทั้งหลายเหมือนกัน
17 เพราะไม่เพียงแต่เขาได้รับค่าตอบแทนนั้น
แต่เขาได้ไปหาท่านเพราะเขาเองมีใจพร้อมอยู่แล้วด้วย
18
เราให้พี่น้องคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในการประกาศข่าวประเสริฐตามคริสตจักรทั้งหลายไปกับที่ตัสด้วย
19 และมีให้แต่ท่านนั้น
คริสตจักรได้ตั้งคนนั้นไว้ให้เป็นเพื่อนเดินทางด้วยกันกับเราในพระคุณนี้ซึ่งเราได้รับให้อยู่
เพื่อให้เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นที่ยกย่องน้ำใจพริ้งพริ้วของท่าน
20 เราเจตนาจะไม่ให้คนหนึ่งคนใดติเตียนเราได้
ในเรื่องของถวายเป็นอันมากซึ่งเรารับมาแจกนั้น
21 เพราะเรามุ่งที่จะกระทำสิ่งที่ข้อสัถย์
มีให้เฉพาะแต่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย
22 เราได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปกับเขาทั้งสองด้วย ผู้ซึ่งเราได้ทดสอบแล้วว่า
มีความกระตือรือร้นในหลายสิ่ง และเขายินดีเข้ามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น
เพราะเรามีความไว้วางใจท่านมาก
23 ถ้ามีคนใดถามถึงที่ตัส ที่ตัสก็เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า
และเป็นผู้ช่วยในการของท่านทั้งหลาย หรือถ้ามีคนใดถามถึงพี่น้องสองคนนั้น
เขาก็เป็นบุตรรับใช้ของคริสตจักรทั้งหลายและเป็นสง่าราศีของพระคริสต์
24 เหตุฉะนั้นจึงให้ความรักของท่านประจักษ์แก่คนเหล่านั้น
และแสดงให้เห็นแก่คริสตจักรทั้งหลายด้วย ให้สมกับที่ข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านให้เขาฟัง

Chapter 9

1 ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงท่านในเรื่องการสงเคราะห์วิสุทธิชน
2 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าใจของท่านพร้อมอยู่แล้ว
ข้าพเจ้าจึงอวดเรื่องพวกท่านกับพวกมาซิโดเนียว่า
พวกอาคายาได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้วตั้งแต่ปีกลาย
และความกระตือรือร้นของพวกท่านก็ไร้ที่ไจจนเป็นอันมาก
3 แต่ข้าพเจ้าได้ให้พี่น้องเหล่านั้นไป
เพื่อมิให้การอวดของเราเรื่องท่านในข้อนั้นเป็นการเปล่าประโยชน์
และเพื่อให้ท่านจัดเตรียมไว้ให้พร้อมตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วนั้น
4 มิฉะนั้นแล้ว ถ้าชาวมาซิโดเนียบางคนมากับข้าพเจ้า
และเห็นว่าท่านมิได้เตรียมพร้อมตามที่เราได้อวดไว้วันนั้น (อย่าว่าแต่ท่านจะขายหน้าเลย)
เราเองก็จะขายหน้าด้วย
5 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า สมควรที่จะวีกอนให้พี่น้องเหล่านั้นไปหาท่านก่อนข้าพเจ้า
และให้จัดเตรียมของถวายของท่านไว้ ตามที่ท่านได้สัญญาไว้แล้ว เพื่อของถาวยนั้นจะมีอยู่พร้อม
และจะเป็นของถวายที่ให้ด้วยใจศรัทธา มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ
6 นี่แหละ คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย
คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก
7 ทุกคนจงทำตามที่เราได้คิดหมายไว้ไว้นใจ มิใช่ให้ด้วยนึกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ
เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้อภัยใจนิตี
8 และพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถประทานพระคุณอันอุดมทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลาย
เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ
ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ติดอยู่ไปด้วย
9 (ตามที่เขียนไว้ว่า 'เขาแจกจ่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาต่างเป็นนิรันดร์'
10 ฝ่ายพระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน และประทานอาหารแก่คนที่กิน
จะทรงโปรดให้พืชของท่านที่หว่านนั้นทวีขึ้นเป็นอันมาก
และจะทรงให้ผลแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญยิ่งขึ้น)
11 โดยทรงให้ท่านทั้งหลายมีสิ่งสารพัดถึงบริบูรณ์ขึ้น เพื่อให้ท่านมีแจกจ่ายอย่างใจกว้างขวาง
ซึ่งจะให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า
12 เพราะว่าการรับใช้ในการปรนนิบัติดินนี้มิใช่จะช่วยวิสุทธิชนซึ่งขัดสนเท่านั้น
แต่ยังเป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณพระเจ้าเป็นอันมากด้วย
13 และเนื่องจากผลแห่งการรับใช้นั้น เขาจึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า
โดยเหตุที่ท่านทั้งหลายยอมฟังและตั้งใจอยู่ในอำนาจข่าวประเสริฐของพระคริสต์
และเพราะเหตุท่านได้แจกจ่ายแก่เขาและแก่คนที่ปรองด้วยใจกว้างขวาง
14 เขาก็จะวิงวอนขอพระพรให้แก่ท่านทั้งหลายและปรารถนาท่านเป็นอันมาก
เพราะเหตุพระคุณของพระเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในท่านอย่างเหลือล้น
15 จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณนาได้

Chapter 10

1 บัดนี้ข้าพเจ้า เปาโล ขอวิงวอนต่อท่านเป็นส่วนตัว
โดยเห็นแก่ความอ่อนสุภาพและพระทัยกรุณาของพระคริสต์ ข้าพเจ้าผู้ซึ่งท่านว่า
เป็นคนสุภาพต่อมตนมเมื่ออยู่กับท่านทั้งหลาย แต่เมื่ออยู่ต่างหากก็เป็นคนใจกล้าต่อท่านทั้งหลาย
2 คือข้าพเจ้าขอร้องทောင်းว่า

เมื่อข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านอย่าให้ข้าพเจ้าต้องแสดงความกล้าหาญด้วยความแน่วใจ
อย่างที่ว่าพเจ้าคิดสาแดงต่อบางคนที่นึกเห็นว่าเรายังประพฤติตามเนื้อหนังนั้น
3 เพราะว่า ถึงแม้เรายังดำเนินอยู่ในเนื้อหนังก็จริง แต่เราก็ไม่ได้สู้รบตามฝ่ายเนื้อหนัง
4 (เพราะว่าศาสตราวุธแห่งการสงครามของเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง
แต่มีอำนาจพ้นยิ่งใหญ่มากพระเจ้าที่จะทำลายป้อมอันแข็งแรงลงได้)
5 คือทำลายความคิด และที่รู้มานะทุกประการที่ตั้งขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า
และโน้มหน้าความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงเชื่อฟังพระคริสต์
6 และพร้อมที่จะแก้แค้นการไม่เชื่อฟังทุกอย่าง ในเมื่อความเชื่อฟังของท่านทั้งหลายจะสำเร็จ
7 ท่านแลดูสิ่งที่ปรากฏภายนอกหรือ ถ้าผู้ใดมันใจว่าตนเป็นคนของพระคริสต์
ก็ให้ผู้นั้นคำนึงถึงตนเองอีกว่า เมื่อเขาเป็นคนของพระคริสต์
เขาก็เป็นคนของพระคริสต์เหมือนกัน
8 ถึงแม้ข้าพเจ้าจะโอ้อวดมากไปสักหน่อยในเรื่องอำนาจ
ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้ไว้เพื่อสร้างท่าน มิใช่เพื่อทำลายท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่ละอຍ
9 เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่คิดเห็นว่า ข้าพเจ้าอยากให้ท่านกลัวเพราะจดหมายของข้าพเจ้า
10 เพราะมีบางคนพูดว่า "จดหมายของเปาโลนั้นมีน้ำหนักและมีอำนาจมากก็จริง
แต่ว่าตัวเขาดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาใช้ไม่ได้"
11 จงให้คนเหล่านั้นเข้าใจอย่างนี้ว่า เมื่อเราไม่อยู่เราพูดไว้ในจดหมายของเราว่าอย่างไร
เมื่อเรามาแล้วเราก็จะกระทำอย่างนั้นด้วย
12 เราไม่ต้องการที่จะจัดอันดับหรือเปรียบเทียบกับเราเองกับบางคนที่ยกย่องตัวเอง
แต่เมื่อเขาเอาตัวของเขาเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเอาตัวเปรียบเทียบกับกันและกัน
เขาก็เป็นคนขาดปัญญา
13 ฝ่ายเราจะไม่โอ้อวดในสิ่งใดเกินขอบเขต แต่ว่าจะอวดในขอบเขตที่พระเจ้าทรงจัดไว้ให้เรา
และพวกท่านก็อยู่ในขอบเขตนั้น
14 การที่มาถึงท่านนั้น มิใช่โดยการลวงขอบเขตอันควร
เราอาจถึงท่านทั้งหลายเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์
15 เรามิได้โอ้อวดเกินขอบเขต มิได้โอ้อวดในการงานที่คนอื่นได้กระทำ แต่เราหวังใจว่า
เมื่อความเชื่อของท่านจำเริญมากขึ้นแล้ว
ท่านจะช่วยให้ขยายเขตกว้างขวางออกไปอีกเป็นอันมากตามขนาดของเรา
16 เพื่อเราจะได้ประกาศข่าวประเสริฐในเขตที่อยู่นอกท้องถิ่นของพวกท่าน
โดยไม่โอ้อวดเรื่องການที่คนอื่นได้ทำไว้พร้อมแล้วนั้น
17 ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้า
18 เพราะคนที่ยกย่องตัวเองไม่เป็นที่นับถือของผู้ใด
คนที่หว่านบ่อดินนั้นคือคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกย่อง

Chapter 11

1 ข้าพเจ้าอยากจะขอให้ท่านทนฟังความเขลาของข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง
และให้ทนกับข้าพเจ้าจริง ๆ
2 เพราะว่าข้าพเจ้าหาวางแผนท่านอย่างทีพระเจ้าทรงวางแผน
เพราะว่าข้าพเจ้าได้ห่มันพวกท่านไว้สำหรับสามผู้เดียว
เพื่อถวายพวกท่านให้แก่พระคริสต์เป็นพรหมจารีบริสุทธิ์
3 แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านได้ล่อลวงนางเอาด้วยอุบายของมนต์ใด
จิตใจของท่านก็จะถูกล่อลวงให้หลงไปจากความบริสุทธิ์
ซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์โดยวิธีหนึ่งวิธิตนนั้น
4 เพราะว่าถ้าคนใดจะมาเทศนาสั่งสอนถึงพระเยซูชื่อกองค์หนึ่ง
ซึ่งแตกต่างกับที่เราได้เทศนาสั่งสอนนั้น
หรือถ้าท่านจะรับวิญญาณอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับแต่ก่อน
หรือรับข่าวประเสริฐอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับไว้แล้ว
หมดท่านทั้งหลายข้างอดทนสนใจฟังเขาเสียจริง ๆ
5 เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าไม่ต้อยกว่าอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย
6 แม้ว่าข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้
ที่จริงเราก็ได้แสดงข้อนี้ให้ประจักษ์แก่พวกท่านในกิจการทุกสิ่งแล้ว
7 ข้าพเจ้าได้กระทำผิดหรือในการที่ข้าพเจ้าได้ล่อลวงใจเพื่อยกยู่ท่านขึ้น
เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านโดยไม่คิดคิดค่าหรือ
8 ข้าพเจ้าได้ปล้นคริสตจักรอื่นด้วยการรับเงินบารุงจากเขา เพื่อจะได้ปรนนิบัติพวกท่าน
9 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านและกำลังขาดแคลนนั่น ข้าพเจ้าก็ได้เป็นภาระแก่ผู้ใด เพราะ
พี่น้องที่มาจากแคว้นมาซิโดเนียได้เื้องานให้พอแก่ความต้องการของข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าจะรังตัวไม่ให้เป็นการแก่พวกท่านในทางหนึ่งทางใดทุกประการ
และข้าพเจ้าจะระวังตัวเช่นนั้นต่อไป
10 ความจริงของพระคริสต์มีอยู่ในข้าพเจ้าแน่นอนใจ
จึงไม่มีผู้ใดในเขตแคว้นอาคายาสามารถที่จะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้อวดเรื่องนี้ได้ฉนั้น
11 เพราะเหตุใด เพราะข้าพเจ้าไม่รักพวกท่านหรือ พระเจ้าทรงทราบตัวข้าพเจ้ารักพวกท่าน
12 แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำต่อไป
เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสคนเหล่านั้นที่คอยหาโอกาส
เพื่อว่าเมื่อเขาโอ้อวดนั้นเขาจะได้ปรากฏว่ามีสภาพเหมือนกับเรา
13 เพราะฉะนั้นนั้นเป็นอัครสาวกเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง
ปลอมตัวเป็นอัครสาวกของพระคริสต์
14 การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย
ถึงเขาตนเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้
15 เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของเขาดานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม
ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา
16 ข้าพเจ้าขอกล่าวซ้ำอีกว่า อย่าให้ใครเห็นไปว่าข้าพเจ้าเป็นคนเขลา แต่ถ้ามี
ก็ให้เขาต้อนรับข้าพเจ้าอย่างต้อนรับคนเขลาเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้อวดตัวเองได้บ้าง

17 การที่ข้าพเจ้าพูดอย่างนั้น ข้าพเจ้ามิได้พูดตามอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พูดอย่างคนเลาด้วยไว้ใจตัวในการรอดนั้น

18 เพราะเมื่อเห็นว่าหลายคนเคยอดตามเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็จะอดบ้าง

19 เพราะว่าการทำงานทนพิงคนเลาพูดด้วยความยินดีนั้น น่าจะเป็นเพราะท่านซังกะเลาเสียนี้กระไร

20 เพราะท่านทนเอา ถ้ามีผู้ท่านไปเป็นทาส ถ้ามีผู้ล้างผลาญท่าน ถ้ามีผู้มายึดของของท่านไป ถ้ามีผู้ยกตัวเองเป็นใหญ่ ถ้ามีผู้ด่าหน้าท่าน

21 ข้าพเจ้าต้องพูดด้วยความละอายว่า ดูเหมือนเราอ่อนแอเกินไปในเรื่องนี้ ไม่ว่าใครกล่าววดในเรื่องใด (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนเลา) ข้าพเจ้าก็กล่าววดเรื่องนั้นเหมือนกัน

22 เขาเป็นชาติอิสราห์หรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นชนชาติอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน

23 เขาเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ ข้าพเจ้าเป็นดีกว่าเขาเสียอีก (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนบ้า)

ข้าพเจ้าทำงานมากกว่าเขาอีก ข้าพเจ้าถูกโบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าเขา ข้าพเจ้าหิวตายบ่อยๆ

24 พวกยิวเขียนข้าพเจ้าห้าครั้งจะสามสิบเก้าที

25 เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง เขาถ่มก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครึ่งหนึ่ง

ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง

26 ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อยๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญโจรภัย เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องเทียม

27 ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลี่ยนกาย

28 และนอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว ยังมีการอื่นที่บีบข้าพเจ้าอยู่ทุกวันๆ คือการดูแลคริสตจักรทั้งปวง

29 มิใครบ้างเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลังด้วย

มิใครบ้างที่ถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อนด้วย

30 ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอด ข้าพเจ้าก็จะอดสิ่งที่แสดงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนกำลัง

31 พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ควรแก่การสรรเสริญเป็นนิตย์ พระองค์ทรงทราบว่ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา

32 ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อาเรทส์ในนครดามัสกัส ให้ทหารเผ่านครดามัสกัสไว้เพื่อจะจับตัวข้าพเจ้า

33 แต่เขาเอาตัวข้าพเจ้าใส่กระบุงใหญ่หย่อนลงทางช่องที่กำแพงนคร

ข้าพเจ้าจึงพ้นจากเงื้อมมือของท่านผู้ว่าราชการ

Chapter 12

1 ข้าพเจ้าจะต้องอด ถึงแม้จะไม่มิประโยชน์อะไร แต่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปถึงนิมิตและการสำแดงต่างๆ ซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า

2 ลิบัสี่มาแล้วข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่ง ในพระคริสต์ เขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ขึ้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ หรือไปโดยไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ)

3 ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้นั้น (แต่จะไปทั้งกายหรือไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ)

4 คือว่าคนนั้นถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม และได้ยินวาทาซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะพูดออกมาก็ต้องหัม

5 สำหรับชายนั้นข้าพเจ้าอดได้ แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่อดเลย นอกจากจะอดถึงเรื่องการอ่อนแอของข้าพเจ้า

6 เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอยากจะอด ข้าพเจ้าก็ไม่ได้จนเลา เพราะข้าพเจ้าพูดตามความจริง แต่ข้าพเจ้าระงับไว้ ก็เพราะเกรงว่า

บางคนจะยกข้าพเจ้าเกินกว่าที่เขาได้เห็นและได้ฟังเกี่ยวกับข้าพเจ้า

7 และเพื่อให้ข้าพเจ้ายกตัวจนเกินไป เนื่องจากการสำแดงมากมายนั้น ก็ทรงให้มีหนามในเนื้อของข้าพเจ้า หนามนั้นเป็นทูตของซาตานคอยทุบตีข้าพเจ้า เพื่อให้มิให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป

8 เรื่องหนามนั้น ข้าพเจ้าวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า

9 แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "พระคุณของเรามีพื่อสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น"

เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีโอ้อวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า

10 เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงสิ้นใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกว่ากล่าวต่างๆ ในการขัดสน ในการถูกข่มเหง ในการยากลำบาก เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น

11 ในการอดนั้นข้าพเจ้าก็เป็นคนเลาไปแล้วซี ท่านบังคับข้าพเจ้าให้เป็น เพราะว่าสมควรแล้วที่ท่านจะยกย่องข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ด้อยกว่าอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแต่ประการใดเลย ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไม่ไว้เศษอะไรเลยก็จริง

12 แต่จริงหมายสำคัญต่างๆ ของอัครสาวกก็ได้สำแดงไปประจักษ์แจ้งในหมู่พวกท่านแล้ว ด้วยบรรดาความเพียร โดยหมายสำคัญ โดยการมหัศจรรย์ และโดยการอิทธิฤทธิ์

13 เพราะว่าพวกท่านเสียเปรียบคริสตจักรอื่นๆ ในข้อใดเล่า เว้นไว้ในข้อนี้ คือที่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน การผัดนั้นขอท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเถิด

14 ดูเถิด ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมที่จะมาเยี่ยมพวกท่านเป็นครั้งที่สาม และข้าพเจ้าจะไม่เป็นภาระแก่พวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดจากท่าน แต่ต้องการตัวท่าน เพราะว่าที่ลูกจะสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ก็ไม่สมควร แต่พ่อแม่วควรสะสมไว้สำหรับลูก

15 และข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะเสียและสละแรงหมดเพื่อท่านทั้งหลาย แม้ข้าพเจ้ารักท่านมากขึ้นๆ ท่านกลับรักข้าพเจ้าน้อยลง

16 ถึงแม้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็มิได้เป็นภาระแก่พวกท่าน แต่เหมือนเป็นผู้ชาญฉลาด

ข้าพเจ้าได้อุบายดักจับท่าน

17 ข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์อะไรจากพวกท่านในการที่ส่งคนเหล่านั้นไปเยี่ยมพวกท่านหรือ

18 ข้าพเจ้าขอให้ที่ตีสไป และพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย ที่ตีสได้ผลประโยชน์จากพวกท่านบ้างหรือ

เราทั้งสองมิได้ดำเนินการด้วยน้ำใจอย่างเดียวกันหรือ เรามิได้เดินตามรอยเดียวกันหรือ

19 ท่านทั้งหลายยังคิดว่าเรากล้ากล่าวแก่ตัวต่อท่านอีกหรือ

ที่จริงเราพูดในพระคริสต์ตั้งเราอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และท่านที่รัก สิ่งสารพัดที่เราได้กระทำนั้น เรารกระทำเพื่อท่านจะจำเริญขึ้น

20 เพราะว่าข้าพเจ้าเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้าอาจจะไม่เห็นพวกท่านเป็นเหมือนอย่างที่เราพเจ้าอยากเห็น และท่านจะไม่เห็นข้าพเจ้าเหมือนอย่างที่ท่านอยากเห็น คือเกรงว่าไม่เหตุใดก็เหตุหนึ่ง จะมีการวิวาทกัน ริษยากัน โกรธกัน มากใหญ่ใฝ่สูง นินทากัน ชุบชิบส่อเสียดกัน จงหลอพงตัว และกะจะว่านายกัน

21 ข้าพเจ้าเกรงว่า เมื่อข้าพเจ้ากลับมา พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าต่ำต้อยในหมู่พวกท่าน และข้าพเจ้าจะต้องเศร้าใจ เพราะเหตุหลายคนที่ได้ทำผิดมาก่อนแล้ว และมีได้กลับใจถึงการโลโคร การผิดประเวณี และการลามก ซึ่งเขาได้กระทำอยู่นั้น

Chapter 13

1 คราวนี้จะเป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมพวกท่าน `คำพูดทุกคำต้องมีพยานสองหรือสามปาก จึงจะเป็นที่เชื่อถือได้`

2 ข้าพเจ้าได้บอกท่านแต่ก่อน

และข้าพเจ้าจึงบอกท่านอีกเหมือนเมื่อข้าพเจ้าได้อยู่กับท่านครั้งที่สองนั้น

เดียวนี้ถึงข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับท่าน ข้าพเจ้าก็ยังเขียนฝากถึงเขาเหล่านั้นซึ่งได้กระทำผิดแต่ก่อน และถึงคนอื่นทั้งปวงว่า ถ้าข้าพเจ้ามาอีก ข้าพเจ้าจะไม่เว้นการตีโทษใครเลย

3 เพราะว่าท่านทั้งหลายต้องการที่จะเห็นหลักฐานว่าพระคริสต์ตรัสทางข้าพเจ้า พระองค์มิได้ทรงอ่อนกำลังต่อท่าน แต่ทรงฤทธิ์มากในหมู่พวกท่าน

4 เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ทรงถูกตรึงโดยทรงอ่อนกำลัง พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพราะว่าเราก็อ่อนกำลังด้วยกันกับพระองค์ แต่เรายังมีชีวิตเป็นอยู่อยู่กับพระองค์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มีต่อท่านทั้งหลาย

5 ท่านจงพิจารณาตัวของท่านว่า ท่านตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงพิสูจน์ตัวของท่านเองเถิด ท่านไม่ร้องหรือว่า พระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย นอกจากท่านจะเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง

6 แต่ข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงรู้ว่าเรามีได้เป็นผู้ถูกทอดทิ้ง

7 บัดนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายจะไม่กระทำชั่วใดๆ

มิใช่ว่าเราจะให้ปรากฏว่าเราเป็นที่ทรงชอบพระทัย แต่เพื่อท่านจะประพฤติเป็นที่ชอบ ถึงแม้จะดูเหมือนเราเองเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง

8 เพราะว่าเรากระทำสิ่งใดขัดกับความจริงไม่ได้ ได้แต่ทำเพื่อความจริงเท่านั้น

9 เพราะท่านเมื่อเราอ่อนแอ และท่านเข้มแข็ง เราก็นิยติ เราปรารถนาสิ่งนี้ด้วย คือขอให้ท่านทั้งหลายบรรลุถึงความบริบูรณ์

10 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนข้อความนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ ด้วยเพื่อเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว จะได้ไม่ต้องกล่าวขັນท่านโดยใช้อำนาจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้า เพื่อการก่อตั้งมิใช่เพื่อการทำลายลง

11 ในที่สุดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ขอลาก่อน ท่านจงปรับปรุงตัวให้ดี จงมีกำลังใจอันดี จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่ร่วมกันอย่างสันติ

และพระเจ้าแห่งความรักและสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับท่าน

12 จงหักทลายปราชัยกันด้วยธรรมนิยมจูนับริสุทธิ

13 วิสุทธิชนทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย

14 ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า ความรักแห่งพระเจ้า และความสนิทสนมซึ่งมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงดาวงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

จดหมายฉบับที่สองถึงชาวโครินธ์ได้เขียนจากเมืองฟีลิปปี แคว้นมาซิโดเนีย และส่งโดยทิโมธีและลูกา

GALATIANS

Chapter 1

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง)

2 และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียน คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย

3 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

4 พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามน้ำพระทัยพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา

5 ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน

6 ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้มีหนาน้ำหนึ่งโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข้าพเจ้าประเสริฐขึ้น

7 ซึ่งมิใช่ออย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข้าพเจ้าประเสริฐของพระคริสต์

8 แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข้าพเจ้าประเสริฐขึ้นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข้าพเจ้าประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง

9 ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า
ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว
ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง
10 บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า
ข้าพเจ้าต่อสู้ประจบบรรณามนุษย์หรือ
ถ้าข้าพเจ้ากำลังประจบบรรณามนุษย์ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ผู้รับใช้ของพระคริสต์
11 ที่น้อยทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้อ่านทราบ
ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์
12 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า
13 เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว่า
ข้าพเจ้าได้ล้มเลิกคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย
14 และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น
ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน
เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจรุกรานมากกว่าเขาในเรื่องชนบทรรมนิยมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า
15 แต่เมื่อเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้แต่แรกเริ่มการมาดของข้าพเจ้า
และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์
16 ที่จะไม่ทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวของข้าพเจ้า
เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาติ
ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเพื่อนหนึ่งและเลือกเลย
17 และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่เป็นอัครสาวกก่อนข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมาถึงเมืองดามัสกัสอีก
18 แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน
19 แต่แล้วข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวกคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า
20 แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดูเถิด ต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มุสเลย
21 หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีสีย
22 และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้าเลย
23 เขาเพียงแต่ได้ยินว่า "ผู้ที่แต่ก่อนเคยล้มเหลว
บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย"
24 พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ

Chapter 2

1 แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบารนาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีกและพาทิโมธีไปด้วย
2 ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า
และข้าพเจ้าได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ชนต่างชาติให้เขาฟัง
แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัวเกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะรังแกกัน หรือรังแกโดยไร้ประโยชน์
3 แต่ถึงแม้ทั้งสองอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสุหนัต
4 เพราะเหตุของพี่น้องจอมปลอมที่โผล่บนเข้ามา
เพื่อจะทดสอบดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส
5 แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมงเดียว
เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป
6 แต่จากพวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม
ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด)
คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย
7 แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า
ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้าสุหนัต
เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีเข้าสุหนัต
8 (เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงดลใจเปโตรให้เป็นอัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต
ก็ได้ทรงดลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน)
9 เมื่อยากอบ เปาโล และยอห์น
ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว
ก็ได้จับมือข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน
เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต
10 ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราล้มเลิกคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ
11 แต่เมื่อเปโตรมาถึงอันที่โอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่งพูดว่า เพราะว่าท่านทำผิดแน่
12 ด้วยว่าก่อนที่คนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ
แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสุหนัต
13 และพวกยิวคนอื่นก็ได้สรรทำตามท่านเช่นกัน
แม้แต่บารนาบัสก็หลงสร้งทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย
14 แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ดำเนินในความเที่ยงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น
ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า
"ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว
เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า"
15 เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว และมิใช่คนบาปในพวกชนต่างชาติ
16 ก็ยังรู้ว่ามีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามพระราชนิบัญญัติ
แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์
เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์
มิใช่ได้โดยการประพฤติตามพระราชนิบัญญัติ เพราะว่าโดยการประพฤติตามพระราชนิบัญัตินั้น
‘ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้เลย’
17 แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังชวนชายจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น
เราเองยังปรากฏเป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ
ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย

18 เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าก่อสร้างซึ่งข้าพเจ้าได้รื้อทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก
ข้าพเจ้าก็ถือว่าตนเองว่าเป็นผู้ละเมิด
19 เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว
เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า
20 ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป
แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้
ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุญของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า
และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า
21 ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าไร้ประโยชน์
เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว
พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

Chapter 3

1 โอ ชาวกาลาเทียคนเฮลา ใครจะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง
ทั้งฎีกาการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว
2 ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า
ท่านได้รับพระวิญญาณโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติหรือ
หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ
3 ท่านเชื่อถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณแล้ว
บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ
4 ท่านได้ทนทุกข์มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริงๆแล้ว
5 เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่ท่าน
และทรงกระทำการไถ่สร้งท่ามกลางพวกท่าน
ทรงกระทำการเช่นนั้น โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ
6 ดังที่อับราฮัม ‘ได้เชื่อพระเจ้า’ และ ‘และพระองค์ทรงเห็นว่าความชอบธรรมแก่ท่าน’
7 เหตุฉะนั้นท่านจึงรู้เถิดว่า คนที่เช่นนั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม
8 และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ
จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า ‘ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า’
9 เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ
10 เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการประพฤติตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า
‘ทุกคนที่มีได้ประพฤติตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง’
11 แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า
ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า
‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’
12 แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ เพราะ ‘ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ
ก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่โดยพระราชบัญญัตินั้น’
13 พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ
โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า
‘ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง’
14 เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์
เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ
15 ที่น้อยทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดตามอย่างมนุษย์ ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์
เมื่อได้รับรองกันแล้วไม่มีผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้
16 แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า
‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนมากมาย แต่เหมือนกับว่าแก่คนผู้เดียว
‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต์
17 แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึงสร้อยสามสิบปี
จะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น
ให้พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้
18 เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยพระราชบัญญัติ ก็มิใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป
แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นให้แก่อับราฮัมโดยพระสัญญา
19 ถ้าเช่นนั้นมิพระราชบัญญัติไว้ทำไม ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด
จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง
และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญัตินั้นไว้โดยมีของคณกลาง
20 เพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็มิได้เป็นคนกลางของฝ่ายเดียว
แต่พระเจ้าทรงเป็นเอกพระเจ้า
21 ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ
พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย
เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้
ความชอบธรรมก็จะมิได้โดยพระราชบัญัตินั้นจึง
22 แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป
เพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก
23 แต่ก่อนที่ความเชื่อนั้น เราถูกพระราชบัญญัติกำกับไว้
ถูกกันเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏภายหลัง
24 เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์
เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ
25 แต่หลังจากความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงมิได้อยู่ใต้บังคับครุณนั้นอีกต่อไปแล้ว
26 เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์
27 เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้ารวมในพระคริสต์แล้ว
ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์
28 จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไทย จะไม่เป็นชายหรือหญิง
เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์

29 และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม
คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

Chapter 4

1 แล้วข้าพเจ้าขอพูดว่า ทรานโดที่หายาหยังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย
ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง
2 แต่เขาก็อยู่ใต้บังคับของผู้ปกครองและผู้ดูแล จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้
3 ฝ่ายเราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็เป็นทาสอยู่ใต้บังคับโลกธรรม
4 แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงให้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเส
และทรงถือกำเนิดได้พระราชบัญญัติ
5 เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร
6 และเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว
พระเจ้าจึงทรงให้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า "อับบา"
คือพระบิดา
7 เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ใช้ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร
และถ้าเป็นบุตรแล้วท่านก็เป็นทายาทของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์
8 แต่ก่อนนี้เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า ท่านเป็นทาสของสิ่งซึ่งโดยสภาพแล้วไม่ใช่พระเลย
9 แต่บัดนี้เมื่อท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกก็คือพระเจ้าทรงรู้จักท่านแล้ว
เหตุไฉนท่านจึงจะกลับไปหาโลกธรรมซึ่งอ่อนแอและอนาถา
และอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีก
10 ท่านถือวัน เดือน ฤดู และปี
11 ข้าพเจ้าเกรงว่าการที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อท่านนั้นจะไร้ประโยชน์
12 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงวอนให้ท่านเป็นเหมือนข้าพเจ้า
เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้เป็นอย่างท่านแล้วเหมือนกัน ท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย
13 ท่านรู้ว่าตอนแรกที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านนั้น
ก็ทำด้วยความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง
14 และการทดลองของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธ
แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า
หรือเหมือนกับพระเยซูคริสต์
15 ความปลื้มใจที่ท่านได้กล่าวไว้ไปอยู่ที่ไหนเสียแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้ท่านได้ว่า
ถ้าเป็นไปได้ท่านก็จงจะคิดว่าตของท่านออกให้ข้าพเจ้า
16 ข้าพเจ้าจึงได้กลายเป็นศัตรูของท่านเพราะข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านหรือ
17 คนเหล่านั้นเอาอกเอาใจท่าน แต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย
เขาอยากจะได้กินพวกท่านเพื่อท่านจะได้เอาอกเอาใจพวกเขา
18 การเอาอกเอาใจด้วยความหวังดีก็เป็นการดีตลอดไป
ไม่ใช่เฉพาะแต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น
19 ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย
ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะท่านอีกจนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวท่าน
20 ข้าพเจ้าปรารถนาจะอยู่กับพวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า
เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในตัวท่าน
21 ท่านที่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังพระราชบัญญัติหรือ จงบอกข้าพเจ้าเถิด
22 เพราะมีเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาส
อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไทย
23 บุตรที่เกิดจากหญิงทาสนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง
แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทยนั้นเกิดตามพระสัญญา
24 ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิงสองคนนั้น ได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขซีนาย
ตลอดลูกเป็นทาส คือ นางฮาการ์
25 นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขซีนายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน
เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่
26 แต่กรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไทย เป็นมารดาของเราทั้งปวง
27 เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า "จงสิ้นสมยินดีเถิด หญิงหมั้นผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงให้ร้อง
เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์"
ด้วยว่าหญิงที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวก็มีบุตรมากกว่าหญิงที่ยังมีสามีอยู่กับนางมากมายนัก'
28 พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค
29 แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ฆเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณฉนั้น
ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉนั้น
30 แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า "งให้หญิงทาสกับบุตรชายของนางไปเสียเถิด
เพราะว่าบุตรชายของหญิงทาสจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับบุตรชายของหญิงที่เป็นไทย"ไม่ได้'
31 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของหญิงทาส แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไทย

Chapter 5

1 เพื่อเสรีภาพนั้นเองพระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไทย
เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย
2 ดูเถิด ข้าพเจ้าเปาโลขอบอกท่านว่า
ถ้าท่านรับพิธีเข้าสุหนัตพระคริสต์จะทรงทำประโยชน์อะไรให้แก่ท่านไม่ได้เลย
3 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่รับพิธีเข้าสุหนัตทราบอีกว่า
เขาถูกผูกมัดให้ประพฤติตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้น
4 ท่านที่ปรารถนาจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ
ก็ขาดจากพระคริสต์และหลุดพ้นจากพระคุณไปเสียแล้ว
5 เพราะว่า โดยพระวิญญาณและความเชื่อ เราก็รอดอยความชอบธรรมที่เราหวังว่าจะได้รับ
6 เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การที่รับพิธีเข้าสุหนัตหรือไม่รับพิธีเข้าสุหนัต

ก็หาเกิดประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อต่างหากซึ่งทรงทำกิจด้วยความรัก
7 ท่านวิ่งแข่งดีอยู่แล้ว ใครเล่าขัดขวางท่านไม่ให้เพื่อพวงความจริง
8 การเกลี้ยกล่อมอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย
9 เชื้อชนมเพียงนิดหนอย่อมทำให้แบ่งดิบพูนได้ทั้งก่อน
10 ข้าพเจ้าไว้ใจท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านจะไม่เชื่อถืออย่างอื่นเลย
ฝ่ายผู้ที่มารบกวนท่านนั้น จะเป็นใครก็ตามจะต้องได้รับโทษ
11 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้รับพิธีเข้าสุหนัต
เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้นทางชนก็ไม่ใช่สิ่งที่ไม่ดีเสียเลย
12 ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่รบกวนท่านถูกตัดออกเสียเลย
13 พี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ
อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง
แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรักเถิด
14 เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งนั้นสิ้นรูปได้เป็นคำเดียว คือว่า
"จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง"
15 แต่ถ้าท่านกีดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดีเกรงว่าท่านจะทำให้กันและกันย่อยยับไป
16 แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า
จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณและท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง
17 เพราะว่าการต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง
เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้
18 แต่ถ้าพระวิญญาณทรงนำท่าน ท่านก็ไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ
19 แล้วการงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการเล่นู้ การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก
20 การนับถือรูปเคารพ การนับถือพอมดหมอมืด การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน
การโกรธกัน การทุ่มเถียงกัน การใส่สูง การแตกก๊กกัน
21 การอิจฉากัน การฆ่ากัน การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกร และการอื่นๆในท่านองนี้
เหมือนที่ข้าพเจ้าได้เตือนท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านเหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้วว่า
คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก
22 ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลอบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ
ความปรานี ความดี ความเชื่อ
23 ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย
24 ผู้ที่เป็นของพระคริสต์ได้เอาเนื้อหนังกับความอยากและราคะตัดหาของเนื้อหนังทิ้งไว้ที่กางเข
นเสียแล้ว
25 ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย
26 เราอย่าถือตัว อย่าอวดโอ้อวด และอย่าอิจฉาริษยากันเลย

Chapter 6

1 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกรบกวนอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ
จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพให้เขากลับตัวตั้งใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง
เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย
2 จงช่วยรับการของกันและกัน ท่านจึงจะทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ
3 เพราะว่าถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ ทั้งที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็หลอกตัวเอง
4 แต่ให้ทุกคนสำรวจกิจการของตนเองจึงจะมีอะไรที่จะอวดได้ในตนเองผู้เดียว
ไม่ใช่เปรียบกับผู้อื่น
5 เพราะว่าทุกคนต้องแบกภาระของตนเอง
6 ส่วนผู้ที่รับคำสอนในพระวจนะแล้ว จงแบ่งสิ่งที่ได้ถูกย่ำให้แก่ผู้ที่ยังสอนตนเกิด
7 อย่างหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหาว่าอะไรจะ ก็เกี่ยวเก็บสิ่งนั้น
8 ผู้ที่หาว่าในย่านเนื้อหนังของตน ก็เกี่ยวเก็บความเยี่ยงน้าจากเนื้อหนังนั้น
แต่ผู้ที่หาว่าในย่านพระวิญญาณ ก็เกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น
9 อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ทำแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร
10 เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง
และเราอย่างยังต่อคนที่อยู่ในครอบครัวของความเชื่อ
11 ท่านจงสังเกตดูตัวอักษรที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวใดเพียงใด
12 คนที่ปรารถนาได้หน้าตามเนื้อหนัง เขาบังคับให้ท่านรับพิธีเข้าสุหนัต
เพื่อเขาจะได้ไม่ถูกข่มเหงเพราะเรื่องกางเขนของพระคริสต์เท่านั้น
13 ถึงแม้คนที่เข้าสุหนัตแล้วก็ได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติ
แต่เขาปรารถนาที่จะให้ท่านเข้าสุหนัต เพื่อเขาจะได้เอาเนื้อหนังของท่านไปอวด
14 แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าอวดตัวนอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป
นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั้น โลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก
15 เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ การที่ถือพิธีเข้าสุหนัตหรือไม่ถือพิธีเข้าสุหนัต
ไม่เป็นของสำคัญอะไร แต่การที่ถูกสร้างใหม่เป็นสำคัญ
16 สันติสุขและพระกรุณาจะมีแก่ทุกคนที่ประพฤติตามกฎนี้ และแก่ชนอิสราเอลของพระเจ้า
17 ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้าเลย
เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซูเจ้าติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้า
18 พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
จงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายด้วยเถิด เอเมน *เขียนถึงชาวกาลาเทียจากเมืองโรม*

EPHESIANS

Chapter 1

1 เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า เรียน
วิสุทธิชนผู้สัตย์ซื่อในพระเยซูคริสต์ซึ่งอยู่ที่เมืองเอฟีซัส
2 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า
ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายด้วยเถิด
3 จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ผู้ทรงโปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เราตามการในสวรรค์โดยพระคริสต์
4 ในพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก
เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต้องพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความรัก
5 พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ก่อน ตามที่ขอบพระทัยพระองค์ให้เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์
6 เพื่อจะให้เป็นที่สรรเสริญสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์
ซึ่งโดยพระคุณนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้เราเป็นที่ขอบพระทัย ในผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์
7 ในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการอภัยโทษบาปของเรา
โดยพระคุณอันอุดมของพระองค์
8 ซึ่งได้ทรงประทานแก่เราอย่างเหลือล้น ให้มีปัญญาสุชุมและมีคามรู้รอบคอบ
9 พระองค์ได้ทรงโปรดให้เราได้รับความลึกซึ้งในพระทัยของพระองค์
ตามพระเจตนารมณ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงดำริไว้ในพระองค์เอง
10 ประสงค์ว่าเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว
พระองค์จะทรงรวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกไว้ในพระคริสต์
11 และในพระองค์นั้นเราได้รับมรดกที่ทรงดำริไว้ตามพระประสงค์ของพระองค์
ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามที่ไดทรงตรัสไว้เสมอกับพระทัยของพระองค์
12 เพื่อเราทั้งหลายผู้ได้วางใจในพระคริสต์ก่อนจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่ยสรรเสริญแก่สง่าราศี
ของพระองค์
13 และในพระองค์นั้นท่านทั้งหลายก็ไดวางใจเช่นเดียวกัน
เมื่อก่อนได้ฟังพระวจนะแห่งความจริงคือข่าวประเสริฐเรื่องความรอดของท่าน
และได้เชื่อในพระองค์แล้วด้วย
ท่านก็ได้รับการผินิศราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา
14 ผู้ทรงเป็นมรดกแห่งมรดกของเรา จนกว่าเราจะได้รับการที่พระองค์ทรงไว้ไว้แล้วนั้น
มาเป็นกรรมสิทธิ์เป็นที่ถวายสรรเสริญแด่สง่าราศีของพระองค์
15 เหตุฉะนั้นเช่นกันกันครั้นข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูเจ้า
และความรักใจต่อวิสุทธิชนทั้งปวง
16 ข้าพเจ้าจึงได้ขอบพระคุณเพราะท่านทั้งหลายไม่หยุดเลย
คือเอ่ยถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
17 เพื่อพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงสง่าราศี
จะทรงโปรดประทานให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา
และความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์
18 และขอให้ตาใจของท่านสว่างขึ้นเพื่อท่านจะได้รู้ ว่า ในการที่พระองค์ทรงเรียกท่านนั้น
พระองค์ได้ประทานความหวังอะไรแก่ท่าน
และรู้วามมรดกของพระองค์สำหรับวิสุทธิชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร
19 และรู้ว่าฤทธาณาภาพอันใหญ่ของพระองค์มีมากยิ่งเพียงไรสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ
ตามการกระทำแห่งฤทธาณาภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์
20 ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย
และให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรค์สถาน
21 สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้รุด เหนือศักดิ์เทพ เหนือเทวดาจักร
และเหนือนามทั้งปวงที่เขาเอ่ยขึ้น มีในยุคนั้นแต่ในยุคนี้อันจะมาถึงด้วย
22 พระเจ้าได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์
และได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร
23 ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน

Chapter 2

1 พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป
2 ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยประพฤติตามวิถีของโลกนี้ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ
คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง
3 เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรรคพวกกับคนเหล่านั้นที่ประพฤติตามต้นหาของเนื้อหน
งเช่นกัน คือกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ
ตามสันดานเราจึงเป็นบุตรแห่งพระอาชญาเหมือนกัน
4 แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง
ซึ่งพระองค์ทรงรักเรา
5 ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เรามีชีวิตอยู่กับพระคริสต์
(ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ)
6 และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมาจากพระองค์
และทรงโปรดให้เราแจ้งในสวรรค์สถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์
7 เพื่อว่าในยุคต่อไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น
ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์
8 ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ
และมีได้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้
9 ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้
10 เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์
เพื่อให้ประกอบภารกิจซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราประพฤติตามนั้น
11 เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนที่ด้อยกว่าคนเนื้อหนัง
และพวกที่รับพิบัติต่ำสุดซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเลยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มีได้ต่ำสุด

12 จงระลึกว่า ครั้นนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์
ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้
ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า
13 แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์
ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ในโลกได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์
14 เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา
เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง
15 และได้ทรงกำจัดกำแพงซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหนังของพระองค์
คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่าง ๆ นั้น
เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์
เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข
16 และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า
เป็นกายเดียวโดยกางเขนซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป
17 และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้
18 เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสเข้าเฝ้าพระบิดา
โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน
19 เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คนต่างดาวต่างแดนอีกต่อไป
แต่ท่านเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า
20 ท่านได้ถูกประสิทธิ์ฐานขึ้นบนรากแห่งพวกอัครสาวกและพวกศาสตาทายากรณ
พระเยซูคริสต์องค์ทรงเป็นศิลามุมเอก
21 ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิท
และเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า
22 และในพระองค์นั้น ท่านก็กำลังจะถูกก่อสร้างให้เป็นที่พักพิงของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญาณด้วย

Chapter 3

1 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจำจองเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ
2 ถ้าแม้ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ
ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว
3 และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อ)
4 และได้เคยเล่าท่าน เมื่อท่านอ่านแล้ว
ท่านก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระคริสต์)
5 ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์
เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์
และพวกศาสตาทายากรณของพระองค์โดยพระวิญญาณ
6 คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน
และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น
7 ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ
ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า
ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์
8 ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า
ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด
ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมิได้
9 และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกลับ
ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์
10 ประสงค์จะให้เทพผู้ปกครองและศักดิ์เทพในสวรรค์สถานรู้จักปัญญานันซึบซ่อนของพระเจ้าทาง
คริสตจักร ณ บัดนี้
11 ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์
ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
12 ในพระองค์นั้น เราจึงมีใจกล้า
และมีโอกาสที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความมั่นใจเพราะความเชื่อในพระองค์
13 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องท่านว่า อย่าท้อถอย
เพราะความยากลำบากของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่ท่านซึ่งเป็นสง่าราศีของท่านเอง
14 เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
15 ครอบครัวยุทธในสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ได้อิสรมาจากพระองค์
16 ขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานกำลังเรี่ยวแรงมากฝ่ายจิตใจแก่ท่าน
โดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ตามความไพบูลย์แห่งสง่าราศีของพระองค์
17 เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของท่านโดยความเชื่อ
เพื่อว่าเมื่อท่านได้วางรากลงมั่นคงในความรักแล้ว
18 ท่านก็จะได้มีความสามารถหยั่งรู้พร้อมกับวิสุทธิชนทั้งหมด ถึงความกว้าง ความยาว ความลึก
ความสูง
19 และให้เข้าใจถึงความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้
เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม
20 บัดนี้ ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถกระทำสารพัดมากกว่าที่เราจะพูด
หรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่ประกอบกิจอยู่ภายในตัวเรา
21 ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักร โดยพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิตย์
เอเมน

Chapter 4

1 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าผู้ถูกจำจองเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า
ขอวิงวอนท่านให้ประพฤติสมกับที่ท่านทั้งหลายถูกเรียกแล้วนั้น

2 คือจงมีใจถ่อมลงทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพ ออกลิ้นไว้นาน และอดทนต่อกันและกันด้วยความรัก

3 จงเพียรพยายามเอาสันติสุขผูกมัดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวแห่งพระวิญญาณ

4 มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนมีจิตดวงหัวใจเดียวกันเนื่องในการที่ทรงเรียกท่าน

5 มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว

6 พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนที่บังเกิด ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง

7 แต่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุกคนตามขนาดที่พระคริสต์ทรงประทานให้

8 เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า 'ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และประทานของประทานแก่มนุษย์'

9 (ที่กล่าวหาว่าพระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น จะหมายความว่าประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย

10 พระองค์ผู้เสด็จลงไปนั้น ก็คือพระองค์ผู้ที่เสด็จขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ)

11 พระองค์จึงให้บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นศาสตราชายการณ์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์

12 เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้พร้อมรอบ เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้สำเร็จขึ้น

13 จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะได้เป็นผู้ใหญ่เต็มทีคือเต็มถึงขนาดความใหญ่โตของพระคริสต์

14 เพื่อเราจะไม่เป็นที่เด็กอีกต่อไปถูกขัดไปขัดมาและหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งกำลังสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง

15 แต่ให้เราพูดความจริงด้วยใจรักเพื่อจะสำเร็จขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศีรษะคือพระคริสต์

16 คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ติดต่อกันและผูกพันกันโดยที่ทุกข้อต่อได้ช่วยผูกกำลังตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ร่างกายนั้นจึงได้เจริญเติบโตขึ้นเองด้วยความรัก

17 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยันและเป็นพยานในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป ท่านอย่าประพฤติอย่างคนต่างชาติ ที่เขาประพฤติกันนั้นคือมีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ไม่มีสาระ

18 โดยที่ความเข้าใจของเขามืดมนไปและเขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่งมซึ่งอยู่ในตัวเขา อันเนื่องจากใจที่มืดมัวของเข

19 เขามีใจปราศจากความสะอึกสะอื้น ปล่อยตัวทำการลามก ทำการโสโครกทุกอย่างด้วยความละโมภ

20 แต่ที่ท่านไม่ได้เรียนรู้จักพระคริสต์อย่างนั้น

21 ถ้าแม้ท่านได้ฟังเรื่องพระองค์ และได้รับการสอนโดยพระองค์ตามความจริงซึ่งมีอยู่ในพระเยซูแล้ว

22 ท่านจงทิ้งมนุษย์แก่ของท่าน ซึ่งถูกบิบัติชีวิตเดิมนั้นเสีย อันจะเสื่อมเสียไปตามต้นเหาอันเป็นที่หลอกลวง

23 และจงให้จิตวิญญาณของท่านเปลี่ยนใหม่

24 และให้ท่านสวมมนุษย์ใหม่ซึ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง

25 เหตุฉะนั้นท่านจงเลิกพูดมุสาเสีย และจงต่างคนต่างพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน' เพราะเราต่างก็เป็นอวัยวะของกันและกัน

26 'โกรธก็โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป' อย่าให้ถึงตะวันตกท่านยังโกรธอยู่

27 และอย่าให้โอกาสแก่พญามาร

28 คนที่เคยขโมยก็อย่าขโมยอีก แต่งตั้งให้มือทำงานที่ดีกว่า เพื่อจะได้มีอะไรแจกให้แก่คนที่ขัดสน

29 อย่าให้คำหยาบคายออกมาจากปากท่านเลย แต่จงกล่าวคำที่ดี และเป็นประโยชน์ให้เกิดความเจริญเพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยินได้ฟัง

30 และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงได้ไถ่รอด

31 จงให้ใจซื่อสัตย์ และใจซื่อสัตย์ และใจโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดเสียสลับกับการติดบ่วงร้ายทุกอย่าง อยู่ห่างไกลจากท่านเถิด

32 และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์

Chapter 5

1 เหตุฉะนั้นท่านจงเลียนแบบของพระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก

2 และจงดำเนินชีวิตในความรักเหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเราให้เป็นเครื่องถวาย และเครื่องบูชาแด่พระเจ้าเพื่อเป็นกลิ่นสุคนธรสอันหอมหวาน

3 แต่การเอ่ยถึงการล้างประเวณี การลบล้างความผิดและความโง่งมอย่าให้มีขึ้นในพวกท่านเลยจะได้สมกับที่ท่านเป็นวิสุทธิชน

4 ทั้งอย่าพูดหยาบคาย พูดเล่นไม่เป็นเรื่อง และพูดตลกหยามโลนเถร ซึ่งเป็นการไม่สมควร แต่ให้ชอบพระคุณดีกว่า

5 เพราะท่านรู้แล้วว่า คนล่วงประเวณี คนโสโครก คนโลก ที่เป็นคนให้ร้ายเลวทราม จะได้อาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้าเป็นมรดกก็หาไม่ได้

6 อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำที่ไม่สมควร เพราะการกระทำเหล่านั้นเอง พระเจ้าจึงทรงลงพระอาญาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง

7 เหตุฉะนั้นท่านอย่าคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นเลย

8 เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง

9 (ด้วยว่าผลของพระวิญญาณคือ ความดีทุกอย่างและความชอบธรรมทั้งมวลและความจริงทั้งสิ้น)

10 ท่านจงพิสูจนดูว่า ทำประการใดจึงจะเป็นที่ชอบพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า

11 และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่งตั้งเตือนกิจการเหล่านั้นดีกว่า

12 เพราะว่าแม้แต่จะพูดถึงการเหล่านั้น ซึ่งพวกเขากะทำในที่ลับก็ยังเป็นที่น่าละอาย

13 แต่สิ่งสารพัดที่ถูกติเตียนแล้ว ก็จะเป็นที่ปรากฏแจ้งโดยความสว่าง

14 เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้ว่า 'คนที่หลับอยู่จึงตื่นขึ้นและเงาพื้นขึ้นมาจากความตาย และพระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่ท่าน'

15 เหตุฉะนั้นท่านจงระมัดระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี อย่าให้เหมือนคนไร้ปัญญา แต่ให้เหมือนคนมีปัญญา

16 จงฉวยโอกาสเพราะว่าท่านนี้เป็นกาลที่ชั่ว

17 เหตุฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่เขลา แต่งตั้งเข้าใจหน้าพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นอย่างไร และอย่ามาเหลอจุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่งตั้งประกอบด้วยพระวิญญาณ

19 จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า

20 จงชอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ

ในพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

21 จงยอมฟังกันและกันด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า

22 ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตนเหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า

23 เพราะว่าเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น

24 เหตุฉะนั้นคริสตจักรยอมฟังพระคริสต์นั้นได้ ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการนั้น

25 ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่างที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร

26 เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตัวไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ

27 เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแด่พระองค์เอง ไม่มีจุดด่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ

28 เช่นนั้นแหละ สามีจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง

29 เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอม เหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร

30 เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์

31 'เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน'

32 ข้อนี้เป็นข้อลึกลับที่สำคัญมาก แต่ว่าข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร

33 ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจงต่างก็รักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง และภรรยาก็จงยำเกรงสามีของตน

Chapter 6

1 ฝ่ายบุตรจงบนอบเชื่อฟังบิดามารดาของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะกระทำการอย่างนั้นเป็นการถูก

2 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า' นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย

3 'เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุข และมีอายุยืนนานที่แผ่นดินโลก'

4 ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดาอย่าว่าบุตรของตนให้เกิดโทษ แต่งตั้งอบรมบุตรด้วยการสั่งสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า

5 ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายฝ่ายเนื้อหนังด้วยใจเกรงกลัวจนตัวสั่น ด้วยน้ำใจจริงเหมือนกระทำแก่พระคริสต์

6 'ไม่เหมือนอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนที่ทำให้ชอบใจคน แต่งตั้งทำเหมือนอย่างทาสของพระคริสต์คือกระทำตามชอบพระทัยพระเจ้าด้วยความเต็มใจ

7 จงปรนนิบัตินายด้วยจิตใจซื่อสัตย์ เหมือนกับปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ปรนนิบัติมนุษย์

8 เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าผู้ใดกระทำความดีประการใด ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จอย่างนั้นจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอีก ไม่ว่าเขาจะเป็นทาสหรือเป็นไทย

9 ฝ่ายนายจงกระทำต่อทาสในท่านองเดียวกัน คืออย่าขู่ขู่เขา

เพราะท่านก็รู้อยู่แล้วว่านายของท่านทรงประทับอยู่ในสวรรค์ และพระองค์ไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใดเลย

10 ที่นั่งที่หลายของข้าพเจ้า สุดท้ายนี้ขอท่านจงมีกำลังขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์

11 จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เพื่อจะต่อต้านยุทธอุบายของพญามารได้

12 เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเทพผู้ทรง ศักดิ์เทพ เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณชั่วในสถานฟ้าอากาศ

13 เหตุฉะนั้นจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้นและเมื่อเสร็จแล้วจะยืนมั่นได้

14 เหตุฉะนั้นท่านจงยืนมั่น เอาความจริงคาดเอว เอาความชอบธรรมเป็นทับทรวงเครื่องป้องกันอก

15 และเอาข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความพรั่งพร้อมมาสามเป็นรองเท้า

16 และพร้อมกันสิ่งทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นั้นท่านจะได้ดับลูกศรเพลิงของผู้ชั่วร้ายนั้นเสีย

17 จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะและจงถือพระแสงของพระวิญญาณ คือพระวจนะของพระเจ้า

18 จงอธิษฐานวิงวอนทุกอย่างและจงขอโดยพระวิญญาณทุกเวลา ทั้งนี้จงระวังตัวด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนทุกคน

19 และอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าด้วย
เพื่อจะทรงประทานให้ข้าพเจ้ามีคำพูดและเกิดใจกล้าประกาศถึงข้อลึกลับแห่งข้าพเจ้าประเสริฐได้
20 เพราะข้าพเจ้าประเสริฐเนื่องทำให้ข้าพเจ้าเป็นเหตุผู้ต้องติดใจอยู่
เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าข้าพเจ้าประเสริฐด้วยใจกล้าตามที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าว
21 แต่เพื่อให้ท่านได้รู้เหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างไร ที่ลึกลับ
ซึ่งเป็นหนังสือและเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า
จะได้บอกท่านให้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวง
22 ข้าพเจ้าให้ผู้นี้ไปหาท่าน ก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้ท่านได้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของเรา
และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน
23 ขอให้พวกพี่น้องได้รับสันติสุขและความรักโดยความเชื่อมาจากพระเจ้าพระบิดาและจากพระเยซู
คริสต์เจ้า
24 ขอพระคุณดำรงอยู่กับบรรดาคนที่รักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วยความจริงใจ
เอเมน *เขียนถึงชาวเอเฟซัสจากเมืองโรม และส่งโดยทิตัส*

PHILIPPIANS

Chapter 1

1 เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรียน บรรดาวิสุทธิชนในพระเยซูคริสต์
ซึ่งอยู่ในเมืองฟิลิปปิ ทั้งบรรดาเจ้าอธิการและผู้ช่วย
2 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า
จงดำรงอยู่กับท่านเถิด
3 ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้ง
4 และทุกเวลาที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่านทุกคน ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณด้วยความยินดี
5 เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายมีส่วนในข้าพเจ้าประเสริฐด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่งบัดนี้
6 ข้าพเจ้าแนใจในสิ่งนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งตนการดีไว้ในพวกท่านแล้ว
จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์
7 การที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้นเนื่องด้วยท่านทั้งหลายก็สมควรแล้ว
เพราะว่าข้าพเจ้ามีท่านในใจของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้รับส่วนในพระคุณด้วยกันกับข้าพเจ้า
ในการที่ข้าพเจ้าถูกจำจอง และในการกล่าวแก่ และหนุนให้ข้าพเจ้าประเสริฐขึ้นตั้งแต่วันจองอยู่
8 เพราะว่าการกระทำทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า
ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านทั้งหลายเพียงไรตามพระทัยเมตตาของพระเยซูคริสต์
9 และข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ความรักของท่านเจริญยิ่งขึ้นในความรู้อย่างไรและความปัญญาในทุกอย่าง
10 เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกตได้ว่าสิ่งใดประเสริฐที่สุด และเพื่อท่านจะได้เป็นคนซื่อสัตย์
และไม่เป็นที่ดีใด จนถึงวันของพระคริสต์
11 จะได้เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรม ซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซูคริสต์
เพื่อกฎาวยพระเกียรติและความสรรเสริญแด่พระเจ้า
12 พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านทราบว่า การทั้งปวงที่อุปติขึ้นกับข้าพเจ้านั้น
ได้กลับเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าประเสริฐแก่แพร่กว้างออกไป
13 จนการที่ข้าพเจ้าถูกพันธนาการเพราะพระคริสต์นั้น
ก็ปรากฏว่าดีเกินและทั่วสถานที่แห่งอื่นทั้งสิ้น
14 และพี่น้องมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เกิดความรักเนื่องด้วยเครื่องพันธนาการทั้งหลาย
ของข้าพเจ้า และพวกเขาก็มีใจกล้าขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะนั้น โดยปราศจากความกลัว
15 ความจริงมีบางคนประกาศพระคริสต์ด้วยจิตใจริษยาและมุ่งเถียงกัน
แต่ก็มีคนอื่นที่ประกาศด้วยใจหวังดี
16 ฝ่ายหนึ่งประกาศพระคริสต์ด้วยการชิงดีชิงเด่นกัน ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ
จงใจจะเพิ่มความทุกข์ให้แก่เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า
17 แต่ฝ่ายหนึ่งประกาศด้วยรัก โดยรู้อยู่แล้วว่าทรงตั้งข้าพเจ้าไว้ป้องกันข้าพเจ้าประเสริฐขึ้นไว้
18 ถ้าเช่นนั้นจะแปลกอะไร แม้เขาจะประกาศด้วยประการใดก็ตาม จะเป็นด้วยการเกล่งท่ากิติ
หรือด้วยใจจริงก็ดี แต่เขาก็ได้ประกาศพระคริสต์ ในการนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี
และจะมีความชื่นชมยินดีต่อไปด้วย
19 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า โดยคำอธิษฐานของท่าน
และโดยการช่วยเหลือของพระวิญญาณแห่งพระเยซูคริสต์นี่
จะเป็นเหตุให้ข้าพเจ้ารับการช่วยให้พ้น
20 เพราะว่ามีความมุ่งมาดปรารถนาและความหวังของข้าพเจ้าว่า
ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละอายใดๆเลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้าเสมออันใด
บัดนี้ก็ขอให้เป็นอย่างเดียวกันฉันนั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ
แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย
21 เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร
22 ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล
แต่ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายไหนดี
23 ข้าพเจ้าลังเลใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า
ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก
24 แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า
25 เมื่อข้าพเจ้าแนใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบว่าข้าพเจ้าจะยังอยู่
และคงอยู่กับท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านเจริญขึ้นและชื่นชมยินดีในความเชื่อ
26 เพื่อความปลาบปลื้มของท่านจะมากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้าจะมาหาท่านอีก
27 ขอแต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับข้าพเจ้าประเสริฐของพระคริสต์
เพื่อว่าแม้ข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะได้รับรู้ทั่วของท่านว่า ท่านตั้งมั่นคงอยู่

เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียวเพื่อความเชื่อแห่งข้าพเจ้าประเสริฐนั้น
28 และไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวางท่านแต่ประการใดเลย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะเป็นที่ประจักษ์แก่ข้าว่า
พวกเขายังถึงซึ่งความพ้นาศ แต่พวกท่านก็จะถึงซึ่งความรอด และการนั้นมาจากพระเจ้า
29 เพราะว่าได้ทรงโปรดแก่ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มีใช้ให้ท่านเชื่อถือในพระองค์เท่านั้น
แต่ให้ท่านทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย
30 คือให้ท่านต้องต่อสู้เช่นเดียวกับที่ท่านได้เห็นข้าพเจ้าต่อสู้
และซึ่งท่านได้ยิวว่าข้าพเจ้ากำลังสู้อยู่ในขณะนี้

Chapter 2

1 เหตุฉะนั้นถ้าได้รับการเร้าใจประการใดในพระคริสต์ ถ้ามีการหนุนใจประการใดในความรัก
ถ้ามีส่วนประการใดกับพระวิญญาณ ถ้ามีการรักใคร่เอ็นดูและเห็นอกเห็นใจประการใด
2 ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน
มีความรักอย่างเดียวกัน มีใจรู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน
3 อย่าทำสิ่งใดในทางมุ่งเถียงกันหรืออวดดี แต่จงมีใจถ่อมถ่อมกว่าคนอื่นดีกว่าว่า
4 อย่าให้ท่านต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆด้วย
5 ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่พระเยซูคริสต์ทรงมีด้วย
6 พระองค์ผู้ทรงสภาพของพระเจ้า
แต่มิได้ทรงถือว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่จะต้องยึดถือ
7 แต่ได้กลับทรงสละ และทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์
8 และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง
ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน
9 เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย
และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์
10 เพื่อ `ว่าข้าพเจ้าทุกหัวเข่า' ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ได้พ้นแผ่นดินโลกก็ดี
`จะต้องคุกกราบลง' นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนี้
11 และเพื่อ `สิ่งทุกสิ่งจะยอมรับ' ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา
12 เหตุฉะนั้นพวกที่รักของข้าพเจ้า เหมือนท่านทั้งหลายโดยยอมเชื่อฟังทุกเวลา
และไม่ใช้เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย
ท่านทั้งหลายจงให้ความรอดของตนเกิดผลด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น
13 เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ภายในท่าน
ทั้งให้ท่านมีใจปรารถนาและให้ประพุดติดตามชอบพระทัยของพระองค์
14 จงกระทำสิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการมุ่งเถียงกัน
15 เพื่อท่านทั้งหลายจะปราศจากตัวเหน็ดและไม่มีความผิด เป็น`บุตรที่ปราศจากตัวเหน็ดของพระเจ้า'
ในท่ามกลาง`ยุคที่มืดโง่งและวิปลาส' ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาดูดวงสว่างต่างๆในโลก
16 จงยึดมั่นในพระวาจาแห่งชีวิต เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในวันของพระคริสต์ว่า
ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเปล่าๆ และไม่ได้ทำงานโดยเปล่าประโยชน์
17 แท้จริงถ้าแม้ข้าพเจ้าต้องถวายตัวเป็นเครื่องบูชา
และเป็นการปรนนิบัติเพราะความเชื่อของท่านทั้งหลาย
ข้าพเจ้ายังจะมีความชื่นชมยินดีด้วยกันกับท่านทั้งหลาย
18 ซึ่งท่านก็ควรจะยินดีและชื่นชมด้วยกันกับข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน
19 แต่ข้าพเจ้าหวังใจในพระเยซูเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะให้ทิโมธีไปหาพวกท่าน
เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความสุขเช่นกันเมื่อได้รับข่าวของท่าน
20 เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีน้ำใจเหมือนทิโมธี ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกที่สุดของท่านอย่างแท้จริง
21 เพราะว่าคนทั้งหลายย่อมแสวงหาประโยชน์ของตนเอง
ไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของพระเยซูคริสต์
22 แต่ท่านก็รู้ถึงคุณค่าของทิโมธีแล้วว่า เขาได้รับไว้ร่วมกับข้าพเจ้าในการประกาศข้าพเจ้าประเสริฐ
เสมือนบุตรรับใช้บิดา
23 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าหวังใจว่า พะจะเห็นได้ว่าจะเกิดการอย่างไรแก่ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจะได้หาไปโดยเร็ว
24 แต่ข้าพเจ้าไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าเองจะมาหาท่านด้วย
25 ข้าพเจ้าคิดแล้วว่า จะต้องให้เอาไปฟรีดีที่สนองชยของข้าพเจ้า
ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และเป็นผู้นำข้าพเจ้าของพวกท่าน
และได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าในยามขัดสน มาหาท่านทั้งหลาย
26 เพราะว่าเขาคิดถึงท่านทุกคน และเป็นทุกข์มากเพราะท่านได้ข่าวว่าเขาป่วย
27 เขาป่วยจริงๆ ป่วยจนเกือบจะตาย แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาโปรดเขา
และไม่ให้ทรงโปรดเขาคนเดียว แต่ทรงโปรดข้าพเจ้าด้วย เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ามีความทุกข์ซ้อนทุกข์
28 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงรีบร้อนให้เขาไป หวังว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้เห็นเขาอีก
ท่านจะได้ชื่นชมยินดี และความทุกข์ของข้าพเจ้าจะเบาบางไปสักหน่อย
29 เหตุฉะนั้นท่านจงต้อนรับเขาไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดีทุกอย่าง
และจงนับถือคนอย่างนี้
30 ด้วยว่าเขาเกือบจะตายแล้วเพราะเห็นแก่การของพระคริสต์ คือได้เสียชีวิตของตน
เพื่อการปรนนิบัติของท่านทั้งหลายที่บงกชพร้อมต่อข้าพเจ้าอยู่นั้นจะได้เต็มบริบูรณ์

Chapter 3

1 สูดหายใจ พวกพี่น้องของข้าพเจ้า จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า
การที่ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านซ้ำอีก ก็หาเป็นการลำบากแก่ข้าพเจ้าไม่
แต่เป็นการปลอดภัยสำหรับท่านทั้งหลาย
2 จงระวังพวกสุนัข จงระวังบรรดาคนที่ทำตัว จงระวังพวกถือการเชือดเนื้อเถื่อนหนึ่ง
3 เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นพวกถือพิธีเข้าสุหนัต คือเป็นผู้นมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณ
และชื่นชมยินดีในพระเยซูคริสต์ และไม่ได้ไว้วางใจในเนื้อหนัง

4 ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเองมีเหตุที่จะไว้วางใจในเนื้อหนัง ถ้าผู้อื่นคิดว่าเรามีเหตุผลที่จะไว้วางใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่าเขาเสียอีก

5 คือเมื่อข้าพเจ้าเกิดมาได้แปดวันก็ได้เข้าสู่พันธ ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล ตระกูลเบนยามิน เป็นชาติอิสรูเกิดจากชาวฮีบรู ในด้านพระราชนิบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี

6 ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้เข้มแข็งคริสตจักร

7 ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่ในพระราชนิบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ติได้

8 แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์

8 ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์ ต้องยกพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์

9 และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ ไม่มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชนิบัญญัติ แต่มีมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ

10 เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และถูกชี้แจงแก่การฟื้นฟูพระชนม์ของพระองค์ และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือยอมตั้งอารมณ์ตายเหมือนพระองค์

11 ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย

12 มิใช่ว่าข้าพเจ้าได้แล้ว หรือสำเร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป

เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฉายเอาตามอย่างที่เราพระเยซูคริสต์ได้ทรงฉายข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว

13 ที่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉายไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือลืมสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า

14 ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย

เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์

15 เหตุฉะนั้นให้เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้วมีใจคิดอย่างนั้น และถ้าท่านคิดอย่างอื่น พระเจ้าก็จะทรงโปรดสำแดงสิ่งนี้ให้แก่ท่านด้วย

16 แต่เราได้แก่โทษแล้ว ก็ให้เราดำเนินตรงตามนั้นต่อไป คือให้เราคิดเห็นอย่างเดียวกัน

17 ที่น้องทั้งหลาย ท่านจงประพฤติตามแบบข้าพเจ้า และคอยดูคนทั้งหลายเหล่านั้นที่ประพฤติตามแบบเดียวกัน เหมือนท่านทั้งหลายได้พบเราเป็นตัวอย่าง

18 (เพราะว่ามีคนหลายคนที่ประพฤติตัวเป็นศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงเรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว และบัดนี้ยังบอกท่านอีกด้วยว่าน่าใจหาย

19 ไปทางตรงคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระของเขาคือกระเพาะเขายกความที่นอกรีตของเขาสืบมาให้อวด เขาสนใจในวัตถุทางโลก)

20 ฝ่ายเราเป็นชาวแผ่นดินสวรรค์ เรารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า

21 พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยฤทธิ์อันมากซึ่งพระองค์ทรงสามารถประทานสิ่งสารพัดลงให้อำนาจของพระองค์

Chapter 4

1 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ปรารถนา เป็นที่ยินดี และเป็นมงกุฎของข้าพเจ้า พวกที่รักของข้าพเจ้า จงยินมั้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า

2 ข้าพเจ้าขอเตือนนางยูโดเดีย และขอเตือนนางสินทิเลให้มีจิตใจปรองดองกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า

3 ข้าพเจ้าขออวยพรท่านด้วย ผู้เป็นเพื่อนร่วมแอกและทาสของข้าพเจ้า ให้ท่านช่วยผู้หญิงเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ทำงานในข้าพเจ้าประเสริฐด้วยกันกับข้าพเจ้าและกับแกลเมด้วย

4 จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขออย่าอีกคำว่า จงชื่นชมยินดีเถิด

5 จงให้จิตใจที่อ่อนสุภาพของท่านประจักษ์แก่คนทั้งปวง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว

6 อย่ายุกยัร่อนในสิ่งใดๆเลย แต่งฆูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ

7 แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์

8 ที่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ สิ่งใดที่จริง สิ่งใดที่น่าน้อมถือ สิ่งใดที่ยุติธรรม สิ่งใดที่บริสุทธิ์ สิ่งใดที่น่ารัก สิ่งใดที่น่าฟัง คือถ้ามีสิ่งใดที่ล้าเลิศ สิ่งใดที่ควรแก่การสรรเสริญ ก็จงใคร่ครวญดูสิ่งเหล่านี้

9 จงกระทำทุกสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้ และได้รับไว้ ได้อินและได้เห็นในข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงสถิตกับท่าน

10 แต่ข้าพเจ้ามีใจชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง

เพราะว่าในที่สุดท่านก็ได้ฟื้นฟูการระลึกถึงข้าพเจ้าอีก ท่านคิดถึงข้าพเจ้าจริง แต่ยังหาโอกาสไม่ได้

11 ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น

12 ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความอดทน และรู้จักที่จะเผชิญกับความอดทนอดกลั้น

ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใดๆ ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญกับความอึดทนและความอดอดยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและความขัดสน

13 ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า

14 ถึงกระนั้นท่านทั้งหลายได้กระทำดีอยู่แล้ว ที่ท่านได้ร่วมทุกข์กับข้าพเจ้า

15 และพวกท่านชาวฟิลิปปีทราบอยู่แล้วว่า การประกาศข่าวประเสริฐในเวลาเริ่มแรกนั้น เมื่อข้าพเจ้าออกไปจากแคว้นมาซิโดเนีย

ไม่มีคริสต์จักรใดมีส่วนร่วมกัข้าพเจ้าในการให้ทานและรับทานนั้นเลย

นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้น

16 เพราะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ได้ฝากของมาช่วยหลายครั้งหลายหน สำหรับความขัดสนของข้าพเจ้า

17 มิใช่ว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะได้รับของให้

แต่ว่าข้าพเจ้าอยากให้ท่านได้ผลกำไรในบัญญัติของท่านมากขึ้น

18 แต่ข้าพเจ้ามีของสารพัด และมีบริบูรณ์อยู่แล้ว

ข้าพเจ้าก็อมอยู่เพราะได้รับของซึ่งเอาไปโปรดให้ได้น่ามาจากพวกท่าน เป็นกลิ่นหอม

เป็นเครื่องบูชาที่ทรงโปรดและพระพรที่ยิ่งของพระเจ้า

19 และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากพระทัยอันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์

20 บัดนี้ขอให้ส่งเราจึงมีแต่พระเจ้าพระบิดาของเราสืบไปเป็นนิรันดย์ เอเมน

21 ข้าพเจ้าขอฝากความคิดถึงมายังวิสุทธิชนทุกคนในพระเยซูคริสต์ ที่น้องทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน

22 พวกวิสุทธิชนทั้งปวงฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย

โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกข้าราชการของซีซาร์

23 ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

เขียนถึงชาวฟิลิปปาจากเมืองโรม และส่งโดยเอปาโฟรดิทัส

COLOSSIANS

Chapter 1

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และที่มิฉะนั้นชายของเรา

2 เรียน วิสุทธิชนและพี่น้องที่สัตย์ซื่อในพระคริสต์ ณ เมืองโคโลสี

ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับท่านเถิด

3 เราขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

เราอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ

4 ตั้งแต่เราได้อินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูคริสต์และเรื่องความรักซึ่งท่านมีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง

5 โดยเหตุซึ่งมีความหวังอันสมส่วไว้สำหรับท่านในสวรรค์ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้ยินมาแล้วในพระคำแห่งความจริงของข้าพเจ้าประสิริ

6 ซึ่งแผ่แพร่มาถึงท่านตั้งที่กาลังเกิดผลและทวีขึ้นทั่วโลก

เช่นเดียวกับที่กาลังเป็นอยู่ในตัวท่านทั้งหลายด้วย

ตั้งแต่นั้นที่ท่านได้อินและได้รู้จักพระคุณของพระเจ้าตามความจริง

7 ดังที่ท่านได้เรียนจากเอปาฟรัสซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของเรา

เขาเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อของพระคริสต์เพื่อพวกท่าน

8 ผู้ได้เล่าให้เราฟังถึงความรักที่ท่านมีอยู่ในพระวิญญาณด้วย

9 เพราะเหตุนี้พวกเราเหมือนกัน นับตั้งแต่นั้นที่เราได้อิน

ก็ไม่ได้หยุดในการที่จะอธิษฐานขอเพื่อท่าน และปรารถนาให้ท่านเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ในสรรพปัญญาและในความเข้าใจฝ่ายจิตวิญญาณ

10 เพื่อท่านจะได้ประพฤติอย่างที่เหมาะสมต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ

ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และเจริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า

11 มีกำลังมากขึ้นทุกอย่างโดยฤทธิ์เดชแห่งสง่าราศีของพระองค์ ให้มีบรรดาความเพียรและความอดทนไว้นานด้วยความยินดี

12 ให้ขอบพระคุณพระบิดา

ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความสว่าง

13 พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์

14 ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์

คือเป็นการทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา

15 พระองค์ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา

ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง

16 เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก

สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบาลลังก์ หรือเป็นเทพอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครอง หรือศักดิ์เทพ สรรพสิ่งทั้งสินถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์

17 พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์

18 พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้น

เป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง

19 ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสินมีอยู่ในพระองค์

20 และโดยพระองค์นั้นให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้นข้าพเจ้าพูดได้ว่า

ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในท้องฟ้า

พระองค์ทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์

21 และพวกท่านซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่ถูกกันและเป็นที่ศัตรูในใจด้วยการชั่วต่างๆ บัดนี้

พระองค์ทรงโปรดให้คืนดีกับพระองค์

22 โดยความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์เพื่อจะได้ฉายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์

ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์

23 คือถ้าท่านดำรงและตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข้าพเจ้าประสิริซึ่งท่านได้ยินแล้ว

และที่ได้ประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการนั้น

24 บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับจากท่านทุกหยากเพื่อท่าน

ส่วนการงานทุกข้อของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น

ข้าพเจ้าก็รับแทนจนสำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร

25 ข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้ตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระให้ข้าพเจ้าเพื่อท่าน

เพื่อจะให้พระวจนะของพระเจ้าสำเร็จ

26 คือข้อความลึกลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุคน แต่บัดนี้ได้ทรงโปรดให้เป็นที่ประจักษ์แก่วิสุทธิชนของพระองค์แล้ว

27 พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อลึกลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี

28 พระองค์นั้นแหละปรากฏอาศัย

โดยเดือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อเราจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์

29 เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงกระทำการงานด้วย

โดยความอุตสาหะตามการกระทำของพระองค์ผู้ทรงออกฤทธิ์กระทำอยู่ในตัวข้าพเจ้า

Chapter 2

1 เพราะข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าสู้สุดส่ำท่ามากเพียงไรเพื่อท่าน เพื่อชาวเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนทั้งปวงที่ยังไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าในฝ่ายเนื้อหนัง

2 เพื่อเราจะได้รับความชื่นใจ และเข้าติดสนิทกันในความรัก และมั่นคงในความอดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ และเ้าในความรู้ความลึกลับของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์

3 ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์

4 ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อมิให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง

5 เพราะถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่อยู่กับท่าน แต่ใจของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน และมีความรักชื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของท่านในพระคริสต์

6 เหตุฉะนั้นเมื่อท่านได้รับพระเยซูคริสต์เจ้าแล้วฉันทิ จงดำเนินตามพระองค์ด้วยฉันทินั้น

7 ได้หยั่งรากและก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ และมีมั่นคงอยู่ในความเชื่อตามที่ท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว และบริบูรณ์ด้วยการชอบพระคุณ

8 จงระวังให้ดี

เกรงว่าจะมีผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญาและด้วยคำล่อลวงอันไม่มีสาระ ตามธรรมเนียมของมนุษย์ ตามหลักการต่างๆที่เป็นของโลก มิใช่ตามพระคริสต์

9 เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์

10 และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศีรษะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ

11 ในพระองค์นั้น ท่านได้รับเข้าสู่หนัด ซึ่งเป็นการเข้าสู่หนัดที่มีมนุษย์มิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายแห่งความบาปของเนื้อหนังเสีย โดยการเข้าสู่หนัดแห่งพระคริสต์

12 ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัลติมสา ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นใหม่กับพระองค์ด้วย

โดยความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย

13 และท่านที่ตายแล้วด้วยความบาปทั้งหลายของท่านและด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้าสู่หนัด พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตด้วยกันกับพระองค์และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน

14 พระองค์ทรงลบกรรมธรรม์ในข้อบัญญัติต่างๆที่ต่อต้านเราอยู่

15 ซึ่งขัดขวางเราและได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงไว้ที่กางเขนของพระองค์

15 พระองค์ทรงปลดเทพผู้ครองและศักดิ์เทพเสีย

พระองค์ได้ทรงประทานเขาและชนะเขาโดยกางเขนนั้น

16 เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดตีพาทษาปรีกปำท่านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาลวันต้นเดือน หรือวันสะบาโต

17 สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์

18 อย่าให้ผู้ใดโกงบาเหน็จของท่านด้วยการจงใจล่อลวงตัวลงและกราบไหว้ทูตสวรรค์

ในฝ่ายนี้ในสิ่งเหล่านี้ที่เขามิได้เห็น ผยองขึ้นเปล่าๆตามความคิดของเนื้อหนัง

19 และมิได้ยึดมั่นในพระองค์ผู้ทรงเป็นศีรษะ

ศีรษะนั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดได้รับการบำรุงเลี้ยงและติดต่อกันด้วยข้อและเอ็นต่างๆ

จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าทรงโปรดให้เจริญขึ้นนั้น

20 ถ้าท่านตายกับพระคริสต์พ้นจากหลักการต่างๆที่เป็นของโลกแล้ว เหตุใดท่านจึงมีชีวิตอยู่เหมือนกับว่าท่านยังอยู่ฝ่ายโลก ยอมอยู่ใต้กฎต่างๆ

21 (เช่น "อย่าแต่ดั่ง" "อย่าขิม" "อย่าแอกมิยิม"

22 ซึ่งทั้งหมดจะพินาศเมื่อทำดั่งนั้น) อันเป็นหลักกรรมและคำสอนของมนุษย์

23 จงอยู่สูงเหนือสิ่งเหล่านี้ดูท่าที่มีปัญญา คือการเติมใจในมัสการ การล่อลวงตัวลง และการทรมาณกาย แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความต้องการของเนื้อหนัง

Chapter 3

1 ถ้าท่านรับการทรงชุบให้เป็นขึ้นใหม่ด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว

ก็จงแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

2 จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน มิใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก

3 เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า

4 เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ

ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมๆกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย

5 เหตุฉะนั้นจงประหารอวัยวะของท่านซึ่งอยู่ฝ่ายโลกนี้ คือการล่วงประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา ความปรารถนาชั่ว และความโมกษ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ

6 เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาชญาของพระเจ้าก็ลงมากับบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง

7 ครึ่งหนึ่งท่านเคยประพฤติสิ่งเหล่านี้ด้วย ครึ่งที่ท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้

8 แต่บัดนี้สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจงปลีงทิ้งเสียด้วย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การหมิ่นประมาท คำพูดหยาบโลนจากปากของท่าน

9 อย่าพูดมุสาต่อกันเพราะว่าท่านได้ถอดทิ้งมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของมนุษย์นั้นเสียแล้ว

10 และได้สวมมนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายาของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น

11 อย่างนี้ไม่เป็นที่พวกรักหรือพวกลัว ไม่เป็นผู้ที่เข้าสู่หนัดหรือไม่ได้เข้าสู่หนัด

พวกคนต่างชาติหรือชาวลิเดีย ทาสหรือไทยก็ไม่เป็น

แต่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด

12 เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสามใจเมตตา ใจปรานี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้นาน

13 จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกันก็จงยกโทษให้กันและกัน พระคริสต์ได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่านฉันทิ ท่านจงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน

14 แล้วจงสามความรักกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด

เพราะความรักย่อมผูกพันทุกสิ่งไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์

15 และจงให้สันติสุขแห่งพระเจ้าครอบครองอยู่ในใจของท่านทั้งหลาย

ในสันติสุขนั้นทรงเรียกท่านทั้งหลายไว้ให้เป็นกายอันเดียวด้วย และท่านทั้งหลายจงชอบพระคุณ

16 จงให้พระภาวะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ด้วยปัญญาทั้งสิ้น

จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วย

จกร้องเพลงด้วยพระคุณจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า

17 และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้าและชอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์นั้น

18 ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า

19 ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตนและอย่ามีใจขมขื่นต่อนาง

20 ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง

เพราะการนี้เป็นที่ชอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า

21 ฝ่ายบิดาก็อย่าข่มขู่บุตรของตนให้ขัดเคืองใจ เกรงว่าเราจะท้อใจ

22 ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายของตนตามเนื้อหนังทุกอย่าง

มิใช่ตามอย่างคนที่ไม่แต่ต่อหน้า อย่างคนประจวบสพลอ

แต่ทำด้วยหัวใจจริงด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า

23 ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใดก็จงทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำการถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า

มิใช่เหมือนกระทำแก่มนุษย์

24 ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จเพราะท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้าอยู่

25

ส่วนผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขาได้ทำนั้นและไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

Chapter 4

1 ฝ่ายนายก็จงทำแก่เหล่าทาสของตนตามความยุติธรรมและสม่าเสมอกัน

เพราะท่านรู้ว่าท่านก็มีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย

2 จงระมัดเข้มนในการอธิษฐาน จงเผ่าะวังอยู่ในการนั้นด้วยชอบพระคุณ

3 แลอธิษฐานเผื่อเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประตูไว้ให้เราสำหรับพระวาทะนั้น

ให้เรากล่าวความลึกลับของพระคริสต์ ที่ข้าพเจ้าถูกจำจองอยู่ก็เพราะเหตุนี้

4 เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงข้อความตามสมควรที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าวนั้น

5 จงปฏิบัติกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญา จงฉายโอกาส

6 จงให้วาจาของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ประดูด้วยเกลือให้มีรส

เพื่อท่านจะได้รู้คำตอบทุกคนอย่างไร

7 ที่ลึกลับ ผู้เป็นน้องชายที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ และเป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า

จับอกให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้า

8 ข้าพเจ้าได้ผู้รับไปหาท่านก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้เขาทราบถึงความเป็นอยู่ของท่าน และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน

9 ให้โอนีสมีส ผู้เป็นน้องชายที่รักและสัตย์ซื่อ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกท่านไปด้วย

เขาทั้งสองจะเล่าให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงในที่

10 อาริสทาร์คัส เพื่อนร่วมในการถูกจำจองกับข้าพเจ้าและมาระโก ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส ผ่าความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย (ท่านก็ได้รับคำสั่งถึงเรื่องมาระโกแล้วว่า ถ้าเขามาหาท่าน ก็จงรับรอเขา)

11 และเยซูซึ่งมีชื่ออีกว่า ยูสทัส ก็เช่นกัน ซึ่งอยู่ในคณะที่เข้าสู่หนัด

จำเพาะคนเหล่านี้เท่านั้นเป็นเพื่อนร่วมการกับข้าพเจ้าในอาณาจักรของพระเจ้า

ซึ่งเป็นที่หนุนใจของข้าพเจ้า

12 เปาปรัส คนหนึ่งในพวกท่านและเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ผ่าความคิดถึงมายังท่าน ด้วยเขาสุดอิษฐานเผื่อท่านอนุเคราะห์เสมอ

หวังจะให้ท่านเจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์ในการซึ่งชอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง

13 ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขาตรากตรำทำงานมากเพื่อท่านและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองเลาดีเซีย และเพื่อคนที่อยู่ในเมืองอีอาบุรี

14 ลูกาแพทย์ที่รักกับเดมาสผ่าความคิดถึงมายังพวกท่าน

15 ขอฝากความคิดถึงมายังพวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียกับนิมฟัสและคริสตจักรที่อยู่ในเริออนของซาดาย

16 และเมื่อพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว

จงส่งไปให้อ่านในคริสตจักรที่อยู่เมืองเลาดีเซียด้วย และจดหมายที่มาจากเมืองเลาดีเซียฉบับนั้น ท่านก็จงอ่านด้วย

17 และจงบอกอากิปปัสว่า "การรับใช้ซึ่งท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงระวังกระทำให้สำเร็จ"

18 คำแสดงความคิดถึงนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล ขอท่านจงระลึกถึงโชตรานของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านด้วยเถิด เอเมน *เขียนจากเมืองโรมถึงชาวโคโลส และส่งโดยที่ทิสและโอนีสมีส*

1 THESSALONIANS

Chapter 1

1 เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกา
ในพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า
ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า
ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
2 เราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายเสมอ และเมื่ออธิษฐานเราก็อ่อยถึงท่าน
3 ในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระบิดาของเรา
เราระลึกถึงอย่างไม่หยุดหย่อนในกิจการที่เกิดจากความเชื่อของท่าน
และการงานที่เนื่องมาจากความรัก
และความพากเพียรซึ่งเกิดจากความหวังในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
4 ที่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก เราทราบแน่ว่าพระเจ้าได้ทรงสรรทานทั้งหลายไว้แล้ว
5 เพราะข่าวประเสริฐของเรามีได้มาถึงท่านด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดช
และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไว้วางใจเต็มเปี่ยม ตามที่ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า
เราเป็นคนอย่างไรในหมู่พวกท่านเพราะเห็นแก่ท่าน
6 และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า
โดยที่ท่านได้รับถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก
พร้อมด้วยความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์
7 เพราะเหตุนี้ท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่เชื่อแล้วในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายา
8 เพราะว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลื่องลือออกไปจากพวกท่าน
มิใช่แต่ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคายาเท่านั้น
แต่ความเชื่อของท่านในพระเจ้าได้เลื่องลือไปทุกแห่งหน จนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก
9 เพราะคนเหล่านั้นก็ได้รับรายงานเกี่ยวกับเราว่า ที่เราได้เข้ามาหาท่านทั้งหลายนั้นเป็นอย่างไร
และกล่าวถึงการทำในสิ่งที่ชอบธรรมและที่น่านับพระเจ้า
เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้
10 และรอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นที่ชื่นชมมาจากความตาย
คือพระเยซูผู้ทรงช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหลังนั้น

Chapter 2

1 ที่น้องทั้งหลาย ท่านเองก็ทราบว่ การที่เรามาหาท่านนั้นมิได้ไร้ประโยชน์เลย
2 แต่ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบากและได้รับการอภัยต่าง ๆ มาแล้วที่เมืองฟิลิปปิ
ซึ่งท่านก็ทราบอยู่
เราก็งมิใจกล้าในพระเจ้าของเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย
โดยเผชิญกับอุปสรรคมากมาย
3 เพราะว่า คำเตือนสติของเรามีได้เกิดมาจากการหลอกลวง หรือการใส่โรคร หรืออุบายใดๆ
4 แต่ว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับเรา เราจึงประกาศไป
มิใช่เพื่อให้เป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นเพื่อพระทัยของพระเจ้า ผู้ทรงชั้นสุดที่เรา
5 เพราะฉะนั้นมิได้ใช้คำข่มขู่ในเวลานี้เลย ซึ่งท่านก็รู้อยู่
หรือมิได้ใช้คำพูดเคลือบคลุมเพื่อความโลกสวย พระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายเรา
6 และแม้ในฐานะเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ เราจะเรียกร้องให้เป็นภาระก็ได้
แต่เราก็ไม่แสวงหาสง่าราศีจากมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นจากท่านหรือจากคนอื่น
7 แต่ว่าเราอยู่ในหมู่พวกท่านด้วยความสุภาพอ่อนโยน เหมือนพี่เลี้ยงที่เลี้ยงดูลูกของตน
8 เมื่อเรารักท่านอย่างนี้แล้ว เราก็งมิใจพร้อมที่จะเผื่อแผ่ใจจาก
มิใช่แต่เพียงข่าวประเสริฐของพระเจ้าท่านั้น แต่ลูทธิคริสตจักรให้แก่ท่านด้วย
เพราะท่านเป็นที่รักยิ่งของเรา
9 ที่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึงการงานอันเหน็ดเหนื่อย
และความยากลำบากของเราเมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้แก่ท่าน
เราทำงานทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเราจะมิเป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน
10 ท่านทั้งหลายเป็นพยานฝ่ายเรา และพระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วยว่าเราได้ประพฤติตัวบริสุทธิ์
เที่ยงธรรม และปราศจากข้อตำหนิในหมู่พวกท่านนี้แล้ว
11 ดังที่ท่านรู้แล้วว่า เราได้เตือนสติ หนุนใจและกำชับท่านทุกคน ดังบิดากระทำต่อบุตร
12 เพื่อให้ท่านประพฤติอย่างสมควรต่อพระเจ้า
ผู้ทรงเรียกท่านให้เข้ามาในอาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์
13 เพราะเหตุนี้เราจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อน
เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวจนะของพระเจ้าซึ่งท่านได้ยินจากเรา
ท่านมิได้รับไว้อย่างเป็นคำข่มขู่ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง
คือเป็นพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านทั้งหลายนี้เชื่อกับ
14 ด้วยว่า ที่น้องทั้งหลาย
ท่านได้ปฏิบัติตามอย่างคริสตจักรของพระเจ้าในแคว้นยูเดียที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์
เพราะว่าท่านได้รับความลำบากจากพลเมืองของตนเหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว
15 พวกยิวได้ปลงพระชนม์พระเยซูเจ้า และได้ประหารชีวิตพวกศาสนายาگردของเขาคือ
และได้ข่มเหงพวกเรา และขัดพระทัยพระเจ้า และเป็นที่ปฏิบัติต่อกันทั้งปวง
16 โดยที่ขัดขวางมิให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อจะให้พวกนั้นรอดได้ เพื่อ
“ให้การบาปของเขาเต็มเปี่ยมเสมอ” แต่ในที่สุดพระพิโรธได้ตกลงบนเขา
17 ที่น้องทั้งหลาย แต่เมื่อเราถูกพากลไปจากท่านชั่วระยะเวลาหนึ่ง พากไปแต่จากท่านนั้น
มิใช่จิตใจ เราจึงชวนหาพยากรณ์อย่างยี่ที่จะเห็นหน้าท่านอีก
18 เพราะเหตุนี้เราอยากมาหาท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือเปาโลอยากมาเห็นแล้วแหละ
แต่ขณะนี้ไม่ได้ขัดขวางเราไว้
19 เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวัง หรือความยินดี หรือมงกุฎแห่งความชื่นชมยินดีของเรา

จำเพาะพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา
ก็มีใช้ท่านทั้งหลายดอกหรือ
20 เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นสง่าราศีและความยินดีของเรา

Chapter 3

1 เหตุฉะนั้นเมื่อเราทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว
เราจึงเห็นชอบที่จะถูกปล่อยไว้ที่กรุงเอเธนส์ตามลำพัง
2 และได้ให้ทิโมธีน้องชายของเรา ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า
และเป็นเพื่อนร่วมงานของเราในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไปหาพวกท่าน
เพื่อจะได้ตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคง
และเพื่อจะได้ปลอบประโลมใจพวกท่านในเรื่องความเชื่อของท่าน
3 เพื่อจะได้มิมีใครทว่าหน้ด้วยคารยากลำบากเหล่านี้ ท่านเองก็รู้แล้วว่า
เราถูกทรงกำหนดไว้แล้วสำหรับการนั้น
4 ด้วยว่าเมื่อเราได้อยู่กับท่านทั้งหลาย เราได้บอกท่านไว้ก่อนแล้วว่า เราจะต้องทนการยากลำบาก
แล้วก็เป็นอย่างนั้น ตามที่ท่านก็รู้อยู่แล้ว
5 เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีกไม่ได้
ข้าพเจ้าจึงได้ชักนำไปเพื่อจะได้รู้ถึงความเชื่อของท่าน
เกรงว่าผู้ทดลองนั้นได้ทดลองท่านด้วยประการหนึ่งประการใด
แล้วงานของเราจะเป็นการเสียเปล่า
6 แต่บัดนี้เมื่อทิโมธีได้จากพวกท่านมาใกล้พวกเราแล้ว
และได้นำข่าวดีมาบอกเราเรื่องความเชื่อและความรักของท่านทั้งหลาย
และว่าท่านได้ระลึกถึงเราอยู่เสมอด้วยความหวังดี
และใฝ่ฝันจะเห็นเราเหมือนอย่างเราใฝ่ฝันจะเห็นท่านดูกัน
7 ที่น้องทั้งหลาย
โดยเหตุนี้ความเชื่อของท่านได้ทำให้เราบรรเทาจากความทุกข์ยากและความลำบากของเรา
8 เพราะว่าถ้าท่านนั้นคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของเราจักสดชื่น
9 เราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอย่างไว้วางใจจึงจะเหมาะสม
สำหรับบรรดาความชื่นชมยินดีซึ่งเรามีอยู่เพราะท่าน จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าของเรา
10 เราอธิษฐานมากมายทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อจะได้เห็นหน้าท่านอีก
และจะได้เพิ่มเติมความเชื่อของท่านส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ให้บริบูรณ์
11 บัดนี้ขอพระเจ้าเองและพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ทรงนำทางเราไปถึงท่าน
12 และขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้ท่านทั้งหลายจำรู้และบริบูรณ์ไปด้วยความรักซึ่งกันและกัน
และแก่นทั้งปวง เหมือนเรารักท่านทั้งหลายดูกัน
13 เพื่อในที่สุดพระองค์ทรงให้กิจของท่านตั้งมั่นคงอยู่ในความบริสุทธิ์
ปราศจากข้อตำหนิต่อพระพักตร์พระเจ้าคือพระบิดาของเรา
ในเมื่อพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมากับวิสุทธิชนทั้งปวงของพระองค์

Chapter 4

1 ที่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ เราขอวิงวอนและเตือนสติท่านในพระเยซูเจ้าว่า
ท่านได้เรียนจากเราแล้วว่าควรจะประพฤติอย่างไร จึงจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้า
ขอให้ท่านประพฤติอย่างนั้นยิ่งขึ้นไป
2 เพราะท่านทั้งหลายทราบคำบัญชาซึ่งเราได้ให้ไว้กับท่านโดยพระเยซูเจ้าแล้ว
3 เพราะนี้แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์
เว้นเสียจากการล่วงประเวณี
4 เพื่อให้ทุกคนในพวกท่านรู้จักที่จะรักษากษณะของตนในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ
5 มิใช่ด้วยราคะตัณหาเหมือนอย่างคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า
6 เพื่อมิให้ผู้ใดทำล่วงเกินและลักลอบต่อพี่น้องในเรื่องใดๆเลย
เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ทรงสอนโทษต่อบรรดาคนที่กระทำอย่างนั้น
เหมือนอย่างที่เราได้บอกไว้ก่อนแล้วและได้เป็นพยานแล้วด้วย
7 เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเรียกเราให้เป็นคนลามก แต่ทรงเรียกเราให้เป็นคนบริสุทธิ์
8 เหตุฉะนั้นคนที่บัดนี้ มิได้เป็นทั้งมนุษย์ และได้บัดนี้พระเจ้า
ผู้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ให้แก่เราทั้งหลายด้วย
9 ส่วนเรื่องการรักที่น้องทั้งหลายนั้น ไม่จำเป็นที่จะให้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน
เพราะว่าตัวท่านเองก็รับคำสอนจากพระเจ้าแล้วให้รักซึ่งกันและกัน
10 ความจริงท่านได้ประพฤติต่อบรรดาพี่น้องทั่วแคว้นมาซิโดเนียเช่นนั้นอยู่ แต่ที่น้องทั้งหลาย
เราขอวิงวอนท่านให้มีความรักทวีขึ้นอีก
11 และจะต้องเป็นว่าจะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระส่วนของตน และทำการงานด้วยมือของตนเอง
เหมือนอย่างที่เราทำกับท่านแล้ว
12 เพื่อท่านจะได้ประพฤติตามอย่างที่เหมาะสมต่อหน้าคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก
และเพื่อท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย
13 แต่ที่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้ว
เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่นๆที่ไม่มีความหวัง
14 เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว
เช่นเดียวกับบรรดาคนที่ล่วงหลับไปในพระเยซูนั้น
พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์ด้วย
15 ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านทราบตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า
เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา
จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้วก็หาไม่
16 ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงก้องกัม ด้วยอำนาจของเทพยดี
และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน

17 หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ
อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์
18 เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

Chapter 5

1 แต่พี่น้องทั้งหลาย เรื่องวันและเวลาที่ทรงกำหนดไว้ั้น ไม่จำเป็นจะต้องเขียนบอกให้ท่านรู้
2 เพราะท่านเองก็รู้อยู่แล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยที่มาในเวลากลางคืน
3 เมื่อเขาพูดว่า "สงบสุขและปลอดภัยแล้ว" เมื่อนั้นแหละความพิณาศก็จะมาถึงเขาทันที
เหมือนกับขบวนเจ็บบัวตมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่มีหน
4 แต่พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว เพื่อวันนั้นจะไม่มาถึงท่านอย่างขโมยมา
5 ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของความสว่าง และเป็นบุตรของกลางวัน
เราทั้งหลายไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมืด
6 เหตุฉะนั้นอย่าให้เราหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและไม่เมาเมาย
7 เพราะท่านนอนหลับก็ย่อมหลับในเวลากลางคืน และคนเมาที่ย่อมเมาในเวลากลางคืน
8 แต่เมื่อเราเป็นของกลางวันแล้ว ก็อย่าให้เรามาเมาย
จงสามัคคีความรักเป็นเกราะป้องกันอก
และสามัคคีหวังที่จะได้ความรอดเป็นหมวกเหล็ก
9 เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับให้เข้าสู่ความรอด
โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
10 ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าถึงเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ เราจะไม่มีชีวิตกับพระองค์
11 เหตุฉะนั้นจงหนุนใจกัน และต่างคนต่างจงก่อกันขึ้น ตามอย่างที่ท่านกำลังทำอยู่
12 พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้รู้จักคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน
และปลงครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตั้งเตือนท่าน
13 จงเคารพเขาให้มากในความรักเพราะงานที่เขาได้กระทำ และจงอยู่อย่างสงบสุขด้วยกัน
14 แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอเตือนสติพวกท่านให้ตั้งเตือนคนที่เกะกะ หนุนน้ำใจผู้ที่ถือใจ
สูงกำลังคนที่อ่อนกำลัง และมิให้อวดเอาบาปผู้ต่อนับทั้งปวง
15 ระวังให้ต้อยใจคนใดทำชั่วตอบแทนการชั่วต่อคนอื่น แต่จงหาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง
และต่อคนทั้งปวงด้วย
16 จงตื่นบานอยู่เสมอ
17 จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ
18 จงขอบพระคุณในทุกกรณี
เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย
19 อย่าดับพระวิญญาณ
20 อย่าประมาทคำพยากรณ์
21 จงพิสูจนทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น
22 จงเว้นเสียจากสิ่งที่ไม่ดีเหมือนชั่วทุกอย่าง
23 และขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด
และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาวิญญาณ
จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการดิเคียน
จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา
24 พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นสัตย์ซื่อ และพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ
25 พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อเราด้วย
26 จงกักขวยปราศรัยพวกพี่น้องด้วยศรัทธาเต็มใจกับอันบริสุทธิ์
27 ข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า
ให้ท่านอ่านจดหมายฉบับนี้ให้บรรดาพี่น้องอันบริสุทธิ์ฟัง
28 ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

จดหมายฉบับแรกถึงชาวเธสะโลนิกาได้เขียนจากกรุงเอเธนส์

2 THESSALONIANS

Chapter 1

1 เปาโล สีลาวันัส และทิโมธี เรียน
คริสตจักรของชาวเมืองเธสะโลนิกาในพระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้า
2 ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า
ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
3 พี่น้องทั้งหลาย เราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายอยู่เสมอ และเป็นการสมควร
เพราะความเชื่อของท่านก็จําเริญยิ่งขึ้น และความรักของท่านทุกคนที่มีต่อกันทวีขึ้นมากด้วย
4 ฉะนั้นเราเองจึงอวดท่านทั้งหลายต่อบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าในเรื่องความเพียรและความ
เชื่อของท่าน ในการที่ท่านถูกข่มเหงทุกอย่างและการยากลำบากที่ท่านอดทนอยู่นั้น
5 ซึ่งเป็นที่แสดงให้เห็นถึงความอดทนของท่านต่อธรรมของพระเจ้า
ซึ่งจะพิสูจนว่าท่านเป็นผู้สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า
ด้วยเหตุนี้ท่านทั้งหลายจึงกำลังทนทุกข์อยู่ด้วย
6 เพราะว่าเป็นการยุติธรรมแล้วซึ่งพระเจ้าจะทรงเอาความยากลำบาก
ไปตอบแทนให้กับคนเหล่านั้นที่ทำความยากลำบากให้กับท่านทั้งหลาย
7 และที่จะทรงให้ท่านทั้งหลายที่ได้รับความยากลำบากนั้น ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับเรา
เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์
8 ในเปลวเพลิงจะโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า
และแก่คนที่ไม่มีเชื้อฟั่งตัวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

9 คนเหล่านั้นจะได้รับโทษอันเป็นความพิณาศนิรันดร์ พ้นไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า
และจากสง่าราศีแห่งพระอานุภาพของพระองค์
10 ในวันนี้้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเกียรติในพวกวิสุทธิชนของพระองค์
และเพื่อให้เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะท่านก็ได้เชื่อคำพยาชนของเรา)
11 เหตุฉะนั้นเราจึงอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ
ว่าพระเจ้าทรงเราจะทรงถือว่าท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น
และทรงบันดาลด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ให้ความประสงคืทุกประการ
และกิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จ
12 เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้เกียรติเพราะท่านทั้งหลาย
และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเราและแห่งพระเยซูคริสต์เจ้า

Chapter 2

1 บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เรื่องการซึ่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา
และที่พระองค์จะทรงรวบรวมเราทั้งหลายไปเป็นของพระองค์นั้น เราขอวิงวอนท่านว่า
2 อย่าให้ใจของท่านหวั่นไหวง่าย หรือเป็นทุกข์ร้อนไป ไม่ว่าจะเป็นโดยทางวิญญาณ
หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเป็นเชิงว่ามาจากเรา อ้างว่านั้นของพระคริสต์มาถึงแล้ว
3 อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึง
เว้นแต่จะมีการล่มลงเสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้ง คือถูกแห่งความพิณาศ
4 ผู้ก่อกวนขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อสู้อะไรก็ได้ชื่อว่าป็นพระเจ้า หรืออะไรก็ได้ที่เขาให้อนมัสการนั้น
แล้วนั้นก็ถึงในพระวิหารของพระเจ้าเหมือนอย่างพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า
5 ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่าเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องนี้ให้ท่านทราบแล้ว
6 และท่านก็รู้จักผู้คนที่กำลังหว่านเหนียวมันไว้ในขณะนี้
เพื่อมันจะปรากฏออกมาได้ต่อเมื่อถึงเวลาของมัน
7 เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว
เพียงแต่ผู้ที่คอยหว่านเหนียวเดียวนั้นจะยังหว่านเหนียวอยู่
จนกว่าผู้ที่คอยหว่านเหนียวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย
8 ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น
และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์
และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์
9 คือผู้คนที่มาโดยการลอบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ
และกรรมที่ชั่วร้ายแห่งความเท็จ
10 และอุบายอธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่
เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอดได้
11 เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความคลุมหลมมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ
12 เพื่อคนที่ไม่มีเชื่อความจริง แต่ยินดียในการอธรรม จะได้ถูกพิพากษาลงโทษสิ้นทุกคน
13 พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เราจำต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอยู่เสมอ
เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกท่านไว้ตั้งแต่เริ่มแรกให้ถึงที่รอด
โดยพระวิญญาณทรงชำระตั้งท่านไว้ให้บริสุทธิ์ และโดยท่านได้เชื่อความจริง
14 พระองค์ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายโดยทางข่าวประเสริฐของเรา
เพื่อจะได้รับสง่าราศีของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
15 เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงมั่นคงไว้ และยึดถือโอวาทที่ท่านได้เรียนแล้ว ไม่ว่าจะด้วยคำพูด
หรือด้วยจดหมายของเรา
16 บัดนี้ ขอให้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระเจ้าคือพระบิดาของเรา ผู้ทรงรักเรา
และประทานให้เรามีความสุใจนิรันดร์ และความหวังอันดีโดยพระคุณ
17 ทรงสุใจและตั้งใจของท่านไว้ให้มั่นคง ในเวลาและในการกระทำอันดีทุกอย่าง

Chapter 3

1 พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้จึงอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้แผ่ไป
และจะได้รับเกียรติยศเหมือนอย่างที่ได้เป็นไปในหมู่พวกท่านแล้ว
2 และเพื่อเราจะได้พ้นจากคนพลชั่วร้าย เพราะจะไม่ใช้ทุกคนเชื่อ
3 แต่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัตย์ซื่อ จะทรงเสริมกำลังท่านทั้งหลาย
และทรงป้องกันท่านไว้ให้พ้นจากการชั่วร้าย
4 เรามีความมั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับท่านว่า
ท่านกำลังประพฤติและจะประพฤติต่อไปตามที่เราทำกับท่าน
5 ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำใจของท่านทั้งหลายให้เข้าในความรักของพระเจ้า
และอดทนในการรอคอยพระคริสต์
6 บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เราขอกำชับท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า
จงปลื้มตัวของท่านออกไปจากพี่น้องทุกคนที่อยู่อย่างเกะกะ
และไม่ประพฤติตามโอวาทซึ่งเขาได้รับจากเรา
7 เพราะว่าตัวท่านเองก็รู้อยู่ว่าท่านควรจะทำตามเราอย่างไร
เพราะเรามีได้ประพฤติเกะกะเลยเมื่อเราอยู่ในหมู่พวกท่าน
8 และเรามีได้ทานอาหารผู้ใดเปล่าๆ
แต่เราได้ทำการหนักด้วยความพากเพียรทั้งกลางวันและกลางคืน
เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน
9 มิใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ์ แต่ัวเพื่อทำตัวเป็นแบบอย่างให้ท่านทั้งหลายทำตามเรา
10 แม้เมื่อเรายูกับพวกท่าน เราก็ได้กำชับท่านอย่างนี้ว่า ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน
11 เพราะเราได้ยินว่า มีบางคนในพวกท่านอยู่อย่างเกะกะ ไม่ทำงานอะไรเลย
แต่ชอบอยู่กับครุฑของคนอื่น
12 เราจึงกำชับและเตือนสติคนเช่นนั้นโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า
ให้เขาทำงานด้วยใจสงบ และกินอาหารของตนเอง

13 พี่น้องทั้งหลาย ท่านอย่าอ่อนใจที่จะกระทำการดีเลย
14 ถ้าผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราในจดหมายฉบับนี้ จงจดจำคนนั้นไว้ อย่าสมาคมกับเขาเลย เพื่อเขาจะได้อาย
15 อย่าถือว่าเขาเป็นศัตรู แต่จงเตือนสติเขาคนที่พี่น้องคนหนึ่ง
16 บัดนี้ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุข
ทรงโปรดประทานสันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลายทุกเวลาและทุกทาง
ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับท่านทุกคนเถิด
17 นี่แหละเป็นคำค้ำประกันของข้าพเจ้าคือ เปาโล ที่เขียนด้วยมือของข้าพเจ้าเอง
ซึ่งเป็นเครื่องหมายในจดหมายทุกฉบับ ข้าพเจ้าจึงเขียนเช่นนั้น
18 ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์ต้องแก่พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน
จดหมายฉบับที่สองถึงชาวเธสะโลนิกาได้เขียนจากกรุงเอเธนส์

1 TIMOTHY

Chapter 1

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์
ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
และพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นความหวังของเรา
2 ถึง ทิโมธี ผู้เป็นบุตรคนหัวของข้าพเจ้าในความเชื่อ ขอพระคุณและพระกรุณาและสันติสุขจากพระ
เจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด
3 เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ตามที่ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านคอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส
เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้เขาสอนคำสอนอื่นๆ
4 ทั้งไม่ให้เขาใส่ใจในเรื่องนิยายต่างๆและเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ
ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหามากกว่าให้เกิดความจำเริญในทางของพระเจ้า
อันดำเนินไปด้วยความเชื่อ ก็จกกระทำดังนี้
5 แต่จุดประสงค์แห่งพระบัญชาตินั้นก็คือ ความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากจิตสำนึกอันดี
และจากความเชื่ออันจริงใจ
6 บางคนที่ได้ผิดจุดประสงค์เสี่ยงไปจากสิ่งเหล่านี้หลงไปในทางพูดเหลวไหล
7 และแม้ว่าเขาไม่เข้าใจว่าที่เขากล่าวถึงสิ่งที่เขาเขียน
เขาก็ยังปรารถนาเป็นอาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ
8 แต่เราทั้งหลายรู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้ใดใช้ให้ถูกต้อง
9 คือโดยรู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นมีได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม
แต่ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนอยู่นอกพระราชบัญญัติและคนถือศาสนา คนอธรรมและคนบาป
คนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท คนฆ่าพ่อ คนฆ่าแม่ คนฆ่าคน
10 คนล่วงประเวณี พวกคนเกย์ ผู้ร้ายลักคน คนโกหก คนทวนสนบ
และอะไรๆที่ขัดกับคำสอนอันถูกต้อง
11 ตามที่มีอยู่ในข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระเจ้าผู้เสวยสุข
คือข่าวประเสริฐที่ได้ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้านั้น
12 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงชูกำลังข้าพเจ้า
ด้วยว่าพระองค์ทรงถือว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ
จึงทรงตั้งข้าพเจ้าให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์
13 ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าเป็นคนหมิ่นประมาท ฆ่มเหิง และเป็นผู้ปฏิบัติอย่างหยาบช้า
แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา
เพราะว่าที่ข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นก็ได้กระทำไปโดยความเขลาเพราะความไม่เชื่อ
14 และพระคุณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นมีมากเหลือล้น
พร้อมด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์
15 คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้
คือว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาในโลกเพื่อจะไถ่ทรงช่วยคนบาปให้รอด
และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวอย่าง
16 แต่ว่าเพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระกรุณา
คือว่าเพื่อพระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความอดกลั้นพระทัยทุกอย่างให้เห็น
ในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอกนั้น
ให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่ภายหลังเชื่อในพระองค์แล้วรับชีวิตนิรันดร์
17 บัดนี้ พระเกียรติและสง่าราศีจึงมีแก่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญอยู่นิรันดร์
ผู้ทรงเป็นองค์จอมตะ ซึ่งมิได้ปรากฏแต่ดล พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่พระองค์เดียว
สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน
18 ทิโมธีบุตรเอ๋ย คำกำชับที่ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์ซึ่งกล่าวล่วงหน้าถึงถึงท่าน
เพื่อข้อความเหล่านั้นท่านจะได้เข้าสู่รับได้ดี
19 จงยึดความเชื่อไว้และมีจิตสำนึกอันดี ซึ่งต้องนิำบางคนได้ละทิ้งเสีย
ความเชื่อของเขาจึงอ่อนปาลลง
20 ในคนเหล่านั้นมีฮิเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ซาตานแล้ว
เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท

Chapter 2

1 เหตุฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้วิงวอนอธิษฐานนูลขอ
และขอบพระคุณเพื่อคนทั้งปวง
2 เพื่อกษัตริย์ทั้งหลายและคนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง
เพื่อเอกราชได้ดำเนินชีวิตอย่างเจริญและสงบสุข ในทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและอย่างสัตย์
3 การนั้นนี้เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา

4 ผู้ทรงมีพระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอด และให้มาถึงความรู้ในความจริงนั้น
5 ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์
คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์
6 ผู้ทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม
7 และสำหรับการนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก
(ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์และไม่ปิดเลย)
และเป็นผู้สอนความเชื่อและความจริงแก่คนต่างชาติ
8 เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในทุกแห่ง
โดยยกมืออันบริสุทธิ์ปราศจากโทโสและการเถียงกัน
9 ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกันให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อยพร้อมด้วยความรู้จักถ้อย
และความมึสติสัมปชัญญะ
ไม่ให้ถักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพง
10 แต่ให้ประดับด้วยการกระทำดี (ซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศตัวว่าถือพระเจ้า)
11 ให้ผู้หญิงเรียนอย่างเจริญญะและด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง
12 ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขาฟังอยู่
13 ด้วยว่าพระเจ้าทรงเริ่มสร้างอาดัมก่อน แล้วจึงทรงสร้างเอวา
14 และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวงจึงได้ละเมิด
15 แต่ถึงกระนั้นเธอก็จะรอดได้ด้วยการคลอดบุตร ถ้าเขาทั้งหลายยังดำรงอยู่ในความเชื่อ
ในความรัก และในความบริสุทธิ์ ด้วยความมึสติสัมปชัญญะ

Chapter 3

1 คำนี้เป็นคำจริง คือว่าถ้าชายคนใดปรารถนาหน้าที่เจ้าอธิการ
คนนั้นก็ปรารถนากิจการงานที่ประเสริฐ
2 เจ้าอธิการนั้นจึงต้องเป็นคนที่ไม่มีความผิดใด เป็นสามีของหญิงคนเดียว เป็นคนรอบคอบ
เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนมีความประพฤติดี มีชื่อเสียงรับแขกดี เหมาะที่จะเป็นครู
3 ไม่ดื่มเหล้าองุ่น ไม่เป็นนักเลง ไม่เป็นคนโลกมักได้ แต่เป็นคนสุภาพ ไม่เป็นคนชอบวิวาท
ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน
4 ต้องเป็นคนรอบคอบรอบบ้านเรือนของตนได้ดี
บังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความสง่างามทุกอย่าง
5 (เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักปกครองบ้านเรือนของตน
คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้)
6 อย่านำผู้ที่ไม่ใช่เป็นเจ้าอธิการ เกรงว่าเขาอาจจะเย่อหยิ่ง
และก็จะถูกปรับโทษเหมือนอย่างพยามาร
7 นอกนั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีในคนภายนอก เกรงว่าเขาจะเป็นที่ติเตียน
และจะติดบ่วงแร้วของพยามาร
8 ฝ่ายผู้ช่วยนั้นก็เช่นเดียวกัน คือต้องเป็นคนสง่างาม ไม่เป็นคนสองลิ้น ไม่ดื่มเหล้าองุ่นมาก
ไม่เป็นคนโลกมักได้
9 และเป็นคนยึดมั่นในข้อลึกลับแห่งความเชื่อด้วยจิตสำนึกผิดและชอบอันบริสุทธิ์
10 จงลองดูคนเหล่านี้เสียก่อนด้วย และเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว
จึงตั้งเขาไว้ในตำแหน่งผู้ช่วย
11 ฝ่ายพวกภรรยาของเขาก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนสง่างาม ไม่โลภยั่วผู้อื่น
เป็นคนรู้จักประมาณตน และเป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่งทั้งปวง
12 จงให้ผู้ช่วยนั้นเป็นสามีของหญิงคนเดียว และบังคับบัญชาบุตรของตน
และปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี
13 เพราะว่าคนที่กระทำการในหน้าที่ผู้ช่วยได้ดี ก็ได้ตำแหน่งอันมีหน้ามีตา
และมีใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อซึ่งมีในพระเยซูคริสต์
14 ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนฝากมายังท่าน หวังใจว่าไม่ช้าไม่นานข้าพเจ้าจะมาหาท่าน
15 แต่หากว่าข้าพเจ้ามาช้า ท่านก็จะได้รับความประพฤติด้อยๆไปในครอบครัวของพระเจ้า
คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ เป็นหลักและรากแห่งความจริง
16 ทางของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่และลึกลับซึ่งไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง
พระวิญญาณได้ทรงพิสูจนแล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ชนต่างชาติ
มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี

Chapter 4

1 บัดนี้ พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดแจ้งว่า ในกาลภายหลังจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ
โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่องลอย และฟังคำสอนของพวกผีปิศาจ
2 การหันไปเชื่อใจดลของคนที่ไม่พูดโกหก
คือทำให้รู้จักเหมือนอย่างกับเอาหลักแดนบางลงไปบนจิตสำนึกผิดชอบของเขา
3 เขาห้ามไม่ให้ทำการสมรส ห้ามรับประทานอาหารซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ผู้ที่มีเชื่อและรู้จักความ
จริงรับประทานด้วยขอบพระคุณ
4 ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ล้วนเป็นของดี ถ้าแม้รับประทานด้วยขอบพระคุณ
ก็ไม่ทำหยาบสักสิ่งเดียว
5 เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของที่ดีระไว้แล้วโดยพระวจนะของพระเจ้าและคำอธิษฐาน
6 ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์
เจริญด้วยพระวจนะแห่งความเชื่อ และด้วยหลักคำสอนอันดีที่ท่านได้ประพฤติตามนั้น
7 แต่จงหลีกเลี่ยงจากนิยายอันหยาบคาย และนิยายซึ่งยายเคยเล่าให้ทั้งนั้น
จงฝึกตนในทางที่เป็นอย่างพระเจ้า
8 เพราะว่าการฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง แต่ทางของพระเจ้าก็มีประโยชน์ในทุกทาง
คือมีพระสัญญาสำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิตอนาคตด้วย
9 คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้
10 ด้วยเหตุนี้ เราจึงตรากรตราบำงานและทนสู้

ก็เพราะเรามีความหวังใจในพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนที่พึ่งวาง
โดยเฉพาของผู้ที่เชื่อ
11 จงบัญชาและสั่งสอนสิ่งเหล่านี้
12 อย่าให้ผู้ใดดูหมิ่นความหนุ่มแน่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างของคนทั้งหลายที่เชื่อ
ทั้งในทางวาจา ในการประพฤติ ในความรัก ในน้ำใจ ในความเชื่อ และในความบริสุทธิ์
13 จงใส่ใจในการอ่าน ในการเทศนา และในการสั่งสอน จนกว่าเราจะมา
14 อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่านตามคำพยากรณ์
เมื่อคณะเพรสไบเตรีได้เอามือวางบนท่าน
15 จงเอาใจใส่ในข้อความเหล่านี้ ผ่งตัวท่านไว้ในการณ์ที่เดียว
เพื่อความจำเริญของท่านจะได้ปรากฏแจ้งแก่คนทั้งปวง
16 จงระวังตัวท่านและคำสอนของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะเมื่อกระทำการดังนี้
ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่พึ่งท่านให้รอดได้

Chapter 5

1 อย่าพูดสบประมาทคนมีอาวุโส แต่งตั้งเด็กตอนเขาเสมือนเป็นบิดา
และคนหนุ่มๆทั้งหลายเป็นเสมือนพี่หรือน้อง
2 และผู้หญิงผู้มีอาวุโสเป็นเสมือนมารดา และส่วนหญิงสาวๆก็ให้เป็นเสมือนพี่สาวน้องสาว
ด้วยความบริสุทธิ์ทั้งหมด
3 จงให้เกียรติแก่แม่ฝ่ายไร้ที่พึ่ง
4
ถ้าแม่ฝ่ายคนใดมีลูกหลานก็ให้ลูกหลานนั้นเรียนเพื่อให้รู้จักที่จะปฏิบัติกับครอบครัวของตนก่อน
และให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน
เพราะว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์พระเจ้า
5 ฝ่ายผู้หญิงที่เป็นแม่ฝ่ายอย่างแท้จริง และอยู่ตามลำพังแต่ผู้เดียวนั้น จงวางใจในพระเจ้า
และดำรงอยู่ในการวิงวอนและการอธิษฐานทั้งกลางวันและกลางคืน
6 ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวในการสนุกสนานนั้น ก็ตายแล้วทั้งเป็นๆอยู่
7 จงกำชับข้อความเหล่านี้ เพื่อเขาจะไม่ถูกตำหนิ
8 ถ้าแม่ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน
ผู้นั้นก็ได้รับโทษความเชื่อเสียแล้ว และช่วยยักยอกคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก
9 อย่าให้แม่ฝ่ายคนใดที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี พึ่งผู้อื่นเพื่อยื่นแม่ฝ่าย
จะต้องเป็นภรรยาของชายคนเดียว
10 และจะต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าได้ชื่อว่าได้เชื่อไว้เสียดูถูก ได้มีน้ำใจรับรองแขก
ได้ล้างเท้าผู้ศิษชน ได้ส่งเครื่องหัดนที่ที่มีความมกชยยาก และได้บำเพ็ญคุณความดีทุกอย่าง
11 แต่แม่ฝ่ายสาวก้นั้นอย่ารับขึ้นทะเบียน เพราะว่ามีเชื้อเขาหลงเล็งห่างจากพระคริสต์ไปแล้ว
ก็ควรจะสมรสอีก
12 เขาจะต้องถูกตำหนิ เพราะเขาได้ทิ้งความเชื่อเดิมของเขา
13 นอกจากนั้นเขาก็จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน เข้ายาไปบ้านนี้บ้านนั้น
และมีไม้เท้าแต่เกียจคร้านเท่านั้น แต่ปากบอกด้วย และเที่ยวยุ่งกับเรื่องของผู้อื่น
พูดสิ่งซึ่งไม่ควรจะพูด
14 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกแม่ฝ่ายสาวก้นั้นมีสามี มีบุตร และดูแลบ้านเรือน
เพื่อมิให้ศัตรูมีช่องทางนั้นหาได้
15 ด้วยว่ามีบางคนได้หลงตามซาตานไปแล้ว
16 ถ้าชายหรือหญิงผู้มีความเชื่อคนใดมีแม่ฝ่าย ก็ให้เขาช่วยเลี้ยงดู
อย่าให้เป็นภาระของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้ส่งเครื่องหัดนที่เป็นแม่ฝ่ายไร้ที่พึ่งจริงๆ
17 จงถือว่าผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า
โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่ทำงานหนักในการเทศนาและสั่งสอน
18 เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า `อย่าเอาตะกร้ารอบปากไว้ เมื่อมีน้ำกำลังนวดข้าวอยู่' และ
`ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน'
19 อย่ายอมรับคำกล่าวหาผู้ปกครองคนใด เว้นเสียแต่จะมีพยานสองสามคน
20 สำหรับผู้ปกครองที่ยังคงกระทำบาป จงกล่าวหาเขาต่อหน้าคนทั้งปวง
เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัวด้วย
21 ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อพระเยซูคริสต์เจ้า
และต่อเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วนั้น
ให้ท่านรักษาคำข้อความเหล่านี้ไว้โดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่ว่าท่านทำอะไรด้วยใจลำเอียง
22 อย่าด่วนวางมือเจิมผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในการกระทำบาปของผู้อื่นเลย
จงรักษาตัวไว้บริสุทธิ์
23 อย่าดื่มแต่น้ำอีกต่อไป แต่จงใช้น้ำองุ่นบ้างเล็กน้อย
เพื่อประโยชน์แก่กระเพาะอาหารของท่านและโรคที่บังเกิดแก่ท่านเนื่องๆ
24 การผิดของบางคนย่อมปรากฏเด่นขึ้นก่อน แล้วก็นำเขาไปถึงที่พิพากษา
แต่การผิดของบางคนนั้นจะตามหลังเขาไป
25 ฝ่ายการดีของบางคนก็ปรากฏเด่นขึ้นก่อนด้วยเหมือนกัน และการนอกนั้นจะปิดบังไว้ก็ไม่ได้

Chapter 6

1 จงให้คนทั้งหลายที่อยู่ใต้แอกแห่งความเป็นทาส
ถือว่านายของตนเป็นผู้สมควรแก่การได้รับเกียรติยศทุกสถาน
เพื่อพระนามของพระเจ้าและคำสอนของพระองค์จะมีได้ถูกหมิ่นประมาท
2 ฝ่ายคนเหล่านั้นผู้มีนายเป็นผู้มีความเชื่อก็อย่าให้เขาประมาทนาย
เพราะว่าเหตุที่ได้มาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่ยิ่งกว่านั้นเขาต้องรับใช้นายให้ดีขึ้น
เพราะเหตุว่านายผู้ที่จะได้รับประโยชน์เป็นผู้สยัซื้อและเป็นพี่รัก
ข้อความเหล่านี้จงสั่งสอนและตักเตือนกัน
3 ถ้าผู้ใดสอนผิดไปจากนี้ และไม่ยอมเห็นด้วยกับพระวจนะอันมีผลัก

คือพระวจนะของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และคำสอนที่สมกับทางของพระเจ้า
4 ผู้นั้นก็เป็นคนทนงตัวและไม่รู้อะไร แต่ชอบทุ่มเถียงและโต้แย้งในเรื่องคำ
ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการอิจฉากัน การทะเลาะวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน การไม่ไว้วางใจกัน
5 และการวิวาทกันอันไร้ประโยชน์ระหว่างผู้ที่มิอาจทราบและไร้ความจริง
ที่คิดว่าทางของพระเจ้านั้นเป็นทางได้กำไร จงถอนตัวไปเสียจากคนเช่นนั้น
6 แต่ทางของพระเจ้าพร้อมทั้งความสุขใจก็เป็นกำไรมาก
7 เพราะเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกนี้ได้ เราทิ้งเอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันนั้น
8 แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด
9 ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ติดอยู่ในการทดลองและติดบ่วงแร้ว
และในต้นหาหลายอย่างอันโหดเหี้ยมและเป็นภัยแก่ตัว
ซึ่งทำให้คนเราต้องจมลงถึงความพินาศเสื่อมสูญไป
10 ด้วยว่าการรักเงินทองนั้นก็เป็นรากแห่งความชั่วทุกอย่าง
และบางคนก็ได้อะไรทองจึงได้หลงไปจากความเชื่อนั้น
และความทุกข์เป็นอันมากจึงมีแก่พวกตัวของเขาเองให้ทุกข์
11 แต่ท่านผู้เป็นคนของพระเจ้า จงหลีกเลี่ยงจากสิ่งเหล่านี้ จงมุ่งมั่นในความชอบธรรม
ในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ
12 จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้
ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน
13 ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระเนตรพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระเยซูคริสต์
ผู้ได้ทรงเป็นพยานอันดีต่อหน้าปอนทัส ปิลาต
14 ให้ท่านรักษาคำบัญชาไว้ว่าอย่าให้ดังพร้อย และอย่าให้มีที่ติได้
จนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา
15 ซึ่งพระองค์จะทรงสำแดงให้ปรากฏในเวลาของพระองค์
คือพระองค์ผู้เสวยสุขและทรงฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือทุกขัตริย์ทั้งปวง
และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง
16 พระองค์ผู้เดียวทรงอมตะ และทรงสถิตในความสว่างซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึง
ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็นไม่ได้
พระเกียรติและฤทธานุภาพจะมีแต่พระองค์นั้นสืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน
17 จงกำชับคนเหล่านั้นที่มีมีฝ่ายโลก อย่าให้มีใจถือมานะที่ริ
อย่าให้ความหวังของเขายู่กับทรัพย์อันจาง แต่ให้หวังในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
ผู้ทรงประทานสิ่งสารพัดให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อจะให้เราได้ด้วยความปีติยินดี
18 จงกำชับเขาให้กระทำการดี ให้ร่ำรวยในการดีนั้น ให้มีใจพร้อมที่จะให้ทาน ให้มีใจกว้างขวาง
19 และสำส่นไว้เป็นรากอันดีสำหรับตัวของตนเมื่อเวลาถึงหน้า เพื่อว่าเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้
20 โอ ที่มิใช่ของ สิ่งที่เราฝากไว้กับท่านจงรักษาให้ดี
จงละเว้นคำพูดที่หมิ่นประมาทและไร้ประโยชน์
และการขัดแย้งในความเห็นซึ่งสำคัญผิดว่าเป็นความรู้
21 ซึ่งบางคนสำคัญผิดอย่างนั้น จึงได้พลาดไปจากความเชื่อ ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด
เอเมน *จดหมายฉบับแรกถึงทิโมธีได้เขียนจากเมืองเลาดีเซีย ซึ่งขึ้นนครหลวงในแคว้นฟรีเจีย
ภาคอาเซีย*

2 TIMOTHY

Chapter 1

1 เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิต
ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์
2 ถึง ทิโมธี บุตรที่รักของข้าพเจ้า ขอพระคุณและพระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา
และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด
3 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับให้
ด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้าได้ระลึกถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนทั้งกลางวันกลางคืน
4 ก็ได้ปรารถนาเป็นอันมากที่จะเห็นท่าน ระลึกถึงน้ำตาของท่าน
เพื่อข้าพเจ้าจะได้เต็มไปด้วยความยินดี
5 ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันแท้ที่มั่นซึ่งมีอยู่ในท่าน และซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลอิสยาของท่าน
และซึ่งได้มีอยู่ในยูนิสมาธดาของท่าน และซึ่งข้าพเจ้าเชื่อมั่นแล้วว่ามิอยู่ในท่านด้วย
6 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสะกิดใจท่านให้ได้ของประทานของพระเจ้าที่มีอยู่ในท่าน
โดยการวางมือของข้าพเจ้านั้นให้รู้เรื่องขึ้น
7 เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ชลาดถลัวให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิ์
ความรัก และการบังคับตนเองให้แก่เรา
8 เหตุฉะนั้นอย่าละอายคำพยานแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
หรือของตัวข้าพเจ้าที่ถูกจำจองอยู่เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จงมีส่วนในการรากลำบาก
เพื่อเห็นแก่ตัวประเสริฐ โดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระเจ้า
9 ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และได้ทรงเรียกเราด้วยคำทรงเรียกอันบริสุทธิ์
ไม่ได้เพราะเห็นแก่การประพฤติของเรา แต่เพราะเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์เองและพระคุณ
ซึ่งทรงประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลกมานั้น
10 แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการที่พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราเสด็จมา
ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น
และได้ทรงนำชีวิตและสภาพอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยข้าพเจ้าประเสริฐ
11 สำหรับข้าพเจ้าประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก
และเป็นครูของพวกต่างชาติ
12 เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์ลำบากเช่นนี้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย

เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ
และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น
13 จึงถือไว้เป็นแบบแห่งคำสอนอันถูกต้องที่ท่านได้อินจากข้าพเจ้า
ในความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์
14 ข้อความอันดีนั้นซึ่งทรงฝากไว้กับท่าน
ท่านจงรักษาโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ในเรา
15 ท่านก็ทราบแล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียต่างก็ผละไปจากข้าพเจ้า
ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอโม่แกเนสรวมอยู่ด้วย
16 ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของโอสสิโอสด้วยเถิด
เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้าชินใจบ่อยๆ และเขาไม่ละอายต่อไช่ตราของข้าพเจ้าเลย
17 แต่ขณะเมื่อเขาอยู่ในกรุงโรม เขาได้ลุดล่าห้สืบหาข้าพเจ้าจนพบข้าพเจ้า
18 และเขาได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสมากเพียงใด ท่านก็รู้ดีอยู่แล้ว
ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่เขาในวันนั้นด้วยเถิด

Chapter 2

1 เหตุฉะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์
2 จงมอบคำสอนเหล่านั้นซึ่งท่านได้อินจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคนไว้กับคนที่สัตย์ซื่อ
ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย
3 ฉะนั้นท่านจงทนการยากลำบากทางทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์
4 ไม่มีทหารคนใด เมื่อเข้าประจำการแล้ว จะไปหว่านกับการทำมาหากินของเขาในชีวิตนี้
เพื่อผู้ที่ได้เลือกเขาให้เป็นทหารนั้นจะได้שובใจ
5 และถ้าผู้ใดจะเข้าแข่งขันกัน เขาก็จะมีได้สวมมงกุฎ เว้นเสียแต่เขาได้ปฏิบัติตามกฎ
6 กลิกรผู้ตรากตรำทำงานก็ต้องเป็นคนแรกที่ได้รับผล
7 จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดเถิด
ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานความเข้าใจให้แก่ท่านในทุกสิ่ง
8 จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย
ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น
9 และเพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนทุกข์ ถูกล่านไช่ตั้งผู้ร้าย
แต่พระวาทะของพระเจ้านั้นไม่มีผู้ใดเอาไปสู้ได้
10 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยอมทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว
เพื่อเขาจะได้รับพรด้วยชีวิต ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมทั้งสง่าราศีนิรันดร์
11 ถ้าเป็นคำสัตย์จริง ก็ถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน
12 ถ้าเราทนความทุกข์ทรมาน เราก็จะได้ครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าเราปฏิเสธพระองค์
พระองค์ก็จะปฏิเสธเราเช่นเดียวกัน
13 ถ้าเราไม่เชื่อ พระองค์ก็ชิงทรงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อ เพราะพระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้
14 จงเตือนเขาทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้ และถ้าเขายังดื้อแพ่งพระผู้เป็นเจ้า
ไม่ให้เขาได้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์เลย แต่กลับเป็นเหตุให้คนทั้งปวงไป
15 จงลุดล่าห้สำแดงตนเองให้เป็นที่ยอมรับของพระบิดาของเรา เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย
ยึดมั่นพระวาทะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง
16 แต่จงหลีกเลี่ยงไปเสียจากถ้อยคำหมิ่นประมาทและไร้ประโยชน์
เพราะคำอย่างนั้นย่อมก่อให้เกิดอรรถมากยิ่งขึ้น
17 และคำพูดของเขาย่อมแพร่ออกไปเหมือนแผลเนื้อร้าย ในพวกนั้นมีเฮเมเนสกับฟีเลทัสเป็นต้น
18 คนทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริง โดยพูดว่าการพ้นจากความตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว
และได้ทำลายความเชื่อของบางคนเสีย
19 แต่ตัวรากฐานแห่งพระเจ้านั้นอยู่อย่างมั่นคง โดยมีตราประทับไว้ว่า
'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์' และ
'ให้ทุกคนซึ่งออกพระนามของพระคริสต์ละทิ้งความชั่วร้ายเสีย'
20 แต่ว่าในบ้านใหญ่หลังหนึ่งๆมิได้มีแต่ภาชนะทองและเงินเท่านั้น
แต่มีภาชนะไม้และภาชนะดินด้วย บ้างก็มิเกียรติ และบ้างก็ไร้เกียรติ
21 เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดขาดคำไว้ที่พ้นจากสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะเป็นภาชนะที่มีเกียรติ ซึ่งคิดไว้แล้ว
เหมาะที่จะนบยจะให้เป็นประโยชน์ และถูกต้องกับพระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์
22 จงหลีกเลี่ยงไปเสียจากราคะคิดหาของคนหม่ม แต่จงใส่ใจในความชอบธรรม ในความเชื่อ ความรัก
และสันติสุข ร่วมกับผู้ที่ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์
23 จงหลีกเลี่ยงจากปัญหาอันโง่เขลาและไม่เป็นสาระ
ด้วยรู้แล้วว่าปัญหาเหล่านั้นก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน
24 ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท
แต่ต้องมีใจสุภาพต่อคนทั้งปวง เหมาะที่จะเป็นครูและมีความอดทน
25 ด้วยความอ่อนสุภาพจงสอนคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับตัวเอง
ถ้าพระเจ้าอวยจะทรงโปรดให้เขากลับใจเสียใหม่มารับความจริง
26 และเขาอาจลุดพ้นบ่วงของพญามาร ผู้ซึ่งชักจูงเขาไว้ให้ทำตามความประสงค์ของมัน

Chapter 3

1 แต่จงเข้าใจข้อนี้ด้วย คือว่าในวันสุดท้ายนั้น จะเกิดเหตุการณ์กลียุค
2 เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนอวดตัว เป็นคนจองหอง
เป็นคนพูดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไร้ศีลธรรม
3 เป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ทำตามสัญญา เป็นคนหาความโลเลหา เป็นคนไม่มีสติจึงใจ
เป็นคนดื้อรั้น เป็นคนซังคนดี
4 เป็นคนทรยศ เป็นคนมทุเล เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า
5 เขามีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ถูกตีช่องทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย
คนอย่างนี้ท่านจงผินผันท่านจากเขาเสียด้วย
6 เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน

แล้วนำหญิงที่เบาปัญญาหาด้วยบาปไปเป็นสเลย แล้วพากันหลงไหลไปด้วยศัณหาต่างๆ
7 ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม้อาจเรียนรู้ถึงความจริงเลย
8 แล้วยื่นแนสกับยัมเบรสได้ต่อต้านโมเสสสันโด คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริงนั้น
เขาเป็นคนใจทราม และในเรื่องความเชื่อนั้นเขาใช้ไม่ได้เลย
9 แต่เขาจะก้าวหน้าไปก็ไม่ได้ เพราะความโง่ของเขายะปรากฏแก่คนทั้งปวง
เช่นเดียวกับความโง่ของชายสองคนนั้น
10 แต่ท่านก็ประจักษ์ชัดแล้วซึ่งคำสอน การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดทน
ความรัก ความเพียร
11 การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบากของข้าพเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ณ เมืองอันทิโอ
เมืองโคินิหุม และเมืองลิสตรา การกดขี่ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอา
ถึงกระนั้นก็ต้องดีพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด
12 แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง
13 แต่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย
14 แต่ฝ่ายท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ท่านเรียนรู้แล้ว และได้เชื่ออย่างมั่นคง
ท่านก็รู้ว่าท่านได้เรียนมาจากผู้ใด
15 และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์
ซึ่งมีฤทธิ์สอนท่านให้ได้ปัญญาถึงความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์
16 พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการลือจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน
การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม
17 เพื่อคนของพระเจ้าจะตีรอบคอบ พริกพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง

Chapter 4

1 เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจากขึ้นท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า
ผู้ทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏและตั้งอาณาจักรของพระองค์ ว่า
2 จงประกาศพระวาทะ ให้เขามากขึ้นที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว
ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างจนละการสั่งสอน
3 เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้
แต่เขาจะรวบรวมครุไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง ตามความปรารถนาของตนเอง
4 และเขาจะบ่ายหลาจากความจริง หันไปฟังเรื่องนิยายต่างๆ
5 ฝ่ายท่านจงระวังระไวอยู่ในการทั้งปวง จงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก
จงทำหน้าที่ของผู้นำประกาศข่าวประเสริฐ และจงกระทำการรับใช้ของท่านให้สำเร็จ
6 เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว
และเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไปนั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว
7 ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว
8 ตั้งแต่นี้ไป มงกุฎแห่งความชอบธรรมก็เตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า
ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีให้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น
แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่รักษาการเสด็จมาของพระองค์
9 จงพยายามมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว
10 เพราะว่าเดมาสได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้ทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเธสะโลนิกา
เครสเซนส์ได้ไปยังแคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย
11 ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมารโกและพาเซมาด้วย
เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้
12 ข้าพเจ้าได้ส่งที่ลึกลับไปยังเมืองเอเฟซัสแล้ว
13 เมื่อท่านมาจงเอาเสื้อคลุมซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับการไปที่เมืองโตรอัสมาด้วย
พร้อมกับหนังสือต่างๆ และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือหนังสือที่เขียนบนแผ่นหนัง
14 อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้นได้ประทุษร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส
'องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนเขาให้สมกับการกระทำของเขา'
15 ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะเขาได้คัดค้านถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง
16 ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว
เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า
ขอโปรดอย่าให้พวกเขมต้องได้รับโทษเลย
17 แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่กับข้าพเจ้า และได้ทรงประทานกำลังใจให้ข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจึงประกาศพระวาทะได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้อิน
ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรอดพ้นจากปากสิงโตนั้น
18 องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง
และจะทรงคุ้มครองข้าพเจ้าไว้จนถึงอาณาจักรสวรรค์ของพระองค์
สง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน
19 ขอฝากความคิดถึงมายังปรีศากับอาควิลลา และคนในครัวเรือนของโอสสิโอสด้วย
20 เอรัสที่ส่งยักังอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่เมื่อข้าพเจ้าจากโตรพัสที่เมืองมีเลทัสสัน เขายังป่วยอยู่
21 ท่านจงพยายามมาให้ถึงก่อนฤดูหนาว ยูบลัส ปูเดนส์ ลีนัส คลาเดีย
และพี่น้องทั้งหลายฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย
22 ขอพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด
เอเมน *จดหมายฉบับที่สองถึงทิโมธี*

*ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสตจักรชาวเอเฟซัส ได้เขียนจากกรุงโรม
เมื่อเปาโลถูกพิพากษาต่อหน้าจักรพรรดิมาร์บิเนสครั้งที่สอง*

TITUS

Chapter 1

1 เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์
เนื่องด้วยความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้ และให้รู้จักความจริงตามทางของพระเจ้า
2 ด้วยหวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่สามารถตรัสสา
ได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก
3 แต่ในเวลาที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้
ก็ได้ทรงโปรดให้พระวาระของพระองค์ปรากฏด้วยการเทศนา ซึ่งข้าพเจ้าได้รับมอบไว้
ตามพระบัญญัติของพระเจ้าผู้ทรงช่วยเราทั้งหลายให้รอด
4 ถึง ที่ตัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อเดียวกัน ขอพระคุณ พระเมตตา
และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์เจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
จงดำรงอยู่กับท่านเถิด
5 เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงละท่านไว้ที่เกาะครีต
ก็เพื่อท่านจะได้แก่ใจสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย
และตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมืองตามที่ข้าพเจ้าได้กำชับท่านแล้ว
6 คือถ้ามีใครไม่มีข้อตำหนิ เป็นสามีมองหญิงคนเดียว มีบุตรสตัยชื่อ
และไม่มีใครกล่าวหาว่าบุตรนั้นเป็นนักเลงหรือเป็นคนต้อกระด้าง
7 เพราะว่าเจ้าอติการันั้น ในฐานะที่เป็นผู้รับมอบพันธะจากพระเจ้า ต้องเป็นคนที่ไม่มีข้อตำหนิ
ไม่เป็นคนย่องหยิ่ง ไม่เป็นคนเล็ดร่อน ไม่เป็นนักเลงสุรา ไม่เป็นนักเลงหัวไม้
และไม่เป็นคนโลกมักได้
8 แต่เป็นคนมีข้อหาสายรับแทกดี เป็นผู้รักคนดี เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ เป็นคนชอบธรรม
เป็นคนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง
9 และเป็นคนยึดมั่นในหลักคำสอนอันสัตย์ซื่อตามที่ได้เรียนมาแล้ว
เพื่อเขาจะสามารถเตือนสติด้วยคำสอนอันถูกต้อง และชี้แจงแก่ผู้ที่ตั้งคำถามคำสอนนั้น
10 เพราะว่ามิฉะนั้นท่านจะเป็นอันมากที่ต้องกระด้าง พุดมากไม่เป็นสาระ และหลงกลวง
โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่เข้าสู่หน้ด
11 จำเป็นต้องให้เขาสงบปากเสียง ด้วยเขาพลักบ้านควาทั้งครัวเรือนให้เสียไป
โดยสอนสิ่งที่ไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่เล็กน้อย
12 ในพวกเขาเองมีคนหนึ่งเป็นผู้พยากรณ์ได้กล่าวว่า "ชาวครีตเป็นคนพุดปดเสมอ
เหมือนหมอน้อย่างสัตว์ร้าย เป็นคนเกลียดคร้านกินดื่ม"
13 คำที่เขาอ้างนี้เป็นความจริง
เหตุฉะนั้นท่านจงต่อว่าเขาให้แรงๆเพื่อเขาจะได้มีความเชื่ออันถูกต้อง
14 และจะมีจิตใจในนิยายของพวกยิว
และในบทบัญญัติของมนุษย์ซึ่งให้หันไปเสียจากความจริง
15 สำหรับคนบริสุทธิ์นั้น ทุกสิ่งกับบริสุทธิ์ แต่สำหรับคนชั่วช้า และคนที่ไม่มีศื่อมั่น
ก็ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่จิตใจและจิตสำนึกผิดชอบของเขาก็ชั่วมลทินไป
16 เขาออกปากยอมรับว่าเขารู้จักพระเจ้า แต่ว่าในการกระทำของเขา เขาก็ปฏิเสธพระองค์
โดยการประพฤติตัวนาร้างเกียจ และไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะที่จะกระทำการดีใดๆเลย

Chapter 2

1 ฝ่ายท่านจงสั่งสอนให้สอดคล้องกับคำสอนอันถูกต้อง
2 พึงสอนชายที่สูงอายุให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้เอาใจรักเอาใจ ให้มีสติสัมปชัญญะ
ให้มีความเชื่อ ความรัก และความอดทนอันถูกต้อง
3 ส่วนผู้หญิงที่สูงอายุก็เหมือนกัน ให้เขามีการประพฤติอย่างบริสุทธิ์ อย่าให้เป็นคนโล้ความเท็จ
ไม่เป็นคนดื่มเหล้าอุน่่มาก แต่ให้เป็นผู้สอนสื่ที่ดีงาม
4 เพื่อเขาจะได้ฝึกสอนพวกผู้หญิงสาวให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม
ให้รักสามีและรักบุตรของตน
5 ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน เป็นคนดี และเชื่อฟังสามีของตน
เช่นนี้จึงจะไม่เป็นผู้ใดบลพหุพระวาระของพระเจ้าได้
6 ส่วนผู้ตาหม่นก็เหมือนกัน จงเตือนเขาให้ใช้สติสัมปชัญญะ
7 ท่านจงประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างในการดีทุกสิ่ง ในคำสอนจงแสดงความสุจริต
ให้เอารังเอาจัง ให้จริงจัง
8 และใช้คำพูดอันถูกต้อง ซึ่งไม่มีผู้ใดจะตำหนิได้ เพื่อฝ่ายปฏิบัติห้จะได้ாய
ไม่มีสิ่งใดจะติท่านได้
9 จงตักเตือนพวกทาสให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำสิ่งที่ถูกใจนายทุกประการ
อย่าให้เถียงพว
10 อย่าให้หยักยอก แต่ให้สัตย์ซื่อหมดทุกอย่าง เพื่อว่าในการทั้งปวงนั้น
เขาจะได้เกิดเกียรติพระคำรัสสอนของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
11 เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่ท่านำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว
12 สอนให้เราละทั้งความอธรรมและโลกีย์ตนหา
และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า
13 ลอยตามหัวอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง
และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา
14 ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง
และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นมนุษย์พิเศษเฉพาะของพระองค์
และเป็นคนที่ดีงามชาวากระทำการดี
15 ข้อความเหล่านี้ ท่านจงใช้พูด ตักเตือน และว่ากล่าวเขาด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง
อย่าให้ผู้ใดประมาทท่านได้

Chapter 3

1 จงเตือนเขาให้มอบน้อมต่อผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ
ให้เชื่อฟังบรรดาพนักงานฝ่ายปกครอง และพร้อมที่จะปฏิบัติภารกิจอย่าง
2 อย่างว่าร้ายผู้ใด อย่าให้เป็นคนมักทะเลาะวิวาทกัน แต่ให้เป็นคนสุภาพ
แสดงความอ่อนสุภาพต่อคนทั้งปวง
3 เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นบางครั้งเราเองก็โง่เขลันกัน ไม่เชื่อฟัง หลงผิด
เป็นทาสของกิเลสตัณหาและการเรงสำราญต่างๆ ใช้ชีวิตอย่างเลวร้าย ริษยา นářง
และเกลียดชังกันและกัน
4 แต่ว่าเมื่อพระเจ้าผู้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงพระกรุณาโปรด
และประทานความรักแก่มนุษย์ปรากฏแล้ว
5 พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มีชีวิตด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง
แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่
และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
6 พระองค์นั้นได้ทรงประทานแก่เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์
โดยพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา
7 เพื่อว่าเมื่อเราได้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระคุณของพระองค์
เราจะไ้เป็นผู้ได้รับมรดกที่มั่งหั่งคือชีวิตนิรันดร์
8 คำนี้เป็นคำสัตย์จริง ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านเน้นเรื่องเหล่านี้
เพื่อคนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้หลุดล้าที่กระทำการดี
การเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งปวง
9 แต่งหลักเสียจากปัญหาโหดเหี้ยที่เถียงกัน จากการล้าดับวงศ์ตระกูลและการเถียง
และการทะเลาะกันเรื่องพระราชนิบัญญัติ เพราะว่าการอย่างนั้นไร้ประโยชน์และไม่เป็นเรื่องเป็นราว
10 คนใดๆที่ผู้ให้แตกนิกายกัน เมื่อได้ตัดเดือนเซาชนหนึ่งและสองหนแล้ว ก็จงปฏิเสธ
11 ด้วยรู้แล้วว่าคนเช่นนั้นเป็นคนนอกกลุ่มออกทางและบาปหนา เขาปรับโทษตัวเขาเอง
12 เมื่อข้าพเจ้าจะใช้อารเทศสหรือที่ลึกลับมาท่่าน ท่านจงรีบไปหาข้าพเจ้าที่เมืองนีโอบูรี
เพราะข้าพเจ้าตั้งใจแล้วว่าจะค้างอยู่ที่นั่นจนสิ้นฤดูหนาว
13 ท่านจงอุตส่าห์ส่งเสนาสผู้เป็นทนายความกับอโปลโลไปตามทางของเขา อย่าให้เขาขาดสิ่งใด
14 ให้พวกเขาเรียนรู้ที่จะกระทำการดีด้วยสำหรับความจำเป็นต่างๆ
เพื่อพวกเขาจะไม่เป็นคนที่ไม่ผล
15 คนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากความคิดถึงมายังท่าน
ขอฝากความคิดถึงมายังคนทั้งปวงที่รักเราในความเชื่อ ขอพระคุณดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
เอเมน *เขียนถึงที่ตัส ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสตจักรชาวครีต
จากเมืองนีโอบูรี แคว้นมาซิโดเนีย*

PHILEMON

Chapter 1

1 เปาโล ผู้ถูกจองจำอยู่เพื่อพระเยซูคริสต์ กับที่โมธีน้องชายของเรา ถึง ฟิเลโมน
เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา
2 และถึงนางอปปิเียผู้เป็นที่รัก และอาร์คิปเปผู้เป็นเพื่อนทนายด้วยกันกับเรา
และถึงคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของท่าน
3 ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า
จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
4 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า คือเอปียที่ท่านเสมอเมื่อข้าพเจ้าอธิษฐาน
5 เพราะข้าพเจ้าได้ยินถึงความรักและความเชื่อของท่านที่มีต่อพระเยซูเจ้าและต่อบรรดาวิสุทธิชน
6 เพื่อคำพยานแห่งความเชื่อของท่านจะได้เกิดผลโดยความรู้ถึงความดีทุกอย่างซึ่งมีอยู่ในท่านนั้น
โดยพระเยซูคริสต์
7 น้องเอ๋ย ความรักของท่านทำให้เรามีความยินดีและความสุขใจเป็นอย่างยิ่ง
เพราะจิตใจของพวกวิสุทธิชนเข้มแข็งขึ้นเพราะท่าน
8 เหตุฉะนั้น แม้ว่าโดยพระคริสต์ ข้าพเจ้ามีใจกล้าพอที่จะส่งให้ท่านทำสิ่งที่ควรกระทำได้
9 แต่เพราะเห็นแก่ความรัก ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านดีกว่า อย่างเปาโล ผู้สราแล้ว
และบัดนี้เป็นผู้ถูกจำจองอยู่ เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์
10 ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านเรื่องไอเนสิมีส ลูกของข้าพเจ้า
ที่ข้าพเจ้าได้เป็นบิดาของเขาเมื่อข้าพเจ้าถูกจำจองอยู่
11 เมื่อก่อนนั้นเขาไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่เดี๋ยวนี้เขาเป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านและข้าพเจ้า
12 ข้าพเจ้าจึงส่งเขาผู้เป็นดวงจิตของข้าพเจ้าที่เดียวกลับไปที่ท่านอีก เหตุฉะนั้นท่านจงรับเขาไว้
13 ข้าพเจ้าใคร่จะให้เขาอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าแทนท่าน
ในระหว่างที่ข้าพเจ้าถูกจำจองเพราะข่าวประเสริฐนั้น
14 แต่ว่าข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติสิ่งใดลงไปนอกจากท่านจะเห็นชอบด้วย
เพื่อว่าคุณความดีที่ท่านกระทำนั้นจะไม่เป็นการฝืนใจ แต่จะเป็นความประสงค์ของท่านด้วย
15 อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้ทำให้เขาจากท่านไปชั่วระยะเวลานาน
เพื่อท่านจะได้เขากลับคืนมาตลอดไป
16 เตามิใช่เป็นทาสอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่าทาส คือเป็นพี่น้องที่รัก เขาเป็นที่รักมากของข้าพเจ้า
แต่คงจะเป็นที่รักของท่านมากยิ่งขึ้นอีก ทั้งในเนื้อหนังและในองค์พระผู้เป็นเจ้า
17 เหตุฉะนั้นถ้าท่านถือว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนร่วมงานของท่าน
ก็จงรับเขาไว้เหมือนรับตัวข้าพเจ้าเอง
18 ถ้าเขาได้กระทำผิดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้อะไรท่าน ท่านจงคิดเอาจากข้าพเจ้าเถิด
19 ข้าพเจ้า เปาโล ได้เขียนไว้ด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะช้ให้
ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงเรื่องที่ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า และมีตัวของท่านเองด้วย

20 แท้จริง น้องเอ๋ย จงให้ข้าพเจ้ามีความยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะท่านเกิด
จงให้ข้าพเจ้าชื่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า
21 ข้าพเจ้านั้นใจว่าท่านจะเชื่อฟัง จึ่งได้เขียนถึงท่าน
เพราะรู้ว่าท่านจะกระทำยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าขอด้วย
22 อีกประการหนึ่ง ขอท่านได้จัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย
เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านอีกตามคำอธิษฐานของท่าน
23 เอปาฟรัส ผู้ซึ่งถูกจำจองอยู่ด้วยกันกับข้าพเจ้าเพื่อพระเยซูคริสต์ ผากความคิดถึงมายังท่าน
24 มาระโก อาร์สทาร์คัส เดมาส และลูกา ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้า
ก็ผากความคิดถึงมายังท่าน
25 ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับจิตวิญญาณของท่านเกิด
เอเมน *เขียนจากกรุงโรมถึงฟีเลโมน และส่งโดยไอเนสิมัส ผู้เป็นทาส*

HEBREWS

Chapter 1

1 ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่าง ๆ มากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสดาพยากรณ์
2 แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร
ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสารสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก
พระองค์ได้ทรงสร้างก่อกำเนิดเราโดยพระบุตร
3 พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสภาพเป็นพินิจเดียวกันกับพระองค์
และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์
เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ
เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเจ้านาภาแห่งเบื้องบน
4 พระองค์ทรงเป็นผู้เยียมกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก
ด้วยว่าพระองค์ทรงรับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก
5 เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาในเวลาใดว่า
'ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้ท่านเป็นบิดาแล้ว' และยังตรัสอีกว่า 'เราจะเป็นบิดาของเขา
และเขาจะเป็นบุตรของเรา'
6 และอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรองค์หัวปีนั้นเข้ามาในโลก พระองค์ก็ตรัสว่า
'ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้ามาฟังการท่าน'
7 ส่วนพวกทูตสวรรค์นั้น พระองค์ตรัสว่า
'พระองค์ทรงบันดาลพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นจุลคม
และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นจุลเปลาเพลิง'
8 แต่ส่วนพระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า 'โอ พระเจ้าข้า
พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์
ราชธารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นธารพระกรที่ยิ่งขรรคม
9 พระองค์ทรงรักความชอบธรรม และทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้า คือ
พระเจ้าของพระองค์
ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์'
10 และ 'องค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก
และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถ์ถักของพระองค์'
11 สิ่งเหล่านี้จะพิชิตไป แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม
12 พระองค์จะทรงมีวันสิ่งเหล่านี้ไว้ดูจ้ะเสื่อม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป
แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด'
13 แต่แก่มทูตสวรรค์องค์ใดเล่าที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า 'จงนั่งที่ขวามือของเรา
จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'
14 ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นแต่เพียงวิญญาณผู้ปรานีปฏิบัติ
ที่พระองค์ทรงส่งไปด้วยเหลือนับบรรดาผู้ที่ได้รับความรอดเป็นมรดกมิใช่หรือ

Chapter 2

1 เหตุฉะนั้นเราควรจะสนใจในข้อความเหล่านั้นที่เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก
เพราะมีฉะนั้นในเวลาหนึ่งเวลาใดเราจะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น
2 ด้วยว่าถ้าย่อยคำซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้วันนั้นมันคง
และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผลตอบแทนตามความยุติธรรมแล้ว
3 ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้
ความรอดนั้นได้เริ่มต้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์
ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง
4 ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์
และโดยการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์
5 เพราะหาพระองค์ไม่ได้ทรงมอบโลกใหม่ซึ่งเรากล่าวถึงนั้นให้อยู่ใต้บังคับของเหล่าทูตสวรรค์
6 แต่มีอยู่แห่งหนึ่งก็คือนั้นเป็นพยานถึงเรื่องนี้ว่า 'มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา
และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยียมเยียนเขา
7 พระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน้อยเดียว
และพระองค์ทรงประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา
และได้ทรงตั้งเขาไว้ให้อยู่เหนือบรรดาพระหัตถ์ถักของพระองค์
8 พระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ภายใต้เท้าของเขา
ในการซึ่งพระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ใต้อำนาจของเขานั้น
ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเขา แต่ขณะนี้ เรายังไม่เห็นว่าเขาทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขา

9 แต่เราก็ก็นับพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน้อยเดียววัน
หนึ่งได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ
เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า
พระองค์จะได้ทรงชดเชยความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน
10 ด้วยว่าในการที่พระเจ้าทรงพาบุตรเป็นอันมากถึงสง่าราศีนั้น
ก็สมอบุคคลที่พระองค์เป็นผู้เป็นเจ้าของสิ่งสรรพทั้ง และผู้ทรงบันดาลให้สิ่งสรรพทั้งเกิดขึ้น
ให้เป็นผู้ที่เป็นนายแห่งความรอดของเขานั้นได้ถึงที่สำเร็จโดยการทนทุกข์ทรมาน
11 เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ชำระคนทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ
ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุนี้พระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า
เป็นพี่น้องกัน
12 ดังที่พระองค์ตรัสว่า 'เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา
เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ชุมนุมชน'
13 และตรัสอีกว่า 'เราจะไว้วางใจในพระองค์' ทั้งตรัสอีกว่า 'ดูเถิด
ตัวเรากับบุตรซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่เรา'
14 เหตุฉะนั้นครั้นบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว
พระองค์ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน
เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร
15 และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย
16 ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอิสราเอล
17 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง
เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาไภโรพิต
ผู้ก่อปรด้วยพระเมตตาและความสัจซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า
เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน
18 เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น
พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้

Chapter 3

1 เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องอันบริสุทธิ์ ผู้เข้าส่วนด้วยกันในการทรงเรียกซึ่งมาจากสวรรค์นั้น
จงพิจารณาอัครสาวกและมหาไภโรพิตซึ่งเราับเชื่ออยู่นั้น คือพระเยซูคริสต์
2 ผู้ทรงสัจซื่อต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้
เหมือนอย่างโมเสสได้สัจซื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้น
3 แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงสมควรได้รับพระเกียรติมากกว่าโมเสสมากนัก
เช่นเดียวกับผู้สร้างบ้านย่อมมีเกียรติศมากกว่าบ้านนั้น
4 ด้วยว่าบ้านทุกหลังต้องมีผู้สร้าง แต่ว่าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก็คือพระเจ้า
5 ฝ่ายโมเสสนั้นสัจซื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้นก็อย่างคนรับใช้
เพื่อจะได้เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านั้นซึ่งจะกล่าวต่อภายหลัง
6 แต่พระคริสต์นั้นในฐานะพระบุตรที่ทรงอำนาจเหนือครอบครัวของพระองค์
และเราทั้งหลายเป็นครอบครัวนั้นแหละ
หากเราจะมีความมั่นใจและความชื่นชมยินดีในความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด
7 เหตุฉะนั้น ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า 'วันนี้
ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์
8 อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งก่อน
เหมือนอย่างในวันที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร
9 เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเขาเข้าพิสูจน์ และได้เห็นกิจการของเรากิ่งลีบยี่
10 เพราะเหตุนี้เราร้องเตือนคนชั่วอายุนี้ และว่า "ใจของเขาลงมืออยู่เสมอ
เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา"
11 ดังนั้นเราร้องปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า "เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา"
12 ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านมีใจช้าและไม่เชื่อ
แล้วก็หลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
13 ท่านจงเตือนสติกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เราเรียกว่า "วันนี้"
เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้างไปเพราะเล่ห์กลของบาป
14 เพราะว่าถ้าเราเกิดความไว้วางใจที่เราเมื่ออยู่ตอนต้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด
เราก็กลายมาเป็นผู้มีส่วนกับพระคริสต์
15 เมื่อมีกล่าวไว้ว่า "วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์
อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งก่อนนั้น"
16 เพราะบางคน เมื่อเขาได้ยินแล้ว ก็ยังได้คนอยู่
แต่มิใช่ทุกคนที่ไม่เสสได้นำออกจากประเทศอียิปต์
17 และใครหนอที่พระองค์ได้ทรงโหม่นัสตลอดสี่สิบปีนั้น ก็คนเหล่านั้นที่กระทำความบาป
และข้าศพของเขาก็คืออยู่ในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ
18 และแก่ใครหนอที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของพระองค์
ก็คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อมิใช่หรือ
19 ฉะนั้นเรารู้ว่า เขาไม่สามารถเข้าไปสู่ที่สงบสุขนั้นได้เพราะเขาไม่เชื่อ

Chapter 4

1 เหตุฉะนั้น เมื่อมีพระสัญญาทรงประทานไว้แล้วว่า จะให้ท่านที่สงบสุขของพระองค์
ให้เราทั้งหลายมีความยำเกรงว่า ในพวกท่านอาจจะมีผู้หนึ่งผู้ใดเหมือนไปไม่ถึง
2 เพราะว่าเราได้มีผู้ประกาศข่าวประเสริฐให้แก่เราแล้ว เหมือนแก่เขาเหล่านั้นด้วย
แต่ว่าถ้อยคำซึ่งเขาได้ยินนั้นมิได้เป็นประโยชน์แก่เขา เพราะว่าเขาไม่มีความเชื่อพ้องกับผู้ที่ได้ยิน
3 เพราะว่าเราทั้งหลายที่เชื่อแล้วก็เข้าในที่สงบสุขนั้น เหมือนพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า
'ตามที่เราได้ปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า "เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา"
แม้ว่างานนั้นสำเร็จแล้วตั้งแต่วางรากสร้างโลก

4 และมีข้อหนึ่งที่พระองค์ได้ตรัสถึงวันที่เจ็ดดังนี้ว่า
 ‘ในวันที่เจ็ดพระเจ้าทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์’
 5 และแห่งเดียวกันนั้นได้ตรัสอีกว่า ‘เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา’
 6 ครั้นเห็นแล้วว่ายังมีข้อที่บางคนเข้าในที่สงบสุขนั้น
 และคนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐรุดาก่อนไม่ได้เข้าเพราะเขาไม่เชื่อ
 7 พระองค์จึงได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้อีก คือกล่าวในคำภีร์ของดาวิดครั้นล่วงไปช้านานแล้วว่า
 "วันนี้" เหมือนตรัสเมื่อครารวก่อนแล้วว่า "วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์
 อย่างให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไป"
 8 เพราะว่าถ้าโดยข่าวได้พาเขาเข้าสู่ที่สงบสุขนั้นแล้ว พระองค์ก็คงมิได้ตรัสไว้ในภายหลังถึงวันอื่นอีก
 9 ฉะนั้นจึงยังมีสบาได้สำหรับชนชาติของพระเจ้า
 10 ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในที่สงบสุขของตนแล้ว ก็ได้หยุดการงานของตน
 เหมือนพระเจ้าได้ทรงหยุดจากพระภารกิจของพระองค์
 11 เหตุฉะนั้นให้เราทั้งหลายอุตสาหะเข้าในที่สงบสุขนั้น
 เพื่อให้มีให้ผู้หนึ่งผู้ใดตกหลงไปในทางไม่เชื่อเช่นเขาเหล่านั้นซึ่งเป็นตัวอย่าง
 12 เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพละานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ
 แทงทะลุกระทั่งจิตและวิญญาณ ตลอดจนกระดูกและไตในกระดูก
 และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย
 13 ไม่มีสิ่งไหนมืดสร้างใจๆ ที่มิได้ปรากฏในสายพระเนตรของพระองค์
 แต่สิ่งสารพัดก็เปลือยเปล่าและปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราต้องเกี่ยวข้อด้วย
 14 เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีมหาปุโรหิตผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว
 คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายมั่นคงในการยอมรับของเราไว้
 15 เพราะว่าเรามิได้มีมหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา
 แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป
 16 ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายจะมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา
 และจะได้พบพระคุณที่ช่วยเราในขณะที่ต้องการ

Chapter 5

1 ฝ่ายมหาปุโรหิตทุกคนที่เลือกมาจากมนุษย์ได้แต่งตั้งไว้ให้สำหรับมนุษย์ในบรรดาการซึ่งเกี่ยว
 กับพระเจ้า เพื่อท่านจะได้้นำเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชามาถวายเพราะความบาป
 2 ท่านนั้นมิอาจเมตตากรุณาคนโง่และคนหลงผิดได้
 3 เพราะท่านเองก็มีความอ่อนกว่าผู้รอบรู้ด้วย
 4 เหตุฉะนั้นท่านต้องถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพื่อคนทั้งปวงนั้นใด
 ท่านจึงต้องถวายเพื่อตัวเองด้วยฉะนั้น
 4 และไม่มีผู้ใดตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ได้ เว้นแต่พระเจ้าทรงเรียกเหมือนอย่างทรงเรียกอาโรน
 5 ในท่านเองเดียวกัน พระคริสตก็มิได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเป็นมหาปุโรหิต
 แต่เป็นโดยพระเจ้า ผู้ได้ตรัสกับพระองค์ว่า "ท่านเป็นบุตรของเรา
 วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว"
 6 เหมือนพระองค์ได้ตรัสอีกแห่งหนึ่งว่า "ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค"
 7 ฝ่ายพระเยซู ขณะเมื่อพระองค์ดำรงอยู่ในเนื้อหนังนั้น พระองค์ได้ถวายคำอธิษฐาน
 และทูลวิงวอนด้วยทรงกันแสงมากมายและนำพระเนตรไหล
 ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้
 และพระเจ้าได้ทรงสดับเพราะพระองค์นั้น ได้ยินแรง
 8 ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟัง
 โดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนเอา
 9 และเมื่อทรงถูกทำให้เทียบพร้อมทุกประการแล้ว
 พระองค์ก็เลยทรงเป็นผู้จัดความรอดนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์
 10 โดยพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ให้เป็นมหาปุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดค
 11 เรื่องเกี่ยวกับพระองค์นั้นมีมากและยากที่จะอธิบายให้เข้าใจได้
 เพราะว่าท่านทั้งหลายกลายเป็นคนหูตึงเสียแล้ว
 12 ถึงแม้ว่าขณะนั้นท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนรู้ใจแล้ว
 แต่ท่านก็ต้องให้คนอื่นสอนท่านอีกในเรื่องหลักเบื้องต้นแห่งพระวจนะของพระเจ้า
 และท่านทั้งหลายกลายเป็นคนที่ยังต้องกินนม ไม่ได้อาหารแข็ง
 13 เพราะว่าทุกคนที่ยังกินนมนั้นก็ยังไม่มีปัญญาในพระวจนะแห่งความชอบธรรม
 เพราะเขายังเป็นทารกอยู่
 14 แต่อาหารแข็งนั้นเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่
 คือผู้ที่เคยฝึกหัดความคิดของเขานองสังเกตุได้ว่าไหนดีไหนชั่ว

Chapter 6

1 เหตุฉะนั้นให้เราละประมาณอาหารของพระคริสตไว้ และให้เราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์
 อย่างเอาเสียเหล่านี้มวาทเป็นรากอีกเลย คือการกลับใจเสียใหม่จากการประพฤติที่ตายแล้ว
 และความเชื่อในพระเจ้า
 2 และคำสอนว่าด้วยพิธีบัพติศมา และการวางมือ และการเป็นขึ้นมาจากตาย
 และการที่พิพากษาลงโทษเป็นนิตย์นั้น
 3 ถ้าพระเจ้าจะทรงโปรดอนุญาต เราก็จะกระทำอย่างนี้ได้
 4 เพราะท่านเหล่านั้นที่ได้รับการสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้รู้รสของประทานจากสวรรค์
 ได้มีส่วนในพระวิญญาณบริสุทธิ์
 5 และได้ชิมความดีงามแห่งพระวจนะของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะมานั้น
 6 ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงอยู่อย่างนี้ ก็เหลือวิสัยที่จะให้เขากลับใจเสียใหม่อีกได้
 เพราะตัวเขาเองได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว และได้ทำให้พระองค์ชดยหน้าต่อธารน้ำถ
 7 ด้วยว่าผู้เหล่านั้นที่ได้ดูตม้ท่านที่ตกลงมานี้เองและออกขึ้นมาเป็นต้นเผ่าที่ประโยชน์แก่คน
 ทั้งหลายที่ได้พรานดินด้วยนั้น ก็รับพระพรมาจากพระเจ้า

8 แต่ดินที่งอกหนามใหญ่และหนามย้อยก็ถูกทอดทิ้ง และเกือบจะถึงที่สาปแช่งแล้ว
 ซึ่งในที่สุดก็จะถูกเผาไฟเสีย
 9 แต่ก่อนพวกที่รัก แม้เราพูดอย่างนั้น เราก็นึกเสียดายที่ท่านทั้งหลายจะได้สิ่งที่ดีกว่านั้น
 และสิ่งซึ่งเกี่ยวกับความรอด
 10 เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงอธรรมที่จะทรงลิมการงานและการทำงานหนักด้วยความรักซึ่งท่านได้
 สดงต่อพระนามของพระองค์ คือการรับใช้วิสุทธิชนนั้นและยังรับใช้อยู่
 11 และเราปรารถนาให้ท่านทั้งหลายทุกคนแสดงความตั้งใจจริงให้ถึงความมั่นใจอย่างเต็มที่แห่ง
 ความหวังนั้นจนถึงที่สุดปลาย
 12 เพื่อท่านจะไม่เป็นคนเฉื่อยช้า
 แต่ให้ตามเยี่ยงอย่างแห่งคนเหล่านั้นที่อาศัยความเชื่อและความเพียร
 จึงได้รับตามพระสัญญาเป็นมรดก
 13 เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น
 โดยเหตุที่ไม่มิใครเป็นใหญ่กว่าพระองค์ที่พระองค์จะทรงให้คำปฏิญาณได้นั้น
 พระองค์ก็ได้ทรงให้คำปฏิญาณแก่พระองค์เอง
 14 คือตรัสว่า ‘เราจะอวยพรท่านแน่ เราจะทวีเชื้อสายของท่านให้มากขึ้น’
 15 เช่นนั้นแหละ เมื่ออับราฮัมได้ทนคอยด้วยความเพียรแล้ว ท่านก็ได้รับตามพระสัญญานั้น
 16 ส่วนมนุษย์นั้นต้องปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เป็นใหญ่กว่าตน และเมื่อเกิดข้อมุ่งเถียงอะไรกันขึ้น
 ก็ต้องถือคำปฏิญาณนั้นเป็นคำยืนยันขึ้นเด็ดขาด
 17 ฝ่ายพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงหมายพระทัยจะสำแดงให้ผู้รับคำทรงสัญญานั้นเป็นมรดกรู้ให้แน
 ใจยิ่งขึ้นว่า พระดำริของพระองค์จะแปรปรวนไม่ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้ด้วย
 18 เพื่อด้วยสองประการนั้นที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่งพระองค์จะตรัสสุสาไม่ได้นั้น
 เราซึ่งได้ทนมหาพที่ลึกลับนั้นจึงจะได้รับการหนุนหน้าใจอย่างจริงจัง
 ที่จะฉวยเอาความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้าเรา
 19 ความหวังนั้นเรายึดไว้ดังสมอของจิตวิญญาณ เป็นความหวังทั้งแนและมั่นคง
 และได้ทอดไว้อยู่ในม่าน
 20 ที่ผู้นำหน้าได้เสด็จเข้าไปเพื่อเราแล้ว
 คือพระเยซูผู้ทรงได้รับการแต่งตั้งเป็นมหาปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างเมลคีเซเดค

Chapter 7

1 เพราะเมลคีเซเดคผู้นี้คือกษัตริย์เมืองซาเลม เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด
 ผู้ได้พบอับราฮัมขณะที่กำลังกลับมาจากการฆ่าฟันกษัตริย์ทั้งหลายนั้น และได้อวยพรแก่อับราฮัม
 2 อับราฮัมก็ได้ถวายของหนึ่งในสิบแห่งของทั้งปวงแก่เมลคีเซเดค
 ตอนแรกเมลคีเซเดคนั้นแปลว่ากษัตริย์แห่งความชอบธรรม
 แล้วภายหลังก็เป็นกษัตริย์เมืองซาเลมด้วย ซึ่งคือกษัตริย์แห่งสันติสุข
 3 บิดามารดาและตระกูลของท่านก็ไม่มี วันเกิดวันตายก็เช่นกัน
 แต่เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า เมลคีเซเดคนั้นแหละดำรงอยู่เป็นปุโรหิตชั่วนิรันดร์
 4 แล้วจึงคิดตเถิด ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่เพียงไร ที่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลของเรานั้น
 ยังได้ชักหนึ่งในสิบแห่งของบริณนั้นมาถวายแก่ท่าน
 5 และแท้จริงบรรดาเชื้อสายของเลวี ซึ่งได้รับตำแหน่งปุโรหิตนั้น
 ถึงแม้ว่าท่านเหล่านั้นได้บังเกิดจากเอาของอับราฮัม
 ก็ยังมีพระบัญชาสั่งให้รับสืบทอดหนึ่งจากบรรดาประชาชนตามพระราชบัญญัติ
 คือจากพวกพี่น้องของตน
 6 แต่เมลคีเซเดคผู้นี้ไม่ได้เชื้อสายพวกเขา แต่ก็ยังได้รับสืบทอดหนึ่งจากอับราฮัม
 และได้อวยพรให้อับราฮัมผู้ที่ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย
 7 สิ่งที่ท่านไม่ได้ คือผู้น้อยต้องรับมาจากผู้ใหญ่
 8 ฝ่ายข้าพชนั้นมนุษย์ที่ต้องตายยังได้รับสืบทอดหนึ่ง แต่ฝ่ายข้าพชนั้นท่านผู้เดียวได้รับ
 และมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่านยังมีชีวิตอยู่
 9 ถ้าจะพูดไปอีกอย่างหนึ่งก็ว่า เลวี่นั้นที่รับสืบทอดนั้นก็ยังได้ถวายสืบทอดหนึ่งทางอับราฮัม
 10 เพราะว่าขณะนั้นเขายังอยู่ในเอาของบรรพบุรุษ ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม
 11 เหตุฉะนั้นถ้าเมื่อจะถึงความสำเร็จใดในทางตำแหน่งปุโรหิตที่สืบมาจากตระกูลเลวี
 (ด้วยว่าประชาชนได้รับพระราชบัญญัติโดยทางตำแหน่งนี้)
 ที่ไหนจะต้องการให้มีปุโรหิตอีกตามอย่างเมลคีเซเดคเล่า ซึ่งมีได้เรียกตามอย่างอาโรน
 12 เพราะเมื่อตำแหน่งปุโรหิตเปลี่ยนแปลงไปแล้ว
 พระราชบัญญัติก็จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย
 13 เพราะว่าท่านที่เรากล่าวถึงนั้นมาจากตระกูลอื่น
 ซึ่งเป็นตระกูลที่ยังไม่มีผู้ใดเคยทำหน้าที่ปรนนิบัติที่แท่นบูชาเลย
 14 เพราะเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า
 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นได้ทรงสืบเชื้อสายมาจากตระกูลยูดาห์
 โมเสสไม่ได้ว่าจะมีปุโรหิตมาจากตระกูลนั้นเลย
 15 และข้อนี้ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นอีก
 เมื่อปรากฏว่ามีปุโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้นตามอย่างของเมลคีเซเดค
 16 ซึ่งมิได้ทรงตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติซึ่งเป็นบทบัญญัติสำหรับเนื้อหนัง
 แต่ตามฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่รู้สิ้นสุดเลย
 17 เพราะมีพยานกล่าวถึงท่านว่า "ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค"
 18 ด้วยว่าจริงแล้วพระบัญญัติที่มีอยู่เดิมนั้น ก็ได้ยกเลิกไป เพราะขาดฤทธิ์และไร้ประโยชน์
 19 เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้น ไม่ได้ทำอะไรให้ถึงความสำเร็จ แต่ได้นำความหวังอันดีกว่าเข้ามา
 และโดยความหวังนั้นเราทั้งหลายจึงเข้ามาใกล้พระเจ้า
 20 ที่ว่าดีกว่านั้นก็เพราะว่า ปุโรหิตคนนั้นได้ทรงตั้งขึ้นโดยทรงปฏิญาณไว้
 21 (บรรดาปุโรหิตเหล่านั้นไม่มีการกล่าวปฏิญาณเมื่อเขาเข้ารับตำแหน่ง
 แต่ส่วนปุโรหิตนี้มีกล่าวปฏิญาณจากพระองค์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิญาณแล้ว
 และจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า "ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค"')
 22 พระเยซูก็ได้ทรงเป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใด

23 แท้จริงส่วนปุโรหิตเหล่านั้นก็ได้ทรงตั้งขึ้นไว้หลายคน เพราะว่าความตายได้ขัดขวางไม่ให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งเรื่อยไป
24 แต่ฝ่ายพระองค์นี้ โดยเหตุที่พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์จึงไม่แปรปรวน
25 ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิตย์ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้น ให้ได้รับความรอด
เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ เพื่อเสนอความไถ่คนเหล่านั้น
26 มหาปุโรหิตชั้นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอุบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์
27 พระองค์ไม่ต้องทรงนำเครื่องบูชามาทุกวันๆดังเช่นมหาปุโรหิตอื่นๆ ผู้ซึ่งถวายสำหรับความผิดของตัวเองก่อน แล้วจึงถวายสำหรับความผิดของประชาชน ส่วนพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว คือเมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง
28 ด้วยว่าพระราชาธิบดีผู้นั้นได้แต่งตั้งมนุษย์ที่อ่อนกำลังขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่คำทรงบัญญัตินั้นซึ่งมาภายหลังพระราชบัญญัติ ได้ทรงแต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิตย์

Chapter 8

1 บัดนี้ ในเรื่องที่เรามาพูดมาแล้วนั้น ข้อสรุปนั้นคือว่า เรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้เอง ผู้ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์
2 เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานบริสุทธิ์ และในพลับพลาแห่งซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง
3 เพราะว่าทรงตั้งมหาปุโรหิตทุกคนขึ้นเพื่อให้ถวายของกำนัลและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดถวายด้วย
4 ถ้าพระองค์ทรงอยู่ในโลก พระองค์ก็จะไม่ได้ทรงเป็นปุโรหิต เพราะว่ามิได้ทรงถวายของกำนัลตามพระราชบัญญัติอยู่แล้ว
5 ปุโรหิตเหล่านั้นปฏิบัติตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนพระเจ้าได้ทรงสั่งแก่โมเสสครั้งเมื่อท่านจะสร้างพลับพลานั้นว่า "ดูเถิด จงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่เราเห็นแก่ท่านบนภูเขา"
6 แต่ว่าพระองค์ได้ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาอันประเสริฐกว่าเก่า เพราะได้ทรงตั้งขึ้นโดยพระสัญญาอันดีกว่าเก่าเท่าใด บัดนี้พระองค์ก็ได้ตำแหน่งอันเลิศกว่าเก่าเท่านั้น
7 เพราะว่าถ้าพันธสัญญาเดิมนั้นไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีพันธสัญญาที่สองอีก
8 ด้วยว่าพระเจ้าตรัสดีเขาว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า "ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอล และวงศ์วานยูดาห์
9 ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย เมื่อเราจับมือเขาเพื่อนำเขามาจากแผ่นดินอียิปต์ เพราะว่าเขาเหล่านั้นไม่ได้มาน้อยในพันธสัญญาของเราอีกต่อไปแล้ว เราจึงได้ละเขาไว้" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ
10 "นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส "เราจะบรรจราชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป้นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา
11 และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า 'จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า' เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด
ตั้งแต่น้ำตาด้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด
12 เพราะเราจะกรุณาต่อการธรรมของเขา และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป"
13 เมื่อพระองค์ตรัสถึง "พันธสัญญาใหม่" พระองค์ทรงถือว่า พันธสัญญาเดิมนั้นพ้นสมัยไปแล้ว และสิ่งที่พ้นสมัยและเก่าไปแล้วนั้น ก็พร้อมที่จะเสื่อมสูญไป

Chapter 9

1 แท้จริงถึงแม้พันธสัญญาเดิมนั้นก็ยังได้มีกฎสำหรับการปรนนิบัติในพิธีนมัสการ และได้มีสถานอันบริสุทธิ์สำหรับโลกนั้น
2 เพราะว่าได้มีพลับพลาสร้างขึ้นตกแต่งเสร็จแล้ว คือห้องชั้นนอก ซึ่งมีต้นประทีป โต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์ ห้องนี้เรียกว่าที่บริสุทธิ์
3 และภายในม่านชั้นที่สองมีห้องพลับพลาซึ่งเรียกว่า ที่บริสุทธิ์ที่สุด
4 ห้องนี้มีม่านทองคำสำหรับถวายเครื่องหอม และมีที่บนพันธสัญญาหุ้มด้วยทองคำทุกด้าน ในที่นั้นมีโต๊ะทองคำใส่มาเน และไม้เท้าของอาโรนที่ออกข้อ และมีแผ่นศิลาพันธสัญญา
5 และเหนือที่บนนี้มีรูปเควบแห่งสงาราศีลคมพระที่นั่งพระกรุณานั้น สิ่งเหล่านี้เราจะพรรณนาให้ละเอียดในที่นี้ไม่ได้
6 แล้วเมื่อจัดตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้อย่างนั้นแล้ว พวกปุโรหิตก็เข้าไปในพลับพลาห้องที่หนึ่งทุกครั้งที่ปรนนิบัติพระเจ้า
7 แต่ในห้องที่สองนั้นมิมีมหาปุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าไปได้ปีละครั้ง และต้องนำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อความผิดของประชาชนด้วย
8 อย่างนั้นแหละ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงว่า ทางซึ่งจะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นไม่ได้ปรากฏแจ้ง คราวเมื่อพลับพลาเดิมยังตั้งอยู่
9 พลับพลาเดิมเป็นเครื่องเปรียบสำหรับในเวลานั้น คือมีการถวายของให้และเครื่องบูชา ซึ่งจะทำให้ใจนั้นจล้นผิตและชอบของถวายนั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้
10 ซึ่งเป็นแต่เพียงของกินของดื่ม และพิธีชำระล้างต่างๆ และเป็นพิธีสำหรับเนื้อหนังที่ได้บัญญัติไว้จนกว่าจะถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลงใหม่
11 แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐซึ่งมาถึงโดยทางพลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่าแต่ก่อน ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ

และพูดได้ว่ามิได้เป็นอย่างของโลกนี้
12 พระองค์เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์มิได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาปส่วนันตร์แก่เรา
13 เพราะถ้าเลือดวัวตัวผู้และเลือดแพะ และเถาของลูกโคตัวเมีย ที่ประพรมลงบนคนบาปสามารถชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้
14 มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าไรพระโลหิตของพระคริสต์ โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงถวายพระองค์เองแด่พระเจ้าเป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ จะได้ทรงชำระใจนั้นจล้นผิตและชอบของท่านทั้งหลายให้พ้นจากการประพฤติที่ตายแล้ว เพื่อจะได้ปฏิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
15 เพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เมื่อมีผู้หนึ่งตายสำหรับที่จะได้การละเมิดของคนที่ได้ละเมิดต่อพันธสัญญาเดิมนั้นแล้ว คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับมรดกอันนรันดร์ตามพระสัญญา
16 เพราะว่าในกรณีที่เกี่ยวข้องกับหนี้สินนักกรรม ผู้ทำหนี้สินนั้นก็ต้องถึงแก่ความตายแล้ว
17 เพราะว่าเมื่อคนตายแล้วหนี้สินนักกรรมนั้นจึงได้ได้ มิฉะนั้นเมื่อผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่หนี้สินนักกรรมนั้นก็ได้ไม่ได้
18 เหตุฉะนั้นพันธสัญญาเดิมก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้นไว้โดยปราศจากเลือด
19 เพราะว่าเมื่อโมเสสประกาศข้อบังคับทุกข้อแก่บรรดาพลไพร่ตามพระราชบัญญัติแล้ว ท่านจึงได้อาเลือกลูกวัวและเลือดลูกแพะกับน้ำ และเอาชนแกะสีแดงและต้นหุสมมาประพรมหนังสือม้วนนั้นกับทั้งบรรดาคนทั้งปวง
20 กล่าวว่ "นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย"
21 แล้วท่านก็เอาเลือดประพรมพลับพลากับเครื่องใช้ทุกชนิดในการปฏิบัติเช่นเดียวกัน
22 และตามพระราชบัญญัติถือว่า เกือบทุกสิ่งจะถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่ได้โลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย
23 เหตุฉะนั้นจึงจำเป็นต้องชำระแบบจำลองของสวรรค์ โดยได้เครื่องบูชาอย่างนี้ แต่ว่าของจริงในสวรรค์นั้น ต้องชำระด้วยเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาเหล่านั้น
24 เพราะว่าพระคริสต์มิได้เสด็จเข้าไปในสถานທີ່บริสุทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ อันเป็นแบบจำลองจากของจริง แต่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั่นเอง และบัดนี้ทรงปรากฏว่าเพะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย
25 พระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์เองซ้ำอีก เหมือนอย่างมหาปุโรหิตที่เข้าไปในที่บริสุทธิ์ทุกปีๆ นำเอาเลือดซึ่งไม่ใช่โลหิตของตัวเองเข้าไปด้วย
26 มิฉะนั้นพระองค์คงต้องทนทุกข์ทรมานบ่อยๆตั้งแต่สร้างโลกมา แต่ว่าเดี๋ยวนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏในเวลาที่สุดนี้ครั้งเดียว เพื่อจะได้กำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา
27 มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่าจะต้องตายคนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็จะมีการพิพากษานั้นใด
28 พระคริสต์จึงต้องถวายพระองค์เองคนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาความบาปของคนเป็นอันมาก แล้วพระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สองปราศจากความบาปแก่บรรดาคนที่โดยพระองค์ให้เขาถึงความรอดนั้นนั้น

Chapter 10

1 โดยเหตุที่พระราชบัญญัตินั้นได้เป็นแต่เงาของสิ่งที่จะมาภายหลัง มีทั้งตัวจริงของสิ่งนั้นทีเดียว พระราชบัญญัตินั้นจะใช้เครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปีๆเสมอมากระทำให้ผู้ถวายสักการบูชานั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้
2 เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้ เขาคงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ เพราะถ้าผู้นมัสการนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว เขาคงจะไม่รู้สึกว่ามีบาปอีกต่อไป
3 แต่การถวายเครื่องบูชานั้นเป็นเหตุให้ระลึกถึงความบาปทุกปีๆ
4 เพราะเลือดวัวผู้และเลือดแพะไม่สามารถชำระความบาปได้
5 ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์ได้ตรัสว่า "เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมกายสำหรับข้าพระองค์
6 เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย
7 แล้วข้าพระองค์ทูลว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์" (ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์)
8 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้วว่า "เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงประสงค์และไม่ทรงพอพระทัย" ซึ่งเขาได้บูชาตามพระราชบัญญัตินั้น
9 แล้วพระองค์จึงตรัสว่า "ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์" พระองค์ทรงยกเลิกระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่
10 โดยน้ำพระทัยนั้นเองที่เราทั้งหลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น
11 ฝ่ายปุโรหิตทุกคนก็ยืนปฏิบัติอยู่ทุกวันๆและนำเอาเครื่องบูชาอย่างเดียวกันมาถวายเนื่องๆ เครื่องบูชานั้นจะยกเอาความบาปไปเสียไม่ได้เลย
12 ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงหนเดียวซึ่งได้ให้เป็นนิตย์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า
13 ตั้งแต่นั้นไปพระองค์คอยอยู่จนถึงบรรดาศัตรูของพระองค์จะถูกปราบลงเป็นที่รองพระบาทของพระองค์
14 เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำไถ่คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิตย์
15 และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานให้แก่เราด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า
16 "นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับเขาทั้งหลายภายหลังสมัยนั้น" องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส

"เราจะบรรจฺราหฺบัญญัติของเรำไว้ไนจิตใจของเขำทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ที่ไนดวงใจของเขำทั้งหลาย 17 และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขำอีกต่อไป" 18 ดังนั้นเมื่อมีการลบบาปแล้วก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาใดบำปอีกต่อไป 19 เหตุฉะนั้นที่นี้้องทั้งหลาย เมื่อเรำมีใจกล้ำที่จะเข้าไปไนที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู 20 ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเรำทั้งหลายโดยมำนัน คือเหนือหน้ของพระองค์ 21 และครั้นเรำมีมหาปรีทิตสำหรับครอบครัวของพระเจ้าแล้ว 22 ก็ให้เรำเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูกประพรมชำระพ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย และมีกลยล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์ 23 ให้เรำยึดมั่นไนความเชื่อที่เรำพึ่งหลายรับไว้นัน โดยไม่หวั่นไหว (เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงประทานพระสัญญาไนทรงสถิตย์ชื่อ) 24 และให้เรำพิจารณาดูกันและกัน เพื่อเป็นเหตุให้มีความรักและกระทำการดี 25 ซึ่งเรำเคยประชุมกันนั้นอย่าให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น แต่จงเตือนสติกันและกัน และให้หมำยก็ขึ้นเมื่อท่นทั้งหลายเห็นวันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว 26 เมื่อเรำได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว แต่เรำยังขึ้นทำผิดอีก เครื่องบูชาใดบำปก็จะไม่มีเหลืออยู่เลย 27 แต่จะมีคามหวาดกลัวไนการรอคอยการพิพากษาโทษและไฟอันร้ายแรง ซึ่งจะกินเอาบรรดาคนที่ขัดขวางนั้นเสีย 28 คนที่ได้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของโมเสสนัน ถ้ามีพยานสักสองสามปาก ก็จะต้องตายโดยปราศจากความเมตตา 29 ท่นทั้งหลายจิตดูซิว่าคนที่เทียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และดูหมิ่นพระโลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์ถือว่าเป็นสิ่งชั่ว และประมาทต่อพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณ ควรจะถูกลงโทษหมำยยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด 30 เพราะเรำรู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า 'การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ดรัส' และได้ตรัสอีกว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์' 31 การตกอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว 32 แต่ท่นทั้งหลายจงระลึกถึงทรงกว่าก่อนนั้น หล้งจากที่ท่นได้รับความสว่างแล้ว ท่นได้จดทนต่อความยากลำบากอย่างใหญ่หลวง 33 บางที่ท่นก็ถูกประจานให้อับอายขายหน้าและถูกข่มเหง บางที่ท่นก็ร่วมทุกข์กับคนที่ถูกข่มเหงนั้น 34 เพราะว่ท่นทั้งหลายมีใจเมตตาต่อข้าพเจ้าไนเมื่อข้าพเจ้าต้องถูกขังไว้ และเมื่อมีคนปล้นชิงเอาทรัพย์สินของของท่นไป ท่นก็ยอมให้ด้วยใจยินดี เพราะท่นรู้แล้วว่า ท่นมีทรัพย์สมบัติที่ประเสริฐกว่าและถาวรกว่านั้นอีกไนสวรรค์ 35 เหตุฉะนั้นขออย่าได้ละทิ้งความไว้วางใจของท่น ซึ่งมีบำเหน็จอันยิ่งใหญ่ 36 ด้วยว่าท่นทั้งหลายต้องการความเพียร เพื่อว่าครั้นท่นกระทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จได้ ท่นจะได้รับตามคำทรงสัญญา 37 'เพราะอีกไม่นานพระองค์ผู้จะเสด็จมาก็จะเสด็จมาและไม่ทรงชักช้า 38 แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ และถ้าผู้ใดเสื่อมถอย ใจของเรำจะไม่มีความพอใจไนคนนั้นเลย' 39 แต่เรำทั้งหลายไม่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่กลัวยอดหยั่งถึงความพิณศ แต่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่เชื่อจนให้จิตวิญญาณถึงที่รอด

Chapter 11

1 บัดนี้ความเชื่อคือความแนใจไนสิ่งที่เรำหวังไว้ เป็นความรู้สึกลั่นใจว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นจริง 2 โดยความเชื่อนี้เอง พวกบรรพบุรุษก็ได้รับการรับรอง 3 โดยความเชื่อนี้เอง เรำจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างกลบจักรวาลด้วยพระดำรัสของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มีมองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น 4 โดยความเชื่อ อาแบลนั้นจึงได้นำเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของอาดินมาถวายแด่พระเจ้า เพราะเหตุเครื่องบูชานั้นจึงมีพยานว่าท่นเป็นคนชอบธรรม คือพระเจ้าทรงเป็นพยานแก่ชองถวายของท่น โดยความเชื่อนี้้น แม้ว่าอาแบลตายแล้วท่นก็ยังอยู่ต่ออยู่ 5 โดยความเชื่อ เอโนคจึงถูกรับขึ้นไป เพื่อไม่ให้ท่นประสบกับคามตาย ไม่มีผู้ใดพบท่น เพราะพระเจ้าทรงรับท่นไปแล้ว ก่อนที่ทรงรับท่นขึ้นไปนั้นพยานว่า ท่นเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า 6 แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นทีพอพระทัยของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่ามีผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์ 7 โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนโนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่นมีใจเกรงกลัวจึงแจ้งเตือนนาว่า เพื่อช่วยครอบครัวของท่นให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่นจึงได้ปราบโทษแก่โลก และได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ 8 โดยความเชื่อ เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัมออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่นจะรับเป็นมรดก ท่นได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไปโดยไม่รู้ไม่ว่าจะไปทางไหน 9 โดยความเชื่อ ท่นได้พำนักไนแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น คืออาศัยอยู่ในถิ่นที่กับอิสอัคและยาโคบซึ่งเป็นทายาทด้วยกันกับท่นไนพระสัญญาอันเดียวกันนั้น 10 เพราะว่ท่นได้คอยอยู่เพื่อจะได้เมืองที่มีราก ซึ่งพระเจ้าเป็นนายช่างและเป็นผู้ทรงสร้างขึ้น 11 โดยความเชื่อ นางซาร่าแห่งฮั่นกันจึงได้รับพลัสต์ังครรภ์และได้คลอดบุตรเมื่อชรามากแล้ว

เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สถิตย์ชื่อ 12 เหตุฉะนั้น คนเป็นอันมากดูจดานในท้องฟ้า และดูเมฆทรายที่ทะเลซึ่งนับไม่ได้ได้บังเกิดแต่ชายคนเดียว และชายคนนั้นก็เท่ากับคนที่ตายแล้วด้วย 13 บรรดาคนเหล่านี้ได้ตายไปในระหว่างที่เชื่ออยู่ ยังไม่ได้รับผลตามพระสัญญาทั้งหลายนั้น แต่ได้ได้เห็นพระสัญญาแต่ไกล 14 เพราะคนที่พูดอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า เขากำลังแสวงหาเมืองที่จะได้เป็นของเขา 15 และแท้จริงถ้าเขาคิดถึงบ้านเมืองที่เขาจากมานั้น เขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปได้ 16 แต่บัดนี้เขาปรารถนาที่จะอยู่ในเมืองที่ประเสริฐกว่านั้น คือเมืองสวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงมิได้ทรงละอวยเมือเขาเรียกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของเขา เพราะพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับเขาแล้ว 17 โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมถูกลองใจก็ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา นั้นแหละท่นผู้ได้รับพระสัญญานั้นไว้ก็ได้ถวายบุตรชายคนเดียวของตน 18 คือบุตรที่มีพระดำรัสไว้ว่า 'เขาจะเรียกชื่อสยของเจ้าทางสยอิสอัค' 19 ท่นเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากความตายได้ และท่นได้รับบุตรนั้นกลับคืนมาอีก ประหนึ่งว่าบุตรนั้นเป็นขึ้นมาจากตาย 20 โดยความเชื่อ อิสอัคได้ถวายพรแก่ยาโคบและเอซาว คือเกี่ยวกับเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดภายหลังนั้น 21 โดยความเชื่อ ยาโคบเมื่อจะตายได้วยพรแก่บุตรชายทั้งสองของโยเซฟ และได้มนัสการขณะที่กำลังอยู่บนหัวไม้เท้าของท่าน 22 โดยความเชื่อ โยเซฟเมื่อกำลังจะตายได้กล่าวถึงการที่ชนชาติอิสราเอลจะออกไป และได้มีคำส่งไว้เรื่องกระดูกของท่าน 23 โดยความเชื่อ เมื่อโมเสสบังเกิดมาแล้ว บิดามารดาได้ซ่อนท่นไว้ถึงสามเดือน เพราะเห็นว่าเป็นเด็กรูปร่าง และไม่ได้กล่าวคำสาปของกษัตริย์นั้น 24 โดยความเชื่อ ครั้นโมเสสวัฒนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์ 25 ท่นเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า แทนการเรียงสำราญไนความบาปสักเวลาหนึ่ง 26 ท่นถือว่าความอภัยของพระคริสต์ประเสริฐกว่าลึงทรมไนประเทศอียิปต์ เพราะท่นหวังบำเหน็จที่จะได้รับนั้น 27 โดยความเชื่อ ท่นได้ออกจากประเทศอียิปต์ โดยมีได้เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่นยอมทนอยู่เหมือนประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไ้ทรงปรากฏแก่ตา 28 โดยความเชื่อ ท่นได้ถือเทศกาลปัสกาและพิธีประพรมเลือด เพื่อมิให้องค์พธูฆตผู้ประหารบุตรหัวปีมาถูกต้องพวกอิสราเอลได้ 29 โดยความเชื่อ พวกอิสราเอลได้ข้ามทะเลแดงเหมือนกว่าเดินบนดินแห้ง แต่เมื่อพวกอียิปต์ได้ลองเดินตามดูบ้าง ก็ม่นำตายหมด 30 โดยความเชื่อ เมื่อพวกอิสราเอลล่อมกำแพงเมืองเยรีโคไว้ถึงเจ็ดวันแล้ว กำแพงเมืองก็พังลง 31 โดยความเชื่อ ราห์บหญิงแพศยาจึงมิได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่มีได้เชื่อ เมื่อนางได้ต้อนรับคนสอดแนมนั้นไว้อย่างสันติ 32 และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึงเกิดโอน บารัค แซมสัน เยธทาห์ ดาวิด และซามูเอล และศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย 33 โดยความเชื่อ ท่นเหล่านั้นจึงได้มีชัยเหนืออาณาจักรต่างๆ ได้กระทำการชอบธรรม ได้รับพระสัญญา ได้ปิดปากสิงโต 34 ได้ขับไฟให้ไม่อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ ความอ่อนแอของท่นก็กลับเป็นความเข้มแข็ง มีกำลังความสามารถในการทำสงคราม ได้ตีกองทัพประเทศอื่นๆแตกพ่ายไป 35 พวกผู้หญิงก็ได้รับคนพวกของนางที่ตายแล้วกลับเป็นขึ้นชีวิตขึ้นมามาก บางคนก็ถูกทรมาน แต่ก็ไม่ยอมรับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันประเสริฐกว่า 36 บางคนถูกทดลองโดยคำเย้ายยและถูกลูกโบยตี และยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย 37 บางคนถูกหินขว้าง บางคนก็ถูกเสียเป็นท่อนๆ บางคนถูกทดลอง บางคนก็ถูกฆ่าด้วยดาบ บางคนก็ย่ำสู้จรไปนุ่งหม่นเหงะและหน้แห้ง อดอยกร ทนทุกข์ทรมานและทนการเคียดแค้น 38 (โลกไม่สมกับคนเช่นนั้นเลย) เขาทนแรงไปไนถิ่นทุรกันดารและตามภูเข และอยู่ตามถ้ำและตามโพรง 39 คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดีโดยความเชื่อของเขา แต่เขาก็ยังมิได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้ 40 ด้วยว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมการอย่างดีกว่าไว้สำหรับเรำทั้งหลาย เพื่อไม่ให้เขาทั้งหลายถึงที่สำเร็จนอกจากเรำ

Chapter 12

1 เหตุฉะนั้น ครั้นเรำมีพยานหมู่ใหญ่ออย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เรำที่ของหนักทุกสิ่งที่ยึดต้องอยู่ และการผิดที่เราหมำยกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรำนั้น ให้เรำวิ่งด้วยความเพียรพยายาม 2 หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเรำสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้าัน พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือความพลอยไม่เป็นสิ่งที่สำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว 3 ด้วยว่าท่นทั้งหลายจงพิจารณาถึงพระผู้ได้ทรงทนเอาการตีเตียนนินทาแห่งคนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด เพื่อท่นทั้งหลายจะไม่อ่อนระอาใจไป 4 ท่นทั้งหลายยังมิได้รบสู้กับความบาปจนถึงโลหิตตก 5 และท่นได้ลิ้มคำเตือนนั้นเสีย ซึ่งได้เตือนท่นเหมือนกับเตือนบุตรว่า 'บุตรชายของเราอย่าอยู่ดูหมิ่นการติสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าระอาใจเมื่อพระองค์ทรงตีเตียนท่นนั้น 6 เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงฝืนดีผู้นั้น' 7 ถ้าท่นทั้งหลายทนเอาการติสอน พระเจ้าย่อมทรงปฏิบัติต่อท่นเหมือนท่นเป็นบุตร ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่ไม่ได้ติสอนเขาบ้าง

8 แต่ที่ท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกติสอนเช่นเดียวกับคนทั้งปวง ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ

9 อีกประการหนึ่ง เราทั้งหลายได้มีบิดาตามเนื้อหนังที่ได้ติสอนเรา และเราจึงได้นับถือบิดานั้น ยิ่งกว่านั้นอีก เราควรจะได้ยำเกรงนับนอบต่อพระบิดาแห่งจิตวิญญาณและจำเรอชีวิตมิใช่หรือ

10 เพราะแท้จริงบิดาเหล่านั้นที่สอนเราเพียงชั่วเวลาเล็กน้อย ตามความเห็นดีเห็นชอบของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงติสอนเราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อให้เราได้เข้าส่วนในความมั่งคั่งของพระองค์

11 ดังนั้นการติสอนทุกอย่างเมื่อกำลังถูกอยู่นั้นไม่เป็นการสิ้นใจเลย แต่เป็นการเสาะใจ แต่ภายหลังก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง

12 เพราะเหตุนั้น จงยกมือที่อ่อนแรงขึ้น และจงให้หัวเข่าที่อ่อนล้ามีกำลังขึ้น

13 และจงกระทำทางที่ท่าของท่านจะเดินไปนั้นให้ตรงไป เพื่ออาการที่ท่านทั้งหลายจะได้ก้าวรีบขึ้น และจะได้หายเป็นปกติ

14 จงอุทิศสิ่งที่จะสงบสุขอยู่กับคนทั้งปวง และที่จะได้ในบริสุทธิ ด้วยว่านอกจากนั้นไม่มีใครจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

15 และจงระวังให้ดีเกรงว่าจะมีบางคนที่ลบล้างเสียงจากพระกรุณาคุณของพระเจ้า และเกรงว่าจะมีรากคมขึ้นแซมขึ้นมาทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ท่าน และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากมกลินไป

16 และเกรงว่าจะมีคนกระทำการฝ่าฝืนพระวจนะหรือคนประมาทเหมือนอย่างเอซาอู ผู้ได้เอาสิทธิของบุตรหัวปีนั้นขายเสียเพราะเห็นแก่อาหารคำเดียว

17 เพราะท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้ว ต่อมาภายหลังเมื่อเอซาอูอยากได้รับพรนั้นเป็นมรดก เขาก็ได้รับคำปฏิเสธ เพราะเขาไม่มีหนทางแก้ไขเลย ถึงแม้ว่าได้กลับใจแสวงหาหน้าตาไหล

18 ท่านทั้งหลายไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องใจ และที่ได้ไ้ใหม่ไฟแล้ว และถึงที่ต่ำ ถึงที่มีมืดมืด และถึงที่ลมพายุ

19 และถึงเสียงแตร และถึงพระสุรเสียงตรัส ซึ่งคนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วได้อ่อนน้อมขอไม่ให้ตรัสแก่เขาอีก

20 (เพราะว่าข้อความที่ทรงบัญญัติไว้ั้นเขาทนไม่ได้ คือที่ว่า "แม้แต่สัตว์ดำและต้องถูกเขานั้นก็ต้องถูกขว้างด้วยก้อนหินให้ตาย หรือแทงทะลุด้วยแหลนให้ตาย")

21 สิ่งที่เราเห็นนั้นน่ากลัวจริงจนโมเสสเองก็กล่าวว่า "ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น")

22 แต่ท่านทั้งหลายได้มาถึงภูเขาสิโยน และมาถึงเมืองของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้

23 และมาถึงที่ชุมนุมอันใหญ่และมาถึงคริสตจักรของบุตรหัวปี ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว และมาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาคนทั้งปวง และมาถึงจิตวิญญาณของคนชอบธรรมซึ่งได้ความสมบูรณ์แล้ว

24 และมาถึงพระเยซูผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตประหมทที่มีเสียงร้องอันประเสริฐกว่าเสียงโลหิตของอาเบล

25 จงระวังให้ดี อย่าปฏิเสธไม่ยอมฟังพระองค์ผู้ตรัสนั้น เพราะว่าถ้าเขาเหล่านั้นที่ปฏิเสธไม่ยอมฟังคำเตือนของพระองค์ที่พื้นแผ่นดินโลกไม่ได้พ้นโทษ ถ้าเรานั้นหนีจากพระองค์ผู้ทรงเตือนจากสวรรค์ เราทั้งหลายก็จะไม่ได้พ้นโทษมากยิ่งขึ้นอีก

26 พระสุรเสียงของพระองค์คราวนั้นได้บันดาลให้แผ่นดินหวั่นไหว แต่บัดนี้พระองค์ได้ตรัสสัญญาไว้ว่า "อีกครั้งหนึ่งเราจะกระทำให้หว่าดหวั่นไหว มีทั้งแผ่นดินโลกแห่งเดียว แต่ทั้งสวรรค์ด้วย"

27 และพระดำรัสที่ตรัสไว้ว่า "อีกครั้งหนึ่ง" นั้น แสดงว่าสิ่งที่หวั่นไหวนั้นจะถูกกำจัดเสีย เหมือนกับสิ่งที่ทรงสร้างให้มีขึ้น เพื่อให้สิ่งที่ไม่หวั่นไหวคงเหลืออยู่

28 เหตุฉะนั้น ครั้นเราได้อ่านจักรที่ไมหวั่นไหวมาแล้ว ก็ให้เราขอบพระคุณ เพื่อเราจะได้ปฏิบัติพระเจ้าตามชอบพระทัยของพระองค์ ด้วยความเคารพและยำเกรง

29 เพราะว่าพระเจ้าของเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ

Chapter 13

1 จงให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่ต่อกันเสมอไป

2 อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว

3 จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ถูกจำจองอยู่ เหมือนหนึ่งว่าท่านทั้งหลายก็ถูกจำจองอยู่กับเขา จงระลึกถึงคนทั้งหลายที่ถูกเคียวเคียว

เหมือนหนึ่งว่าเป็นตัวของท่านเองซึ่งมีร่างกายเหมือนอย่างเขาด้วย

4 การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน แต่คนที่ล่วงประเวณีและคนเล่นชู้นั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา

5 ท่านจงพ้นจากการรักเงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า "เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย"

6 เพื่อว่าเราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้ละ'

7 ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ปลงรองท่าน ผู้ซึ่งได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าแก่ท่าน และจงพิจารณาดูผลปลายทางของเขา แล้วจงตามอย่างความเชื่อของเขา

8 พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลานานนี้ และเวลานั้น และต่อไปเป็นนิกาล

9 อย่างหลงไปตามคำสอนต่างๆที่แปลกๆ

เพราะว่าเป็นการดีอยู่แล้วที่จะให้กำลังใจเข้มแข็งขึ้นด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยอาหารการกิน ซึ่งไม่เคยเป็นประโยชน์แก่คนที่หลงติดอยู่เลย

10 เรามีแท่นบูชาแท่นหนึ่ง และคนที่ปรนนิบัติในพลับพลา นั้นไม่มีสิทธิ์ที่จะรับประทานของจากแท่นนั้นได้

11 เพราะร่างของสัตว์เหล่านั้นที่มหาบุรุษได้เอาเลือดเข้าไปในสถานบริสุทธิ์เพื่อเป็นเครื่องบูชา

ได้มาป็นัน ก็ต้องเอาไปเผาเสียนอกค่าย

12 เหตุฉะนั้น พระเยซูก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานภายนอกประตูเมืองเช่นเดียวกัน เพื่อทรงชำระประชาชนให้บริสุทธิด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง

13 เพราะฉะนั้น ให้เราทั้งหลายออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น และยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระองค์

14 เพราะว่านี่ที่เราไม่มีเมืองที่ถาวร แต่เราแสวงหาเมืองที่จะมีในภายหน้า

15 เหตุฉะนั้น ให้เราถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้าตลอดไปโดยทางพระองค์นั้น คือผลแห่งริมฝีปากที่ขอบพระคุณพระนามของพระองค์

16 แต่อย่าลืมที่จะกระทำการดี และที่จะแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

17 ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของคนเหล่านั้นที่ปกครองท่าน ด้วยว่าท่านเหล่านั้นคอยระวังจิตวิญญาณของท่าน เหมือนกับผู้ที่ต้องรายงาน เพื่อเขาจะได้นำการนี้ด้วยความชื่นใจ ไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ

เพราะที่ท่านเหล่านั้นก็จะไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านทั้งหลาย

18 จงอธิษฐานเพื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่า เรามีใจนิจยผัดและชอบดีอยู่แล้ว และปรารถนาที่จะปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์ในทุกอย่าง

19 และข้าพเจ้าวิงวอนท่านมากยิ่งขึ้นให้กระทำเช่นนั้น

เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับท่านโดยเร็ว

20 บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญานิรันดร์นั้น

21 ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายสมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้ปฏิบัติตามนำพระทัยของพระองค์ และทรงทำงานในท่านทั้งหลายให้เป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ขอสงาริจซึ่งมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิรันดย์ เอเมน

22 ที่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้เพียรฟังคำเตือนสตินี้

เพราะข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายมาถึงท่านทั้งหลายเพียงไม่กี่คำเท่านั้น

23 ท่านทั้งหลายจงรู้ด้วยว่า ที่โมธิน้องชายของเรา ได้รับการปล่อยเป็นอิสระแล้ว ถ้าเขามาถึงเรา ข้าพเจ้าก็จะมาพบท่านทั้งหลายพร้อมกับเขา

24 ขอฝากความดีดีถึงมายังท่านเหล่านั้นที่ปกครองท่าน และวิสุทธิชนทั้งปวง พวกที่หนึ่งที่เป็นชาวอิตาลีก็ฝากความดีดีถึงมายังท่านทั้งหลาย

25 ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน *เขียนถึงชาวซิปรูจากประเทศอิตาลี และส่งโดยทิมธี*

JAMES

Chapter 1

1 ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า คำนับชนสิบสองตระกูลที่กระจัดกระจายอยู่นั้น

2 ที่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ในการทดลองต่างๆก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดี

3 เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความเพียร

4 และจงให้ความเพียรนั้นกระทำการจนสำเร็จ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นผู้สำเร็จครบถ้วนไม่ขาดสิ่งใดเลย

5 ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นขอลงมาจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงด้วยเต็มพระทัยและมีได้ทรงติว่า แล้วก็จะได้ทรงประทานให้แก่ผู้นั้น

6 แต่จงให้ผู้นั้นขอลงด้วยความเชื่อ อย่าสงสัยเลย เพราะသူที่สงสัยจะเป็นเหมือนคลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา

7 ผู้นั้นจงอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย

8 คนสองใจเป็นคนไม่มีลงในบรรดาทางทั้งหลายที่ตนประพฤตินั้น

9 ให้ที่น้องที่ต่ำต้อยขึ้นหมยินดีในการที่ทรงเชิดชูเขา

10 และคนมั่งมีก็จงขึ้นหมยินดีเมื่อตกต่ำลง เพราะว่าเขาจะต้องล่องล้นไปลงดอกหญ้า

11 เพราะเมื่อตะวันขึ้น ความร้อนอันแรงกล้าก็จะทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็ร่วงลง และความงามของมันก็สูญสิ้นไป คนมั่งมีจะเสื่อมสูญไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่นนั้นด้วย

12 ความสุขของมีแก่นคั้นที่สุหนการทดลอง เพราะเมื่อปรากฏว่าผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์

13 เมื่อผู้ใดถูกล่อลวงให้หลง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า "พระเจ้าทรงล่อลวงข้าพเจ้าให้หลง" เพราะว่าการล่อลวงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดให้หลงเลย

14 แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อลวง เมื่อตัณหาของตัวชักนำตนให้กระทำผิดแล้วตัวก็จะกระทำตาม

15 ครั้นตัณหาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปเจริญเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย

16 ที่น้องที่รักของข้าพเจ้า อย่าหลงผิดไปเลย

17 ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง

18 โดยทรงตั้งพระทัยแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวจนะแห่งความจริง เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น

19 ดังนั้น ที่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงให้ทุกคนไว้ในทางพหุ ด้านการพูด ด้านการโกรธ

20 เพราะว่าการโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้เกิดความชอบธรรมแก่พระเจ้า

21 เหตุฉะนั้น จงถอดทิ้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดกดิน และจงยอมใจรับพระวจนะที่ทรงปลุกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้

22 แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนที่มีประพฤติดตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น
ซึ่งเป็นการล่อลวงตนเอง
23 เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระวจนะ และไม่ได้ประพฤติตาม
ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตัวในกระจกเงา
24 ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเองแล้วไปเสีย และประเดี๋ยวก็ลืมว่าตัวเป็นอย่างไร
25 ฝ่ายผู้ใดที่พิจารณาดูในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันดีเลิศ
และจะตั้งอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟังแล้วหลงลืม แต่เป็นคนประพฤติตาม
คนนั้นจะได้ความสุขในการของตน
26 ถ้าผู้ใดในพวกท่านดูเหมือนว่าเกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เหนียวรั้งล้นของตนไว้
แต่หลอกลวงใจของตน การมีสการของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์
27 การมีสการที่บริสุทธิ์ก็ไร้ผลกับต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น
คือการเยียมเยียนเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน
และการรักษาตัวให้พ้นการล่อลวงของโลก

Chapter 2

1 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า การเชื่อในพระเยซูคริสต์ต้องจำพระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงสงวาราขึ้น
อย่าให้เป็นด้วยการเลือกหน้าคน
2 เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำและแต่งตัวดีเข้ามาในที่ประชุมของท่าน
และมีคนคนหนึ่งแต่งตัวซอมซ่อเข้ามาด้วย
3 และท่านสนใจคนที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า "เชิญท่านนั่งที่นั่นที่อันดีเกิด"
และท่านก็พูดกับคนคนหนึ่งว่า "แกลงยืนอยู่ที่นั่น" หรือ "จงนั่งแทนที่รองเท้าของเราเถิด"
4 พวกท่านเองมีแบ่งชั้นวรรณะ และกลายเป็นผู้วินิจฉัยด้วยใจชั่วหรือ
5 พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเถิด
พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมีเงินและความเชื่อ
และให้เป็นผู้รับมรดกแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รักพระองค์มิใช่หรือ
6 แต่ท่านทั้งหลายได้ดูถูกคนจน ไม่ใช่ดั่งกันงมีหรือที่กดขี่ท่านและลากตัวท่านไปขึ้นศาล
7 ไม่ใช่เขาเหล่านั้นหรือที่สบประมาทพระนามอันประเสริฐซึ่งได้เรียกท่าน
8 ถ้าท่านทั้งหลายดำรงตนตามพระราชบัญญัติอันดีเลิศตามพระคัมภีร์ที่ว่า
`จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' แล้ว ท่านทั้งหลายก็ประพฤติดีอยู่
9 แต่ถ้าท่านทั้งหลายเลือกหน้าคน ท่านก็กระทำความบาป เพราะตามพระราชบัญญัติ
ท่านก็เป็นผู้ละเมิดแล้ว
10 เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว
ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด
11 ด้วยว่าพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า `อย่าล่วงประเวณีฝ่าเมียเข' ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า
`อย่ากระทำการฆาตกรรม' แม้ท่านไม่ได้ล่วงประเวณีแต่ได้กระทำการฆาตกรรม
ท่านก็เป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ
12 ท่านทั้งหลายจงพูดและจงกระทำเช่นผู้ที่ได้รับการพิพากษาด้วยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ
13 เพราะว่าการศึกษาของเขามิกรุณาต่อผู้ที่มิแสดงความรู้สึก
แต่ความกรุณาย่อมมีชัยเหนือการศึกษา
14 พี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่ประพฤติตาม จะได้ประโยชน์อะไร
ความเชื่อจะช่วยผู้นั้นให้รอดได้หรือ
15 ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดเปลือยเปล่าอยู่และขัดสนอาหารประจำวัน
16 และมีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาว่า "เชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่นและอิ่มเถิด"
และไม่ได้ให้สิ่งซึ่งจำเป็นสำหรับร่างกายแก่เขา จะเป็นประโยชน์อะไรเล่า
17 ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าปราศจากการประพฤติ ก็ตายอยู่ในตัวเองแล้ว
18 แต่คงมีผู้ท่านว่า "ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการประพฤติ"
จงแสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากการประพฤติให้ข้าพเจ้าเห็น
และข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยการประพฤติของข้าพเจ้า
19 ท่านเชื่อว่ามิพระเจ้าองค์เดียว นั่นก็ดียอยู่แล้ว แม้พวกปีศาจก็เชื่อเช่นนั้น และกล่าวจนตัวสั่น
20 โอ คนไร้ค่า ท่านต้องการให้พิสูจน์หรือว่า ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติก็ตายแล้ว
21 เมื่ออับราฮัมบิดาของเราได้ถวายอิสอักรายของท่านบนแท่นบูชา
จึงได้ความชอบธรรมโดยการประพฤติไม่ใช่หรือ
22 ท่านทั้งหลายจงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้รวมกันกับการประพฤติของท่าน
และความเชื่อนั้นก็ถึงที่สำเร็จโดยการประพฤติ
23 และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า `อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า'
และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน" และท่านได้ชื่อว่า เป็น "สหายของพระเจ้า"
24 ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการประพฤติ
และมีได้ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว
25 เช่นเดียวกับท่านที่หญิงแพศยาก็ได้ความชอบธรรมเนื่องด้วยการประพฤติด้วยมิใช่หรือ
เมื่อนางได้รับรองผู้ส่งข่าวเหล่านั้น และส่งเขาไปเสียทางอื่น
26 เพราะกายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้นตายแล้วฉนั้นใด
ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติตามก็ตายแล้วด้วยฉนั้น

Chapter 3

1 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า อย่าให้เป็นการยากแก่ท่านทั้งหลายเลย
เพราะท่านก็รู้ว่าเราทั้งหลายจะได้รับการพิพากษาที่เข้มงวดกว่าผู้อื่น
2 เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดไปหลายอย่าง ถ้าผู้ใดมีได้ทำผิดทางวาจา
ผู้นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย
3 ดูเถิด เราเอามังหยีนใส่ปากม้าเพื่อใหมันเชื่องเรา เราก็นำมันไปให้ไปในไหนก็ได้ทั้งตัว
4 จงรู้เถิดด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป
เรอก็ยังหันไปมาด้วยหางเสือเลือกตามใจนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน

5 เช่นนั้นแหละสิ้นเป็นอวัยวะเล็กด้วย และพูดอวดอ้างการใหญ่ จงดูเถิด
ไฟนิดเดียวอาจเผาไหม้มากเท่าใด
6 และสิ้นนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งการชั่วช้าตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา
เป็นเหตุให้ทั้งกายมกลืนไป ทำให้วิญญาณแห่งธรรมชาติดเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟมาจากนรก
7 เพราะสัตว์เดียรฉานทุกชนิด ทั้งนก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ในทะเลก็เสี่ยงให้เชื่องได้
และมนุษย์ก็ได้เสี่ยงให้เชื่องแล้ว
8 แต่สิ้นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ สิ้นเป็นสัตว์ซึ่งยังบังคับไม่ได้
และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย
9 เราทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดาด้วยสิ้นนั้น และด้วยสิ้นนั้นเราก็กดขี่ดามมนุษย์
ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ตามพระฉายาของพระองค์
10 คำสรรเสริญและคำแห่งคำก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า
ไม่ควรถูให้เป็นเช่นนั้นเลย
11 บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ
12 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ
หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ
เช่นเดียวกันไม่มีบ่อน้ำพุจะให้เกิดทั้งน้ำจืดและน้ำจืดได้
13 ในพวกท่านผู้ใดมีสติปัญญาและประกอบด้วยความรู้
ก็ให้ผู้นั้นแสดงการประพฤติของตนด้วยกริยาอันดี มิให้อ่อนสุภาพประกอบด้วยปัญญา
14 แต่ถ้าท่านทั้งหลายมีใจฉลาดอันซมซนและอาการแก่งแย่งกันในใจของท่าน
อย่าอวดเลยและอย่าพูดมุสาต่อความจริง
15 ปัญญาเช่นนั้นไม่ได้มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาอย่างโลก และเป็นเดียรฉานด้นหา
และเป็นเช่นปีศาจ
16 เพราะว่าที่ใดมีความอิจฉาและการแก่งแย่งกัน
ที่นั่นก็มีความวุ่นวายและมีการกระทำชั่วช้าลามกทุกอย่าง
17 แต่ปัญญาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความสงบสุข สุภาพและว่าง่าย
เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลที่ดี ไม่เลือกหน้าคน ไม่หาข้อใจจด
18 และผลแห่งความชอบธรรมก็หวานลงในสันติสุขสำหรับผู้เหล่านั้นที่กระทำให้เกิดสันติสุข

Chapter 4

1 อะไรเป็นสาเหตุของสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในพวกท่าน
มิใช่ระคะตึกหาของท่านหรือที่ต่อสู้กันในอวัยวะของท่าน
2 ท่านทั้งหลายยกได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน ท่านโลกแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน
ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ
3 ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด หวังได้ไปเพื่อสนองระคะตึกหาของท่าน
4 ท่านทั้งหลายผู้ล่วงประเวณีชายหญิงเถย ท่านไม่รู้หรือว่า
การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก
ผู้นั้นก็ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้า
5 หรือท่านคิดว่าเป็นสิ่งไร้ประโยชน์หรือที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า
`พระวิญญาณที่ดำรงอยู่ในเราทั้งหลายมีความรู้สึกถึงทาง'
6 แต่พระองค์ได้ทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า
`พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม'
7 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงหมั่นใจยอมฟังพระเจ้า จงต่อสู้กับพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน
8 ท่านทั้งหลายจงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้ท่าน คนบาปทั้งหลายเถย
จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจเถย จงชำระใจของตนให้บริสุทธิ์
9 จงเป็นทุกขโศกเศร้าและร้องไห้ จงให้การทูลว่าเราะของตนกลับกลายเป็นการโศกเศร้า
และความปิติยินดีของตนกลับกลายเป็นความเศร้าสลด
10 ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า
และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น
11 พี่น้องทั้งหลาย อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องและตัดสินพี่น้องของตน
ผู้นั้นก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านตัดสินพระราชบัญญัติ
ท่านก็มิใช่ผู้ประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน
12 มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว คือพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยให้ออดได้
และทรงสามารถทำลายเสียได้ แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงตัดสินผู้อื่น
13 ดูเถิด ท่านที่พูดว่า "วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนี้เมืองนั้น และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง
และจะค้าขายได้กำไร"
14 แต่ว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในพรุ่งนี้ ชีวิตของท่านเป็นอะไรเล่า
ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไป
15 ท่านทั้งหลายควรจะพูดว่า "ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะมิชีวิตอยู่
และจะกระทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น"
16 แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายภูมิใจในการอวดอ้างของตน ความภูมิใจอย่างนี้เป็นความชั่วทั้งนั้น
17 เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น

Chapter 5

1 ดูเถิด ท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้โอดครวญเพราะความวิบัติซึ่งจะเกิดกับท่าน
2 ทรัพย์สมบัติของท่านก็ผุพังไปแล้ว และมอดก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน
3 ทองและเงินของท่านก็เกิดสนิม และสนิมนั้นก็จะเป็นพยานหลักฐานต่อท่าน
และจะกินเนื้อท่านดุไฟ ท่านได้สาสมสมบัติในแล้วสำหรับวันสุดท้าย
4 ดูเถิด คำจ้างของคนที่ได้เกี้ยวขวานหาของท่าน ซึ่งท่านได้ฉ้อโกงไว้วัน ก็ร้องฟ้องขึ้น
และเสียงร้องของคนที่เกี้ยวขวานนั้น
ได้ทรงทราบถึงพระภรณ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธาแล้ว
5 ท่านมิชีวิตอยู่ในโลกอย่างพุ่มเฟิยและสนุกสนาน ท่านได้เสี่ยงใจไว้รอวันประหาร

6 ท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้สำคนชอบธรรม เขาก็ไม่ได้ต่อสู้ท่าน
7 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงอดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ดูเถิด
ชาวนารอคอยผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน เพียรคอยจนกระทั่งมีฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู
8 ท่านทั้งหลายก็จงอดทนเช่นนั้นเหมือนกัน จงตั้งอกตั้งใจให้ดี
ด้วยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จาวนจะถึงอยู่แล้ว
9 พี่น้องทั้งหลาย จงอย่าบ่นว่ากันและกัน เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกทรงพิพากษา ดูเถิด
องค์พระผู้พิพากษาทรงประทับยืนอยู่หน้าประตูแล้ว
10 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า
จงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์และการอดทนของพวกศาสนตพายุกรณั
ผู้ได้กล่าวความในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า
11 ดูเถิด เราถือว่าผู้ที่อดทนก็เป็นสุข ท่านได้รู้เรื่องความอดทนของโยบ
และได้เห็นที่สุดปลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้านั้นทรงเปี่ยมไปด้วยพระเมตตากรุณาสักเท่าใด
12 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่สำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดก็คือ จงอย่าปฏิญาณ
อย่างอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก หรือคำปฏิญาณอื่นๆ แต่ที่ควรว่าไว้ก็จงว่าไว้
ที่ควรว่าไม่ก็จงว่าไม่ เพื่อท่านจะไม่ถูกลงโทษ
13 มีผู้ใดในพวกท่านทนทุกข์หรือ จงให้ผู้มีน้อยอิทธิฐาน มีผู้ใดรำเริงยินดีหรือ
จงให้ผู้มีนั้นร้องเพลงสรรเสริญ
14 มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้มีนั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา
และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า
15 และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต
และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้กระทำบาป
พระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้
16 ท่านทั้งหลายจงสวดภาวนาความผิดต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเพื่อกันและกัน
เพื่อท่านทั้งหลายจะได้หายโรค
คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล
17 ท่านเอลียาห์ก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพารมณ์เหมือนกับเราทั้งหลาย
และท่านได้อธิษฐานด้วยความเชื่ออันแรงกล้า ขอไม่ให้ฝนตก
และฝนก็ไม่ตกต้องแผ่นดินถึงสามปีกับหกเดือน
18 และท่านได้อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง และฟ้าสวรรค์ได้ประทานฝนให้
และแผ่นดินจึงได้ผลิตพืชผลต่างๆ
19 พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง
และผู้ใดชักจูงเขาให้เขากลับใจเสียใหม่
20 จงให้ผู้มีนั้นรู้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนหนึ่งให้พ้นจากทางผิดของเขา
นั้นก็ช่วยชีวิตของเขาให้รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้

1 PETER

Chapter 1

1 เปโตร อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน พวกที่กระจัดกระจายไปอยู่ในแคว้นปอนทัส
แคว้นกาลาเทีย แคว้นแคปปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย
2 ซึ่งทรงเลือกไว้แล้วตามที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงล่วงหน้าไว้ก่อน โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
ให้บังเกิดความเมตตาของพระองค์ และให้รับการประพรหมด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์
ขอให้พระองค์และสันติสุขบังเกิดทวีคูณแก่ท่านทั้งหลายเถิด
3 จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่
โดยการสิ้นพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์
4 และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย
ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย
5 ซึ่งเป็นผู้ที่ถูกคัดเลือกของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด
ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย
6 ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายสิ้นสมิมติเป็นอย่างดี
ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้ท่านจะต้องเป็นทุกข์ใจชั่วขณะหนึ่ง ด้วยการถูกทดลองต่างๆ
7 เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำซึ่งพินาศไปได้
ถึงแม้ว่าความเชื่อนั้นถูกทดลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกียรติและสง่าราศี
ในเวลาທີ່พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ
8 พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์
แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้
และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี
9 แล้วจึงวิญญูณของท่านทั้งหลายจึงได้รับความรอดเป็นผลสุดท้ายแห่งความเชื่อ
10 พวกศาสนตพายุกรณัก็ได้อุทิศลำหับคันทนาในความรอดนั้น
และได้พยากรณ์ถึงพระองค์ซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลาย
11 เขาได้สืบค้นหาสิ่งใดและเวลาซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในตัวเขาได้
ทรงบังไว้ เพื่อพระวิญญาณนั้นได้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์
และถึงสง่าราศีที่จะมาภายหลัง
12 ก็ทรงโปรดเผยให้พวกศาสนตพายุกรณัเหล่านั้นทราบว่
ที่เขาเหล่านั้นได้ปรนนิบัติในเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น ไม่ใช่สำหรับตนเอง แต่สำหรับเราทั้งหลาย
บัดนี้คนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลาย
ก็ได้กล่าวถึงเหล่านั้นแก่ท่านแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ทรงโปรดประทานจากสวรรค์
เป็นสิ่งที่พวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้ดู

13 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี และจงมีใจ ตั้งความหวังใน
เมเปี่ยมในพระองค์ซึ่งจะทรงโปรดประทานแก่ท่านเมื่อพระเยซูคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์
14 ดูดังเป็นบุตรที่เชื่อฟัง
ขออย่าได้ประพฤติตามราคะตัณหาอย่างที่เกิดจากความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน
15 แต่พระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายนั้นบริสุทธิ์นั้นใด
ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ในบรรดาการประพฤติทุกอย่างด้วยนั้น
16 ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์'
17 และถ้าท่านอธิษฐานขอต่อพระบิดา
ผู้ทรงพิพากษาทุกคนตามการประพฤติของเขาโดยไม่เห็นแก่หน้าคนใดเลย
จงประพฤติตนด้วยความยำเกรงตลอดเวลาที่ท่านอยู่ในโลกนี้
18 ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไล่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติอันหาสาระมิได้
ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไว้ด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายได้
เช่นเงินและทอง
19 แต่ทรงไว้ด้วยพระโลหิตอันมีราคามากของพระคริสต์
ดั่งเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุด่างพร้อย
20 แท้จริงพระเจ้าได้ทรงดำริพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก
แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย
21 เพราะพระคริสต์ท่านจึงเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงบันดาลพระคริสต์ให้พ้นจากความตาย
และทรงประทานสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังใจของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า
22 ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว
ด้วยการเชื่อฟังความจริงโดยพระวิญญาณ จนมีใจรักพวกพี่น้องอย่างจริงจัง
ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง
23 ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า
คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดย์
24 เพราะว่า 'บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วงโรยไป
และบรรดาสง่าราศีของมนุษย์ก็เป็นเสมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วงโรยไป
25 แต่พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังยืนอยู่เป็นนิรันดย์'
พระวจนะนั้นคือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว

Chapter 2

1 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงละการปองร้ายทั้งปวง บรรดาการอุบาย การหาข้อใจจด
ความริษยา และคำพูดส่อเสียดทั้งหลาย
2 เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จงปรารถนาในนมอันบริสุทธิ์ที่แห่งพระวจนะ
เพื่อจะทาให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น
3 หากว่าท่านได้ชิมดูแล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าประกอบด้วยพระกรุณา
4 จงมาหาพระองค์ เหมือนมาถึงศิลาอันมีชีวิตอยู่ ซึ่งมนุษย์ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับแล้ว
แต่ว่าพระเจ้าทรงเลือกไว้ และทรงค่าอันประเสริฐ
5 และท่านทั้งหลายก็เสมือนศิลาที่มีชีวิต ที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ
เป็นปูโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ
ที่ขอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์
6 เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์คำว่า 'ดูก่อน เราวางศิลาก่อนหนึ่งลงในศิโยน
เป็นศิลาหัวมุมที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ
และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย'
7 เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงมีค่าอันประเสริฐสำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ
แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย
ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว'
8 และ 'เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้หัดเคืองใจ'
ที่เขาสอดุดนั้นเพราะเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะ ตามที่เขาถูกกำหนดไว้เช่นนั้นด้วย
9 แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปูโรหิตหลวง
เป็นพระศาสนตบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ
เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์
ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์
10 เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาเป็นชนชาติไม่ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว
เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว
11 พวกที่รัก ข้าพเจ้าจึงวอนท่านทั้งหลายเหมือนท่านเป็นคนต่างด้าวและเป็นผู้ลี้ภัย
ให้ท่านละเว้นจากติพยาของเนื้อหนัง ซึ่งทำศึกกับจิตวิญญาณ
12 จึงให้การประพฤติของท่านทั้งหลายเป็นที่น่าับถึท่ามกลางคนต่างชาตินั้น
เพื่อว่าในข้อที่ชาติเดียวนท่านว่าเป็นคนต่างชาตินั้น เมื่อเขาเห็นการดีของท่านแล้ว
เขาจะไดสรรเสริญพระเจ้าในวันซึ่งพระองค์จะทรงเยี่ยมเยียนเขา
13 ท่านทั้งหลายจงยอมฟังการบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า
ไม่ว่าผู้นั้นเป็นกษัตริย์ผู้มีอำนาจ
14 หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากษัตริย์นั้น ให้ลงโทษผู้กระทำชั่ว
และยกย่องคนที่ประพฤติดี
15 เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า
ที่จะให้ท่านทั้งหลายระับความโง่ของคนโลดเขลาให้สงบด้วยการประพฤติดี
16 จงเป็นเหมือนคนที่มีความสุภาพ แต่ท่านอย่าได้สุภาพนั้นให้เป็นที่พักปิดความชั่วไว้
แต่จงให้เป็นเหมือนเป็นทาสของพระเจ้า
17 จงไม่เกลียดแค้นทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า จงถวายเกียรติแด่กษัตริย์
18 ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ จงเชื่อฟังนายของท่านด้วยความยำเกรงทุกอย่าง
ไม่ใช่เฉพาะนายที่เป็นคนใจดีและสุภาพเท่านั้น แต่ทั้งนายที่ร้ายด้วย
19 เพราะว่าถ้าผู้ใดเพราะเห็นแก่ใจจึงไม่จงใจผิชอบจำเพาะพระเจ้า
ยอมอดทนต่อความทุกข์โศกเศร้าอย่างยุติธรรม นี่แหละเป็นความชอบ

20 แต่ว่าถ้าท่านทำการชั่ว แล้วถูกเขียนเพราะการชั่วนั้น แม้ท่านทนถูกเขียนด้วยอดกลั้นใจจะเป็นที่สรรเสริญอะไรแก่ท่าน แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลายกระทำการดี และทนเอาการข่มเหงด้วยอดกลั้นใจเพราะการดีนั้น เช่นนี้แหละเป็นการชอบพระทัยพระเจ้า

21 แต่ว่าท่านทั้งหลายถูกทรงเรียกไว้สำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทนทุกข์ทรมานเพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์

22 พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้รับอนุญาตในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย

23 เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แก่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม

24 พระองค์เองได้ทรงรับแบบบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเขียนของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย

25 เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่พลัดฝูงไป แต่บัดนี้ได้กลับมามาหาพระผู้เลี้ยง และเจ้าอธิการแห่งจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายแล้ว

Chapter 3

1 ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นกรรยาภิเษกนั้น จงเชื่อฟังสามีของท่าน เพื่อว่าแม้สามีบางคนจะไม่เชื่อฟังพระวจนะ แต่ความประพฤติของกรรยาภิเษกจะรุ่งโรจน์โดยไม่ได้ต้องใช้พระวจนะนั้น

2 คือเมื่อเขาเห็นการประพฤติอันบริสุทธิ์ของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นกรรยาภิเษกกับความยำเกรง

3 การประดับกายของท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับกายนอก คือการฉีกผม ประดับด้วยเครื่องทองคำ และง้วนหม้อผ้าสวยงาม

4 แต่จงให้เป็นอย่างคนที่ซ่อนไว้ในจิตใจ ด้วยสิ่งที่ไม่รู้เสื่อมสลาย คือเครื่องประดับแห่งจิตใจที่อ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ามากในสายพระเนตรพระเจ้า

5 บรรดาสตรีบริสุทธิ์ในครั้งโบราณนั้นเช่นกัน ผู้ซึ่งวางใจในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายเช่นกันและเชื่อฟังสามีของตน

6 เช่นนางซาราห์เชื่อฟังอับราฮัมและเรียกท่านว่านาย ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติดี และไม่มีคำความหว่าดกลัด้วยตกตะลึงสิ่งใด ท่านก็เป็นลูกหลานของนาง

7 ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นสามีก็เหมือนกัน จงอยู่กับภรรยาโดยใช้ความรัก จงให้เกียรติแก่ภรรยาเหมือนหนึ่งเป็นภาพสะท้อนแก้วว และเหมือนเป็นคู่รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน เพื่อจะได้ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดขัดขวางคำอธิษฐานของท่าน

8 ในที่สุดนี้ ท่านทั้งหลายจะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง มีจิตใจอันโยน มีใจสุภาพ

9 อย่างทำการร้ายตอบแทนการร้าย อย่างตำหนิการตำ แต่ตรงกันข้ามจงอวยพรแก่เขา โดยรู้ยั่วว่าพระองค์ได้ทรงเรียกท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก

10 เพราะว่า 'ผู้ที่รักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันดี ก็ให้ผู้นั้นบังคับลิ้นของตนจากความชั่ว และห้ามริมฝีปากไม่พูดเป็นอุบายล่อลวง

11 ให้เขาละความชั่วและกระทำความดี แสวงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น

12 เพราะว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเฝ้ามองคนชอบธรรม และพระภรณ์ของพระองค์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเขา แต่พระพิศมัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งต่อสุกกับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว'

13 ถ้าท่านทั้งหลายฝ่าใจประพฤติความดี ใครผู้ใดจะทรมานท่านได้

14 แต่ถ้าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุการณ์ชอบธรรม ท่านก็เป็นสุข อย่างกล่าวคำขู่ของเขา และอย่าลืมหักพิกลไปเลย

15 แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่งตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความยำเกรง

16 มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี เพื่อในข้อความที่เขาทั้งหลายได้พูดใส่ร้ายท่านเหมือนเป็นผู้ประพฤติชั่ว เขาที่ใส่ร้ายการประพฤติดีของท่านในพระคริสต์จะได้มีความละอาย

17 เพราะว่า การได้รับความทุกข์เพราะทำความดี ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ก็ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราะการประพฤติชั่ว

18 ด้วยว่า พระคริสต์เช่นกันก็ไดทนทุกข์ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะความผิดบาป คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อพระองค์จะได้ทรงนำเราทั้งหลายไปถึงพระเจ้า ฝ่ายเนื้อหนังพระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์ แต่ทรงมีชีวิตขึ้นโดยพระวิญญาณ

19 และโดยพระวิญญาณเช่นกัน พระองค์ได้เสด็จไปประกาศแก่วิญญาณที่ติดคอกอยู่

20 ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้เชื่อฟัง คราวเมื่อพระเจ้าทรงโปรดลงโทษไว้วันนั้น คือครั้งในอาทเมื่อกำลังจัดแจงตอนาวา ในเวลานั้นได้รอดจากน้ำน้อยคน คือแปดคน

21 เช่นเดียวกัน บัดนี้พิธีบัพติศมาก็เป็นภาพที่รอดแก่เราทั้งหลาย (ไม่ใช่ด้วยชำระร่างกายแห่งเนื้อหนัง แต่โดยให้มีความจริงใจและชอบอันดีจำเพาะพระเจ้า) โดยซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากตาย

22 พระองค์ได้เสด็จเข้าในสภารค์แล้ว และสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พวกทูตสวรรค์และผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลาย ทรงมอบไว้ให้อยู่ใต้อานาจของพระองค์แล้ว

Chapter 4

1 ฉะนั้น โดยเหตุที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังเพื่อเราทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จงมีความคิดอย่างเดียวกันไว้เป็นเครื่องอาวุธด้วย

เพราะว่าผู้ที่ไดทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังก็ไม่สัมพันธ์กับบาปแล้ว

2 เพื่อเขาจะได้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในเนื้อหนังตามใจปรารถนาของมนุษย์ แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า

3 ด้วยว่าเวลาที่ผ่านไปในชีวิตของเราแล้วนั้น น่าจะเพียงพอสำหรับการกระทำสิ่งทีคนต่างชาติชอบกระทำ

4 คราวเมื่อเราได้ดำเนินตามกิเลสตัณหา ตามใจปรารถนาอันชั่ว เมฆล่อลวง เฮฮาเอะอะเอ็ดตะไรกัน เลือกกันอย่างหรรษาฟุ่มเฟือย

4 เขาประหลาดใจที่บัดนี้ท่านทั้งหลายไม่ได้ประพฤติเหลวไหลมากเหมือนอย่างเขา เขาก็กล่าวร้ายท่าน

5 คนเหล่านั้นจะต้องให้การแก่พระองค์ผู้พร้อมแล้วที่จะทรงพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย

6 ด้วยเหตุนี้เอง ชาวประเสริฐจึงได้ประกาศแม้แก่คนที่ตายไปแล้ว เพื่อเขาจะได้ถูกพิพากษาตามอย่างมนุษย์ในเนื้อหนัง แต่มีชีวิตรอดอย่างพระเจ้าฝ่ายจิตวิญญาณ

7 แต่สิ่งทั้งปวงใกล้จะถึงวาระที่สุดแล้ว เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงสำแดงกิริยาเสงี่ยมเจียมตัว และจงเผื่อระวังในการอธิษฐาน

8 ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดก็จงรักซึ่งกันและกันให้มาก ด้วยว่าความรักก็ปกปิดความผิดไว้มากหลาย

9 ท่านทั้งหลายจงต้อนรับเสียงดุซึ่งกันและกันโดยไม่บ่น

10 ตามซึ่งทุกคนได้รับของประทานแล้ว ก็ให้เจือจานของประทานนั้นแก่กันและกัน เหมือนอย่างเจ้าหน่าที่อันดีสำหรับพระคุณต่างๆของพระเจ้า

11 ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าวสั่งสอน ก็ให้กล่าวตามพระโอวาทของพระเจ้า ถ้าคนได้รับการปรนนิบัติ ก็ให้ปรนนิบัติตามคำสั่งซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานนั้น

เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติในการทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ การสรรเสริญและโอศวรยานภาพจะมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดย์ เอเมน

12 ท่านที่รัก อย่าประหลาดใจที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ทุกอย่างแสนสาหัสสืบเนื่องการลงใจ เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้เกิดขึ้นกับท่าน

13 แต่ว่าท่านทั้งหลายจงชื่นชมยินดีในการที่ท่านได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสร้างราศีของพระองค์ปรากฏขึ้น ท่านทั้งหลายก็จะได้ชื่นชมยินดีเป็นอันมากด้วย

14 ถ้าท่านถูกตำว่าเพราะพระนามของพระคริสต์ ท่านก็เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งสร้างราศีและของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ฝ่ายเขาก็กล่าวร้ายพระองค์ แต่ฝ่ายท่านก็ถวายเกียรติยศแด่พระองค์

15 แต่ว่าอย่าให้มีผู้ใดในพวกท่านได้รับโทษฐานเป็นผู้ฆ่าน หรือเป็นโมย หรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับตระกูลคนอื่น

16 แต่ถ้าผู้ใดถูกกล่าวร้ายเพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าให้ผู้นั้นมีความละอายเลย แต่ให้เขาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าเพราะเหตุนั้น

17 ด้วยว่าถึงเวลาแล้วที่การพิพากษาจะต้องเริ่มตั้งต้นที่ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าการพิพากษานั้นเริ่มต้นที่พวกเราก่อน ปลายทางของคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังข้าพเจ้าประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร

18 และถ้าคนชอบธรรมจะรอดพ้นไปได้อย่างยากเย็นแล้ว คนอธรรมและคนบาปจะไปอยู่ที่ไหน

19 เหตุฉะนั้น ให้คนทั้งหลายที่ทนความทุกข์ยากตามพระประสงค์ของพระเจ้า ผ่ากจิตวิญญาณของตนไว้กับพระองค์ด้วยการประพฤติดี เหมือนหนึ่งผ่ากไว้กับพระองค์ผู้ทรงสร้างอันสัถย์ชื่อ

Chapter 5

1 ข้าพเจ้าจึงตั้งคิดเตือนบรรดาผู้ปกครองในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกัน และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับสร้างราศีอันจะมาปรากฏภายหลังด้วย

2 จงเลี้ยงผู้แกะของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความผินใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม

3 และไม่ใช่เพราะเป็นเจ้านายที่ข่มขู่ผู้สืบทอดของพระเจ้า แต่เป็นแบบอย่างแก่ผู้แกะเช่นนั้น

4 และเมื่อพระผู้เลี้ยงใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับมงกุฎแห่งสร้างราศีที่รุ่งโรยไม่ดับเลย

5 ในท่านเองเดียวกัน ท่านที่อ่อนอาวุโส ก็จงยอมตามผู้อาวุโส อันที่จริงให้ท่านทุกคนคาดเอาไว้ด้วยความถ่อมใจในการปฏิบัติต่อกันและกัน ด้วยว่าพระเจ้าทรงต่อสู้นคนเหล่านั้นที่ถือตัวจองหงอง

แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนทั้งหลายที่ถ่อมใจลง

6 เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร

7 จงละบรรดาความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย

8 ท่านทั้งหลายจงเป็นคนใจหนักแน่น จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่าน คือพญามาร วนเวียนอยู่รอบดุจสิงโตคำราม เทียบไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้

9 จงต่อสู้กับศัตรูนั้นด้วยตั้งใจมั่นคงในความเชื่อ โดยรู้ยั่วว่าความยากลำบากอย่างนั้นก็มีแก่พวกพี่น้องทั้งหลายของท่านที่อยู่ในโลกเช่นเดียวกัน

10 และพระเจ้าแห่งบรรดาพระคุณทั้งปวง ผู้ได้ทรงเรียกให้เราทั้งหลายเข้าในสง่าราศีนิรันดร์ของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ครั้นท่านทั้งหลายทนทุกข์อยู่พอเพียงหนึ่งแล้ว พระองค์เองจะทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายได้ถึงให้ตั้งมั่นคง ให้ท่านมีกำลังมากขึ้น และทรงให้ท่านมีพื้นฐานมั่นคง

11 ขอสร้างราศีและโอศวรยานภาพจะมีแด่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดย์ เอเมน

12 ข้าพเจ้าได้เขียนอย่างย่อมาถึงท่านทั้งหลายผ่านทางสิลาวันัส ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าเป็นพี่น้องที่สัถย์ชื่อคนหนึ่ง เมื่อเตือนสติและเป็นพยานแก่ท่านทั้งหลายว่า พระคุณนั้นเป็นพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า ซึ่งท่านทั้งหลายก็ยืนหยัดอยู่ในพระคุณนั้น

13 คริสตจักรที่เมืองบาบิโลน ซึ่งทรงเลือกไว้เช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย
ฝากความคิดถึงมายังท่าน และมาระโกบุตรชายของข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย
14 จงทักทายกันด้วยธรรมเนียมนุบอันแสดงความรักต่อกัน
ข้อสันติสุขดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เอเมน

2 PETER

Chapter 1

1 สีมอนเปโตร ผู้รับใช้และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน
ท่านทั้งหลายที่ได้รับความเชื่ออันประเสริฐอย่างเดียวกันกับเรา
โดยความชอบธรรมของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราทั้งหลาย
2 ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลาย
โดยรู้จักพระเจ้าและพระเยซูของคัมภีร์ผู้เป็นเจ้าของเรา
3 ด้วยเห็นแล้วว่าฤทธิ์เดชอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
ได้ให้สิ่งสารพัดแก่เราที่จะให้มีชีวิตและทางที่เป็นอย่างพระเจ้า
โดยรู้จักพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกเราให้ถึงสง่าราศีและคุณธรรม
4 ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา
เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะคตินา
และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์
5 เพราะเหตุนี้เองท่านจงอุตส่าห์จนสุดกำลังที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อ
เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม
6 เอาความเหนียวรั้งตนเพิ่มความรั้ง เอาความอดทนเพิ่มความเหนียวรั้งตน
เอาการที่เป็นอย่างพระเจ้าเพิ่มความอดทน
7 เอาความร่าเริงที่เนื่องเพิ่มการที่เป็นอย่างพระเจ้า
และเอาความร่าเริงกันทั่วไปเพิ่มความร่าเริงที่เนื่อง
8 ถ้ามีใจอย่านั่งอยู่ในท่านทั้งหลายพร้อมบริบูรณ์แล้ว
ก็จะกระทำให้ท่านไม่เกียจคร้านหรือโรลในความรู้แห่งพระเยซูคริสต์ต่อคัมภีร์ผู้เป็นเจ้าของเรา
9 เพราะว่าผู้ใดที่ขาดสิ่งเหล่านี้ก็เป็นคนตาบอดดตสัน
และลืมนึกไปว่าตนได้รับการชำระจากความผิดบาปเมื่อก่อนนั้นเสียแล้ว
10 เพราะฉะนั้น พ้นของทั้งหลาย จงยังอุตส่าห์กระทำตนให้เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงเรียก
และทรงเลือกท่านไว้แล้วนั้น เพราะว่าถ้าท่านประพฤติเช่นนั้น ท่านจะไม่สะดล้มเลย
11 ด้วยว่าอย่างนั้นท่านทั้งหลายจะมีสิทธิสมบูรณ์ที่จะเข้าในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์ต่อ
คัมภีร์ผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
12 เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าท่านจะรู้และตั้งมั่นจงอยู่ในความจริงที่ท่านรับแล้วนั้นก็ดี
ข้าพเจ้าก็ไม่ละเลยที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายเสมอให้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้
13 คราวใดที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในพลับพลา
ข้าพเจ้าเห็นสมควรที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้
14 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า อีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็ต้องสละทิ้งพลับพลาของข้าพเจ้าไป
ดังที่พระเยซูคริสต์ต่อคัมภีร์ผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว
15 ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าจะอุตส่าห์กระทำให้ท่านทั้งหลายระลึกถึงสิ่งเหล่านี้เสมอเมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว
16 เพราะว่าเมื่อเราได้สำแดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์ต่อคัมภีร์ผู้เป็นเจ้า
ของเรา และการที่พระองค์จะเสด็จมานั้น
เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขาสิดแต่งไว้ด้วยความเล่ห์ฉลลลลล
แต่เราได้เห็นอุปมาภาพของพระองค์ด้วยตาของเราเอง
17 เพราะว่าคราวเมื่อพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศีจากพระเจ้าพระบิดา
เมื่อพระสุรเสียงจากสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ได้มาถึงพระองค์ ตรัสแก่พระองค์ว่า
"ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก"
18 และเรากล่าวด้วยพระสุรเสียงนี้มาจากสวรรค์ ในครั้งที่เรากล่าวกับพระองค์ที่ภูเขามันสิริทั้น
19 และเรากล่าวพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น
เสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น
และดาวประจักษ์จะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย
20 จงรู้ข้อนี้ก่อน คือว่าคำพยากรณ์ทุกคำที่จารึกไว้ในพระคัมภีร์แล้ว
ไม่มีใครตีความได้ตามกล่าวทั้งใจของตนเอง
21 ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์
แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา

Chapter 2

1 แต่ว่าได้มีผู้พยากรณ์ให้เกิดขึ้นท่ามกลางพวกพลไพร่ขึ้นด้วย
เช่นกับจะมีผู้สอนผิดในท่ามกลางท่านทั้งหลาย
ที่จะแอบอ้างเอาอิมาลัทธิอันจะให้ถึงความพิพาทตามลัทธิสมสอน
และจะปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงโลดเขาไว้ และจะพลันนำความพินาศมาถึงตนเอง
2 จะมีหลายคนประพฤติตามทางแห่งการสาปแช่งของเขา และเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุ
ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย
3 และด้วยใจโลภเขาจะกล่าวตบตะแลงแก่ว่าไจจากท่านทั้งหลาย
การลงโทษคนเหล่านั้นที่ได้ถูกพิพากษามาแล้วจะไม่เห็นซ้ำ
และความวิบัติที่จะเกิดกับเขาก็หาหลายไปไม่
4 เพราะว่า ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงยกเว้นพวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาปนั้น
แต่ได้ทรงลงโทษเขาไปสู่นรก และได้มีเขาไว้ด้วยเครื่องจองจำแห่งความมืด
คุมไว้จนกว่าจะถึงเวลาทรงพิพากษา

5 และไม่ได้ทรงยกเว้นมนุษย์โลกครึ่งไบรอน
แต่ได้ทรงช่วยโนอาห์ผู้ประกาศความชอบธรรมกับคนอื่นอีกเจ็ดคนให้รอด
เมื่อคราวที่พระองค์ได้ทรงบันดาลให้น้ำท่วมโลกของคณธรรม
6 และได้ทรงลงโทษเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ให้พิพาทเป็นถ้ำถ้ำ
เพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่คนต่อไปที่จะประพฤติชั่ว
7 และได้ทรงช่วยโลทผู้ชอบธรรมให้รอด
ผู้มีความทุกข์ใหญ่หลวงเพราะการประพฤติลามกของคณชั่วเหล่านั้น
8 (ด้วยว่าคณชอบธรรมนั้น ซึ่งได้อาศัยอยู่ในท่ามกลางเขาเหล่านั้น เมื่อท่านได้เห็นและได้ยิน
จิตใจที่ชอบธรรมของท่านก็เป็นทุกข์เป็นร้อนทวักนุเพราะการประพฤติชั่วของคณเหล่านั้น)
9 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบวิธีที่จะช่วยคนที่ตามทางของพระเจ้าให้รอดพ้นจากการทดลองต่างๆ
และทรงทราบวิธีที่จะรักษาคณธรรมไว้จนถึงวันพิพากษาเพื่อจะได้ลงโทษเขา
10 โดยเฉพาะคณเหล่านั้นที่ปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง ในราคะตัณหาแห่งความโลภ
และหมิ่นประมาทผู้ใหญ่ที่มีอำนาจ คณเหล่านั้นจะทนและประพฤติตามเอาใจ
เขาไม่สะทกสะท้านที่จะกล่าวประณามผู้ที่มีบรรดาศักดิ์
11 แต่ฝ่ายทูตสวรรค์แม้ว่ามีฤทธิ์และกำลังมากกว่า
ก็หาได้กล่าวประณามคณเหล่านั้นหน้าพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่
12 แต่ว่าคณเหล่านั้นเป็นเหมือนสัตว์เดียรฉานที่ปราศจากความคิด
เป็นสัตว์ที่หาตามสัญชาตญาณ เกิดมาเพื่อถูกจับและถูกฆ่า เขากล่าวประณามสิ่งที่เขาไม่เข้าใจเลย
เขาจะต้องพิพาทในการชั่วร้ายของตนเอง
13 และจะรับบำเหน็จแห่งการอธรรม
เหมือนคณที่ถือการเสเพลเฮฮาในเวลากลางวันเป็นความเพลิดเพลิน เขาต่างพร้อมและมกทิน
และประพฤติการเสเพลเฮฮาด้วยการหลอกลวงของตนเอง เมื่อกำลังกินเลี้ยงรวมกับท่านทั้งหลาย
14 ตาเขาเต็มไปด้วยความปรารถนาแห่งการล่วงประเวณี และเขาหยุดกระทำบาปไม่ได้เลย
เขาวางกับคณที่มีจิตใจไม่มั่นคง เขามีใจขึ้นกับการโลก เขาเป็นลูกแห่งความสาปแช่ง
15 เขาสะเทิงทางถูกต้อง หลงไปในทางผิด ดำเนินตามทางของบาปอัมมบุตรชายเบโธโร
ผู้ที่ชอบบำเหน็จแห่งการอธรรม
16 แต่บาปอัมมิได้ถูกตีเพราะการที่เขาได้กระทำคณชั่วช้านั้น ลาปีตัวนั้นพูดเป็นภาษามนุษย์
และได้ขับขี้อการคลุมคลั่งของศาสดาพยากรณ์คณนั้น
17 คณเหล่านั้นเป็นบ่อที่ไร้น้ำ เป็นเมฆที่ถูกพายุพัดไป
ทรงเตรียมหมอกแห่งความมืดบอดไว้แล้วสำหรับคณเหล่านั้นเป็นนิตย์
18 เพราะว่าเขาพูดเย่อหยิ่งอวดตัว และเขาใช้ความปรารถนาแห่งเนื้อหนังกับความกำหนัด
เพื่อจะล่อลวงคณทั้งหลายที่กำลังหนีไปจากคณเหล่านั้นที่หลงประพฤติผิด
19 เขาสัญญาว่าจะให้คณเหล่านั้นพ้นจากการเป็นทาส แต่ตัวเขาเองยังเป็นทาสของความหายนะ
เพราะว่ามนุษย์พ่ายแพ้แก่สิ่งใจ เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น
20 เพราะว่าถ้าหลังจากที่เขาพ้นจากสรรพมกทินของโลกนั้นแล้ว
ด้วยการที่เขาเกี่ยวข้องกับพระเยซูคริสต์ต่อคัมภีร์ผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอด
เขากลับเกี่ยวข้องกับแพะพ่ายแพ้และการชั่วช้าอีก บันปลายของเขาใกล้ชั่วร้ายยิ่งกว่าตอนต้น
21 เพราะว่าถ้าเขาไม่ได้รู้จักทางชอบธรรมนั้นเสียเลยก็ยิ่งจะดีกว่าที่เขาได้รู้แล้ว
แต่กลับหันหลังให้พระบัญญัติอันบริสุทธิ์ที่ได้ทรงโปรดประทานให้แก่ท่านนั้น
22 พฤติกรรมได้เกิดกับเขาตามสุภาพซึ่งเป็นความจริงว่า
"สุนัขได้กลับกินสิ่งที่มันสำรอกออกมาแล้ว
และสุกรที่ได้ชำระล้างตัวแล้วก็กลับลุยไปในอนในปลักอีก"

Chapter 3

1 บัดนี้ พวกที่รัก นี้เป็นจดหมายฉบับที่สองที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลาย
และในจดหมายทั้งสองฉบับนั้น ข้าพเจ้าได้สะกิดใจอันบริสุทธิ์ของท่านให้ระลึก
2
เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ใส่ใจถ้อยคำทั้งหลายที่พวกศาสดาพยากรณ์อันบริสุทธิ์ได้กล่าวไว้เมื่อก่อน
และคำบัญชาของเราทั้งหลายพวกอัครสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด
3 จงรู้ข้อนี้ก่อน
คือในวันสุดท้ายคณที่ขอบเขายะเยาะเกิดขึ้นและประพฤติตามใจปรารถนาชั่วของตน
4 และจะถามว่า "คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน
เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษหลบล้างไปแล้ว
สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก"
5 เพราะว่าเขากลังลืมนึกเสีย คือโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟาสวรรค์ได้อุบัติขึ้นตั้งแต่ไบรอน
และแผ่นดินโลกจึงได้บังเกิดขึ้นแยกออกจากน้ำและท่ามกลางน้ำ
6 โดยเหตุเหล่านี้ พระองค์จึงได้ทรงบันดาลให้นามาท่วมทำลายโลกที่มีอยู่ในเวลานั้น
7 แต่ว่าท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกที่อยู่เดียว
พระองค์ทรงเก็บงำไว้โดยคำตรัสนั้นสำหรับให้พิพาท
คือเก็บไว้จนถึงวันทรงพิพากษาและวันพิพาทแห่งบรรดาคนอธรรม
8 แต่พวกที่รัก อย่าลืมนึกเสีย คือวันเดียวขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี
และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว
9 องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเลื่อยช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคณคิดนั้น
แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่เราทั้งหลายมาช้านาน
ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพิพาทเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คณทั้งปวงกลับใจเสียใหม่
10 แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขมิ้นอบบ่มมาในเวลากลางคืน
และในวันนั้นท้องฟ้าจะลวงเสียไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุจะสลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง
และแผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้นด้วย
11 เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนั้น
ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์และที่เป็นอย่างพระเจ้า
12 คอยท่าและกระหายที่จะให้วันของพระเจ้ามาถึง เมื่อไฟจะติดท้องฟ้าอากาศให้ละลายไป
และโลกธาตุจะละลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง

13 แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำรงอยู่

14 เหตุฉะนั้นพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายยังคงสิ่งเหล่านี้อยู่ ท่านก็จงอุตส่าห์ให้พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายอยู่ในสุข ปราศจากมลทินและข้อตำหนิ

15 และจงถือว่า การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทอดกลืนพระทัยไว้นานนั้นเป็นการช่วยให้รอด ดังที่เปาโลน้องที่รักของเราได้เขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายด้วย

ตามสติปัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่ท่านนั้น

16 เหมือนในจดหมายของท่านทุกฉบับ ท่านได้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านั้น และในจดหมายนั้นมิบางข้อที่เข้าใจยาก

ซึ่งคนทั้งหลายที่ไม่ได้เรียนรู้และไม่แน่อนมั่นคงนั้นได้เปลี่ยนแปลงเสีย เหมือนเขาได้เปลี่ยนแปลงข้ออื่นๆในพระคัมภีร์ จึงเป็นเหตุกระทำให้ตัวพินาศ

17 เพราะเหตุนั้น พวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายรู้เรื่องนี้ก่อนแล้ว ท่านก็จงระวังให้ดี เกรงว่าท่านอาจจะหลงไปกระทำผิดตามการผิดของคนชั่ว

และท่านทั้งหลายจะสูญเสียความหนักแน่นมั่นคงของท่าน

18 แต่ขอท่านทั้งหลายจงเจริญขึ้นในพระคุณ และในความรู้อย่างกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

สงวราจึงมีแต่พระองค์ทั้งในปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิรันดย์ เอเมน

1 JOHN

Chapter 1

1 ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่แต่เดิมนั้น ซึ่งเราได้เห็น ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้สัมผัส และจับต้องด้วยมือของเรานั้น เกี่ยวกับพระวาตะแห่งชีวิต

2 (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย)

3 ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์

4 และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม

5 แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และความมืดในพระองค์ไม่มีเลย

6 ถ้าเราจะว่าเราสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พูดมุสา และไม่ได้นำเนินชีวิตตามความจริง

7 แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น

8 ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่บาป เราก็ลวงตนเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย

9 ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็ะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น

10 ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้บาปบาป ก็เท่ากับเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระคำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย

Chapter 2

1 ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ช่วยให้รอดสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น

2 และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราคนเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย

3 เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักกับพระองค์โดยข้อนี้ คือถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์

4 คนใดที่กล่าวว่า "ข้าพเจ้ารู้จักกับพระองค์" แต่มิได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพูดมุสา และความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย

5 แต่ผู้ใดที่ประพฤติตามพระวาจาของพระองค์

ความรักของพระเจ้าก็ถึงความสมบูรณ์ในคนนั้นแล้วอย่างแน่แท้

ด้วยอาการอย่างนี้และเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์

6 ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินด้วย

7 ที่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย แต่เป็นพระบัญญัติเก่าซึ่งท่านทั้งหลายได้มีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก

พระบัญญัติเก่านี้คือพระคำซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว

8 อีกนัยหนึ่ง ข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย และข้อความนั้นก็จริงทั้งฝ่ายพระองค์และฝ่ายท่านทั้งหลาย ก็เพราะว่าความมืดนั้นล่องไป และบัดนี้ความสว่างนั้นก็ส่องอยู่แล้ว

9 ผู้ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังมีอยู่ในความมืดจนถึงเดี๋ยวนี้

10 ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็อยู่ในความสว่าง และในผู้นั้นไม่มิต้องที่จะทำให้สะดุดเลย

11 แต่ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืด และเดินในความมืด และไม่รู้ว่ตนกำลังไปไหน เพราะว่าการมืดนั้นทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว

12 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะว่าได้ทรงยกบาปของท่านแล้วด้วยเห็นแก่พระนามของพระองค์

13 ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เดิม ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ

ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ชัยชนะแก่มารชั่วร้าย

ท่านทั้งหลายผู้เป็นลูกเล็กๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระบิดา

14 ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เดิม ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ

ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายมีกำลังมาก และพระวาจาของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และท่านได้ชัยชนะแก่มารชั่วร้ายแล้ว

15 อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น

16 เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดมาจากพระบิดา แต่เกิดมาจากโลก

17 และโลกกับสิ่งที่ยาววนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดย์

18 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาว่า ปฏิปักษ์ของพระคริสต์จะมีมา บัดนี้ปฏิปักษ์ของพระคริสต์ก็มีมากแล้ว ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว

19 เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ใช่พวกเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเราต่อไป แต่เขาได้ออกไปแล้ว ซึ่งก็เป็นที่ปรากฏชัดแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช่พวกของเราทุกคนไม่

20 และท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง

21 ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนมายังท่านทั้งหลายเพราะท่านไม่รู้อาจริง แต่เพราะท่านทั้งหลายรู้แล้ว และรู้ว่าคำมุสาไม่ได้เป็นมาจากความจริงเลย

22 ใครเล่าเป็นผู้ที่พูดมุสา ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูคริสต์ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ผู้นั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ของพระคริสต์

23 ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดาด้วย

24 เหตุฉะนั้น จงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านเถิด

ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย

25 นี่แหละเป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่เรา คือโปรดให้มีชีวิตนิรันดร์

26 ข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนี้ถึงท่าน กล่าวถึงคนเหล่านั้นที่หลอกลวงท่าน

27 แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และไม่ว่าเป็นต้องมิใครสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นได้สอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง และไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นสอนท่านทั้งหลายแล้วอย่างใด ท่านจงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น

28 และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มีความละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์จะเสด็จมา

29 ถ้าท่านทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความชอบธรรมก็ได้บังเกิดมาจากพระองค์ด้วย

Chapter 3

1 จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้อธิว่าเป็นบุตรของพระเจ้า เหตุที่โลกไม่รู้จักเราทั้งหลาย ก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์

2 ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้านั้นเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์จะเสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะเราจะได้เห็นพระองค์อย่างที่เราจะทรงเป็นอยู่นั้น

3 และทุกคนที่มีความหวังในพระองค์อย่างนี้ ก็ชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างพระองค์ทรงบริสุทธิ์

4 ผู้ที่กระทำการบาปก็ละเมิดพระราชบัญญัติด้วย เพราะการบาปเป็นสิ่งที่ละเมิดพระราชบัญญัติ

5 ท่านทั้งหลายรู้แล้วว่า พระองค์ได้ทรงปรากฏเพื่อจะได้โปรดนำบาปของเราไป และบาปในพระองค์ไม่มีเลย

6 คนใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่ได้กระทำการบาป ผู้ใดที่กระทำการบาป ผู้นั้นยังไม่ได้เห็นพระองค์ และยังไม่รู้จักพระองค์

7 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติการชอบธรรมก็เป็นผู้ชอบธรรม เหมือนอย่างพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม

8 ผู้ที่กระทำการบาปก็มาจากพญามาร เพราะว่าพญามารได้กระทำการบาปตั้งแต่เริ่มแรก

พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลายกิจการของพญามารเสีย

9 ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำการบาป เพราะเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่กับผู้นั้น และเขาจะทำการบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า

10 ดังนั้นแหละจึงเห็นได้ว่าผู้ใดเป็นบุตรของพระเจ้า และผู้ใดเป็นลูกของพญามาร คือว่าผู้ใดที่ไม่ได้ประพฤติตามความชอบธรรม และไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็มีได้มาจากพระเจ้า

11 นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน

12 อย่าเป็นเหมือนลาฉินที่มาจากมารชั่วร้ายนั้น และได้ฆ่าพี่น้องชายของตนเอง และเหตุใดเขาจึงฆ่าพี่น้องชาย ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว และการกระทำของพี่น้องชายนั้นชอบธรรม

13 พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าประหลาดใจถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน

14 เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่วิชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง

ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังมีอยู่ในความตาย

15 ผู้ใดที่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นผู้ฆ่าคน และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่า ไม่มีผู้ฆ่าคนที่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย

16 ดังนั้นแหละเราจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย

และเราทั้งหลายก็ควรจะวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง
 17 แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน
 และยังไม่จิตใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้
 18 ลูกเล็กๆทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยลิ้นเท่านั้น
 แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง
 19 และโดยเหตุนี้เรารู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์
 20 เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา
 และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง
 21 ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มั่นใจในความมั่นใจจำเพาะพระเจ้า
 22 และเราต้องสิ่งใดก็ตามเราก็ได้สิ่งนั้นจากพระองค์
 เพราะเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์
 และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์
 23 และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์
 คือว่าถ้าเราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์
 และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เราแล้ว
 24 และทุกคนที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์
 และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น เหตุฉะนั้นเรารู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา
 คือโดยพระวิญญาณ ซึ่งพระองค์ทรงโปรดประทานแก่เรา

Chapter 4

1 ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกวิญญาณ
 แต่จงพิสูจน์วิญญาณนั้นๆมาจากพระเจ้าหรือไม่
 เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก
 2 โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า
 คือวิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า
 3 และวิญญาณที่ปวงที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์
 วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า วิญญาณนั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ของพระคริสต์
 ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว
 4 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และใคร่จะหาเขาเหล่านั้น
 เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก
 5 เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดตามโลก และโลกก็ฟังเขา
 6 เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า ผู้ที่รู้จักกับพระเจาก็ฟังเรา และผู้ที่ไม่ใช่ฝ่ายพระเจาก็ไม่ฟังเรา
 ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณของความจริงและวิญญาณของความเท็จ
 7 ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า
 และทุกคนที่รักก็บังเกิดมาจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า
 8 ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก
 9 โดยข้อนี้ความรักของพระเจาก็เป็นที่ประจักษ์แก่เราทั้งหลาย
 เพราะว่าพระเจ้าทรงได้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์เข้ามาในโลก
 เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิต โดยพระบุตรนั้น
 10 ในข้อนี้แหละเป็นความรัก มีอยู่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา
 และทรงให้พระบุตรของพระองค์มาทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย
 เพราะบาปของเรา
 11 ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนั้น เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย
 12 ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน
 พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา
 13 ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา
 เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา
 14 และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่า
 พระบิดาได้ทรงให้พระบุตรมาเพื่อเป็นช่วยมนุษย์โลกให้รอด
 15 ผู้ใดยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงสถิตอยู่ในคนนั้น
 และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า
 16 เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก
 และผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น
 17 ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา
 เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายในโลกนี้ก็เป็นอย่างนั้น
 18 ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้จัดความกลัวเสีย
 ด้วยว่าความกลัวเป็นที่ให้ใจเป็นทุกข์ และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์
 19 เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน
 20 ถ้าผู้ใดว่า "ข้าพเจ้ารักพระเจ้า" และยังไม่เคยตั้งพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพูดมุสา
 เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว เขายังรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้
 21 พระบัญญัตินี้เราทั้งหลายก็ได้มาจากพระองค์ คือว่าให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย

Chapter 5

1 ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า
 และทุกคนที่รักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย
 2 เมื่อเราทั้งหลายรักพระเจ้าแล้ว และได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์
 เรารู้ว่าเรารักกันทั้งหลายที่เป็นบุตรของพระเจ้า
 3 เพราะนี้แหละเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์
 และพระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นที่หนักใจ
 4 ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะแก่โลก และนี่แหละเป็นชัยชนะที่ได้มีชัยแก่โลก
 คือความเชื่อของเราทั้งหลาย

5 ใครเล่าชนะโลก เว้นไว้แต่ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
 6 นี่แหละคือผู้ที่ได้มาโดยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ด้วยน้ำสังเดียว
 แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต และพระวิญญาณทรงเป็นพยานเพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง
 7 เพราะมีพยานอยู่สามพยานในสวรรค์ คือพระบิดา พระวาตะ และพระวิญญาณบริสุทธิ์
 และพยานทั้งสามนี้เป็นองค์เดียวกัน
 8 มีพยานอยู่สามพยานในแผ่นดินโลก คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต
 และพยานทั้งสามนี้สอดคล้องกัน
 9 ถ้าเรายอมรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้าก็ยิ่งใหญ่มากกว่า
 เพราะว่าพยานหลักฐานของพระเจ้านั้น คือพระองค์ได้ทรงเป็นพยานอ้างถึงพระบุตรของพระองค์
 10 ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจาก็มีพยานอยู่ในตัว
 ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา
 เพราะเขามิได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานอ้างถึงพระบุตรของพระองค์
 11 และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่เราทั้งหลาย
 และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์
 12 ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจาก็ไม่มีชีวิต
 13 ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า
 เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์
 และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า
 14 และนี่คือความมั่นใจที่เราเมื่อต่อพระองค์ คือถ้าเราถูกลบชื่อไปตามพระประสงค์ของพระองค์
 พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา
 15 และถ้าเรารู้ว่า พระองค์ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราถูกลบชื่อใด ๆ
 เรารู้ว่าเราได้รับตามที่เรานู้ออกจากพระองค์นั้น
 16 ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำการบางอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงถูกลบ
 และพระองค์ก็จะทรงประทานชีวิตแก่ผู้นั้นที่ได้กระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย
 บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้ามิได้ทำให้เขาอธิษฐานในเรื่องบาปอย่างนั้น
 17 การอธิษฐานทุกอย่างเป็นบาป แต่บาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายก็มีอยู่
 18 เราทั้งหลายรู้แล้วว่า คนใดที่บังเกิดจากพระเจ้ามิได้กระทำการบาป
 แต่ว่าคนที่บังเกิดจากพระเจ้าได้ระงับรักษาตัว และมารชั่วร้ายนั้นไม่ได้แตะต้องคนนั้นเลย
 19 เราทั้งหลายรู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า และชาวโลกทั้งสิ้นอยู่ใต้อาณาภพของความชั่วร้าย
 20 และเราทั้งหลายรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ทรงประทานความเข้าใจให้เรา
 เพื่อให้เรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท่นั้น
 คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี่แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิรันดร์
 21 ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงระงับรักษาตัว อย่าเกี่ยวข้องกับรูปเคารพ เอเมน

2 JOHN

Chapter 1

1 ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน มายังท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกไว้ และบรรดาบุตรของเธอ
 ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักในความจริง และมิใช่แต่ข้าพเจ้าเท่านั้น
 แต่คนทั้งปวงที่ได้รู้จักความจริงก็รักด้วย
 2 เพราะเห็นแก่ความจริงที่อยู่ในเราทั้งหลาย และซึ่งจะดำรงอยู่กับเราเป็นนิตย์
 3 พระกรุณาธิคุณ พระเมตตาคุณ และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา
 และจากพระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรแห่งพระบิดา
 สถิตอยู่กับท่านทั้งหลายในความจริงและในความรัก
 4 ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่เห็นบุตรของท่านดำเนินตามความจริง
 เหมือนเราได้รับพระบัญญัติจากพระบิดา
 5 และท่านสุภาพสตรี บัดนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน
 มิใช่เสมือนหนึ่งว่าข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่าน
 แต่เป็นพระบัญญัติที่เราได้มีมาแล้วตั้งแต่เริ่มแรก นั่นก็คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน
 6 และความรักนั้นก็คือ การที่เราทั้งหลายประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์
 นี่เป็นพระบัญญัตินั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เริ่มแรก
 เพื่อท่านทั้งหลายจะประพฤติตาม
 7 เพราะว่ามิผู้ล่อลวงเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก
 คนคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์
 คนนั้นแหละเป็นผู้ล่อลวงและเป็นปฏิปักษ์กับพระคริสต์
 8 ท่านทั้งหลายจงระวังตัวไว้ให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว
 แต่ที่เราจะได้รับบำเหน็จเต็มที
 9 ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า
 ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร
 10 ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพยานที่นามาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าอวยพรเขาเลย
 11 เพราะว่ามีผู้ที่อวยพรเขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขาเหล่านั้น
 12 ข้าพเจ้ายังมีข้อความอีกหลายข้อที่จะเขียนถึงท่าน แต่ก็ไม่อยากให้กระดาษและน้ำหมึกเขียน
 ข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่าน และสนทนากับท่านเฉพาะหน้า
 เพื่อความปิตินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม
 13 บรรดาบุตรของน้องสาวของท่านที่ได้ทรงเลือกไว้ ผูกความระลึกถึงมายังท่าน เอเมน

3 JOHN

Chapter 1

1 ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน กายอัสที่รัก ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องในความจริง
2 ท่านที่รัก ข้าพเจ้าปรารถนามากกว่าทุกสิ่งว่า ท่านจะจำริญและมีความสุขที่ดี
อย่างจิตวิญญาณของท่านจำริญอยู่นั้น
3 เพราะข้าพเจ้ามีความยินดีอย่างยิ่ง เมื่อพวกพี่น้องได้มา
และเป็นพยานถึงความจริงที่อยู่ในตัวท่าน ตามที่ท่านได้ประพฤติตามความจริงนั้น
4 ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดียิ่งกว่านี้ คือที่ได้ยินว่า
บุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าประพฤติตามความจริง
5 ท่านที่รัก เมื่อท่านกระทำสิ่งใดให้พี่น้องและให้แก่แขกที่มาบ้าน ท่านก็กระทำอย่างสัตย์ซื่อ
6 เขาเหล่านั้นได้เป็นพยานต่อหน้าคริสตจักรในเรื่องความรักของท่าน
ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งเขาเหล่านั้นในการเดินทางของเขา ตามที่สมควรอย่างพระเจ้า
ท่านก็จะกระทำดี
7 เขาเหล่านั้นได้ออกไปเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
และไม่ได้รับสิ่งใดจากพวกต่างชาติเลย
8 ฉะนั้นเราควรต้อนรับคนอย่างนั้น เพื่อเราจะได้เป็นผู้ร่วมงานกับความจริง
9 ข้าพเจ้าได้เขียนถึงคริสตจักร แต่ดีโอเตรส ผู้ຍากจะเป็นคนใหญ่คนโตในพวกเขา
ได้รับรองเราไว้ไม่
10 เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะจดจำการกระทำทั้งหลายของเขา
คือที่เขาปราศกลัวใส่ความเราด้วยคำเลวทราม และท่านนั้นยังไม่สนใจ
มีหน้าข้าตัวเขาเองไม่ยอมรับพี่น้องเหล่านั้น และยังกีดกันคนที่ใครจะรับรองเขา
และไล่เขาออกจากคริสตจักร
11 ท่านที่รัก อย่าเอาเยี่ยงสิ่งที่ชั่ว แต่งเงาอย่างสิ่งที่ดี ผู้ที่ท่ทำดีก็มาจากพระเจ้า
ผู้ที่ทำชั่วก็ไม่มีเห็นพระเจ้า
12 ทุกคนก็เป็นพยานให้เดเมตรีอัส และความจริงเองก็เป็นพยานอยู่ในตัว เอย
เราเองก็เป็นพยานด้วย และท่านก็รู้ว่าคำพยานของเราจริง
13 ข้าพเจ้ามีหลายเรื่องที่จะเขียน แต่ไม่ຍากจะเขียนถึงท่านด้วยน้ำหนักและปากกา
14 แต่ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านในเร็ววัน และจะได้ดูตักันเฉพาหน้า ขอสันติสุขจะมีแก่ท่าน
บรรดาสหพของเรามาฝากความระลึกถึงมายังท่าน
ขอฝากความระลึกถึงมายังบรรดาสหพโดยเรียงตัวเป็นลำดับไป

JUDE

Chapter 1

1 บุดาส ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และเป็นน้องชายของยาคอบ เรียน
คนทั้งหลายที่ทรงชำระตัวไว้ให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าพระบิดา
และทรงคุ้มครองรักษาไว้ไว้ในพระเยซูคริสต์ และทรงเรียกไว้แล้ว
2 ขอพระเมตตาคุณ สันติสุข และความรักจะมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด
3 ท่านที่รักทั้งหลาย ครั้นข้าพเจ้าได้พากเพียรเขียนถึงท่านทั้งหลาย
ว่าด้วยความรอดสำหรับคนทั้งหลายนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ข้าพเจ้าจะต้องเขียนเตือนสติท่านให้
ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งได้ทรงโปรดประทานแก่วิสุทธิชนไว้
4 เพราะว่ามีบางคนได้เล็ดลอดเข้ามา ซึ่งได้บังไว้นานแล้วว่าเขาจะถูกพิพากษาลงโทษอย่างนี้
เป็นคณธรรม ที่ถือเอาพระคุณของพระเจ้าของเราเป็นเหตุให้กระทำความชั่วช้าลามก
และเขาปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่องค์เดียว
และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
5 ถึงแม้ว่าท่านรู้ข้อความเหล่านี้ตลอดแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าจึงปรารถนาให้ท่านทั้งหลายระลึกถึงว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้พลไพร่นั้นรอดจากแผ่นดินอียิปต์แล้ว
ภายหลังพระองค์ได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระองค์เสีย
6 และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่ได้รักษาเวทสภาพของตน แต่ได้ละทิ้งพื้นฐานของตนนั้น
พระองค์ก็ได้ทรงจงจำไว้ด้วยเครื่องพันธนาการอันไม่รู้จักสลาย
ซึ่งไว้ในที่มีजनกว่าจะถึงเวลาที่พิพากษาในวันสำคัญอยู่นั้น
7 เช่นเดียวกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และเมืองที่อยู่รอบๆนั้นที่ได้ทำการผิดประเวณี
และแม้ว่าในกาบอดิการ
ก็ได้ทรงบัญญัติไว้เป็นตัวอย่างของการที่จะต้องได้รับพระอาชญาในไฟนรันดร์
8 เช่นเดียวกัน เขาเหล่านั้นก็ยังเพ้อฝันกระทำให้นือหนึ่งเป็นมลทิน และประมาทต่อผู้มีอำนาจ
และพูดจาก้าวร้าวต่อผู้มีบรรดาศักดิ์ด้วย
9 ฝ่ายอัครเทวาทูตาดิมีคาแอล ครั้นเมื่อท่านได้เลียงกับพญามารเรื่องสหพของโมเสส
ท่านเองก็ยังไม้ง้ออากล่าวก้าวร้าวต่อมารเลย เป็นแต่เพียงกล่าวว่า
"ให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามเจ้าเถิด"
10 แต่ตัวคนเหล่านั้นพูดก้าวร้าวถึงสิ่งที่เขาเองไม่รู้จัก และการซึ่งเขารู้จักตามสัญญาตญาณ
เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ไม่มีความคิด เขาที่ต้องถึงหยานะด้วยการนั้น
11 วิบัติจึงมีแก่เขา เพราะเขาได้ประพฤติตามอย่างลาอีน
และได้พล่านไปตามความผิดพลาดของบาโลัมเพราะเห็นแก่สินจ้าง
และได้พินาศไปในการกบฏอย่างโคราห์
12 คนเหล่านี้เป็นหินโสโครกในการประชุมเลี้ยงมูกรักของท่านทั้งหลาย
ชนะชราวมการเลี้ยงกับท่าน เขาเลี้ยงแต่ตนเองโดยไม่เกรงกลัวเลย
เป็นเมฆที่ไม่มีน้ำที่ถูกพัดลอยไปตามลม เป็นต้นไม้ที่ไร้ผล คือไร้ผลในฤดูที่ออกผล

และตายมาสองหนแล้ว เพราะถูกถอนออกทั้งราก
13 เป็นคลื่นอันร้ายแรงในมหาสมุทร ที่ซัดฟองของความบัดสีของตนเองขึ้นมา
เขาเป็นดาวที่ลอยลับไป เป็นผู้ที่ยึดอยู่ในความมืดที่ตลอดกาล
14 เอยคนคนที่เจ็ดนับแต่อาดัมได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านั้นด้วยว่า "ดูเถิด
องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่น
15 เพื่อทรงพิพากษาปรับโทษคนทั้งปวง
และทรงกระทำให้ทรชนทั้งปวงรู้สึกตัวถึงการธรรมที่เขาได้กระทำด้วยใจชั่ว
และรู้สึกตัวถึงการพยายามชั่วทั้งหมดที่ทรชนคนบาปเหล่านั้นได้กล่าวร้ายต่อพระองค์"
16 คนเหล่านั้นมักเป็นคนบ่น เป็นคนโพนทะนา เป็นคนประพฤติตามตัณหาอันชั่วของตัว
และปากเขากล่าวคำโอ้อวดต่างๆ เป็นคนยกยอผู้อื่นเพื่อหวังประโยชน์ของตน
17 แต่ท่านที่รักทั้งหลาย
ท่านจงระลึกถึงคำพยากรณ์เมื่อก่อนของเหล่าอัครสาวกของพระเยซูคริสต์
องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ได้กล่าวไว้
18 คือว่า พวกอัครสาวกนั้นได้บอกท่านทั้งหลายว่า "ในสมัยสุดท้ายจะมีคนเย้ยหยันบังเกิดขึ้น
ที่จะประพฤติตามตัณหาอันชั่วของตัว"
19 คนเหล่านี้คือคนที่แยกออกและประพฤติตัวตามโลกีย์วิสัย และปราศจากพระวิญญาณ
20 แต่ท่านทั้งหลายผู้เป็นที่รัก จงก่อสร้างตัวของท่านขึ้นบนความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่งของท่าน
โดยการอธิษฐานในพระวิญญาณบริสุทธิ์
21 จงรักษาตัวไว้ในความรักของพระเจ้า
คอยพระกรุณาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจนถึงชีวิตนรันดร์
22 และจงแสดงความเมตตาต่อบางคน โดยรู้ความต่างกัน
23 และจงช่วยบางคนให้รอดโดยกระทำใจเขาให้สะดุ้งกลัวตูดออกจากไฟ
จนสิ้นเสื้อผ้าที่สปกปรดด้วยเนื้อหนังก็จึงเกลียดชังด้วยเถิด
24 บัดนี้แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถคุ้มครองรักษาท่านมิให้ล้ม
และทรงนำท่านให้ตั้งอยู่เฉพาะสง่าราศีของพระองค์ ให้ปราศจากตำหนิ และมีความร่าเริงยินดี
25 คือแต่พระเจ้าผู้ทรงพระวิญญาณแต่เพียงพระองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของเรา
จงมีสง่าราศีพระอาณาภาพ ไอศวรรย์ และศักดิ์นาภาพ ทั้งปัจจุบันกาล และในกาลต่อไปเป็นนิตย์
เอเมน

REVELATION

Chapter 1

1 วิรณของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานแก่พระองค์
เพื่อชี้แจงให้ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์รู้ถึงสิ่งที่จะต้องปฏิบัติขึ้นในไม่ช้า
และพระองค์ได้ทรงให้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปสำแดงแก่ยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์
2 ยอห์นเป็นพยานฝ่ายพระวจนะของพระเจ้า และเป็นพยานฝ่ายคำพยานของพระเยซูคริสต์
และก็เป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งท่านได้เห็นนั้น
3 ขอความสุขจะมีแก่บรรดาผู้อ่านและผู้ฟังคำพยากรณ์เหล่านี้
และถือรักษาข้อความที่เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้ เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว
4 ยอห์นเรียนมายังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย
ขอให้ท่านทั้งหลายจงได้รับพระคุณและสันติสุขจากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่เดียวนี้
และผู้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมานั้น
และจากพระวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่ท่าพระที่นั่งของพระองค์
5 และจากพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อ และทรงเป็นผู้แรกที่ได้พ้นจากความตาย
และผู้ทรงครอบครองชัยตรีทั้งปวงในโลก แต่พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย
และได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์
6 และทรงตั้งเราไว้ให้เป็นภษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าพระบิดาของพระองค์
พระเกียรติและไอศวรรย์มีแต่พระองค์สืบไปเป็นนิตย์ เอเมน
7 ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ
และนัยน์ตาทุกดวงและคนเหล่านั้นที่ได้แพพระองค์จะเห็นพระองค์
และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกร่ำไห้เพราะพระองค์" จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน
8 องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า "เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอาสาน
ผู้ทรงเป็นอยู่เดียวนี้ ผู้ได้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน ผู้จะเสด็จมานั้น และผู้ทรงฤทธาภาพสูงสุด"
9 ข้าพเจ้า ยอห์น พี่น้องของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนร่วมการยากลำบาก และร่วมราชอาณาจักร
และร่วมความอดทนของพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าจึงได้มาอยู่ที่เกาะปัทมอส
เนื่องด้วยพระวจนะของพระเจ้า และเนื่องด้วยคำพยานของพระเยซูคริสต์
10 พระวิญญาณได้ทรงดลใจข้าพเจ้าในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า
และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากเบื้องหลังข้าพเจ้าดุจเสียงแตร
11 ตรัสว่า "เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย
และสิ่งซึ่งท่านได้เห็นจงเขียนไว้ในหนังสือ และฝากไว้ให้คริสต์จักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย
คือคริสตจักรที่เมืองเอฟุซัส เมืองสเมอร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธียาทรา เมืองซาร์ดิส
เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย"
12 ข้าพเจ้าจึงเหลียวมาทางพระสุรเสียงที่ตรัสแก่ข้าพเจ้านั้น
ครั้นเหลียวแล้วข้าพเจ้าก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน
13 และในท่ามกลางคันประทีปทั้งเจ็ดคันนั้น มีผู้หญิงเหมือนกับบุตรมนุษย์
ทรงฉลองพระองค์คลุมพระบาท และทรงคาดผ้ารัดประคดทองคำที่พระอุระ
14 พระเศียรและพระเศาของพระองค์ขาวดุจขนและสีขาว และขาวดุจหิมะ
และพระเนตรของพระองค์ดุจเปลวเพลิง
15 พระบาทของพระองค์ดุจทองสัมฤทธิ์เจงาม ราวกับว่าได้ถูกหลอมในเตาไฟ
พระสุรเสียงของพระองค์ดุจเสียงน้ามากหลาย

16 พระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และมีพระแสงสงครามที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และสีพระพักตร์ของพระองค์ดุจดั่งดวงอาทิตย์ฉายแสงด้วยฤทธาภาพของพระองค์ 17 เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือนกับคนที่ตายแล้ว แต่พระองค์ทรงแตะตัวข้าพเจ้าด้วยพระหัตถ์เบื้องขวา แล้วตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า "อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย 18 และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ ดูเถิด เราก็ยังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน และเราถือลูกกุญแจแห่งความตายและแห่งนรก 19 จงเขียนเหตุการณ์ซึ่งเจ้าได้เห็น และเหตุการณ์ที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ กับทั้งเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหลังด้วย 20 ส่วนความลึกลับของดาวทั้งเจ็ดดวงซึ่งเจ้าได้เห็นในมือข้างขวาของเรา และแห่งคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้น ก็คือ ดาวทั้งเจ็ดดวงได้แก่ทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคันประทีปเจ็ดคันซึ่งเจ้าได้เห็นแล้วนั้นได้แก่คริสตจักรทั้งเจ็ด"

Chapter 2

1 "จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเอฟะซัสว่า 2 พระองค์ผู้ทรงถือดวงดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้นตรัสดังนี้ว่า 3 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ความเป็นอยู่ยากและความอดทนของเจ้า และรู้ว่าเจ้าไม่สามารถทนต่อทรชนได้ เจ้าได้อ้างใจจนเหล่านั้นที่คิดว่าเขาเป็นอัครสาวก และหาได้เป็นไม่ และเจ้าก็เห็นว่าเขาเป็นฉันทูลา 4 เรารู้ว่าพวกเจ้าได้ทนและมีความเพียร และเหนื่อยยากเพราะเห็นแก่นามของเรา และมีได้อ่อนระอาไป 5 แต่เรามีชื่อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่าเจ้าละทิ้งความรักดั้งเดิมของเรา 6 เหตุฉะนั้น จงระลึกถึงสภาพเดิมที่เจ้าได้หล่นจากมาแล้วนั้น จงกลับใจเสียใหม่ และประพฤติตามอย่างเดิม มิฉะนั้นเราจะรีบมาหาเจ้า และจะขยักคันประทีปทองคำออกจากที่ เว้นไว้แต่เจ้าจะกลับใจใหม่ 7 แต่พวกเจ้ายังมีความติดอยู่บ้าง คือว่าเจ้าเกลียดชังกิจการของพวกนิโคเลาสนิยมที่เราเองก็เกลียดชังเช่นกัน 8 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะ เราจะทำให้ผู้นั้นกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ที่อยู่ในท่ามกลางอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า 9 จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองสมอลรณะว่า 10 พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ผู้ซึ่งสิ้นพระชนม์แล้ว แลกลับฟื้นขึ้นอีก ได้ตรัสดังนี้ว่า 11 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า และเรารู้ว่าพวกเจ้ามีความทุกข์ลำบากและยากจน (แต่ว่าเจ้าก็มั่งมี) และรู้เรื่องการหมิ่นประมาทของจนเหล่านั้นที่กล่าวว่า เขาเป็นพวกยิวและหาได้เป็นไม่ แต่พวกเขาเป็นธรรมศาลาของซาตาน 12 อย่างไรก็ตามทุกขัทรมาณต่างๆซึ่งเจ้าจะได้รับนั้น ดูเถิด พญามารจะส่งพวกเจ้ามาทณไว้ในคุกเพื่อจะลองใจเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะได้รับความทุกข์ทรมานถึงสิบวัน แต่เจ้าจงสัจยื่อจนถึงความตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า 13 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะจะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย' 12 จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามันว่า 13 พระองค์ผู้ทรงถือดาบสองคมที่คมกริบตรัสดังนี้ว่า 14 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เรารู้จักที่อยู่ของเจ้าคือเป็นที่นั่งของซาตาน เจ้ายึดนามของเจ้าไว้มั่น และไม่ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้ในเวลาที่ยังมีพยานที่สัตย์ซื่อของเรา ต้องถูกฆ่าในท่ามกลางพวกเจ้าในที่ซึ่งซาตานอยู่ 15 แต่เรามีชื่อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้าบางคนถือตามคำสอนของบาลาอัม ซึ่งสอนบาปโลกให้ก่อเหตุเพื่อให้ชนชาติอิสราเอลสะดุด คือให้เขากินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้วและให้เขาล้างประเวณี 16 และมีพวกเจ้าบางคนซึ่งถือคำสอนของพวกนิโคเลาสนิยมด้วยเหมือนกัน ที่เราเองก็เกลียดชัง 17 จงกลับใจเสียใหม่ มิฉะนั้นเราจะรีบมาหาเจ้า และจะขยักเขาเหล่านั้นด้วยดาบแห่งปากของเรา 18 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะ เราจะทำให้ผู้นั้นกินมานาที่ซ่อนอยู่ และจะทำให้เห็นชาวแบ้ผู้นั้นด้วย ที่ดินนั้นมีชื่อใหม่จารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้เลยนอกจากผู้ที่รับเท่านั้น' 19 จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองธียาทิรา ว่า 20 พระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรดุจเปลวไฟ และมีพระบาทดุจทองสัมฤทธิ์เงามง ใต้ตรัสดังนี้ว่า 21 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ความรัก การปรนนิบัติ ความเชื่อ และความเพียรของเจ้า และแนวการกระทำของเจ้า และรู้ว่าการเบี่ยงปลายของเจ้ามีมากกว่าการเบี่ยงต้น 22 แต่เรามีชื่อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้ายอมให้ผู้หญิงชื่อยูเซเบล ที่ยกตัวขึ้นเป็นผู้พยากรณ์หญิง หญิงนั้นสอนและล่อลวงพวกผู้รับใช้ของเรา ให้ล่วงประเวณีและให้กินของที่บูชาแก่รูปเคารพแล้ว 23 เราได้ให้โอกาสหญิงนั้นกลับใจจากการล่วงประเวณีของนาง แต่นางก็มิได้กลับใจเลย 24 ดูเถิด เราจะทิ้งหญิงนั้นไว้บนเตียง และคนทั้งหลายที่ล่วงประเวณีกับนาง เราก็จะทิ้งไว้ให้ผลงอกกับความระทมทุกข์ เว้นไว้แต่พวกเหล่านั้นจะกลับใจจากการกระทำของตน 25 เราจะประหารลูกทั้งหลายของหญิงนั้นเสียให้ตาย และคริสตจักรทั้งหลายจะได้อำนาจเป็นผู้พิทักษ์จารณจิตใจ และเราจะให้สิ่งตอบแทนแก่เจ้าทั้งหลายทุกคนให้เหมาะสมกับการงานของเจ้า 26 สำหรับพวกเจ้า และคนอื่นที่เหลืออยู่ที่เมืองธียาทิรา ผู้ไม่ถือคำสอนนี้ และไม่รู้จักสิ่งที่เขารักว่า ความลึกลับของซาตานนั้น เราขอบอกว่า เราจะไม่มอบภาระอื่นให้เจ้า 27 แต่สิ่งที่เจ้ามีอยู่แล้วนั้น จงยึดไว้ให้มั่นจนกว่าเราจะมา

26 ผู้ใดมีชัยชนะและถือรักษากิจการของเราไว้จนถึงที่สุด 27 เราจะทำให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองบรรดาประชาชาติ 28 และผู้นั้นจะบังคับบัญชาคนทั้งหลายด้วยดาบเหล็ก เหมือนกับเมื่อหมอดินของช่างหม้อที่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ ตามที่เราได้รับจากพระบิดาของเรา 29 และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น 30 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด"

Chapter 3

1 "จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองซาร์ดีซว่า 2 พระองค์ผู้ทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และทรงมีตราเจ็ดดวงนั้น ได้ตรัสดังนี้ว่า เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เจ้าได้ชื่อว่ามีชีวิตอยู่ แต่ว่าเจ้าได้ตายเสียแล้ว 3 เจ้าจรรยาบุตรวังโหด และกระตุนส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งงานจะตายอยู่แล้วนั้นให้แข็งแรงขึ้น เพราะว่าเราไม่พบการประพฤติของเจ้าดีพร้อมต่อพระพักตร์พระเจ้า 4 เหตุฉะนั้น เจ้าจงระลึกว่าเจ้าได้รับและได้ยินอะไร จงยึดไว้ให้มั่นและกลับใจเสียใหม่ ฉะนั้นถ้าเจ้าไม่เฝ้าระวัง เราจะมาหาเจ้าเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าเมื่อไร 5 แต่ก็มีพวกเจ้าสองสามชื่อที่เมืองซาร์ดีซ ที่ไม่ได้กระทำให้เสื้อผ้าของตนมีมลทิน และเขาเหล่านั้นจะแต่งตัวสีขาวเดินไปกับเรา เพราะว่าเขาเป็นคนดีสมควรแล้ว 6 ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อผู้นั้นออกจากหนังสือแห่งชีวิต แต่เราจะรับรองชื่อผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา และต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ 7 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด' 8 จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย ว่า 9 พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้สัจยจริง ผู้ทรงถือลูกกุญแจของดาวิด ผู้ทรงเปิดแล้วจะไม่ผู้ใดปิด ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่ผู้ใดเปิด ได้ตรัสดังนี้ว่า 10 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ดูเถิด เราได้ตั้งประตูซึ่งเปิดไว้ตรงหน้าพวกเจ้า ประตูนี้ไม่มีใครปิดได้ เพราะว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่กระนั้นเจ้าก็ได้ประพฤติตามคำของเราและไม่ได้อุปถัมภ์ของเรามา 11 ดูเถิด เราจะทำให้พวกธรรมศาลาของซาตานที่พูดมุสาว่าเขาเป็นพวกยิวและไม่ได้เป็นนั้น ดูเถิด เราจะทำให้เขามากกราบลงแทบเท้าของเจ้า และให้เขารู้ว่า เราได้รักพวกเขา 12 เพราะเหตุเจ้าได้ประพฤติตามคำของเราด้วยความเพียร เราะรักษาเจ้าจากเวลาแห่งการทดลองนั้นด้วย ซึ่งจะบังเกิดมีทั่วทั้งโลก เพื่อจะลองดูใจคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วแผ่นดินโลก 13 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด' 14 จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย ว่า 15 พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเอเมน ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อและสัจยจริง และทรงเป็นปฐมเหตุแห่งสิ่งสร้างพิชังพระเจ้าทรงสร้าง ได้ตรัสดังนี้ว่า 16 เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้าว่า เจ้าไม่เย็นไม่ร้อน เราใครให้เจ้าเย็นหรือร้อน 17 ดังนั้น เพราะเหตุที่เจ้าเป็นแต่อุ่นๆไม่เย็นและไม่ร้อน เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา 18 เพราะเจ้าพูดว่า "เราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติทวีมากขึ้น และเราไม่ต้องการสิ่งใดเลย" เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนแรนແင່นเข็ญใจ เป็นคนน่าสงเวช เป็นคนขัดสน เป็นคนตาบอด และเปลือยกายอยู่ 19 เราเตือนสติเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมให้บริสุทธิ์ในไฟแล้วจากเรา เพื่อเจ้าจะได้เป็นคนมั่งมี และเสื้อผ้าขาวเพื่อจะนุ่งห่มได้ และเพื่อความสะอาดแห่งกายเปลี่ยนปล้ำของเจ้าจะไม่ปรากฏ และอาภายาตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะแลเห็นได้ 20 เรารักผู้ใด เราก็ตักเตือนและตีสอนผู้นั้น เหตุฉะนั้นจงมีความกระตือรือร้น และกลับใจเสียใหม่ 21 ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา 22 ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะทำให้ผู้นั้นนั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนกับที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเรานบนพระที่นั่งของพระองค์ 23 ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด"

Chapter 4

1 ต่อจากนั้น ดูเถิด ข้าพเจ้าได้เห็นประตูสวรรค์เปิดอยู่ และพระสุรเสียงแรกซึ่งข้าพเจ้าได้ยินนั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าดุจเสียงแตรว่า "จงขึ้นมานบนี่เถิด และเราจะสำแดงให้เจ้าเห็นเหตุการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นในภายหลัง" 2 ในทันใดนั้น พระวิญญาณก็ทรงดลใจข้าพเจ้า และดูเถิด มีพระที่นั่งตั้งอยู่ในสวรรค์ และมีท่านองค์หนึ่งประทับบนพระที่นั่งนั้น 3 และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นปรากฏประดุจพลอยหยกและพลอยทับทิม และมีรุ้งล้อมรอบพระที่นั่งนั้น ดูประหนึ่งพลอยมรกต 4 และล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีที่นั่งอีกยี่สิบสี่ที่นั่ง และข้าพเจ้าได้เห็นผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั่งอยู่บนที่นั่งเหล่านั้น ทุกคนนุ่งห่มเสื้อสีขาว และสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะ 5 มีฟ้าแลบที่ร้อง และเสียงต่างๆดังออกมาจากพระที่นั่งนั้น และมีพระทีปเจ็ดดวงจุดไว้ตรงหน้าพระที่นั่ง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า 6 และตรงหน้าพระที่นั่งนั้นมีทะเลแก้วดูเหมือนแก้วมรกต และท่ามกลางพระที่นั่งและล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีสิ่งที่มีชีวิตอยู่สี่ตัว

ซึ่งมีตาเต็มทั้งข้างหน้าและข้างหลัง

7 สิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่หนึ่งนั้นเหมือนสิงโต สิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สองนั้นเหมือนลูกโค
สิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สามนั้นมีหน้าเหมือนมนุษย์ และสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สี่เหมือนนกอินทรีกำลังบิน
8 สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่นั้นแต่ละตัวมีปีกหกปีกอยู่รอบตัว และมีตาเต็มข้างใน
และสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นร้องตลอดวันตลอดคืนไม่ได้หยุดเลยว่ "บริสุทฺธิ บริสุทฺธิ บริสุทฺธิ
องค์ทรงผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธาณภาพสูงสุด ผู้ได้ทรงสถาปนาอยู่ในกาลก่อน
ผู้ทรงสถาปนาอยู่ในปัจจุบัน และผู้ซึ่งจะเสด็จมา"
9 เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นถวายคำสรรเสริญ ถวายพระเกียรติ
และคำขอบพระคุณแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดย์
10 ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่นั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น
และนมัสการพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดย์
และถอดมงกุฎออกจากตรงหน้าพระที่นั่งร้องว่า
11 "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญ พระเกียรติ และฤทธิเดช
เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง
และสรรพสิ่งทั้งปวงนั้นก็ทรงสร้างขึ้นแล้วและดำรงอยู่ตามขอบพระทัยของพระองค์"

Chapter 5

1 และในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น
ข้าพเจ้าได้เห็นหนังสือม้วนหนึ่งเขียนไว้ทั้งข้างในและข้างนอก มีตราประทับอยู่เจ็ดดวง
2 และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่ง ประกาศด้วยเสียงอันดังว่า
"ใครเป็นผู้ที่สมควรจะแกะตราและคลี่หนังสือม้วนนั้นออก"
3 และไม่มีผู้ใดในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก หรือใต้แผ่นดินที่สามารถคลี่หนังสือม้วนนั้นออก
หรือดูหนังสือนั้นได้
4 และข้าพเจ้าก็รำไห่มากมาย
เพราะไม่มีผู้ใดสมควรจะคลี่หนังสือม้วนนั้นออกและอ่านหนังสือนั้น หรือดูหนังสือนั้นได้
5 และมีผู้หนึ่งเ็นในพวกผู้อาวุโสนั้น บอกแก่ข้าพเจ้าว่า "อย่าร้องไห้เลย ดูเถิด
สิงโตแห่งตระกูลยูดาห์ เป็นมูลรากของดาวิด พระองค์ทรงมีชัยแล้ว
พระองค์จึงทรงสามารถแกะตราทั้งเจ็ดดวงและคลี่หนังสือม้วนนั้นออกได้"
6 และในท่ามกลางพระที่นั่งกับสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่นั้น และท่ามกลางพวกผู้อาวุโส ดูเถิด
ข้าพเจ้าแลเห็นพระเมษโปดกประทับยืนอยู่ประหนึ่งทรงถูกปลงพระชนม์
ทรงมีเขาเจ็ดเขาและมีตาเจ็ดดวง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า
ที่ทรงส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก
7 และพระเมษโปดกนั้นได้เข้ามารับม้วนหนังสือจากพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์
ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น
8 เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือม้วนนั้นแล้ว
สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่กับผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระเมษโปดก
ทุกคนถือพิณเซอูและถือขันทองคำบรรจุเครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของพวกวิสุทธิชนทั้งปวง
9 และเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงใหม่ ว่าดังนี้ "พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะทรงรับม้วนหนังสือ
และแกะตราม้วนหนังสือนั้นออก เพราะว่าพระองค์ทรงถูกปลงพระชนม์แล้ว
และด้วยพระโลหิตของพระองค์นั้น พระองค์ได้ทรงไถ่เราทั้งหลายซึ่งมาจากทุกตระกูล
ทุกภาษาทุกชาติและทุกประเทศ ให้ไปถึงพระเจ้า
10 พระองค์ได้ทรงโปรดให้เราทั้งหลายเป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา
และเราทั้งหลายจะได้ครอบครองแผ่นดินโลก"
11 แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียงทูตสวรรค์เป็นอันมากนับเป็นโกฏิเป็นแสนๆ
ซึ่งอยู่ล้อมรอบพระที่นั่งรอบสิ่งที่มีชีวิตอยู่และผู้อาวุโสทั้งหลายนั้น
12 ร้องเสียงดังว่า "พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้น เป็นผู้สมควรได้รับฤทธิเดช
ทรมัยสมบัติ ปัญญา อานุภาพ เกียรติ สง่าราศี และคำสดุดี"
13 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งมีชีวิตทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ ในแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินโลก
ในมหาสมุทร และบรรดาที่อยู่ในที่เหล่านั้น ร้องว่า "ขอให้คำสดุดีและเกียรติ
และสง่าราศีและฤทธิเดช จงมีแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง
และแด่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิรันดย์"
14 และสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่นั้นก็ร้องว่า "เอเมน" และผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่ก็ทรุดตัวลงนมัสการพระองค์
ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดย์

Chapter 6

1 เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงหนึ่งนั้นออกแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็น
และได้ยินสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวหนึ่งในสิ่งที่มีชีวิตอยู่สี่ตัวนั้นร้องดูเสียงฟ้าร้องว่า "มาดูเถิด"
2 ข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือธนู และได้รับมงกุฎ
และผู้นั้นก็ออกไปอย่างมีชัย และเพื่อได้ชัยชนะ
3 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สองนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สองร้องว่า
"มาดูเถิด"
4 และมีม้าอีกตัวหนึ่งออกไปเป็นม้าสีแดงสด
ผู้ที่ขี่ม้านั้นได้รับอนุญาตให้นำสันติสุขไปจากแผ่นดินโลก เพื่อให้คนทั้งปวงรบราฆ่าฟันกัน
และผู้นั้นได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง
5 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สามนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สามร้องว่า
"มาดูเถิด" แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าดำตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือตราฐู
6 แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงออกมาจากท่ามกลางสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่นั้นว่า
"ข้าวสาปสาปราชะทนะและหนึ่งเดนมรโธัน ข้าวารัสสามทะนานต่อหนึ่งเดนมรโธัน
และเจ้าอย่าทำอันตรายแก่น้ำมันและน้ำองุ่น"
7 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สี่นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สี่ร้องว่า
"มาดูเถิด"

8 แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าสีกะเลียวตัวหนึ่ง ผู้ที่นั่งบนหลังม้านั้นมีชื่อว่าความตาย
และนราก็ติดตามเขาไปด้วย และได้ให้ทั้งสองนี้อำนาจล้นพ้นแก่แผ่นดินโลกได้หนึ่งในสี่ส่วน
ด้วยดาบ ด้วยความอดอยาก ด้วยความตาย และด้วยswordร้ายแห่งแผ่นดิน
9 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่ห้านั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็นดวงวิญญาณได้แทนบูชา
เป็นวิญญาณของคนที่ทั้งหลายที่ถูกฆ่าเพราะพระวาระของพระเจ้า
และเพราะคำพยานที่เขายึดถือนั้น
10 เขาเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง
อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษา
และตอบสนองให้เลือดของเราต่อคนที่ทั้งหลายที่อยู่ในโลก"
11 แล้วพระองค์ทรงประทานเสื้อสีขาวแก่คนเหล่านั้นทุกคน
และทรงกำชับเขาให้หยุดพักต่อไปอีกหน่อย จนกกว่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขา
และพวกที่น้องของเขาจะถูกฆ่าเหมือนกับเขานั้นจะครบจำนวน
12 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่หกนั้นแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแผ่นดินไหวใหญ่โต
ดวงอาทิตย์ก็กลายเป็นมืดดำดูจ้ามๆกระสอกระสนสัตว์ และดวงจันทร์ก็กลายเป็นสีแดง
13 และดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าก็ตกลงบนแผ่นดิน
เหมือนต้นมะเดื่ออันหวานไหวด้วยลมกล้าจนทำให้ผลหล่นลงไม่ทันสุก
14 ท้องฟ้าก็หายไปเหมือนกับหนังสือที่เขาม้วนขึ้นไปหมด
และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็เลื่อนไปจากที่เดิม
15 แล้วกษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต เศรษฐี นายทหารใหญ่ ผู้มีอำนาจ
และทุกคนทั้งที่เป็นทาสและเป็นอิสระ ก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและใต้หินตามภูเขา
16 พวกเขาร้องบอกกับภูเขาและใต้หินว่า "จงล้มทับเราเถิด
จงซ่อนเราไว้ให้พ้นจากพระพิภพของพระองค์ ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง
และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น
17 เพราะว่าวันนี้สำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และผู้ใดจะทนอยู่ได้เล่า"

Chapter 7

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก
ห้ามลมในแผ่นดินโลกทั้งสี่ทิศไว้ เพื่อไม่ให้ลมพัดบนบก ในทะเล หรือที่ต้นไม้ใดๆ
2 แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งปรากฏขึ้นมาจากทิศตะวันออก
ถือดวงตราของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
และท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังแก่ทูตสวรรค์ทั้งสี่
ผู้ได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินและทะเลนั้น
3 ว่า "จงอย่าทำอันตรายแผ่นดิน ทะเลหรือต้นไม้
จนกว่าเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้าผากผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าของเราเสียก่อน"
4 และข้าพเจ้าได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้รับการประทับตรา คือผู้ที่ได้รับการประทับตรานั้น
ก็มาจากทุกตระกูลในชนชาติอิสราเอลได้แสนสี่หมื่นสี่พันคน
5 ผู้ที่มาจากตระกูลยูดาห์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
ผู้ที่มาจากตระกูลรูเบนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
ผู้ที่มาจากตระกูลกาดได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
6 ผู้ที่มาจากตระกูลอาเชอร์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
ผู้ที่มาจากตระกูลเนฟทาลีได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
ผู้ที่มาจากตระกูลมนัสเสห์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
7 ผู้ที่มาจากตระกูลสิเมโอนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
ผู้ที่มาจากตระกูลเลวีได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
ผู้ที่มาจากตระกูลอิสสาคาร์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
8 ผู้ที่มาจากตระกูลเศบูลุนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
ผู้ที่มาจากตระกูลโยเซฟได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
ผู้ที่มาจากตระกูลเบนยามินได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
9 ต่อจากนั้นมา ข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด คนมากมาย ถ้ามีผู้ใดจะนับประมาณมิได้เลย
มาจากทุกชาติ ทุกตระกูล ประชากร และทุกภาษา คนเหล่านั้นสวมเสื้อสีขาว
ถือใบปาลายืนอยู่หน้าพระที่นั่ง และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก
10 คนเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า "ความรอดมีอยู่ที่พระเจ้าของเราผู้ประทับบนพระที่นั่ง
และมีอยู่ที่พระเมษโปดก"
11 และทูตสวรรค์ทั้งปวงที่ยืนรอบพระที่นั่ง รอบผู้อาวุโส และรอบสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่นั้น
ก้มลงกราบหน้าพระที่นั่ง และนมัสการพระเจ้า
12 กล่าวว่า "เอเมน ความสรรเสริญ สง่าราศี ปัญญา การขอบพระคุณ พระเกียรติ อำนาจ
และฤทธิเดช จงมีแด่พระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิรันดย์ เอเมน"
13 และคนหนึ่งเ็นในพวกผู้อาวุโสนั้นถามข้าพเจ้าว่า "คนที่สวมเสื้อสีขาวเหล่านั้นคือใคร
และมาจากไหน"
14 ข้าพเจ้าตอบท่านว่า "ท่านเจ้าข้า ท่านก็ทราบอยู่แล้ว" ท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า
"คนเหล่านี้คือคนที่มาจากความทุกข์เวทนานครั้งใหญ่
พวกเขาได้ชำระล้างเสื้อผ้าของเขาในพระโลหิตของพระเมษโปดกจนเสื้อผ้านั้นขาวสะอาด
15 เพราะเหตุฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า
และปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน
และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะสถิตย์ท่ามกลางเขาเหล่านั้น
16 พวกเขาจะไม่หิวกระหายอีกเลย แสงแดดและความร้อนจะไม่ส่องต้องเขาอีกต่อไป
17 เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้นจะทรงเลี้ยงดูเขาไว้
และจะทรงนำเขาไปไปถึงน้ำพุแห่งชีวิต
และพระเจ้าทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาเหล่านั้น"

Chapter 8

1 เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่เจ็ด ความเจ็บก็ครอบคลุมสวรรค์อยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง
 2 แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ยืนอยู่เฉพาพระพักตร์พระเจ้านั้น
 ได้รับพระราชทานแตรเจ็ดคัน
 3 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งถือกระดางไฟทองคำออกมายืนอยู่ที่แท่น
 และทรงประทานเครื่องหอมเป็นอันมากแก่ทูตองค์นั้น
 เพื่อให้ถวายร่วมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งปวงบนแท่นทองคำที่อยู่หน้าพระที่นั่งนั้น
 4 และควันเครื่องหอมนั้นก็ลอยขึ้นไปพร้อมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งหลาย
 จากมือทูตสวรรค์สู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า
 5 แล้วทูตสวรรค์องค์นั้นก็นำกระดางไปบรรจุไฟจากแท่นจนเต็ม
 และโยนกระดางนั้นลงบนแผ่นดินโลก และมีเสียงต่างๆ ฟาร้อง ฟาแลบ และแผ่นดินไหว
 6 และทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือแตรทั้งเจ็ดนั้นต่างก็เตรียมพร้อมที่จะเป่า
 7 เมื่อทูตสวรรค์องค์แรกเป่าแตรขึ้น ลูกเห็บและไฟปนด้วยเลือดก็ถูกทิ้งลงบนแผ่นดิน
 ดันไม้ใหม่ไปหนึ่งในสามส่วน และหญ้าเขียวสดใหม่ไปหมดสิ้น
 8 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าแตรขึ้น
 ก็มีสิ่งหนึ่งเหมือนภูเขายักษ์กำลังลุกไหม้ถูกทิ้งลงไปในทะเล
 และทะเลนั้นได้กลายเป็นเลือดเสียหนึ่งในสามส่วน
 9 สัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นตายเสียหนึ่งในสามส่วน
 และบรรดาเรือกำปั่นแตกเสียหนึ่งในสามส่วน
 10 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแตรขึ้น
 ก็มีดาวใหญ่ดวงหนึ่งเป็นเปลวไฟลุกโพลุดจากท้องฟ้า
 ดาวนั้นตกลงบนแม่น้ำหนึ่งในสามส่วน และตกที่บ่อน้ำพุทั้งหลาย
 11 ดาวดวงนี้มีชื่อว่าบอระเพ็ด รสของน้ำกลายเป็นรสขมเสียหนึ่งในสามส่วน
 และคนเป็นอันมากก็ไดตายไปเพราะน้ำนั้นกลายเป็นน้ำรสขมไป
 12 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแตรขึ้น ดวงอาทิตย์ก็ถูกทำลายไปหนึ่งในสามส่วน
 ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายก็เช่นเดียวกันจึงมืดไปหนึ่งในสามส่วน
 กลางวันก็ไม่มีสว่างเสียหนึ่งในสามส่วน และกลางคืนก็เช่นเดียวกับกลางวัน
 13 แล้วข้าพเจ้าก็มองดูและได้ยินทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่ยืนอยู่ในท้องฟ้า ร้องประกาศเสียงดังว่า
 "วิบัติ วิบัติ วิบัติ จะมีแก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก
 เพราะเสียงแตรของทูตสวรรค์ทั้งสามองค์กำลังจะเป่าอยู่แล้ว"

Chapter 9

1 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าก็เห็นดาวดวงหนึ่งตกลงจากฟ้าลงมาถึงแผ่นดินโลก
 และประทานลูกกุญแจสำหรับแหวงที่ไม่มีกั้นเหวให้แก่ดาวดวงนั้น
 2 เมื่อเขาเปิดแหวงที่ไม่มีกั้นเหวนั้น ก็มีควันพลุ้งขึ้นมาจากเหวนั้นดุจควันที่เตาใหญ่
 และดวงอาทิตย์และอากาศก็มืดไป เพราะเหตุควันที่ขึ้นมาจากเหวนั้น
 3 มีฝูงตั๊กแตนเป็นอันออกจากควันนั้นมายังแผ่นดินโลก ได้ประทานอำนาจแก่ตั๊กแตนนั้น
 เหมือนกับอำนาจของแมลงป่องแห่งแผ่นดินโลก
 4 และมีคำสั่งแก่มันไม่ให้ทำร้ายพยานบนแผ่นดินโลก หรือพืชเขียว หรือต้นไม้
 แต่ให้ทำร้ายคนเหล่านั้นที่ไม่มีตราของพระเจ้านบนหน้าผากของเขาเท่านั้น
 5 และไม่ให้ฆ่าคนเหล่านั้น แต่ให้ทรมานเขาห้าเดือน
 การทรมานนั้นเป็นการทรมานที่เหมือนกับถูกแมลงป่องต่อย
 6 ตลอดเวลาเหล่านั้น คนทั้งหลายจะแสวงหาความตายแต่จะไม่พบ เขาอยากจะตาย
 แต่ความตายจะหนีไปจากเขา
 7 ตั๊กแตนนั้นมีรูปร่างเหมือนม้าที่ผูกเครื่องพร้อมสำหรับออกศึก
 บนหัวมีสิ่งหนึ่งดูเหมือนมงกุฎทองคำ บนหัวมีเหมือนหนามนุหษ์
 8 ผมมันเหมือนผมผู้หญิง ฟันมันเหมือนฟันสิงโต
 9 มันมีทับทรวงเหมือนกับทับทรวงเหล็ก เสียงปีกมันเหมือนเสียงรถม้าเป็นอันมากกรุณาข้าศึก
 10 มันมีหางเหมือนหางแมลงป่อง และหางมันนั้นมีเหล็กใน
 มันมีอำนาจที่จะทำร้ายมนุษย์ตลอดห้าเดือน
 11 มันมีทูตแห่งแหวงที่ไม่มีกั้นเหวนั้นเป็นภคสรียปกครองมัน ที่มีชื่อเรียกในภาษาฮีบรูว่า
 อาบาโดน แต่ในภาษากรีกเรียกว่า อบอลลิออน
 12 วิบัติอย่างหนึ่งผ่านไปแล้ว ดูเถิด ยังมีวิบัติอีกสองอย่างที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง
 13 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตรขึ้น
 ข้าพเจ้าได้ยินเสียงออกมาจากเชิงจอมมุกทั้งสี่ของแท่นทองคำที่อยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า
 14 เสียงนั้นสั่งทูตสวรรค์องค์ที่หกให้ถือแตรนั้นว่า
 "จงแก้มัดทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกมัดไว้ที่แม่น้ำใหญ่นั้น คือแม่น้ำยูเฟรติส"
 15 ทูตสวรรค์ทั้งสี่ก็ถูกแก้ปล่อยไป ซึ่งทรงเตรียมไว้สำหรับชั่วโมง วัน เดือน และปี
 ที่จะให้ฆ่ามนุษย์เสียหนึ่งในสามส่วน
 16 และจำนวนพลทหารม้ามีสองร้อยล้าน นี่คือจำนวนที่ข้าพเจ้าได้ยิน
 17 ในนั้นมีตนั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นมันเป็นดังนี้คือ ผู้ที่นั่งบนหลังม้านั้น ก็มีทับทรวงสี่ไป
 สี่พลอยสีแดง และสีกามะถัน หัวม้าทั้งหลายนั้นเหมือนหัวสิงโต
 มีไฟและควันและกำมะถันพุ่งออกมาจากปากของมัน
 18 มนุษย์ถูกฆ่าเสียหนึ่งในสามส่วนด้วยพิษที่พิษมาอย่างนี้ คือ
 ไฟและควันและกำมะถันที่พุ่งออกมาจากปากมันนั้น
 19 เพราะว่าฤทธิ์ของมันอยู่ที่ปากและหาง หางของมันเหมือนงูและมีหัว
 สิ่งเหล่านี้ทำให้มันทำร้ายคนได้
 20 มนุษย์ทั้งหลายที่เหลืออยู่ ที่มีได้ถูกฆ่าด้วยภัยพิบัติเหล่านี้
 ยังไม่ได้อัปเปเสียใจมาจากงานที่มือเขาได้กระทำ ไม่ได้เลิกลืบทาผี บูชา รูปเคารพที่ทำด้วยทองคำ
 เงิน ทองสัมฤทธิ์ หินและไม้ รูปเคารพเหล่านี้จะดูเรือฟงหรือเดินไม่ได้
 21 และเขาก็มีได้กลับใจเสียใหม่จากการฟั่นฝาย และการเวทมนตร์ การลวงประเวศ

และการลักขโมย

Chapter 10

1 และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีมฆคลุมตัวท่าน
 และมีริ้วบนศีรษะท่าน และหน้าท่านเหมือนดวงอาทิตย์ และเท้าท่านเหมือนแสไฟ
 2 ท่านถือหนังสือเล็กๆม้วนหนึ่งซึ่งคล้อยอยู่ในมือของท่าน ท่านวางเท้าขวาของท่านบนทะเล
 และเท้าซ้ายของท่านบนบก
 3 ท่านร้องเสียงดังจาเสียงลึงโศคราม เมื่อท่านร้องแล้ว เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดเสียงก็ดังขึ้น
 4 เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงลงมือจะเขียน
 แต่ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า
 "จงประทับตราปิดข้อความซึ่งฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้ร้องนั้น จงอย่าเขียนข้อความเหล่านั้น"
 5 ฝ่ายทูตสวรรค์องค์ที่ข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้นได้คู่มือขึ้นสู่ท้องฟ้า
 6 และปฏิญาณโดยอ้างพระนามของพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์
 และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในฟ้าสวรรค์นั้น ทรงสร้างแผ่นดินโลก
 และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และทรงสร้างทะเล กับสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในทะเลนั้น" ว่า
 จะไม่มีการเห็นซ้ำอีกต่อไปแล้ว
 7 แต่ว่าในวันแห่งเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดนั้น คือเมื่อท่านจะเป่าแตรขึ้น
 ความลับของพระเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสไว้แก่พวกศาสนาดิยาการ
 ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้นก็จะสำเร็จ
 8 และพระสุรเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินจากสวรรค์นั้นตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า
 "จงไปรับหนังสือเล็กๆม้วนนั้นที่คล้อยอยู่ในมือของทูตสวรรค์องค์ที่ยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้น"
 9 ข้าพเจ้าจึงไปหาทูตสวรรค์องค์นั้นและกล่าวแก่ท่านว่า "ขอหนังสือม้วนเล็กนั้นเถิด"
 ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า "เอาไปเถิด และกินมันเสีย มันจะทำให้ท้องเจ้าขม แต่เมื่ออยู่ในปากของเจ้า
 มันจะหวานเหมือนน้ำผึ้ง"
 10 ข้าพเจ้ารับหนังสือม้วนเล็กนั้นจากมือทูตสวรรค์แล้วก็กินเข้าไป
 ขณะที่มีอยู่ในปากของข้าพเจ้านั้นมันก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง
 แต่เมื่อข้าพเจ้ากินมันเข้าไปแล้วท้องข้าพเจ้าก็ขม
 11 และท่านบอกข้าพเจ้าว่า "เจ้าต้องพยากรณ์อีก ต่อชนชาติทั้งหลาย บรรดาประชาชาติ ภาษา
 และภคสรีย"

Chapter 11

1 ท่านผู้หนึ่งจึงเอาไม้ก้อนหนึ่งให้ข้าพเจ้ารูปร่างเหมือนไม้เรียว
 และทูตสวรรค์องค์นั้นยืนอยู่กล่าวว่า "จงลุกขึ้นไปวัดพระวิหารของพระเจ้า และแท่นบูชา
 และคำนวณคนทั้งหลายซึ่งนมัสการในนั้น"
 2 แต่ไม้ต้องวัดลานชั้นนอกพระวิหารนั้น เพราะว่าที่นั่นได้มอบไว้แก่คนต่างชาติแล้ว
 และเขาจะเหยียบย่ำเมืองบริสุทธิลงได้เท่าตลอดสี่สิบสองเดือน
 3 และเราจะให้ฤทธิอำนาจแก่พยานทั้งสองของเรา
 และเขาจะพยากรณ์ตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน นุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ
 4 พยานทั้งสองนั้นคือตัมมะเกกเทศสองตน และคนประทับที่สองคนที่ตั้งอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า
 ผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลก
 5 ถ้าผู้ใดจะใคร่ทำร้ายพยานทั้งสองนั้น ไฟก็จะพุ่งออกมาจากปากเขาเผาผลาญศัตรูผู้นั้น
 ถ้าผู้ใดจะทำร้ายพยานทั้งสอง ผู้นั้นก็จะต้องตายในลักษณะนี้
 6 พยานทั้งสองมีฤทธิ์ปิดท้องฟ้าได้ เพื่อไม่ให้ฝนตกในระหว่างวันเหล่านั้นที่เขากำลังพยากรณ์
 และมีฤทธิ์อำนาจเหนือน้ำให้กลายเป็นเลือดได้ และมีฤทธิ์บันดาลให้ภัยพิบัติต่างๆกระหน่ำโลก
 ก็ครั้งก็ได้ตามความปรารถนาของเขา
 7 เมื่อเสร็จสิ้นการเป็นพยานแล้ว สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีกั้นเหวก็จะสู้รบกับเขา
 จะชนะเขาและจะฆ่าเขาเสีย
 8 และศพของเขาจะอยู่ที่ถนนในเมืองใหญ่นั้น ซึ่งตามฝ่ายจิตวิญญาณเรียกว่า
 เมืองโสโดมและอียิปต์ อันเป็นเมืองซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรากลุดึงด้วย
 9 คนหลายชาติ หลายตระกูล หลายภาษา หลายประชาชาติ จะมุ่งดูศพเขาตลอดสามวันครึ่ง
 และจะไม่ยอมให้เอาศพนั้นใส่โลงฝังเลย
 10 คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแผ่นดินโลกจะยินดีเพราะเขา และจะสนุกสนานรื่นเริง
 จะให้ของขวัญแก่กัน เพราะว่าผู้พยากรณ์ทั้งสองนี้ได้ทรมานคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในโลก"
 11 เมื่อเวลาผ่านไปสามวันครึ่งแล้ว ลมปรานแห่งชีวิตจากพระเจ้าก็เข้าสู่ศพของเขาก็
 และเขาก็ลุกขึ้นยืน คนทั้งหลายที่ได้เห็นเขาก็มีความหวาดกลัวเป็นอันมาก
 12 คนทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากสวรรค์ ตรัสแก่เขาว่า "จงขึ้นมาที่นี่เถิด"
 และพวกศัตรูก็เห็นเขาขึ้นไปในหม่อมผู้สวรรค์
 13 และในเวลาหนึ่งก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ และมีเมืองหนึ่งก็ถล่มลงเสียหนึ่งในสิบส่วน
 มีคนตายเพราะแผ่นดินไหวเจ็ดพันคน และคนที่เหลืออยู่นั้นมีความหวาดกลัวยิ่ง
 และได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์
 14 วิบัติอย่างที่สองก็ผ่านไปแล้ว ดูเถิด วิบัติอย่างสามก็จะมาถึงในไม่ช้านี้แหละ
 15 และทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เป่าแตรขึ้น และมีเสียงหลายเสียงกล่าวขึ้นดังๆในสวรรค์ว่า
 "ราษฏรอาณาจักรแห่งพิภพนี้ได้กลับเป็นราษฏรอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
 และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์"
 16 และผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนซึ่งนั่งในที่นั่งของตนเบื้องพระพักตร์พระเจ้าก็ทรุดตัวลงกราบนมัสการ
 พระเจ้า
 17 และทูลว่า "ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงดำรงอยู่บัดนี้
 และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมาในอนาคต
 ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงใช้ฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์
 และได้ทรงครอบครอง"
 18 เหล่าประชาชาติมีความโกรธแค้น แต่พระพิโรธของพระองค์ก็มีมาถึงแล้ว

ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาคนทั้งหลายที่ตายไปแล้ว และถึงเวลาที่พระองค์จะทรงประทานบำเหน็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกศาสนายาเกร์ และวิสุทธิชนทั้งปวง และแก่คนทั้งหลายที่ยืนเกรงพระนามของพระองค์ทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ และถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงทำลายคนทั้งปวงผู้แผ่นดินโลก" 19 แล้วพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก ในพระวิหารนั้นเห็นมีแท่นพันธสัญญาของพระองค์ แล้วก็มีฟ้าแลบ และเสียงต่างๆ ฟ้าร้อง แผ่นดินไหว ลูกเห็นก็ตกอย่างหนัก

Chapter 12

1 มีการมหัศจรรย์ใหญ่ยิ่งปรากฏในสวรรค์ คือผู้หญิงคนหนึ่งมีดวงอาทิตย์เป็นอาภรณ์ มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า และบนศีรษะมีดวงดาวสิบสองดวงเป็นมงกุฏ 2 ผู้หญิงนั้นมีครีรภ และร้องครวญด้วยความเจ็บครรภ์ที่ใกล้จะคลอด 3 และมีการมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งปรากฏในสวรรค์ ดูเถิด มีพญานาคใหญ่สี่เศรตัวหนึ่ง มีเจ็ดหัวและมีสิบเขา และที่หัวเหล่านั้นมีมงกุฏเจ็ดอัน 4 ทางพญานาคตัวดวงดาวในท้องฟ้าทั้งลงมาที่แผ่นดินโลกเสียหนึ่งในสามส่วน และพญานาคนั้นยืนอยู่เบื้องหน้าผู้หญิงที่กำลังจะคลอดบุตร เพื่อจะกินบุตรเมื่อคลอดออกมาแล้ว 5 หญิงนั้นคลอดบุตรชาย ผู้ซึ่งจะครอบครองประชาชาติทั้งปวงด้วยดาบเหล็ก และบุตรนั้นได้ขึ้นไปถึงพระเจ้า ถึงพระที่นั่งของพระองค์ 6 และหญิงนั้นก็หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่นางมีสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้ เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ที่นั่นตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน 7 แล้วมีสงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลและพวกทูตสวรรค์ของท่านได้ต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับพวกทูตของมันก็ต่อสู้ 8 แต่ฝ่ายพญานาคแพ้ และพวกพญานาคไม่มีที่อยู่ในสวรรค์อีกเลย 9 พญานาคใหญ่ซึ่งเป็นงูตัวดำบรรพ์ ที่เขาเรียกกันว่า พญามารและซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก พญานาคและพวกทูตของมันก็ถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลก 10 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังขึ้นในสวรรค์ว่า "บัดนี้ความรอด และฤทธิเดช และราชอาณาจักรแห่งพระเจ้าของเรา และอำนาจพระคริสต์ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เพราะว่าผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้องของเราต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา ทั้งกลางวันและกลางคืนนั้น ก็ได้ถูกผลักทิ้งลงมาแล้ว 11 เขาเหล่านั้นชนะพญามารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และโดยคำพยานของพวกเขาเอง และเขาไม่ได้อีกเสียด้วยที่จะพลีชีพของตน 12 ฉะนั้นสวรรค์และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์จึงเริ่มยินดีเกิด แต่ทวีติจะมีแก่ผู้ที่อยู่ในแผ่นดินโลกและทะเล เพราะว่าพญามารได้ลงมาหาเจ้าด้วยความโกรธยิ่งนัก เพราะมันรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย" 13 เมื่อพญานาคนั้นเห็นว่ามันถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลกแล้ว มันก็ข่มเหงหญิงที่คลอดบุตรชายนั้น 14 แต่ทรงประทานปีกนกอินทรีใหญ่สองปีกแก่หญิงนั้น เพื่อให้นางบินหนีหนีงูเข้าไปในถิ่นทุรกันดารในสถานที่ของนาง จนถึงที่ซึ่งนางจะได้รับการเลี้ยงดู ตลอดवारหนึ่งและสองวารและครึ่งวาร 15 งูนั้นก็พ่นน้ำออกจากปากเหมือนน้ำท่วมไหลตามหญิงนั้น เพื่อจะให้พัดหญิงนั้นไปกับน้ำท่วม 16 แต่แผ่นดินก็ได้ช่วยหญิงนั้นไว้ได้ โดยแยกออกเป็นช่องแล้วสูบน้ำท่วมนั้นที่พ่นออกจากปากพญานาคนั้นลงไป 17 พญานาคโกรธแค้นหญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับเชื้อสายของนางที่เหลืออยู่นั้น คือผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซูคริสต์

Chapter 13

1 และข้าพเจ้าได้ยินอยู่ที่หาดทรายชายทะเล และเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ที่เขาทั้งสิบนั้นมีมงกุฏสิบอัน และมีชื่อที่เป็นคำหิมนประมาทจารึกไว้ที่หัวทั้งหลายของมัน 2 สัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้น เหมือนเสือดาว และเท้าเหมือนเท้าหมู และปากเหมือนปากสิงโต และพญานาคได้ไว้ทุกข้อของมัน และที่หนึ่งของมัน และสิทธิอำนาจอันใหญ่ยิ่งแก่สัตว์ร้ายนั้น 3 ข้าพเจ้าได้เห็นว่าหัวหนึ่งของสัตว์ร้ายดูเหมือนลูกฟันทิ้งลงตาย แต่ผลที่ถูกฟันนั้นรักษาหายแล้ว คนทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจ 4 เขาทั้งหลายได้บูชาพญานาคที่ได้ให้อำนาจแก่สัตว์ร้ายนั้น เขาได้บูชาสัตว์ร้ายนั้น กล่าวว่ "ใครจะเปรียบปานสัตว์นี้ได้ และใครสามารถจะทำสงครามกับสัตว์นี้ได้" 5 และยอมให้สัตว์ร้ายนั้นมีปากที่พูดคำกล่าวร้ายและหิมนประมาท และยอมให้มันให้อำนาจกระทำอย่างนั้นตลอดสี่สิบสองเดือน 6 เมื่อกล่าวคำหิมนประมาทต่อพระเจ้า เพื่อหิมนประมาทต่อพระนามของพระองค์ ต่อพลับพลาของพระองค์ และต่อผู้ที่อยู่ในสวรรค์ 7 และยอมให้มันทำสงครามกับพวกวิสุทธิชน และชนะเขา และให้มันมีอำนาจเหนือชนทุกตระกูล ทุกภาษา และทุกประชาชาติ 8 และบรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินโลกจะบูชาสัตว์ร้ายนั้น คือคนทั้งปวงที่ไม่มีความเชื่อใจไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก 9 ใครมีหูก็ให้ฟังเอาเถิด 10 ผู้ใดที่กำหนดไว้ให้ไปเป็นเชลยผู้นั้นก็จะต้องไปเป็นเชลย ผู้ใดฆ่าเขาด้วยดาบผู้นั้นก็ต้องถูกฆ่าด้วยดาบ นี่แหละคือความมอดทนและความเชื่อของพวกวิสุทธิชน 11 และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มีสองเขาเหมือนลูกแกะ และพูดเหมือนพญานาค 12 มันให้อำนาจของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้นอย่างครบถ้วนต่อหน้าสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น

มันทำให้โลกและคนที่อยู่ในโลกบูชาสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น ที่มีผลปางตายแต่รักษาหายแล้ว 13 สัตว์ร้ายนี้แสดงการมหัศจรรย์ใหญ่ จนกระทำให้ไฟตกลงมาจากฟ้าสู่แผ่นดินโลกประจักษ์แก่ตามนุษย์ทั้งหลาย 14 มันล่อลวงคนทั้งหลายที่อยู่ในโลกด้วยการอัครยานัน ซึ่งมันให้อำนาจกระทำท่ามกลางสายตาของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น และมันสั่งให้คนทั้งหลายที่อยู่ในโลกสร้างรูปจำลองให้แก่สัตว์ร้าย ที่ถูกฟันด้วยดาบแต่ยังมีชีวิตอยู่นั้น 15 และมันให้อำนาจที่จะให้ลมหายใจแก่รูปสัตว์นั้น เพื่อให้รูปสัตว์ร้ายนั้นทั้งพูดได้ และกระทำให้บรรดาคนที่ไมยอมบูชารูปสัตว์ร้ายนั้นถึงแก่ความตายได้ 16 และมันยังได้บังคับคนทั้งปวง ทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ คนมั่งมีและคนจน ไทยและทาส ให้รับเครื่องหมายไว้ที่มือขวาหรือที่หน้าผากของเขา 17 เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำการซื้อขายได้ นอกจากผู้ที่มีเครื่องหมายนั้น หรือชื่อของสัตว์ร้ายนั้น หรือเลขชื่อของมัน 18 ในเรื่องนี้จึงใช้สติปัญญา ถ้าผู้ใดมีความเข้าใจก็ให้ลดตรึงร่องเลขของสัตว์ร้ายนั้น เพราะว่าเป็นเลขของบุคคลผู้หนึ่ง เลขของมันคือหกกร้อยหกสิบหก

Chapter 14

1 ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระเมษโปดกทรงยืนอยู่ที่ภูเขาศิโยน และผู้ที่อยู่กับพระองค์มีจำนวนแสนสี่หมื่นสี่พันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิพระนามของพระบิดาของพระองค์เขียนไว้ที่หน้าผากของเขา 2 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์สูงเสียงน่านาากหลาย และดูเสียงที่ร้องสนั่น และข้าพเจ้าได้ยินเสียงพวกตีพิณเข้าคู่กำลังบรรเลงอยู่ 3 คนเหล่านั้นร้องเพลงร่าวกัับว่า เป็นเพลงบทใหม่ต่อหน้าพระที่นั่ง หน้าสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่สี่นั้น และหน้าพวกผู้ว่าโส ไม่มีใครสามารถเรียนรู้เพลงบทนั้นได้ นอกจากคนแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น ที่ได้ทรงไถ่ไว้แล้วจากแผ่นดินโลก 4 คนเหล่านี้เป็นคนที่มิได้มีมลทินกับผู้หญิง เพราะว่าเขาเป็นพวกพรหมจารี พระเมษโปดกเสด็จไปที่ใด คนเหล่านี้ก็ตามเสด็จไปด้วย พวกเขาเป็นผู้ที่ทรงไถ่จากมวลมนุษย์ เป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก 5 ปากเขาไม่กล่าวคำอูยบาลเลย เพราะเขาไม่มีความผิดต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า 6 แล้วข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งที่ยืนอยู่ในท้องฟ้า เพื่อประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในโลก แก่ทุกชาติ ทุกตระกูล ทุกภาษา และประชากร 7 ท่านประกาศด้วยเสียงอันดังว่า "จงยำเกรงพระเจ้า และถวายสง่าราศีแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว และจนมีสการพระองค์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล' และบ่อน้ำพุทั้งหลาย" 8 ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งตามไปประกาศว่า "บาบิโลนมหานครนั้นล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว เพราะว่านครนั้นทำให้ประชาชาติทั้งปวงดื่มเหล้าอุ่นแห่งความเดือดดาลของเธอในการล่วงประเวณี" 9 และทูตสวรรค์ซึ่งเป็นองค์ที่สามตามไปประกาศด้วยเสียงอันดังว่า "ถ้าผู้ใดบูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของตน 10 ผู้นั้นจะต้องดื่มเหล้าอุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งไม่ได้รับคนกับสิ่งใด ที่ได้เทลงลงในถ้วยพระพิโรธของพระองค์ และเขาจะต้องถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถันต่อหน้าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก 11 และควันแห่งการทรมานของเขาฟุ้งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์ และคนทั้งหลายที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และที่รับเครื่องหมายชื่อของมันจะไม่มีการพักผ่อนเลยทั้งกลางวันและกลางคืน" 12 นี่แหละคือความมอดทนของพวกวิสุทธิชน คือผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และดำเนินตามความเชื่อของพระเยซู 13 และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์สั่งข้าพเจ้าว่า "จงเขียนไว้เถิดว่า ตั้งแต่เริ่มสืบไปคนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข" และพระวิญญาณตรัสว่า "จริงอย่างนั้น เพื่อเขาจะได้หลุดพ้นจากคามเหน็ดเหนื่อยของเขา และการงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป" 14 ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด มีเมฆขาว และมีผู้หนึ่งประทับบนเมฆนั้นเหมือนกับบุตรมนุษย์ สามมงกุฏทองคำบนพระเศียร และพระหัตถ์ถือเคียวอันคม 15 และมีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหารร้องทูลพระองค์ ผู้ประทับบนเมฆนั้นด้วยเสียงอันดังว่า "จงได้เถิดของพระองค์เกี่ยวไปเถิด เพราะมาถึงเวลาที่พระองค์จะเกี่ยวแล้ว เพราะว่าผลที่จะต้องเก็บเกี่ยวในแผ่นดินโลกนั้นสุกแล้ว" 16 และพระองค์ผู้ประทับบนเมฆนั้น ได้ทรงวัดวัดเตียนั้นบนแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกก็ได้ถูกเกี่ยวแล้ว 17 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ออกมาจากพระวิหารบนสวรรค์ ถือเคียวอันคมเช่นเดียวกัน 18 และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งผู้มีฤทธิ์เหนือไฟ ได้ออกมาจากแท่นบูชา และร้องบอกทูตองค์นั้นที่ถือเคียวคมนั้นด้วยเสียงอันดังว่า "ท่านจงได้เถิดความของท่านเกี่ยวเก็บพวงอุ่นแห่งแผ่นดินโลก เพราะลูกอุ่นนั้นสุกดีแล้ว" 19 ทูตสวรรค์นั้นก็วัดเตียนบนแผ่นดินโลก และเก็บเกี่ยวผลอุ่นแห่งแผ่นดินโลก และขว้างลงไปในบ่อย่างงูอันใหญ่แห่งพระพิโรธของพระเจ้า 20 บ่อย่างงูถูกยกย้ายนอกเมือง และโลหิตไหลออกจากบ่อย่างงูนั้นสูงถึงมั้งเพียนม้า ไหลนองไปประมาณสามร้อยกิโลเมตร

Chapter 15

1 ข้าพเจ้าเห็นหมายสำคัญในสวรรค์อีกประการหนึ่ง ใหญ่ยิ่งและน่าประหลาด คือมีทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือถ้วยที่บีบเจ็ดอย่าง อันเป็นภัยพิบัติครั้งสุดท้าย

เพราะว่าพระพิโรธของพระเจ้าสิ้นสุดลงด้วยภัยพิบัติเหล่านั้น
2 ข้าพเจ้าเห็นเป็นเหมือนทะเลแก้วปนไฟ และบรรดาคนที่มิชยต่อสัตว์ร้าย และรูปของมัน และเครื่องหมายของมัน และเลขประจำชื่อของมัน ยืนอยู่บนทะเลแก้วนั้น พวกเขาถือพิณเซาซุของพระเจ้า
3 เขาร้องเพลงของโมเสส ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของพระเมษโปดกว่า "ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งและมหัศจรรย์นัก ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์แห่งวิสุทธิชนทั้งปวง วิถีทางทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรมและเที่ยงตรง
4 ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีผู้ใดบ้างที่จะไม่ยำเกรงพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งปวงจะมานมัสการจำเพาะพระพักตร์พระองค์ เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์ปรากฏแจ้งแล้ว"
5 ต่อจากนั้นข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระวิหารของพลับพลาแห่งสักขียานในสวรรค์เปิดออก
6 และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ถือถ้วยพิบัติทั้งเจ็ด ได้ออกมาจากพระวิหารนั้น นุ่งห่มผ้าป่านสีขาวและบริสุทธิ์ และลาดริ้วประคดทองคำ
7 และสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวหนึ่งในสี่ตัวนั้นได้อาขັນทองคำเจ็ดใบเติมด้วยพระพิโรธของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนมอยู่เป็นนิรันดร์ ส่งให้แก่อุทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้น
8 และพระวิหารก็เต็มไปด้วยควันซึ่งมาจากสง่าราศีของพระเจ้า และจากฤทธานภาพของพระองค์ และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้นได้ จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของทูตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะได้สิ้นสุดลง

Chapter 16

1 แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากพระวิหาร ส่งทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้นว่า "จงไปเกิดเอาชนทั้งเจ็ดใบ ที่เติมไปด้วยพระพิโรธของพระเจ้า เทลงบนแผ่นดินโลก"
2 ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไปและเทขึ้นของตนลงบนแผ่นดินโลก และคนทั้งหลายที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และบุรุษรูปของมันก็เกิดเป็นแผลร้ายที่เป็นหนองมีทุกข์เวทนาแสนสาหัส
3 ทูตสวรรค์องค์ที่สองก็เทขึ้นของตนลงในทะเล และทะเลก็กลายเป็นเหมือนเลือดของคนตาย และบรรดาสิ่งที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นก็ตายหมดสิ้น
4 ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทขึ้นของตนลงที่แม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งปวง และน้ำเหล่านั้นก็กลายเป็นเลือด
5 และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์แห่งน้ำร้องว่า "ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ดำรงทรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะทรงดำรงอยู่ในอนาคต พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม เพราะพระองค์ทรงพิพากษาอย่างนั้น
6 เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำให้โลหิตของพวกวิสุทธิชนและของพาศาสดาพยากรณ์ไหลออก และพระองค์ได้ประทานโลหิตให้เขาดื่ม ด้วยเขาทั้งหลายก็สมควรอยู่แล้ว"
7 และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งซึ่งอยู่ที่แท่นบูชาร้องว่า "จริงอย่างนั้น พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานภาพสูงสุด การพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรมแล้ว"
8 ทูตสวรรค์องค์ที่สี่เทขึ้นของตนลงที่ดวงอาทิตย์ และทรงให้อ่านาแก่ดวงอาทิตย์นั้นที่จะกลืนคนมนุษย์ด้วยไฟ
9 ความร้อนแรงกล้าได้กลืนคนทั้งหลาย และพวกเขาพูดหมีนประมาณพระนามของพระเจ้า ผู้ซึ่งมีฤทธิ์เหนือภัยพิบัติเหล่านั้น และพวกเขาไม่ได้อภัยและไม่ได้อภัยพระเกียรติแด่พระองค์
10 ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเทขึ้นของตนลงบนที่นึ่งของสัตว์ร้ายนั้น และอาณาจักรของมันก็มีผู้คนเหล่านั้นได้กลืนของตนด้วยความเจ็บปวด
11 และพูดหมีนประมาณพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวดและเพราะแผลที่มีหนองตามตัวของเขา แต่เขาไม่ได้อภัยเสียใจใหม่จากการประทุติของตน
12 ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทขึ้นของตนลงที่แม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้แม่น้ำนั้นแห้งไป เพื่อเตรียมมรรคาไว้สำหรับบรรดากษัตริย์ที่มาจากทิศตะวันออก
13 และข้าพเจ้าเห็นผีโสโครกสามตนรูปร่างคล้ายงูออกมาจากปากภูเขาด และออกมาจากปากสัตว์ร้ายนั้น และออกมาจากปากของผู้นำพยากรณ์เท็จ
14 ด้วยว่าผีเหล่านั้นเป็นผีร้ายกระทำการอธรรม มั่นออกไปหาภคสัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกถือหัวพิภพ เพื่อให้บรรดากษัตริย์เหล่านั้นร่วมกันทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานภาพสูงสุด
15 "จงดูเถิด เราจะมาเหมือนขโมย ผู้ที่เฝ้าระวังให้ดีและรักษาเสื้อผ้าของตนจะเป็นสุข เลือกว่าผีนั้นจะเดินเปลือยกาย และคนทั้งหลายจะได้เห็นความน่าละอายของเขา"
16 และมันให้เขาทั้งหลายชும்หมที่ตำบลหนึ่ง ซึ่งภาษาฮีบรูเรียกว่า อารมาเกตโดน
17 ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดได้เทขึ้นของตนลงในอากาศ และมีพระสุรเสียงดังออกมาจากพระที่นั่งในพระวิหารแห่งสวรรค์ว่า "สำเร็จแล้ว"
18 และเกิดมีเสียงต่างๆ มีฟ้าร้อง มีฟ้าแลบ และเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ซึ่งดังเต็มมนุษย์กิตมาบนแผ่นดินโลก ไม่เคยมีแผ่นดินไหวร้ายแรงและยิ่งใหญ่เช่นนี้เลย
19 มานครนั้นก็แยกออกเป็นสามส่วน และบ้านเมืองของนานาประชาชาติก็ล่มมหายนครบาบิโลนนั้นก็อยู่ในความทรงจำตอเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะให้นครนั้นเต็มด้วยเหล่าอู่นแห่งพระพิโรธอันใหญ่หลวงของพระองค์
20 และบรรดาเกาะต่างๆก็หนีหายไป และภูเขาทั้งหลายก็ไม่มีผู้ใดพบ
21 และมีภูเขเที้ยใหญ่ตกลงมาจากฟ้าปกคลุมทั้งปวง แต่ละก้อนหนักประมาณห้าสิบกิโลกรัม คนทั้งหลายจึงพูดหมีนประมาณพระเจ้า เพราะภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเข็บนั้น เพราะวายุภัยพิบัติจากลูกเข็บนั้นร้ายแรงยิ่งนัก

Chapter 17

1 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งโน้ใจองค์ที่ถือขันเจ็ดใบนั้น มาหาข้าพเจ้าและพูดว่า "เชิญมาที่โน้ใจ ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูการพิพากษาของโทษหญิงแพศยาคนสำคัญที่น้อมอยู่บนน้ำมากมาย
2 คือหญิงที่บรรดากษัตริย์ทั่วแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีด้วย และคนทั้งหลายที่อยู่ในแผ่นดินโลกก็ได้มาด้วยเหล้าองุ่นแห่งการล่วงประเวณีของเธอ"
3 ทูตสวรรค์องค์นั้นได้นำข้าพเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยพระวิญญาน และข้าพเจ้าได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งน้อมอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งมีชื่อหลายชื่อเป็นคำหิมนประมาณเต็มไปทั้งตัว มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา
4 หญิงนั้นนุ่งห่มด้วยผ้าสีม่วงและสีแดงเข้ม และประดับด้วยเครื่องทองคำเพชรพลอยต่างๆและไข่มุก หญิงนั้นถือถ้วยทองคำที่เต็มด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและของโสโครกแห่งการล่วงประเวณีของตน
5 และที่หน้าผากของหญิงนั้นเขียนชื่อไว้ว่า "ความลึกลับ บาปิโลมมหานคร เมืองหญิงแพศยาทั้งหลาย และแม่แห่งสิ่งทั้งปวงที่นำสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก"
6 และข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นมามายด้วยโลหิตของพวกวิสุทธิชน และโลหิตของคนทั้งหลายที่พลีชีพเพื่อเป็นพยานของพระเยซู เมื่อข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็อัสรรยใจยิ่งนัก
7 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงถามข้าพเจ้าว่า "เหตุใดท่านจึงอัสรรยใจ ข้าพเจ้าจะบอกให้ท่านรู้ถึงความลึกลับของหญิงนั้น และของสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวและสิบเขาที่เป็นพาหนะของหญิงนั้น
8 สัตว์ร้ายที่ท่านได้เห็นนั้นเป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และมันจะขึ้นมาจากเหวที่ไม่มียันเหวเพื่อไปสู่ความพินาศแล้ว และคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก ซึ่งไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่แรกทรงสร้างโลกนั้น ก็อัสรรยใจ เมื่อเขาเห็นสัตว์ร้าย ซึ่งได้เป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และกำลังจะเป็น
9 นี้อ้องใช้สติปัญญา หัวทั้งเจ็ดนั้นคือภูเขาเจ็ดยอดที่หญิงนั้นนั่งอยู่
10 และมีภคสัตริย์เจ็ดองค์ ซึ่งท่าองค์ได้ล่วงไปแล้ว องค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่ และอีกองค์หนึ่งขึ้นยังไม่ได้เป็นขึ้น และเมื่อเป็นขึ้นแล้ว จะต้องดำรงอยู่ชั่วขณะหนึ่ง
11 สัตว์ร้ายที่เป็นแล้วเมื่อก่อน แต่เดี๋ยวนี้มิได้เป็นนั้นก็เป็นทั้งแปด แต่ก็ยังเป็นองค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้น และจะไปสู่ความพินาศ
12 เขาทั้งสิบเขาที่ท่านได้เห็นนั้นคือภคสัตริย์สิบองค์ที่ยังไม่ได้สลายราชมบัติ แต่จะรับอำนาจอย่างภคสัตริย์ด้วยกันกับสัตว์ร้ายนั้นหนึ่งหัวโง่
13 ภคสัตริย์ทั้งหลายนั้นมีอำนาจพระทัยอย่างเดียวกัน และทรงมอบฤทธิ์และอำนาจของตนไว้แก่สัตว์ร้ายนั้น
14 ภคสัตริย์เหล่านี้จะกระทำสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงชนะพวกเขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือภคสัตริย์ทั้งหลาย และผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้นเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียก และทรงเลือกไว้ และเป็นผู้ที่สัตย์ซื่อ"
15 และทูตสวรรค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า "นามากหลายที่ท่านได้เห็นหญิงแพศยานั่งอยู่นั้น ก็คือชนชาติ มวลชน ประชาชาติ และภาษาต่างๆ
16 เขาสิบเขาที่ท่านได้เห็นน้อมอยู่บนสัตว์ร้าย จะพากันเกลียดชังหญิงแพศยานั้น จะกระทำให้นางโดดเดี่ยวอ้างว้างและเปลือยกาย และจะกินเนื้อของหญิงนั้น และเผาางเสียด้วยไฟ
17 เพราะว่าพระเจ้าทรงดลใจเขาให้กระทำตามพระทัยของพระองค์ โดยการทรงทำให้พวกเขามีความคิดอย่างเดียวกัน และมอบอาณาจักรของเขาคให้แก่อัตว์ร้ายนั้น จนถึงจะสำเร็จตามพระวจนะของพระเจ้า
18 และผู้หญิงที่ท่านเห็นนั้นก็คือนครใหญ่ ที่มีอำนาจเหนือภคสัตริย์ทั้งหลายทั่วแผ่นดินโลก"

Chapter 18

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าก็ได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านมีอำนาจใหญ่ยิ่ง และรัศมีของท่านได้ทำให้แผ่นดินโลกสว่างไป
2 ท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงกึกก้องว่า "บาปิโลมมหานครล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว กลายเป็นที่อาศัยของผีปิศาจ เป็นที่คุมขังของผีโสโครกทุกอย่าง และเป็นกรงของนกทุกอย่างที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด
3 เพราะว่าประชาชาติทั้งปวงได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลในการล่วงประเวณีของตนนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และพ่อค้าทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกก็ได้มีชีตขึ้นด้วยทรัพย์ฟุ่มเฟือยของนครนั้น"
4 และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งประกาศมาจากสวรรค์ว่า "ชนชาติของเราจะออกมาจากนครนั้นเกิด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่มีส่วนในการบาปของนครนั้น และเพื่อท่านจะไม่ต้องรับภัยพิบัติที่จะเกิดแก่นครนั้น
5 เพราะว่าบาปของนครนั้นกองสูงขึ้นถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงจำความชั่วร้ายแห่งนครนั้นได้
6 นครนั้นได้ให้ผลอย่างไร ก็จึงให้ผลแก่นครนั้นอย่างนั้น และจะตอบแทนการกระทำของนครนั้นเป็นสองเท่า ในถ้วยที่นครนั้นได้ผสมไว้ก็จึงผสมลงเป็นสองเท่าให้นครนั้น
7 นครนั้นได้เออหยิ่งจองทอและมีชีวิตอย่างหฤหรรณมากเท่าใด ก็จึงให้นครนั้นได้รับการทรมานและความระทุมทุกข์มากเท่านั้น เพราะท่านครนั้นทะนงใจว่า 'เราดำรงอยู่ในตำแหน่งราชินี ไม่ให้หญิงม่าย เราจะไม่ประสบความระทุมทุกข์เลย'
8 เหตุฉะนั้น ภัยพิบัติต่างๆของนครนั้นจะเกิดขึ้นในวันเดียว ความตาย และความระทุมทุกข์ การกันดารอาหาร และไฟจะเผาผลาญนครนั้นให้พินาศหมดสิ้น เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงพิพากษานครนั้น ทรงอำนาจยิ่งใหญ่"
9 บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกที่ได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และได้มีชีตอย่างหฤหรรณร่วมกันนั้น เมื่อได้เห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้น

ก็จะพิลาปรา้ให้คร่ำครวญเพราะนครนั้น
10 พวกกษัตริย์จะยืนอยู่แต่ห่างๆเพราะกลัวภัยแห่งการทรมานของนครนั้น และจะกล่าวว่า
"อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย บาปโหดมหานครที่ยิ่งใหญ่ นครที่แข็งแรง
เพราะเจ้าได้รับการพิพากษาโทษให้พ้นศปไภยในชั่วโมงเดียวเท่านั้น"
11 บรรดาพ่อค้าในแผ่นดินโลกจะรำไห้คร่ำครวญเพราะนครนั้น
เพราะว่าไม่มีใครซื้อสินค้าของเขาคือต่อไปแล้ว
12 สินค้าเหล่านั้นคือ ทองคำ เงิน เพชรพลอยต่างๆ ไม้หอม ผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง ผ้าไหม
ผ้าสีแดงเข้ม ไม้หอมทุกชนิด บรรดาภาชนะที่ทำด้วยยา บรรดาภาชนะไม้ที่มีราคาแพง
ภาชนะทองสัมฤทธิ์ ภาชนะเหล็ก ภาชนะหินอ่อน
13 อมเบย เครื่องเทศ เครื่องหอม กายาน เหล้าองุ่น น้ำมัน ยอดแป้ง ข้าวสาลี สัตว์ต่างๆ และ ม้า
รถรบ และทาส และชีวิตมนุษย์
14 และผลซึ่งจิตของเจ้ากระหายใคร่ได้นั้นก็ล่วงพ้นไปจากเจ้าแล้ว
สิ่งสารพัดอันเสวยยิ่งและหรรษาที่พ้นศปไปจากเจ้าแล้ว และเจ้าจะไม่ได้อบมันอีกเลย
15 บรรดาพ่อค้าที่ได้ขายสิ่งของเหล่านั้น จนเป็นคนมั่งมีเพราะนครนั้น
จะยืนอยู่แต่ไกลเพราะกลัวภัยจากการทรมานของนครนั้น
พวกเขาจะร้องไห้คร่ำครวญด้วยเสียงดัง
16 ว่า "อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย มหานครนั้น ที่ได้รุ่งท่มผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง
และผ้าสีแดงเข้ม ที่ได้ประดับด้วยทองคำ เพชรพลอยต่างๆและไม้หอม
17 เพิ่งในชั่วโมงเดียว ทรัพย์สมบัติอันยิ่งใหญ่นั้นก็พ้นศปสูญไปสิ้น" และนายเรือทุกคน
คนที่โดยสารเรือ พวกลูกเรือ และคนทั้งหลายที่มีอาชีพทางทะเล ก็ได้ยืนอยู่แต่ห่างๆ
18 และเมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้นก็ร้องว่า
"นครใดเล่าจะเป็นเหมือนมหานครนี้"
19 และเขาทั้งหลายก็ไ้ปรยผงคลิลงบนศีรษะของตน พวกร้องไห้คร่ำครวญว่า "อนิจจาเอ๋ย
อนิจจาเอ๋ย มหานครนั้น อันเป็นที่ซึ่งคนทั้งปวงที่มีเรือกำปั่นเดินทะเลได้กลายเป็นคนมั่งมีด้วยเห
ตุจากสิ่งของมีค่าของนครนั้น เพราะภายในชั่วโมงเดียวนครนั้นก็เป็นที่รกรุงรังไป"
20 เมืองสวรรค์ พวกอัครสาวกอันบริสุทธิ์ และพวกศาสนทายากรณ์ทั้งหลาย
จงรำเริงยินดีเพราะนครนั้นเกิด เพราะพระเจ้าทรงแก้แค้นต่อนครนั้นให้ท่านทั้งหลายแล้ว
21 แล้วทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่มีฤทธิ์มาก
ก็ไ้โดยกหินก้อนหนึ่งเหมือนหินโม้ใหญ่ทุ่มลงไปในทะเลแล้วว่า
"บาปโหดมหานครนั้นจะถูกทุ่มลงโดยแรงอย่างนี้แหละ และจะไม่มีการเห็นนครนั้นอีกต่อไปเลย
22 และจะไม่มีการไ้ยินเสียงนักคิดพิณซอ นักเล่นมโหรี นักเป่าปี่ และนักเป่าแตร
ในเจ้าอีกต่อไป และในเจ้าจะไม่ต่างในวิชาต่างๆอีกต่อไป
และจะไม่มีการไ้ยินเสียงไม่เป่าในเจ้าอีกต่อไป
23 และในเจ้าจะไม่มีแสงประทีปส่องสว่างอีกต่อไป
และจะไม่มีการไ้ยินเสียงเจ้าบ่าวเจ้าสาวในเจ้าอีกต่อไป
เพราะว่าบรรดาพ่อค้าของเจ้าได้เป็นคนใหญ่โตแห่งแผ่นดินโลกแล้ว
และโดยวิญญาคมของเจ้าได้ล่อลวงบรรดาประชาชาติให้ลุ่มหลง
24 และในนครนั้นเขาได้พบโลหิตของพวกศาสนทายากรณ์และพวกวิสุทธิชน
และบรรดาคนที่ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก"

Chapter 19

1 ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าไ้ยินเสียงดังกึกก้องของฝูงชนจำนวนมากในสวรรค์ร้องว่า
"อาเลอูยา ความรอด สง่าราศี พระเกียรติ และฤทธิ์เดชจงมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา
2 `เพราะว่าเกรที่พิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรม'
พระองค์ไ้ทรงพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญนั้น
ที่ไ้กระทำให้แผ่นดินโลกชั่วไปด้วยการล่วงประเวณีของนาง และ
`พระองค์ไ้ทรงแก้แค้นผู้หญิงนั้นเพื่อทดแทนโลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์"
3 คนเหล่านั้นร้องอีกคร้ว่า "อาเลอูยา `ควันไฟที่เกิดจากนครนั้นพุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์"
4 และพวกผู้อาไ้สงที่ยีสืบสืบกันสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่นั้น ก็ไ้ทรุดตัวลงนมัสการพระเจ้า
ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นและร้องว่า "เอเมน อาเลอูยา"
5 และมีเสียงออกมาจากพระที่นั่งว่า "ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์
และผู้ที่ย่ำเกรงพระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา"
6 แล้วข้าพเจ้าไ้ยินเสียงดุเสียงฝูงชนเป็นอันมาก ดุเสียงนำมากหลาย
และดุเสียงฟาร้องสนั่นว่า "อาเลอูยา เพราะว่่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด
ทรงครอบครองอยู่
7 ขอไ้เราทั้งหลายรำเริงยินดีและถวายพระเกียรติแด่พระองค์
เพราะว่าถึงเวลามงคลสมรสของพระเมษโปดกแล้ว และเมสสิของพระองค์ไ้เตรียมตัวพร้อมแล้ว
8 และทรงโปรดให้เมสสิสวมผ้าป่านเนื้อละเอียด สะอาดและขาว
เพราะผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นเป็นความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน"
9 และทูตสวรรค์องค์นั้นสั่งข้าพเจ้าว่า "จงเขียนไ้ไว้เถิดว่า
ความสุสมิ่แก่คนทั้งหลายที่ไ้รับเชิญมาในการมงคลสมรสของพระเมษโปดก"
และท่านบอกข้าพเจ้าว่า "ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระดำรัสแก่ของพระเจ้า"
10 แล้วข้าพเจ้าไ้ทรุดตัวลงแทบเท้าของท่านเพื่อจะนมัสการท่าน แต่ท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า
"อย่าเลย ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เหมือนกับท่าน
และพวกพี่น้องของท่านที่ยึดถือคำพยาณของพระเยซู จงนมัสการพระเจ้าเถิด
เพราะว่าคำพยาณของพระเยซูนี้เป็นหัวใจของการพยากรณ์"
11 แล้วข้าพเจ้าไ้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง
พระองค์ผู้ทรงม้านั้นมีพระนามว่า "สัตย์ซื่อและสัตย์จริง"
พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำสงคราญด้วยความชอบธรรม
12 พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน
และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักเลย นอกจากพระองค์เอง
13 พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ

"พระวาหะของพระเจ้า"
14 เหล่าพลโยธานในสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด
ได้นับบนหลังม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป
15 มีพระแสงคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์
เพื่อพระองค์จะไ้ทรงฟันฟาดบรรดานาประชาชาติด้วยพระแสงนั้น
และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยดาบเหล็ก
พระองค์จะทรงเหยียบบ่ออย่างน้แห่งพระพิโรธอันเจ็บปวดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด
16 พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ และที่ต้นพระอุรุษของพระองค์ว่า
"พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง"
17 แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์
ท่านร้องประกาศแก่คนทั้งปวงที่บินอยู่ในท้องฟ้าด้วยเสียงอันดังว่า
"จงมาประชุมกันในการเลี้ยงของพระเจ้ายิ่งใหญ่
18 เพื่อจะไ้กินเนื้อกษัตริย์ เพื่อนายทหาร เมื่อคนมีบรรดาศักดิ์ เนื้อม้า และเนื้อคนที่นั่งบนม้า
และเนื้อประชาชน ทั้งไทยและทาส ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่"
19 และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดา กษัตริย์บนแผ่นดินโลก
พร้อมทั้งพลรบของกษัตริย์เหล่านั้น มาประชุมกันจะทาสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า
และกับพลโยธาของพระองค์
20 สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จ ที่ไ้กระทำการอัสถรรย์ต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น
และไ้การอัสถรรย์นั้นล่อลวงคนทั้งหลายที่ไ้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบูชารูปของมัน
สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จถูกทิ้งทั้งเป็นลงในบึงไฟไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน
21 และคนที่เหลืออยู่นั้น ก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ผู้ทรงม้านั้นเสีย
และนกทั้งปวงก็กินเนื้อของจนเหล่านั้นจนอิม

Chapter 20

1 แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจกสวรรค์
ท่านถือลูกกุญแจของเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้นและถือไว้ใหญ่
2 และท่านไ้จับพญานาค ซึ่งเป็นงูดึกดำบรรพ์ ผู้ซึ่งเป็นพญามารและซาตาน และลุ่มมันไว้พันปี
3 แล้วทิ้งมันลงไปในเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้น แล้วไ้ลั่นกุญแจประตูปัธรา
เพื่อไม่ไห้มันล่อลวงบรรดาประชาชาติได้อีกต่อไป
จนครบกำหนดพันปีแล้วหลังจากนั้นจะต้องปล่อยมันออกไปชั่วขณะหนึ่ง
4 ข้าพเจ้าไ้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้น ทรงมอบไห้เป็นผู้ที่จะพิพากษา
และข้าพเจ้ายังไ้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งปวงที่ถูกตัดสินพระ เพราะเป็นพยานของพระเยซู
และเพราะพระวาจาของพระเจ้า และเป็นผู้ที่ไม่ไ้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมัน
และไม่ไ้ได้รับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนเหล่านั้นกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่
และไ้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาพันปี
5 แต่คนอื่นๆที่ตายแล้วไม่ไ้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี
นี้แหละคือการฟื้นจากความตายครั้งแรก
6 ผู้ใดที่ไ้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกก็เป็นผู้เป็นสุขและบริสุทธิ์
ความตายครั้งแรกจะไม่อำนาจเหนือคนเหล่านั้น
แต่เขาจะเป็นปโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์
และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี
7 ครั้นพันปีล่วงไปแล้ว ก็จะไปปล่อยซาตานออกจากคุกที่ขังมันไว้
8 และมันจะออกไปล่อลวงบรรดาประชาชาติทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก คือโกกและมาโกก
ให้คนมาชุมนุมกันทำศึกสงคราม จำนวนคนเหล่านั้นมากมายดุจเม็ดทรายที่ทะเล
9 และคนเหล่านั้นยกขบวนออกไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมกองทัพของพวกวิสุทธิชน
และเมืองอันเป็นที่รักษันไว้ แต่ไฟไ้ตกลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ เผาผลาญคนเหล่านั้น
10 ส่วนพญามารที่ล่อลวงเขาเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟและก่ษะถัน
ที่สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่นั้น
และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิรันดร์
11 ข้าพเจ้าไ้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น
และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์
และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย
12 ข้าพเจ้าไ้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า
และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต
และผู้ที่ยายไปแล้วก็ถูกพิพากษตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาไ้กระทำ
13 เหล่ก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ยายในทะเล
ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น
และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน
14 แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปในบึงไฟ นี้แหละเป็นความตายครั้งแรกที่ส่อง
15 และผู้ใดที่ไม่ม่ชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปในบึงไฟ

Chapter 21

1 ข้าพเจ้าไ้เห็นท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่
เพราะท้องฟ้าเดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไ้ไปหมดสิ้นแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว
2 ข้าพเจ้า คือยอห์น ไ้เห็นเมืองบริสุทธิ์ คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่
เลื่อนลอยลงมาจากพระเจ้าและจากสวรรค์ กรุงนี้ไ้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว
เหมือนอย่างเจ้าสาวแต่งตัวไว้สำหรับสามี
3 ข้าพเจ้าไ้ยินเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า "ดูเถิด พลับพลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว
พระองค์จะทรงสถิตกับเขา เขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และพระเจ้าเองจะประทับอยู่กับเขา
และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา
4 พระเจ้าจะทรงเสด็จนำตาทุกหยดจากตาของเขา ความตายจะไม่อีกต่อไป ความคร่ำครวญ

การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่อีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว"
 5 พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งตรัสว่า "ดูเถิด เราสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่"
 และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "จงเขียนไว้เถิด
 เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์จริงและสัตย์ซื่อ"
 6 พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "สำเร็จแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและอวสาน
 ผู้ใดกระหาย เราจะให้ผู้นั้นดื่มจากบ่อน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย
 7 ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะได้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา
 และเขาจะเป็นบุตรของเรา
 8 แต่คนชลาต คนไม่เชื่อ คนที่นำสะอิดสะเอียน คนที่ฆ่าคน คนล่วงประเวณี คนใช้เวทมนตร์
 คนไหวรูปเคารพ และคนทั้งปวงที่พูดมุสา
 จะได้รับส่วนของตนในบึงไฟที่เผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน นั่นคือความตายครั้งที่สอง"
 9 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบ
 อันเต็มด้วยภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ดประการนั้น ได้มาพูดกับข้าพเจ้าว่า "เชิญมาเถิด
 ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูเจ้าสาวที่เป็นเมเสีของพระเมษโปดก"
 10 ท่านได้นำข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณขึ้นไปบนภูเขาสูงใหญ่
 และได้สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นเมืองใหญ่นั้น คือกรุงเยรูซาเล็มอันบริสุทธิ์
 ซึ่งกำลังลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า
 11 เมืองนั้นประกอบด้วยสง่าราศีของพระเจ้า ใสสว่างดุจพลอยมณีอันหาค่ามิได้
 เหนือกว่าทุกพลอยหยกอันสุกใสเหมือนแก้วผลึก
 12 เมืองนั้นมีกำแพงสูงใหญ่ มีประตูสิบสองประตู และที่ประตูมีทูตสวรรค์สิบสององค์
 และที่ประตูนั้นจารึกเป็นชื่อตระกูลของชนชาติอิสราเอลสิบสองตระกูล
 13 ทางด้านตะวันออกมีสามประตู ทางด้านเหนือมีสามประตู ทางด้านใต้มีสามประตู
 ทางด้านตะวันตกมีสามประตู
 14 และกำแพงเมืองนั้นมีฐานสิบสองฐาน
 และที่ฐานนั้นจารึกชื่ออัครสาวกสิบสองคนของพระเมษโปดก
 15 ทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับข้าพเจ้านั้น ถือไม้วัดทองคำเพื่อจะวัดเมือง
 และวัดประตูและกำแพงของเมืองนั้น
 16 เมืองนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างยาวเท่ากันและท่านเอาไม้วัดเมืองนั้น
 ได้สองพันสี่ร้อยกิโลเมตร กว้างยาวและสูงเท่ากัน
 17 ท่านวัดกำแพงเมืองนั้น ได้เจ็ดสิบสองเมตร ตามมาตราวัดของมนุษย์
 ซึ่งคือมาตราวัดของทูตสวรรค์องค์นั้น
 18 กำแพงเมืองนั้นก่อด้วยพลอยหยก และเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ สุกใสดุจแก้ว
 19 ฐานของกำแพงเมืองนั้นประดับด้วยเพชรพลอยทุกชนิด ฐานที่หนึ่งเป็นพลอยหยก
 ที่สองไพฑูรย์ ที่สามหินพลอยสีไพลิน ที่สี่มรกต
 20 ที่ห้าโกเมน ที่หกทับทิม ที่เจ็ดเพชรสีเขียว ที่แปดพลอยเขียว ที่เก้าบุษราคัม ที่สิบหยก
 ที่สิบเอ็ดพลอยสีแดง ที่สิบสองเป็นพลอยสีม่วง
 21 ประตูทั้งสิบสองประตูนั้นเป็นไข่มุกสิบสองเม็ด ประตูละเม็ด
 และถนนในเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ ใสราวกับแก้ว
 22 ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหารในเมืองนั้นเลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า
 ผู้ทรงฤทธานภาพสูงสุด และพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหารในเมืองนั้น
 23 เมืองนั้นไม่ต้องการแสงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์
 เพราะแสงสว่างของพระเจ้าเป็นแสงสว่างของเมืองนั้น
 และพระเมษโปดกทรงเป็นความสว่างของเมืองนั้น
 24 บรรดาประชาชาติที่รอดแล้วจะเดินไปในท่ามกลางแสงสว่างของเมืองนั้น
 และบรรดาภคินีในแผ่นดินโลกจะนำสง่าราศีและเกียรติของตนเข้ามาในเมืองนั้น
 25 ประตูเมืองทุกประตูจะไม่ปิดเลยในเวลากลางวัน ด้วยว่าไม่มีเวลากลางคืนในเมืองนั้นเลย
 26 และคนทั้งหลายจะนำสง่าราศีและเกียรติของบรรดาประชาชาติเข้ามาในเมืองนั้น
 27 สิ่งใดที่เป็นมลทิน หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน
 หรือพูดมุสาเข้าไปในเมืองไม่ได้เลย
 เว้นแต่เฉพาะคนที่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกเท่านั้นจึงจะเข้าไปได้

Chapter 22

1 ท่านได้ชี้ให้ข้าพเจ้าดูแม่น้ำบริสุทธิ์ที่มีน้ำแห่งชีวิต ใสเหมือนแก้วผลึก
 ไหลออกมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า และของพระเมษโปดก
 2 ท่ามกลางถนนในเมืองนั้นและริมแม่น้ำทั้งสองฟากมีต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งออกผลสิบสองชนิด
 ออกผลทุกฤดูเดือน และใบของต้นไม้สำหรับรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย
 3 จะไม่มีการสาบแช่งใดๆอีกต่อไป
 พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ในเมืองนั้น
 และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะปรนนิบัติพระองค์
 4 เขาเหล่านั้นจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และพระนามของพระองค์จะประทับอยู่ที่หน้าผากเขา
 5 กลางคืนจะไม่มืดมน เขาไม่ต้องการแสงเทียนหรือแสงอาทิตย์
 เพราะว่องคิพระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าทรงประทานแสงสว่างแก่เขา
 และเขาจะครอบครองอยู่ตลอดไปเป็นนิตย์
 6 และทูตสวรรค์องค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า "ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์ซื่อและสัตย์จริง
 และองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งพหุศาสตร์พยากรณ์อันบริสุทธิ์
 ได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์สำแดงแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์
 ถึงเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า"
 7 "ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว ผู้ใดที่ถือรักษาคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ก็เป็นสุข"
 8 ข้าพเจ้า คียอห์น เป็นผู้ได้เห็นและได้ยินเหตุการณ์เหล่านี้
 และครั้นข้าพเจ้าได้ยินและได้เห็นแล้ว
 ข้าพเจ้าก็ทรุดตัวลงจะนมัสการแทบเท้าทูตสวรรค์ที่ได้สำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ข้าพเจ้า
 9 แต่ท่านห้ามข้าพเจ้าว่า "อย่าเลย ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เช่นเดียวกับท่าน

และพวกพี่น้องของท่านคือพหุศาสตร์พยากรณ์ และพวกที่ถือรักษาถ้อยคำในหนังสือนี้
 จงนมัสการพระเจ้าเถิด"
 10 และท่านบอกข้าพเจ้าว่า "อย่าประทับตราปิดคำพยากรณ์ในหนังสือนี้
 เพราะว่าใกล้จะถึงเวลานั้นแล้ว
 11 ผู้ที่เป็นคนชอบธรรมก็ให้เขาธรรมต่อไป ผู้ที่เป็นคนลามกก็ให้เขาลามกต่อไป
 ผู้ที่เป็นคนชอบธรรมก็ให้เขาชอบธรรมต่อไป และผู้ที่เป็นคนบริสุทธิ์ก็ให้เขาเป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป"
 12 "ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว และจะนำบาปแห่งของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนการกระทำของทุกคน
 13 เราคืออัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย"
 14 คนทั้งหลายที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็เป็นสุข
 เพื่อว่าเขาจะได้มีสิทธิในต้นไม้แห่งชีวิต และเพื่อเขาจะได้เข้าไปในเมืองนั้นโดยทางประตู
 15 ด้วยว่าภายนอกนั้นมิสุนัข คนใช้เวทมนตร์ คนล่วงประเวณี คนฆ่ามนุษย์ คนไหวรูปเคารพ
 ทุกคนที่รักและกระทำการมุสา
 16 "เราคือเยซูคริสต์ให้ทูตสวรรค์ของเราไปเป็นพยานสำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ท่านเพื่อคริสตจักร
 ทั่วหลาย เราเป็นรากและเป็นเชื้อสายของดาวิด และเป็นดาวประจักษ์รุ่งอันสุกใส"
 17 พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า "เชิญมาเถิด" และให้ผู้ใดยินกล่าวว่า "เชิญมาเถิด"
 และให้ผู้ใดที่กระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย
 18 ข้าพเจ้าเตือนทุกคนที่ได้ยินคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ว่า
 ถ้าผู้ใดจะเพิ่มเติมคำเข้าไปในหนังสือนี้
 พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มภัยพิบัติที่เขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้แก่ผู้นั้น
 19 และถ้าผู้ใดตัดข้อความออกจากหนังสือพยากรณ์นี้
 พระเจ้าก็จะทรงเอาส่วนแบ่งของผู้นั้นที่มีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิต และที่มีอยู่ในเมืองบริสุทธิ์นั้น
 และจากสิ่งที่มีเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ไปเสีย
 20 พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ ตรัสว่า "แน่นอน เราจะมาโดยเร็ว" เอเมน
 พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นเช่นนั้น เชิญเสด็จมาเถิด
 21 ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดลารองอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
 เอเมน